VINEA CARMELI SEU HISTORIA ELIANI ORDINIS B.MAE V. MARIAE DE MONTE CARMELO...

Daniel : à Virgine Maria, Abraham : van Diepenbeck, Pieter Clowet

Digitized by Google

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE
8
8 I
11

Digitized by Google

7-12 a 23

Digitized by Google

Digitized by Google

Dom. Prof. Rom. S.I. Bibl. Com. Cat. Inscrip.

ANTVERPIÆ, TYPIS IACOBI MEVRSII. ANNO M.DC.LXII.

BIBLIOTECA NAZ. ... VITTORIO EMANUELE

Digitized by Google

Digitized by Google

VINEA CARMELI
SEV
HISTORIA
ELIANI ORDINIS
B.mæ V. MARIÆ
DE MONTE CARMELO

Contracta in variis opuſculis, Regulam, Originem, propaginem, euentus varios, Patrocinium multiplex, Viros illuſtres, & Prouincias omnes delineantibus.

Eâ etiam occaſione totius Monaſtices, olim per Magnum Prophetam ELIAM *incohata, & per Chriſtum in perfectione conſummatæ, antiquitas, atq; ſucceſſio luculenter illuſtratur.*

Operâ R. P. F. DANIELIS à V. MARIA eiuſdem Ordinis Ex-Prouincialis in Belgio.

ANTVERPIÆ,
Apud IACOBVM MEVRSIVM,
ANNO M. DC. LXII.

Digitized by Google

Digitized by Google

ILLVSTRISSIMO,

AC REVERENDISSIMO DOMINO

D. ANDREÆ

CREVSEN

ARCHIEPISCOPO MECHLINIENSI.

BELGII PRIMATI.

VINEA CARMELI à magno Dei Propheta, primo Monaſtices *Vinitore*, ELIA conſita, ab ipſo Sanctiſsimis vitæ ſuæ exemplis paſtinata, propagata, & ſtatuminata; inter Iſraëliticę domus *labruſcas* ſuauiſsimis virtutum *uvis* præfecunda; Marianæ deuotionis odore nongentis ante annis fragrantiſsima; quantumuis crude-

 libus

libus Tyrannorum manibus pampinata ſæpiùs, ſemper florida, & iugibus opima *vindemiis*, Columnis tuis, ILLVSTRISSIME PRÆSVL, muniri poſtulat, vt ſit tuta; Nomine tuo ornari ambit, vt ſit grata.

Cant. 2. Creuit illa, *deditq́; florens odorem ſuum*

VVaſtel. l.1. Vindic. ſect.5. art. 3. §.4. legis tempore, *non ex Lege orta, neq́; legem habens ſolam Legem, ſed Legem ipſam perfectione ſuperans*, & inter aceſcentes Synagogæ fructus præcocibus abundans *uvis*, dilecta tan-

Iſa. 1. dem *vinea facta eſt* DILECTO; cuius ſalutiferis rigata lymphis *exten-*

Pſal. 79. *dit* per Orbem *palmites ſuos*, vinumq́ue protulit, quod ipſe guſtauit auidiùs, probauit ſæpiùs, cuſtodiuit & ſeruat diligentiùs.

Verè

Digitized by Google

Verè enim *vinum optimum, dignum* Cant.7.
DILECTO *ad potandum, vinum germi-* Zachar.9.
nans virgines, & ipſum in terris An-
gelicæ Beatitatis guſtum propi-
nans Veni, ILLVSTRISSIME DO- Pſal. 79.
MINE, *vide & viſita* VINEAM IS-
TAM, nondum poſt bis mille quin-
genta ſecula effœtam, ſed palmiti-
bus ſemper nouis floridam, nouis
vſque traducibus propagatam, in
Eccleſiæ horto *vſque ad conſumma-* Matt.28.
tionem ſeculi (ſic Cœli ſponſio) im-
marceſsibiliter florituram. Leges
ibi primum illius plantatorem S.
Prophetam ELIAM, *muſto* diuino
plenum, nondum quidem in bea-
tam gloriæ *cellariam introductum, chari-*
tate tamen *ordinatam* & firmatum, Cant.2.

VINEÆ

VINEÆ ſuæ adhuc ſolicitum, &

Luc. 10. Mundo ſanationis *oleum*, & conſolationis *vinum* largiter infundentem. Leges ibi VINEAM iſtam numquam *ridicis* deſtitutam, ſed ſuis Regulæ *pedamentis* ſemper ſuffultam. Leges Sanctiſsimæ Ma-

Cant. 3. tris, cuius *vbera meliora vino*, ſuper VINEAM iſtam effuſum amorem. Leges de ELIÆ Filiis *poſitos Cuſtodes*,

Cant. 2. è VINEIS *vulpeculas, quæ illas demoliuntur*, diſpuliſſe, *deq;* hæreticæ praui-

Pſal. 79. tatis *ſilua exterminantes eam apros* oppugnaſſe & deuiciſſe. Hęc VINEA non vno tibi ſacratur nomine. Sacra eſt; non poterat niſi ſacrum patrocinium ſpectare, vbi ſacra præeminens SAPIENTIA omni ſeſe exſerit

Digitized by Google

ſerit maior aſſultu VICTRIX FORTVNÆ. VINEA eſt, & benè venit ad Te, quem *poſuerunt Cuſtodem in* VINEIS, dum ex Romanæ Sapientiæ *Vineto* ab Eminentiſsimo Cardinale Kleſelio in Auſtriam euocatus Viennæ in Aula Cæſarea adhibitus Te probaſti. *Cuſto-ſtodem in* VINEA Te Regius nouit Exercitus, dum illius per Germaniam Vicarius Generalis tuam ille prudentiam ſuſpexit & ſenſit. *Cuſtodem* VINEÆ *ſuæ* Te adhuc euehit Cameracum, vbi poſtquàm à Ferdinando II. Cæſare Canonicatu auctus, toti Diœceſi Vicarius datus, ad Apoſtolicam Sedem à Prouinciali Concilio, pro illius confir-

Cant. 2.

ē matio-

matione, fuiſſes miſſus; ad Ruremundenſis VINEÆ *cuſtodiam* es aſſumptus. Quem & qualem ſenſit Te illa *Vinitorem*? Caruerat illa diu, per diuturnos bellorum tumultus, *Cuſtode*: vicina nimiùm hæreſis *deſtruxerat maceriam eius*, humi illam iam affligere, ſuaſq; inſerere cœperat *labruſcas*: veniſti bonus *vinitor*, *euulſiſti*, *deſtruxiſti*, quod nociuum, *ædificaſti*, *plantaſti*, quod ſanctum; *ſepem circumdediſti ei* ſalutarium ſanctionum; & VINEÆ *florentes dederunt odorem ſuum*. Inde diffuſus *Chriſti bonus odor*, ad vſque Hiſpanias penetrans Philippum IV. Regem Catholicum permouit; vt, de Summi Eccleſiæ *Vinitoris* ALEXANDRI VII.

Pſal. 79. Ierem. 1. Matt. 21. Cant. 2.

VII. comprobatione; ad altiora euehereris, datus MECHLINIÆ ARCHI-PRÆSVL & BELGIO PRIMAS: vbi auguſtus animus tuus ex anguſtiori ad amplius *vinetum* trāſlatus latiùs ſeſe per Apoſtolicas virtutes & functiones explicaret. Iſto autem è faſtigio quandoque ſingularem tuam in me ac Cœnobium noſtrum Mechlinienſe beneuolentiam deſcendētem expertus fui. Habes cauſas dedicationis meæ: addamne & aliam ac quidem potiſsimam, priuatam meam, quin & publicam Ordinis? dum Prouincialis in Belgica Prouincia fungerer munere, incidit Excellentiſsimo D. Comiti de Bergh, &c.

Digitized by Google

Supremo Domino Boxmeræ, & Excellentiſsimæ D. Magdalenæ Comitiſſæ conſilium, & pium votum, ad illud ſuum Boxmeranum independens Dominiũ è *Carmelitica* VITE traducere *palmitem* (& fundare Cœnobiũ) vt ex eo iſtius loci incolis & accolis, hęreticorũ ditioni nõ modò vicinis, ſed penè vndequaque cinctis, ſuppeterent Catechiſmi, ac puerilium inſtructionum *botri*, & *pampini*, nec-non diuini officij ſolemniter peracti ſuauis *vuor*, & orthodoxæ doctrinæ purum *vinum*: neque etiam deeſſent ſpiritualis medicina, & cibus animæ in Sacramentorum adminiſtratione; vt illis illecti, & confortati, Religio-

nis

nis Catholicæ profeſsiōne non deficerent. At (vt ſolet paſsim in rerum magnarum molimine) obortæ mox tempeſtates nouellũ Carmeli *traducem* eò illatum radices agere non permiſerunt, donec ſub Tuæ protectionis vmbraculo à turbinibus illis tutaretur, & fauoris Tui aſpirante auſtro ſuccreſcẽs, effloreſceret: ita quidem vt illis in partibus copioſa nunc animarum, per Religioſos iſtius noſtri Monaſterij colligatur *vindémia*: iſque fructus, manſurus in æternum, originaliter germinat è zelo Tuo, qui pro ouium iſtic ferè deſertarum ſuccurſu tam ſuauiter tunc exar-

ẽ 3 deſcens.

deſcens; & efficaciter operans, plantationem illam noſtram (adhibitis, vt futuro tempori conſuleretur, RR. DD. Canonicorum Cathedralis Eccleſię conſilijs, atq; præcipuorum Doctorum Louanienſium conſultationibus) ſtabilem effecit, & firmam: cuius proinde memoria inibi in benedictione eſt.

Suſcipe igitur, ILLVSTRISSIME HIERARCHA, ſolitâ benignitate munuſculum multis nominibus debitum, ſimul cum animo offerentis: qui & Deum precatur, vt Te Eccleſiæ ſuæ, & Belgio noſtro diu præſtet incolumem, ac rerum

rum

Digitized by Google

ım tuarum curſum, & finem, iu-
eat eſſe felicem. Bruxellis pridie
dus Ian. 1662.

ILLVSTR.^mæ ac R^mæ D. V.^æ

Humillimus ſeruus.

F. DANIEL A VIRGINE MARIA ex Ordine FF.B.V.MARIÆ de Monte Carmelo, nomine ſuæ Prouinciæ Belgicæ.

MAN-

Digitized by Google

MANDATVM, ET FACVLTAS
REVEREND.mi P. GENERALIS.

FR. MARIVS VENTVRINVS *S.T. Magiſter ac humilis* Prior *Generalis, nec non Commiſſarius, & Viſitator Apoſtolicus Ordinis Beatiſſ. Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo, Dilecto nobis in Chriſto R. A. Patri Danieli à Virgine Maria Prouinciæ noſtræ Belgicæ Ex-Prouinciali ſalutem, & Spiritus S. Lumen, & auxilium.*

Cùm nobis innotuerit, te ad prælum paraſſe VINEAM CARMELI, *ſeu Compendium hiſtoriale de Origine, Propagine, Patriarcha, ac Patrona, Regula, atque Priuilegio ſingulari (Sacro* SCAPVLARI*) Ordinis noſtri Prophetici Eliani Beatiſſ. Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo, complectens* Opuſcula S. CYRILLI Conſtantinopolitani, Prioris Generalis dicti Ordinis, IOANNIS DE BACHONE Angli, ARNOLDI BOSTII Gandauēſis percelebris Scriptoris, SEGERI PAVLI Colonienſis diligentis hiſtorici, & grauiorum Auctorum teſtimonia, cum notis & binis tractatibus tuis, & modò *incumbere illuſtrandis, & ad editionem diſponendis quibuſdam aliis Opuſculis nondùm editis, ſcilicet* P. IOANNIS HILDESHEIM diſcipuli S. PETRI THOMASII Defenſorium Ordinis noſtris, BALDVINI LEERSII Collectaneum exemplorum, & miraculorum, ARNOLDI BOSTII librum de Viris illuſtribus, SIBERTI DE BEKA, PHILIPPI RIBOTI, & aliorum; *vt prænominata Opuſcula, poſt*

tot

tot annorum tenebras, lucem adſpiciant, ad publicam vtilitatem, & Hiſtoriæ Ordinis noſtri elucidationem, auctoritate noſtrâ harum ſerie tibi mandamus, vt ſupra-dictam VINEAM *ſeu* COMPENDIVM HISTORIALE *quantocyus prælo ſubijci cures, & alia Opuſcula cum obedientiæ merito ad illud aptare, & vbi diſpoſita fuerint, etiam typis mandari feſtines, dummodò à duobus Theologis noſtri Ordinis probentur, & aliorum, ad quos ſpectat, conſenſus accedat. Datum in Carmelo noſtro* S. MARIÆ *Tranſpontinæ Romæ die ſeptima Ianuarij* 1660.

Fr. MARIVS VENTVRINVS *Generalis, & Viſitator Apoſtolicus Carmelitarum.*

Facultatatis præhabitæ confirmatio, per Reuerendiſſimum P. Generalem præfati ſucceſſorem.

VT *opus, cui titulus eſt* VINEA CARMELI, ſeu Hiſtoria Fratrum B. Virg. MARIÆ de Monte Carmelo, contracta in variis opuſculis Regulam, Originem, Propaginem, Euentus varios, Patrocinium multiplex, Viros illuſtres, & Prouincias omnes delineantibus ab Adm. Reu. P. DANIELE A VIRGINE MARIA *noſtræ* Prouinciæ Belgij profeſſo Sacerdote *conſcriptum typis mandetur, licentiam concedimus, dummodò à duobus Theologis noſtri Ordinis probatum fuerit, & aliorum ad quos ſpectat conſenſus accedat.*

Hor. fid. Dat. Romæ in noſtro Carmelo S. MARIÆ *Tranſpontinæ die* 24. *Iunij* 1661.

FR. HIERONYMVS ARI Generalis Carmelitarum.

FR. SEBASTIANVS FANTONIVS CASTRVCCIVS Prouincialis Hiberniæ, & Secretarius Ordinis.

FACVLTAS ADM. R. P. PROVINCIALIS PROVINCIÆ BELGICÆ.

CVm Reuerendiſſimus P. Generalis noſter per literas Romæ datas die 7. Ianuarij huius anni 1660. permiſerit, & iuſſerit perfici, ac typis edi Opus hiſtoricum, inſcriptum VINEA CARMELI, ſeu *hiſtoria Ordinis Carmelit.* &c. concinnatum per R. P. DANIELEM A VIRGINE MARIA, *Belgicæ Prouinciæ Exprouincialem*, facultatem damus IACOBO MEVRSIO Typographo Antuerpienſi, vt iſtam hiſtoriam (cùm per deputatos à nobis Ordinis noſtri Theologos, atque alios, quorum intereſt, examinata, & probata fuerit) prælo committat. Datum Viluordiæ. 8. Februarij anno 1660.

F. FRANCISCVS BONÆ SPEI *Prouincialis Prouinciæ Belgicæ Ord.* FF. B. V. MARIÆ *de Monte Carmelo.*

APPRO-

Digitized by Google

APPROBATIO THEOLOGORVM ORDINIS.

VINEAM CARMELI, ſeu Hiſtoriam Ordinis FF. Beatiſſ. V. MARIÆ de Monte Carmelò contractam *&c. Authore R.A.P.F.* DANIELE A VIRGINE MARIA Ex-Prouinciali Prouinciæ noſtræ Belgicæ eiuſdē Ordinis, *Vidi, & cum voluptate legi; nec in ea quidpiā orthodoxæ fidei, vel honeſtis moribus aduerſum reperi: quinimò plurima ad decorē Carmeli inibi adferuntur: vt, Sanctiſſimum Patriarcham* ELIAM *verum Carmelitici, Propheticiq́; Ordinis Authorem eſſe, eamdemq́; ab ipſo ad hæc vſque tempora hæreditariam, ac iugiter continuatam ſucceſſionem tenere, & longè lateq́; diffuſam, nec non virorū ſanctitate præſtantium, & eruditione conſpicuorū laudes, & elogia. Etiam eruditè & neruosè in illo adſtruuntur, ac confirmantur Monachatus, & aliqualia vota ſub Lege veteri, atque alia quædam, ita vt hoc Opus ſit veluti Compendium Annalium, ac cæterarum hiſtoriarum Ordinis huius in magnum ceſſurum commodum iis, quibus otium non eſt, in pluribus tomis diffusè pertractata luſtrare, quæ hîc ſuccinctè comprehenſa ſunt in vno. Quapropter illud prælo dignum iudicaui. Datum in Carmelo noſtro ad S. Catharinæ Louanij 20. Auguſti* 1661.

F. ANGELVS MICHAELIS quondam S.Th. Profeſſor, modò FF. Beatiſſ. V. MARIÆ de Monte Carmelo Prior Louanij.

INfra-ſcriptus perlegi librum, cui titulus eſt VINEA CARMELI ſeu hiſtoria Ordinis B. V. MARIÆ de Monte Carmelo &c. *In quo nihil fidei boniſue moribus contrarium inueni, ſed quæ clarè, & ſuccinctè demonſtrent, ac firment antiquitatem totius Monaſtices, peculiariter verò Ordinis huius, ceteraq́; eum concernentia, vt proinde vtilis & commodus futurus ſit iunioribus noſtris Fratribus, & aliis, quibus non vacat magna volumina percurrere. Eſt & illud in eo ſingulare, quòd inter ſententias ſpecietenùs pugnantes, circa Monachiſmum, & Virginitatis ali-*

quale votum ſub Lege veteri, mediam, quaiſtas in concordiam reuocet, ſtatuat, ac authoritatibus, & rationibus firmet, vt propterea non immeritò ei competere videatur, quòd VINEA *futura ſit* PACIFICO. *Vt igitur* Pacifici *ex eius fructibus guſtare queant, publicum fieri dignum cenſeo. Datum in Carmelo B.* MARIÆ *Virginis Bonæ Spei iuxta Vallencenas 27. Auguſti 1661.*

F. ANGELVS A VISITATIONE præfati Carmeli Prior, quondam S. Th. Lector.

EX *Commiſſione Reuerendi Admodum P. Noſtri Prouincialis, ingreſſus ſum & viſitaui oculis & animo* VINEAM *iſtam, quam nunc nobis calami ſui claue aperit R. Adm.* P. DANIEL A VIRGINE MARIA Prouinciæ Noſtræ Belgicæ nuper Prouincialis; *&, quamuis in compendio viderim delineatam, nil tamen hiſtoricæ veritatis aut pietatis inſperſæ reperi diſpendij. Solidis ſiquidem rationibus, & antiquo-nouis monumentis, aut primâ aut nouâ luce donatis, oſtendit firmatq; primum illius* plantatorem *S. P.* ELIAM *fuiſſe, illiusq;* traduces *numquam interruptâ* propagatione, *è veteris ad nouæ legis agrum pullulantem, ad hac vſque tempora, maturis ſemper virtutum* uvis *fœcundam immarceſſibiliter perſtitiſſe.* VINEAM *oſtendit, triplicemq; illius* ſepem (*Regulam intelligo*) *ex S. Cyrillo ante oculos ponit, ſicq; malè hactenus formatas de* CARMELI VINEA *opiniones oppugnat & deſtruit, ac ſpecie-tenus inter ſe pugnantes circa voti virginitatis veroſq;, inter* acceſcentem *iam tum Synagogam, Monachiſmi* fructus *ſententias ita ſolerter ſolideq; conciliat: vt expreſſum è* VITE uvorem *in forte, tamen dulce, aptet medicamentũ,* detq;
Prouer. 31. *ſuaue* vinum his, qui *aduersùs Elianam Religionem* amaro ſunt corde: *vt veritatis hiſtoricæ amico gratiſſima & pacifica* VINEA pacifico *Lectori ſit futura. Tantum abeſt, vt aliqua contra Or-*
Cant. 8. *thodoxam fidem bonoſve mores in illa ſint* labruſcę, *vt non niſi Chriſtianæ pietatis* botros *contineat, omnigenarumq; virtutum*
Deuter. 32 ſuccum *omnium mentibus inſtillet. Vt igitur ex ea quiſq;* uvas *pietatis & eruditionis,* quantum placuerit, comedere *valeat,*

vtiliter

Digitized by Google

utiliter per prælum publica fiet. Sic cenſebam Bruxellis in Conuentu noſtro S. Simonis Stock *pridie Immaculatæ Conceptionis Marianæ* 1661.

F. Seraphinus à IESV MARIA Ordinis B.^mæ V. MARIÆ de Monte Carmelo Theologus.

Cenſura Apoſtolici, & Archiepiſcopalis librorum Viſitatoris, Doctoris Louanienſis.

V*Ineam* naturalem dixerunt quidam Philoſophi proferre tres *Botros*, vnum bonum, alium malū, tertium mixtum; at in hac VINEA CARMELI Hiſtoriali A.R.P.F. *Daniele à Virgine Maria* DELINEATA tres quidem etiam *Botros* reperio, ſed omnes Optimos, Cœleſtes, Saluberrimos: 1. SANCTITATEM eximiam ELIADVM, ſeu FRATRVM BEATÆ VIRGINIS MARIÆ de Monte Carmelo. 2. ſingularem eorumdem Fratrum DOCTRINAM, vtramque ſuis laudibus & elogiis ſolidè & graphicè exornatam, & confirmatam. 3. Summam ANTIQVITATEM iſtius Religioſiſſimi, Celeberrimi, & primicerij Ordinis aſſertam, & argumentis decretoriis aſtructam; atque cum illo eius ORTV vetuſtiſſimo, etiam felicem eiuſdem PROGRESSVM, PROPAGATIONEM, & REFORMATIONEM. Cum igitur hæc tam decora, tam exquiſita CARMELI VINEA, tam bonorum, rarorum, & ſalutarium *Botrorum* ferax ſit & fœcunda, meritò in ampliſſimo Eccleſiæ Catholicæ horto, Typographi arte, & operâ, plantabitur: inde enim FIDEI imprimis zelus accendetur; PIETAS, DEVOTIOQVE augebitur, & (quod non minimum eſt) qui in iam dicto Eccleſiæ horto ſunt, conſtantiores remanebunt, & plurimùm confortabuntur: Hæretici verò, vel reſipiſcent, vel confundentur. Datum Louanij hac 4. Nouembris 1661.

ANTONIVS DAVE *S. Theol. Doctor. Profeſſor Regius primarius, Apoſtolicus, & Archiepiſcopalis Mechlin. librorum Viſitator & Cenſor.*

CENSVRA R. DOMINI SANDERI.

HIſtoriis conſcribendis veteres incredibilem diligentiam adhibuêre, quibus Rempublicam non ſecus poſſe ornari crediderunt, quàm armis defendi. Quippe cùm hiſtoria ſit quædam memoriæ conſeruatrix, virtutiſque exemplar,& prudentiæ comes:ea-propter cùm in hac CARMELI VINEA (quam cùm voluptate legendo luſtraui) Ordinis B. Virginis MARIÆ de Monte Carmelo Origo, Progreſſus, Propagatio, Reformatio, Variiq́ue ſucceſſus, item ſectatorum eius eximia ſanctitas & erga Patronam ſuam Virginem Deiparam ſingularis pietas, necnon multiplex doctrina, delectabili cum varietate perſtringantur; nõ modò huius ſacræ Religionis, à tempore magni ELIÆ exortæ,ſed & vniuerſi Monaſtici Inſtituti veneranda antiquitas,haud infima Eccleſiæ Nota,variis & ſolidis argumẽtis eruditè adſtruatur, ac roboretur, eam dignam iudico, quæ publica fiat, & in quibuſuis plantetur Bibliothecis,vt ex eius fructibus quilibet libare valeat. Actum Bruxellis die XXVI. Nouembris an. 1661.

ANTONIVS SANDERVS *S. Th.Licentiatus, librorum Cenſor &c.*

SVM-

Digitized by Google

SVMMA PRIVILEGII.

P*HILIPPVS Dei gratia Hiſpaniarum, &c. Rex Catholicus, Dux Burgundiæ, Brabantiæ, &c. Sereniſſimus Belgarum Princeps; diplomate ſuo ſanxit, ne quis præter* IACOBI MEVRSII *Typographi Antuerpienſis voluntatem, R.A.P* DANIELIS A VIRGINE MARIA Ordinis Fratrum *B. V.* MARIÆ de Monte Carmelo Exprouincialis, &c. VINEAM CARMELI, ſeu Hiſtoriam ELIANI Ordinis B. V. MARIÆ de Monte Carmelo contractam in variis opuſculis, &c. *intra decennium in Belgio excudat, aut alibi terrarum vel locorum excuſam in has inferioris Germaniæ ditiones importet, venalemue exponat. Qui ſecus faxit, præter exemplarium confiſcationem, triginta florenorum Rhenenſium pro vnoquoque exemplari perſoluendorum pœnâ multabitur, vti latiùs patet in litteris datis Bruxellæ die* XVIII. *Octobris* M. DC. LXII.

Signat.

LOYENS.

PRO-

PROTESTATIO AVTHORIS.

DEcretis Sacri Concilij Tridentini, de Inuocatione & veneratione, ac Reliquiis Sanctorum ac imaginibus, & SS. D. N. Vrbani octaui, ac Sacræ Congregationis, S.R. & vniuerſalis Inquiſitionis, editis Anno 1625. & 1631. atque 1634. eâ quâ par eſt obſeruantiâ, & Reuerentiâ, plene inſiſtere cupiens, declaro: quòd cum in elogiis virorum Illuſtrium, quorum mentio totô hôc opere occurrit, nonnulla obiter attingantur, quæ Sanctitatem aliquam ipſis adſcribere videri poſſent, aut perſtringuntur aliquæ Reuelationes, viſiones, illuſtrationes, directiones (quibus electos ſuos inſtruere ſolet Dominus, aut aliqua ab iis geſta, aut beneficia eorum interceſſionibus, aut etiam per imagines, aut quomodocumq; aliter præſtita, quæ vires humanas ſuperare, & pro miraculis habenda eſſe apparent, illa omnia & ſimilia, ſic intra terminos fidei, & prædictorum decretorum, atque aliorum quorumcumq; S. R. Eccleſiæ concluſa velim, vt ea, quæ necdum requiſitum iudicium & cenſuram ſubierunt, vel traditione, aut communi ſenſu antiquitatis per Patrum & Sãctorum ſcripta longitudine temporis firmata non fuerunt, ſub modio pietatis, ac fidei humanæ, iuxta rei qualitatem, remaneant. Vnde ſi interdum Titulum Sancti aut Beati, Martyris, aut Confeſſoris aliquibus Dei Seruis addixi, qui nondum ſolemni ritu Beatificati, aut Canonizati ſunt, aut pro talibus in Eccleſia recepti, id phraſi communi Scripturæ, & Sanctorum Patrum, vel longa conſuetudini indulgendum duxi, aut illuſtrium quorundam Scriptorum authoritatem ſecutus fui: in quibus interim nullatenus intendo alicui cultum, aut venerationem aliquam per has meas narrationes arrogare, vel famam, & opinionem Sanctitatis, aut Martirij induce-

re; ſeu

Digitized by Google

re;ſeu augere, nec quicquam eius exiſtimationi adiungere, nullumq́ gradum facere ad futuram aliquando vllius beatificationem, vel Canonizationem, aut miraculi comprobationem, ſed omnia in eo ſtatu à me relinqui, quem, ſecluſâ hâc meâ lucubratione, obtinent. Sic ſanctè Profiteor & proteſtor.

Circa ſtatum Religioſum & Monaſticum ante Euangelium.

ET quia ſparſim toto hoc opere frequens eſt ſermo de Religioſo ſtatu, etiam ante Euangelium, atque totius Monaſtices antiquitas authoritatibus ac rationibus demonſtratur & illuſtratur, ac veri nominis Monachatus fuiſſe in Lege veteri adſtruitur; id ſic limitandum declaro; vt Religioſus ſtatus in Lege naturæ intelligatur adumbratus: in Lege ſcriptâ per Samuelem magis delineatus: per S. ELIAM *expreſſus, & in obſeruantiâ caſtitatis, paupertatis, ac obedientiæ ſubſtantialiter inchoatus, ſed per Chriſtum in perfectione conſummatus: qui inſuper, ſicut fuit cauſa meritoria iuſtificationis antiquorum Patrum, ſic & meritoria, & finalis, ac exemplaris fuit monaſticæ perfectionis, pro omni tempore, tam in veteri, quàm in noua Lege, & quidem in noua cum ſuis diſcipulis, etiam fuit efficiens perfectionis, excellentiæ, & prærogatiuarum ipſius: nimirum quòd nunc in eius profeſſione obtineatur integra remiſſio omnium criminum, & peccatorum, vt proinde à Patribus, & Doctoribus Baptiſmo penè comparetur, & ſecundum Baptiſma nũcupetur* [a]*. Deinde iam obtinetur per eam influxus multò vberioris gratiæ. Inſuper ſponſalia contracta, & etiam matrimonium ratum dirimit. Præterea nunc Superioribus Monaſtici Inſtituti competit poteſtas Clauium. Denique Monaſtica vota nunc fiunt expreſſè, oretenus, & ſcripto olim autem veriſimiliter non ſic, ſed tantùm implicitè, & per actum aliquem voto æquiualentem, nempe per* inſtinctum Dei immobilitantem affectus tendentes in Deum, *prout Doctores aſſerunt quoque de S. Ioanne Bapt. S.*

[a] S.Hier. epiſt. 25. S Bern. de præcep. Plat. l.1. c. 13.

ō Paulo,

Paulo, nuncupato primo Eremita, atque aliis, vt latiùs in ſequentibus [a]. *Etiam profeſſio Monaſtica, & vota nunc habent annexam ſolemnitatem, quæ nō erat in Lege veteri: eſtq́; vinculum eorum adeo firmum, vt matrimonium contrahendum reddant non tantùm illicitum (ſicut in Lege veteri) ſed & inualidum. Præter illas etiam aliæ poſſunt aſſignari prærogatiuæ Monachatus ſub Euangelio, quæ non erant in Lege veteri* [b]. *Et hæc inter duas extremas (quarum vna aliquid minus, altera quidpiam nimium Monachatui ſub Lege veteri tribuiſſe cenſetur) media eſt, & tuta ſententia. Similiter inter binas alias quodammodò pugnantes, circà prioritatem in voto Virginitatis, tertiam, in oſculo pacis vtramq; illam conciliantem, ſtatuemus infrà* [c]. *Si verò alicubi à veritatis ſcopo hac in re, aut alia quauis, aberraſſe videar, ea omnia iudicio, ſenſui, declarationi, & correctioni S. Matris Eccleſiæ ſubiecta, & accommodata deſidero.*

a In Append. c. 5. nu. 1234. & ſeq.

b Vide infra n. 179.

c In Append. c. 6. n. 1248. & ſeq. & præſertim ca. 10.

PRO-

PROLOQVIVM

DE OPERIS HVIVS RATIONE, SVBIECTO, ET INSCRIPTIONE.

SCitè & verè ſcribit Medicinæ Princeps a *Vita breuis, ars longa, occaſio præceps, experientia fallax, iudicium difficile*: addere licet, *obiecta-cula multa.* Id nos abundè experientia docet; etenim perſæpè magna quædam molientes, aut inchoato, aut multùm iam prouecto, aut certè nondùm ad finem perducto opere, morte intercipiuntur. Inter innumera penè exempla ſufficiant Summa Doctoris Angelici, Commẽtarij Alphonſi Toſtati, Annales Eccleſiaſtici Cardinalis Baronij: omnia ſanè Eccleſiæ Dei pretioſa ſuper aurum & topazion, aſt vltimum complementum non adepta: tamquàm maximarum rerum omnimodam perfectionem Deus, ſolus perfectus, ſibi reſeruet. Si cum iſtis, ceu elephantibus muſcam, eorumúe ſtructuris gemmatis puerilès meas caſulas, conferre liceat; vnam ab annis multis formare cœpi: quæ paulatim excreuit in molem vtcumq; notabilem. Ea eſt *Speculum magnum Ordinis Carmelitani* conſtans partibus ſex: in quibus (Deo dante) vetuſtiora, & præclariora, quæ extare noſcuntur Ordinis huius monumenta; cum inſertis notulis ſuccinctis exhibere, in votis eſt: quæ (pleraque hactenùs non excuſa, & tantũmodò MSS. in paucis locis reperibilia) vt edantur, non modo è re Ordinis, ſed & Eccleſiæ eſſe, cenſent viri graues, qui ea viderunt; quos inter RR. PP. Ioannes Bollandus, & Godefridus Henſchenius è Societate Iesv, vt ea publici iuris fierent, quandoque hortati fuerint. Deplorat etiam varijs in locis Ven. P. Waſtelius noſter, eorum publicationem tam

a Hipocr. Aphoriſmorum l. 1. Aphoriſ. 1.

Digitized by Google

diu dilatam: & declarat, ex iis non viſis (quippe non editis, ſed in ſcriniis deliteſcentibus) varios authores circa hiſtoriam Carmelitanam fuiſſe hallucinatos [a] cur verò tardiùs prodierint, cauſam ibidem aſſignat.

a Lib. 1. Vindiciar. ſect. 1 art. 2. & ſect. 5. art. 1. § 12.

In huius *Speculi Carmelitani* prima parte locum primum ſibi vendicaret Opus iſtud inſigne (dolendum ſanè paucioribus id hactenus viſum) per Philippum Ribotum compilatum, communiter nuncupatum, *Speculum Ordinis Carmelitani*, ſeu *Libri decem de inſtitutione, & particularibus geſtis Religioſorum Carmelitarum.* Ibi continentur, & concinnè inter ſe ordinati ſunt libri Ioannis Ieroſolymitani de Inſtitutione primorum Monachorum in Lege veteri exortorum, & in noua perſeuerantium: Liber S. Cyrilli Conſtantinopolitani, de variis Regulis, perſecutionibus per Saracenos, & proceſſu Ordinis huius: Tractatus Siberti de Beke, etiam inſignis & vetuſti Scriptoris, de conſideratione ſuper Regulam Carmelitanam; & Chronica, ſeu hiſtorica deſcriptio de Ordinis huius multiplicatione, & eiuſdē tranſlatione è Terra Sancta in Europam, per Gulielmum de Samuco teſtem oculatum. Iſtis aptè interſeruntur variæ Patrum authoritates & Summorum Pontificum Bullæ circa hunc Ordinem. Illud (pretioſus Ordinis huius theſaurus) ſemel Venetiis anno 1507. editum fuit typis, ſed adeò rara ſunt exemplaria, vt etiam in Conuentibus noſtris pauciſſimis reperiantur. Ad fidem vetuſtorum exemplariorum MSS. cum iſto Veneto, & inter ſe collatorum, nunc emaculatum eſt, & ad nouam editionem paratum. Subſequuntur proximè Liber Ioannis Hildeshemenſis diſcipuli S. Petri Thomæ Patriarchæ Conſtantinopolitani, nuncupatus *Defenſorium Ordinis Carmelitani*, per modum dialogi inter detractorem & directorem. & Speculum hiſtoriale Ordinis huius per Arnoldum Boſtium Gandauenſem, Liber Ioannis Trithemi; Abbatis, *de ortu, progreſſu, & laudibus Ordinis Carmelitani*, & alia quædam vetuſtiora monumenta: & hæc omnia in Speculi iſtius noſtri prima parte. Pro ſecunda deſtinantur liber præfati Boſtij de Patronatu Beatiſſ.

tiſſ. Virginis MARIÆ in Ordinem Carmelitanum: *Collectaneum exemplorum* Balduini Leerſij: & Tractatus copioſus de ſingulari priuilegio Ordinis, SACRO SCAPVLARI: in quo varij generis miracula, ſeu beneficia ſelecta, quæ per illud, & ad inuocationem B. Virginis MARIÆ de Monte Carmelo patrata leguntur, collecta ſunt. Tertia pars contineret Acta, ſeu vitas Sanctorum Ordinis, peculiariter eorum de quibus celebratur Officium: cum inſertis notulis. In quarta parte principem locum habebit Liber eiuſdem Boſtij de Viris Illuſtribus huius Ordinis: deinde ordine alphabetico agetur de aliis eruditione ſingulari, ſcriptiſque in publicum editis, aut Eccleſiaſticâ dignitate peculiariter conſpicuis: necnon de Reuerendiſſ. Prioribus Generalibus. Quinta denique eſt Bullarium Ordinis continens præcipuas Bullas, ſeu litteras Apoſtolicas Ordini hactenùs conceſſas.

Si quis quærat, vnde tam multa antiqua prænominata, pleraque antehac ferè latentia, nunc ſimul collecta, conuenerint? Occaſio iſtius moliminis & magiſter quondam mihi fuit præfatus P. Petrus Waſtelius: qui annis aliquot ante obitum præclariora Ordinis monumenta, & vetuſtiorum Scriptorum de hiſtoria Ordinis Carmelitani Opuſcula, hactenus inedita, quæ in Belgio & in Gallia collegerat, mihi tradidit. Plurimum opis mihi quoque præſtitit R. P. Segerus Pauli indefeſſus Carmelitanæ antiquitatis indagator, & illuſtrator: cui ſtudio peculiariter vacauerat ſupra annos triginta: hic ſuorum collectaneorum, & antiquorum ſcriptorum, ex variis Germaniæ Bibliothecis collectorũ, catalogos mihi communicauit: vt quæ mihi deerãt, indicarem, ipſeq; ad me tranſcripta deſtinaret, vti fecit ab anno 1647. ad eum, quo obiit, & ego viciſſum præſtiti ipſi. Idem commercium dignatus fuit mecum habere Ven. P. Ioan. Bapt. de Lezana: cui, ſicut & ego ab anno 1645. vſque ad 1659. (quo ad aliam tranſmigrauit vitam) indices & deinde ipſa opera tranſcripta miſi, & alia viciſſim ab ipſo accepi. Aliqui etiam Patres ex Gallia ſimile mihi præſtitêre beneficium: ſingulari quoque mihi adiumento fuit R. P. Seraphinus

nus à Iesv, dum deputatus à Prouincia Belgica Romæ moraretur: qui ex variis Italiæ locis ea, quæ Carmelitanæ hiſtoriæ illuſtrandæ ſeruire poſſunt, diligenti curâ vndique collegit, & ad me deſtinauit. Præfata Opuſcula magna ex parte exſcripſi, & per alios nitidiore charactere exarari curaui, breueſque notas adiicio. Hæc ſunt, in quibus hactenus, tempore à monaſticis exercitiis & aliis occupationibus neceſſariis vacuo, ſtudiorum meorum meliorem partem impendi: &, ſi Deo placet vitam prorogare, ac vires conſeruare, perficere ſatago, vnà cum tomo quinto Annalium Ordinis mihi aliquoties commendato à Venerab. & eximio Patre (piæ memoriæ) Ioanne Bapt. de Lezana: primũ quidem longè ante obitum ſuum, & rurſus aliquantò ante (an. 1658. die 16. Nouembris) his terminis ad me ſcribente: *Vix ſpero ipſe poſſe tomum 5. Annalium componere, negotiis grauioribus non tam Ordinis, quàm Eccleſiæ, & Summi Pontificis occupatus; quapropter optarem iſtam prouinciam à V. R. P. ſuſcipi.* Cumque à tali onere, ob exiguam ſanitatem, occupationes varias, ac defectum requiſitorum, me excuſarem; per litteras datas Romæ 25. Ianuarij an. 1659. (ſex hebdomadibus priuſquam ex hac vita euocaretur) replicauit in hæc verba, tanto viro ſanè digna, atque in ſuſcipiendis & exequendis meritò cuiuis perpendenda ac practicanda: *Quandò*, aiebat, *aliquid pro Dei gloria amplectimur, id oculis clauſis, & abſque præcautionibus humanis faciendum: ego, ſi ad iſta attendiſſem, & ſubſidium humanum, ac vacationem à negotiis expectaſſem, numquàm folium chartæ edidiſſem; quapropter hortor, vt in hac prouincia totum ſe diuinæ committat prouidentiæ.* Et id poſtremũ eſt ab eo ad me datum monitum: quo incitatus ſtudium hiſtoriarum Ordinis intendi: ſed aliquantò poſt eius deceſſum calcar addiderunt iuſſio Reuerendiſſimi P. Generalis Marij Venturini, ac deinde iteratum mandatum ſucceſſoris illius Reuerendiſſimi Patris Hieronymi Ari in totius Ordinis Præſulem electi in vltimo Capitulo Generali. Verùm quia opera illa, inter ſe cognata, multam exigunt indaginem (*Hiſtoria* enim *inſtitui non poteſt, niſi præparatô otiô, nec exiguô tempore*

Digitized by Google

tempore abſolui [a]) & celeriùs in illis progredi non ſiuerunt variæ ante hac obiectæ remoræ, ex parte quorumdam munerum (quibus nunc quidem exonerato expeditiùs pergere licet) interim verò ætas ad ſenium vergens, ac vires ex parte detritæ, ſpem aliquatenùs minuunt, ea, iuxta intentum perficiendi; nè fortè igitur annorum plurimorum lucubrationes illæ anteriores, morte præoccupāte, inutiles redderētur magna ex parte, ex cunctis collectis confeci quoddam totius Carmelitanæ hiſtoriæ quaſi compendium: ad quod etiam alia me impulit ratio, vt iuniores, & alij, quibus non vacat, aut lubet ſpatiari in latiori illo campo, & euoluere aliquot volumina Annalium, in minori hoc hortulo obambulare liceat; contemplando in contractiori ſpatio Carmelitanæ *Vineæ* originem, propaginem, fructus & alia hæc concernentia. Præcipuus autem hoc in opere mihi ſcopus fuit, vt de Ordine Carmelitano à S. Propheta ELIA inchoato, eiuſque diſcipulis, & ſucceſſoribus iugiter continuato, atque à SS. Virgine Deipara multipliciter defenſato, priuilegijſque decorato, ſuccincta traderetur hiſtoria: ſed (ne ſterilis eſſet boni operis deſtituta fructu) ordinata ad exercitationem virtutum; vt nempe Religionis huius profeſſores attendentes Fundatorum, & præcedētium Patrum noſtrorum virtuoſa exemplaria, illis ſe cōformare, & ſui Inſtituti finem primarium, (in interna cum Deo conuerſatione ſitum) attingere, alacriter aduiterentur; quanta enim exempli vis ſit, teſtantur vita S. Antonij viſa à S. Auguſtino, geſta Patrum lecta à S. Dominico, & S. Thoma de Aquino, agones Martyrum conſiderati à S. Anaſtaſio, & S. Tereſia inde Martyrij deſiderio flagrātibus. Validior enim operis quàm oris vox eſt, eò quòd *ſermo viuus & efficax* (vt benè mellifluus Doctor [b]) *exemplum operis ſit plurimùm faciens ſuadibile, dum monſtrat factibile, quod ſuadetur.* Memoramus quoque è liberaliſſimo ſinu benigniſſimæ Matris, & potentiſſimæ Protectricis, effuſa hunc in Ordinem beneficia, & exinde nexum quemdam obligationis, vt eius alumni ſtudeant eſſe grati, caueantque ne filij ſint Matri diſſimiles per morū diſſo-

[a] Cicero de Legib. lib. 1.

[b] Serm. de S. Benedicto.

diſſonantiam: aſt maioris deuotionis affectu eam non tantùm venerari, ſed & imitari ſatagant.

Habes nunc, Lector beneuole, operis huius rationem; accipe quoque inſcriptionis cauſam. Nuncupatur VINEA CARMELI, vix enim quidpiam magis obuium eſt in Sacris Literis eâ comparatione, ſeu tropicâ locutione, quâ Eccleſia tùm in veteri, tum in noua Lege *Vinea* dicitur: *Vinea Domini exercituum domus Iſrael eſt*, ait Propheta[a]. Sic quoque Chriſtus ſe *Patrem-familias*, Eccleſiam *Vineam*, Apoſtolos, ac Doctores, *Operarios* in illa ſua *Vinea* nuncupat[b]. *Vineæ* autem iſtius vniuerſalis partes nobiliores ſunt Congregationes, ſeu Ordines Religioſi: quibus proinde aptè congruit idem nomen. Hunc in ſenſum Honorius Auguſtodunenſis in cap. 8. Canticorum ſcribit: *Quod ſubditur, Vinea fuit pacifico, intelligitur qualibet iuſtorum Congregatio; in qua palmites ſunt viri ſpirituales, vinum verò ſuauis doctrina.* Et infrà: *Hanc tradidit verus pacificus Chriſtus cuſtodibus excolendam, ſcilicet ſpiritualibus Prælatis.* Ita quoque vetuſtus author Iuſtus Epiſcopus Orgelitanæ Eccleſiæ ante annos mille iſtud Cantici[c] *Vineæ florentes dederunt odorem ſuum*, exponit de Congregationibus Clericorum, Monachorum, & Virginum.

a Iſaiæ 5.
b Matth. 20.
c Cant. 2.

Accedit ratio ſpecialis: Quòd Carmelitanus Ordo originem habuerit in Carmelo mõte fertiliſſimo, teſte S. Hieronymo *in cap. 6. Iſaiæ*, etiam *vinetis*: vndè nomen *Vineæ* appoſitè ei appropriatur; ipſa quoque Deipara (cuius caput *vt Carmelus* dicitur[d], à Patribus paſſim *Vitis* nuncupetur. Sic S. Gregorius Thaumatur.[e] eam ſalutans: *Aue*, inquit, *Vitis ſemper florens, perpetuò vernans*: vt perpetuam Deiparæ immunitatem probet ex *vitis* florentis, & vernantis Hieroglyphico. Et S. SIMON STOCK in celebri Antiphona, cuius frequẽti recitatione promeruit ſacrum Scapulare, eam ſic affatur: *Flos Carmeli, vitis florigera.* Cùm igitur ab hac *Vite*, quadam ratione proceſſerit, & quaſi germinauerit Carmelitica Religio (etenim Summi Pontifices in ſuis Diplomatibus huic Ordini conceſſis tradunt, eum à glorioſiſ-

d Cant. 7.
e Serm. de Annunciat.

ſima

Digitized by Google

ſima Virgine Dei Genitrice Maria *editum*, ſeu *productum*, modo ſcilicet alibi declarando) etiam hinc *Vinea* nomenclaturâ indigitare licet eumdem, eiuſque hiſtoricam delineationem.

Sequitur in titulo, ſeu *Hiſtoria Ordinis*, &c. non quòd omnia complectatur eam concernentia, ſinguloſue euentus poni dignos (nam alia, & plura pro illo *Speculo* & *tomo* 5. *Annalium* reſeruantur) ſed quòd vniuerſalis hiſtoriç ſit quaſi Breuiarium; vtpotè ſuccinctè, ſed tamen in nonnullis (exigente ſpeciali aliquâ ratione) etiam latiùs, tractans de ſequentibus. Imprimis (*parte* 1.) in Opuſculo S. Cyrilli, agitur de VINEÆ Carmelitanæ *maceria*, ſeu *ſepe*, nempe Regula (*ſepem circumdedit ei* Dominus VINEÆ. *Sepem* S. Ambroſius [a] interpretatur *Vallum cœleſtium praceptorum*) Deinde ſermo iſte de eiuſdem VINEÆ *plantatione* per magnũ Prophetam ELIAM, *rigatione* per *S. Eliſeum*, Filioſque Prophetarum, eorumque ſucceſſores, ſeu traduces Eſſenos: de illius fructificatione in primordiis Eccleſiæ, & multiplicatione, ac diuiſione ſubſequentibus ſeculis: de ſucceſſione hæreditaria, iugiter continuata vſque in præſens: deque variis ſeculo Chriſtiano tertio per tyrannos Gentiles, & longè poſt per Coſdroem & Homar, ac Saracenos, perſecutionibus: è quibus tamquàm torcularibus nobile *vinum* Martyrij effluxit (quæ omnia *parte* 2. *&* 3. traduntur) Sequitur de *Vinea* illius pampinatione, & exciſione variis in locis ætate ſuperiore, & repaſtinatione, ac refloreſcentia hoc ſeculo noſtro (de quibus *parte* 4.) Tùm de Tutrice, ſeu Patrona illius, Virgine Deipara, eiuſque ſingulari patrocinio, ac tutelæ ſigno *Scapulari* inſtar *turris* fortiſſimæ contra aduerſariorum impetus, in medio Carmeliticæ *Vinea* ędificatę. (Et de iſtis *parte* 5.) Poſtea prodeunt palmites præcipui, nẽpè perſonę ſanctitate eximiâ, doctrinâ ſingulari, aut dignitate Eccleſiaſticâ præcellentes: quique Regulari obſeruãtiæ per tria vota (ſicuti clauiculis, ſeu brachiolis palmites ſuis ridicis, ſeu pedamentis) maritati, & circumvoluti per religioſarum virtutum actus *Deo adhærentes* [b] ſurſum creue-

[a] Lib. 3. Hexamer. c. 12.

[b] Pſal. 72.

ũ runt,

runt, & Botros bonarum ſuarum exercitationum, & in illis vinum ſuaue doctrinæ, & pietatis, in torculari patientiæ expreſſum libauerunt (de quibus *parte 6.)* Deinde Cuſtodes, & cultores præcipui huius *Vineæ* nominantur: ij potiſſimùm ſunt Reuerendiſſimi Patres Generales (quorum ſeries etiam ibi texitur) conſequenter exhibentur ſpectandi varij puluini, ſeu areolæ : eæ ſunt diſtinctæ inter ſe Prouinciæ (quæ ſigillatim deſcribuntur *parte* 7.) & inſuper eiuſdē traduces nouelli, per S. Tereſiam propagati, nempe bina Patrum Diſcalceatorum Congregatio (etiam *parte* 7.) Denique de vineæ huius origine, ac propagatione variæ opiniones proponuntur, & refelluntur atque vna vera declaratur, & ſtabilitur (*parte* 8.) En paucis & lucubrationis huius ordinem, & ideam : quæ in octo iſtis partibus, ceu diſtinctis tabellis, expreſſa, hic conſequenter delineabitur.

ANIMADVERTENDVM; *quòd cum toto hoc opere frequens ſit mentio, & vſus Libri* De Inſtitutione primorum Monachorum in Lege veteri exortorum & in noua perſeuerantium. (*de quo peculiariter* parte 8. cap. vltimo) *aliam eſſe diſtributionem capitum in editione Bibliotheca Patrum, & apud* R.P. *Thomam à* IESV *; atque aliam editionis per* R.P. *Petrum Waſtelium Bruxellis an. Dom.* 1643. *ac per* R.P. *Ioann. Bapt. de Lezana initio tomi 3. Annalium. Romæ editorum ao.* 1653. *quæ (vtraque vniformis) fuit ex correctiori lima, & diligentiſſima collatione ad accuratam fidem trium MSS, vetuſtorum Codicum, ſtudioſiſſimè per ipſum Waſtelium facta: & propterea hanc ſecutus ſum.*

INDEX

Digitized by Google

INDEX
PARTIVM ET CAPITVM.

PARS PRIMA

Complectens Opuſcula S. Cyrilli Conſtantinopolitani, Ioannis Bachonis Angli, Arnoldi Boſtij Gandauenſis.

ELogia de S.Cyrillo, Ioanne Bachone, & Arnoldo Boſtio. num.1.& ſeq.pag.1. & ſeq.

LIBER S. CYRILLI CONSTANTINOP. DE PROCESSV ET VARIIS REGVLIS ORDINIS CARMELITANI. num.7.pag.5.

CAP. I. *De Regula, ſeu vitæ norma, quam huius Religionis Profeſſores obſeruarunt in veteri Lege, & in noua, vſque ad annum Chriſti 412. & inde vſque ad annum 617.* num.8.p.7.

ANNOTATIONES circa caput I. n.10.pag.8.

CAP. II. *De Terræ Sanctæ deuaſtatione, & graui perſecutione per Coſdroem Regem Perſarum, & Homar Regem Saracenorum: deq; mutatione pallij albi in Barratum.* n.13. pag.10.

ANNOTATIONES ad cap.II. n.17.pag.13.

CAP. III. *De continuatione perſecutionis, & tandem recuperatione Hieroſolymæ per Godefridum de Bulyon, totiuſq; Terræ ſanctæ.* n.19.p.14.

NOTÆ ad cap. III. pag.15.

CAP. IV. *De Reſtauratione ac Reformatione Ordinis per Aymericum Patriarcham Antiochenum, & Inſtitutione S. Bertholdi in Archimandritam, dictum* PRIOREM GENERALEM, *pri-*

mum ſub eo nomine: n, 20. p.15

*NOTÆ in cap.*IV. nu.21.p.16.

CAP. V. *De S. Brocardo ſucceſſore S. Bertholdi, & tradita illi, ab Alberto Patriarcha Hieroſolymitano, Regula* n.26.p.21.

NOTÆ, in cap. V. n.29. p.23.

CAP. VI. *Regula Ordinis, pro-ut ab Alberto prodiit.* num. 31. pag. 25.

NOTÆ in cap. VI. num.32.p.29.

IOANNIS BACHONIS

COMMENTARIOLVM

In Ordinis huius Regulam, ſeu expoſitio analogica, in qua præcipui eius articuli cum Sanctiſſ. V. MARIÆ vita, ac virtutibus comparantur. *nu.*36. *p.*36.

Notæ in iſtud Commentariolum. n.53. p.40.

TRACTATVS

De Inſtitutione Ordinis huius ad venerationem VIRGINIS DEIPARÆ: vnde inſignitur ſpeciali titulo à ſummis Pontificibus confirmato, per eumdem IOANNEM BACHON.

CAP. I. Q*Vòd ſecundùm Prophetas Fratres de Monte Carmelo ſpecialiter originem habuerint pro veneratione Virginis Deiparæ.* n. 58. p.42.

CAP. II. *Quòd* ELIAS *& Eliſeus dici Carmelitæ* B. MARIÆ *meruerunt.*

Digitized by Google

ruerunt. num.62. p.44.
CAP. III. *Rectè Romani Pontifices hunc titulum Fratres Ordinis* B. MARIÆ *de Monte Carmelo in ſuis Bullis expreſſerunt.* nu. 66. p.45.
CAP. IV. *Rectè Romani Pontifices & iura Canonica Regulam Ordinis, & Inſtitutionem ab antiquo approbare decreuerunt.* num.69.p.46.
NOTÆ in Tractatum iſtum. n.71.p.47.

ARNOLDI BOSTII

Breuiloquium tripartitum de inſtitutione, intitulatione ac confirmatione *Ordinis Deiparæ Virginis de Monte Carmelo,*

PARTIC. I. De Origine ſeu primaria Inſtitutione Ordinis.

CAP. I. *QVòd nongentis triginta circiter annis ante Christi Natiuitatem, per magnum Prophetam* ELIAM *in Monte Carmelo originem ſumpſerit hic Ordo ad honorem SS. Virginis Deiparæ inſtitutus.* nu.75.p.51.
CAP. II. *De Caſtitate, Obedientia, & Paupertate S. Prophetæ* ELIÆ *& Filiorum Prophetarum, deq; Oratorio eorum, ſeu domo orationis,* SEMNION *nuncupato.* n.78.p.53.
CAP. III. *Quòd S. P.* ELIAS, *Eliſeus & Filij Prophetarum verè Monachi veteris Teſtamenti fuerint, & de eorum hæreditaria continua ſucceſſione.* n. 83.p.55.

PARTIC. II. De primario Ordinis huius titulo Fratrum *B. Virg. Dei Genitricis* MARIÆ *de Monte Carmelo;* deque congruentiis, & confirmatione

 eiuſdem,

eiuſdem, ac de Capella, ſeu Eccleſia Deiparæ in Carmelo fabricata.

CAP. I. *De diuerſis titulis huius Ordinis: quodq; Carmelicolæ in primordio Eccleſiæ fuerint Apoſtolorum coadiutores.* n.88.p.57.
CAP. II. *De Capella, ſeu Oratorio temporibus Apoſtolorum à Carmelicolis ad honorem SS. Virginis Deiparæ conſtructo in Monte Carmelo.* n.91.p.59.
CAP. III. *De congruentiis ſeu rationibus iſtius Tituli.* num.94. pag. 60,
CAP. IV. *De eiuſdem Tituli confirmatione.* n.97. p.62.

PARTIC. III. De Regula, Confirmatione & habitu Ordinis, ac de eiuſdem tranſlatione à Terra Sancta, atque multiplicatione in Europa.

CAP. I. *De Regula Ordinis ſcripta anno* 412. *graui perſecutione Ordinis ac mutatione pallij albi in Barratum.* n.100. p.64.
CAP. II. *De recuperatione Terræ Sanctæ per Godefridum de Bulyon, ac reſtauratione Ordinis per Aymericum Patriarcham Antiochenum: deq; compendioſiori Regula per B. Albertum Patriarcham Ieroſolymitanum data.* n.106.p.66.
CAP. III. *De Confirmatione Regulæ, & Ordinis per Summos Pōtifices.* n. 111. p.68.
CAP. IV. *De multiplicatione Ordinis in Terra Sancta, & recenſus præcipuorum aliquot Monaſteriorum ibidem.* numer.119. pag. 70.
CAP. V. *De Ordinis extirpatione è Terra Sancta, eiuſdemq; trāſplantatione, ac multiplicatione in Europa.* n.131.p.73.

APPENDIX, De variis nominibus quibus Eliani Inſtituti ſectatores appellati fuerunt: deque duratione Ordinis huius. *nu.*136.*p.*75.

NOTÆ

Digitized by Google

NOTÆ, An S. Petrus Thomas Patriarcha Conſtantinop. Martyr, an Confeſſor dicendus? num. 146. p. 77. & ſeq.
RECOLLECTIO præcedentium, & compendiaria eleganſq; delineatio poſteritatis Elianæ. n. 154. p. 82.

PARS SECVNDA.

De magno Propheta Elia Monaſtici Inſtituti Anteſignano, & Authore Ordinis Prophetici Carmelitani: cuius Origo illuſtratur.

CAP. I. *PRophetam* ELIAM *Monachum, Monachorum Principem, ac Monaſticæ vitæ prototypon appellandum authoritatibus Patrum, & Doctorum comprobatur.* num. 163. pag. 87.
CAP. II. *Summorum Pontificum, aliorumq; Scriptorum teſtimoniis declaratur S. Prophetam* ELIAM *ſpecialiter Prophetici Carmelitani Ordinis Patriarcham, & Fundatorem extitiſſe.* n. 182. pag. 94.
CAP. III. *Aliorum plurimorum aſſertis Patriarchatus Ordinis einſdem eximio iſti Prophetæ vindicatus adſtruitur.* num. 200. pag. 103.
CAP. IV. *De magni Prophetæ* ELIÆ *prima apparitione, & eminenti ſanctitate: vbi & præcipua eius decora delibantur.* num. 219. p. 114.
CAP. V. *S. Propheta* ELIAS *diuino inſtinctu, & expreſſo mandato vitam à turbis hominum abſtractam, Monaſticam, Eremiticam primus hominum inchoauit: & Ordinem quemdam Religioſum Propheticum ad honorem V. Deiparæ, in nubecula ipſi typicè præoſtenſa, inſtituit.* n. 229. p. 119
CAP. VI. *De tempore & loco inchoati per S. Prophetam* ELIAM *Monachiſmi, ſeu vitæ Religioſæ, Monaſticæ, Eremiticæ, & Ordinis*

dinis ſui Prophetici Carmelitani. nu.240. p.123.

Cap. VII. *De Diſcipulis primis S. P.* Eliæ: *deq; norma Vitæ Religioſæ in Caſtitate, & Obedientia, eius exemplo, & verbo tradita.* nu.244.p.125.

Cap. VIII. *De Raptu, ſeu tranſlatione in Paradiſum magni Prophetæ* Eliæ. num.250. pag.128.

Cap. IX. *Quo in loco & ſtatu nunc degat S.P.* Elias, *& quibus potiſſimùm virtutibus tam glorioſum promeruerit triumphum.* n.52.53. p.129.

Cap. X. *De cultu S. P.* Eliæ: *cuius ſingularem interceſſionem tempore peſtis experta nuper inſignis ciuitas Capuana, eum in Patronum, & Protectorem ſolemni ritu, aſſumpſit.* num.255. pag. 131.

PARS TERTIA.

Diſcipulorum, & poſterorum S. P. Eliæ Ordiniſque ab eo initiati, hæreditaria, ac iugiter continuata ad hæc vſque tempora ſucceſſio.

Cap. I. Q*Vòd Diſcipuli S. P.* Eliæ, *dicti* Filij Prophetarum, *fuerint veri nominis Religioſi, ſeu Monachi veteris Teſtamenti.* nu.259 p.138.

Cap. II. *Hæreditaria, non interrupta Series Succeſſionis Sectatorum & poſterorum Magni P.* Eliæ *authoritatibus comprobatur.* n.263.p.140.

Cap. III. *Scriptorum celeberrimorum Ethnicorum, & Iudæorum, de exiſtentia Religionis ſeu Ordinis Prophetici* Eliani, *antè & longè poſt Chriſtum continuati, & propagati per* Eſſenos, *teſtimonia proferuntur.* n.269. p.142.

Cap. IV. Eſſenos *fuiſſe Monachos ſinceræ fidei, &* Elianæ *Carmeliticæ poſteritatis, authoritatibus Patrum, & Scriptorum Orthodo-*

Digitized by Google

Orthodoxorum adſtruitur. n.273. p.147.

CAP. V. *De magni P.* ELIÆ *harede ac ſucceſſore S.* Eliſeo, *qui Ordinem Propheticum dilatauit.* n. 288. p.155.

CAP. VI. *De Prophetici* Eliani *Ordinis continuatione poſt S. P.* Eliſei *deceſſum: vbi de Rechabitis.* n.294. p.157.

CAP. VII. *Quòd Prophetici Monaſtici Ordinis cultores in Carmelo à captiuitatibus Iudaeorum praſeruati fuerint: vbi de Daniele Propheta eiuſdem Inſtituti alumno.* nu.298. p.158.

CAP. VIII. *Referuntur quadam notabilia de Ordine Prophetico poſt captiuitatem Babylonicam, & quando inditum nomen* ESSENI. n.305. p.162.

CAP. IX. *De nomine* ASSIDÆORVM *attributo Prophetici Inſtituti alumnis, & de peculiaribus illorum exercitiis.* num.308. pag. 164.

CAP. X. *Memorabilia quadam huius Ordinis, qua acciderunt prope Chriſti ortum.* num.913. p.166.

CAP. XI. *Tempore Chriſti & Apoſtolorum in primordiis Eccleſia Inſtitutum Propheticum Elianum magnopere vigebat in Carmelo, ac aliis Palaſtina, & Ægypti locis.* n.317. p.169.

CAP. XII. *Loca varia, qua in primitiua Eccleſia, etiam antè ac poſt, incoluerunt poſteri ſucceſſoreſq; SS. Prophetarum* ELIÆ & Eliſei *deſignantur.* n.322. p.171.

CAP. XIII. *De Capella, ſeu Oratorio, quod à Carmelicolis poſt Chriſti in cælos aſcenſionem SS. Virgini Deipara conſtructum, & dicatum fuit in Carmelo.* n.330. p.174.

CAP. XIV. *Quòd Carmelicola fuerint Apoſtolorum in promulgatione Euangelica Legis cooperatores.* num.340. p.178

CAP. XV. *Sub medium ac finem primi, atq; initium ſecundi ſeculi Iudaeorum & Ethnicorum illuſtriores Scriptores encomiis celebrarunt Prophetici* ELIANI *Inſtituti cultores ſub nomine Eſſenorum.* n.349. p.182.

CAP. XVI. *De Oraculo Carmeli & Veſpaſiano Imperatore eius gratiâ Montem illum ſubeunte, atq; aliis nonnullis proximè ſubſequentibus euentibus.* nu.356. p.185.

CAP. XVII. *Succinctè referuntur notabiliora quadam ſeculi ſe-*

eundi, ubi etiam de SS. Theleſphoro, Dionyſio, Serapione & Spiridione. n.365.p.189.

CAP. XVIII. *Seculo Chriſtiano tertio Monaſticus Ordo, per* Eſſenos *continuatus Martyrum plurimorum triumphis nobilitatur.* n.373.p.192.

CAP. XIX. *De Monaſtica, ac Eremitica vita, perſecutionibus diminuta, reſtauratione per SS. Charitonem, Antonium, & Hilarionem.* n.384. p. 195.

CAP. XX. *De diuiſione, propagatione, multiplicatione Monaſtici Inſtituti quarto, quinto, & ſequentibus ſeculis.* num 388. pag. 198.

CAP. XXI. *Quinam antiquorum Monachorum, & qua ratione* ELIANO *Inſtituto accenſeantur.* nu.401.p.204.

CAP. XXII. *De Regula Ordinis ſcripta anno Chriſti quadringenteſimo duodecimo, per Ioannem Patriarcham Ieroſolymitanum: & de victoria S. Cyrilli Patriarchæ Alexandrini, quondã Carmeli incolæ, contra Neſtorium impugnãtem Maternitatem SS. Virginis Deiparæ.* n.410.p.208.

CAP. XXIII. *De ſtatu Ordinis ab anno quadringenteſimo duodecimo, vſque ad ſexcenteſimum trigeſimum nonum, illuſtriores interim, qui in eo, claruerunt commemorantur.* num 418. p.211.

CAP. XXIV. *Oportuna digreſſio de cœlitus indicato die Natalitio, ac de antiqua ſolemnizatione Feſti Conceptionis B. Genitricis Dei* MARIÆ, *deq; ſpeciali cultu ab Ordine Carmelitano eidẽ auguſtiſſimæ Matri ſemper exhibito.* n.430.p.216.

CAP. XXV. *De Terræ Sanctæ deuaſtatione, & Ordinis huius oppreſſione per Coſdroëm Regem Perſarum.* n.441. p.223.

CAP. XXVI. *De ſæuiſſima & longæua Eccleſiæ in Terra Sancta Ordiniſq; huius perſecutione, & depreſſione per Homar, atq; eius ſucceſſores Mahumetanos, deq; mutatione habitus ſuperioris huius Ordinis ex albo in barratum.* n.446.p.226.

CAP. XXVII. *De multitudine Martyrum per Saracenos, perq; Imperatores hæreticos interemptorum, & occaſionaliter de deteſtabili ſecta ac Alcorano Mahumetanorum.* n.454. p.229.

CAP.

Digitized by Google

CAP. XXVIII. *De aliquantula tranquillitate, inter ſæuiſſimarũ atque longæuarum perſecutionum iſtarum procellas, facta per Imperatorem Carolum Magnum: deq; aliquali refrigerio, præſtito per Summum Pontificem Leonem* IV. *atque alios eius ſucceſſores.* n.462.p.233.

CAP. XXIX. *De quorumdam Monaſteriorum fundationibus in Europa temporibus iſtarum perſecutionum per Saracenos.* num. 468. p.236.

CAP, XXX. *De reſtauratione Carmelitici Ordinis poſt reſtitutã Chriſtianis per Godefridum de Bulyon Terram ſanctam.* num. 481. p.244.

CAP. XXXI. *Renouantur bella & perſecutiones in Terra Sancta eaq; occaſione Ordo Carmelitanus in Europam transfertur, & inibi multiplicatur.* n.493. p. 249.

CAP. XXXII. *De vltimo ac totali excidio Terræ Sanctæ. & deſtructione inibi omnium Monaſteriorum huius Ordinis.* num. 501.p.254.

CAP. XXXIII. *Euentus notabiliores Ordinis huius ab anno* 1290. *vſque ad* 1380. n.507. p. 257.

CAP. XXXIV. *Miracula quædam in ſacratiſſimo Euchariſtiæ Sacramento ſub finem ſeculi* 14. *patrata commemorantur.* nu. 529.p.270.

CAP. XXXV. *Præcipua quædam Carmelitanæ hiſtoriæ puncta ab anno* 1400. *ad* 1500. *ſummatim traduntur.* n.537. p.276.

CAP. XXXVI. *Euentus circa hunc Ordinẽ ſpeciali ratione memorandi ab anno* 1500. *ad* 1600. n.558. p.288.

CAP. XXXVII. *Ex Carmeli* Vinea *Racemi hiſtorici huius ſeculi, ab anno videlicet* 1600. *vſque ad* 1662. *(in quo verſamur) colliguntur.* n.581. p.303.

PARS QVARTA

De magna Ordinis deſolatione ſeculo decimo ſexto, & eiuſdem ſubſecuta inſtauratione hoc ſeculo decimo ſeptimo.

CAP. I. PEr *hæreſes & bella aliquot Ordinis hujus Prouinciæ penitùs intereunt, & aliarum Conuentus multi deſtruuntur, aut expilantur.* n.626.p.336.

CAP. II. *De inſtauratione Ordinis, initiata à Prouincia Turonenſi: cui mox ſe ſociam dedit Aquitanica.* n.645.pag.344.

CAP. III. *Reformatio ſtrictiorq́; obſeruantia traducitur in Belgium.* n. 649.p.348.

CAP. IV. *Origo & progreſſus Obſeruantiæ, & Prouinciæ Montis Sancti, ac Reformationis Taurinenſis.* n.654. p.353.

CAP. V. *Strictior obſeruantia propagatur in Germania & aliis Prouinciis.* n.657. p.355.

CAP. VI. *Media, quibus potiſſimùm Reformatio, ſtrictaq́; obſeruãtia introducta, & conſeruanda eſt.* n.660. p.359.

CAP. VII. *Quòd ad Reformationem huius Ordinis plurimum cõtulerit reſumptio habitus genuini, griſei ſcilicet, & de aliis Reformationis adminiculis.* n. 665. p.364.

CAP. VIII. *Commendatur aliud generale, maximè neceſſarium reſtaurandæ conſeruandæq́; regularis diſciplinæ medium, proprietatis exterminatio, & vitæ communis ratio: cuius occaſione memorabile diuinæ Prouidentiæ indicium profertur.* num. 671. p. 368.

CAP. IX. *Monita quædam alia ſcitu neceſſaria pro reſtauranda diſciplina regulari.* n.678.p.373.

PARS

Digitized by Google

PARS QVINTA

De Ordinis peculiari Patrona, eiuſdemque patrocinio, ac ſingulari dono (ſacro ſcilicet Scapulari) tradito S. Simoni Stock, cuius vitæ Chronologia intermiſcetur.

Cap. I. *De Patronatu B. Virginis* Mariæ *in hunc Ordinem, & nomenclatura, quâ ab ea inſignitur.* num. 687. pag. 378.

Cap. II. *Dilectionis mutuæ Patronam inter & clientes teſtimonia perſtringuntur.* n. 697. p. 382.

CHRONOLOGIA vitæ S. SIMONIS STOCK. num. 711. pag. 390.

NOTÆ in Chronologiam præcedentem. n. 769. p. 422.

OFFICIVM S. SIMONIS Confeſſoris Ord. Carm. num. 878. p. 431.

Cap. III. *Elogia quædam S.* Simonis Stock. num. 790. pag. 437.

Cap. IV. *De primo* Scapvlaris *Carmelitici priuilegio contento illis verbis,* In quo quis moriens æternum non patietur incendium: *quæ diuerſimodè explicantur.* num. 804. pag. 447.

Cap. V. *De alio ſingulari priuilegio* S. Scapvlaris *nuncupato* Bvllæ Sabbatinæ. n. 812. p. 452.

Cap. VI. Bvlla Sabbatina *à variis Pontificibus confirmata explicatur: Priuilegium illius aliis omnibus Confraternitatibus eſſe incommunicatum, declaratur.* n. 817. p. 456.

§. *I.* Bvllæ Sabbatinæ *confirmatio multiplex.* num. 817. p. 456.

§. *II.* Bvllæ Sabbatinæ *explicatio.* n. 819. p. 458.

§. III. *An Priuilegium* BVLLÆ SABBATINÆ *communicecetur aliis Confraternitatibus?* n.837. p.467.

CAP. VII. SCAPVLARIS *Sanctitas, & prærogatiua alia, iſtis verbis,* Signum ſalutis, ſalus in periculis *expreſſa miraculis, ceu diuino ſigillo munita declaratur. Vbi & de antiquo vſu* SCAPVLARIS, *ac Confraternitatis B.Virg.* MARIÆ *de Mōte Carmelo.* n.838.p.469.

CAP. VIII. *Munera Fratrum Sodalitatis* S. SCAPVLARIS, *ſeu conditiones requiſitæ, vt præſcriptis gratiis fruantur.* num. 842.p.473.

APPENDIX, Authores nonnulli indicantur qui de Confraternitate & Priuilegiis S. SCAPVLARIS conciones, ſeu diſcurſus, ediderunt. *nu.*852.*p.*477.

PARS SEXTA.

De viris ſanctitate, eruditione, aut Eccleſiaſtica dignitate illuſtribus, & Reuerendiſ. Prioribus Generalibus Ordinis, deq; vetuſto Inſtituto Virginum Religioſarum.

CAP. I. C*Elebriores huius Ordinis Sancti, qui claruerunt in veteri Lege, & in noua vſque ad annum Chriſti* 1099. *ſtrictim commemorantur.* nu.859. p.481.

CAP. II. *Referuntur illuſtriores, qui claruerunt à recuperata Ieroſolyma per inclytum Godefridum de Bulyon, vſque ad finem ſeculi duodecimi, ſeu poſt annum Chriſti* 1300. num. 867. pag. 484.

CAP. III. *De iis, qui ſanctimoniæ radiis Ordinem hunc illuſtrarunt ſeculo decimo-quarto, nempe poſt annum Chriſti* 1300. n. 876.

Digitized by Google

876. p. 491.

CAP. IV. *Summatim perſtringuntur eruditione præſtantes, qui iſtis temporibus claruerunt.* n.882. p.494.

CAP. V. *Sub Compendio referuntur, qui ſeculo decimo quinto ab anno 1400. ad 1500. ſanctitatis & eruditionis opinione præcelluerunt.* n.894.p.500.

CAP. VI. *Referuntur, qui in firmamento huius Ordinis ſeculo 16. præcipuâ ſanctimoniâ aut doctrinâ effulſerunt.* num.907. p.507.

CAP. VII. *Botri recentes (huius ætatis) ex Carmeli vinea proferuntur.* n.921.p.514.

CAP. VIII. *Series ſucceſſionis Reuerendiſſimorum PP. Priorum Generalium.* nu.935.p.525.

CAP. IX. *De antiquo Inſtituto Religioſarum Virginum, in Lege veteri, initiato, & in noua conſummato, multaq́; ſanctimoniâ decorato.* n.981.p.544.

PARS SEPTIMA.

Declaratio ſuccincta omnium, ſingularumq́; Prouinciarum Ordinis: & origo ac incrementa Congregationis, ſeu Ordinis Diſcalceatorum, ac Diſcalceatarum.

CAP. I. *CVr & in quot Ordo ſit diſtributus Prouincias.* num. 1001. pag. 562.

CAP. II. *Decem priores Prouinciæ.* n.1003.p.564.

CAP. III. *Decem ſequentes Prouinciæ.* n.1015.p.570.

CAP. IV. *De decem aliis Prouinciis.* n.1025. p.575.

CAP. V. *De reliquis Prouinciis.* n.1035. p.580.

CAP. VI. *De Conuentibus huius Ordinis in Principatu Leodienſi.* nu.1042.p.583.

De

De Conuentibus Monialium Carmelitanarum ibidem.n.1048. pag.586.

CAP. VII. *De ortu & progreſſu Congregationis Diſcalceatorum.* n.1052.p.588.

Prouincia & Conuentus Congregationis Hiſpanicæ ſub titulo S. Matris Tereſiæ. n. 1061.p.592.

Congregationis Italicæ ſub titulo S. P.N ELIÆ. p.593.

CAP. VIII. *Nouellæ traducis illius fructus libantur.* num.1063. p. 595.

CAP. IX. *De vario hominum genere militantium ſub vexillo B. V.* MARIÆ *de Monte Carmelo.* nu.1072. p. 600.

CAP. X. *De inſigniis Ordinis Carmelitani.* n.1081.p.607.

PARS OCTAVA.

Diſſertatio de prima origine, & Authore Ordinis Carmelitani.

CAP. I. C*Vr Authores nonnulli circa Originem, ſeu primariam Inſtitutionem Ordinis huius in varias ſententias abierint, & quidam turpiter hallucinati fuerint.* num. 1087.p.611.

CAP. II. *Duæ priores ſententiæ circa Originem huius Ordinis proponuntur, & refelluntur.* n.1092. p.614.

CAP. III. *Tertia Opinionum claſſis impugnatur.* num.1099. pag. 618.

CAP. IV. *Tres aliæ ſententiæ reiiciuntur.* n.1105. p.622.

CAP. V. *Statuitur, & euincitur ſeptima ſententia.* num. 1109. pag.624.

CAP. VI. OBIECTIO PRIMA: *contra Religioſum ſtatum ſeu Monachiſmum ſub Lege veteri, vrgetur defectus Paupertatis, Caſtitatis, & Obedientiæ: aſt oppoſitum declaratur.* num.

CAP. VII.

Digitized by Google

1111. p. 626.

Cap. VII. Obiectio 2. *quâ vrgetur, quòd S. Paulus, S. Antonius, S. Hilarion fuerint abſolutè primi vitæ Monaſticæ, ſeu Eremiticæ Authores, & Inſtitutores: ſed retunditur.* num. 1123. p. 633.

Cap. VIII. *Argumentum quoddam ab authoritate negata, & non negante, reprobatur, &, quòd plures vetuſti Scriptores egerint de Monachis Inſtituti* Eliani *oſtenditur.* num. 1132. pag. 639.

Cap. IX. *Diſſeritur de antiqua approbatione huius Ordinis, & quartæ quintæq; obiectioni ſatisfit.* n. 1135. p. 641.

Cap. X. *Antiquitati Ordinis Carmelitani non præiudicat recenſus in iure poſt alios Ordines Mendicantes, quorum inſtitutio occaſionaliter attingitur.* n. 1141. pag. 644.

Cap. XI. *Cur Carmelitani Ordinis origo quibuſdam obſcura videatur.* n. 1149. p. 650.

Cap. XII. *An eadem ſit Religio, quæ à S. Propheta* Elia *in Mõte Carmelo eſt inchoata, & ea quæ nunc Carmelitana, ſeu* Fratrum Beatiſſ. V. Mariæ de Monte Carmelo *nuncupatur?* num. 1160. p. 659.

Cap. XIII. *Cuius Inſtituti olim fuerit & nunc ſit hic Ordo? an contemplationi, & ſolitudini deſtinatus peculiariter? an etiam proximorum ſaluti vacans? an* Eremiticus? *an verò Cænobiticus?* n. 1166. p. 662.

Cap. XIV. *Liber inſcriptus,* De Inſtitutione primorum Monachorum in Lege veteri exortorum, & in noua perſeuerantium, *adſtruitur ſuo Authori Ioanni Hieroſol. Epiſcopo* XLIV. *& huic fidei ſinceritas, ac vitæ probitas vindicatur: maculæq; nomini illius falsò aſperſa diluuntur.*

§. I. *Libri præfati antiquitas, & pretium.* nu. 1178. p. 671.

§. II. *Ex illo libro* de Inſtitutione primorum Monachorum, *antiquitas Ordinis Carmelitani manifeſtè eruitur.* num. 1188. p. 677.

§. III. *Iſtius Ioannis defenſio.* n. 1190. p. 679.

§. *IV. Einſdem Ioannis Monachatus in Carmelo propugnatur.* n.1197.p.682.

APPENDIX,

Quâ traditæ, in anterioribus Carmelitanæ hiſtoriæ fundamenta firmiùs ſtabiliuntur.

Cap. I. *PRima Carmelitanæ hiſtoriæ fundamenta authoritatibus Patrum & Doctorum firmantur.* num. 1202. p.687.

Cap. II. *Præſtantiores è Societate* Iesv *Sriptores adducuntur.* num.1212. p.693.

Cap. III. *Carmelitani Ordinis hiſtorici in ſocietatem teſtimonij aduocantur:* n.1220. p.698.

Cap. IV. *Monachatus & vota* S. Eliæ *ac diſcipulorum eius ſtabiliuntur in fundamentis doctrinæ S. Thomæ.* num.1226. pag.702.

Cap. V. *Declaratur, qualia fuerint vota S. Prophetæ* Eliæ *& aliorum in Lege veteri, S. Ioannis Bapt. & Sacerrimæ V. Deiparæ in noua.* n.1231.p.707.

Cap. VI. *Satisfit obiectionibus contra hactenus dicta.* num.1245. pag.717.

Cap. VII. *Refelluntur alia nonnulla.* numer. 1255.

Cap. VIII. *Reſpondetur cæteris quæ à quibuſdam opponuntur.* num.1265.

Cap. IX. *Concluſio ex hactenùs dictis.* numer. 1282.

Cap. X. *Anacephalæoſis ſummatim perſtringens antecedentia, & inter-*

Digitized by Google

& inter ſententias binas oppoſitas mediam ſtatuens. num. 1287.

CORONIS parenetica quâ multiplicia Patronæ & Patriarchæ beneficia ac correlatiua clientum deuotio commemoratur. num. 1291.

§. *I. Patrocinium generale. ibidem.*

§. *II. Correlatiui maternalis & filialis affectus ſingularium perſonarum exempla ab inſtitutione Ordinis vſque in præſens.* num.1297.

§. *III. Mutuæ dilectionis inter* S. P. ELIAM, *& Ordinem Carmelitanum inſignia.* 1326.

CANDIDE LECTOR,

Librum ſine næuo aliquo imprimi, difficile omninò & ferè impoſſibile: nam, quantumcumque expertes ſint Typotethæ, & perſpicaces Correctorum oculi, vix fieri poteſt, vt non contraria aliqua in Typotetharum manus incurrat litterula, & ſæpiùs etiam linceos corrigentis fugiat obtutus. In VINEA noſtra ſenſimus, & *labruſcæ* aliquæ, nobis inuitis, ſuccreuerunt: paucæ quidem; vt tamen candoris omninò partibus fungamur, candidè illas prodimus & demonſtramus, vt illas prudentiâ tuâ & candore nobis ignoſcens, aut legendo pertranſeas, aut ſtilo expungas. Itaque.

MENDA

MENDA SIC EMENDA.

PAgina 63 lin.10. lege ſic: *Rumpere iam liuor, Marianos dicere Fratres*. pag.69.lin. 6.omit.*octauo*. pag.294. lin.5 à fine, *inexſaturabilis* pag.300.num.576. lin.11. *pertractata*, lege *practicata* 314 lin.10. *Reformatorum*. pag.350. lin. 5. à fine *oculato*, leg. *oculatum*. pag. 354. lin. 10. *Vicarius*, leg. *Viranus*. pag. 399 lin. 3. *S.Berthold*. lege *Ven.* ſeu *Venerabilis*. pag. 409. lin.12. à fine *num*. lege *non*. pag. 473. lin. 16. *Adrianus*, l: *Adrianum*. pag.485. lin. 16. poſt *ſanctitati* adde *coniunctam*. pag 590. lin. 8. *tertia Dom.* lege *prima*. pag. 596. lin. 9. lege DOM. A IESV MARIA num. 1100. lin.12. *probatis* lege *probans*, & lin.15. *promit*, lege *premit*. pag.689. num. 1207. lin.2. *prolato*. leg. *prolatato* pag. 707. nu. 1231. lin.7. poſt *explicue* adde *fiebat*. pag.761 lin.1. dele *anno*. pag.768.n 1324. lin.5 omitt. *Dum*. pag.773.n.1332. lin.16. *cum* leg. *cui*. pag. 776. lin.5. *Gemini*, leg. *Genuini*.

N O T A.

QVòd pag.582 lin.8. & ſequent. ex tranſpoſitione aliquot linearũ alteratus fuerit ſenſus: ſic igitur legendum eſt: BRASILIÆ PROVINCIA, inquit præfatus Blaſius, *eſt in nouo Orbe* (America) *habet adhuc paucos Conuentus, ſed Deo gratias, quòd ad Religio noſtra peruenerit, vbi adhuc gentilitas viget: habet hos Conuentus quos ſcimus: Farnembucenſis, Badienſis, S.Pauli Rienenſis, Sanctorum, Paraibenſis. Degunt in hac Prouincia* 150. *Fratres*. Ita ille. Dependet à Prouincia Luſitaniæ, ideoque tantùm eſt Vicariatus. De Scapulari in terra per annos ſedecim incorrupto, reperto in Eccleſia Societatis IESV &c. *vide dicto loco* Etiam Patres noſtri Britones celebrem habent miſſionem in America &c. *Vide ibidem*. Alia quædam typi errata facilè colliget, & corriget prudens lector.

PARS

PARS PRIMA,

COMPLECTENS OPVSCVLA

S. CYRILLI CONSTANTINOPOLITANI, IOANNIS BACHONIS ANGLI, ARNOLDI BOSTII GANDAVENSIS.

ELOGIA IN ILLOS.

CVm Authores iſti multis parum cogniti ſint; eò quòd pleraque eorum ſcripta typis nondum edita, ante-hac paucis ſint viſa, vt magis innoteſcant, & concilietur potior authoritas ſubſequentibus Opuſculis, quædam de illis teſtimonia, ſeu elogia præmittenda cenſuimus.

DE S. CYRILLO.

1. SANCTI CYRILLI feſtum ſub ritu duplici celebratur per totum Ordinem Carm. die 6. Martij: ad quem in Martyrologiis Molani, Ioannis Gillemani, & aliis quibuſdam hæc leguntur: *In Monte Carmelo Beati Cyrilli Presbyteri, Carmeli Eremicolæ perdeuoti, cui Deus, tamquam fideli amico, de futuro mundi ſtatu quàm plura reuelauit.* Et in Martyrologio Ordinis Carmelitani, inſerto Ordinali, ſeu Ceremoniali: *In monte Carmeli S. Cyrilli Confeſſoris, Generalis Ordinis B. Mariæ de Monte Carmeli: qui omnibus tùm humanis, tùm diuinis literis eruditus, ſanctitate præclarus, ſpiritu Propheticô illuſtratus, & vniuerſarum virtutum ornamentô repletus fuit. Huic Omnipotens Deus ſuam voluntatem Angelico miniſterio aperuit, dum argenteas tabulas, Græcis literis ſcriptas, ab eo meruit obtinere. Soldanum Iconij ad fidem conuertit, ac totam ſimiliter Armeniam: Patriarchatumque Ieroſolymitanum, ſibi à Cœleſtino Papa tertiò oblatum, cum monaſtica vita noluit permutare. Plurima ſcripſit, ac tandem ſummâ cum laude, rebus ſui Ordinis perfectè ordinatis, migrauit ad Chriſtum, infinitis clarens miraculis in vita & in morte.*

2 Wernerus Roleuinck a *in Faſciculo temporum* ſic eius honorificam mentionem facit: *Sanctus Cyrillus Græcus, melliflui Carmeli Prior, Doctorque, tùm vita ſancti-*

a Ad ann. Chriſti 1204.

Digitized by Google

ſanctitate, tùm prophetiæ ſpiritu conſpicuus, multa poſteris ſæculis profutura conſcripſit, & copioſis miraculis Deo procurat gloriam, mundóque ſtuporem. Arnoldus Boſtius *libro de Viris illuſtribus Ordinis ſui cap.* 1. hæc de illo habet: *Cyrillus Græcus, mellifluî Carmeli Eremicola prænobilis, & Sacri Ordinis ab eodem Monte propagati Prior Generalis Tertius, ſanctitate vitæ, prophetiæ ſpiritu, miraculorum gloriâ, ac doctrinâ conſpicuus, multa ſcripſit poſteris profutura ſæculis. Inter quæ Sacrum Oraculum, à Deo per Angelum duabus tabellis argenteis in Miſſarum ſolemniis ei deſtinatum, multis admirationi eſt: in quo ſuper futuro ſæculi ſtatu multa continentur. Super hoc Oraculo Venerabilis Ioachim Sancti Florenſis Ordinis Inſtitutor, & Abbas, Commentariolum edidit, in cuius Prologo beatum Cyrillum* ſtellam, Orbem opacum, deformem, & ſqualidum, illuſtrantem, *nominat*, &c. *Conſcripſit etiam ſacer hic Pater librum ad Fratrem Euſebium Eremitā montis Neroi de proceſſu ſui Ordinis vſque ad tempus ſuum.* Ita Boſtius. Librū iſtum, cum Notis quibuſdā interiectis, hîc damus. Iacobus Philippus Bergomenſis *in Supplemento Chronicorum lib.* 12. *ad ann. Chriſti* 1199. ita ſcribit: *Cyrillus natione Græcus, eiuſdem Ordinis montis Carmeli Generalis Prior, & ipſe hac tempeſtate anno Domini* 1199. *& doctrinâ, & Prophetico ſpiritu illuſtratus, inſignis multùm fuit: qui cum eſſet admodum doctus, ſcripſit quædam ingenij ſui Opuſcula: ad Abbatem Ioachim de Oraculo Angelico librum vnum, qui incipit: Tempore annorum Chriſti: Item de proceſſu ſui Ordinis librum vnum.* Agunt de eodem, & ſcriptis illius Trithemius libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis, Poſſeuinus in Apparatu & alij plures, ſed præ cæteris latiùs Lezana.

DE IOANNE BACHONE.

3. Sixtus Senenſis *libro* 4. *Bibliothecæ ſanctæ* ſic paucis eum commendat: *Ioannes Bacho Anglicus, Ordinis Carmelitarum, Theologorum ſui temporis Princeps, & in exponendis diuinis Scripturis non ignobile nactus ingenium, expoſuit vniuerſum nouum Teſtamentum editis Scholaſtico more Commentariorum libris viginti ſeptem: qui ſunt in Euang. Matthæi* &c. Alia ibi conſequenter recenſet.

Pitſęus *de Illuſtribus Angliæ Scriptoribus ætate* 14. ſic inter alia: *Ioannes Bacondorpius, Baconem, vel de Baccone cognominant aliqui* &c. *Vtriuſque Iuris & Theologiæ Doctor creatus eſt, admirantibus omnibus ſtupendùm hominis ingenium, multiplicem doctrinam, & ſolidum iudicium. Omnes Auerrois ſententias mordicùs tenuit, & illius ſcholæ ſuo tempore quaſi princeps haberi voluit. Cognomentum etiam accepit* Doctoris reſoluti, &c. *Tam ingentia ſcripſit Volumina, vt corpus non tuliſſet, quod ingenium protulerat; nam ſi moles librorum eius, compoſitâ ſarcinâ, Authoris humeris impoſita fuiſſet, homulum ſine dubio comprimere ſuffeciſſet. Ex illo Ordine Anglia (quantumuis doctiſſimorū Carmelitarum ferax) vix huic vmquam produxit parem, imò vix Orbis Chriſtianus illâ ætate doctiorem.* Hæc Pitſæus.

Lezana a referens Scriptores hiſtoriæ Carmelitanæ, inter eos ſic commēdat Bachonem: *Clariſſimus & celeberrimus in toto Orbe Chriſtiano erat Ioannes Bacho, natione Anglus, Theologorum illius temporis facile Princeps* &c. *Circa Ordinis Hiſtoriam aliquot edidit Volumina, videlicet Compendium hiſtoriarum, & iurium pro defenſione Ordinis, quod incipit:* In primis attende. *Et aliud Compendium hiſtoriarum & Iu-*

a In Apparatu ad tomum 1. Annal. c. 10.

& Iurium de eadem re, quod incipit: Beatus Bernardus in quodam Sermone. *Item Tractatum ſuper Regulam Ordinis qui incipit*: Cuiuſlibet Religionis titulus. Sic ille. Ex iſtis primum & tertium hic damus: ſecundum pro Speculo Ordinis reſeruamus.

DE ARNOLDO BOSTIO.

4. Abbas Trithemius *libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis folio* CCIV. Sic eius memoriam poſteritati commendat: *Arnoldus Boſtius, natione Teutonicus, Ordinis Fratrum B. Mariæ ſemper Virginis de monte Carmeli, Conuentus Gandenſis, vir in Diuinis Scripturis ſtudioſus, & eruditus: & in ſæcularibus literis egregiè doctus, Theologus, Philoſophus, Orator, & Poëta præclarus, ingenio acutus, eloquio diſertus, vitâ & conuerſatione deuotus: cuius ad me plures extant epiſtolæ. Scripſit metro & proſâ multa præclara Opuſcula, de quibus extant ſubiecta: Volumen inſigne carmine & proſâ conſcriptum; in quo luculenter oſtendit Ordinis ſui, Marianæ protectionis intuitu, prærogatiuam, originem, & progreſſum: quod idcircò prænotari complacuit.*

De Patronatu Mariæ	*lib.* I.
De Illuſt. Viris Carthuſien,	*lib.* I.
De Illuſt. Viris Ordinis ſui,	*lib.* I.
Contra Vincentium de nouo Caſtro	*lib.* I.
Epiſtolarum ad diuerſos	*lib.* I.
De quatuor Nouiſſimis	*lib.* I.
Carmina diuerſa, Et alia complura.	

Viuit adhuc Gandaui, ætate virili, & varia componit, multoſq́, ſuo exemplo, & ſcriptis, ad Sancta ſtudia prouocat anno Domini, quo hæc ſcripſimus, M. CCCCXCIV. Hæc Trithemius ibi. Ferè eadem habet in Libro *de Viris Illuſtribus Ordinis Carmelitarum* ſub finem.

5. R. D. Antonius Sanderus, editis præclaris Voluminibus, & mole & numero magnis, notus, in *Libro de Gandenſibus eruditionis famâ claris*, nō minùs illuſtri elogio ſic eius ingenium collaudat: *Arnoldus Boſtius Carmelita Gandenſis, vir Diuinarum ac ſæcularium literarum cognitione ſummus, Theologus, ac Philoſophus acutiſſimus, Orator & Poëta mellitus, vitâ quoque ac conuerſatione optimus, & irreprehenſus, ſcripſit Volumen inſigne proſâ & verſu* &c. Ibi conſequenter eius ſcripta commemorat. Deinde infrà: *Scripſit quoque ad hunc Arnoldum Rupertus Gaguinus Gallus Ordinis SS. Trinitatis de Redemptione captiuorum Generalis Miniſter. Hermolaus quoque Barbarus Patritius Venetus, Patriarcha Aquileienſis, omnium ſui ſæculi doctiſſimus, ſcripſit ad hunc Boſtium, eique Opuſculum quoddam Dionyſij Areopagitæ à ſe de Græco in Latinum ſermonem conuerſum dedicauit.* Opuſcula iſta à prædictis Hermolao Barbaro, & Ruperto Gaguino dedicata Boſtio commemorat Ioannes Trithemius libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis, dum iſtorum lucubrationes recenſet.

6. LEZANA *in Annalibus Tomo* 4. *annum Chriſti* 1499. (quô ad alterām vitam tranſlatus eſt Boſtius) ſic de illo ſcribit: *Fuit hic Pater Diuinarum & ſæcularium litterarum cognitione ſummus,* &c. *In tanta propterea æſtimatione fuit apud*

Digitized by Google

pud exteros, vt Hermolaus Barbarus Patriarcha Aquilea, & S. R. E. Cardinalis, ac Robertus Gaguinus Generalis Ordinis SS. Trinitatis Opera ipſi dedicauerint. Scripſit quamplura, quibus doctrinam & pietatem, quâ decorabatur, aliis manifeſtam fecit. Quæ ibi conſequenter refert: etiam edidit breue Opuſculum Hiſtoriale, de Inſtitutione, Confirmatione & Intitulatione huius Ordinis, quod inſcripſit *Breuiloquium tripartitum* illudque, ſectum in capita, ac notis illuſtratum hîc damus. Scribunt de eodem Iacobus Philippi Ordinis Eremitarum S. Auguſtini *in Supplemento Chron.* Ludouicus Guicciardinus *in Deſcriptione Gandaui*, Poſſeuinus, Franciſcus Swertius, & alij: atque à nonnullis, *Vir præclariſſimus*, & *Carmeli Gandauenſis decus*, ac ſimilibus epithetis condecoratur. Quin & ipſi hæretici ſuauitatem Scriptorum eius commendarunt; quos inter Ioannes Balæus, homo alias maledicus, *in Catalogo Scriptorum Britanniæ ſub Leone Decimo* hæc de illo habet: *Arnoldus Boſtius dulciſſimis ſcriptis egit, vt à nimia curioſitate, & vanitate ſæcularium ſtudiorum deſiſterēt ſui, & ad veram ſapientiam, quæ in ſacris litteris continetur, conuerterentur.*

S. CY-

S. CYRILLI CONSTANTINOPOLITANI

TERTII PRIORIS GENERALIS ORDINIS B.^mae SEMPER VIRGINIS MARIÆ DE MONTE CARMELO.

LIBER

DE PROCESSV, ET VARIIS REGVLIS EIVSDEM RELIGIONIS:

AD EVSEBIVM PRIOREM MONTIS NEROI, PER MODVM EPISTOLÆ.

7. *Opuſculum iſtud* S. Cyrillus *per modum epiſtolæ direxit ad ſuum quondàm in Euangelij prædicatione in Armenia ſocium*, Euſebium, *tunc Priorem Conuentus in monte Neroi, propè Antiochiam, per Aymericum Patriarcham conſtructi. Eius finis & ſcopus eſt, declarare qualiter primò priſci huius Religionis Profeſſores exemplum* S. P. Eliæ, *& Sacram Scripturam, pro Regula habuerint: deinde ab anno* 412. *pro vita monaſtica, ſeu eremitica normula eis fuerit Liber Ioannis Patriarchæ Hieroſolymitani ad Capraſium, Græco idiomate ſcriptus: qui ſucceſ-*

Digitized by Google

ſu temporis fuit per Aymericum Patriarcham Antioch. Latinitati donatus; propter eos ſcilicet, qui ex Europa Carmelitis adiuncti erant: demùm quomodò nouiſſimô tempore Regulam, ſeu vitæ cœnobiticæ formulam, ab Alberto Patriarcha acceperint, ex iſto Ioannis Patriarchæ libro extractam, & Alberti ipſius authoritate, quâ fulgebat, traditam: quam idcirco ipſe S. CYRILLVS *eô modô quô ab ipſo Alberto edita fuit, ad Euſebium tranſmiſit. Extat hoc Opuſculum inſertum Speculo Ordinis libro* 8. *capitibus* 1. 2. & 3. *nec non libro* 7. *cap.* 6. *vbi in quibuſdam exemplaribus erroneè adſcribitur* Cyrillus *&c.* ad Abbatem Ioachim *pro quo legendum eſt* ad Fratrem Euſebium: *prout habent vetuſta exemplaria M. SS. inter quæ cæteris accuratius eſt iſtud quod Pariſiis in Collegio Nauarræ ann.* 1446. *ſcriptum eſt in pergameno per Ioannem Simonis de noua terra, & aſſeruatur in Conuentu noſtro Gandauenſi: in quo legitur* AD EVSEBIVM EREMITAM MONTIS NEROI. *Idetiam annotauit Venerabilis P. Ioannes Baptiſta de Lezana tomo* 3. *Annalium ad annum Chriſti* 642. num. 6. *Cæterum ex dicto exemplari Gandauenſi, collato cum aliis tum M. SS. tum impreſſo Veneto anni* 1507. *damus hoc præclarum Ordinis monimentum. Occaſionaliter autem ſuccinctè inſeruntur præcipui aliqui euētus Ordinis, vt perſecutiones per Coſdroem, & Homar, variatio Capparum &c.*

C A-

Digitized by Google

CAPVT I.

De Regula, ſeu vitæ norma, quam huius Religionis Profeſſores obſeruarunt in veteri Lege, & in noua vſque ad annum Chriſti 412. & inde vſque ad annum 617.

8. a SAcræ huius Religionis priſci Profeſſores inſtitutionem ſuam dudùm in diuina Scriptura, tamquam in amœno paradiſo, ſpeculabantur, vbi & Fundatorum dictæ Religionis virtuoſa exemplaria, ab eis imitanda, ipſi intuebantur, à Prophetis commendata, & multis Sacrorum voluminum teſtimoniis approbata. Ex quibus dicti Profeſſores diuerſos profundæ ſapientiæ tractatus deducebant, quibus tamquam copioſis dapibus reficiebantur.

a Regula prima huius Ordinis fuit exemplum S. Eliæ & S. Scripturæ.

9. Fuit autem tempore Arcadij & Honorij Imperatorum in monte Carmeli Pater dictorum Religioſorum quidam vir miræ virtutis & perfectionis, Ioannes nomine, qui cæteros conſortes ſuos, eiuſdem montis Monachos, exemplo ſuo, & magiſterio ſollicitè inducebat ad perfectionem inquirendam, ſecundùm propheticam diſciplinam vitæ monaſticæ, per ELIAM Prophetam inſtitutæ: quam Ioannes eis exponebat ex diuerſis Dictis, tam veteris, quàm nouæ Legis, & ex nonnullis Tractatibus editis à profeſſoribus prædeceſſoribus ſuis. Qui tandem propter eius ſanctitatem in Pontificem Hieroſolymitanæ Eccleſiæ ſublimatus, Apoſtolo Iacobo in Epiſcopatu eiuſdem Eccleſiæ XLIV. ſucceſſit. Hunc Ioannem, chariſſimus eius diſcipulus, nomine Capraſius, eiuſdem montis & Religionis Monachus, ſuppliciter flagitauit, vt quæ de Inſtitutione huius Religionis, & primis eius Fundatoribus, & de perfectione ad exemplum eorum acquirendâ frequenter diſſeruerat, dignaretur ſibi, & ſuis conſortibus breuiter redigere in vnum volumen, in quo omnia per ordinem intuerentur; ne oporteret eos librorum numeroſitatem euoluere. Ioannes ergo cernens, quòd propter occupationem ſuſcepti officij non poſſet

Regula ſcripta huic Ordini data fuit à Ioanne Patriarcha Hieroſol.

poſſet vlterius iugem in monte Carmeli reſidentiam trahere, quod Capraſius ab eo flagitauerat, opere compleuit. [b] Scripſit enim eidem Capraſio Librum de Inſtitutione noſtræ Religionis, eloquio, & litteris Græcis (quibus tunc Terræ ſanctæ Eccleſia maximè vtebatur) in [c] quo Libro primariam noſtræ Religionis inſtitutionem, & Fundatorum eiuſdem dignitatem, atque priſcorum Profeſſorum geſta ſancta, & glorioſas virtutes, exterioremque habitus ornatum, prædictus Ioannes propterea breui & lucido eloquio ordinatè deſcripſit; vt ſucceſſores dictorum Patrum in illo libro, tamquam in nitido ſpeculo, inſtitutionem ſuam intuentes, eam obſeruare propenſiùs conarentur, & ſanctam vitam, ac virtuoſos mores dictorum Patrum, ex totis præcordiis, imitarentur. Quem Librum ipſe Ioannes ſodalibus ſuis Religioſis eremitis montis Carmeli legẽdum, & obſeruandum tradidit, tempore Honorij Imperatoris anno Domini 412. Et ex tunc Profeſſores noſtræ Religionis ſatagerunt ad perfectionem, & finem vitæ ſolitariæ tendere, ſecundùm formam Inſtitutionis Prophetæ ELIÆ, per dictum Ioannem in præfato libro deſcriptæ. In cuius diſciplina vſque ad tempora Heraclij Imperatoris, per annos circiter ducentos quinque, ad exemplum Fundatorum, & priſcorum Patrum dictæ Religionis, pacificè in Terra Sancta conuerſati fuerunt.

b Græco idiomate.

c

Anno Christi 412.

N O T Æ.

10. [a] *SAcra huius Religionis Profeſſores inſtitutionem ſuam dudum in diuina Scriptura ſpeculabantur.* Animaduertendum, triplicem Regulam (in ſubſtantia eamdem) fuiſſe in hoc Ordine à principio ſuæ Inſtitutionis. *Prima* fuit non ſcripta, ſed exemplum magni Prophetæ ELIÆ, expreſſum in ſacris litteris, & quaſi per manus, iugi, ac continuatâ traditione, & ſucceſſione deriuatum ad poſteros (non tamen improbabile exiſtimamus, fuiſſe tùm quoque quamdam vitæ Religioſę normulam, etiam in ſcriptis, ſed per modum cuiuſdam traditionis, exhortationis, ſeu ideæ vitæ Elianæ) cui iungebatur in Lege veteri eiuſdem præceptorum obſeruantia, & in noua Euangelium. Et hoc eſt quod ſub initium huius capitis ſcribit S. Cyrillus, quòd inſtitutionem ſuam in Sacra Scriptura ſpecularentur. Hoc ante ipſum pluribus proſequitur dictus Patriarcha Ioannes in præfato libro variis locis: & quidem *capite* 16. per totum: & ſimiliter integro *capite* 21. vbi ſub finem inter alia ſic: *Omnes quippe*

a Tres Regulæ Ordinis Carmelitani.

Prima non ſcripta.

huius Religionis veri ſectatores tàm in monte Carmeli, quàm alibi habitantes, profitentur ſe humiliter ſequi illam ſanctam vitam, & propheticam iuſtitiam vitæ monaſticæ, quam Propheta Dei ELIAS *ſeruauit & inſtituit, ac quam eſſe ſequendam ipſe, ſecundùm formam à Deo ſibi creditam, & verbo pariter & exemplo diſcipulis ſuis tradidit, & in eremo montis Carmeli reſidendo docuit maximè ac demonſtrauit.* Abbas Trithemius ex Ordine S. Benedicti in peculiari libro de laude & inſtitutione Ordinis Carmelitarum *cap.* 3. idipſum ſic tradit: *Quamuis* ELIAS *Carmelitis Regulam ſcriptam non dederit, eis tamen exemplo conuerſationis viuendi norma fuit, quibus poſt ſe & locum & habitum conceſſit.* Et *cap.* 4. ſequenti: *Sancti etenim Patres, qui in monte Carmelo iuxta fontem* ELIÆ *ante Chriſti natiuitatem habitabant, Regulam cōſcriptam habuiſſe non leguntur: ſed ipſi norma & Regula ſibi fuerant, qui exemplo* ELIÆ *concorditer viuebant. Deinde, poſt Paſſionem Domini, multiplicatâ per Iudæam fide Chriſtianâ, hi qui in monte Carmelo vitam, imitatione* ELIÆ, *ducebant Eremiticam, ſecundùm Euangelium Chriſti viuere cœperunt.* Et aliquantò poſt: *Hæc eſt vita Apoſtolica, quam Fratres Carmelitæ in primitiua Eccleſia ſtudioſiſſimè obſeruabant, Regulam ſuper his Euangelium in cordibus ſuis habentes conſcriptam.* Hęc Trithemius. Ita quoque S. Antonius cæterique antiqui Monachi pro vitæ ſuæ normula ſibi propoſitum habuerunt eiuſdem magni Prophetæ exemplum (prout ex dicendis parte 2. manifeſtum erit) & S. Euangelium. Et SS. Baſilius, Auguſtinus, Benedictus, Franciſcus habuerunt Sanctum Euangelium, vnde ſuas Regulas deſumpſerunt.

11. *Secunda* Regula fuit Liber ille Ioannis Patriarchę Hieroſolymitani, ſcriptus anno 412. & traditus Capraſio, cæteriſque Carmelicolis: de quo proinde Annaliſta huius Ordinis iure primarius recenſendus V. P. Ioannes Bapt. de Lezana hæc grauiter ſcribit: *Etſi Liber hiſtoricus primo aſpectu videatur* &c. *ſub hiſtoriæ tamen cortice exhortatoria Regula eſt, omnia, quæ Vitæ monaſticæ ac Religioſæ neceſſaria vel vtilia eſſe poſſunt, mirabiliter complectens. Vt puta de contemptu rerum terrenarum, propriæ voluntatis abnegatione, ſolitudine, caſtitate, charitatis perfectione, perſeuerantia, oratione, & aliis ſimilibus, ex variis myſticis arcanis & allegoricis interpretationibus, deſumptis.* Hinc meritò S. Cyrillus Librum iſtum indigitat, *Nitidum Speculum*, rerum ſcilicet gerendarum à Carmeli Eremicolis: eſtque inſtar cuiuſdam ideæ, ſeu exemplaris vitæ Elianæ.

Secunda prolixè ſcripta ann. 412.

Lezana to. 1. Annal. ad ann. 412. *n.* 5.

12. *Tertia* verò eſt illa, de qua hîc conſequenter agetur *cap.* 5. & 6. ſcripta à S. Alberto Patriarcha Hieroſolymitano: Eſtque Regulæ, ſeu Libri iſtius, à Ioanne ſuo Prædeceſſore traditi Capraſio, quaſi compendium: prout latiùs dicemus ad caput 6.

Tertia cōpendioſius contracta per B. Albertū Patriarcham Hieroſol.

Scripſit b librum de inſtitutione noſtræ Religionis &c. tradidit anno Domini 412. De iſto Ioanne ex Carmeli Incola & Archimandrita, Hieroſolymæ Patriarcha, eiuſque Operibus luculentiſſimè ſcripſit noſter V. P. Waſtelius tribus Vindiciarum libris: quorum primus ferè totus eſt de illa Regula, ſeu Libro, inſcripto, *De Inſtitutione primorum Monachorum*: de quo alia quædam in ſequentibus attingemus in ſpeciali Apologia pro eodem, ſub finem huius operis.

In c. quo libro primariam noſtræ Religionis inſtitutionem & fundationem eiuſdem

ELIÆ, ſcilicet, ELISEI ac Filiorum Prophetarum) *dignitatem, geſta ſancta &c. ordinatè deſcripſit.* Magnum autem Prophetam ELIAM Monaſtici Inſtituti Anteſignanum, & Principem, Ordiniſque Carmelitani Inſtitutorem ac Fundatorem extitiſſe, potiſſimùm declaratur toto illo libro *de Inſtitut. primor. Monachorum*: quod etiam Summorum Pontificum, SS. Patrum, & celebriorum Scriptorum authoritatibus comprobatur *parte* 2. Deinde verò *parte* 3. per totum, agetur de eiuſdem gratiæ ac duplicis ſpiritus hærede ac Succeſſore ELISEO, & Filiis Prophetarum, deque iugi, non interruptâ ſucceſſione poſterorum, Ordiniſque Prophetici, ad hæc vſque tempora. Iſta paucis complexus fuit grauis author Thomas Waldenſis *in Doctrinali fidei tomo* 3. qui eſt de Sacramentalibus *titulo* 9. *cap.* 89. §. 4. cui adſcribitur, *Carmelitarum Ordinis vetuſtas*: vbi inter alia ſic: *A Prophetis ſanctis* ELIA *& Eliſeo priùs incepit: poſt Saluatoris aduentum cum Apoſtolis in Euangelio ſolicitiſſimè laborauit: à Ioanne Patriarcha Hieroſolymitano primò Carmelita, regulam viuendi, græcè ſcriptam, accepit, quam pleniore, poſt ſub Alberto itidem Patriarcha, formâ digeſtam inſpexit.*

S. Propheta Elias Inſtituti Monaſtici anteſignanus & Carmelitani Ordinis Inſtitutor fuit.

CAPVT II.

De Terra Sanctæ deuaſtatione, & graui perſecutione per Coſdroem Regem Perſarum, & Homar Regem Saracenorum: deque mutatione pallij albi in Barratum.

13. CIrca *a* annum verò Domini ſexcenteſimum decimũ ſeptimum ſacrilegus Coſdroe, Rex Perſarũ Ieroſolymã aduenięs totam Terram Sanctam deuaſtauit. In qua, ex quo mala ſumpſêre exordium, per annos plurimos multiplicata fuerũt. Cũ enim Chriſtianiſſimus Imperator Heraclius de prophano Coſdroe prædicto victoriã obtinuiſſet; & poſt recuperationẽ Terrę Sanctæ, cum triũpho, ad propria remeaſſet, mox quidam Rex Arabiæ, nomine Humar, diſcipulus perfidi Mahometi, atque regni eius ſucceſſor tertius, cum ingenti multitudine Saracenorum contra Terram Sanctam veniens, eam totam obtinuit, ſanctamque ciuitatem Ieruſalem anno Domini ſexcenteſimo triceſimo nono cepit, alios ex Chriſtianis huius patriæ necans, alios ad ſuam perfidiam trahens: cæteros autem, etſi non perfidiæ, ſuo tamen dominio ſubdens.

a Terra Sancta occupatur per Coſdroëm Regem Perſar.

Deinde per Homar Regem Arabiæ.

14. Sara-

Digitized by Google

14. Saraceni [b] autem moleſtè ferebant, quòd noſtræ Religionis Profeſſores, veſte alba deſuper induti incederent; cum ſoli eorum Satrapæ huiuſmodi coloris habitu deſuper vterentur. Propter quod geſtationem pallij albi dictis Profeſſoribus interdixerunt: pro quo Profeſſores prædicti pallium Barratum tunc vnanimiter aſſumpſerunt. Quod pallium, ſicut ſcis, ex ſeptem partibus duplicis coloris ab inuicem diſtinctis, ſed conſutis, ipſum totaliter integrantibus, perpendiculariter à collo vſque ad talos deſcendẽtibus, conſtat: quarum tres ſunt nigræ ſiue griſeæ, aliæ verò quatuor ſunt albæ: quæ ſic exiſtũt in pallio ordinatæ. Indutum ſiquidem pallium ante à pectore deſcendendo vſque ad pedes, eſt totaliter fiſſum ſeu apertum, & partes fiſſionis ſunt albæ. Secunda autem pars à latere dextero eſt nigra, & etiam ſecunda à latere ſiniſtro. Tertia verò pars à latere dextro eſt alba, quem colorem retinet tertia à latere ſiniſtro. Sed vltima pars, retrò in medio pallij exiſtens, eſt nigrá. Hoc pallium Profeſſores huius Religionis antiquitùs appellabant carpitam; poſtmodùm conſueuerunt ipſum vocare chlamydem ſeu mantellum.

[b] Cuius iuſſu Carmelitæ depoſito ſuæ Religionis habitu ſuperiore albo, coguntur aſſumere barratũ, ſeu varij coloris, conſtantem tribus partibus griſeis, & quatuor albis.

15. Huius [c] autem mantelli geſtatio ſignificat, Monachum debere Chriſti Euangelium in pectore ſemper per obſeruantiam gerere. Color enim albus in eo conſiſtens ſignificat puritatem ex obſeruantia Euangelij prouenire, Monacho hoc pallium geſtanti. Qui color idcircò in quatuor partes eſt in pallio diſtinctus; quia Euangelium quadriformi Euangeliſtarum narratione diſtinguitur. Eſt enim Euangelium illud vas, quod velut linteum magnum quatuor initiis ſubmitti de cœlo in terram vidit Apoſtolus Petrus: in quo erant quadrupedia & ſerpentia terræ, & volatilia cœli: dictumque eſt per Deum Petro: *Surge Petre, occide, & manduca.* Ait autem Petrus: *Abſit à me, Domine: quia nunquam manducaui omne commune & immundum.* Et vox Dei iterum ſibi dixit: *Quod Deus purificauit, tu ne commune dixeris.* Hoc autem factum eſt per ter: & ſtatim receptum eſt vas in cœlum. Conſiderandum ergo circa hoc, quòd obſeruantia Euangelij à Monacho cuſtodita propter mortificationem carnis, ac candorem ſanctitatis comparatur linteo. Quod, licèt quatuor videatur habere initia propter quadriformem Euangeliſtarum narrationem, ſicut &

[c] Barrati iſtius pallij myſtica explicatio.

Digitized by Google

quatuor partes habet albas: Verumtamen ſicut vnum eſt pallium, ita vnum eſt vas Euangelij: quia quatuor Euangeliſtarum vna & eadem eſt fides, & doctrina, quæ de cœlo per Dominum Chriſtum ſubmiſſa eſt in terram, ſcribentibus eam Euangeliſtis.

16. In hoc vaſe viſa ſunt omnia quadrupedia & ſerpentia terræ, & volatilia cæli. *Homo enim, cum in honore eſſet, non intellexit, ideo comparatus eſt iumentis inſipientibus, & ſimilis factus eſt illis.* Quadrupedia itaque terræ ſunt homines terrenis inhærentes, & ſerpentes ſunt homines virulenti & doloſi, ſed volatilia cæli ſunt homines ſuperbi. Omnia enim hominum peccatorum genera admittuntur ad obſeruantiam Euangelij, ſicut Dominus ait: *Prædicate Euangelium omni creaturæ.* Ideo in perſona Petri dicitur Prælato Congregationis Monachalis: *Surge, occide, & manduca.* Qui enim cibum foris poſitum manducat, traiicit illum in corpus ſuum. Sic peccatores extra corpus Monachalis Congregationis poſiti, poſtquam fuerint per doctrinam à Prælato peccatis occiſi, & manducati, id eſt carne mortificati, ſunt ad corpus Monachalis Congregationis per profeſſionem recipiendi. Licèt enim Petrus reſponderit, quod numquam mãducauit aliquid commune, vel immũdum; vox tamen cœleſtis ſibi dixit: quod Deus purificauit, tu ne commune vel immundũ dixeris. Quoniam cum peccatores per obſeruãtiam Euangelij fuerint peccatis mortui, non ſunt à Prælato reputandi immundi, ſed mundi, id eſt, per Deum purificati, præſertim cum hoc factum fuerit per ter, videlicet per tres partes pœnitentiæ, id eſt per cõtritionem, confeſſionem & ſatisfactionem: quod color niger, in tres partes in dicto pallio diſtinctus, ſignificat. Tunc enim recipitur vas cum quadrupedibus, ſerpentibus & volatilibus in cœlum, quoniam peccatores hoc pallium geſtantes, & de peccatis pœnitentes, ſicut & cæteri obſeruatores Euangelij, non ſunt repellendi, ſed recipiendi ad vnitatem congregationis Monachalis, cum etiam ipſi recipiantur ad regnum cœleſte, Domino ita prædicante: *Pœnitentiam agite, appropinquauit enim regnum cælorum.*

NOTÆ

N O T Æ.

17. C*Irca a ann. Dom.* 617. *&c. Coſdroe Terram Sanctam deuaſtauit.* a
Cardinalis Baronius,& alij communiter,id referunt ad an. 614. De iſto Coſdroe, eiuſque tyrannide ſpecialiter ſcribunt Theophanes, & Leontius,atque ex illis Baronius,alijque poſteriores: agunt de eodem,eiuſque dira perſecutione plerique hiſtorici noſtri vetuſtiores ac recentiores: Arnoldus Boſtius quidem *in Speculo hiſtoriali lib.* 5. *cap.* 79. hæc de eo cõmemorat: *Heraclij quinto anno, permittente Domino flagellari populum ſuum per ſæuitiam Paganorum Coſdroas Rex Perſarum multam partem Reipublicæ Romanæ cepit, multaq; terrarum Regna ſuo Imperio ſubiugauit, deuaſtauitq; Damaſcum, Hieroſolymam, & Venerabilia loca & Eccleſias incendit, ac nonaginta millia virorum, ac mulierum occidit, populorum captiuaui copias vnâ cum Patriarcha Ieroſolymitano Zacharia. Attamen territus de Sepulchro Domini rediens partem Sanctæ Crucis, quam S. Helena ibidem reliquerat, in Perſidem aſportauit.* Ibidem de eius inaudita ſuperbia,& diuini honoris aucupio;hæc,aliis non communia,refert:*Porrò Coſdroas Rex Perſarum ſupradictus, volens ab omnibus coli vt Deus, turrim ex auro & argento, & intus luceſcentibus gemmis fecit, & ibidem Solis & Lunæ & Stellarum imagines collocauit. Per ſubtiles etiam & occultos ductus, quaſi Deus, deſuper aquam infundebat; & in ſubterranea ſpecu equi quadrigas trahentes ibant, vt quaſi turrim mouerent, & tonitruum ſimularent. Filio ergo ſuo regno tradito in tali ſano prophanus reſidet, & iuxta ſe Crucem collocans, appellari ſe ab omnibus Deum iubet. Et ſicut legitur in libro Mitrali de Officio, ipſe Coſdroas in throno reſidens tamquam Pater, lignum Crucis ſibi à dextris poſuit loco Filij, & Gallum à Siniſtris loco Spiritus Sancti, ſe verò Patrem iuſſit nominari.* Plura de ſæuientibus in Chriſtianos, ac ſpecialiter in huius Ordinis Religioſos, dicto Coſdroe & Homar, ſeu Humar, dicemus *parte* 3. *capite* 25. *& ſeq.*

Coſdroæ crudelitas

& ſuperbia.

Cultum latriæ ſibi arrogantis.

18. *Saraceni* b *autem moleſtè ferebant, quod noſtræ Religionis Profeſſores veſte albâ deſuper induti incederent.* Veſtis illa alba pallium erat ſimile iſti,quod huius Ordinis Fundator Magnus Propheta ELIAS geſtauerat, & ad eius exemplum ELISEVS, cæterique Prophetarum Filij. Pallio enim indutum fuiſſe S.P.N. ELIAM,manifeſtè Sacræ Scripturæ auctoritate monſtratur: Nempe hoc habitu operuit ELIAS vultum ſuum,cùm in monte Oreb trãſiret Deus ante eum. Hoc quoque pallium miſit ipſe ſuper ELISEVM, quãdo accepit eum in diſcipulum. Pallium autem iſtud fuit veſtis rotonda, deſuper corpus operiens,à collo vſque ad medias tibias deſcendens, ante aperta,alibi clauſa;ſuperiùs anguſta, inferiùs amplitudine expanſa. ELIAS hoc pallium ELISEO dimiſit,dum ab eo in Paradiſum voluptatis aſcendit. Erat autem coloris albi:quod ante ipſius S.P.ELIÆ natiuitatem præmonſtratum quoq; fuerat ipſius patri Sabachæ;cui apparebant viri candidi puerum ſalutantes, prout ex S.Epiphanio, Dorotheo & aliis latiùs referemus infrà *parte* 2. *cap.* 1. *num.* 169. Eiuſmodi palliis vſi fuerunt huius Religionis Profeſ-

b *Religionis huius veſtis ſuperior antiquitùs erat pallium album.*

Quamdiu illud fuerit in vſu.

Profeſſores toto tempore veteris Legis,& etiam poſt Chriſti ortum per annos circiter ſexcentos quadraginta, videlicet vſque ad tyrannicam dominationem Saracenorũ: quæ initium ſumpſit ab iſto Homar,diſcipulo & Succeſſore perfidi Mahumeti: qui eos coegit,dimiſſis palliis albis, aſſumere barrata, ſeu varij coloris: quæ in vſu fuerunt per annos circiter ſexcentos quadraginta,ſcilicet vſque ad annum 1287. quo (ſicut ante fieri conceſſerat Romanus Pontifex Honorius Quartus) depoſitis barratis, reſumpta ſunt alba: quam mutationem deinde confirmauit Bonifacius Octauus per Bullam quæ incipit: *Iuſtis petentium deſiderijs.* Sed de iſtis latiùs in ſequentibus,*parte 3.cap.26.*

c *Huius autem mantelli geſtatio ſignificat,Monachum debere Chriſti Euangelium in pectore ſemper gerere.* Inſignis eſt illa S. Cyrilli myſtica & moralis explicatio iſtius pallij Barrati.

C A P V T III.

De continuatione perſecutionis,& tandem recuperatione Hieroſolymæ per Godefridum de Bulyon, totiuſq; Terræ Sanctæ.

a Mons Carmelus nũquam deſertus fuit à Religioſis huius Ordinis tempore perſecutionum

Per Saracenos continuatarum annis 460.

Anno Domini 1099. capitur Hieroſolyma per Godefridũ de Bulyon:

Exinde Ordo Carmeliticus refloreſcit.

19. ILlo itaque tempore, quamuis pauci, verumtamen probatiſſimi Monachi noſtræ Religionis a dimiſſis manſionibus, quas habebant in vrbibus & villis, hunc Carmeli Montem non deſerentes, iugiter in eo,& in quibuſdam aliis eremis Terræ Sanctæ permanſerunt, ſub diſciplina monaſticæ vitæ eremiticæ, per ELIAM Prophetam inſtitutæ,& in prædicto Ioannis libro deſcriptæ. Qui, ſicut & cæteri Chriſtiani huius patriæ, duro infidelium iugo dediti, multis tribulationibus & iniuriis fuerunt à Paganis per annos circiter quadringentos ſexaginta afflicti. Clamauerunt autem ipſi & cæteri huius patriæ Chriſtiani, cum tribularentur,ad Dominum: qui tandem de neceſſitatibus eorum eduxit eos; quoniã placuit ei ciuitatem Hieruſalem anno Chriſti M. XCIX. & conſequenter totam Terram Sanctam pedetentim à perfidis Saracenis liberare,& eam ac indigenas eius fideles poteſtati & dominio Chriſtianorum reducere.Propter quod cœpit tunc cultus noſtræ Religionis in mõte Carmeli ampliari. Quamplures enim deuoti peregrini,qui ab Occidente ſuperuenerant,odore huius ſancti loci tracti, & deuotione

Digitized by Google

uotione Religioſorum eremitarum montem hunc inhabitantium permoti, mundo renũciabant, & per contemplationem cœleſtium ſe eorum contubernio iungebant.

ANNOTATIONES.

a. *Dimiſſis manſionibus, quas habebant in vrbibus & villis, hunc Carmeli montem non deſerentes, iugiter in eo, & in quibuſdam aliis eremis Terræ Sanctæ permanſerunt.* Ex quibus habetur, licèt olim potiſſimùm vigeret hic Ordo in Eremis, & Eremiticus eſſet; cuius Monaſteria (quandoque dicta Lauræ) eiuſcemodi erant pleraque, vt ſinguli cellulas haberent ſeparatas, & ab inuicem diſtantes, non incluſas ſeptis, è quibus aliquoties per diem ad diuinas laudes concinendas conueniebant: quòd tamen etiam in Vrbibus & Villis loca habuerit, & eatenùs fuerit Cœnobiticus. Sed de iſtis latiùs parte 8. cap. 13. Alia quæ hoc capite paucis complectitur S. Cyrillus, pleniùs pertractantur, & elucidantur hîc infrà parte 3. cap. 30. ac proinde eò Lectorem remittimus.

CAPVT IV.

De Reſtauratione ac Reformatione Ordinis per Aymericum Patriarcham Antiochenum, & Inſtitutione S. Bertholdi in Archimandritam, dictum PRIOREM GENERALEM, *primum ſub eo nomine.*

20. ERat a autem in diebus illis Patriarcha Antiochenus, & in Terra Sancta Apoſtolicæ Sedis Legatus, vir quidam amabilis Deo & hominibus, nomine Aymericus Malafaida, natione Lemouicenſis, de villa appellata Salamiacum: qui prædictorum anteceſſorum noſtrorum Eremitarũ, Fratrum Beatæ MARIÆ de monte Carmeli, laudabilem conuerſationem attendens, eos multùm ſpecialiter, ſuo tempore in Domino enutriuit. Intelligens b autem quoſdam eorum, qui ab Occidente ſuperuenerant, ſpretis ſeniorum monitis, non rectè ambulare ad veritatem Religioſæ vitæ eremiticæ, in prædicto Ioannis libro deſcriptæ: & per-

a *Aymericus fautor, cuſtos, reſtaurator huius Ordinis.*

b

Regulam Græcè conſcriptam in Latinum traduci curat:

Statuit vt toti Ordini vnus præeſſet, nuncupatus Prior Generalis.

Ante Aymericum Superiores huius Religionis appellabãtur Syrâ linguâ Abba.

Legendum videtur. M. CXLI. *Vide in Notis.* *c*

& perpendens hoc ideò maximè contingere, quia Græcas litteras ignorantes, neſciebant codicem illum legere, fecit librum illum de Græco in Latinum transferri. Et, vt illorum improborum coerceretur audacia, tutaque inter eos eſſet ſeniorum Eremitarum huius montis innocentia, ipſos omnes per obedientiæ vinculum colligauit. Statuit enim, quòd ex ipſis vnus, qui diceretur *Prior*, deinceps eis ita præeſſet, vt quilibet aliorum obedientiam ei deuoueret, ſub cura cuius & regimine omnes viuerent. Quibus antea licèt ſemper vnus ex ipſis præeſſet, quem *Abba*, linguâ Syrâ, & *Patrem* Latinâ appellabant, ſub regimine cuius etiam tunc temporis manebant, & cui etiam tamquam Patri, ſecundùm inſtitutionem, obediebant; numquam ad obediendum alicui ſe voto ſpeciali priùs obligauerant: donec prædictus Patriarcha Aymericus omnes primò ad hòc adſtrinxit. Inter quos ipſe fratrem ſuum habuit, ſcilicet Fratrem Bertholdum perfectum Religioſum, ſanctumque Presbyterum: quem de vnanimi omnium aſſenſu, anno Domini M. C. XXI. in *primum Priorem* eis inſtituit, & cui curam animarum cœterorum iniunxit. [c] Et in hoc monte Carmeli in honore B MARIÆ Virginis Dei Genitricis Monaſterium ædificari faciebat, muro alto circulariter circumdatum: in quo quidem eos includere intendebat; ſed priuſquàm hoc monaſterium conſummaſſet, ſuſtulit eum de mundo Deus.

NOTÆ.

21. ERat [a] *autem in diebus illis Patriarcha Antiochenus* &c. *Aymericus.* De iſto Aymerico, quis, & qualis fuerit, circa quem annum ex Antiochenæ Eccleſiæ Decano ad eiuſdem Patriarchatum aſſumptus fuerit; quãdo & qualiter fecerit Reformationem notabilem in Ordine (qui per attroces, & longæuas iſtas Barbarorum perſecutiones à primæuo feruore intepuerat, & per quoſdam ex Europa receptos turbabatur) præ cæteris accuratiſſimè tractat Eximius P. M. de Lezana ſub finem *tertij* & initium *quarti tomi Annaliũ Ordinis.* Inſignis autem Chronographus Onuphrius Panuinus *in Chronico Eccleſiaſtico ad Annum Chriſti* 1141. iſta ſic paucis expreſſit: *Ordo Carmelitarum reſtitutus & reformatus ab Aymerico Malaſaida, Lemouicenſe, Patriarcha Antiocheno, & Apoſtolicæ Sedis trans mare Legato, in monte Suriæ Carmelo: quorum primus Prior fuit Frater Bertholdus, Vir Sanctus.*

Ordo reſtauratus per Aymericum circa ann. 1141.

22. Quod

22. Quod ſpectat ad annum 1141. quo illa contigiſſe autumat Onuphrius, conſentiunt etiam oculatiores noſtri hiſtorici: non pauci autem ea retulerunt ad annum Chriſti 1121. Veriſimiliter in errorem lapſi ex ſequẽtibus S. Cyrilli verbis: *Fratrem Bertholdum perfectum Religioſum, ſanctumque Presbyterum, de vnanimi omnium aſſenſu anno Domini* M. CXXI. *in primum Priorem eis inſtituit.* Vbi ex tranſpoſitione vnius dumtaxat numeralis notæ (ponendo ſcilicet 1121. aut MCXXI. pro 1141. vel MCXLI.) per ſciolum aliquem irrepſit mendum (ſicut in numeris fre[illegible]tiſſimè euenire ſolet) prout rectè animaduertit dictus P. Lezana ſub finem *tomi 3. Annalium, ad annum 1121. & initio 4. tomi ad an.* 1141. Illud tamen in contextu non correximus (ſed dumtaxat ad marginem) eò quòd in exemplari Veneto impreſſo & pleriſque manuſcriptis ita legatur. Porrò iſtam per Aymericum Reformationem non anno 1121. ſed circa 1141. factam, conuincit; quòd ipſe demũ ad Patriarchalem Cathedram ſublimatus fuerit circa annum Chriſti 1137. prout ſcribunt idem Onuphrius, Genebrardus, Hieronymus Bardus in ſuis Chronologiis, & alij apud Lezana *in Annalibus in eumdem annum*: vbi etiam nonnullos, qui, Guilielmi Tyrij veſtigiis ſeſe inhærere exiſtimantes promotionem ipſius Aymerici ad Patriarchatum Antiochenum referunt ad annum 1143. refellit ex eodem Tyrio *lib. 16. cap. 3.* diſertis verbis ſcribente: *Anno Incarnationis Dominicæ 1142. præſidente* &c. *Antiochenæ* (ſcilicet Eccleſiæ) *Domino Aymerico.* Igitur is ante annum 1143. Patriarcha erat. Cæterùm ex iſto mẽdo quoad annum promotionis S. Bertholdi in Priorem Generalẽ, procedente, aut ex ſciolorum vitio, aut deſcribentium errore, magna accidit in Chronologia Ordinis confuſio, ſeu varietas opinionum; Si enim S. Bertholdus inſtitutus fuiſſet Prior Generalis anno MCXXI. & annis quadraginta quinque præfuerit (prout diſertè tradit S. Cyrillus) ſequitur eum obiiſſe circa annum 1166. aut 1167. &, cum aliquantò poſt ipſi ſucceſſerit S. Brocardus, qui Ordinem rexit annis triginta tribus (vt ex eodem S. Cyrillo habetur) is ex hac ad aliam vitam migraſſet, & ſucceſſorem habuiſſet ipſum S. Cyrillum, circa annum Domini 1199. aut 1200. Atque ita Priorum Generalium ſubſequentium vſque ad annum 1245. (vndè certa & indubitata exiſtit eorumdem chronologia) anni augendi erunt. Aſt ſi S. Bertholdus Prior Generalis effectus fuerit circa annum Chriſti 1141. (prout ſuſtinemus cum Lezana, Waſtelio, Segero Pauli, Michaele Munioz &c.) manifeſtum eſt, eum obiiſſe demùm circa annum 1187. & S. Brocardum circa annum 1221. & ſic coarctandum erit tempus regiminis aliorum Generalium vſque ad dictum annum 1245. Hinc, inquam, orta confuſio, & varietas Chronologiæ, potiſſimùm quoad tempus regiminis ſex primorũ Priorum Generalium: fuitque occaſio hallucinationis Scriptoribus variis, potiſſimùm vetuſtioribus, etiam Reuerendiſſimo Ioanni Groſſio, in aſſignando cuilibet Priori Generali ſuum terminum. Dolendũ ſanè huic præclaro Opuſculo iſtam irrogatam iniuriam, & eiuſcemodi irrepſiſſe mendum, multorum aliorum originem. At etiam præſtantiſſimorum aliorum Doctorum Scripta à ſimilibus næuis immunia handquaquam exiſtunt, ſpecia-

Mendum irrepſit in varijs libris in quibus ſcribitur id contigiſſe an. MCXXI. cuius loco veriſimiliter legendũ eſt MCXLI.

Vnus ille error cauſa fuit aliorũ circa Chronologiam Ordinis.

In quibuſuis hiſtoriis facilè error contingit in numeris, & Chronologia.

Digitized by Google

ſpecialiter quoad ſupputationem chronologicam; Annales vix aperueris, quin occurrant huiuſmodi controuerſiæ, quæ frequenter indè procedunt, quòd faciliter in numeris erretur, iíque ſæpe *negligenter deſcribantur, & negligentiùs emendentur*, vt dicit S. Auguſtinus. Quinimò de certo & determinato anno Natiuitatis Chriſti, & nùm anni Chriſtiani numerentur ab eiuſdem Incarnatione, an à Natiuitate, magna eſt inter Scriptores contentio. Inſuper lectio ſeptuaginta Interpretum, & textus Hebræorum, quem Moyſes edidit, ferè numquam inter ſe concordant; vt v. g. a ſecundùm ſeptuaginta Intepretes fuerunt anni 2242. à creatione mundi vſque ad diluuiũ: at ſecundùm veritatem Hebraicam tantùm 1656. & ſic differunt in annis 586. quos Hebræi minùs habent. Item à diluuio vſque ad Natiuitatem Abrahæ, ſecundùm ſeptuaginta fuerunt anni 942. ſecundùm Hebræos tantùm 292. & ſic differunt in annis 650. quos iterum Hebræi minùs habent. *Ideoque in illu* (conciliandis ſcilicet) *contriuerunt Sancti Doctores ingenia ſua, & quilibet pro captu ſuo dixit, quod ſenſit*, inquit Wernerus b. Et hinc eſt, quòd certum dare à Chriſto nato annorum numerum, *variorum diuerſorumq́, errorum labyrinthũ*, operis ſui chronographici initio fol. 6. vocet Opmeerus. In omni quoque tam ſacra, quàm profana hiſtoria, nihil magis frequens eſt, quàm diſcrepantia in ſupputatione annorum.

S. Auguſt. l. 15. de ciuit. Dei c. 13.

Grauis eſt diſceptatio quoad ſupputationem annorum, & Chronologiam Veteris Teſtamenti.

a Werner. initio faſciculi temp.

b In ſua præfatione faſcicul. temp.

23. Aymericus autem pro reſtaurando Ordine præſtitit ſequentia.

Quaenam præſtiterit Aymericus pro reſtaurando Ordine.

I. Latinos nonnullos, ſeu Occidentales Eremitas, poſt recuperatam Terram Sanctam ad eum locum accedentes, & pro arbitrio ſuo cupientes viuere, ad votum obedientiæ, aliorum more emittendum, auctoritate Apoſtolicâ aſtrinxit, cum id priùs facere renuiſſent.

II. Librum IOANNIS 44. Ieroſolymorum Epiſcopi, eiuſdem Carmeli montis quondam Archimandritæ, *de Inſtitutione primorum Monachorum in Lege Veteri exortorum, & in Noua perſeuerantium*, in gratiam Latinorum Eremitarum, Græcas litteras ignorantium, ex eodem idiomate Græco (quo olim ante annos ampliùs ſeptingentos conſcriptus fuerat) in Latinum transferri curauit.

III. Statuit, vt eorum Superior non ampliùs, vt olim Syriacè *Abbas*, aut græcè *Archimandrita*, ſed Latinè *Prior* diceretur.

IV. S. BERTHOLDVM, de aſcenſu omnium, primum eis Prælatum, ſeu Superiorem Latinum, ſub titulo *Prioris*, inſtituit.

V. Reuertens, his peractis, Antiochiam, aliquot huius Religionis Fratres Eremitas ſecum duxit, eiſque in monte Neroy, non procul ab Antiochia, Eremiticam habitationem aſſignauit.

VI. Monaſterium quoddam ſeu Cœnobium in monte Carmelo, ad honorem Deiparæ Virginis MARIÆ, & S. Margaretæ, ex antiquo eorum Eremitorio, quaſi Laura, eis ædificare cœpit, quod tamen, morte præuentus perficere nequiuit.

VII. Denique idem Patriarcha multis aliis beneficiis eiuſdem Religionis profeſſores proſecutus eſt, ſuiſque eleemoſynis enutriuit, maximè ab anno 1154. quo à Roymoldo Principe Antiocheno ſacrilegè habitus, relictâ Syriâ, aliquot deinceps annis in Palæſtina moram traxit. Vndè non immeritò

Digitized by Google

meritò quidam Scriptores celebres ipſum appellant Carmelitarum Promotorem, Propagatorem, & Cuſtodem.

24. Circa illa verba: *Intelligens b autē quoſdam eorum, qui ab Occidente ſuperuenerant, ſpretis Seniorum monitis, non rectè ambulare,* &c. *ipſos omnes per obedientiæ vinculum colligauit.* Animaduertendum, quòd, cum aſſerit Sanctus hic Pater, Eremitas hoſce primitùs voto obedientiæ ſpeciali adſtrictos non eſſe, ſed ad id ab Aymerico obligatos, de iis dumtaxat loquitur, *qui ex Occidente ſuperuenerant,* & qui, *ſpretis Seniorum monitis, non rectè ad veritatem Religioſæ vitæ Eremiticæ ambulabant;* non autem de aliis, per totam Palęſtinam diſperſis, de quibus infrà dicemus: multoque minùs de Senioribus Carmeli Eremitis, quos vitæ innocentiâ præditos eſſe affirmat: vndè propterea dixit, *& vt illorum improborum* (eorum ſcilicet, qui ex Occidentis partibus aduenerant) *coërceretur audacia, tutaq; inter eos eſſet Seniorum Eremitarum huius montis innocentia, ipſos omnes per obedientiæ vinculum colligauit.* Quin & verbum ipſum *colligauit*, hoc indicat, fuiſſe videlicet, ſicut corpore, per totum Montem, ſic & mente, diſperſos; cum iuniores obedientię vinculo obligari nollent, cui Seniores adſtringebantur. Quod obiter contra aliquos dicimus, qui, vt hoc tempore Religionem noſtram incepiſſe pronuntient, hac ſe B. Cyrilli authoritate tueri volunt: quorum primus forſan fuit improbus Balæus. Ita Lezana *a*. Eadem ſcribit præclarus ille Homiliographus Ioannes de Carthagena *b*, de Ordine Noſtro Carmelitano optimè meritus, vbi cum prædicta S. Cyrilli verba retuliſſet, ſubiungit: *Ex hoc D. Cyrilli teſtimonio non colligi, ante Aymericum non fuiſſe ſolitum votum obedientiæ emitti à Monachis Carmelitis, ſolùm enim illi, quos* improbos *vocat Aymericus in prædicto teſtimonio D. Cyrilli, vt liberiùs viuerent, renuebant votum obedientiæ emittere, reliqui tamen verè illud emittebant; Aymericus autem conſtrinxit omnes, quotquot erant, Monachos, illud votum emittere, cum tamen anteà permiſſi fuiſſent nonnulli illud non emittere: idque ſolùm indicant verba D. Cyrilli, ſi ſincerè perpendantur: nec mihi vllâ ratione perſuadere poſſum, antiquos illos Monachos, ab* Elia *inſtitutos, tria vota ſubſtantialia Religionis non emiſiſſe,* &c. *Certè Religionis vota in Veteri Lege obſeruata fuiſſe, teſtantur Origenes in cap.* 20. *Leu. Homil.* 11. *Iſidorus lib.* 2. *de offic. cap.* 4. *Et copioſiùs Caniſius de corrupt. verbi diuini cap.* 21. Hæc Carthagena.

Nonnulli iuniores Europæi votum Obedientiæ, ſicut ſemper obſeruatum fuerat emittere recuſantes ad id ab Aymerico inducuntur & adſtringuntur.

a In Annalib. tom. 4. ad ann. Chriſti 1141.

b Lib. 17. Homiliar. homilia 2.

25. Verumtamen non improbabiliter de omnibus videntur accipi poſſe illa: *Omnes per obedientiæ vinculum colligauit.* Statuit enim, quòd ex ipſis vnus, qui diceretur Prior, deinceps eis ita pręeſſet, vt quilibet aliorum obedientiam ei deuoueret &c. Quamuis enim ab inſtitutione Ordinis tam in Veteri, quàm in Noua Lege ſemper in vſu fuerint tria ſubſtantialia Religionis vota (ſine quibus nulla perfecta poteſt eſſe Religio) ante Aymerici tamen tempora non erat communiter vnus Superior Generalis, qui omnibus Eremitoriis, & Cœnobiis præeſſet, ſed in ſingulis Eremiticis congregationibus (quæ quandoque *Lauræ* nuncupabantur) & Monaſteriis, vnus erat Superior linguâ Syrā *Abba* nuncupatus (cui cæteri obediebant) independens ab alio quocumque eiuſdem Ordinis, ſeu Inſtituti; ſubiectus tamen Epiſcopis locorum. Quinimò, quòd olim antiqui Monachi, vt SS. Chariton, An-

Antiquitùs non fuit ſemper aliquis Superior Generalis pro toto Ordine.

Digitized by Google

tonius, Hilarion, cæteriq; per Palæſtinam, Ægyptum & Thebaidem (quos veri nominis Religioſos fuiſſe prudens dubitauerit nemo) expreſsè vni particulari obedientiam vouerint, non videtur: at potiùs, quòd Deo promitterent Paupertatem & Caſtitatem atque etiam Obedientiam, præſtandam quidem alicui Superiori, ſed non determinatè iſti aut illi, ſicut nũc expreſsè practicatur. Vndè antiquitùs, quandoque etiam clam nonnulli migrabant de vno loco in alium; nunc iſti, nunc älteri obedientiam promiſſam exhibentes. Aymericus autem, pro maiori Ordinis vnitate, commodiori regimine, & faciliori propagatione, ſtatuit, vt deinceps vnus Superior Generalis omnibus Cœnobiis, Eremitoriis, & Monaſticis habitaculis præeſſet, & omnes ei ſubeſſent, ac in profeſſione ei expreſsè vouerent Obedientiam, ſub hac aut ſimili formula: *Ego Frater N. facio Profeſſionem meam, & promitto Obedientiam Deo B. Virgini* Mariæ *de monte Carmelo, & R.P.N. Priori Generali Fratrum Ordinis eiuſdem B.* Mariæ *Virginis de monte Carmelo* &c. Idque ſub proprio nomine Prioris Generalis totius Ordinis: quod in Conſtitutionibus noſtris, *parte* 1 *cap.* 5. ita ſtrictè præcipitur, vt excommunicationem latæ ſententiæ, iuxta Decreta Pontificia, incurreret aliter faciens. Id etiam nunc videmus in Religioſis Birgittanis in Belgio, & ditione Leodienſi; cùm enim non habeant Superiorem aliquem Generalem, obedientiam promittunt Deo, & Epiſcopo loci, quamdiu ſcilicet ſub eius Diœceſi morantur; dum ènim ad aliam migrant, illius tum, & non prioris, ſubduntur imperio. Quòd ſi autem aliquando Superiorem Generalem obtinerent, rectè dicerentur *colligari*, & *voto ſpeciali* reſpectu illius *obligari*. Sic Carmelitæ, ante Aymericum, vouebant quidem obedientiam Deo, exhibendam alicui Superiori & Epiſcopo loci, ſub quo eos morari contingeret, non tamen in ſpeciali huic vel illi: quod faciendum eſſe ordinauit Aymericus Patriarcha, tamquàm Legatus Summi Pontificis, ſtatuens vt omnia Carmelitici Ordinis Cœnobia, & loca eremitica, illaque inhabitantes Carmelitæ vni ſubderentur, qui nuncuparetur *Prior Generalis*, cui omnes *ſpeciali voto*, ſe obſtringerent; cum anteà ſic nulli Superiori Generali ſe *voto ſpeciali* obſtringere ſoliti eſſent; at dumtaxat voto generali Deo facto, & Superiori alicui, ſub quo, ſcilicet, eos morari contingeret.

Dixi *communiter* non præfuiſſe vnum aliquem toti Ordini Generalem Prælatum ante tempora Aymerici; quandoque tamen id contigit, præſertim ſub initio; enim SS. PP. noſtris Eliæ & Eliseo cæteri omnes Filij Prophetarum obedientiam præſtabant. Sic etiam ferè SS. Chariton, Antonius, Hilarion, Macharius, Pachomius, & alij nonnulli, tamquam Archimãdritæ ſeu Superiores Generales multis Eremitoriis, Cœnobiis, ſeu Congregationibus præfuerunt. Sunt qui exiſtiment id ſemper continuatum, tam in Veteri quàm in Noua Lege: ita vt ſemper aliquis fuerit totius Ordinis Prophetici Eliani, ſeu Carmelitani Superior Generalis. Quod haud facilè probauerint.

De præfato S. Bertholdo, primo Ordinis ſupremo Archimandrita, ſeu Superiore, ſub nomine *Prioris Generalis*, latiùs agetur infrà parte 6. vbi dicetur,

tur,

Digitized by Google

tur, cur Superiores Ordinis huius, olim dicti Syriaco, ſeu Græco vocabulo *Abba*, poſtmodum *Prioris* nomine inſigniantur.

Animaduertendum, quòd licèt tempore præfati Aymerici generaliter per totum Ordinem Superiores antea vocati *Abba*, ſeu *Pater*, nuncupari cœperint *Prior*, illud tamen nomen in Ordine iam ante, quibuſdam in locis fuiſſe in vſu; etenim Superior Conuentus Boppardienſis *Henricus*, qui obiit anno 1113. vocatur *Prior*, prout videre licebit infrà *parte* 3. *cap*. 29. & à quibuſdam hiſtoricis noſtris [a] referuntur nonnullæ ex Concilio ſeu Synodo quadam Conſtantinopolitana ſubſcriptiones Archimandritarum Ordinis huius ſub nomine *Prioru*; quia enim antiquitùs Ordo hic non ita erat vnum corpus myſticum, ſub vno Generali, vti nunc eſt, ſed ſingula Monaſteria à ſuis regebantur Superioribus, ij variis ſubinde nominibus appellabantur.

[a] Apud Munioz in Propugnaculo Eliæ lib. 2. tit. 3. c. 1. art. 6. & Cartag. lib. 17. homiliarum hom. 2.

Et c in hoc monte Carmeli in honore B. MARIÆ *Virginis Dei Genitricis Monaſterium ædificari faciebat, muro alto circulariter circumdatum* &c. Ita habet vetuſtus Codex MS. Mechlinienſis: in Veneto impreſſo ſic legitur: *Quibus & Monaſterium in hoc monte Carmeli ad honorem B. Margaretæ ædificari faciebat*. Lectio vtraque eſt vera; Monaſterium enim illud primariò ad honorem SS. Virginis Deiparæ, ſecundariò ſub titulo B. Margaretæ ædificari cœptum eſt: cuius etiam meminit Cardinalis Iacobus de Vitriaco *in hiſtoria Ieroſolymitana cap*. 52. verbis infrà referendis *part*. 3. *c*. 30. *num*. 486.

CAPVT V.

De S. Brocardo ſucceſſore S. Bertholdi, & tradita illi, ab Alberto Patriarcha Hieroſolymitano, Regula.

26. PRoceſſu autem temporis, mortuo primo eorum Priore, videlicet Fratre Bertholdo, ſub regimine cuius quadraginta quinque annis manſerant: perplexitas magna eorum animos inuaſit de ſucceſſore eius inſtituendo, de cuius inſtitutione nullam certam formam prędictus Patriarcha Aymericus, morte præuentus, eis reliquerat.

27. Tandem poſt lapſum temporis Fratrem Brocardũ, virum perfectum, vnanimiter præficientes, ei omnes obedientiam promiſerũt, ſub regimine cuius triginta tribus annis permanſerunt. Quo eis præſidente, Patriarchæ Ieroſolymitano [a] Domino Alberto propoſuerunt, quòd à tempore, quo

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Regula Ordinis primitus peculiariter Eremitica ſeu ſolitaria vita appropriata poſtulatur

b Cœnobiali conuerſationi adaptari per B. Albertum Patriarchã Ieroſolymitanum, cui decem articuli determinandi proponuntur.

re, quo prædictus Patriarcha Aymericus eos omnes ſub cura vnius Prioris per obedientiæ vinculum colligauerat, ipſi deſiderauerant viuere incluſi in Monaſterio, ſub obſeruantia Religioſæ vitæ ſolitariæ, per ELIAM Prophetam inſtitutæ; qui, licèt per eorum inſtitutionem eſſent certi, qualiter vnuſquiſque eorum ſingulariter degens deberet ad perfectionem, & finem vitæ ſolitariæ tendere: quia tamen *b* proponebant in hoc Carmelo includi in Monaſterio, in quo nequaquàm fuerant adhuc incluſi; ideo priuſquam in eo includerentur, obnixè requirebant à prædicto Patriarcha Alberto, vt, iuxta propoſitum eorum, traderet eis de quibuſdam articulis, per eos tunc ſibi oblatis, conuerſationi monaſteriali neceſſariis breuem vitæ formulam, quam tenere impoſterũ deberent. Et *Primò*, qualiter Prior, cui promittenda erat ab aliis obedientia, eſſet deinceps in ſuo officio inſtituendus. *Secundò*, vt deſcriberetur eis figura monaſterij ædificandi apta, & commoda, ad vitam ſolitariam in eo obſeruandam: & qualiter ipſi deberent conuerſari ibi. *Tertiò*, qui pſalmi eſſent maximè ab eis in ſingulis horis canonicis dicendi, & qualiter ab eorum Laicis deberent horę dici. *Quartò*, an eis in Monaſterio incluſis liceret aliquid habere in proprio, vel ſaltem in communi, & qualiter deberent ſuperuentura eis bona diſtribui. *Quintò*, in qua parte Monaſterij potiùs deceret Oratorium collocari. *Sextò*, ſi culpæ in aliquo eorum Fratre eſſent deprehenſæ, an illas poſſent, & qualiter corrigere ipſi. *Septimò*, quanto tempore anni deberet jeiunium ab eis obſeruari, & quando eſſet ab eſu carnium abſtinendum, vel quando liceret eis carnibus veſci. *Octauò*, quibus armis quàm maximè eſſent ipſi ſpecialiter muniendi contra diabolum pugnaturi. *Nonò*, an liceret eis propriis manibus corporaliter operari, aut ceſſare totaliter ab opere corporali. *Decimò*, quibus horis diei eſſet præcipuè ſilentium ab eis tenẽdum, & quando liceret eis loqui. Nam quamuis ipſi eſſent in cæteris benè inſtituti, de præmiſſis tamen decem articulis dubietas & opinionum diuerſitas apud eos exorta fuerat, de qua nequibant per inſtitutionem eorum determinatè certificari. Dictus autem Dominus Patriarcha Albertus, lectã primò inſtitutione eorum antiquâ, in prædicto Ioannis libro deſcri-

deſcriptâ, & viſo quòd nullus prædictorum articulorum plenè per eum determinabatur, annuit eorum humili requiſitioni, & de prædictis decem articulis certam vitæ formulam (continentem ſtatuta decem) ſecundùm quam viuere deberent, latino eloquio eis ſcripſit, quam tempore ſempiterno impoſterum ab eis & ſucceſſoribus eorum obſeruandam ipſe anno Domini MCXCIX.[c] eis tradidit.

Ex illis vitæ Cœnobialis formulam, ſeu Regulam ſuccinctam concinnat: Error irrepſit in numero vt in Notis declarabitur. c

28. Quibus poſtmodùm eodem anno Monaſterium in hoc monte Carmeli, iuxta fontem ELIÆ Prophetæ, ædificari fecit;[d] intra cuius ſepta includi, ac renouari iuſſit Capellam, quam ad honorem Beatæ Dei Genitricis MARIÆ prædeceſſores eorum poſt Aſcenſionem Chriſti conſtruxerant. Et eos omnes, in antris atque cellulis diſtantes, per hunc Montem Carmeli habitantes, ipſe Dominus Albertus tunc congregauit: & in dicto Monaſterio, ſub obſeruantia vitæ Religioſæ ſolitariæ, per ELIAM Prophetam inſtitutæ, eos incluſit, vt ibidem conuerſarentur, ſecundùm Regulam eis per ipſum nouiter ſcriptam: quam tibi ſic in ſua forma tranſmitto.

Monaſterium in Carmelo perficit. d

ANNOTATIONES.

29. a DE Alberto Patriarcha Hieroſolymitano, Regulam tradente S. Brocardo, Wernerus Roleuinck, Carthuſienſis, accuratus hiſtoricus ſic [a] ſuccinctè ſcribit: *Albertus Hieroſolymitanus Patriarcha Fratrum Eremitarum S. Dei Matris in Carmel. Monaſterium in melius erigit, Sanctoq; loci illius tunc Priori Brocardo, mortui ſuſcitatione, quàm pluribuſq; miraculis coruſco, & ſuis Confratribus, Regulam, iure ſuo ordinario, tradidit* &c.

a In Faſciculo temporum circa annũ 1204

Quoad iſta verba: [b] *Proponebant in hoc Carmelo includi in Monaſterio, in quo nequaquam fuerant adhuc incluſi*: animaduertendum, quòd ab exordio Inſtitutionis huius Religionis per S. Prophetam ELIAM vſque ad tempora præfatorum Aymerici, & Alberti, Eremitæ montis Carmeli ſoliti non fuerint ibi (ſicut etiam in pleriſque aliis Eremis) commorari ſimul incluſi intra ſepta Monaſterij, at ab inuicem ſeparati, & per totum montem diſperſi habitabant in antris, ſpelæis, & cellulis: ibi ſolitariè Domino famulantes, prout de eis ſcribit Cardinalis Iacobus de Vitriaco *in Hieroſolymitana hiſtoria cap.* 52. vbi hæc de Carmelicolis: *Ad exemplum & imitationem Sancti Viri ſolitarij* ELIÆ *Prophetæ in monte Carmelo* &c. *vitam ſolitariam agebant, in aluearibus modicarum cellularum, tamquam apes Domini dulcedinem ſpiritualem mellificantes*. Et longè ante illum de SS. Prophetis ELIA & ELISEO, eorumque diſcipulis ac poſteris, ſcribunt S. Hieronymus, & S. Iſidorus (infrà *parte* 2. *cap.*

Ordo hic olim magis fuit Ereniticus quam Cœnobiticus.

Digitized by Google

cap. 1 .referendi) quòd *in ſolitudinibus,& agris, ac prope fluenta Iordanis ædificauerint ſibi caſulas,ſeu tabernacula,victitantes polentâ, & herbis agreſtibus.* In Palæſtina autem Congregationes illæ cellularum quandoque *Laura* nuncupabantur, vt *Laura S.Sabæ,Laura Pharan,*&c. in quibus ELIANVM INSTITVTVM viguiſſe patebit ex dicendis *parte* 3.

30. Quamuis autem in Carmelo & aliis Eremis potiſſimùm tunc viguerit ELIANVM hoc INSTITVTVM, eiuſque Profeſſores ſolitarij in cellis & antris degerent (ſtatutis tamen temporibus conuenientes ad orandum) & idcircò magis Eremiticum fuerit,quàm cœnobiticū: habuit tamen ſemper etiam manſiones aliquas,etſi rariores,in Vrbibus, in Veteri enim Lege *Collegia*,in Noua *Cœnobia,Monaſteria,Conuentus,* ſeu *Hoſpitia* nuncupata.

Habuit tamen manſiones in vrbibus:

Tandem verò poſt captam,per Godefridum de Bulyon,Hieroſolymam, totamque Terram Sanctam Chriſtianitati reſtitutam: cum Religio hæc tam diuturnis Barbarorum perſecutionibus afflicta,ruſus refloreſceret, ſicut ſub finem capitis 3.dictum eſt, Sancti Bertholdi zelo ſollicitante,Aymericus Patriarcha,& Summi Pontificis Legatus, Eremitas Carmelicolas, per montem illum diſperſos,in vnum collegit (vt creſcente eorum multitudine,& quorumdam, præſertim Europæorum feruore paulatim tepeſcente, omnes adunati meliùs inſtruerentur, & continerentur) ac ibi ædificari curauit Monaſterium ingens,ſicut iam ante annotauimus: quod poſt eius obitum B.Albertus,pietate,& liberalitate Balduini Regis,conſummauit: & tunc Eremitas Carmeli,in antris,atque cellulis diſtantes,per hunc montem habitantes,congregauit,& in dicto Monaſterio incluſit: ac deinde pleræque aliæ manſiones conſtructæ fuerunt ad formam iſtius Monaſterij mōtis Carmeli: Poſtquàm verò Ordo hic adſcriptus fuit inter quatuor Mendicantes,paſſim in Vrbibus, & Villis loca recepta fuêre, & rariora in Eremis; vnde ex tunc magis cœpit Ordo eſſe Cœnobiticus quàm Anachoreticus.Sed de iſtis plura parte 8.cap.13.

Nunc vero è contra magis eſt Cœnobiticus.

b *Sub regimine cuius triginta tribus annis permanſerunt.* Ita,præter Venetum, excuſum,habent Codices MSS. Gandenſis valde correctus in membranis ſcriptus anno 1446.& Mechlinienſis exaratus anno 1484.Error itaque eſt in Exemplari Carthuſiæ Colonienſis, cuius meminit Segerus Pauli in Chronologia Vitæ S.Simonis Stock,hic infrà,qui habet *viginti tribus.*

c *Vitæ formulam* &c. anno Domini XIXCIXC *eis tradidit.* Ita habent pleraque exemplaria,ſed errorem in numeros irrepſiſſe clarè & luculenter ex certiſſimis hiſtoriis declaratur in Annalibus Ordinis ad annum 1199. & 1205. & à Segero Pauli in dicta Chronologia Vitæ S.Simonis Stock. Veriſimiliùs legendum eſt MCCV. pro-ut-habet P. Lezana,& ante eum Onuphrius Panuinus, ita circa iſtum annum 1205. Scribens: *Regula Fratrum Carmelitarum ab Alberto Patriarcha Hieroſolymitano Scribitur, Ordo reſtituitur & reformatur.*

d *Intra cuius Monaſterij ſepta includi ac renouari iuſſit Capellam, quam ad honorem B.Dei Genitricis* MARIÆ *prædeceſſores eorum poſt Aſcenſionem Chriſti conſtruxerant.* Ex quibus eruitur Capellam iſtam, Oratorium, ſeu Eccleſiam à

Capella ſeu Oratorium temporibus Apoſtolorū

Carme-

Digitized by Google

Carmelicolis poſt Chriſti in cœlos Aſcenſionem ædificatam, conſeruatam fuiſſe vſque ad illa tempora. Illius autem meminêre Scriptores vetuſti & Neoterici quamplurimi. Pleroſque ex illis adferemus *parte* 3. *cap.* 13. De illo Sacello etiam tangitur *in ſecundo Opuſculo Bachonis* (quod hic ſubſequitur) *cap.* 3. & *in Breuiloquio Boſtij etiam hic infrà*. *conſtructũ in Carmelo perſtitit vſque ad tẽpora B. Alberti Patriarchæ.*

Ex dictis habetur reſponſum ad Quæſitum quorumdam: Cur loco Regulæ à ſupra-dicto Ioanne traditæ, & centuriis aliquot annorum in Ordine obſeruatæ, alia fuerit ab Alberto poſtulata? Quia ſcilicet Regula iſta Ioannis, etſi miræ perfectionis inſtitutiones contineret, eas tamen in vniuerſali, non tam præcipiendo, quàm monendo, proponebat, & prolixiùs quàm videretur ſtylus Regulæ expoſcere: fueratque peculiariter directa ad agentes vitam Eremiticam, quę potiſſimùm vigebat in Ordine ante Aymericum, & Albertum: illi autem normam magis Cœnobiticam, conformem Latinorum mori, inuexerunt: prout iam dictum eſt, & adhuc dicetur: ac propterea nouis quibuſdam ordinationibus, ſeu legibus, nouo viuendi modo accommodatis, opus erat: quæ in libro, ſeu Regula illa Ioannis non ſatis plenè determinabatur.

CAPVT VI.

Regula Ordinis, prout ab Alberto prodijt.

31\. ª ALBERTVS Dei gratiâ Hieroſolymitanæ Eccleſiæ vocatus Patriarcha, Dilectis in Chriſto Filiis Brocardo & cæteris Eremitis, qui ſub eius obedientia iuxtâ fontem, in Monte Carmeli morantur, in Domino, ſalutem, & ſancti Spiritus benedictionem. Multifariè multiſque modis Sancti Patres inſtituerunt qualiter quiſque, in quocumque Ordine fuerit, vel quemcumque modum Religioſę vitæ elegerit, in obſequio IESV CHRISTI viuere debeat; & eidem fideliter de corde puro, & bona conſcientia deſeruire. Verùm, quia requiritis à nobis, vt iuxta propoſitũ veſtrum, tradamus vobis vitæ formulam, quam tenere inpoſterum debeatis. ª PROLOGVS.

I. Illud inprimis ſtatuimus, vt vnum ex vobis habeatis Priorem, qui ex vnanimi omnium aſſenſu, vel maioris & ſanioris partis, ad hoc officium eligatur: cui obedientiam promittat quilibet aliorum, & promiſſam ſtudeat operis veritate ſeruare. ART. I. *De Priore.*

Digitized by Google

Art. 2. *De locis recipiendis.* II. Præterea iuxta ſitum loci, quem inhabitare propoſueritis, ſinguli veſtrûm ſingulas habeant cellulas ſeparatas; ſicut per diſpoſitionem Prioris ipſius, & de aſſenſu aliorum Fratrum, vel ſanioris partis eędem cellulæ cuique fuerint aſſignatæ. Nec liceat alicui Fratrum, niſi de licentia Prioris, qui pro tempore fuerit, deputatum ſibi mutare locum, vel cum alio permutare. Cellula Prioris ſit iuxta introitum loci; vt venientibus ad eumdem locum primus occurrat, & de arbitrio ac diſpoſitione ipſius poſtmodùm, quæ agenda ſunt, cuncta procedant. Maneant ſinguli in cellulis ſuis, vel iuxta eas, die ac nocte in Lege Domini meditantes, & in orationibus vigilantes, niſi aliis iuſtis occaſionibus occupentur.

Art. 3. *De Horis Canonicis.* III. Hi, qui litteras norunt, & legere Pſalmos, per ſingulas horas eos dicant, qui ex Inſtitutione Sanctorum Patrum, & Eccleſiæ approbatâ conſuetudine ad horas ſingulas ſunt deputati. Qui verò litteras non norunt, viginti quinque vicibus *Pater noſter* dicant in Nocturnis vigiliis, exceptis Dominicis, & ſolemnibus diebus, in quorum vigiliis prædictum numerum ſtatuimus duplicari; vt dicatur *Pater noſter* vicibus quinquagintà. Septies autem eadem dicatur oratio in laudibus matutinis. In aliis quoque horis, ſepties ſimiliter eadem ſigillatim dicatur oratio; præter officia veſpertina, in quibus ipſam quindecies dicere debeatis.

Art. 4. *De non habendo proprium.* IV. Nullus Fratrum dicat ſibi aliquid eſſe proprium, ſed ſint vobis omnia communia; & ex his, quæ vobis Dominus dederit, diſtribuatur vnicuique per manum Prioris, id eſt, per hominem ab eo ad idem officium deputatum, prout cuique opus fuerit, inſpectis ætatibus & neceſſitatibus ſingulorum: Ita tamen, vt, ſicut præmiſſum eſt, in deputatis cellulis ſinguli maneant, & ex his, quæ ſibi diſtributa fuerint, ſingulariter viuant.

Art. 5. *De Oratorio & Miſſa audienda.* V. Oratorium, prout commodiùs fieri poterit, cōſtruatur in medio cellularum: vbi manè per ſingulos dies, ad audiendum Miſſarum ſolemnia, conuenire debeatis; vbi hoc commodè fieri poterit.

Art. 6. *De Capitulo,* VI. Dominicis quoque diebus, vel aliis, vbi opus fuerit, de cuſtodia Ordinis, & animarum ſalute tractetis, vbi etiam

exceſ

Digitized by Google

exceſſus, & culpæ Fratrum, ſi quæ in aliquo deprehēſæ fuerint, charitate mediâ corrigantur.

VII. Ieiunium ſingulis diebus, exceptis Dominicis, obſeruetis à feſto Exaltationis Sanctæ Crucis vſque ad diem Dominicæ Reſurrectionis; niſi infirmitas, ſeu debilitas corporis, aut alia iuſta cauſa ieiunium ſolui ſuadeat; quia neceſſitas non habet legem. Ab eſu carnium ſemper abſtineatis, niſi pro infirmitatis aut nimiæ debilitatis remedio ſint ſumendæ. Art. 7. De Ieiunio.

VIII. Quia verò tentatio eſt vita hominis ſuper terram, & *omnes, qui piè volunt viuere in Chriſto perſecutionem patiuntur. Aduerſarius quoque veſter diabolus tamquam leo rugiens circuit quærens quem deuoret; omni ſollicitudine ſtudeatis indui armaturâ Dei; vt poſſitis ſtare aduerſus inſidias inimici. Accingendi* ſunt *lumbi* veſtri cingulo caſtitatis: Muniendum eſt pectus cogitationibus ſanctis: Scriptum eſt enim, *Cogitatio Sancta Seruabit te. Induenda eſt lorica iuſtitiæ, vt Dominum Deum veſtrum ex toto corde, & ex tota anima & ex tota virtute diligatis, & proximum veſtrum tamquam voſmetipſos. Sumendum eſt in omnibus ſcutum fidei, in quo poſſitis omnia tela nequiſſimi ignea extinguere; ſine fide enim impoſſibile eſt placere Deo: & hac eſt victoria fides noſtra. Galea quoque ſalutis* capiti imponenda eſt, vt de ſolo Saluatore ſperetis ſalutem, *qui ſaluum facit populum ſuum à peccatis eorum. Gladius* autem *Spiritus, quod eſt verbum Dei,* abundanter habitet in ore & cordibus veſtris; & quæcumque vobis agenda ſunt in verbo Domini fiant. Art. 8. De armis ſpiritualibus.

IX. Faciendum eſt vobis aliquid operis, vt ſemper vos diabolus inueniat occupatos; ne ex otioſitate veſtra aliquē intrandi aditum ad animas veſtras valeat inuenire. Habetis in hoc B. Pauli Apoſtoli Magiſterium pariter & exemplum, in cuius ore Chriſtus loquebatur, qui poſitus eſt & datus à Deo Prædicator, & Doctor Gentiũ in fide, & veritate: quem ſi ſecuti fueritis, non poteritis aberrare. *In labore,* inquit, *& fatigatione fuimus inter vos nocte, ac die operantes, ne quem veſtrũ grauaremus: Non quaſi nos non haberemus poteſtatem,* ſed vt *noſmetipſos formam daremus* vobis, *ad imitandum nos. Nam, cum eſſemus apud vos, hæc denunciabamus vobis; quoniam ſi quis non vult operari, non manducet. Audiuimus enim inter vos quoſdam ambulantes inquietè, nihil operantes. His autem, qui huiuſmodi ſunt, denuncia-* Art. 9. De opere & fugiendo otio.

Digitized by Google

nunciamus, & obſecramus in Domino Ieſu Chriſto, vt cum ſilentio operantes, ſuum panem manducent. Hæc via ſancta, & bona; ambulate in ea.

ART. 10. *De Silentio.*

X. Commendat autem Apoſtolus ſilentium, cum in eo præcipit operandum. Et quemadmodùm Propheta atteſtatur: *Cultus Iuſtitiæ ſilentium eſt.* Et rurſus: *in ſilentio & ſpe erit fortitudo veſtra.* Ideoque ſtatuimus, vt ab hora veſpertina, vſque ad horam tertiam ſequentis diei ſilentium teneatis, niſi fortè neceſſitas, vel cauſa rationabilis, aut licentia Prioris ſilentium interrumpant. Alio verò tempore licèt ſilentij non habeatur obſeruatio tanta; diligentiùs tamen à multiloquio caueatur: quoniam, ſicut ſcriptum eſt, & non minùs experientia docet: *In multiloquio non deerit peccatum:* &, *Qui inconſideratus eſt ad loquendum, ſentiet mala.* Item: *Qui multis vtitur verbis lædit animam ſuam*: Et Dominus in Euangelio: *de omni verbo otioſo, quod locuti fuerint homines, reddent rationem de eo in die Iudicij. Faciat ergo vnuſquiſque ſtateram verbis ſuis, & frænos rectos ori ſuo; ne fortè labatur, & cadat in lingua ſua; & inſanabilis ſit caſus eius ad mortem: cuſtodiens*, cum Propheta *vias ſuas, vt non delinquat in lingua ſua*; & *ſilentium*, in quo eſt *cultus iuſtitiæ*, diligenter & cautè ſtudeat obſeruare.

b Exhortatio *ad Priorem & Fratres.*

b Tu autem Frater Brocarde, & quicumque poſt te inſtitutus fuerit Prior, illud ſemper habeatis in mente, & ſeruetis in opere, quod Dominus ait in Euangelio: *Quicumque voluerit inter vos maior fieri, erit veſter miniſter; & quicumque voluerit inter vos primus eſſe, erit veſter ſeruus.* Vos quoque cæteri Fratres Priorem veſtrum humiliter honorate, Chriſtum potiùs cogitantes, quàm ipſum; qui poſuit illum ſuper capita veſtra. Et Eccleſiarum Præpoſitis ait: *Qui vos audit, me audit; & qui vos ſpernit, me ſpernit*; vt nō veniatis in iudicium de contemptu; ſed de veſtra obedientia mereamini vitæ æternæ mercedem.

Epilogus *& de operibus ſupererogationis diſcretè exercendis.*

Hæc breuiter ſcripſimus vobis, conuerſationis veſtræ formulam ſtatuentes, ſecundùm quam viuere debeatis. Si quis autem ſupererogauerit, ipſe Dominus cum redierit, reddet ei. Vtatur tamen diſcretione, quæ virtutum eſt moderatrix.

Finis Regulæ.

NOTÆ

Digitized by Google

NOTÆ.

32. VEnerabilis P. M. Ioannes Bapt. de Lezana *in Annalibus Ordinis tomo 4. ad annũ Chriſti* 1205. poſt deſcriptam iſtam Regulam hæc de ea ſubiicit: *Hanc autem noſtrorum primitiuam, ſeu primariam Regulam, eis ab Alberto, vt diximus, præſcriptam, breuitate, claritate, & perfectione præſtantiſſimam eſſe, & cum aliis ſanctiſſimarum Religionum Regulis collatam, nulli ſecundam, vel eas legentibus, vel cum ipſis hanc conferentibus manifeſtum erit. Breuitate autem eam præfulgere liquidò conſtat, cum ſolùm decem, vel duodecim (iuxta aliorum diuiſionem) breuiſſimis Capitulis contineatur. Claritate etiam excellere ex eo perſpicitur, quòd nullis tropis, figuris, Symbolis, aut metaphoris, ſed verbis in propria & vſitata ſignificatione ſumptis, componatur. Perfectione etiam præſtare pariter noſcitur, cum omnia ad perfectionem Religioſam media, & inſtrumenta, virtutes ſcilicet, mortificationis exercitia, & immoderatarum paſſionum refrenatio in ipſa reluceant.* Eius rei veritas facilè cuiuis legenti, & conſideranti patebit. Ibidem conſequenter declarat, Regulam iſtam deſumptam, & concinnatam fuiſſe ex Libro, ſeu Regula, per Ioannem Patriarcham Hieroſolymitanum tradita Capraſio, cæteriſque Carmelicolis, anno Chriſti 412. Sicut dictum eſt ſuprà *cap.* 1. Idem accuratè demonſtrat V. P. Waſtelius *lib.* 1. *Vindiciarum* pro dicto Ioanne eiuſque Operibus *ſect.* 1. *art.* 4. vbi poſtquam id confirmaſſet ex grauioribus & vetuſtioribus Ordinis Scriptoribus, oſtendit Regulam iſtam à S. Alberto Patriarcha conſcriptam Compendij rationem habere libri editi per Ioannem Prædeceſſorem ſuum: quodque etiam dictionem Ioannis imitatus ſit Albertus. Sed de iſtis latius *parte* 8. *in Appendice.* Regula iſta ab ipſo B. Alberto, iure ſuo ordinario, & vt Legati Apoſtolici authoritate, ac deinde per Honorium Tertium alioſque Romanos Pontifices approbata fuit.

Regula iſta perfectione præſtantiſſima.

deſumpta eſt ex alia ſcripta an. Domini 412.

33. *Primitiua* nuncupatur eò quòd anterior tantùm fuerit, vti diximus, per modum exhortationis, ſeu inſtructionis. Seruatur dumtaxat, tum inter nos, tum inter Patres Diſcalceatos, in Eremitoriis, non verò in Conuentibus aliis, etenim anno 1247. Innocentius Quartus, ad inſtantiam S. Simonis Stock, tùm Prioris Generalis, Regulam prædictam in aliquot punctis declarauit; & moderauit; cum enim Ordo poſtquam in Europam cõmigraſſet, authoritate Eccleſiæ inter quatuor Mendicantes Ordines adſcriptus fuiſſet, ſupremi in terra Chriſti Vicarij primam illam Alberti Regulam, peculiariter conuenientem agentibus Eremiticam vitam, ſicut ab Ordinis Inſtitutione vſque ad præfati Innocentij Quarti tempora potiſſimùm in vſu fuit, prout iam ante diximus, & latiùs declarabitur infrà *parte* 8. *cap.* 13. nouo viuendi Inſtituto accommodandam iudicarunt: & ea quæ muneribus Ordinum Mendicantium (ea ſunt ſtudere, docere, ſcribere, concionari, Confeſſiones excipere, cæteraque publicæ pietatis officia exercendo, aliorum etiam ſaluti vacare) aliquo modo repugnabant, aut non ita conueniebant, muta-

A ſummis Põtificibus approbata, declarata & moderata fuit.

& quidem per Innocẽtium IV. in quatuor punctis.

Digitized by Google

mutauerunt, & temperauerunt. Præcipua autem ſunt illa.

I. Quia in Europa Prælati nonnulli renuebant Religioſos huius Ordinis in ſuis Diœceſibus permittere commorari; quaſi Regula iſta ſolis Carmelicolis conueniret: alij autem nolebãt eos ad Ciuitates, ſeu Villas admittere; dicebant enim, quòd, cùm eſſent Eremitæ, non deberent extra Eremos habitare; ideò adiecta fuêre (*art.2.*) *Loca autem habere poteritis in Eremis, vel vbi vobis donata fuerint, ad veſtræ Religionis obſeruantiam apta & commoda: ſecundùm quod Priori & Fratribus videbitur expedire;* vt per Regulam manifeſtè appareat, quòd Religioſis huius Ordinis liceat loca habere etiã extra Carmelum, & Eremos, ſcilicet in Ciuitatibus, & Villis, ſicut olim à primordiis ſuæ inſtitutionis temporibus SS. Prophetarum Eliæ & Eliſei, cæterorumque Legis Veteris habuerant non tantùm in Carmelo & Eremis, ſed etiam in Vrbibus, vti iam indicauimus.

II. Illa periodus (*artic.4.*) *Ita tamen, vt, ſicut præmiſſum eſt, in deputatis cellulis ſinguli maneant, & ex his, quæ ſibi diſtributa fuerint, ſingulariter viuant*, prætermiſſa fuit, & eius loco hæc inſerta: *Ita tamen, vt in communi Refectorio, ea quæ vobis erogata fuerint, communiter ſumatis, aliquam lectionem Sacræ Scripturæ audiendo* &c.

III. Particula iſta (*artic.7.*) *Ab eſu carnium ſemper abſtineatis, niſi pro infirmitatis, aut nimiæ debilitatis remedio ſint ſumendæ.* Sic mutata & mitigata fuit: *Ab eſu carnium abſtineatis, niſi pro infirmitatis vel debilitatis remedio ſumantur. Et quia vos oportet frequenter mendicare itinerantes, ne ſitis hoſpitibus oneroſi, extra domos veſtras ſumere poteritis pulmenta cocta cum carnibus, ſed & carnibus ſupra mare veſci licebit.* Etenim ex primaria Ordinis huius inſtitutione prohibitum non fuit, imò conceſſum, carnibus veſci, quibus Fundator huius Religionis Elias, poſtquam eam inſtituerat, vſus fuit.

IV. Denique iſtud (*artic.10.*) *Ideóque ſtatuimus, vt ab hora veſpertina vſque ad horam tertiam ſequentis diei ſilentium teneatis*: ſic fuit mutatum: *Ideóque ſtatuimus, vt dicto Completorio ſilentium teneatis vſque ad primam dictam ſequentis Diei.* De iſtis latè, eruditè, & accuratè agitur *in Speculo Ordinis lib.8. cap.6. & in tomo 4. Annalium Ordinis ad annos* 1205 & 1247.

Regula ſupra-ſcripta, ſic mutata, & modificata, obſeruata fuit in Ordine à dicto anno 1247. vſque ad annum 1431. quo per Eugenium Quartum alia etiam fuit facta moderatio, de qua dicetur infrà. ª Patres Diſcalceati, ſimiliter Religioſæ Diſcalceatæ, præeunte S. Tereſiâ, relictâ hac mitigatione per Eugenium factâ, eâ dumtaxat, quæ ab Innocentio IV. conceſſa fuit, vtuntur.

ª Part.3. c. 35. num. 147.

Mirabitur fors hic quiſpiam de iterata illa moderatione, ſeu mitigatione circa præfatam noſtram ab Alberto Regulam. Is recolat, aſſerente D. Hieronymo ᵇ, vix eſſe tàm ſanctam, tàm iuſtam, & diu prouiſam inſtitutionem, quæ in futurum aliquando non patiatur defectus, & correctione, ſeu mutatione aliquâ non indigeat. Hinc nonnulla maturè & prouidè ab Alberto ſtatuta; poſtea, ex ſeniorum conſilio, ac experientiâ teſtante, ea eſſe minùs conuenientia, fuerunt conſultò immutata, poſtquam hic Ordo fuit inter

ᵇ S. Hier. in epiſt. ad Euſtoch.

Digitized by Google

inter quatuor Mendicantes adſcriptus: & propterea ex eremis (in quibus magis olim vigebat) tranſlatus ad Vrbes. Sic & Eccleſia Sancta, cui diuinum Spiritus Sancti lumen adeſſe ſemper fatemur, pleriumque (vt habetur in cap. *Non debet de conſanguinitate & affinitate*) nonnulla rationabiliter præcipit, quæ ſuadente ſubditorum vtilitate, poſtmodùm conſultiùs & rationabiliùs in melius commutat. Imò & ipſum Deum id feciſſe 4. *Reg.* 18. narrat hiſtoria, & refertur 63. *diſtinctione cap. Qui à Sancta Romana* § *Verum*: vbi exemplum Ezechiæ Regis adducitur, qui diſſipauit excelſa, & contriuit ſtatuas, & ſuccîdit lucos, confregitque ſerpentem æneum, quem Moyſes iuſſu Dei conſtruxerat. Ideò autem deſtruxit ille, quod iubente Deo fecerat iſte, quia populus iam ſerpente æneo (eum colendo, & venerando) abuti cœperat. Sic multa à prædeceſſoribus, & maioribus noſtris inſtituuntur, quæ illorum tempore optima, & proficua dignoſcebantur, poſtea verò iniuria temporum, ſiue aliis circumſtantiis denuò renaſcentibus, fiunt communitati nociua, aut inutilia. Hæc attendentes Regulæ Alberti obſeruatores, cùm in illa quædam ſtatuta grauia, quædam dubia conſpicerent, illam mitigari, ac declarari oportere, pro maiori Ordinis bono decreuerũt. Ita Thomas à Ieſu *in Tractatu de varijs Regulis Carmelitarum parte* 1. *fere ſub finem*. Idem Ven. P. Thomas à Ieſu in illo opere *de varijs Regulis Carmelitarum* eruditè, & luculentè pertractat nonnulla dubia, è quibus tria paucis hîc attingenda videntur. *Primum*, Quis finis, ſeu ſcopus ſit præſcriptæ Regulæ noſtræ (omnes enim artes, diſciplinæ, leges, & vniuerſæ actiones, proprium quemdam ſuum finem, ſcopum, ſiue deſtinationem habere debent) Reſoluit, & fundamentaliter, atque neruosè declarat: *Proprium, proximum, & primarium Regulæ, & conſequenter Religionis noſtræ, finem eſſe, vacare orationi, & contemplationi*: quod oſtendit imprimis ex ratione viuendi S. Patriarchæ noſtri Eliæ, qui, vt ait Waldenſis *a* *non tantùm per plures vices* (orauit) *ſed penè totam vitam in orando conſumpſit*: & exemplo cæterorum priſcorum Patrum noſtrorum, tum in Lege veteri, tum in noua, qui contemplationi dediti in aluearibus modicarum cellularum, tamquàm apes Domini dulcedinem ſpiritualem mellificabant, vt habetur ex Ioanne Ieroſolymitano in *libro de Inſtitutione primorum Monachorum* b. Ioſepho Antiocheno *in Speculo perfectæ militiæ Chriſtianæ* c. & Iacobo de Vitriaco in *Hiſtoria Hieroſolymitana* d. atq; id ſatis indicant iſta Regulæ verba præſcribẽtia, vt *die ac nocte ſimus in lege Domini meditantes, & in orationibus vigilantes*. Secundarium autem Regulæ noſtræ obiectum, principaliori iſti annexum (& quidem ex obligatione, poſtquam inter Mendicantes adſcriptus fuit Ordo) eſt *ſtudium ſalutis animarum*. Quod etiam eorumdem antiquorum Patrum noſtrorum exempla confirmant, & nõ obſcurè eruitur ex iſtis Regulæ verbis: *Dominicis autem diebus* &c. *de animarum ſalute tractetis*. Sed de iſtis latiùs infrà *par* 8. *c.* 13.

Cur quædam in Regula Ordinis fuerint mitigata.

Quando & Eccleſia quædam præcipit, quæ ſucceſſu temporis mutat.

Quis finis ſeu ſcopus ſit Regulæ Carmelit.

a De Sacramental. tit. 1. c. 6. n. 7.

b Cap. 2.
c Cap. 12.
d Cap. 52.

Secundùm eſt, de obligatione Regulæ huius: pro cuius dubij ſolida reſolutione præiactis è Theologia fundamentis, theſim tribus iſtis ſtatuit cõcluſionibus, & firmat rationibus. Prima, *Cum Regula illa præceptiua ſit, obligat ſub reatu culpæ*. Secunda, *Ea quæ ſunt in Regula per modum præcepti expoſita, obligant* ad pec-

Qualiter obliget hæc Regula.

ad peccatum veniale graue; ex communi enim Theologorum, verba præceptiua in Legibus & Regulis monaſticis, per ſe loquendo. ſigna ſunt obligationis ad culpam. Eiuſcemodi ſunt veſci carnibus contra Regulæ præſcriptum (diebus quibus ex Apoſtolicæ Sedis moderatione id conceſſum non eſt, talis eſt feria quarta per totum annum) ſimiliter tranſgredi ieiunia diebus aſſignatis, negligere Miſſam quouis die, frangere ſilentium poſt datum ſignum veſpertinum, & ante dictam in Eccleſia *Primam* &c. Niſi ſcilicet notabilis neceſſitas, aut rationabilis, ac notabilis aliqua cauſa excuſet. Tertia, *Nullatenus ad mortale obſtringit*; quia ex communi Ordinis conſuetudine ſic acceptata non eſt, vera autem, & potiſſima interpretatio obligationis cuiuſlibet, iam promulgatæ, & receptæ, eſt communis conſenſus, communiſque vſus, ac conſuetudo piorum, aut maioris partis communitatis. Obſeruat dictus Author, Regulæ tranſgreſſionem, licèt non pertingat ad lethale crimen, intra tamen limites venialis offenſæ, eſſe grauem inobedientiam. Ea autem, quę tria vota concernunt, obligant ad mortale (non vi Regulæ, aſt ratione ipſius voti) niſi paruitas materiæ, inaduertentia, gnorantia, &c. excuſent.

Qualiter autem obligent Conſtitutiones noſtræ Reformationis (quæ ſunt ceu appendices, aut explicationes ipſius Regulæ) hìc conſequenter ex iiſdem *a* opportunè ſubiungendum videtur: id hiſce verbis, benè notandis, expreſsè nobis indicatur: *Quamuis noſtræ Conſtitutiones, ex ſe non obligent ad culpam, ſed ad pœnam taxatam, vel taxandam, modo dicto: aduertant tamen noſtri Fratres, vix in praxi fieri poſſe, vt quis eas ſciens & lubens tranſgrediatur*, addendum videtur [*ſine aliqua veniali offenſa*] *tum propter contemptum, ſaltem interpretatiuum, tùm propter ſcandalum puſillorum, tùm propter diſſimilitudinem cum cæteris membris, tùm propter difficultatem honeſtatis inducendæ in actionem prohibitam: Nam prohibitio facit vt actio vt ſic, non poſſit eſſe bona cum integritate omnium circumſtantiarum, v.g. loqui etiam de rebus pijs, per ſe quidem bonum eſt, ſed non tempore, quo ſeruari debet ſilentium, tùm denique quod quæcumque in his Conſtitutionibus prohibentur, ſpectant vt plurimùm votorum obſeruantiam.*

a p. 4. cap. 8. n. 5.

Tertium: ad quam ex quatuor Regulis in Eccleſia Dei approbatis, (eæ ſunt S. Baſilij, S. Auguſtini, S. Benedicti, S. Franciſci) *reducatur hæc noſtra Carmelitana ab Alberto Patriarcha tradita?* Nonnulli cenſuerunt Carmelitas fuiſſe olim ſub Regula S. Baſilij. Hinc S. Antoninus in ſua ſumma *b* ait: *Sub Regula Baſilij (quæ prima fuit) Fratres Carmelitæ aliquandò fuerunt*. At hoc ſine fundamento dictum videtur; cum tempus excogitari vix poſſit, quo Carmelitæ ſub illa Regula fuerint, niſi fortè ab anno circiter 363. vſque ad 412. etenim (vt ex dictis *capite* 1. *& ibi in Notis* conſtat) ab anno 412. habuerunt Regulam à Ioanne Patriarcha Ieroſolymitano traditam: in cuius obſeruantia perſtiterunt vſque poſt ann. 1200. ſcilicet vſque ad datam iſtam ab Alberto: quæ quinta eſt ab Eccleſia ſolemniter approbata (vt in ſequentibus pateſcet) & à cæteris diſtincta. Alij autem exteri plures, & domeſtici nonnulli, exiſtimarunt, illam Alberti, eſſe veluti Appendicem quandam eius, quæ Diui Baſilij eſt, ſiue quoddam extractum ex ea: quod tamē æquè improba-

b p. 1. tit. 16 c. 1. §. 8. ſub finem.

Regula Carmelit. diſtincta eſt ab aliis 4. approbatis.

Digitized by Google

probabile eſſe demonſtrat dictus P. Thomas ibi ſuprà.

[b] Rectè tamen notat Lezana in Annalibus [c], id de obſeruata à Carmelitis Regula S. Baſilij, eatenùs veritatem aliquam habere, quòd ante annum Christi 412. nonnulli Inſtitutiones aliquas ipſius admiſerint, & practicauerint: è quibus etiam quaſdam ſuo libro, ſeu Regulæ Carmelicolis anno 412. ſcriptæ, inſeruit dictus Ioannes Patriarcha Hieroſolymitanus. *Ex his autem*, ſcribit in tertio Tomo, *cauſam habet lector clariùs dignoſcendi, cur apud plures hiſtoricos ea inualuerit ſententia, vt crederent Carmelitarum Ordinem ſub Regula S. Baſilij vexillo in Eccleſia militaſſe, prout exiſtimare videntur D. Antoninus, Syluester* &c. *Horum namque aſſertio eatenùs veritati concors eſt, quatenùs videlicet ab anno Chriſti Redemptoris 363. vel circiter, admonitiones Baſilij, eius quondam coëremitæ, Carmelitolæ obſeruare ſtuduerint; ab anno autem 412. præſenti & ſequentibus Ioannis Hieroſolymitani librum, ſeu Regulam, vbi Baſilij admonitiones, cum aliis documentis ſpectantibus ad Ordinis primam Inſtitutionem, & Inſtitutores primos, ipſorumq; geſta egregia inſertæ erant.* Et infrà ſubiungit: *Quomodo autem è contra ipſe Baſilius primitùs ſub Regula Carmelitarum vixerit, tomo præcedenti diximus.* Tomo autem quarto [d], cùm iterùm retuliſſet, Authores plures exiſtimare noſtram hanc Regulam ex S. Baſilij dogmate, ſeu Regula extractam, id ſic dumtaxat admittendum tradit: *Quia præfata Alberti Regula ex Ioannis Hieroſolymitani libri inſtitutionibus abſdubiè deprompta eſt: hic autem liber multa habet de Baſilij inſtitutis.*

[b] par. 1. dub. 6.
[c] tom. 3. Annal. ad an. 412. nu. 17. & tom 4. ad ann 1205. nu. 15.
Immediatè ſuprà eſt ex Ioanne Ieroſolym. mediatè (& ex aliqua parte) ex S. Baſilio.
[d] to. 4. ad an. 1205. nu. 15.

Præter dictum P. Thomam à Ieſu etiam commentati ſunt in Regulam iſtam noſtram, myſticè Vener. P. Hieronymus Gratianus, litteraliter Ven. P. de Lezana, ſcribens in Mare Priuilegiorum Ordinis Carmelitani, vtroque modo magnus ille Ordinis Pater Ioannes Sorethius, ac ante iſtos analogicè, ſeu comparatiuè ad vitam Beatiſſimæ Virginis MARIÆ Ioannes de Bachone. Iſtam autem Analogicam expoſitionem; quia breuis (quales in hoc opere intendimus eſſe) hîc ſubnectimus.

Digitized by Google

IOANNIS BACHONIS
COGNOMENTO
DOCTORIS RESOLVTI, OPVSCVLA BINA:
SCILICET

EXPOSITIO MYSTICA IN REGVLAM CARMELITANAM:

ET

EXPOSITIO DE ORDINIS HVIVS INSTITVTIONE AD HONOREM VIRGINIS DEI-PARÆ, AC DE INTITVLATIONE:

EXTRACTA EX SPECVLO ORDINIS TYPIS EDITO VENETIIS AN. MDVII. ET COLLATA CVM VETVSTIS EXEMPLARIBVS MSS. IN CONVENTIBVS GANDAVENSI ET MECHLINIENSI SERVATIS.

34 *ELogia nonnulla in Ioannem Bachonem (Qui omni-gena ſcientia claruit in Anglia tempore Papæ Ioannis XXII.) habentur ſuprà poſt Præfationem. Ratio ſcribendi vtriuſque ſubſequentis Opuſculi, ſicut*

etiam

Digitized by Google

etiam alterius (quod pro alio Opere reſeruamus) intitulati, Compendium Hiſtoriarum & Iurium pro defenſione Inſtitutionis, & Confirmationis Ordinis Beatæ Mariæ de Monte Carmeli, *ea fuit, quòd ſuo tempore Ordo hic ab æmulis in Anglia grauiter impeteretur, quoad ſuam antiquitatem, & confirmationem, ſed potiſsimùm quoad Intitulationem: prout indicat in Prologo iſtius Compendij, dum ait:* Beatus Bernardus in quodam ſermone, quem fecit de laudibus B. Mariæ, *eam ſpecialiter laudat per* decorem Carmeli, *dicens: Datus eſt ei* decor Carmeli *& Saron.* In ſuis igitur Carmelitis Deo inſpirante, & ipsâ adiuuante, contra dicti Ordinis detractores non per fabulas, ſed per res geſtas ipſam laudare diſpoſui.

Digitized by Google

COMMENTARIOLVM IN ORDINIS HVIVS REGVLAM, SEV EXPOSITIO ANALOGICA, IN QVA PRÆCIPVI EIVS ARTICVLI CVM SS^mæ^. VIRGINIS MARIÆ VITA AC VIRTVTIBVS, DEVOTA SIMVL ET SVBTILI COLLATIONE, COMPARANTVR.

35. *MYſticam hanc & breuem Expoſitionẽ, Regulæ Carmelitanæ Analogiam continentem cum Beatiſsimæ Virginis* MARIÆ *viuendi norma, praxiq; virtutum vndequaq; demiranda, hoc loco apponere, cuiuſlibet Religioſi Carmelitæ vtilitatibus conſentaneum, & proptereagratum, fore exiſtimamus.*

36. CViuſlibet Religionis titulus ortum habet à loco vel Sancto. A loco quidem, vt à Ciſtercio Ciſtercienſes: quomodo Ordo noſter à loco Carmeli eſt intitulatus. A Sãcto; vt cũ Succeſſores vitam & Regulã ſibi eligunt obſeruãdam, quam aliquis Sanctorum ſibi elegit: prout Canonici nigri dicuntur de Ordine S. Auguſtini. Et iſto modo FRATRES ORDINIS BEATÆ MARIÆ in bullis Apoſtolicis ſumus nominati. Elegimus enim Regulam, cuius multa ſimilia pũcta Beata Virgo MARIA in vita ſua ſeruare curauit.

37. In primis conſtat, eam perfectè obedientem fuiſſe:

Angelo

Digitized by Google

Angelo enim nuncianti reſpondit: *Ecce ancilla Domini, fiat mihi ſecundùm verbum tuum.* Et de hoc in Regula: *Priori obedientiam promittat quilibet aliorum, & promiſſam ſtudeat operis veritate ſeruare.*

38. Conſtat etiam, eam proprium abdicaſſe; abſit enim eam à Regula Apoſtolica (quæ via perfectionis nuncupatur) excluſam fuiſſe, de qua Regula ſcriptum eſt Actuum ſecundo, *Omnes, qui credebant, erant pariter, & habebãt omnia communia.* Et, *nullus ſuum aliquid eſſe dicebat.* Et de hoc in Regula: *Nullus Fratrum aliquid ſibi eſſe proprium dicat; ſed ſint vobis omnia communia:* &c.

39. Conſtat, eam caſtitatem fideliter ſeruaſſe, de qua ſcriptum eſt, *Ecce Virgo concipiet & pariet filium.* Et de hoc in Regula; *Accingendi ſunt lumbi veſtri cingulo caſtitatis.*

40. Secundò idem patet per ſpecialia capitula; legitur enim de ea, quòd frequenter viſitauit loca Baptiſmi Chriſti, & vbi Chriſtus ieiunauit; quæ ſunt loca deſerta, ſecundùm Magiſtrum in hiſtoriis, & ſic eremiticæ vitæ apta; inhabitauitque, Nazareth, & Bethleem. Et quia loca eremitica, & alia, erant ſibi chara, ideò ſimile dicitur in Regula, *Loca autem habere poteritis in eremis, vel vbi vobis donata fuerint,* &c.

41. Item concordant Sancti, quòd cùm Angelus nunciabat Filij Dei Incarnationem, eam in ſeparata camera contemplantem inuenit: & de hoc in Regula; *Iuxta ſitum loci, quẽ inhabitare propoſueritis, ſinguli veſtrum ſingulas habeant cellulas ſeparatas.*

42. Præter hæc cum edentibus & bibentibus vixit in communi loco, vt in Nazareth, in parentum domo: in qua communem commẽdauit refectionis locum. Propter quod dicitur in Regula: *In communi refectorio, ea quæ vobis erogata fuerint, ſumatis.*

43. Legitur quoque de ea in libro de floribus Sanctorum, quòd, cùm ad templum à parentibus fuerat ducta, non ſolitaria, ſed cum aliis Virginibus in templo erat dimiſſa; vndè quoad commune Oratorium ſubditur in Regula: *Oratorium conſtruatur in medio cellularum.*

44. Collegium tenuit cum Ioſeph laico, & Ioanne Euã-

gelista ſummo clerico: vtroque in ſuo ſtatu viro deuoto: ſic Ordinem noſtrum in laicis & clericis conſtitui voluit, & vtriſque in Regula horas deuotionis diſtinguit. Vndè de Clericis dicitur: *Hi, qui Horas Canonicas cum Clericis dicere norunt* &c. De laicis quoque ſubiunctum eſt: *Qui verò eas non norunt* &c.

45. Hieronymus in quadam epiſtola ad Chromatium & Heliodorum dicit, quòd Beata Virgo hanc Regulam ſibi ſtatuit; vt à mane vſque ad tertiam orationibus inſiſteret, à tertia vſque ad nonam textrino operi vacaret, à nona ab oratione non recedebat, quouſque Angelus apparens, eſcam illi dabat. Propter aſſiduitatem orandi, quam exercuit, dicitur in Regula; *Maneant ſinguli in cellulis ſuis, vel iuxta eas, die ac nocte in lege Domini meditantes & in orationibus vigilantes.* Propter continuationem operandi, dicitur ibidem. *Faciendũ eſt vobis aliquid operis, vt ſemper diabolus vos inueniat occupatos, ne ex otioſitate veſtra aliquem intrandi aditum ad animas veſtras valeat inuenire.*

46. Quòd vſque ad nonam ieiunauarit, de ieiunio nos inſtruxit, vnde in Regula: *Ieiunium ſingulis diebus à feſto Exaltationis ſanctæ Crucis* &c.

47. Quòd cibum ab Angelo ſuſcepit, nos inſtruxit cibis tantùm ſobriis, quæ vitæ congruunt Spirituali, non carneis & laſciuis, fore veſcendum: vnde ibidem, *Ab eſu carnium abſtineatis, niſi infirmitas, vel debilitas* &c.

48. Silentium multùm ſeruauit; non enim legitur in Euãgelio locuta fuiſſe niſi quater; vt dicit Bernardus: ſcilicet, Angelo in Annũciatione: Eliſabeth in ſalutatione: In nuptiis in Cana Galileæ: & Filio in eius inuentione. De hoc in Regula, & primò in generali: *Commendat autem Apoſtolus ſilentiũ, cum in eo præcipit operandum,* &c. Et in ſpeciali, cum ſubditur: *Ideoq; ſtatuimus, vt dicto Completorio ſilentium teneatis vſque ad Primam dictam ſequentis diei.*

49. Conſtat, eam ſimplicitatem dilexiſſe; quando enim iuit in Bethleem vbi filium peperit, in adiutorium non equũ, ſed aſinum ſecum duxit, vt dicitur in hiſtoriis. De hac noſtra ſimplicitate dicitur in Regula: *Aſinos ſiue mulos habere poteritis* &c.

50. Con-

50. Conſtat etiam, eam in magna Fide, & Spe, & Charitate ſtabilem fuiſſe, cum in Filij ſui paſſione permanſit: alij verò, eo relicto, fugerunt. De perfectione Charitatis dicitur in Regula: *Induenda eſt lorica iuſtitiæ, vt Dominum Deum veſtrum ex toto corde veſtro diligatis* &c. *& proximum veſtrum* &c. De Fide ſubiunctum eſt: *In omnibus ſumẽdum eſt ſcutum Fidei, vt poſſitis* &c. De Spe ſequitur: *De ſolo Saluatore ſperetis ſalutem.*

51. Ad ſtatum prædicatoris peruenit; poſtquam enim Dei Filium cõceperat, magnum ſermonem fecit: primò Deũ laudando, & dicendo: *Magnificat anima mea Dominum*, &c. Secundò ad mores applicando, ibidem: *Et miſericordia eius à progenie in progenies.* Tertiò, ad propoſitum ſermonis, in fine Prophetías allegando, dicens: *Sicut locutus eſt ad Patres noſtros* &c. Vnde in Regula: *Gladius autem Spiritus, quod eſt verbũ Dei, abundanter habitet in ore & in cordibus veſtris* &c.

52. Humilitatem ſeruauit ad Deum, dicens: *Quia reſpexit humilitatem ancillæ ſuæ*, &c. Sic debent ſubditi ad Prælatum; vndè in Regula: *Vos quoque cæteri Fratres Priorem veſtrũ honorate humiliter.* Humilitatem tenuit ad minorem; cum enim eſſet Mater Dei, tribus menſibus miniſtrauit matri ſui præconis: Vnde in Regula inſtruuntur Priores de Humilitate ſic: *Illud ſemper habeatis in mente, quod Dominus ait in Euangelio: Quicumque inter vos voluerit maior eſſe, erit miniſter veſter.*

53. Et quia ſuper omnes virtutes prædictas adhuc alias habuit innumeras, præter has, quæ in Regula ponuntur, ideo ſupererogatio nobis indulgetur. De hoc in Regula: *Si quis autem ſupererogauerit, ipſe Dominus cum redierit, reddet ei.*

54. Denique conſtat eam fuiſſe diſcretam in omnibus virtutibus operando. Vndè de hoc in Regula: *Vtatur tamen diſcretione, quæ virtutum eſt moderatrix.*

55. Sic igitur patet, quòd meritò Regulæ Ordo titulum habet *Beatæ* MARIÆ. Vnde idem Innocentius quartus, qui Regulam declarauit, dans licentiam cõfeſſandi, & prędicandi, ſic ſcripſit citò poſt: *Dilectis Filiis Priori Generali, & Prouincialibus* ORDINIS BEATISSIMÆ MARIÆ DE MONTE CARMELO *ſalutem & Apoſtolicam benedictionem.* Ex tunc Romani

mani Pontifices vſque in hodiernum diem ſuis Bullis & litteris in principio prædictum titulum B. MARIÆ conſcribunt. Et Ioannes XXII. in priuilegio exemptionis perhibet teſtimonium ſuper iſtis, dicens: *Sacer Ordo veſter in agro Domini plantatus, & Glorioſæ Virginis* MARIÆ *titulo ſpecialiter inſignitus, Apoſtolicis gratiis dignè meretur attolli.*

NOTÆ.

56. Regulam conformem Vitæ Glorioſiſſimæ Virginis Dei Genitricis MARIÆ meritò habet hic Ordo: quem, vt Summi Pontifices diſertis verbis tradunt in ſuis Bullis, parte ſequenti referendis, *Eadem Virgo venuſtiſſima, & omnium virtutum floribus inſignita edidit, proprijſque Nominis titulo inſigniuit. Edidit*, inquam, vt cauſa exemplaris, & finalis, dum S.P. ELIÆ in typo nubeculæ *a* fuit præfigurata, quòd enim tunc Ordo Propheticus fuerit inchoatus, & illi, etſi nondum natæ, conſecratus, declarabitur infrà *parte 2. cap.* 5. Et ſanè, cum de illa dicatur, CAPVT TVVM VT CARMELVS, *b* omninò decens erat iſti ſuo capiti, ceu membra, conformes eſſe Carmelitas: quos ipſa & Carmelum, à Nazareth tribus circiter milliaribus diſtantem, inuiſit quandoque, vt non pauci graues referunt Authores, adducendi *parte 3. cap.* 13. vbi etiam agetur de Capella, ſeu Oratorio, quod Carmelicolæ, ipſi adhuc viuenti in Carmelo conſtruxerunt, & dedicauerunt: in quo quotidie conuenientes, ritibus piis, precationibus, ac laudibus, ipſam velut ſingularem Ordinis tutelam colebant. Eſtque ea vna ex cauſis, cur *Fratres Beatæ Virginis* MARIÆ *de monte Carmelo* appellentur: vt in ſequentibus latiùs.

a 3. Reg. 18.

b Cantic. 7.

Quoniam verò decet etiam Matri & Sorori, Filios ac Fratres non tantùm in moribus vitæque conuerſatione eſſe ſimiles, & in habitu non fore diſformes; quemadmodùm ipſius veſtis ſuperior fuit de lana non tincta, prout ex Gregorio Turonenſi habetur: ſic etiam Religionis huius vetuſtus & genuinus habitus eſt coloris natiui griſei, tendētis ad nigrum: prout infrà oſtendetur. *c* Et ſicut ipſa deſuper tegebatur velo coloris candidi, ita etiam Religionis huius veſtis ſuperior, id eſt cappa, ſeu pallium, coloris eſt albi: qui, cum mutatus fuiſſet in barratum (ſicut ex S. Cyrillo ſuprà *cap.* 2. habetur) ſucceſſu temporis iterum eſt reſumptus albus. Id verò quàm gratum fuerit Sereniſſimæ Ordinis Patronæ, ipſa declarauit cœlicâ viſione, quæ ex Arnoldo Boſtio & Balduino Leerſio refertur in Annalibus Ordinis ad annum Chriſti 1288. (cuius hîc infrà *parte 5. cap.* 2. mentio redibit) etenim ſimili Ordinis pallio amicta ſpectandam ſe præbuit. Qualiter verò hic Ordo peculiariter Deiparæ dicatus, candore habitus ſui, eius immaculatam Conceptionem præſeferat, indicat magnus Eccleſiæ Præſul in Hibernia Richardus Armachanus in celebri illo ſermone coram cœtu Cardinalium

c Parte 4.

lium habito Auinione anno 1342. ipſo Conceptionis feſto: vnde quædam excerpta habet Thomas Waldenſis [a] & nos hic infra. Id quoque innuit R. P. Theophilus Raynaudus lib. de S. Scapulari part. 1.

[a] Tom. 3. de Sacramentalibus tit. 9. cap. 89.

57. Liceat hic Ordinis huius quemlibet, tali gaudentem Matre, & Sorore, ac eiuſmodi habentem ſuæ conuerſationis exemplar, verbis magni Eccleſiæ Doctoris S. Ambroſij (parumper immutatis, vt concinnius noſtro quadrent propoſito) ſic alloqui & exhortari ad eiuſdem amorem, cultum & imitationem: O Frater, cum inſpicis Regulam tuam, *Sit tibi tamquam in imagine deſcripta virginitas, vitaq; Beatæ* MARIÆ, *de qua, velut in ſpeculo, refulget ſpecies caſtitatis & forma virtutis. Hinc ſumas licet exempla viuendi, vbi tamquam in exemplari magiſteria expreſſa probitatis, quid corrigere, quid effugere, quid tenere debeas, oſtendunt.* Quibus opportunè ſubiunguntur excerpta quædam ex dulciflui ſermonis Arnoldo Boſtio [b], vbi inter alia hæc: *Verbum eſt Homeri Theologorum, Sancti videlicet Papæ Leonis: falſæ profeſſionis imagine vtimur, ſi cuius nomine gloriamur, eius inſtituta non ſequimur.* Item: *Attentiſſimè igitur conſidera, perfecteq; compleas illud Venerabilis Hugonis de S. Victore, ſæpè tibi ruminandum verbum, quo in Prologo libri de Laudibus* MARIÆ *ita loquitur: Omninò decens eſt, eos, qui ſpeciali titulo* MARIÆ *Virginis inſignes ſunt, ſingulari quoque deuotione chariſſimos inueniri.* Et: *Non degeneres etiam à Matre & Sorore tàm ſuper-optima. Teſtetur ſuam originem vena prænobilis. Pudeat ſub* MARIÆ *Reginæ inattingibili dignitate, Fratrem indigna gerere tali tantâq; Sorore. Quinimò ſimilitudine morum efficax tantæ coniunctionis præbeas indicium.* Præterea: *Sororis nomen à ſorte dictum memorare. Sola igitur cum Fratre ſortem accipiat Soror melliflua, Vita, Dulcedo* MARIA.

Exhortatio ad Carmelitas, vt imitentur Patronam ſuam Virginē Mariam.

[b] Libro de Patronatu SS Virginis Mariæ c. 1.

Suadeo, ſint vobis caſti commercia amoris,
Nil præferto ſibi, ſi vis ab ea redamari.
Deinde ſit æquè vt VESTIS *mens tua* CANDIDA: *ſitque*
Sic habitus vtenti pædagogus.

F TRACTA-

Digitized by Google

TRACTATVS
DE INSTITVTIONE ORDINIS HVIVS AD VENERATIONEM VIRGINIS DEIPARÆ: VNDE INSIGNITVR SPECIALI TITVLO A SVMMIS PONTIFICIBVS CONFIRMATO.

Etiam hoc Opuſculum, quia præcedenti cognatum, & ſuccinctè Ordinis ad honorem SS. Virginis Deiparæ inſtituti prærogatiuam explicans, non incongruè hîc ſubnectendum cenſuimus.

CAPITVLVM I.

Quòd ſecundùm Prophetas Fratres de monte Carmelo ſpecialiter originem habuerint pro veneratione Virginis Deiparæ.

58. IN primis attende, quòd Beata MARIA per *Carmelum* decoratur & commendatur: Cùm enim Iſaias de Chriſti Incarnatione prophetaret, promiſit quòd ſola Virgo ipſum foret paritura, pariterque DECOREM CARMELI poſſeſſura. Vnde de Virgine dicitur Iſaiæ 35. *Solitudo florebit ſicut lilium*, & ſequitur,

Digitized by Google

quitur [a], *Datus eſt ei decor Carmeli.* Sic de ea Gloſſa hæc expo- nit. *Cant.* 1. & Bernardus ſermone *Loquamur*, dicens: *Datus eſt ei decor Carmeli, dum virtute altiſſimi eſt obumbrata, & ſine corru- ptione fœcundata.*

a Loca S. Scripturæ de Carmelo approprian- tur Virgini Deiparæ

59. Per CARMELVM commendatur; Salomon enim commendans pulcherrimam mulierum per Carmelum, ait: *Quàm pulchra es, & quàm decora chariſſima!* [b] *Caput tuum vt Carmelus.* Cant. 7. Sed & hæc de Beata MARIA canit Eccleſia. Et quia per Carmelum honoratur, & commendatur; dignũ eſt, quòd in Carmelo ei dato CARMELITAS habeat eam ſpe- cialiter venerantes: & ſic habuit ab antiquo; nam prophetiæ per facta aperiuntur. Sed & Saul in Carmelo Beatæ MARIÆ dato fornicem ſuum triumphalem, id eſt ſignum victoriæ, e- rexit 1. *Regum* 15. ELIAS ibi ſacrificauit, 3. *Regum* 18. Et Achab per hoc experimento, ibi didicit, quis eſſet Deus. Eliſeus ibi ſedem ſuam collocauit 4. *Regum* 4. Ecce quot Prophetas & Reges habuit Carmelus, & eorum factis Domi- nam loci Beatam MARIAM venerantes.

b

60. [c] *Pro veneratione quoq; Beatæ* MARIÆ in eius Carmelo continuanda, orta eſt Fratrum de Carmelo Religio. Venera- tio enim, quæ fit in locis ſanctorum, ipſis ſanctis ſub Deo at- tribuitur: vt de veneratione dedicationis: *de conſecrat. diſt.* 3. *capit. Pronuntiando.* Sed licèt omnes ſaluandi tempore Pro- phetarum Filium Beatæ MARIÆ venturum venerati ſint, ſe- cundùm Auguſtinum in epiſtola vigeſima nona ad Deo-gra- tias: Fratres tamen de Carmelo tempore ELIÆ & ELISEI venturum venerantes, in Carmelo Beatæ MARIÆ Religio- nem ſuam inceperunt, vt habetur in hiſtoria de antiquitate Ordinis.

c ad cuius honorem inſtitutus fuit Ordo Carmelita- nus.

61. Ad eius igitur venerationem originem habuerunt: & antiquis Patribus Ordinis de ortu eiuſdem tempore Prophe- tarum, credendum eſt. Nam *in negotiis Eccleſiarum illi potiſſi- mùm in teſtes aſſumendi ſunt, qui eadem negotia tractauerunt. Ita decimâ quartâ quæſtione, primâ ſuper prudentia.* Et huic antiquæ eius venerationi in Carmelo conſonant Prophetæ. Genera- lis planctus Prophetarum eſt: ſi Carmelus ſit deſertus habi- tatoribus, aut ſi eius honor ab eo auferatur, *Ieremiæ* 2. & 4. *Iſaiæ* 16. *Amos* 1. *Micheæ* 7. & *Naum* 1. Ergo in ſpiritu Dei

Digitized by Google

generaliter optant Prophetæ, quòd poſt ELIAM & *Eliſeum* Beata MARIA à Carmelitis ſemper, in Carmelo ſibi dato, honoretur: quod verum eſt ratione tituli, licèt recedere cogerentur. Sicut Patriarcha Ieroſolymitanus in Eccleſia Ieroſolymitana ſemper ſedem ſuam tenere cēſetur; licèt compulſus alibi moram trahat.

CAPITVLVM II.

Quòd ELIAS *& Eliſeus dici Carmelitæ Beatæ* MARIÆ *meruerunt.*

d Elias & Eliſeus in varijs Chriſtum præfigurauerunt.

62. *d* IN Carmelo, Beatæ MARIÆ dato, Prophetæ ELIAS & *Eliſeus* Patres noſtri inhabitabant III. *Reg.* XVIII. *quarti Reg.* I. *&* IV. Et bene: *e* iſti enim Prophetæ filium Beatæ MARIÆ præfigurabant.

63. CHRISTVS Filius MARIÆ ſuſcitauit filium viduæ: *Lucæ* VII. ſic ELIAS, III. *Reg.* XVII. CHRISTVS ieiunauit quadraginta diebus & quadraginta noctibus, *Matthæi* IV. Sic ELIAS III. *Reg.* XIX. CHRISTVS viuus aſcendit in cœlum, *Actorum primo.* Et ELIAS raptus eſt in paradiſum IV. *Reg.* II. CHRISTVS impugnauit diabolum Scripturis, *Matthæi*, IV. Sic ELIAS Antichriſtum, *Apocalypſis* XI. CHRISTVS meruit conuerſionem omnium ad Deum, *Ioannis* XXIX. Sic ELIAS in fine vniuerſos conuertet ad CHRISTVM, *Malachiæ* IV.

Alia eius multa miracula habentur III. *Reg.* XVII. XVIII. XIX. & XXI. capitulis,

64. CHRISTVS baptiſmo ſanctificauit aquas *Matthæi* III. ELISEVS ſale aquas peſſimas & mortiferas ſanauit, IV. *Reg.* II. CHRISTVS panes multiplicauit *Ioan.* VI. ELISEVS de modico oleo omnia vaſa, vſque dum deficerent, impleuit, IV. *Reg.* IV. CHRISTVS in vita & poſt mortem mortuos ſuſcitauit. *Ioan.* XI. *&* *Matthæi* XXVI. Sic ELISEVS, IV. *Reg.* IV. *&* XIII. Alia eius multa miracula habentur IV. *Regum* II. III. IV. V. VI. VIII. XIX.

65. Quia igitur iſti Prophetæ in Carmelo, venerationi

Beatæ

Digitized by Google

Beatæ MARIÆ intitulato habitabant, rectè Carmelitæ Beatæ MARIÆ intitulandi erant. Ex loco enim & Sancto, cui locus intitulatus eſt, Religioſi intitulantur, ſicut Hoſpitalarij ab Hoſpitali S. Ioannis. *De priuileg. capitulo tuarum.*

CAPITVLVM III.

Rectè Romani Pontifices hunc titulum Fratres Ordinis Beatæ MARIÆ de monte Carmelo, *in ſuis Bullis expreſſerunt.*

66. IN hoc Carmelo, ad imitationem Carmelitarum Beatę MARIÆ ELIÆ & *Eliſei*, ſucceſſerunt Fratres de Carmelo, iuxta fontem ELIÆ, in cellulis paruis contemplationi vacantes, vt patet in hiſtoria Ieroſolymitana cap. LII. & in ſpeculo hiſtoriali libro XXXI. *f* Et ex hoc intitulantur, ORDINIS BEATÆ MARIÆ DE MONTE CARMELI. Ex loco enim & Sancto, quo prædeceſſores in Religione fuerunt intitulati, intitulantur ſucceſſores: *de verborum ſignificationibus, Abbate.*

f Rationes cur hic Ordo intituletur B. Mariæ de monte Carmelo.

67. Poſt incarnationem quoque Oratorium in Carmelo ſub titulo Beatæ MARIÆ erexerunt. Propter hoc ab ea rectè intitulati ſunt. Ex Eccleſia enim, cuius ſunt miniſtri, intitulantur Religioſi: vt à templo Templarij: *de priuilegijs cap. Petiſtis*

68. Regulam inſuper habent imitantes vitam Beatæ MARIÆ: vt patêre poteſt intelligenti eius vitam Euangelicam, & Regulam bullis ſex Romanorum Pontificum munitam. Et à Regula à Sancto ſumpta, intitulantur Religioſi: ſicut Monachi S. Benedicti XVIII *quæſt. 2 cap. Perniciosam.* Et Dominus Papa in priuilegio exemptionis ait. *Sacer Ordo veſter, glorioſæ Virginis* MARIÆ *titulo ſpecialiter inſignitus, Apoſtolicis gratiis dignè meretur attolli.*

Digitized by Google

CAPITVLVM IV.

Rectè Romani Pontifices & iura Canonica Regulam Ordinis & Inſtitutionem ab antiquo approbare decreuerunt.

69. ORdo Carmelitarum ab antiquo Inſtitutionem & Regulam habuit à Ieroſolymitano Patriarcha, *in ſpeculo hiſtoriali lib.*XXXI *cap.*XXXIV. Et hoc valuit à iure, cum non extitit reſeruatum. Et hæc Inſtitutio præceſſit Lateranenſe Concilium. *Sexto de religioſis domibus cap.*1. Et in eodem Cõcilio hęc Religio & Regula fuerunt approbatæ, ſicut & omnes Religiones & Regulæ Lateranenſe Concilium præcedentes: *De Conſtitutionibus cap.*XI.*& vltimo.* Vbi tantùm inuętio nouarum Regularũ & Religionum fuit interdicta: *De Religioſis domibus cap. vltimo.*

70. Poſtmodùm in Concilio Lugdunenſi fuit Ordo in ſuo ſtatu reſeruatus, cum clauſula *donec.* Sed infra breue tẽpus editus fuit ſextus Liber Decretalium, in quo Dominus Papa ſe referẽs ad antiquam eius Inſtitutionem, à iure clauſulam *Donec* reſecauit, & Ordinem iteratò ſolidauit, dicens: *Carmelitarum Ordinem, cuius Inſtitutio Lateranenſe Concilium præceſſit, in ſolido ſtatu volumus permanere. in* VI. *de Religioſis domibus cap. Religionũ diuerſitatem.* Sic ponderãt omnes tres Gloſſæ. Cardinalis dicit: *Hic Papa iſtum Ordinem conſolidat.* Gloſſa dicit. *Sic Ordo iſte eſt totaliter confirmatus.* Ad idem Ioannes Andreas. Et in priuilegio exemptionis Papa dicit. *Ordinem veſtrum titulo Beatæ* MARIÆ *inſignitum, in ſtatu firmo, ſolido, & ſtabili volumus permanere.* Cum dicitur *volumus*, perpetuæ ſententiæ habet firmitatem. *De verborum ſignificatione cap. In his.* Et idem Papa, qui ſanctos Ordines Prædicatorum & Minorum inſtituit, Regulam Carmelitarum, ab antiquo traditam, confirmauit & ſucceſſor eius, vt habetur in bullis Apoſtolicis & *in ſpeculo hiſtoriali lib.xxxiij.cap.*23. Ordines & Regulæ approbatæ à Papa in iure pro approbatis habentur: *De exceſſibus*

ceſſibus Prælatorum cap. Nimis primo & ſecundo. & De electionibus cap. ſignificaſti.

N O T Æ.

71. a DATVS EST EI DECOR CARMELI. Quæ verba B. Virgini, eiq; dedicato Ordini Carm. applicat præclarus homiliographus Ioannes de Carthagena: a *Quòd ſi mons ille* CARMELVS *arborum amœnitate, ac herbarum ſuaueolentiâ, degentium in eo animos oblectabat; ſanè Carmelitarum Ordo Viridarium eſt amœniſſimum, ager fœcundiſſimus, cum tot ſanctitate & doctrinâ conſpicuos viros, velut fructiferas arbores, ac fœminas mirâ virginitatis ſuaueolentiâ fragrantes germinarit: quare cùm hi omnes Carmelitanæ Religionis alumni Deiparæ Virgini ſpeciali ratione ſe deuouerint, at eius obſequio, & famulatui perpetuo ſe ſacrauerint, rectè in hanc ſacram Religionem conueniunt verba illa: Gloria Libani data eſt ei, decor Carmeli &c.* Nec minùs eleganter Arnoldus Boſtius b *de Patronatu SS. Virginis Deiparæ*, pertractans, Quòd Carmelitæ primi Eccleſiam in eius honorem conſtruxerint, ac eam in peculiarem Patronam & Aduocatam conſultè præelegerint, inter alia hæc habet: *Euangelici Vatis Iſaiæ prophetia irrefragabili ſtabilita veritate completa ſic eſt; quâ, dum gloriam futuræ Virginis, Emanuelem parituræ, olim præconizaret, dixit inter cætera:* DATVS EST EI DECOR CARMELI. *Quæ ſua verba Cytbariſta* MARIÆ *Bernardus explicans. Data eſt* MARIÆ, ait, *iuxta verbum Iſaiæ, Gloria Libani, decor Carmeli, & Saron. Decor Carmeli, velut loci cuiuſlibet, eſt inſignium, & ſanctarum perſonarum locum talem inhabitantium, cœtus: ſicut & decor conchæ eſt pulchritudo margaritæ, quæ ſuum continens conſimili decorat refulgentiâ; cùm non propter locum gentem, ſed propter gentem locum eligat Dominus. Hic decor roſulentæ, bellulæ, venuſtiſſimæ Virgini* MARIÆ *omnium virtutum floribus redimitæ, donatur; cùm in eo loco cœpta Religio, ſeruataque diutiùs, & ab eo per innumera ferè cœnobia deriuata, ſuo Patronatui peculiariter applicatur.* Ita Boſtius.

a Cartag. l. 17. homiliar. homil. 3. ſub fin.

b Boſt. de Patron. c. 4.

72. b CAPVT TVVM VT CARMELVS &c. *Sed & hæc de* B. MARIA *canit Eccleſia*, nimirùm infrà Octauas feſtiuitatum eius Conceptionis, Natiuitatis, Viſitationis, &c. in quibus ad Veſperas in Officio noſtro, iuxta vſum Hieroſolymitanæ Eccleſiæ antiphona ad Magnificat, hæc eſt: *Quàm pulchra es, & quàm decora, chariſſima in deliciis &c. caput tuum vt Carmelus.* Quorum verborũ explicationem B. Virgini MARIÆ competentẽ, habet vetuſtus Pater Ioannes Hieroſolymitanus *in libro* de quo ſtatim *cap.* 41. (ſecundùm Waſtelianã diuiſionem *cap.* 43.) & Boſtius hìc infrà.

73. c *Pro veneratione quoque* B. MARIÆ *in eius Carmelo continuanda, orta eſt Fratrum de Carmelo Religio &c. Fratres de Carmelo tempore* ELIÆ *& Eliſei, venturum venerantes, in Carmelo* B. MARIÆ *Religionem ſuam inceperunt &c.* id eſt quod innuit S. Methodius in homilia feſti Purificationis, vbi alloquens ſanctiſſimam Virginem Deiparam, hæc de ELIA & *Eliſeo*, venerantibus eam nondum natam: *Puritatis etiam tuæ* ELIAS *Propheta præſcius, atque imitator in*

ter in Spiritu cum eſſet, vitæ illius igniferæ ſibi coronam colligauit &c. nimirùm, tunc, quandò ELIAS in typo Nubeculæ iſtius, de qua iam antè) præcognoſcens naſcituram Virginem, immunem à peccatis, quæ Virginalem puritatem ſeruans, & virgo permanens, Deum eſſet paritura; eius amore ſuccenſus, ad ipſius honorem Ordinem Propheticum inſtituit, illique conſecrauit: ac ſuos diſcipulos *Eliſeum*, & alios, vt eam venerarētur, verbo & exemplo inſtruxit, ſed de his infrà *parte 2. cap. 5.* latiùs tractabimus.

d *In Carmelo, Beatæ* MARIÆ *dato, Prophetæ* ELIAS *&* Eliſeus *habitabant.* De ſitu montis Carmeli, & eius ſingulari commoditate ad vitam ſolitariam agemus parte 2. cap. 6.

e *Iſti Prophetæ Filium* B. MARIÆ *præfigurabant.* Qualiter fuerit S. ELIAS in pluribus typus Chriſti, illique & eius Genitrici MARIÆ in multis aſſimilatus, ex Saliano & Boſtio declarabimus parte 2. c. 4.

f *Ex hoc intitulantur, Ordinis* B. MARIÆ *de monte Carmeli.* Bacho ibi tres aſſignat rationes, cur hic Ordo eo titulo fuerit inſignitus. I. Quòd ad honorem SS. Virginis Deiparæ inſtitutus, prout *cap. 1.* declarauit. II. Ab Oratorio ſeu Capella in primordijs Eccleſiæ ad eiuſdem honorem in Carmelo (de qua plura in ſequentibus) III. A Regulæ conformitate cum vita B. Virginis MARIÆ (prout vidimus in Commentariolo ipſius Bachonis, quod præceſſit) Præter iſtas etiam alia aſſignatur à Boſtio hîc infrà *num.* 95. A pleriſque etiam noſtris Hiſtoricis traditur ille titulus confirmatus fuiſſe tēpore Concilij Epheſini, in quo S. Cyrillus, ex Carmeli incola Alexandrinus Patriarcha, loco Cæleſtini Papæ præſidens, Maternitatem Deiparæ ſtrenuè contra Neſtorium propugnauit: & ad Salutationem Angelicam AVE MARIA, hæc addi curauit: *Sancta* MARIA *Mater Dei, ora pro nobis* &c. De quibus latiùs in Annalibus Ordinis ſub annum 431. vbi etiam ex Petro Bleſenſi, & Luca Tudenti refertur, tunc inter fideles introductum morem, vt ad MARIÆ nomen fideles genua in terram flecterent, vel vt dextra manu inclinantes, terram tangerent. De aucto tunc & magis celebrato cultu ſanctiſſimæ Dei Matris ſcribunt quoque Baronius in Annalibus ad Annum 431. & in Notis Martyrologij ad diem 8. Septemb. ac Coriolanus etiam ad dictum annum 431. Vide quoque infrà *num.* 430.

g De antiqua & multiplici confirmatione huius tituli plura dicentur in *Breuiloquio Boſtij & infrà parte 8. cap. 9.*

ARNOL-

Digitized by Google

ARNOLDI BOSTII

GANDAVENSIS,

THEOLOGI, ORATORIS

ET POETÆ PER-CELEBRIS,

BREVILOQVIVM TRI-PARTITVM

DE

INSTITVTIONE, INTITVLATIONE

AC CONFIRMATIONE

ORDINIS

DEIPARÆ VIRGINIS

MARIÆ

DE MONTE CARMELO;

DESVMPTVM EX ANTIQVO CODICE
MS. CONVENTVS MECHLINIENSIS,
FOLIO CXLV. ET SEQ. IN CAPITA SECTVM,
NVNC PRIMVM PRODIT.

ELogia quædam in Arnoldum Boſtium relata ſunt ſuprà, poſt Præfationem toti Operi præfixam.

PROLOGVS.

74 AD honorem Chriſtiferæ Virginis MARIÆ, cui *data eſt gloria Libani, & DECOR CARMELI*, BREVILOQVIVM groſſo ſtylo ſcriptitans, in quo ipſã in ſuis Carmelitis laudare propoſui, per tres particulas procedendo, illud diſtinxi. *Prima* eſt de primaria eorum Inſtitutione, quomodò, quandò, & vbi prædictus Ordo fuit inſtitutus. *Secunda* de eius ſolemni, ac prærogatiua Intitulatione, quando, quare & qualiter prædictus Ordo, & eius profeſſores titulo *Beatiſſimæ Dei Genitricis* MARIÆ ſint inſigniti. *Tertia* de Confirmatione Regulæ, & habitu Ordinis, ac eiuſdem à Terra Sancta dimanatione, ſiue in partibus Occidentalibus multiplicatione. Quapropter non inconuenienter præſentem tractatũ BREVILOQVIVM TRIPARTITVM appello, *De Inſtitutione, Intitulatione & Confirmatione ſacri Ordinis Beatiſsimæ Dei Genitricis* MARIÆ *de monte Carmelo*. De quibus ſimiliter Ioannes Papa XXII. in Priuilegio exemptionis Ordinis eiuſdem ſic ſcribit: *Sacer Ordo veſter in agro Dominico plantatus, & Glorioſæ Virginis* MARIÆ *titulo ſpecialiter inſignitus, Apoſtolicis gratiis dignè meretur attolli*: & poſt pauca ſubdit: *Quem in ſtatu firmo & ſolido, & ſtabili decernimus & volumus permanere.*

NOTÆ.

QVæ ſuccinctè in hoc Opuſculo tradit Boſtius, luculento ſtylo proſequutus fuit in Speculo Hiſtoriali, in quo nouem libris traditur hiſtoria Inſtitutionis & ſucceſſionis huius Ordinis per annos bis mille quadringentos, ſcilicet ab anno, ante Chriſtum, nongenteſimo ferè vſque ad milleſimum quingenteſimum.

PARTI-

Digitized by Google

PARTICVLA PRIMA
DE ORIGINE,
SEV
PRIMARIA INSTITVTIONE ORDINIS DEIFERÆ VIRGINIS MARIÆ DE MONTE CARMELO.

CAPVT I.

Quòd nongentis triginta circiter annis ante Chriſti natiuitatem, per magnum Prophetam Eliam *in monte Carmelo originem ſumpſerit hic Ordo, ad honorem SS. Virginis Deiparæ inſtitutus.*

75. IN diebus Regis Achab, cuius regnum præceſſit Incarnationem Domini noſtri Iesv Christi per annos ferè nongentos triginta, fuit vir nomine Elias, de tribu Aaron. Ante cuius ortum Sabacha Pater eius vidit in ſomnis viros candidatos ſe ſalutantes: ſicut expreſsè habetur *in ſcholaſtica hiſtoria ſuper 2. cap. lib. 4. Regum.* Cui tunc reuelauit Dominus Deus, quæ poſt agenda erant per Eliam filium eius. *Eliſeum* quoque & filios Prophetarum, & eorum ſucceſſores viros candidatos fuiſſe nouimus, & Carmelitas. Qui pollentes duplici candore, mentali ſcilicet illibatæ caſtitatis, & corporali pallij albi deſuper eos tegentis, Sabacham patrem eius ſunt ſalutantes, dum vitæ Eliæ tramitem non deſerentes, ſed ipſum velut

Ante Ortũ Eliæ *viſio candidatorum exhibita eius Patri.*

Quid ea præſignauerit.

Digitized by Google

rectè viuendi exemplar imitantes, ſalutem animæ ſuæ ſunt poſſidentes.

76. Cupiens ergo vir Dei, ſecundùm prædictæ viſionis prognoſticationem, ſanctam & caſtam ducere vitam, montem Carmeli aſcendit, qui eſt in Terra Sancta, in finibus Paleſtinæ, iuxta mare, ſecundùm Hieronymum ſuper Iſaiam, qui vocatur hebraicè *Charmel*, latinè verò *Carmelus*

Eliæ in mōte Carmelo oranti apparet Nubecula è mari aſcēdens:

77. In quo Elias orans, *Ecce Nubecula parua, quaſi veſtigium hominis aſcendebat de mari in Carmelium*, vt habetur *lib.* 3. *Regum* 18. Notate verba, ſignate myſteria. Per illam enim nubeculam Deus Eliæ reuelauit, quòd quædam infantula Virgo, ſcilicet Maria, per illam Nubeculam ſignificata, &, inſtar iſtius Nubeculæ, per humilitatem parua, naſceretur de humana natura, per mare deſignata. Quæ infantula iam in ſuo ortu eſſet munda ab omni ſorde peccatorum: queadmodùm Nubecula de mari amaro orta, ſine aliqua tamen amaritudine. Ipſa enim Maria in ſuo ortu fuit illa Nubecula, de qua per Moyſen figuratè eſt ſcriptum Exodi 16. *Ecce gloria Domini apparuit in nube.* Hæc expreſſiùs Ioannes Patriarcha Hieroſolymitanus *Lib. de Inſtitutione Monachorum in veteri lege exortorum, & in noua perſeuerantium.* Ob cuius Virginis amorem Propheta Elias in Virginitate permanens, aſſumpſit Eliſeum 3. *Regum* 18. & Ionam & alios Prophetas: quos in *Virginitate* viuere docuit ſedulis precibus illam expectando Virginem ei in nubecula priùs oſtenſam.

quid per eā prænuntiatum.

NOTÆ.

Ea, quæ hoc capite ſtringit Boſtius, explicatiùs habentur in ſequentibus: & quidem de viſione illa *virorum candidatorum ſe ſalutantium*, obiectâ Sabachæ, dicetur parte 2. cap. 2. De Nubecula verò illa, præfigurante Deiparam, eiuſque occaſione inchoato, & ipſi Virgini naſcituræ conſecrato, Ordine Prophetali, *capit.* 5. eiuſdem partis. De ea tactum quoque paulò ante ad *caput* 1. *Tractatus ſecundi Ioannis de Bachone.*

CA-

Digitized by Google

CAPVT II.

De caſtitate, Obedientia, & Paupertate S. Prophetæ ELIÆ *& Filiorum Prophetarum, deq́ Oratorio eorum, ſeu domo orationis* SEMNION *nuncupato.*

78. DE virginitate ELIÆ diuerſa ſunt Doctorum teſtimonia, ſcilicet S. Thomæ *in 4. Sententiarum diſtinctione* 49. de aureolis, articulo tertio in ſolutione tertij argumenti, & Caſſiani lib. primo *de Inſtitutione Monachorum cap.* 1. dicentis, quòd ELIAS *prior fuit, qui in Veteri Teſtamento Virginitatis iam flores caſtimoniæ præfigurabat exemplo.* De Virginitate autem ELIÆ & diſcipulorum ſuorũ Hieronymus *in Epiſtola ad Euſtochium de Virginitate ſeruanda,* dicit: *In veteri Lege ſola erat benedictio liberorum, quia orbis erat vacuus: increſcente autem ſegete, meſſor immiſſus eſt Virgo* ELIAS, *Virgo Eliſeus, multi Virgines Filij Prophetarum.* ELIAS *fuit Virgo.*

79. Et cupiens Dei Propheta poſt ſe eiuſdem propoſiti habere imitatores, & ſucceſſores, in Monte Carmeli. SEMNION, quod latinè ſignificat honeſtorum Conuentualium Monaſterium, ſecundùm Papiam, & ſecundùm alios, domũ orationi conſecratam, conſtruxit. Ad quam diſcipuli ſui tribus vicibus in die conueniebant, egredientes de cauernis & ſpeluncis, ad Creatorem omnium litaniis, & orationibus ſuppliciter placandum ſecundùm id Pſalmiſtæ: *Veſperè, manè, & meridie narrabo & annuntiabo; & exaudiet vocem meam.* Hæc Ioannes Patriarcha vbi ſuprà.. *In Carmelo Semniõ, id eſt domũ Orationis conſtruxit.*

80. Ex quibus habetur ELIAM & *Eliſeum*, aliis cum Prophetarum diſcipulis dicti Ordinis fundatores fuiſſe: qui ipſum ante Virginis MARIÆ natiuitatem inſtituerunt. Quos conſtat Paupertatem, Caſtitatem, & Obedientiam ſuôs docuiſſe ſucceſſores Carmelitas. De Caſtitate iam dictum eſt, in ſignum cuius pallia alba reperiuntur portaſſe. *Etiã Paupertatem & Obedientiã ſeruauit ac ſuis diſcipulis practicandas tradidit.*

81. De eorum obedientia patet 4. *Regum* 2. vbi dicitur,

Digitized by Google

quòd tranſlato ELIA *Eliſeus*, in quo duplex ſpiritus ELIÆ remãſit, & cui pallium ELIÆ ceciderat, Iordanem diuiſit: quod videntes Filij Prophetarum, adorauerunt eum, ſcilicet adoratione duliæ, tamquàm ſuum Superiorem (ſic exponit Nicolaus de Lira) id eſt: eò quòd eſſet ſubſtitutus ELIÆ, ſub cuius regimine vixerant. Qui propter vitam eius inſignem cum aliis Prophetarum Filiis multos traxit ad ipſius Montis Carmeli inhabitationem & deuotionem, voluntariæ paupertatis exemplum ſuis relinquens Vnde Petrus Damianus, *in Lib. de contemptu mundi: Eliſeus*, inquit, *ſanctus, ſancti diſcipulus, diues theſauro fidei, licèt centum Prophetarum Filios ſub diſciplina ſua magiſterio ſuſtentaret, pecuniam ſpreuit, & munera repulit, & impenſæ gratiæ vicem recipere recuſauit*.

NOTÆ.

Eccleſiæ intereſt antiquitatem Monachiſmi manifeſtam fieri.

82. QVoniam nòn tantùm Ordinis huius, ſed & vniuerſæ Eccleſiæ intereſt, quàm plurimùm, manifeſtam fore veritatem eorum, quæ de tribus illis virtutibus (in quibus Monaſtici ſtatus eſſentia conſiſtit) à Magno Propheta ELIA & Filiis Prophetarum practicatis, ac de vero Monachatu eorumdem, hoc capite & ſequenti tradit Boſtius, vtilem nauaſſe operam cenſuimus, ſubiectum iſtud, SS. Patrum, & Doctorum grauiorum authoritatibus illuſtrando & ſtabiliendo (quod proinde præſtamus *parte 2. cap. 1.*) vt inde appareat Religioſi, Monaſtici & Eremitici Inſtituti, in lege veteri practicati antiquitas. De Oratorio, ſeu domo Orationis, dicto *Semnion* plura dicentur *parte 3. cap. 16*. Vigebat in eo Oraculum: ad quod conſulendum acceſſit Veſpaſianus, proceſſurus ad bellum cõtra Iudæos, prout ex Cornelio Tacitò, Suetonio, & aliis ibidem videre licebit.

Litaniis &c. Audiat Kemnitius, & S. Gregorium Papam *Litanias* non inſtituiſſe intelligat, quas ante illius tempora in Eccleſia obſeruatas eſſe conſtat, vt docet & firmat Card. Baronius *in notis ad Martyrologium ad 25. Aprilis*. Quando autem *Litaniæ* primùm inceperint, ſe ignorare, ſic fatetur: *A quo litaniæ primò fuerint inſtitutæ, adhuc mihi eſt inexploratum*. Fatetur & Iuſtinus Miechouienſis *Diſcurſu 2. in Litan. Lauretan. nu.* 13. dicitque illas *quouis etiam vetuſtiſſimo authore vetuſtiores*, meritoque illarum inſtitutorem Deum facit, ex Ioel. 2. Ioſue 6. &c. Sed quæ illæ primorum Carmelitarum *Litaniæ? Supplicationes erant, Proceſſiones*, ſeu *circuitiones*: λιτανεύειν namque Græcè, Latinè eſt *ſupplicare*, vt notat Durandus in *Rationali Diuini offic. lib. 6. cap.* 102. Retinetur autem græcum vocabulum λιτανεία, *propter authoritatem*, inquit, *linguæ greca*. Illas poſtmodùm cum Dei Sanctorumque inuocationibus Eccleſia cœpit frequentare, maximè ad diuinum numen placandum ob quamdam à Deo

à Deo plagam immiſſam, vt videre eſt apud Durandum citatum: & Ioannes Ieroſolymitanus expreſsè de primis ſuis Patribus ſcribit, quotidie conueniſſe, *Ad Creatorem omnium litaniis & orationibus placandum.*

CAPVT III.

Quòd S. P. Elias, *Eliſeus & Filij Prophetarum verè Monachi veteris Teſtamenti fuerint: & de eorum hæreditaria continua ſucceſsione.*

83. HOrum igitur exempla imitantes, veri Religioſi eſſe dignoſcuntur. Vnde S. Macharius ad Monachos: Eliam, inquit, & *Eliſeum*, & Filios Prophetarum, quos conſtat veteris teſtamenti Monachos fuiſſe, imitari curate.

84. A quibus prædicti Ordinis profeſſores ſuccedentes ortum habuerunt. Qui ideò Fratres de monte Carmelo diutiſſimè appellati ſunt; quia ab Elia in iſto Monte plãtati, in ſanctâ pœnitentiâ ſanctis ſucceſſibus continuati, religioſè conſiſtentes, primum Monaſterium ibi habuerunt. Hæc expreſſiùs in Prologo Conſtitutionum dicti Ordinis ab antiquo editarum. Et hoc teſtimoniũ validum eſt; Quia, vt habetur xiv. quæſtione in capitulo *ſuper prudent.* Monachi poſſunt teſtificari in cauſa ſui Monaſterij. Cuius ratio ibidem ponitur: Quia potiſſimùm illi teſtes ſumendi ſunt, qui eadem negotia tractauerunt: de quorum auditu & viſu hæſitatio eſſe non debet. *Ordo Carmelitanus eſt ab Elia in Carmelo inſtitutus & iugiter continuatus.*

85. Nihilominùs hoc idem per multos Romanos Pontifices teſtificatum eſt, qui in Regula ipſorum & Confirmatione ſic ſcribũt: *Priori & Fratribus, qui in Monte* Carmeli, *iuxta fontem* Eliæ *morantur, ſalutem & Apoſtolicam benedictionem.* O igitur Carmelitarum Religio! cuius fundamentum firmius eſſe non poteſt; quia *fundamentum eius in Montibus ſanctis.*

86. Nec tamen filium Eliæ [a] ſe eſſe iactet, qui eius prçuium exemplum imitari renuit. Legimus videlicet *Eccl.* 48. illos eſſe *beatos, qui in amicitia eius decorati ſunt,* glorioſo decore virtu-

[a] *Carmelita debent imitari S. P. Eliam.*

Digitized by Google

virtutum. Meliùs proculdubio eſt cum ELIA dominicas audire blanditias, cum Dominus ait: *Quid hic agis* ELIA? quàm cum Iſraelitis obiurgari: quos per Propheticas voces Dominus arguit, eò quòd receſſerint à viis Domini. Quapropter modernos in charitate exhortor Carmelitas, vt ſuorum priſcorum Patrum exempla intueantur, & eorum ſint filij, virtutum imitatione. Non cappa, vt vulgariter dicitur, Monachum facit.

N O T Æ.

87. OStendetur ſpecialiter *par. 3. cap. 1.* Monachatum veri nominis fuiſſe in Veteri Teſtamento inter Filios Prophetarum, quorum continuata, non interrupta ſucceſſio ibi conſequenter texitur.

Nec tamen Filium ELIÆ *a ſe eſſe iactet, qui eius præuium exemplum imitari renuit.* Deuotus hic Author in ſuis Opuſculis frequenter hortatur Carmelitas ad imitationem Patris & Fundatoris ſui ELIÆ, ſpecialiter quidem in Prologo *Speculi Hiſtorialis*, & in libro *de Patronatu B. Virginis* MARIÆ *cap. 1.* Vnde, pro vtilitate Lectoris, hæc pauca damus: *Oportet non quidem gloriari, quòd talem ac tantum Prophetam merueris habere Auctorem, & Inſtitutorem tuæ Religionis; ſed magis imitari vitam illius, & ſcrutari, ac intelligere dogmata eius, & inſtituta Religionis tuæ operibus adimplere.* Potiſſimùm verò notandum & practicandum ibi ſuadet hoc: *Verbum illud ſanctiſſimi* PATRIS *tui, factorum ſuorum expreſſiuum, omni horâ reuolue:* VIVIT DOMINVS, IN CVIVS CONSPECTV STO HODIE: *ad cuius memoriam toties mentem tuam reducas, quoties ſenſeris diſtractam, negligentem, aut viliter occupatam. Ita faciendo in vera cordis cuſtodia, in ſtabilitate interna, & in omni virtute quotidie proficies.* Ita Boſtius ibi.

Specialiter in exercitio Diuinæ præſentia, quo maximè in virtute quis proficit.

PARTI-

PARTICVLA SECVNDA

DE PRIMARIO ORDINIS HVIVS TITVLO FRATRVM B. VIRGINIS DEI GENITRICIS MARIÆ DE MONTE CARMELO:

DEQVE CONGRVENTIIS ET CONFIRMATIONE EIVSDEM: AC DE CAPELLA, SEV ECCLESIA IN CARMELO DEIPARÆ FABRICATA.

CAPVT I.

De diuerſis titulis huius Ordinis: Quòdq; Carmelicolæ in primordio Eccleſiæ fuerint Apoſtolorum co-adiutores.

88. PRædictus Ordo diuerſis titulis inuenitur aſſcriptus. Nec vero Catholico videatur abſurdũ, ſi, eâdẽ Religione ſaluâ, Profeſſores eius, diuerſis ex cauſis, poſſint in temporibus diſcretis variis deſignari titulis. Conſtat enim, eamdem eſſe Religionem Chriſtianam in nobis, quæ fuit in Chriſti Apoſtolis & eius diſcipulis. Et atteſtante Lucâ, *Actorum vndecimo*, cum Chriſtianitatis profeſſores priùs vocarẽtur diſcipuli, poſtmodùm tamen Antiochiæ primò cognominati erant Chriſtiani. Sic Profeſſores huius Religionis in veteri lege dicebantur Prophetæ & Filij Prophetarum; quia

Chriſtianitatis profeſſores primò Diſcipuli, *deinde* Chriſtiani *dicti ſunt.*

Diſcipuli eorum, & ſub regimine ac diſciplina eorum quaſi Patrum, conſtituti. Sed in noua Lege primò dicti erant Religioſi, Actor. 2. *Erant in Ieruſalem viri Religioſi*, qui poſtquàm cognouerunt eſſe impletum, quod ELIÆ fuit in Nubecula oſtenſum, Virginem MARIAM, quam diu ſedulis precibus expectauerant, in Patronam eligentes, ſpecialiſſimè ſeruierunt.

Sic etiam varia ſortiti ſunt nomina huius Ordinis alumni.

89. Exinde fuerunt Fratres B. MARIÆ ideò cognominati, quia in primitiis Virginitatis ſpontaneæ fuerunt ei conformes. Sicut enim ipſa prima fœminarũ fuit, quę vouit Deo perpetuam Virginitatem, ſicut Beda, *in oratione ſuper miſſus eſt*, teſtatur: ita priſci profeſſores dicti Ordinis fuerunt primi virorum, qui Virginitatem perpetuam Deo obtulerunt: propter quam primiceriam ſpontaneæ Virginitatis ſimilitudinem repertam inter eos, & Dei Genitricem, profeſſores huius Ordinis iam tempore Apoſtolorum Virginem MARIAM appellabant Sororem ſuam, & ſeipſos *Fratres beatæ* MARIÆ cognominabant. Hæc Ioannes Patriarcha Hieroſolymitanus, vbi ſuprà. Verumtamen ab aliis, ſucceſſores Prophetarum, & Prophetici Ordinis, dicebantur, donec Capellam in honorem Beatæ Virginis MARIÆ conſtruxerant.

qui in primordiis Eccleſiæ Apoſtolorum fuerunt coadiutores.

90. Nec prætermittendum eſt, quòd Apoſtolorum coadiutores in fide Chriſti prædicanda extiterunt. Vnde Euſebius Cæſarienſis Epiſcopus *Lib. 2. Eccleſ. hiſt. cap.* 3. dicit. *Erant in ipſa,* ſcilicet Antiochia, *prophetici Ordinis viri quamplurimi, cum quibus Paulus & Barnabas omni in gratia Dei pariter degentes.* Ibi primùm diſcipuli, velut è perenni fonte ſumpto vocabulo, vocati ſunt Chriſtiani. Et Ioſephus Antiochenus *lib. de perfecta militia primitiuæ Eccleſiæ cap.* 12. dicit: *Perfectorum militum Chriſti*, Apoſtolorum *coadiutores ſurrexerunt ſtrenuiſſimi viri ſolitarij, contemplationiq́ dediti, ſanctorum Prophetarum* ELIÆ *& Eliſei imitatores; qui de Monte Carmelo deſcendentes, per Galilæam, & Samariam, & Palæſtinam fidem Chriſti conſtantiſſimè ſparſerunt, quiq́ in Virginis* MARIÆ *honorem in Montis Carmeli decliuio fabricantes Oratorium Saluatoris Matri ſpecialiſſimè ſeruierunt.*

NOTÆ

Digitized by Google

N O T Æ.

DE titulis ſeu nominibus variis huius Ordinis latiùs pertractat hic idem author in Appendice huius Opuſculi. Alia huius capitis illuſtrata videri poſſunt *parte* 3.*cap*.13.*&* 14.

C A P V T II.

De Capella, ſeu Oratorio temporibus Apoſtolorum à Carmelicolis ad honorem SS. Virginis Deiparæ conſtructo in Monte Carmelo.

91. QVo quidem Oratorio completo anno ab Incarnatione Filij Dei 83. ſingulis diebus in ſeptem horis canonicis, ad effundendum dictæ Virgini & eius Filio preces ac ſupplicationes & Laudes, ex tunc ſemper conuenerunt. Et conſequenter cæteri ab eorum Religione extranei eos FRATRES BEATÆ MARIÆ DE MONTE CARMELI vocauerunt. Hæc Ioannes Hieroſol. Patriarcha vt ſuprà. *Eremitæ mõtis Carmeli in primitiua Eccleſia quotidie cõuenientes in horis Canonicis peculiariter SS. Virginẽ Deiparam colebant.*

92. Et eximius Doctor Thomas Waldenſis *lib*. 3. *de ſacramentalibus contra VViclef hæreticum titulo* 9.*cap* 89. Idem ſimiliter affirmans exprimit illud Oratorium ſub nomine Capellæ.

93. Similiter Dominus Armachanus in quodam ſermone coram Venerabili cœtu Cardinalium in feſto Conceptionis Glorioſæ Virginis MARIÆ habito anno Domini 1342. inter alia ſic dicit: *An non meritò dicimus illi* AVE, *quæ ſic erat illuſtrata virtutibus in ſua Origine? Vtiquę hanc illuſtrationem in ſuo ortu hic ſanctus, & peculiaris, & antiquus* ORDO SVVS *Carmelitarum per candorem ſui habitus prætendit*. Et poſt pauca ſequitur; *Vt dicunt hiſtoriæ fide dignæ; à tempore* ELIÆ *& Eliſei, qui ſæpiùs morabantur in monte Carmeli, iuxta ciuitatem Dominæ noſtræ ad tria miliaria, ſolebant homines deuoti ſecretiùs habitare, vſque ad tempora Saluatoris: Et tunc illi Eremitæ, prædicantibus Apoſtolis, inter cæteros ſunt conuerſi: & in latere ipſius montis primò*

Digitized by Google

Eccleſiam, ſeu Oratorium in honorem beatæ MARIÆ *Virginis conſtruxerunt. Et ob hoc nimirùm Dominæ noſtræ primitùs ſunt aſſcripti, vt dicerentur* FRATRES BEATÆ MARIÆ VIRGINIS DE MONTE CARMELO. Hæc ille.

NOTÆ.

DE Capella, ſeu Oratorio iſto in præcedentibus quædam ſunt tacta; plura autem dicentur *parte 3. cap. 13.* Vbi oſtendemus, duplex fuiſſe conſtructum Oratorium in Carmelo, primum quidem, circa annum Chriſti 38. Secundum verò anno 83. quo prius iſtud fuit tranſlatum, ſeu renouatum, ſiue aliud ædificatum.

CAPVT III.

De congruentiis, ſeu rationibus iſtius Tituli.

Rationes tres cur ordo hic intituletur B. Virginis MARIÆ *de monte Carmelo.*

94. QVibus ex dictis habentur tres rationes huius Tituli dicto Ordini adſcripti. Prima ratio eſt, quia, vt habetur in prima particula, ſanctus Propheta ELIAS ipſum Ordinem ob honorem Virginis MARIÆ, ei in nubecula oſtenſæ, inſtituit.

95. Secunda ratio eſt, propter conformitatem primitiarum ſpontaneæ Virginitatis inter huius Ordinis fundatorem & Dei Genitricem: quæ conformitas olim prophetata, poſtea fuit impleta. Vnde Ioãnes Patriarcha Ieroſol. vbi ſuprà,[a] *Beata Dei Genitrix præputium impudicitiæ ſciuit exemplo* ELIÆ *à ſe pœnitùs circumcidere; dùm quaſi veſtigium hominis iſtius elegit prima fœminarum propter Deum in perpetua Virginitate viuere.* Ideo ait ſponſus Eccleſiæ, Cant. 5. *Caput tuum vt Carmelus.* Carmelus verò, cognoſcens Circumciſionem interpretatur. Rectè igitur ſponſus huic Virgini congratulans ait: *Caput tuum*, id eſt, mens tua, *vt Carmelus*, id eſt, verè cognoſcens circumciſionem: quæ prima fœminarum per ſpontaneam Virginitatem circumcidiſti omnem venereã voluptatem. Vnde Iſidorus; *Fœminarum Virginum beata* MARIA *caput*

Digitized by Google

put eſt. Hæc ille *in primo libro de origine officiorum cap.17.*

96. Tertia ratio eſt, quia primò Capellam in honorem beatæ MARIÆ Virginis conſtruxerunt: & ipſam in Patronā eligentes, eidem ſpecialiſſimè ſeruierunt.

NOTÆ.

ALiam etiam iſtius tituli congruentiam vidimus in Ioannis de Bachone Opuſculis; Regulam videlicet huius Ordinis conformem vitæ ipſius Virginis Deiparæ Ordinis Patronæ.

a *Beata Dei Genitrix præputium impudicitiæ ſciuit exemplo* ELIÆ &c. Locus hic, vt ſcopus, ſic ſcopulus fuit multorum: offendit enim, quòd B. V. MARIAM innuat pro exemplo votæ virginitatis habuiſſe Prophetam ELIAM. Non offendit illum, qui temporis reſpicit prioritatem; nongentis enim, & ampliùs, annis Sanctiſſimam Virginem ELIAS virgo præceſſit: offenderet, ſi naturæ ordinem & prioritatem author aſſereret. Vouit ELIAS; ſed, vt voueret, mouit MARIA. Sic conſtans Carmelicolarum eſt explicatio. Vnū nunc adnoto (plures alibi daturus) Eximium Patrem Petrum Waſtelium. *Quòd Carmelitanus*, inquit, *Ordo* S. ELIÆ *hic* exemplum *dicit, idem re ipſâ eſt atque ſi dicat, Intuitu Virginitatis futuræ Deiparæ, inſtitutum ſuum iſtud* ELIAM *inchoaſſe, ſignificatæ per Nubeculam aſcendentem in montem Carmelum; ipſam autem Virginem* MARIAM, *vti figuratam per eamdem Nubeculam, idem myſterium in ſe ipſa adimpleuiſſe. Qui profectò honor, quòd eius intuitu inſtitutus fuerit Propheticus ille Ordo, maior omnium iudicio eſt, quàm ſi pro virgineo voto ſem primate eius contendere facias* IPSA *dumtaxat* TEMPORA. Ita profundiſſimè doctus ille Pater lib.2. Vindic. Sect.5. art.4. §.5. Pende & expende, Lector, & alia alibi, eidem firmandæ rei, momenta exſpecta.

Vidit & iſtud alius, in ſpiritu quamuis poëtico, è noſtris Poëta, dùm in Epigrammatibus *Marianis*, S.P. ELIAM nubeculam myſterioſam contemplantem, Virginem agnoſcentem, & Ordinem ſuum ei dicantem, dicentemque inducit:

DIVA, *tuum veneror nubis ſub imagine numen,*
Exemplumque Tuæ *virginitatis amo.*
Templa dico, vitamq; nouam Tibi conſecro: Genſq;
ELIANA *ſimul, &* MARIANA *mea eſt.*

Sanè vidit *Marianum* exemplum ELIAS: & quod vidit nongentis annis poſt futurum, ita veneratus eſt & amauit, vt in longinquum anhela mittēs ſuſpiria, eius ſecutus tum ſit EXEMPLVM, quam tanto præibat tempore; ſicque ſuum ei dedicans Ordinem, ab illa MARIANVM, à ſe fecit ELIANVM. Hæc per tranſennam modò pauca, quæ in ſequentibus latiùs proſequemur.

CAPVT IV.

De eiuſdem tituli confirmatione.

Romani Pontifices iſtum titulum confirmauerunt.

97. QVibus rationibus diligenter conſideratis Romani Pontifices ipſum Titulũ & Ordinem tutiſſimè confirmauerunt; vt patet illorum Bullas intuentibus. Vnde Ioãnes XXII. in Bulla de tranſlatione Conuentuum, eam proſequendo ſic ſcribit. *Dum ſacrum veſtrum Ordinem præcelſæ Dei Genitricis* MARIÆ *vocabulo inſignitum & ſublimium veſtrarum virtutum merita penſamus* &c. Hæc ille Pontificatus ſui anno 7.

98. Item Caliſtus Papa tertius, in quadam Bulla Indulgentiarum pro Capitulo Generali Pariſiis celebrato in feſto Penthecoſtes anno 1456. recitans laudes Glorioſæ Virginis MARIÆ, & quomodo vt mater miſericordiæ, & ſedula oratrix pro ſalute fidelium ad Regem, quem genuit, intercedat, conſequenter proſequendo intẽtionem ſuam dicit: *Dilectiſſimi filij vniuerſi Ordinis ipſius Beatæ Virginis* MARIÆ *de monte Carmeli pro laudabili Reformatione in ciuitate Pariſienſi Capitulum Generale celebrare intendunt.* Hæc ille Pontificatus ſui anno 2.

99. Cum ergo, quod Sedes Apoſtolica approbat, hodie teneatur acceptum, *diſtinctione* 19. *Si Romanorum.* Ideo non detrahendum ſed congratulandum eſt his, qui florem pulchritudinis, & tantæ Virginis titulum optimè meruerunt. Quàm malum enim eſt, à Sedis Apoſtolicæ obediẽtia reſilire, patet *Extr. de elect. & electi poteſtate cap. ſignificaſti.*

NOTÆ.

De iſto titulo vide dicta nu. 66. & 73.

TItulum iſtum etiam ſpecialiter confirmatum fuiſſe tempore celeberrimi iſtius Concilij Epheſini, communi ferè omnium hiſtoricorum noſtrorum calculo receptum eſſe, tradit Lezana in Annalibus ad annum Chriſti 430. Quod etiam refert Carthagena *in Homiliis lib.* 17. *homilia* 1.

Glorio-

Glorioſum hunc FRATRVM MARIÆ titulum, dum in Anglia inuiderent & oppugnarent Æmuli, ipſa glorioſiſſima cœli Regina MARIA ſtupendo miraculo approbauit, dum nos Carmelitas, Ceſtriæ in proceſſione ligneam eius imaginem ſalutantes dicendo AVE MARIA, ſuos eſſe FRATRES aſſeruit. *O miraculum!* (lib. Maria patrona referens lezana) *lignea imago eos capite inclinato ſalutat, & digito extenſo ter dicit alta voce,* Ecce ſunt FRATRES MEI. *Et tertia vice:* Ecce ſunt FRATRES MEI; qui viderit vnum ex eis, viderit vnum ex FRATRIBVS MEIS. Magnum hoc beneficium conſiderans è noſtris Poëta *in Epigrammatibus marianis,* ad æmulos ſic cecinit:

Rumpere iam, liuor; Marianos *dicere* Fratres
Dum renuis, nos en ipſa MARIA *probat.*
Ecce mei Fratres, *inquit. Tu perge negare,*
Vt velit hæc FRATRES *dicere ſæpe ſuos.*

Sic ſemper nocet inuidia, vt attollat; ſemper ſuas offundit tenebras, vt ſplendidior ex illis lux coruſcet. Sed de glorioſi huius tituli, tum impugnatione in Anglia, tum multiplici defenſione ac Confirmatione per ipſam Cœli Reginam; tū etiam per Summum Pontificem Vrbanum VI. fidelibus, Ordinem ipſiuſque alumnos ſic nuncupantibus, Indulgentias largientem: & per Vniuerſitatem Cantabrigienſem, ſolemni decreto motas circa eum controuerſias dirimentem, dicemus *parte 3. cap.* 33. Quodque paſſim Summi Pontifices in ſuis Bullis ſeu Litteris Apoſtolicis, eo titulo ordinem compellent, & inſignitum declarent, irrefragabile perhibet teſtimonium Bullarium Ordinis: prout latiùs dicemus *parte 5. cap.* 1.

PARTI-

PARTICVLA TERTIA

DE REGVLA,

CONFIRMATIONE ET HABITV ORDINIS, AC DE EIVSDEM TRANSLATIONE

A TERRA SANCTA:

ATQVE MVLTIPLICATIONE IN EVROPA.

CAPVT I.

De Regula Ordinis ſcripta anno Chriſti quadringenteſimo duodecimo, graui perſecutione Ordinis per Coſdroem & Humar, ac mutatione pallij albi in Barratum.

Tempore Arcadij & Honorij Imperatorum ſcriptus fuit Liber qui vt Regula in hoc Ordine receptus & diu obſeruatus fuit.

100 FVit de Religione prædicta vir miræ ſanctitatis nomine Ioannes, ſuperiùs ſæpè nominatus, tempore Archadij Imperatoris, Ieroſolymitanus Patriarcha, & Epiſcopus XLIV. poſt Sanctum Iacobum: de quo habetur Lib. XI. hiſtor. Eccleſ. *In Ieroſolymis poſt Cyrillum Ioannes Apoſtolicas reparauit Sedes.*

101. Hic videns, quòd propter miniſterium ſuſcepti officij ſuis cum ſodalibus Religioſis manere non poſſet, Fratrem Capraſium eis Patrem conſtituens, librum illis ſcripſit (ſuperiùs allegatum) anno Domini quadringenteſimo duodecimo, tempore Innocentij Papæ primi: in quo Libro primariam

riam ſuę Religionis inſtitutionem & Fundatoris dignitatem, & geſta ſancta comprehendit, vt ſucceſſores illorum Patrũ in libro illo, tanquam in nitido ſpeculo, inſtitutionem ſuam intuentes eam propenſiùs obſeruare conarentur: ſecundùm quam vſque ad tempora Heraclij Imperatoris, ad exemplũ Fundatoris, & priſcorum Patrum dictæ Religionis, pacificè in Terra Sancta ſunt conuerſati.

102. Circa annum verò Domini ſexcenteſimum decimum ſeptimum ſacrilegus Coſdroes Rex Perſarum Ieroſolymam aduenicns totam Terram ſanctam deuaſtabat: de quo cum Heraclius victoriam obtinuiſſet, & poſt reparationem Terræ Sanctæ cum triumpho ad propria remeaſſet, mox quidam Rex Arabiæ, nomine Humar, diſcipulus perfidi Mahometi, atque regni eius ſucceſſor tertius, cum ingẽti multitudine Saracenorum contra Terram Sanctum veniẽs, eam obtinuit, ſanctamque Ciuitatem Ieruſalem anno Domini ſexcenteſimo trigeſimo nono cepit. *Terrà Sancta deuaſtatur à Coſdroe Rege Perſarum* *deinde Homar.*

103. Et vt refert Cyrillus ad Fratrem Euſebium, tempore illo, inter alia, quæ à Saracenis paſſi ſunt, quia eorum ſatrapæ veſtibus albis induti fuerunt, dictis Religioſis interdixerunt, ne de cætero pallio albo vterentur: quapropter, coacti dimittere Pallia Alba, ex tunc pallia barrata, quæ carpitas vocabant, vnanimiter aſſumpſerunt, & ſucceſſores eorum per longiſſimam temporis ſucceſſionem portauerunt. Vnde Conſtitutione Capituli Generalis prædicti Ordinis in Londoniis celebrati anno Domini milleſimo ducenteſimo octogeſimo primo, ſic inuenitur: *Frater profeſſus habeat vnam Carpitam, quæ eſt noſtra Religionis ſignum, non de petiis conſutam, ſed contextam, & habeat ſeptem radios tantùm, vt ſimus vniformes.* Quo moraliter ſignificabatur circumamictos nos eſſe debere virtutum & ſeptiformis gratiæ varietate. *Qui cogit deponere cappas albas & aſſumere barratas.*

104. Proceſſu verò temporis, quia ſignum hoc in partibus Galliarum & Italiæ minùs religioſum hominibus videbatur; ideò authoritate Nicolai Papæ quarti in Capitulo Generali in Monte Peſſulano anno Domini milleſimo ducenteſimo octogeſimo ſeptimo celebrato, Cappam Albam in ſignum ſuæ Religionis aſſumpſerunt. *Pro quibus ſucceſſu temporis iterum reſumpta ſunt alba.*

105. Ipſe etenim Nicolaus Papa quartus conceſſit, & or-

dinauit, vt pallia Barrata deponentes, pallium Album, quod ad imitationem Fundatoris, & priſcorum Patrum huius Religionis olim portauerant, vnanimiter aſſumerent: vt patet in Regiſtro primi anni pontificatus ſui. Cui pallio caputium addiderunt, & Cappam vocauerunt vſque in pręſentem diē. Quorum palliorū Barratorum depoſitionem, & Capparum albarum aſſumptionem confirmauit eius ſucceſſor Bonifacius Papa octauus, Pontificatus ſui anno primo.

NOTÆ.

ISta de Ioanne Patriarcha Hieroſolymitano, & libro per modum Regulæ ab eo ſcripto deſumpſit Boſtius, ex S. Cyrilli Opuſculo hic ſuprà *cap.* 1. vbi adnotauimus Ordinis huius fuiſſe Regulam triplicicē, ſeu potiùs vnam ſub variis circumſtantiis.

De perſecutionibus Coſdroæ & Homar ac mutatione capparum albarum in barratas longè ante Boſtium ſcripſit idē S. Cyrillus dicto libro *cap.* 2. *&* 3. quæ elucidabuntur *parte* 3. *cap.* 26. & ſequentibus. Depoſitio autem capparum Barratarum, & receptio albarum viuæ vocis oraculo ab Honorio Quarto, de conſilio Cardinalium, permiſſa erat fieri, vt teſtes ſunt litteræ D. Geruaſij Cardinalis tituli S. Martini in Montibus ad Priorem Generalem, cæteroſque Patres Capituli Generalis congregandi, quod celebratū fuit in Conuentu Montis-peſſulani anno 1287. feſto S. Mariæ Magdalenæ: factumque poſteà per ſpecialem Bullam probauit Bonifacius Octauus. Quòd Nicolaus IV. id fieri conceſſerit (magis credimus iam factum approbaſſe) indicat Lezana *in Annalibus ad annum Chriſti* 1295. *nu*. 3.

CAP. II.

De recuperatione Terræ Sanctæ per Godefridum de Bulyon, & refloreſcentia, ac reſtauratione Ordinis per Aymericum Patriarcham Antiochenum: deq; compendioſiori Regula per S. Albertum Patriarcham Ieroſolymitanum data, atque iure ordinario ab eodem confirmata.

106. ANno verò * Domini milleſimo nonageſimo nono Terrâ Sanctâ per Godefridum Ducem Lotharingiæ

giæ, & exercitum cruce ſignatorum reſtitutâ Chriſticolis, multi percipientes dictorum Religioſorum Mōtem Carmeli inhabitantium, conſtantiam & deuotionem, relictis mundi oblectamentis, affectabant eorum conſortio aggregari *b*. *Carmelitana Religio reſtauratur.*

107. Vnde Iacobus de Vitriaco: *Sancti viri*, inquit, *& ſolitarij ſeculo renuntiantes, varijs deſiderijs tracti, & feruore Religionis accenſi, relictis turbis, & vrbibus, elegerunt ſibi loca eremitica ad imitationem ſancti Prophetæ* ELIÆ *in monte Carmeli iuxta fontem, qui fons* ELIÆ *dicitur, vitam ſolitariam ducebant in aluearibus modicarum cellularum tamquam apes Domini dulcedinem ſpiritualem mellificantes.* Hæc ille Lib. primo Hiſtoriæ Orientalis, quæ incipit: *Terra Sancta promiſſionis Deo amabilis: cap 52.*

108. Et Aymericus Patriarcha Antiochenus, qui ad ſuccurſum Terræ Sāctæ venerat, eorū ſanctitatis gratiâ eos ſpecialiter in Domino nutriuit; &, cum eſſet Apoſtolicæ Sedis Legatus, ſtatuit vt deinceps, qui diceretur Prior, eis ita præeſſet, vt quilibet aliorum ei obedientiam deuoueret. Quamuis enim ante Patrem habuerant, cui obediebāt, quem hebraico ſermone *Abba* vocabant, minimè tamen voto aſtricti fuerant. Elegerunt ergo vnanimiter Fratrem Bertholdum in Priorem, ſub cuius cura & regimine erant multis annis ſecundùm Inſtitutionem Patrum, per Ioannem Patriarcham eis traditam. *Per Aymericum Patriarcham Antiochenum,*

109. Deinde ſucceſſit ei Frater Brocardus: quo eis præſidente, Venerabilis Albertus, tunc Patriarcha Ieroſolymitanus, & Sedis Apoſtolicę Legatus, omnes in vnum congregauit: & quædam ſalubria, maximè quæ ſunt de ſubſtantia voti, & aliquas obſeruationes, ex prædicta inſtitutione Ioānis ſui prędeceſſoris interſerens, quas in ſpeciali magis determinauit, ſcripſit eis certam Regulam ante Concilium Lateranenſe, in quo Inſtitutio Religionum fuit Sedi Apoſtolicæ reſeruata, vt patet. *Extr. de Relig. domibus cap. Ne nimia.* *& Albertū.*

110. Quòd autem huius Religionis Inſtitutio dictum Concilium præceſſerit patet 6. Decretalium *rubr. de Religioſis domibus cap. Religionum diuerſitatem.* Et etiam patet ipſius Regulæ prima confirmatio iure communi, ſiue ordinariæ inſtitutionis. Et ex tunc cœperunt dicti Religioſi, iuuante mu-

nificentia virorum nobilium, diuerſa conſtruere Monaſteſteria, ſecundùm formam in Regula deſcriptam: vt poſteà dicetur.

NOTÆ.

a. Conſentit ad eumdem annum Baronius,& in noſtris Annal. Lezana noſter, qui & *ibidem num.* 16. munificæ eiuſdem Godefridi in Carmelicolas,ſic ex Mantuano noſtro *in ſua contra detractores Apologia*, meminit pietatis: *Habeo apud me decretum* Godefridi,*qui captâ Hieroſolymâ de Syris triumphauit, ſuper quadam pietate,quam omni Sabbato iubebat exhiberi fratribus noſtris,qui tunc incolebant montana Iudææ, per quæ tranſiuit* MARIA, *cum ad ſalutandum Elizabeth ſe conferret*. Meminit etiam Guilielmus Tyrius *de bello Sacro lib.9.cap.9.* Dictum Godefridum Carmelum Montem aſcendiſſe, noſtrumque ibi monaſterium viſitaſſe, ex Coria notat idem Lezana ad ann. 1100. num.2.

b. Ita quoque Iacobus de Vitriaco *in hiſtoria Ieroſolymit. cap.51.* Inter illos verò, qui ſe *eorum* tum *conſortio aggregarunt*, S. Bertholdus de Malephayda, voti in obſidione Antiochena reus,vnus fuit, vt notat idem Boſtius *lib.6.ſuæ hiſtoriæ cap.9.*Votum ſic refert Lezana ad an.1099. num.9. *In hac tribulatione S. Bertholdus de Malephayda magno mærore confectus, promiſit ſe Deo & B.*MARIÆ *Virgini iugiter in Monte Carmeli ſeruiturum,ſi Dominus reſpiceret plebem ſuam*. Proſequitur tum cœleſtem apparitionem Bertholdo factam, quam ibi videre poterit curioſus. Hanc tum Ordinis multiplicationem conſiderans pius & eruditus Abbas Trithemius,*lib.de laud.Carmel. cap.* 8. ſic ſcribit. *Numerus fratrum de Monte Carmelo valde multiplicatus eſt,in tantum, vt præ multitudine Montes implerent & vrbes. O ſi tunc Ordinis Carmelitici decorem in ſua maieſtate vidiſſes? numquam fuiſſe ſimilem alium exclamares.Erat videre delectabile, fratres innumerabiles circa Montem Carmelum habitantes in cellulis & cauernis petrarum &c.*

De Aymerico,S.Alberto & Regula ab eo tradita accuratè ſatis actum eſt ſupra in libro S.Cyrilli cap.4.& 5.in notis.

CAPVT III.

De Confirmatione Regulæ, & Ordinis per ſummos Pontifices.

III. Similiter iure ſpeciali multi ſummi Pontifices prædictam Regulam, & Ordinem approbantes tutiſſimè firmaue-

Digitized by Google

firmauerunt. Quod etiam notatur *in ſpeculo Hiſtoriali Lib.* 31. *cap.* 123.

Carmelitarum Regula & Ordo multipliciter cõfirmatur.

112. Primò per Honorium Papam tertium, vt ibidem habetur. Sed notandum hoc fuiſſe factum ſanctiſſimæ Dei Genitricis MARIÆ monitione. Tempore enim iſtius Honorij, felicis recordationis, anno decimo octauo Pontificatus ſui, vindicta Dei contra æmulos dicti Ordinis ita ſæuit, vt repentino interitu vnâ nocte interierint: fruſtrà enim laborabant, qui Ordinis confirmationem, conſilio Dei ab ELIA inſtituti, & à Chriſto in Transfiguratione confirmati, impedire nitebantur. Sic Religionem Chriſtianam deſtruere volentibus dixit Gamaliel: *ſi ex hominibus eſt conſilium hoc aut opus, diſſoluetur: ſi verò ex Deo eſt, non poteritis diſſoluere: ne fortè & Deo repugnare videamini. Actor.* 5. Patet ergo, quòd opus, conſilio Dei factum, homines diſſoluere non poterunt.

& quidem ab Honorio III. iubente SS. Deipara.

113. Solemnis itaque Commemorationis Feſtiuitas, quę in dicto Ordine 16. menſis Iulij celebratur, edocet tam precellẽtis Aduocatæ laudes ampliare deuotas, quæ ſuum Ordinem ab illorum perſecutione liberauit, vt expreſſiùs patet in Legenda prædictę Commemorationis, quæ incipit, *Inuiolabilis antiquitatis authoritas.*

114. Secundò fuit confirmata à Gregorio nono. Tertiò Innocentius IV. prædictam Regulam declarauit, mitigauit, & confirmauit. Similiter Alexander Papa quartus & alij ſucceſſores, ſub beati Petri & ſua protectione ipſum Ordinem, cum bonis, & perſonis ſuis, ſuſcipientes, diuerſis priuilegiis & prærogatiuis munierunt.

115. Denique Ioannes Papa XXII. formando intentionem ſuam ex præmiſſis approbationibus, & tangendo illud ſexti Decretalium §. *Cæterum,* dixit: *nos autem ad dictum Ordinem, quem in ſtatu ſuo firmo & ſolido & ſtabili decernimus, & volumus permanere: conſiderationis initium dirigentes, ad ea libẽter intendimus, per quæ profeſſores iam dicti nullum internæ pacis patiantur excidium &c.*

116. Et volens idem Romanus Pontifex, vt de cætero feruentiùs, & plus ſolitò verbum Dei per mundum ſeminarent, eos parificauit Prædicatoribus, & Minoribus in omnibus gratiis, & Clementinis, eiſdem conceſſis. Quod per om-

Digitized by Google

nes ſucceſſores ſuos Romanos Pontifices confirmatum, gratum, & acceptum eſſe dignoſcitur.

117. Ex præmiſſis patet Confirmatio ſacri Ordinis Beatiſſimæ Dei Genitricis MARIÆ de Monte Carmelo. A quo Mōte propter paganorum inſultus compulſi ſunt anno Domini milleſimo ducenteſimo trigeſimo octauo per varias mundi regiones diſpergi, vt expreſsè habetur in hiſtoriali ſpeculo priùs allegato.

NOTÆ.

118. DE antiqua & multiplici Ordinis Confirmatione ſpecialiter agemus *parte 8. cap. 9.*

a *Notandum hoc* (Confirmationem Ordinis noſtri & Regulæ) *fuiſſe factum SS. Dei Genitricis* MARIÆ *monitione.* Hiſtoriam referunt Sriptores noſtri priſci, & neoterici ac plures exteri, citati in Annalibus Ordinis ad annum Chriſti 1226. Vnius nobis hîc ſufficient verba Ioannis Palæonydori in ſua Hiſtoria Carmelitana, lib. 3. cap. 5. vbi ſic rem deſcribit: *Fratres Honorium Tertium cum Cardinalibus ſuppliciter orant, vt antiquam Propheticam Religionem, Ordinem, Albertique Regulam ſuæ iam confirmationis munimine roboraret. Diſtulit autem Matris Dei milites exaudire Vicarij Chriſti Curia. Quàpropter ſacratiſſima Dei Mater* MARIA *tenebris noctis interruptis, æthereo cum lumine adueniens, Summum Pontificem admonuit, ad petentium vota animum dare. Nec eſt* (inquit) *aduerſandum in his dum iubeo, nec diſſimulandum, dum promoueo. Inſinuauitq́, eidem duos de Curialibus ſuis, dictæ Religionis æmulos, Deo vltore eſſe plexos, diſpari exitu, ſed diſceſſu pari.* Bzouius in Annalibus, & Gononus in Chronico Mariano caſum commemorant ad annum Chriſti 1217. Lezana autem ad dictum annum 1226. Vbi etiam habet Bullam Honorij Tertij Regulæ confirmatiuam.

Quæ æmulos Ordinis è medio ſuſtulit.

CAPVT IV.

De multiplicatione Ordinis in Terra Sancta, & recenſus præcipuorum aliquot Monaſteriorum ibidem.

119. REligioſi Carmelitæ, ſicut in Terra Sancta exordium Religionis ſuæ ſumpſerunt, ita in illa patria dudùm habitare

habitare conſueuerunt. Et Diuus Albertus Patriarcha, in Monte Carmelo prope fontem ELIÆ monaſterium eis ædificauit,ſecundùm formam figuræ in Regula deſcriptæ,in ſitu iſto, vbi ELIAS orando Nubeculam viderat,& SEMNION cōſtruxerat: & eius ſucceſſores capellam beatæ MARIÆ habuerant. Propter quod ex tūc, iuuāte munificentiâ virorum nobilium,& largitate hominum fidelium,cœperunt dicti Religioſi in diuerſis eremis,& vrbibus Syriæ Monaſteria ſuæ Religionis ſimiliter conſtruere,apta & commoda ad vitam ſolitariam ſeruandam,ſecundùm memoratam Regulam.

Ordinis huius monaſteria in Terra Sancta deſignatur.

120. Horum autem Monaſteriorum nunc quædam exprimamus. Quippe in Prouincia Syriæ,quæ appellatur Phœnix,à Monte Carmelo procedendo verſùs partem Aquilonarem ad quatuor milliaria,eſt Acon ciuitas magna ſuper mare ſita, quæ alio nomine in ſacra Scriptura vocatur Ptholemaida, in qua dicti Religioſi ædificauerunt Monaſterium ſui Ordinis.

121. Procedendo verò à Ptholemaida vlterius ad quatuor leucas, eſt Tyrus, ciuitas munitiſſima, in corde maris ſita: cuius exterior planities rigatur riuis procedentibus ex puteo aquarum viuentium, cuius meminit Salomon in Canticis Canticorum: qui nimirum per leucam diſtat à Ciuitate Tyro: vbi habuerunt dicti Fratres Monaſterium ſui Ordinis.

122. Porrò de Tyro procedendo vſque ad quinque leucas,eſt Sarepta Sydoniorum,ſupra mare ſita,ciuitas quoque glorioſa; nunc verò habens octo domos: ante cuius portam Auſtralem Fratres huius Religionis olim ædificauerunt Capellam quamdam,ad honorem Virginis MARIÆ, quæ adhuc extat,in eodem loco in quo ELIAS obuiauit mulieri Viduę, apud quam in Sarepta manſit & cuius filium Ionam à mortuis ſuſcitauit.

123. Vlteriùs autem ad viginti ſex leucas eſt Tripolis, ciuitas nobilis, in qua pædicti Fratres ſimiliter habuerunt ſuæ Religionis Monaſterium. Sed de Tripoli procedēdo vlteriùs,quaſi ad tres leucas,occurrit mons Libani: & ibi in ſolitudine, prope fontem hortorum, habuerunt dicti Fratres

tres Monaſterium appellatum *Belli Loci*, propter pulchritudinem loci.

125. In Prouincia autem Syriæ, quæ Palęſtina nominatur, habuerunt dicti Fratres antiquitùs pæne omnes manſiones ſuæ Religionis: ſed propter crebras diſſipationes huius Prouinciæ, Samaria, Bethel, Galgala, Ierico, vbi olim habitauerant, fuerunt penitùs euerſæ.

126. Verumtamen iuuantibus deuotis peregrinis Chriſtianis, ſepulchrum Domini viſitantibus, habuerunt in ciuitate ſancta Ieruſalem, iuxta portam Auream, Monaſterium ſui Ordinis: quæ à Monte Carmelo diſtat per triginta duas leucas, versùs Auſtrum.

127. In eadem quoque Prouincia, in Regione Samariæ, inter Galgala & Ierico, eſt deſertum Quarantenæ, diſtans à Monte Carmelo per viginti leucas versùs Notum, vbi dicti Religioſi ædificauerunt, prope fontem *Eliſei*, ſuæ Religionis Monaſterium, quod fuit appellatum, *Domus in Eremo Quarantenæ*. In eadem autem Prouincia in Regione Galilææ ad duodecim leucas de Monte Carmelo, contra Orientem, eſt Eremus illa, in qua Chriſtus frequenter prædicauit: vbi & dicti Religioſi habuerunt ſuæ Religionis Monaſterium.

128. Hæc omnia & alia Monaſteria, ſumpſerunt Inſtitutionem & Regulam à Monaſterio Montis Carmeli & fuerunt ſubiecta dicto Monaſterio, & eius Priori. Hæc omnia ex chronicis Fratris Gulielmi de Sanvico.

129. De quorum multiplicatione Philippus Abbas Ieroſolitanus dicit ſuper illud Ioan. 1. *Miſerunt ab Ieroſolymis Sacerdotes & Leuitas. O Carmelitarum Religio! quàm magnificata es in domo Domini! Numquid olim à modico & tenui fonte Propheta Dei* ELIÆ *principium habuiſti? Et ecce nunc in magnum fluuium creuiſti. Tu olim plantata in Eremo, nunc facta es ciuitas magna in populo. Tu autem habes Fundatorem in paradiſo adhuc viuentem: & glorioſam Virginem* MARIAM, *Reginam cœli, Dominam mũdi, & Imperatricem Infernorum, in Patronam ſingularem.* Et poſt pauca ſubdit: *ſicut de te olim proceſſerunt Patriarchæ & Prophetæ, ſic nunc procedunt à te Sacerdotes Leuitæ.* Hæc ille.

NOTÆ

Digitized by Google

N O T Æ.

IN Terra Sancta olim potiſſimùm floruit hic Ordo:& quidem in ea ferè ſola,tempore Legis Veteris : in Noua autem ad alia loca varia dilatatus fuit,vt dicenda *parte* 3. declarabunt. Poſt recuperatam autem Ieroſolymam per Godefridum de Bulyon, Religio hæc, perſecutionibus diuturnis grauiter afflicta,& oppreſſa, quantoperè refloruerit, tradunt paſſim noſtri hiſtorici & Annales.

Præter iſtos à Boſtio recenſitos Conuentus in Terra Sancta erant ibi alij plures:habuit enim ibi Ordo Conuentus ſeptuaginta ſeptem: quorum omnium fecit iacturam, ſub annum Chriſti 1290. prout videre licebit hîc inferiùs *parte 3.cap.32.*

Nequaquam omittenda hic ſunt, quæ doctiſſimus Commentator Iacobus Tirinus ad tertij Regum cap.17. adſcripſit,quibus Boſtio de locis à Carmelitis in Terra Sancta inhabitatis ſubſcribens, ait: *Non vna erat & certa Sedes* Eliæ,*ſed pro varia diſcipulorum ſuorum neceſſitate vel ſolatio,nunc in Galgalis, nunc in Bethel,nunc in Iericho(vt colligitur ex* 4. *Reg.*2.) *nunc aliis locis degebat: ſed omnium frequētiſſimè in Monte Carmelo.* Subdit paulò poſt: *Et videtur hæc in Carmelo Prophetarum colonia, ob frequentiorem iſtic* Eliæ *atque* Eliſei *frequentiam, & prælustriora ibi patrata miracula,inter reliqua eorumdem cœnobia principem locum tenuiſſe:vnde & nomen illis adnatum* Carmelitarum.

C A P V T V.

De Ordinis extirpatione è Terra Sancta,eiuſdemq; tranſplantatione ac multiplicatione in Europa.

131. SEd,proh dolor ! infidelibus poſtmodum in Terra Sancta contra Chriſtianos inſultantibus, facta eſt deſolatio magna in populo. Et quibuſdam prædictorum Religioſorum Monaſteriis deſtructis,Innocentius Papa quartus, non parùm eis compatiens, omnibus Chriſti fidelibus per Apoſtolica mandata ſcripſit, ad quos peruenire eos contingeret, quatenùs de opportunis locis, in quibus poſſent ſecurè Domino famulari,eis prouiderent:ſicut in Regiſtro ſecundi anni ſui Pontificatus expreſſiùs habetur. *Ordo deſtruitur in Terra Sancta.*

132. Quidam tamen Eccleſiarum Rectores contra eos inſultantes, diuina celebrare eis nòn permiſerunt , alij ne *In Europa multiplicatur.*

cœmiterium haberent, prohibuerunt. Et cum multi eis moleſti eſſent, Virgo MARIA, eorum ſingularis Patrona, Priori ipſorum reuelauit, vt ad ſummum Pontificem Innocentium intrepidè accederent. Quo facto moleſtationes huiuſmodi, per cenſuram Eccleſiaſticam, appellatione poſt-poſitâ, compeſcuit: ſicut diffusè habetur in Regiſtro noni anni Pontificatus ſui.

133. Et quia eorum plantatio erat dexteræ Excelſi, ideò, diuina prouidente clementiâ, quanto plùs in Terra Sancta decreſcebant, tantò plus in aliis mundi Regionibus multiplicabãtur. Nouiſſimè tamẽ ſancti Ludouici deuotione in partibus Occidentalibus manere cœperunt.

134. Quibus ſic multiplicatis prædicta Monaſteria in Terra Sancta funditùs fuerunt euerſa. Monaſterium autem Montis Carmeli nouiſſimè poſt aliorum dirutionem anno Domini milleſimo ducẽteſimo nonageſimo primo igne crematum eſt, Fratribus in eo inuentis gladiis trucidatis.

NOTÆ.

LAmentabilem hiſtoriam deſolationis Terræ Sanctæ, & euerſionis omnium Monaſteriorum huius Ordinis, nec non tranſlationis eiuſdem in Europam, poſteritati commendauit illorum temporum Scriptor accuratus, multorumque teſtis oculatus, Gulielmus de Samuco (alij ſcribunt de Sanuico) & poſt eum alij noſtri hiſtorici: noſque poſt illos, & de illis compẽdiariam relationem dabimus hic *parte 3. cap. 31. & ſequent.*

EPILOGVS.

135. ET hæc de Inſtitutione, Intitulatione & Confirmatione dicti Ordinis, cum ſuis annexis, ſufficiant; de quibus ſimiliter Vniuerſitas Cantabrigiæ tradit teſtimonium validum: in cuius Regiſtro, ſub Ioanne de Donewico, eiuſdem Vniuerſitatis Cancellario, habetur ſic: *Ordinem Beatæ* MARIÆ *de Monte Carmelo in iure communi, & ſpeciali confirmatum, & titulo Beatæ* MARIÆ *Dei Genitricis fore ſpecialiter inſignitum, ac Fratres dicti Ordinis, prout ſufficienter apparuit, per præmiſſa,*

Digitized by Google

miſſa, exhibita, producta & allegata, ELIÆ & *Eliſei Sanctorum Prophetarum fore imitatores & ſucceſſores, reputamus, decidimus, & decidendo declaramus. Datum Cantabrigiæ 23. die menſis Februarij anno Domini milleſimo trecenteſimo ſeptuageſimo quarto.*

NOTÆ.

EX illo ſolemni Vniuerſitatis Cantabrigienſis decreto plura mox adducemus *parte 2. cap. 2.* Hoc autem celebre decretum debita æſtimatione attollit, & æmulis, maximè cuidam Cõmentatori, opponit, eximius Pater Waſtelius *lib. 3. vindic. ſect. 3. art. 4. §. 5.* quem quoad Carmelitanam hiſtoriam lectum velim ab omnibus & intellectum.

APPENDIX.

De varijs nominibus, quibus Eliani Inſtituti ſectatores appellati fuerunt: Deq; duratione Ordinis huius ad finem mundi, à S. P. ELIA *exorata, & à glorioſa Virgine Deipara promiſſa.*

136. IN veteri Lege profeſſores huius Religionis vocabãtur *Prophetæ*, id eſt pſallentes; quia per ELIAM Prophetam fuerũt ad illud officium inſtituti, vt prophetarent, id eſt Domino pſallerent: & vt ipſum non ſolùm corde & ore, ſed & muſicis etiam inſtrumentis laudarent. *Religioſi huius Ordinis in Lege veteri dicti Prophetæ,*

137. Et quia ELIAS quoſdam ex profeſſoribus, excellentes Prophetas, ſicut Eliſeum & Ionam ſecum aſſumpſit ad alios regendos, ideò ſecundò appellati fuerunt *Filij Prophetarum*, quia diſcipuli eorum, & ſub diſciplina regiminis eorum, quaſi Patrum ſuorum, conſtituti; de ELIA enim dicitur Eccleſiaſtici 48. *Facis Prophetas ſucceſſores poſt te.* *Filij Prophetarum,*

138. Et quia Montem Carmeli, exemplo ELIÆ & *Eliſei* Prophetarum frequentabant, & eorum ſucceſſores ibidem in ſancta pœnitentia degebant, ſicut dictum eſt; ideo Tertio appellati fuerunt *Carmelitæ*. *Carmelitæ,*

139. In noua verò Lege primò vocati erant *Religioſi*, vt diuino cultui totaliter mancipati. Et ideò beatus Lucas inter alios, in diuino cultu deuotos, ſub eodem titulo eorum me- *Deinde nũcupati fuere Religioſi.*

moratus fuit, dicens, Actorum 2. *Erant in Ieruſalem habitantes viri Religioſi.*

Monachi, 140. Conſequenter, quia eorum conuerſatio à ſeculari vita diſcrepabat, quam fugientes, extra vrbes ſoli in montibus & ſolitudinibus præcipuè ſtabant, ſe & mundum exemplo ELIÆ, lugentes, quartò etiam appellati ſunt *Monachi,* quaſi triſtes & ſoli. Dicitur enim Monachus à Μόν@ græcè, quod eſt vnus Latinè; & χά@ græcè, quod eſt triſtis Latinè.

Eremitæ, 141. Sed quia Monachorum alij ſunt Cœnobitæ, alij Eremitæ, & profeſſores huius Ordinis olim in eremis maximè degebant; propterea appellati etiam fuerunt *eremitæ*, quaſi à conſpectu hominum remoti.

Anachoretæ, 142. Septimò vocati erant *Anachoretæ*, quaſi angentes corda ieiuniis & afflictionibus, & ſurſum corda ad Deum leuantes. Vnde in Collationibus Patrum *Anachoretæ*, id eſt ſeceſſores, meritò nuncupabantur; eo quòd nequaquam hac contenti victoriâ, quâ inter homines occultas dæmonum inſidias calcauerunt, aperto & manifeſto conflictu dæmonibus congredi cupientes, vaſtos Eremi receſſus penetrare non timeant ad imitationem S. Ioannis Baptiſtæ, qui in Eremo totâ ætate permanſit; ELIÆ quoque & *Eliſei*, atque eorum, de quibus Apoſtolus ita commemorat: *Circuierunt in melotis, in pellibus caprinis, anguſtiati, afflicti, egentes: quibus non erat dignus mundus.* Hoc idem *cap.* 7. *Collationis Abbatis Pyamonis*, & incipit, *Cum perueniſſemus* &c. Sed quidam prædictorum titulorum ſunt cõmunes aliis, qui propter prædictas cauſas vocantur *Religioſi*, & *Monachi*, & *Eremitæ*.

143. Sed quia his diebus profeſſores huius Ordinis magis inhabitant villas, & ciuitates, quàm deſerta; ideo ex diſſimilitudine quaſi euenit, quòd nunc raro appellantur *Anachoretæ* & *Eremitæ*, ſed ſuum ſpecialem titulum retinentes, locum vbi, & Patronam ob quam, originem ſumpſerũt, exprimentes, vocãtur, *Fratres Ordinis Beatiſſimæ Dei Genitricis* MARIÆ *de Monte Carmelo.* Igitur ratione primariæ inſtitutionis, quia ob honorem Dei Genitricis MARIÆ ELIÆ per Deum in Nubecula præoſtenſæ, inueniũtur inſtituti, meritò ſimili præfulgent titulo.

Fratres Ordinis B. V. MARIÆ de Monte Carmelo.

144. Ve-

Digitized by Google

144. Verum eſt, quòd tempore Chriſti inſurgebant adulterinæ frondes, religiosè exteriùs incedentes, ſed interiùs Chriſtum odientes & miraculis eius inuidentes; de quibus *Matthæi* 15. dicit Chriſtus: *Omnis plantatio, quam non plantauit Pater meus cæleſtis, eradicabitur.*

145. Sed ELIAS in Transfiguratione cùm Domino apparens, obtinuit ſuis precibus, vt Religio inſtinctu Spiritus ſancti ab ipſo plantata, creſceret, & vſque in finem mundi perduraret. De quo Ioannes Hildesheim *b* eiuſdem Religionis Profeſſor *in Tractatu ſuo cum detractore Ordinis Carmelitici*, qui incipit: *Vetuſtæ Religionis Carmeli montis*: vbi capite quinto ſic: *Tempore felicis recordationis D. Clementis Papæ ſexti fui ſtudens in Auenione: ſeruiuiq́ pro tunc, recolendæ memoriæ, Magiſtro Petro Thomæ, tunc ſcholas Regenti, viro magnæ ſcientiæ, magnæ famæ, magnæ opinionis, quoad ſanctitatem vitæ. Cumq́ more ſolito coram ipſo dormirem, in ſancta nocte Penthecoſtes vocibus dulcibus & miris motibus expergefactus, repente ſurrexi. Petij pro tunc ab eo quid ſecum habuiſſet? ipſe verò noluit indicare mihi: multiplicaui preces flexis genibus; & tandẽ vix obtinui: præmiſſo tamen iuramento, quòd non reuelarem, quam diu forem ipſe ſuperſtes, & tunc, dixit: In triſtitia mentis & feruentibus deſideriis obdormiui, deſiderans à Beata Virgine Religionis meæ patrocinium, & conſeruationem. Ipſa mihi reſpondit: Petre, ne timeas; quia durabit in finem Carmeli Religio noſtra; nam & pro ea ſupplicauit filio meo primus Ordinis Patronus* ELIAS *in Transfiguratione, ac impetrauit. Iſte Petrus Thomæ poſtea Patriarcha Conſtantinopolitanus multis claruit miraculis, c martyr Domini glorioſus.*

B. Petro Thomæ à SS. Virgine Deipara ſpondetur patrocinium, & perpetua conſeruatio Ordinis.

N O T Æ.

146. CVltores huius Ordinis antiquitùs etiam vocati fuère a *Eſſeni*, de quibus latè agit Boſtius in libro de Patronatu cap. 3. & nos infrà parte 3. cap. 4. De variis titulis & nominibus, quibus Profeſſores huius Religionis nuncupati fuère, latiùs tractat Lezana tomo 1. Annalium in apparatu,

a Religioſi huius Ordinis etiam Dicti ſunt Eſſeni.

147. Ioannes iſte Hildesheim diſcipulus fuit S. Petri Thomæ Patriarchæ Conſtantinopolitani, doctrinâ & pietate conſpicuus, inſigni elogio commendatus à Trithemio lib. de Scriptoribus Eccleſ. vbi inter alia hæc

Digitized by Google

Ioannes Hildesheymenſis &c. *Beati Petri Thomæ viri ſanctiſſimi in Auenione olim familiaris & deuotus miniſter fuit. Scripſit metro & proſâ multa præclara Opuſcula: quibus nomen ſuum cum gloria tranſmiſit ad poſteros. E quibus ſubiecta feruntur. Ad Florentium Epiſcopum Monaſterienſem edidit prolixum volumen. De tribus Sanctis Regibus lib.* 1. *Chronicam Hiſtoriarum lib.* 1. *Defenſorium Ordinis lib.* 1. *&c.* Plura alia eius Opera ibi commemorat: in iſto autem Defenſorio, per modum Dialogi ſcripto *cap.* 5. refert iſtam ſuprà memoratam ſponſionem de Ordinis Carmelitani perpetuitate. Arnoldus Boſtius de viris illuſtribus huius Ordinis cap.21. hæc de eodem habet: *Ioannes de Hildesheim Weſtphalus & Sapientiâ & eloquentiâ latè rutilans, non mediocrem in litterarum cultu laudem aſſecutus eſt. Conſcripſit etenim librum de Fonte vitæ, Dialogum quoque inter detractorem, & directorem de Ordine Carmelitano* &c. *B. Petro Thomaſio in Auenione tempore Clementis Papæ Sexti, vt Eliſeus olim* Eliæ, *miniſtrauit* (*vt in quinto capitulo præſcripti ſui Dialogi ſequentibus teſtatur verbis*) *tempore, inquit, felicis recordationis Domini Clementis Papæ ſexti ſui ſtudens in Auinione; ſeruiuiq́, pro tunc* &c. Vbi eadem Reuelationis Hiſtoria ab ipſo S. Petro iſti ſuo diſcipulo (poſt multas preces, & præmiſſo iuramento, de ea non reuelanda, dum ſuperſtes eſſet) declarata, deſcribitur, ex eodem Hildesheymenſi, qui tandem ſubiicit. *Retulit iſta mihi lacrymantibus oculis eius, præ gaudio; ex quo ſimiliter ad fletum prouocabar.*

Reuelationem illam & ſponſionem Deiparæ de Duratione Ordinis ad finem mundi referunt authores alij vetuſtiores & recentiores, tum exteri, tũ domeſtici, adducti à nobis in peculiare Tractatu Apologetico, ſubiuncto Vitæ ipſius S. Petri Thomæ, per R.P. Godefridum Henſchenium Societatis Iesv editæ, & Commentario præuio, notis ac Analectis illuſtratæ. Contigit autem circa annum Domini 1351. ſicut infra dicemus.

c *Martyr Domini glorioſus.* Circa illa Quæritur.

An S. Petrvs Thomas *Confeſſor, an verò Martyr nuncupandus?*

S. Petrum Thomam alij Martyrem, alij Confeſſorem nuncupandum cenſent.

148. HIc non importunè diſquirendum occurrit id, de quo inter ſcriptores eſt diſceptatio, an dictus S. Petrvs *Martyr*, an verò *Confeſſor* dicendus? Alij ſimpliciter *Confeſſorem*, & non *Martyrem* nuncupandum eum tuentur. Alij verò abſolutè *Martyris* elogio condecorandum cenſent. Nos mediâ gradiendum viâ arbitramur: atque ita litigantium partes conuenient.

Ratio cur Confeſſor dici poſſit.

149. Et quidem *Confeſſorem* eſſe ac dici propriè, probatur rationibus per R.P. Henſchenium deductis, in prolegomenis ad eiuſdem Vitam, per Philippum Mazzerium Cancellarium Cypri, teſtem oculatum ſcriptam; quam idem eruditiſſimus Pater præclaris Notis & Analectis illuſtrauit, iteratiſq́ue typis edidit Antuerpiæ Anno 1659. Præcipua ratio eſt, quòd ſi, vt

ſcribunt

ſcribunt authores mox referendi, telis infidelium fuerit vulneratus apud Alexandriam (refragante, quo-ad iſtud, dicto P. Henſchenio) non inde obiiſſe videatur: etenim poſt Alexandriæ expugnationem, quæ contigit anno 1365. die 4. Octobris, ſuperuixit vltrà trimeſtre, nimirùm vſque ad anni ſequentis vigiliam Epiphaniæ, quâ ad cœlum abiit: & interea iter fecerat, Miſſam celebrauerat, aliaque munia obierat, quæ non ſunt hominis lethaliter vulnerati.

150. Quòd verò etiam rectè, & conuenienter appellari poſſit *Martyr*, & vt talis coli officio Eccleſiaſtico, declaratur. *Primò*, quia eo encomio celebratur à pleriſque tum vetuſtioribus, tum recentioribus authoribus. Primus adeſt idem Philippus Mazzerius c. 22. vitæ eius his verbis: *Quoties proprium corpus Martyrio expoſuit, ſuperiùs clarè oſtenditur. In conflictu igitur & captione ciuitatis Alexandrinæ, vulneratus inimicorum telis obijt. Martyr igitur & voluntate & facto fuit.* An non illa verba, *vulneratus inimicorum telis, obijt*, & proximè ſequentia; *Martyr igitur & voluntate & facto fuit*; perſpicuè intentum declarant? At quæret quiſpiam, ſi infidelium telis vulneratus fuerit S. PETRVS THOMAS in expugnatione Alexandriæ, cur id non expreſſerit Mazzerius cap. 6. vbi expugnationis hiſtoriam deſcribit? Reſpondeo, ſilentio eum ibi tranſiiſſe; quia in ſequentibus videlicet dicto capite 22. verbis iam adductis hoc diſertè refert; neceſſe enim non fuit bis idipſum commemorare. Itaque S. PETRVS THOMAS telis inimicorum vulneratus fuit, non tamen adeo grauiter, vt mox inde mors fuerit ſecuta, ſed trimeſtri poſt. Dicere autem illa Mazzerij verba, *Vulneratus inimicorum telis, obiit*, ſic exponenda, *obiit, id eſt obire potuit*, extortum nimis videtur, vti rectè notat Lezana noſter *in Annalibus, ad annum Chriſti* 1366. *num.* 8. cum ſubiungatur: *Martyr igitur & voluntate & facto fuit.*

Martyris titulo donatur à vitæ eius ſcriptoribus.

151. Mazzerium ſubſequitur ipſius S. PETRI diſcipulus Ioannes Hildesheym (de quo iam antè) qui in Defenſorio Carmelitani Ordinis per modum dialogi inter detractorem & directorem *cap.* 5. expreſsè ſatis adſtruit, ipſum in expugnatione Alexandriæ Paganorum telis vulneratum; & propterea Martyrem nuncupat his verbis: *Factus enim poſtea Patriarcha Conſtantinopolitanus, multum viriliter, fideliter & deuote miſſus Legatus à Summo Pontifice, iuuit Regem Cypri in expugnatione Alexandriæ, & ibidem Paganorum telis vulneratus, & ad Cyprum reductus interiit, clarens miraculis, Martyr glorioſus.* Iiſdem ferè verbis adſtipulatur Balduinus Leerſius *in Collectaneo exemplorum cap.* 7. Ioannes quoque Leydenſis *lib.* 8. *Speculi Carmelitani* in Vita B. PETRI THOMÆ ita ſcribit: *Bello adueniente cum à telis volantibus grauiter vulneratus eſſet, nec faciem mutauit, nec aliquod ſignum timoris oſtendit.* Palæonydorus autem *lib.* 3. *Hiſtoriæ Carmelit. cap.* 12. ſic ad propoſitum: *factus Legatus in Alexandriam vulneratus infidelium telis, in Famaguſta Cypri in die Epiphaniæ migrauit ad Chriſtum.* Ferè eadem habet Silueſter Marulus in Oceano Religionum, vbi de Ordine Carmelitano. Erudítiſſimus quoque Odoricus Raynaldus Congregationis Oratorij Presbyter, qui Annales Eccleſiaſticos accuratiſſimo Car-

Digitized by Google

mo Cardinalis Barronij iudicio editos pari felicitate pergit continuare, *ad annum* 1359.*num.*18. agens de S.PETRO THOMA ſcribit,ipſum in Alexandria expugnanda glorioſiſſima pro Chriſto vulnera accepiſſe.

152. Prolixitatis vitandæ gratiâ authoribus aliis referendis ſuperſedentes,ad aliam rationem tranſgredimur.Demus violentâ morte, cauſatâ ex vulnere telorum,ſublatum non fuiſſe;certum tamen eſt,ipſum fidei profitendæ & defendendæ causâ plurima paſſum ab infidelibus : vnde licèt mortuus non fuerit,meritò tamen mors eius accelerata fuiſſe credi poteſt. Hoc autem ſufficere,vt *Martyr* dicatur (quamuis non in ſtrictiſſima ſignificatione)& vt talis colatur,variis poteſt confirmari exemplis. Molanus *in Martyrologio ad diem* 11.*Ianuarij* & Onuphrius Panuinus *in addit. ad Platinam* S.Higinum Papam, qui paſſim in Martyrologiis *Martyr* dicitur, eo titulo (*Martyris* ſcilicet)honorari tradunt, non quòd reipsâ ſanguinem fuderit,aut vulneratus fuerit; at *quia pro Chriſti confeſſione multa paſſus ſit*. Idipſum etiam de aliis quibuſdam Pontificibus,qui *Martyres* vocantur, dici poſſe tradit Onuphrius ibidem his verbis: *Porrò autem omnes hi Pontifices fortè Martyres dicuntur,quòd etſi violentâ morte non deceſſerint,multa tamen pro Chriſti confeſſione à furente plebe, & iniquis Magiſtratibus,qui perpetuum in Chriſtianos odium retinebant, paſſi ſint,ſed eiuſmodi à beato Cypriano Confeſſores video appellari.*

Quandoque etiam Martyres *dicuntur qui ab Infidelibus multa paſſi fuerunt,etſi violentâ morte non deceſſerint: eius varia exempla.*

153. Idem Molanus *ad diem* 17.*Nouembris* agens de S.Gregorio Thaumaturgo hæc habet: *Apud Neocæſaream Ponti Natalis B.Gregorij Epiſcopi & Confeſſoris:*ad marginem ponit, *aliàs Martyris*. Et infrà in Annotat.*Vſuardus eum Martyrem nominat,Rufinum ſecutus: ſed nec nouum eſt,nec ſingulare,eum Martyrem nuncupare,qui in fidei confeſſione multa paſſus eſt*.Et *ad diem* 12. *Aprilis* de S. Zenone: *honorari eum vt Confeſſorem conſtat ex Romano Martyrologio*,& *Officio Mediolanenſis Eccleſiæ die* 8.*Decembris & aliundè.* Et paucis interiectis, *Gregorius interim* 3.*Dialog.cap.*19.*bis eum Martyrem nominare maluit,quàm Confeſſorem ; eò quòd inter procellas perſecutionis multa viriliter pertulerit, quâ eâdem de cauſa Iuuenalem quoque Martyrem nominat*. Conformiter loquitur Card.Baronius *tom.* 2.*Annalium ad annum Chriſti* 194.*nu.*1. Scribens de S.Eleutherio Papa:*Centeſimo nonageſimo quarto Chriſti anno, Commodo Imperatore ſeptimùm & Pertinace ſecundùm Coſſ.* VII. *Kalend. Iunij Eleutherius Papa,cum ſediſſet annos quindecim & dies viginti tres,ex hac vita ſublatus eſt.* Poſtea ſubiungit:*ſed an gladio,nobis incompertum eſt: niſi quòd antiquis omnibus Martyrologiis Martyr reperitur adſcriptus;cum tamen certum ſit* (*vt in noſtris notationibus pluribus demonſtrauimus*) *Martyris nomen tribui conſueuiſſe, non iis tantùm, qui violentâ morte Chriſti causâ mori quoquo modo coacti eſſent , ſed & commune fuiſſe illis etiam,qui fidei confeſſionis causâ cruciamentum aliquod ſubiiſſent,licèt Martyrium minimè conſummaſſent*. S.Felix Presbiter Nolanus paſſus,pro Chriſti fide cruciatus,non tamen iis immortuus, ſed & incolumis plures annos ſuperſtes vixit,à S.Paulino & aliis *Martyr* apppellatur,& ſub ritu *Martyris* colitur in Breuiario Romano:alij autem plurimi *Confeſſorem* ſtatuunt,& vt talis commemoratur in Breuiario Carmelitano iuxta vſum Eccleſiæ Hieroſolymitanæ. Et magis ad propoſitum

Lezana

Digitized by Google

Lezana *tom. 2. Annal. ad annum Chriſti* 221. *num.*2. ſic:*Moritur etiam Zepherinus Papa, vocatus Martyr, tum in Breuiariis, tum in Martyrologiis, antiquâ forſan cõſuetudine, quâ Confeſſores dicebantur Martyres, vt notat Gordonus, vel quia, vt inquit ſub eo anno Baronius, olim maiores conſueuerunt Martyres appellare omnes, qui Chriſtianæ confeſſionis occaſione ſupplicia aliqua ſuſtinuiſſent, licet poſt tormenta ſuperſtites diem extremum in pace clauſiſſent, vel forſan (quod in idem recidit) quia iuxta dicta ſub anno* 194. *ex eiſdem auctoribus, Martyris nomen olim tribui conſueuit non ſolùm iis, qui violenta morte Chriſti causâ mori cogebantur, ſed & iis quoque, qui fidei confeſſionis ergo cruciamentum aliquod ſubiiſſent, licet Martyrium non paterentur. Quo autem modo ex iis id contigerit in Zepherino incertum eſt.* Et paucis interiectis, *Obiter tamen ſed opportunè hinc habere poterunt Carmelitæ noſtri cauſam, cur de S. Dionyſio Papa &* B. Petro Thoma *quandoque ſub Confeſſorum, quandoq; verò ſub Martyrum titulo, & etiam Sede Apoſtolicâ plaudente, officia celebrentur; etſi enim violentâ morte extremum diem non clauſerint, vt propterea meritò ſolùm inter Confeſſores cenſeri debeant; quia tamen pro Eccleſia multa perpeſſi fuêre, laboreſq; tolerati ipſorum acceleraſſe credantur mortem; ideo Martyrum quoque nomine, maiorum conſuetudine perfectâ, inſigniri meruêre.* Eadem ex profeſſo tractat *tom.*4. *Annal. ad dictum ann.* 1366 Per iam dicta diſceptantes inter ſe Scriptores in concordiam reuocatos exiſtimamus.

Digitized by Google

RECOLLECTIO PRÆCEDENTIVM, ET COMPENDIARIA, ELEGANSQVE DELINEATIO POSTERITATIS ELIANÆ, AD DVO ANNORVM MILLENARIA, ET QVINQVE SECVLA,

Ex AVBERTO MIRÆO, *Cathedralis Eccleſiæ Antuerpienſis Decano, in libro, Belgarum Principibus Alberto & Iſabellæ dicato, cui titulus eſt:* Ordinis Carmelitani ab ELIA primùm inchoati *&c.* Origo & Incrementa.

154 VT hactenùs dicta, & deinceps dicenda, ceu in exiguâ tabellâ, depicta, oculis vnico velut intuitu obiecta ſint, eorumdem Epitomen ſuccinctam ex inſigni illo Antiquitatis illuſtratore ſubiicimus. Is igitur in præfato ſuo libro perſpicuè & ornatè ſic cuncta complectitur.

Ordo Propheticus Carmelitanus inſtituitur per S. Prophetam Eliã.

,, *Anno ante Chriſti ortum circiter* nongenteſimo triceſimo
,, ELIAS Propheta clariſſimus in Carmelo, *Syriæ monte*, quem
,, cultu ſuo fecit inſignem, prima inſtituti *Monaſtici funda-*
,, *menta* iecit: quæ grauiſſimorum Patrum conſenſio eſt.
,, Poſtquam enim Dei iuſſu primogenitum ſuum, & ex aſſe
,, paternæ laudis hæredem, *Eliſeum*, ex agricultura euocatum,
,, ſibi ſociauit; plurimos alios excelſum & à fluxis mundi cu-
,, ris exemplum vitæ genus affectantes (quos *filios Propheta-*
,, *rum* appellatos Scriptura ſacra demonſtrat) in agmine illo
,, primæuo recenſuit: qui eius domum poſt raptum, in Ora-
,, torium, tanti vatis nomine decoratum, in *Carmelo* dedi-
,, carunt.

155. Nec

Digitized by Google

155. „Nec Paleſtinæ Syriæque tantùm finibus cœleſtis in-
„ſtitutio circumſcripta eſt; in Ægyptum enim temporis ex-
„curſu, lectiſſimæ gentis coloniæ, quos *Eſſenos* nũcupabant,
„deductæ ſunt, vt ELIÆ imitatione Alexãdria quoque cla-
„reſceret. Quidquid enim Orientis, Auſtrique primores,
„quorum genere Monachorum cœtus gloriantur, tradidê-
„re: quidquid etiam ab Oriente in Occidentem extat inue-
„ctum, non minima ex parte Inſtitutionis ELIÆ quædam
„expolitio, & ad nationes diuerſas coaptatio eſt, ſiue con-
„templationis ſtudium, ſiue ſolitudinem, ſiue auſterita-
„tem, ſiue paupertatem velimus expendere. Omnia quippe
„capita hæc in cœnobiis laudatiſſima, ſic in eo Prophetâ
„ſplenduerunt, vt IOANNI BAPTISTÆ laudi Chriſtus verte-
„rit, imaginem ELIÆ ad viuum expreſſiſſe, quaſi animi ſuſ-
„penſio, eremus, aſperitas, caſtimonia, inopia, cæteræque in-
„ſtituti monaſtici notæ, quibus Ioannes claruit, totdem E-
„LIÆ dotibus harmonicè conſentirent.

Propagatur per Eſſenos:

156. „Illi verò Prophetarum Filij; *Eſſeniue* Paleſtinã
„incolentes (quemadmodum & *Eſſeni* poſtea in Ægyptum
„traducti) miris exemplis cœptam inſtitutionem, vſque ad
„Virginis partum produxerunt; neque enim Chaldæorum,
„aut aliorum hoſtium feritas, quæ vindictam, ſpoliaque ſi-
„tiebat, in homines innoxios, & nihil mortale curantes deſæ-
„uiit, Deo ſic agente, vt tanti *Vatis* eruditio ad eum, cuius ty-
„pum prætulit, illæſa pertingeret. Cum ergo gens diuinis re-
„bus addicta, id in *Carmelo*, quod in Oriente tres illi Reges,
„Barlaam poſteri, modis licèt diuerſis, moliretur, vt ſcilicet
„Deo intentiſſimè vacaret; mox vt Chriſti ſplendor illuxit,
„benè comparata, Euangelicæ veritatis ſtudium arripuit, &
„vnà cum Apoſtolis in opus prædicationis incubuit: cui fidẽ
„aſtruit Sacellum, quod in Beatiſſimæ Virginis honorem ab
„ea exædificatum authores nonnulli prodiderunt.

continuatur vſque ad Chriſti aduentum:

In primordiis Eccleſiæ aduentũ Chriſti prædicat, Deiparæ Oratorium fabricat, eãq; vt Patronã peculiarem colit.

157. „Nec ſanè decuit Prophetæ tanti poſteritatem igna-
„uiâ torpeſcere, cum denſas Orbis terrarum tenebras lux
„noua diſcuteret; ſed antiquum pietatis cultum cum nouo
„potiùs conciliare, quem & ipſa Orbis domina Roma ſuſ-
„ciperet. Strenuam ergo primi Chriſti ſementi, & Virginis
„laudi cum ELIÆ poſteri operam nauarent, illuſtriſſimum

„ cognomentum adepti ſunt, vt VIRGINIS FRATRES appel-
„ larentur. Quem ſanè honorificum titulum clementiſſima
„ Regina, & viſis, & miraculis, vti rem inuidioſam, propu-
„ gnauit, multiſque aliis prærogatiuis gentem auxit (inter
„ quas ſuperhumerale, ſeu Scapulare temporis proceſſu B.
„ Simoni Anglicano donatum mirificè elucet) noua igitur
„ Chriſti agmina, concepto fidei orthodoxæ calore, validiùs
„ dimicantia, Virginis auxilio feliciter egerunt: & *Carmelus*
„ cœleſtibus iam viris, quàm plantis fœcundior, cœpit ani-
„ mos excelſos procreare, ac in hunc modum, non tam ſcrip-
„ to, quàm traditione inſtructus vſque in annum à Chriſti
„ natali quater centeſimum perdurauit.

Regulam ſcriptam accipit anno 412. In ea perſiſtit vſque poſt annum Chriſti ſexcenteſimũ.

„ 158. Creuerat mirum in modum noua Virginis proles,
„ quam ſcriptis iam legibus temperari opus erat: quamob-
„ rem *Ioannes Hieroſolymitanus* Patriarcha quadrageſimus
„ quartus (quem Molanus inter Sanctos refert) Regulam è
„ Scripturæ ſacræ conſiliis, & veterum Patrum, qui ab E-
„ LIÆ tempore Carmelum incoluêre, documentis contextã,
„ ei præſcripſit. Series verò longa, ſub ea Regula per annos
„ plurimos excurrit, multiſque laboribus, & infeſtationibus
„ *Carmelus* afflictus eſt: ad annum quippe ſexcenteſimum vſ-
„ que numeroſa proles increuit: at poſthac perſecutionibus
„ grauiſſimis Eccleſiæ hoſtium exagitata in patrio Monte,
„ quo ſe velut in aſylum tota recepit, vſque ad octingenteſi-
„ mum annum perſeuerauit: poſt eum verò annum Pontifi-
„ ces Summi (à Leone illo, qui Pontificatum ad annum 848.
„ geſſit vſque ad *Gregorium* VII.) ſtatum rerum aduerſarum
„ commiſerati, gentem afflictam augere perrexerunt.

Exinde affligitur per infideles: ſubleuatur per Sũmos Pontifices.

Reſtauratur per Aymericum Patriarcham Antiochenum.

159. „ Verùm interlapſis annis aliquot, *Aymericus*, Le-
„ mouicenſis, Antiochenus Patriarcha, & Apoſtolicę Sedis
„ in Oriente *Legatus* inſtitutionem ELIÆ pœnè collapſam
„ conſpicatus, Regulâ *Ioannis* è græco in latinum traductâ, &
„ à multis latinis, qui eo commigrauerant, exactiùs percep-
„ tâ, deiectos animos in auitam obſeruationem erigere ſtu-
„ duit: & Eremitas *Carmeli* ad communem vitæ rationem,
„ Latinorum Monachorum moribus conſentaneã, induxit.
„ Refecit pius Patriarcha ſedulitate ac authoritate ſua *Car-*
„ *meli* vires vt aliquando vigerent: at poſt nonnullos annos,

cum

Digitized by Google

„ cum multa intellectu difficilia è Ioannis Regula emerge-
„ rent, quæ explanatione indigebant, *B. Albertus* Hieroſoly-
„ morum Patriarcha breuiorem quamdam Regulam com-
„ pendio & perfectione laudatam edidit. Hactenus ex Mi-
„ ræo

Compēdioſiori Regula donatur per Albertum Patriarchā Hieroſol.

160. Regula illa à B. Alberto tradita fuit paulò poſt annum 1200. & in eius obſeruantia Ordo perſtitit in *Carmelo* per annos ferè nonaginta, videlicet ad annum 1291. circa quem ex illo Monte, totaque Terrâ Sanctâ exturbatus fuit, & in Europam traductus, ibiq; dilatatus. Sed hæc ſtrictim ſic exhibita explicatius in ſequentibus conſpicienda proponentur.

Exturbatus ex Oriente propagatur in Europa.

161. Sicut autem inter ſæuiſſimas Saracenorum ac Turcarum perſecutiones patrocinio SS. Virginis MARIÆ ſuæ ſingularis Patronæ Ordo hic præſeruatus fuit, ne omninò interiret, ita quoque ex Oriente in Occiduas partes eiuſdem ſub tutela tranſmiſſus ac illius protectione ab æmulis ſæpè liberatus fuit, ac propagatus per totam Europam, & multiplicatus in prouincias plures. Ac demum nouiſſimis temporibus veteraſcens *Carmeli* ſtipes nouo per S. Seraphicam Virginem *Tereſiam* inſerto ſurculo; veteri quoque renouato candicæ, non iam in vno, ſed binis arboribus (Ordinibus) abundanter floret & fructificat.

Per S Tereſiam renouatur & multiplicatur.

162 En Ordinis Prophetici ELIANI & MARIANI inſtitutionem ac ſucceſſionem, indeſinenti ſerie contextam ad bis mille quingentos octoginta ſex annos; tot enim effluxerunt ab anno ante Chriſtum 926. quo inchoatus (licèt triennio ante fuerit conceptus, & rudi delineamento adumbratus: prout latiùs in ſequentibus declarabitur) vſque in præſentem, à Saluatore nato 1661.

En Ordinis delineationem, ceu in exigua tabella expreſſam.

Digitized by Google

PARS SECVNDA

DE MAGNO PROPHETA

ELIA

MONASTICI INSTITVTI ANTESIGNANO, ET AVTHORE ORDINIS PROPHETICI CARMELITANI: CVIVS ORIGO ILLVSTRATVR.

Aſſerta Pōtificum & Patrum ac grauium Authorum ſunt fundamēta ſeu fulcimenta hiſtoriarū.

162. Q*Vemadmodum ædificia inſiſtunt fundamentis, & ideò hæc primùm locantur, & ſicut ſcientiæ innituntur ſuis principiis ceu baſibus, & idcirco illa ante alia tradi ſolent; ita & in hiſtoriis ſe habent Summorum Pontificum, Patrum, grauiorumq́; Authorum teſtimonia, & aſſertiones: quibus tamquam fulcimentis, ſuſtentatur vniuerſæ hiſtoria corpus. Vnde etiam ad conciliandā potiorem authoritatem ſubſequentibus, ante tractationem de Origine & propagine* Ordinis B. Virginis Mariæ de Monte Carmelo, *conuenienter eiuſcemodi aſſerta, tamquam fundamenta, præmittuntur, vt in breui ſententiarum ſchemate, oculis ſubiecto, lector Ordinis huius Inſtitutionem antiquam, & ſucceſſionem continuam intueatur; quæ in ſequentibus latiùs explicabuntur.*

CA-

CAPVT I.

Prophetam ELIAM *Monachum, Monachorum Principem ac Monaſticæ vitæ prototypon appellandum authoritatibus Patrum & Doctorum comprobatur.*

163. DEclaraturi Ordinem Carmelitanum à magno illo antiquatæ Legis Propheta ELIA ortum habuiſſe, conuenienter præmonſtrandum cenſuimus, totius Monaſticæ Inſtitutum ab eodem, tamquam fontali origine, promanaſſe: quod manifeſta Patrum & Doctorum teſtimonia euincunt: è quibus præcipua aliquot ſubſequuntur.

S. Athanaſius celeberrimus Eccleſiæ Doctor Græcus in Vita S. Antonij cap. 7.

164. S. *Antonius ſecum reputans oportere Dei ſamulum ex inſtituto magni* ELIÆ *exemplum capere, & ad illud ſpeculum vitam ſuam debere componere, ad ſepulchra, non longè à villa conſtituta, ſeceſſit, vni de cognitis mandans, vt ſtatutis diebus ſibi alimenta deferret.* Vetuſtus quoque Græcus ſcriptor vitæ S. Pachomij, quę habetur in Vitis Patrum, ferè eadem habet de S. Antonio *cap.* 1. dictæ Vitæ S. Pachomij: *Erat per id tempus B. Antonij Vita cunctis ad imitandum præclarè poſita, qui magni* ELIÆ *atque* Eliſei, *nec non &* S. IOANNIS BAPTISTÆ *æmulator exiſtens, ſecreta interioris eremi ſtudio ſectatus eſt ſingulari.* Ex quibus patet, S. Antonium imitandum ſibi propoſuiſſe exemplum ELIÆ, tamquam eius, quem agnoſcebat Monaſticæ eremiticæ vitæ perfectionem, & primum exemplar in ſe expreſſiſſe. *S. Antonius habuit pro Monaſtica vita exemplari S. Prophetam ELIAM.*

S. Gregorius Nazianzenus oratione 5. *quæ eſt Monaſticæ Eremiticæ vitæ commendatio.*

165. VT *ab omni* (inquit) *negotio feriatus tranquillè philoſopharer, mecumque ipſe cum Spiritu colloquium haberem;* ELIÆ *Carmelum animo agitabam.* Et *Oratione* 13. *Pulchra res ſolitudo, & quies, idq; me docet* ELIÆ *Carmelus.* Similia de ELIA & *Carmelo* habet *Oratione* 19. Quibus Vitam ſolitariam, & Monaſticam commendat, ac commemorat, eiuſdem authorem ELIAM; ac locum originalem, vbi inchoata fuit *Carmelum*: circa quem ipſum per annos aliquot cœnobiticam exercuiſſe vitam, refert Lezana *tom.* 2. *Annal. ad annum* 324. & 352.

Macarius

Macarius Diſcipulus magni Antonij in ſermone ad Monachos, qui incipit: Fratres chariſſimi.

Quia ipſe eiuſq; diſcipuli Filij Prophetarum & veraciter primi fuerũt Monachi in veteri teſtamento:

165. ELIAM & Eliſeum, *ac Filios Prophetarum, quos conſtat veraciter veteris Teſtamenti Monachos, imitari curate.* Et infrà *Quorum exempla Fratres chariſſimi in Ordine Monaſtico quem ſectari cœpiſtis, debetis ſollicitè curare, vt ab eorum recto tramite, id eſt Monaſtica Vita, nullatenus recedatis. Hoc ſecuti ſunt Paulus & Antonius & multi huius propoſiti ſectatores, qui idcirco laudibus extolluntur, quia à cœpto Ordine nullatenus leguntur deuiaſſe.* Quibus clarè indicatur SS Paulum & Antonium imitatores fuiſſe SS. Prophetarum ELIÆ & *Eliſei*, ac *Ioannis Baptiſtæ*: quem ibidem *Monachum noui Teſtamenti* nuncupat.

S. Hieronymus in Epiſtola ad Paulinum, *quæ eſt, de Inſtitutione Monachi.*

Idcircò Principes, Duces & Authores Monachorum nuncupantur à S. Hieronymo,

166. H*Abet vnumquodque propoſitum principes ſuos: Romani Duces imitentur Camillos, Fabricios &c. Philoſophi proponãt ſibi Pithagoram, Ariſtotelem &c. Poëtæ æmulentur Homerum, Virgilium &c. Oratores Demoſthenem, Tullium &c.* Deinde ad Monachos deueniens ſubiungit: *Nos autem* (ſcilicet Monachi) *habeamus propoſiti noſtri principes, Paulos, Antonios, Iulianos, Hilariones, Macarios: & vt ad Scripturarum auctoritatem redeamus, noſter Princeps* ELIAS, *noſter Eliſeus, noſtri Duces Filij Prophetarum, qui habitabant in agris, & ſolitudinibus, & faciebant ſibi tabernacula propè fluenta Iordanis.* Item *in Epiſtola ad Ruſticum* hæc: *Filij Prophetarum, quos Monachos in veteri Teſtamento legimus, ædificabant ſibi caſulas prope fluenta Iordanis, & turbis vrbium derelictis, polentâ & herbis agreſtibus victitabant.* Hæc Hieronymus.

S. Iſidorus Hiſpalenſis Epiſcopus lib. 2. de Origine Offic. *cap.* 15.

& à S. Iſidoro.

167. V*Ndè autem ad Monachos ſtudium defluxerit paupertatis? vel quis huius conuerſationis extiterit author, cuius iſti habitum imitantur? quantùm enim, inquam, pertinet ad authoritatem veterum Scripturarũ huius propoſiti Princeps* ELIAS, *& diſcipulus eius Eliſeus fuerunt, ſiue alij Prophetæ, qui habitabant in ſolitudine, vrbibuſq; relictis faciebant ſibi caſulas prope fluenta Iordanis. Huius deindè propoſiti in Euangelio Ioannes author extitit, qui eremum ſolus incoluit locuſtâ tantùm & agreſti melle nutritus. Iam deindè progeniti ſunt conuerſationis huius nobiliſſimi Principes Paulus, Antonius, Hilarion, Macharius cæteriſque Patres.* Iſtis SS. Hieronymi & Iſidori verbis ELIAS, *Eliſeus*, & *Filij Prophetarum* abſolutè Monaſtici & Eremitici Inſtituti *primi Authores & Principes* aſſeruntur: & *S. Ioannes Baptiſta primus ſub Lege Euangelica:* ex quibus proceſſerunt alij eiuſdem conuerſationis Authores, aut rectiùs primarij Propagatores.

Dorotheus

Digitized by Google

Dorotheus in Synopſi Prophetarum *tractans de S. Propheta* ELIA, *extat tom. 7. Biblioth. SS. PP. Edit. Paris.*

169. *HIc primus ex hominibus eſt, qui hominibus curſum ad cælum ſubmonſtrauit; primus ex hominibus vnam Angelorum & hominum vitam oſtendit.* Quæ verba ELIÆ, Monaſticæ ſeu Religioſæ vitæ principatum attribuere, cumque primum illius Authorem ſupponere, clarum eſt. Hoc enim vnico modo ELIAM *primum eſſe, qui curſum hominibus ad cælum ſubmonſtrauerit*, poteſt intelligi, cum conſtet ante ipſum plures ſanctè, ſed non ex vitæ Monaſticæ norma, in Caſtitate, Paupertate, & obedientia, vixiſſe. *S. P. ELIAS vitam Angelicam in terris traducendam pramõſtrauit.*

Idem Author ibidem Viſionem quamdam prognoſticam, ante natiuitatem eiuſdem S. Prophetæ, Sabach Patri illius præoſtenſam ſic refert: *Cum naſciturus eſſet* ELIAS *Pater eius Sabbacha vidit illum ab Angelis albicantibus ſalutari.* Viſionem illam S. Epiphanius *lib. de vitis Prophetarum*, agens de S. ELIA commemorat his verbis: *Quem cum eniteretur parens eius, eiuſmodi Sobach Patri viſio apparuit: Viri niueum quemdam præ ſe ferentes* HABITVM *puſionem ſalutabant* &c. *Id ante eius ortum mirabili viſione fuit prænuntiatum,*

Ferè eadem ſcribunt Petrus Comeſtor *in Hiſtoria Scholaſtica ſuper c. 2. lib. 4 Regum.* & Ioannes Hieroſolymitanus Patriarcha *lib. de Inſtit. primorum Monachorum cap. 47.* vbi Viſionem illam ſic explicat: *Quæ Viſio præſignauit, quales* ELIAS *Imitatores ſuæ vitæ Monaſticæ habiturus eſſet. Cernens namque Sabacha viros* CANDIDOS, *vidit in Spiritu Religioſos per* ELIAM *inſtituendos. Quos ideo* CANDIDATOS *vidit, quia* ELIAM, *velut monaſticè viuendi exemplar erant imitaturi in* CANDORE, *nedum mentali ſinceræ pietatis, ſed etiam corporali* HABITVS ALBI *eos deſuper tegentis.* Et in eodem libro cap. 2. *Hic Propheta Dei* ELIAS *Monachorũ Princeps primus extitit à quo ſancta primæua inſtitutio exordium ſumpſit.* Id latiùs proſequitur ibidem, & per totum ferè librum.

Ioan. Caſſianus vetuſtus, Scriptor Monaſticarum rerum peritiſſimus lib. 1. de Inſtitutis Monachorum cap. 2.

170. *ITaque Monachum vt militem Chriſti in procinctu belli ſemper poſitum accinctis lumbis iugiter oportet incedere; hoc enim habitu etiam illos ambulaſſe, qui in veteri teſtamento huius Profeſſionis fundauêre primordia,* ELIAM *ſcilicet & Eliſeum, diuinarum Scripturarum auctoritate demonſtratur.* *Eius habitum imitati fuerunt antiqui Monachi.*

Digitized by Google

Petrus Damianus Cardinalis, non minùs ſanctitate quàm eruditione clarus, ex Ordine S. Benedicti tom. 3. opuſculo de Origine vitæ Eremiticæ cap. 2.

171. H*Vius vitæ normam, vt anteriora prætercam,* Elias *cœpit, Eliſeus verò, aucto Diſcipulorum Collegio, dilatauit.* Ita ille. Elias enim primarius, *Eliſeus* ſecundarius fuit Author Vitæ Monaſticę & Eremiticæ.

Rupertus Abbas Tuitienſis, Inſtituti quoque Benedictini, Vir in Diuinis Scripturis, Spiritu ſancto per viſionem illuſtrante doctiſſimus, *prout de eo Scribit Trithemius lib. de Scriptor. Eccleſ. fol.* LXXXIII.

172. IS in expoſitione Cantici Cantic. illa verba Capitis 4. *Capilli tui ſicut greges caprarum, quæ aſcenderunt de monte Galaad,* exponit de S. Propheta Elia, qui erat de Galaad, & de gregibus Monachorum, quos ipſe inſtituit. *Qui,* inquit, *greges caprarum? vel quandò greges caprarum apparuerunt de Monte Galaad? Vtique greges rationales, greges caprarum rationalium tunc apparuerunt, quando cœperunt homines eiuſmodi eſſe, de qualibus Apoſtolus dicit: Circuierunt in melotis, pellibus caprinis,* &c. *Quando cœperunt homines eſſe eiuſmodi, vel vnde apparuerunt homines huiuſcemodi conuerſationis? Nimirùm quando Ieſabel interficiebat Prophetas Domini, tunc apparuerunt in Monte Galaad, id eſt, de ciuitate eiuſdem nominis Galaad. Sic enim Scriptum eſt: Et dixit* Elias *Thesbites de habitatoribus Galaad ad Achab: Viuit Dominus Deus Iſrael, in cuius conſpectu ſto,* &c. *Hæc dixit, & hæc fecit ille primus auctor, & Inſtitutor eorum, qui dicti ſunt filij Prophetarum, quos fuiſſe Monachos in veteri teſtamento conſentit auctoritas Patrum Venerabilium. Et rectè dicuntur apparuiſſe, quia iam dictus Inſtitutor illorum* Elias *ſic repentè illic introducitur, vt antea nuſquam Scriptura meminerit quis vel vnde fuerit progenitus.* Iſta intentum clariſſimè exprimunt; Vnde Martinus Delrio *ad caput 4 Cantici ſect. 1.* hæc habet: *Capras Galaad ad Monaſticæ vitæ ſectatores, quorum primum exemplar* Elias, *refert Rupertus.* S. Gregorius Nyſſenus *oratione 7. in caput 4. Canticorum* præfata verba: *Capilli tui ſicut greges caprarum* &c. etiam exponit de Elia, eiuſque imitatoribus in vita Monaſtica.

Verba illa: Capilli tui ſicut greges Caprarum *&c. appropriantur S. P.* Eliæ *Galaadita & Religioſis ab eo inſtitutis.*

Ioan. Trithemius, etiam eiuſdem Ordinis Abbas, celebris ſcriptor lib. de Ortu & laudib. Carmelit. c. 3.

173. M*Onaſtici propoſiti Princeps fuit* Elias, *& diſcipuli eius: qui relictis vrbibus ſibi caſulas circa Iordanis fluenta in deſerto conſtruxerunt:* Ibidem paulò antè: *De Monachorum Inſtitutione dicit Hieronymus: Noſter Princeps* Elias *eſt, Dux*

Qui in ſolitis limibus & circa Iordanē caſulas ædificabant.

Digitized by Google

eſt, Dux noſter Eliſeus &c. *Erant iſti viri de quibus dicit Apoſtolus: Circuierunt in melotis & in pellibus caprinis, egentes, anguſtiati, afflicti: quibus dignus non erat mundus, in ſolitudinibus errantes, in montibus, in ſpeluncis, & in cauernis terræ,* &c.

Cardinalis Bellarminus è Societate IESV Tom. 1. Controuerſ. De Monachis cap. 5.

174. SCribens contra Magdeburgenſes Centuriatores, impugnantes antiquitatem Monaſtices, illis opponit ex veteri Teſtamēto ELIAM & *Eliſeum* ac Filios Prophetarum. *Habemus,* inquit, *in eodem Teſtamento veteri,* ELIAM *& Eliſeum, ac Filios Prophetarum ſine vxoribus, & diuitiis in hoc mundo vixiſſe. De quibus B. Hieronymus in epiſt. ad Ruſticum, quæ eſt ordine quarta: Filij Prophetarum, inquit, quos Monachos in veteri Teſtamento legimus, ædificabant ſibi caſulas propè fluenta Iordanis: & turbis vrbium derelictis, polentâ & herbis agreſtibus victitabant. Et epiſtola 13. ad Paulinum, de Monachis loquens, Noſter Princeps* ELIAS, *noſter Eliſeus &c.*

Franciſcus Suarez, ex eadem Societate celeberrimus Doctor de Religione tomo 4. tract. 9. lib. 2. cap. 10.

175. C*Ertum eſt,* ELIAM *vitam Eremiticam coluiſſe, vbi cum magna corporis auſteritate diuturnam animi contemplationem coniunxit, quamuis interdum diuino iuſſu, & propter Dei honorem, & proximorum ſalutem ad prædicandum & docendum deſcenderet.*

Et in magna auſteritate degebant.

Benedictus Haftenius Præpoſitus Affligemienſis, Aſceticorum Opuſculorum perutilium fœcundo partu celebris, Diſquiſitionum Monaſtic. Lib. 1. Tract. 11.

176. E*Ximium Prophetarum, veteriſq; Teſtamenti decus* ELIAS *Propheta, qui præter naturæ ordinem factus eſt Paradiſi colonus, & in mortali corpore immortalitatis candidatus, Religioſorum omnium iure merito Dux & Patriarcha eſt appellandus. De quo, ne ſine teſte loquamur, Ita Hieronymus: Noſter Princeps* ELIAS &c. Ibidem ad probandum aſſertum iſtud plures alios Patres & vetuſtos Scriptores adducit. Deinde refert, quo pacto S. P. ELIAS *Eliſeum* & alios Diſcipulos & imitatores ſuos habitu, cultu, conuerſationeque à cęteris diſtinctos *Filios Prophetarum* nuncupatos, ſecundùm formam ſibi à Deo traditam in vita ſolitaria & monaſtica inſtituerit in monte Carmelo. Conſequenter declarat normam ſeu Regulam viuendi, quam ſeruabant. Tandemq; infert ex dictis videri poſſe colligi, ELIAM *non tam vmbram quàm corpus, non typum ſed veritatem, non figuram, ſed ipſam ſubſtantiam Monaſticæ Religionis*

In habitu & conuerſatione à cæteris diſtincti.

Digitized by Google

gionis exhibuiſſe. Quæ tamen ab ipſo Chriſto perfectionis complementum acceperit.

178. Alios plures Patres & graues Authores, qui Monachatus principatum ELIÆ & eius alumnis tribuunt habet Lezana *tom.1.Annal.cap.5.*per totum:vbi pro coronide adfert verba noſtri Baptiſtæ Mantuani:qui *lib.* 3. *Parthenices* de *Carmelo*, Monaſtici Inſtituti loco Originali, & ELIA primo Religionum omnium exemplari, ita cecinit:

Inter Cæſareas arces, Tyrioſque colonos,
Et vada Iordanis frontem Carmelus *in auras*
Tollit & aßiduos latices in vertice Summo
Parturiens Syluas, ſalientibus irrigat vndis, &c.
Mons Patrum pietate ſacer, lateq; priorum
Inclytus hoſpitio Vatum: nam dicitur illinc
Diſcipulo ambuſtam iaciens ex äere veſtem,
ELIAS *ardenti cœlum petiiſſe volatu.*
Illinc perpetuis ceu mißi è fontibus amnes
Relligio, & ſacri fluxit reuerentia cultus.
Quidquid habent alij montes pietatis, ab iſto
Ducitur: hac vna plures è vite racemi
Diffuſi latè terras, atque æquora complent.
Hinc Carthuſiacis æternā ſilentia clauſtris,
Hinc varias Benedictus oues collegit: ab iſto
Canabe nodoſa tunicas arcere fluentes
Lignipedes didicère viri, quiſque arua colebant
Inuia, & aßiduo terras ardore calentes.
Et quos Cyriacus de littore vexit Ibero,
Hinc orti, Sanctum & Summo genus æthere dignum.
Hinc noſtri venère PATRES, *habitacula Montis*
Culmen adhuc ſeruat, toto apparentia ponto,
Quæ noſtri poſuère Ataui, modò poßidet hoſtis
Barbarus, expulſæ ſolem petière cadentem.
Arctoaſq; domos, & gentis regna Latinæ
Relliquiæ antiqui generis, Vatumque propago.

Ab ELIA, *ceu fonte, Religiones omnes tamquam riui proceſſerūt.*

179. Denique ELIAM Monachum, & Eremitam fuiſſe perſpicuum erit ex Monaſticæ & Eremiticæ vitæ *eſſentia*, & *circumſtantijs* in eo conſideratis. *Eſſentia* in tribus iſtis conſiſtit, *Paupertate, Caſtitate, Obedientia*, quæ in eo reperiri oſtendetur infrà, & à Ioanne Hieroſolymitano ſatis indicatur *lib. de Inſtitut. Monachorum cap.*26. Quoad *circumſtantias*, eæ ſunt, *habitus, habitatio*, & *conuerſatio à cæteris differentes*. Habitus eius Melote, veſtis piloſa & hiſpida (inſtar tunicæ ſeu togæ) & deſuper zona pellicea ac pallium album: quibus tamquam ſigno Religionis ab aliis diſtinctiuo, amictus incedebat, prout notat Abulenſis *in caput 1.libri 4. Reg. quæſt.* 14. dicens: ELIAS *non vtebatur habitu ſuo vili pro paupertate tamquam non potens alium habere, ſed pro Religione.* Hinc cum Ochoziæ Regi interroganti *cuius figuræ & habitus eſt vir*

Erantq; in eo eſſentialia vitæ Monaſticæ.

Digitized by Google

eſt vir ille, qui occurrit vobis? Nuntij reſponderunt: *Vir piloſus eſt, & zonâ pelliceâ accinctus renibus.* Agnouit Rex Prophetam ex habitu, dixitque protinùs: ELIAS *Thesbites eſt.* Non vtique aliis vſitatus & communis erat habitus, quo ab aliis omnibus ELIAS diſtinguebatur. Eiuſcemodi etiam veſtimenti genere poſtmodum vſos Monachos & Eremitas (ad imitationem ELIÆ Monaſtici inſtituti Principis) tradit Caſſianus, relatus iam ante.

180. CARMELVS autem Mons, Religioſæ vitæ aptiſſimus (de quo latiùs infrà c. 6.) potiſſimùm habitatio eius erat: ibique morabatur in ſpelunca, quandoque dumtaxat ob Dei honorem, & proximorum ſalutem ad prædicandum, & docendum atque ad diſcipulos ſuos Filios Prophetarum, in Aſceteriis, ſeu Collegiis commorantes, viſitandum, inde egrediens. Collegia autem illa erant inſtar Monaſteriorum huius temporis, de quibus ſpecialiter agunt Abulenſis loco citato *quæſt.* 3. quæ eſt: *Cur* ELIAS *ante raptum ſuum, quem apprimè callebat, loca multa, quæ Scriptura commemorat, luſtrauerit*: cui quæſtioni reſpondet, *id eum feciſſe, quòd ibi eſſent certa Prophetarum Collegia, qualia nunc ſunt Religioſorum, quorum ille Pater erat & Princeps*: Gaſpar Sanctius *in librum* 3. *Regum ad caput* 17. & Iacobus Salianus, *ad annum mundi* 3139. vbi elegantem texit ELIÆ ante ſuum raptum, diſcipulos per varia Collegia diſperſos viſitantis, exhortationem.

Quam potiſſimum in Carmeli ſpelunca exercuit: interea viſitans Collegia Filiorum Prophetarum.

Porrò ea quæ hactenùs adduximus de Religioſo Inſtituto & vero Monachiſmo ſub veteri Teſtamento per S. Prophetam ELIAM initiato, accipienda ſunt, prout in eo ſtatu imperfectę Legis eſſe potuit. Itaque fuit Religioſus ſtatus tempore Legis naturæ adumbratus (quia tunc cœperunt varij ſpecialiter ad Dei cultum congregari) & clariùs delineatus tempore Samuelis (à quo inſtituta fuerunt Collegia, quaſi Cœnobia, Prophetarum, id eſt virorum ſpecialiori ritu Deum laudantium, orationi & contemplationi, ac ſacrarum litterarum ſtudiis vacantium) tandemque expreſſus à S. Propheta ELIA, & realiter, ac eſſentialiter, ſub obſeruantia Paupertatis, Caſtitatis, & Obedientiæ inchoatus, atque per eiuſdem diſcipulos propagatus (prout in ſequentibus declarabitur) denique à Chriſto perfectus, & cōſummatus; tum propter iuriſdictionem clauium in Superioribus Religioſorum erga ſubditos, tum ob prærogatiuas Religioſæ profeſſionis inſtar Baptiſmi remittentis omnes pœnas temporales, nec non ſponſalia, & etiam matrimonium ratum diſſoluentis, & alias etiam excellentias; tùm quòd poſt Chriſtum ille ſtatus quàm maximè fuerit per totum Orbem amplificatus, & multiplicatus: prout videre licebit parte 3. potiſſimùm *capite* 20. Cardinalis Bellarminus *lib.* 2. *de Monachis c.* 5. ſic paucis id expreſſit: *Dicimus itaque primùm vitā Religioſam adeò eſſe antiquam, vt quadam eius adumbratio fuerit in Lege naturæ ante diluuium: maior quædam expreſſio in Lege Moyſis: perfectio autem Apoſtolorum tempore.*

Ex dictis perſpicuum eſt, S. Prophetam ELIAM & Monachum, & Monaſticæ vitæ primum Authorem extitiſſe: conſequenter adferemus authoritates Pontificum, aliorumq́ grauiorum ſcriptorum, quibus ſpecialiter, ipſum Carmelitani Ordinis Patriarcham, & Inſtitutorem fuiſſe adſtruatur.

Digitized by Google

CAPVT II.

Summorum Pontificum, aliorumq́; Scriptorum teſtimoniis declaratur, S. Prophetam Eliam *ſpecialiter Prophetici Carmelitani Ordinis Patriarcham, & Fundatorem extitiſſe.*

Sſmi Pontifices aſſerunt in Ordine Carmelitano eſſe ſucceſſionem hæreditariam ab Elia, *illumq́; eius Authorem.*

182. COnſiderato dignitatis merito primus hic locus deberetur Summis Eccleſiæ Pontificibus, & Sacris Cardinalium Congregationibus, à quibus aſſertum hoc noſtrum perſpicuè traditur. Ioannes quidem XXII. & Alexander V. explicatiſſimè dicunt *Ordinem Carmelitarum per* Eliam *& Eliſeum in Monte Carmelo inchoatum.* Sixtus IV. Iulius II. & Gregorius XIII. aſſerunt Ordinem hunc eiuſquè Profeſſores *à SS. Prophetis* Elia *& Eliſei* &c. *Succeſſionem tenere.* Clemens autem VIII. ſcribit *Religionis huius Profeſſores ſui inſtituti authores habere Sanctos Prophetas* Eliam *& Eliſeum.* Haud diſſimilia habentur in variis officiis Eccleſiaſticis, à Sacra Rituum Congregatione iteratis vicibus approbatis. Iſtorum Pontificum, & Sacræ Congregationis Rituum teſtimonia ſuo quæque loco producentur, conuenientiùs enim viſum fuit non Ordine dignitatis ſed temporis, quo vixerunt authores referendi, procedere, exemplo Ioannis Trithemij & aliorum de Scriptoribus Eccleſiaſticis, & Principis Annaliſtæ noſtri Venerab. P. Ioan. Bapt. de Lezana *tom. 1. & 2. Annal. in Apparatu.*

Illud magni ponderis argumentũ perpendunt plures.

183. Obiter autem hic notandum, argumentum hoc ab authoritate tot Pontificum, & Sacræ Congregationis Cardinalium, magni ponderis fore: imò ſolùm ſufficere potuiſſe: quod non premo vlteriùs, dùm premũt alij. Ioannes de Carthagena, qui poſt allata iſta Pontificum verba, ſubiicit: *Quamuis autem prædictorum Pontificum teſtimonia, non id tradant tamquam rem fide diuinâ credendam; infrà limites tamẽ humani teſtimonij, nullum maius aut firmius proferri poteſt, quàm tot Summorum Pontificum teſtificatio.* Gaſpar Sanchez è Societate Ieſu in Academia Complutenſi quondam percelebris ſacrarum litterarum interpres *in Commentario ſuper Libros Regum*, poſtquàm magni Prophetæ Eliæ genus, patriam, ortum, Virginitatem, aliaſque laudes executus eſſet, eumdem cœtus & Collegia Religioſorum virorum, qui à monte Carmelo, ſicut Carthuſiani, Camaldulenſes, & alij à locis in quibus inceperunt, habuiſſe & inſtituiſſe demonſtrat. Cumque plurima aſſertionis exempla protuliſſet, ſubdit: *Accedit ad hæc à Pontificum iudicio grauiſſimum fõdus, quòd ſacrum hunc Ordinem ab* Eliæ *diſciplinâ atque inſtituto exordium habuiſſe teſtantur. Ita ſanè in ſuis Bullis Sixtus Quartus &c. qui docent familiæ Carmelitanæ viros ab* Elia *& Eliſeo hæreditariam ſucceſſionem tenere. Hæc mihi grauiſſima ſunt.*

Carthagena homiliâ 1. lib. 17. ad obiect. 5.

Gaſpar Sãchez in ca. 17. l. 3. Reg.

Alius

Alius quoque Societatis Iesv Doctor eximius Franciſcus Suarez tom.4. de Relig.tract.9. libr.2.cap. 10. illam Pontificum authoritatem ſic ponderat: *Eſt autem valde recepta, & ſatis antiqua traditio, Religionem hanc à temporibus Prophetarum, & ſignatim ab Eliæ inſtitutione ſuam ducere originem, & quaſi hæreditariam ſucceſſionem in Monte Carmelo, à quo nomen etiam accepit: quam traditionem, vt veram ſuſcipimus; præcipuè quia Summi Pontifices, Sixtus IV. Ioannes XXII. Iulius III. Pius V. Gregorius XIII. Sixtus V. & Clemens VIII. in Bullis huic Ordini conceſſis de Profeſſoribus huius ſacri Inſtituti ita loquuntur: Tamquam Religionis ſpeculum & exemplar charitate fulgentes, ſanctorumq; Prophetarum Eliæ & Eliſei, & aliorum ſanctorum Patrum qui montem Sanctum Carmeli iuxta Eliæ fontem habitarunt, ſucceſſionem hæreditariam tenentes &c. Vnde Sixtus V. huic Religioni conceſſit vt Eliam & Eliſeum tamquam ſuæ Inſtitutionis Patronos coleret, dies feſtos in eorum honorem celebrando, propriaq; officia in eorum memoriam recitando: quod ipſa Religio ſtudioſè ſeruat, & in ipſo officio nomen & ſolemnitatem Patroni Eliæ tribuunt.* Planè ſimilia habent ex eadem Societate Salianus infrà referendus, & Marianus ſcriptor Petrus Poyreus de Triplici Corona B. Virginis Mariæ. At de iſtis ſatis, itaque nunc ſigillatim ab antiquioribus deſcendendo, teſtimonia pro Patriarchatu Eliæ in Ordine Carmelitano prodeant.

Franciſcus Suarez.

Poyre tract.1.ca. 12.n.14.

Ioſephus Antiochenus (qui iuxta Poſſeuinum & alios vixit proximè poſt tempora Apoſtolorum, circa annum videlicet 130.) in ſpeculo perfectæ militiæ Chriſtianæ cap.12.

184. *Perfectorum militum Chriſti, Apoſtolorum coadiutores ſurrexerunt ſtrenuiſſimi, viri ſolitarij contemplationique dediti SS. Prophetarum Eliæ & Eliſei imitatores, qui de Monte Carmelo deſcendentes per Galilæam, Samariam, & Palæſtinam fidem Chriſti conſtantiſſimè ſparſerunt: quiq; in Virginis Mariæ honorem in Montis Carmeli decliuio fabricantes Oratorium, Saluatoris Matri ſpecialiſſimè ſeruierunt:* Id etiam habet Boſtius in Breuiloquio.

Teſtimoniũ inſigne de geſtis Carmelicolarũ in primordijs Eccleſiæ.

De Ioſepho iſto Antiocheno, & illo ſpeculo, plura ſcribunt Lezana *to. 1. in Apparatu cap.6.num.2.* Et Aubertus Miræus *libro de Origine & increm. Ordinis Carmelit. cap.7.* vbi iſta: *Ioſeph Antiochenus Vetuſtiſſimus Auctor ſcripſit librũ prænotatum, ſpeculum perfectæ militiæ primitiuæ Eccleſiæ: in quo multoties de hoc Ordine tractat atque inter alia docet, Carmelitas Coadiutores fuiſſe Apoſtolorum in diſſeminanda fide Chriſti.* Eiuſdem meminerunt Thomas Waldenſis *tom.1. Doctrinal. fidei lib.4, artic.2. cap.27.* Philippus Ribotus, Ioannes Palæonydorus, Aſcenſus Badius, Syluester Marulus & alij, quos refert Lezana ibidem, & alibi. Euſebius Cæſarienſis *lib.2. Hiſtoriæ c.3.* Iſtos SS. Prophetarum Eliæ *& Eliſei imitatores* vocat *viros Prophetici Ordinis.*

Ioannes

Digitized by Google

Ioannes Hieroſolymitanus Epiſcopus in libro de Inſtitutione primorum Monachorum in lege veteri exortorum & in noua perſeuerantium, *habetur tom.3. Annalium per Lezana ſub initium, apud VVaſtelium to. 1. inter opera ipſius Ioannis, nec non apud Thomam à Ieſu libro de variis Regulis Carmelitarum, & tom.9. Bibliotheca SS. Patrum editionis Pariſienſis.*

185. TOto illo libro ex profeſſo ſcribit de Principio huius Religionis Propheticæ Elianæ, deque ſupremo eius fundatore, & primaria Inſtitutione: quomodo, & vndè proceſſerit. Cap.1. ſcribit *de Ortu magni Propheta* Eliæ. Cap 2. oſtendit quòd Elias *ex Dei inſtinctu primus Monachorum Dux ſit*. Cap.3.4.& ſeq. vſque ad 10. latè explanat *quatuor gradus quibus ad Prophetica Eremitica perfectionis culmen peruenitur*, ſcilicet, *Normam vita monaſtica, quam à Deo ipſe accepit, in ſe expreſſit, & diſcipulis obſeruandam tradidit*. Cap.10.& ſequent. fusè tractat *de primis diſcipulis Imitatoribus, & ſucceſſoribus* Eliæ, *quos in Monaſtica vita Eremitica, quam primus hominum inchoauerat, ſucceſſores poſt ſe in perpetuum relinquere diſpoſuit, & habuit in Monte Carmelo ad vitam ſolitariam Religioſam ducendam aptiſſimo*. Cap.17. Declarat *Cur S.* Eliæ *Spirituales poſteri à Carmelo potiùs quã à Carith dicti ſint. Capitibus ſequentibus* totus eſt, vt demonſtret Religioſos Eremitas Montis Carmeli in eo degentes ante Chriſti ortum, & in primordiis Eccleſiæ Chriſtianæ, vſque ad annum quadringenteſimum, hæreditariâ, & iugi ſerie ſucceſſionis eſſe poſteros ipſius S. Prophetæ Eliæ, & hunc illorum Patriarcham, ac Fundatorem.

Illa & alia de Origine & ſucceſſione huius Ordinis luculentiùs traduntur à Ioanne Hieroſol.

De iſto Ioanne Hieroſolymitano, eius fidei ſinceritate, & ſcriptis copioſè tractant Hiſtorici Ordinis noſtri, & Exteri non pauci: latiſſimè autem & pleniſſimè Venerandi & doctiſſimi Patres Petrus Waſtelius libris tribus Vindiciarum, & Lezana *tom.3. Annal. ad annum Chriſti* 412. De eodem, & ipſius libro præfato (qui in hoc Ordine noſtro habitus & obſeruatus fuit pro Regula per annos circiter octingentos, nempe ab anno 412. vſque poſt 1200.) actum eſt ſuprà à S. Cyrillo *cap.1.* & in Notis. Alia dicemus in ſequentibus.

S. Brocardus Hieroſolymitanus, Prior Generalis Ordinis in exordio Conſtitutionum, *quas compilauit circa annum Chriſti* 1191.

186. C*Vm quidam Fratres noſtri Ordinis iuniores, quærentibus à quo, vel quomodo Ordo noſter ſumpſit exordium, vel quare dicimur* Fratres Ordinis

DINIS BEATISSIMÆ DEI GENITRICIS ET VIRGINIS MARIÆ DE MONTE CARMELI, *neſciant ſatisfacere competenter: Hinc eſt quòd in ſcriptis formam talibus reſpondendi volumus relinquere, & teſtimonium veritati perhibentes, dicimus: quòd tempore* ELIÆ, *& Eliſei eius diſcipuli Montem Carmeli, qui non longè ab Achon diſtat, deuotè inhabitarunt multi ſancti Patres, tam veteris, quàm noui Teſtamenti, ſolitudinis Montis eiuſdem pro contemplatione cœleſtium veri amatores, ibidem iuxta fontem* ELIÆ *in ſancta pœnitentia ſanctis ſucceſſibus continuatâ ſunt proculdubio conuerſati laudabiliter, ac Religioſè: prout teſtatur quarti Regum hiſtoria cap.6. Et Ioſephus Antiochenus libro de perfecta militia primitiuæ Eccleſiæ ca. 12. dicens: Perfectorum militum Chriſti* &c. Eadem habentur in prima Rubrica *Vexilli* ſeu *Conſtitutionum* recognitarum per B. Ioannem Soreth, etiam Generalem Ordinis, in Capitulo Generali Bruxellis celebrato anno 1464. publicatarum. Conſtitutiones illæ, à S. Brocardo editæ, à vetuſtis Ordinis Hiſtoricis Ioanne Bachone, Ioanne Vineto, Bernardo Olerio, & aliis vocantur *Conſtitutiones: antiquæ:* de quibus latè tractat Waſtelius *lib.1.Vindiciarum ſect. 5. artic.14.* vbi etiam adfert Diploma Alexandri IV. circa illas Conſtitutiones: & etiam Lezana *tom.2. Annal.in Apparatu cap.6 num.*10. De iiſdem adhuc ſermo redibit in Notis ad Chronologiam vitæ S. Simonis Stock, ſub initium.

De iiſdem inſtruunt Conſtitutiones antiquiſſimæ.

Editæ à S. Brocardo.

187. Hic ſubſequi ordine deberet S. Cyrillus Conſtantinopolitanus, quondam Prior Generalis, ſucceſſor S. Brocardi, qui ſcripſit librum *de Proceſſu & Regula Ordinis*: in quo ſuccinctè ſucceſſionem eiuſdem vſque ad ſua tempora perſtringit: & S. Prophetam ELIAM Fundatorem huius Religionis ſupponit & nuncupat: ac Regulam, ſeu normam viuendi traditam anno 412. à Ioanne Epiſcopo Hieroſolymitano fuiſſe ſecundùm formam inſtitutionis ipſius Prophetæ ELIÆ: at is totus hic præceſſit.

Ioannes Papa XXII. in Bulla, dicta Sabbatina, *cuius initium eſt:* Sacratiſſimo vti culmine.

188. IBi ſic refert verba Beatiſſimæ Virginis Mariæ, ſibi apparentis, & loquentis, *Mihi flexis genibus Virgo viſa fuit Carmelita* (id eſt Carmelitani Ordinis habitu amicta) *ſequentem affata ſermonem: O Ioannes, ô Ioannes, Vicarie dilecti filij mei, veluti à tuo te eripiam aduerſario* &c. *Iſtam gratiam, & amplam* MEO *ſancto & deuoto* CARMELITARVM ORDINI *Confirmationem debes preconcedere, per* ELIAM *& Eliſeum in Monte Carmeli inchoato.* Notanda præcipuè illa verba: *Per* ELIAM *& Eliſeum in Monte Carmelo inchoato.* Iſtam Bullam confirmarunt alij Romani Pontifices Ioannis ſucceſſores, Alexander V. (qui illam integram ſuo Diplomati, cuius initium eſt: *Tenore cuiuſdam*, inſeruit) Clemens VII. Paulus III. Pius V. Gregorius XIII. de quibus latiùs infra parte quintâ, vbi ea integra refertur.

Ioan XXII. in Bulla refert Verba Virginis Deiparæ, quibus aſſeritur Ordo iſte ab ELIA *inchoatus.*

Digitized by Google

Beatiſſima Virgo Deipara ad S. Petrum Thomam *Patriarcham Conſtantinopolitanum, orantem pro ſuo Ordine Carmelitano grauiter afflicto.*

Id ab eiuſdem Virginis teſtimonio roboratur.

189. CVm in graui quadam Ordinis afflictione circa annum Christi 1351. S. PETRVS THOMAS piis & ardentibus precibus ipſa nocte Pentecoſtes à Beatiſſima Virgine MARIA patrocinium & conſeruationem ſuæ Religionis imploraret, ab eadem mirabili hoc, & ſummæ conſolationis reſponſo dignatus eſt: *Confidito, Petre, Religio enim Carmelitarum in finem vſque ſeculi eſt perſeueratura.* ELIAS *namq; eius Inſtitutor iam olim etiam à filio meo id impetrauit.* Ita ad diem 29. Ianuarij, (quâ colitur ipſius B. PETRI THOMÆ feſtum per totum Ordinem Carmelitanum) legitur in Officio, Eccleſiæ authoritate approbato, *lect.6. ad Matutinum*: Quantę autem authoritatis eiuſcemodi cenſenda ſint, dicetur *cap.3.nu.207.* Iſtis autem clariſſimè Patriarchatus ELIANVS in Ordine Carmelitano aſſeritur ab illa quæ eo in ſtatu eſt, vt falli aut fallere non poſſit. De reuelatione iſta actum eſt latiùs poſt appendicem Breuiloquij tripartiti, hic ſupra. Pro eiuſdem veritate declaranda ſcripſimus Opuſculum apologeticum, ſicut ibi quoque indicauimus.

Deciſio celeberrimæ quondam Vniuerſitatis Cantabrigienſis in Anglia quoad Inſtitutionem, Confirmationem & Intitulationem Ordinis huius.

190. ANno Domini 1374. grauis controuerſia mota fuit in Anglia circa antiquitatem, Confirmationem, & Intitulationem Ordinis Carmelitani. Pro ea dirimenda deputati fuêre ab Vniuerſitate Cantabrigienſi D. Ioannes Donewicus Cancellarius, Ioannes de Barnebag Ordinis Minorum, Rogerus de Falellei Ordinis Eremitarum S. Auguſtini Sacræ paginæ Profeſſores, cum aliis Theologiæ & Iuris ac Decretorum Doctoribus, & Magiſtris: vt, auditis & examinatis vtrimque rationibus, litem dirimerent. Sub quibus tandem eiuſmodi prodiit Decretum: *In nomine Domini, Amen. Per præſens publicum inſtrumentum cunctis appareat euidenter, quòd anno eiuſdem ſecundùm curſum & computationem Eccleſiæ Anglicanæ* M. CCCLXXIV. *Indictione XIII. Pontificatus Sanctiſſimi in Chriſto Patris & Domini noſtri, Domini Gregorij dignâ Dei prouidentiâ Papæ XI.* &c. Et multis ſolemnitatibus interpoſitis ſequitur: *Auditis rationibus & allegationibus, viſiſq; priuilegiis, lectis & examinatis vnà cum Chronicis & Scripturis antiquis,* ORDINEM FRATRVM BEATÆ MARIÆ DE MONTE CARMELI, *in iure communi ac ſpeciali confirmatum, tituloq;* GLORIOSÆ VIRGINIS B. MARIÆ DEI GENITRICIS *ſpecialiter fore inſignitum; ac* FRATRES *dicti Ordinis, prout nobis apparuit per chronicas, & alias ſcripturas antiquas, imitatores ac Succeſſores eſſe Sanctorum Prophetarum* ELIÆ *ac Eliſei pro-*

Cantabrigienſis Vniuerſitas ex Chronicis & vetuſtis Scripturis declarat ac decidit Ordinem præfatum titulo Glorioſæ Virginis Deiparæ ſpecialiter

Digitized by Google

ſei pronunciamus, decernimus & declaramus. Aliud etiam Decretum tum editum fuit tenoris ſequentis: *Vniuerſis Sanctæ Matris Eccleſiæ Filijs præſentes litteras inſpecturis Ioannes de Donewico Cancellarius Vniuerſitatis Cantabrigiæ, ſalutem in Domino ſempiternam. Cùm nuper à nonnullis Vniuerſitatis prædictæ ſtudentibus inſtitutio, intitulatio & confirmatio* ORDINIS FRATRVM BEATÆ MARIÆ DE MONTE CARMELI *nimis præſumptuosè reuocabantur in dubium, vndè diſcordiæ & rixæ quamplurimæ inter ſcholares eiuſdem Vniuerſitatis fuerant ſuſcitatæ, nec non magna perturbatio inualeſcebat in eadem. Ea propter* &c. Et infrà *Nos verò Cancellarius memoratus attendentes præmiſſa conſona eſſe iuri & rationi, auditis rationibus & allegationibus, viſiſq; priuilegiis, & lectis, & examinatis, vnà cum nonnullis alijs munimentis & Scripturis antiquis, de conſilio, & conſenſu diſcretorum, & iuris peritorum dictæ Vniuerſitatis, nobis aſſiſtentium in ea parte, & per eamdem deputatorum, dictum* ORDINEM FRATRVM BEATÆ MARIÆ DE MONTE CARMELI *in iure communi ac ſpeciali confirmatum, & titulo* B. MARIÆ DEI GENITRICIS *fore ſpecialiter inſignitum; ac* FRATRES *dicti Ordinis, prout ſufficienter apparuit per præmiſſa exhibita, producta & allegata,* ELIÆ *& Eliſei Sanctorum Prophetarum fore imitatores, & ſucceſſores, cauſæ cognitione & iuris Ordine in ea parte de iure requiſitis, ad plenum reſeruatis, reputamus, decidimus, & decidendo declaramus in his ſcriptis: inhibentes quibuſcumque noſtris & dictæ Vniuerſitatis ſubditis, ne contra has deciſionem & declarationem noſtras, in ipſorum Fratrum præiudicium, & dictæ Vniuerſitatis vituperium, & ſtudentium in eadem inquietationem venire temerè præſumãt: ſub pœnis, & cenſuris noſtro & ſucceſſorum noſtrorum arbitrio* &c. *Datum Cantabrigiæ 23. die menſis Februarij anno Domini* 1374.

inſignitum, eiuſq; Religioſos imitatores & Succeſſores S. Prophetæ ELIÆ.

Richardus Armachanus Hiberniæ Primas in Sermone de Concep. Beatiſſ. Virg. MARIÆ, *habito Auenione coram cœtu Cardinalium anno* 1342. *cuius initium eſt,* AVE MARIA.

191. A*N non meritò illi dicimus* AVE, *quæ ſic erat illuſtrata, virtutibus in ſua Origine? vtique hanc illuſtrationem in ſuo ortu hic Sanctus ac peculiaris & antiquus* ORDO SVVS *Carmelitarum prætendit in habitu, qui hoc feſtum ſingulariter in eo ſolemnizat, candorem habitus ſui, vt exiſtimo, prudenter & deuotè referens ad hoc feſtum. Miramini forſan, quia dixi,* ORDO SVVS *peculiaris, & antiquus; cum, veritate attentâ, nullatenùs ſit mirandum; quoniam, vt dicunt fide dignæ hiſtoriæ, à tempore* ELIÆ *& Eliſei, qui ſæpiùs morabantur in Monte Carmelo iuxta Nazareth Ciuitatem Dominæ noſtræ ad tria milliaria ſolebant homines deuoti ſecretiùs habitare vſque ad tempora Saluatoris: & tunc illi Eremitæ prædicantibus Apoſtolis inter ceteros ſunt conuerſi,* &c. Vide etiam dicta ſuperiùs *num.* 93. De iſto Armachano ſcribunt Trithemius *lib. de Scriptoribus Eccleſ.* Lezana *tomo* 4. *Annal. ad annum* 1306. *&* 1342. *n.* 11. *& alij.*

Idem ex fide dignis hiſtoriis refert Armachanus.

Digitized by Google

Thomas VValdenſis Anglus, dictus Validus Ecclesiæ ensis.

Confirmat- & Thomas VValdenſis, 192. IS variis in locis tractat de Inſtitutione huius Ordinis per S. Prophetam Eliam: ſpecialiter autem *tomo* 3. *de Sacramentalibus tit.*9. *c.*89. vbi ſcribens cõtra Wiclephum de Antiquitate Vitę Monaſticæ & Ordinis Carmelitani, ait: *A Prophetis ſanctis* Elia *& Eliſeo priùs incepit: poſt Saluatoris aduentum cum Apoſtolis in Euangelio ſollicitiſſimè laborauit:* pro cuius confirmatione ibidem etiam adfert teſtimonium iſtud Armachani: *An non meritò dicimus illi* Ave &c. ac deinde ſubiungit: *Taceant Carmelitæ, dum talis ac tantus teſtis, magnus indubiè Præſul Eccleſiæ, & vir altæ peritiæ in ſacris litteris, teſtimonium perhibet Carmelitis.*

& Ioannes Bacho. Alter quoque Ordinis noſtri percelebris Doctor, etiam Anglus Ioannes de Bachone in variis opuſculis idipſum tradit & probat: & quidem in eo, quod hic ſupra habetur *c.*2. cuius titulus eſt: Elias *& Eliſeus dici Carmelitæ Beatæ* Mariæ *meruerunt:* vbi ſubdit: *In Carmelo, Beatæ* Mariæ *dato, Prophetæ* Elias *& Eliſeus Patres noſtri inhabitabant.*

Sixtus Papa IV. in Bulla Dum attentâ, *data anno* 1476. *quæ vocatur* Mare magnum *priuilegiorum Ordinis huius.*

193. *D*Vm attentâ meditatione penſamus, quòd Virgo Venuſtiſſima & omnium virtutum floribus inſignita, Virgo Dei Genitrix glorioſiſſima, cuius pulchritudinem ſol & luna mirantur, cuiuſq; precibus iuuatur populus Chriſtianus, & quæ florem pretioſiſſimum, immarceſſibilem & æternum, Dominum noſtrũ* Iesum Christum, *ineffabili ſancti Spiritus cooperante virtute, genuit: produxitque Sacrum* Ordinem Beatæ Mariæ de Monte Carmelo, *à Sede Apoſtolica, pluribuſq; Romanis Pontificibus prædeceſſoribus noſtris probatum. Quem eiuſdem glorioſiſſimæ Dei Genitricis, ſemperq; Virginis* Mariæ *ſpeciali titulo voluit inſigniri; vt ob eiuſdem Virginis reuerentiam Ordo ipſe à Chriſti fidelibus meritò perampliùs veneraretur. Ipſique fideles propterea, eiuſdem Virginis* Mariæ *adiuti ſuffragiis, æternæ retributionis præmia faciliùs conſequi mererentur. Dumque ſublimium dicti Ordinis vtriuſque ſexus perſonarum, virtutum merita, Deo quidem grata, & in conſpectu Apoſtolicæ Sedis accepta, dignâ memoriâ recenſemus, ac ordinem ipſum, & illius perſonas ſub Sedis Apoſtolicæ, & Eccleſiæ Romanæ protectione immediatè exiſtentes, & inter cæteros Regularium Ordinum profeſſores in firmamento Catholicæ fidei militantes, tamquam Religionis ſpeculum, & exemplar, ſpeciali charitate fulgentes, Sanctorumque Prophetarum* Eliæ *& Eliſei, & aliorum Patrum, qui Montem ſanctum Carmeli, iuxta* Eliæ *fontem, inhabitarunt, ſucceſſionem hæreditariam tenentes: fructus quoque vberes, quos dictus ſacer Ordo in agro militantis Eccleſiæ, in propagatione Religionis, & fidei Orthodoxæ, hactenùs produxit vtiliter, & producit, ac in futurum producturum ſore*

At disertè adſtruit Romanus Pontifex Sixtus IV. Qui inſigni elogio hunc Ordinem cõmendans eius hæreditariam à S. Elia *ſucceſſionẽ exprimit.*

fore indubitanter ſperamus, Paternâ charitate intuemur; dignum potiùs, quinimò, & debitum reputamus, nos ad illum noſtros debere dirigere cogitatus, &c. Iſto Diploмate approbat, innouat, & confirmat aliorum Pontificum Prædeceſſorum ſuorum conceſſiones & Bullas: quas de verbo ad verbum inſerit. Præterea in eadem Bulla plura reſoluit dubia, quæ circa prædicta priuilegia, ſeu conceſſiones ſuboriri poſſent, declarat obſcura, concedit & indulget noua. Idcirco *Mare magnum* nuncupatur. Quo ſenſu Pontifex iſte & alij aſſerant *Beatiſsimam Virginem* MARIAM *produxiſſe hunc Ordinem*, dicetur infrà parte 3. ſect. 1.

194. Idem Pontifex in alia Bulla data anno 1477. cuius etiam initiũ eſt, *Dum attentâ*, eadem habet de *ſucceſſione Ordinis huius à SS. Prophetis* ELIA *& Eliſeo*, In ea *motu proprio & ex certa ſcientia, vt* loquitur, Indulgentias Ordini & Eccleſiis noſtris à Summis Pontificibus Prædeceſſoribus ſuis conceſſas, ſpecialiter à Leone IV. Hadriano II. Stephano V. Sergio III Ioanne X. & XI. Sergio V. Innocentio IV. Clemente III. Alexandro II. Gregorio V. & VII. Clemente IV. Lucio III. Gregorio VIII. Honorio III. Nicolao IV. &c. refert ſpecialiter & confirmat, earumq; omniũ tenores & effectus, acſi de verbo ad verbum ſuo illi Diplomati inſertæ forent, pro ſufficienter expreſſis haberi vult. *Indulgentias antiquas fuerũ prædeceſſorum confirmat:*

195. Obiter hic notandum, quàm à vero aberrent nonnulli, Originẽ, & Inſtitutionem huius Ordinis referentes ad B. Albertum Patriarcham Hieroſol. aut Aymericum Patriarcham Antiochenum; cum aliquot ſeculis ante illos tot Pontifices Ordini huic Indulgentias conceſſerint. Sed de iſtis latiùs infrà. *Vnde errorũ conuincuntur, qui initia huius Ordinis referunt ad Albertum aut Aymericum Patriarchas.*

VVarnerus Roleuinc Carthuſianus in faſciculo temporum.

196. IS variis locis S. ELIÆ, vt primario Authori, & *S. Eliſeo* vt ſecundario Inſtitutionem huius Ordinis attribuit, ac in primis ad annum à creatione mundi 4300. ante Chriſtum 923. ſic paucis: ELIAS *Propheta auriga Iſrael, &* ORIGO RELIGIONIS CARMELITANÆ *Eliſeo viuente rapitur*. Ad annum autem poſt Chriſtum 1291. Scribit, tum Ordinem perſtitiſſe 2221. annis: eius verba referentur par. 3. cap. 32. Iſte Warnerus fuit *in Diuinis Scripturis ſtudioſiſsimus, & valde eruditus*, vt de eo ſcribit Abbas Trithemius. *VVernerus Carthuſianus varijs locis originem Carmelitani Ordinis ad* ELIAM *refert.*

Ioannes Trithemius Abbas Ordinis S. Benedicti, & Gilbertus Genebrardus &c.

197. EOdem tempore multigenâ eruditione præſtans varia ſcribebat ipſe Trithemius, & inter ea ſpeciale Opuſculum de Inſtitutione & laudibus Ordinis Carmelitani: in quo declarat ELIAM fundatorem extitiſſe

titiſſe huius Ordinis: vnde initio *capitis* 2. hanc ſtatuit aſſertionem: *ELIAS Propheta Domini rectè & catholicè Carmelitanæ Religionis Fundator dicitur.* Quod triplici ratione oſtendit: *à Loco, ab Habitu, à Conuerſatione*: & quidem *à Loco* ſcilicet, *Carmelo*, in quo vt plurimùm ipſe moratus & prodigia operatus fuit: vndè & hic Ordo Originem, & nomenclaturam habet. *Ab Habitu*; ſicut enim pallio albi coloris ipſe vſus fuit, ſic & Religionis huius Profeſſores deſuper albis vêſtiuntur: quod & patri eius Sabachæ præſignatum fuiſſe dictum eſt capite præcedenti, ex S. Epiphanio & aliis. *A Conuerſatione*: forma enim vitæ Religioſæ & Monaſticæ à S. P. ELIA primùm concepta, & diſcipulis tradita etiam nunc in Ordine Carmelitano obſeruatur. Deinde agit de Conuerſatione Filiorum Prophetarum & Eremitarum ante Natiuitatem Chriſti in Monte Carmelo. De Titulo, Habitu, Regula, Confirmatione, Tranſmigratione Ordinis è Terra Sancta in Europam. Ex eodem ſacro, & virorum illuſtrium fœcundiſſimo Ordine, alij plures ſcriptores in eamdem conſpirant ſententiam. Ij ſunt Antonius Abbas Vercellenſis in Cantica, Carolus Fernandez Abbas Maurolicus, Leander Granatenſis, relati ab aliis: nec enim intenta à nobis breuitas ſingulorum verba adducere ſinit. Vnius dumtaxat, ex illo inſtituto, Genebrardi Chronographi accuratiſſimi, paucula verba ſubnectimus: is *in ſua Chronographia circa annũ Chriſti* 1142. vbi ſcribens de Carmelitani Ordinis initio, cum Polydorum, illud ad tempora Aymerici circa annum Domini 1141. referentem adduxiſſet, eius ſententiam corrigens, ſuam ſubiicit his verbis: *Eorum* (Carmelitarum) *origo altiùs repetenda eſt, nempe à Prophetis* ELIA *& Eliſeo, qui Carmelum Montem Terræ Sanctæ primi conſecrarunt, & diſcipulos ibi reliquerunt, quos Scriptura Filios Prophetarum appellat.*

Trithemius triplici ratione id declarat:

Adſtipulãtur alij plures eiuſdem Benedictini Inſtituti illuſtres Scriptores.

Iulius ſecundus in Bulla data anno 1504. Ad ſacrum Ordinem.

198. IN ea confirmans Indulgentias Ordini noſtro conceſſas à Leone Quarto, Adriano ſecundo, Stephano Quinto aliiſque ſuis prædeceſſoribus & nouas ſuperaddens, iiſdem vtitur verbis, quibus Sixtus Quartus (cuius etiam Bullam illam datam anno 1477. integram ſuo inſerit Diplomati) ſcilicet *Ordinem Beatæ ſemper Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo eiuſque Profeſſores Sanctorum Prophetarum* ELIÆ, *Eliſei & Enoch nec non aliorum Sanctorum Patrum, qui Montem ſanctum Carmeli iuxta* ELIÆ *fontem inhabitarunt, ſucceſſionem hæreditariam tenere.* Habetur Bulla in ſpeculo Ordinis fol. 99. Ille *Enoch* cuius ibi mentio fit, eſt Enoch de Amathim, de quo ſpecialiter infra parte 3. cap. 14.

Roboratq; Iulius II. Pontifex.

Digitized by Google

Iudocus Clichtoueus, præſtans ſui temporis Theologus, in ſermone de Carmelitano Ordine, *cuius initium eſt*: Cum dixerint vobis filij veſtri.

199. IN prima iſtius Orationis parte agens de Ordinis huius exordio, declarat illud triplici gaudere prærogatiuâ: Prima eſt, *quòd ipſum ante inſtitutionem diuino nutu, & reuelatum eſt, & præcognitum; dum ante* ELIÆ *ortum Sabbacha eius Pater vidit in ſomnis viros niueo veſtitos amictu ipſum beneuolè ac benigniter ſalutantes.* Secunda *à loco, in quo Ordo inſtitutus, vtpote Mons Carmelus, in Terra Sancta: quem conſcendit* ELIAS *primum Carmelitanæ Religionis Caput & Princeps, vt in eo cœlibem caſtamq; vitam duceret* &c. Tertia *ob propinquitatem loci inſtitutionis eius, ad locum noſtræ Redemptionis.* *Et variè declarat Clichtoueus.*

In ſecunda parte demonſtrat ELIÆ *primi Inſtitutoris huius Religionis triplicem excellentiam:* primo *quia à Chriſto Ioannes Baptiſta (quo inter natos mulierum non ſurrexit maior)* ELIÆ aſſimilatus. Secundò quia ELIAS in quamplurimis Chriſto perſimilis. Tertiò, quòd à Chriſto in Transfiguratione vt teſtis eius diuinitatis, adſcitus.

In tertia parte triplicem patefacit vtilitatem huius Religionis. Primò quia ELIAS eius Inſtitutor primus Virginitatis votum emiſit, & alios exemplo præceſſit. Secundò, quòd ipſe aliis omnibus exemplar fuerit monaſticæ vitæ. Tertiò, quia Religio hæc adiutrix fuerit Apoſtolorum in diſſeminanda fide & doctrina Euangelica.

CAPVT III.

Aliorum plurimorum aſſertis Patriarchatus Ordinis eiuſdem eximio iſti Prophetæ vindicatus adſtruitur.

200. GRegorius XIII. in Bulla, *Vt laudes datâ* anno 1577. *Vt laudes Glorioſiſſimæ V.* MARIÆ *referre, quæ ſalutis noſtræ protulit authorem, lingua numquam ceſſet humana, ſed eius ſanctiſſimum nomen piâ deuotione celebret ac veneretur; Sacrum Ordinem ſub inuocatione eiuſdem Beatæ* MARIÆ *de Monte Carmelo (quem eadem Virgo venuſtiſſima & omnium virtutum floribus inſignita edidit, proprijq; nominis titulo inſigniuit) à pluribus Romanis Pontificibus prædeceſſoribus noſtris: probatum, variiſq; priuilegiis, & facultatibus iam pridem decoratum (ex quo in agro Domini vberes fructus manarunt, & indies non mediocres producuntur) gratiâ noſtrâ ſpeciali complectendum eſſe cenſemus.* Et infrà. *Præclarum Pontificis elogium in hunc Ordinem.*

Nos igitur ipſum Ordinem illiusque perſonas, inter cæteros Regularium Ordinum Profeſſores in Catholica Eccleſia militantes, tamquam Religionis exemplar, ſpeciali

charitate

Trithemius triplici ratione id declarat:

titiſſe huius Ordinis: vnde initio *capitis* 2. hanc ſtatuit aſſertionem: Elias: *Propheta Domini rectè & catholicè Carmelitanæ Religionis Fundator dicitur.* Quod triplici ratione oſtendit: *à Loco, ab Habitu, à Conuerſatione*: & quidem *à Loco* ſcilicet, *Carmelo*, in quo vt plurimùm ipſe moratus & prodigia operatus fuit: vndè & hic Ordo Originem, & nomenclaturam habet. *Ab Habitu*; ſicut enim pallio albi coloris ipſe vſus fuit, ſic & Religionis huius Profeſſores deſuper albis vêſtiuntur: quod & patri eius Sabachæ præſignatum fuiſſe dictum eſt capite præcedenti, ex S. Epiphanio & aliis. *A Conuerſatione*: forma enim vitæ Religioſæ & Monaſticæ à S. P. Elia primùm concepta, & diſcipulis tradita etiam nunc in Ordine Carmelitano obſeruatur. Deinde agit de Conuerſatione Filiorum Prophetarum & Eremitarum ante Natiuitatem Chriſti in Monte Carmelo. De Titulo, Habitu, Regula, Confirmatione, Tranſmigratione Ordinis è Terra Sancta in Europam. Ex eodem ſacro, & virorum illuſtrium fœcundiſſimo Ordine, alij plures ſcriptores in eamdem conſpirant ſententiam. Ij ſunt Antonius Abbas Vercellenſis in Cantica, Carolus Fernandez Abbas Maurolicus, Leander Granatenſis, relati ab aliis: nec enim intenta à nobis breuitas ſingulorum verba adducere ſinit. Vnius dumtaxat, ex illo inſtituto, Genebrardi Chronographi accuratiſſimi, paucula verba ſubnectimus: is *in ſua Chronographia circa annũ Chriſti* 1142. vbi ſcribens de Carmelitani Ordinis initio, cum Polydorum, illud ad tempora Aymerici circa annum Domini 1141. referentem adduxiſſet, eius ſententiam corrigens, ſuam ſubiicit his verbis: *Eorum* (Carmelitarum) *origo altiùs repetenda eſt, nempe à Prophetis* Elia *& Eliſeo, qui Carmelum Montem Terræ Sanctæ primi conſecrarunt, & diſcipulos ibi reliquerunt, quos Scriptura Filios Prophetarum appellat.*

Adstipulãtur alij plures eiuſdem Benedictini Inſtituti illuſtres Scriptores.

Iulius ſecundus in Bulla data anno 1504. Ad ſacrum Ordinem.

198. IN ea confirmans Indulgentias Ordini noſtro conceſſas à Leone Quarto, Adriano ſecundo, Stephano Quinto aliiſque ſuis prædeceſſoribus & nouas ſuperaddens, iiſdem vtitur verbis, quibus Sixtus Quartus (cuius etiam Bullam illam datam anno 1477. integram ſuo inſerit Diplomati) ſcilicet *Ordinem Beatæ ſemper Virginis* Mariæ *de Monte Carmelo eiuſque Profeſſores Sanctorum Prophetarum* Eliæ, *Eliſei & Enoch nec non aliorum Sanctorum Patrum, qui Montem ſanctum Carmeli iuxta* Eliæ *fontem inhabitarunt, ſucceſſionem hæreditariam tenere.* Habetur Bulla in ſpeculo Ordinis fol. 99. Ille *Enoch* cuius ibi mentio fit, eſt Enoch de Amathim, de quo ſpecialiter infra parte 3. cap. 14.

Roboratq; Iulius II. Pontifex.

Iudocus

Digitized by Google

Iudocus Clichtoueus, præſtans ſui temporis Theologus, in ſermone de Carmelitano Ordine, *cuius initium eſt*: Cum dixerint vobis filij veſtri.

199. IN prima iſtius Orationis parte agens de Ordinis huius exordio, declarat illud triplici gaudere prærogatiuâ: Prima eſt, *quòd ipſum ante inſtitutionem diuino nutu, & reuelatum eſt, & præcognitum; dum ante* Eliæ *ortum Sabbacha eius Pater vidit in ſomnis viros niueo veſtitos amictu ipſum beneuolè ac benigniter ſalutantes.* Secunda *à loco, in quo Ordo inſtitutus, vtpote Mons Carmelus, in Terra Sancta: quem conſcendit* Elias *primum Carmelitanæ Religionis Caput & Princeps, vt in eo cœlibem caſtamq́, vitam duceret* &c. Tertia *ob propinquitatem loci inſtitutionis eius, ad locum noſtræ Redemptionis.* *Et variè declarat Clichtoueus.*

In ſecunda parte demonſtrat Eliæ *primi Inſtitutoris huius Religionis triplicem excellentiam*: primo *quia à Chriſto Ioannes Baptiſta* (*quo inter natos mulierum non ſurrexit maior*) Eliæ aſſimilatus. Secundò quia Elias in quamplurimis Chriſto perſimilis. Tertiò, quòd à Chriſto in Transfiguratione vt teſtis eius diuinitatis, adſcitus.

In tertia parte triplicem patefacit vtilitatem huius Religionis. Primò quia Elias eius Inſtitutor primus Virginitatis votum emiſit, & alios exemplo præceſſit. Secundò, quòd ipſe aliis omnibus exemplar fuerit monaſticæ vitæ. Tertiò, quia Religio hæc adiutrix fuerit Apoſtolorum in diſſeminanda fide & doctrina Euangelica.

CAPVT III.

Aliorum plurimorum aſſertis Patriarchatus Ordinis eiuſdem eximio iſti Prophetæ vindicatus adſtruitur.

200. GRegorius XIII. in Bulla, *Vt laudes datâ* anno 1577. *Vt laudes Glorioſiſſimæ V.* Mariæ *referre, quæ ſalutis noſtræ protulit authorem, lingua numquam ceſſet humana, ſed eius ſanctiſſimum nomen piâ deuotione celebret ac veneretur; Sacrum Ordinem ſub inuocatione eiuſdem Beatæ* Mariæ *de Monte Carmelo* (*quem eadem Virgo venuſtiſſima & omnium virtutum floribus inſignita edidit, proprijq́, nominis titulo inſigniuit*) *à pluribus Romanis Pontificibus prædeceſſoribus noſtris: probatum, variiſq́, priuilegiis, & facultatibus iam pridem decoratum* (*ex quo in agro Domini vberes fructus manarunt, & indies non mediocres producuntur*) *gratiâ noſtrâ ſpeciali complectendum eſſe cenſemus.* Et infrà. *Præclarum Pontificis elogium in hunc Ordinem.*

Nos igitur ipſum Ordinem illiusque perſonas, inter cæteros Regularium Ordinum Profeſſores in Catholica Eccleſia militantes, tamquam Religionis exemplar, ſpeciali

charitate

charitate fulgentes, ſanctorumq́, Prophetarum ELIÆ *Eliſei, & Enoch, nec non aliorum ſanctorum Patrum qui Montem ſanctum Carmeli, iuxta* ELIÆ *fontem, inhabitarunt, ſucceſſionem hæreditariam tenentes, ſpecialibus fauoribus & gratiis proſequentes*, &c. *Omnia & ſingula priuilegia, facultates, gratias, exemptiones, immunitates, libertates dicto Ordini, illiuſq́; Eccleſiis ac domibus ac ab illo dependentibus locis conceſſa, quatenus ſint in vſu, & Concilio Tridentino non contraria, Apoſtolicâ auctoritate tenore præſentium confirmamus & approbamus, illiſq́; perpetuæ & inuiolabilis firmitatis robur adycimus ac præſentis ſcripti patrocinio communicamus.* Et infrà: *ſummarium autem Indulgentiarum conceſſarum ſequitur & eſt huiuſmodi, videlicet.*

Deq; eius hæreditaria ſucceſſione ELIÆ.

201. *Leo Papa IV. Omnibus Chriſti fidelibus, qui Eccleſiam B.* MARIÆ *de Monte* CARMELO *huiuſmodi in feſtis Natiuitatis Dominicæ, Paſchæ, Apoſtolorum Petri & Pauli, Pentecoſtes, Aſſumptionis, Natiuitatis, Annunciationis, Purificationis eiuſdem Beatæ Dei Genitricis* MARIÆ, *S. Michaelis Archangeli, Omnium Sanctorum, in duobus feſtis S. Crucis, Natiuitatis S. Ioannis Baptiſtæ, SS. Martyrum Fabiani & Sebaſtiani, & in die Paraſceues, & per Octauam prædictarum feſtiuitatum, & vocabulis omnium Eccleſiarum dicti Ordinis deuotè viſitarent, ſeptem annos & totidem quadragenas.*

Antiquis Indulgentiis datis ante octingentos annos.

202. *Et Adrianus II. Stephanus V. Sergius III. Ioannes X. Ioannes XI. Sergius IV. & Innocentius quartus (qui dictum Ordinem confirmauit) omnibus Chriſti fidelibus verè pœnitentibus, contritis & confeſſis, qui prædictas Eccleſias piè viſitarent in prædictis feſtiuitatibus & earum Octauis, vel Confraternitatem dicti Ordinis aſſumerent & eam intrarent, tertiam partem omnium peccatorum in Domino relaxarunt.* Et multis aliorum Pontificum interpoſitis Indulgentiis de Bulla, & Indulgentia SABBATINA, hæc habet: *Ioannes XXII. pro animabus, quæ in purgatorio exiſtunt, & habitum Religionis geſtarunt vel eorum Confraternitatem ingreſſi fuerunt, vel Confratrum numero adſcripti in honorem eiuſdem B.* MARIÆ *Matris Dei, die Sabbathi poſt earum tranſitum, interceſſionibus eiuſdem continuis, pijs ſuffragijs & meritis, ac ſpeciali protectione adiuuandis. priuilegium publicauit, corroborauit & cõfirmauit.* Et infrà: *Quibus omnibus etiamſi de illis eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica & expreſſa, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, aut quæuis alia expreſſo habenda eſſet, illorum tenores præſentibus pro expreſſis habentes, illis aliàs in ſuo robore permanſuris, &c. Datum Romæ apud S. Petrum, ſub annulo Piſcatoris die decimo octauo ſeptembris 1577. Pontificatus noſtri anno ſexto.*

& ſingulari Ordinis Priuilegio Bulla Sabbathina.

Omnia cõfirmantur.

203. Hæc prolixiùs retulimus; quia ſeruiunt pro ſequentibus; & ne ibi repeti debeant. Obiter circa illa hic quatuor notanda occurrunt. *Primum* (pro præſenti) in illa Bulla declarari Ordinis huius Profeſſores eſſe *Succeſſores SS. Prophetarum* ELIÆ *& Eliſei. Secundum*, Ordinem hunc ſpeciali titulo Beatiſſimæ Virginis MARIÆ inſigniri, & ab ea productum modo explicãdo ca. 5. *Tertium*, Religionis huius antiquitas, & exiſtentia longè ante Albertum Hieroſolymitanum & Aymericum Antiochenum Patriarchas; cum Leo IV. & alij ibi relati Pontifices aliquot ſeculis præceſſerint, & Indulgẽtias Ordini conceſſerint prout hîc antè tactum & latiùs infrà. *Quartum* Cõfirmatio magni Priuilegij *Bullæ Sabbathinæ* à Ioanne XXII. iuſſu SS. Virginis Dei-

Seruiunt illa proſequentibus.

Digitized by Google

nis Deiparæ, primùm publicati, & ab aliis Pontificibus roborati, quoad liberationem ex Purgatorio: de quo ſpecialiter tractabitur poſtea *par*.4.

Ioannes Molanus In Martyrologio ad xv. Kal. Iulij.

204. IN *Arabia raptus in cœlum S.* ELIÆ *Propheta Domini &* CARMELITANÆ RELIGIONIS PATRIARCHÆ; *qui tantam inuenit coram Domino gratiam, vt verbo clauderet & aperiret cœlum.*

Eadem habentur in Agiologio Ioannis Gillemani Canonici Regularis in Rubea valle prope Bruxellas: & in Martyrologio Ordinis ad diem 20. Iulij. Ad eumdem quoque diem in Martyrologio Gallico per D. Sauſayum Epiſcopum Tullenſem hæc leguntur: *Raptus* ELIÆ *Propheta Ordinis* CARMELITARVM INSTITVTORIS, *hodie ſolemnis eſt in vniuerſo Ordine.*

SIXTVS QVINTVS

In Bulla, Eximium quod in vobis, *data Romæ ann.* 1589. *habetur* tom. 2. Bullarij *Laërtij Cherubini.*

205. APprobat & confirmat Officia SS. Prophetarum ELIÆ & *Eliſei* veluti FVNDATORVM ORDINIS. Inde accedit firmitas Apoſtolici teſtimonij de Patriarchatu ELIÆ in hunc Ordinem. Quod ponderat doctiſſimus Franciſcus Suarez his verbis: *Vnde Sixtus V. huic Religioni cõceſſit, vt* ELIAM *& Eliſeũ tamquã ſui Inſtituti Patronos celebret*, &c. Et doctiſſimus Homiliographus Ioan. de Cartagena poſtquam luculentis authoritatibus probaſſet Religionem Carmelitanam traxiſſe Originem ab ELIA, id etiam hac ratione concludit. *Accedit, quòd extat Apoſtolicæ Sedis Decretum cum Cardinalium conſilio à Sixto V. editum in quo cautum eſt, vt Carmelitarum Religio* ELIAM *& Eliſeum ſui inſtituti Patronos colat & in eorũ memoriam dies feſtos celebret, & propria eorum Officia recitet; inter alia autem, quæ in* ELIÆ *feſtiuitate & officio per Sedem Apoſtolicam approbato decantantur, ille inſonat hymnus:*

Propterea de illo tamquam Ordinis Patrono ſolẽniſſimè celebratur Officium authoritate Pontificia conceſſum.

Cartag. l. 17. hom. 2. ad obiect. 5.

Hic ſacri eſt ductor, columen decuſque
ORDINIS NOSTRI, *ſuperiſque gratus;*
O PATER *Salue, placidus tuoſque*
Excipe Alumnos.

Certè vniuerſa noſtra Hiſpania non alio grauiori innixa fundamento profitetur, Apoſtolum Iacobum terram eius calcaſſe, quàm quòd Romani Pontifices ſpeciali officio, in quo aduentus eius in Hiſpaniam mentio fit, illum colendi facultatem præbet. Hæc ille.

Digitized by Google

CLEMENS VIII.

In Bulla, quæ incipit: Apoſtolicæ dignitatis, *data pro RR. PP. Diſcalceatis, inter alia hæc habet.*

Clemens VIII. in varijs Bullis aſſerit Carmelitas hæredes Eliæ *& ipſum eorum Authorem*

206. In *vtrumque Inſtituti ſui finem, priorem ſcilicet ac potiorem, qui eſt diuina vnio per orationem & contemplationem, & poſteriorem quæ eſt ſalus proximorum verbo & opere, Sanctorum Prophetarum,* Eliæ *& Eliſei, aliorumq; Sanctorum Patrum,* qvorvm hæredes svnt, *veſtigiis inſiſtentes incumbunt.* Vbi notanda illa: *Inſiſtentes veſtigiis SS. Prophetarum* Eliæ *& Eliſei* &c. *quorum hæredes ſunt.*

Idem Pontifex in Bulla, *Dominici gregis, Prophetam ſanctiſſimum* Eliam *huius* [Carmelitici] *Inſtituti Auctorem* nuncupat.

Quod'q; ea ſit à Romanis Pontificibus traditio.

Idem in litteris ad Regem Perſarum, datis Romæ die 5. Octobris anno 1604. *Illuſtri ac Potentiſſimo Sciababas Regi Perſarum Clemens Papa VIII. Illuſtris ac potentiſſime Sciababas Perſarum Rex, adſit tibi Deus, & perfectam in omnibus rebus veritatem & vitam oſtendat. Miſimus iam ad te Paulum Simonem, Ioannem Thadæum, & Vincentium, Fratres Ordinis B.* Mariæ *de Monte Carmelo, eiſq; mandauimus, vt nonnulla negotia noſtro nomine tibi exponerent.* Et infrà, *Habuerunt olim Religionis huius Profeſſores, ſicut à Romanis Pontificibus prædeceſſoribus noſtris memoriæ proditum eſt, ſui Inſtituti auctores Sanctos Prophetas* Eliam *& Eliſeum, omnibus nationibus & gentibus notos.* Quibus apertè declaratur ex ſententia Romanorum Pontificum Eliam & Eliſeum Ordinis huius eſſe Authores & Fundatores. Litteræ illæ integræ referuntur in Hiſtoria Prophetica per Franciſcum à S. Maria *lib.* 1. *cap.* 10.

Sacra Congregatio Rituum.

Idipſum clarè exprimitur in diuerſis Officijs authoritate Eccleſiæ & S. Congregationis Rituũ approbatis:

207. Sacra illa Congregatio Cardinalium, à Summo Eccleſiæ capite de ſplendore diuini cultus, & Officiis Eccleſiaſticis in Eccleſia canendis, ac recitandis, iudicandi poteſtatem habens, Officia propria huius Ordinis antiqua & noua iteratis vicibus examinauit & approbauit, anno quidem 1609. ſub Paulo Quinto, ſubſcribente Eminentiſſimo Cardinali Bellarmino, & tempore Vrbani Octaui ſubſcribente Eminentiſſimo Cardinali de Torres. Inter illa autem ſunt Officia SS. Eliæ & *Eliſei* veluti Patronorum & Fundatorum Religionis. In variis etiam aliis clarè exprimitur S. Prophetam Eliam Ordinis Inſtitutorem extitiſſe. Ad diem xxix. Ianuarij *lectione quintâ* in Officio S. Petri Thomæ recitatur hiſtoria Reuelationis ipſi S. factæ, in qua Elias Institvtor *Religionis huius* nuncupatur. vide ſupra cap. 2. In Officio S. Angeli ad diem v. Maij *lect.* 5. hæc habentur: *Inſignem ſanctitate virum Patribuſq; ſuis* Eliæ *& Eliſeo perſimilem, miraculis Deus ſimilibus illuſtrauit.* In Officio S. Spiridionis die XIV. Decembris ad Officium

Digitized by Google

Officium & Miſſam iſta legitur Oratio *S. Spiridionis Confeſſoris tui atque Pontificis nos Domine feſta tueantur; & ſicut ille Religionis à Propheta* ELIA *inſtitutæ, orationibus & operibus fuit fidelis imitator*, &c. In Officio Commemorationis Solemnis Beatiſſimæ Virginis ad diem XVI. Iulij, ad Matutinum *lect.* 4. recitatur: *Viri plurimi, qui veſtigiis ſanctorum Prophetarum* ELIÆ *& Eliſei inſtiterant, & Ioannis Baptiſtæ præconio ad Chriſti aduentum comparati fuerant, rerum veritate perſpectâ, atque probatâ, Euangelicam fidem confeſtim amplexati ſunt, ac peculiari quodam affectu Beatiſſimam Virginem (cuius colloquiis ac familiaritate feliciter frui potuêre) adeò venerari cœperunt, vt primi omnium in eo Montis Carmeli loco, vbi* ELIAS *olim aſcendentem nubeculam, Virginis typo inſignem, conſpexerat, eidem puriſſimæ Virgini ſacellum conſtruxerint.*

Quantæ authoritatis ſint ea, quæ in Breuiariis ſic approbatis continentur, & publicè in diuino Officio recitantur ac canuntur, expendunt Thomas Aquinas à S. Ioſepho in *Diſſertatione de Patriarchatu* ELIÆ *par.* 1. *ſect.* 6. Irenæus à S. Iacobo *Tractatu de immaculatæ Virginis protectione ſect.* 1. *c.* 1. §. 2. Et Lezana *tom.* 1. *Annal. in Apparatu cap.* 6. *n.* 24. Vbi ex deciſione Sacræ Rotæ refert *hiſtorias in præfatis Breuiarijs contentas veluti canonizatas ab Eccleſia cenſeri.* Non quidem, quòd fide diuinâ ſuſcipiendæ ſint; ſed quòd maiorem habeant moralem certitudinem, quàm ex cuiuſuis priuati authoris narratione. Hoc de Patriarchatu S. Prophetæ ELIÆ in Ordinem Carmelitanum adſtruunt variorum Ordinum Scriptores quamplurimi ex iis ſunt:

(Quod magni roboris argumentũ eſt)

& traditur à Scriptoribus aliorum Ordinum.

Chryſoſtomus Henriquez Hiſtoriographus Ciſtercienſis in Apologia pro Benedicto Papa XI. *&* in Vita Venerab. M. Annæ à S. Bartholomæo.

208. *CErtum eſt, Ordinem Carmelitarum nomenclaturam accepiſſe à Monte Carmelo, vndè & originem trahit, & magnum Prophetam* ELIAM *eſſe ſui Patrem & Inſtitutorem Religioſorum iſtius nominis.* Similia habet Syluester Marulus eiuſdem Inſtituti Ciſtercienſis *in Mari Oceano Religioſorum lib.* 4.

Ciſtercienſis.

Proſper Stellartius, Petrus Valderama, & alij ex Ordine Eremitarum S. Auguſtini.

209. PRoſper Stellartius, vir politiſſimi ingenij, in erudito opere, *de Tonſuris & coronis* gentium, Iudæorum, & Chriſtianorum *lib.* 2. *cap.* 13. cui titulum præfixit *De* ELIA *Thesbite, Propheta, Religioſo, Nazaræo, Piloſo, Comato, Monachorum Patre, & Ordinis à ſe denominati fundatore eiuſq; diſcipulo Eliſeo.* Ipſum S. Prophetam ELIAM fuiſſe totius Monaſtices Principem, & Carmelitanæ familiæ Patriarcham probat SS. Patrum & Scriptorum plurimorum teſtimoniis. Ibidem de Eliſeo ſubiungit: *Eidem Archimandritæ* (ELIÆ) *per aëra ſublato ſuccenturiatus eſt Eliſeus: qui ſibi, ſuiſq; quotidie magno numero creſcentibus, monaſteriola fabricaturus deſcendit ad ſolitudinem Ierichontis.* Petrus Val-

Eremitæ S. Auguſtini.

Digitized by Google

trus Valderama, Concionum voluminibus clarus, *in Theatro Religionũ ſermone de S.* Elia, cui præfixus eſt titulus, *De magno Patriarcha Fundatore Ordinis noſtræ Dominæ de Monte Carmeli,* hæc habet: *Illuſtriſſime Patriarcha, anteſignane, & primum caput Religionum! felices amici tui: Beati ſunt qui te viderunt,* &c. *Beata Religio tua ſacra, quæ tali Patre & Fundatore fruitur, quem nos omnes Patrem appellare poſſumus; quandoquidem vitæ monaſticæ initia dedit.* Percelebris etiam Chronologus Onuphrius Panuinus, ex eodem Ordine, contra eos qui exiſtimant Carmelitanam Religionem non ab Elia, ſed ſub Aymerico Patriarcha Antiocheno originem ſumpſiſſe in Chronico Eccleſ. ad annum Chriſti 1141. ſcribit: *Aymericum reſtituiſſe & reformaſſe Ordinem.* Verba eius referuntur *par.* 8. *ca.* 3. Scribit quoque, ad intentum, alius Ordinis illius Baptiſta à Glano in hiſtoria Pontificia, vbi de Deodato ad annum 615. & de Honorio III. ad annum 1216. Baſilius item Pontius de Matrimonio lib. 7. capit. 1. & Leonardus Coquius relati à P. Matthia à S. Ioanne *in Hiſtoria Paneg. parte* 1. *cap.* 30.

Dionyſius Mudzaert candidi Ordinis Præmonſtratenſis in hiſtoria Eccleſiaſtica Belgico idiomate conſcripta ad ann. Chriſti 1206.

Ibi referens qualiter ſub ea tempora Ordo Carmelitanus perſecutionibus Saracenorum exagitatus, & exturbatus Terrâ Sanctâ, tranſplantatus fuerit in Europa, commemorat quoque Regulam à S. Alberto Patriarcha Ieroſolymitano traditam, excerptam fuiſſe ex libro Ioannis XLIV. Patriarchæ Ieroſolymitani & ex S. Baſilio, modo ſcilicet à nobis explicato *parte* 1. *in Notis ad cap.* 6. *a* Liber autem ille Ioannis totus eſt de ortu & progreſſu huius Relionis à S. Propheta Elia. Peculiaria nonnulla, quæ de Carmelitano Ordine habet Marianus Scriptor eiuſdem Ordinis Auguſtinus Wichmans Præſul Tongerloenſis, adferemus in ſequentibus.

a num. 33. pag 33.

Dominicus Grauina Ordinis Prædicatorum egregius Scriptor in libro de florenti Religionum ſtatu, intitulato Vox turturis *parte* 2. *cap.* 15.

210. De *Carmelitarum vinea quid eloquar? Certè gloria Libani data eſt ei, & decor Carmeli. Mons verè celeberrimus, in quo fructuoſus ille palmes* Elias *commoratus ſolitariam, ab hominum conſortio ſemotam profeſſus eſt vitam, quem primum colendæ Virginitatis authorem Patres & Doctores appellant, Obedientiæ & Paupertatis prototypum, quem Principem Monachorum Hieronymus vocat cum Eliſeo, cum Filiis Prophetarum, qui habitabant in agris, in ſolitudine, & ædificabant ſibi tabernacula iuxta fluenta Iordanis, ad quos alluſit Apoſtolus: Circuierunt in melotis, in pellibus Caprinis, in ſolitudinibus errantes, in montibus, in ſpeluncis, & in cauernis terræ. Quorum alij etiam in Galgala, alij Bethel, alij Hiericho, alij in Samaria morabantur,*

Prædicatorum.

oration

Digitized by Google

orationi & contemplationi vacantes, ad quos Eliſeus poſt Eliæ *tranſlationem, eiuſdemq́; pallij receptionem ſe recepit. Ex Lyrano permanſerunt verò hi Prophetarum filij vſque ad tempora Apoſtolorum, ex Euſebio. Succeſſerunt enim eis illi, qui ſupra* Eliæ *Inſtitutiones ſupererogauerunt; fortè ab Eliſeo Propheta eorum magiſtro & auctore acceptas. Hi fuerunt Eſſeni.* Quibus compendioſiſſimè totam Inſtitutionis & ſucceſſionis, vſque poſt Chriſtum, rationem complectitur. Ibi conſequenter, & rurſus *cap.* 27. varios Ordinis euentus, à primordiis Eccleſiæ ad hæc vſque tempora proſequitur.

Ex eodem Ordine aſſerti noſtri fautores ſunt Petrus Calvus in Defenſorio Religionum, Ferdinandus de Caſtriglio, Franciſcus de Arauio, relati ab aliis noſtris Scriptoribus. De exiſtentia Carmelicolarũ in Eccleſiæ primordiis ſcribitur in Chronicis compendioſis Prædicatorum, vbi de Ioanne Theutonico, & Hugone Cardinali, & in Hiſtoria eiuſdem Ordinis per Iacobum Suzatum. Dominici Soto eximij Theogi teſtimonium inſigne de Eſſenis habetur infrà *par.* 3. *cap.* 4. Et Iuſtini Miechouienſis de SS. Virgine Deipara Eliæ præſignata, hic infra *cap.* 5.

Iacobus Salianus Societ. Iesv *Annaliſtarum Veteris Teſtamenti facilè Princeps*, tom. 4. Annal, ad annum ante Chriſtum 914.

211. POſtquam eruditè, ſuo more, proſecutus eſſet Monaſticæ, ſeu Eremiticæ vitæ Inſtitutionem, & varios cœtus, congregatos per S. Prophetam Eliam, eiuſque raptum deſcripſiſſet, in elegantiſſimo illius elogio hæc habet: *Hic eſt, qui per medios iniquitatis torrentes lectos Prophetarum & Religioſorũ in Carmelo totaq́; Chananitide manipulos, ſui æmulos atque imitatores Inſtituti ad cæleſtem vitam, mundo ignotam, ac contemptam, traducendam adduxit.* & poſtea ſubiungit: *Ac ne quis noſtrum hoc beneuolentiæ potiùs erga Religioſiſſimum Carmelitarum Ordinem, quàm veritatis teſtimonium putet, quòd eos* Eliæ *Sanctiſſimi Diſcipulos ac Imitatores agnoſcamus. Audiat is Sixti quarti Romani Pontificis Conſtitutionem anno à ſacroſancto Chriſti natali 1477. editam, vbi inter alia Ordinem, inquit, ipſum ac illius perſonas ſub Sedis ipſius Apoſtolicæ & Romanæ Eccleſiæ protectione immediatè exiſtentes &c. SS. Prophetarum* Eliæ *& Eliſei, & aliorum Patrum, qui montem ſanctum Carmeli, iuxta* Eliæ *fontem habitarunt, ſucceſſionem hæreditariam tenentes.*

Societatis Iesv.

V. elog. iſtud tom. n. 251.

Cornelius à Lapide ex eadem Societate Iesv *in* 4. *Reg.* 18.

AD capitis citati verſum 42. Elias avtem ascendit in verticem Carmeli, ita celebris hic Author ſubiungit. *Porrò Abulenſis hic colligit,* Eliam *ab hoc tempore, quo in Monte Carmelo cælitùs ignem deuocauit, eoſque Baalitas proſtrauit, habitationem ſuam in eodem Monte, ad memoriam tanti beneficij, & miraculi deinceps fixiſſe, atque eodem confluxiſſe ad ipſum plures viros Re-*

ligioſos, qui ſe totos Deo, orationi, & diuinis rebus laudibuſq́; tradebant. Ibi conſequenter Patriarchatum S. Prophetæ Eliæ in Ordinem Carmelitanum, & hæreditariam ab eo ſucceſſionem adſtruit authoritatibus ſeptem Summorum Pontificum: atque in confirmationem ſubiungit: *Quamobrem iure S. Hieronymus hos omnes, quos diximus, veteris teſtamenti, Monachos vocat, idemque alio loco ſeipſum Monachis annumerans, noſter inquit Princeps* Elias. Ad caput autem ſubſequens, ex S. Ignatio *epiſtola ad Philadelphios*, & ex Abulenſi tradit *Eliſeum fuiſſe cœlibem, & Virginem* &c. Ad *cap. 14 lib. 4. Reg.* quod *in Religioſa diſciplina vixerit octoginta annis*, Eliſeus ſcilicet.

Iſtis haud multùm diſſimilia ſcribit Paulus Sehentner *in Promontorio malæ Spei libro 3 parag. 13.* vbi peculiariter tractat de S. Scapulari B. Virginis Mariæ de Monte Carmelo, eiuſque occaſione, de Ordinis origine, & ſucceſſione, de quibus inter alia ſic; *Sed Carmelitana Religio, ex* Elia *ſanctiſſimo Vate, eiuſq́; aſſeclis, hæreditariâ quaſi ſucceſſione originem ſuam trahit; quod non tantùm copioſis rationibus Carthagena adſtruit, ſed etiam diuerſi Pontifices diuerſis Bullis confirmant.* Ibidem refert poſteros & ſucceſſores S. P. Eliæ *tenaces arrepti ſemel inſtituti, eodem in loco ſemper perſtitiſſe vſque ad ipſa Chriſti Saluatoris tēpora.* Et aliquanto infrà: Quod *voluntariâ paupertate, caſtimoniâ, obedieñtiáq́; ſeſe Deo adſtrinxerint in arctius eiuſdem obſequium, auſpicaturi ſimul & religioſæ vitæ exemplar, & daturi alijs pulchræ imitationis occaſionem.* Et conſequenter tradit, qualiter Deiparens Virgo adumbrata fuerit S. Proph. Eliæ in ſpecie exilis nubeculæ, præſignante eius ab omni peccato immunitatem, Virgineam fœcunditatem, & profundiſſimam humilitatem: *Ecce nubecula parua quaſi veſtigium hominis a.* De qua videri poterunt dicenda hic paulò infrà.

a Lib. 3. Reg. c. 18.

Alios aliquot è Societate Iesv qui in eamdem conueniunt ſententiam, vide ſuprà cap. 2. Quibus adnumerandi Tirinus *in cap. 17. libri 3. Regum.* Et Petrus Ojeda *in Informatione pro SS. Virginis Deiparæ immaculata Conceptione, & alij plurimi.*

Ægidius Camartus Generalis Minimorum non minùs pietate quàm ſapientiâ præclarus in erudito Opere de Elia Thesbite cap. 6. ſect. 8.

212 Ibi comparans Eliam cum aliis Prophetis, ait: *At* Elias *id habet præeminentiæ ſupra illos, quòd non ſolùm Virginitatem excoluit, ſed & præterea author fuit, cur plurimi Diſcipulorum ei ſe penitùs addixerint: collegia enim, quæ ibi inſtituit, viris in cœlibatu degentibus referta erant; quo fit, vt Hieronymus, Ioannes Hieroſolymitanus, Caſſianus & alij quotquot de monaſticis rebus ſcripſerunt, aſſeruerint* Eliam *omnium Monachorum parentem fuiſſe, qui tria eſſentialia Religionis vota primus opere adimpleuit.* Et *cap. 5 ſect. 10.* agens de Diſcipulis eius: *ſi tot & tam celebres diſcipulorum ſcholas reliquit Propheta in Carmelo, Bethel, Iericho, Galgalis, cur non in Galaad? Credibile certè eſt,* Eliæ *diſcipulos diu in illa viguiſſe, nec defuiſſe.*

Minimorū.

Digitized by Google

defuiſſe, donec ad Chriſti Diſcipulos, Euangelicamq́; doctrinam confluerent, Et infrà: Eliæ *tamen Diſcipulos ijs in locis numquam defeciſſe, ſed vſque ad Chriſti tempora perſeueraſſe author eſt Ioannes Ieroſolymitanus. Ex eorum verò reliquijs, tamquam ex equo Troiano prodijt celeberrimus in Eccleſia Ordo Beatiſſimæ Virginis de Monte Carmelo.*

Ioannes de Carthagena Seraphici Ordinis Minorum Homiliographus percelebris, lib. 17. Homiliarum, homilia 1. 2. 3. & 4.

213. IS inter Scriptores, quibus ſpecialiter obſtringitur Carmeliticus Ordo, ex primis eſt; etenim ægrè ferens quoſdam ſui temporis *inuidiæ liuore ſaucios, vel veritatis ignaros*, vti loquitur, in dubium reuocare Religionis huius antiquam inſtitutionem per S. Prophetam Eliam, librum ſcripſit integrum de prima origine & ſingulari priuilegio huius Ordinis (eſtque decimus ſeptimus inter eius opera) diſpertitum in quatuor homilias in quarum prima, & ſecunda luculentè, eruditè, ac ſolidè probat S. Prophetam Eliam huius Religionis Inſtitutorem fuiſſe: & obiecta diluit. In principio autem hanc ſtatuit aſſertionem: *Quemadmodum in ſcientijs edocendis prima earum principia non probantur, ſed ſupponuntur, tamquam lumine naturæ per ſe nota; ita Prophetam* Eliam *primum ſacræ huius Carmelitanæ Religionis Inſtitutorem fuiſſe (B. Virgine ſpecialiter ad eius conſeruationē poſtea cooperante) primaque eius fundamenta inſtar peritiſſimi architecti ieciſſe, probatione non indigebat, cum tamquam rem notiſſimam Sancti Patres teſtentur, Sacri Pontifices ei ſubſcribant, ac diuerſarum traditionum monumenta confirment; ſolùm ſupercilioſi negent, inuidi inficientur, hiſtoriarum ignari diſcredant, & ſi qui viri perdocti ac ſapientes inficias ierint, argumentum hoc non ex profeſſo, ſed per tranſennam, & obiter attigerunt, quorum excellenti doctrinæ, nihil detrahere nos arbitramur, ſi in hac parte eorum opinioni refragemur: vt tamen deinceps in hoc genere argumenti nulla ſuperſit ratio dubitandi, grauiſſimis teſtimonijs id nunc conſtabiliam, & latius in ſequentibus*, ac deinde in rem & ſermonem ingreditur: plura ex eo non excerpimus; quia paſſim obuius extat. *Minoritarum.*

P. Cæleſtinus à monte Marſano Capucinus in libro cui titulus: Clauis Dauid, *ſiue* Arcana Scripturę Sacræ, *obſeruatione* 79.

IS inter recentiores Scriptores Carmelitani Ordinis originem à S. Propheta Elia diligenter indagauit, & accuratè perſtrinxit dicto loco, indè præcipua quædam, ceu anacephalæoſim trium præcedētium capitum, hic damus. Elias *natione Thesbites, Prophetarum coryphæus, Anachoretarum in Monte Carmelo, alijsq́; ſacris Palæſtinæ locis Religioſam vitam agentium ſupremus* *Capucinorum.*

mus fuit Archimandrita. Zelus potiſſimum Eliæ *ſtemma fuit,& ab eo Eccleſiaſticus, illud quod de ipſo protulit, auſpicatus eſt elogium,dum eum ſurrexiſſe quaſi ignẽ verbumque illius,ſicut faculam, arſiſſe aſſirmauit. Hunc verò Prophetæ zelum,nulla non eius verba loquuntur, nullæ non exhibent actiones... Ardentiſſimum* Eliæ *zelum,vt ſuam effectus cauſam , ſubſecuta eſt ſingularis, nondumque audita caſtitas;ipſe etenim primus omnium mortalium votiuâ ſe caſtitate inſigniuit & ad illius exemplum (ſi typus aliquis proponi poſſit ſummo prototypo) Sanctiſſ. Deipara cunctarum fœminarum prima Virginitatis voto ſeſe adſtrinxit... Si hæc pauca ſummo notata calamo, Lectori beneuolo ingrata non ſint;gratum etiam,obſecro,ſit ei vt ea paulò fuſiùs exponantur,& patriarchatus* Eliæ *vindicetur: & quando is cœperit, & quâ ratione in ſecula poſteriora propagatus fuerit,ſubiungatur... Patriarchatus piiſſimi Carmelitarum Ordinis Sanctiſſimi Prophetæ* Eliæ *pluribus argumentis vindicari poteſt;& quia in ore duorum vel trium teſtium ſtat omne verbum, duas diuerſorum teſtimoniorum claſſes in medium adducam,& in quolibet claſſe tres teſtes proferam. Prior claſſis erit Ordinum Religioſorum,qui aliud à Carmelitano profeſſi ſunt inſtitutum... Poſterior claſſis erit virorum aliquot illuſtriũm extra Religioſos Ordines. In priori claſſe primus ſeſe offert Ordo ille Religioſus,qui in noua Lege, apud Eccleſiam Occidẽtalem prior apparuit,ſcilicet Ordo D.Auguſtini,è quo tres teſtes prodeunt,vnus Baptiſta à Glano in Hiſtoria Pontificali in vita Deodati, & in Honorio Tertio ad annum 1216. Alter eſt Proſper Stellartius &c. Occurrit poſtea Ordo S.Benedicti,qui Auguſtinianum proximè conſecutus eſt,è quo tres quoque teſtes ſeſe offerunt. Primus Abbas Maurolicus, ſecundus Ioannes Trithemius etiam Abbas,virque doctiſſimus,&c.Tertius eſt Gilbertus Genebrardus inter primos Chronologos nominatiſſimus &c. . . His ſuffragatur piiſſimus Carthuſianorum Ordo, cui libenter ſubſcribent Apoſtolicæ Seraphici S.Patris Franciſci, ac Societatis* Iesv *familiæ: vno tantùm ex vnoquoq; trium horum Ordinum, breuitatis gratiâ,teſte prolato...* (eos ibi conſequenter adfert) *Quibus adiunxit* authoritatem Summorum Pontificum,nec non celebrium aliquot Scriptorum non Religioſorum... Ibi conſequenter ſtringit ſucceſſionem Ordinis huius vſque ad Chriſti ortum,indeque ad annum Chriſti quadringenteſimum . . . Et tum vſque ad annum Chriſti ſexcenteſimum. . . poſteaque vſque ad Aymericum Patriarcham Antiochenum , & Albertum Patriarcham Hieroſolymitanum... Denique vſque ad Seraphicam Virginem Tereſiam.

Atque aliorum multorum.

Plures ſunt alij illuſtres Scriptores, noſtri thematis aſſertores:tum ex eodem Seraphico Ordinis Minorum,& Capucinorum, atque aliorum Ordinum,tum ſeculares,vt Aubertus Miręus,Gulielmus Eiſingrenius,Carolus de Tapia, Laurentius Beyerlinck, Petrus Bertius Geographus Regius in Gallia: quorum teſtimoniis ſigillatim adducendis ne prolixiores ſimus, ſuperſedendum eſt:curioſus lector ea reperiet in Lezana,Matthia à S. Ioanne,aliiſque Ordinis huius recentioribus.

Digitized by Google

Ordinis Hiſtorici omnes, & Traditio.

215. ARgumentum hoc, de Patriarchatu ELIÆ, & initiata per eum vita Monaſtica, ac inſtituto Ordine Carmelitario concorditer traditum, & ſtudioſè ſubactum eſt calamis omnium Hiſtoricorum huius Ordinis: nonnulli hiſtoriam ab ipſo S. P. ELIA exordientes continuatâ ſerie ad ſua vſque tempora contexunt. Ij ſunt Ioannes Patriarcha Hieroſolymitanus vſque ad annum Chriſti 412. Et exinde S. Cyrillus vſque ad annum 1200. Philippus Riboťus à Regno Achab Regis Iſrael annis circiter 930. ante Chriſtum, vſque poſt annum Chriſti 1300. Arnoldus Boſtius luculenter in ſpeculo Hiſtoriali libris ſeptem, & ſtrictim in *Breuiloquio Tripartito*. & Ioannes Palæonydorus libris tribus, etiam ab exordio Inſtitutionis ad vſque annum poſt Chriſtum 1500. Inter omnes autem ordinatiſſimè, de anno in annum, ponderoſè & grauiter Venerab. P. Ioan. Baptiſta de Lezana Procurator Generalis Ordinis, Hiſtoriam Inſtitutionis huius Religionis per S. Prophetam ELIAM, & iugis ſucceſſionis eiuſdem complexus eſt tomis quatuor Annalium. Variis etiam locis idipſum tradit Ordinis huius quondam Generalis, & ſingulare decus Baptiſta Mantuanus: quædam relata ſunt ſub finem capitis præcedentis. *Omnium hiſtoricorũ Carmelitarum.*

216. Præterea, vt ipſe Lezana *in Apparatu ad tom. 1. Annal. cap. 6. numer.* 28. teſtatur, illa ab antiquo ſemper fuit traditio in Ordine de Inſtitutione per S. Prophetã ELIAM, & hæreditaria ab eodẽ ſucceſſione: *Animaduertere operæ-pretium duximus, hanc ſcilicet, communem noſtrorũ ſententiam de ſucceſſione hæreditaria ab* ELIA *repetenda antiquam ſemper Ordinis traditionem fuiſſe, adeòque firmam & conſtantem, vt nunquam alius præter ipſum titulo Fundatoris ac Inſtitutoris creditus vel nominatus reperiatur. Quod magni argumenti loco apud prudentes haberi oportet. Nec enim vel leuiter ſuſpicari licet tot viros, ſanctitate & doctrinâ conſpicuos, qui in Ordine noſtro, Dei gratiâ claruerunt omni ſeculo, in hac re vel inſcitia ſeductos, vel ambitione ſeductores extitiſſe.* Hæc Lezana. Quam traditionem conſequenter ibi probat. Ea quoque confirmatur ex antiquiſſimis Conſtitutionibus, de quibus ſuprà. Illam etiam valdè receptam traditionem, *Ordinem hunc ab* ELIÆ *Inſtitutione ſuam ducere originem* admittit, & vt veram ſuſcipit Franciſcus Suarez relatus ſuprà cap. 2. Imò & apud ipſos Summos Pontifices vigere illam traditionem, clarè innuunt verba Clementis VIII. hic ante. Hoc argumẽtum perpetuæ, conſtantis & concordis traditionis, latè probant & multùm vrgent (ac meritò) Waſtelius, Thomas Aquinas à S. Ioſepho, & alij. *Qui vnanimi conſenſu, & ex antiqua traditione id vt indubitatum ſuſtinent.*

217. Siſte hic tantiſper, lector beneuole, æquâ iudicij lance ponderans, quòd, cùm, Chriſto ipſo aſſerente, ad fidem faciendam, ſatis ſit duorum aut trium teſtimonium: an non meritò vt veræ ſuſcipiendæ binæ illæ propoſitiones: *S. Propheta* ELIAS *primus Monachus, & Inſtituti Monaſtici Princeps extitit*. Et: *S. Propheta* ELIAS *Carmelitani Ordinis Author & Inſtitutor fuit. Tantam* Ad Hebr. 12.

Digitized by Google

habentes impoſitam nubem teſtium & tot, tantorumque Scriptorum; celeberrimæ Vniuerſitatis, ſummorum Pontificum, ipſiuſque SS. Virginis Mariæ aſſertæ verbis, ac ſtabilitæ authoritatibus? & perpetuâ, conſtanti, vniuerſali totius Ordinis traditione receptæ?

In hiſtoriis potiſſimùm audiendi ſunt domeſtici, vtpotè ſcribentes quæ viderunt, aut ab ijs qui viderunt, auditu aut traditione exceperunt.

218. Præterea, cum de Scriptoribus domeſticis facta ſit mentio, animaduerte id, quod vulgari adagio iactatur: *Plus ſapere ſtultum in domo ſua, quàm ſapientem in aliena*: & quod Paleſtinæo æquè prouerbio aiebat Dominus: *Ipſos videre lumen, qui domum ingrediuntur.* In hiſtoriis, inquam, audiendi & ſequendi magis, cæteris paribus, domeſtici; qui quod ſciunt, vtpote vel viderunt, vel ab aliis, qui viderunt, aut audierunt, exceperunt. Cum enim vnuſquiſque (teſte Ariſtotele *lib.*[illegible] *moral. ca.* 3.) ea rectè iudicet quæ cognoſcit, ambigendi locus non eſt, quin vnius familiæ ſeu Reipublicæ homines de iis, quæ in ipſa acciderunt, cęteris aptiùs iudicare poſſint; ac proindè, veluti legitimi teſtes, teſtimonium de ipſis proferre. Quod & probat intemeratus & inoffenſus omnium Religionum, quæ in Eccleſia florent, vſus: quo ſemper peculiaria, & domeſtica ipſarū, alumnorumq; geſta, à domeſticis auctoribus deſcripta, fidem apud exteros quoſcumque promeruiſſe, omnibus compertiſſimum eſt, prout copioſè & egregiè demonſtrant RR. PP. Lezana *tom.* 1. *Annal. in Apparatu cap.* 10. *numer.* 1. & Waſtelius *lib.* 1. *Vindiciarum ſect.* 5. *art.* 1.

C A P V T IV.

De magni Propheta Eliæ *prima apparitione, & eminenti Sanctitate: vbi & præcipua eius decora delibantur.*

Cantic. 6. *Eccleſia ſucceſſiuè creuit & profecit.*

219. Eccleſia, *quaſi aurora conſurgens*, primùm obſcuriùs in fide implicita, deinde clariùs in fide explicita, nunc vmbroſiores, nunc nitidiores lucis gradus, donec ſol exſpectatus, qui eſt Chriſtus, adueniret, ſemper creſcendo, delineauit. Ab ipſis enim mundi incunabulis, per quatuor priores Ætates, Dei cultores, ſpecialiori ritu, & formâ ab aliis, etiam fidelibus, diſtincti, Religioſi ſeu Monaſtici ſtatus, temporibus ſequentibus futuri, quaſi figura, & rudia veluti delineamenta, ac vmbra extiterunt.

Elias *Monaſticū Inſtitutum inchoauit, quod perfectionis complementum accepit à Chriſto.*

Quinta vero Ætas luciferum, ſolis præambulum, magnum illud Prophetarum lumen Eliam protulit, qui inter medias iniquitatis tenebras rutilans, Religioſæ ac Monaſticæ vitæ facem, antea ſub figuris, & vmbris quaſi abſconditam & latentem, accendit: ab ipſo Chriſto, omnium rerum cōplemento, magis illuſtrandum, & perficiendum. Diuino enim inſtinctu vitæ Eremiticæ, ac normæ Religioſæ, per Obedientiæ, Caſtitatis, & Paupertatis obſeruantiam, primus Auctor fuit: vti ex iam dictis ſatis probatum manet:

Digitized by Google

manet: & adhuc infrà confirmabitur. Quod, qualiter contigerit, hic conſequenter demonſtrabimus.

220. Anno à condito mundo ter milleſimo centeſimo vigeſimo tertio, Achabi Regis Iſraelis, ſeptimo, ante Chriſti ortum nongenteſimo trigeſimo, primùm apparuit, &, ſicut olim Moyſes contra Pharaonem, ita & contra impium Achab, & populum Iſrael, turpiter in idololatriam prolapſum, à Deo miſſus eſt magnus ELIAS, inter iſtius æui Prophetas longè clariſſimus: de quo Scriptura teſtatur: *Surrexit* ELIAS *Propheta quaſi ignis, & verbum ipſius quaſi facula ardebat.* *Ante eius natalē annus 930. primùm apparet.* Eccli 48.

221. Patria ipſius fuerunt Theſbę, non Græcorum neque Ægyptiorū, ſed Hæbreorum: vnde non Thebæus, neque Thebanus, ſed *Theſbites* appellatus eſt: ex paterno genere ſtirpis Sacerdotalis, de tribu Aaron, originem ducens. Ante cuius natiuitatem pater eius Sabacha vidit viros CANDIDATOS apparentes, qui pugionem ſalutabant, vt referunt S. Epiphanius, Dorotheus, Ioannes Hieroſolymitanus Antiſtes, Petrus Comeſtor relati *cap. 1. numer. 6.* & plures alij. Quæ viſio, vt ibidem dictum eſt, præſignauit quales ELIAS imitatores ſuæ vitæ Monaſticæ habiturus eſſet. Sic per viſum ſcalæ, quâ homines in veſte candida aſcendebant, & deſcendebant, Sancto Romualdo præmonſtrati ſunt Camaldulenſes Monachi, quorum ipſe author eſt. De illa viſione Sabachæ exhibita plura habet R. Adm. Lezana noſter *tom. 1. Annal. ad annum mundi* 3123. *num. 7. &* 8. Exinde, & aliis fundamentis ibidem, elicit, in vtero eum fuiſſe ſanctificatum: prout etiam Camartus lib. ſupra relati c. 3. ſect. 16. adſtruit, multiſq; ſtabilit congruentiis, & validis rationibus confirmat. *Quæ eius patria fuerit.*

222. Clariſſimus hic Dei Propheta, à SS. Patribus honorificentiſſimis epithetis, & elogiis, Prophetæ, Præcurſoris Chriſti, Apoſtoli, Doctoris, Martyris, Virginis, Monaſtici inſtituti, & Monachorum Principis, Anteſignani, ac perfectiſſimi exemplaris celebratur: alij ipſum *magnum, ſublimem, eximiū, mirabilem, præſtantiſſimum Principem Prophetarum* appellant. *A SS. PP. magnis encomiis celebratur.*

223. S. Chryſoſtomus *homil. 3. de* ELIA, Beda, Sedulius, & alij aſſerunt ELIAM dici quaſi ἥλιον, id eſt SOLEM, eò quòd ipſe fuerit SOL Iſraelis & curru igneo vectus ſit in cœlum, indeque à Poëtis fingi ſolem curru igneo vehi.

Iuxta S. Athanaſium, S. Hieronymum, & Iſidorum ELIAS idem eſt quod, *Dominus Deus*, quo præcelſa eius & ſupereminens ſanctitas adumbratur. *Quaſi humanitatis nihil haberet, ſed totus quaſi Deus diuinitus è cælo ad terras miſſus*, vt ſcribit Antonius Fernandez *a*. *a* Fernandez de viſ. vet. Teſt. viſ. 9.

224. Eximia eius præſtantia etiam innoteſcit ex magna vitæ ſimilitudine cum Chriſto Domino (cuius perfectiſſimus typus fuit) Hanc autem prærogatiuam inſtar omnium & palmarem cenſendam eſſe non ambiget quiſquam, qui doctiſſimi Iacobi Saliani *b* elegantem expenderit ratiocinationem, & probationes, quas luculentè ac eruditè proſequitur, & ELIANAM imaginem viuis coloribus ac ſubtilibus lineamentis depingit, & maximam cum Chriſto Domino, ſimilitudinem exprimit. Vnde aliqua in cōpendium *Chriſti ſimilitudine in multis geſſit.* *b* Salian. ad an. mūdi 3139. n. 30. & ſeq.

pendium contracta (quia breuitatem ſectamur) exhibebimus, poſtquam præmiſerimus ea, quæ de eadem re ſcribit S. Auguſtinus [c] in hunc modũ: Elias, inquit, *figuram habuit Domini Saluatoris.* Elias *orauit, & ſacrificium obtulit, &* Christvs *pro vniuerſo mundo ſeipſum immaculatum ſacrificium tradidit.* Elias *orauit in Monte Carmeli, &* Christvs *in Monte Oliueti.* Elias *orauit, vt pluuia in terram veniret, &* Christvs *vt in cordibus humanis gratia diuina deſcenderet. Quod autem* Elias *dixit ad puerum ſuum, vade, & conſidera ſepties; ſeptiformem ſancti ſpiritus gratiam, quæ danda erat Eccleſiæ, deſignabat. Et quia ipſe dixit ſe vidiſſe nubeculam paruulam aſcendentem de mari; carnem* Christi *figurabat quæ in mari mundi iſtius naſcitura erat.* Hæc S. Auguſtinus. Nunc ex Saliano vtriuſque comparationem inſtituamus. Imprimis, Chriſti *generationem quis enarabit?* ſine Patre natus eſt in terris, ſine Matre in cœlis: Eliæ generatio in Scripturis ignota eſt; ſic vt quaſi alter Melchiſedech repentè appareat, ſine patre, ſine matre, ſine genealogia.

c Serm. 201. de tẽpore.

Vtriuſque generatio ignota.

Christvs quadraginta diebus & noctibus in deſerto ieiunauit, tunc acceſſerunt Angeli & miniſtrabant ei: Elias totidẽ dierum & noctiũ tranſacto ieiunio Angelicâ viſione & cibo recreatur.

Ambo ieiunauerunt 40. diebus & ab Angelis miniſterium accipiunt:

Christvs rore gratiæ vniuerſam Eccleſiam perfudit & fœcundauit: Elias impetratâ pluuiâ poſt diuturnam ſiccitatem totam terram rigauit & fertilem reddidit.

Terrã imbre perfundunt.

Christvs pauper paſcitur à Martha & Magdalena; quarum fratrem mortuum reſuſcitauit: Elias pauper ſuſtentatur à Vidua Sareptana, cuius filium defunctum vitæ reddidit.

pauperes ab alienis paſcuntur: inque hoſpitij remunerationẽ mortuum ſuſcitant.

Christvs ſicco veſtigio cum diſcipulo ſuo *Petro* ambulat ſuper mare: Elias cum *Eliſeo* diſcipulo ſuo Iordanem ſicco pede præterit.

Sicco veſtigio per aquas incedunt,

De Christo legitur: *Zelus domus tuæ comedit me.* Elias dixit: *Zelo Zelatus ſum pro Domino Deo exercituum.*

Diuini honoris zelo repleti fuere:

Christvs imminẽte morte crudeliſſimâ cœpit pauere, tædere & mœſtus eſſe, & Angelus apparens confortauit eum: Elias, perſequente impiâ Ieſabele, mortem vicinam arbitratus, grauiterque afflictus, ab Angelo refocillatur.

Intriſtitia ab Angelo confortantur:

Christvs pro ſalute mundi, peccatis inueterati, ſe extendit & contraxit in cruce: & ſic Elias pro mortuo puero.

Pro ſalute proximi extenſi & cõtracti.

Christvs ab impiis Iudæis occiſus tertiâ die Reſurrexit, & tandem cœlos conſcendit. Elias Chriſti Præcurſor ſecundus ab Antichriſto interficiendus etiam glorioſus reſurget, & in cœlum aſcendet, vt ſtatim dicetur.

Tertia die reſurgunt.

Christvs ex hoc mundo recedens corpus ſuum & ſanguinem nobis reliquit, ſpiritum ſanctum Apoſtolis miſit: Elias, dum raperetur, corporis ſui tegumen, pallium ſcilicet, dimiſit, & duplicem Spiritum *Eliſeo* legauit.

225. Ipſum quoque Sanctiſſimæ Deiparæ in duodecim priuilegialibus donis inſigniter parifacit Marianus encomiaſtes Arnoldus Boſtius lib. de Patronatu B. Virginis Mariæ *capit.* 11. Nos aliqua dumtaxat (cætera breui-

breuitatis ſtudio ſeponentes) contingemus.

MARIA ſole amicta apparuit; ex illa enim *ortus eſt Sol iuſtitiæ Chriſtus Dominus*: Et ipſa, inſtar ſolis, radiorum ſuorum fœcundiſſimâ luminoſitate vniuerſam decorat, illuminat, & clarificat militantem Eccleſiam, & triumphantem: ELIAS verò *Solem* ſonat in nomine, vt iam dictum. Hinc rectè Sedulius *Hæc ſole amicta deſcribitur, ille verò ſolem ſonat nomine.*

> *Quàm benè fulminei prælucens ſemita cœli*
> *Conuenit* ELIÆ*! meritò qui & nomine fulgens,*
> *Hac ope dignus erat: nam ſi ſermonis Achiui*
> *Vna per accentum mutetur littera,* SOL *eſt.*

Si nempe pro ELIAS, dixerit ἥλιος.

MARIA cœleſtem paranymphum Gabrielem quaſi domeſticum habuit, aliiq́ue Angelici Spiritus frequenter, vt tradit S. Hieronymus, ei aſtiterunt; quorum cœtu vallata, venerando fouebatur obſequio & mulcebatur alloquio: ELIAS vir Angelicus ab Angelis familiariter ſæpe viſitatus & paſtus fuit. *Vtrique familiares Angeli.*

MARIA Creatorem ſuum in vtero portans, & brachiis conſtringens diuini conſcia ſacramenti reuerendiſſimè venerabatur, & contemplabatur vt Deum: ELIÆ, terras adhuc incolentis, conuerſatio in cœlo cum Deo fuit: *Viuit Dominus*, ait, *in cuius conſpectu ſto.* Quinimò mortali adhuc carne circumdatus diuinam conſpexit eſſentiam, in monte Horeb, (vt graues tradunt Authores) & tremebundus adorauit. *Cum Deo conuerſantur.*

MARIA Virginum Primiceria & Regina, candoris & decoris virginalis forma primordialis, ipſos Angelos puritate ſuperauit; Paupertatem etiam adamaſſe & coluiſſe, teſtantur Bethleemiticum ſtabulum & præſepe: Humilitas autem eius & Obedientia mundum lætificauit vniuerſum, dum dixit, *Ecce Ancilla Domini, fiat mihi ſecundùm verbum tuum:* Silentij quoque, ſolitudinis, orationis cæterarumq́ue virtutum Monaſticarum exercitatrix fuit, & exemplar perfectiſſimum: ELIAS verò Propheta magnus atque mirabilis, Virginitate ſuâ Euangelicum virum Eccleſiæ Chriſti dedicans, Virorum primus Virginitatem coluit: paupertatem etiam voluntariam amplexatus eſt, & obedientiam exercuit integram, primus habitator ſolitudinis, in exercitatione diſtrictus, in diſciplinæ ſanctæ meditatione aſſiduus, Religioſorum typus fuit perfectiſſimus, & vitæ monaſticæ dux ac anteſignanus. *In Virginitatis primitiis aliiſque virtutibus aſſimilantur.*

MARIA Prophetarum Regina meritò nuncupatur & eſt, Prophetes illuminatiſſima, ſapientiſſimaq́ue doctrix diſciplinę Dei, Doctorum Eccleſiæ, Apoſtolorum videlicet & Euangeliſtarum Magiſtra prænobilis: quæ mirabili & compendioſo ſuo Cantico omnia Redemptionis humanæ myſteria complexa eſt, quæ *ſola cunctas hæreſes interemit*: ELIAS vir Splendoris atque ſcientiæ, Prophetarum ſui temporis ſummus, & illuminatiſſimus, occulta futuraq; multa longè præcognouit, & vnus ipſe idololatriam & Baalitas multos debellauit. *Prophetiæ dono ſublimiter eminent.*

Denique MARIA à carnis corruptione præſeruata, die tertiâ glorifi-

A carnis corruptione ſeruantur immunes.

cata in corpore & anima, magno cum triumpho ſuprà omnes Angelicos ſublimata eſt Ordines. Elias quoque ante communem mortem ab omni interitu immunis, per Angelos in Paradiſum tranſlatus, & ad diem iudidicij reſeruatus, occidendus tandem ab Antichriſto, *poſt tres dies & dimidium ſpiritus vitæ à Deo intrabit in eum: & audiet vocem magnam de cœlo dicentem ei aſcende huc, & aſcendet in cœlum in nube*, & Angelorum choris inſeretur.

Apocal. 11.

Elias mirabilia operatur.

226. Magnus & mirabilis hic Dei Propheta omnibus virtutibus eminenter præditus, ornatus, & armatus ad certamen cum Rege idololatra Achabo & Ieſabele impia, ac Baalitis proceſſit: & fide plenus ſtupenda miracula patrauit, multiſque ſignis virtutum effulſit. Verbo enim Domini ignem ter è cœlo deiecit, & triennio ſiccitate clauſit imbribus cœlum. Animaduertens enim deplorabilem interitum diuini cultus, & fidei in regno Iſrael, ad flectendum & emolliendum obſtinatum, obduratum, impium Regem & populum, idololatras, *oratione orauit vt non plueret ſuper terram, & non pluit annos tres & menſes ſex*, vt ſcilicet intelligeret impius populus à quali & quanto Deo defeciſſet: & ſic debitâ peccatis ſuis calamitate affectus, pœnitentiam ageret, & conuerteretur ad Deum.

Cœlũ claudit & aperit oratione.

227. Tandem cum fames eſſet vehemens, & homines, & iumenta deficerent, commiſeratione permotus, *rurſum orauit & cœlum dedit pluuiam & terra dedit fructum ſuum.* Aſcendit enim in verticem Montis Carmeli, & pronus in terram poſuit faciem ſuam inter genua ſua: orauitque magnâ cum humilitate, & ſummâ reuerentiâ ſepties, vt habetur 3. Reg. 18. *In ſeptimâ autem vice, ecce nubecula parua quaſi veſtigium hominis aſcendebat de mari*: & ſecuta eſt pluuia grandis. In illa autem viſione tunc Deus reuelauit Eliæ quatuor magna myſteria, de quibus iam ſtatim.

Iacobi 5.

Quæ proinde meritò clauis cœli dicitur: ſi debitè fiat.

228. Hinc diſcamus Orationis humilis & attentæ efficaciam: de qua S. Iacobus *in ſua Epiſtola Canonica: Multũ enim valet deprecatio iuſti aſſidua*: quod confirmat hoc S. Prophetæ Eliæ exemplo. Elias *homo erat ſimilis nobis paßibilis, & oratione orauit, vt non plueret ſuper terram & non pluit annos tres & menſes ſex. Et rurſum orauit, & cœlum dedit pluuiam, & terra dedit fructum ſuum.* Vt non immeritò Oratio clauis cœli nuncupetur: ſi tamen debitè fiat; quãdoque enim non impetramus quod petimus; quia incongruè, aut non perſeueranter, aut minus attentè & reuerenter, aut non cum firmâ in Deum fiducia oramus, aut non ſalutaria nobis poſtulamus: Iſta obiter.

CA-

Digitized by Google

CAPVT V.

Sanctus Propheta Elias *diuino inſtinctu, & expreſſo mandato vitam à turbis hominum abſtractam Monaſticam, Eremiticam primus hominum inchoauit: & Ordinem quemdam Religioſum Propheticum, ad honorem Virginis Deiparæ, in nubecula ipſi typicè præoſtenſæ, inſtituit.*

229. QVòd inſtinctu Spiritus Sancti, diuinâ reuelatione, & expreſſo Domini præcepto permotus fuerit hic S. Dei Propheta Elias ad inchoandam vitam Religioſam & Eremiticam, tradit Ioannes Hieroſolymitanus *libro de Inſtitutione primorum Monachorum cap.*2. His verbis. *Hic Propheta Dei* Elias *Monachorum Princeps primus extitit; à quo ſancta primæua Inſtitutio exordium ſumpſit. Ipſe enim obtentu contemplationis diuinæ, & deſiderio ſublimioris profectus, longè ab vrbibus recedens, & ſeipſum cunctis terrenis ac mundanis exuens, Religioſam & Prophetalem vitam eremiticam primus hominum à propoſito ducere cœpit: quam ſancto dictante Spiritu, & mandante, inchoauit & inſtituit; quippe Deus ei apparens, mandauit, vt communem hominum habitationem fugeret, & ſe à turbis in deſerto abſconderet, atque deinceps in Eremo, monaſticè, ſecundùm formam ei indicatam viueret, quod euidenti Sacræ Scripturæ teſtimonio comprobatur: Legimus enim ita de hoc Scriptum in libro Regnorum: Factum eſt verbum Domini ad* Eliam *dicens: recede hinc, & vade contra Orientem: & abſcondere in torrente Carith, qui eſt contra Iordanem: & ibi de torrente bibes: coruiſq; præcepi, vt paſcant te ibi.* Quæ ibidem myſticè ſic explicat: *Recede hinc, ſcilicet à rebus caducis mundi, & tranſitoriis: Et vade contra Orientem, id eſt contra originalem tuæ carnis cupidinem: & abſcondere in torrente Carith; ne in vrbibus moreris ſimul cum turbis: qui eſt contra Iordanem; vt ſcilicet per charitatem ſis diuiſus à delictis. His namq; quatuor gradibus ad culmen Propheticæ perfectionis conſcendens, ibi de torrente bibes.* Hãc explicationem ibidem latè proſequitur per plura capita, demonſtrans quòd in illa viſione, à Deo Prophetæ Eliæ fuerit propoſita, & tradita forma vitæ Monaſticæ Eremiticæ, conſiſtens in quatuor gradibus, quibus ad culmen perfectionis conſcenditur, videlicet 1. *Abrenuntiatione* poſſeſſionum terrenarum, & diuitiarum, ſeu *Paupertate*. 2. Carnalium concupiſcentiarum crucifixione, & propriæ voluntatis abnegatione, ſiue *Obedientiâ* 3. *Solitudine* & continentiâ, ſeu *Caſtitate*. 4. Dei & proximi *Charitate*: quibus adiungitur *humilis perſeuerantia*.

Elias Dei mandato à turbis hominum ſecedens in eremo vitã ſolitariam ſecundùm formam ei præſcriptam inchoat.

230. Aliam

230. Aliam inſuper habuit viſionem, & reuelationem in Monte Carmelo (de qua ſub finem capitis præcedentis dici cœptum) quandò ibidem oranti pro impetranda pluuia, apparuit nubecula quaſi veſtigium hominis de mari aſcendens; tunc enim Deus ei reuelauit quatuor myſteria, quæ per ordinem explicantur in eodem libro Ioannis Patriarchæ cap. 39. in hunc modum: *Traditum tenemus, Deum ſub figurata Viſione reuelaſſe tunc* Eliæ *quatuor magna myſteria, quæ per ordinem explicabo. Primò, quòd quædam infantula naſceretur, quæ ex vtero matris ſuæ ab omni peccato munda egrederetur. Secundò, tẽpus in quo hoc adimpleretur. Tertiò, quòd hæc infantula Virginitatem perpetuam ad exemplum* Eliæ *amplecteretur. Quartò, quòd Deus iungens naturam ſuam humanã, de Virgine illa homo naſceretur. Per hoc namq́, quòd ille puer* Eliæ *vidit de mari nubeculam paruam oriri, reuelauit Deus* Eliæ, *quòd quædam infantula, ſcilicet B.* Maria, *per illam nubeculam ſignificata, & inſtar illius nubeculæ, per humilitatem parua, naſceretur de humana natura peccatrice, deſignata per mare: quæ infantula iam in ſuo ortu eſſet munda ab omni peccatorum ſorde: quemadmodum nubecula illa de mari amaro orta; ſine tamen aliqua amaritudine. Licèt namq́ nubecula illa eſſet eiuſdem naturæ cum mari, alterius tamen fuit qualitatis, alteriuſq́ proprietatis. Mare quippe ponderoſum eſt, & amarum: ſed nubecula illa leuis fuit, & dulcis. Sic quamuis in quolibet alio homine natura humana inſtar maris ſit in ſua origine, ita amaritudine peccatorum & pondere vitiorum preſſa, vt fateri cogatur; Iniquitates meæ ſupergreſſæ ſunt caput meum, & ſicut onus graue grauatæ ſunt ſuper me; Beata tamen* Maria *de hoc mari, id eſt natura humana, aliter fuit orta: quoniam in ſuo ortu non fuit onerata amaritudine delictorum, ſed inſtar iſtius nubeculæ fuit* levis *per immunitatem peccatorum, &* dulcis *per plenitudinem chariſmatum: Ipſa enim in ſuo ortu fuit nubes illa, de qua pèr Moyſen figuratè eſt ſcriptum, Ecce gloria Domini apparuit in nube.* Hæc ibidem pulcherrimè explicantur *cap.* 40. 41. 42. 43. Et ex tunc propoſuit ad exemplum & imitationem iſtius Virginis pariture virginalem puritatem, non tantùm ipſe ſeruare, ſed & diſcipulis, ad eiuſdem honorem, cum Paupertate & Obedientia, ſeruandam tradere: & cœtum, ſeu Congregationem illam ſuam eidem conſecrare. Quod & mox præſtitit, vt ſtatim dicemus.

Per nubeculã quaſi veſtigium hominis è mari aſcendentem ei reuelatur naſcitura Deipara:

Quæ nulla eſſet infecta amaritudine cuiuſuis peccati, nec grauata onere vitiorum.

Eſt ea pulcherrima explicatio & teſtificatio pro eiuſdẽ immunitate ab omni peccato.

231. His conformia habet S. Methodius, Epiſcopus Tyri, & Martyr: qui claruit tempore Diocletiani Imperatoris in homilia de Simeone & Anna: *Puritatis,* inquit, *etiam tuæ* Elias *Propheta præſcius, atque imitator in ſpiritu cum eſſet, vitæ illius igniferæ ſibi coronam colligauit, in hunc vſque diem diuino ſuffragio morte ſuperior declaratus. Te quoque eiuſdem Succeſſor Eliſeus, à Sapiente Magiſtro his Sacris initiatus tamquam iam exiſtentem, quæ tamen nondum exiſtebas, præfigurans.*

Ex tunc Elias *ad honorem & imitationẽ iſtius Virginis Deum pariture puritatem Virginalem ſeruãdã ſibi propoſuit.*

232. Elias ergo Mariæ intuitu Virginitatem ſeruauit, & cœtum hominum cœlibem vitam agentium inſtituit; occaſione ſumptâ ex nubeculæ viſione, quod etiam cæterorum priſcorum noſtrorum Patrum ſtabilitur teſtimoniis. Ex quibus Ioannes Groſſius Generalis quondam Ordinis huius, in Viridario ſuo claui prima ita ſcribit: Elias *arctiorem aliis Filiis Prophetarum in cuneis exiſtentium cupiens ducere vitam, montem aſcendit Carmeli &c.*

Habetur in Bibliotheca SS. Patrum.

Et

Et infrà: *In iſto autem monte, vt habetur* III. *Reg.* XVIII. *& in aliis capitulis, multa fecit miracula: aſſumens autem, ex diuino mandato, Eliſeum, ac Abdiam, & Ionam, & multos alios Prophetas, eos docuit viuere in Virginitate ad honorem prædictæ V. Glorioſæ, quæ ſine corruptione parere habebat mundi Saluatorem, cuius caput eſſe debebat ſicut Carmelus Cant.* VII. *& ob hoc Eremitæ dicti Montis* Fratres Virginis Mariæ *dicti ſunt, cum ad ipſius honorem Ordinem cœperunt ante eius aduentum & natiuitatem.* *Cæteroſq; diſcipulos ſuo exemplo & hortatu inſtructos ad idem præſtãdum induxit.*

233. Vetuſtus quoque inter Scholaſticos Doctores illuſtris Ioannes Bacho *in tractatu hic ſupra-poſito: cap.* 1. diſertè tradit, & probat *Ordinem hunc originem habuiſſe pro veneratione SS. Virginis Deiparæ* Mariæ. Et ſuauiloquus noſter Arnoldus Boſtius *libro de Patronatu B. Virginis* Mariæ *cap.* 2. eleganter ſic ad propoſitum: *Hic itaque* Elias *in exercitatione diſciplinæ diſtrictus, & in laboribus fortis, iam Spiritu Redemptorem mundi naſciturum conſpicabatur de puriſſima Virgine, omnium gratiarum plenitudine, virtutum, donorum, fructuũ, beatitudinum; ac meritorum omnium multiplicitate, ornandâ, & ſuperimplendâ.* Et infrà: *Anhela trahens in longinquum ſuſpiria totum ſe transfudit in amorem tam ſuperexaltandæ Virginis, cui & annulum aureæ ſuæ fidei, veluti ſponſæ ſuæ, amantium more, delegauit, & ad exemplum eius, quaſi ad ſigilli ſpiritualis imaginem, Eliſeum, Michæam Moraſtiten, Abdiam, Ionam, ac cæteros, quos aduocauerat (quorum & virtutibus tamquam quibuſdam Stellis Canonicæ micant hiſtoriæ) ſecum tamquàm* Mariæ *Præcurſoris continentiam Virginitatis edocebat.* Et infrà. *Ea propter Legiſlatrix* Eliæ Maria, *& totius Carmeli cœtus Legis-latrix Fundatrixq; primaria ritè dicitur. Ideoque quod ſtirpi rami, quod capiti membra, quod radij ſoli, quod ſonti riuuli, hoc Sereniſſimæ Dominæ* Mariæ *Carmelicolæ cuncti ſe iuſtè debere gratè, memoriter, & piè recognoſcant.* Eadem tradunt Thomas Waldenſis *tom.* 3. *de Sacrament. tit.* 9. *cap.* 89. *num.* 9. Palæonydorus *lib.* 2. *hiſt. Carmel. cap.* 8. & alij apud Lezana *tom.* 1. *Annal. ad annum Chriſti* 34. *Ita tradunt alij Ordinis hiſtorici.*

234. Ad propoſitum etiam eleganter ſcribit percelebris ille Theologus Iudocus Clichtoueus in ſermone de Ordine Carmelitano, cuius initium eſt: *Cum dixerint vobis filij veſtri:* vbi ſic: *Propheticæ quoque dignitatis in* Elia *perpenditur excellentia, quòd ei clariùs cæteris reuelatum credatur diuinæ Incarnationis myſterium. Nam cum in Carmeli Montis vertice proſtratus ſepties puerum miſiſſet, qui obſeruaret an quicquam in aëre ſuboriri vidiſſet: cum priùs nihil conſpexiſſet puer ſeptimo regreſſu vidit nubeculam albam, continentem intra ſe ſpeciem & effigiem hominis. Quo quidem indicio ſentiunt omnes,* Eliam *Diuinæ Incarnationis indubitato prænouiſſe myſterium: & per nubeculæ candorem, ſacratiſſimæ Virginis* Mariæ *candidiſſimam puritatem: per hominis autem veſtigium nubis ambitu & continentiâ comprehenſum, Filium Dei ſuſceptâ carne humanâ, in caſtiſſimæ Virginis vtero degentem, intellexiſſe.* *Et conſentiunt exteri.*

235. Nec minùs clarè id exprimit Iuſtinus Miechouienſis in inſigni Opere *ſuper Litanias Lauretanas diſcurſu* CCXXII. §. 2. *num.* 6. his verbis: *Cum enim* Elias *Propheta profundâ oratione ad cœleſtia mentem intenderet, repentè in latere Montis Carmeli nubecula quædam apparuit, quæ, vt ſacer Textus ait: Quaſi veſtigium*

Digitized by Google

ſtigium hominis aſcendebat de mari. Hæc nubecula iuxta mentem SS. Patrum Deiparam Virginem præfigurabat.

Confirmatiq; authoritas Eccleſiæ.

236. Confirmantur hæc quoque authoritate Eccleſiæ, approbanti Officium ſolemnis Commemorationis ad diem 16. Iulij: in quo *ad Matutinũ lect. 4.* legitur: *Viri plurimi, qui veſtigiis Sanctorum Prophetarum* ELIÆ *ac Eliſei inſtiterant, primi omnium in eo Montis Carmeli loco, vbi* ELIAS *olim aſcendentem nubeculam, Virginis typo inſignem, conſpexerat, eidem puriſſimæ Virgini Sacellum conſtruxerunt.*

237. Intuitu itaque Virginitatis futuræ Deiparæ, per nubeculam è mari in Carmelum aſcendentem ſignificatæ, inſtitutum ſuum S.P. ELIAS inchoauit & eidem Virgini pariturae dedicauit.

Hinc ſummi Pontifices ſcribunt Ordinem iſtum editum, *ſeu* productũ à B. Virg. Maria: *Nempe vt à cauſa exẽplari.*

Et hoc eſt, quod Summi Pontifices Sixtus IV. Iulius II. Gregorius XIII. in Bullis *cap. 2. & 3.* relatis expreſſiſſimè inſinuant his verbis: *Virgo Dei Genitrix Glorioſiſſima, cuius pulchritudinem ſol & luna mirantur* &c. *produxitq́; ſacrum Ordinem B.* MARIÆ *de Monte Carmelo* &c. Ita Xiſtus IV. & Iulius II. *Sacrum Ordinem ſub inuocatione eiuſdem Beatæ* MARIÆ *de Monte Carmelo, quem eadem Virgo venuſtiſſima, & omnibus virtutum floribus inſignita edidit, proprijq́ue nominis titulo inſigniuit.* Ita Gregorius XIII. nimirùm Ordinem Carmelitarum Virgo Mater *produxit*, vt cauſa exemplaris ſed & meritoria in deſtinatione Diuinæ Maieſtatis.

238. Sic grauiſſimus ille Theologus & hæreſis Wicleffianæ expugnator Thomas Waldenſis *tom. 3. de Sacrament. tit. 9. cap. 83.* relationem illam Inſtituti S. ELIÆ ad Matrem Dei pro ſigno diſtinctiuo agnoſcit ab aliis in Eccleſia Dei Ordinibus. Et hæc vna eſt ex rationibus, cur hic Ordo ſpecialiter dicatur, *Ordo B. Virginis Dei Genitricis* MARIÆ *de Monte Carmelo.* Porrò *Nubecula* iſta puriſſimam Virginem Deiparam præfigurans, pro adſtruenda ipſius, ab originali peccato, immunitate, inſigne eſt argumentum, prout locis variis declarat Lezana, ſpecialiter *libro de immaculata Conceptione cap. 2. & to. 1. Annal. ad annum mundi 4037. ante Chriſtum 16.*

Per dictam nubeculam ſignificatã & S.P. ELIÆ reuelatam fuiſſe immunitatem ipſius Deiparæ à peccato originali affirmant varij.

239. Præclarus etiam Euangelij Commentator Ioannes Sylueira *tom. 1. in Euangelium lib. 1. cap. 3.* ex S. Scripturæ teſtimoniis demonſtrans *Immaculatam Virginis Conceptionem à peccato Oreginali immunem,* iſtud ita explanat: *Vidit Parens meus* ELIAS: *Ecce nubecula parua aſcendebat de mari 3. Reg. 18. in qua myſterium immaculatæ Conceptionis ei reuelatum fuiſſe, teſtatur antiquiſſimus, & grauiſſimus auctor Ioannes Hieroſolymitanus, qui floruit circa an. 400. lib. de Inſtitut. Monach. cap. 32.* Deinde conſequenter adfert eiuſdem verba iam ante relata: poſt quæ ſatis eleganter ſubdit: *Nubes à mari oritur, valde tamen diſtinctæ qualitatis ab ipſo eſt: mare amarum, grauidum & ponderoſum, opacum & ſterilizans, nubes verò valde eſt ſemota ab his imperfectionibus; dulcis, leuis, lucida, & fœcũdans. Sic Beatiſſima Virgo, licèt orta de humana natura, tamen tota pulchra ſine macula humanæ propaginis venuſtiſſima apparet. De hac parentis* ELIÆ *reuelatione mentionem faciunt grauiſſimi Auctores*: quos ibidem citat: & ex eis aſſerit, ELIAM hanc reuelationem tradidiſſe Diſcipulis ſuis: à quibus poſtmodùm, tempo-

Vide hic ante num. 229.

ribus

ribus Apoſtolorum, in honorem CONCEPTIONIS IMMACVLATÆ Capella in Monte Carmelo conſtructa fuit: de qua latiùs infrà. Id autem de traditione à S. Propheta ELIA per Diſcipulos primos deriuata ad poſteros, de immunitate ipſius SS. Virginis Deiparæ ab omni peccato expreſsè teſtatur ipſe Ioannes Hieroſolymitan. ibidem. Hinc Petrus Ojeda, Societatis IESV *in Informat. pro immaculat. Virginis Conceptione, fundamento primo,* gratulatur Ordini noſtro, quòd in eo à duobus millibus quingentis, & ſupra, annis, traditio eiuſmodi extiterit. De iſto Ioanne, & illo, pro immaculata Deiparæ Virginis Conceptione, teſtimonio alius quoque ex eadem Societate IESV inſignis Scriptor Ferdinandus Quirinus de Salazar in Prouerbia argumento 12. cap. 42. ita ſcribit: *Abſit vt ego gloriam iſtam Carmelitanis Patribus inuideam, vt & dictum Ioannem inter ſuos Protopatres numerent, & tam nobile tamque antiquum pro* IMMACVLATA VIRGINIS CONCEPTIONE *teſtimonium inter ſuæ Religionis ditiſſimas gazas oſtentent.*

CAPVT VI.

De tempore & loco inchoati per Sanctum Prophetam ELIAM *Monachiſmi, ſeu vitæ Religioſæ, Monaſticæ, Eremiticæ, & Ordinis ſui Prophetici Carmelitani.*

240. POſt viſam in *Carmelo* prædictam nubeculam, è mari aſcendentem (de qua capite præcedenti, & ſub finem primi dictum) & in ea præfiguratam Virginem Deiparam: poſtglorioſiſſimam de pſeudoprophetis Baalitis in Monte *Carmelo,* pro veri Dei cultu & honore, reportatam victoriam, de qua 3. *Reg.* 18. poſt mirabilem illam in ſpelunca montis Horeb viſionem: anno mundi ter milleſimo centeſimo vigeſimo ſeptimo, ante Chriſtum nongenteſimo vigeſimo ſexto, Diſcipulos ſuos ſecum in Montem *Carmelum* duxit, & eos in vita prophetica, religioſa inſtituit, verbo & exemplo ad eius obſeruantiam adducens. Ad iſtum proinde annum, cum Lezana noſtro, *tom.* 1. *Annal. ad eumdem annum,* & aliis Hiſtoricis noſtris, Monaſtici inſtituti originem, & Carmelitani Ordinis fundationem referendã meritò cenſemus.

Anno mũdi 3127. *ante Chriſtum* 926.

S. Propheta ELIAS *Ordinem Propheticum Monaſticũ inſtituit.*

241. De hoc vetuſtiſſimus Ordinis Hiſtoricus Ioannes Hieroſolymitanus ſic ad intentum in libro præfato, *cap.* 11. *Cum autem de ſpelunca montis Horeb (in qua alquandiu manſit) ſuiſſet* ELIAS, *iuſſu Dei, reuerſus in terram Iſrael, recollectis ipſe in vnum ſuis Diſcipulis in Monte Carmeli, protinùs ſtuduit, ſecundùm formam à* DEO *ei traditam, denuò inducere eos ad obſeruandam vitam monaſticam:* & *cap.* 19. *Reuerſus itaque iuſſu Dei,* ELIAS *de ſpelunca montis Horeb in terram*

 Iſrael,

Digitized by Google

Diſcipulos ſuos congregans & inſtituens in monte Carmelo. *Iſrael, confeſtim inſtar auræ tenuis ſibilauit, id eſt conuocauit ſuos diſcipulos.* Et ibidem infrà: *Quia igitur ex tunc, & non anteà ſtuduit ipſe deinceps Religionem, quam inchoauerat, in loco idoneo plantare. Anno quidem decimo Regni Regis Iſrael, ad ſuam & ſuorum diſcipulorum iugem manſionem, elegit, præ alijs eremis, Carmeli Montem, tamquam commodiorem ad propheticam diſciplinam; & vitam monaſticam in eo edocendam meliùs & exercendam. Mons quidem Carmelus præbet Eremitæ homini ex* *Ad vitam ſolitariam aptiſſimo.* *ſua ſolitudine ſilentium, & quietem: ex ſuis antris, congruam manſionem: ex ſuo ſaltu iucunditatem, ex ſuo eminenti ſitu, aërem ſalubrem: ex ſuo fonte aquæ viuæ, hauſtum dulcem: propter quæ omnia* ELIAS *in Monte iſto nedum habitare elegit, verùm etiã domum orationi conſecratam, appellatam* SEMNION *in eo ædificauit.*

S. Hieronymus, in caput 6. Iſaiæ, ſitum & fertilitatem Carmeli Montis ita paucis exprimit: *Idioma Scripturarum eſt, quòd ſemper Carmelum Montem opimum & nemoroſum, qui Ptolemaidi imminet, & in quo orauit* ELIAS, *fertilitati, & abundantiæ comparet.*

242. Philippus Ribotus *in ſpeculo Ordinis Carmelitani lib. 3. cap. 3.* eadem ſic accuratè perſtringit: *Hic Mons ſicut latinè vocatus eſt* CARMELVS, *ita hebraicè* CHERMEL *dictus, qui ceſſit in poſſeſſionem tribui Azer, dum terra promiſſionis Filijs Iſrael ſorte diuidebatur, ſicut in decimo nono capitulo libri Ioſue legitur. Diſtat autem iſte Mons à ciuitate Nazareth tribus milliaribus, à ciuitate autem Ptholemayda quatuor milliaribus, à ciuitate Cæſarea ſex leucis, ſed à ciuitate ſancta Ieruſalem triginta duabus. Hic Mons fertilis eſt in paſcuis, herbis, & fructibus, oliuetis conſitus, arbuſtis, vineiſq; condenſus. Habet etiam plurimum ſaltus, & eremi, ac ſolitudinis. Iuxta hunc Montem ad partem eius aquilonarem eſt ciuitas quædam, quæ olim Porphiria appellabatur, nunc autem Cayphas vocatur. In parte huius Montis, quæ ſupereminet ciuitati Cayphas. ſiue Porphiriæ, eſt vnus fons, qui* ELIÆ *fons nuncupatur, quia de illius fontis aqua* ELIAS *Propheta bibebat, quando in ſpeluncis ac cauernis, ac tabernaculis huius Montis prope præfatum fontem cum diſcipulis ſuis Religioſam vitam Propheticam, & ſolitariam ducebat, in orationibus, ac ſilentio, & ieiuniis, atque aliis diuerſis carnis mortificationibus, ibidem in cultu diuino perſiſtens.*

Eius ſitus & fertilitas:

Rigabatur fonte circa quẽ in antris, ſpeluncis & caſulis ipſe ELIAS, *eius diſcipuli & ſucceſſores illorum degebant.*

Ad domum autem iſtam orationis, quam ibi ædificauit S. P. ELIAS, *Semnion* ſeu *Semneion* aut *Seunion* nuncupatum, ipſe & diſcipuli eius tribus vicibus quotidie, Veſperæ, ſcilicet, mane, & meridie conueniebant ad diuinas laudes concinendas, prout habetur ex Ioanne Hieroſolymitano *eodem libro cap.* 19. Concurrebant etiam fideles ad eum locum Sabbathis & in kalendis, vt verbum Dei à Prophetis audirent.

Quotidie ter ad Sẽnion ſeu domum orationis cõuenientes.

243. Scriptores nonnulli Monaſticæ & Eremiticæ vitæ ac Carmelitani Ordinis originem & inſtitutionem referunt ad annum ante Chriſtum nongenteſimum trigeſimum. Hoc eatenùs veritatem aliquam habet, quòd ſub illud tempus aliqui eius ſe addixerint diſciplinæ: quos quidem tum inſtruere incepit, monaſticam vitam veluti delineando, & adumbrando: aſt demum dicto anno mundi 3127. ante Chriſtum 926. iſtos & alios duxit ad Montem Carmelum: & ibi eos in vita Prophetica ſanctiori, & Monaſtica, ſeu Eremitica, ſub Paupertatis, Caſtitatis, & Obedientiæ obſeruantia ad honorem Virginis Deiparæ Deum parituræ, exemplo & verbo vt iam dictum

Qualiter intelligendi authores, qui primordia vitæ Monaſticæ adſcribunt anno ante Chriſtum 930.

Digitized by Google

ctum eſt, inſtituit, ac proindè rectiùs huic anno Ordinis prima incunabula attribuuntur: prout *tom.* 1. *Annal.* ad iſtos annos latè declarat Lezana, & breuius eodem tomo *ad annum mundi* 4006. *Chriſti* 34. *num.* 45. his verbis: *Diximus in præcedentibus, ſub anno videlicet* 3124, *eo tempore* ELIAM *in Carith Torrente à facie Iezabelis abſconditè manentem cum quibuſdam piis & deuotis viris, qui ad ipſum recurrerant, Ordinem ſuum inchoare cœpiſſe, non quidem perfectè inſtituendo (hoc enim pro commodiori tempore, & loco reſeruabat, prout fecit poſt trienniū, ſub anno ſcilicet* 3127.) *ſed veluti delineando, & adumbrando, periti pictoris inſtar, qui priuſquam viuis coloribus imagines perficiat, fuſcis & ſubobſcuris, & vmbraticis eas delineat. Quia ergo tempore hoc intermedio, quo de eo, quod in Carith inchoauerat, perficiendo proculdubio meditabatur, ſub anno videlicet* 3126. *celebrem illam nubeculæ in Carmelo viſionem habuit, prout ibi diximus, per eamque, iuxta ſæpiùs dicta, Incarnationis myſterium expreſsiùs cognouit, & Verbi Incarnati Matrem futuram puriſſimam, tum corpore, propter Virginitatem, quam ſpontaneè ſecutura erat, tum Spiritu, propter præſeruationem ab omni peccato, etiam ex vtero matris; nullus dubitabit, quin in tantæ Virginis, Matris Meſſiæ futuræ, amorem, reuerētiam & deuotionem piiſſimus Propheta, veluti æſtuans, & ſuccenſus, quidquid in ipſius obſequium facere poſſet, opere perfeciſſet. Ordinis igitur inſtitutionem, quam tunc cogitabat proculdubio in Virginis Beatiſſimæ gloriam & honorem direxit.* Ferè ſimilia ſcribit Tirinus in caput 17. libr. 3. Reg. & ad eumdem locum breuiter Gaſpar Sanchez his verbis: ELIAS *extra Montem Carmelum Religioſum habuit cœtum, quem tamen poſteà in Montem Carmeli ſitum adduxit, vbi diſcipulis, qui poſtea Filij Prophetarum vocati ſunt, Monaſticæ vitæ normam indixit.*

CAPVT VII.

De Diſcipulis primis S.P. ELIÆ: *deq; norma Vitæ Religioſæ in Caſtitate, & Obedientia, eius exemplo & verbo tradita.*

244. DIſcipuli illius, qui in Sacra Scriptura exprimuntur, fuerunt *S. Eliſeus* primarius (licèt non tempore primus) & gratiæ ac duplicis ſpiritus eius hæres, atque in officio ſucceſſor, quem mirabilis vocatio, egregia facta, illuſtria miracula notiſſimum reddiderunt. Hunc ſequitur *Ionas* filius mulieris Viduæ in Sarepta Sidoniorum, quem puerum à mortuis ſuſcitarat: & hic fuit primus ordine temporis: deinde *Micheas* & *Abdias*: quorum geſta in præfato libro Ioannis deſcribuntur. Hos, & alios, qui eius diſciplinæ ſe tradiderant, exemplis præceſſit, & verbis inſtruxit, in obſeruantia vitæ Propheticæ, ſecundùm formam ei à Deo præmonſtratam: ſic in ſupradicto libro Ioannes Hieroſolym. tradit: ELIAS, inquit, *vt ſuo exemplo* *animos*

Diſcipuli primi S.P. ELIÆ *fuerunt S. Eliſæus Ionas, Micheas & Abdias.*

Ioan. Ieroſol. c. 16.

animos omnium prædictorum Monachorum eius diſcipulorum prouocaret ad ſua Religionis exercitium, ſtuduit ſecundùm formam, per Deum ſibi traditam, pollere coram eis frugalitate Paupertatis, vti abſtinentiâ parcimoniæ, domare concupiſcentias carnis, nitere candore caſtitatis, abnegare libertatem voluntatis. Idcirco Bartholomæus Medina ſacri Ordinis Prædicatorum Doctor percelebris inter eos, qui Obedientiam, Paupertatem & Caſtitatem in lege veteri obſeruabant, Filios Prophetarum recenſet: quod & teſtatur alter eiuſdem Inſtituti egregius profeſſor & doctrina celebris Dominicus Grauina relatus ſuper cap. 3. nu. 110. ex mente Patrum & Doctorum ELIAM appellans *Primum colendæ Virginitatis Authorem, Obedientiæ & Paupertatis prototypum.*

Quos, & alios, exemplo præiuit, & verbo inſtruxit.

Medina 1. 2. qu. 108 art. 4.

In obſeruãtia paupertatis.

245. Et quidem quoad *Paupertatem* & contemptum rerum terrenarum patenter conſtat ex ſacris litteris, & SS. Patribus: de illis enim Apoſtolus ſcribens ait: *Circuierunt in melotis, in pellibus caprinis, egentes.* Et S. Chryſoſtomus *a*: ELIAS *ita erat pauper, vt, præter melotem, nihil terrenum, ei fuerit*, & *b Vnde mirabilis factus eſt* ELIAS? *Nonne à repudiatione poſſeſſionum?* Et S. Iſidorus Hiſpalenſis. *c Vnde ad Monachos ſtudium defluxit paupertatis?* &c. *Quantum attinet ad authoritatem veterum Scripturarum, huius propoſiti Princeps* ELIAS, &c. Vide iſtud prolixiùs relatum c. 1.

Ad Hebr. 11.

a S. Ioan. Chryſ. l. 3. de prouid.

b Homil. 46. in Math.

c S. Iſidor. l. 2. Offic. cap. 2.

Caſtitatis.

246. De *Caſtitate* teſtatur S. Ambroſius lib. 1. de Virginibus: ELIAS *nullius corporei coitus fuiſſe permiſtus cupiditatibus inuenitur. Ideò ergo curru raptus ad cœlum: ideò cum Domino apparet in gloria: ideò Dominici venturus eſt præcurſor aduentus.* S. Hieronymus ad Euſtochium de ſeruanda Virginitate ſcribens: *Virgo namq;* ELIAS, *Virgo Eliſeus, Virgines multi Filij Prophetarum:* Et Ioannes Ieroſol. ELIAS *primus præputium impudicitiæ ſciuit à ſua carne & mente prorſus circumcidere: dum primus inter homines ſtuduit Virginitatem perpetuam ſpontè inchoare. Et congregauit ex tunc in Virginitate ſua Eliſeum & Filios Prophetarum, & in voluntaria caſtitate eos viuere inſtituit.* Hinc de Eliſeo in hymno feſti eius ad Matutinum canitur:

Eliſeus namq; Virgo plenè permanens,
Beatis cœli coæquatur Angelis,
Qui prauos carnis motus ſciuit premere,
Et mentem puram Chriſto nouit gerere.

Obedientia.

247. De *Obedientia* ELIÆ & Eliſei ita ſcribit idem Ioannes cap. 9. ELIAS *ſemetipſum*, inquit, *prorſus abnegans, & voluntati propriæ abrenuntians, ſemper Superioris, id eſt Dei, voluntatem prorſus ſequutus fuit: quemadmodum de eo Scriptum eſt: Abiit, quocumque eum ferebat voluntas Dei.* Sic ille. Et ſubdit: *Ipſe Eliſeum obedientiam docuit.* Hinc etiam Filij Prophetarum, poſt raptum ELIÆ, *venientes in occurſum* Eliſeo, in ſignum reuerentiæ & obedientiæ, ipſi deinceps præſtandæ, *adorauerunt eum proni in terram.*

Quæ etiam voto firmarunt:

Hæc autem tria, in quibus verè Religionis eſſentia conſiſtit, etiam voto ab illis firmata fuiſſe, tradunt non pauci: & manifeſtè ſatis inſinuare videntur ij Patres, qui ELIAM *Virginem conſecratum*, aut *dedicatum*, vel *Virginitatis ſacræ* aut *ſacratæ auctorem* nuncupant. Sic Iſidorus ſcribit S. ELIAM *primum*

Iſidor. l. 2. Offic. cap. 17.

ſacræ

Digitized by Google

ſacræ Virginitatis integritati ſtuduiſſe: & Adelmus, ſeu Altelmus de eo conformiter cecinit:

> Elias *Vates, quem terna volumina Regum*
> *Inſignem memorant*, &c.
> *Virgo ſacer fuerat, ſamâ per ſecula notus.*

Aldelm. lib 1. de laud. Virg.

Iſtis indicatur, ipſum Virginem ex voto fuiſſe; votum enim eſt quod Deo ſacrat, ſeu dedicat rem: ſic enim Sanctimoniales ob votum *Deo ſacræ*, aut *dicatæ*, ſtylo Eccleſiæ, dicuntur. Iſta de votis monaſticis in veteri lege copioſè, & ſolidè pertractant, & probant ex ſacris litteris, & Patribus Lezana *a*, Waſtelius *b*, Michael Munnoz *c* & alij ab iſtis relati: Inter eos autem ſic paucis celebris Homiliographus Cartagena *d* illis verbis: *Nec mihi vllâ ratione perſuadere poſſum, antiquos illos Monachos, ab* Elia *inſtitutos, tria vota ſubſtantialia Religionis non emiſiſſe.* De caſtitate ſermo redibit infrà *parte* 8. *capit.* 6.

a In apparatu ad to. 1. Annal. c. 4. n. 11. & ſeqq.
b lib. 1. Vindic.
c In Propugnaculo Eliæ lib. 2. c. 2. art. 5. & 6.
d tomo 4. Homiliarũ lib. 17. homil. 2. Obiect. 7.

248. *Abſtinentiam & ieiunium* eorum commendat S. Hieronymus *epiſt.* 22. *ad Euſtochium* ſcribens: *Eliſeus Filios Prophetarum inuitat ad prandium, herbis agreſtibus eos alens*: & S. Ephrem *Paræneſi* 41. *Vides*, ait, *chariſſime, quibus alebantur Prophetæ, modicâ nimirum aquâ, & buccellâ panis.*

Solitudinem & *ſilentium* eorum teſtantur loca, quæ incoluerunt *Carmelus*, aliæque ſolitudines, in quibus ſedebant ſolitarij & tacebant, & leuabant ſe ſupra ſe, à terrenis ad cœleſtia ſpiritu tendentes. Iugis enim *conuerſatio cum Deo*, & oratio præcipuum eorum erat exercitium. Ideo ore, & magis corde id ingeminabant frequenter: *Viuit Deus, in cuius conſpectu ſto.* Tribus etiam vicibus, vt inſinuatum eſt, conueniebant in vnum, ad domum orationi conſecratam, appellatam *Simnion*: & ibi pſalmos, cantica, & hymnos, corde & ore Deo canebãt. Ideo ſunt appellati *Prophetæ*, id eſt pſallentes, de his latè Ioannes Hieroſol. *cap.* 10.

Docuit quoque eos abſtinentiam, Solitudinẽ, ſilentium, iugem cum Deo cõuerſationem, Et fraternã charitatem.

249. Denique *charitatem*, in congregatione planè neceſſariam, idem Ioannes Hieroſol *cap.* 6. & 7. pluribus proſequitur.

En monaſticæ conuerſationis perfectiſſimum exemplar, omnibus Religioſis, ſpecialiter autem Carmelitani Ordinis profeſſoribus, imitandum, à Deo magno Eliæ præmonſtratum: ab ipſo in ſe, vt viuo & primo prototypo, expreſſum, & ſuis diſcipulis traditum: ab his ad poſteros deriuatum: & hereditariâ non interruptâ ſucceſſione continuatum, prout infrà parte tertiâ, per totum, oſtendetur.

CA-

Digitized by Google

CAPVT VIII.

De Raptu, ſeu tranſlatione in Paradiſum magni Prophetæ Eliæ.

Anno mũdi 3139 ante Chriſtum 914. Magnus Propheta Elias *miniſterio Angelorũ, in curru igneo raptus, trãſlatus eſt in Paradiſũ.*

250. ANno mũdi ter milleſimo centeſimo trigeſimo nono: ante Chriſtum nongenteſimo decimo quarto, ſanctiſſimus Dei Propheta Elias diuinâ reuelatione præſciens ſe de mundo mirabiliter tollẽdum, ſuos diſcipulos, varia loca incolentes, viſitauit, ad fiduciam animauit, ad perſeuerantiam in religioſæ vitæ forma, à ſe tradita, hortatus eſt, eiſque valedixit. Concionem eius pulcherrimam ad ſuos piè meditatus eſt, & refert Salianus ad dictum annum.

Cumque veniſſet ad Iordanem, vnà cùm chariſſimo ſuo diſcipulo *Eliſeo*, pallio percuſſit aquas: *quæ diuiſæ ſunt in vtramque partem & tranſierunt ambo per ſiccum: & ecce currus igneus & equi ignei*: nempe nubes ſplendida, & quaſi ignis rutilans, inſtar currus & equorum, per Angelos efformata, & in quandam ſoliditatem addenſata, ac ab eis quaſi aurigis directa: eleuatus per turbinem, ſeu ventum validum, viuus tranſlatus eſt in Paradiſum. Cuius triumphalis aſcenſus dilucidè accurateque deſcribitur 4. *Reg. cap.* 2. De eodem ſic canit Eccleſia in hymno feſti eius:

Te triumphali ſuper alta curru
Igneis vectum celeres quadrigis
Angeli attollunt, nimium coruſcâ
Luce micantem.

251. Eius, non epitaphium mortui (quoniam communis Patrum conſenſus adhuc viuentem prædicat) ſed viui elogium elegantiſſimum ad limen Carmelitanæ ſpeluncæ, quam inhabitauit, appendendum, exhibet Salianus, ad eumdem annum 3139. quod hic damus; quia mirabilis vitæ illius quaſi compendium eſt.

Eius epitaphium ſeu elogium ex Saliano.

Hanc aliquando ſpeluncam incoluit viator, qui præter naturæ ordinem factus Paradiſi colonus, & immortalitatis in mortali corpore candidatus: magnum illud Prophetarum lumen Elias *Thesbites, in veſte cilicina, in horrido ac neglecto capillo, in prophetico pallio, in melote, pelliceaq; Zona. Hoc ille ſolum rigabat lacrymis, has tenebras, diuinarum illuſtrationum copiâ efficiebat illuſtres: ipſum denique informe, olidumque antrum, precum ſuarum balſamo reddebat odoratum. Hic ſpiritum feruoris vates hauriebat, quo decem tribus ſacrilegæ impietatis reas, duorum & quadraginta menſium ſterilitate afflixit; quo impuriſſimæ vanitatis architectos, Magos, Ariolos, Pſeudoprophetas, præſtigiarum conuictos, ad octingentos & quinquaginta morti dedit: quo profanum ipſum Regem, in ſuam perniciem coniuratum, increpuit palam: & verborum pondere afflictum, ad ſaccum & cineres, infimamque compulit humilitatem. Hic ille eſt*

Digitized by Google

ille eſt ELIAS, *qui quadraginta dierum continentis ieiunij proluſione vſus, ad bis mille quingentos & triginta quinque annos, iugem ad hanc diem, ac perpetem cibi potuſque abſtinentem protraxit, ad illumq́, protrahet diem, quo poſt rigata mortalium corda, tot menſium curriculo, quot terram ſterili ſiccitate damnauerat, in conſpectum ſe dabit omnium, impiiſſimi cruentiſſimiq́, tyranni Antichriſti. A quo cum conſorte prædicationis Enocho morti datus, poſt triduum rediuiuus recipietur in cælum.*

Hic eſt, qui medios inter ſonoræ tempeſtatis fragores, & coruſcos flagranteſq́, in Horebo Monte; ſuauiſſimæ auræ ſibilum operto vultu pallio attentus excipit; qui reges vngit, ac Prophetas vindices iniuriarum Dei; qui corda filiorum conuertit ad Patres, imò ad omnium parentem Deum: & per medios iniquitatis torrentes, lectos Prophetarum, & Religioſorum in Carmelo, totaq́, Chananitide, manipulos, ſui Æmulos atque imitatores, inſtituit, ad cæleſtem vitam, mundo ignotam, ac contemptam traducendam adduxit, tot ſeculis ſuarum precum, quaſi facularum ardore calefecit, & ad hanc diẽ tot inter rerum, locorum, temporumq́, varietates, conſtantes reddidit, magni ſui Patriarchæ ſectatores. Abiit ab hominibus Ioſaphati Regis Iudæ anno decimo nono, mundi ter milleſimo centeſimo vnde quadrageſimo: poſt Enochi tranſlationem bis milleſimo centeſimo quinquageſimo ſecundo. Hactenus Salianus.

CAPVT IX.

Quo in loco & ſtatu nunc degat S.P. ELIAS, *& quibus potiſſimùm virtutibus tam glorioſum promeruerit triumphum.*

252. LOcum autem, ad quem tranſlatus fuit, eſſe Paradiſum, in quo Adã creatus, ſolidè authoritatibus Patrum, Doctorum, & ratione probat Michael Munnoz *in propugnaculo* ELIÆ *lib. 2. tit. 1. art. 2.* Intentæ à nobis breuitati ſufficient duorum teſtimonia, alterum vetuſti Patris Ioannis Ieroſolymitani (qui præ omnibus accuratiùs & copioſiùs S.P. ELIÆ vitam & geſta elucidauit) his verbis: [a] ELIAS [*receptus in curru equorum igneorum*] *aſcendit per turbinem ignis in cælum, id eſt, in Paradiſum voluptatis: qui longo maris, & terræ tractu à noſtra habitabili ſecretus, adeò eſt editus, vt penè vſque ad cælum attingat. In quo loco vnà cum Enoch, qui longè ante illic* ELIAM *præceſſerat, viuit ipſe* ELIAS *in magna quiete carnis & Spiritus, vſque ad tempus Antichriſti; ſed tunc in hunc mundum reuertetur: quemadmodum teſtatur Dominus dicens* [ELIAS *quidem venturus eſt, & reſtituet omnia*] Abulenſis [b] de hoc ita ſcribit: *Doctores Catholici omnes & tota fidelium Eccleſia credit Henoch tranſlatum fuiſſe in Paradiſum terreſtrem, ſicut* ELIAM, *& manere ibi vſque ad Antichriſtum.* Hoc etiam ſatis inſinuat S. Auguſtinus, verbis mox referendis: & expreſsè tradunt S. Irenæus, S. Iuſtinus, S. Hieronymus, S. Thomas, & alij apud Lezana [c]. Si quæras quo in ſtatu ſunt in Paradiſo ELIAS & Enoch? Reſpondeo eos non frui Dei

Locus vbi nunc degit ELIAS, *Paradiſus in quo Adã creatus.*

[a] Lib. de Inſtitut. primor. Menoch. cap. 24.

[b] In cap. 2 & 5. Geneſ.

[c] Tom. 1. Annal. ad ann. mundi 3139. n. 8.

Digitized by Google

Magnâ fruitur carnis ac Spiritus quiete & impeccabilis, cõfirmatus in gratia. Veriſimiliter adhuc meretur: vnde tamẽ nõ ſequitur maiora futura eius merita quã Sanctiſſimæ V. Mariæ aut Apoſtolorum.

Viſione intuitiuâ, ſicut Sancti in cœlis: nec gloriæ dotibus eorum corpora fore inſignita. Fomes peccati illis ademptus eſt, & in magna carnis ac ſpiritus quiete degunt impeccabiles ac confirmati in gratia. Probabiliter tamen (vt idem Abulenſis in *cap. 2. lib. 4. Regum quaſt. 24.* & plures alij ſuſtinent) ſunt in ſtatu merendi. Vnde, licèt ſequatur eos in numero meritorum excedere Deiparam Virginem cæteroſque Sanctos, non tamen conſequens eſt, maiora ipſorum futura merita quàm ſint Virginis Mariæ, aut Apoſtolorũ, vti doctè & copioſè declarat Michael Munnoz in Propugnaculo Eliæ *lib. 3. titulo 2.* per plura capita, & articulos, ac Lezana *a*. Veriſimilius eſt, quod innuit S. Auguſtinus *b*: Quod *habeant de lignorum fructibus refectionẽ contra defectionem, & de ligno vitæ ſtabilitatem contra vetuſtatem.*

253. Elias itaque ante Chriſtum natus, cum Chriſto conuerſatus, poſt Chriſtum contra Antichriſtum reſeruatus, annoſus ſine carie, ſenex ſine ſenio, longæuus ſine ærumnis, mortalis ſine morte, feliciſſimè, & ſanctiſſimè viuit, eumq; tamquam mundi prodigium, gratiæ & naturæ monſtrũ, terra adhuc poſſidet, cœlum expectat, Eccleſia colit, & totus veneratur orbis. *Sic amplificatus eſt* Elias *in mirabilibus ſuis.*

a Tom. 1. Annal. ad an. mundi 3139.

b Lib 1. de baptiſmo paruulorum.

Virtutes autem quibus potiſſimùm promeruit tantum triumphũ, fuère zelus diuini honoris. Conuerſatio in cœlis virginalis caſtitas. Ieiunium.

c Hom de laud D. Pauli.

254. Virtutes autem, quibus tam glorioſum triumphum, & ſingularis vitæ prærogatiuam promeruit, ſunt potiſſimùm quatuor. *Prima*, zelus ardens Diuini honoris, & obſeruantiæ legis ipſius, prout ſacer textus teſtatur: Elias, *dum zelat Zelum legis, receptus eſt in cœlum* 1. Machab. 2. *Secunda*, conuerſatio iugis in cœlo & cum Deo: ſolitus enim erat corde ruminare, & ore ingeminare iſtud: *Viuit Deus, in cuius conſpectu ſto. Tertia*, Virginalis caſtitas, quam primus hominum ſeruauit, & alios docuit: prout ex ſupradictis conſtat. *Ideo* enim ait S. Ambroſius ſuprà relatus, *raptus ad cœlum*; & S. Hieron. mox referendus: *Virgo* Elias *raptus* &c. *Quarta*, ieiunium & vitæ auſteritas. *Ieiunium*, inquit Baſilius, Eliam *magnæ viſionis ſpectatorem fecit*. Idem tradit S. Ambroſius: Elias *ieiunus pluuias ore depoſuit: ieiunus ignes de cælo eduxit: ieiunus curru raptus eſt ad cœlum: & quadraginta dierum ieiunio diuinam acquiſiuit præſentiam* &c. *meritò illum dignum cœlo diuina iudicauit ſententia, vt cum ipſo raperetur corpore, quoniam cœleſtem vitam viuebat in corpore*. Et S. Hieronym. *lib. 2. contra Iouinianum* pro abſtinentia diſputans, ait: Elias *Virgo igneo curru raptus ante immortalis effectus, quàm mortuus: quod ebrietas perdidit, inedia reperit.* Finiturum hoc caput, iuuat Venerabilis Bedæ *c* accenſum Eliæ zelum ſuper miracula attollentis verba, cuidam minùs rectè de illo ſentienti meditanda apponere. *Admirandum*, inquit, *in* Elia *ego minimè reor, quia cœlum clauſit, quia induxit famem, quia ignem de cœlo ſermone compoſuit; ſed quia* zelavit *pro Deo, eratque in hoc mentis affectu ipſo igne vehementior.*

Digitized by Google

CAPVT X.

De cultu S. Prophetæ ELIÆ: cuius ſingularem interceſsionem tempore peſtis experta nuper inſignis ciuitas Capuana, eum in Patronum & Protectorem, ſolemni ritu, aſſumpſit.

255 FEſtum S.P.N. ELIÆ, cum officio & Miſſa propriis ſolemniſſimè per totum Ordinem Carmelitanum celebratur die 20.Iulij, & ſeptem diebus conſequentibus. Ad eumdem diem in Martyrologio Romano hæc leguntur: IN MONTE CARMELO SANCTI ELIÆ PROPHETÆ. Vbi in notis Card. Baronius ita ſcribit. *Agunt & Græci de eodem hoc die in Menologio; ſicq; colunt, vt abſtineant à ſeruilibus operibus, vt apparet ex Emmanuelis Imp. conſtitutione apud Theodorum Balſ.* Quod etiam ab antiquiſſimis temporibus, in Eccleſia, tum Græca, tum Latina officium S. Prophetæ ELIÆ inter veteres Chriſtianos vſu receptum, Miſſæ de eo celebratæ, & Altaria, ac tēpla plurima ſub titulo eius erecta fuerint: quod rectè ac piè à fidelibus inuocari poſſit, latè demonſtrat Lezana *tom. 1. Annal. ad annum mundi* 3139. *num.* 14. vbi etiam declarat, quomodò preces ſibi oblatas cognoſcat, videlicet, per Dei & Angelorum reuelationes, illuſtrationes & colloquia, quibus in eo feliciſſimo ſtatu frequēter fruitur. De ſacello, ſeu Oratorio, ei poſt raptum in Mōte Carmelo dicato, in quo vigebat Oraculum, dicetur *par. 3. c. 16.*

S.P. ELIÆ feſtum ſolemniſſimè celebratur.

Ab antiquiſſimis temporibus illi dedicata fuère altaria & templa.

256. Cæterùm, quod in cultu glorioſiſſimæ Dei Genitricis eueniſſe annotat Cardinalis Baronius *a ad diem* 8. *Septembris* (& etiam locum habet in Sanctiſſimo eius ſponſo Ioſepho) deuotionem illam paulatim per orbem increuiſſe, occaſione miraculorum ac beneficiorum, quæ ad inuocationem illius, variis in locis, Deus operatus fuit, & hominibus præſtitit: id quoque in hoc eximio Propheta ELIA contingere videmus; illius etenim efficax patrocinium, dum nouiſſimis his temporibus Deus nouis miraculis manifeſtat, eius quoque publica veneratio incrementa capit; anno enim 1656. cū luctuoſæ peſtilentiæ facibus vſtulata ingemiſceret Italia, ab illis plures liberati fuère vncti oleo ex lampade S.P. ELIÆ. Cuius rei authenticum & publicum teſtimonium perhibuit nuper inſignis Vrbs Capuana in Regno Neapolitano ſita, quæ propterea ipſum in ſingularem Patronum & Protectorem elegit. Illud ad huius magni Prophetæ commendationem hic opportunè ſubnectitur: ſed (quia breues eſſe affectamus) abbreuiatum, eſtque eiuſmodi: *Teſtor ego Notarius Cæſar Sauone de Capua, qualiter inter cætera contenta in publico Actu, edito manu meâ ſub die* 27. *menſis Ianuarij* 1657. *ad ſunt infraſcripta; qualiter prædictâ die ad requiſitionem nobis factam per Illuſtriſſimos Dominos*

a Baron. in notis Martyrologis.

Deuotio ad illum hiſce temporibus aucta.

minos Ioannem Bernardinum Pelligrino, Pompeium Frappiero, Laurentium Vecchi, Paulum Manna, & Ioſephum del Honofrij quinque ex ſex electis ad regimē & gubernationem fideliſſimæ Ciuitatis Capuæ, cum interuentu Domini Iacinti Scarano Ordinarij Syndici dictæ Ciuitatis, agentes ad infra-ſcripta omnia & pro ſeipſis quibus ſupra-dicta nominibus, ac pro dicta fideliſſima Ciuitate Capua & eius parte & ſucceſſoribus in ea in perpetuum. Nos ad hoc ſacrum templum Glorioſæ Virginis MARIÆ *de Carmelo Conuentus RR.PP. Carmelitarum huius fideliſſimæ Ciuitatis Capuæ magnâ ciuium copiâ comitati contulimus, & dum ibidem eſſemus fuſis ante omnia precibus SS. Euchariſtiæ Sacramento & dictæ SS. Virgini ac S. Patriarchæ & Prophetæ* ELIÆ, *& in eius altari re ſacrâ peractâ cum harmonico concentu, dicti Illuſtriſſimi Domini electi & Syndicus aſſeruerunt infra-ſcripta coram nobis & RR.PP. Magiſtro Alberto Stofolino Capuano Priore & Commiſſario Generale huius venerabilis Conuentus P.M. Alberto Caſtello Regente, P. Paulo Stofolino Capuano, primo Definitore Prouinciæ Neapolis & Baſilicatæ, P. Baccalaureo Eliſeo Merola Capuano, P. Baccalaureo Andrea Imperato, P. Baccal. Petro Tomaſi Moſcarella, P. Antonio Taularo, P. Ioſepho Picoriello, & aliis Fratribus dicti Conuentus: Dicti verò R.P. Sacerdotalibus veſtibus albis amictus cum eius Aſſiſtentibus in Altari dicti Sancti Patriarchæ & Prophetæ* ELIÆ *ad nos audiendum intenti & attentè ſteterunt &c. Qualiter interceſſione S. Patriarchæ & Prophetæ quàm plures perſonas ſimili morbo laborantes ſanitati reſtitutas fuiſſe viderunt & audierunt, non ſolùm in multis Regni huius Ciuitatibus, terris & oppidis, verùm etiam in hac fideliſſima Ciuitate vngentes ſe oleo eius lampadis, & eius ſanctum nomen inuocantes. &c. Quapropter &c. deſiderantes dicti Illuſtriſſimi Domini Electi tāquàm veri Patres huius Patriæ ipſam Ciuitatem totaliter à ſimili morbo liberā videre, illius Sanctos Protectores & Defenſores apud Diuinam Maieſtatem multiplicare ſtatuerunt & in nouum Protectorem & defenſorem dictæ Ciuitatis eligere dictum S. Patriarcham & Prophetam* ELIAM, *cuius precibus placuit Diuinæ Maieſtati infirmos ſimili morbo laborantes liberare; ita ſperantes ipſos multiplicatis Protectoribus & Interceſſoribus optatam gratiam faciliùs obtinere poſſe. Quamobrem volentes dicti Illuſtriſſimi Domini Electi piam & optimam hanc eorum deliberationem ad effectum ducere, & publicum actum conficere, vt eorum Poſteris & Succeſſoribus perpetuò innoteſcat in futurum, elegerunt, prout præſenti Actu eligunt, & faciunt Protectorem & Defenſorem huius fideliſſimæ Ciuitatis Capuæ, & Populi dictum Glorioſum Sanctum Patriarcham & Prophetam* ELIAM, *non ſolùm in hoc peſtilentiali currente flagello, verùm etiam in omnibus aliis ſuis tribulationibus, periculis & neceſſitatibus, quæ forſan in futurum ſibi acciderint (quod abſit) Potentiſſima quidem eſt non tantùm apud Diuinam Maieſtatem dicti Sanctiſſimi Patriarchæ & Prophetæ interceſſio, cum zelantiſſimus ſemper fuerit diuini honoris, propterea poteſtatem ſuper elementa, mortem & vniuerſum Orbem illi contulit &c. Et vt perpetuò in futurum dictus Glorioſus Sanctus Patriarcha & Propheta* ELIAS *à dicta fideliſſima Ciuitate totoq; illius populo veneretur, & honoretur tamquàm ſuus particularis Protector & Defenſor, vt alij glorioſi prænominati Sancti Protectores; dicti Illuſtriſſimi Domini Electi die 20. menſis Iulij Sanctæ feſtiuitatis dicti S. Protectoris quæ annis ſingulis ſolemniter celebrabitur in hoc ſacro templo ab ipſis RR.PP. ipſos & Succeſſores ſuos.*

Eo quòd plures oleo lampadis eius ſe vngentes aut ipſum piè inuocantes à morbo epidimiæ liberati fuerint:

Propterea à Senatu inclyta ciuitatis. Capuana electus fuit in Protectorem & defenſorem illius Vrbis:

ſuos intereſſe promiſerunt, & in ſignum dictæ ſanctæ protectionis planetam cum inſignibus dictæ Ciuitatis illi dono præſentare. Sperantes dicti Illuſtriſſimi Domini Electi protectionem Sanctorum Protectorum huius fideliſſimæ Ciuitatis & præſertim dicti S.Patriarchæ & Prophetæ ELIÆ *ſemper Ciuitati prædictæ profuturam eſſe, qui non tantùm Ciuitatem ipſam à præſenti flagello liberabunt, ſed omnes optatas gratias illi impetrabunt, non obijcientes peccatorum obſtacula, quæ omnium flagellorum cauſa ſunt ſemper: imò dictum S. Patriarcham & Prophetam Protectorem ſuo inuincibili gladio Ciuitatem ipſam contra hoſtes viſibiles & inuiſibiles defenſurum. Non deſinenter hæc Ciuitas, eiuſq; populus ſuas preces interponere & vitam in terra exemplarem ducere, vt veniam peccatorum obtinere poſſint, & poſtea paradiſi gloriam, cum quo regnabunt per infinita ſecula ſeculorum. Amen.*

His omnibus prænarratis Canticum Sanctorum Ambroſij & Auguſtini, pro gratiarum actione harmoniacus concentus canere cœpit, dum in honorem Sacræ Imaginis dicti S.Patriarchæ & Prophetæ aromatici odores profundebãtur: prout hæc & alia latiùs patent ex facie dicti Inſtrumenti ſeu publici Actus manu meâ conditi & in fidem me ſubſcripſi & ſignaui. Signatum eſt. *Notarius Cæſar Sauone de Capua.* Et inferiùs ſcripta ſunt ſequentia: *Nos electi ad regimen & gubernationem fideliſſimæ Ciuitatis Capuæ teſtamur Supradictum Cæſarem Sauone Laicum Capuanum fuiſſe & eſſe publicum Regiâ authoritate Notarium Legalem & fidelem eiuſq; publicis Scripturis ab omnibus adhibitam fuiſſe & adhiberi plenam fidem. In cuius rei teſtimonium præſentes fieri iuſſimus manu ordinarij dictæ Ciuitatis Secretarij ſigilliq́ue ipſius impreſſione munitas Capuæ die duodecimo menſis Februarij* 1657. Signatum erat *Matthias Pizzus ſecretarius*, & ſigillum impreſſum in pane rubro.

257. Iſtam S.Prophetæ ELIÆ ſolemnem electionem probatam & ratificatam fuiſſe per Capitulum Cathedralis Eccleſiæ Capuanæ, & Congregationem Curatorum ac Capellanorum fidem faciunt bina ſubiecta Inſtrumenta. primum hoc eſt:

Quam electionem ratã habuerunt R. Capitulũ Cathedralis Eccleſiæ Capuanæ.

Fidem facio atque teſtatum volo ego Ioannes Vincentius Bouentius Eccleſiæ Cathedralis Vrbis Capuæ Canonicus, & eiuſdem Capituli à Secretis, me cùm librum capitularium Concluſionum peruolniſſem, inter cætera folio 126. hæc obſeruaſſe: Cum iam Canonici tertio Nonas Auguſti proximi elapſi anni milleſimi ſexcenteſimi quinquageſimi ſexti poſt Veſperas in loco, vbi de rebus capitularibus agere conſueſcunt, eſſent de more ad ſonum campanæ congregati, & ad eos eiuſdem Vrbis viros ex ordine Senatorio ampliſſimos acceſſiſſe Ioannem Bapt. Nouellonium & Hiacinthum Scaranum, qui expoſuerunt vnanimi conſenſu Capuani Senatus ſuſceptam eſſe protectionem Sanctiſſimi Prophetæ ELIÆ, *qui Vrbem fœdiſſimâ peſte liberaret, idemq; efflagitabant, vt Canonici concluderent, qui iuſtiſſimæ inhærentes petitioni, & eiuſdem Prophetæ enixè implorantes opem, eum in numerum Cathedralis Eccleſiæ Protectorum cooptarunt. Quod, quia verum ac certum eſt, me hic ſubſcripſi ac conſueto ſignaui ſigillo quarto Idus Martij* 1657. ſignatum eſt, *Ego Ioannes Vincentius Bouentius Canonicus & à Secretis fidem facio vt ſuprà.* Sigillatum in pane albo in quo impreſſa ſunt hæc verbam *Capitulum Capuanum.*

Secundum verò eiuſmodi eſt: *Teſtor ego D.Saluator Cepullo Capellanus*

coadiutor

Nec non Cōgregatio Curatorum ac Sacellanorum.

Coadiutor Rectoriæ S. Marcelli maioris Capuæ, Secretarius Congregationis Curatorum,& Capellanorum, vulgò nuncupatæ del eſtra coro Ciuitatis prædictæ, inſpecto libro concluſionum dictæ Congregationis reperiſſe inter alia fol. 92. *à tergo hanc Concluſionem videlicet* 4. *Idus Auguſti anni* 1656. *Congregatis in loco ſolito Eccleſiæ S.* Mariæ *Confratrum Curatis ac Capellanis ad eos adierunt viri ampliſſimi, Ioannes Bapt. Nouellonius.& Hiacinthus Scaranus, qui regiminis Capuani nomine poſtularunt,vt Congregatio prædicta accederet ad ea quæ regimen Capuanum ac R. Capitulum maioris Eccleſiæ Capuanæ decreuerant,de aſſumendo, ac conſcribendo in patronum & tutelarem Vrbis Capuæ Sanctiſſimo Propheta* Elia, *cuius opem in peſte depellenda fuerant experti,cuiuſq; præſidio ſecuri deinceps forent. Quibus auditis Curati omnes,ac Capellani,qui maiorem partem conuenerant,nemine diſcrepante,vnanimiq; conſenſu aſſenſerunt, tuleruntq; ſuffragium,vt Vir Dei* Elias *in Capuæ Patronos referretur, ratum habentes atque habituri quidquid de re hac Reuerendum Capitulum & Capuanum Regimen decreuiſſent. In quorum fidem hic me ſubſcripſi, ac ſigillo ſolito ſignaui,Capuæ Idibus Aprilis* 1657. Signatum erat: *Ego qui ſuprà D. Saluator Cepullo Secretarius,* & ſigillatum in pane albo. Prædictorum apographa ſeu copiæ authenticæ, Romæ per Notarium Apoſtolicum expeditæ aſſeruantur in archiuio Prouinciæ noſtræ Belgicæ.

258. Magnum hoc interceſſione S.P. Eliæ miraculum,vt animos, ſic calamos mouit multorum, Poëtaſque noſtro etiam in Belgio,nedum, vbi viſum eſt,in Italia,excitauit. Duo è multis,quæ hic è noſtris,Amicus mihi, Poëta fecit,do Epigrammata;vt,ſicut miraculum celebrando faciunt viuere, viuant cum illo.

Lecythus olei non eſt imminutus. 3. *Reg.*18.

Elias *Viduam dum ſolaretur egentem,*
 Lecythus *hic* olei *non minuetur, ait.*
Vrbs Capuę *ſenſit, non defeciſſe liquorem;*
 Indeque peſtiferam depulit illa luem.

Aliud.

Ibat per Capuę *Mors formidabilis agros,*
 Et paſſim cunctos ſub ſua iura dabat.
Ad magni tandem Thesbithæ *conſtitit Ædem,*
 Et telum hunc ſtupuit non ſubiiſſe ſuum.
Dum ſtupet indignans, oleum *de* lampade *ſenſit*
 Effluere, & falcem ſic hebetare ſuam.
Extimuit, fugitq; Eliæ *protinus Ædem,*
 Et toto Capuæ *territa ceſſit agro.*
Nempe ſuam recolens illum euaſiſſe ſagittam,
 Regnat vbi Elias, *nil mihi iuris,ait.*

E variis,quæ in ſolemnitate iſta *Capuæ* Epigrammata, Anagrammata, & elogia appenſa fuêre, vnum hoc fuit.

Digitized by Google

ELOGIVM.

Pone metum,
Quiſquis à morte times;
ELIAS *adeſt:*
Hunc mors ipſa timet,
Vt metuenda cunctis.
Scilicet à Thesbite manus abſtinuit,
Congreſſum nec tulit.
Ab eius morte ipſa ſibi mortem metuit.
Morbum inter lethalem
Lætus incedat
ELIÆ Cultor.
Etiamnum viuit, & viuit nobis.
Quid ni noſtram diu producet vitam;
Qui tam diu produxit ſuam?
Multiplicatô mirificè oleô
Ambos viduæ filios ſeruauit
Eliſeus:
Oppidò maior diſcipulo Magiſter
Qui olei *vel guttulâ*
Ipſum colentes Campanos ſeruabit ciues.
Pone metum,
Quiſquis à morte times.

Digitized by Google

Alia quædam Epigrammata adferemus *par.* 3. ſub finem.

Sed ſi curioſis Dei inter opera nobis eſſe liceat,& inquirendi cupido animos tenere;cur quæſo,nouiſſimis his temporibus Deus S.P. Eliam nouo miraculorum lumine exhibuit coruſcantem? An vt quorumdam pruriginoſorum hominum, qui præcipuam illius laudem impetunt,partamque ob Religioſæ vitæ inſtitutionem capiti illius coronam deturbare ſatagunt, calamus coërceatur & retundatur? Offundat tenebras liuor,dum illos Superus ille Sol diſpellat: neſcit veritas latere,ſed, vt notauit D.Chryſoſtomus *a*, *vnde magis impugnatur, inde confirmatur magis.* An vt, magnificè olim & humanâ ſorte ſublimiùs *in mirabilibus amplificatus*,accensâ in cordibus noſtris pietatis lampade,infuſo noui cultus oleo magis *amplificetur*? lampadis oleo à peſte Campanos liberat, vt piam in ipſorum mentibus deuotionis lampadem accendat, ac lumine illo interiores noſtros illuſtret oculos,inertiam fuget,inque ipſius ſimiliter faciat cultu ardere. Sic Con. Belga è noſtris idem Poëta, ad lampadis S. P. Eliæ *oleum* reſpiciens, & ominoſæ deuotionis plenum augurans cecinit in Epigrammate:

a Homil. 99. in Ioan.

Cur oleo Thesbita *ſuo miracula fecit,*
Quæris? vult oleum *mentis habere tuæ.*

Finio in omine,& ſolùm optantis animi votum adiungo,fiat!

De S.P. Elia plura videri poterunt apud Ioannem Ieroſolymitanũ in libro ſæpiùs huc adducto, de Inſtitutione Monachorum in leg.vet. exortorum &c. S. Epiphanium de vitis Prophetarum cap.5. ex Metaphraſt, apud Lipomanum. Ægidium Camartum Generalem Minimorũ in peculiari tractatu de Elia Thesbite. Salianum tom.4. Annal.veteris teſtamenti ad an. mundi 3123.& ſeqq. Waſtelium in vindiciis pro Ioanne Hieroſol. Lezanam tom.1. Annal. Michaëlem Munnoz in propugnaculo Eliæ. Mathiam à S. Ioanne tom.1. hiſtoriæ Panegyricæ. Dorotheum à S. Renato in lib. Reg. & Apocal. & apud Interpretes in lib. 3. & 4. Regum.

PARS

Digitized by Google

PARS TERTIA.

DISCIPVLORVM ET POSTERORVM

S. P. ELIÆ,

ORDINISQVE AB EO INITIATI, HÆREDITARIA, AC IVGITER CONTINVATA AD HÆC VSQVE TEMPORA,

SVCCESSIO,

Quæ per modum Hiſtoriæ, ſuccinctè texitur.

D*Emonſtrauimus hactenùs Patriarchatum S. P. N.* E L I Æ *in Ordinem Carmelitarum*: *is quoque quàm maximè confirmatur ex eiuſdem Prophetici Ordinis* hæreditaria, *vt Pontifices loquuntur, & non interruptâ ab eo* ſucceſſione: *quæ proindè hic conſequenter ſubnectitur: procedendo à raptu eiuſdem S. P.* E L I Æ *per tempora ſubſequentia, vſque in præſens: & illuſtrando præcipuos in Ordine euentus, ac viciſſitudines. In prioribus autem aliquot Capitulis generatim, grauiorum Scriptorum authoritatibus, continuata illa ſucceſſio & progreſſio ſtabilitur.*

Digitized by Google

CAPVT I.

Quòd Diſcipuli S. P. ELIÆ, *dicti* Filij Propheta-rum, *fuerint veri nominis Religioſi, ſeu Monachi veteris Teſtamenti.*

a Eccli. 48. *b* 4. Regum 6. *c* Lyran. in cap. 4 lib. 2. Reg. *d* lib. 1. Reg. c. 10. Propheta *variè accipitur: quãdoq; idẽ eſt quod* pſallens, *ſeu* pſaltes, *aut Dei cultui ſpeciali ratione addictus: Tales erant* Filij Prophetarum *dicti: Veteris Teſtamenti verè Monachi.*

259. DIſcipuli, & ſpirituales poſteri magni Prophetæ ELIÆ, nuncupati primitùs fuerunt, Prophetæ (*Prophetas facis ſucceſſores poſt te, a*) & Filij Prophetarum (*Dixerunt autem Filij Prophetarum ad Eliſeum: Ecce locus in quo habitamus coram te, anguſtus eſt nobis b*) non quòd omnes ex diuina inſpiratione futura prænuntiarent, aut occulta manifeſtarent, prout *Propheta* communiter accipitur; ſed *quia erant viri Religioſi ſimul collegiati, vacantes orationi & contemplationi, quorum aliqui habebant ſpiritum prophetiæ*, vt habet Lyranus, dicti *Filij Prophetarum, quia Diſcipuli eorum*, (ſcilicet Prophetarum) Sic etiam Abulenſis explicans illud: *Ecce cuneus Prophetarum obuius ei b*, ait: *Hic accipitur pro multitudine ſolũ cõgregatâ; quia Prophetæ illi erãt multi: & accipiuntur Prophetæ non propriè, ſed largè pro viris ſapientibus facientibus laudes.* Propheta enim in ſacris litteris quandoq; idem eſt quod *pſallens*, ſeu *pſaltes*, aut homo pius, iuſtus & ſanctus, Dei cultui, ſpecialiori modo addictus, vitâ à mundo alienâ agens: Tales erant *Filij Prophetarum*, collegialiter conuiuentes, & Deo pariter laudes canentes: ex inſtituto Patris ſui ELIÆ: quem verè Monachum, & Monaſtici inſtituti Anteſignanum, Authorem, ac Principem extitiſſe, ex ſupradictis *parte 1. cap. 1.* euidenter patet. Vndè legitimâ ſequelâ infertur: eiuſdem diſcipulos, Eliſeum, Ionam, Michæam & alios, qui ipſius vitæ normam, ab illo traditam, ſuſceperunt, & ſectati ſunt, pariformiter verè Monachos fuiſſe, & dicendos eſſe, iuxta modum ſanè quo in imperfectæ legis ſtatu Religioſum Inſtitutum eſſe potuit.

Vt probat venerabilis authoritas Patrum.

260. Quod etiam Patrum authoritate, ac clariſſimis teſtimoniis, ibidem relatis, ſtabilitur. In primis id ſupponunt, & tradunt S. Hieronymus, S. Iſidorus, & Caſſianus, dum ipſum Eliſeum & Filios Prophetarum nuncupant *Propoſiti*, ſeu *Inſtituti Monaſtici Duces & Principes: qui huius profeſſionis primordia fundauêre.* Alij autem expreſſis terminis id adſtruunt, & quidem Macarius Abbas Ægyptius *in ſermone ad Monachos*, qui incipit: *Fratres chariſſimi*, his verbis: ELIAM, *& Eliſeum, ac Filios Prophetarum, quos conſtat veraciter Veteris Teſtamenti Monachos fuiſſe, imitari curate:* & Ioannes Patriarcha Ieroſolym. per totum ferè librum *de Inſtitutione primorum Monachorum in Lege Veteri exortorum* &c. demonſtrat S. Prophetam ELIAM primordialem, & primarium

Digitized by Google

marium fuiſſe Monaſticæ vitæ Authorem, Eliſeum autem, & alios eius diſcipulos, Filios Prophetarum, veros antiquæ Legis Monachos, & ſecundarios Monaſtici Inſtituti Duces ac Principes. Rupertus quoque Abbas *a* clariſſimè ad intentum loquitur: *Filij Prophetarum: quos fuiſſe Monachos in veteri Teſtamento conſentit authoritas Patrum Venerabilium.*

261. Nec minùs apertè fauet Abbas alius Ioannes Trithemius: qui *in libro de origine & laudibus Carmelit.* agens de Elia, & *Eliſeo*, ac Filiis Prophetarũ, ſic ſcribit *b*? *Iſti ſunt Viri fortes atque prudentes, qui Monaſticæ vitæ fundamenta iecerunt: qui poſt* Eliam *Montem Carmelum inhabitantes, ſe habitu & conuerſatione Deo dignos exhibuerunt.* De iiſdem autem dixerat *capite ſecundo. Nec mireris ſi etiam Monachos ante Chriſti Natiuitatem in Iſrael fuiſſe dixerim, qui Montem Carmeli & deſerta ſolitudinis inhabitarent, quandoquidem & apud Gentiles in Gallia noſtra Belgica Monachatus celebris fuerit: cuius Profeſſores antiquitas Druides appellauit.* Ibidem deſcribit vitam illorum, ſimilem Monachorum, tandemque concludens ait: *Si Druides, ante natiuitatem Chriſti Gentiles ſolitariam ac Monaſticam vitam egerunt; quid mirum ſi ex Iudæa Fideles Montis Carmeli Eremitæ fuerunt? Denique ſi de Monachis, qui ante Chriſti natiuitatem in Iudæa floruerunt, altiora ſcire deſideras; hiſtorias Philonis Alexandrini & Ioſephi Hieroſolymitani Iudæorum legas: & quales eo tempore fuerint, inuenies.* Eodem etiam capite de iugi & continua eorum ſucceſſione (de qua nos *capite ſeq*) hæc habet: *A tempore ſiquidem* Eliæ *& Eliſei Prophetarum Dei vſque ad natiuitatem plures Montẽ Carmelum amore ſolitudinis incoluerunt, ſicut ex veterum hiſtoriis apertè demonſtratur.* Hæc Trithemius. Porrò Druides non idololatras, ſed multorũ orthodoxæ fidei myſteriorum notitiâ illuſtratos ante Euangelium, vitam ſolitariam, & Religioſam ex inſtituto, ſeu ad imitationem Eſſenorum & Pythagoricorum egiſſe, pluribus oſtendit R. P. Matthias à S. Ioanne *Tomo 1. hiſtoriæ Panegyricæ Ordinis Carmelit.* c

262. Ratione etiam idèm euincitur, nempe Filios Prophetarum fuiſſe veros Monachos, ſuprà enim *parte 2.* oſtenſum eſt, formam vitæ Monaſticæ à Deo ipſi P. Eliæ inſpiratam, & ab ipſo diſcipulis eius *Filiis Prophetarum*, verbo & exemplo, traditam, conſiſtentem in obſeruantia Paupertatis, Caſtitatis, & Obedientiæ, inter illos viguiſſe: & quidem cum adiuncto aliquali voto, In iſtis autem ſitam vitæ Monaſticæ, & Religioſæ eſſentiam, tradunt Theologi communiter: modò adſit publica approbatio: quæ hic non defuit; cum iſta vitæ norma ex Diuino inſtinctu, & mandato proceſſerit, vt demonſtratum eſt *eadem parte 2. cap. 5.* Hæc latiùs deducta & probata videri poterunt apud Waſtelium *d*, Lezana *e*, Muchael Munnoz *f*, atque alios. Igitur Monaſticæ Vitæ norma ab ipſo S. Propheta Dei Elia, tamquam à primordiali, & principali Authore, exemplariter emanauit: & primò quidem in prænominatos diſcipulos *Filios Prophetarum*, deinde ab illis in cæteros Religionis huius Profeſſores, eis tam in Monaſtica eorum conuerſatione, quàm in locorum habitatione, ſuccedentes, & demum ab his in reliquos alibi degentes: prout tradit, & latiùs proſequitur præfatus Ioannes

a Rup. l. 3. in Cant.

b Tri-them. c. 3.

Antiquitatis tempore veteris Legis etiam inter Gentiles in Gallia Belgica erant Monachi, nuncupati Druides. *Quos myſteriorum, ſaltem aliquorum, vera fidei, notitiam habuiſſe autumant quidam.*

c Part. 4. c. 1 7. & 28.

Filij Prophetarum *ſeruarunt paupertatẽ, caſtitatem, & obedientiam*

d Lib. 1. Vindic. ſect. 5. art. 4 & ſeqq.

e Tom. 1. Annal. in App. c. 1.

f in Propug. Elia lib. 2. tit. 1.

Ioannes Patriarcha Ieroſol. *lib. de Inſtitut. primorum Monachorum in Lege veteri exortorum &c. cap.* 16. & aliis.

CAPVT II.

Hæreditaria, non interrupta, Series ſucceſsionis Sectatorum, & poſterorum Magni Prophetæ ELIÆ *authoritatibus comprobatur.*

Diſcipuli S. P. ELIÆ *in obſeruantia Monaſtica iugiter ſucceſſerunt, & perſtiterunt vſque ad Chriſtum.*

id probat authoritas Pontificum, & plurimorū Scriptorum.

a Lez. to. 2. Annal. in Appar. c.5.

263. INſtitutum autem iſtud Propheticum, & Monaſticum ab ipſo S. P. ELIA inchoatum, ab Eliſeo, aliiſque Filiis Prophetarum, propagatum, vſque ad Chriſtum, & multis ſeculis poſt, in Carmelo, & aliis Iudææ, ſeu Paleſtinæ locis, perenniter perduraſſe, plurimorum grauiſſimorum authorum cuiuſuis claſſis teſtimonia euidenter euincunt. Prima ſe offert authoritas Summorum Pontificum: Sixti Papæ IV. Iulij II. & Gregorij XIII. qui in ſuis litteris Apoſtolicis, ſeu Bullis *parte* 2. *cap.* 2. & 3. productis explicatiſſimè aſſerunt: *Sacrum Ordinem Beatiſſimæ Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo* (qui nunc in Eccleſia viget) *illiuſq́, perſonas ſanctorum Prophetarum* ELIÆ *&* *Eliſei* &c. SVCCESSIONEM HÆREDITARIAM *tenere.* Vix clariùs ad intentum dici quid poteſt: non enim ſaluari poſſe videtur HÆREDITARIA SVCCESSIO, niſi ea fuerit continua, & non interrupta: prout rectè notat Lezana. a Idipſum quoque apertè pronuntiatur in celebri illo Decreto Vniuerſitatis Cantabrigienſis (de quo etiam latiùs ſupra) his verbis: *Auditis rationibus & allegationibus, viſiſq́, priuilegiis, lectis & examinatis vnà cum Chronicis & ſcripturis antiquis* &c. *Fratres dicti Ordinis, prout nobis apparuit per Chronicas, & alias ſcripturas antiquas, imitatores ac ſucceſſores eſſe ſanctorum Prophetarum* ELIÆ *& Eliſei pronuntiamus, decernimus & declaramus.* Ex iſtis teſtimoniis concluditur: Carmelitas huius temporis non tantùm Imitatores, vt quidam exiſtimarunt, ſed propriè ſucceſſores eſſe SS. Prophetarum ELIÆ (vt primi Inſtitutoris) & *Eliſei* (ſicut præcipui propagatoris) ac Filiorum Prophetarum, aliorumque, qui Prophetici Eliani Inſtituti fuêre ſectatores, & continuatores.

b Apud Paleonyd. lib. 1 Hiſt. Carm. & Lezana to. 2. Ann. in App. c. 5. n. 5.

264. Succeſſionis, & iugis exiſtentiæ Elianæ poſteritatis in Carmelo manifeſtum etiam teſtimonium reddunt vetuſtus author Ioſephus Antiochenus (relatus *parte* 2. *cap.* 2.) Ioannes Ieroſolymitanus *in libro de Inſtitutione primorum Monachorum in Lege veteri exortorum & in noua perſeuerantium à ca.* 20. *vſque ad* 44. luculenter tractans de Diſcipulorum & poſterorum Prophetæ ELIÆ continuatione in Carmelo & aliis Terræ Sanctæ locis: necnon vetuſta Chronica Romanorum, his verbis b: *A tempore* ELIÆ, *& Eliſei Prophetarum Religioſi de numero eorum, qui morabantur in Carmelo Monte, iuxta*

Ciuitatem

Ciuitatem Dominæ noſtræ Nazareth, ſecretiùs ſolebant inhabitare vſque ad tempora Saluatoris: qui tandem, prædicantibus Apoſtolis, in fide confirmati, in vno latere ipſius Montis primò Eccleſiam in honorem Virginis MARIÆ *conſtruxerunt.*

265. Luitprandus etiam (ſeu Eutrandus) Ticinenſis Eccleſiæ Diaconus, Berengarij Regis Italiæ quondam ſecretarius, qui claruit circa annum Chriſti 950. in Opere Hiſtorico, inſcripto Aduerſaria variis in locis ſcribit de poſteris ELIÆ, Carmeli incolis, tum in veteri, tum in noua lege. Teſtimoniis ex eo deſumptis vtemur in ſequentibus, ſcilicet *capite* 7. *&* 14. Fauent quoque Chronica compendioſa ſacri Ordinis Prædicatorum, dum agitur de Ioanne Teutonico, & Hugone Cardinali, vbi hæc leguntur: *Fuerunt ab initio naſcentis Eccleſiæ in Terra ſancta, maximè in Carmelo, Eremitæ multi, ſicut patet ex Chronicis, & multorum Sanctorum vitis. Horum conuerſationem videns felicis recordationis D. Albertus Patriarcha Hieroſolymitanus multùm eos ſpiritualiter in Domino nutriebat.* Et hiſtoria eiuſdem Ordinis per Iacobum Suzatum virum præclarum: *Fuerunt à principio naſcentis Eccleſiæ multi ſancti viri in Terra ſancta, & in Monte Carmelo, aſperrimè degentes*: quos Eſſenos fuiſſe, conſtabit ex mox dicendis.

266. Perſpicuè idipſum tradit accuratiſſimus Chronographus Gilbertus Genebrardus ad annum mundi 3272. aſſerens, poſt Eliſeum Inſtitutum eius manaſſe ad poſteros, qui dicti fuerunt *Eſſeni.* Clariſſimè etiam ad intentum non vno in loco ſcribit Thomas Waldenſis (cuius Opera ſunt approbata à Martino V.) & quidem *tom.* 1. *Doctrinalis fidei* [b] agens de Filiis Prophetarum ELIÆ Diſcipulis, in Monte Carmelo, & circum iacentibus locis commorantibus, deque illorum Inſtituto ait, *Manſit hæc Religio Prophetarum continuo vſque in aduentum Chriſti, & deinceps facti ſunt Principes Religioſæ militiæ Chriſtianæ.* Latiùs autem, & ex profeſſo id pertractat *de ſacramentalibus.* [a] Et in eiuſdē confirmationem adfert authoritatem Armachani *altæ peritiæ* (vt de eo dicit) *viri*, in ſermone de Concept. B. V. MARIÆ: cuius verba relata ſunt ſuprà *par.* 2. *cap.* 2. vbi etiam aliorum teſtimonia habentur, quæ idem comprobant.

[a] Lib. 3. ar. 1. c. 4.

[b] Tom. 3. tit. 9. c. 89.

267. Non minùs diſertis, & expreſſis terminis iugem illam & continuatam ſucceſſionem poſteritatis Elianæ adſtruunt alij non pauci illuſtres Scriptores, relati à noſtris Hiſtoricis recentioribus. Abbatis Trithemij luculentam probationem vide capite præcedenti. Quorumdam aliorum teſtimonia occurrent in ſequentibus, vbi agetur de Carmelicolis, ac eorum geſtis tempore Chriſti & Apoſtolorum.

268. Denique id etiam apertè Eccleſiæ teſtimonio corroboratur in officio ab ipſa ſæpiùs approbato, de quo ſuprà *parte* 2. *cap.* 2. *ſub finem*, dum SS. Prophetarum ELIÆ & *Eliſei* ſectatores aſſeruntur, *S. Ioannis Baptiſtæ præconio ad Chriſti aduentum comparati, & Euangelicam fidem amplexati*, prout latiùs in ſequentibus declarabitur. Ex Iudæorum quoque & Ethnicorum ſcriptis apertè idipſum ſtabilitur, vt iam videbimus.

Digitized by Google

CAPVT III.

Scriptorum celeberrimorum Ethnicorum, & Iudæorum, de exiſtentia Religionis, ſeu Ordinis Prophetici ELIANI, *antè, & longè poſt Chriſtum continuati, & propagati per* Eſſenos, *teſtimonia proferuntur.*

Etiam Iudæorum & Ethnicorum Scriptores celebrarũt Inſtitutum Monaſtică, in Carmelo, aliiſq; locis continuatum.

269. SI quis etiam ab Ethnicis, & Iudæis de Carmeli incolatu, & vetuſta ibi Religione, ante, & poſt Saluatoris tempora, expetat teſtimonia; nec illa deſunt: eiuſcemodi ſunt Iamblici Chalcedonenſis *in Vita Pythagoræ* (de quo infra *cap.* 8.) Balbini Viri Conſularis in epiſtola ad Imperatorem Antoninum: Cornelij Taciti, & Suetonij Tranquilli de Veſpaſiano & Tito (de quibus etiam hic infrà cap. 16. & 17.) Plinius quoque & Solinus Ethnici, Philo ac Ioſephus Iudæi, & Chriſtiani Scriptores cuiuſuis ferè ſeculi, magnis encomiis efferunt Inſtitutum *Eſſenorum*: quos ante, & longè poſt Chriſti, ac Apoſtolorum tempora claruiſſe, ex dicendis pateſcet. Illos etiam fuiſſe Orthodoxæ fidei, & veri nominis Monachos, atque Imitatores, ſucceſſores, ac Poſteros SS. Prophetarum ELIÆ & *Eliſei*, hic declarabimus: vnde manifeſtâ ſequelâ infertur, Ordinem Propheticum tũc extitiſſe, quando illi clarebant. Teſtimonia autem illa Scriptorum de *Eſſenis* referemus ordine ferè temporis, ſeu antiquitatis.

Philo & Ioſephus.

a Ioſeph. de bel. Iud. l. 2. c. 7. de antiq. Iud. lib. 16. ca. 13. & l. 18. c. 2.

Qui ſic dicti fuêre à vita ſanctitate

Ob quã in populo, & apud Principes in magna veneratione erant.

270. PHilo Iudæorũ diſertiſſimus toto ferè libro *de vita contemplatiua*, in libro: *Quòd omnis probus ſit liber*, & *in Apologetico*: Ioſephus quoque Iudæorum Hiſtoriographus præcipuus, *De Bello Iudaico*, & *de Antiquitatibus*, variis in locis *a* tractant de *Eſſenis*, eorumque mirabilem, & ſanctam vitam, quoad Caſtitatem, Paupertatem, Obedientiam, Orationis aſſiduitatem, ſilentium, aliaſque Monaſticas obſeruantias, cibi potuſq; parcimoniam, Nouitiorum probationem deſcribunt. Vnde quædam excerpta hic damus.

I. DE SANCTA ET MIRABILI EORVM VITA. *Eſſei à ſanctitate dicti; quia ſummâ Religione Deo ſeruiunt*. Ita Philo in libro. *Quòd omnis probus ſit liber*. Idem *in Apologia* de eorumdem celebritate: *Hæc igitur eorum, quæ contentione magnâ expetitur, vita eſt, adeò, vt non priuati tantùm, ſed magni etiam Reges viros iſtos admirati obſtupeſcant, taliſq; vitæ maieſtatem approbationibus, ac honoribus venerentur.*

Ioſephus *lib. 6. Antiquitatum cap.* 13. ſcribit, etiam Herodem, etſi impium, ob vitæ

ob vitæ ſanctitatem non tantùm *Eſſenos* honoraſſe, ſed & ſupra humanam naturam eos exiſtimaſſe: *Eſſenos autem,* inquit, *ex hac cauſa ſic honorabat, quia maius quiddam de his ſentiebat, quàm de mortali natura.* Ibidem: *Eſſeni ad Deum cuncta redigunt.*

II. De CASTITATE: Philo in dicto libro, *Quòd omnis probus* &c. *Caſtitatem in tota vita perpetuam,* ſcilicet ſeruant. Ioſephus libro & capite relatis *a*: *Vxores non ducunt.* Idem *lib.2.de Bello Iud.* ſic: *Nuptias quidem faſtidiunt.* Eâdem plurimùm admirantur, & extollunt Plinius & Solinus: *Nulla ibi fæmina* &c. *Incredibile dictu, æterna gens, ceſſantibus puerperiis.* *Seruabant caſtitatem.* *a* Lib. 16. Aut. c. 13.

III. De PAVPERTATE: Ioſephus Ibidem: *Omnes illis opes in medio ſunt, & ab eis omnia communia poſſidentur: nihil ampliùs inter illos ditior fruitur, nihil pauperior defraudatur.* Philo in libro: *Quòd omnis probus ſit liber,* & *de vita contemplatiua* eadem habet. *Paupertatem.*

IV. De OBEDIENTIA: Philo eodem libro: *Senioribus iuniores debitam curam, honorem, reuerentiam exhibent, tamquam germani filij.* Ioſephus *de Bello Iud.* de iiſdem: : *Nihil ſine præcepto faciunt Curatoris.* *Obedientiã,*

V. De SILENTIO: Ioſephus eodem libro: *Neque verò clamor vmquam tectum illud, neque tumultus inquietat, cum etiam loquendi ordine aliis alij cedant: eorum ſilentium extra tectum conſtitutis arcanum quoddam videtur venerabile.* Deque ſilentio in cœnaculo, ſeu tempore refectionis adiungit: *Ibi cum ſilentio reſidentibus.* Philo, libro vltimo adducto, etiam de conuiuij tempore: *ſilentium maius, quàm anteà, ita vt ne mutire cuiquam liceat, aut reſpirare vehementiùs.* *Silentium,*

VI. Iiſdem libris ſcribunt. De eorum COMMVNI REFECTORIO: *Communis eſt ipſis non menſa ſolùm, verum etiam veſtis, tenuis quidem omnis; ſed grauior in hyeme, quæ in vno depoſita loco eſt.* *Erat illis commune refectorii.*

VII. De ORATIONE, MEDITATIONE ET SOLITVDINE, *ſinguli habent ſacras ædiculas, quæ* SEMNEA *vocant: vbi ſolitarij ſanctæ vitæ myſterijs dant operã, Prophetarum Oracula diuinitùs prodita ſcrutantes, hymnoſq; perſonantes, & perpetuã Dei præſentiam habentes. Quotidie bis precari ſolent, manè ac ſub Veſperam: medium verò temporis interſtitium meditationi attribuunt: ſeiuncti ab aliis, ac ſolitarij ſanctæ vitæ dant operam.* Hæc ex Philone lib. *de vita contempl.* & Ioſepho *de Bello Iudaico.* *Orationi & meditationi inſiſtebant.*

VIII. De TYRONVM PROBATIONE, ET VOTA. SEV IVRAMENTO. *Per annum integrum extrinſecus commoranti, cuique eumdem victus ordinem tribuunt.* Item: *Cumq; dignus apparuerit, tum demum in conſortium admittitur. Priùs verò quàm incipiat communem habere cibum, magnis execrationibus adiurat, ſe primùm quidem colere Deum, deinceps quoque erga homines ſeruare iuſtitiam.* Et infrà: *His quidem execrationibus explorant, & quaſi præmuniunt accedentes.* Poſtque alia *Illis quidem ſacramentis ac ritibus obligatus,* &c. Ita Ioſephus *lib.2. de Bello Iud. cap.7.* Quibus ſanè *Eſſenos* in ſuo inſtituto iuramento firmatos eſſe oſtendit. Sed clariùs Ioſephi intentum exprimit Cedrenus *in Compend. Hiſtor. in Claudio Imperatore,* vbi loquens de *Eſſenis,* & iuramento eorum, qui ad illud Inſtitu- *Tyrones rigide probabant.*

tum ad-

tum admittuntur, *Iurant*, inquit, *huic Diuinæ Religioni vnicè vſque ad ſanguinem, ſe piè ac reuerenter operam nauaturos.*

Veſte albâ vtebantur. IX. De vſu vestis albæ: *ſemper in veſte ſunt candida.* Ita Ioſephus *lib.2. de Bello, cap.7.* Item infrà de tyronibus loquens: *Dolabellam quoque, &, quod prædictum eſt, periZoma, & albam veſtem tradentes.* En Monaſticæ conuerſationis perfectæ formulam.

Erant obſeruantiſſimi legum. X. Invictam constantiam ac zelvm observantiæ legvm svarvm. Sic Ioſephus *lib.2. de Iudaico Bello cap.7.* commendat: *Sunt etiam contemptores aduerſorum: cruciatus ſiquidem vincunt firmitate conſilij: Mortem verò, ſi cum decore obeunda ſit indicant etiã immortalitate meliorem.* Et infrà: *In mediis imò cruciatibus ſubridentes, & eis, qui tormenta admouerant illudentes, conſtantes animas cum quadam hilaritate reddebant, ſcilicet quaſi qui eas eſſent denuò recepturi.*

Alia quædam excerpta promiſcua de Eſſenis *ex iiſdem Philone & Ioſepho.*

271. PHilo dicto libro *de Vita contemplatiua, ſiue ſupplicum virtutibus*, per totum de *Eſſeis* contemplationi deditis tractat: vnde præter ante dicta quædam adhuc non inutiliter hic inſerenda videntur.

I. *Vocantur Therapeutæ, Therapeutrideſq́ʒ, hoc eſt curatores & curatrices, ſiue cultores & cultrices; quia, inquit animos colunt virtutibus, & vitiis expurgant.*

II. Et infrà. *Illud hominum genus Therapeuticum ſemper in contemplatione diuinitatis proficiet,* &c. *amore correpti rerum cœleſtium, & quaſi furore diuino perciti, donec ad contemplationem illam deſideratiſſimam perueniant. Præ immortalitatis, beatæque vitæ cupidine, quaſi iam hac mortali defuncti, facultates ſuas relinquunt liberis, aut cognatis, vltrò eis poſſeſſionem cedendo, atque etiam ſociis, & amicis, ſi cognati deſunt.*

Eſſeni loca ſolitaria incolebant. III. *Extra mœnia degunt in hortis aut villis ſolitariis, amantes ſolitudinem, non hominum odio, ſed ad cauendos congreſſus cum diſsimilibus, quos ſciunt moribus bonis officere. Hoc genus reperitur in multis orbis regionibus, meritò vt abſoluta probitatis receptum à Græcis atque Barbaris, maximè tamen in Ægypto frequentatur per præfecturas ſingulas, præſertim circum Alexandriam. Ex omnibus autem locis optimus quiſque Therepeutarum tamquàm in huius generis patriam colonus mittitur in locum quemdam aptiſsimum, ſitum ad ſtagnum* Mariam *in terreno colle accliui leniter, tutum ſimul & laudatum ab aëris temperie* &c. *Domicilia verò conuenarum ſunt admodum frugalia parata contra æſtum tantummodò, & frigora, non contigua, vt in vrbibus, non enim placet id amantibus ſolitudinem: nec tamen longè remota, quia ſocietatem diligunt.*

In Paleſtina, Ægypto, & ad ſtagnum Mariæ.

In iugi Dei præſentia verſantur. Etiam cãtu Deum laudabant. IV. *Perpetuam habent Dei memoriam: vt ne in ſomnis quidem aliud eis obuerſetur, quàm imagines diuinarum pulchritudinum* &c. *Cantica hymnoſq́ʒ in Dei laudem componunt, vario metrorum carminumque genere, rythmis concinnatos in auguſtiorem, ac religioſam ſpeciem. Per ſex dies ſeorſim quiſq́ʒ in ſuis illis modò dictis monaſteriis philoſophantur non progredientes foràs, imò nè proſpicientes quidem. Septimâ verò conue-*

Digitized by Google

rò conueniunt in cœtum communem, & iuxta ætatis ordinem conſiſtent, decenti habitu, manus continentes ſub pallio, &c. *natu maximus diſſerit*. *Reliqui omnes auſcultant per ſummum ſilentium annuentes oculis tantùm aut capite.*

V. *Commune* SEMNEON, *in quod ſeptimo quoque die conueniunt, ſepto clauditur duplici, ſeparatis virorum & mulierum cœtibus: nam mulieres quoque ſimul auſcultant, ex more dumtaxat, quæ inſtitutum idem ſectantur, medius autem paries à ſolo ſurgit tribus quatuorue cubitis, in modum loriculæ: Superiora vſque ad tectũ patent: vndè gemina prouenit commoditas, & quòd pudori fœminei ſexus conſulitur, & quòd verba Doctoris exaudiantur facilè abſque ullis obſtaculis, quæ vocem eius intercipiant.* *In Eccleſia erant ſeparati Eſſeni à ſacris Virgin.*

VI. *Temperantiæ tamquàm fundamento in anima iacto virtutes cæteras ſuperſtruunt. In cibatu vtuntur pane ſimplici, Sal vicem ſupplet obſonij: qui delicatiores ſunt, hyſſopum pro condimento adijciunt, potum è fluentis hauriunt, contenti placare dominas à natura mortalibus additas, famem ſitimq́; abſque omnibus lenociniis, fruendo rebus ſine quibus non licet viuere. Edunt igitur, ne eſuriant; bibunt, ne ſitiant; ſaturitatem cauendo vt inimicam animo pariter ac corpori.* *Eorum abſtinentia.*

VII. Idem Philo in libro: *Quòd omnis probus ſit liber*, agens de *Eſſæis* vitam actiuam exercentibus: *Quidquid lucrantur è quotidianis operæ mercedibus, non ſibi quiſq́; ſeruat, ſed in medium conferendo cuicumque volenti fruendi poteſtatem faciunt. Tum ſi valetudinarij nequeunt victum quærere, non negliguntur, paratum habentes è publico infirmitati ſubſidium, quam ſecurè ſuſtentant ex communi copia.*

VIII. Ioſephus in *Iudaicarum Antiquitatum libro* 13. *cap*. 18. & alibi cum laude commemorat geſta Iudæ *Eſſæi* Prophetæ: qui claruit tempore Pontificatus, & Principatus Ioannis Hircani, plus quàm vno ſeculo ante Chriſti ortum (vndè obiter notandum *Eſſeos* non incepiſſe demùm circa Saluatoris aduentum, vt aliqui putant, de quo latiùs infrà) *libro autem* 16. *cap*. 13. tractat de Manachemo inſigni valdè inter Eſſenos etiam Propheta: de quo alia in ſequentibus.

IX. Idem Ioſephus *libro* 2. *de bello Iudaico capite ſeptimo*, ad longum *Eſſenorum* inſtitutum deſcribit, vbi inter alia ſic: *Eſſeni gente quidem Iudæi: verùm inter ſe amore coniunctiſſimi: & qui, præter cæteros, voluptates quidem quaſi maleficia vitarent: continentiam verò ſeruare, neque cupiditati ſuccumbere, virtutem maximam ducerent.* Et infrà: *Diuitiarum contemptores ſunt, rerumque apud eos cõmunicatio admirationi habetur*, &c. *Deſignatos autẽ cõmunium rerum procuratores habent.* De Refectorio, & modo comedendi iſta refert. *Velut in Sanctum quoddam templum in cœnaculum veniunt: quibus ibi cum ſilentio reſidentibus, piſtor quidem panes Ordine, vnum autem vaſculum ex vno pulmento ſingulis cocus apponit. Deinde verò cibum Sacerdos anteuenit: neque guſtare quemquam fas eſt, niſi priùs Deo celebretur oratio. Poſt finem verò prandij vota repetunt.* Ibidem conſequenter agitur de eorum ſilentio, labore manuum, lectione ſacrarum litterarum, veſte eorum alba, tyronum admiſſione, ac probatione, deque cæteris eorum virtutibus, & exercitiis: addit etiam de eorum longæua vita: *Viuunt autem quàm longiſſimè, ita vt plurimi eorum vſque ad centenariam proferantur ætatem,* *Voluptates vitabant.* *In Refectorio qualiter ſe gererent.* *Propter abſtinentiam diutiſſimè viuebant.*

T propter

Digitized by Google

propter ſimplicitatem victus &c. Tandem ſubiungit, etiam inter eos eſſe qui ſpiritu prophetico polleant (cuiuſmodi fuerunt præfati Iudas, & Manachemus) *Sunt autem*, inquit, *in eis qui futura noſſe promittant* &c. *rarò autem accidit, vt prædictiones eorum fruſtratio conſequatur.*

X. Denique agit de alio quodam genere *Eſſenorum*, qui ſimile ferè vitæ genus profitebantur, præter cœlibatum (quem alij ſeruabant) *Eſt autem*, ait, *aliud etiam Eſſenorum collegium, cibos quidem, & mores, legeſq; ſimiles cum prioribus habens, diſtans verò opinione de coniugio.*

Eſſeni etiã dicti ſunt, Therapeutæ.

Vide infra cap. 16. n. 364.

In excerpendis iſtis & Philone & Ioſepho nonnihil prolixi hic fuimus; vt contra hæreticos, antiquitatem Monaſtices impugnantes, euidentiùs pateat, & in Veteri Lege inter Iudæos, ac in Noua ſtatim ab exordio, Inſtitutum Monaſticum viguiſſe in *Eſſenis*: qui iidem ſunt cum illis Monachis, de quibus S. Dionyſius Areopagita, eoſque vocat *Therapeutas*: quo etiam nomine à Philone indigitantur, & Euſebius Cæſarienſis, atque alij nuncupant, *Viros Prophetici Ordinis*; eò quòd à Prophetis, & Filiis Prophetarum deſcenderent, non ſucceſſione carnali, ſed identitate Inſtituti iugiter continuati.

De nõ aſteriis ſacrar. Virgin.

Illæ, quas Philo (*num.* I.) nuncupat *Therapeutrides*, erant Virgines ſacræ. Hinc Bellarminus infrà referendus: *Philo*, inquit, *deſcribit & mores Monachorum & ſacrarum Virginum.* Ex iis verò quæ *nu.* V. referuntur ex eodem Philone, confirmatur id quod in ſequentibus *capite* 14. ſub finem dicetur, antiquitùs fuiſſe quædam monaſteria duplicia, id eſt Monachorum & Monialium ſimul commorantium, ſepto dumtaxat aliquo inter ſe ſeparatorum.

Notandum quoque ſpecialiter id, quod Philo ſcribit de habitationibus *Eſſenorum* in Ægypto, circum Alexandriam, & iuxta ſtagnum, nuncupatum *Maria.* In quibus locis olim copioſi extiterunt greges Monachorum, qui iidem fuerunt aut iſtis ſucceſſerunt, quos Philo, Cardinalis Baronius, & alij *Eſſenos* nuncupant, poſteri, & Sectatores SS. Prophetarum Eliæ & *Eliſei*; vti ex mox dicendis pateſcet. Circa ea quæ ex Ioſepho adduximus *nu.* X. animaduertendum, quoſdam *Eſſenorum* (ſicut & de Filiis Prophetarum, Rechabitis, & Aſſidæis dicemus *capite* 9.) fuiſſe iunctos matrimonio: ſed illi verè Monachi non erant; aſt potiùs veluti nunc ſunt Tertiarij Ordinum Religioſorum.

Eſſæi, & Eſſeni *iidem.*

Cur autem Philo & Ioſephus Iudæi etiam Chriſtianorum Monachorum (cuiuſmodi tum erant *Eſſeni*, cùm ipſi ſcriberent) hiſtoricum & encomiaſten egerint, dicemus *cap.* 15. Ex dictis etiam & dicendis habetur *Eſſæos* & *Eſſenos* eoſdem eſſe; cum de iiſdem ſcribant Philo, Ioſephus, Plinius & alij ſtatim referendi; ac promiſcuè vtantur iſtis vocabulis: Philo plerumque habet verbum *Eſſæi*, Ioſephus verò *Eſſeni*: cæteri nunc hoc, nunc illud vſurpant indifferenter.

Plinius

Digitized by Google

Plinius lib.5. Hiſt. natural. cap. 17.

272. IBi deſcribens regionem Terræ Sanctæ circa Iordanem (vbi fuerunt manſiones Filiorum Prophetarum, & Eremitarum Montis Carmeli, de *Eſſenis* ſubdit: *Ab Occidente littore Eſſeni fugitant, gens ſola, & in toto orbe præter cæteras, mira: ſine vlla fœmina, omni venere abdicatâ, ſine pecunia, ſocia palmarum. In diem ex æquo conuenarum turba renaſcitur largè frequentantibus, quos vitâ feſſos ad mores eorum fortunæ fluctus agitant. Ita per ſeculorum millia (incredibile dictu) gens æterna eſt, in qua nemo naſcitur; tam fœcunda illis aliorum vitæ pœnitentia eſt.* Ferè eadem ſcribit Caius Solinus referendus in *cap.* 15. Notanda autem verba iſta *per ſeculorum millia gens æterna*, quæ hyperbolycè Antiquitatem & ſtabilitatem *Eſſenorum* commendant, & illa: *in quo nemo naſcitur*, ſeu, vt loquitur Solinus, *ceſſantibus puerperiis*: quæ continentiam, & caſtimoniam declarant. Etiam impius Porphyrius plura ſcribit de mirando *Eſſenorum* Inſtituto *lib.4. de rerum animatarum abſtinentia apud S. Cyrillum* [a], & apud Euſebium *Præparationis Euangelicæ lib.9.* [b] vbi inter alia de veſtibus eorum *Perpetuum candida veſtis vſum honori ducunt*. Alia ex eodem Euſebio adferentur *cap. ſeq.*

Eorum vitam admirantur Ethnici.

Potiſſimùm quòd nemo in iis naſceretur (quia continentes erant) & tamen ſemper durabant.

[a] Lib.4. contra Iulian.

[b] l 9.c.3.

Porrò iſtos *Eſſenos*, de quibus Philo, Ioſephus, Plinius, Solinus &c. Ordinis Prophetici cultores ac SS. Prophetarum Eliæ & *Eliſei* poſteros fuiſſe, probant Boſtius, Carthagena, Adrianus Adrianius, Waſtelius, & Lezana locis infrà citandis: & perſpicuè indicat Gilbertus Genebrardus *libro 2. Chronographiæ ad annum mundi* 3911. ad tempus perfidi Alcimi, *Aſſidæos (id eſt Eſſæos quaſi ſanctos, Hoſidim Hebr.) ſexaginta occidit Alcimus. 1. Machab. 7. Erant ergo ante Machabæos & Phariſæos Eſſeni, de quibus Plinius lib.5.*

Eſſeni, & Aſſidæi iidem longè ante Chriſtum.

Inde etiam habetur, *Eſſenos* longè ante Chriſtum exitiſſe, & illos eoſdem eſſe cum *Aſſidæis*, vti latiùs infrâ *cap.9.*

CAPVT IV.

Eſſenos *fuiſſe Monachos, ſinceræ fidei, & Elianæ Carmeliticæ poſteritatis, authoritatibus Patrũ & Scriptorum Orthodoxorum adſtruitur.*

S. Hieronymus epiſt. 22. ad Euſtochium.

173. IBi ſcribens de Monachis Ægypti, cùm prolixè eorum deſcripſiſſet obſeruantias, planè eaſdem cum iis, quas Philo & Ioſephus *Eſſenis* attribuunt, tandem concludit, illos Ægyptios Cœnobitas fuiſſe *Eſſenos*

Eſſeni erant verè Monachi.

nos Chriſtianos: *Tales*, inquit, *Philo, Platonici ſermonis imitator, tales Ioſephus Græcus, Liuius in ſecunda captiuitatis Hiſtoria Eſſenos refert.* Eadem ferè habet Abbas Trithemius ſuprà relatus: *ſi de Monachis, qui ante Chriſti Natiuitatem in Iudæa floruerunt, altiora ſcire deſideras. Hiſtorias Philonis Alexandrini, & Ioſephi Hieroſolimitani legas.*

S. Chryſoſt. Homil. 44. in Acta Apoſtolorum.

Sancta vita.

274. *ESſeni, quietiam Hoſij, id eſt ſancti, dicuntur. Hoc enim vult nomen Eſſenorum à vita honeſtate.*

Euſebius Cæſarienſis lib.8. de Præparatione Euangelica cap.4. *ſcribens de* Eſſenis.

Viri ſublimes.

H*Orum* (Eſſenorum) *diſciplinam omnes, qui nouerunt, vehementer admirati ſunt, Ioſephus verò atque Philo Iudæi perpetuæ memoriæ vitam commendarũt. Itaque ne tam ſublimes viri neglecti eſſe videantur, à libro Philonis, quem pro Iudæis compoſuit, nonnulla ſumenda mihi eſſe arbitror.* Ibi conſequenter, & etiam *libro 9. cap. 3.* ex Philone, Ioſepho, & Porphyrio Eſſenorum paupertatem, commune veſtiarium, ac refectorium, perpetuam caſtitatem, cæteramque vitæ eorum rationem prolixè commemorat.

Georgius Peccator Monachus Græcus in Chronico mundi *latinitati donato per Leonem Allatium*, ad tempora Claudij Imperatoris.

Et admirandi.

275. *ESſæi iſti ſanè admirandi magis, ac magis diuitiarum opumque deſpectum (qui omnium calculo veluti virtutis apex in admiratione eſt) & vnà cum eo vitam duram illam quidem, & laborioſam, ſed piam, & ſanctam, ſanctitatemque non leuibus incrementis auctam, intenſamque propagarunt, vt eorum ſingula examinanti manifeſtè patebit.*

Thomas VValdenſis in tomo primo DOCTRINALIS FIDEI lib.2. cap.14. art.2. [a] num.11. *cuius titulus eſt.* Monachorum quorundam apud Hebræos commorantium, regula, ac viuendi ratio deſcribitur.

[a] Ex Caſſiodoro lib.1. Hiſt. Trip. c.11. [b] Mariani.

P*Hilo Pythagoricus ſuis temporibus refert, vndique egregios Hebræorum in quodam prædio circa ſtagnum marinum* [b] *in colle poſitum philoſophãtes: habitaculum verò eorum, & cibos, & conuerſationem talem introducit, qualem & nos nunc apud Ægyptiorum Monachos eſſe conſpicimus.* Deinde de eorum conuerſatione ſubdit: *Domus autem eis eſſe* SACRARIA, *quæ apud nos* MONASTERIA *nuncupantur, & in eis, con-*

Digitized by Google

ciis,conuerſatione ſolitaria,honeſta celebrare myſteria, diligenterque Pſalmis, & Hymnis placare diuinitatem,& ante ſolis occaſum nullos guſtare cibum: alios autem per tres dies,& ampliùs , certiſq; diebus in pauimento habere cubilia, vino ſemper,& ſanguinem habentibus, abſtinere:cibum eis eſſe panis & ſalis,& hyſopi, & potum aquæ. Et infrà de iiſdem : *Præcipuè verò inſigniſſimam Eccleſiam demonſtrarunt,& dogmata dilatauerunt vitæ uirtutibus, qui conuerſatione monaſtica illo tempore fruebantur.* Per vltima iſta verba, *Eccleſiam inſigniſſimam demonſtrarunt,* confirmantur ea, quæ ſcribunt Ioſephus Antiochenus relatus parte 2. cap. 2. *e* & Ioannes Hieroſolymitanus in libro *de Inſtitutione primorum Monachorum cap.*38. ſub finem, vbi hęc de Eremitis Montis Carmeli in Eccleſiæ primordiis: *Eorum multi ea, quæ ab Apoſtolis hauſerant cæteris effundentes, fidem Chriſti per Phoenicen & Paleſtinam prædicarunt, dilatantes dogma fidei: & moribus vitæ,ac monaſticā cōuerſatione Eccleſiam Dei inſigniſſimam demonſtrantes.* Sed de iſtis latiùs hic infra *cap.*14. Vnde patet, Eſſenos, de quibus Philo,Caſſiodorus, & ex eo Waldenſis, eoſdem, vel Inſtituti eiuſdem eſſe cum Monachis, ſeu Eremitis Montis Carmeli.

e nu.184.

Arnoldus Boſtius libro de Patronatu B. Virginis MARIÆ cap. 3.

276. V*Itam Virorum Prophetici Ordinis , ſeu Carmelitarum qui tempore ſacratiſſimæ Virginis* MARIÆ *Matris incircumſcriptibilis, & ſuper digniſſimi Dei,Reginæ & Imperatricis totius Vniuerſi, Montem Carmelum,Galilæam, Iudæam,Paleſtinam,multas quoque reliquas Orientis Prouincias incoluerunt : quique, vt Sozomeni verbis vtar, præcipuè Eccleſiam inſigniſſimam demonſtrarunt , & dogma vitæ virtutibus dilatauerunt, velut aſtra clariſſima,in nocte mundi huius refulgentes (quos & ob admirandam conuerſationis integritatem , plerique ſanctos agnominarunt) Philo Alexandrinus vir diſertiſſimus,quem vel alterum,vel ſecundum Platonem doctiſſimi viri pronunciant: ac reliqui multi, temporis illius Hiſtorici,præcipuæ memoriæ commendarunt. E quorum Scriptis,vt tam ſublimes viri cogniti ſemper habeantur,hic aliqua libet adducere.* Exhibet deinde Excerpta,potiſſimùm ex Philone,quæ inſtar Regulæ Monaſticæ meritò haberi poſſent. Tandemque ſubdit: *Hæc ferè omnia. Philo Iudæus , ſui generis honori ſtudens,in diuerſis libris ſuis de Carmelitis, ſeu Prophetici Ordinis viris, ſucceſſoribus* ELIÆ *diſſeruit. Quos conſtat Hebræos quidem fuiſſe, &, veluti cæteros Iſraelitici generis Chriſtianos,ſanctiſſimæ Dei Matris* MARIÆ, *& Apoſtolorum (quibus Philo conuixit) tempore, Iudaicis adhuc Inſtitutionibus,& Legis obſeruationibus licenter adhæſiſſe. Non enim Lex vetus mala fuit, quemadmodum Idololatria ; & ideo neque ſubitò repellenda , ſed debuit cum honore ſepeliri ſynagoga; vt tempore ſuo bona fuiſſe palam oſtenderetur.*

Prophetici Ordinis cultores.

S. P. ELIÆ Succeſſores.

Dominicus Soto clariſſimus Ordinis Prædicatorum Theologus in 4. ſentent. diſt. 30. quæſt. 2. art. 1.

277. IBi tractans de voto Virginitatis, & caſtitate veteris Legis, ita ſcribit. *Veritas hæc præterea multis Prophetarum exemplis comprobatur. Iſaias namque, Eliſeus, & Ieremias, vt Hieron. lib. 1. contra Iouin. auctor eſt, compluresq́; alij, à re vxoria ſe prorſus abdicarunt: circumeuntes (vti ait Paulus ad Hebr.) in melotis & in pellibus caprinis, in ſolitudinibus oberrantes & in ſpeluncis, & cauernis terræ: & Ioſephus, ac Solinus referunt, ante Chriſti aduentum Eſſenorum Collegium in deſerto Iudææ, more noſtrorum Anachoretarum, ſanctiſsimam deguiſſe vitam, ab vxoribus prorſus, & ab omni conſpectu femineo ſemotiſsimam: quorum inſtitutum ſecutus eſt Ioannes Baptiſta.* Iſtis manifeſtè declaratur, *Eſſenos* fuiſſe Monachos, orthodoxæ fidei, & vitæ ſanctiſſimæ; cum eiuſdem Inſtituti inter eos vixerit Chriſti Præcurſor: quod infrà ex Zeglero & dicendis *cap.* 11. confirmabitur. Ferè eadem ſcribit Dominicus Grauina, ex eodem ſacro Ordine Prædicatorũ, in libro inſcripto *Vox turturis parte 2. cap.* 15. vbi etiam tradit expreſſis terminis, *Eſſenos* Eliæ & Eliſei, ac filiorum Prophetarum diſcipulos, & ſucceſſores fuiſſe. Inde aliqua relata ſunt ſuprà *parte 2. cap.* 3.

Quos inter vixit S. Ioannes Baptiſta.

Gilbertus Genebrardus libr. 1. Chronographiæ ad annum mundi 3272.

278. ELiſeus miris, & inuſitatis operibus inſignis 4 Regum 12. &c. *conſtruxit cellas Prophetis in Ierichuntis ſolitudine: manauit Inſtitutũ, & loci Religio ad poſteros: fuitque deſertum hoc vſque ad Engaddi ab Eſſenis habitatum hominibus continentia incredibilis.* Alia ex eodem vide ſub finem capitis præcedentis.

Illis Eliſeus cellas conſtruxit e-rātq; continentia incredibilis. Eorum Inſtitutum perſtitit in poſteris.

Cardinalis Baronius in Annotat. ad Martyrolog. Roman. ad diem 19. Octob. *agens de S. Varo.*

279. *COmplures Monachos ſub Maximino coronatos eſſe non tantùm ex Martyrologiis & Menologiis expreſſum habes, ſed apud Euſebium Hiſtor. libr. 8. Porrò ipſum Monachorum Inſtitutum non recens, ſed ab initio naſcentis Eccleſiæ viguiſſe ex his, quæ ſcribit Philo de Eſſæis, quæ habet Dionyſius Areopag. & alij, facilè colliges, licèt nomen ipſum non adeò vetus fuerit; vndè Auguſtinus in Ioannem Tract. 97. ſic ait, Monaſteria & Xenodochia poſtea ſunt appellata nouis nominibus; res autem ipſæ ante ſua nomina erant.* Hęc Baronius.

Etiam longe poſt Chriſtum.

Idem in *Annalibus ad annum Chriſti* 188. Agens de Philippo Præfecto Auguſtali Ægypti, & de S. Eugenia Martyre eius filia, hæc habet: Evgenia *in Chriſtum credens nuptias auerſata, vna cum fidelibus Eunuchis Protho & Hyacintho, virili habitu delituit inter Monachos, quos Eſſenos à Philone dictos eſſe, ſuperiùs demonſtrauimus.*

Idem

Digitized by Google

Idem *tomo 3. Annal. ad annum Chriſti 342 § illo.* At quibuſdam: *Erat quidem in Oriente ſummum illud viuendi genus inſtar* Eliæ *ac Ioannis Baptiſtæ, cunctis hominibus etiã Ethnicis, & Imperatoribus ipſis venerandum, ſed & impiis quoque hæreticis reuerendum; atque adeo cœleſtibus ciuibus admirandum, vtpotè qui ſe in terris conciues habere lætantes, cum eiſdem tamquam gentilibus ſuis amicè aſſiduò verſabantur.*

Ex iſtis Cardinalis Baronij teſtimoniis quædam hoc loco notanda occurrunt. *Primum*, *Eſſenos* de quibus Philo &c. verè Monachos fuiſſe, & fidei orthodoxæ, vt ibi & alibi ſæpiùs explicatiſſimè aſſerit ipſe Baronius. *Secundum*, Sanctos Antonium & Hilarionem non fuiſſe primos Cœnobiticæ ſeu Monachalis vitæ *Inſtitutores*, at potiùs *Reſtitutores*; cum longè ante illos natos *Eſſeni* Monachi, & Monaſteria quamplurima extiterint: quod latiùs demonſtrabitur infrà. *Tertium*, Pleroſque Monachos, Aſcetas, Therapeutas, Anachoretas, Eremitas in primordio Eccleſiæ, & per quatuor prima ſecula, *Eſſenos*, aut *Eſſenorum* ſobolem, & poſteros, Eliæ imitatores fuiſſe (quod ſatis indicat Baronius, dum ait: *Inſtar* Eliæ, & ex ſequentibus confirmabitur) atque adeo iure optimo inter Eliades & Prophetici Ordinis Aſſeclas referri. Quod ex Patrum & Scriptorum plurimorum teſtimoniis latè demonſtrat Lezana *a*, de quo & nos infrà. Atque hinc mirum, aut parum credibile nemini debet videri, dum legit plures ex antiquis Monachis, vt Enochum de Amathim, Agabum, Baſilidem. S. Theleſphorum Papam, S. Dionyſium Papam, S Spiridionem, S. Serapionem, S. Baſilium, S. Hilarionem, & alios, primis quatuor ſeculis Monachos, Prophetici Eliani Ordinis cultores fuiſſe, & Carmelitanæ Religioni accenſeri.

Notanda quædã circa allata D. Baronij verba de Monachis Eſſenis.

a Lez. to. 7. Annal. in Appar. c. 7. per tot.

Cardinalis Bellarminus, è Societat. Iesv Tom. I. Controuerſ. libr. de Monachis cap. 5.

281. IBi antiquitatem Monachorum, & ſtatus Monaſtici probat ex Philone: *Philo igitur in libro de Vita Contemplatiua ſupplicum prolixè admodùm deſcribit & mores Monachorum & Sacrarum Virginum.* Deinde oſtendit, illos, de quibus ſcribit Philo, fuiſſe *Eſſenos*, orthodoxę fidei, & non hæreticos illos Samaritanos, de quorum ſecta agit S. Epiphanius *b* *Probemus igitur*, inquit, *breuiter non dialecticâ ratiocinatione, ſed teſtimoniis Patrũ, Philonem de Chriſtianis eſſe loquutum:* quæ ibi conſequenter adfert, ac inter illa, verba S. Hieronymi ſupra recitata: & obiecta in contrarium, diluit.

Card. Bellarminus peculiariter demonſtrat Eſſenos, de quibus Philo, fuiſſe Monachos, *& orthodoxe fidei.*

b Hęreſi. 10. & 19.

Nicolaus Serarius, Iacobus Salianus, Martinus Becanus, Adrianus Adrianius, etiam è Societ. Iesv *præclari Scriptores.*

282. NIcolaus Serarius apertè & accuratè inter cæteros ſcripſit de *Eſſenis* & *Aſidæis*, & quidem libro *de Eſſæis cap.* 18. de eorum antiquitate:

quitate: *Et ſi* ELIAS *& Eliſeus rectè noſtrorum*(id eſt Chriſtianorum)*quandoque Monachorum conditores appellantur,vt ex Hieronymo nuper audiuimus, cur Eſſeni veteres poſteriorum iſtorum Duces vocari non queant? Hinc S. Hieronymus ad Euſtochium, cum Cœnobitas deſcriberet: Tales,inquit, Philo Platonici Sermonis imitator,* &c. *rerum omnium imperfecta ſunt principia. Perfectionem attulit Chriſtus Saluator,eamq́; vitâ & verbo ſacri expreſſerunt Apoſtoli.* Idem variis locis id quod ſub finem capitis præcedentis ex Genebrardo adnotabamus, *Eſſenos* & *Aſſidæos* eoſdem eſſe demonſtrat:& quidem *in Tribæreſio libro 3. cap.7. num.3.* ita ſcribens: *Vt eoſdem tamen Heſſæos, & Haſidæos eſſe tantò ſtet firmatiùs,adiicio,licet nihil neceſſe ſit,ipſam nominum originem,& ſignificationem, quæ in vtriſq́; eſt,prorſus eadem.* Et infrà: *Illos enim eſſe puto,qui primi Machab. ſeptimo Aſſidæi appellantur,Iudæorumq́; primi & præcipui dicuntur. Eſſæos ſeu Eſſenos Aſſidæos eſſe, arguit, quòd apud Ioſephum filium Gorionis,Hebraicè ſcribentem,qui Eſſei ſiue Eſſeni dicuntur ab aliis,& præſertim à Ioſepho,græcè eaſdem hiſtorias deſcribente,* CHASIDIN *id eſt benigni,ſeu pij appellantur.* Denique *in Harmonia Machabaica parte 2. ad 7. libri primi* & 14. *ſecundi* peculiari titulo *De Aſſidæis.* vbi poſt multa egregiè ſuper illo nomine,& re diſputata,tandem concludit: *Sed iam maneat, Eſſenos & Aſſidæos ſolis inter ſe nominibus differre.* Hactenùs ex Serario. Adſcribit illi eiuſdem Societatis meritiſſimus Theologus Martinus Becanus *libro Analogiæ veteris ac noui Teſtamenti a: Eſſeni,* inquit, *quos alij vocant Eſſæos, alij Haſidæos vel Aſidæos.* Eodem facit quod paucis complexus multa, tum ſeriò monuit Franciſcus Lucas. *b Caue reponas nomen generale Iudæorum pro particulari* ASSIDÆORVM, *quod aliàs dicitur* ESSENORVM. Ante hoc denique dicebat Georgius Wicelius ad Euangelium Dominicæ 18. poſt Trinitatem, *Haliſei, quos nos Eſſenos ſiue Eſſæos vocamus.*

Eſſeni ijdē fuerunt cū Aſſidæis, de quibus in libris Machabæorū.

a Cap. 11. 4.10.

b Ad 1. Machab. c.2.v.42.

283. Adrianus Adrianius *lib. de orig. Monaſtices cap.2.* ſic Eſſenorum Inſtitutum commendat: *Cum Doctores, Scriptoresq́; antiquiſsimi,tum fideles quàm infideles mirabilem horum vitam egregiis laudibus efferant, mihi videtur de iiſdem hic agendum paulò latiùs: atque eo quidem iuſtiùs licèt temporibus Chriſti de multis malis redarguti inueniantur Phariſæi atque Sadducæi, de nullo tamen Eſſeni.* Et infrà in eodem capite: *Iudæorum meliores* ELIÆ *atque Eliſei diſcipuli,Heſſeni appellati ſunt: atque è vicinioribus Engaddi locis totam peruaſerunt Ægyptum, quæ Schiti appellatur: ſanctaq́; ſua conuerſatione victoriam adepti ſunt Euangelicæ veritatis; haud dubium poſt martyres ipſi Chriſtianorum ſpiritales milites,ipſorumq́; fortiſsimi.Vnde liquet hos Eſſenos,vel Heſſenos, ipſos eſſe Filios Prophetarum,de quibus capite antecedente dictum fuit: qui quidem diuerſis in locis temporum decurſu admodum multiplicati vſque ad Chriſti Domini tempora in prima ſua Inſtitutione vitæque ſpiritualis amplexu multis annorum centuriis conſtantiſsimè perſtiterunt, vt infra adhuc liquebit.* Ibidem doctiſſimè vndequaque dicta ſua communit, variis adductis ex antiquitate authoribus. Iſtis concinit Iacobus Salianus in Annalibus veteris Teſtamenti *ad annum mundi* 3893. *num.*48. vbi hæc de Eſſenis: *Eſſeni Religioſi erant illorum temporum,ſicut & Filij Prophetarum.*

SS. ELIÆ *& Eliſei fuerunt diſcipuli ac Succeſſores.*

Iacobus

Digitized by Google

Iacobus Zeglorus in Deſcriptione Paleſtinæ in *monte Adumim Hengaddi.*

284. IN *huius ſolitudinis parte ſedit Eliahu Propheta, & Eliaſab conſtruxit cellas Prophetis. Manauit Inſtitutio & loci Religio ad poſteros. Fuitque deſertum hoc vſque ad Hengaddi habitatum ab Eſſenis, hominibus incredibilis continentiæ; ſub quorum Inſtitutis educatus fuit Ioannes Zachariæ, & habitus in Eſſenis vnus prædicatæ ſanctitatis.* Deinde rationem reddit cur Ioannes, pœnitentiam prædicare incipiens, tam facilè receptus, & creditus fuerit à Iudæis, duræ ceruicis hominibus, vt, teſtante ſacro Euangelio, *Mathæi* 3. Ieroſolyma & omnis Iudæa ad eũ exiret, & baptizaretur: *Præceſſerat genus vitæ probatæ publicè, acceſſerat teſtis ſanctitatis Collegium Eſſenorum. Fama vitæ eius vulgata erat per eos qui hæc loca adibant. Ab his rebus impetrata auctoritas ipſi tantò ante fuerat. Quare tota Iudæa ab eo pependit, ſtatim atque munus prædicationis obiuit.*

Et eiuſdem Inſtituti fuit S. Ioan. Baptiſta.

Indeq; ſanctiſſimæ vitæ ſuæ teſtimoniũ accepit.

Ioannes de Carthagena lib. 17. Homiliarum, homiliâ 2. obiect. 8.

285. CVm ex Patribus & Scriptoribus varia adduxiſſet de *Eſſenorum* antiquitate, & Inſtituto, tandem infert: *Neceſſariò fatendum erit, Eſſenos etiam ab* ELIA *& Eliſeo, ſiue Filiis Prophetarum, eorum ſucceſſoribus, promanaſſe: quod præterea nominis demonſtrat Ethymologia; nam licèt demus Eſſenos à vitæ ſanctitate eſſe nuncupatos, quod voluit Chryſoſtomus homilia* 44. *in Acta Apoſtolorum, idque Philo in libro, cuius titulus eſt* [*Quòd liber ſit probus*] *apertè ſignificat, tamen; ſi nominis Ethymologia attentè conſideretur, Eſſenos ſiue Eſſæos, vt alij volunt, ab* ELISEO *potiùs dictos, quaſi Eliſenos, veriùs apparet: quæ denominatio placuit etiã doctiſſimo Henrico Enriquez noſtri temporis authori graui ac perdocto, in ſecundo Tomo lib.* 12. *cap.* 5. *in Gloſſa littera B.* Hæc Carthagena. Paucis ſic idipſum exprimit Honufrius Maneſcal. *tom.* 1. *Concionum in Concion. B.* MARIÆ *de Mõte Carmelo,* loquens de Inſtituto, ſeu Religione ab ELIA inchoata: *Continuata eſt per Prophetarum Filios, aut per eos Religioſos, qui Eſſeni ab Eliſeo appellati ſunt.*

Eſſeni etſi à vitæ ſanctitate dicti ſint, inſpectâ nominis ethymologiâ ab Eliſeo quaſi Eliſeni *denominantur.*

Petrus VVaſtelius lib. 1. Vindiciarum pro Ioanne Ieroſolymit. ſect. 5. artic. 8. §. 6. *qui eſt de antiquitate* Eſſenorum.

286. NEgatum velle ante Euangelicam Legem Eſſæorum Inſtitutum, reniti eſt contra totum hiſtoriæ torrentem: quod ibidem probando oſtendit *Eſſæos* ob vitæ probitatem, non priuatis tantùm, ſed magnis etiam Regibus admirandos, liberos à captiuitatibus Iudæorum: & quidem ex Ioſepho de eorum exiſtentia longè ante Chriſtum varia loca adducit. Ibidem luculentè &

Longè ante Euangelicã Legem claruerunt: Waſtel. ſect. 5. art. 8. §. 7.

Digitized by Google

CAPVT V.

De magni Prophetæ Eliæ *hærede ac ſucceſſore* S. Eliſeo: *qui Ordinem Propheticum dilatauit.*

288. HActenus in genere, Prophetici Ordinis hæreditariam, iugem, & non interruptam ſeriem ſucceſſionis ad poſteros demonſtrauimus: deinceps eamdem in particulari ad nos vſque continuatam pertexemus. Itaque in Paradiſum tranſlato ſanctiſſimo Prophetâ Elia eius duplicis ſpiritus, & gratiæ, hæres, ac in Officio Patris, Magiſtri & Rectoris *Filiorum Prophetarũ* Succeſſor extitit *S. Eliſeus* Propheta, Monaſtici inſtituti ſecundarius Author, & Princeps, ac præcipuus Propagator. De quo Gaſpar Sanchez *a* in librum 3. Regum rectè ait: *Vnctio fecit Prophetam Eliſeum, pallium autem contubernalem* (Eliæ ſcilicet) *& Monachum.*

S. P. Elia in Paradiſum tranſlato ſucceſſit Eliſeus.

a In lib. 3. Reg. c. 19. ad v. 19.

289. Hic poſtquam Patrem ſuum ſpiritualem per aëra ab Angelis raptum conſpexiſſet, *apprehendit veſtimenta ſua, & ſcidit in duas partes*, vt pium pro Magiſtro ſublato dolorem oſtenderet, iuxta ritum antiquitùs vſitatum: *& leuauit pallium* Eliæ, *quod ceciderat ei:* illoque opertus, à Filiis Prophetarum, in occurſum ei venientibus, cum humilis reuerentiæ exhibitione, receptus fuit loco Eliæ in Patrem: prout *libr. 4. Reg. cap. 2.* ſic refertur: *Reuerſuſq; ſtetit ſuper ripam Iordanis*, & videntibus Filiis Prophetarum, qui ecõtrà erant, *pallio* Eliæ, *quod ceciderat ei, percuſſit aquas*; confidens ſe Eliæ meritis eas ſciſſurum. Cumque ſecundò id faceret *diuiſæ ſunt huc atque illuc, & tranſiit Eliſeus. Videntes autem Filij Prophetarum qui erant in Iericho è contra*, cum miraculosè tranſiiſſe Iordanem, & Eliæ pallio indutum eſſe, dixerunt: *Requieuit Spiritus* Eliæ, ille ſcilicet duplex, *ſuper Eliſeum, & venientes in occurſum eius adorauerunt eum proni in terram*, veluti Superiorem & Patrẽ loco Eliæ. *Magna quippe illi viro veneratio debebatur, qui tanti à Deo miraculi poteſtatem accepiſſet, & quem ſuum ipſi Superiorem & ſpiritualem Patrem agnoſcerent in eius pallio, qui prius eodem officio fungebatur.* Ita Salianus *b*.

Qui pallio Eliæ *percutiens & diuidens aquas Iordanis, ac ſicco pede tranſiens, à Filiis Prophetarum receptus fuit in Patrem & Magiſtrum.*

b *Salian.* l. 4. Annal. ad an. mund. 3139. ante Chriſt. 914. n. 48.

290. Eliſeus ſuſcepto eorum regimine, licèt vt plurimùm in Carmelo moraretur, frequenter tamen occupabatur diſcurrendo per diuerſa loca (Collegia ſcilicet ſeu habitacula Filiorum Prophetarum) viſitando viros Religioſos, quorum ipſe Pater & Princeps erat. Ita Abulenſis *in caput 2. lib. 4. Regum quæſt. 31.* Per ſigna autem & virtutes, quæ operabatur, plurimos permouebat ad amplectendum ſuum Propheticum Religioſum Inſtitutum, prout ſcribit Ioannes Ieroſolymitanus *c*. Hinc ita Ordo Propheticus multiplicatus fuit, vt Carmelus & loca vicina caſulis, ſeu manſionibus, & tota fere Syria Collegiis Filiorum Prophetarum replerentur. Nam, vt Ægidius

c De inſtit. prim. Monach. c. 25. & 26.

a Camart. c.5.ſect. 20.

gidius Camartus Generalis Minimorum *a in erudito Opere de* Elia ſcribit: *Montes, deſerta, vicos omnes obtinuerunt à mari, cui adhæret Carmelus, ad flumen vſque Æthiopiæ, ad quod vſque mons Galaad protenditur.* Vnde Eliano Inſtituto illud *pſalmi* 79. applicat: *Plantaſti radices eius & impleuit terram: operuit montes vmbra eius, & arbuſta eius cedros Dei; Extendit palmites ſuos vſque ad mare, & vſque ad flumen propagines eius.*

De illa manſionum, Collegiorum, ſeu Cœnobiorum Prophetici Ordinis multitudine tempore *Eliſei* agunt Thomas Waldenſis in Doctrinali fidei *b* Abulenſis, Serarius, & alij apud Lezana *tomo* 1. *Annal. ad annum mundi* 3154. *ante Chriſtum* 899.

b Lib.2. art.1.c.4.

Cuius præcipua manſio erat Carmelus.

291. Carmelus autem inter omnes colonias principem locum ſemper tenuit: tùm ob frequentiorem iſtic *Eliſei* reſidentiam, & illuſtriora ibi patrata miracula. Tirinus *in* 3. *Reg.* 17. Tum quòd ſit Carmelus Patrium ſolũ Religioſæ normæ ab Elia inſtitutæ. *Ioannes Ieroſolym. cap.* 19. tum quòd in ipſo Elias Sacellum, Templum ſeu Oratorium dedicaſſet. Lezana *ibidem* Eorum exercitia præcipua, ſolitudo (humana enim cõſortia & turbarum tumultus vitabant) Silentium, Oratio, pax & animorum concordia deſcribuntur à Propheta Iſaia *c*: *Habitabit in ſolitudine iudicium, & iuſtitia in Carmelo ſedebit, & erit opus iuſtitiæ pax, & cultus iuſtitiæ ſilentium, & ſecuritas.* Loca autem alia, in quibus tum & ſubſequentibus temporibus manſiones habuerunt Filij Prophetarum, & eorum ſucceſſores, deſcribuntur infrà *capite* 12.

c Iſaiæ 32.

Annis circiter 65. præfuit.

292. Poſtquam annis circiter ſexaginta quinque, à raptu ſcilicet Eliæ (qui accidit anno mundi 3139. ante Chriſtum 914.) vſque ad annum mundi 3294. ante Chriſtum 849. (iuxta Chronicon Hebræorum ac computum Saliani & De Lezana) Propheticum Ordinem aurigaſſet, legibus inſtruxiſſet, & mirabiliter dilataſſet, ætatis annum centeſimum excedens, vitæ ſanctiſſimæ curſum conſummauit. Epitaphium perelegans ad eius ſepulchrum appendendum exhibet præfatus Iacobus Salianus *tomo* 4. *ad iam dictum annum num.* 18, quod ecce abbreuiatum: *Hic ſitus eſt magni Præceptoris maior, ſi fas eſt dicere, diſcipulus* Eliseus *qui humili loco in Abelmeula natus, ab aratri tractatione, ad nobilem animorum curam, ad Prophetæ ſcientiam, ac dignitatem, ad prodigiorum effectionem euocatus,* &c. *Patri matríque valedicens, omnia in proluſionem Euangelicæ paupertatis; abdicauit à ſe, atque contempſit. Hic eſt, qui innumerabilium Religioſorũ Parens, atque propagator ea ſemina annis penè* 80. *iecit, quæ ſuperueniens Euangelij gratia eduxit, excoluit & ad debitam maturitatem perduxit.* &c. *Vixitq; ad annos centum, atque eò ampliùs.*

Eius elegãs epitaphiũ.

Poſt mortẽ claret miraculis primus.

293. Primus hic eſt, qui poſt mortem miraculis claruiſſe reperitur. Feſtum ipſius, tamquam Patroni & Patriarchæ ſecundarij Religionis huius, cum officio proprio, & Miſſa à Summis Pontificibus, & Sacra Rituum Congregatione approbatis, celebratur ſolemniter per totum Ordinem die 14. Iunij cum Octaua. Ad eumdem diem refertur in Martyrologiis Romano, Vſuardi, Adonis, & aliis.

Feſtum eius ſolemnizatur in Ordine.

CA-

Digitized by Google

CAPVT VI.

De Prophetici Eliani Ordinis continuatione poſt S. Prophetæ Eliſei *deceſſum: vbi de* Rechabitis.

294. PRæfatus Salianus ad eundem annum *numer.* 11. quærit: An *Eliſeus* ante diſceſſum ſuis Carmelitis communem aliquem Patrem ſuo loco præfecerit, qui omnibus Religioſæ vitæ Profeſſoribus præeſſet? Quidam ex Hiſtoricis noſtris Ionam Prophetam (quem puerum S. Elias à mortuis ſuſcitauerat,) poſt obitum S. *Eliſei* Ordini Prophetico præpoſitum fuiſſe exiſtimant: Iacobus autem Bouldocus *a* non ſine probabilitate affirmat, *Eliſeo* in munere, & Ordinis gubernio ſucceſſiſſe Ionadabum. Vnde eum appellat *Prophetam Archimandritam poſt* Eliam *&* *Eliſeum*. Illud certiùs eſt, ſingulis Collegiis aliquem ſapientiorem præpoſitum fuiſſe.

a Bould. l.3. de Eccleſ. ante Leg. c. 12.

Eliſeo quis ſucceſſerit.

295. Ionadab ille, filius eſt Rechab, vir clariſſimus & celebris valde in Iſrael: qui viſo inſigni illo miraculo reſuſcitati ad S. *Eliſei* preces filij mulieris Sunamitidis, eum ſecutus erat in Prophetica diſciplina vitæ Monaſticæ, vti refert Ioannes Ieroſolymitanus *ſæpè dicto libro cap.* 27. Filij autem & poſteri, atque affines illius *Cinei*, dicti *Rechabitæ*, licèt plerique eorum cõiugij legibus adſtringerentur, & liberorum procreationi vacarent omnes tamen quaſi Religioſam, Monaſticam & Eremiticam vitam, iuxta formam ab *Eliſeo* traditam, agebant; relictis omnibus, extra vrbes, in ſolitudine, in tabernaculis habitantes, vino abſtinentes ſuperioribus exactè obedientes. Qui propterea in ſacris litteris magnificantur, ſpecialiter autem Ieremiæ *capite* 35. per totum.

Ionadab filius Rechab vir clariſſimus diſcipulus fuit S. Eliſei, & veriſimiliter eius ſucceſſor.

Eius poſteri, dicti Rechabitæ, extra vrbes in locis ſolitariis habitabant

296. Multi autem eorum matrimonij iura repudiantes Caſtitatis & Virginitatis cultores extitêre: etiam ex aliquali voto, cùm obedientia & paupertate, prout authoritatibus & rationibus demonſtrat Lezana *tomo* 1. *Annal. ad annum mundi* 3159. Vbi etiam oſtendit illos ad ſeriem, & ordinem Eliani Inſtituti pertinere: vt proinde per illos etiam Ordinis continuatio deriuata ſit: & ſanè ex *Rechabitis* aliquos voto etiam perpetuo obſtrictos fuiſſe, ſupponit Concilium Senonenſe *de Votis Monaſticis Decreto* 9. illis verbis: *Si quis votum aliquod huiuſmodi vouerit Domino, etiam ſi perpetuum fuerit*, &c. *Rechabitarum exemplo, omne quod promiſerit, implebit*.

Illorũ multi Virginitatis cultores erant.

Poſtea etiam dicti fuêre *Eſſeni*, quos verè Monachos & SS. Prophetarum Eliæ & *Eliſei* poſteros fuiſſe, & vſque ad Chriſtum, ac longè poſt, perſtitiſſe conſtat ex dictis *cap.* 3. *&* 4. & ex dicendis confirmabitur.

297. De *Rechabitis* ſcribunt quamplurimi Patres & Doctores, ac præ cæteris accuratiùs Ioannes Ieroſolymitanus ſuprà relatus. Toſtatus 1. *Paralipomenon*

Quinam peculiariter de illis ſcribant.

lipomenon 2.*quaſt*.21. (vbi de illis aſſerit: *Iſti erant viri Religioſi in Veteri Teſtamento, ſicut nunc ſunt Monachi*) Serarius in Trihæreſio *lib*.3. *cap*.9. §. *Alterum diuerſa*. agens de *Eſſenis*, quos eoſdem aſſerit cum *Rechabitis*, Lyranus, Boulducus, & alij apud Lezana loco citato: vbi, & in ſequentibus, de eorum nomine, origine, inſtituto, & continuatione accuratiſſimè tractat. Qualiter autem ex *Rechabitis* quidam vitam caſtam, pauperem & obedientem duxerint, adeoque veteris legis Monachi fuerint: alij autem coniugij legibus adſtricti, quaſi vitam Religioſam egerint, latiùs declarabitur infrà *cap*. 9. *numer*. 312.

CAPVT VII.

Quòd Prophetici Monaſtici Ordinis cultores in Carmelo à captiuitatibus Iudæorum præſeruati fuerint: vbi de Daniele Propheta, eiuſdem Inſtituti alumno.

Poſteri SS. Eliæ & Eliſei ac cultores Ordinis Prophetici liberi fuerunt à captiuitatibus Iudæorum.

298. PRopheticum Monaſticum Inſtitutum à S. P. Elia inchoatum, & magnoperè propagatum per *S. Eliſeum*, poſt eius obitum iugi ſucceſſione perſtitiſſe, & floruiſſe, vſque ad captiuitatem Babylonicam, perſpicuè & luculentè tradit, ac probat Ioannes Ieroſolymitanus *in præfato libro* per plura capita, quibus eorum geſta, conuerſationem, ſucceſſionem deſcribit. Idipſum demonſtrant alij hiſtorici Ordinis, ſpecialiter verò P. Waſtelius [a], vbi duobus ſacræ Scripturæ locis probat prolixè Inſtituti S. P. Eliæ libertatem à captiuitate tam Babilonica quàm Aſſyriaca: & Lezana *in Annalibus ad annum mundi* 3310. *ante Chriſtum* 743. *& ad annum mundi* 3447. *ante Chriſtum* 606.

[a] Lib. 1. Vind. ſect. 5. art. 5.

Id pluribus S. Scripturæ locis declarat Ioannes Ieroſolym.

299. Ioannis Ieroſolymitani verba retuliſſe ſufficiet *ex capite* 26. (ſecundùm Waſtelianam partitionem 29.) vbi inter alia: *Quoniam igitur prædicti Monachi dum regebantur per Eliſeum, & etiam poſt eius deceſſum, quærebant ex totis præcordiis Dei regnum, pro quo faciliùs conſequendo, terrenas diuitias, & carnales delicias reſpuebant, humanaque conſortia, & turbarum tumultus vitabant; ideò præſeruauit eos Deus à captiuitatibus, ad quas ante Incarnationem Chriſti* Iesv *induxit populum Iudæorum, propter peccata eorum*. Idque probat ex vaticinio Iſaiæ [b]: *Habitauit in ſolitudine iudicium* &c. quæ verba explicans ſubdit: *Licèt namque temporibus Iudaicarum captiuitatum eſſet deſertum in Carmelo, ita quòd Carmelus non in munitionem, vel ædificium, ſed in ſaltum verè reputabatur; populus tamen Monachorum ibi commorantium faciebat in ſolitudine illa iudicium Dei, & ſeruabat in Carmelo iuſtitiam cæleſtis regni, ſicut Propheta prædixerat: Habitabit*, inquit, *in ſolitudine iudicium, & in Carmelo iuſtitia ſedebit. Cuius iuſtitiæ opus erat pax, quâ ad inuicem perimebant bellum. Et cultus prædictæ iuſtitiæ erat ſilentium,*

[b] Iſ. 32.

Digitized by Google

quo in ore vitabant multiloquium. Cuius quoque dicta iuſtitia erat ſecuritas, quâ à corde fugabant inimicorum metum. Poſtea ſubditur: *Sedebit populus meus in pulchritudine pacis,& in tabernaculis fiduciæ,& in requie opulẽta,ſcilicet virtutibus, & paſcuis doctrinæ,veræ Religionis vberibus.* Idipſum confirmat ex Michæa Propheta: *Michæas,*inquit,*Propheta concludendo Terram Iudæorum fore,propter peccata eorum,deſolandam dicit* a: *Terra erit in deſolationem propter habitatores ſuos, & propter fructum cogitationum eorum;ſubdit aliter de ipſis Monachis,inquiens, Paſce Domine populum tuum in virga tua,gregem hæreditatis tuæ,habitantes ſolos in ſaltu: In medio Carmeli, paſcentur Baſan & Galaad,iuxta dies antiquos. Vbi Propheta primò orat Deum, ne populus Monachorum Montis Carmeli concludatur ſimili ſententiâ deſolationis cum Iudæis, ſed paſcatur vt priùs doctrinâ Religionis per Deum ſub virga id eſt regula ſuæ directionis.Ideo ait Paſce Domine populum tuum in virga tua de qua Pſalmiſta ait: Virga directionis virga regni tui* &c. *Deinde exponit Propheta,qualiter in medio Carmeli paſceretur, dicens: Iuxta dies antiquos:* de his latiùs Waſtelius & Lezana locis citatis.

a Mich. c.7.

300. Hoc quod dicimus, Filios Prophetarum,& Rechabitas,poſteros SS. Prophetarum Eliæ & *Eliſei* præſeruatos à captiuitate Babylonica; etiam tradit inſignis antiquitatis perueſtigator Aubertus Miræus, relatus hic ſuprà *parte* 1. ſub finem his verbis: *Illi verò Prophetarum Filij,eſſeniue Paleſtinam incolentes miris exemplis cœptam inſtitutionem vſque ad Virginis partum produxerunt:neque enim Chaldæorum, aut aliorum hoſtium feritas, quæ vindictam ſpoliaq; ſitiebat,in homines innoxios, & nihil mortale curãtes, deſæuiit Deo ſic agente, vt tanti Vatis eruditio ad eum,cuius typum prætulit,illæſa pertingeret.*

301. Benè tamen notat idem Lezana a, omninò credibile eſſe,aliquos, infirmiores præſertim, perſecutoris gladium metuentes, ad alia loca extra Carmelum migraſſe. Præterea,etſi Religioſi illi Prophetici Ordinis, Carmeli incolæ,ab illa, & aliis Iudæorum captiuitatibus fuerint præſeruati, prout iam oſtenſum eſt, attamen eiuſdem Inſtituti aſſeclæ alibi commorantes,immunes omninò non fuerunt,ac proinde aliqui eorum ad exteras regiones ſe tranſtulerunt: & quidem in Hiſpaniam traieciſſe aliquos, aſſerunt nonnulli apud eumdem Lezana loco relato. Apertiſſimè autem id habetur ex libro hiſtoriali,inſcripto *Aduerſaria Luitprandi ſeu Eutrandi,* qui claruit ſub Berengario Rege Italiæ: cuius etiam litterarum ſcriptor fuit,paulò poſt annum Domini nongenteſimum: in eo enim (iuxta editionem Antuerpienſem anni 1640. in officina Plantiniana) *numer.* 187. hæc leguntur: *Magna pars eorum, qui ex Iudæa traiecerunt in Hiſpaniam tempore Nabuchodonoſoris,erat ex Diſcipulis Sanctorum* Eliæ *& Eliſei,& Succeſſores illorum.*

a Lez. tom. 1. Annal. ad an. mũdi 3447.

Aliqui tamen ex Carmelo, aliiſque locis occaſione captiuitatũ, ad exteras regiones migrarunt.

Et quidem in Hiſpaniam

302. Quidam verò in Babyloniam cum reliquo populo traducti fuerunt: à quibus S. Propheta *Daniel* habitum,& inſtitutum Elianum ſuſcepit. Quem proinde Bolducus, *de Eccleſia poſt Legem cap.*7. vocat. *Enoſcæum*: *Eſſenos* autem Elianam ſobolem fuiſſe ſatis,conſtat ex ſupradictis: Etenim *Danielem* eiuſdem Inſtituti fuiſſe, confirmatur ex eo, quòd Ioannes Iuſtinianus Ordinis Prædicatorum,& ex eo Cartagena *lib.* 17. *Homiliarum, Homiliâ* 2. referunt,videlicet: cuidam Epiſcopo, dubitanti, an liceret celebrare feſtum

Ac in Babyloniam

Huic Ordini adſcribitur S. Daniel Propheta.

feſtum Suſannæ Babylonicæ, apparuiſſe *Danielem* Prophetam, Carmelitico habitu indutum. Cumque mirabundus hæreret Epiſcopus, & quæreret, quâ ratione tali veſte amictus conſpiceretur? Reſpondit, pleroſque Prophetarum iſtius fuiſſe Religionis.

Quod confirmat notabilis viſio,

303. Nicolaus Beltrandus Iuris Profeſſor Toloſæ *lib. de geſtis Toloſanorum, Tractatu, de Inuentione B. Suſannæ Babyl.* ſimilem refert viſionem (niſi fortè ſit eadem, vti apparet) factam circa annum Chriſti 1478. cuidam Sacerdoti Gallo: vbi inter alia hæc habentur: *Reſpiciens vidi ſpecioſum iuuenem* &c. *habitu tamen Carmeli ſeu* ELIÆ *à ſummo vſque deorſum eum circumdante. Terrefactus autem Sacerdos tandem petiuit, quis eſſet? reſpondit: Ego ſum Daniel* &c. Iſtis fauet Adelmus ſiue Aldelmus, grauis & vetuſtus author, *lib. 1. de laude Virginitatis* (in tom. 8. Nouæ Bibliothecæ SS. Patrum) de *Daniele* ſic metricè ſcribens:

Quòd Daniel ſemper Virgo floreſceret almus,
Qui nobis normam ſacratæ Virginitatis
Imbuit, & ſpeculum vitæ monſtrauit alumnis, &c.

Et Virginitatis profeſſio ſatis inſinuat.

Quibus nedum *Virginem*, ſed & *ſacratam Virginem*, & *Virginitatis Monaſticæ ſpeculum* ipſum appellare videtur. Ita Lezana *a* vbi etiam rationibus aliis oſtendit *Danielem* Prophetici Ordinis fuiſſe. *Quòd*, inquit, *Sancti huius Danielis & ſociorum hiſtoria noſtris debeat Annalibus inſeri, vtpote Ordinis Prophetici Profeſſorum, ſuadetur, tùm ex dictis in Apparatu, tum (inter alia quæ afferemus) ex modo rituque viuendi illorum; abſtinebant enim à vino, quæ erat propria obſeruantia Rechabitarum, & Prophetici Ordinis cultorum; tùm etiam, quia Virginitatem coluiſſe, Patrum ſententia eſt.* Quod plurimorum authoritatibus demonſtrat: ſpecialiter de *Daniele*: qui eunuchus fuit, non ſic natus, aut ab hominibus factus: ſed de eorum numero, de quibus Chriſtus Dominus: *ſunt eunuchi, qui ſeipſos caſtrauerunt propter regnum cælorum*, à ſe præcidentes præputium incontinentiæ, & Virginitatis florem illibatum ſeruantes.

a Tom. 1. An. ad an. mund. 3418. ant. Chriſt. 625.

304. Accedit, quòd *Daniel*, iuxta morem Filiorum Prophetarum, & Eſſenorum, tribus temporibus in die orabat, vt conſtat ex *cap.* 6. Prophetiæ eius. Animaduertit ibidem Lezana, quòd tres pueri, in fornacem miſſi, ſuo, *Danielis*, & aliorum Prophetici Ordinis cultorum nomine, dicere iure potuerint: *Benedicite omnes Religioſi Domino Deo Deorum.* Vbi notandum nomen, *Religioſi*.

Mirum fortè parumque veriſimile cuipiam primò intuitu videbitur id, quod de ELIÆ & *Eliſei* diſcipulis, ac poſteris olim in Hiſpaniam profectis attigimus hic paulo ante *b* ſicuti etiam ea, quæ hic infra cap. 14. ſub finem de S. Elpidio primo Toletano Epiſcopo, & eodem capite, ac 29. *c* de antiquiſſimo noſtro Toletano Monaſterio dicturi ſumus; quapropter propoſiti noſtri metas tranſgreſſuros nos non autumamus, ſi quædam hic ſubiiciamus de Iſraelitarum in Hiſpanias tranſmigratione, & ibidem incolatu multis annorum centuriis ante Chriſti ortum, quos captiuitas aut bellicus furor ſub Nabuchodonoſore, aliiſque tyrannis in eam Prouinciam impulerat. Etenim apud authores bonæ notæ id vt certum habetur. Videndi hac de re

b Subiicitur num. 301.
c Numer. 474.

Ioannes

Digitized by Google

Ioannes de la Puente *a*, Franciſcus Viuarius Ciſtercienſis in Commentariis ad Flauium Dextrum *b*, Pineda de rebus Salomonis *c*, Michael de Salinas in libello, quo contendit Hiſpaniam primogenitam fuiſſe Chriſti, Lezana noſter tomo primo Annalium *d* & alij ab iſtis citati. Hinc Mariana libro primo hiſtoriæ cap. 17. ex multorum opinione refert, Iudæos in Hiſpania commorantes multis locis nomina Hæbraica indidiſſe: *Atque* (ait) *ex ea gente Toletum, Scalonam, Nouem, Magnedam, Ioppem, aliaque minora oppida fuiſſe conſtituta ab Aſcalone, Nobe, Mageddone, & Ioppe Paleſtinæ vrbibus, appellationibus mutuatis. Toleti vocem à Toledoth deriuatam, quod nomen Hebræis progenies familiaſq; ſignificat. Quòd magno numero eius vrbis fundamenta poſuerunt.* Hæc Mariana. Quæ confirmantur ex variis litteris antiquiſſimis, extantibus in Archiuis Eccleſiæ Toletanæ Hebraicè, Arabicè & Latinè ſcriptis: ſunt autem Iudæorum Hiſpanorum ad Ieroſolymitanos, & horum ad iſtos: quarum epiſtolarum meminerunt Flauius dexter, & Cornelius à Lapide *in Abdiam verſu* 20. referunt Iulianus in Chronico *num.* 3. Michael Salinas in præfato libello, & alij: vnius dumtaxat, intento noſtro potiſſimùm fauentis, hîc partem damus. *Eleazar Archiſynagogus Hiſpaniæ gentis in Ieruſalem & ſeniores eius; Leui Archiſynago Toletano, Samueli, & Ioſepho, ſalutem in Domino Deo Iſrael. Fratres, ſcitote hîc prædicare virum bonum nomine* IESVM CHRISTVM NAZARENVM, *qui facit multa miracula, ſuſcitat mortuos, ſanat leproſos* &c. Et infrà: *Litteras Artagergis receperunt Patres noſtri, qui penes nos erant, & nunc intellexerunt Hebdomadas Danielis breui complendas, quod iuſtus occiſus, vel breui occidendus. Memẽtote etiam quod Patres noſtri admoniti ſunt à Daniele, cùm fuit in Babylone (vndè eius placito venerunt in Hiſpaniam) quod prophetauit ille de morte iuſti, cuius cauſa deſolandum eſſet Templum Hieroſolymitanorum,* &c. *Bene valete, Hieroſolymis quinto die menſis Hiſam.* Inter iſtos autem Hebræos illi erant SS. Prophetarum ELIÆ & *Eliſei* ſucceſſores, de quibus Luitprandus iam antè relatus. Ex dictis etiam roboratur id, quod Ioannes Pineda *e*, & alij nonnulli referũt: Toleti extitiſſe antiquiſſimam & libertimam Synagogam, quæ Chriſtum tamquam Meſſiam Deique filium ſemper venerata fuit. Propterea ibi à S. Iacobo ordinatus fuit primus Epiſcopus S. Elpidius, de quo plura dicto *cap.* 14. Ratio, cur in Hiſpanias fugerint Hebræi, ea aſſignatur; quòd à priſcis temporibus, etiam in medio Gentilitatis, antequam Euangelium annuntiaretur, plures ibi extiterint vnius veri Dei cultores: quodque Hiſpani, teſte Diodoro *f* *cum aduenis humani, atque hoſpitales eſſent, & aduenientes exteros benignè hoſpitio reciperent.* Sunt etiam non ignobiles Scriptores, qui autumant nauem Ionæ, vndè proiectus fuit in mare, Hiſpanicam fuiſſe, & per *Tharſis*, quò fugiebat, deſignari Hiſpaniam (nempe *Tharteſſum* Boeticæ vulgo Tarifa: ſicut & per *Ophir*, de quo libri 3. Regum capite 9. Alij aliter, & veriſimiliùs, quoad hoc ſentiunt) Cæterùm nautas illos fuiſſe vnius veri Dei cultores indicant iſta Ionæ verba cap. primo ſub finem: *Et timuerunt viri timore magno Dominum, & immolauerunt Hoſtias Domino, & vouerunt vota.* Quod ſanè confirmat lectio Hebrea: *Timuerunt autem viri illi timore*

a Lib. 3. c. 6.
b Ad. an. Chr. 34. & 37.
c Lib. 4. c. 14.
d Ad an. mundi 3449.

Littera antiquiſ. Iudæorum Hiſpanorũ.

e Lib 4. Monarch. Eccleſ. c. 18.

f Lib. 6. c. 9.

Cur olim Iſraelitæ in Hiſpaniam fugerint.

Digitized by Google

ingenti IEHOVAM, *& immolauerunt Hoſtiam* IEHOVÆ, *voueruntq́; vota.* Iſta occaſionaliter: ſed quæ noſtri Inſtituti propria ſunt, proſequamur.

CAPVT VIII.

Referuntur quædam notabilia de Ordine Prophetico poſt captiuitatem Babylonicam: & quando inditum nomen ESSENI.

305. QVòd à captiuitate Babylonica vſque ad Chriſti Domini aduentum, continuatâ ſucceſſione, ſubſtiterit Eliana poſteritas, etiam probatum manet authoritatibus *cap.* 2. 3. *&* 4. adductis. Hîc autem conſequenter dumtaxat quædam magis notabilia, quæ poſt iſtam captiuitatem contigêre, commemorabimus Annis circiter ſeptuaginta poſt captiuitatem Babylonicam Pythagoras ille celeberrimus in Phœniciam nauigauit, & Carmelum conſcendit, ac ibi aliquamdiù moratus fuit: prout refert Iamblicus Chalcedonenſis Philoſophus, *in eius vita cap.* 3. cuius verba ſunt: *Ab Ægyptiis quibuſdam nautis opportuniſsimè in littora, quæ ſubſunt Carmelo, Monti Phœniciæ, appellentibus, tranſuectus fuit Pythagoras: vbi Solus in templo, vt plurimùm, degebat.*

Pythagoras Carmelum conſcendit.

Homines autem loci illius benignè ipſum, datis dextris, exceperunt, &c. *Si quid contuliſſent rerum ſummam hominis æſtimationem pretiumq́; præuidentes, libenter conferebant.* Infrà ſubiungit: *Iam tum deſcendens à ſummis extimiſq́; Carmeli collis viſus* &c. *Hic Mons multis inacceſſus erat.* Manſit itaque in Carmelo cum incolis eremitis, ELIÆ poſteris, cum ipſis quandoque conferens: & ad imitationem eorum, ſolitariam vitam ibi agentium, etiam ipſe *ſolus in templo* (ab ELIA ædificato, *Semnion* nuncupato, de quo *cap.* 16. dicemus) *vt plurimùm degebat.* Eamdemq́ue vitæ rationem eo loco æmulabatur, & didicit, quàm diſcipulis poſtea tradidit, prout palam innoteſcit ex collatione Inſtituti profeſſionis Propheticæ cum dogmatibus & obſeruantiis Pythagoricæ ſcholæ: in cuius alumnis veſtigia, & veluti vmbroſa delineamenta cernebantur virtutum monaſticarum: Obedientiæ, ſcilicet, Paupertatis, imò & Caſtitatis, Silentij, Abſtinentiæ à vino, diſcuſſionis ſui quotidianæ, vitæ collegialis: & quod magis mirum, etiam albis veſtibus, ſeu palliis, vtebantur, vt habet idem Iamblicus *de vita Pythagoræ cap.* 21. Hinc Ioſephus *contra Appionem* hæc de Pythagora: *Pythagoras igitur Samius, cum ſit antiquus quidem ætate, ſapientia verò & diuinâ pietate Philoſophos omnes excellens, non ſolùm, quæ noſtra ſunt, agnouiſſe manifeſtum eſt, ſed etiam æmulatus ea ex multis apparet.* Ex Hermippo, de eodem Pythagora ſcribit, *dicitur enim verè, quòd ille vir multas Iudæorum leges in ſuam tranſtulit Philoſophiam.* Genebrardus lib. 2. Chronol. ad annum

Et aliquamdiu ibi manſit, hauſitq́; dogmata, & vitæ rationem quam poſtea ſuis tradidit diſcipulis.

In quibus Monaſticæ vitæ imago aliqua cernebatur.

Digitized by Google

annum mundi 3944. *Eſſeni*, inquit, *valde augentur, aſſines Pythagoreis*. Hæc latius proſequitur Lezana *tomo* 1. *Annal. ad annum mundi* 3515. *ante Chriſtū* 538. vbi inter alia hæc habet: *Et vt vno verbo plura concludamus, legat qui volet Pythagoræ vitam, carmina, ſymbola, hieroglyphica, & documenta, & pleraq; prorſus iis ſimilia, quibus Carmeli incolæ, & alij Prophetæ imbuti erant, reperiet*.

306. Anno mundi 3545. ante Chriſtum 508. (ſunt qui referunt ad annum ſequentem) Romani, abrogato nomine Regis, quod in vſu apud eos fuerat per 244. annos, Conſules introduxerunt, qui annuo Magiſtratu, Regiâ auctoritate, & pari iure fungentes, Romanæ præeſſent potentiæ. Eodem etiam tempore Iudæorum Reſpublica, antè per captiuitates attrita, reſtituta fuit: prout refertur *lib*. 1. *Eſdræ cap*. 6 Tunc quoque reſtauratus fuit, & refloruit Propheticus Ordo, cuius cultores primùm nuncupati *Prophetæ* & *Prophetarum Filij*, deinde etiam dicti *Rechabitæ*: ſub ea tempora tertium quoque ſortiti ſunt nomen, & vocati *Eſſæi, Heſſæi*, ſeu *Eſſeni* à voce Hebræa *Chaſid* quod eſt *Sanctus*: aut certe quaſi *Eliſeni* ab Eliſæo. *Eſſenos* autem ſpiritualem ſobolem fuiſſe Filiorum Prophetarum, & Rechabitarum, ac eiuſdem Inſtituti, neruosè oſtendunt Waſtelius & Lezana locis *cap*. 4. adductis: & tradunt alij ibidem relati.

Annis circiter 500. ante Christum cum reſtauraretur Reſpublica Iudæorum, etiā refloruit Propheticus Ordo: Et ſub ea tempora inditum nomen Eſſeni.

307. Nonnulli quidem *Eſſenos* quoad rem, & nomen circa Chriſti ortum primordiale habuiſſe principium exiſtimarunt: at eos centuriis aliquot annorum præextitiſſe vt certum, & indubitatum habendum, ex teſtimoniis ſcriptorum Ethnicorum, Hebræorum, & Doctorum Chriſtianorum, quin & Sacris Litteris. Breuitati hic ſtudentes vnum ex ſingulis adduxiſſe contenti erimus. Ex Ethnicis primus occurrit Plinius relatus *cap*. 3. de Eſſenis ſcribens: quòd ſit *Gens æterna* ſubſiſtens *per ſeculorum millia*. Quibus ſanè longæua eorum ſucceſſio innuitur, & quòd ſaltem aliquot ſeculis iam tum extitiſſent. Ex Hebræis adeſt eorum celeberrimus Hiſtoriographus Ioſephus, qui variis locis ſcribens de Iuda, qui clarus erat tempore Ioannis Hircani, plus quam vno ſeculo ante Chriſti ortum, eum, *Eſſæum* vocat. Ita de Bello Iudaico *lib*. 1. *cap*. 3. & *de Antiquitatibus lib*. 13. *cap*. 18. Item *eodem libro cap*. 8. agit de Eſſenis tempore Machabæorum exiſtentibus, & *lib*. 18. *cap*. 2. ſic de eiſdem: *Iudæi patriæ ſapientiæ ſtudioſi iam inde à multis retrò ſeculis in tres ſectas erant diuiſi, Eſſenorum* &c. In alia editione paulò aliter habetur. videlicet: *Iudæis igitur Philoſophiæ tres erant, iam inde ab initio inſtitutis patriis derelictæ: Eſſenorum* &c. Poſterioris loci mentionem facit S. Hieronymus *lib*. 2. *contra Iouinianum*, vbi ait, *Ioſephus in ſecundo Iudaicæ captiuitatis hiſtoriæ, & in* 18. *Antiquitatis libro, & contra Appionem duobus voluminibus tria deſcribit dogmata Iudæorum, Phariſæos, Saducæos, Eſſenos. Secta* ſeu *dogma* idem eſt apud illos authores quod *Congregatio* ſeu *Inſtitutum*.

Errant autem qui exiſtimant Eſſenos primū incæpiſſe circa Saluatoris ortum.

Idque manifeſtum eſt ex Scriptoribus Ethnicis, Iudæis & Chriſtianis.

Plinio, & Ioſepho.

Ex Chriſtianis, diſertis verbis id aſſerit celeberrimus Chronographus relatus hic ante ſub finem *capitis* 3. & *cap*. 4. *numer*. 278. In ſacra Scriptura etſi *Eſſenorum* mentio non fiat ſub iſto nomine, habetur tamen in libris

Ac Genebrardo ad an. mundi 3272.

Digitized by Google

Machabæorum ſub nomine *Aſſidæorum:* quos eoſdem cum *Eſſenis*, ſolo nomine diuerſos, aut certè eiuſdem Inſtituti cum ipſis: atque SS. Prophetarum ELIÆ & *Eliſei* poſteros, ſatis conſtat ex dictis eodem capite, & mox dicendis.

CAPVT IX.

De nomine Aſſidæorum, *attributo Prophetici Inſtituti alumnis, & de peculiaribus illorum exercitiis.*

308. SIcut Euangelicæ Legis cultores primùm dicti, *Diſcipuli,* & *fratres*, deinde nuncupati fuêre *Chriſtiani*: ita etiam eiuſdem Inſtituti, ſeu Ordinis Religioſi profeſſores quandoque occaſione variationis alicuius notabilis, aut à locis, quæ inhabitarunt, aut ex aliis cauſis, varia ſortiti ſunt nomina: vt Ordinis S. Benedicti appellantur Benedictini, Caſſinenſes, Cluniacenſes, &c. Ordinis S. Dominici Prædicatores, Dominicani, Iacobini, Ordinis S. Franciſci Minoritæ, Franciſcani, Recollecti. Similiter ELIANVS Carmeliticus Ordo intra ſpatium annorũ bis mille quingentorum, & vltra, tot inter rerum, locorum, temporumque varietates, varia etiam acquiſiuit nomina. In veteri autem Lege, præter iam dicta, etiam ſolemne fuit *Aſſidæorum.* Quando autem id primùm inditum fuerit, non ita compertum eſt: id certum, quòd ſaltem annis plus quam ducentis ante Euangelicam Legem; nam circa annum mundi 3847. ante Chriſtum 206. illorum ſub iſto nomine aliquoties eſt mentio in libris Machabæorum: & quidem *libro 1. cap. 2.* his verbis: *Tunc congregata eſt ad eos Synagoga Aſſidæorum, fortis viribus ex Iſraël, omnis voluntarius in Lege.* Vocantur *voluntarij in Lege;* quia Legis; inſuper & aliorum piorum exercitiorum conſilij, ſeu ſupererogationis, erant obſeruantiſſimi. *Fortes viribus*, tùm *quantùm ad robur corporis & ſpiritus,* inquit Lyranus: tum quia multi erant numero. Nomen *Synagoga* denotat Congregationem, ſeu adunationem; *Aſſidæi* enim vnum *corpus*, Collegium, ſeu Ordinem Iudæorum eo tempore conſtituebant. Vndè Serarius, qui præ cæteris accuratè ſcribit de *Aſſidæis*, de illis in Harmonia Machabæorum [a]; ait: *Ex quibus etiam apparet, fuiſſe homines iſtos à cætero Iudæorum populo Inſtitutis, & nomine diſtinctos, ſocietate verò inter ſe ſanctâ, & religioſâ deuinctos.*

Ordines Religioſi ſucceſſu tẽporis varias quandoq; appellationes ſortiuntur.

Ita Prophetici Ordinis cultores in veteri Lege primùm dicti Filij Prophetarum, *deinde* Rechabitæ *&* Eſſeni *ac etiam* Aſſidæi.

a *Serar.* in c. 7. l. 1. & c. 14 l. 2.

309. Quoad nominis Etymologiam *Aſſidæi ab aſſiduitate cultus diuini dictos*, ſentiunt S. Thomas; Rabanus, Hugo Cardinalis, Lyranus, Dionyſius, apud Lezana *tom. 1. Annal. ad dictum annum.* Ita etiam Eſſenos (quibus cum *Aſſidæi* Inſtituto conueniebant, aut iidem erant, vt iam dictum, & mox confirmabitur, ab aſſiduitate contemplandi, & orandi, *Eſſæos,* dictos

Cuius nominis etymologia declaratur.

Digitized by Google

ctos ſcribit vetuſtus Pater S. Nilus in Aſcetico, vbi loquens de illis, dicit, *Contemplationi vacant aſſiduè, ex quo Eſſæi appellantur.* Alij verò, vt Lorinus, Serarius, Boulducus &c. (apud eumdem) exiſtimant, nomen *Aſſidæi* deriuari à voce Hebræa *Chaſid*, ſeu *Haſid*, quod eſt *ſanctus, pius, benignus, & miſericors*: vnde etiam plerique deriuatum autumant nomen *Eſſeni*, ſeu *Eſſæi*: prout capite præcedenti dictum eſt.

Annotat autem Lezana ibidem, *Chaſid* non ſignificare quomodolibet iuſtos, pios, aut miſericordes, & qui operibus ſupererogationis incumbebant, ſed denotare vnam congregationem, & ſocietatem talium hominũ, ſeu vnum cœtum, collegium, vel inſtitutum illorum, qui ſocietate inter ſe initâ, ex peculiari quadam viuendi forma, ſeu ritu, religionem ac pietatem ſectabantur. Ita expreſsè Serarius [a]. Idem ſequitur Gaſpar Sanchez [b].

[a] In Trihæreſio lib. 3. c. 7. & in Mineruali lib. 5. c. 9.
[b] In cap. 2. lib. 1. Machab. nu. 38. & c. 7. n. 7.

310. *Aſſidæos* autem fuiſſe eiuſdem Ordinis, ſeu Inſtituti cum Eſſæis ſeu Eſſenis, expreſsè tradunt Genebrardus iſtis verbis: *Aſſidæos, id eſt Eſſæos quaſi ſanctos.* Vide ſub finem *capitis* 3. & Serarius variis locis: multorumque aliorum authoritatibus & rationibus idem confirmat Lezana ibi ſuprà. Vnde infert, eos iuxta illius temporis rationem, ac limitationem, Religioſos meritò appellari; quia inter ipſos aliqui ſaltem erant triplici Religioſi ſtatus vinculo (modo ſanè illi imperfectæ Legi accommodato) obſtricti. Propterea Salianus ad annum mundi 3893. nuncupat *Aſſidæos & Eſſenos Religioſos illorum temporum*: ſcilicet legis veteris.

Illorũ exercitia.

311. Idipſum etiam ſatis eruitur ex illorum peculiaribus exercitiis quæ ex Rabbinis proferunt iidem Serarius in Mineruali lib. 5. [c] & Lezana in Annalibus [d]. Ea ſunt: *Diſtribuebant diem in tres partes, quarum vnam dabant precationi, alteram Legi, tertiam operi.* Peculiaria illis erant. *Non attollere oculos vſque ad decem cubitos. Non incedere retecto capite. Diſponere cor ſuum ad precationem. Non reſpicere ad latera. Circuire, ne moleſtiâ Cœtum afficerent. Si quem ad iram prouocauerant, ſtatim eum placare. Vocem dulcem habere, & deſcendere vel demittere, ſed ad interrogationem Legis.* De iiſdem etiam illa feruntur: *Quotidie hoſtiam immolabant. Voluntas eorum non erat abſque voluntate cœli, id eſt Dei. In menſa de Lege ſermo erat: & dabant ex ea pauperibus. Cuſtodiebant ſe etiam à cogitatione.* Quæ certè omnia pietatem ſpirant, & ſtatum Religioſum denotant.

[c] Cap. 11.
[d] Tom. 1. ad an. mũdi 3621. ante Chriſtum 414.

Omnes quidem Dei cultui peculiariter erant mancipati: aliqui tamen matrimonio erant iuncti, alij non.

312. Animaduertendum verò; ipſorum *Aſſidæorum*, ſicut & Rechabitarum, ac Filiorum Prophetarum, diuerſas fuiſſe vitæ formas; etſi enim commune omnibus eſſet, pietatis, virtutis, & cultus Dei ſpeciale ſtudium; quidam tamen coniugij legibus adſtricti erant (pauciores quidem ex Filiis Prophetarum, plures autem ex Rechabitis, & *Aſſidæis*) alij verò matrimonij iura repudiantes Caſtitatis & Virginitatis cultores erant, de quibus S. Hieronymus *ad Euſtochium*, ſcribit: *Virgo* Elias, *Eliſeus Virgo, Virgines multi Filij Prophetarum.* Et Bellarminus *tomo* 2. *Controuerſiarum lib. de Monachis cap.* 5. de iiſdem: *Habemus deinde in eodem Teſtamento veteri* Eliam *Eliſeum, &*

Filios Prophetarum ſine vxoribus & diuitiis in hoc mundo vixiſſe. Hi poſteriores, in Caſtitate, & abiectis terrenis poſſeſſionibus, in Paupertate ac Obedientia, vni Superiori in Congregatione aliqua, ſeu collegialiter viuentes, Legis veteris Religioſi & Monachi, ac Monaſtici Inſtituti Duces, Principes, Coryphæi nuncupantur à Patribus, & Authoribus relatis *capite 1. & parte 2. cap. 1.* Alij autem, *quaſi Religioſi* dici poſſent (ſicut nunc ſunt Ordinum Religioſorum Tertiarij) præſertim illi, qui (excepta Caſtitate) Monaſticarum Inſtitutionum obſeruantes erant, prout Rechabitæ omnes: qui licet matrimonium iniiſſent, tamen *vinum in ſempiternum non bibebant, & domos non ædificabant, & ſementem non ſerebant, & agros non poſſidebant, & vineas non plantabant, nec habebant*; prout hæc, & alia, de ipſis pleniùs teſtatur Ieremias Propheta *cap. 35.*

Et hi veraciter erãt Religioſi: iſti autẽ quaſi Religioſi, ſicut nunc ſunt Ordinum Tertiarij.

CAPVT X.

Memorabilia quædam huius Ordinis quæ acciderunt propè Chriſti ortum.

Annis ante Chriſtũ 77. reuelatur Carmelicolis ortus S. Annæ, Virginis Deiparæ, & Chriſti, ex Emerentianæ & Stollani connubio.

313. ANno mundi 3976. ante Chriſtum 77. contigit inſignis illa viſio & memorabilis hiſtoria Reuelationis factæ Filiis Prophetarum Montis Carmeli incolis, Inſtituti Eliani aſſeclis, de ortu, Parentibus & conſanguineis Deiparæ Virginis MARIÆ, quâm referunt authores graues non pauci, videlicet S. Cyrillus, Paleonydorus, Gulielmus Pepin, Petrus Morales, Ioannes de Carthagena, Laurentius Cuperus, & alij apud Lezana [a]. Quorum verbis prætermiſſis, vitandæ prolixitatis cauſa, ſic eam exhibemus: *Appropinquante plenitudine temporis, quâ per filium ſuum Deus humanum genus redempturus erat, ſeptuaginta ſeptem annis ante Verbi Diuini Incarnationem, Emerentiana Virgo ex ſtirpe Dauid, ætate nubilis, à parentibus ex veteri inſtituto, deſtinata matrimonio, primùm refragata, rem detulit ad Filios Prophetarum, in Carmelo, quorum piis colloquiis, & ſanctis Inſtitutionibus educata, Vitæ Virginalis deſiderium conceperat. Carmelitæ in ieiunio & oratione Deum conſuluerunt, donec eorum tres, in ſpiritu rapti radicem vìdere pulcherrimam, geminam ex ſe arborem emittentem, è quarum altera ſpecioſa prodiit virga pulchriorem producens florem: altera verò ſpecioſior ſpecioſiſſimum germinauit ramum, è quo prodiit flos puriſſimus atque fragrantiſſimus, odore Deiſuo cœlum & terram perfundens. Hac radice ſic viſa, audita eſt vox, dicens: hæc radix eſt Emerentiana noſtra, magnæ propagationi deſtinata. Virgo itaque caſta, accepto hoc oraculo, Deo & parentibus obediens, nupſit Stollano Viro iuſto, & Deum timenti. Ex illo matrimonio prodiêre duæ frugiferæ arbores, altera Sobe (aliter etiam Eſmeria nuncupata) Mater S. Eliſabethæ, quæ genuit S. Ioannem Baptiſtam Præcurſorem Domini: & altera glorioſiſſima Anna mater puriſſimæ Virginis MARIÆ, de qua natus eſt Ieſus Chriſtus.*

[a] Tom. 1. Annal. & in libro *Maria Patrona* cap. 5. n. 4.

314. Abbas

Digitized by Google

314. Abbas Trithemius *libro de B.Virgine in Vrticeto cap.13.* illuſtrans genealogiam eiuſdem SS.Deiparæ, de parentibus S.Annę hæc habet: *Lucas ſcribit genealogiam Ioſeph legalem,& Matthæus naturalem. Concordat in eã ſententiam & Damaſcenus. Ioachim autem duxit vxorem nomine Annam,quæ filia fuit cuiuſdam nobilis & iuſti viri,qui dicebatur Stolanus, de tribu Iuda, & nomen vxoris eius Emerentiana,de qua genuit duas filias, Annam,ſicut dictum eſt,vxorem S.Ioachim, quæ peperit ei* MARIAM *innocentiſſimã ſemper Dei Genitricem,& Eſmeriam vxorem Afræ cuiuſdam, Religioſiſſimi Iudæi, quæ peperit Eliſabeth matrem S.Ioannis Baptiſtæ,& filium nomine Eliud, qui genuit S.Martialem.*

Quorũ genealogiam ſuccinctè deſcribit Trithemius.

315. Huc quoque tendit hiſtoria,quam dictus Lezana ex libro de Ortu Virginis, inter Opera D.Hieronymi relato,ex Petro Dorlando & aliis refert eodem tomo Annal. *ad annum mundi 4051. ante Chriſtum ſecundo.* De virga arida Ioſephi diuinitùs inter alias virgas ſola floreſcente. Clariſſimus Poëta Baptiſta Mantuanus Noſter *Parthenices Marianæ lib.2.* eamdem latè deſcribit:vnde hæc pauca damus,

De arida virga S. Ioſephi floreſcente.

Tum diuina, preces, mens, quæ non deſpicit æquas,
Ad ſummum ſecreta dedit reſponſa choragum
Sacrorum, tenues fugit leuis ille per auras
Ingreſſuſq; ſenis nocturna cubicula ſomnos
Abſtulit, & tali eſt aggreſſus voce pauentem:
Sumere thraicia virgas de fronde tribules
Quemq; ſuam, & ferri ſumptas in templa iubeto.
Manè reuertantur, cuius frondere cacumen
Videris, illius domino coniunge puellam.
Hæc ait: & motu, abiens euanuit, alis.

Deinde eleganter proſequitur, qualiter S.Ioſephus, cuius ſola virga reperta fuit floruiſſe,iuuenibus aliis reiectis,Sanctiſſimam Virginem in matrimonium acceperit.Inter iſtos, ipſius Virginis connubium expetentes,vnus erat Agabus: de quo Petrus Dorlandus *in vita S. Annæ cap.6.* hæc enarrat: *Vox diuina ex propitiatorio ad Pontificem audita eſt, iubens omnes viros cœlibes de ſanguine* MARIÆ, *& ſtirpe Dauid,poſtridiè ad templum conuenturos, cum virga arida quæ in cuius manibus florêre inciperet,eum Virginis ſponſum declararet. Interea Agabus caſto Virginis amore euentum magicâ arte ſciſcitans, nihil ſcire potuit, præterquam magnum in Virgine latere ſacramentum. Quocirca repulſam paſſus,ad Carmelitas ſe contulit, vbi ſanctam vitam vixit vſque ad Apoſtolorũ prædicationem,quã illis(vt eorum atteſtantur actus)coniunctus eſt.*

De Agabo fabricatore primæ Capellæ in Mõte Carmeli ad honorem Virginis Deiparæ.

De quo inſigni carmine canit Mantuanus ibidem: paucula dumtaxat excerpimus:

Solus in aëriæ turris faſtigia ſecum
Arma, togaſq; ferens ſacrauit manibus aram
Sub dio: teſtis nemo niſi ventus & aſtra:
Nocturnaſq; preces iterans præſcire volebat
Parthenicesne ſibi thalamum ſperare liceret.
Ecce per aërios tractus magno agmine ab orco

Spiritus

Digitized by Google

Spiritus obſcuris ad turrim annauigat alis.

Et poſt multa,

Pœnituit, ſecumque putans audita, ſeueros,
Carmeli Patres adiit (tunc omnis Eremi
Cura fuit penes hos, & cælibus otia vitæ)
Moribus auxilium fractis habiturus, vt altam
Se tulit in Montis requiem, ſyluaſq; ſilentes
Per ſecreta tulit greſſum Speleæ: virumque
Viuendi cæleſte genus miratus, amorem
Imbibit immenſum cœli: ſeq; ipſe peroſus
Incola Carmeli vixit:

316. Illis etiam temporibus celebriores inter Eſſenos habebantur Manachemus: de quo Ioſephus [a] referens quæ prædixerat de Herode: qui omnes Eſſenos propter ipſum honorauit. Quod etiam annotat Bergomenſis circa annum Chriſti 30. *Hos Eſſenos ſeu Eſſæos propter Manachemum quemdam inter eos virum ſanctum Herodes Antipas, dum vixit, honorauit.* (fallitur in Herode qui non erat Antipas, ſed antiquior Herodes Rex Iudææ) Scariothus quoque, de quo Paleonydorus *lib. 1. cap. 5.* hæc ſcribit: *De horum* (Eſſenorum) *congregatione erat ille magnus Abbas & Propheta Schariothus, qui (teſte magiſtro hiſtoriarum) fuit vnus illorum, qui Chriſto reſurgenti conſurrexit.* Et Brocardus in Terræ Sanctæ deſcriptione hæc de eodem: *Ex Bethleem vnâ leucâ, & ampliùs, in via, quæ ducit Thecuam, eſt ſepulchrum S. Carioth Abbatis cum ſuis Monachis, quo migrante omnes migrauerunt, & fuit illuc magnus populorum concurſus.* Bartholomæus quoque Caſſaneus [b] loquens de Monachis veteris Legis, conſequenter ſic habet: *In volumine Eccleſiaſt. hiſtoriæ in Rubrica de ſignis de morte Domini habetur de S. Scarioth, qui Abbas Monaſterij fuiſſe dicitur: quo mortuo eius Monachi ſub eius obedientia degentes inconſolabiliter doluerunt: Ex quo comprehenditur, quod Scarioth Abbas fuit, & non ſimpliciter Abbas, ſed ſub ſe Monachos habuit.* De eodem agunt alij relati à Lezana *tom. 1. Annal. ad annum mundi 4065. n. 9.*

Inter Eſſenos tunc celebres erãt Manachemus,

Et Scariothus.

[a] Lib. 15. Antiquit. cap. 13.

[b] In Catalogo gloriæ mundi 4. parte conſiderat. 53.

Eodem tempore viuebat Apollonius ille Eremita, natione Græcus, de quo ſcribit Troilus Malvetius *in Tractatu de Canonizatione ſanctorum,* ſub finem: *eum tempore Chriſti in quadam ſilua paſtoribus prædicantem, Chriſtũ verum eſſe Meſsiam, à Iudæis clauis ligneis in Domino paſſum eſſe martyrium, & per Nicolaum primum canonizatum fuiſſe.* Exiſtimat ipſum fuiſſe primum per Romanum Pontificem canonizatum de quo tamen Bellarminus & alij aliter ſentiunt. De S. Ioanne Baptiſta, tunc quoque à puero in deſertis agente, teſtimonium perhibet ſacer textus: *Puer autem creſcebat, & confortabatur Spiritu, & erat in deſertis vſque in diem oſtenſionis ſuæ.* Ita *Lucæ* 1. De illo autem inter *Eſſenos* conuerſante, eorumque Inſtitutum profitente, & ſua eximia ſanctitate mirificè illuſtrante agetur capite ſequenti.

De Appolonio Eremita tempore Chriſti martyrio affecto.

Digitized by Google

CAPVT XI.

Tempore Chriſti & Apoſtolorum, in primordiis Eccleſiæ, Inſtitutum Propheticum Elianum magnoperè vigebat in Carmelo, ac alijs Palæſtinæ, & Ægypti locis.

317. QVòd vinea Carmeli, ab Elia plantata, ab *Eliſeo*, rigata, & à Deo, cum incremento, iugiter conſeruata, mirificè effloruerit, & fructificauerit in primitiua Eccleſia, comprobatur tum Sacrorum, tum cæterorum Scriptorum authoritatibus. Et quidem quoad Sacros, S. Lucas *in actis Apoſtolorum capite* 11. nomine *Propheta*, & *cap.* 3. per iſta: *Vos eſtis Filij Prophetarum*, non denotat eos, qui futura aut occulta pandebant, ſed qui ſpecialiori Dei cultui, & obſequiis vitam ſuam nuncupauerant, imitatores ſcilicet, & poſteros SS. Prophetarum Eliæ & *Eliſei*; tales enim plures cognoſcens S. Petrus præſentes concioni, quam habebat, poſt miraculum in ſanato claudo ex vtero matris; vt eos vehementiùs attraheret, cognominans eos proprio titulo, quem à Prophetis traxerant: dixit eis: *Vos eſtis Filij Prophetarum*. Ita Ioannes Patriarcha Ieroſolymitanus [a]. Idem copioſè probant Lezana [b], & Waſtelius [c], vbi concludens, ait: *Puto, quòd in vniuerſa Scriptura non reperies, vbi vocabulo Filiorum Prophetarum totus ipſe intelligatur populus, vel non ipſa poſteritas Sanctorum* Eliæ *& Eliſei.*

Per illa Vos eſtis Filij Prophetarũ, *& nomine* Prophetæ *in Actis Apoſt. deſignantur poſteri & imitatores, SS. Prophetarum* Eliæ *& Eliſei.*

318. Id etiam confirmatur ex Euſebio Cæſarienſi *libr.* 2. *hiſtoria Eccleſiaſt. cap.* 3. eos nuncupante *Prophetici Ordinis viros*. Verba eius referentur *cap.* 14. Eſt autem *Ordo Propheticus* ſeu *Prophetalis*, à Prophetis inchoatus & propagatus. Alij appellant *Profeſſionis Prophetica viros*. Ita Genebrardus *lib.* 1. *Chronologiæ*: aut *Inſtituti Prophetici*, vt habet Bolducus *de Eccleſia ante Legem lib.* 1. *cap.* 5.

Waſtelius ibidem ex S. Chryſoſtomo, Theophylacto & aliis de iiſdẽ veteribus Religioſis explicat illa S. Lucæ verba [d]. *Erant autem in Ieruſalem habitantes viri Religioſi ex omni natione, quæ ſub cœlo eſt.* Et certè illa intelligẽda de Religioſis Filiis Prophetarũ Eliæ poſteris, tradit apertiſſimè præfatus Patriarcha Ioannes, *in dicto lib. cap.* 34. vbi poſtquam declaraſſet, multos Iudæorum diuerſis temporibus, ob captiuitates, & oppreſſiones, patriam ſuam relinquentes, ad diuerſas mundi partes diſperſos, in iſtis regionibus filios genuiſſe, & iſtos ſucceſſiuè alios, loquentes linguas & idiomata gentium illarum regionum, in quibus naſcebantur: *Ex his autem* inquit, *Iudæis natis in regionibus illis, multi, deuotione tracti Terræ promiſſionis, tempore Imperij Tiberij Cæſaris, ad terram illam, cum in pacis teneretur tranquillitate, remean-*

[a] Lib. de Inſtitut. primor. Monach. cap. 37. & 38.
[b] Tom. 1, Annal. in apparatu
[c] Lib. 1. Vindic. ſect. 5. art. 8. §. 7. *ſub finem.*
[d] Act. 2.

Genuina explicatio iſtorũ verborum: erant in Ieruſalem habitãtes viri Religioſi ex omni natione quæ ſub cœlo eſt. *Act. 1.*

remeantes, ſtudebant religioſè illic viuere, copulantes ſe prædictis Religioſis, habitantibus in Terræ promiſsionis vrbibus; præſertim illis, qui manebant in Ieruſalem. Quorum memoratus fuit beatus Lucas in Actibus Apoſtolorum, dicens: Erant autem IN IERVSALEM HABITANTES IVDÆI VIRI RELIGIOSI EX OMNI NATIONE, QVÆ SVB COELO EST. *Habebant ſiquidem prædicti Religioſi tunc manſionem maximè in Ieruſalem: quia cum eſſet Ciuitas inſignis, & Metropolis Iudæorum, in qua cultus diuinus præcipuè vigebat, reperiebant in ea plures deuotos Iudæos, qui ſe ad eorum Religionem cõuertebant. Quos poſtquam prædicti Religioſi in rudimentis diſciplinæ Propheticæ, & Monaſticæ vitæ erudierant, ad eremos transferebant.*

Manſio ſeu Collegium huius Ordinis Ieroſolymis olim erat velut Seminarium ſeu nouitiatus. *a* De Inſtit. prim. mon. c. 35. 36. 37.

Erat igitur in Hieroſolymis velut Nouitiatus, & ſeminarium Ordinis Prophetici: & ibi inſtructi ducebantur ad eremos. Anno autem, quo pro ſalute generis humani Chriſtus crucifixus in cœlos aſcẽderat, in die Pentecoſtes Religioſi iſti, tum qui Hieroſolymis habitabant, tum qui ex eremis aut aliis vrbibus Terræ Sanctæ, iuxta legis præceptum conuenerant, audientes, & videntes mirabilia quæ per Apoſtolos fiebant, ab ipſis baptizati, illorum facti ſunt coadiutores, prout latè refertur in eodem libro per plura capita *b*. Et quidem quòd Apoſtolicæ militiæ pro Euangelij promulgatione, ſocij fuerint, latiùs demonſtrabitur in ſequentibus.

319. Quoad alios Scriptores primus occurrit, qui de Carmelicolis in Primitiua Eccleſia celebre teſtimonium perhibet, vetuſtus Author Ioſephus Antiochenus Diaconus, ſuprà relatus *in Speculo perfectæ militiæ Chriſtianæ cap. 12.* iſtis verbis (quæ quia pauca ſunt, & exprimunt pertractanda in ſequentibus, ea hic repetemus) *Perfectorum militum Chriſti, Apoſtolorum coadiutores ſurrexerunt ſtrenuiſſimi viri ſolitarij, contemplationique dediti, ſanctorum Prophetarum* ELIÆ *& Eliſei ſequaces: Qui de Monte Carmeli deſcendentes, per Galilæam, Samariam & Iudæam fidem Chriſti conſtantiſſimè ſparſerunt. Quique in Virginis* MARIÆ *honorem, in montis Carmeli decliuio, fabricantes Oratoriũ, Saluatoris matri ſpecialiſſimè ſeruierunt.* De iſto Ioſepho, & eius Speculo, ſcribunt Geſnerus, Miræus, Poſſeuinus, & alij plures vetuſti & recentiores, quorum aliquos retulimus *par. 2. c. 2.*

320. Iſtis conſonant peruetuſta Chronica Romana producta *cap. 2.* & alia etiam antiquiſſima Chronica apud Philippum Ribotum *in Speculo Carmelitano* [b] *& Lezana tom. 2. Annal.* *c* ac alios de quibus capite ſequenti. Quoad alios Scriptores Orthodoxos, Iudæos, & Gentiles, eorum teſtimonia de Religioſis in Carmelo & aliis Terræ Sanctæ locis degentibus circa Chriſti ortum, & temporibus Apoſtolorum videri poterunt ſuprà *cap. 2.* & etiam in ſequentibus alia occurrent.

b Lib. 5. c. 8. *c* In Apparata c. 5.

S. Ioannes Bapt. fuit ſectator ELIÆ, *& in modo viuẽdi illis ſimilis,*

Potiſſimùm verò, quantum in exordio Eccleſiæ effloruit Eliana poſteritas, conſtat ex Philone ſcribente de Eſſenis: quorum Inſtitutum ſectatus etiam fuit ſanctiſſimus Chriſti Præcurſor Ioannes Baptiſta. Et ſanè ipſum ELIÆ ſectatorem extitiſſe, tum ſacræ Paginæ, tum Patrum ac Doctorum teſtimoniis non obſcurè oſtenditur, dum inter alia eius encomia aſſeritur vixiſſe: *in ſpiritu & virtute* ELIÆ: id eſt omninò & prorſus in viuendi modo ELIÆ ſimilis. Vnde S. Hieronym. *in Mattheum 11.* Ideo, inquit,

Digitized by Google

quit, dictum fuiſſe, *quia vitæ auſteritas, rigorque mentis,* Eliæ, & Ioannis *pares ſunt, ille enim in Eremo, & iſte in Eremo; ille zonâ pelliceâ cingebatur, & iſte ſimile habuit cingulum.* Sic etiam ibidem Theophylactus: *In Virtute & ſpiritu* Eliæ *venit* Ioannes, *eò quòd Eremita fuit etiam ipſe.* Ob hanc vitæ omnimodam ſimilitudinem Chriſtus loquens de Ioanne *Matth.* 11 ait: *Ipſe eſt* Elias: non in perſona, prout Iudæorum nonnulli putabant, ſed paritate: & quidem ſicut Monaſtici Inſtituti Anteſignanus, & Princeps extitit S. Elias, in veteri lege; ita etiam in noua S. Ioannes Baptista, prout conuincit venerabilis authoritas Patrum. Vndè Cardinalis Bellarminus [a] hæc de illo habet: *Ioannem Baptiſtam Monachorum & Eremitarum Principem fuiſſe ſcribunt ferè omnes Patres.* Hinc & alter quoque Cardinalis Baronius [b] contra Centuriatores Magdeburgenſes inſurgit, quòd impiè, & temerè negauerint Ioannem Monachum eſſe, & Monachorum Anteſignanum: *Eo* (inquit) *deuenerunt ſtultitiæ, vel potiùs meræ iniquitatis, vt malint corrumpere verbum Dei, & Ioannem vitæ otioſæ, & delitioſæ infamare, quàm Monaſticam ab eodemmet Ioanne dimanantem vitam, in Eccleſia altiſſimis defixam radicibus, euangelicâ atteſtatione; vt ſubripi & euelli vſquam poſſit, adſtipulari vel profiteri velle.*

Adeo vt à quibuſdam putaretur in perſona Elias *ipſe.*

Verè Monachus fuit, & in noua Lege Monachorũ Princeps.

a *Bellarm.* lib. 2. Monach. c. 5.

b *Baron.* tom. 1. Annal ad an. Chr. 31.

321. Quòd autem inter Eſſenos vixerit, & vnus fuerit ex eis, diſertis verbis aſſerunt authores, relati ſuprà *cap.* 4. Iſtis concinunt Ferdinandus Velloſillus [c] dicens: *Ioſephus libr.* 18. *Antiquit.* ait, *ante Chriſti aduentum fuiſſe in deſerto Iudææ Collegium Eſſenorum more noſtrorum Religioſorum, & Anachoretarum, qui ſanctiſſimam ducebant vitam, ab vxoribus abſtinentes, quorum inſtitutum ſecutus eſt Ioannes Baptiſta.* Item Ioannes Carthagena [d] *Sine dubio,* ait, *Ioannes vitam egit in deſertis illis inter Filios Prophetarum, tunc dictos Eſſenos, qui* Eliæ *diſciplinam profitebantur.* Hinc etiam ſequitur, ipſius diſcipulos pleroſque inter Eſſenos meritò accenſendos, quos de Chriſto Saluatore inſtruxit, prout latè declarat præfatus Ioannes Ieroſolymitanus & confirmat authoritas Eccleſiæ, in Officio de quo ſuprà *parte* 2. *cap.* 3. vbi de Eliæ imitatoribus & poſteris dicitur, quòd *Ioannis Baptiſtæ præconio ad Chriſtum, & Euangelicam fidem comparati fuerint.*

Vixit inter Eſſenos fuitq; vnus ex eis.

c In Aduert. Theolog. ad S. Ambroſ. quæſit. 13.

d Tom. 4. l. 17. homil. 2. obiect. 10.

CAPVT XII

Loca varia, quæ in primitiua Eccleſia, & etiam ante ac poſt, incoluerunt poſteri ſucceſſoreſq; SS. Prophetarum Eliæ & Eliſei, *deſignantur.*

322. Loca magis nominata, quæ inhabitarunt Filij Prophetarum, & Eſſeni, ſunt Carmelus, locus originalis, & incunabula Ordinis:

Filij Prophetarum & Eſſeni

Digitized by Google

manſiones habuerunt in Carmelo,ſeu loco originali. Regio etiam circa Iordanem familiariſſima fuit habitatio eorum, vt patet ex *lib.*4.*Regum cap.*2. *&* 6.& ex S. Hieronymo ac Iſidor. relatis *parte* 2. *cap.* 1. ſcribentibus quòd *Eliſeus & Filij Prophetarum ſibi ædificauerint caſulas propè fluenta Iordanis*: & ibi moratus fuit S.Ioannes Baptiſta.

Circa Iordanem vbi ædificabant caſulas. In deſerto Thecue. 323. Habitacula etiam habuerunt circa lacum Aſphaltitem,cuius *lib.*1.*Machabæorum cap.*9. mentio fit: *Fugerunt in deſertum Thecue, & ſederunt ad aquam lacus Aſphar*:qui iuxta Lyranum,Dionyſium Carthuſianum,& alios,idem eſt quod mare mortuum:eſtque in Palęſtina haud longè à Iordane; illum autem lacum,cum Plinius a deſcripſiſſet, ſubdit: *Ab occidenti littore Eſſeni*. Et Solinus Plinij veluti Scholiaſtes: *Interiora Iudææ, quæ Occidentem contuentur, Eſſeni tenent* &c. De ijſdem Eſſenis Palæſtinam & Iudæã incolentibus Philo in libro: *Qvòd omnis probus ſit liber*, agit, vbi inter alia: *Nec Palæſtina Syriaque deeſt hoc genus hominum virtutem ſectantium.*

a *Plinius* lib.5. c.17.

Circa Engaldi. 324. Circa illud deſertum Thecue erat Oppidum Engadda, de quo ibidem Plinius: *Infrà hos* (Eſſęos) *Engadda Oppidum fuit*.Etenim Engaddi habitationem fuiſſe Diſcipulorum Eliæ, & *Eliſei*, Filiorum Prophetarũ, ac Eſſenorum clarè habetur ex illis verbis Genebrardi: *Eliſeus conſtruxit cellas Prophetis in Ierichuntis ſolitudine* &c. *ſuitque deſertum hoc vſque Engaddi ab Eſſenis inhabitatum*. Similia habet Iacobus Zeglerus relatus *cap*.4. De eodem illo deſerto hæc habet Andrichomius *in deſcriptione Terræ Sanctæ in Beniamin num*.97. dicens: *Quarentena deſertum inter Ieruſalem,& Iericho incipit iuxta Anathoth, & extẽditur ſupra Galgala,vſque ad deſertum Thecue,& Engbaddi iuxta mare mortuum. Hic commoratus eſt Ioannes Baptiſta, inibique in eius memoriam extructa fuit Eccleſia, & Monaſterium, quod Græci Monachi inhabitabant.*

In Galaad, Galgala Sarepta &c. 325. Manſiones etiam olim habuerunt in Galaad,Galgala, Bethel, Iericho,Sarephta,& Ieroſolymis, vbi erat locus amplus,& quaſi Seminarium tyronum,atque hoſpitium magnum,aptum recipiendis aliunde aduentantibus ad ſolemnitates feſtorum, prout conſtat ex *libro de Inſtitutione primorum Monachorum capite* 35. his verbis: *Religioſi viri Filij Prophetarum, Eremitæ Montis Carmeli, & alij iuxta fluenta Iordanis,& in cæteris eremis,& ſuburbanis Ciuitatum Terræ promiſſionis habitantes, ne præcepta Legis tranſgrederentur, annis ſingulis in Ieruſalem ter conuenire conſueuerant; vt iuxta Legis præceptum, tres feſtiuitates peculiares, Paſchæ, Pentecoſtes & Scenopegiæ illic celebrarent. Et ob hoc quàm maximè manſionem Religioſi Filij Prophetarum habebant in Ieruſalem, vt in dictis feſtis conuenirent ad eam.* Vide etiam,quæ de iſta manſione Ieroſolymitana ex eodem libro relata ſunt capite præcedenti.Erat autem iſtud collegium,ſeu habitatio ſita in monte Sion,in parte illa quæ dicebatur Mello,haud multùm remotè à Cœnaculo illo, in quo Chriſtus vltimam cœnam inſtituit,vt ex eodem libro *capite* 35. habetur: & ex Thoma Waldenſi *de ſacramentalibus* b his verbis: *Prope hoc Cœnaculum contemplatione B.Virginis Carmelitæ hoſpitium acceperunt, illuc ad feſtum Pentecoſtes deſcendentes.*

Ieroſolymis.

b Titulo 9.c.84.n. 2.

326. Poſt paſſionem autem Domini etiam aliam manſionem habuerunt

runt Carmelicolæ in loco dicto *Porta Aurea*, prout habetur ex antiquis Chronicis Romanis & ex hiſtoricis Ordinis: ij ſunt Ioannes de Vineta Armoricus, qui floruit ante annos trecentos, *in Chronico Ordinis* ita ſcribens: *Quidam illorum* (Religioſorum Montis Carmeli) *anno ſeptimo à paſſione Domini, regnante Romano Imperio vſque ad tempus Titi, & Veſpaſiani Imperatorũ, apud Ieruſalem in Porta Aurea religiosè conſederunt.* & Ioannes Groſſius Ordinis Generalis electus anno 1389. *in Viridario Ordinis claui* 1. his verbis: *Sicut in Chronicis Romanis legitur tempore prædicationis Apoſtolorum, anno à natiuitate Domini quadrageſimo primo, regnante Imperio Romano, ad tempora Titi & Veſpaſiani apud Ieruſalẽ in Porta Aurea, vbi Ioachim & Anna, progenitores Virginis* MARIÆ *ſibi mutuo obuiauerunt, religiosè conſederunt. Et ibi ad honorem, vbi concepta fuerat, Eccleſiam conſtruxerunt, & vnà cum Apoſtolis in multis regionibus ſinẽ Chriſti conſtanter prædicauerunt.* *Vbi etiam fuit celebre illud Collegium, ſeu Conuentus in loco dicto* Porta aurea. *Prout habetur ex vetuſtis Chronicis & hiſtoricis Ordinis:*

Ita habent exemplaria antiqua MSS. In impreſſo Veneto paulò aliter id refertur: in quo rectè notat Lezana, errorem typographicũ quoad numerum annorum irrepſiſſe. Haud multùm diſſimilia ſunt quæ Ioannes Hildesheim, etiam vetuſtus & inſignis ſcriptor, quondam S.Petri Thomę Diſcipulus, *in libro de principio Ordinis Glorioſiſſ. Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo, contra detractores cap.* 14. ſic commemorat: *Traditum tenemus à Patribus, quòd primus Conuentus Ordinis poſt Montis Carmeli Collegium fuit in loco, qui Porta Aurea dicitur, in quo Ioachim & Anna conuenerunt, & in illam coniunctionem conſenſerunt, ex qua Glorioſa Virgo concepta fuit, & nata: quaſi B.Virgo diceret, ibi meritò debent morari fratres mei, vbi primò tractatum eſt de conceptione mea.*

Ferè eadem habeat Ioannes Palæonydorus *in hiſtoria Carmelitana libro* 2. *cap.* 1. Balduinus Leerſius *in Collectario exemplorum cap.* 1. & Petrus Lucius *in compendio hiſtoriali.* Præ cæteris autem accuratè (vt ſolet) id pertractat Lezana *tomo* 2. *Annalium ad annum Chriſti* 40. vbi *num.* 4. circa præfata ex Ioanne Hildesheim, addit: *Potuit autem hic Pater hanc nouam manſionem primum Conuentum Ordinis, poſt Montis Carmeli Collegium, appellare; quia vel fuit primus in Lege noua, poſt receptum ab Elianis Chriſti Euangelium, vel quia fuit primus ſub titulo forſan B. Virginis de Monte Carmeli, prout relata ipſius indicant verba; cum ſub hoc tempore primùm eo titulo cognominari cœperint.* Ibidem *numer.* 7. ex Arnoldo Boſtio & Palæonydoro tradit, manſionem illam, ſeu Monaſterium in Porta Aurea, *Sanctæ Annæ* nuncupatum, renouatum fuiſſe à S.Helena circa annum Chriſti 326 & quòd illud ſequentibus temporibus ſemper celebre fuerit: prout etiam conſtat ex vita S.Angeli, ſcripta ab Enoch Patriarcha Ieroſolymitano: in qua *cap.* 3: legitur, parentes S. Angeli in Eccleſia illius Conuentus ſepulturæ traditos: ipſumque S. Angelum, & eiuſdem fratrem Ioannem in illo monaſterio habitum Religionis ſuſcepiſſe. *In eo S. Angelus & eius Frater habitũ religioſum ſuſceperunt.*

327 Colonias quoque duxerunt in Ægyptum, prout ſcribit Philo libro *de Vita contemplatiua*, ſic: *Hoc genus* (Eſſenorum) *reperitur in multis Orbis regionibus, meritò, vt abſolutæ probitatis receptum à Græcis atque Barbaris, maxi-*

Digitized by Google

mè tamen in Ægypto, frequentatur per præfecturas ſingulas. Et quidem circa Alexandriam, vbi à S. Marco in Euangelica Lege inſtructi fuêre: de quibus in ſequentibus. Et circa locum ſeu ſtagnum *Mariam*: prout habetur ex eodem Philone, iam *dicto libro*: Nec non in Schiti: de quibus Adrianus Adrianius ſuprà *cap*. 4. Iſtis verbis: ELIÆ *atque Eliſæi diſcipuli Eſſeni appellati ſunt: atque è vicinioribus Engaddi locis totam peruaſerunt Ægyptum, quæ Sciti appellatur*.

In Ægypto etiam circa ſtagnum Mariam *& in Schiti.*

328. Olim etiam Inſtituti huius cultores manſiones habuerunt in deſerto, haud longè ab Ieroſolymis, *Lauræ* nuncupatas, à magno illo Inſtituti monaſtici Eliani cultore, & propagatore Caritone extructas circa annum Chriſti 276. poſtea ab Euthimio, Saba, Theotiſto & aliis amplificatas: de quibus, eorumque colonis tractat idem Lezana locis variis *to*. 2. *&* 3. *Annalium*. Vide etiam infrà cap. 19.

Manſiones illorum in quibuſdam locis vocabantur Lauræ.

329. In iſtis porrò locis omnibus poſteri & ſucceſſores ELIÆ ac *Eliſei*, Filij Prophetarum, & Eſſeni manebant in cellulis, & exiguis caſulis, tabernaculis, vel tentoriis. Ita enim affirmat S. Hieronymus, dum de illis, qui iuxta fluenta Iordanis manſionem elegerant, *in Epiſtol. ad Ruſticum* affirmat *caſulas ſibi ædificaſſe*: *& in Epiſt. ad Paulinum*, dum aſſerit *in tabernaculis habitaſſe*. Ea etiam *caſulas* appellat S. Iſidorus 2. *officior*. Habitabant quoque ſæpiùs, in eremis, & montibus, in cauernis & ſpeluncis terræ (quæ etiam antra vocantur) de quibus S. Paulus, ad Hebræos[a] inter quas celebrior eſt, & omni nationi venerabilis, ac vſque ad hæc noſtra tempora perſeuerans, quæ in Carmelo Monte *ſpelunca* ELIÆ dicitur, & ad partem Occidentalem illius, ad Caypham Ciuitatem reſpiciens, cernitur.

[a] Ad Heb. 11. v. 38.

CAPVT XIII.

De Capella, ſeu Oratorio, quod à Carmelicolis poſt Chriſti in Cœlos aſcenſionem SS. Virgini Deiparæ conſtructum & dicatum fuit in Carmelo.

330. DE primo ſacello, ſeu Oratorio in Carmelo ad honorem SS. Virginis MARIÆ Deiparæ conſtructo, ipſâ adhuc viuente, & reſtaurato, ſeu veriſimiliùs tranſlato, aut alio ædificato poſt eius aſſumptionem, præ cæteris accuratè & luculentè tractat Lezana *tom.* 2. *Annaliū* variis locis, & ſpecialiter *in apparatu cap*. 6. vbi *num*. 6. hæc habet: *Nunc iam ad celeberrimum aliud noſtrorum Patrum primæuæ Eccleſiæ facinus progrediamur. Eſt enim tum noſtris, tum pluribus de exteris auctoribus pro comperto, hos primos noſtros*

In Carmelo Capella ſeu Oratorium conſtructū & dedicatū fuit SS. Virgini adhuc in viuis exiſtenti.

Digitized by Google

noſtros in Legis nouæ crepundiis Carmeli flores Virgini Deiparæ eò dicatos fuiſſe, vt ipſi Oratorium, Sacellum, ſeu Cappellam in Carmelo primi nuncupauerint. Quod cũ plurimorũ authorum teſtimoniis probaſſet, *numer.* 10. Subiungit: *Circa hæc porrò tùm Eccleſiæ tùm veterum & recentiorum, tam noſtri, quàm exteri Inſtituti Doctorum teſtimonia, quibus conſtanter & vnanimiter aſſeritur, priſcos illos Carmelitici Montis Colonos inſantis Eccleſiæ æuo florentes, Virgini Oratorium, Capellam, ſeu Eccleſiam dedicaſſe, de quibuſdam præmonendus Lector, noſtræ hiſtoriæ ſcopo propriis, & internis. Illud quidem primò, hanc veritatem veluti per iugem traditionem à noſtratibus ſemper conſeruatam, & de ſenioribus ad iuniores inoffenſo pede deriuatam fuiſſe. Vt enim omittamus omnes Ordinis Hiſtoricos (quorum aliquot retulimus) eam vltrò acceptaſſe, & confirmaſſe, exarata inuenitur in antiquiſſimis Religionis noſtræ Statutis, quæ circa annum Chriſti* 1200. *à B. Brocardo, inter Generales Latinos ſecundo, edita fuêre, prout rectè Petrus Waſtelius in Vindiciis libri Ioannis Ieroſolymitani de Inſtitut. Monach. artic.* 14. *& de quibus Alexander IV. in diplomate ab eodem Waſtelio relato.*

331. Abbas Trithemius, qui de Ordine Carmelitano duos libros ſcripſit, in priore, qui eſt de ortu, & laudibus eiuſdem, hæc *capite ſeptimo,* de iſto Oratorio habet: *Enimuerò non diu poſt Domini paſſionem, creſcente per Iudæam fide Chriſtianâ, Fratres Montis Carmeli Capellam in eiuſdem montis latere in Dei Genitricis honorem conſtruxerunt: eamque in Ordinis ſui Aduocatam, & Patronam elegerunt & Fratres eius deinceps appellati ſunt. Sicut ergo à Carmelo Carmelitæ, ita à Capella, quam ædificarunt, vſque in hodiernum diem, Fratres Beatiſſimæ Dei Genitricis & Virginis appellantur. Et digna quidem Carmelitis denominatio, vt qui Dei Matrem ſpeciali ſemper amore venerantur, etiam illius ſint titulo clariores.* Et infrà: *Nec dubium mihi eſt, quin Dei parens* Mariа *hunc Ordinem ſpeciali fauore proſequatur, quem & loco vicinum, & tempore primum ſibi & Filio in obſequiũ exortum recognoſcit.*

Et propterea Ordini huic adſcriptus fuit titulus B. Virginis Mariæ de monte Carmelo.

332. De eodem Sacello latè tractat inſignis Homiliographus Ioannes de Carthagena *libro* 17. *Homilia* 3. vbi adfert rationes ob quas hic Ordo ſingularem B. Virginis Mariæ amorem ac patrocinium promeruerit: *Accedit,* inquit, *ſecunda ratio, quam grauiſſimi Auctores tradunt, nempe quia Fratres Carmelitæ fuerunt primi, qui in Eccleſia Dei Templum, ſeu Sacellum in honorem B.* Mariæ *Virginis erexerunt.* Deinde adducit Authores, qui de illo Sacello ſcribunt: tandemque illud fuiſſe primum in toto Orbe Templũ ſeu Oratorium Beatiſſimæ Virgini conſecratum ſic concludit: *Vetuſtius autem à Carmelitis fuiſſe conſtructum templum Virgini ſacrum grauiſſimorum virorum authoritas, quos ſuprà retulimus, luculenter confirmat, quidquid Vincentius, Volaterranus, Beutherius & Baſſæus ſcribant. Nam cum hiſtoriæ fides ex numero, & teſtium grauitate creſcat, tot ſunt pro hac ſententia teſtimonia ſimul cum antiquiſſima eiuſdem Religionis traditione, vt ab authoritate paucorum, ac ſingularium teſtium minimè ſuperari queant.*

Fuit illud Sacellum primum in Orbe ipſi erectum.

333. Antiquiores Scriptores de illo Oratorio, ſeu Sacello ſunt Ioſephus Antiochenus, & Author Chronicorum Romanorum, de quibus ſupra cap.

pra cap.

pra *cap.*11. Ioannes Hieroſolymitanus *libro de Inſtitutiones Monachorum cap.* 36. (alias 43.) his verbis: *In memoriam viſionis de ortu huius Virginis praoſtenſæ ſancto Prophetæ* Eliæ *ſub ſpecie nubeculæ, aſcendentis de mari in Carmelum, monachi prædicti, anno incarnationis Filij Dei octogeſimo tertio, diruentes eorum Semnion antiquum, ædificauerunt ad honorem huius primæ Virginis Deo dicatæ Capellam quandam in Monte Carmeli, iuxta fontem* Eliæ, *in ſitu illo, in quo* Elias *orans viderat nubeculam illam quaſi veſtigium hominis, de mari aſcendere in Carmelum, vbi profeſſores prædicti ſeipſos huic Virgini commendantes ſingulis diebus [in ſeptem horis canonicis] ad effundendum dictæ Virgini, & eius filio, ſedulas preces, & ſupplicationes, atque laudes ex tunc ſemper conuenerunt, ibique de Verbo Diuino, culpiſq; vitandis, & animarum ſalute procuranda humili colloquio ad inuicem contulerunt: & propterea cæteri, etiam ab eorum religione externi, eos deinceps Fratres B.* Mariæ *Virginis de Monte Carmeli ſemper appellauerunt.*

Notandum autem non vnum dumtaxat, ſed duo fuiſſe Sacella in Carmelo ædificata, aut vnum poſtmodum tranſlatum ſeu renouatum.

334. Circa iſta Ioannis Ieroſolymitani verba rectè Lezana *tomo* 2. *Annalium ad annum Chriſti* 83. *n.* 5. hæc adnotat: Quòd non vnum, ſed duo fuerint huiuſmodi Sacelli Dei Matri à noſtris dicata, vel potiùs vnum ad diuerſum locum eiuſdem montis, diuerſo tempore mutatum ſeu tranſlatum. Etenim ſub anno Chriſti 38. id primo cœptum fuiſſe in decliuio, ſeu latere Montis, eâdem Deiparâ viuente, & teſtimonia illa, pietas & deuotio Ordinis erga tantam Patronam, ipſiuſque erga Ordinem beneuolentia, ac titulus *Fratrum Beatæ* Mariæ *de Monte Carmelo* à primæuæ Eccleſiæ æuo eidem competens, ſufficienter ſuadent. Similiter ſub anno 83. in mõtis ſummitate, vel vertice, ex priori loco tranſlatum, ſeu mutatum, Sacellum fuiſſe conſecratum eidem Deiparę, teſtimonia eis locis relata, & quę in præſenti retulimus, abundè quoque confirmant. Ita Lezana.

Agunt de eo ſcriptores plurimi vetuſti & neoterici domeſtici, ac exteri.

335. Eiuſdem etiam Sacelli meminerunt S. Cyrillus lib. *de Proceſſu & Regula Ordinis cap.*5. his verbis: *Monaſterium in hoc Monte Carmeli, iuxta fontem* Eliæ *Prophetæ ædificari fecit, infra cuius Septa includi ac renouari iuſsit Capellam, quam ad honorem Beatæ Dei Genitricis* Mariæ *prædeceſſores eorum poſt Aſcenſionem Chriſti conſtruxerant:* Et Ioannes Groſſius, quondam Ordinis huius Generalis in *Viridario ſuo,* agens de Carmelo, hæc habet: *Iſte verò mons Carmeli diſtat à Ciuitate Achon quatuor milliaribus, à ciuitate Cæſareâ nouem milliaribus, ciuitate ſanctâ Ieruſalem* XXXII. *Leucis. Sed à ciuitate Nazareth, quæ erat ciuitas Glorioſæ Virginis* Mariæ, *in qua erat quando Angelus eam ſalutauit (vt habetur ex teſtimonio Euangelij) tantùm diſtat tribus milliaribus: & ob hoc ipſa Virgo Glorioſa* Maria, *tamquam ſuos, ipſos Filios Prophetarum viſitauit ſæpiùs: & ipſi primi ad honorem ipſius Glorioſæ Virginis Capellam fabricauerunt.*

336. De illo quoque Oratorio agunt cæteri hiſtorici noſtri, ſpecialiter verò Arnoldus Boſtius *in Breuiloquio, particula* 2. *cap.*1. (habetur hic ſuprà *parte* 1.) & latiùs *in Speculo Hiſtoriali lib.*4. & in *libro de Patronatu cap.*2. Ioannes Palæonydorus *lib.*2. *ca.*8. Baptiſta Mantuanus variis locis, ſpecialiter verò *lib.*3. *Parthenices Marianæ,* vbi de Monte Carmelo, ac incolis eius, & quomodo SS. Virgo Maria dictum locum quandoque inuiſerit, ſic cecinit.

Huc

Digitized by Google

Huc igitur, ſi quando quies, vacuumq́, negotI
Tempus erat, veniens curas lenibat, & ipſa
Maieſtate loci, largè obleđata redibat.
Propterea montana viri ſpelæa colentes
Audito illius fato, ſublime Sacellum
Apricis poſuere iugis primi, &c.

Et in Apologia pro Ordine Carmelitarum, tractans de eodem Sacello, tradit *fuiſſe illud à Palæſtinis & Phœnicibus, Galilæiſq́, gentibus celebratum, & ſummâ ſemper habitum in reuerentiâ; vtpote quod exiſtimabatur ædium* MARIÆ *prima eſſe.* Hæc Mantuanus ibi.

Ioannes de Syluelra [a] aſſerit Capellam illam conſtructam in honorem Conceptionis Virginis Deiparæ, per Nubeculam S. P. ELIÆ iam olim præoſtenſę. [a] To. 1. in Euangeliū lib 1 c. 3.

337. Alij authores de eodem Sacello ſcribentes, præter iam dictos, quos adferunt Lezana, & Carthagena; ſunt Thomas Waldenſis, Armacanus, Ioannes Baco, Iudocus Badius, Sebaſtianus Murrho, Nauarrus, Didacus Yepes, Hieronymus Platus, Emanuel Rodriguez, Aubertus Miræus, Petrus Caluus & alij plures.

338. Illa autem omnia de Carmelo à SS. Virgine Deipara viſitato & Sacello primo ad eius honorem ibi conſtructo, & quomodò Carmelicolæ, eam peculiariter venerati, in Patronam ſingularem elegerint, confirmantur quoque authoritate Eccleſiæ, & Sacræ Congregationis Rituum, ſæpiùs approbantis Officium ſolemnis Cōmemorationis Beatiſſimæ Virginis MARIÆ ad diem 16. Iulij, in quo ad Matutinum *lectione* 4. & 5. hæc canuntur: *Rerum veritate perſpectâ, atque probatâ Euangelicam fidem confeſtim amplexati ſunt, ac peculiari quodam affectu, Beatiſſimam Virginem (cuius colloquiis, ac familiaritate feliciter frui potuêre) adeò venerari cœperunt, vt primi omnium in Montis Carmeli loco, vbi* ELIAS *olim aſcendentem Nubeculam, Virginis typo inſignem, conſpexerat, eidem puriſſimæ Virgini Sacellum conſtruxerint. Ad nouum ergo Sacellum ſæpe quotidiè conuenientes, ritibus pijs, precationibus, ac laudibus Beatiſſimā Virginem, velut ſingularem Ordinis tutelam colebant.* *Eiuſq́, hiſtoria recitatur in Officio Eccleſiæ authoritate approbato.*

337. Illud autem Sacellum à pleriſque vocatur *Oratorium* aut *Capella*, à Thoma Waldenſi, & aliis nonnullis *Eccleſia*: illa enim antiquitùs pro eodem ſumebantur, vt patet ex Officio Dedicationis Baſilicæ S. Saluatoris, ad diem nonam Nouembris. *Ab Apoſtolorum tempore loca fuerunt Deo dicata, quæ à quibuſdam Oratoria, ab alijs Eccleſiæ dicebantur* [b]. *A nonnullis vocatur Eccleſia.*

[b] *Sect.* 4.

Digitized by Google

CAPVT XIV.

Quòd Carmelicolæ fuerint Apoſtolorum, in promulgatione Euangelicæ Legis, cooperatores.

340. ELiani Carmelitani Ordinis cultores, in fide & doctrinâ Chriſti inſtructos, Apoſtolorum coadiutores fuiſſe ſtrenuiſſimos, & Catholicæ fidei pugiles, ac promulgatores, apertè tradunt iidem Ioſephus Antiochenus verbis ſupra relatis & Ioannes Ieroſolymitanus *cap.* 38. cuius titulus eſt: *Eremitæ Carmelitani facti Apoſtolorum coadiutores, amantes allegoriam veterum Scripturarum.* Vbi inter alia hæc: *Diuinâ & profundiori Sapientiâ Sacrorum Voluminum, tamquam copioſis dapibus, imbuebantur. Deniq; eorum multi ea, quæ ab Apoſtolis hauſerant, cæteris effundentes, fidem Chriſti per Phœnicem & Palæſtinam prædicarunt, dilatantes dogma fidei, & moribus vitæ, ac monaſticâ conuerſatione, Eccleſiam Dei inſigniſſimam demonſtrantes.*

Carmelicolæ temporibus Apoſtolorum fidē Chriſti per Phœnicem & Palæſtinam prædicant.

341. Confirmant idipſum alij quamplurimi, vetuſti & neoterici, tam ex noſtris, quàm exteris: imprimis id apertè habetur in antiquiſſimis illis Chronicis Romanis apud Philippum Ribotum vetuſtum Scriptorem, *in Speculo Carmelitano lib.* 4. *cap.* 8. & alios, in quibus legitur: *Fuit tempore prædicationis* IESV *Chriſti, quod Fratres de monte Carmeli in Hieruſalem acceſſerunt. Et quidam illorum anno ſeptimo à paſſione Domini, regnante Romano imperio, vſque ad tempus Titi & Veſpaſiani Imperatorum apud Ieruſalem in porta aurea religiosè conſederunt. Et tempore Beati Petri Antiochiæ Cathedrali, ipſi in circumquaque regione adiacente diuerſis locis Catholicè pro fide inſiſtebant.* Accedit Armacanus (de quo ſuprà *parte* 2. *cap.* 2.) illis verbis: *Inſuper in principio naſcentis Eccleſiæ in partibus illis prædicando Euangelium ſollicitiſſimè laborauerunt.* Et celebris author Thomas Waldenſis *in Doctrinali fidei* a cum idem aſſeruiſſet, ſubiungit: *Nec dedignentur Clerici moderni monachos Religioſos in Eccleſia Dei coadiutores habere, quos ſancti Dei Apoſtoli dedignari nolebant; & tamen præſentes Clerici non ſint ſuis Patribus peritiores, ſed nec ſanctiores Apoſtolis.* Adſtipulantur Baptiſta Mantuanus *lib.* 3. *Parthenices*, & eiuſdem Commentatores Iudocus Badius, & Sebaſtianus Murrho, circa illos ibi Mantuani verſus.

Quod ex antiquiſſimis chronicis & quàm plurimis Scriptoribus,

a Tom. 1. l. 4. art. 2. c. 27.

> *Namque ipſi ſeſe, mox vt vulgata ſalutis*
> *Fama fuit, Chriſti magnis iunxère miniſtris,*
> *Fautores operis ſancti, ſocioſq; laborum.*

Et præcipuis hiſtoricis comprobatur.

342. Idem tradunt ex antiquioribus Sigibertus Gemblacenſis, Luitprandus, Ioannes Groſſius, Venerabilis Ioannes Soreth, Ioannes de Cimineto.

Digitized by Google

neto. Conſentiunt ex recentioribus Ioannes Bonifacius, Carthagena, Laurentius Beyerlinck, Iudocus Clithoueus relati a Lezana *tomo 2. Annalium* a & Adrianus Adrianius *lib. de Origine vitæ Monaſticæ cap. 2.* vbi poſtquam Eſſenorum Inſtitutum commendaſſet, de iiſdem ſubdit: *Iudæorum meliores* ELIÆ *atque Eliſei diſcipuli Heſſeni appellati ſunt.* Et paulò infrà: *ſanctáque ſuâ conuerſatione victoriam adepti ſunt Euangelicæ veritatis; haud dubium poſt Martyres ipſi Chriſtianorum ſpiritales milites, ipſorumq; fortiſſimi.* Adſtipulatur quoque Cardinalis Baronius *tomo primo Annalium* b ita ſcribens: *Et vndè, rogo tantopere, poſt Euangelij prædicationem, teſtante Philone, longè lateq; per Orbem auctus eſt numerus Eſſenorum; niſi quòd ijdem erant Chriſtiani, prædicatione Apoſtolicâ vbique gentium propagati?*

a In Appar. c. 6. n. 3.

b Baron. ad an. Chriſt. 64. n. xi.

343. De iſtis latiſſimè tractat Lezana dicto loco: vbi *cap. 7.* per totum ex Patribus aliiſque Scriptoribus copioſè & ſolidè demonſtrat, *ferè omnes & ſingulos per quatuor circiter ſecula, ante Baſilij magni præſertim Inſtitutionem, Monachos ſeu Anachoretas,* ELIÆ *& Eliſei Prophetarum Inſtitutum imitatos fuiſſe: idq; tam pro comperto doctis cunctis eſſe debere, vt vix in dubium reuocari poſſit.* Quod etiam in decurſu totius iſtius Tomi ſecundi probat, & quinam fuerint in promulgando Euangelio Apoſtolorum ſocij, & coadiutores: à quibus miſſi: quas Orbis regiones peragrarunt: quæ in ipſis ſtrenuè geſſerint: quibus mirabiliter geſtis coruſcarint, deſcribit.

Specialiter à Lezana: qui clarè demonſtrat antiquos Monachos fuiſſe ſectatores, ſeu imitatores ELIÆ.

344. Inter celebriores Euangelicæ Legis promulgatores è Carmelo fuit Agabus ille, cuius mentio facta eſt ſuprà *cap. 10.* eſtque is de quo *in Actibus Apoſtolorum cap. 11.* hæc referuntur: *In his autem diebus ſuperuenerunt ab Ieroſolymis Prophetæ Antiochiam, & ſurgens vnus ex eis, nomine Agabus, ſignificabat per ſpiritum, famem magnam futuram in vniuerſo Orbe terrarum, quæ facta eſt ſub Claudio.* Qui primarius reputatur, author ædificati, & SS. Virgini Deiparæ dedicati Sacelli in Carmelo (de quo capite antecedenti) vti referunt hiſtorici noſtri, & diſertè tradit Mantuanus *lib. 2. Parthenices Marianæ,* ſic de eo canens:

Præcipui promulgatores Euangelij, & Fabricatores Capellæ Marianæ in Carmelo Agabus & Enoch de Amathim.

Incola Carmeli vixit, tandemq; voluto
Tempore, cum magno fidei myſteria Paulo
Edidicit: MARIÆ *primus cum Patribus ædem*
Vertice Carmeli *poſuit.*

Ibi *vertice Carmeli* ponitur phraſi poëticâ, Sacellum enim ab Agabo conſtructum fuit in decliuio, ſeu à latere montis: & quadraginta poſt annis trāſlatum, ſeu aliud ædificatum fuit in ſummitate eiuſdem. Sanctus quoque Enoch de Amathim præcipuus fuit cooperator, aut etiam author in conſtructione illius Oratorij, ſeu Sacelli: & Euangelicæ prædicationis conſors: cuius mentio fit in Bullis Sixti IV. Iulij II. & Gregorij XIII. (de quibus ſuprà *parte 2. cap. 3,*) ex Carmeli incola S. Marci diſcipulus, & comes, ac Monaſteriorum fundator: de quo ex hiſtoricis noſtris, & exteris Lezana c hæc tradit: *Propria autem nos vocant, de Enoch videlicet S. Marci Comite & conſorte in Euangelicis Cœnobitis inſtruendis, eorumque Cœnobijs conſtruendis*

c Tom. 2. ad ann. Chriſti 64. n. 12.

Digitized by Google

ſtruendis. Hic enim noſter Carmeli primitius Anachoreta, poſt martyrium S. Marci ad ſuum Carmelum reuerſus, contemplationi, & orationibus vacans hoc eodem anno 64 pro ſeptima die Iulij, paucis ſcilicet menſibus à ſui Magiſtri nece, diem clauſit extremum; à Fratribus digno honore ſepulturæ traditus. Palæonydorus, Petrus Lucius, Coria, Saracenus, Caſanate & alij eo loco relati. Ita ille. Ipſum autem Carmeli incolam fuiſſe, pro comperto eſt ex dictis Bullis, in quibus inter alios SS. Patres qui montem S. Carmelum, iuxta ELIÆ fontem inhabitarunt, refertur iſte Enoch.

345. De iſtis autem Agabo, Enocho ac aliis Eliani Inſtituti cultoribus, per Apoſtolos, ſpecialiter per S. Petrum in prima ſua concione feſto Penthecoſtes, S. Iacobum & S. Marcum, in fide Euangelica inſtructis, eorumque exindè cooperatoribus, & Monaſtices circa Antiochiam, & per Ægyptum propagatoribus, Euſebius Cæſarienſis, *in ſua hiſtoria Eccleſiaſtica lib. 2. cap. 8.* hæc ſcribit: *Iam inde quamplurimi & alij ex gentibus apud Antiochiam ad fidem veniunt, eorum prædicatione pertracti, quo pro ſeditione, aduerſus Stephanum commotâ, diſſeminatos eſſe per omnem locum, ſuperiùs edocuimus: Per quos, & apud Antiochiam florentiſſima congregatur Eccleſia, in qua erant etiã Prophetici Ordinis viri quamplurimi.* Illa enim verba *Prophetici Ordinis viri* ſatis ELIÆ *alumnos* indigitant. Et ſanè ipſiſſima Euſebij verba, ſi enucleatiùs inſpiciantur, intentum ſuadent. Non enim dicit, erant *Prophetici Ordinis viri* aliquot, nec plures, aut multi, ſed *viri quamplurimi.* Quo innuitur, non vocari *Prophetas* propter futurorum prædictionem. Hi enim ſemper pauci fuerunt, maximè dicente Chriſto *Matthæi 11. Omnes Prophetæ, & Lex vſque ad Ioannem prophetauerunt.* Superlatiuum ergo nomen *quamplurimi* dubio procul, amplam nominis *Prophetæ* ſignificationem oſtentat: nempe Prophetici Ordinis profeſſores ſignificat.

Iſti & alij Eliani Inſtituti, vocantur: viri Prophetici Ordinis.

346. Alij etiam Carmelicolæ, ſeu Prophetici Eliani Inſtituti Sectatores, ad alias mundi partes directi fuère: quos inter emicuit S. Elpidius, de quo in Aduerſariis Luitprandi, ſeu Eutrandi, qui, Berengarij Regis Italiæ Secretarius, claruit ante annum Chriſti milleſimum, & quidem (iuxta editionem Antuerpienſem anni 1640. officina Plantiniana) *numero* ſeu *fragmento* 118. hæc habet: *S. Elpidius, quem S. Iacobus præfecit Toletanis primum Pontificem, Carmelita Monachus fuit: & in prima Petri concione conuerſus ad fidem, cum ſociis multis venit in Hiſpaniam, & Toleti fundauit Monaſterium Virginum & Monachorum: vbi poſtea fuit Agalienſe, quod fuerat B. Virgini Sacrum, Monialium harum matri.* Et *numero* 194. *Magna pars eorum, qui diſperſi in perſecutione S. Stephani ad varias partes traiecerunt: & ad Hiſpaniam plurimi venerunt, erant ex Monachis Montis Carmeli, prædicationibus Chriſti & Apoſtolorum ad fidẽ conuerſi: in quibus Elpidius, & ſocij Pontifices à S. Iacobo creati, & poſt martyres facti.* *Numero* autem 286. de eodem S. Elpidio dicitur *S. Elpidium, & eius ſocios, Epiſcopos fuiſſe de numero Religioſorum Carmelitarum, qui in Hiſpania, & per alias regiones Monachatum introduxerant. Iſtos vocat Euſebius lib. 2. cap. 3. Prophetici Ordinis.* Inde confirmatur id, quod de iſtis Euſebij verbis mox dicebamus.

E quibus etiam fuit S. Elpidius primus Epiſcopus Toletanus in Hiſpania.

Digitized by Google

mus. Sic etiam Rufinus *lib.* 11. *Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ cap.* 5. ſanctum Spiridionem, Elianæ Carmeliticæ Religionis cultorem (de quo *capite* 17.) vocat *virum ex Ordine Prophetarum*. veriſimile eſt, iſtum eſſe S. Elpidium, eiuſque Socios Epiſcopos, de quibus *ad diem* 4. *Martij in Martyrologio Romano* legitur: *Apud Cherſoneſum SS. Epiſcoporum Baſilij, Elpidij* &c. Quod confirmatur ex iſtis eiuſdem Luitprandi verbis: *Sunt qui dicunt, ex Cherſoneſo Hiſpaniæ delatum corpus S. Elpidij primi Toletani Epiſcopi (dicti Confeſſoris, more Gothorum, ille verò martyr fuit) in Murſiam Italiæ: inde verò Theodorico Metenſium Epiſcopo in eo tempore Metim delatum cum alijs corporibus ſanctis.* Ita Luitprandus *numer.* 193.

Fundamẽta quibus opus iſtud Aduerſaria genuinum Luitprãdi probatur, referũtur in prolegomenis, eius operibus præfixis.

347. Rectè autem notat Lezana *tomo* 2. *Annal. ad annum Chriſti* 40. *num.* 12. Quòd licèt quidam de iſtius operis auctoritate dubitent, humanam tamen, ſicut & alias non canonicas hiſtorias, mereri fidem: idque non ſolùm ſuadet, quòd Tamaius in principio aſſerit, ſcilicet, quòd ex variorum exemplarium fide recenſita fuerint (quo denotatur non vnum, ſed plura ipſorum exemplaria extare) ſed quòd plura, quæ in ipſis continentur, in Dextro, Marco Maximo, Helca, & Iuliano Petri, ac in ipſius Luitprandi Chronico, cui prorſus in ſtylo, varietate, & compẽdio ſimilia ſunt, comprehendantur.

348. Ibidem, ex domeſticis, & exteris ſcriptoribus oſtendit, Monaſterium à S. Elpidio Toleti in ſuburbiis conſtructum, noſtri Eliani Ordinis fuiſſe. Cui fauet id, quod Iulianus Perez, ſeu Petri Archipresbyter ſanctæ Iuſtæ Toletanæ, *in Tractatu de Eremiterio num.* 15. ſcribit: *Eremiterium Toleti in ſuburbio S.* MARIÆ *de Alſ.... à temporibus antiquiſſimis* 3. *templa Toletanorum: quo venerunt olim Monachi Carmelitæ, & tempore captiuitatis fuit Eccleſia Regis Alphonſi* VI.

Qui Toleti in ſuburbiis conſtruxit Eremitoriũ, ſeu Monaſterium Religioſorũ, & etiam Virginum.

Illud S. MARIÆ *de* ALF.... pro comperto eſt denotare *S.* MARIÆ *de Alfizen*: qui titulus eſt celeberrimę Eccleſiæ, & Conuentus noſtri antiquiſſimi Toletani, exiſtitque in hodiernum vſque diem in poſſeſſione Ordinis, poſt multiplices temporum varietates. De eodem agetur etiam infrà *capite* 29. Quoad iſtud Luitprandi aſſertum: *S. Elpidius* &c. *Toleti, fundauit monaſterium Virginum & Monachorum*, animaduertit Lezana eodem loco, quòd licèt ex relatis teſtimoniis quatenus aiunt *Monaſterium Virginum & Monachorum ab Elpidio fundatum*, aliqui elicere velint, non vnum, ſed plura fuiſſe monaſteria, *Virginum* vnum, *Monachorum* alterum; nihilominus iſti animaduertiſſe non videntur, antiquiſſimis olim primæuæ Eccleſiæ temporibus, quibus ſimplicitate potiùs quàm malitiâ ducebantur fideles, monaſteria duplicia fuiſſe, id eſt Monachorum, & Monialium, quantum honeſtas patiebatur ſimul conuiuentium. Quod variis authoritatibus probat: tandemque concludit. *Nomine ergo monaſterij Virginum & Monachorum vnum tantùm Cœnobium intelligendum venit, ex viris & fœminis, quantùm fas fuit modeſtiæ, promiſcuum. Nec mirum conſuetudinem hanc in Eccleſia infantili inoluiſſe, exemplo forſan accepto ex Cœnaculo Hieroſolymitano.* Hæc & alia ibi ad intentum.

Qualiter id intelligendum.

Digitized by Google

In iſto autem loco Sacrarum Virginum poſtmodum circa annum Chriſti trecēteſimum, vixiſſe clariſſimam Toletanę vrbis Patronam Leocadiam, autumat idem Luitprandus numero 100. ſed de ea latiùs infrà. De primitiis fidei Chriſtianæ, & Monaſtices Toleti in Hiſpania, confirmantur ex dictis ſub finem capitis 7. vbi de Hebræis in Hiſpania, ab antiquiſſimis temporibus.

CAPVT XV.

Sub medium, ac finem primi, atque initium ſecundi ſeculi Iudæorum & Ethnicorum illuſtriores Scriptores encomijs celebrarunt Prophetici ELIANI *Inſtituti cultores ſub nomine* Eſſenorum:

349. HActenus vidimus Carmeli vitem floruiſſe & fructificaſſe magnoperè temporibus Apoſtolorum: deinceps declarandum eſt, eiuſmodi flores & fructus numquam defuiſſe in ſubſequentibus ſeculis. Quod clarè ſatis indicant etiam illa Cardinalis Baronij *ad annum Chriſti* 342. ſuprà *cap.* 4. explicata: *Erat quidem in Oriente ſummum illud viuendi genus inſtar* ELIÆ *ac Ioannis Baptiſtæ, cunctis hominibus, etiam Ethnicis, & Imperatoribus ipſis venerādum, ſed & impijs quoque hæreticis reuerendum.* Et quidem ſub nomenclatura *Eſſenorum* ipſos admirati, & encomiis proſequuti ſunt etiam Iudæi, & Ethnici relati ſuprà; quos inter primus eſt Iudæorum clariſſimus ſcriptor Philo (vndè excerpta aliqua dedimus *capite* 3.) in libro *de Vita contemplatiua*, ac etiam variis locis in libro *Quòd omnis probus ſit liber*, & *in Apologetico*, in quo Baronianis iſtis iam recitatis verbis ferè omninò ſimilia hæc habet: *Non priuati tantùm, ſed magni etiam Reges viros iſtos admirati obſtupeſcunt, taliſq́; vitæ maieſtatem approbationibus, ac honoribus venerantur.* Ipſum verò agere de Monachis Chriſtianis, conuincunt authoritates Patrum, aliorumq́ue grauium Scriptorum, relatę etiam ibidem *capite* 4. Eoſdem quoque *Eſſenos* poſteros fuiſſe ac ſucceſſores SS. Prophetarum ELIÆ & *Eliſei*, manifeſtum eſt etiam ex præcedentibus. Inde conſequens eſt, per Monachos iſtos *Eſſenos* Monaſticum Elianum Inſtitutum primis Eccleſiæ ſeculis continuatum, propagatum, & celebratum fuiſſe: quod latiùs hic declarabimus conſequenter.

Philo Iudæus mirè laudat Monachos Eliani Inſtituti ſub nomine Eſſenorum.

350. At quæret quiſpiam: Cur Philo, cum Iudæus fuerit, Monachorum Chriſtianorum hiſtoricum & Encomiaſtem egerit? Rationes varias affert Lezana *tomo* 2. *Annal. in Apparatu cap.* 3. vbi inter alia: *Quomodo Philo, natio-*

Digitized by Google

lo, natione, & Religione Iudæus, tam ſtudioſè & diligenter de Eſſenis Chriſtianis Alexandriæ librum de Vita Contemplatiua, vbi tot ipſorum mira, ac magnifica geſta refert, conſcripſerit? Deindè, poſt quorumdam reſponſa, ſuum quoque hoc ſubiicit: " Rem ergo altiùs rimantes, conſequenter ad dicta aſſerendum, „ Philonem etſi Hebræum, Chriſtianos Eſſenos laudibus concelebraſſe „ propter duo, quæ nec extranea omninò Iudæorum genti erant, quin „ potiùs aliqualiter in eorum ſectæ commendationem cedebant. Primò „ quidem quia Eſſeni illi, etſi Chriſto nomen dediſſent, Iudaicos tamen „ ritus, quatenùs Religio Chriſtiana eo æuo tolerabat, retinebant. Cõſtat „ enim Sabbata, Pentecoſtes & quinquageſimas obſeruaſſe, vt ex Philo„ne habetur. Nec ſufficienti fundamento dici poteſt per Sabbata & Pē„tecoſtas Chriſtianorum feſta intelligi poſſe. Secundò, nam illi non ſo„lùm veterum Eſſenorum, qui ex Iudæa orti fuerunt, inſtituta obſerua„bant (vt dictum eſt) ſed inſuper natione Iudæi, & ex Iudæis oriundi e„rant, vt habent Euſebius lib. 2. cap. 16. Sozomenus, Georgius Peccator, „ Cedrenus, Nicephorus, & alij. Fuiſſe autem in Ægypto & Alexandriæ „ eo tempore Iudæos, nullus mirari poteſt, cum conſtet ex Act. Apoſtol. „ 2. verſ. 10. eo anno quo Chriſtus mortuus eſt, & reſurrexit conueniſſe „ Ieroſolymam pro feſto Pentecoſtes celebrando inter Iudæos diuerſa„rum Prouinciarum, etiam ex Ægypto. Cauſam porrò huius diſperſionis „ Iudæorum aſſignat noſter Ioãnes Ieroſolymitanus perſecutiones quas „ paſſi ſunt ab Antiocho Rege, & aliis. " *Ita Lezana.* *Idq; ob duas rationes.*

351. Vtramque rationem indicant etiam Patres, aliique Scriptores. S. Hieronymus enim *libro de Scriptoribus Eccleſ.* vbi de S. Marco, inter alia ſic ait: *Philo diſertiſſimus Iudæorum, videns Alexandriæ primam Eccleſiam adhuc Iudaizantem, quaſi in laudem gentis ſuæ librum ſuper eorum conuerſatione ſcripſit.* Et Cedrenus vbi de Philone: *Is enim noſtrorum, quos ab exercitatione bonorum operum Aſcetas vocabant, probans vitam, mirum in modum laudibus extollit, ac magnificat Apoſtolicos ſuæ ætatis viros, ab Hebræis, vt videtur, oriundos, ac Eſſenorum moribus & diſciplinâ præclarè inſtitutos* &c. *Indicatas à Patribus.* a Lib. 2. c. 16.

352. Eadem ferè habet Arnoldus Boſtius *libr. de Patronatu B. Virginis cap.* 3. vbi hæc de Philone: *Philo Iudæus, ſui generis honori ſtudens, in diuerſis libris ſuis de Carmelitis; ſeu Prophetici Ordinis viris ſucceſſoribus* Eliæ *diſſeruit. Quos conſtat Hebræos quidem fuiſſe* &c. *Iudaicis adhuc Inſtitutionibus, & Legis obſeruationibus licenter adhæſiſſe. Non enim lex vetus mala fuit; quemadmodum Idololatria; & ideo neque ſubito repellenda, ſed debuit cum honore ſepeliri ſynagoga: vt tempore ſuo bona fuiſſe palam oſtenderetur.* Ex eodem alia de *Eſſenis* retulimus *cap.* 4. *Atque aliis Scriptoribus.*

353. Cardinalis Baronius *tomo* 1. *Annalium ad annum Chriſti* 64. vbi agit de *Eſſenis*, in eamdem planè conſpirat ſententiam, dum ait: *Quòd ſi & obſeruationem diei Sabbathi Philo in Eſſenis commendat, haud mirum eſt; cum & Apoſtolos etiam Iudaizaſſe, eorum acta teſtentur. Hocq; eſt quod proinde S. Hieronymus ait: Videns Philo, Iudæorum diſertiſſimus, primam Eccleſiam adhuc Iudaizantem, quaſi*

Digitized by Google

tem, quaſi in laudem ſuæ gentis librum ſuper eorum conuerſatione conſcripſit. Et infrà: *ſatis ex his omnibus conſtare arbitror, ipſum Philonem, ſecundùm Euſebij, Epiphanij, Hieronymi, & aliorum ſententiam, non niſi de Chriſtianis eſſe locutum; ita tamen, vt licuerit externo homini, rerum noſtrarum ſecreta inexplorata habenti, & quæ eſſent Iudæorum Chriſtianorum, Iudæis prorſus adſcribere cupienti.*

Claruit Philo poſt medium ſeculi primi.

354. Claruit autem Philo ſub Claudio, & Nerone, circa, aut paulò poſt medium ſeculi primi, à Chriſto nato: & potiſſimùm ſcribit de *Eſſenis* Alexandrinis, qui à S. Marco in fide Chriſtianâ inſtructi fuêre, adiutore Enocho de Amathiin Carmeli Eremita, ex diſcipulis S. Ioannis Baptiſtę (de quo diximus capite præcedenti) & hoc ſenſu intelligendi ſunt authores plures, qui *Eſſenos* à S. Marco in Monaſticâ diſciplinâ inſtitutos aſſerunt; *exploratiſſimum enim eſt, ipſos ante D. Marci aduentum eo inſtituto* (monaſtico ſcilicet) *imbutos fuiſſe,* vt ſcribit Lezana a. Diximus autem iſtos ab Euſebio Cæſarienſi, & aliis vocari *viros Prophetici Ordinis,* à Philone *libro de Vita contemplatiua* etiam nuncupantur *Therapeutæ,* id eſt *cultores* ſeu *curatores,* & *Ichetæ,* hoc eſt, *Supplices.* Illi autem *Eſſeni*, qui in Iudææ partibus degebant, baptizati ab aliis Apoſtolis, & eorum facti coadiutores (vt dictum eſt capite præcedenti) dicti ſunt à S. Luca *Viri Religioſi, Filij Prophetarum,* vt liquet ex dictis *capite* 11. à S. Dionyſio Areopagita, Euſebio, Nicephoro *Therapeutæ,* à Cedreno & Suida *Aſcetæ,* id eſt *exercitatores* veluti pugiles. De aliis quibuſdam nominibus, quibus profeſſores huius religionis inſigniti fuêre, actum eſt *ſuprà poſt Breuiloquium Boſtij, in Appendice.*

a In apparatu ad to. 2. Annal. c.3.n.11.

Et eodem ferè tempore Ioſephus Iudæorum hiſtoriographus: qui ob eaſdē ſcribit de Eſſenis.

355. Exploratæ autem fidei hiſtoriæ reddunt manifeſtum, eiuſcemodi *Eſſenos*, etiam ſub iſto nomine, iugiter perſtitiſſe, & magnopere floruiſſe non tantùm in Eccleſiæ primordiis, ſed etiam longè poſt. Imprimis id conſtat ex indubitatis alterius Iudæi Ioſephi, atque ex ipſorum etiam Ethnicorum teſtimoniis. De Ioſepho Abbas Trithemius *libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis* ſic habet: *Ioſephus Iudæus, Scriptor inſignis, qui etſi Iudæus permanſerit, genus tamē Chriſtianorum ſæpè laudauit &c. claruit ſub Veſpaſiano & Tito: & vſque ad tēpora Traiani Imperatoris durauit in humanis.* Hæc ibi Trithemius. Is autem Ioſephus in libris *de antiquitatibus Iudaicis,* ac etiam *de captiuitatibus* non pauca de *Eſſenis* refert, & extollit, vnde quædam relata ſunt ſuprà *cap.* 3. Cur autem ipſe Iudæus de Chriſtianis Monachis ſcripſerit, eadem eſt ratio quæ in Philone.

Quos etiam celebrant Plinius.

Ex Ethnicis primus occurrit Caius Plinius, percelebris ſcriptor, qui claruit circa annum Chriſti 89. etiam tempore Veſpaſiani Imperatoris: cui Opus ſuum nuncupauit. Is *libro* 5. *hiſtoriæ naturalis cap.* 17. deſcribens regiones Paleſtinæ, hæc de Eſſenis commemorat: *Ab Occidente Eſſeni* &c. *gens ſola, & in toto Orbe præter cæteras mira, gens æterna eſt, in qua nemo naſcitur* &c. Illud integrum relatum, & explicatum eſt ſuprà *c.* 3.

Et Solinus.

Alter ex Ethnicis, de Monaſtici Eliani Inſtituti cultoribus, ſub nomine *Eſſenorum* agens, eſt Caius Solinus: qui circa annum Chriſti 110. ſub Traiano Im-

Digitized by Google

no Imperatore præclarus habebatur: is *in Polyhiſtoria cap.36.* ſingulariter eos ſic extollit: *Interiora Iudææ Eſſeni tenent, qui præditi memorabili diſciplinâ receſſerunt à ritu gentium vniuerſarum, maieſtatis (vt reor) prouidentiâ, ad hunc morem deſtinati. Nulla ibi fœminæ. Venere ſe penitùs abdicarunt. Pecuniam neſciũt. Palmis victitant. Nemo ibi naſcitur, nec tamen ibi deficit hominum multitudo. Locus ipſe addictus pudicitiæ eſt. Ad quem plurimi, licèt vndique gentium properent, nullus admittitur, niſi quem caſtitatis fides, & innocentiæ meritum proſequatur. Nam qui reus eſt vel leuis culpæ, quamuis ſummâ ope adipiſci ingreſſum velit, diuinitùs ſummouetur. Ita per immenſum ſpatium ſeculorum, incredibile dictu, æterna gens, eſt, ceſſantibus puerperiis.* Vbi illud, *per immenſum ſpatium ſeculorum,* per auxeſim dictum crede. Saltem verò ex eo elicias, non circa Chriſti ortum (vt aliqui exiſtimarunt,) ſed ſaltem aliquot annorum centuriis ante *Eſſeos* extitiſſe, de quo latiùs ſuprà.

Ex his conſtat, *Eſſenos,* & conſequenter Monaſticum Elianum Inſtitutum, perſtitiſſe & claruiſſe adhuc poſt tempora Apoſtolorum, ſub initium ſeculi ſecundi: quòd autem etiam in ſubſequentibus ſeculis, ex dicendis patefiet.

CAPVT XVI.

De Oraculo Carmeli, & Veſpaſiano Imperatore eius gratiâ Montem illum ſubeunte, atque alijs nonnullis proximè ſubſequentibus euentibus.

356. ANno Chriſti ſexageſimo nono, triennio ante Hieroſolymitanum excidium, Veſpaſianus à Nerone cum exercitu miſſus in Iudæam, dum omnia illic loca Romano ſubiiceret Imperio, auditâ famâ vetuſtæ Religionis in Carmelo, & mirabilium, quæ ibi operatus olim fuerat ELIAS; illuc ſe contulit, Deum, qui iſtic colebatur, conſulturus, circa ea quæ animo conceperat: prout habetur ex Cornelio Tacito equite Romano, & Suetonio Tranquillo, dum vterque (circa annum Chriſti 120.) res geſtas Veſpaſiani Imperatoris deſcribit. Tacitus ſiquidem id commemorat in hunc modum: *Eſt Iudæam inter Syriamq́ue Carmelus, ita vocant Mõtem, Deumq́ue. Nec ſimulachrum Deo, aut templum (ſic tradidêre maiores) ara & reuerentia: illic ſacrificanti Veſpaſiano, cum ſpes occultas verſaret animo, Baſilides Sacerdos, inſpectis extis, quidquid eſt, inquit, Veſpaſiane, quod paras, ſeu domum extruere, ſeu prolatare agros, ſiue ampliare, datur tibi magna ſedes, ingentes termini, multum hominum.* Hæc ille inter alia. Suetonij verò *in Veſpaſiano cap. 5.* vbi agit de præſagiis, & ſignis imperium eius præcedentibus, ſunt iſta: *Apud Iudæam Carmeli Dei Oraculum conſulentem ita confirmauêre ſortes, vt quidquid*

Veſpaſianus venit in Carmelum.

Vt ibi conſulat Oraculum.

Digitized by Google

cogitaret volueretq́, animo, quantumlibet magnum, id eſſe prouenturum pollicerentur: Ita Suetonius. De Veſpaſiano Carmeli Oraculum conſulente hæc etiam ſcribit Franciſcus Petrarcha a: *Veſpaſianus, ſub Nerone, rem Hieroſolymis geſens, vicinum Carmeli Montem, experiendi deſiderio, acceſſit. Vnde in immenſum auctus eſt, accepto reſponſo, quòd, quidquid ageret, & mente concepiſſet, & attentaſſet, ſucceſſurum feliciter, quamuis arduum & laborioſum videretur.* Hæc ille apud Palæonydorum *libr 2. cap. 3.* vbi etiam hoc adiungitur: quòd Titus & Veſpaſianus Carmelicolas, muneribus honoratos, illæſos permiſerint. Quod etiam traditur ab aliis noſtris hiſtoricis: & quidē ab Arnoldo Boſtio in Speculo hiſtoriali lib. 5. cap. 14. ſic: *Anno verò à paſſione Domini 42. Titus & Veſpaſianus Imperatores cum ingenti exercitu Ieroſolymam, ob vindictam mortis Chriſti, debellantes, prædictos Carmelitas Filios Prophetarum honoratos muneribus, propter reuerentiam Chriſti, illæſos dimiſerunt, ſicut in hiſtoria Ieroſolymitana apertiſsimè declaratur.* Illud, *ob reuerentiam Chriſti* non denotat, hos Ethnicos Imperatores Chriſtum reueritos, ſed ſolùm, vel in gratiam boni ominis, à Baſilide Chriſtiano prænunciati, ſic ſe geſſiſſe eius cum Sodalibus. Illud verò *anno à paſſione Domini 42.* licèt tribui poſſet opinioni huius authoris, in Chronologiæ veritate, forſan tamen non pro hoc tempore actā rem eſſe denunciat.

a Apud Palæonyd. l. 2. c. 3.

Quod non erat Gentilium ſed Chriſtianorum.

357. *Hoc verò Dei Oraculum* (inquit Baſilius Anguiſſola Theologus, & Orator Apoſtolicus) *non fuiſſe gentilium, qui ibi non commorabantur, certum eſt, neque à Iudæis, contra quos tamquam hoſtes procedebat, petiiſſe manifeſtum eſt: vnde reliquum eſt confirmari ibi Religioſos Carmelitas commoratos eſſe. De ſortium verò confirmatione, loquitur Suetonius gentium more.* Sic ille. Quod idem intellige de Cornelio Tacito, dum Baſilidem eodem Gentium ritu Sacrificio intendiſſe falsò adſtruit: qui vir Catholicus, ſanctimoniâ præcipuus, & Carmeli Religioſorum Rector, ſeu Abbas erat.

358. Cauſabonus quoque in Animaduerſionibus in librum octauū Suetonij, adducto veteri Poëtâ Chriſtiano Petro Apollonio Collatio in ſecundo Excidij Hieroſolymitani, inſinuat Lectorem Chriſtianum Chriſtiano illa intellectu accipere debere: Verſus autem ipſius ſunt:

Vulſa ſolo frondeſque nouas induta Cypreſſus
Nunc habet illa fidem, Matathiademque locutum
Vera tibi Vatem, & CARMELI oracula diſces.

vbi Baſilidem vocare videtur *Vatem Matathiadē*, velut habentem Matathiæ Principis ac Sacerdotis Iudæorum, ciuis etiam oppidi Modin, ad pedem Montis Carmeli, fidem & zelum, atque inſuper donum prophetiæ. Inſinuauit quoque ſenſum iſtum Chriſtianum Leuinus Torrentius, Commentario in eumdem librum Suetonij, dum recitato Tacito, addit: CARMELVM *vocant Tacitus & Suetonius Deum, qui ſine nomine eſt, & regnat in æternum.*

Quod vigebat in Sacello Eliæ.

359. Gilbertus Genebrardus nominatiſſimus Chronographus *in Chronologia libro primo ad annum mundi 3284.* ſcribens de ELIA, & Oratorio

rio illi dedicato (Semnion, ſeu Seunion dicto) ac Oraculo, quod in eo vigebat, hæc habet: *Ei* (ſcilicet ELIÆ) *poſt mortem* (intellige poſt raptum) *Synagoga, ſiue Sacellum in Carmelo Monte vulgato ipſius habitaculo, dicatum eſt, in quo vigebat Oraculum, de quo Suetonius in Veſpaſiano c. 5. Apud Iudæam Carmeli Dei Oraculum conſulentem Veſpaſianum, ita confirmauêre ſortes, vt quidquid cogitaret, polliceretur.* Ergo ex Genebrardo oraculum hoc Veſpaſiani in ELIÆ Sacello vigebat.

360. De eodem Oratorio, & Oraculo in eo celebri, latè tractat Lezana *a* Et Matthias à S. Ioanne in Hiſtoria Panegijrica *b* & ante eos Ioãnes Ieroſolymit. *lib. de Inſtitut. primorum Monachor. cap.* 19. vbi ſcribens de Carmelio: ELIAS, ait, *in Monte iſto nedum habitare degit, verùm etiam domum orationi conſecratam, appellatam* SEMNION, *in eo ædificauit, quæ ideo* SEMNION *dicta fuit, quoniam* ELIAS, *& eius diſcipuli de eorum tabernaculis & ſpeluncis egredientes ad domum illam; honeſtè tribus vicibus quotidiè conueniebant: non quidem ad refectionem corporalem, vel aliqua corporis miniſteria peragẽda; ſed ad Creatorem omnium litaniis & orationibus ſuppliciter placandum.*

a Tom. 1. Annal ad ann. mũdi 3128. ante Chriſtum 915. & to. 2. ad ann. Chriſti 69.

b to. 1. parte 2. c. 16.

361. De Oratorio illo, ſeu Synagoga in Carmelo tangunt etiam plerique Sacræ Scripturæ interpretes ad illa *capitis quarti Libri* 4. *Regum* verba: *Quam ob cauſam vadis ad eum? Hodie non ſunt Calendæ neque ſabbathum.* Et Aubertus Miræus ſuprà *parte* 1. ſub finem, his verbis: *Eius domum* (Orationis ſcilicet) *poſt raptum in Oratorium, tanti vatis nomine, decoratum, in Carmelo dedicarunt.* Oratorium iſtud poſtmodum mutatum fuit in magnificum templum, conſtructum per S. Helenam, & poſtmodum inſtauratum per Baſilium Imperatorem: prout annotant Cardinalis Baronius, & Cornelius à Lapide: hic quidem in caput 18. libri 3. Regum, ita ſcribens: *Nicephorus libro octauo cap.* 3. *aſſerit, Helenam magni Conſtantini matrem in Carmelo templum ædificaſſe* ELIÆ *Prophetæ. Sanè tempore* ELIÆ, *& Eliſei in Carmelo fuiſſe Oratorium, vel Synagogam, ad quam feſtis diebus populus conueniret; tum orationis causâ; tum vt* ELIAM, *Eliſeum, & ſimiles concionatores audiret, ſatis ſignificatur libro* 4. *Regum cap.* 4. *verſ.* 23. *idque ibidem docent Lyranus, Abulenſis, & alij:* Baronius autem de eodem Sacello, in templum mutato, *in Annotat. ad diem* 20. *Iulij in Martyrologio* iſta habet: *De Æde,* ELIÆ, *nomine,* Dominicũ *nuncupata, extat epigramma S. Gregorij Nazianzeni.... De Templo* ELIÆ *per Baſilium Imperatorem reſtituto meminit Cedrenus in Compendio Hiſtor. in Baſilio.* Ex dictis habetur, illud in Carmelo S. ELIÆ dedicatum *Sacellum,* poſteaq; *Templũ,* iugiter perſtitiſſe vſque poſt tempora Baſilij Imperatoris, id eſt, ad an. 885. qui deuotiſſimus erga noſtrũ S. Patriarcham, etiam aliis in locis ad eius honorem Tẽpla ædificauit, prout referunt Curopalates, & ex eo idem Baronius in Annalibus. *Templum Prophetæ* ELIÆ *ad Pitium ſplendidè renouauit, nouumq; conſtruxit in Aulâ Regia in nomen Domini* IESV CHRISTI, *& Principis Apoſtolorum, &* ELIÆ *Prophetæ.* Pergit infrà: *Multa alia Templa ſacra in palatio ædificanda curauit in nomen* ELIÆ *Prophetæ.* Etiam ex dictis pro comperto eſt, Sacellum iſtud S. ELIÆ tum in veteri, tum in noua Lege

Ab illo cõſtructum & poſt raptum ei dedicatum.

Digitized by Google

fuiſſe valdè celebre: conſtat quoque de antiquitate cultus ipſius: de quo plura diximus ſub finem *partis* 2. a

a Nu.255.

Iſtam Veſpaſiano factam prædictionē Gentilitatis fucis offuſcāt Scriptores Ethnici, ſoliti myſteria Chriſtianorum occultare aut irridere.

362. Quoad id, quod diximus *Oraculum* iſtud in Carmelo non fuiſſe Ethnicorum; & *Baſilidem* à Tacito nominatum, Chriſtianum, ac Eliani Inſtituti in Carmelo cultorem extitiſſe, animaduertendum; Gentiles Scriptores myſteria, & res ad veri Dei cultum, Chriſtianitatemque ſpectantes, ſolitos occultare, aut ad fabulas, facetias, nugas vel ſcurrilia conuertere: quod ſpecialiter in Suetonio & Tacito notat D. Cardinalis Baronius ad annum 328. §. *Quibus*:, vbi hæc de illis, & aliis: *Nec mirari quis debet, ſi ſubobſcurè, neque adeò dilucidè Ethnicus Scriptor myſteria noſtra ſit proſequutus; cum idipſum ſit obſeruare in cæteris Scriptoribus Gentilibus omnibus, qui rerum Chriſtianarum meminerint: nam eadem obſcurè, conciſè, dubiè, & haud vſquequaque fideliter in omnibus, quæ verè referre conſueuerunt, vt Suetonius, Tacitus, Lucianus, & alij.* Sic ex ſacerrimæ Euchariſtiæ vſu Chriſtianos infanticidij, & eſus humanarum carnium calumniabantur. Alia plura eiuſcemodi in propatulo ſunt. Et vt à Suetonio, & Tacito non recedamus, illa quæ de Meſſia in ſacris litteris continentur mirabilia, ſuo Veſpaſiano tribuebant, vti declarat idem Baronius ad annum 71. Ita quoque iidem illam à Chriſtiano Carmeli Eremita habitā, precibus ad Deum fuſis, prædictionem, Gentilitatis fucis abſcondere voluerunt.

Anno Chriſti 83. in Carmelo Sacellum Deiparæ transfertur ſeu alterum cōſtruitur.

363. Anno Chriſti 83. à Carmelicolis conſtructum, & SS. Virgini MARIÆ dedicatum fuit Oratorium, ſiue Sacellum ſecundum: ſeu potiùs id, quod priùs ædificatum fuerat in decliuio, ſiue à latere Montis circa annum Chriſti 36.. deinde poſt eius aſſumptionem tranſlatum fuit ad alium locum: prout expreſſis terminis tradit Ioannes Ieroſolymitanus in lib. de Inſtitut. Monachorum *cap.* 36. *aliàs* 43. his verbis: *Anno Incarnationis Filij Dei octogeſimo tertio, diruentes eorum Semnion antiquum, ædificauerunt ad honorem huius primæ Virginis Deo dedicatæ Capellam quamdam in Monte Carmeli, iuxta fontem* ELIÆ, *in ſitu illo, in quo* ELIAS *orans viderat nubeculam illam, quaſi veſtigium hominis de mari aſcendere in Carmelum.* Animaduertendum autem (quod etiam ſuprà *cap.* 13. adnotauimus) non vnum tantùm Oratorium, ſeu Sacellum in Carmelo SS. Virgini dedicatum fuiſſe; ſed duo, ſiue vnum diuerſo tempore, ac loco, erectum, mutatum, ſeu tranſlatum: alterum quidem in decliuio, ſeu latere ipſius circa annum Chriſti 36. alterum verò in Montis ſummitate, ſeu vertice anno 83. prout in Annalibus Ordinis ad iſtos annos latiùs declaratur.

S. Dionyſius Areopagita peculiariter commendat Monaſticū inſtitutum.

364. Sub finem iſtius ſeculi primi diuinus ille Dionyſius Areopagita librum ſcribebat *de Eccleſiaſtica Hierarchia*: in quo *cap.* 6. magnoperè commendat, & extollit Monaſticum Inſtitutum. *Perficiendorum autem*, inquit, *omnium altior Ordo, Monachorum eſt Sacra diſpoſitio, omni quidem mundata purgatione, vniuerſalique virtute, & perfectiſſimâ propriarum actionum caſtitate.* Et infrà: *Indè diuini Duces noſtri nominationibus eos ſacris dignati ſunt; alij quidem Therapeutas, alij autem Monachos ipſos nominantes ex Dei puro miniſterio & famulatu*

Digitized by Google

mulatu,& non partita,& ſingulari vitâ,tamquam vnificante eos inſeparabilium ſacris complicationibus in Deiformem vnitatem & amicam Deo conſummationem. Illo igitur tempore greges erant Monachorum, quos eoſdem eſſe cum *Eſſenis*,de quibus Philo,colligitur ex verbo *Therapeuta*,quo tam Philo, quã ipſe S.Dionyſius vtitur.

CAPVT XVII.

Succinctè referuntur notabiliora quædam ſeculi ſecundi, vbi etiam de SS. Theleſphoro, Dionyſio,Serapione, & Spiridione.

365. SVb initium ſeculi ſecundi Iudæus quidam Pſeudopropheta prodiit, *Elxai* nomine, cuius Diſcipuli dicebantur *Oſſeni:* de quibus ſcribit S.Epiphanius *hæreſi* 19. Nonnulli in re hiſtorica minùs verſati,iſtos perperam eoſdem putarunt cum *Eſſenis* : à quibus ſanè Inſtituto quàm maximè differebant.Nam,inter alia,*Oſſeni* Idololatræ cœlum,ventum, & alia adorabant : & odio habentes continentiam aduerſabantur caſtitati. Veri autem *Eſſeni* ex diametro iſtis oppoſita ſeruabant;vti patet ex eodem S.Epiphanio *hæreſi* 29. Philone,Ioſepho,& aliis ſuprà relatis. *Oſſeni longè diuerſi ab Eſſenis.*

366. Anno Chriſti centeſimo quadrageſimo(aut vt quibuſdam placet 138)cum finem viuendi feciſſet Hadrianus Auguſtus,ad Romani arcem Imperij aſcendit Antoninus, cognomento Pius : ſub quo pacifico Imperatore Chriſti fideles feliciorem aſpiciebant ſtatum Eccleſiæ,& etiam Prophetici ſeu Eliani Ordinis Alumni maiori perfruebantur tranquillitate in Carmelo, cuius,& vetuſtæ ibi Religionis huius, & aræ ac Oraculi (de quibus capite præcedenti) Balbinus,vir celebris, & notæ dignitatis in quadam epiſtola inſcripta ipſi Imperatori (cui erat familiaris) ſic meminit: *Mons eſt nomine Carmelus:in quo vetus Religio,& Sanctitas antiqua eſt* : ELIAS *illic ſacrificia ſemper offerebat,apparent etiam & nunc veſtigia de ara Sacrificiorum.* De iſto Balbino,qualis fuerit,ſcribitur in vitâ S.Teleſphori Papæ,apud Bollandum &, Henſchenium *tomo* 1. *Ianuarij ad diem* 5. eiuſdem menſis. *Balbini viri conſularis teſtimonium de vetuſta Religione Carm.*

367. Sub eodem Antonino Imperatore circa annum Chriſti 150. ſanctitate, & monaſticæ diſciplinæ rigore illuſtris erat S.Frontonius *Pater ſeptuaginta fermè Monachorum*,vt habet Beda in Martyrologio ad diem 14. Aprilis: in Martyrologiis autem Romano, Vſuardi, & Adonis ad eũdem diem hæc de eô leguntur: *Alexandriæ S. Frontonij Abbatis,cuius vita ſanctitate,& miraculis claruit*, Is cum Monachos ſuos duxiſſet ad Eremum, &

Digitized by Google

ibi omnes habitarent, Deo ſeruientes, tentati Fratres deſiderio redeundi ad vrbes, ob inopiam & egeſtatem, quam metuebant, receperunt à Frontonio conſolationem, & à quodam diuite ſubſidium, & prouiſionem, per camelos annonâ onuſtos, vrgente Angelo, qui diuiti eidem in ſomnis apparens id præceperat. Quod maximo miraculo peractum eſt; eò quòd cameli illi nullo ductore ad ipſos in Eremo commorantes peruenerint. Id latiùs refertur *in Vita Patrum libro* 1. in Vita S. Frontonij. Ipſum autẽ, & Monachos eius, diſcipulos fuiſſe Eſſeni Inſtituti, & conſequenter Elianam Sobolem Oſtendit Lezana dicto *tomo* 2. *ad annos Chriſti*. 151. *&* 174.

Frontonus Abbas ſeu Pater 70. Monachorum miraculosè annonam accipit.

368. Eodem tempore S. Teleſphorus ex Monaſtico Eliano Inſtituto ſeu *ex Vita Anachoretica, quam agebat, ad Pontificatum euectus* (vt ſcribit Coriolanus in Breuiario Chronologico ad annum 140.) doctrinâ, zelo & ſanctitate mirificè illuſtrabat Eccleſiam: cui cum duodecim annis vtiliſſimè præfuiſſet, *& in fide Chriſti prædicanda, & propaganda Eccleſia fidelium ardentiſsimus eſſet, à tumultuantium Gentilium populo, & Sacerdotibus idolorum captus, capitis abſciſsione glorioſiſsimè martyrium ſubiit anno* 154. ita ferè Ciaconius in Teleſphoro. Eum autem egiſſe vitam eremiticam, ſeu Anachoreticam, conſtat ex libro de Romanis Pontificibus, Baronio ad annum 140. & aliis, *Anachoretam*, nuncupantibus. Vnde Genebrardus *a* hæc, benè notanda ſcribit: *Quoniam fuit Anachoreta, apparet in prima Eccleſia aliquos huius ſancti inſtituti fuiſſe ſectatores, aduersùs eos, qui monaſtices auctorem D. Antonium, ſub Conſtantino Magno, faciunt. Hoc enim etiam tempore multi Eremum incolebant metu perſecutionum, & multò antè Dionyſius Areopagita tres epiſtolas ad Monachos dedit: de Eccleſiaſtica Hierarchia, Eccleſiâ naſcente, de Ordine Monaſtico tractauit: eum puriſsimam Chriſtianorum partem: & è tribus à ſe memoratis primam pronuntiauit: Monachos, Therapeutas dictos ab Apoſtolis docuit, à precandi aſsiduitate, & conſcientiæ puritate, Philo Alexandrinus, Apoſtolorum æqualis, de his librum de Vita Contemplatiua ſcripſit.* Ex quibus confirmatur id, quod latiùs demonſtrabimus infrà *parte* 8. *cap.* 7. Ante Magnum Antonium, S. Hilarionem, ipſumque S. Paulum, primùm Eremitam nuncupatum, fuiſſe Monachos & Eremitas.

S. Teleſphorus ex Anachoreta Eliani Inſtituti Sũmus Pontifex.

a in Chronolog. ad an. 140.

Vita S. Teleſphori habetur in præclaro opere, quod laborioſè elucubrant RR. PP. Ioannes Bollandus, & Godefridus Henſchenius, *Acta Sãctorum* nuncupato *tomo* 1. *ad diem* 5. *Ianuarij*: vndè ſatis patet, ipſum Eliano Carmelitico Inſtituto accẽſendum; quod in Ordinis huius Annalibus latiùs demonſtratur, ex Hiſtoricis noſtris, & exteris.

369. Inter alia notabilia ab eo geſta, & decreta, id eſt, quod in Natali Chriſti, in commemorationem triplicis generationis, ſeu natiuitatis Verbi (ab æterno ex Patre ſine Matre: in tempore ſemel ex Matre ſine patre: & quotidie ſpiritualiter in animabus iuſtorum) tres Miſſæ celebrentur.

Inſtituit tres Miſſas die Natalis Chriſti.

370. Vt autem Eliano Pontifici Pontificem alterum aſſociemus, ſequenti

Digitized by Google

ſequenti ſeculo anno Chriſti 261. poſt martyrium S. Sixti alius inſignis floſculus ex Carmeli viridario in Romanum tranſplantatus ſolum, & ad Apoſtolici culminis ſublimatus ſolium, ſuâ fragrantiâ Orbem impleuit: is fuit S. Dionyſius, de quo infatigabilis ſcriptor Laurentius Beyerlinck in amplo & præclaro illo Opere *Theatrum Vitæ humanæ* nuncupato, verbo *Religio, Religioſus*, ſcribens de Ordine Carmelitano: *Ordo*, inquit, *Carmelitarum dedit in Catheda Apoſtolica Dionyſium primum eius nominis.* Monachum fuiſſe, concors eſt Hiſtoricorum, & Chronologicorum conſenſio, eum nunc *Monachum*, nunc *Anachoretam* nuncupantium. De natali eius ſolo diſcrepant authores. Ex Græcia oriundum, eſt veriſimilius: vnde plures eũ *Græcum Monachum* appellant: quod etiam indicant illi ex Mantuano relati verſus apud Lezana [a].

Etiam S. Dionyſius ex Carmeli ſtellis ad Apoſtolicã Cathedrã ſublimatus fuit.

[a] Tom. 2. Annal. ad an. Chriſt. 247. 248. 249.

Hic erat occultus Chriſti de gente Sacerdos,
Graius enim dudum Carmelo à Monte profectus
Vertice Carpathiis alto qui prominet vndis &c.

371. Carmeliticæ propaginis germen illud nobile extitiſſe tradunt Hiſtorici noſtri, & complures alij relati, in iiſdem *Annalibus ad annum Chriſti* 247. quod confirmatur ex Officio Diuino, authoritate Apoſtolicâ, & per ſacram Rituum Congregationem approbato, tamquàm de Sancto Ordinis huius. In quo *ad diem* 19. *Ianuarij ad Matutinum lect.* 6. hæc leguntur: *Dionyſius imitatus ſanctiſſimos illos monaſtici inſtituti Duces, qui ædificatis ſibi caſulis propè fluenta Iordanis, & turbis vrbium derelictis, herbis agreſtibus victitabant, Anachoreticam ſeu Monaſticam, & verè propheticam vitam aliquamdiù egit.* Iſte Pontifex doctrinâ, prudentiâ, ſollicitudine, & ſanctitate Eccleſiam magnoperè illuſtrauit, amplificauit, & hæreſes profligauit. Vnde etiam Ioannes Balæus, author aliàs in ſummos Pontifices iniquus, hæc de eo ſcribit: *Dionyſius Græcus à Damaſo Monachus, & à Nicolao Harlemio* (*in Chronico*) *Carmeli ſolitudinis incola nuncupatus, fidei documentis ſub Claudio II. clarus, & Chriſtianæ Eccleſiæ amplificator inſignis effulſit.*

372. Duobus Summis Pontificibus iſtis bini ſe iungunt ſanctitate illuſtres Epiſcopi, etiam Carmelitanæ vitis palmites. Tempore prior eſt S. Serapion: de quo Trithemius libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis iſta: *Serapion, ex Anachoreta, Eccleſiæ Antiochenæ octauus Epiſcopus.* Et Ioannes Palæonydorus [b] *Circa annum Domini* 190. *clarus effulſit Serapion ille Sanctiſſimus, ex Eremita & Anachoreta Carmeliticæ Religionis, octauus Epiſcopus Antiochenus.* Qui inter Ordinis ſanctos Officio Canonico ſub ritu duplici colitur die 30. Octobris. Alter eſt S. Spiridion Cyprius, Trimythuntinus Epiſcopus, ſui ſeculi iubar: quem Rufinus *lib. 1. Hiſtoriæ Eccleſiaſt. cap.* 5. nuncupat *Ordinis Prophetarum*: quo deſignatur, fuiſſe Ordinis Prophetici, ſeu Eliani. Quod etiam clarè elicitur ex Oratione, ſeu Collecta, quæ ad diem 14. Decembris (quo eius, tamquam ſancti Ordinis huius, feſtiuitas celebratur) in Miſſa, & Officio, Eccleſiæ authoritate approbato, decantatur: *Sancti Spiridionis Confeſſoris tui atque Pontificis nos Domine feſta tueantur: & ſicut ille*

Et S. Serapion ad Antiochenæ Eccleſiam.

[b] Lib. 2. Hiſtoriæ Carmelit. c. 3.

Ac S. Spiridion ad Trimythuntinam.

Religionis,

Digitized by Google

Religionis, à Propheta Elia *inſtitutæ,orationibus,& operibus fuit fidelis imitator, ita nos eius ſequentes ueſtigia cum eo te perfrui valeamus,* &c. Ingreſſum eius in Eliadum Religionem Palæonydorus dicto libro & capite refert ad annum circiter 310. *Circa annos* (ait) *Domini* 310. *S.Pater noſter Spiridion* Eliæ *Religionem magnis virtutibus decorauit.* Poſt obitum enim vxoris loca ſancta viſendi gratiâ in Palæſtinam proficiſcens,ibi tum Prophetico Carmelitico Ordini nomen dedit: & propterea dicitur *vitam Propheticam duxiſſe;* eò quòd Religionis Propheticæ,á Propheta Elia inſtitutæ ſectator fuerit. Inter plurima eius admiranda geſta illud notabile valdè eſt de Philoſopho Ethnico Chriſtianæ Religioni inſultante, quem miro prorſus modo deuicit, & ad fidem Catholicam produxit.

CAPVT XVIII.

Seculo Chriſtiano tertio Monaſticus Ordo, per Eſſenos *continuatus Martyrum plurimorum triumphis nobilitatur.*

373. VT autem ſermonem proſequamur de Eſſenis, quos ex præcedentibus conſtat Monachos Inſtituti Eliani fuiſſe, notabilis ſe offert hiſtoria S. Eugeniæ Virginis,quæ miro & heroico facinore, haud tamen imitando, enituit; etenim virili induta veſte(quod ex diuina factum inſpiratione credendum) cum ſuis Eunuchis Protho & Hiacintho, inter Monachos Eſſenos Monachalem ſuſcepit habitum: vbi clariſſimis ſanctitatis radijs cæteris præfulgens,mirabiliter in iuuenili ætate, quãtumuis renitens, Monachis illis,annis & meritis venerandis, præfecta fuit ſub finem ſeculi ſecundi,prout refert Cardinalis Baronius *ad annum Chriſti* 188. his verbis: Evgenia *in Chriſtum credens nuptias auerſata, vnà cum fidelibus Eunuchis Protho & Hyacintho ſecedens, virili habitu delituit inter Monachos, quos Eſſenos à Philone dictos eſſe,ſuperiùs demonſtrauimus, hæc omnia perficiente S. Heleno Epiſcopo Heliopoleos.*

Eugenia Virgo Alexandrina inter Monachos Eſſenos admittitur.

374. Ex iſtis Lezana in Annalibus ad eumdem annum elicit, & ſtatuit hæc quatuor. *Primò,* Eſſenos hoc tempore adhuc extitiſſe. *Secundò,* Monachos eius æui Eſſenorum ſobolem,& poſteros fuiſſe. *Tertiò,* hanc Virginem Evgeniam iure meritoque Prophetici Carmelitici Viridarij roſam,ſeu florem pulcherrimum cenſeri debere. *Quartò,* ſimiliter inter Eſſenatus & Prophetici Inſtituti cultores referendos eiuſdem Eunuchos Prothum & Hyacinthum,& S.Helenum *hæc omnia perficientem,* vt loquitur Cardinalis Baronius:qui, vt legitur *in Vita S.Eugeniæ,* primitùs vixerat

in eo

Digitized by Google

in eo Monaſterio. Cæterùm S. Helenum inter Monachos Eſſenos à pueritia educatum, & Monachum fuiſſe, oſtenditur in iiſdem *Annalibus noſtris ad annum Chriſti* 170. Mirabilis & deuota vitæ iſtius hiſtoria graphicè depingitur in Vitis Patrum. Hic ſolùm ex Alcimo Auito, vetuſtiſſimo authore, verſus aliquot inſeremus.

Namq; habitum mentita viri, non proinde virile
Pectus, præficitur ſanctis à Fratribus Abbas.
Fœmineum occultans ſexum, muliebria ſpernit:
Et meritis annisq; graues, longâq; verendos
Relligione ſenes, iuuenili rexit in æuo.

Eiſq; præficitur.

Et alterius cuiuſdam apud Lezana:

Poſthabet hæc Chriſto ſponſum, patriamque, domumque
Audens Carmelo credere colla iugo.
Ementita viri ſpeciem, ſua nomina mutat,
Inter & Eliades emicat EVGENIA.

375. Ex iſtis igitur, vt certum habetur, Inſtitutum Eſſenorum continuatum fuiſſe vſque ad finem ſeculi ſecundi, & initium tertij: quodque eo tempore, longè antequàm S. Antonius, Hilarion, Pachomius (quos aliqui Monaſticæ & Eremiticæ vitæ primos authores, erroneè cenſent) aut viſi, aut nati eſſent, plura extiterint Monaſteria, & Monachorum greges.

Ante SS. Antonium & Hilarionē Monachi plurimi fuerunt.

376. Id de multitudine Monachorum, & Monaſteriorum ſeculo tertio, ante S. Antonium, & alios iſtos confirmatur quoque ex inſigni, & deuota hiſtoria SS. Iuliani & Baſiliſſæ, de quibus in Martyrologio Venerabilis Bedæ ad diem 9. Ianuarij hæc leguntur: *Apud Antiochiam S. Iuliani Martyris, & Baſiliſſæ coniugis. Hi itaque ſanctiſſimo voto caſti coniuges, aliquot annis pariter vixerunt, carnem ſuam virginem Chriſto ſeruantes, & monaſteria de rebus ſuis inſtituerunt; vt ad decem millia Monachorum Pater Iulianus fieret; Baſiliſſa verò multarum Virginum Mater: quarum multitudinem cum iam victricem præmiſiſſet ad Dominum, ipſa conuerſatione vitæ probatiſſima, inter verba orationis migrauit ad Dominum. Iulianus verò poſtmodum à Marciano Præſide per innumerabilia tormenta, & cruciatus ad vltimum feriri iuſſus eſt.* Iiſdem fere verbis vtuntur Rabanus, Ado, Molanus, Notkerus & alij *in ſuis faſtis, ſeu Martyrologiis ad diem 9. Ianuarij.*

Nam ante illos fuit Pater decē millium Monachorum.

377. Præclara horum Martyrum Acta, ab ijs, qui interfuerunt, conſcripta ſunt; vti hæc in præfatione indicant: *nos, quæ vidimus oculis noſtris, ſanctorum geſta ſcripſimus. Vnde nobis aliquam portiunculam beatitudinis credimus eſſe futuram.* Extant paſſim Græcè Latineque vulgata. Refert etiam illa S. Althelmus Epiſcopus Sireburgēſis *libro de Virginitate c.* 42. vbi inter alia hæc: *Porrò Virginalem Iuliani Martyris gloriam ſub clandeſtino taciturnitatis latibulo deliteſcere non patiar: qui temporibus Diocletiani & Maximiani, nobili proſapiâ oriundus fuit.* Et infrà: *Militum Chriſti decem millia ſub diſtricto Iuliani regimine conuerſantia, & nequaquam à ſanctæ religionis tramite, per ali-*

Prout eiuſdem Acta ab ocularis teſtibus, & authoribus grauiſſimis deſcripta referunt.

Digitized by Google

quos amfractus dextrâ leuaq; declinantia, regulariter vixerunt. Baſiliſſa verò Deo dicata, bis quingentenos ſanctæ meßis manipulos Euangelicæ prædicationis falce metens, in area tortoris triturandos, & horreis cœleſtibus condendos inuexit. Ea quoque enarrata ſunt à Vincentio Bellouacenſi, S.Antonino, Petro de Natalibus, & aliis pluribus, quos referunt Bollandus & Henſchenius *in Prolegomenis, ad eorum Vitam,* quam dederunt *tomo* 1. *Ianuarij ad diem* IX. eiuſdem.

S.Iulianus Martyriũ ſubijt Antiochiæ:

378. Quoad locum Martyrij S.Iuliani, Martyrologia pleraque Latina *Antiochiæ* paſſum ſcribunt: ſed vbi ſita, non exprimunt: *Syriæ Antiochiã* intelligunt Baronius in Notis ad Martyrologium Rom. & Procopius *lib. 2. de Bello Perſico,* ac paſſim recentiores, vti notant Bollandus & Henſchenius [a]. In quibuſdam autem Actis, & Martyrologiis *Antiochia Ægypti* adſcribitur. Iſtius enim nominis plures fuerunt vrbes.

[a] In Prologomenis ad eius Vitam §.2.

379. Ex numeroſis illis Monachorum & ſacrarum Virginum S.Iuliani & Baſiliſſæ turmis quàm plurimi Martyres Chriſti effecti ſunt in immani illa ac cruenta perſecutione Diocletiani: qui anno 284. imperium inuaſit, & anno 304. cum Maximiano abdicauit.

Et ibi, variiſq; in locis, ac temporibus Eremitæ, & Monachi multi in Chriſti cõfeſſione triumpharũt.

380. Tempore eorumdem ſæuiſſimorum tyrannorum martyrij palmam obtinuerunt ſancti Sabas, Eſaias & alij triginta ſex Monachi in Sina Monte Arabiæ, Moyſis Prophetæ memoriâ, acceptæque cœlitùs Legis, toto orbe celeberrimo: in quo olim plurimi viri ſanctiſſimi vitam ſolitariam egerunt; qui à Patribus Græcis latiniſque celebrantur. In Martyrologio Romano commemorantur ad diem XIV. Ianuarij his verbis: *In Monte Sina Sanctorum triginta octo Monachorum à Saracenis ob Chriſti fidem interfectorum.* Et in Menologio Henrici Caniſij: *Certamen ſanctorum Patrum in Sina interfectorum à Saracenis temporibus Diocletiani, & Petri Alexandrini: fuére autem interfecti* XXXVIII. *ex quibus Heſaias & Sabas* &c. Ferè eadem habent Molanus & Menologium Græcorum. De iiſdem latiùs agitur in præfatis Actis Sanctorum *tomo* 1. *Ianuarij* ſub illo titulo *De ſanctis Monachis Martyribus Saba, Eſaia, & alijs* XXXVI. *in Sina monte Arabiæ.* Ad marginem notatur: *ſub Diocletiano* XIV. *Ianuarij.*

381. Illos autem fuiſſe Eliades, ſeu Elianam poſteritatem, præter mox dicenda, etiam perſuadet ipſe locus quem incolebant, vicinus monti Oreb, manſione ipſius S.Prophetæ, & mirabili diuinâ viſione, quâ ibidem clarificatus fuit, nobilitato: vbi ad eiuſdem memoriam & honorem templum fuit erectum, de quo Bollonius *lib. 2. cap.* 63. ita ſcribit: *In monte Oreb, Sina vicino, extructum templum eo loco, quo* ELIAS *commoratus eſſe dicitur.* Confirmatur etiam ex veteris Legis nomine *Eſaias.* Denique quia tum Monaſticum Inſtitutum adhuc vnicum erat, & indiuiſum, ſcilicet Elianum, ſeu Eſſenum.

382. Varijs autem locis & temporibus alios multos Monachos in primis Eccleſiæ Chriſtianæ ſeculis in Chriſti confeſſione glorioſè triumphaſſe, conſtat ex iſtis Cardinalis Baronij *in Annotationibus ad Martyrologium*

Rom.

Digitized by Google

Rom. ad diem 19. Octobris, ad illa: *In Ægypto S. Vari &c. Complures Monachos ſub Maximiano Martyrio coronatos eſſe, non tantùm ex Martyrologiis, & Menologiis expreſſum habes, ſed & apud Euſebium Hiſtoriæ libro octauo. Porrò ipſorum Monachorum Inſtitutum non recens, ſed ab initio naſcentis Eccleſiæ viguiſſe, ex his quæ ſcribit Philo de Eſſeis, & quæ habet Dionyſius Areopagita & alij, facilè colliges.* Idipſum & notauit 23. Februarij in Sireno Monacho & Martyre ſub Maximiano Imperatore: *Hic cùm dicatur fuiſſe Monachus, apparet ex Euſebio Hiſt. lib. 8. c. 22. Maximiani temporibus fuiſſe Monachos, & ex eis quamplurimos coronatos eſſe martyres, vt Seleucus, de quo ſuprà egimus.*

383. Illos quoque, & alios, per prima ſecula Monachos, Eliæ imitatores & poſteros fuiſſe, triplici ratione perſuadetur. *Primò*, quia Eſſeni, vt expreſsè aſſerit Baronius de S. Eugenia, & eius Monachis, ac ſatis innuit de præfatis Septem. *Secundò*, quia illis temporibus Monaſticum Inſtitutum adhuc vnicum erat, & indiuiſum. *Tertiò*, id ſatis indicat idem clariſſimus Cardinalis in Annalibus ad annum Chriſti 340. vbi §. *At quibuſdam*, hæc de Religioſis, ſeu Monachis. *Erat quidem in Oriente ſummum illud viuendi genus inſtar* Eliæ *ac Ioannis Baptiſtæ cunctis hominibus, etiam Ethnicis & Imperatoribus ipſis venerandum.* Illud autem *in Oriente ſummum viuendi genus inſtar* Eliæ &c. dictum de Monachis Eſſenis, conſtat ex verbis ſimilibus Philonis de Eſſenis ſcribentis, quæ ſuprà *cap.* 15. retulimus. Et confirmatur ex illis verbis: *Inſtar* Eliæ, cuius ſoboles erant Eſſeni.

Quos S. P. Eliæ imitatores, & poſteros fuiſſe declaratur.

De S. Iuliano, eiuſque Monachis id quoque indicat locus, vbi degebant: nimirum aut Antiochia Syriæ non longè à Carmelo, (in quo hæc Religio inſtituta, propagata & continuata fuit) aut certè Antiochia Ægypti, vbi etiam tum floruiſſe Inſtitutum Eſſenorum conſtat ex ſupradictis. De iſtis, alijſque poſteritatis Elianæ Monachis Martyribus, ſcribit Eyſingrenius in ſuo *Centenario primo* contra Centuriatores Magdeburgēſes, vbi hunc habet titulum: *De Monachis Carmelitis tempore Martyrum.*

CAPVT XIX.

De Monaſticæ, ac Eremiticæ vitæ, perſecutionibus diminutæ, reſtauratione per SS. Charitonē, Antonium, & Hilarionem.

384. DEi ſingulari prouidentiâ ſublunaria cuncta, mutabilitati ſubiecta, viciſſitudine quâdam diriguntur; vt dum illa occidunt & pereunt, iſta oriantur, & ſuccreſcant. Sic ſegetes, cùm maturuerint, demetuntur, colliguntur, triturantur, & reconduntur: moxque alia ſemina terræ committuntur, & germinant: & culmos, ſpicas, glumas, & grana

Sublunaria omnia viciſſitudini ſubiecta.

grana producunt. Et vites uvis ſpoliantur, atque putantur, vt abundantiùs fructificent. Ita quoque vidimus in præcedentibus, Monachos in primordiis Eccleſiæ, Apoſtolicæ militiæ ſocios in Euangelij promulgatione, magnoperè floruiſſe, & fructificaſſe: ac deinde, tamquam frumenta Chriſti, triturâ, & ventilabro perſecutionum repurgata, ac cœleſtibus granariis illata. Poſthac verò Eccleſiæ aruum, ſequentium tyrannorum gladio, quaſi vomere, ſubactum, fœcundius redditum fuit, & abundantiùs fructificauit: tamquam ſi grana, quà ceciderant, multiplicata reſurgerent. Etenim cum ſeculo tertio, per immanem illam Diocletiani & Maximiani Imperatorum crudelitatem, Monachorum numerus valde eſſet imminutus, noua mox germina pullularunt fertiliſſima, è quibus innumeri prodierunt Monachorum manipuli.

S. Chariton Author Eremitoriorũ Paleſtinæ, quæ Lauræ *dicebantur.*

385. Et quidem ſequentibus adhuc iſtis perſecutionibus Chariton in Palæſtina, non longè à Ieroſolymis, in deſertis circa Iordanem percelebris cultor, & propagator Eliani Inſtituti, primus extitit fundator monaſteriorum, ſeu manſionum cœnobiticarum, quæ *Lauræ* dicebantur. Cur autem ſic nuncupatæ fuerint, annotat Lezana in Annalibus *tomo* 3. *a* vbi cum egiſſet de iis, qui incolebant *Lauras*, ſubiungit: Notet hæc lector & videat quàm hiſtoricæ veritati conformiter horum Patrum geſta noſtris Annalibus adiungimus; cum Chariton ille harum Laurarum primus adinuentor, Eliani Inſtituti puri aſſecla fuerit, iuxta dicta à nobis *tomo* 2. *præcedenti*, vbi de ipſo, & de *Lauris* ab ipſo inchoatis ſermonem habuimus. Si cauſam porrò lector quærat; cur hæc Cœnobia *Lauræ* vocarentur; dubij ſolutionem audiat ex Bollando *in Actis ſanctorum tomo* 1. *in Vita S. Theodoſij pro* 11. *Ianuarij* §. 4. vbi ſic: *Lauram hoc ferè tempore vocabant Monachorum manſiones ſeu cellas, quas, additis propriis nominibus, diſcernebant, vt Lauram S. Euthymij, S. Sabæ, Pharan &c. Origo eius videtur repetenda à fluuio* Laura, *qui regioni vicinæ, quam præterfluit, & Monaſteriis in ea ædificatis nomen dedit.* Chariton ille in perſecutione Aureliani anno 275. grauia ſuſtinuit tormenta in confeſſione fidei, ferro vinctus, carceri incluſus, iteratis vicibus crudeliter neruis cæſus, & lampadibus circa pectus vſtulatus, vt propterea *Martyris* nomen à quibuſdam ei tribuatur, etſi martyrio vitam non finierit, ſeruatus à Deo ad ſalutẽ plurimorum. Beatam autem animam inter Monachorum diſcipulorum ſuorum agmina in lectulo ſuo decumbens cœlo dedit circa annum Chriſti 304. Præclara eius certamina, & geſta referuntur apud Lipomanum & Surium ad *diem* 28. *Septembris* & *in tomo* 2. *Annalium noſtrorum b*.

a Ad ann. Chriſti *529. nu.* 6.

A vicino fluuio Laura.

b Ad annos Chriſti 275. 276. 277. 279. 284. 304.

S. Antonius Monaſtici Inſtituti propagator celeberrimus.

386. Aliquantò poſt famâ celebriori innoteſcebat Orbi magnus ille Antonius, qui in Vita ſolitaria, ſeu monaſtica à Monacho quodam ſene, Eſſeno, (vt ex Hiſtoriis & Annalibus noſtris habetur) inſtructus, ex Inſtituto magni Eliæ exemplum capiens, eiuſque æmulator exiſtens, ſecreta interioris Eremi ſtudio ſectatus eſt ſingulari, vt in eius Vita refertur. Eliani itaque Inſtituti Sectator, & reſtaurator extitit: quod ex dicendis *cap. ſequent*

quenti confirmabitur. Hac autem ratione cunctorum ſui temporis Monachorum adæquauit, imò longè ſuperauit perfectionem, quòd, vt apis argumentoſa, ex ſingulis dulcedinem ſpiritualem mellificaret; quemcumque enim videbat aliquâ virtutis laude excellentem, imitari ſtudebat.

Quâ ratione ad ſummam peruenerit perfectionē.

387. Illius videndi deſiderio incenſus S. Hilarion, cum quindecim eſſet annorum, ad eum in Ægyptum perrexit: cumque eius vitæ rationem didiciſſet, in Paleſtinam reuerſus, bonis ſuis inter fratres, & pauperes diuiſis, nihil omninò ſibi reſeruando, in ſolitudinem perrexit: vbi varias, & horribiles tentationes Sathanæ (modò cubanti nudas mulieres; modò eſurienti largiſſimas dapes repræſentantis, aliàs varijs præſtigijs terrificantis) Chriſti nomine inuocato, ipſiuſque Cruce in fronte efformatā, viriliter ſuperauit, & contempſit. Poſtmodùm iunctus *Eſſenis*, eos, perſecutionibus imminutos, reſtaurauit, & ampliauit, vt, capite ſequenti dicetur; fuit etenim (vt ſcribit Lezana *tomo 2. Annal. ad annum* 291.) celeberrimus hic Pater Eliętani Inſtituti Sectator, Eſſenæ Scholæ ſtudioſus, imò & Carmeli Montis colonus, prout non ſolùm Ordinis Tabulæ & Kalendaria teſtantur, in quibus *Hilarionis Confeſſoris Ordinis noſtri* feſtum exprimitur; & concorditer noſtri Scriptores ſcriptis commendarunt; ſed & de exteris multi, rei veritate conuicti, profitentur. De illis porrò, pluribus prætermiſſis, vnus non omittendus; Beatus videlicet Cyrillus præsbiter Doctor, & Carmeli ipſius Eremita, qui *in Epiſtola ad Abbatem Ioachimum*, quæ præfixa eſt ipſius Oraculo Angelico, ſic Scripſit: *Igitur cum pro veneranda celebritate* Beati Hilarionis, co-Eremitæ noſtri quondam, *ſacratam Miſſarum-ſolemnia inchoaſſem cum fratre Euſebio comite*, &c. En *Carmeli Eremitam* Cyrillum, Hilarionem *co-eremitam* ſibi nuncupantem. Hæc Lezana ibi. Quæ confirmantur iſto memorabili elogio, ipſius S. Hilarionis, è Græcorum vetuſtis monumentis exhibito à diligentiſſimo antiquitatis ſcrutatore Auberto Miræo, quondam Decano Antuerpienſi, *in libro de Ortu & incrementis Ordinis Carmelitani capite* 6.

Eius diſcipulus fuit S. Hilarion.

Aliquando Carmeli colonus, & Eſſenorum Reſtaurator.

Hilarion Tabathenſis Palæſtinus, natu Gentilis,
Alexandriæ Chriſtum cognoſcit.
Bimeſtris Antonij diſcipulus. Eremi cultor.
Eſſenorum diſperſorum, in Carmelo *Paleſtin.*
Reparator magnificus.
Quos item Gazæ, Bethelię, Pelusij, Lychlni mirè propagat.
Epiſcopos exules viſitat
Sub Aug. Imp. Conſt. & Conſt. Iulianum fugit.
Siciliam, Dalmatiam, & Cyprum peragratus.
Ieiunijs maceratus, ſenio moritur Sancto.

Anno ccclxxii.

Ex hactenùs dictis perſpicuum eſt, *Eſſenos*, SS. Prophetarum Eliæ & *Eliſei* (medijs Filijs Prophetarum, & Rechabitis à quibus immediatè

proceſſ-

proceſsêre) poſteros & ſucceſſores, verè Monachos, & Religioſos, perſtitiſſe, & claruiſſe in primis tribus poſt Chriſtum ſeculis, etiam ſub iſto nomine: quod tamen poſtmodum (multiplicatis, vt mox dicemus, monaſticis inſtitutionibus) exoleuit. Sub illa tempora Elianus Ordo in quatuor fuit diſtinctus Prouincias, vt noſtri perhibent Annales, & hiſtoriæ: externus quoque Scriptor Carolus Tapia Iuriſconſultus, doctrinâ inſigni & hiſtoriarum notitiâ clarus *in Autentica ingreſſi cap.* 17. (vbi ſpecialiter de Ordine Carmelitano) ſic commemorat: *Conſtantini autem Magni tempore quatuor in Prouinciis venerabitur, vna erat Terræ Sanctæ; alia Cypri; tertia Thebaidæ, & quarta Ægypti.* De S. Helena in Carmelo templum ad honorem S. Prophetæ ELIÆ ædificante videri poterunt dicta *cap.* 16. *numer.* 361. De Monaſterio Monialium huius Ordinis ab eadem conſtructo Ieroſolymis ad S. Sepulchrum, ſcribunt hiſtorici noſtri, & Annales Ordinis: de eoque mentio occurret *part.* 6. *cap. vltimo.*

Eo tempore Carmeli Religio in quatuor potiſſimum Prouinciis vigebat.

CAPVT XX.

De diuiſione, propagatione, multiplicatione, Monaſtici Inſtituti quarto, quinto, & ſequentibus ſeculis.

388. INſtitutum Monaſticum per tria ferè prima ſecula, & initium quarti, nondum tantoperè multiplicatum, vti poſtea, vnum erat, & indiuiſum, nec Religionum extabat multiplicitas, ſed ſola Monaſteriorum diuerſitas, imitantium geſta priſcorum. Redditâ autem Eccleſiæ pace, ipſum ſeculum quartum, & quintum Religioſorum Monachorum, & Eremitarum fœcundiſſima fuerunt; ita vt Thebaïs, Tabenna, Nitria, totaque Ægyptus & Paleſtina veluti paradiſus innumeris terreſtrium Angelorum, ſeu hominum in *mortalibus corporibus*, vt loquitur S. Chryſoſtomus, *cæleſtem vitam æmulantium* effulgerent. Etenim (vt tranſeamus, quæ ſupra attigimus de S. Iuliano Patre decem millium Monachorum, qui ad tertium ſeculum referendi ſunt) in vna ciuitate Thebaidis *Oxyrincho* nũcupata, viginti millia Virginum & decem millia Monachorum (vix tot hoc tempore in magna aliqua Prouincia Chriſtianitatis reperire eſſet) morabantur, teſte Ruffino *Lib.* 2. *de Vit Patrum cap.* 5. his verbis: *Venimus autem ad quandam ciuitatem Thebaidis nomine Oxyrinchum, in qua tanta religionis deprehendimus bona, vt ea nemo dignè valeat enarrare. Repletam namque eam Monachis intrinſecus vidimus omni ex parte circumdatam.* Et infrâ: *ſed nec portæ ipſæ, nec turres ciuitatis, aut vllus omnino angulus eius monachorum* habi-

Monaſticũ Inſtitutum in primis Eccleſiæ ſeculis vnicũ & indiuiſum.

Deinde ita multiplicatum fuit, vt in vna ciuitate Oxyrincho eſſet decem millia Monachorum, & 20. millia Virginum.

Digitized by Google

habitationibus vacat; quique per omnem partem ciuitatis die, ac nocte hymnos ac laudes Deo referentes, vrbem totam, quaſi vnam Dei Eccleſiam faciunt. Et paulo poſt: *De his autem quæ erga nos ab ipſis populis geſta ſunt, videntibus tranſire nos per ciuitatem ſuam, & velut Angelis occurrentibus, atque honorem deferentibus, quomodo enarrem? Aut de ipſis Monachis, & Virginibus, quorum innumeræ multitudines (vt ſuprà diximus) in illa vrbe habentur? Requirentes enim à S. Epiſcopo loci illius, Viginti millia Virginum, & decem millia Monachorum inibi haberi comperimus.* O verè terreſtris Paradiſus hominum Angelicam vitam ducentium!

389. De ingenti illa multitudine monaſteriorum & Monachorum veterum ſpecialiter tractat Azorius *tomo 1. Inſtitutionum lib 12. cap. 21.* vbi inter alia hæc refert: ex S. Athanaſio in Vita S. Antonij. Quòd *in Monte monaſteria tamquam tabernacula, plena diuinis choris, pſallentium, orantium, lugentium: qui infinitam regionem quamdam, & oppidum, à mundana conuerſatione ſeiunctum, videbantur incolere.* Ex S. Hieronymo, in Vita S. Hilarionis tradit: quòd *in Palæſtina innumera fundauerit monaſteria.* De Iſidoro: quòd *in vno eius monaſterio plus quàm mille morarentur.* De Apollonio: quòd *plus quã quinquies mille Monachis præeſſet.* De Ammonio *Patre trium millium Monachorum, qui omnes variis ſpiritus Sancti donis fulgebant.* Similiter ad Abbatem Or *conueniebant quoque tria millia.* Serapion *Pater erat decem millium Monachorum.* Macharius in Tabenna *habebat Septem millia Diſcipulorum.* Ex Theodoreto ſcribit *in Palæſtina, in Ægypto, in Aſia, in Ponto, in Cilicia, in Syria, infinita fuiſſe monaſteria*; in quibus omnibus experiri licebat illud delectabile: *Ecce quàm bonum & quàm iucundum habitare fratres in vnum.* O verè felicia Eccleſiæ, & Monaſtices ſecula, quando Ægypti & Palæſtinæ deſerta tot Monachis ornata erant!

Etiam in alius locis ingens erat numerus Monachorum.

390. Eo igitur tempore Monaſticum Inſtitutum tantum incrementum accepit, vt illud, atque ex eo ſucciſi palmites & in diuerſis Prouinciis complantati, breui tempore repleuerint terrarum orbem, nimirùm Palæſtinam, Syriam, Ægyptum, Aſiam minorem, Capadociam, Pontũ, Armeniam Meſopotamiam, & Boreales regiones, vſque ad latrones Beſſas, & Dacos. Ad Indos quoque, Perſas, & Æthiopes ſancta iſta Monaſtica propago peruenit: prout ſcribit Annaliſtarum Coriphæus Card. Baronius, & noſter Lezana in Annalibus *ad annum Chriſti* 328. vbi ex S. Paulino hos adferunt verſus:

Vt totum ferè terrarũ Orbem impleuerint.

O vices rerum! bene verſa fama,!
Inuij montes prius & cruenti
Nunc tegunt verſos monachi latrones
Pacis alumnos &c.
Mos vbi quondam fuerat ferarum,
Nunc ibi virtus viget Angelorum,
Et latet iuſtus, quibus ipſe latro
Vixit in antris, &c.

Tuncq; antra Latronum ſubiit habitacula Religioſorũ.

391. Erat

Erantq; Monaſteria vt ſeminaria ſanctiſſimorũ Epiſcoporum.

391. Erat verò tunc Monaſticum Inſtitutum Seminarium ſanctiſſimorum Epiſcoporum, prout ibidem concludens ſic tradit Dom. Baronius: *Negari quidem non poteſt, fuiſſe Monachiſmum ſeminarium in Eccleſia Dei ſanctiſſimorum Epiſcoporum; ex quo Baſilij, Gregorij, Chryſoſtomi, & alij tam in Oriente, quàm in Occidente viri ſpectatiſſimi prodiêre.* Tales quoque fuerunt Apollonius, Agatho, Ariſto, Ammonius, atque alij relati à S. Athanaſio in Epiſtola ad Dracontium: nec non SS. Auguſtinus, Cyrillus, Iſidorus Peluſiota, Anaſtaſius Sinaita, & mille alij: qui omnes monaſticem profeſſi fuêre.

Tunc Ordo Monaſticus in varias fuit diuiſus partes, ſeu Congregationes.

392. Status itaque Religioſus Monaſticus, & Eremiticus, à Sanctiſſimo Propheta Elia, ceu fonte, originaliter ſcaturiens, per Filios Prophetarum Rechabitas, Aſſidæos, & Eſſenos continuatus, vſque ad Chriſtum, à quo perfectionis complementum accepit: per SS. Apoſtolos quoque verbo & exemplo commendatus, inſtar fluminis cuiuſdam indeſinẽti fluxu, intra ſui aluei limites ſe continentis, tandem ſic auctis quaſi in immenſum Monachis & Monaſteriis; veluti quandoque flumina, acceſſione torrentium, dum nimiùm redundant, in plures ſe ſecant partes & canales, qui omnes ad idem mare profluunt: ſic quoque Monaſticum Inſtitutum, anteà vnicum & indiuiſum, in varias eſt diſpartitũ congregationes: ita vt multorum coactio, ſub iiſdem ſeu ſimilibus inſtitutis cenſeretur vna Religio, à congregatione altera ſeparata: ſic ſub ſuis Propoſitis independenter ab alia ordinata. Vnde Ordinum diuerſitas, & diſtinctio orta eſt feliciter, atque varietas Religioſorum: qui omnes tribus votorum clauis trinæ Profeſſionis ſuffixi, propriis ſibi efformatis crucibus, ſeu piis exercitiis, & auſteritatibus, ac vitæ formulis, ad eumdem cuncti tendunt finem: qui eſt, Chriſto, Monaſticæ conuerſationis excellentiſſimo exemplari, conformari in hac vita, & conſociari in altera. Tunc impletum fuiſſe videtur illud pſalmi: *Aſtitit Regina* (Eccleſia) *à dextris tuis, in veſtitu deaurato, circumdata varietate.* Aurum tunc verè erant Religioſi, Angelicam in terris vitam agentes; &, vt lapides ſanctuarij, per conſtantiam ſolidi, per ſtabilitatis propoſitum quadrati, per pœnitentiæ aſperitatem, & virtutum varietatẽ diuerſimodè colorati. Varietas autem illa Inſtitutorum Monaſticorum in eadem fidei conſenſione mirè exornat Eccleſiam.

Pſal. 44.

Quorum Authores, ſeu Inſtitutores plerique S. P. Eliam vt prototypon aſpexêre.

393. Magnum verò Prophetam Eliam, vt ſuæ Inſtitutionis prototypon aſpexêre plerique ex antiquioribus Monaſtices propagatoribus: quos ſuccinctè hic cõmemorabimus. In Ægypto rem monaſticam præcipuè reparauit S. Antonius, de quo S. Athanaſius in eius vita *cap.* 7. hæc ſcribit: *Igitur S. Antonius ſecum reputans oportere Dei famulum ex inſtituto Magni* Eliæ *Exemplum capere, & ad illud ſpeculum vitam ſuam debere componere.* Vnde pro comperto cunctis eſt, ipſum Eliæ Sectatorem, & Eſſenorum fuiſſe æmulatorem, ac propagatorem; nam & à ſene Monacho ex Eſſenis, vti ſuprà indicauimus, prima rudimenta monaſticæ inſtitutionis accepit. Vide Baronium *ad annum* 328. Hinc Arnoldus Boſtius, antiquus & celebris

lebris hiſtoricus *a* hæc ſcribit ad intentum: *Per hunc Antonium Religio Carmelitarum in Ægypti partibus & per S. Hilarionem eius diſcipulum in terra Sanctæ Regionibus mirabiliter extitit dilatata.*

a In Speculo hiſt. l.1.c.2.

394. In Palæſtina igitur Monaſticen quàm maximè promouit,& illuſtrauit S.Hilarion, Eliani Inſtituti ſectator,Eſſenæq́ue ſcholæ ſtudioſus, imò & Carmeli Montis colonus, ſicut patet ex dictis *capite præcedenti.* In Tabenna autem rem Monaſticam ampliauit S.Pachomius, & ipſe Sectator Antonij & Eliæ, vt declaratur in principio Vitæ eius,his verbis: *Erat per id tempus beati Antonij vita cunctis ad imitandum propoſita,qui Magni* Eliæ *atque Eliſei,nec non & S. Ioannis Baptiſtæ æmulator exiſtens,ſecreta interioris Eremi ſtudio ſectatus eſt ſingulari.* Hunc proinde Elianis accenſent plures, & quidem Boſtius in Speculo hiſtoriali *b* vbi inter alia: *In Theabaide, Prouincia Tabennenſis dicitur locus,in quo imitator Sanctorum Prophetarum* Eliæ *& Eliſei viguit Pachomius.*

SS. Hilarion & Pachomius.

b Lib.1.c.6.

395. Magnus quoque Baſilius, Chriſtianæ fidei propugnator eximius, Monaſticæ Diſciplinæ propagator celeberrimus in Oriente extitit: qui antiquorum Monachorum ritum ad meliorem formam redegit. Eũ autem Elianæ,Eſſenæ, imò & Carmeliticæ alumnum fuiſſe conſtans eſt noſtrorum hiſtoricorum,& Scriptorum vetuſta ſemper traditio:quam firmat cœlica ipſius Baſilij reuelatio,facta B. Cyrillo Conſtantinopolitano, Montis Carmeli Eremitę. Eam referunt Palæonydorus *c* & ex eo Lezana *d* his verbis: *Alicuius temporis interuallo vidit per quamdam noctem virum aſpectu eximium, venerandum iuxta ſe ſtantem,capite inſulatum, & dicentem: Ne timeas Cyrille, ſum enim Baſilius, quondam Montis Carmeli Eremita, Cæſarienſium Paſtor, veniens hæc tibi denunciare à Deo,quatenùs in Armeniam pergens verbum Dei illic prædices.*

S.Baſilius.

c Lib.3.c.4.

d Tom.2. Annal. ad an.Chriſti 317.

Refert autem Boſtius *e* ipſum circa Carmelum in monaſtica vita per tredecim annos deſudaſſe. In monaſterio vixiſſe conſtat ex Officio Diuino in feſto S.Gregorij Nazianzeni ad diem 6.Maij:vbi tam ipſe,quàm Baſilius referuntur *in ſacrarum litterarum ſtudiis per tredecim annos in cœnobio ſe exercuiſſe.* Et certè ipſum S.Gregorium Nazianzenum aliquando Carmelum incoluiſſe demonſtratur in dicto *tomo 2.Annal.* & ipſe indicat ſatis verbis ſuprà relatis parte 2.cap.1. Hinc ab hiſtoricis noſtris,& etiam aliis quibuſdam,inter Carmeli accolas refertur.

e Lib.5. ſpec. hiſt. c.42.

S. Gregorius Nazianzenus.

S. Athanaſius etiam,vir vndequaq́ue mirabilis, Monachorum ſui tẽporis Antonij,Pachomij,& aliorum fuit deuotiſſimus Viſitator,Propagator & Protector, qui Ægyptiorum Monachorum inſtitutionem in Vrbẽ Romanam inuexit.

Atque alij.

396. S.Auguſtinus præclariſſimum Eccleſiæ iubar, Monaſteria tum virorum tum mulierum in Africam inſtituit,& conſtruxit, tam in vrbibus pro Canonicis(cum quibus iam Epiſcopus manſit)quàm in eremis, & in horto quodam, Ciuitati Hipponenſi vicino,pro Eremitis. (quibuſcum aliquando ante Epiſcopatum etiam conuixit.) Quòd autem in inſtitutione

Digitized by Google

ſua monaſtica reſpectum aliquem habuerit ad primum monaſtici Inſtituti fundatorem ELIAM, ex Paulino ſubodorari poſſumus *epiſtol.36. ad Leontium* ita ſcribente: *Verè Pontifex, & verè Conſul, Licenti Criſſi, Auguſtini veſtigijs Propheticis, & Apoſtolicis diſciplinis, vt ſacro beatus Eliſeus* ELIÆ, *& illuſtri Apoſtolo Timotheus adhæſeris.* Vbi notanda illa *Auguſtini veſtigijs Propheticis, & vt ſacro beatus Eliſeus* ELIÆ. Sunt quoque ad intentum ea, quæ *ſermone 1. ad Fratres* ſcribit: *Pax vobis Fratres; quoniam electi eſtis ante mundi conſtitutionem, vt in hac vaſta ſolitudine ſitis cum* ELIA. Et ibidem infrà: *mox ad nemus cum* ELIA *redire feſtinent.* Quibus ELIAM commendat tamquam exemplar vitæ eremiticæ.

397. S.Benedictus denique ſub finem quinti, & initium ſexti illuxit Occidentalium Monachorum Patriarcha clariſſimus: qui rem Monaſticam, & hominum multitudine, & ſanctiſſimæ diſciplinæ Regulâ tantoperè amplificauit, vt Inſtituti ſui innumeros, ipſoſque illuſtriſſimos aſſeclas habuerit. Ex hac autem quaſi vnâ radice variæ deinde prodiêre propagines diuerſarum familiarum, quæ idem S.Benedicti Inſtitutum complexæ, nonnulla tantùm, vel reformando, vel addendo, aut leuiter immutando, ab ipſo diſcrepant. Harum prima & antiquiſſima eſt Cluniacenſis, ab Odone exordium habens: ex eodem genere eſt etiam Camaldulenſis, authore S.Romualdo: & alia, Vallis vmbroſæ nuncupata, cui initium dedit B.Gualbertus. Nulla tamen in his omnibus familijs nobilior, & numeroſior Ciſterſienſi, inchoata à B.Roberto, & mirificè aucta ac illuſtrata à ſancto Bernardo.

398. Hos ſubſecuti ſeculis poſterioribus S. Norbertus, S.Bruno, S. Dominicus, S.Franciſcus Aſſiſias, S.Petrus Cœleſtinus, S.Franciſcus de Paula, S.Ignatius, & alij Religionum fundatores. de S.Honorato, S.Columbano, Pinutio, Caſſiano, Quærano, aliiſque antiquioribus Monachorum Propagatoribus, & Legiſlatoribus tractat Lezana *to.2. & 3. Annalium* ſpecialiter autem *to.3. in Apparatu cap.1.*

399. Ex illis aliqui, non omnes, Elianæ ſcholæ annumerantur: & quidem ſtrictè ſatis, & propriè SS. Antonius, Pachomius, Baſilius, & Hilariõ, ac conſequenter illorum diſcipuli ac poſteri, iuxta dicenda capite ſequenti. Non autem ita de SS. Auguſtino, Benedicto, Bernardo, Norberto, Brunone, Dominico, Franciſco, Ignatio, & Ordinibus ab illis inchoatis. Iſti enim Monaſtici Inſtituti Propagatores inſtar nouorum fontium fuerunt: vndè profluxerunt noui riui ſalutarium aquarum, ſalientium in vitam æternam: Inſtitutionum, inquam, Monaſticarum, & Ordinum Religioſorum (per quos innumeri ſalutem conſequuntur) quorum iſti Patriarchæ, Inſtitutores, & Principes extiterunt.

Omnes Ordines Religioſi aliquid debent S. Prophetæ ELIÆ.

Omnes tamen aliquid debere videntur ipſi S.Prophetæ ELIÆ, tamquam primo exemplari, & Principi, ac Anteſignano primo Vitæ Monaſticæ, & Eremiticæ: ad quem proinde in ſuis Regulis, ſeu Vitæ Regularis normulis (quod ex dictis *parte 2. cap. 1.* liquet) reſpectum aliquem habuiſſe

videntur,

Digitized by Google

videntur, vti iam antè diximus de S. Auguſtino: nec minùs exiſtimandum de S. Benedicto qui in Vita Monaſtica inſtitutus fuit à Romano Monacho Inſtituti Eliani: de quo Arnoldus Boſtius clariſſimus Ordinis noſtri hiſtoricus *in ſpeculo hiſtoriali lib.5. cap.10.* hæc ſcribit: *Inſuper & S. Romanus, Eremita quondam Montis Carmeli, de Conſtantinopoli cum pleriſq; aliis Catholicis Monachis, ſanctiſq; viris, expulſus eſt: qui veniens Romam, receſſit in deſertum cui ſublacus vocabulum eſt: qui à Romana Vrbe quadraginta ferè miliaribus diſtans, frigidas, & perſpicuas habuit aquas emanantes.* Et *capite* 73. agens de eodem Romono, Cõſtinopoli per Eutichianos fugato: *Inde pulſus per Eutichianos receſſit Romam, & inde in deſertum cui ſublacus vocabulum eſt, vbi tribus annis S. Benedictum pauit.*

400. Alij autem Religioſorum Ordinum Patriarchæ, etſi non explicitè fortè ELIAM ſibi propoſuerint; ex aliis tamen præcedentibus antiquis Patribus, qui aut ratione ſucceſſionis, aut titulo imitationis (modo capite ſequenti declarando) Eliades fuère, aliquid, puta ſilentium, ſolitudinem, Orationis & internæ cum Deo conuerſationis ſtudium &c. in ſuas Leges, ſeu Inſtitutiones tranſtulerunt. Vt proindè non immeritò canat Baptiſta Mantuanus *Ecloga* 10.

> *Paſtores alij, quotquot per rura vagantur,*
> *Omnes ſunt riui noſtris de fontibus orti.*

Et *libro* 3. *Parthenices* tractans de ELIA, & Carmelo

Tamquam ſontali origini Monaſticæ Vitæ.

> *Mons Patrum pietate Sacer* &c.
> *Illinc perpetuis ceu miſſi è fontibus omnes*
> *Relligio, & ſacri fluxit reuerentia cultus.*
> *Quidquid habent alij Montes pietatis, ab iſto*
> *Ducitur: hic vna plures è vite racemi*
> *Diffuſi latè terras, atque æquora complent.*
> *Hinc Carthuſiacis æterna ſilentia clauſtris,*
> *Hinc varias Benedictus oues collegit* &c.

Quæ latiùs relata ſunt ſuprà *parte 2. cap.1.* His conſonant illa Abbatis Trithemij: *Antiquiſſimus ergo omnium Ordinum in Eccleſia Dei Carmeliticus eſt: à quo cæteri Ordines principium & formam ſuæ Inſtitutionis acceperunt.* Nec minùs perſpicuè ad intentum Aubertus Miræus adductus ſuprà *par.1.* ſub finem, ſic ſcribens: *Quidquid Orientis, Auſtriq; primores, quorum genere Monachorum cœtus gloriantur, tradidère: quidquid etiam ab Oriente in Occidentem extat inuectum, non minimâ ex parte Inſtitutionis ELIÆ quædam expolitio, & ad nationes diuerſas coaptatio eſt, ſiue contemplationis ſtudium, ſiue ſolitudinem, ſiue auſteritatem, ſiue paupertatem velimus expendere.*

Ex quibus omnibus habetur, S.P. ELIAM extitiſſe primum Monaſtices totius exemplar: atque adeò omnes Ordines, ſeu Inſtituta Religioſa, tãquam exemplata, quodammodò ad ipſum referri. Etenim iuxta Philoſophos, exemplar cauſa eſt ſui exemplati.

CAPVT XXI.

Quinam antiquorum Monachorum, & quâ ratione, Eliano Inſtituto accenſeantur.

401. PRo confirmatione, & elucidatione præcedentium, declarandum hic reſtat, quinam, & qualiter antiqui Palæſtinæ, & Ægypti Monachi Eliades dicendi ſint. Lezana *in Apparatu ad tomum 2. Annalium cap.* 7. hoc ſtatuit aſſertum: *Omnes ferè Monachos; & Anachoretas poſt Chriſtum in quatuor primis ſeculis ad Propheticum, & Elianum Inſtitutum quadantenùs ſpectaſſe,* Quod (tamquam clauem, & cardinem eorum quæ ſcribit toto illo *tomo* 2.) copiosè & ſolidè ex Patribus, aliiſque quamplurimis ſcriptoribus comprobat: & ex variis principijs confirmat, potiſſimùm verò iſto: Quòd quatuor illis primis ſeculis Monaſticum Inſtitutum indiuiſum, & vnicum dumtaxat fuerit, nempe Propheticum Elianum, ab ipſo S. Propheta ELIA inchoatum: ab *Eliſeo* mirificè auctum: in Filijs Prophetarum, Rechabitis Aſſidæis, & Eſſenis continuatum: à Chriſto conſummatum: ab Apoſtolis practicatum: à S. Marco, & Eſſenis ei adhærentibus, atque alijs (qui è Carmelo, aliiſque locis deſcendentes ab ipſis Apoſtolis in fide inſtructi, & baptizati, eorũ ſunt facti coadiutores) per varias regiones propagatum: & per prima ſecula iugiter conſeruatum: atque ſanctâ ac mirabili conuerſatione apud omnes commendatum. Sub medium autẽ ſeculi quarti, & deinceps, in plures diuiſum fuit Congregationes, ſeu Ordines, prout capite antecedente diximus. Si autem in primis quatuor iſtis ſeculis aliud aliquod Monaſticum Inſtitutum præter Elianum fuiſſe quiſpiam contendat, id ceu ramus erat ex Eliano, velut arboris trunco, pullulans.

Omnes ferè antiqui Monachi & Anachoretæ Elianæ poſteritati accẽſendi.

402. Quæ etiam ab aliis noſtris Hiſtoricis, & exteris non paucis traduntur: ac imprimis ſatis id inſinuat Cardinalis Baronius, locis ſuprà citatis, dum Monachos, de quibus agit, per prima ſecula, nunc *Eſſenos, de quibus Philo,* nunc ELIÆ *& Ioannis Baptiſtæ æmulatores* agnoſcit. Expreſsè autem id affirmat Laurentius Beyerlinck in Theatro vitæ humanæ, verbo *Religio*: vbi poſtquam de Origine, & antiquitate huius Ordinis egiſſet, Monachos quatuor primis ſeculis Sanctorum Prophetarum: ELIÆ & *Eliſei,* ac Carmeli propaginem ita adſtruit: " Conſtat ex ſuperiori titulo, „ de antiquitate huius Ordinis, quomodo primæua ſua fundamenta ad „ ELIAM & *Eliſeum* referat, tandemque per filios eorum ſpirituales cre„ uerit, inſtar lucis ſplendentis, & ad perfectum diem paulatim deuenientis.

Id ex noſtris & exteris præcipuis ſcriptoribus cõprobatur.

„ uientis. Siquidem ab Apoſtolis Chriſti Euangelium edocti, illius ſecta-
„ tores, primordiis naſcentis Eccleſiæ ſuprà illius candelabrum etiam po-
„ ſiti fuêre, normamque ab ELIA præſcriptam, & à Filijs Prophetarum
„ tot ſeculis obſeruatam, ſtrenuè ſibi ſeruandam exiſtimarunt, adiectis il-
„ lis, quæ lege Euangelicâ addenda cenſuerunt viri ſancti, & Apoſtoli-
„ ci. Itaque non aliam viuendi normam, quàm veterem illam amplexi
„ fuerunt primis quadringentis annis."

403. Seraphici quoque Ordinis Minorum illuſtris Scriptor Ioannes de Carthagena [a] clariſſimè ita intentum confirmat: " Tandem vt vno „ verbo abſoluam, innumeros huius Religionis commemorem: quot- „ quot ab ELIA in ſpeluncis, cauernis, montibus & deſertis Ægypti, & „ Thebaidæ, & aliarum Regionum monaſticam vitam profeſſi, Eliani „ Inſtituti fuerunt cultores, ac huius ſacræ Religionis filij. Vnde Trithe- „ mius lib. 1. cap. 12. de laudibus Carmelitarum ait: " *Tot Sancti ſub Ordine Carmelitano fuerunt, vt penitùs numerari nequeant. Etenim ſi quis ſtellas cæli dinumeret & Sanctos huius Ordinis numerare poterit* Ferè ſimilia ſcribunt idem Abbas Trithemius, & Aubertus Miræus relati ſub finem capitis antecedentis.

[a] Lib 7. homilia 5.

404. Mirum fortè, & parùm credibile quibuſdam primo intuitu videbitur id, quod dicimus: nempè Monachos, & Eremitas per prima ſecula, & plurimos in ſequentibus accenſeri Ordini, ſeu Inſtituto Eliano: Aſt appellamus ad Regulam Iuris: *ne iudicent inauditâ parte*: & niſi priùs intellexerint quo iure & fundamento. Dicimus itaque, quòd duplici ratione, *Imitationis* ſcilicet, & *Succeſſionis*. Priori modo, ſeu ratione *Imitationis*, & exempli à S. Propheta ELIA tãquam Monachorum Principe, & vitæ monaſticæ primo exemplari, atque à S. *Eliſeo*, & Filijs Prophetarum, vt ſecundariis prototypis, ſuam inſtitutionem habere dici poſſunt illi omnes, qui ſuam viuendi normam ELIÆ &c. ſtuduerunt conformare: cuiuſmodi ſunt ferè omnes ante SS. Baſilium, Antonium, Macharium, Hilarionem &c. ac etiam ipſi, & poſt ipſos alij quamplurimi iſtorum diſcipuli. Imò Thomas à Ieſu Carmelitarum Diſcalceatorum per Belgium Prouincialis, pietate & doctrinâ celebris, & plures alij tuentur, omnes ferè tam Ægypti, quàm Palæſtinæ Monachos, etiam ſatis propriâ locutione pertinere ad Ordinem Carmeliticum, ſeu Propheticum à S. ELIA inſtitutum, & per Filios Prophetarum, Aſſidæos & Eſſenos perenni ſucceſſione propagatum; cùm iſti omnes deſcendant à SS. Antonio, Hilarione, Pachomio, Baſilio &c. & hi à Monachis primitiuæ Eccleſiæ (quos S. Dionyſius Areopagita vocat *Therapeutas*, Philo, Flauius Ioſephus ac alij *Eſſenos*) in vita monaſtica inſtructi fuerint; vtique iuxta formam à S. Propheta ELIA ſuis diſcipulis traditam: ſicut conſtat de S. Antonio, qui teſte S. Athanaſio in eius vita, à Monacho Sene monaſticen edoctus, (prout in proximè antecedentibus audiuimus) ex inſtituto magni ELIÆ exemplum capiens, ad illud tamquam ſpeculum vitam ſuam componebat. Ipſi quoque & alij

Duplici autem fundamento id aſſeritur: ratione ſcilicet Imitationis & ſucceſſionis.

Eremi Patres diſcipulis ſuis SS. ELIAM & *Eliſeum* tamquam ſui Inſtituti Principes imitandos frequenter proponebant: ſicuti ex dictis *parte 2. c.1.* perſpicuum eſt.

405. Nec tantùm Inſtitutum, ſeu modum viuendi, ſed & habitum S. ELIÆ, & veteris legis Monachorum æmulabantur, vti liquet conferenti ea, quæ de horum habitu ſcribit Ioannes XLIV. Patriarcha Ieroſolym. circa finem libri *de Inſtitutione primorum Monachorum in lege veteri exortorum* cum ijs, quæ de habitu Monachorum nouæ Legis habet Ioannes Caſſianus *libr. 1. de Inſtitutis Cœnobiorum*: vbi *cap.* 2. ita loquitur: "Hoc „habitu etiam illos ambulaſſe qui in veteri teſtamento profeſſionis hu- „ius fundauêre primordia, ELIAM ſcilicet & *Eliſeum*, diuinarum Scrip- „turarum authoritate monſtratur: *& cap.* 8. agens de melote, & baculo: „Quæ geſtant, *inquit*, ad imitationem eorum qui profeſſionis huius præ- „figurauêre lineas in veteri teſtamento. „ *De quibus Apoſtolus: circuierunt in melotis* &c. Et capite ſequenti: *Nam & baculum geſtaſſe eoſdem viros* (ſcilicet Monachos veteris Legis) *etiam Eliſeus, qui vnus ex ipſis eſt, docet.*

Monachi antiqui etiam in habitu S. ELIAM æmulabantur.

406. Illi autem Eſſeni primitiuæ Eccleſiæ Monachi deſcenderunt à S. Propheta ELIA, vt *cap.* 4. demonſtratum eſt: conſequenter etiam præfati Monachi Ægypti, & Palæſtinæ certo modo trahunt ſuam originem ab eodem Sancto Propheta, eiuſque poſteris: etſi interim aliam recipiant nomenclaturam, & ab iis quibuſdam particularibus inſtitutionibus differrent: nam, ſicut riui fluentes de fonte, ſenſim quidem nomen amittũt: per iuſtitiam nihilominus artis geometricæ, etiamſi quis nolit, reducuntur ad ſuum fontem; ita & Monachi, ſeu Eremitæ Ægypti, & Thebaidę, cum omnes à veris S. ELIÆ poſteris, per rectam delineationem deſcendentibus, in vita monaſtica inſtructi fuerint, negari non poteſt, primæuam eorum inſtitutionem certo modo ad S. ELIAM referendam adeoque aliquã rationę omnes iſtos ſpectare ad Ordinem Elianum.

Omnes ceu riui ab ELIA, tamquam fonte proceſſerũt.

407. Ferè idem dicendum eſt de Ordine S. Franciſci, qui licèt, per totum Orbem ſeſe extendens, diuiſus ſit quaſi in diuerſas ſpecies, & differentias, pluresque ramos; alij enim ſunt de Obſeruantia, alij Recollectę alij Tertiarij: & aliqui ſe nuncupant Ioſephinos, aliqui Gabrielitas: omnes tamen ſunt Filij S. Franciſci, & eius Ordinis Profeſſores, qui ſequuntur eumdem truncum, ſeu caudicem, & Fundatorem; etſi inter ſe particularibus quibuſdam inſtitutionibus differant.

408. Interim tamen ſtrictè loquendo ſoli illi cenſendi ſunt Carmelitæ, ſiue Ordinis Prophetici Eliani Profeſſores, qui directam, & continuam, ſeu (vt loquuntur Põtifices) hæreditariam ſucceſſionem à S. Propheta ELIA, per Filios Prophetarum, Aſſidæos, & Eſſenos deſcendentes, Carmelum, aliáue loca Palæſtinæ, ad quæ ipſius S. ELIÆ Inſtitutum propagatum, eſt, incoluerunt: vbi & Fundatorum dictæ Religionis virtuoſa exempla imitantes, normam viuendi à S. Propheta ELIA traditam, ſeruabant (quales ſunt prædicti ſancti Teleſphorus, Dionyſius, Spiridion &c.)

Quinam ſtrictè dicẽdi Carmelitæ.

Digitized by Google

&c.) & qui ab his tamquam palmites è vite tranſplantati, rectâ lineâ deſcendentes, ad alias mundi partes ſunt propagati: cuiuſmodi ſunt illi ſoli, qui hodiè vocantur *Carmelitæ*, ſiue FRATRES B.V. MARIÆ DE MONTE CARMELO.

409. De iſtis accuratè, & diffuſè agitur in Apparatu ad Annales Ordinis *tomo 2. cap.7. & tomo 3. cap.2.* vbi inter alia ſic: " Pro huius Apparatus colophone, ac dicendorum in hoc tomo maiori luce, præ oculis ſincero lectori obiicimus: Inter Monachorum Aſcetarum ſeu Anachoretarum myriades, Elianæ monaſtices poſteros alios eſſe *Imitatione* dumtaxat, alios etiam *Succeſſione:* eos quidem *Imitatione*, appellamus, qui ELIAM & *Eliſeum* Filioſque Prophetarum proſpicientes, ipſorum Inſtitutum variis in Orbis regionibus, non aliud poſterius Baſilianum, Auguſtinianum, aut Benedictinum æmulari ſtudebant: quorum maximam partem fuiſſe ea, quæ dicto *capite* 7. attulimus, manifeſtè euincunt. *Succeſſione* autem eos dicimus, qui nedum ipſorum vitæ ritum, inſtitutumque æmulari geſtiebant, ſed veluti paternæ hæreditatis ſucceſſores, in Carmelo ipſo Monte, alijſque Terræ Sanctæ circumuicinis manſionibus, in quibus eos olim habitaſſe ſciebant, manſionem quoque iugem, vel interruptam, prout temporis ratio offerebat, ſtudioſè tenebant. Poſteriores iſtos Carmelitas ore pleno in operis decurſu appellamus. Cum enim Elianam Monaſticen, in Carmelo quoque ipſo Prophetarum manſionem habuerint, procul dubio abſq; vlla vocabuli inuidiâ *Carmelitæ* vocari poſſunt. Priores autem illos nũquam *Carmelitas* dicimus, ſed vel generali nomenclaturâ, *Monachos*, vel quandoque *Eliani*, *Eſſeni*, aut *Prophetici Ordinis* ſeu *Inſtituti cultores*. Quæ ſi pius noſter animaduertat lector, offenſionem, quam forſan incurret ex huius operis lectione, quod in ipſo plures referantur qui nullatenus ab authoribus *Carmelitæ* nũcupentur, effugiet, Eò etiam vel maximè, quòd non omnes, & ſingulos monaſticæ vitæ profeſſores huic claſſi Elianorum, ſeu Eſſenorum Inſtituto accenſemus; ſed eos dumtaxat, quos ſub ſpeciali vexillo alicuius Patriarchæ Religionum, Baſilij nẽpe, Auguſtini vel Benedicti non militaſſe comperimus; alioquin propriis parentibus prolem adiudicamus, ſingulis quæ ſua ſunt ſuo iure remittentes. Hæc ibi Lezana. " Sed de his ſatis. Deinceps peculiarem Carmelitici Ordinis hiſtoriam ſuccinctè pertexamus.

CA-

Digitized by Google

CAPVT XXII.

De Regula Ordinis ſcripta anno Chriſti quadringenteſimo duodecimo, per Ioannem Patriarcham Ieroſolymitanum: & de Victoria S. Cyrilli Patriarchæ Alexandrini, quondam Carmeli incolæ, contra Neſtorium, impugnantem Maternitatem SS. Virginis Deiparæ.

410. HActenùs in fluuio ab ELIÆ fonte promanante, & intra eiuſdem ferè aluei limites ſe continente, nauigauimus per nouem ſecula in Lege veteri, & quatuor in Noua: qui deinde diuiſus fuit in plures partes, ſeu riuos particulares, prout iam diximus. Deinceps itaque in vno dumtaxat eorum, à ſua ſcaturigine directè, indeſinenterque profluēte, curſum ſcriptionis noſtræ proſequemur, alijs ſua relinquentes; tū quòd cuilibet ſua ſint notiora; tum quia alij noſtris non egeant calamis, per ſe ſatis pollentes; tùm quia Vniuerſę Monaſticæ, omniumque Ordinū Religioſorum peculiarem hiſtoriam moliri immenſi ferè foret laboris, quem vires pertenues ferre recuſant.

Circa annum Chriſti 400. Carmeli Religio viros habebat ſpectatiſſimos.

411. Itaque Carmeli vetuſta Religio & *imitatione*, & *non interruptâ ſucceſſione* Eliana, feliciſſimis illis Eccleſiæ ſeculis, Religioſorum hominum in terris Angelicam vitam æmulantium fœcundiſſimis, eruditionis, & ſanctitatis floſculos, ac fructus parturire non deſiit: eiuſmodi primus occurrit Ordinis Legiſlator, ſeu Regulæ Scriptæ conditor Ioannes, ex eiuſdem Carmeli Montis incola & Archimandrita, Hieroſolymitanus Patriarcha, ſeu Epiſcopus quadrageſimus quartus poſt S. Iacobum, medius inter S. Cyrillum & Praylum, vti liquet ex Caſſiodoro *lib.* 10. *hiſtoriæ Tripartitæ Eccleſiaſticæ cap.* 25. Scribente: *Hieroſolymorum Eccleſiæ præſidebat Ioannes, vir mirabilis, ſucceſſor Cyrilli.* Et Nicephoro Calliſto in *Hiſtoria Eccleſ. libr.* 14. *cap.* 30. vbi ferè iiſdem vtitur verbis: *Hieroſolymis Cyrillo diuinus Ioannes ſucceſſerat:* atque ex Theodoreto Cyrenſi Epiſcopo *libr.* 5. *hiſtoriæ ſuæ Eccleſ. cap.* 38. vbi hæc de Ioanne: *Hieroſolymis autem poſt admirabilem Ioannem Praylo Eccleſiæ cura commiſſa eſt*: hunc tamquam de errore Originis falſo ſuſpectum quibuſdam, defendunt Thomas à Ieſu *in Commentario in Regulam Carmelitarum*, Lezana *in Annalibus tomo* 3. *ſub initium*, Michael Munuoz *in Propugnaculo* ELIÆ, atque pleniſſimè, & ex profeſſo Waſtelius *Libro toto* 3. *ſuarum Vindiciarum pro eodem Ioanne eiuſq; Operibus*: vbi oſtendit, illum Originis

Ex ijs fuit Ioannes, deinde XLIV. Epiſcopus Hieroſol.

Lib. 3. ſect. vlt. art. 4.

non

non fidem & errores,ſed ingenium fuiſſe ſecutum. Imò non tantùm orthodoxam eius fidem illuſtrat, ſed & ſanctitatem commendat ex Romanorum Pontificum, Patrum, & Hiſtoricorum teſtimoniis,ex authoritate variarum Eccleſiarum, illi nomen *Sancti* in Eccleſiaſtico officio tribuentium,atque ex præſcripta de illo per multa ſecula ſanctitatis opinione,vſque ad tempora Ioannis Molani,qui in ſuo ad Martyrologium Auctario illum inſcribit ad diem 12.Ianuarij his verbis: *Duodecimo Ianuarij S. Ioannis Epiſcopi Hieroſolymitanæ Eccleſiæ, Ordinis Carmeli Profeſſoris.* Quæ & diuinæ reuelationis atteſtatione confirmantur, in hiſtoria certa, & ab Eccleſia approbatâ, Inuentionis reliquiarum Sãcti Prothomartyris Stephani,& ſociorum,ſcriptâ à beato Luciano, Presbytero Hieroſolymitano,& ex eodem ad longum relatâ in Annalibus Domini Cardinalis Baronij ad annum Chriſti CCCCXV. vbi inter alia hæc habentur: *Quare neglexiſti ire & dicere ſancto Epiſcopo Ioanni?* Et infrà: *Cum in extaſi,hoc eſt,in exceſſu mentis, audiſſem,ſtatim expergeſactus, benedixi Dominum,& perrexi ad ciuitatem ad ſanctum Ioannem Epiſcopum*:vbi adhuc in viuis agens,paucis mẽſibus ante obitum,à beato Luciano, & ab apparente ſibi Gamaliele, *Sanctus* nuncupatur: & ſancti Stephani Reliquiarum *inuentione*, per ſpecialem Dei gratiã, dignus fuit. Iſtum autem eſſe Ioannem,de quo hic agimus,indubitatum eſt. Illum enim Epiſcopum,ſeu Patriarcham Hieroſolymitanum, qui S. Stephani, & Sociorum Reliquias inuenit, nuncupatum fuiſſe Ioannem, conſtat ex prænominato B. Luciano, atque ex vetuſto authore Idatio Lemicæ Galleciarum Epiſcopo in Chronico continuationis Euſebij: vbi ad annum tertium Olympiadis CCXCVIII. ſic ſcribit: *Hieroſolymis Ioanne Epiſcopo præſidente ſanctus & primus poſt Chriſtum Dominum Martyr Stephanus reuelatur*: nimirum anno Chriſti quadringenteſimo decimoquinto,die 3. Auguſti, vti liquet ex Baronio in Annalibus ad dictum annum. Ioannes autem hic noſter ſequenti anno quinque menſibus poſt,(videlicet 12.Ianuarij, iuxta præfatum Molanum,& Galeſinum) poſtquam ſedem Hieroſolymitanam obtinuiſſet triginta annis,viuere deſijt, ſicut idem Baronius concludit & litteris B. Zozimi Romani Pontificis, ad Epiſcopos Africæ, ſcriptis anno Chriſti quadringenteſimo decimo ſeptimo die 21. Septembris, vbi hæc habentur: *Ecce epiſtolam Hieroſolymitani Epiſcopi Praylij qui in locum quondam Sancti Ioannis, Epiſcopus eſt ordinatus.* Vbi etiam obiter nota,quòd ſicut adhuc viuus à Luciano & B. Gamaliele vocatus eſt *Sanctus*, ita & mortuus à Romano Pontifice Zozimo eodem encomio honoratur.

A multis Sancti titulo decoratus.

412. Hic Ioannes ex ſuo Carmelo tranſlatus, & ſublimatus ad Cathedram Ieroſolymitanam, ſuis diſcipulis Carmelicolis Librum quemdam, tamquam Regulam, ſeu vitæ monaſticæ normam, ad exemplum Principis Monachorum Prophetæ Eliæ Carmeliticæ Religionis fundatoris,ſcripſit & tradidit, *omnia,quæ vitæ Monaſticæ ac Religioſæ neceſſaria vel vtilia eſſe poſſunt,mirabiliter amplectentem ſpiritualia documenta, moralia inſtituta,*

Regulam Ordinis ſcripſit.

myſtica & allegorica plurima continentem: prout ſcribit Lezana *in Annalibus tomo* 3. *ad annum Chriſti* 412. vbi etiam illam integram inſerit. De eius præſtantia, & antiqua fide plura dicemus parte 8. ſub finem.

Hanc Regulam per octo ſecula, ab anno ſcilicet quadringenteſimo duodecimo, vſque poſt annum milleſimum ducenteſimum, Carmelitici Ordinis Profeſſores obſeruare ſtuduerunt: prout clarè ad longum refertur à S. Cyrillo hic ſuprà *par.* 1. *c.* 1. & 2.

413. Ioannis iſtius in vita aſcætica diſcipulus fuit ille celeberrimus, & ſtrenuiſſimus honoris SS. Virginis Deiparæ propugnator S. Cyrillus Alexandrinus: de quo in eiuſdem feſto die 28. Ianuarij in Officiò diuino ad Matutinum *lectione* 4. iſta recitantur: *Cyrillus Epiſcopus Alexandrinus, claris parentibus ortus, Theophili item Epiſcopi Alexandrini ex fratre nepos, à quo adoleſcens Athenas ſtudiorum causâ miſſus, cum plurimùm profeciſſet, ad Ioannem Epiſcopum Ieroſolymitanum, vt Chriſtianæ vitæ perfectione imbueretur, ſe contulit: cuius conſuetudine in Carmelum Montem ſecedens, ibi cum aliquot pijs hominibus, illic degentibus cœleſtem vitam in terris, aliquamdiu egit.* Poſt Carmeli incolatum reuerſus in Ciuitatem ſuam Alexandriam, & ibidem factus presbyter, deinde euectus fuit ad Patriarchatum eiuſdem Vrbis.

Eius diſcipulus fuit S. Cyrillus poſtea Patriarcha Alexandr.

414. Abbas Trithemius *libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis* eius elogium, & vitæ ſynopſim ſic paucis adornat: *Cyrillus Epiſcopus Alexandrinus, natione Græcus, Montis Carmeli quondam decus, & cultor inſignis, vir doctus & Sanctus, iuſſu Cœleſtini Papæ in Concilio ducentorum Patrum apud Epheſum præſedit; in quo Neſtorium, & Pelagium, cum erroribus eorum, condemnans, multas elegantes ſententias dixit. Qui, cùm in Scripturis ſanctis eſſet eruditiſſimus, multa conſcripſit opuſcula* &c. *Claruit in Concilio Epheſino præſidens ſub Theodoſio minore Imperatore anno Domini* CCCCXXXII. Hæc ibi Trithemius. Ferè eadem habet *libro de viris Illuſt. Ord. Carmelit. cap.* 1.

Qui loco Cœleſtini Papæ præſedit in Concilio Epheſino, vbi dãnata ſunt impia dogmata Neſtorij.

415. In illa autem generali Synodo, celebrata Epheſi (vbi ipſa Auguſtiſſima Dei Mater cum chariſſimo ſuo Ioanne quondàm habitaſſe creditur) præcipuam ipſius Deiparæ dignitatem, & omnium prærogatiuarum eius quaſi Epilogum, Dei videlicet Maternitatem, S. Cyrillus contra Neſtorium, & ſequaces, nomine ipſius Cœleſtini Romani Pontificis, acerrimè propugnauit, ſapientiſſimè defendit, & catholiciſſimè, vt fidei dogma definiuit. Adeo vt ex tunc, poſt recitata huius Concilij Acta, additum credatur ſalutationi Angelicæ (ſolemniùs ſaltem, & ex Decreto) illud: SANCTA MARIA MATER DEI ORA PRO NOBIS &c. Et exinde magis magiſque toto Orbe Chriſtiano Beatiſſimæ Virginis cultus auctus amplificatuſque fuit, vt latiùs *cap.* 24. referemus.

Tunc Salutationi Angelicæ addita creduntur verba illa: S. MARIA Mater Dei ora pro nobis &c.

416. Præclara S. Cyrilli certamina, tam aduersùs Neſtorium, quàm ſchiſmaticos orientales, exercita, produnt Acta Epheſina: tantique Patris præconia non vnius tantùm vel alterius inueniuntur teſtimonio cõprobata, ſed duorum œcumenicorum Conciliorum, Epheſini, & Chaledonẽſis Actibus, celebrata atque firmata.

417. Per

417. Per Ordinem Carmelitarum, authoritate Eccleſię, de eo, tamquàm eiuſdem Ordinis Sancto, celebratur officium ſub ritu duplici, ad præfatum diem 28. Ianuarij: ad quem in peruetuſto Ordinis Kalendario legitur: *Quinto Kal. Februarij Cyrilli Patriarchæ Ordinis noſtri.* Illum autem fuiſſe Prophetici Eliani Ordinis alumnum, & Carmeli incolam copiosè demonſtratur in noſtris Annalibus *to. 2. ad annum Chriſti* 371. ex antiquis Kalendarijs, & traditione Ordinis, ac ex vetuſto Chronico, in quo hæc leguntur: " In Concilio Epheſino, quod fuit celebratum per CC. Epiſcopos anno Domini CCCCXVIII. præſidebat loco Papæ Cœleſtini I. B. Cyrillus Monachus Montis Carmeli, qui ob ſanctitatem vitæ admirabili ſcientiâ & doctrinâ diſputans contra Neſtorium Patriarcham Conſtantinopolitanum, qui maculam poſuit in B. Virgine MARIA, & in eius Filio Chriſto IESV eum ſuperauit. " Ita Lezana dicto loco Annalium: ibidem poſtea ſubiungit: *Allegant hoc Chronicon Reuerendiſſimus Generalis Bernardus Olerius circa annum* 1378. *in libro ſeu informatione ad Papam, Illuſtriſſ. Epiſcopus Dromorienſis, ac Suffraganeus Norduicenſis Thomas Scropus, Thomæ Waldenſis diſcipulus, libro de fundatione ſui Ordinis cap. 5. Balduinus Leerſius, Ioannes Palæonydorus, quos alij poſteriores ſequuntur.* Confirmatur teſtimonio Scriptorum externorum, quos referunt Palæonydorus *libro 2. cap. 7.* & Lezana dicto loco Annalium, Mantuanus *libro primo Faſtorum* ad intentum ſic de eo cecinit.

Eius Feſtũ ſolemnizatur in Ordine Carmelitano 28. Ianuarij.

Producente diem Phœbo, gelidamq́; fugante
Ex agris hyemem, fert annua feſta Cyrillus,
Vrbis Alexandri Paſtor: defluxit ab alto
Vertice Carmeli; ſanctæ primordia vitæ
ELIÆ *de fonte tulit.*

CAPVT XXIII.

De ſtatu Ordinis ab anno quadringenteſimo duodecimo vſque ad ſexcenteſimum trigeſimum nonum: Illuſtriores interim, qui in eo claruerunt, commemorantur.

418. PEr annos ducentos quinque (iuxta computum S. Cyrilli ſuprà (*parte 1. cap. 1.*) videlicet ab anno 412. vſque ad 617. ſatis pacificè perſtitit Carmelitana Religio, in viridi obſeruantia Regulæ præfatæ, per Ioannem Ieroſolymitanum traditæ: de qua capite præcedenti: licèt non omninò ab hæreticorum Neſtorianorum, & Eutichianorum moleſtiis,

Per annos circiter 205. ſatis pacificè perſtitit hæc Religio.

Digitized by Google

leſtijs, & Perſarum incurſionibus immunis fuerit, prout legere eſt *in tomo 3. Annalium noſtrorum*, in quo tractatur de antiquorum quorumdam monaſteriorum fundationibus, varijs Ordinis euentibus, & geſtis eorum, qui interea præcipuâ doctrinæ & ſanctimoniæ laude effloruerunt. Celebriores dumtaxat aliquot hic referemus.

419. Carolus de Tapia inſignis iuriſconſultus Neapolitanus in ſuo Opere *ſuper Authentica ingreſſi* a quoſdam ſic paucis complectitur: " Circa Honorij & Arcadij Imperatorum tempora, qui regnare cœperunt anno 398. Romanam Eccleſiam gubernante Sericio, & poſtea Anaſtaſio, & deinde Innocentio primo, produxit Carmeli vberrima vinea Cyrillum Patriarcham Ieroſolymitanum 43. Ioannem item Ieroſolymitanum Præſulem 44. Capraſium, qui hæreticorum Eutichianorum perſecutionis tempore ſuos miſit diſcipulos ob Chriſtianæ fidei defenſionem, Ioannem Chryſoſtomum, Cyrillum Alexandrinum Patriarcham 28. " Ibidem quoque inter Eliades repoſuerat S. Baſilium, S. Gregorium Nazianzenum, S. Hilarionem (de quibus dictum ſuprà) S. Ioannẽ Damaſcenum, S. Eutichium Priorem Montis Carmeli. Et quidem de S. Cyrillo Epiſcopo ſeu Patriarcha Ieroſolymitano 43. plurium noſtrorum hiſtoricorum (quos refert Lezana *tomo 2. Annalium ad annum Chriſti 351. num. 6.*) concors ſententia eſt, Monachum imò & Carmeli incolam fuiſſe. Quod cum Lezana ibidem eatenùs ſuſtinemus; quia in crebris à ſua ſede expulſionibus, in Carmelo, alioúe Monaſterio Eliani Inſtituti, monaſticè aliquamdiu conuerſatus fuit, S. Chryſoſtomum quoque vitam monaſticam egiſſe ex Palladio, Metaphraſte, & aliis eius vitæ ſcriptoribus clarè habetur, præſertim ex Georgio Patriarcha Alexandrino, qui eius hiſtoriam deſcribens inquit; " Qui autem in Monaſterio, in quo degebat Chryſoſtomus, diuerſabantur perſpectâ eius ſanctitate obſecrabant, vt ſibi præeſſet, ille è diuerſo renuebat; nihilominus quaſdam Regulas monaſticæ exercitationis edocuit, eos, exhortans ad Sanctorum Eliæ & *Eliſei* piam conuerſationem. " Illa verba: *ad SS.* Eliæ *& Eliſei piam conuerſationem*, ſatis indicant, iſtorum imitatorem fuiſſe. Quod & noſtrorum hiſtoricorum traditione, & aliorum quoque authoritate confirmatur: vnde de eo ſic ſcribit clariſſimus Poëta Mantuanus *de Sacris diebus libro 9.*

a Cap. 17. *num* 10.

Alij nonnulli referuntur qui ſub finem quarti, & initium quinti ſeculi in hoc Ordine claruerunt.

Ac inter eos Ioannes Chryſoſtomus.

> *Nomen ab aurato traxit Chryſoſtomus ore*
> *Et ſubitò factus quaſi fons* &c. Et in frà:
> *In patrios vectus fines, ſub monte ſilentum*
> *More Patrum, qui Carmeli montana colebant*
> *Per ſpelæa diu traxit ſyluatica vitam.*

Bap. Mant. in faſtis.

420. Quoad Capraſium, is diſcipulus fuit præfati Ioannis priuſquam ad Cathedram Ieroſolymitanam ſublimaretur, eiuſdemque in Carmelitico regimine ſucceſſor: ad cuius inſtantiam præfatam Regulam, ſeu librum illum præclarum *de Inſtitutione primorum Monachorum* ſcripſit idem

Capraſius.

Patriar-

Patriarcha. Nonnulli probabiliter eumdem exiſtimant cum illo ſancto Archimandrita Lirinenſi, de quo in Martyrologiis ad diem primam Iunij: at veriſimiliùs videtur ab eo diuerſus; iſte enim Lirinenſis ad Supernorum gaudia euolauit circa annum noſtræ Redemptionis 430. Carmelicola verò, poſt illud tempus celeberrimo Concilio Epheſino adfuit; ac deinde è Carmelo ad varias prouincias Monachos ad tuendam fidem contra Eutichianos deſtinauit: ac tandem anno 450. die 15. (ſecundùm Palæonydorum 20.) Octobris ad aliam vitam migrauit: prout habetur ex Hiſtoricis noſtris: præ cæteris autem accuratiùs, quæ ſunt Capraſij, refert & trutinat Lezana *tomo 3. Annalium* variis locis.

421. Capraſio iſti noſtro ſynchronus & in Carmeli incolatu conſors fuit ille præclarus Palladius Græcus, author Vitæ S. Chryſoſtomi: vt Legatus â Cœleſtino primo, ad oppugnandam hæreſim Pelagij, deſtinatus in Scotiam: ac propterea, Scotorum Apoſtolus cognominatus. Obiit circa annum 434. *Palladius.*

422. Sub idem tempus celebris erat Paulus Anachoreta in eremo dicta Porphyrio (quæ aut Carmelus ipſe eſt, aut eidem adiacens ſic nuncupata à ciuitate vicina *Porphyria* ſeu *Porphyrio*) cuius aſpera vita ſingulari encomio commendatur in Vitis Patrum *lib. 4. cap. 40.* *Paulus Anachoreta in Eremo dicta Porphyrio.*

423. Poſt hunc verò, vno ſeculo, & vltra, poſterior, circa eumdem locum degens, vitæ auſteræ famâ, & miraculis clarus extitit S. Iacobus, dictus Porphyrionita: qui cum multos conuerteret Samaritas, ab aliis, in eum conſpirantibus, ſubornata fuit meretrix, quam ante cellam diu multumque noctu lamentantem, Monialem arbitratus, in exteriorem cellam admittens, & dolores cordis fingentem, dextrâ manu inungens, ac cruce ſignans, ſiniſtram ſuam igni aduſſit, ita vt digitorum compages combuſtæ deciderent: ſic contra diabolicas machinas militans; vt propter intolerabilem illum dolorem praua cogitatio in eius animum non irreperet. Quo viſo mulier illa reſipiſcens, lacrymans, & ingemiſcens, ad ſancti viri pedes ſe deiecit. Vitam huius ſancti viri notis elucidatam exhibent RR. PP. Bollandus & Henſchenius *in Actis Sanctorum ad diem* XXVIII. *Ianuarij*: vbi in Notis marginalibus hæc adſcripta leguntur. *Et vno ſeculo poſt Iacobus Porphyrionita. Eius mirū facinus, quo ſibi ſeruauit caſtitatem, & ad eam labefactandā ſubornatā meretricem conuertit.*

Sancti Eremitæ in Syria Iacobi &c. iuxta Porphyreonem & Carmelum; ideo Carmelitis meritò accenſendus. Ibidem in *Prologomenis numer 4.* annotatur, *Porphyreo vrbs Phœniciæ, admodum antiqua* &c. *Cayphas appellatur* &c. *iuxta mare, ad Carmeli Montis radices, parte aquilonari ſitam tradunt.* Et infrà *numer. 5.* vbi de monaſterio virginum, in quo reliquum vitæ exegit illa mulier, quæ ad Iacobi pudicitiam labefactandam venerat: ſed mox illius in profligandis voluptatum illecebris, fortitudinis miraculo perculſa, dedit fidei manus, baptiſmoque abluta, per pœnitentiam Chriſto ſeipſam obtulit, vt & chara Deo, & aduersùs dęmones gratiam acciperet. *Illud ergo* (aiunt) *cæteraque Monaſteria certiori ratiocinatione ſuo poſſunt Ordini vendicare Religioſiſſimi Patres Carmelitæ, circa ipſum ſita Carmelum.* Multitudo Monaſteriorum eo tem-

Digitized by Google

pore in illa regione colligi poteſt ex eiuſdem vita *cap.2.* his verbis: *Ita verò eius fama celebrabatur, vt è viginti & triginta monaſteriis Monachi & Clerici ad eum venirent.*

424. De S.Eutitio (à dicto Carolo de Tapia inter Carmelicolas recenſito) hæc ſcribit Palæonydorus *lib.2. hiſtoriæ Carmelit. cap. 5.* vbi agit de Sanctis Ordinis, qui claruerunt ſeculo quarto: *Prædictis etiam* (inquit) *temporibus claruit Prior Montis Carmeli S. Eutitius. Hic conuertit Miletium Antiochenum, poſt Epiſcopum, ad Chriſti fidem, & eidem habitum, & normam Ordinis dedit. Iſte etiam S. Baſilium in Monte Carmeli ad Prophetalem Inſtitutionem acceptans ſanctæ Religionis habitu inueſtiuit.* De eodem S. Eutitio, vt Prophetici Carmelitici Ordinis germine, agit Lezana *Tomo 2. Annal. ad annum Chriſti 371.*

Prædictis accenſendi SS. Eutitius,

425. Tomo autem tertio exhibet Acta S. Euthymij, S.Sabæ, Theodoſij, Theoctiſti, Cyriaci, & aliorum, qui incoluerunt manſiones monaſticas, ſeu eremiticas, *Lauras* nuncupatas, à Charitone, de quo ſuprà, inchoatas & ab iſtis amplificatas. Illas autem *Lauras*, ſitas in partibus Syriæ, Palęſtinæ, Iordanis (vbi à multis retrò ſeculis claruerat Monaſticum Inſtitutum ab Elia, Ioanne Baptiſta, & Eſſenis practicatum) Ordinis huius colonias fuiſſe, demonſtrat variis locis, tum in iſto, tum præcedenti tomo: vndè conſequens eſt, eos, qui illas ab anno 275. (circa quem aut aliquantò poſt ſub iſto nomine à dicto Charitone extrui cœptæ) & ſubſequentibus ſeculis inhabitarunt, eiuſdem Inſtituti huius Eliani cultores extitiſſe.

Euthimius, Sabas &c.

426. Ad *annum* verò 714. *num.* 4. præmemoratum à Carolo Tapia S.Ioannem Damaſcenum fulgentiſſimum Eccleſiæ iubar (cui ob defenſionem ſacrarum imaginum amputata manus, SS. Virginis Mariæ patrocinio reſtituta fuit) eiuſdem Prophetici, & Eliani Inſtituti palmitem fuiſſe, probat tùm ex antiqua Ordinis traditione, per ſcriptorum plurium calamum deriuatâ, quæ hoc conſtanter fatetur; tùm ex vita ipſius apud Surium *ad diem 6. Maij*, in qua colonus, & habitator Monaſterij *S. Sabæ Lauræ*, nuncupati, à vicino fluuio *Lauræ*, Ordinis huius Coloniæ, vt ſuprà dictum eſt. In illo tomo tertio plures alios ſanctitate, & eruditione conſpicuos, vineę Carmeli palmites illuſtrat: quos Compendij noſtri anguſtię non capiunt; quocirca illuc Lectorem remittimus.

S. Ioannes Damaſcenus.

427. Inter eos tamen, qui iſto interuallo claruerunt, ſilentio hic nequaquam inuoluendi videntur S. Dorotheus, & S. Doſitheus, quorum ſanctitas grauiſſimis eſt celebrata teſtimoniis, nec non SS. Siridus, ſeu Siridion, & Barſanuphius, ac magnus ille Ioannes, propter eam, quam à Deo habebat futura præuidendi, gratiam, cognominatus *Propheta*: quorum fit mentio in eiuſdem ſancti Doſithei vita, quæ ad diem XXIII. Februarij extat in Actis Sanctorum per RR. PP. Ioannem Bollandum & Godefridum Henſchenium; illi enim claruerunt circa annum Chriſti 530. in Palęſtina, in Monaſterio, ſito, vt videtur, in Mōte Carmelo: prout

SS. Dorotheus & Doſitheus,

ex Petri

Digitized by Google

ex Petri Gelaſinij, & Plinij teſtimoniis ſimul collatis inferre licet: illius quidem *in Martyrologio ad* XXIII. *Februarij*, vbi hæc habet: *In vrbe Ecbatana S.Doſithei Monachi & Confeſſoris qui nullis ſacrarum rerum doctrinis eruditus, breui ad perfectionem progreſſus,pro vitæ religioſæ meritis præmium cæleſte accepit.* Plinij verò *lib.5.hiſtoriæ naturalis cap.19.* ita ſcribentis: *Promontorium Carmeli,& in Monte oppidum eodem nomine* (ſcilicet CARMELVS) *quondam Ecbatana dictum.* Si in Ecbatanæ Monaſterio vixerit S. Doſitheus,illam non fuiſſe Mediæ,ſed Syriæ (duæ enim iſtius nominis fuêre vrbes)certum eſt;quòd in Syria, ſeu Palæſtina Monaſterium illud S. Seridi extitiſſe,clarum ſit, ex iſta S. Doſithei vita. Præfatus autem P.Bollandus veriſimiliùs exiſtimat,illud fuiſſe itinere medij diei ab Alcalone ciuitate Palęſtinæ, in agro ſeu Pomœrio. Vt vt ſit, certum eſt,monaſterium iſtud fuiſſe in Palęſtina: in qua degentes veteres illi Monachi, & Eremicolæ, ELIANI Inſtituti ſectatores, ac alumnos fuiſſe ex præcedentibus ſatis conſtat.

428. Porrò S.Doſitheus delicatus Iuuenis, rudis rerum fidei,profectus Hieroſolymam, indeque Gethſemanum,& ibi contemplatus inferni tormenta, vt illa euaderet, & animam ſuam ſaluaret,à ſeculi vanitate ad Chriſtianam pietatem mirabiliter incitatus fuit: & mox ad monaſterium perductus inſtituendus traditur S.Dorotheo: à quo primùm exercitatus fuit in abſtinentia; ſolitus enim comedere ſex libras panis ſenſim ſic decreuit, vt octo vnciis eſſet contentus. Ægrorum ſeruitio addictus Doſitheus omnia mundè, diligenter & exactiſſimè, ac ſimpliciter,iuxta præſcriptum obedientiæ peragebat. Ab exercitatiſſimo ſuo Magiſtro variè exercetur,ne vlli rei afficeretur. Cultellum laudatum iubetur non tangere: quod accuratè ſeruat. Cogitationes ſuas clarè aperit. Tabe laborans audierat,oua ſorbilia ſibi prodeſſe: at etiam in infirmitate contra propriã voluntatem,& ſenſualitatem decertans, orat,& exorat Magiſtrum ſuũ, ne dentur. Aſſiduè precabatur, etiam in infirmitate, dicens: *Domine Ieſu Chriſte miſerere mei,Filij Dei adiuua me.* Cumque, ingraueſcente morbo illa ore proferre vix poſſet,Dei ſemper memor, eum ſibi præſentem conſiderabat.Poſt mortem cuidam viro ſancto apparens glorioſus, ſe Sanctorum choris inſertum manifeſtauit, Sanctitatem autem exiguo tempore, quod in monaſterio tranſegit (vix annos quinque) adeptus fuit non magnâ auſteritate (quam delicata eius conſtitutio non ferebat) ſed his potiſſimùm virtutibus. 1. humilis obedientiæ indiſcuſſâ obſeruatione.2. propriæ voluntatis & ſenſualitatis abnegatione. 3. iugi & deuotâ Dei memoriâ, ad imitationem Magni Prophetæ ELIÆ Monachorum omnium Anteſignani & Principis,cui in corde & ore illud fuit: VIVIT DOMINVS, IN CVIVS CONSPECTV STO.

Exercitia S. Doſithei quibus ad culmen perfectionis celeriter conſcendit.

429. De præfatis Dorotheo & Doſitheo &c.Hæc in Prolegomenis ad vitam S.Doſithei habet idem P.Bollandus: *Miror Ioannem Baptiſtam de Lezana, accuratiſſimum Scriptorem Annalium Ordinis Carmelitici nec quinto nec ſexto ſeculo, Barnuphij, Seridi, Dorothei & Doſithei meminiſſe; cùm vtrumque*

Zoſimam

Digitized by Google

Zoſimam, alioſq́; quam plurimos, commemoret ſui Inſtituti profeſſores, & Magni E-LIÆ *Imitatores: quod de Dorotheo, ſociiſq́;, potiori iure aſſerere poterat*. Exiſtimamus Venerab. P. de Lezana S. Doſithei, & aliorum præfatorum, non meminiſſe; quòd fortè vitam iſtam, non ita pridem per R. P. Corderium è Græco in Latinum traductam, non habuerit.

CAPVT XXIV.

Opportuna digreſsio, de cœlitùs indicato die Natalitio, ac de antiquâ ſolemnizatione Feſti Cõceptionis B. Genitricis Dei MARIÆ, *deq́; ſpeciali cultu ab Ordine Carmelitano eidem auguſtiſsimæ Matri ſemper exhibito.*

A Concilij Epheſini temporibus cultus SS. Virginis Deiparæ MARIÆ *auctus fuit.* Pſal. 4.

430. A Concilij Epheſini temporibus (vt rectè notat Cardinalis Baronius in Martyrologio Romano ad diem 8. Septembris) ex quo per S. Cyrillum (de quo *capite* 22) execranda illa Neſtorij hæreſis damnata, atque proſcripta eſt, quâ Sanctiſſimæ Virginis MARIÆ titulus ille ſupremus *Dei Genitricis* impiè auferebatur (ſecundùm ea Prophetæ verba: *In tribulatione dilataſti mihi*) magis, magiſque indies toto orbe Chriſtiano eiuſdem cultus auctus amplificatuſque fuit: & diuerſa eius feſta, variis licèt temporibus, & occaſionibus, inſtituta fuêre, ac inter alia, ferè præcipuum, Natiuitatis eiuſdem. Et quamuis, an ſtatim poſt dictum Concilium, aut quonam potiſſimùm tempore fuerit eiuſmodi ſolemnitas celebrari cœpta, expreſſum non reperiatur; ſatis tamen conſtat, eam eſſe antiquam; Nam & ante annos octingentos à Carmelitis celebratum fuiſſe certum eſt: cùm à Leone IV. (qui Pontifex creatus eſt anno Chriſti 847.) & aliis eius ſucceſſoribus Rom. Pontificibus, pro illo Feſto, in fauorem Camelitarum, omnibus Chriſti fidelibus, Eccleſias Fratrum Beatiſſ. Virginis MARIÆ viſitantibus, illicque manus auxiliatrices porrigentibus &c. conceſſæ fuerint Indulgentiæ, quas referunt, & etiam confirmant alij Pontifices, Sixtus IV. in Bulla *Dum attentâ*: data anno 1477. Iulius ſecundus anno 1504. in Bulla *Ad Sacrum*: & Gregorius XIII. in Bulla: *Vt laudes*: edita anno 1577. de quibus dictum ſuprà *par*. 2. & adhuc infrà de iiſdem ſermo redibit. a

Et aliquãtò poſt inſtitutum feſtum Natiuitatis eius.

Quod ante annos 809. *celebratur in Ordine Carmelitano.*

a Cap. 28.

431. Ratio autem, ſeu occaſio inſtituendi hoc feſtum, fuiſſe commemoratur viſio quædam, ſeu reuelatio, facta cuidam viro Religioſo, Inſtituti Carmelitici, vitam anachoreticam, ſeu ſolitariam agenti in Cypro,

quo

Digitized by Google

quo ex Carmelo, ſeu Palæſtinâ transfretauerat: Is contemplationi ſedulò vacans, ſingulis annis ſexto Idus Septembris, iucundiſſimos percipiebat Angelorum cantus, quare Dominum inſtanter rogauit, cur eâ tantũ die, & non aliâ, hæc audiret: & indicatum eſt illi, iſtâ nocte natam Beatam Virginem Dei Matrem, cuius ortum cum lætitia cœleſtis curia ſolemnizat. Quod cum fidelibus innotuiſſet, feſtum hoc, accedente authoritate Romani Pontificis, in Eccleſia militante, per vniuerſum Orbem Chriſtianum cœlebrari cœptum eſt. Ita referunt plures, mox citandi.

Reuelata fuit cœlitus dies Natalis eiuſdem viro ſolitario Inſtituti Carmelitici.

432. Hiſtoriam ſic carmine tradit celebris Poëta Baptiſta Mantuanus *de Sacris diebus lib. 9.*

Bap. Mãt. lib. 9. faſtor.

Hunc antiqua diem faſtis non intulit ætas:
Poſteritas verò, poſtquàm pacata quierunt
Tempora, proſtratâ iam Relligione Deorum,
In MARIÆ *laudes, magis eſt accenſa, diemq́;*
Cenſuit adiungi faſtis maioribus iſtum.
Cauſa pium quæ mouit opus, repetenda videtur
Altiùs; à ſuperis hæc obſeruantia fluxit.
Diui homines curis vacuos terreſtribus, & ſe
Vertere nitentes ad cognoſcenda Superni,
Sublatis in cœlum animis, ſolatia mundi,
Multa docent, ardenter amant, & ſæpè reuiſunt
Aëreis tecti membris, & imagine noſtrâ.
Ex his vnus erat ſuper alto vertice Montis
Idalij ſolus degens, qui traxerat iſtud
Viuendi genus à Patribus Carmelidis ore;
Namq́; ea gens ſimul ac Sanctæ confinia Terræ
Exiuit, Cyprios primùm ſe extendit in agros.
Sic noſtri Annales perhibent, ſic multa ſenili
Iam cariè corroſa docent noſtralia templa,
Quæ ſuperant, & adhuc illis celebrantur ab oris.
Hic ſolitus dulces cantus audire quotannis
Sexto idus menſis, faciunt cui nomina ſeptem.
Ad tam dulce melos contemplabatur, & aures
Ignea dum tacitam voluebant ſidera noctem,
Altiùs arrectas pendentiaque ora tenebat.
Poſtquàm ſæpè illos ſymphoniacos modulatus
Audiit, & ſummo reſonantia carmina cœlo,
Grandiùs incepit meditari, & quærere cauſam.
Dumq́; ſtat admirans, vox eſt audita per auras,
Talia verba ferens: Diui annua feſta frequentant,
Et modò quandò rubens terris aurora propinquat,
Incipiunt celebrare diem, quo maxima Mater
Edita venturo fecit primordia ſæclo.

In deſerto commoranti.

Is annuatim die 8. Septemb. concentum Angelicum audiebat.

Fac igitur, fac iſta palàm ſolemnia mundo; ;
Carmelita, tuum eſt vulgando incumbere festo;
Namque tuum genus illa fouet, titulumque tenetis
Illius: & Patres viuens inuiſere veſtros,
Eliæque domos priſcas, fontemq. ſolebat.
Nuncia, & euulga lucem hanc, imitemini Olympum,
Veſtraque ſit poſthàc concors Eccleſia noſtræ.
Sic ait. Hic autem Cyprias deſcendit ad vrbes,
Arſinoëm, Salamina, Paphum, Temeſen, Amathunta,
Per Rhodum in Cretam veniens Gortynia tecta,
Gnoſiaque intrauit, celerique ſydonia greſſu
Talia famigerans iuit per Cycladas vſque ad
Boſphroricos Traces rumor, peruenit Athenas,
Appulit, & Spartam, Pelopeiadeſq. Mycenas.
Per Siculos tandem Romam perlata, Senatum
Mouit fama: dies ſic eſt ea nacta fauorem.

Hæc Mantuanus.

a cap. 149. *b* Lib. *c* Diſcurſu 223. *d* Nu. 14. *e* Lib. 3. c. 166. *f* Lib. 7. Antiq. edit c. 119. *g* P. 1. hiſt. tit. 4. c. 6.

Agunt de eadem reuelatione Ioannes Beleth *in Rationali Diuinorum Officiorum a* Petrus de Natalibus *in Catalogo b* Iuſtinus Miechouienſis *ſuper Litanias c* Et alij vetuſti Scriptores, quos refert Georgius Coluenerius *in Kalendario Beatiſſ. Virginis* Mariæ *ad diem* 8. *Septembris d* videlicet Honorius Præsbyter Auguſtodunenſis *in Gemma animæ e* Vincentius *in Speculo Hiſtoriali f* & S. Antoninus *g*.

Etiam Feſtum Conceptionis in hoc Ordine antiquiſſimum eſt:

Olim taxis communibus totius Ordinis celebrabatur.

433. Feſtum quoque *Conceptionis* eiuſdem puriſſimæ Virginis à multis retrò ſeculis ſolemniſſimè in hoc Ordine coli ſueuit: de quo Lezana *tom. 4. Annalium ad annum Chriſti* 1306. *num.* 5. ita ſcribit: „ Quoad feſtum Sanctiſſimæ Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis, illud animaduertendum, deuotionem erga hanc feſtiuitatem & myſterium per illam deſignatum, non ſolùm antiquiſſimam apud noſtrates eſſe, vt conſtat ex dictis tomo 1. circa annum 4030. numer. 8. ante Chriſtum natum, ſed & celeberrimam quoque, vt patet, non ſolum ex decreto huius Capituli, ſed præſertim (quod eſt valde ſingulare) quia taxis cõmunibus totius Religionis ſolemniter colebatur, quasi hæc propria esset totius Ordinis festivitas. Hoc conſtat ex ferè innumeris Capitulis Generalibus Ordinis, in quibus prædictæ taxæ fiebant, & ſoluebantur à Prouinciis, ac earum Prouincialibus. „ Capitula autem Generalia plurima, in quibus illæ taxæ decretæ fuerunt ibi conſequenter enumerat. Idem pateſcit ex quadam ordinatione Capituli Generalis Francfordiæ celebrati anno 1393. quæ eſt eiuſmodi: *Pro Feſto Conceptionis Beatæ* Mariæ *pro ſex annis in prandio Prælato, qui facit Sermonem, & pro illo, qui celebrat Miſſam, & pro potu famulorum Dominorum Cardinalium, dando quinque florenos in anno, florenos triginta.* Vnde apparet Dominorum Cardinalium,

Digitized by Google

[Car]dinalium, & aliorum Prælatorum concurſu feſtum hoc celebrari tunc ſolitum fuiſſe.

434. Et ſanè Feſtum iſtud in Religione noſtra inter cætera omnia olim præcipuo cultu ſolemnizatum fuiſſe, teſtatur quoque vetuſtus Ordinis ſcriptor diſcipulus S. Petri Thomaſij Patriarchæ Conſtantinopolitani, Ioannes de Hildesheim in libro *De Principio Ordinis Fratrum Glorioſiſſimæ Dei Genitricis* MARIÆ *contra detrectatores cap.* 14. vbi aſſignat rationes, cur Carmelitæ vocentur, Fratres Beatæ Virginis MARIÆ: „ Conſidera, *inquit*, quantùm ad iſtud propoſitum, quòd ad hoc Reuerendiſſimi Domini Cardinales reſpicientes, à multis temporibus conſueuerunt in Romana Curia viſitare Conuentum noſtrum in Feſto Conceptionis Glorioſæ Virginis, venerantes in hoc Patronam Ordinis, ſicut venerari cõſueuerunt B. Dominicum in ipſius feſto, & S. Franciſcum in ſuo, ac S. Auguſtinum in ſuo. „ Sicut enim Prædicatorum S. Dominicus, Minoritarum S. Franciſcus, Auguſtinianorum S. Auguſtinus eſt Patronus; ſic & Ordinis huius (vnà cum Inſtitutore S. Propheta ELIA) ipſa puriſſima Virgo eſt ſpecialis Patrona; tum titulo fundationis; tum ratione conſtructionis; tùm ob ſpecialia obſequia, & ſeruitia, à Carmelitis eidem ab antiquo ſemper exhibita: de quibus ſpecialiter infrà *par.* 5. *cap.* 2. Obiter hic notandum, plurimos Ordinis noſtri authores Tractatus edidiſſe de Conceptione Virginis puriſſimæ, illam probantes immaculatam, quos idem Lezana (etiam vnus ex illis) recenſet [a].

Tanquam primarium feſtum totius Ordinis.

435. Hoc ipſum de antiqua, & celeberrima ſolemnizatione feſtiuitatis illius confirmatur teſtimonio Ioannis de Bachonio, & Thomę Waldenſis, *præcipuorum inter Theologos Ordinis noſtri ſiderum*, inquit Lezana ibidem. Bachonius quidem (qui claruit ante annos trecentos, tempore Ioannis Papę XXII. & obiit anno 1346.) *in quartum Sententiarum* [b] ſcribit *Publicâ, & diuturnâ conſuetudine celebratum eſt hoc feſtum in Curia Romana, etiam cum Venerabili Congregatione Dominorum Cardinalium; cum ſolemni Miſſa, & Sermone ſingulis annis in domo Fratrum Ordinis B.* MARIÆ *de monte Carmelo: & hæc durauerũt tempore multorũ Romanorum Pontificum vſque ad præſens tempus.* Waldenſis autem in celebri illo Opere de Sacramentalibus [c] refert, Armachanum, magnum, vt loquitur, Eccleſiæ Præſulem & virum altæ peritiæ in ſacris litteris, anno Chriſti 1343. in prædicto feſto Conceptionis Deiparæ MARIÆ habuiſſe, in Conuentu Carmelitarum Auenione (vbi tunc Pontifex reſidebat) inſignem illum ſermonem, cuius exordium eſt, AVE MARIA, vnde ibidem partem recitat, ac inter alia hæc: „ An non meritò dicimus illi AVE MARIA quæ ſic erat illuſtrata virtutibus in ſua origine: vtique hanc ſuam illuſtrationem in ſuo ortu hic ſanctus ac peculiaris & antiquus ORDO SVVS Carmelitarum prætendit in habitu: qui hoc feſtum ipſius ſingulariter ſolemnizat: *Hæc ibi.*

Ad illud ſolẽnizandũ conueniebant DD. Cardinales & aliquis Prælatus habebat ſermonem.

[a] Tom. 4. Annal. ad an. 1306. n. 6.

[b] Diſtin. 2. q. 4, ar. 1.

[c] Tom. 3. tit. 9. c. 89.

436. Idem quoque commemorat Arnoldus Boſtius libro *de Patronatu Beatiſſ. Virginis cap.* 13. ſic: „ Vt multò, *inquit*, laudum præconio efferendus

Ita referũt vetuſtiores hiſtorici noſtri & exteri.

„ rendus Ioannes de Seghoia Præſul Cæſarienſis, non futilis author te-
„ ſtis eſt: à tempore,cuius initium hominum memoriam longè præcedit,
„ Reuerendiſſimi Domini Cardinales,& tota ferè Romana Curia , vbi-
„ cumquè reſederit,ſi in eo loco ſit Carmelitarum, peculiariorum MA-
„ RIÆ Fratrum,& Filiorum Cœnobium, ſolemniter conueniunt: fit ad
„ Clerum ſermo myſterij ſanctæ & ſingulariter admirandæ Conceptio-
„ nis MARIÆ, Cœtus Carmeli Parentis,atque Patronæ commendatiuus,
„ & laudatiuus:celebratur quoque Miſſa feſtiuiore ritu, communiter per
„ aliquem Antiſtitem , & vt deuotio confluentium reddatur augmenta-
„ tior,Sanctiſſimus Pater Apoſtolicus conuenientibus dat amplas Indul-
„ gentias. „ In iam dictis notanda verba illa Bachonij: *Publicâ & diuturnâ conſuetudine celebratum eſt hoc feſtum:* & iſta: *hæc durauerunt tempore multorum Romanorum Pontificum.* Ea quoque Boſtij: *A tempore,cuius initium hominum memoriam longè præcedit.* Quæ vetuſtam conſuetudinem celebrandi ſolemniſſimè hoc feſtum in Ordine noſtro denotant. At cur hic Ordo ſingulariter ſolemnizans feſta omnia SS. Virginis Deiparæ, præ cæteris maiori apparatu olim CONCEPTIONEM eiuſdem celebrauit? Ratio hæc eſt,quòd S.P. ELIAS in typo Nubeculæ, è mari in Carmelum aſcendẽtis, præcognouerit eam naſcituram immunem à peccato,etiam originali, vt non pauci graues tradunt authores,relati ſuprà *par.2.ca.5*. Et tunc Ordinem ſuum Propheticum ad honorẽ iſtius puriſſimæ Virginis, ſine peccato naſcituræ,inchoauit,prout ibidem declaratum eſt.

Cur olim hoc feſtum in Ordine ſolemniſſimum.

Ea ſolemnitas deinde tranſlata fuit ad diem 16. Iulij aut Dominicã ſeq.

437. Porrò illa feſti Conceptionis ſolemnitas ſingularis nunc eſt tranſlata in diem 16. Iulij,aut Dominicam ſequentem;quandò per Ordinem Carmelitarum feſtiuiſſimè agitur *celebritas* COMMEMORATIONIS SOLEMNIS, in memoriam , & gratiarum actionum omnium beneficiorum, meritis, & interceſſione eiuſdem Virginis, & liberaliſſimæ,ac potentiſſimæ Patronæ ſuæ huic Ordini conceſſorum, ac ſpecialiter iſtius ſingulariſſimi priuilegij S.SCAPVLARIS: quo anno 1251. ipſa 16.Iulij cœlitus per Beatiſſ. Virginem MARIAM traditum fuit, prout latiùs dicetur infrà *par. 5.*

Alia eiuſdẽ feſta cum Octauã ab antiquo coluit hic Ordo.

438. Idem Boſtius loco relato teſtatur, etiam alias ipſius SS.Deiparæ feſtiuitates ab antiquo,& immemoriali tempore, & quidem quaſdam priuſquàm alibi,ab hoc Ordine feſtiuiùs celebrari conſueuiſſe: *Solemnem quoque,* inquit, *eius Commemorationem cum pleno Officio quâlibet hebdomadâ peragimus. Feſta inſuper ipſius omnia,etiam Purificationis, Annuntiationis,& Viſitationis eius ſolemnia, cum plenis Octauis præ cæteris obſeruantiùs officijs proſequentes* (octaua Annuntiationis ob Quadrageſimam iam intermittitur) *Feſtum denique gaudioſæ ſuæ Præſentationis, & illud quo peculiari niuis miraculo Virgo niue longè candidior,In Vrbe Roma,Martyrum multitudine copioſè purpureâ,ſibi delegit habitaculum, colimus perſeſtiuè: attendentes, quòd prædignum,quin imò prædebitũ ſit eos ſingulari dilectione,reminiſcentiâ frequentiori, ſpecialiorîq; veneratione ſanctã ſanctorum, Matrem quoque ſanctorum omnium colendam cœli Reginam proſequi,*

qui

Digitized by Google

qui ſacro ſuo Patronatui ſe præ cæteris gaudent aſcribi. Singularem gratiam quamdam ante trecẽtos, aut ampliùs annos, præſtitã à B. Virgine MARIA Carmelitis Prouinciæ Alemaniæ in ſolemnitate dicti feſti ad Niues, refert idem Author in ſpeculo hiſtoriali *libr. 7. cap. 29.* de qua infrà *parte 5. cap. 2.*

439. Similiter feſta *S. Annæ* Matris Glorioſiſſ. Virginis MARIÆ, *S. Ioſephi* eiuſdem Sponſi, S. Ioachim illius Genitoris &c. à Carmelitis ab antiquo ſolemniter celebrata fuêre, ob reſpectum ipſius Deiparentis; vtpote quorum laus & honor in eius præconium ſingulariter redundet. De antiquo illo Sanctorum *Ioachim, Annæ, & Ioſephi* cultu in hoc Ordine ab immemorabili tempore ſcribit quoque Abbas Trithemius *libr. 2. de B. Virgine in Vrticeto* propè Helbrunium *cap. 12.* ſub finem: „ Maximè autem, *inquit*, honorant Dominicam parentelam, Diuum videlicet Ioachim Nazarenum, & Sanctiſſimam coniugem eius Annam parentes intactę Virginis Matris Dei, ſanctum quoque Ioſeph Sponſum Dominæ noſtræ ſanctiſſimum & caſtiſſimum, & Saluatoris nutricium. De quibus nobis ad honorem Omnipotentis Dei ſermo breuis habendus imponitur. „

Etiam feſta S. Annæ Ioſephi & Ioachim ab immemorabili tempore in hoc Ordine ſolemnia fuêre.

Capite autem ſequenti eiuſce deuotionis rationem aſſignat: „ Mons etenim, *ait*, Carmelus à temporibus ELIÆ & Eliſei Prophetarum vſque in aduentum Domini ſanctis & iuſtis ſemper claruit Eremitis, Deo ſecundùm Phariſaicam traditionem inculpatè famulantibus, ad quos pro conſilio & informatione doctrinæ ſalutaris ad iuſtitiam, & ſacratioris vitæ inſtitutionem, non modò præſcripti Saluatoris noſtri ſecundùm carnem parentes, verùm etiam alij quiquid de vniuerſa Iudæa viri boni & iuſti frequenter, & crebro leguntur habuiſſe recurſum. Poſt paſſionem verò Domini noſtri Ieſu Chriſti Fratres Eremitæ qui ELIÆ, Eliſeique Prophetarum imitatione in Monte Carmelo habitabant, cũ primis poſt Apoſtolos orthodoxam fidem ſuſceperunt, & primi omnium Baſilicam in ipſo Monte Carmelo, ſub memoria & honore Beatiſſimæ Dei Genitricis ſemper intactæ Virginis MARIÆ conſtruxerunt. Exinde FRATRES BEATÆ MARIÆ VIRGINIS DE MONTE CARLELO ſunt nuncupati, & per Apoſtolicam Sedem confirmati vſque in præſentem diem. Cùm ergo prima Ordinis ſui ſanctæ inſtitutionis primordia in Iudæa Fratres Carmelitæ ſuſceperint, magnamque & ſingulare amicitiæ familiaritatem cum ſanctiſſimis parentibus Domini olim Patres eorum in Montem prædicto commorantes habuerint, ſintque prouidentiâ miſerationis diuinæ tam inſignis prærogatiuæ titulo ſublimati, vt præ cæteris Ordinibus clauſtralium cunctis, FRATRES BEATISSIMÆ DEI GENITRICIS nominentur, ne Domino Deo, & Ordinis ſui Patronæ, atque Protectrici viderentur ingrati, ſpeciali deuotione ſemper eius parentes venerantur, & amicos, quorum merita non dubitant Deo eſſe gratiſſima: præcipuâ tamen omnes Carmelitani Ordinis Fratres deuotione Dei Genitricis MARIÆ Matrem hono-

„ honorant, colunt & venerantur ANNAM, vſque adeò, quòd rarò repe-
„ ritur in eorum ſancta Religione Conuentus, in quo non ſit altare vel
„ capella ſub eius memoria & honore conſecrata. Sanctum quoque Ioa-
„ chim Beatiſſimæ Virginis MARIÆ Patrem, & eius caſtiſſimum Spon-
„ ſum Ioſeph pari deuotione venerantes, quotannis eorum feſta ſummâ
„ reuerentiâ, & ingenti pietatis affectu cultuque concelebrant. „ In Bre-
uiarium autem & Miſſale Romanum ea feſta haud à multo tempore re-
lata ſunt: Feſtum quidem S. Annæ ſub Gregorio XIII. anno 1584. & Fe-
ſtum S. Ioachim à Gregorio XV. anno 1623. Cultus autem S. Ioſeph,
antiquus licèt, præcipuè tamen incrementum ſumpſit per S. Tereſiam Or-
dinis huius filiam. Ibidem ſpecialiter tractat de celebri Confraternitate
S. Annæ inſtituta in Eccleſia Conuentus in Vrticeto: de quo capite 35.

Orationes in dictis feſtis antiquitus dici ſolitæ ad Miſſam & Officium Canonicū.

440. Pro memoria antiquitatis hic ſubnectimus Orationes ad Ho-
ras & Miſſam olim dici ſolitas in feſtis *S. Ioſephi* ad 19. Martij, *S. Annæ* ad
26. Iulij, & *S. Ioachim* ad 16. Septembris (nunc celebratur 20. Martij.)

In Feſto S. Ioſephi.

ORATIO. *Omnipotens & mitiſſime Deus, qui beatum* IOSEPH *Iuſtum fi-
lium David: Beatæ* MARIÆ *Virgini tuæ Matri ſponſum prouidiſti: tuumque
Nutricium elegiſti, da quæſumus, vt eius precibus & meritis Eccleſia tua tranquillâ
pace lætetur: & ad perpetuæ viſionis tuæ conſolationem æternam perducamur. Qui
viuis* &c. SECRETA. *Deus qui per Angelum tuum* S. IOSEPH *reuelaſti tuæ Vir-
ginis Matris* MARIÆ *partum de Spiritu Sancto ab æterno eſſe ordinatum: ita &
nobis corda noſtra per huius ſolemnitatis ſacramentum illuminare digneris; vt in
cœleſtibus ſemper habitare poſſimus. Qui viuis* &c. POST-COMMVNIO. *Deus, qui
Virginem* S. IOSEPH *tuæ Matri Virgini* MARIÆ *ſociari voluiſti: vt in virginali
coniugio, filij tui Domini noſtri* IESV CHRISTI, *ad deceptionem diaboli, cuſtos &
nutricius eſſet: da nobis, quæſumus, vt eius precibus & meritis Eccleſia tua pace trã-
quillâ lætetur: & ad perpetuæ viſionis tuæ conſolationem perducamur. Per eum-
dem* &c.

In Feſto S. Annæ.

ORATIO. *Deus, qui beatam* ANNAM, *matrem dilectæ Genitricis tuæ egre-
giam, ad æternæ vitæ ſubleuaſti gaudia: fac nos, quæſumus, eius glorioſis meri-
tis, & precibus ad æternam pertingere beatitudinem: ex cuius puerperio ſalutari, pro
ſalute mundi, humanam dignatus es aſſumere carnem. Qui viuis,* &c.

SECRETA. *Munera tibi, Domine, quæſumus, reuerenter oblata, tuâ pietate
ſanctifica, quæ pro beatæ* ANNÆ, *Vnigeniti tui Auiæ, veneratione, tuæ offerimus
Maieſtati. Per eumdem,* &c.

POST-

Digitized by Google

POST-COMMVNIO. *Vt tua nos, quæſumus, Domine Deus, ſacrificia dent ſalutem, Beata* ANNA, *Genitricis Filij tui Domini noſtri* IESV CHRISTI *Mater ſuâ, glorioſâ interceſſione ſupplicatrix intercedat. Per eumdem.*

De S. Ioachim.

ORATIO. *Omnipotens ſempiterne Deus, qui tuâ prouidentiâ Sanctum* IOACHIM *de tribu Iuda, cum ſua caſtiſſima coniuge Anna, per plures annos ſine liberis eſſe voluiſti, & tandem Angelicâ monitione recreatis mirabilem prolem tribuiſti: concede nobis propitius, vt interceſſione parentum, & Filia, Genitricis Domini noſtri* IESV CHRISTI, *ab omnibus aduerſitatibus corporis, & animæ, liberemur. Per eumdem.*

SECRETA. S. IOACHIM *Confeſſoris tui, atque Genitoris Beatæ* MARIÆ *Virginis, quæſumus Domine annua eius ſolemnitas pietati tuæ nos reddat acceptos; vt per hæc piæ placationis officia, & illum beata retributio comitetur, & nobis gratiæ tuæ dona conciliet. Per Dominum.*

POST-COMMVNIO. *Deus mœrentium Conſolator, & iuſtè ſperantium ſalus, qui Beati* IOACHIM *&* ANNÆ *lacrymas miſericorditer ſuſcepiſti: Da nobis, vtriuſq; interuentu, peccata noſtra deplorare, & gratiæ tuæ indulgentiam inuenire. Per Dominum,* &c.

De Emerentiana, Matre *S. Annæ* viſitante Carmelum, & à Carmelicolis Eremitis inſtructâ, ac diuinitus præmonitâ de ſanctiſſima progenie è ſuo connubio proceſſurâ ſcripſimus *capite* 10. Recolenda quoque dicta *capite* 12. de antiquiſſimo Conuentu Ordinis Hieroſolymis in loco dicto *Porta Aurea*, vbi *S. Ioachim* & *S. Anna* quandoque commorati fuerunt, conceptaque fuit eorum ſanctiſſima filia Deipara MARIA. At de iſtis ſatis hîc: itaque reliquam Carmelitanæ ſucceſſionis ſeriem pertexamus.

CAPVT XXV.

De Terra Sanctæ deuaſtatione & Ordinis huius oppreſſione per Coſdroëm Regem Perſarum.

441. ÆGidius Gelenius Scribens de fundatione Conuentus Colonienſis, eius occaſione ſuccinctam hanc ſucceſſionis Carmelitanæ ſeriem præmittit, & euentus quoſdam magis memorabiles ſtringit: *Hic igitur,* inquit, *Ordo Propheticus ſub Rechabitarum, Aſſidæorum, & Eſſenorum continentium nomine (quos inter non pauci ex ſanctis Prophetis, & Propheticis viris, cla-* *Succincta ſeries ſucceſſionis huius Ordinis.*

ris, cla-

ris, claruerunt) perdurans vſque ad tempora Chriſti, & Apoſtolorum, à S. Ioanne Baptiſta ad Chriſti fidem comparatus. [a] Et infrà: *licèt idem Ordo temporibus perſecutionum Imperatorum Ethnicorum variè exagitatus, at nequaquam ſuppreſſus mirificè tamen auctus, atque per Orbem tranſplantatus fuit vſque ad tempora Coſroæ Perſarum, ac Humar Arabiæ Regum: quorum poſterior anno Chriſti 636. (alijs 639.) captâ Hieroſolymâ, totam Syriam, atque Ægyptum ſubiugauit.* Et infrà: *Per Imperatores hæreticos Iconoclaſtas ab anno præſertim 726. variè afflicti, at plurimi eorum, deſtructis ipſorum Cœnobijs, martyrio affecti ſunt: ideoque, & ex tunc nonnulli eorum in Europam tranſmigrantes, potiſsimè in Italiam, noua illic loca inquiſierunt. Ex quibus vnus fuiſſe exiſtimatur vir ſanctitate & doctrinâ clarus, Zacharias nomine, qui tandem anno Chriſti 741. exeunte Romanus Pontifex creatus fuit. Hunc quippe vnum ex Græcis Monachis fuiſſe, de quibus Palæonydorus, vbi ſuprà, patet ex Onuphrio Pannino in Chronico ad eum annum. Et de Carmelitarum Cœnobio Senenſi eodemq; ſeculo anno Chriſti 797. fundato ſic ſcribit Petrus Lucius in ſuo Apologetico pro libro Trithemij de laudibus Carmelitarum; [Annales inclytæ Ciuitatis Senarum Etruriæ apertè docent Carmelitas anno 797. Sacellum S. Nicolai, quod adhuc hodie incolunt, piorũ Ciuium liberalitate poſſidendum accepiſſe.] Sic ipſe. Præfatâ tamen perſecutione Iconomachorũ in Aſia, ac Græcia ceſſante, mox Romani Pontifices à tempore S. Leonis Papæ IV. (qui ſedere cœpit anno 847.) ſuorũque ſucceſſorum, per ſingula ſubſequentia ſecula amplis Indulgentiis, ac gratiis cunctos Chriſti fideles inuitarunt ad eorum Cœnobia reædificanda, ſeu reſtauranda, ſiue ad eleemoſynas iis erogandas.* Iſta de ſæuiſſimis perſecutionibus Coſdroë, & Homar, atque iis quæ interea acciderant, paulò luculentiùs hic conſequenter declarabimus.

[a] Ægid. Colonius in Colonia Agrip. lib. 3. ſyntagmi. 43.

Ieroſolyma capitur, & Terra Sancta deuaſtatur per Coſdroam Regem Perſ.

442. Anno itaque Domini ſexcenteſimo decimoquarto, iuxta Cardinalis Baronij calculationem (S. Cyrillus Conſtantinop. & alij ex hiſtoricis noſtris referunt ad annum 617.) Coſdroas Perſarum Rex inſatiabili furore Syriam deuaſtans, ſanctam etiam cepit Hieroſolymitanam Ciuitatem, ac ſacroſanctam Chriſti Crucem, & quidquid electum erat, & deſiderabile in corporibus, & facultatibus, adduxit in Perſidem. Chriſtiani autem, qui in ea erant, miſerè abducti, & vili pretio venundati ſunt Iudæis: à quibus non more gentium in ſeruitute retenti ſunt, ſed diuerſis innumeriſque afflicti ſuppliciis, dirè admodum trucidati fuêre, ad nonaginta millia, vt quidam ſcribunt. Cuncta etiam loca ſancta, vbi natus, vel paſſus fuit Dominus, profanabantur, ſacræ Reliquiæ conculcabantur: ac ſacra vaſa, diuinis aptata myſteriis, nefandorum vſui mancipata, eorum ſacrilegis manibus tractabantur. Quæ omnia mala iuſtiſſimus Deus permiſit ob peccata Chriſtianorum: qui veluti ſatietate quâdam, & faſtidio diuinorum beneficiorum capti, atque omnimodâ obliuione maximorum, & ineffabilium Chriſti munerum languentes, fornicationibus, adulteriis, iniuſtitiis, aliiſque flagitiis iram Dei aduerſum ſe ſuccendentes, totam, vt ita dicam, caſtigationis, & animaduerſionis in ſe manum attraxerũt. Plurimos tunc Carmeliticæ Religionis profeſſores Barbarorum gladius abſumpſit:

Monachi plurimi ſæuiſſimè necantur.

Digitized by Google

ſumpſit: maximè enim furebant in SS. Monachos: è Quibus cùm plures comprehendiſſent, & multos dies illos inhumanè tractaſſent, ac tormentis afflixiſſent, pecunias ſe hoc pacto inuenturos exiſtimantes, apud quos nihil huius ſeculi reperiebatur. Verùm ſimul atque intellexerũt ſua tãdem ſpe, & propoſito excidiſſe, in efferatiſſimã verſi rabiem, ad vnum mẽbratim beatos illos conſciderunt, qui & lætitiâ incredibili perfuſi, ac proinde alacri vultu, omni cum gratiarum actione animas reddiderunt Domino; quippe non ita pridem in votis habuerant, reſolui, & eſſe cum Chriſto. Corpora verò eorum plus quàm tragicè cæſa, cùm non paucos dies in humum diſiecta, ſine ſepultura iacuiſſent, tandem ab aliis Monachis, multis cum lacrymis, in Patrum Superiorum depoſita ſunt conditoriis. Quæ omnia graui ſtilo fuſiùs proſequitur oculatus teſtis Antiochus Monachus *Lauræ S. Sabæ* in Palæſtina: qui & ad Monachos, ob Barbarorum graſſationes profugos, varias elaborauit homilias, Lamentationes quoq; de capta Hieroſolyma, & exomologeſes, ſeu preces pro eadem. V. tom. 3. Annal. Carm. ad an Chriſt. 614.

443. Inter Monachos autem Eliades, qui ſub prædicto Coſroë Martyrij palmam adepti fuêre, celeberrimus fuit S. Anaſtaſius, qui adoleſcens in militia Coſdroæ adſcriptus, miraculus Dominicæ Crucis, in Perſidem delatæ, permotus, & clariore diuini nominis cognitione illuſtratus, viſiſque in templo ſacris martyrum picturis, in fidei propoſito corroboratus, ex gentili, magicis artibus imbuto, Chriſtianus, ac paulò poſt Prophetici Carmelitici Inſtituti Monachus effectus eſt. Tranſactis in Monaſterio, ſummâ cum laude, ſeptem annis, omnemque vitæ Monaſticæ exercitationem aſſecutus, ex lectis paſſionibus ſanctorum Martyrum, martyrij deſiderio incenſus, ſocius eorum in pœnis fieri auidè expetebat. & frequenter Dominum rogabat (Hinc, obiter, collige piorum librorum vtilitatem, quodque ad Chriſtianam pietatem plus exempla, quã verba extimulare ſoleant. Fatetur S. Auguſtinus quantùm ſibi, adhuc vacillanti, contulerit lecta vita S. Antonij.) *Et inter eos S. Anaſtaſius.* *Ex lectis SS. Martyrum actis martyrij deſiderio ſuccenſus.*

444. Per viſum autem martyrem ſe futurum cognoſcens Anaſtaſius Cæſaream Paleſtinæ perrexit, vbi carceres, vincula, verbera, multo cum gaudio, alacritate, & gratiarum actione perpeſſus, ſaxo ad pedem ligato, aliiſque tormentis, iuſſu Coſroë, immaniter cruciatus: deinde ipſius collo ita laqueo adſtricto, vt reſpirandi facultatem non haberet, ſtrangulatus eſt, & poſtremò ſecuri percuſſus, capite obtruncatur, cùm priùs ſeptuaginta ſocios Martyres effici vidiſſet. Eius ſacrum caput religioſè aſſeruatur Romæ in Eccleſia ſanctæ Mariæ ad aquas Saluias, vnà cum veneranda ipſius imagine: *cuius aſpectu fugari dæmones, morboſq; curari acta ſecundi Concilij Niceni actione quartâ teſtantur.* Abhinc annis aliquot eiuſdem capitis abſciſſi effigies, delineata ad ſimilitudinem eius, quæ extat Romæ, tranſlata eſt Antuerpiam, & ſine vllo ornatu appenſa fuit propè altare Beatæ Virginis MARIÆ in Eccleſia Carmelitana: vbi ſtatim magnam cœpit habere venerationem, ita vt non pauci, pietate permoti, pro remedio in infirmita- *Aſpectu Imaginis S. Anaſtaſij dæmones fugari, morboſq; curari teſtantur Acta 2. Concilij Niceni.*

firmitatibus eam piè viſitauerint: quorum varij à languoribus, quibus grauiter laborabant, ſe ibidem liberatos proteſtantes, Deo, & glorioſo eius Martyri gratias egerunt, & ſua illic votiua munera obtulerunt. Eadem deinde deuotio ad alia loca, vbi ſimilis quoque effigies habetur, propagata fuit. Feſtum S. Anaſtaſij ſub ritu duplici per totum Ordinem Carmelitarum feſtiuè ſolemnizatur die 22. Ianuarij, quo ad Miſſam, & Horas, de eo legitur Oratio, ſeu collecta ſequens: *Deus, in te ſperantium virtus, qui de* CARMELI SOLITVDINE, *ad ſubeundam Martyrij palmam, beatum* ANASTASIVM *euocaſti, quæſumus, vt ad ſalutarium tolerantiam paſſionum eiuſdem accendamur exemplis.*

Deuotio ad illum celebris in Belgio.

445. Poſt illatam S. Anaſtaſio necem miſeranda valde Coſdroë acciderunt. Sanè quidem ſicut Abel ſanguis vindictam expetens, ad Deum clamaſſe dicitur, ita & huius ſancti Martyris ſanguis in Coſdroam à Deo vltionem quàm citiſſimè obtinuiſſe cognoſcitur. Fugiens enim hinc indè miſer, inſtar Cain, tandem, à filio ſuo vinculis tentus, duriſſimam omniũ pati mortem coactus fuit. Cõtigit tunc quoque Perſarum, Chriſtiani nominis hoſtium, præpotens debellatio, & S. Zachariæ Hieroſolymitani Epiſcopi, aliorumque captiuorum poſtliminio reuerſio, atque ſanctiſſimæ Crucis, cum triumpho, per Heraclium Imperatorem, ſolemnis reſtauratio. Quæ à variis Orientalium expeditionum Scriptoribus copioſè pertractantur.

At non diu durauit iſtius glorioſi triumphi lætitia, exigentibus enim iterum Chriſtianorum peccatis, ea breui poſt verſa eſt in miſerabilem luctum, vt iam videbimus.

CAPVT XXVI.

De ſæuiſſima, ac longæua Eccleſiæ in Terra Sancta, Ordiniſq; huius, perſecutione, & depreſſione per Homar, atque eius ſucceſſores Mahumetanos, deq; mutatione habitus ſuperioris huius Ordinis ex albo in barratum.

446. ANno ſexcenteſimo trigeſimo quinto Humar, ſeu Homar, Arabum, atque ſaracenorum Princeps, perfidi iſtius, & ſceleratiſſimi Mahometi diſcipulus, regnique, ac erroris eius ſucceſſor tertius, & in crudelitate imitator, cum igenti multitudine aciem direxit contra Palæſtinam, cuius loca ferè omnia cum ſuo ſubiugaſſet tyrannico imperio, Ciuitatem

Terra Sancta grauius & diuturnius affligitur per Saracenos.

Digitized by Google

Ciuitatem ſanctam, in qua operatus eſt Deus ſalutem in medio terræ, obſedit, & anno ſequenti, nempè 636. cepit (S. Cyrillus noſter *a* attribuit anno ſexcenteſimo trigeſimo nono) Exindè à Saracenis, Chriſtianæ Religionis infenſiſſimis hoſtibus, non paucis annis, vt à Perſis, ſed per annos quadringentos ſexaginta, iuxta S. Cyrillum, (ex Cardinalis Baronij ſententia 463.) nempe vſque ad annum Domini milleſimum nonageſimum nonum (quo per inclytum Ducem Godefridum de Bulion Chriſtianis fuit reſtituta) captiua ingemuit. Quæ omnia ex eodem S. Patre noſtro Cyrillo relata ſunt ſupra *Libro de Regula & proceſſu Ordinis cap. 2.*

a Lib. de variis Reg. & proceſ. Ord. ca. 2. nu. 13. hic ſupra fol. 10.

447. Abbas Trithemius *b* ea ſic paucis perſtringit: „ Cùm, propter ſcelera populi Terræ Sanctæ, in manus perfidæ gentis Saracenicæ „ redacta eſſet, anno poſt Domini paſſionem ſexcenteſimo trigeſimo hono, Fratres Carmelitæ, qui dudum in vrbibus etiam multiplicati habitabant, nimiùm ab infidelibus afflicti, ad eremum CARMELI Montis redire ſunt compulſi. Non enim in Ciuitatibus manere diutiùs poterant, „ quos Saraceni in tantùm affligebant, vt nullum eis Deo famulandi tempus quietum relinquerent, ac victui neceſſaria funditùs negarent. Manſerunt itaque Fratres in Monte CARMELI, ſolitariam vitam in paupertate non modica ducentes, donec, multis euolutis annis, Terra Sancta „ per Chriſtianos iterum fuit recuperata, & peregrinis iter ad illam in „ pace compoſitum. Facta fuit hæc Terræ Sanctæ recuperatio per Ducē „ Gotfridum anno Domini milleſimo nonageſimo nono.

b Lib. 1. de Ord. Carmel. c. 8.

Carmeli Religio anguſtiatur.

448. Quàm grauis, & crudelis in Chriſtianos, ſpecialiter huius Religionis Monachos, fuerit tunc perſecutio, deſcribunt S. Cyrillus ibidem, Arnoldus Boſtius, *c* Palæonydorus, *d* Petrus Lucius, *e* & Ioannes de Malinis *in ſpeculo hiſtoriali c. 6*, vbi inter alia: „ Totam Terram Sanctam, ſibi „ cum multa ſanguinis effuſione, velut beſtia ſæuiens, ſubiugauit, (*ſcilicet Homar*) Ex tunc Eccleſia Orientalis, quæ nutrita erat in croceis, propter „ carnales voluptates, & illecebroſos luxus, à Domino Derelicta fuit, tāquam vmbraculum in vinea, & tamquam tugurium in cucumerario. „ Quæ tamen in quibuſdam moribus ſuis, quaſi pauci racemi, finitâ vin„ demiâ, & ſicut lilium inter ſpinas, adhuc perſeuerans, cultum Religionis „ adhuc feruentiùs nitebatur conſeruare iugiter. „

c In ſpec. hiſt. c. 82. *d* Lib. 2. c. 9. *e* In comp. hiſt. c. 11.

Quanta tunc fuerit deſolatio.

449. Sub idem tempus alia ſæuiebat perſecutio, præſertim in Oriente, ab Imperatoribus Iconoclaſtis, qui etiam gladio vibrante mortem minabantur, & inferebant Catholicis, prout ex Theophane, Orientalium rerum Chronologo, compertum eſt. Eo igitur tempore Ordinis huius Religioſi confugiebant ad eremitaria, ſeu deſerta loca, relictis vrbibus, & ſitis in eis, monaſteriis: quæ (teſte Baptiſta Mantuano in Apologia pro Carmelitis) olim iſtis in regionibus habuimus vltra ſeptuaginta, ampla, pulcherrima, atque magnifica: inter quæ erant ferè omnia loca, quæ Chriſtus, & Mater eius, & SS. Prophetæ ELIAS & *Eliſeus* ſuâ conuerſatione celebrarunt, præter ea quæ erant in Cypro, etiam ſub nomine Prouinciæ

Sæuiebat etiam tunc perſecutio Imperatorū Iconoclaſtarum.

Carmelicolæ aliqui tunc in Europā tranſmigrarunt.

Digitized by Google

Terræ Sanctæ comprehenſa. Nonnulli etiam eorum in Europam tranſmigrantes, potiſſimùm in Italiam, noua illic loca ad commorandum inquiſierunt, vt latiùs infrà *cap.29.*

450. Illo autem decurſu annorum circiter 460. quales, quantaſque ab impiis Saracenis Chriſtiani, & inter eos Carmelitæ, perpeſſi ſint calamitates, quotque ex iis Martyres effecti, ecquis breui compendio explicet? Inter alias moleſtias, & iniurias, quibus Carmeliticæ Religionis Profeſſores affecerunt, coëgerunt illos, depoſitis cappis, ſeu palliis albis, quibus ad imitationem ſui Patris ELIÆ deſuper veſtiebantur, aſſumere barrata id eſt varij coloris, prout habetur ex eodem S. Cyrillo ibi ſuprà: *Saraceni* inquit *moleſtè ferebant, quòd noſtræ Religionis Profeſſores veſte albâ deſuper induti incederent; cùm ſoli eorum Satrapæ huiuſmodi coloris habitu deſuper vterentur. Propter quod geſtationem pallij albi dictis Profeſſoribus interdixerunt: pro quo Profeſſores prædictum pallium barratum tunc vnanimiter aſſumpſerunt.*

Sub ea tēpora Religioſis huius Ordinis fuit interdictus habitus albus.

451. Id Ioannes Trithemius *libro citato cap.6.* Sic refert. „ Cum „ Terra Sancta in manus deueniſſet infidelium, coacti ſunt Fratres mu„ tare habitum, Saracenis id vrgentibus, qui ſolis Satrapis ſuis albam por„ tare veſtē licere exiſtimabāt. Publicò igitur edicto Regis, Fratres Mō„ tis Carmeli, album deponere Habitum compulſi ſunt, & alium quemli„ bet aſſumere. Reiecto itaque neceſſario Habitu priſtino, Cappas virgu„ latas aſſumpſerunt, qui duplicis coloris à ſeptem partibus virgulatus ex„ titit, quarū prima circa fiſſuram anteriorem alba fuit altrinſecus, ſequēs „ ab vtraque parte alba, & vltima in medio dorſi nigra. „ *Et paulo infrà:* „ Venientes, ordinatione diuinâ, in Europam; ne populis riſum peregrino „ habitu facerent, veterem Habitum reſumpſerunt, quo vſque in hodier„ num diem in Ordine vtuntur. Denique, ne mutatio hæc cuiquam fri„ uola videretur, authoritate Summorum Pontificum mox legitur com„ probata. „ Eadem ſcribunt alij Hiſtorici noſtri.

Pro quo ſumpſerunt barratum.

452. Hoc pallium profeſſores huius Religionis antiquitùs appellabant *carpitam*, poſtmodùm verò conſueuerunt ipſum vocare *chlamydem*, ſeu *mantellum:* nunc verò communiter *Cappa alba* nuncupatur à noſtris. Pallia, ſeu chlamydes, ſiue cappas iſtas barratas geſtarunt annis circiter ſexcentis quadraginta ſeptem, videlicet à tempore prædicti Humar vſque ad annum milleſimum ducenteſimum octogeſimum ſeptimum, quo, dimiſſis cappis barratis, ad imitationem fundatorum & priſcorum Patrum noſtrorum, albas reſumpſerunt in Capitulo generali, celebrato in monte Peſſulano, in feſto S. Mariæ Magdalenæ. Depoſitionem autem illam pallij, ſeu cappæ barratæ; quòd ea in Europæ partibus minùs decens videretur, facere ſuaſerat, & vrſerat D. Geruaſius Cardinalis S. Martini in montibus: fieri permiſit, viuæ vocis oraculo, Summus Pontifex Honorius Quartus, factamque approbauit Bonifacius Octauus, per Bullam, cuius initium eſt: *iuſtis petentium deſideriis:* datum anno 1295. ſeptimo Kalendas Decem-

Ac pro eo poſt annos circiter 647. iterū fuit reſumptus albus approbante Summo Pontifice.

Digitized by Google

Decembris. Habetur in ſpeculo antiquo Ordinis *a* & in Bullario Cherubini *tomo* 2. inter Bullas Bonifacij VIII. *a* Fol. 27. & 70.

453. Quàm grata fuerit iſta mutatio ſereniſſimæ Ordinis Patronæ, ipſa oſtendit inſigni viſione (quæ refertur in Annalibus Ordinis *b* apparens amicta ſimili pallio albo, ſub quo, per duos Angelos extenſo, recipere, & protegere videbatur Religioſos, & Moniales huius Ordinis, tales chlamydes, ſeu cappas gerẽtes. Similiter quoque induta apparuit poſtmodùm Ioanni XXII. Summõ Pontifici, iniungens ei confirmationem Ordinis, & publicationem magni priuilegij *Bullæ Sabbathinæ* nuncupati: prout ipſe in Bulla, cuius initium eſt: *Sacratiſſimo vti culmine:* de ſe teſtatur iſtis verbis: *Virgo mihi viſa fuit* CARMELITA: id eſt, Carmelitano habitu conſpicua. Aliis etiam quibuſdam noſtris poſtmodum candido velata pallio videndam ſe præbuit, prout videbimus ſic infrà. *c*

b Tom. 4. ad ann. 1288. nu. 3.

c Par. 5. c. 2. & 6.

CAPVT XXVII.

De multitudine Martyrum per Saracenos, perq́ Imperatores hæreticos interemptorum: & occaſionaliter de deteſtabili ſecta, ac Alcorano Mahumetanorum.

454. QVod ſpectat ad multitudinem, ſeu numerum eorum, quos interim Saracenorum, nec non Imperatorum Iconoclaſtarum gladius abſumpſit, certum eſt eſſe valde magnum; nam circa annum ſexcenteſimum, paulò antequàm Palæſtinam inuaderet, & deuaſtaret Coſrhoës, tam erant frequentia illic monaſteria, vt ad S. Iacobum, eo tempore eremitam, habitantem ad radices Montis Carmeli, aliquandò conuenirent pro benedictione, & inſtructione Religioſi, ſeu Monachi, è viginti, ſeu trigenta monaſteriis circumiacentibus, vti refertur *cap. 2. vitæ eius* apud Bollandum *ad diem* 28 *Ianuarij*. Illa autem, & alia per Syriam, omnia ferè aut pleraque per Coſrhoëm, Humar, alioſq́ue conſequenter Saracenorum tyrannos igne & ferro vaſtata fuère, peremptis magnâ ex parte Monachis.

Monachi plurimi per Saracenos, & hæreticos Iconoclaſtas martyrizati.

455. Pro defenſione etiam cultus, ac venerationis ſanctarum Imaginum variis locis, & temporibus, in Oriente, non pauci ex hoc Ordine neci ſunt dati, per Imperatores hæreticos, & Iconoclaſtas. Denique, rurſus Saracenorum efferueſcente rabie in Terra Sancta, circa annum Chriſti 1187. & ſequentes vſque ad annum 1291. (ſicut dicemus capite 31.) plurimi ex hoc Ordine ab iis conſumpti Martyrij palmam ſunt conſecuti: de

ti: de quibus in vita S. Bertholdi, & in Faſciculo temporum Werneri Roleuinck ad annum 1184. vbi agitur de S. Bertholdo ſic inter alia: *Hic* (S. Bertholdus) *inter cætera præclara ſuæ ſanctitatis indicia animas quam plurimorum Fratrum quos Saracenorum abſumpſit gladius, cum Corona Martyrij ab Angelis in cœlum deferri vidit.* Ferè eadem ſcribit Palæonydorus *a* *ſuo autem tempore,* inquit, *multorum animas, pro Chriſto paſſorum Fratrum, in diuerſis Terræ Sanctæ locis, ſeu Monaſterijs, corporali intuitu in cœlum deferri vidit.*

a Lib. 3. cap. 1.

456. Iſtorum omnium Martyrum numerum aſcendere ad centum quadraginta quatuor millia (vt ſcribunt Liranus, Boſtius, Palæonydorus & alij) qualiter intelligendum ſit, declarat Lezana *b* nempe, poni numerum certum & definitum (ſicuti APOCALYPSIS 7. dicuntur centũ quadraginta quatuor millia ſignati) pro indefinito, veriſimiliter ſoli Deo notũ: quare Abbas Trithemius in libro *de ortu & progreſſu, ſeu laudibus Carmelitarum cap. 12.* aſſerit eos numerari non poſſe: *Enimuerò,* inquit, *ſi quis ſtellas cœli dinumeret, & huius Ordinis ſanctos numerare poterit*; vnde & in Martyrologio Romano *ad diem 19. Februarij,* & alibi legitur: *In Paleſtina commemoratio ſanctorum Monachorum, qui à Saracenis ob fidem Chriſti ſæuiſſimè cæſi ſunt*: ſine deſignatione certi numeri. Porrò iſtos omnes, aut certè pleroſque, fuiſſe Carmelitici Inſtituti, à S. Propheta ELIA inchoati profeſſores, aſſerere licet, ex eo quòd circa illa tempora in Oriente vix, aut pauci alterius Inſtituti Monachi tunc fuiſſe commemorentur: & quòd hic Ordo iſthic inſtitutus, atque ad illa vſque tempora perenniter ibidem propagatus fuerit. De his plura videri poſſunt in Annalibus Ordinis *tomo* 3.

b Tom 3. Annal. ad an. Chr. 639.

An centum quadraginta milia.

457. Sæuiſſima illa, & longæua perſecutio, inchoata fuit, vt iam diximus, per Homar, & continuata annis quadringentis ſexaginta, videlicet ab anno 639. vſque ad 1099. & iterum reſumpta anno 1185. per eiuſdem ſucceſſores Saracenos, ſectę Mahumetanæ: de cuius proinde origine, & deteſtabili lege (Alcoranum vocant) hoc loco opportunè, nec inutiliter, pauca ſubnectimus.

458. ,, Imperante Heraclio, Mahumetes (quibuſdam Mahumedes) ,, de Camelorum paſtore locupletis heræ coniux factus, in Palæſtinam ,, abiit: vbi cum Chriſtianis, Iudæiſque colloquens, ex omnium colluuio- ,, ne ſectarum nouum illud fabricatus eſt monſtrum: cui ſtolido menda- ,, cio auctoritatem addidit. Cum enim à dæmone, & comitiali morbo ia- ,, ctatus, identidem corrueret, mœrenti ob id vxori perſuaſit, Gabrielis ſe ,, Angeli conſpectu, & colloquio conſternatum, ſic affici. Id mulierculæ ,, operâ latius diſſipatum, ac vulgo creditum eſt. Scribit Theophanes, de- ,, cem annis occultam hæreſim, illum habuiſſe: ac nouemdecim vi, ferro- ,, que propagatam aſſeruiſſe Illud conſtat, anno Chriſti 622. Iulij die 16. ,, feriâ ſextâ fugam eum arripuiſſe, cum ob erroris nouitatem de vita ,, periclitaretur. Ab hac fuga, quam Hegyram vocant Arabes, id eſt διωγμὸν, perſecutionem, noua illorum epocha proficiſcitur. Hinc anno ,, Chriſti 628. ex Æthribo Felicis Arabiæ regione cum Saracenis ſuis ad Hera-

Mahumetis origo.

Vi & ferro ſectam ſuã propagat.

„ Horaclium, accedens, agrum impetrauit ad habitandũ, ac poſteà anno
„ 631. obiit. Quo ex tẽpore ſucceſſores illius Saraceni paulatim Palęſtinã,
„ Syriam, Ægyptum, Heraclio regnante, ſibi ſubiecerunt. Quin & Perſi-
„ dem, anno 640. fugato rege Hormiſda, ceperunt. Tot imperij calami-
„ tatibus originem Heraclius dedit, prouocatâ in ſe Numinis irâ, dum
„ Monothelitarum hæreſim temerè ſuſceptam pertinaciùs tuetur. „ Ita Petauius *in Rationario temporum libro 7.*

459. Stultam, ſuperſtitioſam, & fœdam eius legem ſic paucis perſtringit Belgij quondam illuſtre iubar Lipſius: *a Mahumetes* (DCXX.) *ille, heu nimis noſtru cladibus notus, cum cupidine agitaretur nouarum opum, & imperij, nouam Religionem, id eſt Superſtitionem commentus eſt: ita me Deus, indecoram, futilem, nec colore vllo veri tinctam: etſi ex Iudæorum Chriſtianorumq́; libris, velut per Satyram, miſcuit, & confecit. O nugas, ô deliria! & lubet quædam recenſere. Primum eſt, Deum vnum, ſolidumq́; (* ὁλόσφυρον *Græci exprimunt) eumdemq́; incorporeum eſſe: Chriſtum non Deum, ſed magnum vatem, & Prophetam; ſe tamen maiorem, & proximè à Deo miſſum. Præmia, qui ipſum audient, Paradiſum, qui poſt aliquot annorum millia reſerabitur: ibi quatuor flumina lacte, vino, melle, aquâ fluere: ibi palatia, & ædificia gemmata, atque aurata eſſe: carnes auium ſuauiſſimarum, fructus omne genus, quos ſparſi, iacentesq́; ſub vmbra arborum edent:* Sed felicitatis caput eſt aſſiduâ libidine ſine defatigatione frui &c (Ibi conſequẽter refert deteſtabiles leges iſtius turpitudinis, tum ſubdit) *Credet hæc aliquis dicta & accepta? ampliùs: Ille verò Veneris his illecebris totam legem ſuam impleuit: & viro permittit vxores iuſtas quatuor habere, pellices tot quot lubet. O turpitudinem!* &c. *Hæc & plura in eius Corano. Sed & Phyſica quoque miranda. Nam facit Solem, & Lunam in equis vehi; illum autem in aquam calidam veſpere mergi, & benè lotum aſcendere, atque oriri. Stellas in aëre è catenis aureis pendere, terram in bouini cornu cuſpide ſtabilitam, & agitante ſe boue, ac ſuccutiẽte, fieri terræ motum. Hominem aut ex Hirundine, aut ſanguiſugâ naſci. Et quid addam? pudet, piget, miſeret generis humani, cuius magna, aut maxima pars his non vanitatibus, ſed ſtuporibus eſt oppreſſa. Nam Aſia ferè tota, plurimum Africæ, multum Europæ, iura ſceptri, & ſacri Turcici accepit. Quin & multi extra Turcarum iura, vt magnus Tartarorum Chamus, vt Perſa, vt alij in India, & extremo Oriente, deliria hæc delirant.* Hæc Lipſius.

a Lib. 1. exempl. polit. c. 3.

Eius deteſtabilis lex, (Alcoranũ vocant.)

Spurcitijs, & delitiis plena.

460. De illo execrabili deceptore Orbis, nuncio Sathanæ, præcurſore Antichriſti, ac totius falſitatis prodigio, ferè eadem, & alia plura ſeribit S.R.E. Inſignis Cardinalis Iacobus de Vitriaco *in Hiſtoria Hieroſolymitana cap. 5.* vbi cauſam aſſignat, cur illa abominabilis Mahumeti lex in principio fuerit recepta, & deinceps in tãtùm dilatata, videlicet: Quoniã ille homo libidinoſus plures habere tam vxores, quàm concubinas conceſſit, & meritorium prædicauit: Et docuit terrena deſideria, præſentis vitæ delitias, carnales voluptates, & quaſcumque, etiam contra naturam, libidines, futuram beatitudinem nullatenùs impedire. Ex quo factum eſt,

Cur tam facile recepta, & longè prolata.

Digitized by Google

vt in partibus Orientis, & maximè in calidis Regionibus, bruti, & luxurioſi homines, quibus auſteritas Chriſtianæ Religionis intolerabilis, & importabilis videbatur, arctam viam, quæ ducit ad vitam, & anguſtam portã deſerentes, latam & ſpatioſam viam, quæ ducit ad mortem, facilè ſint ingreſſi. Eadem eſt ratio propagati Lutheraniſmi, & Caluiniſmi.

Falſis quadam vera miſcet.

461. Porrò in illo ſpurciſſimo ſuo Alcorano Pſeudo-propheta ille Mahumet etiam falſis vera nonnulla intermiſcens, aſſeruit: *Quòd Moyſes fuit magnus Propheta, ſed Chriſtus maior, & ſummus Prophetarum, natus ex* MARIA, *Virgine ante partum, & in partu, & poſt partum, omnium fœminarum ſanctiſſimâ:* cuius clariſſima virtus perfidorum inuidiam ſuperans, etiam ab hoſte laudem accipere meretur. Hinc eſt, quòd etiam ipſi Mahumetani illam in magna habeant veneratione; adeò vt cum tempore Ioannis Papæ XXII. Aueniones degentis, quidam filius Soldani Armeniæ, Grecâ & Latinâ linguâ eruditus, ad noſtras partes Latinas, cum ſaluo-conductu, ad videndum mores, & ritus Chriſtianorum, veniſſet, &, receptus Auenionione, in Curia Papæ cum magno honore, quotidie intereſſet in ſolemnitatibus diuinorum officiorum, in quibus maximè delectabatur: accidit in die Conceptionis Virginis MARIÆ, quòd quidam aſcenderit ad prædicandum, cœpitque dicere, & probare per quoſdam auctoritates Sacræ Scripturæ, Virginẽ MARIAM contraxiſſe culpã originalem. Quibus auditis in tantùm fuit ſcandalizatus filius ille Regis Armeniæ: quòd ſurrexerit à loco, & cum magno furore dixerit Papæ, & Cardinalibus, quòd miraretur de ipſis, qui erant Capita Chriſtianæ Religionis, vt talia tolerarent audire de Virgine MARIA addens: quòd ſi quis dixiſſet in conſpectu Califæ, aut Soldani Ægypti, aut in conſpectu aliorum Saracenorum, nullo pacto euaderet mortem. Et ſic ille taliter ſcandalizatus, reuerſus eſt in regionem ſuam, qui antè deliberauerat baptiſmum ſuſcipere. Ita refert Gononus *in Chronico Mariano ad annum* 1321. Inde diſcant Concionatores in ſuggeſtu coram rudi populo, à quæſtionibus ſubtilioribus cõtrouerſis, nondum ab Eccleſia definitis (quæ in ſcholis ventilandæ ſunt) abſtinere: at magis aut fidei dogmata explicent, aut moralia proponant. Sed ad noſtram hiſtoriam redeamus.

Mahumetani peculiariter venerãtur Deiparã.

Quam ſẽper Virginẽ, ab omni peccato, etiã Originali immunem ſuſtinent.

Notabile pro Concionatoribus.

CA-

Digitized by Google

CAPVT XXVIII.

De aliquantula tranquillitate, inter ſæuiſſimamarum, atque longæuarum perſecutionum iſtarum procellas, facta per Imperatorem Carolum Magnum: deq; aliquali refrigerio, præſtito per ſummum Pontificem Leonem IV. *atque alios eius ſucceſſores.*

462. CArolus Magnus piiſſimus Imperator, vt Chriſtiani ſub dominatu Saracenorum degentes refrigerium aliquod ſentirent, cum tranſmarinis Regibus infidelibus amicitias contrahebat, ac potiſſimùm cum Rege Perſarum Aaron, quem ſibi deuinctiſſimum habuit. Propterea per Monachum ſibi à Patriarcha Hieroſolymitano miſſum cum clauibus ſepulchri Domini, & illi adiunctum Zachariam Presbyterum, Hieroſolymam ampliſſimas eleemoſynas, pro reparatione Eccleſiarum, deferendas curauit: quarum etiam leguntur participes fuiſſe Carmetæ Monachi. Vnde illo tempore, tam ipſi, quàm alij fideles, Sarracenis ſubiecti, nonnihil reſpirare viſi ſunt: at non diu durauit illa quies, prout referunt Palæonydorus, [a] & Arnoldus Boſtius [b] in hunc modum. „ Tēpus miſerendi eius venerat: illis namque diebus Religio Chriſtiana, ſatis in Terræ ſanctæ Prouincia iterum extitit ſublimata: nam monaſteria „ Fratrum B. MARIÆ Virginis de Monte Carmeli pluribus in locis ruſum ab eiſdem Fratribus inhabitabantur. Eccleſiæ etiam, & Baſilicæ „ Sanctorum, magnificis expenſis à Chriſtianis reſtaurabantur. Tunc „ Monachi noſtræ prædictæ Religionis hymnos Deo canebant, & in „ cordibus ipſum quotidie benedicebant. Sed hæc lætitia (proh dolor!) „ breui finem habuit; quia paucis diebus ſeu annis, poſt mortem Caroli Magni tranſactis, iterum fides Chriſtiana ibidem ab infidelibus, penè fuit „ extincta. Nam anno Domini 815. obiit idem Carolus Magnus anno „ regni ſui (ſimul cum Imperio) 47. Deinde paucis annis elapſis mala „ rurſus in Terra ſancta multiplicantur. Saraceni enim eam recuperantes „ iteratò capiunt, & fidem pro poſſe extinguunt. Tunc Fratres, ſeu Mo„ nachi Carmelitæ in Monte, & cæteris eiuſdem Prouinciæ locis, vehe„ menter ſunt attenuati, contempti, & pauci facti, propter penuriā Chri„ ſtianorum, ſuccurſu omninò priuati: & infidelium ſuſtinentes violentiā

Caroli Magni pietate Chriſtiani in Terra Sancta ſubleuantur.

[a] Lib. 2. c. 10.

[b] In Spec. hiſt. lib. 5. c. 85.

Carmelitana Religio reparatur:

Sed aliquantò poſt iterum affligitur.

,, aſſiduâ eorum debacchatione fatigati ſunt, & multi eorum Martyres
,, effecti, in cœlo laureati ſunt:& alij,qui euadere poterant, licèt confeſ-
,, ſores actu, martyres tamen afflictione,plurima patientes, temporũ diu-
,, turnitate perimebantur. Sicque continuis doloribus Religioſi Terræ
,, Sanctæ per annos quaſi trecentos conſtantiſſimè in ſancti propoſiti
,, perdurabant cõtinuatione, vſque ad tempora videlicet Godefridi Du-
,, cis Bulionenſis, qui Ieruſalem de manibus infidelium capiẽs, eius Rex
,, effectus eſt, &c. Interea Monachi noſtræ Religionis quamuis pauci,
,, tamen probatiſſimi erant in omni patientia, & tribulatione proficien-
,, tes.,, Ita Boſtius.

463. Id etiam, quod ſuperiùs retulimus, de eleemoſynis à Carolo Magno Terræ ſanctæ incolis Chriſtianis tranſmiſſis, cohæret cum iis,quę ad noſtræ hiſtoriæ ſeriem valde opportuna teſtatur Iulianus Perez, ſeu Petri, Toletanus Archipresbyter S. Iuſtæ,in Tractatu; cui titulus eſt *Aduerſaria num.*264. vbi ſic: *Ferunt paulò poſt annum* 779. *Carolum Magnum ad Terram Sanctam à barbaris oppreſſam aſſerendam, cum exercitu traieciſſe, & eum ſecutum fuiſſe Geneſium Abbatem Corberenſem, qui nimis fauit Ieroſolymis Fratribus Carmelitanis, miſerabiliter oppreßis,& eius causâ multi viri militares, relicto militiæ cingulo, vitam illam ſecuti ſunt.* Illud autem: *traiecit cum exercitu,* non de exercitu quo Ieroſolymam peruenerit,accipiendum,prout vulgaris opinio fert,dicentium eum armis Terram Sanctam occupaſſe;eam etenim & ipſi Francorum hiſtorici auerſantur vt falſam: ſolùm ergo id intelligendum de exercitu copioſo, quem Carolus ducebat in Italiam:qui Aaronem Saracenum, Syriæ Principem,cogere potuit ad deditionem S. Ciuitatis. *Qui nimis fauit Ieroſolymis Fratribus Carmelitanis miſerabiliter oppreßis,* ad ipſum Carolum videtur referendum; ſiquidem,prout ex Francorum hiſtoriis hauſimus,ipſe,vtpote pius & deuotus,amplas eleemoſynas Ieroſolymis diſtribuendas miſit. Illa denique: *Et eius cauſa multi viri militares, relicto militiæ cingulo, vitam illam ſecuti ſunt,* proculdubio conuincunt, Ordinis propagationem hoc tempore factam. Ita Lezana *tomo* 3. *Annalium.* a

a Ad an. Chr. 796.

Leo Papa IV. & alij plures Romani Pontifices Indulgentias conceſſerũt eleemoſynas tribuẽtibus pro Eccleſiis huius Ordinis.

464. Anno Chriſti octingenteſimo quadrageſimo ſeptimo, defuncto Sergio Romano Pontifice, eâdem die illi ſuffectus fuit Leo IV. vir, vt in exordio vitæ eius ſcribit Anaſtaſius, Apoſtolicus, totius ſanctitatis decore repletus, amator Religioſorum hominum, Deoque aſſiduè in omnibus famulantium, nutritor pauperum. Sanctus hic Pontifex plurima pretioſa ornamenta,ſerica,argentea, & aurea pro iis quæ ſacrilegis Saracenorum manibus ablata erant,in variis Eccleſiis reſtaurauit. Intelligens etiam penuriam,graues afflictiones,& perſecutiones, quas ab iiſdem Saracenis patiebantur Religioſi, ſeu Eremitæ Fratres B. Virginis MARIÆ de Monte Carmelo, ipſis compatiens, indulgentias conceſſit omnibus Chriſti fidelibus,qui eleemoſynis ſuis neceſſitati eorum ſubuenirent. Eius pietatem imitati ſucceſſores ipſius Adrianus II. Stephanus V. Sergius

III. Ioan-

III. Ionnes X. aliiq́ue plures vſque ad Gregorium VII. (qui Papali mitrâ inſignitus, inuitus & mœrens in beati Petri Cathedram fuit inthronizatus anno Chiſti 1073.) eidem ordini ſimilem gratiam largiti ſunt, *omnibus, ſcilicet, Chriſti fidelibus verè pœnitentibus contritis & confeſſis, qui vel pro fabricis ipſarum Eccleſiarum Ordinis Fratrum de Monte Carmelo, munera darent, aut calicem pro Miſſis celebrandis, vel tobalias, ſeu mappas erogarent, vel qui in præmiſſis, aut in quolibet præmiſſorum manus porrigerent adiutrices, vel qui in ſuis vltimis teſtamentis aliquid legarent, tertiam partem omnium peccatorum in Domino relaxarunt.* Indulgentias iſtas à prædictis conceſſas referunt, ſuis Bullis inſerunt, & confirmant Sixtus IV. in Bulla *Dum attenta meditatione* data anno 1477. Kalendis Aprilis, & habetur in antiquo Bullario Carmelitano *pag.* 95. ſub finem Speculi Ordins, impreſſi Venetiis anno 1507. Iulius II. in Bulla: *Ad ſacrum Ordinem.* In eodem Bullario *fol.* 99. & Gregorius XIII. in Bulla *Vt laudes* data anno 1577. die 18. Septembris, quæ extat in Bullario Rodericij: quædam ex iſtis Bullis retulimus ſuprà *parte* 2. *cap.* 2. & 3. *Eaſdem cõfirmarunt alij eorum Succeſſores.*

465. Illę autem Indulgentiæ Ordini primùm conceſſæ fuiſſe videtur occaſione Eccleſiæ S. Siluestri, & Martini, à præfato Leone Quarto exornatæ, & Monaſterij ad eam conſtructi, ac Ordini noſtro traditi (de quibus plura *cap. ſequenti* *a*. Attamen etiam pro aliis alibi Cœnobiis, potiſſimùm tum in Terra Sancta, per Barbaros, miſerè habitis, datę fuerunt, & à pluribus ſupradictis, aliiſq́; Romanis Pontificibus confirmatæ, & ampliatæ: idque *ob reuerentiam Beatiſſimæ Virginis* Mariæ, *cuius ſpeciali titulo Ordo hic inſignitur,* prout diſertis verbis aſſerunt in præfatis ſuis Bullis Sixtus IV. & Iulius II. ac manifeſtè traditur in antiquo Speculo Ordinis, typis edito Venetiis ante annos centum & quinquaginta, in quo *b* hęc leguntur: *Dum præcelſa meritorum inſignia, quibus Regina cælorum, Virgo Dei Genitrix glorioſa, ſedibus prælata ſidereis, quaſi ſtella matutina prærutilat, Romani Pontifices deuotæ conſiderationis animo perſcrutantur; dumq́ue etiam infrà pectoris arcana reuoluunt, quòd ipſa, vtpote Mater miſericordiæ, Mater gratiæ, pietatis amica, humani generis conſolatrix, pro ſalute fidelium, qui delictorum onere prægrauantur ſedula exoratrix, peruigil ad Regem quem genuit, intercedit. Ad hoc inclinatâ præcipuè oratione talium quorum ſtatus regularis eius felici titulo ſpecialiter inſignitur; Dignum, imò potiùs debitum reputantes, vt Eccleſias, & domos Fratrum ſeu deuotorum Filiorum eiuſdem miſericordiæ Matris de Carmelo in honore ſui nominis ſpecialiter fundatas, gratioſis remiſſionum proſequantur ſtipendiis, & Indulgentiarum honorent muneribus: quo ſic in Filiis, ſpiritualiter dotatis, humillimæ Matris quodammodo decoretur fœcunditas præclariſſima.*

a Numer. 472.

Idque ob reuerentiã B. V. Mariæ Ordinis Patrona.

b Folio 64.

466. Porrò Gregorius XIII. in Bulla illa: *Vt laudes,* prætermiſit clauſulam illam, ſeu conditionem *porrigendi manus adiutrices, ſiue eleemoſynas elargiendi Fratribus, aut Eccleſiis noſtris, ad conſequendas prædictas Indulgentias,* ab omnibus ferè aliis eius prædeceſſoribus inſertam: & eorum loco alia opera pia præſcripſit, videlicet, viſitationem Eccleſiarum noſtrarum, actus *Gregorius XIII. loco eleemoſynæ alia opera pietatis iniunxit.*

Gg 2 contri-

Digitized by Google

contritionis, confeſſionem, & aliquarum precum recitationem. De variis Monaſteriis tempore iſtarum perſecutionum per Barbaros poſt annum Chriſti ſeptingenteſimum fundatis in Europa, potiſſimùm in Italia, dicetur capite ſequenti.

Gregorius VII. Principes Chriſtianos ad expeditionē in Terram Sanctam incitat.

467. Anno Chriſti milleſimo ſeptuageſimo quarto prædictus Gregorius VII. Zelo Dei, & catholicæ fidei propagandæ, feruentiſſimus Paſtor, non tantùm ad omnes Principes Chriſtianos litteras, & Legatos miſit pro expeditione ſuſcipienda in Orientem contra Saracenos, qui (vt ſcribit ipſe in litteris, à Baronio recitatis.) a Chriſtianos illic degentes inauditâ clade deſtruebant, & more pecudum quotidie occidebant: ſed & ipſe Hieroſolymam verſus cum exercitu Chriſtiano profectionem parabat: & de facto iter illuc arripuiſſet, niſi timor inconſtantiæ, & perfidiæ Henrici Germaniæ Regis expeditionem retardaſſet. Eodem anno 1074. (vt refert Palæonydorus *lib.2.cap.10.*) commiſeratione motus ergà Fratres B. Virginis MARIÆ de Monte Carmelo, à prædictis Saracenis oppreſſos, prænominatas Indulgentias (nimirùm *relaxationem tertiæ partis omnium peccatorum*) *Chriſti fidelibus, eiſdem manus adiutrices porrigentibus, conceſſit:* quas ſimiliter referunt, & confirmant præfati Sixtus IV. Iulius II. & Gregorius XIII. in prætactis Bullis.

a Ad an. Chr. 1074. n. 50. 51. & 52.

Indulgentias huic Ordini elargitur.

C A P V T XXIX.

De quorumdam Monaſteriorum fundationibus in Europa temporibus iſtarum perſecutionum per Saracenos.

Ad varia loca Europæ extorres Carmelicolæ migrant

468. TEmpore quadringentorum ſexaginta annorum, (nimirum iuxta computum S. Cyrilli ab anno 639. vſque ad 1099.) quibus Religioſi huius Ordinis, ſicut & cæteri Chriſtiani, in Terra Sancta degentes, duro Saracenorum iugo ſubiecti, multiſque iniuriis, & calamitatibus afflicti fuère quidam ad alias mundi partes, præſertim Ægei maris inſulas ac veriſimiliter in Aſiam, & Græciam ſe tranſtulerunt variis temporibus, & occaſionibus: aliqui autem in Europam tranſmearunt, & ibi loca opportuna receperunt, ac Conuentus, ſeu Eremitoria conſtruxerunt: & quidem anno Chriſti ſeptingenteſimo ſeptimo fuère prima auſpicia Cœnobij, ſeu Eremitorij Ordinis noſtri Senis, inclytâ Etruriæ Vrbe. Anno autem ſeptingenteſimo nonageſimo ſeptimo facta fuit erectio, ſeu fundatio ſecunda, ſiue poſterior: prout refertur in Annalibus iſtius ciuitatis, & manuſcriptis antiquiſſimis. Inſtrumentum authenticum habetur *tomo 3. Annalium noſtrorum* ad dictum *annum* 797. Extat in eodem Conuentu

Senas anno 707.

Senenſi

Digitized by Google

Senenſi donatio facta per Carolum Magnum piiſſimum occidentis Imperatorem,de quo capite præced. diximus.

469. Anno ſeptingenteſimo quadrageſimo tertio circa Florentiam, clariſſimam Italiæ vrbem,iacta fuêre fundamenta, & erecta Eccleſia noſtri Conuentus Eremitici: cuius, poſtmodum intra vrbem tranſlati, hæc eſt inſcriptio. *A Chriſti Natiuitate an.743. Kalendis Maij ad honorem Dei, & Beatæ* MARIÆ *Virginis de Monte Carmelo erecta fuit parua quædam Eccleſia, cuius primum lapidem poſuit Reuerend. D.Thomas Epiſcopus Florentinus,in receſſu propè ciuitatem,iuxta Piſanam viam , & flum. Arni,pro Eremitis quibuſdam Montis Carmeli,Geneſio,ſcilicet,Baſilide,Cyrillo,Henoc,Phronto,Honuphrio,& Elpidio; Humar,Arabiæ Regis, Mahumeti ſucceſſoris, tyrannidem fugientibus, nutu diuino in hanc vrbem perductis*: cuius rei authenticum inſtrumentum exhibet Lezana *to.3. Annal.* ad dictum annum eſtque tenoris,vt ſequitur. *Florentiam anno 743.* *Vt fidē faciunt inſcriptio Cōuentus.*

Nos Thomas miſeratione diuinâ Florentiæ Epiſcopus proteſtamur expreſſè,ad perpetuam rei memoriam, & poſteris futuram fidem, quòd ad honorem Dei, & Beatæ Virginis MARIÆ *de Monte Carmelo , & omnium cœleſtium Ciuium in cœleſtibus triumphantium, præſentibus Mauritio Cionio Cotterio Ardinghio à S.Geminiano, & Gottifredo Cuffa, omnibus Eccleſiæ Florentinæ presbyteris,nec non & præſentibus Eremitis eiuſdem Carmeli Montis Geneſio, Baſilide, Cyrillo, Enoc Phronto , Honuphrio,& Elpidio,ex eodem S.Monte ab Arabiæ iniquo Machometti Succeſſore, & diſcipulo Humar Rege fugientibus,& in hanc Prouinciam decurſis,hac præſenti die infra ſcriptâ primum lapidem paruæ Eccleſiæ in remoto loco pro eiſdem Eremitis Carmeli,ad totius Florentini populi placitum, & concurſum , propriis noſtris manibus, Deo dante,poſuimus, propè Ciuitatem, iuxta Piſanam viam,& fluuium Arni. Acta ſunt hæc Florentiæ in Palatio Epiſcopali,teſtibus ad omnia vocatis , Ioſeph à Sancto Viualdo, Balduino Balduini de Colle.Vallis Elſæ , & Gualterio quodam Vicedomino Florentino,ſub anno Domini 743. menſe Maio,eius verò die primâ,Indictione decimâ tertiâ &c. Ego Raynerius Symeonis à Signa, Apoſtolicâ & Imperiali auctoritate Notarius Florentinus rogatus meâ manu confeci, & ſignum mei tabellionatus appoſui &c. Locus ✠ ſigni.* Humar ſeu Homar,cuius ibi fit mentio,eſt ille longæuæ iſtius perſecutionis primus author , & exordium (de quo ſuprà) cuius tyrannica poteſtas & ſæuitia illo etiam tempore continuata per ſucceſſores, perſeuerabat. *Et inſtrumentum fundationis Eccleſiæ.*

470. In eodem tomo Annalium ad iſta tempora refertur quoque fundatio Conuentus Piſani, etiam in Italia: & ad annum octingenteſimū trigeſimum octauum prima erectio Conuentus Leontini in Sicilia,qui in iſta Prouincia primus & antiquiſſimus habetur:(ac anno 1220.inſtauratus, Imaginibus decoratus,& præſentia S.Angeli honeſtatus fuit) Inſtrumentum authenticum de fundatione illius , facta anno 838 die 15. Februarij, exhibetur in dictis Annalibus ad iſtum annum. Et ſub annū millesimum trigeſimum n.6. Occaſione S.Gerardi agitur de antiquitate monaſterij Venetiis extructo. *Sub eatēpora venerunt Piſas, inde Leontium & Venetias.*

471. Peruſij quoque aut in vicina Eremo quadam,ſeu loco ſolitario *Ac Peruſium.*

 Carme-

Digitized by Google

Carmelitas extitiſſe ante annos ſeptingentos, habetur ex Ludouico Iacobello *in Annalibus Vmbriæ circa annum* 950. *&* 1032. Qui etiam teſtatur Benedictum Nonum ſub annum 1034. die 2. Auguſti licentiam conceſſiſſe noſtris Carmelitis transferendi ſuum Conuentum de vno loco in alium. De iſtius Conuentus antiquitate plura videri poterunt in Annalibus Ordinis ad annum Chriſti 1296.

472. Antequam Italia egrediamur, opportunè hic etiam referenda occurrit fundatio clariſſimi Cœnobij noſtri S. Martini in Montibus Romæ iuxta Thermas Domitianas; eſtque huiuſcemodi: Circa annum Chriſti 844. Pontifex Sergius Secundus Baſilicam Sanctorum Siluestri & Martini, vetuſtate marceſcentem, & diuinâ antiquitate laceratam, à fundamentis reſtaurauit, & pratioſiſſimis aureis, argenteis, ac hyacinthinis donis decorauit: atque ad eius latus Monaſterium conſtruxit: quod eius ſucceſſor Leo Quartus perfecit: prout habetur ex Anaſtaſio, in illorum vita: & confirmant hi verſus, in vetuſto eiuſdem Eccleſiæ monumēto reperti, & à Baronio commemorati, a ad annum 847.

Circa ann. 844. contigit fundatio Eccleſiæ & Monaſterij S. Martini in Mōtibus.

a Baron in Annal. ad ann. 847.

Sergius hanc cœpit Præſul, quam cernitis, Ædem,
Cui moriens nullum potuit conferre decorem.
Sed mox Papa Leo Quartus dum culmina ſumpſit
Romanæ Sedis, diuino tactus amore,
Perfecit ſolers meliùs, quàm cœpta manebat,
Atque piâ totum picturâ ornauit honeſtè.
Cœnobiumq́; ſacrum ſtatuit, Monachoſq́; locauit,
Qui Domino aſſiduas valeant perſoluere laudes.

Iſtos ante Monachos fuiſſe Orientales, & Carmeli propaginem, ſeu Eliades, declaratur in Annalibus Ordinis ad dictum & ſequentem annum, & in Appendice ad illum tomum, circa Baſilicam SS. Siluestri & Martini in Montibus. Et confirmatur ex eo quòd cum anno 1652. die 19. Decemb. de mandato Reuerendiſſimi P. Magiſtri Ioannis Antonij Philippini Romani, totius Ordinis Carmelitarum Generalis, effoſſa eſſet terra in ſpatio eminentiori, in quo eſt altare maius Eccleſiæ SS. Siluestri & Martini in Montibus, & erutâ poſtmodùm indè terrâ, locus ſubterraneus aperiretur, peruentumque eſſet ad radicem Altaris maioris, poſt aliquam ſuffoſſionem retectus eſt paries quidam lateritius, craſſitiei non mediocris, in cuius medio erat forulus vacuus, ad cuius latera vtrimque conſpiciebantur imagines duæ depictæ, duos Carmelitarum Sanctos repræſentantes.

473. Si quis quæratur, & quâ occaſione à Pontifice noſtris aduenis Orientalibus, & non potiùs incolis Occidentalibus Cœnobium iſtud fuerit traditum? ea videtur, quòd cum, durantibus ſæuiſſimis, & diuturnis perſecutionibus (de quibus iam ante) variis temporibus, & occaſionibus aliqui Carmelicolæ, ſeu Eliades in Europam, & maximè in Italiam à facie perſequentium fugientes tranſmearent (prout ex antedictis conſtat)

Digitized by Google

ſtat) ſub dictum annum, cum præfata Eccleſia repararetur, & Cœnobium conſtrueretur, Romam quidam aduentarint, quibus compatiens Pontifex illos in dicto Monaſterio locauit, vt conformiter ſuo inſtituto *diu noctuque laudes perſoluerent* vt præfatus ſcribit Anaſtaſius. Ea quoque confirmantur ex iis quæ ſuprà [a] diximus de Indulgentiis à dicto Leone IV. conceſſis, domos confractas Ordinis noſtri reficientibus: quod occaſione reſtaurationis Eccleſiæ ſanctorum Silueſtri, & Martini factum prudenter exiſtimari poteſt, vti adnotat Lezana dicto loco Annalium [b]: quæ tamen etiam ad alias Ordinis, præſertim in Terra Sancta, Barbarorum tyrannide laceratas, extenſæ, per plures Pontifices, Leonis IV. ſucceſſores, confirmatæ fuêre: prout patet ex dictis ſupra *par. 2. cap. 2. & 3.* [c] nec non eodem *cap. 28.* huius partis tertiæ. Monaſterium iſtud ſucceſſu temporis ſemel, & iterum ab Ordine derelictum fuiſſe videtur, atque etiam recuperatum, aut iteratò donatum. Quòd verò in Actis Capituli Generalis, celebrati anno 1399. (ſcriptis in libro Ordinis folio 24.) totus Ordo taxatus legitur *pro recuperatione Conuentus S. Martini*: quâ de cauſâ Ordo indiguerit eiuſmodi recuperatione, hactenùs incompertum eſt. [d] De Eccleſia illa SS. Silueſtri & Martini in Montibus à præfato Reuerendiſſimo P. Generali magnificè reſtaurata, & elegantiſſimè exornata, accuratè tractat ven. P. Lezana ſub finem Tomi 3. Annalium, & mentio erit *capite 37.*

Eius occaſione Indulgentiæ conceſſa.

a Cap. 28. n. 464.

b Lez. to. 3. Annal. ad an. 847.

c Nu. 194. & 201. 202.

Ab Ordine deſertũ ſeu tranſlatũ, recuperatũ fuit.

d Ita Lezana ad an. 1397.

474. Hactenus ſtetimus in Italia, inde tranſeamus in Hiſpaniam: vbi primum huius Ordinis in Europa, & antiquiſſimum reperimus Eremitorium, & Monaſterium, in inclyta Vrbe Toletana, erectum temporibus Apoſtolorum, circa annum Chriſti quadrageſimum: prout conſtat ex dictis *capite 14.* cuius Eccleſia nuncupatur S. MARIÆ *de Alfizen*, Illud ab anno circiter 719. vſque 1085. (& hac occaſione etiam hic illum in ſcenam ducimus) ac iterum poſtea, varias ſubiit temporum viciſſitudines: etenim circa annum Chriſti 719. Mauri irruentes in Hiſpaniam Toletum occupauerunt, prout in Hiſtoria Toletana, per Petrum Sanctium, Hiſpanico idiomate, ſic in Latinum traducto, ſcribitur: *Anno 719. Mauris traditur Toletum, hoc pacto cum Chriſtianis inito, quòd deſignaturi erant ſeptem Eccleſias, in quibus liberè celebrare, & aſſiſtere poſſent diuinis Officiis; quæ fuerunt ſex Parochiales intra Vrbem, & quoddam Monaſterium Carmelitarum, quod extra erat.* Et in Chronico Luitprandi his verbis: *Vigeſimâquintâ die menſis Maij, feſto S. Vrbani Papæ, & Martyris, feriâ ſextâ occupant Arabes Toleti Vrbem, ſub ea pactione, vt ſeptem Eccleſiæ remanerent pro Chriſtianis Muzarabibus, ibidem manentibus cum graui etiam tributo.* Quænam Eccleſiæ iſtæ fuerint, ſcribitur in Chronico Iuliani Petri ad eumdem annum 719. vbi ſic: *Hæ autem fuerunt Sanctæ Iuſtæ, Torquati, Luciæ, Marci, Eulaliæ, Sebaſtiani, & Sanctæ* MARIÆ *Suburbanæ quæ dicitur* ALFIZEN *Arabicè, pro Eremitorio.* Per dictos infideles plurimæ Eccleſiæ, & loca ſacra prophanabantur, & occupabantur, ac inter ea etiam celeberrima Toletana Baſilica, per S. Elpidium, circa annum Chriſti 40. extructa,

Toleti in Hiſpania fundatum fuit Eremitorium, ſeu Monaſteriũ Ordinis temporibus Apoſtolorum:

Varias ſubiit temporũ viciſſitudines.

Digitized by Google

Ad eius Eccleſiam (dictam S. MARIÆ de Alſizẽ) transfertur Sede. Archiepiſcopalis.

extructa,& per S. Eugenium ampliata: in qua Sedes erat Archiepiſcopalis, quæ propterea anno 731. translata fuit ad dictam Eccleſiam S. MARIÆ *de Alſizen*, præfati Conuentus, ſeu Eremitorij noſtri Toletani: qui tũc etiam ceſſit Clericis ſecularibus, prout in Annalibus noſtris refertur. Idem habetur ex eodem Luitprando, [a] in Aduerſariis, vbi, hæc: *Tempore captiuitatis Epiſcopus Patriarcha Toletanus degebat in Eccleſia S. MARIÆ de Alſizen.* Cur autem non in aliqua Eccleſia intra vrbem tum Sedes Archiepiſcopalis fuerit conſtituta, rationem aſſignat Lezana [b] Atque ita noſtri coacti fuère ad alium demigrare locum, nuncupatum *S. Seruandi*: vbi perſtiterunt per annos circiter trecentos quinquaginta quatuor; cum enim anno Chriſti 1085. inclytus Rex Alphonſus VI. Toletanam Vrbem è Mahumetanorum manibus liberaſſet, annis aliquot poſt Baſilica etiam præfata Chriſtianorum vſui vindicata, & reſtituta fuit. Atque ita Toletanus Antiſtes, & Clerus ad eam remearunt. Noſtris ergo in Monaſterio S. *Seruandi* reſidentibus, à Rege id poſtulantibus, vel ipſo liberaliter concedente, Eccleſia S. MARIÆ *de Alſizen* Ordini noſtro reſtituta, & Conuentus ipſe multis decoratus priuilegiis ac dotatus poſſeſſionibus fuit ab eodem Rege, prout ipſius diploma, ſeu litteræ fidem faciunt: in quibus inter alia hęc habentur: *Ego Alphonſus, Dei Gratia Toletani Imperij Rex*, &c. *Pro augmento conſeruationis Monaſticæ, & ſuorum famulorum, & pro Hoſpitum receptione, teſtor illi antiquam Eccleſiam quæ dicitur S. MARIA de Alſizen, quæ numquàm Chriſtianitatis titulum perdidit: & quamuis ſub poteſtate Paganorum, non deſiit de Chriſtianis incoli, & venerari, licèt ſub iugo perfidæ gentis: ita quomodo eſt intra Ciuitatem ſuper murum eiuſdem Ciuitatis concluſa, cum domibus ſibi circumiacentibus: vbi adiicio ad augmentum cibi, & potus integram villam de Acuquicia, quomodo eſt concluſa per ſuos terminos antiquos; cum omni quoad profectum hominis in ea eſt de vineis ac terris cultis, & incultis, pratis, paſcuis, paludibus, & arboribus fructuoſis, & infructuoſis. Æra 1133. Idibus Februarij.* Priuilegium iſtud Regium ex archiuiis præfacti Conuentus noſtri Toletani integrum exhibet Lezana *tomo 3. Annalium circa annum Chriſti* 1095.

[a] In Aduerſar. nu. 128.
[b] Ad an. 731. n. 3.

Religioſi noſtri alio migrant.

Recuperant ſuum Monaſterium & Eccleſiam.

Ab Alphõſo Rege priuilegiis decoratur & poſſeſſionibus dotatur.

In eo eſt Imago antiquiſſima & deuotiſſima Chriſti Crucifixi.

475. In iſto celebri, & peruetuſto Ordinis noſtri Toletano Cœnobio plura cernuntur, tum nobilitatis, tum venerabilis vetuſtatis indicia. In primis valde mirabilis Chriſti in Cruce viui pendentis, & in agonia poſiti Imago, tantę deuotionis & pietatis, vt vix ſimilis in Orbe Chriſtiano meritò credatur, & inter Catholicæ Hiſpaniæ prætioſiſſimas Reliquiarum gazas iure numeretur. Hominis perfecti ſtaturam præfert, neruis, oſſibus, venis, iuncturis, aliiſque humani corporis membris affabrè ſic delineatis, vt omnium oculos in ſui admirationem rapiat. Creditur, nec ſine fundamento, à quibuſdam, mirabilis hęc imago ab Apoſtolorum æuo, ſub Elpidio (primo eius Vrbis Antiſtite, & huius templi fundatore) ſic mirabiliter effigiata, vt Angelicis potiùs quàm humanis manibus efficta videatur: vel ſaltem à tempore Toletanę captiuitatis, ſub Saracenico iugo, quo Eccleſia illa Sedes Archiepiſcopi, & vna ex Muzarabibus erat, ibi manſiſſe. Ita

Digitized by Google

ſe. Ita Lezana. De alia imagine SS. Virginis Deiparæ in eadem Eccleſia valde celebri, olim dicta S. Mariæ *de Alſizen*, nunc *ſubterranea* vulgò nũcupata, & miraculis eiuſdem, agitur etiam ibi conſequenter: de quibus adhuc mentio occurret infrà *cap.* 36.

Et alia SS. Deiparæ olim S. Mariæ Alſizen. nunc ſubterraneæ nomen habens.

Etiam Hiſpali Aſceterium Carmeli ſpelęis ſimile ab antiquiſſimis temporibus extructum fuiſſe per S. Elpidium, eiuſque ſocios, aut poſteros, tradunt varij ex hiſtoricis noſtris apud Lezana in Annalibus Ordinis *a* in quo vitam monaſticam, iuxta inſtitutum Propheticum Elianum, ſeu eſſenum profeſſi fuerunt Sancti Epiſcopi Leander, & Iſidorus, quod etiam innuit Epitaphium à S. Ildephonſo ipſis appoſitum:

a Tom. 3. ad an. Chr. 578. n. 4. & 6.

Crux hæc alma gerit Sanctorum corpora Fratrum
Leandri, Iſidoriq; priorum ex Ordine Vatum &c.

Illa, *Ex Ordine Vatum*, id eſt, Prophetarum, ſatis innuunt, ipſos fuiſſe Succeſſores, aut ſaltem æmulatores Inſtitutionis antiquæ prioribus ſeculis per ſanctos Vates, ſeu Prophetas initiatæ. Quod confirmatur ex ipſo S. Iſidoro *lib. 2. de Officiis cap.* 15. ſcribente *Monaſtici propoſiti Principes eſſe* Eliam *& Eliſeum, aut Filios Prophetarum.* Eius verba retulimus ſuprà parte 2. cap. 1. Addit ibidem Lezana, de antiquitate Monaſterij noſtri Hiſpalenſis: *Quòd ex antiquo monumento, Imagine videlicet Deiparæ, cum Fratre Ordinis genuflexo, inter rudera Cœnobij, quod noſtri Carmelitæ hoc tempore poſſident, repertâ, vetuſtiſſimâ ſcilicet, etiam ante inuaſionem Hiſpaniæ ab Arabibus factâ, vt creditur, huius antiquitatis haud leue indicium deſumatur.*

De antiquitate Monaſterij noſtri Hiſpalenſis.

476. Ex Hiſpania progrediamur in Germaniam, quod circa annum Chriſti 1045. (nonnulli referunt ad annum 1099.) Religioſi aliqui huius Ordinis venerunt, & locum receperunt Boppardiæ, circa Rhenum priuſquàm Parochialis, ſeu Matricularis Eccleſia moderna ædificaretur, ſicut in eodem *Tomo tertio Annalium Ordinis* ad dictum *annum* 1045. commemoratur his verbis: „ Eſt etiam notandum, quòd Monaſterium Carmelitarum Boppardienſe antiquitate præcedat ipſam Parochialem, ſeu Matricularem Eccleſiam eiuſdem Ciuitatis: Hinc in proceſſionibus, in cõductionibus funeralibus, aliiſq; actibus publicis Prior Carmelitarum cum ſuis Fratribus ſemper poſtremum, ſeu digniorem locum obtinet præ Paſtore, ſuiſque Sacellanis. Vnde colligitur, quòd hoc idem Monaſterium, priuſquàm Parochia moderna ædificaretur, ipſius Vrbis matricularis Eccleſia fuerit. „ Eius primus Prior obiit anno Chriſti 1113. prout habetur ex hoc eius Epitaphio, quod ad iſtum annum in eodem *Annalium Tomo tertio* refertur,

Circa an. 1045. Carmelitæ venerũt Boppardiam.

Digitized by Google

Epitaphium R. P. Henrici, primi huius Monaſterij Prioris.

Eius loci primus Prior obiit anno 1113.

Iam ſol mille ſuo curſu compleuerat annos
Virgineo à partu, centum ſimul, & duo luſtra
Et tres exactos, fatalis terminus inſtat
Octobris nigrô verè ſignanda lapillô
Vltima lux: rapuit virtutum luce coruſcum
Parca ſeuera virum, quem ſacri gurgitis vnda
Abluit Henricum, *rarâ virtute Priorem*
Ordinis agnoſcit ſacri ſententia, nomen.
Qui ſibi Carmeli diuino munere poſcit,
Atque Vrbs fauſta colit ſanctè Boppardia: *Saxum*
Oſſa tenet, cubat hic gelidâ tumulatus arenâ
Virtutum exemplar, fulgens Henricus; *at aſtra*
Mens tenet, & Superûm felici ſede moratur.

Colonia quãdo fundatus Conuentus.

477. Fundatio Conuentus noſtri Colonienſis à nonnullis adſcribitur anno Chriſti 1098. de qua in libro de Ortu & *progreſſu Ordinis huius*, ex Ioannis Trithemij, Auberti Miræi, & aliorum authorum de Ordine Carmelitano ſcribentium opuſculis compilato, & Coloniæ typis edito anno 1643. ſub titulo iſto, *Elogium Ordinis Carmelitani*, hæc referuntur: *Colonienſis Conuentus primus fundator (vt docet Erhardus Winheim Carthuſianus in Sacrario Agrippinæ) extitit è nobili genere, Bruno quidam acerrimus contra Saracenos miles, Aſiæ victor* Bernhoff *cognominatus, qui anno ſalutis milleſimo nonageſimo octauo huius Ordinis Religioſos è Monte Carmelo ſecum Coloniam deduxit*. Sed Lezana ad iſtum annum, ex Segero Paulo, animaduèrtit, errorem in annorum numerum irrepſiſſe, nimirum pro *anno* 1198. poſitum fuiſſe 1098. Quod facile, & ſat frequens eſt in hiſtoriis: hinc cum Ægidio Gelenio *in deſcriptione Coloniæ Agrippinæ*, primum noſtrorum incolatũ Coloniæ adſcribit dicto *anno* 1198.

Burdigala an. Chriſt. 1099.

478. Hoc certum, quòd circa annum Chriſti 1099. Carmelicolæ aliqui in Gallias venerint, & Burdigalam inhabitare cœperint: prout in iiſdem noſtris Annalibus ſcribitur ad iſtum, & iterum *ad annum* 1358. Ex Annalibus Burdegalenſibus, & litteris archiuij iſtius Cœnobij refertur, iſtud extructum fuiſſe anno Domini milleſimo nonageſimo nono per Illuſtriſſ. Dominum de la Lande, ratione victoriæ, ope B. Virginis Mariæ de Monte Carmelo obtentæ: quod deinde alius eiuſdem familiæ Gagliardus de la Lande anno 1217. in alio loco reædificauit. De fundatione iſtius Conuentus eo anno facta ſcribunt alij, relati in iiſdem Annalibus Carmelitanis *ad annum* 1099. eius etiam meminit Segerus Paulus *in Chro-*

Digitized by Google

in Chronologia Vitæ S. Simonis Stock: quæ hic infrà habetur *parte* 5.

479. Præter iſta etiam alia quædam fuerunt, in variis Europæ locis, Ordinis huius Cœnobia, ſeu Eremitoria, ab antiquiſſimis temporibus fundata, ſpecialiter in partibus Britanniæ & Scotiæ: vbi Palæſtinæi, & Ægyptij Monachi, antiqui Eliani Inſtituti Sectatores, Monachatum plantauerunt primi, prout ex celebrioribus Angliæ Scriptoribus demonſtratur in *Tomo tertio Annalium Ordinis*, tum *in Apparatu*, tum in diſcurſu hiſtoriæ. Idipſum etiam diſertè, neruosè, & luculenter declarat Clemens Reynerus Benedictinæ Anglicæ Congregationis perdoctus alumnus in libro cui titulus eſt: *Apoſtolatus Benedictinorum in Anglia*, *a* vnde pauca quædam excerpta hic damus: & quidem *ex* §. 18. hæc de iſtis Monachis ſcribit: „Vera eſt ergo Gulielmi Malmesberienſis ſententia, quam ſuprà ex hiſtoria eius, nondum edita, beneficio clariſſimi Seldenij, citatam protulimus § 12. ante Auguſtini aduentum in Angliam, Monachos, Britanniæ, & Scotiæ, ſeu Hiberniæ, more Ægyptienſium Monachorum, vitam inſtituiſſe; hoc eſt rigidiorem illum modum viuendi, quo Monachi per Ægyptum, & Palæſtinam ſeſe exercebant, vſurpaſſe; quod ex ipſa hiſtoria Sanctorum Hybernenſium, & Britannorum Columbæ, Brendani, Dauidis, Gildæ manifeſtè cuiuis patet. „ Quod cum variorum authoritatibus probaſſet, concludit: „ Proculdubio Monachi Britones, & Scoti iuxta Inſtituta Palæſtinorum Ægyptiorumque Monachorum (eadem enim fuit in vtriſque illis Prouinciis Monachorum diſciplina) vitam ſuam gubernabant, ſine regula ſcripta, per ſolas traditiones Patrum ſuorum. „ Hæc conformia ſunt iis, quæ ſuperiùs ſunt dicta à S. Cyrillo, *capite primo*, & ibidem in Notis. *b* Deinde conſequenter § 20. cum pluribus oſtendiſſet, vetuſtos in Scotia, & Britannia, Monachos, ante aduentum Auguſtini, in iſtas inſulas non fuiſſe inſtituti Benedictini; ſicut nec eos qui ante Diuum Benedictum viuebant in Lirinenſi clariſſimo Cœnobio, & in alijs quibuſdam Galliæ, & Italiæ Monaſteriis, legitimâ ſequelâ infert, eos oriundos ex Syria, & Ægypto, vbi Elianum vigebat Inſtitutum, & quidem olim vnicum (ſicut ex ſuperioribus demonſtratum manet) illi accenſeri debere. „ Quare, *inquit*, propter eamdem hanc in diſciplina Monaſtica contiuatam ſucceſſionem, quod nos non facimus (qui vltra Regulæ noſtræ legiſlatorem Benedictum natales noſtros nõ arceſſimus) ſuo tamen iure videtur facere Carmelitæ, qui cum reuera à Monachis Syriæ & Palæſtinæ, per non interruptam ſeriem, ſeſe deriuẽt (à Carmeli enim Monaſteriis in Angliam, vt poſtea videbimus, ab Anglia in reliquas Prouincias ſeſe dilatauerunt) meritò antiqui Monachatus Ægyptij Palæſtinique profeſſores tamquam Patres ſuos, Ordiniſque ſui ſydera colunt & venerantur. „ Cumque ibidem alia plura de Carmelitis noſtris retuliſſet, ſubiungit denique. „ Atque hæc ideo lubentiùs de Carmelitis tam fusè diximus; quia ſicut eos Syria Angliæ ita Anglia reliquo Occidenti dedit. Vnde conſtat, & veriſimilitudo ſententiæ, quam ſuperiùs, de primis Monachis Britonum & Scotorum

Ab antiquiſſimis temporibus fuerũt Ordinis huius Monaſteria in Britãnia & Scotia.

a Tract. 1. ſect. 1. §. 12. & 18. & 29.

b Num 8. & 10.

Longè ante aduentum Auguſtini.

 diximus,

Digitized by Google

„ diximus, eos ex Ægypto,& Palæſtina in Britannicas Inſulas Monachatum detuliſſe: & illud etiam,quod antea diſputauimus,meritò Carmelitas, cùm ſucceſſionem minimè interruptã ab antiquis Palęſtinæ Monachis deducant, earumdem Prouinciarum Sanctos antiquos ſuo Ordini adſcribere. „

480. Animaduertendum autem, quòd ſucceſſu temporis quædam antiquorum Monachorum Cœnobia in Scotia & Britannia,ſimiliter Lirinenſe in Gallia,& alia nonnulla, Benedictinum Inſtitutum receperint: de quo videri quoque poterunt dicenda *parte* 8 *cap*.11. De aliorum Cōuentuum fundationibus,iſtis,& poſterioribus ſeculis,agitur in eodem, & ſequenti Annalium Tomis.Iſta autem nonnihil prolixiùs hoc loco adduximus, vt inde manifeſtum ſit,quàm à vero aberrent, qui prima Ordinis huius incunabula referunt ad tempora S. Alberti Patriarchæ Ieroſolymitani circa annum Chriſti 1200.aut Aymerici Patriarchæ Antiocheni ſub ann.1141. Sed de iſtis latiùs *parte* 8. *cap*.2.& 3.

Quædã ibi & in Gallia poſtmodum ad Inſtitutum Benedictinum tranſierunt.

CAPVT XXX.

De reſtauratione Carmelici Ordinis poſt reſtitutam Chriſtianis per Godefridum de Bulyon Terram Sanctam.

481. ANnus Chriſti milleſimus nonageſimus nonus, Carmelitis, quin & Chriſtianis omnibus fauſtus,& lætus illuxit,quo Ciuitas Sancta Hieroſolyma (poſtquàm ſub Saracenorum graui & tyrannico iugo afflicta fuiſſet annis quadringentis ſexaginta tribus) Chriſtianis reſtituta fuit per inclytum ducem Godefridum de Bulyon,primum deinde Hieroſolymitanorum Regem, ſub conductu Petri,cognomine Eremitæ, belli iſtius ſacri promotoris: qui per tempus aliquod Carmelicolis prius cohabitans,vt noſtri perhibent Annales, Carmeli habitum aſſumpſerat,in quo etiam,diu poſt obitum,corpus eius integrum fuit repertum, vt refertur in Ordinis huius Annalibus ad annum Chriſti 1061.vbi ex varijs Authoribus Carmelitico Inſtituto vindicatur: & quidem illum quandoque Carmelum incoluiſſe,habet etiam catalogus Scriptorum Britanniæ in appendice poſt Florentium *Wigorienſem*, vbi cum ſpecialiter actum eſſet de Carmelo & eius incolis, ſubiungitur: *Ad hos ſolitarios Carmelitas veniſſe famigeratum illum Petrum Eremitam,qui Pſalterium* MARIÆ *eos edocuit, primus illius inuentor.* Eum plures ſcriptores alij faciunt authorem laudatiſſimæ deuotionis erga Beatiſſimam Virginem Deiparam ipſam ſalutandi, & obſe-

Petrus Eremita,aliquãdo Carmeli incola bellum ſacrum promouet.

Inuentor Coronæ B. Virginis MARIÆ.

Digitized by Google

& obſecrandi per globulos filo inſertos. *Eius rei* (inquit Polidorus lib. 5. de inuentionibus rerum agens de illa orandi praxi) *author fertur Petrus Eremita.* Id quoque aſſerunt Arnoldus Wion in ſuo opere inſcripto lignũ vitæ *a* & alij ab eo citati, ac plures apud Lezana dicto tomo 3. Annalium Ordinis huius ad annum Christi 1086. In ſequentibus autem hos adfert verſus.

a Lib. 5. c. 104.

Plaudite ſiderei penna crepitante puelli,
Et date purpureas ad mea verba roſas.
Plectite iucundis Paſtana roſaria dextris,
Ad Carmelicolam, ſertaq; ferte PETRVM.
Primam namq; roſis conflauit ab ore coronam,
Impoſuitq; tuis Virgo MARIA *Comis.*

Quam deinde piiſſimam deuotionem toto acclamante Orbe, & Summis Pontificibus approbantibus, S. Dominicus, & alij iſtius Sacræ Religionis Patres, maximo pietatis fructu publicam reddiderunt; vt propterea iſtius deuotionis Anteſignani deprædicentur.

Quam toto Orbe celeberrimam reddidit S. Dominicus.

482. Iſte Petrus, vrgendi in Saracenos belli cauſâ, è Terra Sancta ad Occiduas partes venerat: eiuſque oratione commotus Vrbanus ſecundus Põtifex ad Clarum-montem celebrauit Synodum anno 1095. in qua ad ſacram in Palæſtinam expeditionem Chriſtianos hortatus eſt. Itaque veluti claſſico excitus Occidens, variis locis, ac temporibus collectos ad eam militiam, fudit exercitus.

483. Dux Godefridus, & Petrus Eremita anno Domini milleſimo ſexageſimo ſexto per Hungariam Conſtantinopolim verſus, & indè Antiochiam, per non modica itineris incommoda, profecti ſunt, habentes in comitatu ſuo Barones, Comites, & Principes Europæ non paucos, quos ſubſequebatur populus ferè innumerabilis, ex omnibus penè tribubus, & linguis, & nationibus: cuius numerum aſcendiſſe ad trecenta millia aſſerit idem Papa Vrbanus II. in litteris ad Alexium Imperatorem Conſtantinopolitanum, ſic ſonantibus: *Cum ſtatutum fuiſſet ad Clarum-montem Aruerniæ, vt omnibus votis bellum aduersùs Saracenos gereretur, tanta hominum multitudo conſignata eſt, vt ad trecenta hominum millia credita fuerint. Ducum autem fortiſſimorum tantus ardor, vt de recuperandâ Hieroſolymâ multum ſperare debeamus.* Duces autem iſtos deinde enumerat: Extant eæ litteræ integræ apud Baronium ad annum 1097. *b* Validus iſte Chriſtianorum exercitus cum varias tranſmeaſſet Regiones, & ciuitates ac fortalitia quædam ſuperaſſet, anno milleſimo centeſimo nonageſimo ſeptimo, menſe Septembri, caſtrametatus eſt ante nobilem Ciuitatem, multarum Prouinciarum à diebus antiquis metropolim, & moderatricem Antiochiam, quæ Domino præſtante menſe nono obſidionis, die videlicet tertiâ Iunij anni 1098. Chriſtianis tradita eſt.

Godefridus de Bullion & Petrus exercitum numeroſiſſimum ducunt verſus Antiochiam.

b Nu. 145.

Quam obſident anno 1097. in Septembri obtinent anno ſequenti in Iunio.

484. Poſteà verò Deo deuotus exercitus, nec labore victus, nec morte vincendus, per medium circumſtantium Regionum, per anguſta via-

Digitized by Google

rum, & anguſtias hoſtium, Hieroſolymorum montana conſcendens, ante ſanctam Ciuitatem peruenit, tentoria figens, & caſtra ſecundùm militarem diſciplinam, collocans, ex omni parte ipſam obſidione vallauit: quæ poſt multos bellicos actus, ſtrenuiſſimè exercitatos, anno ab incarnatione Domini milleſimo nonageſimo nono, decima quinta die menſis Iulij, feriâ ſextâ, circa illam horam, quâ Chriſtus cruci affixus, æterno Patri ſuo Spiritum tradidit, reddita eſt dominio Chriſtianorum. Conſequenter verò & reliquas Terræ Sãctæ Ciuitates ſtrenuus Dux Godefridus ſibi ſubiugauit. Quæ omnia copioſè, & fideliter à Willelmo Tyri Archiepiſcopo, Iacobo de Vitriaco Cardinali & Epiſcopo Aconenſi, aliiſque eorumdem temporum authoribus enarrantur. Qualiter verò antè captam Hieroſolymam, dum circa Antiochiam Chriſtianus exercitus grauiſſimâ neceſſitate premeretur S. Bertholdus de Malfaida (poſtmodum primus Latinorum Prior Generalis) promiſerit, ſe Deo, & B. Virgini iugiter in Monte Carmelo ſeruiturum: ipſique Iesvs ſplendidam Crucem in cap. e geſtans, cum SS. Matre ſua, & S. Petro Apoſtolo apparuerit, & Chriſtianis, ſi à peccatis deſiſterent, victoriam addixerit, referunt Arnoldus Boſtius *in Speculo hiſtoriali* a Palæonydorus *in hiſtoria Carmelitana* b & Gononus *in Chronico SS. Virginis Deiparæ ad annum Chriſti* 1099. De iſto S. Bertholdo latiùs agetur infrà *par. 6. c. 8.*

Anno 1099. in Iulio Ieroſolyma potiuntur.

Et conſequenter alia Terræ Sanctæ Vrbibus.

S. Bertholdus in publica neceſſitate ſe vouet Ordini Carmeli.

a Lib. 6. c. 3. & 4.

b Lib. 2. c. 11.

c Cap. 51.

485. *Ex tunc*, ſcribit idem Iacobus de Vitriaco c *cœpit Orientalis Eccleſia reuireſcendo florere, & cultus Religionis in partibus Orientis ampliari, & vinea Domini nouos botros germinare, ita quòd in ea videretur impletum, quod Scriptum eſt in Canticis Canticorum: Hyems tranſiit, imber abijt, & receſſit, flores apparuerunt in terra noſtra, tempus putationis aduenit. A diuerſis enim Mundi partibus, ex omni tribu, & lingua, & omni Natione, quæ ſub Cælo eſt, odore Sanctorum, & venerabilium locorum tracti deuoti Deo peregrini, & homines Religioſi ad Terram Sanctam confluebant. Reparabantur Eccleſiæ veteres, nouæ fabricabantur. Monaſteria Regularium, largitione Principum, & eleemoſynis fidelium in locis idoneis cõſtruebantur: Eccleſiarum miniſtri, & alia ad ſeruitium, & ad cultum diuinum pertinentia ſufficienter & competenter ordinabantur vbique. Viri autem ſeculo renunciantes variis affectionibus, & deſideriis tracti, & feruore Religionis accenſi, eligebant ſibi loca propoſito ſuo & deuotioni magis competentia.*

Tunc reſtitutus fuit cultus Religionis Chriſtianæ.

486. Conſequenter verò *cap. 52.* ſpecialiter agens de Carmelitici Inſtituti profeſſoribus, in Carmelo morantibus: *Ad exemplum*, inquit, *& imitationem ſancti viri, & ſolitarij* Eliæ *Prophetæ, in Monte Carmelo, & maximè in parte illa, quæ ſupereminet Ciuitati Porphyriæ, quæ hodie Cayphas appellatur, iuxta fontem, qui fons* Eliæ *dicitur, non longè à Monaſterio B. Margaretæ, vitam ſolitariam agebant, in alueαribus modicarum cellularum, tamquam apes Domini dulcedinem ſpiritualem mellificantes.* Monaſterium iſtud, quod nuncupatur B. Virginis Margaretæ, ab Aymerico Patriarcha Antiocheno ad honorem SS. Virginis Deiparę, & etiam ſpecialiter ſub titulo S. Margaretæ inchoatum & non perfectum, tandem liberalitate Balduini Regis, & fauore B. Alberti

Et reſtauratus Carmelitanus Ordo.

berti

berri Patriarchæ conſummatum fuit, prout latiùs declarat Lezana *a*. Alios verò ſcribit præfatus Præſul Aconenſis, in deſerto *Quarantena* appellato (in quo Dominus noſter quadraginta diebus ieiunauit) vitam eremiticam agentes, Domino deuotiſſimè militaſſe. Alios autem in Solitudinibus Iordanis mortuos mundo, vt viuerent Deo, quietis ſibi ſepulchrum elegiſſe.

a Tom. 4. Annal. ad an.. Chr. 1142.

487. Quos omnes, aut certè pleroſque, Prophetici Eliani Inſtituti ſectatores fuiſſe, conſtat ex Gulielmo de Sanuico, incola montis Carmeli, ab annis circiter quadringentis, *in libro de multiplicatione huius Religionis in Syria b* & Arnoldo Boſtio *in Speculo Hiſtoriali c* ita ſcribente: Itaque *deuotos diuerſarum nationum aduenas ſancta conuerſatio, & abundans iuſtitia dictorum Religioſorum Montis Carmeli ita ædificabat, & ad contemplationem cœleſtium trahebat, vt multi ex ipſis aduenis intuentes dictos Religioſos in pulchritudine pacis viuere, & tranquillâ mente in antris Carmeli montis reſidere, ſe felices putarent, cum per deuotionem, ſpretis, & relictis mundi oblectamentis, poterant eorum conſortio aggregari. Qui cum ita multiplicati fuiſſent, vt in Monte Carmeli iam recipi commodè non poſſent, repleuerunt etiam deſertas Terræ Sanctæ ſolitudines, in quibus prædeceſſores eorum antiquitùs habitauerunt, quorum famoſiores hic commemorabo. Aliqui enim, ſequentes veſtigia Sanctorum Patrum, conſtruentes ſibi modica tabernacula, in ſolitudine Iordanis latuerunt. Quidam autem ipſorum deſertum montis Quarantenæ elegerunt, vbi Chriſtus à diabolo tentatus fuit, & agentes illic vitam ſolitariam in modicis cellulis, Domino ſeruierunt, propè fontem, cuius aquas ſteriles, & amaras Pater noſter Eliſeus Propheta ſanauit. Alij verò eorum in Eremo illa, quæ adiacet mari Galilææ, in qua Chriſtus frequenter Turbis prædicauit, & ex quinque panibus hordeaceis, & duobus piſcibus multitudinem magnam hominum ſatiauit, & variis miraculorum ſignis illuſtrauit, ſolitariam ſibi elegerunt habitationem. Nonnulloſque eorum procedenti tempore Aymericus Patriarcha Antiochenus duxit in ſolitudinem montis Neroy, quæ alio nomine* montana nigra *appellatur: vbi in ſpeluncis, & antris abſconſam vitam ſeruabant, Domino famulantes. Qui omnes, quamuis eſſent locis ſeiuncti, eamdem tamen vitam ſolitariam, habitum, & Regulam ſeruare ſatagebant, quam ſeruabant Eremitæ Montis Carmeli.*

b Cap. 2. *c* Lib. 6. c. 8. & ſeq.

Diffuſus per omnes Terræ Sanctæ ſolitudines.

488. Eadem, ſed ſtrictiùs, illa teſtatur oculatus teſtis S. Cyrillus ſuprà *d* ipſe enim Ordini huic ſe dedit dum adhuc in viuis eſſent S. Bertholdus, & Aymericus Patriarcha Antiochenus, circa annũ Chriſti 1173. prouectioris tunc ætatis, & Doctor perceleberis: qui iam tum Iconij Sultanum Catholicæ Religioni ſuâ prædicatione aggregauerat.

d Par. 1. c. 3.

489. Commemorat quoque ſic paucis Ioannes Trithemius Abbas *e*: *Facta fuit hæc Terræ Sanctæ recuperatio per Ducem Gotfridum anno Domini milleſimo nonageſimo nono. Deinde poſt annos paucos, confluentibus vndique peregrinis, & maximè de Regionibus Europæ, numerus Fratrum in monte Carmelo valde multiplicatus eſt, in tantum vt præ multitudine montes implerent, & Vrbes. O ſi tunc Ordinis Carmelitici decorem in ſua maieſtate vidiſſes, numquàm fuiſſe ſimilem alium exclamares! Erat videre delectabile, Fratres innumerabiles circa montem Carmelum*

e Lib. de orig. & laud. Carmel. c. 8.

Maximè tūc floruit.

lum habitantes in cellulis, & cauernis petrarum, idipſum omninò ſapere. Deo Maximo die noctuq; quàm deuotiſſimè ſeruire, mundum cum ſuis voluptatibus pro Chriſti amore contemnere. Summa tunc apud illos erat Religio, ſumma regularis vitæ perfectio, cum Fratres in carne manentes, carnem ipſam cum vitiis ſuis fortiter eiicerunt. Floruit in pace Religio, quæ paulò ante turbata perfidorum incurſibus deficere putabatur. Venerũt ex omni Europa Fratres peregrini, & colla monaſticis diſciplinis in Monte Carmelo humiliter ſubmiſerunt.

Etiam in vrbibus habebat manſiones.

490. Gulielmus de Sanuico ibidem conſequenter refert Monaſteria Religionis huius in diuerſis Eremis & vrbibus per Syriam, quorum pleraque recenſita ſunt à Boſtio in Breuiloquio Tripartito hic ſuprà *parte* I. ſub finem. De aliis nonnullis agitur *in Annalibus Ordinis ad annum Chriſti* 1141. Interea etiam celebre erat illud in Montanis, per quæ Beatiſſima Virgo pertranſiit viſitatura Eliſabetham: in quo fundationem quamdam fecit Godefridus Bullonius, prout teſtatur Baptiſta Mantuanus Ordinis huius quondam Generalis *in Apologia pro Carmelitis* ad Sigiſmundum Cardinalem: *Habeo,* inquit, *apud me decretum Gotfredi, qui captâ Ieroſolymâ de Syris triumphauit, ſuper quadam pietate, quam anni ſabbatho iubebat exhiberi Fratribus noſtris, qui tunc incolebant montana Iudææ, per quæ tranſiuit* MARIA, *cum ad ſalutandum Eliſabeth ſe conferret.* Et infrà: *Attulit autem Decretum hoc ex Cypro, cum quatuor Bullis Romanorum Pontificum, in Fratrum noſtrorum fauorem, ad Patriarchas Ieroſolymitanos olim miſſis, Frater Iordanis Mantuanus, Ordinis noſtri, qui loca Terræ Sanctæ Viſitauit.* Vnde colligere licet deuotionem antiquorum Patrum noſtrorum erga myſterium Viſitationis SS. Genitricis Dei MARIÆ.

Celebre Eremitroiũ, ſeu Cœnobium erat in Mõtanis Iudææ, vbi fundationẽ aliquã fecit Godefridus Rex.

491. Iiſdem temporibus etiam in Cypro, Terræ Sanctæ contermina, vbi iam ante pridem in Eremis quibuſdam præextiterant Ordinis huius Religioſi Eremicolæ (è quibus vnus fuit, cui reuelatus dies natalis SS. Virginis Deiparæ, vt ſuprà capite 24. dictum eſt) noua loca receperunt, & quidem Nicoſiæ circa annum 1194. & deinde in variis aliis vrbibus, ſeu ſuburbiis, ac Eremis. In Europa quoque quidam Cõuentus fundati fuêre per Religioſos noſtros, è Terra Sancta à Nobilibus, inde in patriam ſuam redeuntibus, adductos: nimirùm Burdigalæ circa annum milleſimũ centeſimum, vti diximus cap. 29. *a* Panormi in Sicilia anno 1118. Meſſanæ etiam in Sicilia anno 1173. Brunduſij in Regno Neapolitano anno 1194. Coloniæ in Germania anno 1198. ſicut adnotauimus capite 29. (De celeberrimi illiùs Conuentus Colonienſis erectione, ampliatione, viris illuſtribus, Reliquiis, &c. accuratè ſcripſit Ægidius Gelenius *libr.* 3. *de Colonia Agrippina*, & ex eo Lezana *tomo* 4. *Annal. ad ann.* 1198.) In Sicilia variis locis ſub annum 1200. In Anglia anno 1212. in Eremo vbi S. Simon Stock ex caua quercu (vnde cognomen accepit) egreſſus, Ordinis huius habitum ſuſcepit. De iſtorum, & aliorum fundationibus agitur in Annalibus Ordinis.

Sub eatẽpora etiam in Cypro, Sicilia, & aliis Europæ locis Ordo propagatus fuit.

a Nu. 478.

492. De Aymerico Patriarcha Antiocheno, præcipuo Ordinis fautore, &

tore, &

tore,& reſtauratore,& libro,ſeu Regula antiqua Ordinis,ab illo è Græco in Latinum traducta, deque aliis ab eodem, in Carmelo patratis: De B. Alberto Patriarcha Ieroſolymitano,& Regula illa priore, ab ipſo in compendium redacta, ac Latinæ Eccleſiæ vſui conformata, dictum eſt ſuprà *in libro S. Cyrilli de Regulis,& proceſſu huius Ordinis.* a De iiſdem,& aliis Ordinis euentibus, circa hæc tempora quædam inſeruntur Chronologiæ Vitæ S. Simonis Stock, infrà *parte* 5.

a S.Cyril. c.4.5.6.

CAPVT XXXI.

Renouantur bella,& perſecutiones in Terra Sancta: eâq; occaſione Ordo Carmelitanus in Europam transfertur, & inibi multiplicatur.

Saladinus bellum mouet valde luctuoſum Christianis, peculiariter Carmelitis.

493. DVm ſic feliciter in Terra Sancta res Eccleſiæ, & Ordinis ageretur, per infideles bellum renouatur Chriſtianis, ſpecialiter huic Religioni, valde luctuoſum; cùm enim anno 1185. Heraclius Patriarcha Hieroſolymitanus, & Willelmus Archiepiſcopus Tyri in Europam veniſſent, pro ſubſidio à Chriſtianis poſtulando contra Saladinum ſtrenuiſſimum Mahumetanæ ſectæ Ducem, Orientali Eccleſiæ vaſtationẽ minitantem: & vacui rediſſent, anno 1187. dictus Saladinus, coactâ militum ingenti multitudine, prælio cum Chriſtianis commiſſo eorum copias fudit: atque ita de capto Guidone Rege, Epiſcopis, & plebe Chriſti triumphauit: Tyberiadem, deinde Acconem, Caypham, Cæſaream, Ioppen, Nazareth, aliaſque vrbes,& nouiſſimè ſanctam Hieroſolymam armis occupauit. Ita Rogerius in Annalibus Anglorum, Baronius ad iſtum annum & alij. Eo igitur tempore vox ab Oriente audita eſt lugentium, atq; lamentantium interfectos populi Dei, & Terram illam Sanctam hoſtili peruaſione vaſtatam in manus impiorum Turcarum deueniſſe.

Quorum plures crudeliter necantur.

494. Quanta tunc noſtri ſubierint diſcrimina, & ſuſtinuerint calamitates, haud facile eſt explicatu; nam varia Eremitoria, & Cœnobia à barbaris incendio conſumpta, diruta, aut ſpoliata fuêre: & quamplurimi igne ferroque trucidati: quorum animas, cum corona martyrij, ab Angelis in Cœlum deferri vidit S. Bertholdus, tum Ordinis Prior Generalis. Nec citò finem accepit illa tribulatio; per varios enim bellorum euentus, ac viciſſitudines, durauit vſque ad annum 1290. (aut circiter) quo demũ, omnibus Ordinis huius manſionibus in Terra Sancta per infideles iſtos deſtructis, nouiſſimè Originale Ordinis Monaſterium in Monte Carmelo ab

Digitized by Google

lo ab iiſdem igni traditum fuit, omneſque Religioſi *Salue Regina* canentes interempti fuerunt, prout latiùs *capite ſequenti.*

495. Hinc (manente Sanctiſſima Ordinis Patronâ) Carmeli vinea, iam olim per S. Prophetam ELIAM in Carmelo plantata, in Terra Sancta ſeculis plurimis potiſſimùm radicata & propagata, in Europam tandē fuit tranſlata: cuius tranſplantationis hiſtoria opportunè hic conſequenter eſt ſubnectenda, poſtquàm præmiſerimus id, quod de S. ANGELO (qui ſub ea tempora nominis ſui verè ſpeculum, ſanctitate, diuini verbi prædicatione, & miraculorum gloriâ mirabiliter reſplendebat) in Euſebij Necrimbergij Trophæis Marianis *a* & ex MSS. Vaticanis ſic refertur: *Anno Chriſti* 1219. *apparet B. Athanaſio de Claromonte Patriarchæ D. Ioannes Baptiſta, oranti coram Sanctis eius Reliquiis: Non eſt, inquit, voluntatis meæ, & aliorum Sanctorum, quorum hic ſunt Reliquiæ, atque inprimis iſta Glorioſæ Virginis* MARIÆ *Imago, hic remaneant: demerentur peccata populi, vt hinc efferantur. Itaque eam cum Sanctis pignoribus hinc efferto, & in Italiam per Fratrem* ANGELVM Carmelitã *tranſmittito. Quod reipsâ præſtitit, Romamq́, eas Reliquias miſit. Erant autem præter Imaginem Deiparæ, brachium & tibia S. Ioannis Baptiſtæ, caput Hieremiæ Prophetæ, brachium S. Catharinæ Virginis & Martyris, tibia S. Gregorij Cappadocis Martyris.* De iſtis Reliquiis, Imagine SS. Virginis Deiparæ, & geſtis S. Angeli latè agitur in Annalibus Ordinis, ad eumdem annum 1219. *b* Vbi animaduertendum, quòd, ſicut peccata diuinis chariſmatibus, & gratiis, ita etiam ſacris Reliquiis, ac venerandis SS. Deiparæ Imaginibus indignos reddant, & quandoque priuent ſuos poſſeſſores. Id quoque contigit in Sacerrima Æde Lauretana, & in non paucis eiuſdem Virginis MARIÆ Iconibus, ex Palæſtina ad Europam tranſlatis: quas inter celeberrima eſt noſtra Neapolitana: de qua latiùs in ſequentibus.

a Lib. 5. c. 31.

Aliquantò poſt per S. Angelum transferũtur Reliquiæ S. Ioãnis Bapt. & Imago Deiparæ.

b Num. 11. & ſeq.

496. Sed qualiter ex Oriente in Occiduas partes traductus fuerit Ordo, declaremus. Abbas Trithemius *libro de Ordin. Carmelit. cap.* 8. id ſic paucis perſtringit: „ Sed non diu durauit in Terra Sancta iſta tranquillitas. Mortuo namque Ioanne Ieroſolymorum Rege, Terra Sancta conſueta ſubſidia habere à Sede Apoſtolica non potuit, Friderico Imperatore per ſuam rebellionem Summo Pontifici obſiſtente, donec iterum à Saracenis capta fuit. Iam verò deinceps Fratres Carmelitæ ab infidelibus tantâ tribulatione afflicti ſunt, vt nuſquam tuti ampliùs in Iudæa viderentur. Vnde anno Domini milleſimo ducenteſimo triceſimo octauo, coacto in vnum Concilio totius Ordinis in Monte Carmelo, multi, de Prioris licentia, & conſilio Fratrum Palæſtinâ egreſſi ſunt, & cum Regula, Ordinario ſuo, ac Statutis, in Europam, vnde venerant, reuerſi. Venerunt ergo aliqui in Cyprum, alij in Franciam, & Angliam, nonnulli verò in Germaniam; ſinguli vbi ſe locum pro conſeruando Ordine putabant inuenire. Remanſerunt autem & plures in Monte Carmelo, qui tamen & ipſi per Saracenos breui poſt expulſi ſunt. O miſeranda ſanctiſſimi Ordinis calamitas, qui penè infinitis pridem filiis

Ordo Carmelitanus in Terra Sãcta valde afflictus.

In Europã traducitur anno 1238.

exulta-

„ exultabat, iam neceſſitate vrgente à Fratribus ſuis deſeritur. Quem nõ, „ etſi lapideus ſit, permolliat iſta Carmeli deſolatio, quando non vnius „ tantùm Montis, ſed multorum Monaſteriorum per vniuerſam Iudæam „ Religio deſtructa eſt? Quònam enim modò locus Eliæ Carmelita- „ rumque ſaluus perſiſteret, quando totus ille conculcatur à gentibus, quẽ „ Dominus noſter Rex cœli ſuâ corporali præſentiâ ſanctificauit? In Eu- „ ropam itaque venientibus Carmelitis, auctoritate Summi Pontificis „ loca in diuerſis Regionibus ad manendum diſpoſita ſunt; qui ſtatim, li- „ cèt cum difficultate, Conuentus plures inſtituerunt. Magna enim te- „ nebat homines Chriſti commiſeratio Fratrum: & quos ſedibus ſuis ex- „ pulſos condolebant, largâ munificentiâ fouebant. Ex hoc itaque tem- „ pore Fratrum Carmelitarum Ordo per vniuerſam Europam valde „ multiplicatus eſt, & magnos in Eccleſia Dei fructus ſuâ conuerſatio- „ ne, & doctrinâ attulit, & profert vſque in hunc diem„. Hæc Tri- themius.

497. Latiùs iſta referuntur ab Hiſtoricis noſtris Gulielmo Samuco *in Chronica de multiplicatione huius Religionis cap.3.* ſcribente ea quæ vidit, aut ab iis, qui viderant, audiuit: Palæonydoro *lib.3. Hiſtoriæ Carmelitanæ cap.* 5. & mellifluo noſtro Arnoldo Boſtio *in libro de Patronatu SS. Virginis* Mariæ *cap.6.* in hunc modum: „ Anno Chriſtianæ ſalutis milleſimo ducenteſi- „ mo trigeſimo ſeptimo, cùm ſolito fortiùs à Sarracenis oppugnaretur „ nobilis, ſancta, & deſiderabilis diuinæ repromiſſionis terra, domina gẽ- „ tium, princeps prouinciarum, Paradiſo amœniſſimâ fertilitate ferè con- „ ſimilis, poſſeſſio Patriarcharum, Prophetarum mater & Apoſtolorum „ ſedes, gratiæ nunciatrix, & gloria populi Chriſtiani (quam olim in car- „ ne præſens viſitauit, & incoluit, miraculis illuſtrauit, & proprio ſangui- „ ne dedicauit Oriens ex alto &c.) ac præpediente Imperatore Frederi- „ co II. qui aduersùs Romanam Eccleſiam graſſabatur, ſolitum non ha- „ beret ab Apoſtolica Sede ſuccurſum; deuoti complures ſuperamabilis „ Mariæ Fratres, natione Occidentales (qui dum ſanctum Domini Se- „ pulchrum viſitare venerant, ſanctâ conuerſatione Mariæ Filiorum „ attracti fuerunt; adeò vt in Carmelo, horto liliorum Domini, fonte Re- „ ligionum, porta Paradiſi, Mariæ Saluatoris matri omnis tribus, lin- „ gua, & natio, quæ ſub cœlo eſt, benedicerent) propter frequentes, quos „ patiebantur, Sarrazenorum inſultus, & hi præ cæteris, qui in Eremis „ Monaſteria habuerunt, partes Occiduas petere decreuerunt, vt quie- „ tiùs ei, Natoq; ſuo ſeruire valerent. Multis denique grauiter ferentibus „ quòd tam dilectis, vnanimis vitæ ſociis, ex tunc iugiter fruſtrarentur, „ facta eſt capitularis congregatio, in Eccleſia Mariæ primaria, in Mon- „ te Carmelo prope fontem Eliæ, in originali totius Religionis Ma- „ riæ Monaſterio, in ſanctuario Mariæ, quod firmauerunt manus eius, „ quod & B. Martyr Antoninus libro de ſacris locis Orientis, *Eliſei Pro- „ phetæ Monaſterium* appellat. Et conuenerunt Patres diſcretiores omniũ

Terræ Sanctæ encomium.

Capitulum Generale in Carmelo.

Digitized by Google

„ Ordinis MARIÆ Conuentuum „ ſeu Cœnobiorum quos Carmelus in „ Terra Sancta pepererat &c. a Inter cætera quæ in eo à Capitulo tractata fuerant, propoſuêre Fratrum multi, receſſum aliquorum à Terra „ illa (quæ, incolarum peccatis exigentibus, indies ampliùs oppugnabatur) expedire; nè tanta Religio inter Turcos impudicos euaneſceret; „ ſed in partibus Occidentis tranſplantata, iugiter floreret, fructumque „ faceret abundantem; præſertim cùm iam permulti eorum Sarrazenorum gladio forent abſumpti. Contradixêre plures: non eſſe (dicentes) „ fortis militis, tergum oſtendere, ſed viriliter perſiſtere, & ad mortem „ vſque bellando perſeuerare. Cumque ſic dubia Patrum fieret ſententia, „ ſingulare totius ſeculi propitiatorium, piiſſimaque ſuorum ſemper Cõſolatrix Virgo MARIA, decus Orbis, ſidus hominum, ſpeculum Angelorum, dulcis eloquio, & facie gratioſa, Sancto Priori Carmeli, ad dandam ſcientiam ſalutis plebi ſuæ, clementer apparuit, & admonuit, vt „ petitioni Fratrum, qui Orientale lumen tenebris Occiduis inferre vellent, nequaquam obſiſteret; innuens ei à ſe, & à Filio ſuo hunc egreſſum „ eſſe ſermonem, quatenùs Carmeli flores non ſolùm Palæſtinam & Syriam, ſed & orbem adornent vniuerſum; & Terræ repromiſſionis, quæ „ olim fluxit lac & mel, ſuis dumtaxat habitatoribus, ex nunc vniuerſo „ Orbi remedia ſalutis, & vitæ porrigeret alimenta, ſicq; Eccleſia ab vnitate, nec mari nec terrarum ſpatio diſiuncta, piâ incolarum communicatione & pignorum ſuſceptione oſtenderetur ſociata. Hoc itaque „ Reginæ præpotentis edoctus oraculo, diuinitùs inſpiratus Prior, annuit, ædificandi in regionibus propriis Monaſteria ſacræ Religionis diuiniſſimæ MARIÆ, licentiam eis impartiens; retentâ adhuc ſecum firmiorum Fratrum, qui animas quotidie pro Christo ponere parati forēt, „ multitudine copioſâ.

a Conuētus ibi enumerantur, relati p. 1. fol. 71. in Breuiloq. Boſtij.

Controuerſiam in eo dirimit Ordinis Patrona V. MARIA:

498. Deinde prolixè deſcribit Carmelicolarum in Terra Sancta remanentium mirabilem vitæ rationem, tandemque ſubiungit: „ Vt autem „ regrediar, vnde fortaſſis non inutiliter digreſſus ſum, Anno Chriſtianæ „ ſalutis 1238. aliqui Fratrum Occiduæ regionis natione Cyprij, fauente „ Carmeli Gubernatrice MARIA (quæ gregis ſibi commiſſi curam inceſſanter agere non deſinit) à Superiore Religionis ELIÆ licentiati ad „ Inſulam Cypri nauigauerunt. Alij verò natione Siculi ad Inſulam Siciliæ tranſfretauerunt. Qui omnes, & poſt eos alij, hac intentione Terram „ Sanctam deſerebant, & varias Orbis plagas accedebant; vt hanc Domini Sabaoth odoriferam, & præelectam vineam, in Regionibus Occidentis, iuxta MARIÆ Carmeli Abbatiſſæ ſuperioris diuiniſſimam voluntatem, tranſplantarent. Et aptiſſimè ipſa eadem, quæ in Spiritu præuiſa Priores Patres noſtros in terram Carmeli introduxit, tempore cõgruo ſucceſſores eorum à Carmelo in Orbem eduxit vniuerſum. „ Hactenus Boſtius loco citato. Licèt autem iam ante variis occaſionibus, & locis, Religioſi aliqui è Terra Sancta in Europam tranſmeaſſent, & ibi fundaſ-

Sub cuius tutela Ordo in Europa tranſplantatur.

Digitized by Google

fundaſſent Conuentus,ij tamen rariores erant.

499. De illa Ordinis tranſmigratione agens Lezana a ait: „ Fuit „ porrò celebris adeò & ſolemnis hæc noſtrorum è Terra Sancta ad ciſ- „ marinas Europæ partes tranſlatio, vt veluti omnium prima à quibuſdã „ ex noſtris hiſtoricis cenſeatur. Licèt enim tam ante Aymerici tempora, „ quàm poſt Ordinis ab ipſo incœptam reformationem, variis tempori- „ bus,plures Carmeli Eremitæ in Europæ Regiones aduenîſſent, vt cõ- „ ſtat ex Monaſteriorum fundationibus, de quibus tum in hoc, tum in „ præcedentibus Tomis diximus (neque enim illæ per alios, quàm per „ prædictos Eremitas fieri potuerunt) nihilominus, hæc huius temporis „ tranſmigratio, Ordiniſque tranſlatio, ob eas,quæ ipſam comitatę ſunt „ circumſtantias,celebrior,vniuerſalior, & quaſi omnium prima iure cen- „ ſeri debet. Primò enim facta hæc fuit ex cœleſtis & ſupra naturalis „ Beatæ Virginis viſionis inſtinctu; aliæ autem,ex priuato Fratrum, ſeu „ Superiorum iudicio. Hæc ex Capituli Generalis, maturâ diſcuſſione „ præmiſſâ, decreto;illæ ex mero beneplacito Fratrum, & Prælatorum „ aſſenſu. Hæc ad plures mundi Regiones, illę autem ad vnam, vel et- „ iam Ciuitatem. „ Ita ibi. Loca quædam, ad quæ iam ante variis ex occaſionibus è Carmelo aduenerant, & ſedes fixerant, indicamus ſuprà *cap.* 29. & 30.

a Tom. 4. Annal. ad an. 1237. n. 6.

Ea tranſmigratio fuit celeberrima, quia iuſſu Deiparæ, & Generalis Capituli.

500. Cum autem Ordo, monente, & iubente (ſicut ex dictis liquet) ſanctiſſimâ eius Patronâ, tranſlatus in Europam,ibi multiplicaretur in omnibus penè Regionibus, Religioſi graues paſſi ſunt contradictiones,& perſecutiones variis in locis: in quibus ſic opprimebantur, vt nec Eccleſiam,nec campanam, nec cœmiterium pro ſuo vſu habere permitterentur,& magnis exactionibus grauarentur. *Videntes ergo Fratres, quòd ſuper præmiſſis non poterant cum Prælatis fauorem inuenire; Virginem* MARIAM *eorum Patronam humiliter deprecabantur,vt quæ ipſos ad Regiones illas peruenire ſecerat, à præmiſſis diabolicis tentationibus eos eriperet. Virgo itaque* MARIA *Priori eorum reuelauit,vt ad Summum Pontificem Innocentium intrepidè accederent, quia ab eo ſalubre remedium contra præmiſſa grauamina reportarent.* Ita ſcribit,qui tum viuebat Guilielmus de Sanuico *in libro* ſupra nominato *cap.* 7. vbi etiam refert, quomodo fauore Innocentij Quarti ab iſtis grauaminibus fuerint liberati.

Ordo affligitur in Europa.

A grauaminibus liberatur fauore Virginis Matris.

Ex dictis conſtat quàm potentiſſima Ordinis huius Patrona, & piiſſima Mater ſollicitam ſemper curam pro ęo habuerit.De quo latiùs infrà parte 5. vbi inter plurima,& manifeſta Patronatus ſui indicia, ſpecialiter agetur de ſingulariſſima materni amoris teſſera,certiſſimæ tutelæ pignore,& ſuæ Cõfraternitatis ſigno,ac priuilegio magno,ſacro nimirum SCAPVLARI, tradito S.SIMONI STOCK anno 1251. dum noua inſurgerent bella,& contradictiones contra hunc Ordinem.Alia nonnulla, quæ circa ea tempora contigêre,inſeruntur Chronologiæ vitæ eiuſdem S.SIMONIS STOCK.

Et Summi Pontificis.

Digitized by Google

CAPVT XXXII.

De vltimo ac totali excidio Terræ Sanctæ, & deſtructione inibi omnium Monaſteriorum huius Ordinis.

501. LVgubrem Terræ Sanctæ, & noſtri Ordinis in ea caſum luculẽto atque & eleganti ſtylo proſequitur Arnoldus Boſtius *in Speculo hiſtoriali a*: breuiùs autem Ioannes Palæonydorus *lib.3. Hiſtoriæ Carmelit. cap.* 10. his verbis: „ Captâ quaſi inſuperabili ciuitate Acconenſi Saraceni anno Domini milleſimo ducẽteſimo nonageſimo primo, Wilhelmo de Samuco teſte, qui tunc per mare vix euaſit, vt habetur lib. 9. ca. 8. de peculiaribus geſtis Carmelitarum, proh dolor! demolitis, ac vaſtatis, tam in Accon, quàm in Tripoli, & aliis Terræ Sanctæ Oppidis, & locis omnibus, Carmelitarum Ordinis Monaſteriis, etiam primordialem totius noſtri Ordinis locum in Carmelo deſtruxerunt, cunctis rebus igne crematis, poſt tempora habitationis ELIÆ & ſuorum ſucceſſorum bis mille ducentorum viginti & vnius annorum „. Hæc Palæonydorus.

a Lib.7.c. 32. & 33.

Circa annũ 1290. Ordinis Monaſteria in Terra Sancta à Paganis igne cremantur.

502. Paulò latiùs id refert Ioannes de Malinis *in ſpeculo Hiſtoriali* eiuſdem Ordinis *cap* 8. ſic. „ Deus autem Iſrael ſummè bonus his qui recto ſunt corde: nihil odiens eorum quæ fecit, vt dulcedinem ſuam in Chriſtianos demonſtraret, Terram Sanctam, fluentem lacte & melle, à poteſtate Saracenorum auferens: eam, vt in ſexto tetigimus capitulo, Chriſtianis largitus fuerat: qui pro nihilo habentes terram deſiderabilem, in luxus varios effluxerunt, operti iniquitate & impietate ſuâ. Etenim prodiit quaſi ex adipe iniquitas eorum tranſeuntes in affectum cordis, facinoribus pleni: attendere nolentes ſolum peccatum eſſe quod oculos maieſtatis Dei offendit: quod ipſum mitem & ſuauem, nobis durum reddit. Hoc enim eſt, quod de Angelo diabolum fecit, de amico inimicum, de libero ſeruum, de incorrupto mortalem & corruptum, de beato miſerum, de ciue exulẽm & eiectum, de filio Dei filium diaboli: hoc eſt, quod numquam impunitum Deus relinquit. Vnde peccatis prædictorum impiorum hominum exigentibus & criminibus prophanorum, qui Terram Sanctam ſceleribus multimodis ſordidabant, ipſum prouocantibus, conuerſus eſt nobis in crudelem, qui naturâ benignus eſt & ſuauis: facti enim ſumus in deriſum vicinis noſtris, & inimici noſtri ſubſannauerunt nos. Cythara noſtra conuerſa eſt in luctum, & fortitudo

Terra Sancta deſolatio ob peccata Chriſtianorum.

Digitized by Google

„ fortitudo noſtra redacta eſt in fauillam: facta eſt quaſi vidua Domina
„ gentium, princeps prouinciarum, facta eſt ſub tributo. Adeò enim
„ concluſit Dominus in gladio populum ſuum, & hæreditatem ſuã ſpre-
„ uit,& adeò dominati ſunt noſtri inimici,qui oderunt nos,quòd non ſo-
„ lùm omnes Regiones,ciuitates,& munitiones ab introitu terræ Ægypti
„ vſque ad Meſopotamiam, pluſquàm itinere viginti dierum nobis ab-
„ ſtulerunt: ſed totam terram promiſſionis violenter occuparunt. Anno
„ ſiquidem Domini milleſimo ducenteſimo octogeſimo octauo Ciuita-
„ tes Tyrum & Tripolim ceperunt, pluresque villas & caſtra Terræ San-
„ ctæ deſtruxerunt. Monaſteria etiam quæ Fratres Beatæ Mariæ de
„ Monte Carmeli ibidem habebant,diruentes, ex ipſis Fratribus plures
„ trucidarunt. „ Sic ille.

503. Ante iſtos, alioſque omnes Gulielmus de Samuco libro ſuprà relato *cap*.8.ſcribens ea quæ vidit,lamentabilem illam deſolationem Terræ ſanctæ,& Ordinis huius,ſic teſtificatum poſteris tranſmiſit.„ Quando *Prædicta accuratè deſcribuntur à teſte oculato Gulielmo de Samuco.*
„ autem hæc ſacra Religio incœpit de Terra Sancta ad ciſmarinas par-
„ tes per modum prædictum tranſplantari,tunc etiam cœpit ipſa in Ter-
„ ra Sancta de Paleſtina eradicari, propter quidem frequentes incurſus,
„ quos in Chriſtianos Saraceni, & Chriſtiani in Saracenos tunc in Palæ-
„ ſtina exercebant, aliqui ex Fratribus huius Religionis fuerunt à Paga-
„ nis interfecti in Monaſteriis Eremorum & maximè in Monaſteriis
„ Quarentenæ & Valim. Idcircò oportuit, Fratres huius Religionis to-
„ taliter illa Monaſteria deſerere, quia non poterant ibi ſecurè habitare,
„ quæ poſtmodùm ab infidelibus penitùs diruta fuêre. Anno Domini
„ milleſimo ducenteſimo quadrageſimo quarto Pagani * Choraſmiani
„ poſt triumphum,quem in Terra Sancta de Templariis,& Hoſpitala-
„ riis,aliiſque innumeris Chriſtianis obtinuerunt, ad ſanctam Ciuitatem
„ Ieruſalem acceſſerunt, & tam intra quàm extra eam plurimos Chri-
„ ſtianos occiderũt. In diebus autem illis nulla audebat fieri peregrinatio
„ Chriſtianorum ad Sepulchrum Domini, propter quod Fratres huius
„ Religionis,qui in Monaſterio Ieroſolymitano ſolebant de eleemoſynis
„ peregrinorum ſuſtentari, tunc fame periclitabantur. Eâ igitur neceſſi-
„ tate compulſi Monaſterium illud Ieroſolymitanum dereliquerunt, &
„ ſe ad Monaſteria Fenicis tranſtulerunt, dimiſſis monaſteriis Palæſtinis,
„ & ſic Religio iſta fuit de Palæſtina prorsùs eradicata. Poſt hæc autem
„ aſcenderunt vehementiùs ante conſpectum Domini Sabaoth ſcelera
„ nefandorum Chriſtianorum Terram Sanctam ſordidantium, quorum
„ corda Deus effœminauit, & animos infidelium aduersùs eos corrobo-
„ rauit. Qui cum poteſtate magna contra nobilem Ciuitatem Antio-
„ chiæ venientes & eam obſidentes,tandem,anno Domini milleſimo du-
„ centeſimo quadrageſimo octauo, eam vi armorum cœperunt: in qua
„ innumerabilium Chriſtianorum ſanguinem effundentes, non ſolùm
„ ſolemne monaſterium,quod Fratres huius Religionis in ea habebant,

* In MS. Gandenſi legitur Graſsóni.

Saracenorum progreſſus in Terra Sancta.

ſed

,, ſed totam Ciuitatem in ſolitudinem redegerunt. In eadem quoque
,, tempeſtate perdiderunt Fratres huius Religionis monaſterium Mon-
,, tanæ Nigræ,quod ab infidelibus fuit dirutum. Et ſic Religio iſta fuit
,, de Prouincia Commagena * penitùs eradicata. Cùm autem Dominus
,, Deus Chriſtianos Phœniceos ad pœnitentiā diutiùs expectaſſet,quos
,, ſtudia prophana dilacerabant,videns quòd illā facere renuebant,iratus
,, in eos, induxit ad Phœnicem innumerabilem Paganorum multitudi-
,, nem, qui glorioſam Ciuitatem Tripoli obſidentes,tandem eam anno
,, Domini milleſimo ducenteſimo octuageſimo nono obtinuerunt, &
,, tam monaſterium, quod Fratres huius Religionis habebant, quàm ip-
,, ſam Ciuitatem diruerunt, captis in ea,& interfectis infinitis vtriuſque
,, Sexus Chriſtianis. Tunc quoque temporis Pagani per planiciem Tri-
,, politanam diſcurrentes, peruenerunt ad Monaſterium Belliloci huius
,, Religionis propè fontem hortorum, quod etiam funditùs ſubuerterūt.
,, Proinde contra Tyrum aſcendentes, munitiſſimam Ciuitatem illam,
,, eodem anno ceperunt,in qua multorum Chriſtianorum ſanguinem ef-
,, fundentes,ciuitatem illam cum monaſterio huius Religionis, quod in
,, ea erat,deſtruxerunt.Biennio autem ferè lapſo, Saraceni contra opulē-
,, tiſſimam Ciuitatem Accon venerunt, & poſt multos actus bellicos à
,, Saracenis peractos, qui eam deforis impugnabant,& à Chriſtianis,qui
,, eam intùs defendebant,tandem Saraceni in menſe Maio anno Domini
,, milleſimo ducenteſimo nonageſimo primo,Ciuitatem obtinuerunt: in
,, qua fuerunt vltra triginta millia Chriſtianorum cæſa & capta, præter
,, eos qui per mare euaſerūt,ex quibus fui ego vnus. Multi enim Chriſtia-
,, ni de Ciuitate Accon, & de Ciuitatibus Tyri & Tripolis per mare fu-
,, gerunt,Saraceni autem Ciuitatem Accon cum ſolemni monaſterio hu-
,, ius Religionis,quod in ea erat,ita deuaſtauerunt,vt eam totaliter inha-
,, bitabilem reddiderint. De qua egredientes, & ad ſanctum Montem
,, *Carmeli*, qui ab ea non longè diſtat, aſcendentes,Monaſterium Ordinis
,, Fratrum Beatæ MARIÆ de Monte Carmeli, ibidem commorantium,
,, de quo ego nuper ad Accon perrexeram,(quod frequenter inuaſerant,
,, ſed numquam deſtruxerant) tunc igne cremauerunt,& omnes Fratres
,, ibidem repertos, & SALVE REGINA cantantes,gladio trucidauerunt.
,, Et ſic Religio iſta fuit de Prouincia Phœnicea , & per conſequens de
,, tota Terra Sancta prorsùs eradicata. Profeſſores itaque huius Religio-
,, nis,qui in Monte Carmeli à tempore ELIÆ & *Eliſei* Prophetarum con-
,, tinuè, & inceſſanter, in contemplatione Dei perſtiterant, in hac per-
,, ſecutione Montem illum ex toto amiſerunt. Quod ideò totum fa-
,, ctum puto , vt adimpletur quod vaticinatum fuerat per Ieremiam
,, Prophetam dicentem: *Aſpexi & ecce Carmelus deſertus, & omnes vrbes eius*
,, *destructæ ſunt à facie Domini & à facie iræ furoris eius.* a Iam enim lætitiam
,, & exultationem quibus contemplationis dulcedine in eodem Monte
,, profeſſores huius Religionis recreabantur , non eſſe perpetuò ibidem
,, perman-

* Alias *Cœleſyria.*

Monaſteria diruentium, & innumerabili Chriſtianorum ſanguinem effundentium.

Accon capitur & euertitur.

Monaſterium Mōtis Carmeli *igni traditur, omneſq; Religioſi* Salue Regina *cantātes trucidantur.*

a Ier. 4.

„ permanſuras, Iſaias dudum prophetauerat dicens: *Auſeretur lætitia & „ exultatio de Carmelo.* a Ab illo tamen Monte dilatati fuerũt profeſſores „ huius Religionis, ſicut dictum eſt in diuerſas mundi partes. „ Hactenus ex Gulielmo de Samuco. Deſumpſimus autem ea ex exemplaribus MSS. Gandenſi in membranis exarato anno 1446. & Mechlinienſi ſcripto anno 1484. inter ſe,& cum Veneto impreſſo (in quo nonnulla deſunt) collatis.

a Iſ. 6.

504. Quanta porrò Ordinis noſtri iactura fuerit iſta Terræ Sanctæ amiſſio, manifeſtant illa ex Archæo Ordinis in Transpontina à Lezana in Annalibus ad annum Chriſti 1289. relata verba: *Prouincia Terræ Sanctæ aliàs habebat 77. Conuentus, qui fuerunt perditi, quando Chriſtiani fuerunt expulſi: nunc non habet niſi quinque loca in Regno Cypri. In ipſa Terra Sancta Fratres habent linguam magis græcam, quàm latinam.*

Tunc perierunt huius Ordinis (qui tum ibi perſliterant 2221. annis) Conuentus 72.

505. Accuratus ille & deuotus Chronographus Wernerus Rolevinck Carthuſienſis, deplorandam illam Originalis & Primarij Monaſterij Religionis huius in Monte Carmelo deſtructionem *in Faſciculo temporum* circa annum 1291. ſic paucis commemorat. *Nobiliſſima Ciuitas Acconenſis à Saracenis deſtruitur, ac demum Deiferæ* MARIÆ *in Carmelo ad quatuor milliaria Ciuitati vicinum ab eis igne crematur, Fratribus inuentis in eo perfidorum gladiis trucidatis, & tunc* (*proh dolor!*) *Ordo Carmeliticus mellifluum locum ex toto perdidit, in quo à tempore* ELIÆ *& Eliſei Prophetarum, duobus millibus ducentis viginti & vno annis perſtiterant.* Wernerus Ordinis primordiale exordium refert ad annum ante Saluatoris aduentum 930. (quod qualiter verum ſit, patet ex dictis *parte.* 2. *cap.* 6. ſub finem) ab illo autem anno vſque poſt Chriſti ortum 1291. ſunt anni bis mille ducenti viginti vnus.

506. En iam paucis expreſſam Ordinis huius exiſtentiam, & iugem ſucceſſionem in Terra Sancta, ad duo annorum millenaria, ac bina ſecula, & ſuprà. Deinceps quid in Europa contigerit, ſuccinctè attingemus, notabiliores dumtaxat euentus referentes, Lectoremque plura deſiderantem ad Ordinis Annales remittentes.

CAPVT XXXIII.

Euentus notabiliores Ordinis huius ab anno 1290. vſque ad 1380.

507. SIngulari Dei prouidentiâ, & SS. Deiparæ in ſuum Carmelum fauore, ac patrocinio, eo tempore quo Ordo hic in Terra Sancta infidelium perſecutionibus conterebatur, in Occidentali Eccleſia, quaſi renaſcens, multiplicabatur plurimis cœnobiis nouis, variis in locis

Digitized by Google

S. Cyrillus cœlitùs edocetur, Religionem ſuã è Terra Sancta euulſam in Europa multiplicādam.

acquiſitis. Id longè antè prænuntiatum fuerat S. Cyrillo Conſtantinopolitano, Carmeli incolæ, & eiuſdem Priori (de quo latiùs ſuprà in Elogiis ſub finem Præfationis) qui ,, Cùm cœlitus didiciſſet, ob ſcelerum multiplicationem apud Orientis Chriſticolas, proh dolor! nimis abundantem, ſacram Carmeli Religionem penitus eradicandam à Terra Sancta, lacte & melle fluidâ terrâ in qua ſteterunt pedes Domini, quam acquiſiuit ſanguine ſuo, quam ſuâ natiuitate, conuerſatione, prædicatione, morte, reſurrectione, aſcenſione multipliciter illuſtrauit, immenſo dolore cōſternatus, Imperialem Virginem MARIAM; vt Carmeli Gregem, ſibi dicatiſſimum, iure Maternitatis, & Patronatus vnicè ſibi attinentem, conſeruaret, ſedulis precibus rogitauit. Et non defuit zeloſo Dei Matris amatori diuina conſolatio, quâ ſublimiter edoctus fuit, Ordinem ſuum è Terra Sancta euulſum in aliis Chriſtiani Orbis Prouinciis affluentiſſimè dilatandum. Sicut fiendum à Superis audiuit S. Cyrillus, ita factum vidit mundus omnis, Religionem videlicet Carmelitanam multo latiùs in propagine ramorum germinare, quàm pridem in radice pullulauerat.

,, *Nunc quadripartitus mundi ſub partibus amplis*
,, *Fructificante fide, ſemina laudis habet.*

,, Inclytâ Dei Genitrice MARIA, Patronâ Carmeli præclariſſimâ, efficaciter cooperante, ac progreſſum, profectumque ſui Ordinis confirmāte, frequentibus ſignis. ,, Ita Boſtius in *libro de Patronatu SS. Virginis Deiparæ cap 5.*

Miraculū multiplex in Sacra Hoſtia.

508. Anno 1290. regnante Philippo Pulchro Francorum Rege, Pariſiis inſigne, valdeque memorabile contigit miraculum in SACRA HOSTIA, mucrone confixa, hic ſuccinctè referendum; eò quòd in rei perenne monimentum inibi conſtructa ſit Eccleſia, & Cœnobium percelebre, quæ nunc in Ordinis huius poſſeſſione exiſtunt. Mulier quædam, premente anguſtiâ rei familiaris, à Iudæo (vt eius gentis perfidæ mos eſt) fœneratore, accepit pecuniam, collatis in pignus veſtibus ſuis cultioribus: quas, aduenienete maiori ſolemnitate, quo decentiùs incederet, repetiit; mox reddìtura, in acceptæ pecuniæ ſecuram cautionem. Impius mulierculæ remiſſionem totius ſummæ ea lege ſpopondit, ſi Venerabili Sacramento, dum ad ſinaxim accederet ſacrilego furto ſublatum CHRISTI CORPVS ad ſe deferat. Præſtitit ſummum flagitium ſcelerata mulier, Chriſtū detulit Chriſtiana Iudæo. Qui mox furiis agitatus, acceptā ſacram hoſtiam repetitis ictibus confodit: & ad murum clauo affixam, flagellis diuerberauit, lanceâ perforauit. Mirum! largus è plagis profluxit cruor, neque tamen animi ſæuitiam domuit ſacrum iſtud oſtentum. Deiicit in ignem * Recutitus, at Hoſtia remanſit illæſa. Inde ſcelere audacior, proiicit in ebullientis aquæ caldariam: ſed nec in feruenti olla damnum vllum paſſa, rogo exiliens quaſi pennis euecta, volitare cœpit vndequaque. Aduentante è vicinia feminâ, fortaſſis ignem conquirente, in eius ſinum euolauit

* In Iudæus.

lauit SACRA HOSTIA. Hæc palam tantæ rei prodigium conclamauit. Summâ dein cum reuerentia in vicinam Eccleſiam S. Ioannis de Grauia delata eſt SACRA HOSTIA; quæ vſque ad hodiernum diem in tanti facti monimentum religioſiſſimè aſſeruatur. Tanti miraculi teſtes ex tota Europa quam plurimos profert Milonius: comprobantque Officia Eccleſiaſtica, feſti dies, vetera acta Conuentus, Membranæ, libri, immunitates, cenſus, & domus ipſa, in qua id accidit: quæ, permiſſu Pontificio, Regioque, mox in Capellam conſecrata, & poſtmodùm in Eccleſiam amplificata fuit: ad quam annuatim per ſolemnes Auguſtiſſimi ſacramenti Proceſſiones illa SACRA HOSTIA defertur. In limine templi illius iſta eminet inſcriptio: *Icy eſt l'Egliſe & Monaſtere,* &c. *fondée en l'honneur & reuerence du S. Sacrement de l'Autel, ou le precieux ſang Miraculeux de la Sainƈte Hoſtie à eſté reſpãdu.* Intra verò Eccleſiam ad introitum fornicis ſubterraneæ illa: *Cy-deſſous, les Iuiſ fit bouillir la Sainƈte Hoſtie.*

En Pariſiis aſſeruatur ſumma cũ reuerentia.

In prodigij memoriam mox ibi cõſtructa capella, ac deinde Eccleſia cum Cœnobio.

509. Eccleſia autem illa, & adiunctum Cœnobium, primitùs tradita fuêre Religioſis quibuſdam, dictis Biletis (illo nomine, vt creditur à SS. Euchariſtia bullita indito) hi ſucceſſu temporis, & temporalibus imminuti, & pietatis exercitiis relaxati, impares ſe diuinis ibi obeundis muneribus iudicantes, poſt varios caſus, diuerſaque conſilia, Carmelitas Reformatos Prouinciæ Turonenſis aduocarunt (haud ſine ſpeciali, & patenti diuinæ prouidentiæ diſpoſitione) eoſque adoptione filios, paternorumque bonorum iuſtos hæredes ex aſſe inſtituerunt, ſub certis conditionibus, ratificatis, & probatis à Summo Eccleſiæ Capite, Rege Chriſtianiſſimo, Pariſienſi Epiſcopo, & Supremo ibi Parlamento, prout latiùs refertur in veteris Miraculi, recentiſque ſubrogatæ Carmelitanæ Reformatiònis Hiſtoria, ſcripta à Clariſſimo viro Milonio, & *in Delineatione Prouinciæ Carmelitanæ Turonenſis* [a] per R. P. Leonem, in ea quondã Prouincialem, deinde Concionatorem Regium modò Aſſiſtentem Generalem Reuerendiſſimi P. Generalis. Variis in locis aliis, Norlingæ in Germania, Poſnaniæ in Polonia, & Boxmeræ in Belgio, huius Ordinis Conuentus etiam admirandis miraculis in SS. Sacramento Euchariſtiæ patratis celebrantur: tamquam ibi cum Matre, Ordinis Patrona, etiam filius ſpecialiter voluerit honorari. De illis aliqua dicemus in ſequentibus. [b]

Incolunt nunc Carmelitæ Reformati Prouinciæ Turonia.

[a] Cap. 33.

[b] Cap. 34.

510. Anno eodem 1290. Conuentus noſtri Maurenſis in Luſitania valdè celebris (inchoatus quidem circa annum 1251.) ad alium tranſlatus fuiſſe videtur locum, & ab Alphonſo de la Cerda, nepote Alphonſi cognomine Sapientis, Regis Caſtellæ, conſtructus, ſeu notabiliter dotatus. Cauſam præbuit cœleſtis cantus ibi auditus: & per eum indicata latens ſub terra Deiparæ Imago, & Campana. Cùm enim oppidanus quidam, vir probus, noctu ad ſuum prædium pergeret, eo loco vbi Cœnobium extructum eſt, ſuauem muſicæ melodiam audiuit. Id indicauit Epiſcopo: qui rem ita ſe habere comperiẽs, terram effodi iuſſit: & reperta ibi fuit pulcherrima Imago Deiparæ, nec non campana, quæ cum Vliſiponem

Imago B. V. MARIÆ latens in terra cælitùs indicatur. Monaſteriũ huius Ordinis ibidẽ cõſtruitur.

nem

nem veheretur, boues ad quemdam locum peruenientes (vnde lymphatum fons vſque hodie ſcaturit, *Fons Sanctus* dictus) ſubſtiterunt, nec vlteriùs progredi potuerunt. Ita refertur *in Annalibus Ordinis ad dictum annum*. Simili Dei prouidentiâ aliæ non paucæ Beatiſſimæ Virginis, Icones ſub inuaſione Maurorum, in ea Regione à piis ábſconditę, palam poſtear, cùm Deo placuit, Chriſticolis manifeſtatæ leguntur: vt ibidem annotatur: de nonnullis illarum mentio erit in ſequentibus.

Sacra Domus Lauretana mirabiliter transfertur.

511. Anno 1291. Sacerrima domus Nazarethana, in qua VERBVM CARO FACTVM EST, ad illum vſque annum ſub cura Carmelicolarum conſeruata, Angelorum miniſterio mirabiliter in Dalmatiam transfertur: indeque haud diu poſt ſimiliter fuit tranſportata in Italiam: vbi ſummâ veneratione colitur. Eam autem olim in poſſeſſione fuiſſe Ordinis huius, conſtat ex percelebri Mantuano in Hiſtoria Lauretana, Horatio Turſelino in eadem Hiſtoria *lib. 2. cap. 5.* Lezana *in Annalibus* variis locis, præcipuè *tomo 4.* a. Hanc ob cauſam olim, dum ea adhuc in Terra Sancta cuſtodiretur à Religioſis huius Ordinis, plurima Cœnobia, quæ in Europa, ſpecialiter in Sicilia, fundabantur, dedicabantur SS. VIRGINI ANNVNTIATÆ, prout in eodem *tomo 4. Annalium* adnotatur variis locis, & quidem *ad annum* 1185. vbi agitur de erectione Conuentus Soterę, in Sicilia, ſub iſto titulo: cuius ibi hæc ratio redditur: *Quòd Eremitæ noſtri, qui Syriæ manſiones, ob Turcarum tyrannidem, deſerere cogebantur, cum in Nazareth ciuitate, Carmelo proxima,* DEIPARÆ ANNVNTIATÆ, *veluti eiuſdem ſanctiſſimæ Patronæ Sacellani, inſeruirent, ſui muneris non immemores eſſe, in Europæ, Siciliæ maximè locis præmonſtrabant: eum titulum pro teſſerâ veluti, & ſtemmatibus, Eccleſijs, quæ ipſis donabantur, apponentes, prout alibi diximus, & dicemus.* Iſto etiam titulo inſigniti ſunt in Belgio Conuentus noſtri Antuerpienſis, & Eremiticus Mulenſis, & plures in Anglia ac alibi.

Ea olim à Carmelitis ſeruabatur.

a Ad ann. Chr. 1291. 1296. 1489.

Propterea plures Ordinis Conuentus intitulati Virgini Annunciatæ.

512. Anno 1295. finem accepit controuerſia (quam commemorant Boſtius *de Patronatu* b & Lezana ad hunc annum) mota contra cappas albas: cùm enim, ſicut eſt dictum capite 26. circa annum Chriſti 639. Ordinis huius Religioſi, coacti per Saracenos dimittere pallia ſeu cappas albas, aſſumpſiſſent barratas, ſeu varij coloris, poſt tranſmigrationem Ordinis è Terra Sancta in Europam, dimiſſis barratis; (quòd eæ hiſce in partibus minùs decentes, & non ita religioſæ viderentur) reſumpſerunt albas, annuẽte viuæ vocis oraculo Honorio IV. Oppoſuerunt ſe alterius Ordinis Religioſi albis veſtibus vtentes. Negotio Romam delato liti finem impoſuit data à Bonifacio VIII. Bulla confirmatoria mutationis iſtius: cuius initium eſt: *Iuſtis petentium deſideriis*: quâ pallij, ſeu cappæ albæ vſum ab Honorio IV. conceſſum, confirmat. Habetur in Laertio Cherubino, & in ſpeculo antiquo Ordinis. c

b Cap. 21.

Bonifacius VIII. dirimit controuerſiã motam ratione cappæ albæ.

c Fol. 27. & 70.

513. Anno 1302. Fredericus Rex Siciliæ tributum publicum aſſignauit pro maiori cultu Imaginis celeberrimæ Drepanitanæ, prout in Ordinis Annalibus ſcribitur. d De illa Benedictus Gononus *in Chronico Mariano*.

d Ad ann. 1302.

Digitized by Google

viano ad annum 1252. hæc habet: *In Ciuitate Drepanenſi, Regni Siciliæ, pulcherrima omninò, & deuotiſſima videtur Imago B.Virginis in Cœnobio Carmelitarũ; cuius fama, ob innumera miracula, per totum orbem diſperſa eſt: & per ſingulos dies ex remotis Orbis partibus magnus ad eam populorum fit concurſus, præcipuè verò in feſto Aſſumptionis.* Et infrà: *Eſt autem Imago hæc marmorea, tantæ pulchritudinis, vt ab Angelis potiùs quàm ab hominibus ſculpta videatur. Vnde aliquando viſitãs eam Prorex Siciliæ, exclamauit, & dixit:* QVI EA PVLCHRIOREM VIDERE VOLVERIT, IN PARADISVM EAT. Idem Gononus, & alij referunt, Imaginem illam exiſtentibus in peccato mortali, vultum oſtendere iracũdum. Quapropter, qui eam videre deſiderant, priùs confitentur. Hiſtoriã iſtius admirandæ Imaginis ſcripſerunt Octauius Caietanus è Societate IESV, Franciſcus Cheraſcus, Ioannes Mannus, & ex illis Lezana *tom.* 4. *Annalium ad annum Chriſti* 1230. Vbi inter alia: *Fidelium concurſus tantus quãdoq; viſitur, præſertim* 15. *Auguſti, vt quadraginta millia numerentur. Sed & Saracenorum Xeniis, ac donariis (ipſis etiam ſub ſaluo conductu viciſſim ad templum ſanctum pro gratiis, & lampadum oleo, quo vnguntur, obtinendis, properantibus,) ſacram hanc Virginis Ædem, noſtris commiſſam, gaudere receptum eſt.*

De Imagine B.Virginis MARIÆ *deuotiſſima Drepani.*

Ad eã concurrunt etiam Saraceni cum donis.

514. Etiam in Conuentu noſtro Meſſanenſi in Sicilia celebris eſt Imago *Sancta* MARIA *de floribus* nuncupata, ad quam S. Albertus ſæpiùs oraſſe dicitur, & viciſſim eadem ipſum allocuta. Lezana *eodem tomo ad annum Chriſti* 1238. Eſt quoque in Sicilia templum Conuentus Calathabillotenſis, Diœceſis Agrigentinenſis, S. MARIÆ *de gratia*, miraculis clarum, vti refertur *in Annalibus* iiſdem noſtris *ad annum* 1270. Ad *annum* verò 1233. ex præfato Octauio Caietano commemorantur mirabilia, quæ ad Capellam Dei Genitrici ſacratam, Ordinique Carmelitano traditam, in Africi maris inſula *Lampidoſa* (aliis *Lopaduſa*) ſitam patrantur.

De aliis Imaginibus miraculoſis in Sicilia.

515. Anno 1307. Imagines Virginis Deiparæ, & B. Alberti Drepanenſis, à blaſphemo gladio percuſſæ ſanguinem ſtillauerunt: ipſe verò impius fulgure è cœlo deſcendente mox in cineres redactus fuit. Ita referũt Octauius Caietanus *in Hiſtoria Drepanitana*, & Lezana *in Annalibus* ad dictum annum: vbi etiam aliud valde celebre habet miraculum, eodem anno meritis S. Alberti præſtitum, in quibuſdam à Turcis captis, & mirabiliter liberatis. Anno 1364. Fredericus, filius Regis Siciliæ Petri, grauiſſimâ laborans infirmitate, & à medicis derelictus, ſumptâ aquâ benedictâ Reliquiis eiuſdem Sancti mox conualeſcere cœpit: & in ſecundâ vice de lecto proſiliit. Ex hoc, & aliis ſimilibus miraculis, conſuetudo in Ordine inoleuit, aquam Reliquiis S. Alberti tactam, ægris, maximè febricitantibus, exhibere potandam: vnde plures ſanitatem retulerunt, prout videri poterit in dicto *tomo* 4. *Annalium ad annos Chriſti* 1375. 1383. 1423. & ſequentibus: & in eius vita.

Miracula varia ad inuocationẽ S. Alberti.

Specialiter per aquam in eius Reliquiis benedictam.

516. Anno Domini 1314. è viuis exceſſit Papa Clemens Quintus: qui nec iſto, nec ſequenti anno ſucceſſorem habuit; ob Cardinalium diſcordiam, non ſine graui Eccleſiæ detrimento. Intereà Iacobus Oſſa ex Purpuratis Patribus vnus, ortu humilis, ſtaturâ puſillus, animo, celſus, in-

genio, doctrinâ, & prouidentiâ præſtans, SS. Virgini Deiparæ ſingulariter deuotus, cernens grauiſſimis difficultatibus Summi Pontificis electionem irretitam eſſe, ad gratiæ Thronum & miſericordiæ Aſylum, cœli Terræque Reginam MARIAM deuotè confugit. Preces eius ſuſcepit pientiſſima Mater; etenim illi apparens in habitu Ordinis Carmelitani, Pontificatum, & ab aduerſario liberationem promiſit: hac tamen pactione, vt Carmelitano Ordini amplam Confirmationem, & magnam Indulgentiam, ſeu Priuilegium liberationis è Purgatorio concederet, ac publicaret. Ita tradunt hiſtorici Ordinis noſtri vetuſtiores, & recentiores: referũt, & recipiunt exteri non pauci. Ex noſtris quidem Balduinus Leerſius *in Collectaneo exemplorum cap.6* percelebris quoque Arnoldus Boſtius *in ſuo Speculo hiſtor. lib.7.* & Ioannes Palæonydorus *lib.3. Hiſtor. Carmelitanæ cap.11.* vbi ſic rem breuiter perſtringit: *Glorioſiſſima Dei Genitrix Virgo perpetua, Carmelitarum Patrona, & Mater ſingulariſſima, addens adhuc glorificare Ionathan, id eſt columbam, Ordinem ſcilicet Carmeli, candore, & prudenti ſimplicitate inſignem, memor dierum antiquorum* ELIÆ *& ſuorum deuotorum fidelium, apparens Domino Ioanni XXII. ante Papatum, dixit: vidi tuam ad me deuotionem; veluti igitur ego te ab aduerſario tuo liberabo, ad altiſſimum te promouens ſtatum, ſic videas ſimilem Fratribus meis vicem* ELIÆ *Filijs refundas. Regulam ab* ELIA *& Eliſeo in Monte Carmeli in eorumdem vita inchoatam* [a], *& per ſeruum Albertum, ſcriptam & confirmatam, ſolidè approbabis. Inſuper, me, & Filio meo iubente, Priuilegium dabis, vt quicumq; Ordinem meum intrauerit, à culpa, & pœna liberatus, in æternum ſaluus fiat. Iſta apparitio ſub Bulla plumbea, cum Indulgentiis fertur eſſe in Anglia. Inſtrumentum verò eiuſdem in Conuentu Ianuenſi.*

Ioanni XXII. ante Pontificatũ apparet B. Virgo MARIA.

Mandans confirmationem Priuilegij Sabbathini pro Cõfratribus S. Scapularis.

a Exemplariter ſc. v. dicta p. 1. ſub init.

517. Eamdem Viſionis hiſtoriam ſic paucis attingit Andreas Duuallius Doctor Pariſienſis, *de Infallibilitate Summi Pontificis quæſt.5.* (vbi exemplo Ioannis XXII. oſtendit, Summos Pontifices priuatis reuelationibus vti minimè ſolitos in definiendis rebus fidei) *Fertur*, inquit, *Ioannem XXII. cum nondum eſſet ad apicem Apoſtolatus euectus, nonnullis reuelationibus à B. Virgine dignatum eſſe, quatenùs ſcilicet, cum ſederet Pontifex, cultum eius, ſatis hoc tẽpore neglectum, promoueret.* Expreſſiùs verò illam tradit Benedictus Gononus *in Chronico SS. Virginis* MARIÆ *ad annum Chriſti* 1321. in hunc modum: *Huic ſanè Ioanni Papæ B. Virgo iuſsit, vt non ſolùm Ordinem Carmelitarum confirmaret, verùm etiam deuotionem S.* SCAPVLARIS *adaugeret. Propterea in vtriuſque fauorem, ſequentem Bullam, quam* SABBATINAM *vocant, conceſsit. Eſt autem huiuſmodi.* (Ibi conſequenter Bullam ipſam SABBATHINAM inſerit, in quibuſdam tamen verbis nõnihil alteratã) Gabriel Patreolus *to. 2. Hiſtoriæ de Statu Eccleſiæ ad an.* 1324. Honophrius Meneſcal *in Concione B.* MARIÆ *de Monte Carmelo,* Ioannes Cartagena *lib.17. homil.2.* agunt de eadem & luculentiſſimè percelebris Societatis IESV Scriptor Theophilus Raynaudus *libro de Scapulari Partheno-Carmelitico.* [b] Alios Scriptores plurimos domeſticos & externos, qui hiſtoriam prædictam apparitionis, & Sponſionis SS. Virginis MARIÆ commemorant, & recipiunt, referunt Lezana in lib.

b P.1 c.2. & 7. & par.2. q.2. & 7.

Digitized by Google

in lib.de MARIA PATRONA *a* & Ireneus à S.Iacobo *in Tractatu Theologico de Protectione SS.Virg.* MARIÆ. *b* Porrò iſte Ioannes XXII. electus fuit in Sabbatho, die ſeptimâ Auguſti, noſtri S. Alberti obitu, & feſtiuitate decoratâ: prout *in Rationario temporum* Dionyſius Petauius *lib.9.* diſertè aſſerit: *Ioannes*, inquit, *XXII. poſt Clementis V. obitum biennio interiecto, Pontificatum inierat anno* 1316. *ſeptimo Idus Auguſti. Sabbatho.* Ita ille: in ſeptimum Idus Auguſti incidit feſtum dicti S. Alberti: & veriſimiliter eâ ipsa die apparitio illa Deiparæ ipſi contigerat.

a Cap.5.n.24.
b Sect.2.c.3.
Electus fuit iſte Ioannes Sabbatho, die 7. Auguſti, dicato S.Alberto noſtro.

518. Fuit autem iſte Pontifex propter illam viſionem Virginis Sacratiſſimæ, in habitu Carmelitano ſibi apparentis, opem ſuam ſpondentis & fauorem ſuo Carmelitano Cœtui exhibendum præcipientis (prout ipſe in Bulla Sabbathina teſtatur) huic Ordini ſummè affectus, & beneficus: vt Boſtius Leerſius, Lezana & alij de eo ſcribant: *Non fuit aliquis Prædeceſſorum ſuorum, qui tanta Priuilegia Ordini noſtro contulerit, ſicut iſte Papa.* Iſtum autem ſuum affectum etiam quandoque exprimit verbis his, & ſimilibus: *Nos Ordinem ipſum gerentes in viſceribus charitatis* &c. *Sacrum veſtrum Ordinem claris ſuis exigentibus meritis gerentes in viſceribus charitatis, ad ea vigilanter intendimus* &c. *Nos igitur ob ſpecialem dilectionis affectum, quem ad Ordinem gerimus ſupradictum.* Verbis etiam valde honorificis, & Ordinem à Sãctitate ac eruditione magnopere commendantibus vtitur, in iiſdem ſuis Diplomatibus. Plures etiam ex hoc Ordine ad Eccleſiaſticas dignitates aſſumpſit. Priuilegia autem ab ipſo conceſſa Ordini pleraque extant *in Speculo Ordinis* typis edito Venetiis anno 1507. *in Bullario* Ordinis & *in tomo* 4. *Annalium* luculenter declarantur.

Ordini huic fuit maximè beneficus.

519. Bullam Sabbathinam ad litteram habent Benedictus Gononus, & Hyppolytus Maraccius, atque alij relati eodem *tomo Annalium Ordinis ad annum* 1322. *c* extat quoque in vetuſto libro MS. Conuentus Mechlinienſis, in quo alia plurima antiqua Ordinis monumenta collecta cõprehenduntur *d*. SABBATHINA dicitur à Sabbatho: quo potiſſimùm Religioſis huius Ordinis, & Confratribus S.SCAPVLARIS poſt obitum ſuum adiutorium B.Virginis MARIÆ promittitur, ſi ſeruanda ſeruauerint, de quibus *parte* 5. ſub finem. Fuit etiam approbata, & confirmata ab Alexãdro V. Clemente VII. Paulo III. Pio V, Gregorio XIII. & Sacris Congregationibus Eminentiſſimorum DD. Cardinalium, prout in ſequentibus referemus *e*. Illam doctiſſimè illuſtrant & explicant Ioannes Cheron Burdigalenſis, Thomas Aquinas à S.Ioſepho Aquitanus, Philibertus Fezaius Doctor & Profeſſor Aquenſis in Gallia, Irenæus à S.Iacobo Rhedonenſis, omnes in Ordine noſtro inſignes: & ex inclyta Societate IESV præfatus Theophilus Raynaudus in Libris ſeu Tractatibus binis ſpecialiter de iſta materia elucubratis.

Singulari valdè Bullam dedit, dictã Sabbathinam.
c Num.4.
d Vide parte 5. cap.5.
Quã plures eius ſucceſſores confirmarunt.
e Cap.35. & 36. & p.5.c.6.

520. Anno 1323. dictus Summus Pontifex Ioannes XXII. conceſſit vt decem Cœnobia Ordinis huius ab vrbibus diſtantia, mutari, & intra, aut iuxta ipſas ciuitates transferri poſſent. Bulla huius conceſſionis habetur.

Digitized by Google

Conceſſit vt decem Conuentus extra Vrbes transferrētur.

betur *in Speculo Ordinis folio* 82. in qua etiam, ſicut ſtatim dicebamus, beneuolentiæ affectus, erga hunc Ordinem, conceptum ex memoratâ viſione, & apparitione SS. Virginis Deiparæ, patenter exprimit his verbis: *Dum Sacrum Ordinem veſtrum præcelſæ Dei Genitricis vocabulo ſpecialiter inſignitum, & ſublimium veſtrārum virtutum merita, Deo quidem grata, & in conſpectibus Apoſtolicæ Sedis accepta, dignâ memoriâ recenſemus. Sanè petitio veſtra, nobis exhibita, continebat, quòd infraſcripta decem loca veſtri Ordinis, quæ videlicet iuxta Rothomagenſem, Turonenſem, Narbonenſem, Piſmanenſem, Brimiduſnenſem, Cæſaraugustanam, Cadurenſem, Argentinenſem, Aſcenſienſem, Imolenſem Ciuitates obtinetis, à dictis ciuitatibus diſtare noſcuntur & propter huiuſmodi à ciuitatibus diſtantiam loca ipſa nequeunt à ciuibus, & aliis perſonis ciuitatum ipſarum commodè viſitari &c. Quare nobis humiliter ſupplicaſtis, quod prædictorum decem locorum Conuentus in alia decem, intrà vel extrà mœnia ciuitatum: nec non de cætero loci prædicti Arelatenſis Conuentum in alium etiam locum mutare, & transferre.* &c. *Nos igitur, qui dictum Ordinem veſtrum, velut hortum irriguum fœcundumq́, virtutibus plantatum in domo Domini, affectione paternâ diligimus, illo volentes fauore vos proſequi, per quem ſalus animarum proueniat, & erga dictum Ordinem valeat fidelium deuotio adaugeri, veſtris ſupplicationibus inclinati, vendendi prædicta decem (& ipſum Arelatenſem) loca, & alia decem loca eiuſdem Ordinis, intrà vel extrà mœnia ciuitatum eis immediatè vicinarum, nec non locum alium in eadem ciuitate Arelatenſi adquirendi*, &c. *Datum Auinione Calendis Aprilis Pontificatus noſtri anno ſeptimo.* Eo autem ex tempore ferè omnes Conuentus de nouo recepti conſtructi fuêre intra, vel iuxta vrbes, aut oppida. Cùm enim primaria Inſtituti Carmelitici pars, Ordini quaſi eſſentialiter inhærens, ſit Orationis ſtudium die ac nocte, & iugis cum Deo interna conuerſatio, cui quàm maximè ſubſeruit ſolitudo; ſedibus ſuis pulſus, & in Europam tranſlatus, (ſicut ſupradictum eſt) cùm ibi in variis regionibus multiplicaretur, pro fine, ac ſpiritu illo primario conſeruando, & fouendo paſſim loca in eremis, aut locis ſuburbanis ſibi deligebat. At quia poſt tranſitum in Europam Ordo hic ab Eccleſia ad publicam vtilitatem, & animarum ſalutem in aliis quoque procurandam, ſpecialiter fuerit deputatus, & inter Quatuor Mendicantes annumeratus, conquerebantur fideles, ſe debitum ab Ordine hoc non recipere obſequium, nec eius monaſteria, & Eccleſias, ob diſtantiam, commodè poſſe frequentare; ideò intra, aut iuxta vrbes, & oppida (vt dictum eſt) conſtructa fuêre. Sed de iſtis peculiariter in ſequentibus. a

Cur id factum.

Exinde omnes ferè Conuentus Ordinis intra aut iuxta Oppida conſtructi fuêre.

a Par. 8. c. 10 & 13.

521. Tempore iſtius Pontificis, contigit id quod refertur in eiuſdem Bulla, quam habet Thomas Scropus, ex Ordinis huius alumno Epiſcopus Norwicenſis (de quo latiùs infrà *parte* 6. *cap*. 4.) in Chronicis ſuccinctis dedicatis Eugenio Papæ: eſtque huius tenoris: „ Ioannes Epiſcopus ſer- „ uus Seruorum Dei dilectis Filiis Priori , & Fratribus Monaſterij Or- „ dinis Beatæ & Glorioſæ Virginis Mariæ de Monte Carmelo Oxo- „ nienſis, Linconienſis Diœceſis, ſalutem & Apoſtolicam benedictionē.

„ Inter

Digitized by Google

„ Inter cæteros Ordines in agro Eccleſiæ plantatos,ſacrum veſtrum Or- „ nem,ſuis exigentibus meritis,gerentes in viſceribus charitatis,ad ea vigi- „ lanter intēdimus,ac operam ſolicitam impartimur,per quæ ſtatus eiuſ- „ dem Ordinis ad diuini nominis gloriam,& exaltationem Catholicæ fi- „ dei,& honorem eiuſdem Ordinis, proſperis ſemper ſucceſſibus affluat, „ tranquillis foueatur euentibus,& continuis proficiat incrementis; Sanè „ chariſſimi in Chriſto Filij noſtri Eduardi Angliæ Regis illuſtris petitio „ nobis exhibita continebat, quòd ipſe ad Fratres Ordinis veſtri,obtentu „ glorioſæ Virginis Mariæ(cuius dictus Ordo vocabulo inſignitur)ſpe- „ cialem gerens deuotionis affectum,dum quoddam periculum ſibi pro- „ ſpexerat imminere,totius deuotionis prōptitudine votum vouit: quòd „ ſi eius precibus liberaretur à periculo ſupradicto, viginti quatuor Fra- „ tribus dicti Ordinis Oxonij ſtudentibus de loco & ædificiis competen- „ tibus,ac vitæ neceſſariis prouideret. Cuius votum Dei Genitrix glorio- „ ſa benignè ſuſcipiens eumdem à prædicto periculo liberauit *&c.* Da- „ tum Auinione 3.Idus Martij Pontificatus noſtri anno ſexto. „ De hac re ſcribit Bzouius ad annum 1314. vbi de Eduardo ſecundo inter alia num.6. hæc habet: „ In maiores, *inquit*, ſe poſtea Eduardus anguſtias „ coniecit. Domi itaque à Principibus, foris à Scotis impugnatus,habuit „ quo angeretur.Scoti enim ex inteſtinis Anglorum diſcordiis ſumpto a- „ nimo, in Angliam violentis impreſſionibus per hæc tempora incurre- „ runt,quos dum reprimere conaretur Eduardus, inſignem & memora- „ bilem ſemel atque iterum exercitus ſui cladem accepit; & ægrè qui- „ dem ſuæ ſaluti fugâ conſuluit .Hic, cùm prioris illius infauſti prælij diſ- „ ficultate premeretur, Diuæ Dei parenti Mariæ Virgini religioſâ ſpō- „ ſione vouit,ſe in Chriſti, & illius honorem Ædes conſtructurum, vbi „ viginti quatuor Carmelitis, qui rei Theologicæ operam darent, ido- „ neos ſumptus ſuppeditaret,ſi ab imminente calamitate eriperetur. Ab „ hac, Dei benignitate,& Virginis Matris interceſſione ereptus, ſponſio- „ nem deuotam repræſentauit,Ædeſque illas votiuas Oxonij conſtruen- „ do voto ſe liberauit.„

Eduardus Rex Angliæ inuocans B. Virginem Carmelitanam à periculo liberatur.

Propterea huic Ordini Oxonij collegium ſtudiorum fundat.

522. *Eduardus* ille Scapulari *Carmelitico* amictus (vt paſſim referunt hiſtorici noſtri) fuit Ordini huic addictiſſimus, ſicut & eius Pater, etiam Eduardus: qui plura huic Ordini fundauerunt Cœnobia, vti videre licebit *in Annalibus Ordinis*, & *in Elencho Monaſteriorum Angliæ*. Poſterior quoque Cōfeſſarium habuit ex hoc Ordine Richardum Blitonium Angliæ Prouincialem, ſibi chariſſimum, ſicuti eiuſdem ſucceſſor Ioannem Bloxanum, qui etiam pro eodem honoratiſſimas obiuit legationes. Quia autem plures fuerunt Eduardi Angliæ Reges, eos à quibuſdam non benè diſtinctos,illuſtrat Antiquitatis eruendæ ſtudioſiſſimus Theophilus Raynaudus *in libro de Scapulari Partheno-Carmelitico* a vbi, cùm dixiſſet de prioribus tribus Eduardis, hæc ſubiungit de duobus aliis: *Poſtquàm verò Angliam tenuēre Normanni,noua ſeries Eduardorum eſt inchoata; in qua primus obiit*

a Par.2. quæſt.8,

Digitized by Google

anno 1307. *Eius filius Eduardus ſecundus, præ adamantinâ patientiâ Martyr habitus, is eſt quem Palæonydorus in hac Eduardorum ſerie, rectè nominauit ſecundum. Vixit autem tempore Ioannis XXII. cuius Diploma, ad hunc Eduardum, exhibet Cherubinus, præfixâ hâc inſcriptione;* CHARISSIMO IN CHRISTO FILIO, EDVARDO II. REGI ANGLORVM ILLVSTRI. Bini iſti Eduardi, pater & filius, à quibuſdam, habito reſpectu ad tres præcedentes, non malè nuncupantur Quartus & Quintus: & ſic inter eos ſublata erit confuſio.

523. Anno ſalutis 1330. ſtupendum valde, non vnicum, ſed multiplex miraculum contigit in Sabaudiæ agro Viuonenſi, vt Nerimbergius, loco infra citando, habet, (Lezana autem nuncupat Vicinouenſem & Viconouenſem:) eſtque huiuſmodi: „ Antonius Cambianus, „ quodam die arabat in campo paululùm diſſito extra muros Vicinoui, Oppidi pertinentis ad Illuſtriſſimos de Rouera in Pedemonte. „ Immobiliter verò reſtantibus bobus, etiam omni vi fruſtra adhibitâ, agricola ſtupens, propiuſque accedens, videt è terra exurgere ſtatuam „ paruam, ſed pulchram Beatiſſimæ Virginis MARIÆ puerum IESVM in „ brachio dextro tenentis, ac genuflexus humiliter veneratus eſt. Ea delata fuit ad Eccleſiam S. Bartholomæi in dicto Oppido Viconoui, & honorificè collocata in quodam tabernaculo. Sequenti die rurſus inuenta „ fuit in eodem campo: & relata ad eamdem Eccleſiam. Tertiâ denique „ die non reperta in illa Eccleſiâ, viſa rurſus fuit in illo campo, non quidem in terra, vt aliis diebus, ſed eleuata in aëre. Audito tanto prodigio, „ Clerus cum populo proceſſionaliter eò perrexit: omnibuſque ſtupefactis, & præ deuotione lacrymantibus Rector prædictæ Eccleſiæ obtulit tabernaculum: in quod imago iſta, ex aëre paulatim deſcendens, ſe „ dimiſit. Ibidem per Dominum de Rouera mox conſtructa fuit Eccleſia: & aliquamdiu poſt tradita Religioſis Ordinis noſtri. Anno 1498. ad „ inſtantiam Domini Cardinalis Dominici de Rouera ab Alexandro „ VI. ſummo Pontifice ſeparata fuit ab Eccleſia Parochiali ſucceſſu temporis adiunctum fuit Monaſterium, quod inter varias fortunæ ſortes „ perſtitit auxilio Deiparæ: quæ ibi crebris miraculis clara, continuâ populi deuotione colitur „. Ita refertur *in Annalibus Ordinis ad dictum annum* 1330. & paulò ſtrictiùs *in Trophæis Marianis* Euſebij Nerimbergij *libro* 5. *cap.* 26.

Miraculũ multiplex circa Imaginem D. Virginis.

Qua cum Eccleſia & Monaſterio cedit Ordini Carmelitarum.

524. Anno reparatæ ſalutis 1349. Henricus de Flandria Dominus temporalis de Lieckercke cum ſuis fratribus militibus Scutiferis, *Societatis de mula dictæ*, inſignem quamdam Capellam conſtruxerunt in ſua ſilua Lieckerkana: & aliquot poſt annos etiam Monaſterium ædificatum fuit ſub titulo DOMINÆ NOSTRÆ AD MVLAM: quod poſtmodùm deſtructũ, & Aloſtum tranſlatum fuit. Eccleſia, ſeu Capella ſemper perſtitit, & magno populi confluxu frequentatur, præcipuè feſto Annuntiationis, & per octo dies ſequentes. In Bulla, ſeu litteris Apoſtolicis Leonis Decimi, datis Romæ anno 1517. quæ aſſeruantur in Caſtro Lieckerkano cauſa fundationis,

Digitized by Google

tionis, & origo deuotionis hæc refertur: „ Ex Patrum ad poſteros tranſ-
„ latione comperitur, quòd aliàs tunc Dominus temporalis dicti loci de
„ Lieckercke eiuſque tres fratres, tunc in humanis agentes, Orthodoxæ
„ fidei, & Chriſtianæ Religionis inimicos debellaturi, vltramarinas partes
„ cum vexillo B. Virginis petierant, ac eiuſdem B. MARIÆ Virginis, quæ
„ eis, debellare volentibus ſuper mula alba ſedens, in aëre miraculosè ap-
„ paruerat, ope & auxilio, vt piè creditur, de Orthodoxæ fidei, & Chri-
„ ſtianæ Religionis inimicis huiuſmodi victoriam reportauerāt, ac deinde
„ ad patriam incolumes redierant, votum per eos antea emiſſum, quòd
„ ſi ad domos ſuas incolumes redirent, vnam domum ſub inuocatione
„ B. MARIÆ Virginis huiuſmodi de Mula in ſuis dominiis pro vno Prio-
„ re, & nonnullis Fratribus dicti Ordinis conſtrui, & erigi facerent, ac de
„ bonis, eis à Deo collatis, competenter dotarent. „ De ſingulari deuo-
tione quæ ab antiquo ibi viguit, & miraculis ibidem patratis, hæc in iiſ-
dem litteris Pontificiis commemorantur: *Altiſſimus, eiuſdem B. MARIÆ ſuæ Genitricis interceſſione, Chriſti fidelium ad domum B. MARIÆ huiuſmodi confluentium, ſuffragia & preces exaudiens crebra operatus fuit miracula, prout nouiſſimè puero ſeptem annorum lumen, quo à natiuitate carebat, tribuere, nec non cuidam mulieri Catharinæ nomine ſex vel ſeptem annis antea infirmæ, quæ ſe eidem B. MARIÆ Virgini vouerat, ad dictam domum coram Imagine eiuſdem Virginis delatæ priſtinam ſanitatem, non abſque loci huiuſmodi exaltatione, & totius populi ſpirituali conſolatione reſtituere dignatus eſt.* Annis ſuperioribus locus ille, ex ſuo ſitu ad deuotionem ad ſolitudinis amorem excitans, per V. P. Liuinum Caniſium, Priorem Aloſtanum, Belgicæ Exprouincialem, adaptari cœptus eſt in Conuentum Eremiticum; adiectâ Eccleſiæ notabili parte, & conſtructis ædificiis, ac cellis Eremiticis. Atque ita deuotio aucta fuit & varij ſe ibi remedia aut leuamenta in infirmitatibus, ſpecialiter febribus recepiſſe, teſtati fuêre. Caſibus autem ſpecialibus, nondum authoritate Ordinariorum examinatis, & probatis, referendis hic ſuperſedemus.

B. Virgo MARIA *apparet mulo inſidens.*

Propterea conſtituitur Conuentus ſub illo nomine

Miracula ibi facta relata in Bulla Leonis X.

525. Circa annum Chriſti 1351. cum Carmelitana Religio magnis premeretur anguſtiis, S. PETRVS THOMAS, tū Procurator Generalis Ordinis, pius alumnus matri compatiens, ipſâ nocte Pentecoſtes preces fundens ardentes ad Beatiſſimam Virginem MARIAM, vt ſolito adeſſet fauore, & patrocinio; eiuſdem reuelatione de Religionis ſuæ perpetuâ conſeruatione certior factus fuit. Hiſtoria ex Ioanne Hildesheim habetur hic ſuprà *parte primâ ſub finem Breuiloquij Tripartiti;* *a* etiam eiuſdem mentio facta fuit *parte 2. cap. 2.* *b* Idem Sanctus circa annum 1364. fundator primus extitit Theologicæ facultatis in peramœna, & celebri Italiæ Vrbe Bononienſi, prout tabulæ, & vetuſti libri iſtius Vniuerſitatis teſtantur his verbis: *Ad fundandum, & inchoandum Bononienſe ſtudium Theologicæ facultatis, ex diuerſis mundi partibus huc acceſſerunt viri ſacræ Lectioni dediti, & in lege Domini eruditi, Doctores vtiq; Theologi, ſcientiâ, moribus, & virtutibus inſigniti, quorū*

a Nu. 145. 147.
b Nu. 189.

S. Petrus Thomas *Fundator primarius Vniuerſitatis Bononienſis.*

 Magiſtro-

Digitized by Google

Magiſtrorum nomina, digna memoriâ, ſunt iſta. Magiſter Petrus Thomas, natione Aquitanus, tunc Dei gratiâ Patriarcha Conſtantinopolitanus, Ordinis S. MARIÆ *de monte Carmelo, miraculis clarus*; Ibidem etiam alius ex hoc Ordine accenſetur *Magiſter Thomas de Padua Textualis eximius, & eloquentiâ clarus Ordinis Carmelitarum* &c. In fine ſubiungitur: *Hi omnes veluti nouem Muſarum imitatores almam Theologorum facultatem, & Vniuerſitatem inſtituêre: quorum omnium anteſignanus eſt Dominus* PETRVS THOMAS *Ordinis B.* MARIÆ *de Monte Carmelo.* Plura videri, circa hoc, poterunt, apud PP. Godefridum Henſchenium, & Lucam Waddingum. *a*

a In Notis ad vitã S. Petri Thomæ.

Andegaui Sacellũ B. Virginis de recuperãtia *miraculis celebre.*

526. Tempore Clementis Papæ VI. circa annum 1351. Carmelitæ iampridem incolẽtes ſuburbia Andegaui in Gallia, intra inclytæ Ciuitatis iſtius mœnia recepti fuêre, vt habetur ex Bulla dicti Pontificis an. 1352. conſignata & ſucceſſu temporis amplũ, ac amœnum ibi Cœnobium cõſtruxerunt: in cuius Eccleſia extat Sacellum, Virgini Matri, vulgò *de Recuperantia,* dicatum: ob miracula, quæ frequenter patrata fuerunt, fiuntque quotidie, inter Andinos percelebre. Appenſa fidelium vota, tanto numero, vt vix anguſti loci ſpatijs capi valeant, certam faciunt fidem emiſſis illic precibus Cœlorum Reginam propitiari, & cœleſtem opem piè ſupplicantibus non deeſſe. Nam inibi eſt contueri captiuorum vincula, rediuiuorum linteamenta, claudorum fulcimenta: multas, præterea cereas imagines, aliaque eiuſmodi indubitata ſuperni auxilij argumenta. Ita habetur *in Delineatione Prouinciæ Turonenſis cap.* 13. per R.P. Leonem quondam Prouincialem eiuſdem Prouinciæ. Ibidem etiam caſus mirandus commemoratur de Imagine lapidea Virginis Deiparæ, quæ ex illa Eccleſia per Caluiniſtas ſeculo ſuperiore proſtrata, ictibus appetita, cõtuſa, perque cœnum, & lutum raptata, tandem in flũmen demerſa, fluctibus innatans, ianuæ Sacelli Virginei appulſa fuit. In eadem illa delineatione *ca.* 14. (vbi de Cœnobio Turonenſi) ſcribitur de antiquo eius Eccleſiæ Sacello, vulgo *B.Virginis de pietate* nuncupato, miraculis famoſo: quod magno populi concurſu inuiſitur. De quo etiam Lezana *in Annalibus ad annos* 1288. *&* 1303.

Imago B. Virginis fluctibus ſupernatat.

527. Anno 1365. die 4. Octobris S. PETRO THOMASIO (de quo iam ſtatim) in exercitu Cruce ſignatorum Apoſtolico exiſtente Legato, Alexandria in Chriſtianorum poteſtatem redacta eſt, prout fusè deſcribitur in eius vita: & in Faſciculo temporum circa illum annum Wernerus Roleuinck ſic paucis annotat: *Alexandria, Ægypti Ciuitas opulentiſſima, à Petro, Ieruſalem Cypriq; Rege, capitur, B.* PETRO THOMÆ *Ordinis Carmeli Patriarcha Conſtantinopolitano, ac Sedis Apoſtolicæ pro Sancto paſſagio Legato, multum cooperante.* De iſto S. PETRO THOMA, eximio B. Virginis MARIÆ cultore, alia quædam ſubſequuntur infrà *par.* 6. *cap.* 3.

528. Circa annum 1374. Religio Carmelitana inuidiam paſſa æmulorum multis impetebatur calumniis, præſertim in Anglia. Eius impugnabatur

gnabatur Inſtitutio,& confirmatio, ac potiſſimùm intitulatio, tamquam non à MARIA Virgine Deipara,ſed Maria quadam Ægyptiaca, ex meretrice conuerſa, nuncuparetur *Ordo Fratrum B.* MARIÆ &c. Aſt mox inuocantibus præſto fuit remedium efficax, & patrocinium multiplex: primò quidem à celebri Vniuerſitate Cantabrigienſi per ſolemne illud Decretum relatum ſuprà *parte 2.cap.2.* a quo pronuntiatur,& declaratur; *Ordinem hunc titulo Glorioſæ Virginis* B.MARIÆ *Dei Genitricis ſpecialiter fore inſignitum.* Deinde à Summo Pontifice Vrbano VI. qui anno 1380. vt titulum Ordinis, à multis centuriis iam tum vſitatum,& à ſuis prædeceſſoribus quàmplurimis confirmatum, magis commendaret,& contradictores confunderet, *Omnibus Chriſti fidelibus, qui Ordinem,ſeu Fratres Ordinis Glorioſiſſimæ Dei Genitricis ſemperq́; V.* MARIÆ *de Monte Carmelo, nuncuparēt perpetuo conceſſit tres annos & totidem Quadragenas Indulgentiarum* : quas Sixtus IV. Iulius II. & Gregorius XIII. confirmarunt in Bullis de quibus ſuprà *parte 2. cap.2.&* 3. ac denique ab ipſa Ordinis Patrona, & benigniſſima Matre; cum enim Ceſtriæ in Anglia ſeculares quidam verbis iniurioſis inueherentur in Religioſos huius Ordinis; quòd nuncuparentur *Fratres B.* MARIÆ *Virginis de Monte Carmelo,* diuinitùs puniti fuerunt,nam multi eorum ſubitò moriebantur. Ordinata itaque fuit ſolemnis proceſſio,in qua cùm ſuo Ordine procedentes Carmelitę tranſirent ante quamdam ligneā imaginem B. Virginis MARIÆ, quæ in magna erat veneratione, ei ſe inclinantes,dicebant pleriquę AVE MARIA: ô miraculum! Imago eos,capite inclinato reſalutat, & digito extenſo ter dicit altâ voce: *Ecce ſunt Fratres mei.* Latiùs illud deſcribitur ab aliis, & quidem à Franciſco Potelio (de quo alibi b) in libro, *de origine, & antiquitate Ordinis Carmelitani, deq́; Confraternitate S. Scapularis, tractatu de miraculis B.Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo* c & à Lezana in libro *de ſingulari SS.Virginis* MARIÆ *patronatu & patrocinio* d vbi & hos ſubiicit verſus:

Icone dum coram, repræſentante Mariam,
Dicens Angelicam Carmeli turba ſalutem
Cantat AVE; *ſanctamq́; humili ceruice ſalutem*
Reddit, Imago manum ter dirigit, atque loquelam:
Ecce mei Fratres, inquit, &c.

Carmelitana Religio impugnatur in Anglia.

a Nu.190.

Multipliciter defenditur.

Per Vniuerſitatem Cantabrigienſem, & Summum Pontificem.

Ac B. V. Mariam.

b parte 4. c 3. & p.6. c 6.

c Miraculo 10.

d Cap. 5. n 3.

Digitized by Google

CAPVT XXXIV.

Miracula quædam in Sacratiſſimo Euchariſtiæ Sacramento ſub finem ſeculi 14. patrata commemorantur.

529. ANno 1381. feriâ quartâ poſt Paſcha, Norlingæ in Germania grande contigit miraculum, meritò hic referendum; ratione Conuentus Ordinis noſtri ibidem in rei memoriam ædificati (propter eamdem etiam cauſam alia ſimilia ſubnectuntur) Sacerdos quidam Corpus Domini pro viatico detulerat ad infirmum, iacentem in cubiculo ſuperſtrato fornicibus: qui, antequam SS.Sacramentum porrigeretur ęgro, ſubitò rupti fuêre: ipſeque Sacerdos cum aſtantibus cadit, & euerſo Ciborio quædam Sacræ Hoſtiæ particulæ decidunt. Ne igitur Sanctiſſimũ Sacramentum ſub terra remaneret occultatum, totus Clerus, cum vniuerſo Ciuitatis populo, ad dictum locũ accedit, ſumma cum reuerentia quæſiturus quod perierat. Et cùm omnes particulæ præter vnam eſſent in vētæ, illa verò adhuc deſiderata nullo modo eſſet inuenibilis, facto igne, & ligna, & terram, & quidquid præſens in eodem fuit loco, in cineres redegêre. Quo facto rurſum quærentes, inuenerunt particulam illam deſiderabilem adeò incorruptam, atque illæſam, ac ſi illam Sacerdos iam iam ex Ciborio ſumpſiſſet. Et cùm locus ille poſtmodùm pro deſerto haberetur, contingeretque quòd cuſtos armentorum ſæpiùs cum bobus, vaccis, aliiſque pecoribus tranſiret, nullum horum vmquam dictum locum aut tangere, aut tranſire, multò minùs deſuper comedere voluit. Vnde locus incepit haberi miraculoſus, ita vt paulò poſt ibidem extructum ſit paruum Sacellum, in quo Omnipotens Deus multa operatus eſt miracula: quorum famâ Chriſti fideles commoti, de longinquo turmatim, ac proceſſionaliter eò confluebant, ſua vota Deo perſoluentes, & gratiam recipientes; quorum largis eleemoſynis poſtmodum præfatum Sacellum in amplum conuerſum eſt templum: fuitque adiunctum Cœnobium, traditum Religioſis huius Ordinis Carmelitani. Altare autem Saluatoris, ſeu SS.Sacramenti, conſtructum fuit in ipſo loco miraculi: & Conuentus ſemper dictus fuit, etiam poſtquam ab hæreticis occupatus, *Saluatoris Monaſterium*: de quo latiùs ſcribitur in Annalibus Ordinis ad præfatum annum.

Inſigne miraculum in SS.Sacramento Norlingæ.

Ibi exſtruitur Eccleſia cũ Monaſterio pro hoc Ordine.

530. Poſt octodecim annos (1399.) Poſnaniæ in Polonia aliud celeberrimum in Sacroſancto Euchariſtiæ Sacramento euenit miraculum, non vnum ſed multiplex, relatum à Bzouio, Spondano, Lezana in Annalibus

nalibus ad annum Chriſti 1399.& 1414. En hic hiſtoriæ Synopſim. Perfidi quidam Iudæi per ſacrilegam ancillam Chriſtianam tres acceperant Hoſtias conſecratas: quas cum,diabolico perciti furore,cultris, & pugionibus perfoderent,largiſſimè ſacer cruor effluxit, cameræ columnas, parietes,& pauimentum perfudit,& perditiſſimi nebulonis, qui primus aggreſſus fuerat, faciem copioſè reſperſit, illiq́ue ita fortiter adhæſit, vt nullis artibus ablui,aut detergi potuerit.Impij homines, nè perpetratum ſcelus innoteſceret,nihil non tentabant vt Sacras Hoſtias abſconderent. Decreuerunt itaque extra ciuitatem in prati, ſeu paludis fouea eâs demergere,ac luto obruere. In itinere languidus ſubitò ſanabatur,& alius agonizans reuiuiſcens,Chriſtum tranſiiſſe conclamabat.Obſtinati Iudæi nec illis moti pergunt,& in deſtinato loco ceſpitē eruentes,in foſſam SS.Sacramentū proiecerunt.Mox tres illæ Sacræ Hoſtiæ in altū eleuatæ volitare in aëre cœperunt,inſtar candidiſſimorum papilionum. Id vidit puerulus, ibi poſitus ad cuſtodiendos boues, qui in genua procumbebant, quaſi adorantes corpus Chriſti; & idem ipſe fecit:ac patri poſtmodùm ſuperuenienti rem enarrauit: qui etiam paulò poſt boues in genua iterum procūbere,volitantibuſq́ue ſuper paludes Hoſtiis tamquàm adorationis cultum exhibere conſpexit. Eo miraculo perculſus ad vrbem pergens prodigium indicauit Magiſtratui: à quo, vt delirus,in carcerem conicitur: at inde mirabiliter ereptus ſe iterùm ſiſtit Magiſtratui, à quo monitus fuit Parochus,& per eum Epiſcopus:qui cū Clero proceſſionaliter ad locū perrexit,ac ſacra pignora excepit,& in Eccleſia Parochiali depoſuit: ea ibi relinquenda contendebat Magiſtratus: Patres autem Dominicani, è quorum Eccleſia Sacræ Hoſtiæ illæ furtim ſublatæ fuerunt, vt ſuas prætendebant. Litem diremit Chriſtus,dum, etiamſi in Parochialis Eccleſiæ clauſo tabernaculo, diligenter cuſtodirentur, in loco tamen inuentionis ſemper ſpectandas ſe exhibuerunt: & propterea, ceſpite eruto, ac loco purgato, ſacellum ibi pro tempore erectum fuit: donec aliquantò poſt Vladiſlaus Rex Poloniæ Eccleſiam ibi Regiâ magnificentiâ dignam cōſtrui curaret:cui etiam anno 1414 Monaſterium,redditibus dotatum,adiecit,& Religioſis noſtris Carmelitis donauit: vt quemadmodùm filius in Venerabili Sacramento,ita & Sanctiſſima eius Mater vno eodemq́ue loco in hoc Ordine,(cuius ſingularem protectionem gerit,)honoretur.Latiùs iſta deſcribuntur à præfatis ſcriptoribus,potiſſimum Bzouio ad dictos annos: vbi etiam plurima habet de liberatis ab aquarum ſubmerſione, ereptis è periculo ignis,ex variis infirmitatibus ſanitati reſtitutis, cœcis illuminatis,& reſuſcitatis mortuis.

Aliud celeberrimum & multiplex miraculum in SS. Eucharistia.

Cuius honori Ecclesia & Cœnobium fiunt, & huic Ordini traduntur.

521. Sub idem tempus (nempe circa annum 1400) dum Brabantiæ Ducatum adminiſtraret Ioanna Vidua Wenceſlai & Burgundiæ Ducatu ſimul ac Flandriæ Comitatu potiretur Philippus Audax, prodigium accidit mirabile in Eccleſia Parochiali de Boxmeer, (quod eſt Dominiū celebre ſitum inter Brabantiam, Cliuiam, Ducatum Gelriæ,ac ditionem

Cucken-

Digitized by Google

Sub miſſa Sacerdotis dubitantis de veritate corporis & Sanguinis Chriſti cõtentum in calice mutatur in ſpeciẽ ſanguinis & ebuliit.

Cuckenſem, illiſque conterminum,ac ab eis independens, olim Diœceſis Leodienſis,nunc verò Ruræmundenſis) ſacerdos ibi celebrans poſt conſecrationem calicis de veritate Corporis & Sanguinis Chriſti præſentis cùm dubitaret,illicò contentum in calice, ſpecies nempe vini mutatæ ſunt in ſpecies ſanguinis,& ebulliendo extra calicem, pars effuſa eſt ſuper corporale.Sacerdos vehementer perterritus, cùm culpæ veniam deprecatus eſſet, pars in calice ſubſiſtens rediit ad primam vini ſpeciem: effuſa verò permanſit non ſolùm per corporale diſperſa, & colore rubro conſpicua, ſed etiam concreta ad nucis myriſticæ,ſiue auellanæ quantitatem, atque ita permanet in hodiernum vſque diem. In rei memoriale ibi aliquantò poſt fuit inſtituta Confraternitas Venerabilis Sanguinis Chriſti,fundatæ Miſſæ,erecta altaria,& fabricatum tabernaculum. Sacrum iſtud pignus aliquamdiu collocatum fuit in Sacrario, ſeu tabernaculo,in quo SS. Sacramentum aſſeruatur. Theca affabrè elaborata, deaurata, in qua etiam nunc reconditur, facta fuit anno 1482, vti indicat hæc inſcriptio. *D. Gerardus de Meer Canonicus Zutphanienſis me fieri fecit & dedit anno* 1482. Eſt & alia maior argentea, donata ab Excellentiſſimis DD.Comite & Comitiſſa (de quibus ſtatim infrà) & in ea circumfertur Venerabilis Sanguis ille in proceſſionibus. Quoad fundationes ad honorem miraculoſi ſanguinis ibi factas,Anno 1499. Petrus Blitterſuick, Droſſardus in Caſtro Halendonck in Sambeck, legauit Fraternitati V.Sanguinis medium maldrum ſiliginis. Ann. 1504. Henricus van Homerſum pro vna miſſa hebdomadatim conſtituit eidem Fraternitati V.S.quatuor maldra Siliginis. Anno 1508. Domicella Barbara ab Aſſelt Genepenſis donauit dictæ Fraternitati V. Sanguinis duodecim iugera terræ. Eiuſmodi pia legata facta ſunt ab aliis pluribus,prout fidem faciunt litteræ Scabinales.Anno 1522. cùm Eccleſia illa aucta eſſet vno choro, ſeu ſacello,Boream verſùs, ædificatum ibi fuit Altare, poſtmodùm conſecratum in honorem Venerabilis Sanguinis per D. Georgium Syluium Suffraganeum Leodienſem. Succeſſu temporis dictæ Eccleſiæ de Boxmeer adiectus etiam fuit alter chorus, ſeu Sacellum,meridiem verſùs,diciturque chorus SS. Sanguinis: in quo R.D. Antonius Peelen,(de quo ſtatim)anno 1633 nouum altare ad honorem V. Sanguinis erigi,& per Reuerendiſſ. Iacobum à Caſtro Epiſcopum Ruremundenſem conſecrari curauit:& ſimiliter nuncupatur Altare Sanctiſſimi Sanguinis: ac ſupra illud,in tabernaculo, pretioſa, & ſacra illa Gaza reconditur. Solemniſſima peregrinatio Dominicâ infra Octauam Corporis Chriſti ab immemorabili tempore facta fuit, prout ex antiquis ſcriptis habetur,& vſque ad hæc tempora continuatur:ad quam confluit maxima hominum multitudo, ex partibus Brabantiæ, Gelriæ, Cliuiæ,& Hollandiæ,atque vicinis ſub ditione hæreticorum ſitis. Deuotionem auxerũt relata inde beneficia,etiam noſtris temporibus,potiſſimũ à tempore erecti noui iſtius chori,ſiue Sacelli,& altaris,vbi modò recolitur, prout ex variis inſtrumentis ac authenticis teſtimoniis comprobatur.

Erigitur Confraternitas Venerab. Sanguinis & fiunt variæ fundationes.

Solemniſſima peregrinatio eo fit.

Inter

Digitized by Google

Inter alia, anno 1633. puella nobilis ex Gennep, oppido vicino, ab vlcere incurabili ſubitò curata fuit. Anno 1642. filia Neomagienſis paralytica, & muta, vecta ad Eccleſiam Boxmeranam, coram Venerabili Sãguine mox conualuit. Anno 1644. filius cuiuſdam Capitanei Geltienſis, fluxu ſanguinis laborans per plures annos, ibidem ſubitam conſecutus eſt ſanitatem. Hactenus relata ſunt ex monumentis dictę Eccleſiæ Boxmeranæ, deſumpta per R. D. Antonium Peelen, ibidem annis plurimis Paſtorem, ac per diſtrictum Cuyckenſem Decanum: & eius teſtimonio confirmata. Notabile quoque eſt id, quod anno 1639. accidit in quadam notæ pietatis fœmina in Gemert. Annis multis torquebatur dolore dentium adeò graui, vt quandoq; ſui impos & inſtar amentis eſſet, & noctu prope eam puellæ aliquæ vigilare deberent, ne ſibi nocumentum inferret. Interea curauit ſibi extrahi dentes aliquot, & varia adhibuit medicamina: ſed fruſtra. Dicto autem anno, cum per menſem integrum, ſine intermiſſione cruciatus eſſet intenſior, & intolerabilior, Sabbatho poſt feſtum Corporis Chriſti, mota deuotione erga Sacrum Sanguinem in Boxmer, vouit ſingulis annis in præcipua ibi ſolemnitate (Dominica infra Octauam Corporis Chriſti) eò peregrinari; eâdemque illâ die curauit præparari currum, quem cum aſcendiſſet, & iam progredi cæpiſſet, eo ipſo momento omnis dolor à dentibus penitùs receſſit. Ipſa cum gratiarum actione deuotionem ſuam peregit, & annuatim cõtinuauit, nec hactenus vmquam dolorem aliquem ſenſit: prout fidem facit inſtrumentum notariale confectum Mechliniæ anno 1655. quo illa ſub iuramento coram teſtibus certificata fuère.

Beneficia ſanitatum inde relata.

532. Anno Domini 1652. Excellentiſſimus D. Albertus Comes de Monte &c. Supremus Dominus Boxmeræ, & Excellentiſſ. Magdalena Comitiſſa &c. coniuges ibi Ordini noſtro pro Prouincia Belgica fundauerunt Conuentum nuncupatum *Monaſterium SS. Sacramenti*, conſtructum propè dictam Eccleſiam: quam etiam, cum omnibus ornamentis, reditibus, & beneficiis, nec non ſacrâ illâ Gazâ Venerabilis Sanguinis, dicto Conuentui adiunxerunt, & in perpetuum donauerunt, conſentiente, & approbante Illuſtriſſimo D. Andreâ Creuſenio, tunc Epiſcopo Ruremũdano (de conſilio RR. DD. Canonicorum ſuorum, & præhabitis conſultationibus variis Doctorum Louanienſium) nunc Mechlinienſi Archiepiſcopo. In Bulla, ſeu Literis, ipſius vnionis Eccleſiæ iſtius cum Cœnobio congruentia, vtilitas, & neceſſitas luculenter declarantur: Eſt autem locus ille incluſus, & circumdatus terris, ſeu ditionibus, ſubiectis hæreticis, in quibus exercitium Orthodoxæ Religionis nullum permittitur. Idcircò Catholici vndique, ex partibus circumuicinis, atque etiam ex locis diſſitis hæreticorum dominiô mancipatis, ad dictam Eccleſiam confluunt: & Religioſi ibi habitantes eos concionibus, & catechiſmo inſtruunt, in fide confirmant, Sacramenta illis adminiſtrant, aliaque pietatis officia præſtant.

Monaſterium Ordini huic ibi ædificatum.

Digitized by Google

ſtant. Ita vt in tota illa Prouincia noſtra vix ſit Conuentus, vnde nūc fructus vberior promanet.

533. De alio valde celebri miraculo in SS. Euchariſtiæ Sacramento, quod Pariſiis contigit anno 1290. & in rei memoriam conſtructis ibi Eccleſia, ac Monaſterio, Ordini noſtro traditis, dictum eſt capite præcedenti a. Et quia de miraculis in SS. Euchariſtia patratis hic egimus, commemorandum quoque, quod in Hiſpania in Cœnobio noſtro Valentino Prouinciæ Aragoniæ mirabilis quædam hoſtia conſecrata, fuerit à multis ſeculis incorrupta. In cuius memoriam hiſce temporibus Hoſtia alia cōſecrata ponitur in pectore Imaginis Dei Genitricis, repertæ ſub quadam campana (quæ etiam ibi habetur) & in peruigiliis Feſtorum ipſius Virginis, præcipuâ deuotione frequentatur. Ita refert Lezana, *in Appendice ad tomum 4. Annalium b.* Ex Eſculano *in Hiſtoria Valentiæ.* c

a Nu. 508. *Hoſtia conſecrata multis ſeculis incorrupta.*

b Ad an. 1307.
c Par. 1. l. 5. cap. 9.

Miraculū ad demonſtrandum veritatem Corporis Chriſti in SS. Euchariſtia.

534. Occaſione dictorum opportunè hic referendum videtur aliud valde inſigne etiam pro Venerabilis Sacramenti veritate firmanda, quod noſter Waldenſis, magnæ authoritatis vir, *tomo 2. de Sacrament.* veluti teſtis oculatus, ſcriptis tradidit, præmittens hæc verba: *Hiſtoriam refero, quam præſens vidi oculis carnis meæ, eſtque iſta.* „ Sartor quidam ex partibus Wigorniæ, in hæreſi deprehenſus, Londini in Eccleſia Cathedrali S. Pauli, coram Cantuarienſi Antiſtite Thoma Arundinel, filio & fratre Comitū, atque aliis Angliæ proceribus (ipſoque Thoma Waldenſi) poſt varias intertogationes de fide Euchariſtiæ, iuſſus facere reuerentiam Sacræ Hoſtiæ, reſpondit blaſphemus, verè (inquit) dignior eſt aranea reuereri. Ac ſtatim de alto culmine tecti deſcendens ingens & horrida viſu aranea, ad os blaſphemi, directo filo peruenit: & polluta labia ingredi tentabat: vixque multorum manibus prohiberi potuit. „ Ita Waldenſis. Illud etiam ab aliis multis refertur.

VValdenſis tō. 2.

535. Variis etiam in locis aliis, ſub eadem tempora, admiranda prorsùs patrata ſunt miracula in Sacerrimo Euchariſtiæ Sacramento. Adhuc duorum ſtrictim mentionem feciſſe iuuabit. Ioannes Gerbrandus de Leydis Batauus, celebris ſcriptor noſtri Ordinis, Conuentus Harlemenſis alumnus, *in Hiſtoria rerum Belgicarum libro 28. cap. 10.* refert, quomodò anno 1345. Amſtelrodami in Hollandia Sacra Hoſtia in mediis flammis illęſa perſtiterit. Poſt annos viginti quinque nempe 1370. Bruxellis in Brabantia notiſſimum id per totum Belgium accidit in tribus Sacris Hoſtiis è quibus copioſè ſanguis effluxit, dum à perfidis Iudæis confoderentur cultellis. Eæ ſumma cum veneratione aſſeruantur Bruxellis in regio, ac magnifico Sacello Eccleſiæ primariæ SS. Michaelis & Gudulæ, atque annuè Dominicâ 3. Iulij & octiduo ſequenti incredibili populorum concurſu recoluntur. Contigerunt præfata iis ferè temporibus, quibus veritatem corporis Chriſti Witcleffiſtæ (Lutheri & Caluini in hoc prodromi) impugnabant. Cum tamen inter cætera Chriſtianæ fidei myſteria illud

Ex Sacris Hoſtiis ſanguis profluit.

firmetur

Digitized by Google

firmetur clariſſimis Sacræ Paginæ teſtimoniis, perpetuâ Eccleſiæ traditione, & vſu, Sanctorumque Patrum, ac Doctorum, à temporibus Apoſtolorum ad hæc vſque tempora, vnanimi doctrinæ conſenſu: prout luculenter demonſtrat Eminentiſſimus Cardinalis Bellarminus *a* ſcribens de veritate corporis Chriſti in Euchariſtia, & paſſim alij Theologi. Vt mirùm ſit, tam manifeſtam veritatem in dubium reuocari ab hæreticis, quos vnico hoc ineluctabili nexu conſtrictos tenemus. Subſtantiam panis & vini in corpus & Sanguinem Chriſti conuertere potuit Deus; quippe qui ex nihilo cuncta creauit, nec quidquam eius effugit Omnipotentiam; quia *non erit impoſſibile apud Deum omne verbum.* Et ſanè dubitare, an Deus id poſſit, ſtolidum nimis, ſi non dicam impium; cum etiam naturaliter nigra vacca, vel ouis, viridia gramina, vi caloris in ſtomacho, & hepate, conuertat, exiguo temporis ſpatio, in rubrum ſanguinem, oſſa, &c. Et in vitibus humor aqueus tranſmutetur in vinum, illudque potatum naturaliter conuertitur in ſubſtantiam hominis. Poteſt igitur id Deus. Porrò panem & vinū in vltima cœna Chriſtum in ſuum corpus & ſanguinem cōuertiſſe, & indies in ſacrificio Miſſæ reiterare, haud minùs certum, ex ipſiuſmet Veritatis clariſſimis verbis: *Hoc eſt corpus meum* (additurque pro maiori confirmatione, & nè ad alium ſenſum illa torqueantur) *quod pro vobis tradetur.* Et: *Hic eſt ſanguis meus* (ſimiliter ob eamdem cauſam ſubiicitur: *qui pro vobis effundetur*) nullum hic datur effugium. Quorum verborum ſenſus, de veritate reali corporis & Sanguinis Chriſti adeò eſt clarus; vt hæretici circa indiuiſibile veritatis punctum oberrantes, & illa offuſcare nitentes, ad ducentas eorum finxerint expoſitiones, ſeu potiùs deprauationes, prout notat idem Bellarminus *lib. 10. cap. 9.*

Inter myſteria fidei clariſſimis teſtimoniis probatur SS. Euchariſtia.

a Tom 2. controu.

Luc. 1.

536. Nec minùs perſpicua ſunt iſta: *Panis quem ego dabo caro mea eſt.* *b* quæ, vt ſonant, ſemper intellexit Eccleſia (*columna, & firmamentum veritatis*) in qua iugiter fuerunt aræ, & Sacerdotes; Apoſtoli ſcilicet, cæterique Doctores, vt S. Dionyſius Areopagita, S. Cyprianus, S. Athanaſius, S. Baſilius, S. Chryſoſtomus, S. Cyrillus, S. Hilarius, S. Hieronymus, S. Ambroſius, S. Auguſtinus, S. Gregorius, aliique innumeri, qui omnes fuerunt Sacerdotes, & conſequenter obtulerunt ſacrificia. Hæc obiter, & occaſionaliter, propter ante dicta: nunc ad pertexendam hiſtoriam noſtram pergamus.

b Ioan. 6.

Digitized by Google

CAPVT XXXV.

Præcipua quædam Carmelitanæ hiſtoriæ puncta ab anno 1400. *ad* 1500. *Summatim traduntur.*

537. SVb initium ſeculi iſtius nedum Ordinem hunc,ſed & Eccleſiam vniuerſam viri præſtantiſſimi exornabant:illuſtriores erant Thomas Waldenſis Anglus, orthodoxæ fidei propugnator, contra Wicleffiſtas,& Huſſitas, ſtrenuiſſimus: cuius Opera Martini V.authoritate comprobata fuêre. Gualterus Diſſe etiam Anglus ab Vrbano VI. & Bonifacio IX.Summis Pontificibus miſſus Legatus ad regna Hiſpaniarum:diem extremum clauſit anno 1404. Benedictus de S. Fide Anglus quoque, etiam Pontificiis Legationibus functus,Philippus de Sicilia,ſeu Ferrario,ex Prouinciali Siciliæ Epiſcopus Pactenſis,ac deinde Agrigentinus,Ioannes Groſſius Prior Generalis electus anno 1389. obiit circa annum 1437. Michael de Bononia,ſeu Angrianus etiam Generalis,author celeberrimi iſtius Operis in Pſalterium, quod olim variis locis typis prodiit,ſub titulo *Authoris incogniti*, qui ad laborum præmia euolauit initiante hoc ſeculo, anno videlicet 1400. & alij plures qui, quorumque ſcripta referuntur à Trithemio,Eiſengrenio,Pitſæo,Poſſeuino & aliis.De iſtis,& aliis nonnullis adhuc agetur paulò latiùs in ſequentibus.

Viri illuſtres in hoc Ordine.

538. Tunc quoque variis in locis Ordo nouis coloniis auctus fuit, & quidem dicto anno 1400. in Prouincia Turoniæ Conuentu Viuonenſi, in Aquitania Cœnobio S. Antonij (de quo quædam *parte* 4. *cap.* 1.)in Apulia Bituntino, in cuius Eccleſia deuotiſſima Imago Deiparæ cernitur, in muro depicta,quam ingens numerus votorum adornat: in Siciliæ Monaſterio Synagrenſi ac Fluuij de Niſi, in horrida ſilua: *Quod Cœnobium*, (ſcribit Lezana ad iſtum annum) *mihi gratiſſimum; æmulatur enim Priſcorum PP. huius Religionis ſanctam mentem, qui populorum turbam fugientes Deum in ſolitudine quærebant.*

539. Bzouius in Annalibus *tomo* 15. & Gononus in Chronico Mariano *ad annum* 1405.ſcribunt de quatuor Venerandis Iconibus, ſeu imaginibus,olim à S Eliſabetha filia Regis Hungariæ, Lantgrauia Haſſiæ,& Thuringiæ dono datis filiæ ſuæ Sophiæ Duciſſæ Brabantiæ, maternæ pietatis hæredi,& aſſeclæ,quas ipſa charas ſanctaſque habuit. Duas ex illis ſortita eſt Brabantia: vna quidem Viluordiæ, olim & nuper miraculis clara,colitur in Eccleſia ſacrarum Virginum Carmelitiſſarum: altera verò,etiam

De quatuor venerandis Imaginibus SS. Virg. Mariæ à S. Elizabetha traditis Sophiæ filiæ.

Digitized by Google

rò, etiam miraculis celeberrima, in ſumma veneratione habetur Hallis Hannoniæ. Duæ autem tranſlatæ fuerunt in Hollandiam; alteraque Graueſandæ, Harlemij altera in Eccleſia noſtra Carmelitana conſtitutæ fuerunt. Ex quatuor igitur pretioſis iſtis gazis duas habuit Carmelitana Religio. De illâ Viluordienſi adhuc mentio occurret ſequenti capite.

540. Cùm autem de ſacris Deiparæ Imaginibus hic ſermo inciderit, ſuccinctè aliquot in Ordine celebres commemorabimus, de quibus agitur in Annalibus Ordinis *tomo 4. circa annum Chriſti* 1400. aliquantò ante, & poſt. Et quidem ad annum 1393. refertur fundatio Conuentus noſtri *de Marignano*, cuius Eccleſia olim dicta fuit, *Sancta Maria la oua* ob caſum notabilem, paucis hic annotandum; quòd ad pietatem non parum excitet. Cum puella quædam caniſtrum ouis plenum domum ſuam portaret, caſu iuxta Eccleſiæ ianuam confracta fuêre: puella tunc plangere, ob parentum timorem, & Beatiſſimam Virginem genuflexa pro remedio inuocare cœpit: audita eſt à piiſſima Virgine, & oua ſana reperta. *Ex Appendice ad tomum 4. Annalium.*

Oua fracta, inuocata Virg. Deiparâ, integra reperiuntur.

541. Proximo poſt anno (ſcilicet 1395. iuxta Bzouium) Cracouiæ per Vladiſlaum Regem Poloniæ Monaſterium Ordinis noſtri conſtrui cœptum eſt ſub titulo *Sanctæ* MARIÆ *in Arenis, cuius Eccleſia deuotiſſimâ Virginis Deiparæ Imagine, miraculis, ſeu gratiis receptis clarâ decoratur: ita vt Eccleſia hæc inter præcipua Cracouiæ loca numeretur.* Sic Lezana *ad annum* 1397. quo dictum Conuentum Ordini datum fuiſſe tradit. Et ad annum 1437. agens de Conuentu Iaſlenſi, etiam in Polonia, refert ibidem Imaginem Deiparæ Virginis ſculptam miraculis adeo celebrem, vt illuc quibuſdam feſtis tantus ſit concurſus ex Polonia, & vicina Hungaria, vt Oppidani pro victualibus neceſſariis prouidere vix poſſint tantæ aduenarum multitúdini, deuotionis cauſa ad noſtrum Conuentum concurrenti.

De duabus Imaginibus in Polonia magno populi cōcurſu celebratis.

542. Eſt etiam in Conuentu noſtro Algarenſi (ſcibunt alij Salgar) Prouinciæ Cathaloniæ, Imago Dei Genitricis, ibi inter rupes reperta, miraculis clara: ad quam proinde ex remotioribus etiam locis concurritur: vt *in iiſdem Annalibus ad annum Domini* 1404. ſcribitur. In Prouincia quoque Veteris Caſtellæ eſt Conuentus percelebris nuncupatus S. Pauli de Moralexa: vbi anno 1436. in Sacello SS. Virginis Deiparæ ſub titulo *ſubterraneæ* ipſa apparuiſſe fertur. Eſt ibidem eius Sacra Icon à Salmanticenſibus & Zamorenſibus, aliiſque circumuicinis, in ſingulari veneratione habita, & in neceſſitatibus veluti communis omnium Mater interpellata. *Ex iiſdem Annalibus ad annum Chriſti* 1315. Denique in præfata Appendice *ad annum* 1416. agitur de Conuentu noſtro Eſcazenenſi Prouinciæ Bæticæ valde famoſo, ratione Imaginis B. MARIÆ *de Luna* nuncupatæ. Cuius nomenclaturæ cauſam, & deuotionis originem hæc ibi refertur: Veniente Agaſone quodam poſt ſolis occaſum versùs terram illam, nōnulli ex mulis, quos ducebat, in quadam palude, propè Eſcazenam caſu merſi fuêre: triſtatur, & pro ipſis è cœno eripiendis Beatam MARIAM

De tribus aliis Imaginibus SS. Virg MARIÆ *in Hiſpania, per miracula, claris.*

Imago de Luna in Conuentu Eſcazenſi.

Virginem inuocat, dicens: *Vtinam Beatiſſima Virgo* MARIA *nunc Luna ſplenderet*. Adfuit tùm pientiſſima Virgo, &, Lunâ ſplendente, extraxit mulos,& ab eadem Beata MARIA loquente, de rubo admonetur,vt omnia prædicta populo Eſcazenenſi ilicò patefaciat. Agaſone autem ſtatim ad populum accedente, & omnia per ordinem exponente,homines illi eâdē horâ ad locum accedunt,& in rubo ſpecioſiſſimam quamdam Imaginem Beatæ MARIÆ Virginis inuenientes, Eremitorium ibidem ædificant; in eoque inuentam Imaginem collocant,& ex miraculo lunæ apparentis *Beatam* MARIAM DE LVNA vſquè in hodiernum diem appellant. Icon prædicta à tempore apparitionis vſque in præſens,magnis, & crebris coruſcat miraculis: ideoque continuis vigiliis,& orationibus à Populo Eſcazenenſi aliiſque finitimis colitur.Ibidem ſubditur fuiſſe Conuentum iſtū fundatum per Religioſos ex Conuentu noſtro Hiſpalenſi aduocatos.

In Concilio Piſano quæ fecerit noſter Thomas VValdenſis.

543. Anno 1409. cùm ſchiſma pernicioſiſſimum Eccleſiam laceraſſet per annos triginta, pro pace & vnione Eccleſiæ celebratum eſt Piſis Concilium Generale: cui ex Anglia, miſſus à Rege,interfuit quoque noſter Thomas Waldenſis: qui (teſte Pitſæo, *libro de illuſtribus Angliæ Scriptoribus, Ætate 15.) in iſto Concilio perorauit,diſputauit;de pace,& concordia ineunda Conciones habuit : & multùm ad vnionem Eccleſiaſticam conciliandam laborauit, multùm etiam effecit*.Fortè propterea Acta iſtius Concilij repoſita tum fuêre in noſtro Conuentu Carmelitarum Piſis, prout conſtat ex eius *ſeſſione* 13. & refert Bzouius. [a] Ibi abrogato Gregorio XII. & Benedicto, electus ab vtriuſque partis Cardinalibus,Petrus de Candia, ex Ordine Minorum, dictus Alexander Quintus,Anglis addictiſſimus (quia puer Cretę à parentibus abiectus à Minorita Anglo illac tranſeunte ſuſceptus,& in Angliam ductus; ibi in excellentem Theologum excultus, deniqúe ad infulas Epiſcopales,& Cardinalitiam purpuram,ipſumque Sūmum Ponficatum euectus fuit) Is natæ in Anglia pietati Sacri SCAPVLARIS (ibi à SS. Virgine Deipara traditi B. SIMONI STOCK) ſuffragatus eſt luculenter,eodem anno die 7. Decembris, dato Diplomate,quo Ioannis XXII. autographum Bullæ Sabbathinæ (de qua iam ante) abs ſe inſpectum,& diligenter recognitum teſtatur,eiuſdemque autographi apographum exſcriptum,ſuo inſerens Diplomati, ipſum Priuilegium Sabbathinum, de liberatione animarum è purgatorio, Sabbatho poſt obitum,à Ioanne cōceſſum, approbauit,& confirmauit. Incipit: *Tenore cuiuſdam.* In eo ſcrupulum nonnullis mouet,quòd legatur, datum Romæ, exiſtimantibus ipſum Alexandrum V.ibi numquam fuiſſe,dùm Pontificatum geſſit. Verùm is nodus haud difficulter ſoluitur cum quibuſdam,dicendo,ſi Romæ numquam fuerit, in Bulla nomen *Romæ* ibi poni non pro ipſa Vrbe *materialiter*, ſed Romanam Curiam denotare: quod quandoque contingere, notat Lezana in Annalibus ad annos 1306. & 1409. quia *vbi Papa ibi Roma.* Aut certè Scriptoris errore, pro *Bononiæ* poſitum fuiſſe *Romæ*, vti frequenter ſatis contingit. At nihil eſt neceſſe eo vti profugio;etenim, ſicut politiſſi-

[a] Ad an. 1409. n. 7.

Alexander V. vidit originale Bullæ Sabbathinæ; quā approbauit.

An, Papa exiſtens Romæ fuerit.

Digitized by Google

politiſſimi calami author Theophilus Raynaudus *in libro de Scapulari Partheno-Carmelitico a* ſcribit: *Fuit Alexander Romæ; vbi etiam admiſit Huſſi citationem, & contra eum reſcripſit; vt refert Ioannes Cochlæus vir candidiſſimus, & malus fingendi artifex. Cum tamen Alexander hæſiſſet aliquantiſper Romæ, accepto Ladiſlai, tunc Neapolim tenentis, conſilio, de inſtauratione copiarum, & regreſſu ad Romam denuò occupandam, feſtinatò Româ receſſit, & Bononiam abiit: vbi fato functus eſt.* Ibidem refert Diploma aliud Alexandri V. datum Romæ ad SS. XII. Apoſtolos, Kalendis Decembris: & varios citat authores, qui Alexandrum Romę fuiſſe teſtati ſunt: quibus adiungimus Ioannem Gerſonem Cancelarium Pariſienſem fidiſſimum teſtem, ſynchronum Alexandro V. ad cuius Legatum orationem habuit: *is in Tractatu de examinatione doctrinarum 2. parte in fine tertiæ conſiderationis* ſic ſcribit. „ Hic Papa „ (*Gregorius XI.*) cùm eſſet in Auenione per Cathatinam de Senis indu- „ ctus eſt, qualiter ſe Romam transferret, Cardinalibus, & cæteris diſſua- „ dentibus, quo cum veniret circa dimidium annum obiit. Ex tunc cœ- „ pit ſchiſma, quod circa annos quadraginta durauit Vrbano VI. & ſuis „ ſucceſſoribus in Roma, videlicet Bonifacio IX. Innocentio VII. Gre- „ gorio XII. Alexandro V. Ioanne XXIII. Martino V. vſque ad conci- „ lium Conſtantienſe. In Auenione verò Clemente VII. & Benedicto „ XIII. qui & Petrus de Luna electis. „ Sunt qui veriſimiliter exiſtimant iſtam ab Alexandro V. Bullam pro roborando priuilegio Sabbathino contra æmulos expeditam fuiſſe ad inſtantiam Thomæ Waldenſis, & ſociorum eius, qui cum eo venerāt ex Anglia: vbi iam pridem æmuli nōnulli Religionis Carmelitanæ, eius priuilegia acriter impugnabāt, ſicut conſtat ex dictis hic ſub initium capitis. Cæterùm circa iſtud Diploma, & Priuilegium illud Sabbathinum ſpecialiter, & luculenter, ac eruditè ſcripſerunt iidem, qui de Bulla Sabbathina, relati capite præcedenti. *b* Plura circa hæc videri poterunt parte 5. cap 6.

a P. 2. q. 2.

b Nu. 517.

544. Ioannes Nauclerus *in Chronicis ſuis ad annum* 1417. referens clades Bohemicas, per hæreticos Huſſitas, de Monaſterio, & Eccleſia Carmelitarum ſpecialiter iſta commemorat: „ Deinde in Bohemia ſurrexit „ poſt Ioānem Hus alius Pſeudo-ſacerdos Ioannes quidam *&c.* qui Mo- „ naſterium Carmelitarum inuaſit. *Et paulo poſt*: Hæretici poſt hæc apud „ Eccleſiam Carmelitarum conuenientes, ad ædem S. Stephani Euchari- „ ſtiam per plurimas plateas atque Eccleſias armati circumtulêre, ibiq́ue „ domum Sacerdotis, ſuis ineptiis non conſentiētis, diripuêre: &, ſublato „ clamore ingenti, furentes prætoriū petiêre. Cōſules vndecim metu per- „ culſi, fugâ ſaluati ſunt: Septem qui remanſerant, & cum his Iudex vr- „ bis, atque alij nonnulli ciues intercepti ex altiſſimis feneſtris in forum „ præcipitati, lanceis ac verubus irati populi excepti dirum ſpectaculum „ præbuêre. „ En amaros ſemper fructus furentis hæreſis. Bzouius etiam *ad an.* 1415. & 1416. refert eiuſdem Imperi alis Cœnobij noſtri, & Eccleſiæ

In Bohemia Huſſitæ indignè tractant Carmelitas.

Digitized by Google

Eccleſiæ ſacrilegam expilationem, ac Religioſorum noſtrorum indignam tractationem per Hieronymum Pragenſem. Horum etiam mentio fit in Concilio Conſtantienſi *ſeſſione* 26. & *ſeſſ.* 21. *in ſermone Iacobi Epiſcopi Laudenſis* habito anno 1416. die 30. Maij, vbi hæc aduersùs iſtum Hieronymum proclamata fuerunt: *Quid in ſanctorum Virorum de Praga Carmelitarum innocentia, quorum Prædicatorem cæpiſti, & Monaſterium expoliaſti, culpæ reperiſti?* Cauſa cur ſpecialiter in Ordinem Carmelitanum furor eorum deſæuerit, fuiſſe videtur, quòd Thomas Waldenſis, Alanus de Linna, aliique ex eo viri doctiſſimi, falſis illorum dogmatibus antagoniſtas fortiſſimos ſe opponerent.

Ioannes Dux Armoricorum facto voto Diuæ Carmelitanæ mirabiliter liberatur à carcere & à morte.

545. Anno 1419. Idibus Februarij Ioannes Quintus Armoricorum Dux, propinquorum interceptus inſidiis, atque contra auguſtam Principis reuerentiam in Pictonenſi Caſtro carceri incluſus carnificis gladio mactandus; inter fœdi loci anguſtias, nec non mortis ſæpiùs præſentaneæ horrorem, reſpexit ad Virginis, Carmelitarum Patronæ, opem. Vouitque, ſi liber euaderet, ſe tantùm auri ſacræ Ædi collaturum, quantum ipſe in alterâ ſtateræ lance cataphractus adæquaret. Fit (nihil remorante cuſtodum diligentiâ) voti compos: & mirabiliter à ſuis vinculorum, carceriſque catenis exolutus, Carmelum Nannetenſem appulit liber, votumque fideliter perſoluit. Quod carceris, è ligno deaurato olim necdum, Ducis ac Duciſſæ coniugis imagines, in Sacello B. Virginis appenſæ & veteres in pargameno picturæ, ipſiuſque Ducis authentica inſtrumenta, & acta ſupremæ rationum Curiæ etiamnum conteſtantur. Ita R.P. Leo à S. Ioanne *in Delineatione Prouinciæ Turonenſis capite* 16. quod eſt de Conuentu Nannetenſi. Eadem, ſed paulò ſtrictiùs, referuntur *in Annalibus Ordinis ad annum* 1318. quo iſtius Cœnobij primordia fuerunt. Ibidem alia quædam miracula commemorantur: primum eſt iſtud: Cerdo quidam, procacis ingenij, dum indeſinenter dicteriis, ſcommatibuſque nouos aduenas laceſſit: ſubulâ infelix, ſibi manum perfodit. Vtque videt inanem Chirurgorum operam ferro extrahendo, & ſanitati reſtituendæ, ſupplex accedit ad Carmeliticum Sacellum, procumbit in genua, ſceleris petit veniam à piiſſima Deipara: conſequitur, ſanatur.

Origo deuotionis & celebris peregrinationis ad S. Ioannem Bapt. Angia.

546. *In Annalibus Ordinis ad annum Chriſti* 1423. vbi de Conuentus Angienſis (nuncupati *Diui Ioannis Baptiſtæ*,) fundatione per inclitum D. Petrum de Luxemburgo Comitem de Couverſam, & Dominum Angiæ ſcribitur, hæc referuntur: *Olim & modò appellatus eſt hic Conuentus Sancti Ioānis Baptiſtæ, ob miraculoſam Imaginem* Sancti Ioannis, *ad quam variis ex locis inſtituuntur peregrinationes.* Cuius deuotionis origo, vt ex patrum ad poſteros certâ traditione habetur, & in monumentis Conuentus reſtantibus comperitur, hinc fuit. Imago, ſeu ſtatua ex alabaſtro pulcherrima, & deuotiſſima, repræſentans S. Ioannem Baptiſtam, à quibuſdam ambulantibus propè riuum, haud longè à loco prioris Monaſterij noſtri deſtructi,

viſa

Digitized by Google

viſa fuit fundo aſcendere, & ſupernatare aduerſus impetum aquarum: quam extractam admirantes, & venerantes, ad vrbem deferre nitebantur: at fruſtrà; eam enim loco mouere non potuerunt. Idcirco inibi conſtituta fuit in Sacello, & tradita Ordini Carmelitano. Ea res diuulgata magnum excitauit hominum concurſum, ante annos ducentos, vſque in præſentem continuatum: & multi in infirmitatibus remedia, aut leuamenta inde referunt. Caſus ſimilis de lapidea ſtatua SS. Deiparæ fluctibus innatante habetur ſupra *cap.* 33. ª Conuentus ille, venerandâ iſtâ D. Ioannis Imagine celebris, alumnos habuit doctrinâ præſtantes Ioannem à Calido campo Sacræ Theologiæ Doctorem inſignem, exinde Suffraganeum Vltraiectenſem: & Ioannem Hazart antiquitatis, & hiſtoriarum ſtudioſiſſimum: cuius ſcripta refert Geſnerus. De diruto illo Cœnobio, olim extrà, & propè Vrbem, nunc intrà, mentio occurret *parte* 4. *cap.* 1. ª Nu. 526.

547. Anno 1432. (non 1431. vt communiter, ſed erroneè, ſicut notat Lezana) Eugenius Quartus Regulam Ordinis moderauit, eiuſque rigorem quâdam temperie mitigauit in tribus punctis, videlicet, *abſtinentia carnium, ieiunio, & manſione perpetua in cellulis*; cùm enim in Regula Ordinis, prout ab Innocentio Quarto anno 1247. declaratâ, & ad vſque tempus iſtud obſeruata fuerat, præciperetur abſtinentia perpetua à carnibus, ieiunium quotidianum (exceptis tantùm Dominicis) à feſto Exaltationis S. Crucis vſque ad Paſcha, & iugis ac continua in cellis clauſura; Pontifex auctoritate Apoſtolicâ conceſſit, vt tribus diebus per hebdomadam (præterquàm in Aduentu, Quadrageſima, aliiſque generaliter prohibitis diebus) carnibus veſci liceret: & conſequenter à feſto Exaltationis S. Crucis vſque ad Paſcha quatuor diebus ieiunij hebdomadatim relictis, pro aliis tribus moderatio etiam effectum haberet: denique, vt horis congruis in clauſtris, & per ambitus (ſub quibus etiam intelliguntur areæ ſeu horti Conuentus) manere, & ambulare licitè, & liberè poſſimus. Id ordinariè fieri ſolet per ſpatium vnius horæ poſt refectionem. Ratio eiuſmodi moderationis fuit; quòd, cùm Ordo Carmeliticus inter quatuor Mendicantes vnus iam olim annumeratus fuerit, quà ſtudendo, quà docendo, quà ſcribendo, quà concionando, quà confeſſiones excipiendo, cæteraque publicæ pietatis officia exercendo, aliorum ſaluti attentiùs vacare debeant eius præcipui alumni: frequenter etiam foràs, conciones habituri, excurrere teneantur: & ibi hoſpitibus ſuis, ſat frequenter eſſent onerosi; quòd præter carnes quandoque non habeant apponendum aliud; hinc eſt, quòd longâ experientiâ compertum habebatur, eam Regulæ arctitudinem, & rigoroſitatem cum exercitiis Ordinis Mendicantis difficulter valdè ſeruari poſſe; atque adeò nonnullos Ordinis Profeſſores, tã ex fragilitate humanâ, quàm ex debilitate corporeâ inſufficientes ad illam Regulam, diſpendium ſuæ ſalutis, graueſue conſcientiæ remorſus, incurriſſe. Quamplures etiam, iſta pertimeſcentes, ab ingreſſu eiuſdem Or-

Eugenius IV. Regulã Ordinis in tribus punctis moderauit.

Ratio poſtulata iſtius moderationis.

Digitized by Google

dinis retraherentur. Propterea Reuerendiſſimus Generalis, Prouinciales, & Priores locales Ordinis huius Summo Eccleſiæ Paſtori Eugenio IV. ſupplicauerunt pro moderatione: quam ipſe, *Ordinem modis omnibus fouere intenſis deſideriis affectans* (vt loquitur) paternâ ſolicitudine & beneuolentiâ præſtitit. Feriis autem quartis ſemper, & vbique abſtinentia à carnibus præcipitur ſeruanda, ad honorem SS. Patronæ Ordinis. Animaduertendum, illam Regulæ mitigationem non fuiſſe impoſitam ſub præcepto (ſicut ea, quam fecit Innocentius IV. anno 1247.) ſed liberam relictam, acceptare, vel reſpuere; etenim in Conuentibus Cypri, & in Oliuetano admiſſa non fuit: & nunc Patres Prouinciæ Montis Sancti Regulam ſeruant abſque illa moderatione, ſicut & PP. Diſcalceati eam in primordiis ſuæ Congregationis reſumpſerunt, & religioſè obſeruant.

Non ideo tamen Ordo defecit in obſeruãtia, ſanctitate &c.

548. Sunt, qui exiſtimant Carmeli vineam à tempore iſtius moderationis ferè exaruiſſe: & eſt, qui Ordinem hunc poſt illa tempora nuncupat Carmelum exſiccatum. At, quòd errent, pateſcet ex dicendis parte ſexta *cap.* 5. & ſequentibus; nam, licèt per ſe primæuus Ordinis rigor Deo gratiſſimus fuerit, attamen ob graues cauſas, & legitimâ authoritate (vti hic contigit) temperiem quamdam admixtam haudquaquam Deo ingratam extitiſſe, probant non pauci vtriuſque ſexus vitæ ſanctimoniâ conſpicui, ac miraculis coruſci, & quamplurimi doctrinâ ſcriptiſque voluminibus celebres, atque alij Dignitatibus Eccleſiſticis inſignes, qui intereà Ordinem, & Eccleſiam decorarunt: è quibus aliquos in ſequentibus, loco ſtatim indicato, referemus. Idipſum quoque oſtendunt exortæ variis in locis reformatiſſimæ familiæ, exemplari vitâ relucentes: & confirmant Pontificia Oracula Sixti IV. Iulij II. & Gregorij, XIII. indigitantium *Ordinem ipſum illiuſq; perſonas, inter cæteros Regularium Ordinum profeſſores in Catholicâ Eccleſiâ militantes, tamquam Religionis exemplar, ſpeciali charitate fulgentes* &c. *quodq; ex eo*(Ordine) *in agro Domini vberes fructus manarunt, & indies non mediocriter producantur.* Ita legitur in Bullis, poſt illam moderationem datis, de quibus ſuprà *parte* 2. *cap.* 2. & 3. Ipſam quoque Ordinis Patronam poſterioribus his ſeculis maternalem, in ſibi dicatam familiam, affectum haudquaquàm imminuiſſe, beneficia multiplicia, & miracula, hic conſequenter referenda, euidenter ſatis enuntiant.

Quatuor Ordinum mendicantium Generales in Concilio Baſileenſi de vnitate & cõcordia ſeruanda conſpirant.

Anno Chriſti 1435. res, meritò hic commemoranda, contigit Baſileæ. „ Aderant tùm ibi, occaſione Concilij Baſileenſis, quatuor Sacro- „ rum Ordinum Mendicantium Reuerendiſſimi Patres Generales, vide- „ licet Bortholomæus Texerij Prædicatorum, Gulielmus de Caſali Mi- „ norum, Gerardus de Arimino Eremitarum S. Auguſtini, & Ioannes Fa- „ ci Carmelitarum. Hi animaduertentes, ex concordia, pace, & charita- „ te inter Regulares, Dei gloriam, & Chriſtianæ plebis ædificationem „ procedere: ex eorum autem diſſidiis non niſi ſcandala, Religionum vi- „ lipendia, & contemptum, emanare; idcircò vnitatem Spiritus in vincu- „ lo pacis inter ſe, & Religiones ſuas tenere cupientes: vtque Religioſi

ſui,

Digitized by Google

,, ſui,& poſteri,ab omni ſemper diſcordia eſſent remotiſſimi;habito mul-
,, torum Prouincialium , & aliorum Sacræ Theologiæ Magiſtrorum
,, (qui etiam ex diuerſis ipſorum Ordinum Prouinciis, ratione dicti Cō-
,, cilij, illuc conuenerant) ſano ac maturo conſilio, concordiæ mutuæ &
,, pacis ſempiternæ fœdus inierunt : & illum in finem vtiles ſanctiones,
,, ſeu ordinationes,communi auctoritate,& conſenſu,condiderunt: quæ
,, ab vniuerſis eorumdem Ordinum Fratribus, vbique terrarum,perpetuis
,, temporibus, obſeruari deberent; vt ſic paci,& commodo ſingulorum
,, Ordinum,toto Orbe conſuleretur. Proindè quoque decreuerunt; vt ſi
,, inter duorum Ordinum Fratres controuerſia aliqua fuerit exorta,qua-
,, liter conuenire,& eam quàm celerrimè terminare teneantur: &, ſi in
,, vnam ſententiam conuenire nequiuerint, tres arbitros eligant, qui in-
,, tra menſem litem iuſto fine decidere teneantur : & quidquid tres ſi-
,, mul,aut duo eorum decreuerint,obſeruetur, & robur obtineat firmita-
,, tis. Optandum, vt iſta,& alia tùm ibi ordinata, illibata ſeruentur. ,,
Concordati,& pacti iſtius inſtrumentum integrum exhibetur à Ven. P.
Lezana *in Annalibus* noſtri Ordinis *tom.*4.*ad* præfatum annum.

549. Anno 1438. ſtupendus,& ad venerationem ſacrorum maximè excitans, accidit caſus Neapoli, poſteris traditus à Cæſare Eugenio Carracciolo Neapolitano, in libro inſcripto *Neapoli ſacra*, Filocalo Caputò in libro *de Imagine miraculoſa Conuentus Neapolitani* ſub finem,Bzouio, Spondano,Lezana in Annalibus ad dictum annum,& aliis. ,, Neapolim ob-
,, ſidione cinxerat Alphonſus Aragoniæ Rex : Dux exercitus erat Pe-
,, trus Frater Regis : qui cum die 17. Octobris vrbem machinis bellicis
,, premeret versùs eam partem,quâ ſita eſt Eccleſia B.MARIÆ Carmeli-
,, tanæ,pila prægrandis ex tormento maximo exploſa, teſtudinem dictæ
,, Eccleſiæ validè concuſſit,& imaginis peruetuſtæ ligneæ Crucifixi,quæ
,, erat in templi trabe tranſuerſali,tabernaculum comminuit Crucifixo (ò
,, res mira!) caput inclinante,& ictum globi,ſummo impetu ruentis, ef- *Prodigiū in*
,, fugiente,ſpineâ coronâ, & capillis impoſititiis,quæ in capite erat, reie- *Crucifixo*
,, ctis, & ſic pila caſſo vulnere ſupra portam eiuſdem Eccleſiæ intra mu- *caput in*
,, rum inuolauit: quo in loco rei memoria adhuc extat. Patres Conuen- *flectente.*
,, uentus, & Nobiles ciuitatis,qui pro conſeruatione dictæ Eccleſiæ , &
,, Monaſterij ordinati fuerant, cernentes Crucifixi Imaginem ſic infle-
,, xo capite, ne aliàs iterum exploſioni expoſita remaneret , in alium lo-
,, cum ſecuriorem transferre ſatagebant: at immobilis perſtitit. Ad iſtud
,, portentoſum ſpectaculum mox innumera nobilitatis & promiſcui vul-
,, gi multitudo confluxit: & per quoſdam fugitiuos ex vrbe,etiam diuul-
,, gatum fuit in exercitu Regis Aragoniæ : qui fratrem monebat,ne dein-
,, ceps ciuitatem impeteret versùs illam Eccleſiam: quod cum equidem
,, faceret, die ſequenti, 18. Octobris, ecce globus tormenti bellici ex
,, templo illo Diuæ Carmelitanæ emiſſus tertiò ad terram illiſus, tandem
,, inuolauit in ipſius Petri caput, illudque comminuit, aut, vt aliqui ſcri-

Digitized by Google

„ bunt, in mare impetuosè tranſtulit. Rex, de tam infelici fratris exitu „ ſummo dolore conſternatus, biduo poſt obſidionem ſoluens, diſceſſit. „ Imago autem illa celeberrimâ deuotione frequentatur, & colitur. „

550 Anno 1442. die 25. Aprilis, quæ S. Marco ſolemnis eſt, in Germania, iuxta Helbrunnam (ſeu Heilbrunum) Imago Almæ Dei Matris in Vrticeto, magnis, & ſtupendis cœpit ſubitò clareſcere miraculis: & aliquantò poſt ibidem celeberrimum fuit conſtructum Monaſterium, Ordini Carmelitano conceſſum, prout Benedictus Gononus in Chronico Mariano ad dictum annum refert ex Abbate Trithemio: qui hiſtoriam miraculorum ibi factorum, & fundationis iſtius Cœnobij tribus libris proſecutus fuit, in quorum primo tractat de miraculis in genere, & dignitate, ac excellentia B. Virginis MARIÆ: quodque ea humano generi ad Filium promptiſſima ſit mediatrix & Patrona: in ſecundo luculentè & exactè deſcribit initia, & incrementa deuotionis in Vrticeto, & fundationis dicti Conuentus: & quidem capite ſecundo, Quo tempore, quibus ex cauſis, & modis peregrinatio populi, & concurſus cœperit ad Imaginem S. MARIÆ *in Vrticeto:* in hunc modum: „ Anno Dominicæ Natiuitatis „ 1442. concurſus admirandæ peregrinationis populi ad imaginem B. „ MARIÆ ſemper Virginis *in Vrticeto* extra muros regalis Fontis ſalutis, „ Heilbrunnæ, tali occaſione ſumpſit initium. Die xxv. menſis Aprilis, „ quæ fuit S. Marco Euangeliſtæ ſolemnis anno prænotato Clerus & „ populus memorati oppidi Heilbrunnenſis cum Reliquiis Sanctorum, „ vt in Litaniis maioribus fieri ſolet, Ordine turmatim diſpoſito, extra „ portam ad vicinam Eccleſiam in Baeckingen, (quæ antiquitùs Parochialis) deuotionis gratiâ proceſſerunt. Stabat iuxta viam à latere paululùm vltrà portam Vrbis in muro cuiuſdam agelli Beatiſſimæ Virginis „ MARIÆ ſculpta imago veſpertina IESVM iam mortuū filium repræſentans in ſinu de cruce depoſitum, ad cuius venerationem propter ſtratam continuè lutoſam, & multitudinem vrticarum per circuitum muri „ creſcentiū nemo quærebat acceſſum: vnde penitùs in obliuionē deducta „ negligebatur ab omnibus, nec quiſquam prætereuntium, vt nobis conſuetudo eſt non optima, dixiſſet vel ſemel AVE MARIA. Vix enim & „ cum difficultate videri poterat à propè tranſeuntibus, propter magnitudinem vrticarum: ſed non patiens hanc iniuriam ſtatuæ matris ſuæ „ diutiùs Omnipotens Deus virtutem fidei Chriſtianæ, quam ad eius facere memoriam ab æterno diſpoſuit, in præſcripto tempore mirabili „ concurſu populorum taliter inchoauit. Nam plebe cum Clericis ad Ecſiam prænominatam in Baeckingen ordinatâ proceſſione ad Imaginem „ præeunte, nec vnus quidem homo, qui pedem ſiſteret in loco vrticarunt, comparuit. Cùm verò redirent eodem ordine versùs vrbem tāta peregrinorum ibidem multitudo cōuenerat, vt ciues verteret in ſtuporem. Quid dico ſtuporem? & non potiùs in metum? interim quippe, quòd ciues ipſi orationibus conſuetis vacabant in Eccleſia, confluxerat

Initium celeberrimæ peregrinationis ad B. V. MARIAM in Vrticeto prope Heilbrunum in Germania.

Ex Abbate Trithemio, qui de ea Scripſit tres libros

„ xerat de viculis & pagis circumuicinis hominum pluſquam quingen-
„ torum turba cum oblationibus variis ad Imaginem ſingulari & mi-
„ rando feruoris affectu B. MARIÆ deuota: Hanc à longè ciues multitu-
„ dinem videntes conueniſſe in vnum, & neſcientes cauſam, nimiùm a-
„ nimis perturbati ſunt, & ſubordinatos vel hoſtes, vel inſidiatores rei
„ ſuæ publicæ conueniſſe putauerunt. Verùm poſteaquàm didiciſſent
„ per intermiſſos cauſam tam inſperati conuentus, timor conuerſus eſt in
„ lætitiam, & ſtupor in admirationem. Primum hoc omnium in illo tem-
„ pore miraculum ad memoriam B. MARIÆ *Virginis in Vrticeto* factum
„ extitit, quod tanta multitudo populi diuinitùs inſpirata ſubitò ſimul in
„ vna hora conuenit. Ex eo tempore concurſus ille ſemel inchoatus per
„ annos iam ſeptuaginta duos ſine intermiſſione continuatur vſque in
„ præſentem diem: & penè infinita numero ad inuocationem nominis
„ caſtiſſimæ Dei Genitricis MARIÆ facta ſunt in eo loco miracula, quo-
„ rum veritas multis eſt teſtimoniis bonorum hominũ comprobata ſuffi-
„ cientiſſimè. „ Hactenùs ex Trithemio.

551. *Capite 3.* refert quomodo *Imago B. Virginis in Vrticeto* locuta fuerit cuidam mulieri volenti eam auferre. *Capite 4* commemorat mirum concurſum ægrorum ad Vrticetum, & iuuamina, aut leuamina inde relata. *Capitibus 5. 6.* & ſequentibus vſque ad finem libri iſtius accuratè agit de conſtructione Eccleſiæ, & Fundatione Monaſterij in Vrticeto: & quẽadmodum ea Conſules Heilbrunenſis Vrbis de conſilio, & aſſenſu D. Gotfridi Herbipolenſis Epiſcopi, Orientaliſque Franciæ Ducis, non ſine myſterio prouidentiæ diuinæ, cum omnibus appendiciis rebus, & oblationibus ſuis, in poſſeſſionem perpetuam tradiderint Ordini Fratrum B. Virginis MARIÆ de Monte Carmelo: quam donationem, traditionem, & incorporationem Ordini huic factã confirmauit Nicolaus Papa Quintus anno 1447. *Capite 13.* ſcribit de venerabili, & celebri Confraternitate in Vrticeto, ſub memoria & honore beatiſſimæ ANNÆ auiæ Chriſti: & eâ occaſione de antiqua & ſingulari huius Ordinis erga Dominicam parentelam, Diuam ſcilicet ANNAM, B. IOACHIM & S. IOSEPHVM: de qua actum eſt ſupra. *a*

In Vrticeto inſignis Eccleſia & Monaſterium conſtruuntur: Ordini Carmelitano traduntur.

a Cap. 24. n. 439.

552. Libro tertio per totum enarrat admiranda, & ſanitatum beneficia ad inuocationem *Dominæ noſtræ in Vrticeto* præſtita: è quibus ad laudem Dei Omnipotentis, à mundo condito miſerentis, & mirabilia operantis, ad honorem Deiparæ ſemper immaculatæ Virginis, ſuper omnes Sanctos miris prodigiis celebratæ, atque ad profectum, & vtilitatem legentium quædam ſuccinctè recenſebimus. Puer in Thermis Badenſibus ſubmerſus, alius dum naſcitur mortuus, alius ex alto prolapſus, contritus, & defunctus ad vitam reuocati fuêre. Cæci duo viſum, duo etiam claudi greſſum, & mulier muta loquelam receperunt. Plures à calculo, hernia, morbo epileptico, peſte, paralyſi, febribus aliiſque infirmitatibus ſanitatem retulerunt. Duo pueri, & vir vnus ſub onuſtis carris grauiter colliſi,

Miracula plura ibi patrata.

Digitized by Google

SS.Virgini in Vrticeto commendati, ſubitò conualuerunt.Mulier quædã beſtiolis ſanguiſugis in viſceribus tumida mirabili torquebatur cruciatu, fruſtrà tentatis remediis pluribus,per annos quatuor:tandem Matri Miſericordiæ in Vrticeto facto voto mox eas omnes(erant centum quinquaginta) è ventre per os emittens,eâdem horâ ſanata fuit. Vir nobilis in altiſſima turri captiuus, & compedibus ferreis duriſſimè conſtrictus, auditis miraculis in Vrticeto patratis,ad Diuam,miſerorum aſylum, deuotis precibus confugiens, mirabiliter liberatus fuit:ſimiliter alius ab hoſtibus captus, & funibus fortiter ligatus eidem afflictorum Conſolatrici ſe commendans,ſolutis illicò vinculis liber euaſit, & Liberatrici ſuæ in Vrticeto promiſſa ſoluit.Fœmina malis geniis infeſſa, & diu poſſeſſa,ac diabolico furore vehementer agitata, antè Sacram Imaginem in Vrticeto vindicata,& ſibi,ſuiſque reddita fuit.Illa,& alia, numero quadraginta nouẽ (quæ vno eodemque anno,nempe 1442.contigerunt) ibi proſequitur Trithemius:quæ ſigillatim hic referre nimis prolixum foret.

De Ferdinando Rege Catholico, quidq; de eo prædixerit Religioſus huius Ordinis Neapoli.

553. Anno 1450.eo die quo in Hiſpaniis natus eſt Ferdinandus Rex, *Catholicus* cognominatus,Religioſus quidam Ordinis huius,opinione ſanctitatis,& litteris clarus hæc patri eius Alphonſo Regi, tum Neapoli exiſtenti,prænunciauit: *Hodie in Hiſpania citeriori puer tui generis eſt natus,cui cælum noua Imperia pollicetur,ingentes opes, felicitatemq;, pio præ cæteris, Religioniſque cultori, & amplificatori præclaro.* Ita Mariana *de rebus Hiſpanicis* [a] Lucius quoque Marinæus Siculus libro 19.hiſtoriæ Hiſpaniarum [b] idem ſic refert: *Neapoli die,quo natus eſt puer* (Ferdinandus) *Vir quidam Religioſus Ordinis Carmelitarum,homo litteris,& moribus inſignis,ad Alphonſum Regem in Caſtellum nouum veniens; hodie, inquit, Rex, in Hiſpania citeriori puer tui generis natus eſt, qui maximus olim inter Chriſtianos Principes nominabitur; quippè qui res magnas, multas,& ſanctas,domi, foriſq; geret,quibus fidem noſtram, Religionem Chriſtianam,& Hiſpaniæ nomen altiùs attollet.* De nato illâ die filio lætiſſimum nuntium aliquantò poſt accepit Pater. Vaticiniũ quoque iſtud de Ferdinando adimpletum noſcitur anno 1492. quo ille Granatæ Vrbem & Regnũ glorioſè eripuit è poteſtate Maurorum, ſeu Saracenorum, poſtquàm ibi dominati fuiſſent annis 780. eodemque anno 171. familiarum millia Iudaici generis (quæ ad octies centum millium capitum à quibuſdam dicũtur fuiſſe)ex Hiſpaniæ finibus expulit, ac propterea CATHOLICI REGIS cognomen ei, vtpote Catholicæ fidei ſtrenuo defenſori, & inſigni amplificatori,ab Innocentio VIII. attributum,& ab Alexandro VI.ac Iulio II. confirmatum fuit.

[a] Lib.25. c.18.

[b] Cap.3.

Euentus vaticinij veritatem probauit.

Stellarij deuotio commendata à V.P. Ioanne Soreth, & in Belgio prædicata.

554. Sub an. Chriſti 1468. deuotionem ſpecialem ſtellarij,ſeu Coronæ B. Virginis Stellarum duodecim(cuius primus author à quibuſdam reputatur V.Petrus Eremita, aut iuxta alios S. Cyrillus, ſeu S.Bertholdus) B.Ioannes Soreth,Ordinis ſupremus Antiſtes, Bruxellis, & per totum Belgium noſtris ita commẽdauit, vt ab eo tempore maximo in pretio fuerit;quia multi Roſaria ſua in tali forma per duodecim globulos habent;

Digitized by Google

bent: quos æmulabatur pius, & perdoctus Pater Hieronymus Gratianus à Matre Dei, iis in partibus vitâ, & morte clarus. Hanc Coronam Fratres noſtri Belgæ (vtinam & aliarum nationum!)feruidè prædicant,fructuosè promouent;& ad ipſam recitandam Confratres exhortantur. Ita Lezana *in libro de ſingulari patrocinio B. Virginis* MARIÆ *a* vbi obiter notat, illam deuotionem longè alienam eſſe à quodam abuſu, à S.Inquiſitionis Officio interdicto. Conſtat autem Stellarium globulis tribus maioribus, ad quos in honorem SS. Trinitatis dicitur *Pater noſter*: ac minoribus duodecim,& ad ſingulos recitatur *Aue Maria* in memoriam 12. priuilegiorum ſingularium,præſtitorum SS.Virgini Deiparæ.

a Cap.12. n.17.

555. Bzouius in Annalibus, *b* & Euſebius Nerimbergius in Trophæis Marianis *c* ſic referunt mirabilem inuentionem Imaginis SS. Virginis Deiparæ, Rochetanæ in Conuentu noſtro Rupeculæ: „ Non procul à „ Geneua (ager eſt Rochetæ) Paſtor quidam oues paſcebat cùm è vici- „ no ſpineto aliquoties audiuit planctum. Tandem cùm frequentiùs eũ „ eiulatum audiret,acceſſit & Iconem Deiparæ in ſpinis iacentem vidit. „ Tangere religioni ducens,ad proximos PP. Carmelitanos rem defert. „ Qui eò accedentes, & ipſi eumdem eiulatum audierunt, & Imaginem „ comprererunt. Quam ad templum ſuum conati transferre,nihil promo- „ uerunt. Vnde velle Diuam ſe ibi coli intelligentes, ibidem extempo- „ raneum Oratorium extruxerunt. Quo loco crebreſcentibus miraculis „ magnificum templum eſt ſuperædificatũ. Hanc Imaginem quidam ex „ Delphinatu clam ſubtraxerat, & in quodam eius Prouinciæ tẽplo col- „ locarat: at die ſequenti miraculosè reperta eſt in eo loco, vnde fuerat „ ſubtracta. Hinc maior deuotio,hinc frequentiora miracula. „ Eadem ſcribunt Balinghemius, & Aſtalſus in Hiſtoria vniuerſali Imaginum Deiparæ *d*. Conuentus ille noſter eſt ſub Prouincia Prouinciæ: & intra breue ſpatium in tantam excreuit capacitatem, vt anno 1488. in eo celebratum fuerit Capitulum Generale totius Ordinis. De eiuſdem fundatione, ratione iſtius miraculi,agitur in Annalibus Ordinis ad dictos annos,& ad poſteriorem adiungitur: *Ipſius autem Virginis Matris Icon in maiori Altari repoſita populi frequentiâ ſic colitur, vt iure à Deo id factum credatur, vt quam Geneua, Rupeculæ proxima Ciuitas,Chriſtianitatis ſentina,infidelitatis pœdore minuit, Virginis piiſſimæ interceſſio tueatur.*

b Ad ann. Chr. 1485. n.20.
c Lib.6. c. 26.
Mirabilis inuentio imaginis Rochetanæ ſeu Rupeculæ.
d Ad ann. 1485.

556. Biennio poſt, anno videlicet 1487. Raconiſij, in Allobrogum Ducis ditione,Paſtori cuidam ſurdo & muto apparens B. Virgo MARIA eique auditum,& loquelam reſtituens,ſignificauit,ſibi eo loco Eccleſiam conſtrui velle. Per miraculum ille eloquens euaſit: quòdque viderat, & audierat renuntiauit Oppidanis,eoſque permouit ad ædificationem templi: cui etiam adiunctum fuit Monaſterium,Ordini noſtro Carmelitanò adſcriptum.Ita habet idem Bzouius *ad iſtum annum e.*

Monente B. Virgine tẽplum ædificatur & Monaſteriũ adiũgitur.
e Bzouius tom.18. ad ann. 1487. n.13.

557. Interlapſo nouennio (anno ſcilicet 1496.)in Luſitania à Rege Emanuele, eiuſue nomine,tradita fuit Ordini, & collocata in Conuentu

nuncupato

Digitized by Google

De Imagine Deipara miraculis illuſtri dicta la Vidiguera.
a Lib. 2. c.27. §.11.

nuncupato De la *Vidiguera* ſeu Reliquiarum, Imago SS. Virginis, miraculis celebris. Vnum valde illuſtre, & manifeſtũ refert Ludouicus Granatenſis *in Catechiſmo ſuo a* ſubitam ſcilicet ſanitatem redditam puellæ paraliticæ, filiæ cuiuſdam Comitiſſæ, deprecanti ante iſtam Imaginem: de quo miraculo ipſe teſtatur, *fuiſſe tam magnum, tam certum, atque notum, vt ſi gentilis eſſem, ſatis eſſet, quod me ad fidem conuerteret, non aliter ac ſatis fuit illud, cum Naaman per Prophetam Eliſeum à lepra liberatus fuit*. Ita Granatenſis. Eſt etiam in Cathalonia Conuentus Illerdenſis decoratus inſigni Imagine SS. Virginis miraculis illuſtri. Vnum valde notabile refert Lezana ad annum Chriſti 1278. de duobus nouitiis ætate tenellis, qui, piâ, & puerili ſimplicitate moti, crebrò portionem cibi ſui offerebant puerulo IESV, qui erat inter brachia Imaginis B. Virginis MARIÆ in clauſtro. Quam grata fuerit & Filio & Matri deuota illa ſimplicitas, bini euentus valdè notabiles teſtantur: prior quidem, in vita; quòd aliquando cum ob defectum commiſſum, Superioris veriti diſciplinam, puerili ducti timore fugiſſent è Monaſterio, mirabiliter fuerint reducti per ipſam piiſſimam matrem: poſterior verò poſt obitum; quædam enim apiculæ cærulei coloris, lucidæ, pulcherrimæ, mirabilemque ſpirantes odorem, ex eorum ſepulchro quotannis prodire cernantur. Id latiùs deſcriptum videri poterit dicto loco apud Lezana: qui ipſe, in libro inſcripto *Maria Patrona b* cõmemorat quòd Conuentus Valentinus, etiam in Hiſpania, pulcherrimâ Carmeliticæ Virginis effigie, vulgo *la Morenica*, miraculis illuſtri, decoretur. Ibidem collectim plura alia Ordinis Cœnobia recenſet, in quorum Eccleſiis eiuſdem Almæ Virginis Icones, miraculis inſignes ac patrôcinij in eum Ordinem indices, celebrantur.

b Cap. 10. §. 15.

CAPVT XXXVI.

Euentus circa hunc Ordinem ſpeciali ratione memorandi ab anno 1500. *ad* 1600.

Imago SS. Virginis MARIÆ Neapolitana *dicta Romã defertur, ſolẽniter recipitur.*
c Ad ann 1269. n.4.

558. ANno Iubilæi 1500. proceſſionaliter Romam delata fuit, & ab Alexandro VI. Summo Pontifice, cum Cardinalibus, populoque Romano ſolemniſſimè recepta Venerãda Imago SS. Virginis Deiparæ DELLA BRVNA nuncupata, quæ in Eccleſia Ordinis huius, Neapoli (*Neapolitana* inde dicta) colitur, eſtque adeò famoſa, vt, poſt Lauretanam, nulla in tota Italia habeatur celebrior: deuotionis Sacrarium, in omni neceſſitate refugium, & propitiatorium, ac conſolationis emporium. De qua proinde R.P. Lezana *tomo* 4. *Annalium, c* ſcribit: *Miracula porrò huius ſacerrimæ Imaginis quis numerabit, niſi qui numerat multitudinem ſtellarum? Libri pleni ſunt,*

Digitized by Google

ni ſunt, ij præſertim, quos Franciſcus de Roſa Neapolitanus Notarius, & Philocalus Caputus ſcripſerunt. Singularia prorsùs ſunt quæ iſto anno Iubilæi contigerunt, & in itinere, & mox poſt, ſanitati reſtitutis cœcis, ſurdis, claudis, aliiſque infirmitatibus incurabilibus laborantibus, & campanis vltrò, nemimine trahente aut attingente, ſuavè reſonantibus. Ita referunt præfati authores: & ſtrictim Lezana eodem loco & ad ann. 1500. Quæ Benedictus Gononus *in Chronico Mariano ad annum* 1500. ſic paucis commemorat. *Sequitur annus Domini* 1500. *in quo ſcilicet Imago pulcherrima B. Virginis, quæ Neapoli in Conuentu Carmelitarum colitur, miraculis clarere cœpit. Quâ Romam delatâ, tempore Iubilæi, omnes infirmi ineundo, & redeundò, auxilium B. Virginis deuotè implorantes, ſanitatis beneficium conſequebantur.* Ex quo tempore non ceſſauit facere miracula. Varia ex illis compendioſè referuntur hic infrà. *a*

Miracula ferè innumeris celebratur.

559. Eodem anno Gandaui (quæ Flandriæ eſt metropolis) nouum, & fulgentiſſimum inter Chriſtianos Principes illuxit Iubar CAROLVS V. cuius ortus meritò apud Catholicos recolendus; quòd ipſe, magna illa Aquila olim prænuntiata in Oraculo Angelico per Angelum tradito S. Cyrillo (prout ad hunc annum annotat Lezana) cœcutientes noctuas, nouatores Lutheranos, vi, armis, ſobole repreſſerit, nè vlteriùs Eccleſiam diſcerperent. Specialiter quoque iubilante animo natalitius eius à Carmelitanâ Religione recolendus eſt: tùm quòd mater eius Ioanna Regina in Eccleſia noſtri Cœnobij Gandauenſis diuinis audiendis piè intenta, prægnans, proximi partus ſigna & dolores ſentiens, quantociùs indè egreſſa ad Regium Palatium, talem mundo prolem editura, veheretur. In cuius rei memoriam ſumptuoſum, & regiâ liberalitate dignum donauit SS. Sacramenti tabernaculum: quod, ſicut alia Eccleſiæ ſacra vaſa, ornamenta, Reliquias, circa annum 1578. hæreticorum ſacrilega impietas abſtulit. Tum quòd plures è noſtris ſingulari beneuolentiâ complexus, & beneficiis fuerit proſequutus; erat enim illi à confeſſionibus, & ſecretis conſiliis Ioannes Briſelotus Vallencenſis, factus exinde Abbas Altimontenſis, nec non Archiepiſcopus Arborenſis, & Sardiniæ Primas (de quo alia *parte* 6. cap. 6.) & à Concionibus Ferdinandus de Barco Epiſcopus Salaminenſis. Memorandum quoque eſt, quòd feſto S. Anthonij 17. Ianuarij anno MD. ſtylo veteri (ſed ſtylo nouo MDI.) Philippus Pater Caroli, Rex Caſtellæ, Dux Burgundiæ, Brabantiæ &c. Bruxellenſis noſtri Conuentus Eccleſiâ ſolemni Equitum Aurei Velleris inauguratione illuſtrarit. Creati tùm ibi fuêre Ordinis iſtius Equites *Wolfangus* Dominus de Polhein: *Eitelfricus* Comes de Zollern: *Cornelius de Berghes* Dominus de Seuenberghes: *Philippus* Baſtardus Burgundiæ, Architalaſſus maris Belgici, Dominus de Somerdyck: *Michael de Croy* Dominus de Sempij: *Ioannes de Luxembourg* Dominus de Ville: CAROLVS AB AVSTRIA Dux Luxemburgi, poſtea Rex Hiſpaniarum & Imperator præfatus. Cernuntur vſque modo in choro eiuſdem Eccleſiæ multorum Regum, & Principum, etiam Equitum

a Nu. 572. & 573.

Carolus V. naſcitur Gandaui.

Mater eius partus ſigna præſentit in Eccleſia Carmelitana.

Ordini huic peculiariter affectus fuit.

Eius Pater Philippus Comitia Aurei Velleris celebrat Bruxellis in Eccleſia Carmelitana.

tum Ordinis illius, inſignia gentilitia, cũ titulis, & inſcriptionibus ſuis: quas ibi edaci tempori tributaria, æternæ memoriæ conſecrauit R. D. Antonius Sanderus, in magnifico ſuo opere BRABANTIÆ ILLVSTRATÆ agens de Carmelo Bruxellenſi. Ipſe etiam Maximilianus Imperator, præfati Philippi Pater, & Caroli V. Auus, huic Ordini peculiariter addictus, & beneficus extitit: prout in *Athenis Belgicis* annotat Franciſcus Swertius, ſcribens de Ægidio Fabro, vbi inter alia hæc habet: *Ægidius Faber, Bruxellenſis, Carmelitani Ordinis Doctor Theologus Louanienſis, celeberrimus ſui ſeculi Eccleſiaſtes &c. Tantæ authoritatis locum apud Maximilianum Imperatorem eſt adſecutus, vt ſuis eum conſiliis adhiberet, & plurimis Carmelitana Cœnobia beneficiis adficeret.* Eadem ferè habent Petrus Lucius *in Bibliotheca Carmelitana*, & Antonius Poſſeuinus *in Apparatu ſacro*.

560. Anno 1504. in Italia, duobus milliaribus à Mantua, extra portam S. Georgij, in via Veronam versùs, contigit, vt cum Imago Deiparæ quædam in parua tabula fraxinea ab arbore pendente delineata eſſet, & ad eius honorem duo cerei ibi affixi, à duobus illàc tranſeuntibus ruſticis auferrentur. Beatiſſimà Virgine iniuriam vlciſcente, illi, marmoreæ inſtar ſtatuæ, greſſu præpediti fuerint: ſed, errore agnito, ad ipſam, Miſericordiæ matrem, voto, & precibus, recurrentes, veniam perceperint. Re ergo vulgatâ, ad honorem tantæ Virginis DE FRAXINO iam dictæ, Eccleſia Mãtuani Epiſcopi iuſſu fuit erecta. Quæ tradita fuit Ordini noſtro Carmelitano, ſub Congregatione Mantuana. Ita refertur *in Hiſtoria Mantuæ* a authore Donemundo. In Annalibus Ordinis ad annum Chriſti 1510. commemoratur Conuentus S. MARIÆ LAVRETÆ in loco Campaniæ, Ordinis quoque noſtri, etiam iuxta Mantuam: qui eo anno initium habuit, occaſione cuiuſdam diuinæ reuelationis Franciſco Secundo Mantuæ Marchioni, dum animi laxationis gratiâ circa eum locum venationi vacaret.

Occaſione Imaginis miraculoſæ Eccleſia huic Ordini conſtruitur.

a P. 2. l. 6. & 7.

561. *Anno 1510. Fratres Ordinis* B. MARIÆ *Virginis de Monte Carmelo, Generale ſui Ordinis in Neapolitana ciuitate Capitulum celebrantes, dum ad ſua quiſq; redire diſpoſuerat, capitulo iam terminato Prouincialis, Priores, & Fratres de inſula Siciliæ nauem intrantes, versùs Siciliam nauigare cœperunt; cum verò altum mare mediterraneum aliquamdiu ſulcaſſent, piratæ ex Africa Saraceni, irruptione factâ, omnes ſimul, numero quinquaginta, cum nauibus captos abduxerunt, ſed quorſum ſint delati, nec hodiè certum habetur.* Ita refertur in Ioannis Naucleri *Chronico memorabilium ad annum* MDX.

562. Sub ea tempora, aut aliquantò poſt accidit Bruxellis multũ admirandus caſus, quem, eruendæ, & illuſtrandæ antiquitatis ſtudioſiſſimus R. D. Antonius Sanderus *in* BRABANTIA ILLVSTRATA, ſcribens de Cõuentu Carmelitano Bruxellenſi, in hunc modum enarrat: „ Leo Bruxellis erat, diutino cum hominibus conuictu cicur factus, & vix præter „ ipſam leonis ſpeciem, leonini aliquid præ ſe ferens, iamque paſſim expe- „ rientia docuerat non timendum. Ducebatur per plateas: Leo videbatur;

„ tur; erat agnus. Dum, vt ſæpe, obambulat poſt rhedam Domini ſui,
„ puerulus (Daniel Pinus è nobili oriundus domo) ſenſit ferocientem; ete-
„ nim patulo rictu paruulum aggreditur, & ad vſque pectus cōdens fau-
„ cibus, tantùm non abſorbet. Mater videt, & non auſa greſſu ad filium,
„ voto currit ad Divam Carmeli. Maria (hoc votum) *tuo dabitur Or-*
„ *dini filius, ſi illæſus dentes euadat Leonis: audi* Scapvlaris *Mater!* Hæc di-
„ xit, illa audiit, & intactum puerum molliter depoſuit Leo. Voti rei pa-
„ rentes, Filium in Carmelitano Ordine obtulerunt, dicauit ille ſe Soſpi-
„ tatrici ſuæ Divæ, vitamque in illius finiuit obſequio, cuius debebat,
„ quòd tam diu duxerat, beneficio. Iam voto parentes ſatisfecerant, & de
„ voti memoria erant ſoliciti: hanc inuenit pia animi deuotio. Ornamen-
„ ta altaris ex puro puto auro contexta confici fecerunt, non minùs arte
„ quàm pretio æſtimanda. Caſulam fecerunt, tunicellas, antipendium,
„ cæteraque ad S. Miſſæ ſacrificium paramenta. Altaris antipendium to-
„ tam rei exhibebat ſeriem opere phrygionico pictam; nimirum Leonem
„ patulo rictu puerum abſorbentem, Matrem filij anxiam, *Carmeli* Di-
„ vam, thaumaturgæ Veſtis è nubibus inſigne oſtentantem: ſcriptum
„ argenteis legebatur literis, *De ore Leonis libera me Domine.* Viuunt etiam-
„ num plures, qui ornamentum illud acu, vt dictum, elaboratum & gen-
„ tilitiis familiæ inſigniis vtrimque ornatum, ſe vidiſſe, mihi teſtati ſunt.
„ Extat adhuc S. Lintei (corporale vocant) tegumentum (burſam nun-
„ cupant) ex auro, ſimili phrygionico opere contextum. Prophetæ Da-
„ nielis (quod paruulus, qui Virginis interceſſione à Leonis dentibus eſt
„ ſeruatus illæſus ominoſâ quaſi ſorte Daniel vocaretur) repræſentat
„ hiſtoriam. In ſuperiore burſæ parte hic, non elegantiam ſed æui illius
„ ſimplicitatem redolens, verſus legitur:
„ *O animæ Soſpes* Iesv, *me eripe fauce leonum.*
„ Cui in inferiori alius ſic reſpondet:
„ *Sim* Daniel Pinvs, *altâ merſer neuè palude.*

Huc vſque ex Sandero, ſed abbreviatà; nam & alia circa hoc habet. Tegumentum illud, ſeu cuſtodiam corporalium in qua hiſtoria illa exhibetur, ſepiùs vidi, & eâ in Miſſa vſus fui ego F. Daniel à Virgine Maria.

Etiamnum viuunt ex iſtius Religioſi Danielis Pini familia, inter primarios Vrbis Bruxellenſis, qui è parentibus & auis ſe audiuiſſe aſſerunt, puerulum per aliquot plateas inter fauces leonis, circumlatum, & interim à Matre B. Virgini Mariæ de Monte Carmelo commendatum à Leone fuiſſe depoſitum in limine ipſius Eccleſiæ Carmelitanæ.

563. In Annalibus Ordinis ad annum 1511. Scribitur de Imagine Deiparæ Virginis, Coronatæ nuncupatæ, quæ opere Gothico ſculpta, & coronam habens in capite, cum campana reperta fuit à quibuſdam agricolis: & primùm in quodam Eremitorio, deinde in Conuentu noſtro Giennenſi, Prouinciæ Bæthicæ, ibidem conſtructo, ac poſtea, ob aëris in-

Digitized by Google

De variis Imaginibus quæ in Hiſpania in Eccleſiis huius Ordinis miraculis coruſcant.

temperiem, tranſlato, miraculis coruſcat. Ab antiquis Chriſtianis, tempore Gothorum, in Hiſpaniis dominantium (qui circa annum 585. operâ S. Leandri, relictâ Arianâ impietate, Catholicam amplexati fuêre fidem) fabricata, ac poſtmodum abſcondita creditur. Plures autem eiuſcemodi Imagines in Hiſpaniis, temporibus perſecutionum, per Mauros abditas, nè ab infidelibus violarentur, & poſtmodùm mirabiliter repertas, ſuprà quoque indicauimus.

a Lib. 5. c. 52. & 53.

Euſebius Nerimbergius *in Trophæis Marianis* a agit de duabus Imaginibus, quæ in ſingulari veneratione coluntur in Monaſterio, quod vulgò dicitur *de las Marauillas*, Monialium Ordinis noſtri B. MARIÆ de Monte Carmelo: „ Vna eſt *Domina noſtra de Villa Eſcuſa*; quoniam propè iſtud „ Oppidum miraculosè reperta. Cum enim quidam eques peregrinaretur per montana Boetica, dicta *Sierra Morena*; amiſſo noctu itinere, luminoſum procul ignem conſpexit, illucque accedens, vidit iuxta quãdam dirutæ domus materiem emicaſſe illum ſplendorem ex quadam „ Deiparæ Imagine reiectâ, quam deuotiſſimè accipiens, eam promiſit „ hæredem ſuam inſtituere, debitoque Madriti, ac decenti locauit Altari, in templo S. Antonij, quod ipſe exſtruxit; vbi etiam Carmelitanæ „ Virgines Hoſpitium habuerunt. Altera Sacrata Icon eſt illa quæ dicitur „ DOMINA NOSTRA DE MIRABILIBVS, vndè accepit nomenclaturam „ illud Monaſterium, nec alio agnoſcitur nomine quam DE LAS MARAVILLAS. Hæc miraculoſa Imago delata ex Salamantica in pignus „ quadraginta Regalium (quibus vectionis eius pretium fuit ſolutum) „ tradita eſt: deinde irreuerenter reiecta in antrum, latuit triennio, donec „ pia paupertas cuiuſdã fœminæ eam redemit, quam domi ſuæ veneratã tot experta eſt beneficia, & mirabilia, vt iuberet Vicarius Madritenſis, eam in Religioſo aliquo loco, aut templo collocari, publicè colendã; „ & per nouem ſortes mirabiliter eſt ſemper electum prædictum Monaſterium; vt teſtatur Quintana *lib. 3. cap. 112.* „ Hæc Nerimbergius.

Anno Chriſti igniculus exarſit, quo magna Europæ pars vſtulata fuit poſteà.

564. Annus Chriſti 1517. funeſtus accidit nedum Ordini huic, ſed & toti Eccleſiæ, peſtilentis hæreſis exortu, conditore Luthero: eum aliquantò poſt ſecutus fuit Caluinus; qui, vt duæ infernales beſtiæ, de abyſſo aſcendentes, incendium excitarunt ingens, quo tota ferè Europa mox cõflagrauit: cui miserè inuolutæ fuerunt ſex Ordinis huius Prouinciæ, Angliæ, Hiberniæ, Scotiæ, Bohemiæ, Saxoniæ, & Daciæ, quæ penitùs interierunt, omnibus omninò Conuentibus per hæreticos deſtructis, aut occupatis. Aliæ autem omnes Prouinciæ noſtræ in Gallia, Germania, & Belgio, grauiter vſtulatæ fuerunt, Conuentibus pleriſque dirutis, vel expilatis, ac Religioſis inde fugatis, aut interemptis. Idem euenit aliis Religionibus. Mira autem Dei prouidentia nullum grande malum ſinens abſque ſingulari remedio, Eccleſiæ ſuæ prouidens, binis iſtis monſtris duo oppoſuit alexipharmaca, Seraphicam ſcilicet Virginem Tereſiam, natam anno 1515. biennio antequam Lutherus contra Indulgentias declamare inciperet

petet

peret: & S.Ignatium, qui eodem tempore quo Nouiodunenſis illa vipera virus ſuum in Gallia euomere cœperat, illi ibidem *Societatem* IESV obiecit; cui, vnà cùm ſex ſociis ſanctimoniâ, & doctrinâ claris, initium dedit, in Eccleſia SS. Virginis MARIÆ haud longè à Pariſiis, feſto Aſſumptionis eiuſdem, anno 1534. quo tempore Anglia ab orthodoxa Religione defecit. Porrò hiſtoria lamentabilis illius deſolationis, & ſtragis, quam ſubiit infelici illo ſeculo Carmelitana Religio, & ſubſecutæ deinde inſtaurationis ſpecialiter exhibebitur infrà *par.* 4.

An. 1534. iacta fundamenta Societatis IESV, *quo Anglicanũ eſt cœptum ſchiſma.*

565. Circa annum Chriſti 1528. ad excitandam refrigeſcentem fidelium deuotionem, & ad præcauendas, à nonnullis motas, aut quę moueri poſſe videbantur, contradictiones, quoad ſingulariſſimam, Ordinis huius Religioſis profeſſis, nec non Confratribus S. SCAPVLARIS, Priuilegium, meritis Beatiſſimæ Virginis MARIÆ conceſſum, nempè liberationis animarum eorumdem ex Purgatorio, Sabbatho poſt illorum obitum; Romanus Pontifex Clemens VII. ad ſupplicationem Prioris Generalis, Prouincialium, & Priorum, Bullam Ioannis XXII. *Sabbathinam* nuncupatam, Priuilegium iſtud, iuſſu ipſius Virginis Deiparæ, approbantis & publicantis, & Alexandri V. eadem confirmantis, etiam roborauit duplici Diplomate, priori dato anno 1528. cuius initium eſt: *Dilecti filij*, poſteriori autem (prioris explicatiuo) conceſſo anno 1530. & incipit: *Ex Clementi*. Vtraque illa Bulla aſſeruatur in Archiuio Ordinis Romæ, in Conuentu Transpontino: prior etiam refertur à Rodriquez *in Bullario ſuo inter Conſtitutiones Clementis VII.* poſterior extat quoque *in Bullario Laertij Cherubini tomo 1. inter Bullas Clementis VII. numero* 31. in qua hæc leguntur „ Sanè pro „ parte dilectorum filiorum Nicolai Audet Generalis, ac Prouincialium, „ & Priorũ domorum Ordinis B. MARIÆ Virginis de Monte Carmelo, „ nec non Confratrum vtriuſq; ſexus, Confraternitatum in Eccleſiis do„ morum eiuſdem Ordinis inſtitutarum, nobis nuper exhibita petitio con„ tinebat, quòd aliàs felic. record. Ioannes XXII. & Alexander V. Rom. „ Pontif. prædeceſſores noſtri vniuerſis, & ſingulis Chriſti fidelibus, qui „ Confraternitatem de Monte Carmelo ingredi, ſeu Confratrum Con„ fraternitatum huiuſmodi numero aſcribi, ipſiuſque Ordinis ſtatuta ob„ ſeruare, ac habitum dicti Ordinis deferre, ſeque Fratres & Sorores di„ cti Ordinis appellare, ita tamen quòd ſi mulier virgo caſtitatem, vidua „ verò continentiam, coniugata matrimonij iura, prout Sancta Eccleſia „ præcipit, tempore earum ingreſſus inuiolabiliter ſeruare velle promitte„ rent & obſeruarent, tertiam partem ſuorum peccatorum in Domino „ relaxarunt, ac ipſa Glorioſiſſima Dei Genitrix ſemper Virgo MARIA „ ipſorum Confratrum, ſeu Religioſorum, ac Sororum animas poſt eorũ „ tranſitum ſuis interceſſionibus continuis, piis ſuffragiis, & ſpeciali pro„ tectione adiuuabit. „ (Notandum, quòd per *promittere* ibi non intelligatur verum votum, ſed dumtaxat propoſitum ſeruandæ caſtitatis iuxta ſtatum ſuum) & alijs interiectis: „ Nos igitur dicti Ordinis, quem præ

Clemens VII. duplici Bullâ Priuilegium Sabbathinum confirmat.

Conditiones neceſſariæ vt quis mereatur adiutorium B. V. MARIÆ præſtandũ Sabbatho poſt mortẽ.

Digitized by Google

,, cæteris in viſceribus gerimus charitatis, proſperum, & tranquillum ſta-
,, tum, ac animarum ſalutem paterno zelantes affectu, huiuſmodi ſuppli-
,, cationibus inclinati, Ioannis & Alexandri, ac aliorum prædeceſſorum
,, literas, ac per eoſdem prædeceſſores omnia & ſingula priuilegia *&c.*
,, quorum omnium tenores præſentibus ſufficienter expreſſis & inſertis
,, haberi volumus, authoritate Apoſtolicâ tenore præſentium approba-
,, mus, & innouamus, ac perpetuæ firmitatis robur obtinere, & inuiolabili-
,, ter obſeruari debere. ,,

566. Quadriennio poſt Paulus Tertius iſtud Clementis VII. Diploma, & Priuilegia in eo renouata, ac confirmata, ſuæ Bullæ, cuius initium eſt: *Prouiſionis noſtræ datæ Romæ anno* 1534. inſeruit, iterumque confirmauit his verbis: *Nos tenorem quarundam literarum felic. record. Clementis Papæ VII. prædeceſſoris noſtri in Regiſtro ipſius prædeceſſoris compertum* &c. qui talis eſt: *Clemens*: &c. Et poſt integram Clementis Bullam deſcriptam ſubiungit:

Idem Priuilegiũ etiã confirmat Paulus III.

,, Cæterùm, vt earumdem tenor literarum hîc inſertus omnimodam rei,
,, ſeu facti certitudinem faciat, Authoritate noſtrâ decernimus, vt illud
,, idem robur, eâdemque vim, eumdemq; vigorem dictus tenor habeat,
,, quæ haberent originales literæ, ſupradictæ, ac eadem prorsùs eidem
,, tenori fides adhibeatur, quandocumque, & vbicumque, ſiue in iudicio,
,, ſiue alibi, vbi fuerit exhibitus, ſeu oſtenſus, & eidem tenori firmiter ſer-
,, uetur in omnibus, ſicut eiſdem Originalibus literis daretur, ſi forent ex-
,, hibitę, & oſtenſæ. ,,

Et Pius V.

567. Priuilegium iſtud *Sabbathinum* per dictos Ioannem XXII. Alexandrum V. Clementem VII. Paulum III. alioſque Pontifices conceſſum, & confirmatum, etiam Pius Quintus *motu proprio*, vt loquitur, *authoritate Apoſtolicâ approbauit*, per Bullam, quæ incipit: *Supernâ diſpoſitione*, datam 1566. cuius Originale, cum ſigillo plumbeo, eſt in Archiuio Tranſpontino: prout Lezana (qui in eo Conuẽtu annis plurimis moratus fuit,) teſtatur *in tomo* 4. *Annalium, ad annum Chriſti* 1322. vbi latè, & ex profeſſo tractat de illo Priuilegio *Sabbathino*. Cur, & qualiter deindè Priuilegium iſtud examinatum, & approbatum ſpecialiter fuerit per Doctores Salmanticenſes, & rursùs de nouo confirmatum per Gregorium XIII. dicetur ſtatim: capite autem ſequenti adferemus circa hoc ipſum Priuilegium Decretum aliquod notabile, editum anno 1613. à Sacra Congregatione Eminentiſſimorum Cardinalium Vniuerſalis Congregationis, ſub Paulo V. Pleraque ex iſtis referuntur integra apud P. Irenæum à S. Iacobo *in Tractatu Theologico de ſingulari SS. Virginis protectione*, ſub finem.

Melitenſis inſula à Turcarum obſidione liberatur ope D. Virginis.

568. Melite, ſeu Maltha quantâ iam olim ab exactis temporibus famâ increuerit, quantâ eius fames inexſaturabilus Helluones illos Turcas vſque & vſque, hodieque titillet, palam eſt. Porrò anno 1565. eam Inſulam inſtructiſſimâ claſſe die 17. Aprilis circumſederunt, & mox agreſſi fuerunt: tandemque poſt quatuor circiter menſium obſidionem, frequenter iteratos inſultus, explelis, vt quidam ferunt, ſeptuaginta octo millibus ictuum,

Digitized by Google

ictuum, ſeu emiſſionum muralium, pridie Idus Septembris, diuinâ magis potentiâ, & Deiparâ Melitenſibus opitulante, infeſti illi Chriſtiadum hoſtes terga vertere, & dare vela ventis coacti fuêre, vt referunt Spondanus ad iſtum annum, & Nerimbergius, in Trophæis Marianis. a Id autem B. Virgini MARIÆ de Monte Carmelo acceptum referentes Inſulani, è cæteris, quæ ab hoſtibus celebri triumpho reportauêre ſpolijs, glandem ferream, abęneo baſiliſco terribiliter exploſam, vnâ cum elegantiſſima tabula, latinâ epigraphe rei geſtæ ordinem percenſente, Neapolim Diuæ Carmelitidi anathema tranſmiſerunt: quæ in hodiernum vſque diem ibi aſſeruatur. Ita teſtatur Neapolitanus Filocalus Caputus *in libro de Diua Carmelitana, & eius Imagine miraculoſa Neapolitana cap.* 11.

a Lib. 3. c. 79.

569. Sub annum 1569. Reuerendiſſimo P. Ioanne Rubeo Generali Ordinis viſitante Hiſpanias, & varijs in locis SCAPVLARE Beatiſſ. Virginis MARIÆ de Monte Carmelo diſtribuente, deuotio ergo ſacrum hunc habitũ inde notabiliter augebatur: id æmuli nonnulli ægrè ferentes, ſparſerunt in vulgus, Priuilegia Confraternitatis SCAPVLARIS, ſpecialiter id quod BVLLÆ SABBATHINÆ nuncupatur, non ſubſiſtere; quodq́ue ea per Sacrum Concilium Tridentinum, & Pontifices reuocata eſſent. Vnde exorta fuit non modica commotio, non tantùm in plebe, ſed & inter primarios Eccleſiaſticos, ac ſæculares: proſcripti libri, inſtrumenta &c. Sodalitij S. SCAPVLARIS, & pro eo extinguendo agebatur apud Iudices Eccleſiaſticos, ac Ciuiles. Tandem recurritur ad Doctores Salmanticenſes; & ex illis quatuor primarij deputantur, Doctor Mantius, Rodriquez, Bartholomæus de Medina, & Franciſcus Sanchez: qui, viſis, & examinatis Bullis Pontificiis, & diſcuſſis fundamentis, ac oppoſitionibus, ſigillatim his, ex Hiſpanico in Latinum traductis verbis, ſuam ſcripſerunt cenſurã: *Ego Doctor Mantius Primarius Theologiæ Cathedraticus in Vniuerſitate Salmanticenſi, iudico Confratres Ordinis B.* MARIÆ *Virginis de Monte Carmelo poſſe frui Indulgentiis conceſſis à Ioanne XXII. Alexandro V. & Clemente VII. quia nec Concilium Tridentinum, nec proprius motus Pij V. obſtat, quo minùs poſſint dicti Confratres ijs frui.* Subſignatum erat:

Commotio grauis fit in Hiſpania contra priuilegia S. Scapularis.

Eius occaſione examinantur & probantur à Doctoribus Salmanticenſibus.

Frater Mantius.

Doctor Rodriquez, ſecundus in Ordine, quaſi iiſdem vtitur verbis. *Attentá mente ponderatis iis, quæ ad priuilegia Confratrum B. Virginis de Monte Carmelo ſpectant, quoniam in Eccleſia Catholica ſemper ſolitum fuit, imò prædicatum, poſſe eoſdem confratres eiuſmodi vti, nec Pontifex quiſpiam aut Concilium derogarit; propterea cenſeo iiſdem liberè poſſe frui: ſicut de* DE BVLLA SABBATHINA *idem plenè atteſtor.* Subſcriptum erat.

Ego Doctor Rodriquez.

Eodem ferè modo loquuntur alij. Illa autem Doctorum reſolutio à Franciſco de Cuniga Prouiſore Epiſcopi Salmanticenſis, ſolemni ſententiâ fuit confirmata: atque ita ceſſauit illa procella, & reſtitutis Confraternitati, quæ ablata fuerant, deuotio illa magis tum ibi propagata fuit. Ita

referunt

Digitized by Google

a Lib. 2. c. 3. referunt Thomas a. IESV *de Confraternitate* S. SCAPVLARIS; Cyprianus à S. MARIA *in Theſauro Carmelitarum* b. Irenæus à S. Iacobo *in Tractatu Theologico de Immaculatæ Virginis protectione* c. Lezana *tomo* 4. *Annalium* & Carthagena *lib.* 17. *Homiliarum, homilia* 2. in fine, vbi ſcribens de ſingulari Priuilegio BVLLÆ SABBATHINÆ (de qua latiùs infrà, *parte* 5. ſub finem) & de confirmatione eius per Summos Pontifices, deque examine circa illam, & approbatione per Doctores Salmanticenſes, ait: *Noſq; teſtamur inſigniorum Doctorum illius Academiæ ſubſcriptiones illam approbantes, legiſſe, & vidiſſe.*

b Cap. 17.
c Sect. 2. c. 3. §. 1. & in fine operis.
d Ad an. Chr. 1322.

Atque ita magis creſcit illa deuotio.

570. Id quod Eccleſiæ olim accidiſſe nouimus, vt perſecutionibus non minueretur, ſed creſceret, tùm quoque euenit Sodalitati S. SCAPVLARIS; etenim per Hiſpaniam, & Luſitaniam magnoperè propagata, & illuſtrata fuit: iſthic quidem exemplo Regis Philippi Secundi: de quo Lezana in libro inſcripto *Maria Patrona* e teſtatur quòd ipſum *Philippum ſecundum Catholicum & prudentiſſimum Hiſpaniarum Monarcham in libro Sodalitatis Beatæ* MARIÆ *de Monte Carmelo Matritenſis Cœnobij* (cuius ipſe Lezana alumnus extitit) *deſcriptum viderit*: Illuc verò Sebaſtiano, etiam Rege, aliiſque Proceribus Parthenicâ hac veſte amictis per præfatum Reuerendiſſimum Generalem Ioannem Rubeum, vt Lezana refert ibidem. Paucis poſt annis, ad ſupplicationem præfati P. Generalis Ioannis Rubei, Gregorius XIII. Priuilegium iſtud SABBATHINVM à ſuis prædeceſſoribus Pontificibus Ioanne XXII. Alexandro V. Clemente VII. Paulo III. Pio V. approbatum (vt conſtat ex dictis) etiam confirmauit, in Bulla: *Vt laudes*, data anno 1577. Vnde excerpta quædam de iſta BVLLA SABBATHINA dedimus ſuprà. f

e Cap. 10. 11. 19.

f Par. 2. c. 3. nu. 102.

g Ad ann. Chr. 1570.

Padua à peſte liberatur tráſlatione Imaginis cuiuſdam ad Eccleſiã Carmelitanam.

571. Benedictus Gononus *in Chronico SS. Virginis* MARIÆ g refert ſubitam, & miraculoſam ceſſationem peſtis in toto Venetiarum ſtatu, per tranſlationem imaginis, quæ in templo Carmelitano Paduæ miraculis celebratur. Hiſtoriam in præfata Eccleſia à latere ſummi altaris marmori inciſam exhibemus: „ Anno 1576. graſſante peſte in ſtatu Veneto, maximè Patauij & Venetijs, Imago Diuæ Virginis, quæ ſub porticu ponè aulam Illuſtriſſimi Præfecti Paduani votiuis tabellis celebris reddebatur, apparuit R.P. Felici Zuccolio Patri Ordinis Carmelitarum, in Prouincia Veneta adminiſtro, Illuſtriſſimo Senatori Venetiarum, & Aloyſio Georgio Præfecto Patauij, & ijs indicauit iſtam Imaginem ex loco minùs celebri in hoc auguſtiſſimo templo transferédam: poſtque eius tranſlationem peſtem Venetijs & Patauij ceſſaturam eſſe: quamobrem 12. Octobris facta eſt tranſlatio ſtatuæ: cœpit ceſſare peſtis, ac breui temporis ſpatio loca omnia Imperio Veneto ſubiecta ab ea contagione ſunt liberata. In cuius beneficij memoriam Ciuitas Patauina ſingulis annis ipſam Imaginem Viſitat in feſto Purificationis, cereoſque offert ex voto. „ Qui plura de hoc deſiderat conſulere poterit Angelum Portatenarium. g Eſt etiam Romæ in Conuentu noſtro

g In hiſt. Pad. l. 9. c. 29.

S. MARIÆ

Digitized by Google

S. Mariæ, *Tranſpontina* dicto, celebris Imago, à populo in ſingulari veneratione olim, & nunc habita, ob ſingulares gratias ibi receptas, var js ornata tabellis votiuis. Eſt autem ex iis, quas Carmelicolæ noſtri exules ex Orientis partibus ſecum aſportarunt, prout habetur ex Octauio Pancirollo Canonico Regienſi in libro *Teſori naſcoſti di Roma.* In alijs etiam Italiæ Conuentibus noſtris Imagines SS. Virginis Deiparæ miraculis coruſcantes, aut ſingulari deuotione ſpectabiles habentur. De Neapolitana, Drepanenſi, Meſſanenſi, Raconiſij &c. iam antè egimus. De variis aliis tangetur infrà [a] vbi de Prouincia Apuliæ. *De veneräda Imagine Tranſpontina.*

[a] P. 7. c. 5.

272. Anno 1573. Ioanne Auſtriaco inſtructam nauium claſſem ducente Tunetum verſùs, inter triremes Neapoli eò tendentes, maior ex eis (Galeonem vocant) omnis generis annonâ onuſta à portu ſoluerat, & aliquamdiu tranquillô ſatis ſalô, velificatione factâ, nauigarat: & ecce graui mole preſſa, rimas egit, tantoque hiatu ex inferiori parte aqua influebat, vt nec antliâ, & hydraulis ſufficienter exhauriri, nec apertura obturari poſſet. Proh dolor! incaſſum laboratur, nec ſalus humano ſperanda niſu, omneſque æquoreo pecori præda futuri, niſi cæleſti ope iuuentur. Auxiliatricem B. Virginem Mariam de Monte Carmelo (cuius eſt præcipuus cultus in ciuitate Neapolitana) inuocant; vt certiſſimæ morti, & frementi mari eriperet cultores in ſe ſperantes: *Ab euidenti periculo naufragij mirabiliter eripiuntur Diuä Carmelitanam inclamätes.*

Exaudit; reuomente liquor decreſcit hiatû:
Imperium maius ſenſit adeſſe ſalum.
Portentum! bibulam traiecit bellua rimam:
Hæret, & obductûs fungitur ipſa vicem.

Animaduertunt, inquam, mox aquam imminui, conſpiciuntque piſcem prægrandem tanto impetu ſe ingeſſiſſe in maius foramen, vt nec inde egredi, nec vlteriùs ingredi poſſet. Sicq; velorum, cæterorumque ſubſidia paulatim reliqua obturauerunt, & incolumes Neapolim regreſſi ſunt, ac Conſolatrici, & Liberatrici ſuæ condignas gratiarum actiones in Eccleſia Carmelitana rependerunt: & nauiculam, affabrè elaboratam, cum inhærente piſce, votiuam obtulerunt: quæ in hodiernum vſque diem ibi conſpicitur. Ita Filocalus Caputus Neapolitanus, *in libro Miraculorum B. Virginis* Mariæ *Carmelitana capite ſeptimo.*

573. Ibidem alia plurima ad eiuſdem inuocationem, & mediante ſacrâ eius Confraternitatis veſte (S. Scapvlari) patrata admiranda, & præſtita beneficia commemorat, & quidem dicto *capite* 7. de Antonio Donarumma, cum viginti-ſex alijs ad inuocationem B. Virginis de Monte Carmelo mirabiliter à naufragio ſeruatis: de puero ſub molæ rota incolumi: de altero puero in Ligerim fluuium prolapſo, à parentibus Diuæ Carmelitanæ commendato, poſt triduum retibus piſcatorum extracto, & viuente, affirmante ſe in aquis à Domina, albis induta, cibatum fuiſſe, & protectum, ne moreretur: de puella in mare proturbata, ad littus mirabiliter perducta: de altera Virguncula in ciſterna à muliere pulcherrima, ni- *Varia beneficia ad eiuſdem inuocationē, aut mediāte S. Scapulari exhibita recēſentur.*

ueo ornatâ mantello, (vti referebat) ſeruata ne mergeretur,& veſte (S. SCAPVLARI, vt patet) coloris pulli, ſeu bruni inuoluta. Tabella inſignis rem referens in Eccleſia eâdem Neapolitanâ appenſa fuit. Id accidit anno 1589. die 16. Iulij: quâ olim ſacrum SCAPVLARE traditũ S. Simoni: eſtque tum per totum Ordinem primaria ſolemnitas ipſius B. Virginis MARIÆ de Monte Carmelo. En Chronographem annum deſignantẽ.

SVbter aqVas VIVIt DIVæ VeLaMIne pVpa.

574. *Capite quintò* commemorat miracula per S. SCAPVLARE patrata in igne, incendiis extinctis, ipſiſque SCAPVLARIBVS incontaminatis inter flammas,& à fulgure. *Capite* 6. recenſentur beneficia recepta in aëre, præſeruatione à morte,& læſione in præcipitiis,ſeu lapſibus ex loco eminenti, & conſeruatione vitæ in ſuſpenſis. *Capite* 8. enarrantur mirabilia præſtita in Terra,interueniente SCAPVLARI Mariano,& opitulante Virgine Deiparâ. Eiuſcemodi illud eſt in puero ſeptenni,immaniter verberibus affecto terraque obruto,incolumi ſeruato; & in altero,in puteo lapidibus oppreſſo, nil læſo, deque aliis variis locis, & temporibus inter ruinas murorum illæſis. *Capite* 9. declarantur magnalia,in tutela à ferocientibus animantibus, aut in cura læſionum ab iis inflictarum. *Capite* 10. manifeſtantur ſtupenda quoad hoſtes animarum exhibita,in propulſatione diabolicarum tentationum,vindicatione à maleficiis, & liberatione ab oppreſſione, & inſeſſione dæmonum. *Capite* 11. promiſcua adducuntur exempla MARIÆ auxiliatricis, liberatricis,& conſolatricis:in excubitore, qui è turri præceps, hæſit mirabiliter SCAPVLARI, donec adminiculo ſcalarum deponeretur:in variis,quibus ſclopetorum ictus,obſiſtente SCAPVLARI, non nocuerunt: in quibuſdam,qui inconfeſſi trucidari non potuêre,donec receptis Sacramentis animas mox exhalarint: in Meliteníibus anno 1565. à Turcis præſeruatis. *Capite* 12. refertur varia ſalus infirmorum, à claudicatione,lepra,profluuio,& ſcreatu ſanguinis. Ex quibus omnibus manifeſtum eſt,potentiſſimæ Reginæ cœli, clementiſſimæ Matri miſericordiæ,ad beneficia humano generi præſtanda, à Deo *datam omnem poteſtatem in cœlo & in terra.*

575. Hîc meritò memoranda, quæ ſub anno 1578. & ſequentibus contigerunt circa venerandam Imaginem DEIPARÆ CONSOLATRICIS, & Cœnobium,ac Eccleſiam Monialium huius Ordinis,tunc propè,nunc intra Viluordiam. Ea à R. D. Auguſtino Wichmans Præſule Tongerloenſi Ordinis Præmonſtratenſis *in Brabantia Mariana*, [a] Antonio Sandero *in Brabantia Illuſtrata*, & in Hiſtoria eiuſdem Imaginis ac Monaſterij per varia capita ſic referuntur: „ Porrò anno 1578. die 12. Febr. à Geuſiis militibus Monaſterium hoc exuſtum eſt: quo tempore res mira cõtigit, Viſa priùs illis honeſta quædam matrona,albo induta pallio, quæ ſuprà Monaſterij muros ambulans, iniectas flammas, & prædones aſcendentes abigebat, quorum plures in terram conſternati ciciderunt,& repulſam

[a] Lib. 7. c. 74.

B. Virgo Maria ſibi deuotas Moniales ab hæreticorum rabie eruit.

„ repulſam ab eadem paſſi, qui ingreſſum dormitorij tentabant. Quæ om-
„ nia ſub iuramento ijdem prædones ſincerè depoſuerunt. Receperunt
„ ſe inde dictæ Sorores intra Viluordiam, ad locum qui Herlaer dice-
„ batur, ibidemque ſacram ſuam Imaginem, vnicum in aduerſitate hac
„ ſolatium, adſeruarunt. Verùm continuis moleſtiis vexatæ, ac breui tem-
„ pore, præ cordis anguſtia 12. Sororibus hic extinctis, reliquæ ſuperſtites
„ Mechliniam ſunt profectæ, vnà cum præfata Imagine, quam hoc ſtra-
„ tagemate Soror Catharina Vayms ex oppido Vilvordienſi aſportauit.
„ Milites, ſeu veriùs prædones, præſidiarij, quidquid curruum ſeu bigarũ
„ oppido egrediebatur, curioſè ſcrutabantur. Hinc magnum Sacro-ſan-
„ ctæ Imagini periculum; quia eius hoſtes acerrimi, vtpote Geuſij. Itaqꝫ
„ præfata Catharina manipulo ſtramineo eam inuoluit, & capiti impo-
„ ſuit, Mechliniam vſque feliciter profecta: vbi in ædibus Dom. Boiſot,
„ in vico Vaccino, eamdem collocarunt. Sed neque hîc dudum tuta ſta-
„ tio. Anno ſiquidem 1580. Mechlinia ab Ordinum confœderatorum
„ rebellibus denuò intercipitur, & ſpoliatur: quo in rerum diſcrimine,
„ Religioſæ vno in cubiculo concluſæ, DIVÆ ſuæ CONSOLATRICI pro
„ ſubſidio ſupplicarunt. Et ecce vnus militum, inſtar leonis furibundus,
„ præfatas ædes infringit, & cubiculum ingreditur. Verùm vbi Imaginem
„ thaumaturgam conſpexit, in agnum manſuetum conuerſus, nullo de-
„ trimento Virginibus illato, confeſtim receſſit, faſſus ſe mirabiliter per
„ Imaginem immutatum. Anno poſteà 1586. Viluordiam redierunt, vbi
„ à Magiſtratu Sacello D. Nicolai donatæ, Monaſterio idem adaptarunt.
„ Sed ecce iterum turbæ. Anno ſiquidem inſequenti nimirum 1587. die
„ 22. Septembris, Viluordia denuò à Geuſiis de nocte intercipitur: quo
„ tempore tria miracula contigerunt notatu digna. *Primum*, quòd mili-
„ tes numquam potuerint hoc Monaſterium incendere, licèt ſæpiùs id-
„ ipſum adtentauerint, ſed ſemper irrito conatu. *Secundum*, quòd ſacrile- *Admirãda circa Imaginem* Diuæ Cõſolatricis
„ gus quidam, accenſâ face, templum ingreſſus, ſacram Imaginem, auſu
„ temerario, combuſturus, nihil quoque efficere potuerit, quamuis facem
„ iteratis vicibus eidem admouerit.

„ *Neſcia flammarum veneranda manebat Imago,*
„ *Haud aliter, quàm ſi pro ligno marmor adeſſet.*

„ *Tertium*, Nobilis vir Philippus Dongelbergius Prætor tum Viluor-
„ dienſis, & magnus Foreſtarius Ducis Brabantiæ, eodẽ die captus eſt, &
„ equo, vinctus manibus ac pedibus, impoſitus, ſuſpendendus à dictis præ-
„ donibus, vti minabantur, ad primã arborem, quam extra oppidũ repe-
„ rirent. Ille totus anxius, ad Virginem CONSOLATRICEM corde inti-
„ mo confugiens, identidem eidem ſupplicabat, *Monſtra te eſſe matrem*
„ &c. Nec ſurdo preces fuſæ, licèt corde tantùm. Mox enim vocem au-
„ ribus ſuis inſonantem audiuit, *Require fontem*: atque inter hæc, manus
„ eius vinculis ſolutæ ſunt, & ipſe continuò ſibi pedes diſſoluens, aliis
„ nequidquam aduertentibus (erat enim nox) equo ſuo ex eorum mani-

Digitized by Google

„ bus dilapſus eſt, ac Viluordiam rediit. Vbi extemplò in templò liberatrici ſuæ gratias egit, hymno, *Te Deum laudamus*, à Sororibus decantato, „ & votiuâ perinſigni tabellâ oblatâ, quæ totius rei hiſtoriam repræſentat. Hactenus ex archiuis dicti Monaſterij, in quibus plurima quoque „ omnis generis miracula conſtituebantur, quæ vſque hodie perſeuerant, „ prout patet ex diuerſis authenticis inſtrumentis à me viſis, quorum nõnulla nuperis annis 1623. & 1624. ſunt expedita. „ Ita Wichmans. Latiùs illa deſcribuntur in hiſtoria eiuſdem Imaginis & Cœnobij cap. 22. & ſequentibus.

Pariſiis reus ſuſpẽſus qui ſe Dej Genitrici commendauerat nõ moritur.

576. „ Anno 1587. Lutetiæ, è regione Carmelitani Cœnobij, in loco qui vulgo dicebatur Mauberti, cum quidam lata à Magiſtratu ſententiâ extremo damnatus ſupplicio pependiſſet; velut è graui ſomno „ experrectus reuixit, multiſque poſtea annis apud ipſos Carmelitas, ſaluo prorsùs & incolumi corpore vitam degit. Is, vt aiunt, ante ſuſpendium, Diuæ Virginis, quæ in illa æde Carmelitana religioſiſſimè colitur, ſeſe deuotiſſimè commendarat. „ Ita Gononus *in Chronico SS. Virginis Deiparæ ad præfatum annum.* Caſus aliquot ſimiles referentur capite ſequenti. Circa illud tempus eueniſſe videtur id quod in Directorio Nouitiorum Ordinis noſtri *parte* 3. ſub initium in titulo iſto: *Magnificiendæ actiones communes regulares, quòd eæ à pluribus Sanctis pertractatæ fuerint*, refertur ex Venerabili P. Hieronymo Gratiano a. Quodam in Conuentu, relaxatis diſciplinâ regulari, & ſtudio mortificationis, Matutinum noctu perſolui ſolitum, veſperi legebatur: & interim horâ ordinariâ pulſabatur. Sacriſta quadam vice à pulſatione rediens, audiit intonari Inuitatorium in choro: quem ingreſſus plures vidit candidis veſtibus amictos: aſt facies & manus non niſi oſſa erant: vndè grauiter conſternatus fuit. Is, qui præſidere videbatur, aſperâ reprehenſione ſic Sacriſtam alloquitur: Nos, inquit, quondam huius Conuentus Religioſi non eo exemplo vos præceſſimus: deliciæ noſtræ erant noctu pſallere, & orare: quo in exercitio etiam pernoctare volupè fuiſſet, ſi vires tuliſſent: verbiſque adiecta ſunt verbera: etenim ferreis quibuſdam virgis tam durè exceptus fuit, vt manè repertus ſit mortuo ſimilis: delatus ad infirmariam, & nonnihil confortatus, rem enarrauit, atque poſt triduum obiit. Hinc monemur, non declinare à rectis ſemitis antiquorum Patrum noſtrorum. Sic Machabæi inuicem animabant: *Memento te qualiter ſalui facti ſunt Patres noſtri.* b

a In expoſit. Reg. c. 4. quod eſt de orat. voc.

b 1. Machab. 4.

Breuiariũ & Miſſale Ordinis iuxta vſum Dominici Sepulchri in variis innouatur.

577. Anno 1580. in Capitulo Generali Romæ celebrato ordinatum fuit, vt vetuſtum Ordinis Breuiarium, iuxta antiquam Hieroſolymitanæ Eccleſiæ conſuetudinem temporis diuturnitate in variis mutatum, emendaretur, & ad normam Romani Breuiarij, Decreto Concilij Tridentini etiam emendati, dirigeretur. Quod curâ, & ſolicitudine Reuerendiſſimi P. Generalis Ioannis Baptiſtæ Caſſardi effectum fuit. Lectiones, Antiphonæ ac Reſponſoria magis iuxta Scripturæ ordinem fuère collocata: & vetuſta quædam Officia, propria Eccleſiæ Hieroſolymitanæ videlicet, SS. Abra-

Digitized by Google

SS. Abraham Iſaac, Iacob, Mariæ Iacobi & Salome, Zachæi, Longini, Lazari, aliaque prætermiſſa, & noua quædam, iuxta vſum Romanum, inſerta: multa fuere immutata, vt Orationes in feſtis S. Cyrilli, S. Ioſeph, ſolemnis Commemorationis, S. Annæ, S. Ioachim &c. Alia autem relicta fuere, differentia à Breuiario Romano. Et, cum in vetuſtioribus Breuiariis, hæc fuiſſet inſcriptio, ſeu titulus: *Breuiarium, ſeu Ordinale Horarum Canonicarum Fratrum Sacri Ordinis Beatæ Genitricis Dei ſemperque Virginis* MARIÆ *de Monte Carmeli, extractum, & excerptum de approbato vſu Dominici Sepulchri ſanctæ Hieroſolymitanæ Eccleſiæ: in cuius finibus dictorum Fratrum Religio ſumpſit exordium:* eius loco iam ponitur. *Breuiarium Ordinis Fratrum B. Virginis* MARIÆ *de Monte Carmeli*, ſeu, *Breuiarium Carmelitarum iuxta Hieroſolymitanæ Eccleſiæ antiquam conſuetudinem, Capituli Generalis decreto ad normam Breuiarij Romani directum, auctoritate Apoſtolicâ approbatum.* Approbatum autem fuit à Gregorio XIII. per Bullam datam anno 1584. Breuiariis præfixam: cuius initium eſt: *Vt Breuiarij, quo dilecti filij Fratres Ordinis B.* MARIÆ *Carmelitarum iuxta Hieroſolymitanæ Eccleſiæ conſuetudinem multis ſeculis vtuntur.* Vnde patet, vſum eiuſcemodi Breuiarij in Ordine fuiſſe valde antiquũ. Tunc quoque Ordinis Miſſale, etiam iuxta eiuſdem Eccleſiæ Hieroſolymitanæ vetuſtum vſum, recognitum & in quibuſdam tunc mutatum fuit: prout patet ex Bulla eiuſdem Gregorij XIII. quæ habetur initio Miſſalis. Interim tamen tam Breuiarium modernum, quàm Miſſale Ordinis differunt à Romano in non paucis hymnis, collectis, reſponſoriis, Antiphonis, & ceremoniis. Inter ea illud ſingulare eſt, quòd in omnibus horis Canonicis, & in Miſſis, quæ non ſunt *Defunctorum*, ſeu *Requiem*, dicatur *Salue Regina*, aut paſchali tempore *Regina Cœli*: In variis etiam feſtis, præſertim ipſius SS. Virginis Deiparæ, ſpeciales, à Romanis diſtinctæ, valdeque deuotæ ſunt Collectæ: v. g. in feſto Aſſumptionis eiuſdem hæc: *Veneranda nobis, Domine, huius diei feſtiuitas opem conferat ſalutarem, in qua ſancta Dei Genitrix mortem ſubiit temporalem, nec tamen mortis nexibus deprimi potuit, quæ Filium tuum Dominum noſtrum* IESVM CHRISTVM *de ſe genuit incarnatum.*

578. Eſt in Eccleſia Conuentus noſtri Dolenſis Prouinciæ Turonēſis *Sacellum Beatiſſimæ Virginis* MARIÆ *de miraculis*, olim & nuper celebre: vbi ſæpè cæci, claudi, naufragi, paralitici opem feliciſſimè experiuntur. Inter cætera præcipuè memorandum, quod accidit anno ſalutis 1590. Iuuenis quidam è vicinia, cui ſolemne erat quolibet die matutinis horis Ædē Diuæ Virgini ſacram inuiſere, humileſque ibi effundere preces; è viuis exceſſit. Effertur, tumulo condendus. Sed ecce, toto ſtupente funebri comitatu, è feretro exurgens, ſe eo die Virginem non ſalutaſſe more aſſueto, eiuſdem Templum velle adire, proloquitur. Properat, intrat, gratias agit: gaudet primâ valetudine, & inter viuos viuit. Ita *in Delineatione Prouinciæ Turonenſis cap.* 25. refert R.P. Leo: teſtaturque ſe ibi ſub ann. 1620. vidiſſe reſuſcitati iuuenis feretrum, in fidem rei aſſeruatum. Ibidem enarrat de

De Sacello Eccleſiæ Carmelitanæ Dolenſis miraculũ perceleb̄ri.

rat de puero, in aquam prolapſo,& ſuper aquâ ſeſſitante, ac ludibundo, dicente poſtmodùm, ſe ſpecioſiſſimæ puellæ manu ſuſtentatum, ne mergeretur. Et de Lutherano, in euidenti naufragij ac mortis periculo inclamante opem Diuæ Dolenſis, confeſtim ſaluo ad portum adducto, ac ante altare Deiparæ, tacto intrinſecùs infanda dogmata publicè eiurante. Ferè eadem memorantur in Annalibus Ordinis [a].

[a] Tom. 4. ad ann. 1405. n. 2.

579. Circa annum Chriſti 1593. dum Capella maior Eccleſiæ Conuentus noſtri Toletani renouaretur, in trabe reperta fuit mirabilis Chriſti in Cruce pendentis & in agonia poſiti Imago, eximiæ deuotionis: magno tum populi concurſu viſitata, ac ſequentibus annis in nouo Sacello, apprimè elaborato, repoſita, ac deuotiſſimè apud illius inclytæ Vrbis ciues, & vicinorum oppidorum incolas ſolemniſſimè celebrata. Singulis præſertim ſextis totius anni feriis, ac permaximè quadrageſimalibus. Ita Lezana *tomo 3. Annalium* [b]. Quantoperè in eadem Eccleſia Miraculis claruerit Imago perantiqua S. MARIÆ DE ALFIZEN, etiam nuncupata *ſubterranea* (forſan quia in inferiori aliquo ſub terra Sacello aliquamdiu ſita, & frequentata) fidem facit Inſtrumentum, ſeu Literæ relatæ à Lezana ibidem, in quibus inter alia, hæc: *Videntes, & ſcientes multa miracula, & mirabilia, quæ Dominus Deus noſter quotidiè facit interceſſione Virginis S.* MARIÆ *Subterraneæ, tam in viris, quàm in fœminis, & infantibus, eos in infirmitatibus, periculis & malis eripiendo; eorum etiam animalia ſanando, & agros eorum, qui ipſi deuotè ſe commendant, cuſtodiendo*, &c. De antiquiſſimi illius Toletani Conuentus fundatione & variis euentibus dictum eſt ſuprà *capite* 14. & 29. [c]

Crucifixi imago deuotiſſima reperta in trabe Eccleſiæ noſtræ Toletanæ.

[b] Ad ann. Chr. 1098.

[c] Nu. 474.

580. *Anno ſalutis humanæ 1599. Salerni repreſſio incendij, coniecto in ignem paruo habitu, ſeu* SCAPVLARI *B.* MARIÆ *de Mõte Carmelo.* SCAPVLARE *inter cineres integrum poſtea repertum eſt.* Ita Georgius Coluenerius Cãcellarius Vniuerſitatis Duacenæ, *in Kalend. Mariano to. 1. ad diem 16. Iunij.* Pleniùs, & cum circũſtantiis, id deſcribitur à R.P. Theophilo Raynaudo *in lib. de Scapulari Partheno-Carmelitico parte 1. cap. 9.* Variis in locis, & temporibus ſimilia frequenter contigerunt (referunturque ab iis qui de S. SCAPVLARI ſcribunt) & quidem non ita pridem in duobus locis ditionis Leodienſis videlicet anno 1648. die 26. Iunij in pago Maſcè & anno 1649. die 13. Februarij in pago Treigne, ſitis inter Sambriam & Moſam; cum enim vtroque in loco ignis domos quaſdam inuaſiſſet, nec is humano modo extingui poſſet, iniecto medias inter flammas SCAPVLARI, incendium ceſſauit, SCAPVLARIA verò incombuſta, & ab igne penitùs illæſa permanſerunt. Quæ omnia examinata, probata, & approbata fuerunt iuridicè coram Theologis ad id ſpecialiter deputatis, videlicet R. P. Ægidio Pierpont Priore Auguſtinianorum, R.P. Ioanne Baptiſta du Pont Definitore Minoritarum, R.P. Auguſtino des Moulins Præſide Recollectorum, RR.PP. Ioanne Sacrè & Carolo Werpen Societatis IESV Theologis: omnibus ciuitatis Huyenſis Religioſis. Eorumque publicatio permiſſa fuit à Re-

Incendia reprimũtur per Scapularia flammis iniecta, deinde incontaminata reperta.

Digitized by Google

à Reuerendo Adm. Domino Vicario Generali Leodienſi. Simile eſt, quod accidit anno 1652. ſub finem Decembris in Diœceſi Herbipolenſi Ducatus Franconiæ, haud longè à celebri Monaſterio Triffenſtein, dum enim & ſtabulum & horreum conflagrarent, ſita inter domos, vt non niſi ex vna parte daretur acceſſus, Religioſus prænominati Cœnobij SCAPVLARE B. Virginis de Monte Carmelo (cuius erat Confraternitati adſcriptus) proiecit inter flammas: quæ mox viſibiliter minuebantur, & aliquantò poſt extinguebantur: atque SCAPVLARE poſtea integrum inuiolatumque fuit repertum. Caſum examinauit Reuerēdiſſ. D. Ioannes Melchior Epiſcopus Domitiopolitanus, Diœceſis Herbipolenſis Suffraganeus, & in ſpiritualibus Vicarius Generalis, qui auditis pluribus teſtibus, tamquam miraculoſum declarauit.

CAPVT XXXVII.

Ex Carmeli Vinea Racemi hiſtorici huiusſeculi ab anno videlicet 1600. vſq; ad 1661. (in quo verſamur) colliguntur.

581. MIra Dei prouidentia malis bene vtens, atque ex eorum occaſione meliora quandoque oriri faciens, bella aliaſque calamitates, ac hæreſes eſſe ſinit, vt ſegniores forſan, & deſides excitentur, & feruentiores reddantur. Id eueniſſe cernimus, & gaudemus in hoc ſeculo decimoſeptimo, quod funeſto, & lamentabili præcedenti ſucceſſit fauſtum, & lætum toti Eccleſiæ: cuius facies benè multùm conſpicitur immutata, potiſſimùm in Gallia, Belgio, & Germania: vbi cum omnia forent perturbata, & iacerent ſtudia, pietas, religio; reſtaurata ſunt cuncta, & refloruerunt, atque indies efflorefcunt magis, quàm ante. Hoc quoque ſpecialiter iam olim & nuper expertus eſt Ordo Carmeliticus, & quidem ab initio ſeculi huius, quo Prouinciæ Galliæ, Belgij, & Germaniæ diſcerptæ, & dilaceratæ, imminutę, non tantùm in ædificiis, ſed, quod plus eſt, in obſeruantiis regularibus, in meliorem ſtatum erectæ, & reſtitutæ fuerunt, & indies proficiunt. Quod qualiter contigerit, cum paulò latiorem meritò exigere videatur tractationem, eam in capita aliquot diſpertiendam tranſmittimus, donec hoc capite alios quoſdam notabiliores euentus, quæ hoc ſeculo acciderunt, exhibuerimus.

Occaſione bellorum & hæreſum quandoq; deſides redduntur feruentiores.

582. Sub finem præcedentis, & initium huius ſeculi, cum, ſicut dictum eſt, depreſſus iaceret Ordo in multis Prouinciis, & in variis iam interiiſſet, per hæreſes, & bella; prouidit Deus ſuæ Matris familiæ de Patre,

& Pa-

Digitized by Google

& Paſtore eximio, ac valdè zeloſo: is fuit Reuerendiſſimus P. Henricus Syluius, qui electus in Capitulo Generali Romæ celebrato (anno 1598.) ineunte hoc ſeculo, vt ſupremus Ordinis Prælatus, & Commiſſarius Apoſtolicus à Clemente VIII. ſpecialiter deſtinatus, & fauoribus, ac gratiis eius decoratus, vt dilapſa reſtauraret, Ordinem ferè Vniuerſum per Europam perſonaliter viſitauit: in Turonia fundamenta locauit ſolida Reformationis, quæ ibidem maximoperè viget, & indè ad alias plures Prouincias deriuata fuit: prout latiùs declarabitur parte ſequenti. In Belgio quoque ſtrictioris obſeruantiæ ſemina iecit, quæ quàm feliciter germinauerint, teſtantur fructus ſubſecuti, de quibus etiam *par.4. cap.3.* Plura de tanto Patre dicentur in ſequentibus.

Piratæ cãpanam ad galéas ferre tentantes apibus impetuntur.

583. Contigit ineunte hoc ſeculo, vt Mahumetani quidam piratæ monaſterij noſtri cuiuſdam in Prouincia S. Angeli hortum, prædandi cauſâ, ingreſſi eſſent, & campanam, quam Fratres ibi, vt in campanili mox reponeretur, collocauerant, Turcæ ſecum ad galéas in mare efferre tentarent: apum autem numero impetuosè, ex horti aluearibus ſubitò egreſſo, nimio pauore exterriti ſunt, vt relictâ prædâ, fugam capere (Deiparæ Virginis, & S. Angeli interceſſione, à Fratribus poſtulatâ) coacti fuerint. Mirabilem, ac pro miraculo habitum caſum refert Franciſcus Cheraſcus *in tractatu de Prouinciis Ordinis* loquens de Prouincia S. Angeli in Sicilia, quem paucis ante annis accidiſſe commemorat: Et ex eo Lezana *tomo 4. Annalium.* a ſcribens de Conuentu Leocatæ.

a Ad ann. Chr. 1120.

Coloniæ in Eccleſia huius Ordinis Imago B. Virginis MARIÆ *miro euentu celebratur.*

584. Anno 1606. Coloniæ in Eccleſia Ordinis noſtri magnâ hominum frequentiâ celebrari cœpit Imago B. Virginis, huiuſmodi ex cauſa. Cum media huius templi pars in ſeipſam collapſa, columnas euertiſſet, ac contriuiſſet, columna tamen illa, cui appenſa erat ſtatua B. MARIÆ Virginis, licèt cum aliis euerſis eſſet eiuſdem rationis, ac non minùs quàm ceteræ, ruinæ expoſita, integra nihilominùs, illæſaque remanſit: videlicet ab integra atque illibata Virgine (vt piè ab omnibus creditur) ſuſtentata. Ita referunt Antonius Balinghem Societatis IESV *in Kalendario ad diem 6. Februar.* Gononus *in Chronico Mariano ad annum Chriſti* 1606. Et Ægidius Gelenius *in ſua Colonia Agrippina libro* 3. agens de Carmelo Colonienſi: vbi tradit Imaginem illam B. Virginis MARIÆ iam olim claram miraculis fuiſſe, teſtantibus literis Magiſtri Generalis Ioannis Groſſij, ſcriptis ante annos ducentos quinquaginta.

In Gallia Ordo Militaris ſub titulo ac Regula B. Virginis MARIÆ *de Mote Carmelo inſtituitur.*

585. Anno 1607. Paulus V. Pontifex Romanus, ad inſtantiam Henrici, Francorum Regis, inſtituit Ordinem militarem pro tuenda, propaganda, augendaque Religione Catholica, hæreſumque extirpatione, & hæreticorum depreſſione, ſub titulo, habitu, & Regula *Beatiſſimæ Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo*: cuius ſub vexillo exiſtit præcipua nobilitas Galliæ. Diploma inſtitutionis habet Laërtius Cherubinus *tomo 3. Bullarij*: quod quia prolixum, quædam dumtaxat ſuſtantialia verba hic damus: „ Romanus Pontifex, cuius Principatum ſuper omnes extulit Diuina

Maiſtas

Digitized by Google

„ Maieſtas &c. Quare vnam militiam, ſeu Ordinem Militarem ad ipſius „ Henrici Regis arbitrium „ competenter de ſuis bonis, merè laicalibus „ (non tamen beneficialibus, ſeu redditibus Eccleſiaſticis) dotandam, ſeu „ dotandum ex delectis Gallicanæ nationis viris nobilibus, & ingenuè „ natis, denominatione, ſeu titulo, ac Regulâ Glorioſiſſimæ ſemperque „ Virginis MARIÆ de Monte Carmelo, quam prædictus Henricus Rex „ ſui protectricem, & aduocatam ſingulari deuotione ſemper habet, & „ veneratur, ſub noſtro & dictæ Sedis beneplacito, & auctoritate erigi, „ & inſtitui ſummoperè deſiderat. Nos igitur hoc pium & nunquam ſa- „ tis laudandum deſiderium promouere cupientes, Militiam ſeu Ordi- „ nem huiuſmodi ſub eadem Regula *&c.* Apoſtolicâ auctoritate tenore „ præſentium perpetuò, & ſine alicuius præiudicio, erigimus & inſtitui- „ mus. Datum Romæ apud S. Marcum anno Incarn. Dom. 1607. Ka- „ lendis Martij: „ Anno ſequenti idem Pontifex Regulas quaſdam, ſeu Statuta pro dicto Ordine militari dedit, & confirmauit, per Bullam, quæ apud eumdem Laërtium ibidem extat: in qua inter alia hæc: „ Militan- „ tium Ordinum inſtitutio Reipublicæ Chriſtianæ vtilis, & Catholicæ fi- „ dei tutelæ, & propagationi proficua futura eſſe dignoſcitur, ſi certæ „ Regulę præſcribantur. *Inter Regulas iſtas hæ ſunt:* Ad hæc ſingulis die- „ bus Officium B. MARIÆ, ſeù coronam, quantâ maiori poterit deuotio- „ ne, recitare. Feſtis quoque, & legitimè non impeditis Sabbathi diebus „ ſacrum Miſſæ Sacrificium audire: Nec nõ feriâ quartâ cuiuſlibet heb- „ domadæ ab eſu carnium abſtinere. Quolibet verò ipſius Glorioſiſſimæ „ Virginis MARIÆ feſtiuitatis die, & præcipuè de Monte Carmelo, quæ „ die decima ſextâ Iulij celebrari ſolet, peccata ſua Sacramentaliter cõ- „ fiteri & Sanctiſſimũ Euchariſtiæ Sacramentum ſumere. Eodemque die „ feſtiuitatis Beatæ MARIÆ de Monte Carmelo, in loco per dictum Ma- „ gnum Magiſtrum deſignando, ad deuotè celebrandam huiuſmodi fe- „ ſtiuitatem, ſimul congregari teneantur. Datum Romæ apud S. Petrũ „ die 26. Febr. 1608. „

Regula ſeu Statuta eiuſdem cõfirmantur.

586. Circa annum 1612. in Luſitania nonnulli malè informati quoad ſingulare priuilegium S. SCAPVLARIS, de adiutorio animabus Cõfratrum in purgatorio exiſtentibus præſtando, Sabbatho poſt eorum obitum, graues commouerunt tumultus, impedientes, nẽ Concionatores illud promulgarent. Negotium Romam delatum fuit: inſtitit Rex Catholicus Philippus Tertius, per literas ad ſummum Pontificem, & Cardinalem Millinum Ordinis Protectorem, pro eo expediendo, & controuerſia dirimenda. Itaque, re vtrimque grauiſſimè agitatâ, matureque diſcuſſâ, ab Eminentiſſimis Cardinalibus in Sacræ & vniuerſalis Inquiſitionis Congregatione, tandem, iuſſu Sanctiſſimi Domini Pauli Quinti à Cardinalibus iſtius Cõgregationis in Februario anni 1613. eiuſmodi exiit Decretum. „ Patribus Carmelitanis permittatur prædicare, quòd popu- „ lus Chriſtianus poſſit piè credere de adiutorio animarum, Fratrum, &

Priuilegia Sacri Scapularis grauiter impetuntur in Luſitania.

Defenduntur in Romana curia.

,, Confratrum Sodalitatis Beatiſſimæ Virginis Mariæ de Monte Car-,, meli, videlicet Beatiſſimam Virginem animas Fratrum, & Confratrũ, ,, in charitate decedentium,qui in vita habitum geſtauerint,& caſtitatem ,, pro ſuo ſtatu coluerint, Officiumque paruum recitauerint,vel,ſi recita- ,, re neſciant, Eccleſiæ ieiunia obſeruauerint (niſi vbi in iis diebus Nati- ,, uitatis Domini Feſtum inciderit) ſuis interceſſionibus continuis, piiſq; ,, Suffragiis,& meritis,ac ſpeciali protectione,poſt earum tranſitum,præ- ,, cipuè in die Sabbathi (qui dies ab Eccleſia eidem Beatiſſimæ Virgini ,, dicatus eſt) adiuturam. ,, Atque ita tempeſtas illa ſedata fuit.

587. Idipſum ſimilibus ferè terminis confirmatum habetur authoritate Sacræ Congregationis Rituum, inter alia Officia propria Ordinis huius, etiam illud quod in feſto Commemorationis ſolemnis Beatiſſimæ Virginis Mariæ recitatur ad diem 16. Iulij, iteratis vicibus recognoſcẽtis, & approbantis: ſubſcribentibus Eminentiſſ. Cardinalibus Bellarmino,& Torres. In eo autem *ad Matutinum lectione ſextâ* ſic dicitur: ,, Non ,, in hoc tantùm ſeculo Ordinem ſibi tam acceptum multis prærogati- ,, uis Beatiſſima Virgo inſigniuit, verùm & in alio (cum vbique & po- ,, tentiâ & miſericordiâ plurimùm valeat) filios in Scapularis Socie- ,, tatem relatos, qui abſtinentiam modicam, preceſque paucas, eis præ- ,, ſcriptas, frequentarunt, ac pro ſui ſtatus ratione caſtitatem coluerunt, ,, materno plane affectu, dum igne purgatorio expiantur, ſolari ac in cœleſtem patriam obtentu ſuo quantocyus piè creditur efferre.,, De iſto ſingulari priuilegio Sacri Scapularis, *Bullæ Sabbathinæ*, alia diximus ſuprà. *a* Sub idem tempus res iure memoranda contigit in Hiſpania: Cùm ad eumdem Philippum Tertium Catholicum Hiſpaniarum Regem aliqui recurriſſent, dicentes obſeruãtiam abſtinentiæ à carnibus feriis quartis Carmelitici Scapularis geſtatoribus præſcriptam, multorum millium annuorum ſcutorum iacturam Regio Ærario afferre, compertum eſſe, vt propterea Regiâ prouidentiâ dignum eſſet, huic damno aditum præcludere: pius Rex reſcripſit: *Mas quiero vaſſallos deuotos de la* Virgen, *que el aumento de mis rentas.* Ita refert Lezana in libro dicto *Maria Patrona b.*

a Nu. 516. 517. 543. 565. 569.

Memorabile dictum Philippi Tertij Regis Hiſpaniarum.

b Cap. 10. ſub fin.

588. Anno 1620. die 8. Nouembris Dominicâ quâ cantabatur Euangelium, *Reddite ergo quæ ſunt Cæſaris Cæſari, & quæ ſunt Dei Deo*: memorabile factum eſt prælium ſub Pragæ mœnia, Buquoio Duce primario: quo Fredericus Palatinus Elector,Boëmici Regni iniuſtus inuaſor(is à rebellibus hæreticis Rex conſtitutus,& anno 1619. menſe Nouembri cum vxore, regni cupida fœmina, Pragæ ſolemni ritu coronam acceperat) pulſus,ad Batauos transfugit, & ibi priuatus vitam traduxit. Boëmia autem confeſtim cum cæteris Prouinciis ad fidem Imperatoris rediit. Atque ita Catholica profeſſio vbique reſtituta fuit. Victoria illa celeberima, & Eccleſiæ vtiliſſima, debetur Virgini Deiparæ: cuius Imago, ſuffoſſis per hæreticos oculis, in oppido Bohemiæ Auaconiz inuenta,& à V. P. Dominico

Pragenſis victoria celeberrima.

Attributa Imagini Virginis Deiparæ.

minico à Ieſu Maria Carmelita Diſcalceato, eximiæ pietatis viro, in caſtris Catholicorum prælata fuit,& coram eà decantato deuotiſſimè SALVE REGINA, repentè ſecuta eſt illa hoſtium inſignis debellatio: ac propterea nuncupata fuit *Imago B.Virginis de Victoria*. Eam poſtea à Ferdinando II. Cæſare,& Maximiliano Duce Bauariæ,& alijs Principibus, prætioſis donis exornatam,& in Vrbem aduectam, celeberrimâ totius Cleri, & illuſtrium S.R.E. Cardinalium pompâ, in Eccleſia S. Pauli Carmelitarum Diſcalceatorum in Monte Quirinali repoſitam Gregorius XV. Pontifex Maximus ſumma cum veneratione,& pietate anno 1622.recepit. Eſt autem Imago Deiparæ, puerum IESVM, recens natum, flexis genibus adorantis. Ita Euſebius Nierimbergius *in Trophæis Marianis libro* 2. *cap*. 67. *Quæ ſolemni pompa Romæ recipitur.*

589. Idem author *libro* 5.*cap*.44 ſcribit de duabus B. Virginis Imaginibus in Religioſiſſimo Regali Matritenſi Cœnobio Diſcalceatarum: quarum altera dicitur *Domina noſtra de Miraculis*, ob plurima quæ, eius cultu facta ſunt. Alia dicitur *Domina noſtra de Miraculo:* non quia pauciora per eius venerationem acciderint: ſed quaſi per anthonomaſiam, à primo,& principio cæterorum, quod ibidē refert. Et *ca*. 48. ex Quintana commemorat Imaginem *Dominæ noſtræ de Arco*, quæ etiam in Monaſterio Diſcalceatarum Carmelitiſſarum magnâ colitur veneratione. *Imagines duæ miraculis claræ in Eccleſia Carmelitiſſarum Diſcalc. Matriti.*

590. Anno 1622. die 12. Martij Gregorius XIII. Seraphicam Virginem Thereſiam, Ordinis huius filiam,& Congregationis vtriuſque Diſcalceatorum Matrem, magnis in Eccleſiam meritis,& multiplicibus miraculis illuſtrem, Sanctorum faſtis adſcripſit, vnà cum SS. Ignatio, Franciſco Xauerio, Philippo Nerio, & Iſidoro. De eius Sanctitate,& factis heroicis nonnulla dicentur inferiùs *par*.6.*cap*.*vltimo*.

591. Eodem anno *Ludouicus XIII. Francorum Rex viſo in obſidione Monte-Peſſulanæ ingenti miraculo glandium, quæ è ſclopeto emiſſæ nobilem Præfectum Militiæ cataphractæ, tactu Sacri* SCAPVLARIS, *quod geſtabat, emollitæ; voluit eâ Marianæ protectionis Teſſerâ, & ipſe communiri.* Ita refert eruditus author Theophilus Raynaudus libro de SCAPVLARI Partheno Carmelitico [a]. Ibidem cum ex variis authoribus deduxiſſet S. Ludouicum eius nominis Nonum SCAPVLARI Carmelitico amictum inceſſiſſe, ad Ludouicum XIV. ſic ſermonem conuertit: *Probaſti te quoque piiſſimi huius Principis, auito per vtrumq́, Parentem nexu agnatum; Sanctiſſimi verò Ludouici Germanam ſobolem, Ludouice Rex Chriſtianiſſime XIV. cum nuperrimè triumphalem Deiparæ pompam, & Clientelaris ſubiectionis tantæ Matri præſtitæ, publicam profeſſionem, ſolemni anniuerſario ritu recurrentem; obſignaſti ſacri huius Schematis, vltro expetitâ aſſumptione.* Et conſequenter, opportunè interiectâ hiſtoriâ Scapularis Senuphij Abbatis ſanctiſſimi (quo indutus Theodoſius Magnus, aggreſſurus bellum, periculoſæ aleæ pleniſſimum, feliciſſimè, & ferè abſque ſuorum ſanguine, de potentiſſimo, ac anterioribus victoriis ferociente Tyranno Maximo reportauit victoriam) illaque appropriatâ ci- *Ludouicus XIII. Rex Galliæ ob miraculum S Scapulare recipit.* [a] Par. 1. c. 8. *Eamdem pietatem æmulatur Filius & ſucceſſor Ludouicus XIV.*

dem Ludouico XIV. tandem ſubiungit: *Dicerem de hoc piiſſimo geſto plura, niſi etiamnum propè caleret Regij Eccleſiaſtis R.P.Leonis calamus ſanè politiſſimus & ſimul eruditiſſimus, quo nemo melius potuit factum tranſcribere; cùm ipſe poſt Concionem & ſolemnem Proceſſionem peractam Regiam Maieſtatem hoc diuino ſchemate conueſtierit.* Eo autem capite peculiariter recenſet Magnates, Summates, Pontifices Virginei SCAPVLARIS Teſſerâ inſignitos a

a Vide infrà nu. 615. ſub fin.

Monaſterium quoddam ſpectris & prӕſtigiis diu infeſtatur.

592. Dum verſamur in Gallia mirum dictu, nec fide vanum hic commemorandum occurrit, ad Auguſtiſſimi Sacramenti venerationem incitans. Anno 1623. ſub initium autumni, peſſimi homines, aduocato etiam dæmonum auxilio, Cœnobium Iulioduni in Prouincia Turoniæ, eiuſque incolas, totas noctes crudeli infeſtatione cœperunt exercere: Religioſis omnibus ætate, pietate, & doctrinâ maturis, oblata paſſim ſpectra, phantaſmata viſa, auditi rumores inconditi, quaſſata ſæpiùs ædificiorum moles: lapidum grandines, violento, ſed incaſſo in homines ictu immiſſi, Cellularum ſuppellex ſus deque confuſa; mille laruis, lemurumque præſtigiis interrupta, & perturbata orationis, pœnitentiæ, refectionis, diſciplinæque Regularis, conſueta opera, durauitque agitatio vſque ad annū 1625. ſub finem Martij: quando Dei opem ſpecialibus votis implorantes, iuſſu R.P. Matthæi Pinalti, tunc Prouincialis, indicta oratione 40. horarum, Religioſi omnes pietatis pœnitentiæque operibus ritè præparati, ſolemni luſtratione per dormitoria, cellas, aulas, totamque domum deferunt Sacratiſſimam Euchariſtiam; præcipuum contra hoſtes nequiſſimos alexipharmacum. Et eodem momento euaneſcentibus ſpectris, depulſiſque eiuſmodi terroribus, pax vniuerſæ domui, primaque Religioſis tranquillitas conceſſa, ad hunc vſque diem feliciſſimè perſeuerat. Ita refertur à R.P. Leone *in Delineatione Prouinciæ Rhedonenſis, c.* 18.

Tandem oratione & SS. Euchariſtiæ Sacramento liberatur.

593. Anno 1624. Bredam Brabantiæ vrbem in Belgicis tumultibus Hiſpaniarum Regi ereptam, obſidente ſtrenuiſſimo Duce Marchione Spinolâ, miles quidam SS. Virgini Deiparæ deuotus, eiuſque Confraternitatis habitu, ſacro SCAPVLARI, amictus, vexilliferi partes agens, generosè, & liberè, cum res exigeret, periculis ſe exponebat. Accidit autem, vt cum hoſtes è machinis bellicis frequentiores eiacularentur ignitos globos, vnus recto tramite in iſtum militem inuolarit. Mirabile; vbi globus ante ipſum conſtitit, ſuarum virium oblitus, ante pedes dicti militis abſumitur, & in terram procidit; cum tamen, ſicut idem depoſuit, eiuſmodi globus tantæ adhuc vehementiæ fuiſſet, vt in longum protrahi, & plurimos interimere valuiſſet. Hic poſtmodum terram deoſculatus, & brachia in altū extendens, ilicò grates Beatiſſimæ Virgini de Monte Carmelo rependit. Faſſus etenim fuit, ſe in peccato lethali tum temporis extitiſſe, ac, vbi globi illius aduentum præuidiſſet, confeſtim in corde nomen Beatiſſ. Virginis MARIÆ de Monte Carmelo inuocaſſe, ne ſic in peccato moreretur. Ita referunt Cyprianus à S. MARIA Congregationis Italicæ Patrum Diſcalceatorum in libro cui titulus *Theſaurus Carmelitaru cap.* 12.

Globus è machina bellica emiſſus inuolat militem Scapulari munitum, nec lædit.

Filocalus

Digitized by Google

Filoculus Caputus libro inſcripto: *Il monte Carmelo,cap.* 5. Lezana in *Maria Patrona*,ſeu *de ſingulari protectione Virginis Deiparæ in ſibi deuotos capite* 9.& alij. Haud minùs eſt admirandus caſus,& iſti omninò ſimilis, qui in Polonia euenit,& à politi ſermonis authore Theophilo Raynaudo in libro inſcripto *Scapulare Partheno-Carmelit cum illuſtratum:* a ſic refertur: „ Cracouiæ,pius Iuuenis Franciſcus Spiritus Sodalitio V. Mariano adſcriptus, „ & ſacro SCAPVLARI inſtructus; cùm in bellum progreſſus eſſet,cœſâ ferè ad internecionem equitum turmâ, in qua merebatur, equo cui „ inſidebat confoſſo,catapultâ manuariâ maioris modi in ipſum Franciſcum diſploſâ,ruebat in certam mortem ; quippe circum cor appetitus „ glande,quæ loricam ferream,& ſubiectis veſtes pertuderat,ſed cum ad „ SCAPVLARE, carni appreſſum perueniſſet, elanguit. Et ad certam miraculi fidem leuiculo militis damno flaccidam cuti notam inuſſit; vt „ miles ipſe,Pragæ Bohemorum publicè teſtatum fecit,anno 1633. „ Aliud eiuſcemodi ex eodem ſequitur hic paulò poſt b. Eiuſdē planè rationis eſt, quod anno 1652. contigit Burdigalæ, in quodam, Parlamenti ibidem,Conſiliario: qui globum,emiſſum è ſclopeto illæſus excepit in pectore, ſuper SCAPVLARE B. Virginis MARIÆ de Monte Carmelo,quo erat indutus: indè antiqua iſtic Confraternitas S. SCAPVLARIS magis commendata incrementum notabile ſumpſit. Caſus iſte typis editus fuit Bruxellis ſub finem eiuſdem anni.

Caſus ſimilis accidit in Polonia.

a Par. 1. c. 6.

b Nu. 602.

Circumſtantiarum confinitas & ſimilitudo vnum adhuc addi deſiderat, euentu ſuo valdè mirabili valdè ſuſpiciendum,quod idem Lezana & ante illum Cyprianus loco ſtatim citato,ſic deſcribit: Nuper quidam miles propter nonnulla flagitia morti adiudicatus fuit,nempe,vt ſicuti in bello moris eſt,non tortoris manu vitam finiret, ſed vt ſclopetorum globulis à Commilitonibus traijceretur. Aggrediuntur ex mandato Chiliarchæ deputati milites,& globos emittunt: at globi,vbi ad militem morti adiudicatum pertingebant,omnes ſine vlla læſione in terram defluebāt; nec poſſibile fuit vllum reo afferre nocumentum.Mirantur adſtantes,ſtupet Chiliarcha; quæ ſubſit ratio inquiritur:nec aliud quidpiam potuit adducere Reus,niſi quòd S. SCAPVLARE Beatiſſimæ Virginis de Monte Carmelo geſtaret.Quo viſo libertati donatur, ſuique facti pœnitens,meliorem vitæ rationem inſtituit. Do idem metro à Mariani huius Ordinis Poëta eleganter illigatum,qui Reum Neapolitanum autumat, & caſum in memorata Bredæ obſidione factum.Sic canit:

Metantur aſtra caſtra? Bredanæ pugil
Repetitor vrbis multus horrendis micat.
Quæſitor incorruptus & factum nefas
Ad ſulphuratam grandinem mortis reum
Adiudicarat. Vallus è quercu riget:
Neapolita plumbeæ pallet ſcopus.

Coitur, eheu! murmurat, tonat, pluit
Feralis vltrix machina adſtrictum in ſcelus.
Inſigne pectus petitur; incaſſum tamen.
Facinora Ductor, prodigia miles ſtupet.
Viſitur: & ante glande non foſſi pedes
Mirè recuſſa grando ſpectari iacet.
Papè! quid iſtuc? pectus hoc plumbi nequit
Iaculo Forari? An aris, an chabybis rigor
Hoc volucre fatum reſpuit? Nihil minùs.
Interna candent: ſubtùs obriguit nihil.
At at, Colobia VIRGINIS *collo fluunt!*
Et hîc moratus imber, hîc fatum ſtetit,
Hoc are fluxit mollior in humum globus.
Mori vetamur cœlitùs; vitam piæ
Et functa ſæpè damna Matri *debeo,*
Eliada Parthenopeq́, quam colit mea.
Tantiſper (orat) fata ſuſtineant gradum;
Dum lota Dominæ *corda rideant ſuæ.*
Fiat, peractum eſt? i pugil, grates tuæ
Rependè Dominæ. *Viue. Milita. Sape.*
Hæc fatus, abijt Ductor ad ſuos: at hic
Solutus in alium, in pium, in virum, in facem
Virtutis, & ſplendoris, & famæ, & animi.
Proh! quàm beato hoc toxico pectus riget!
Penetrare plumbi nimbus & vitij nequit.

Origo deuotionis & peregrinationis ad Imaginem Dominæ N. Bonæ Spei in Belgio.

594. Ioannes Nierimbergius *in Trophæis Marianis,* & V.P. Lezana *in libro de Patronatu SS. Virginis* MARIÆ hoc commemorant initium deuotionis, & peregrinationis ad Imaginem, *Dominæ noſtræ Bonæ Spei* nuncupatam. Anno à Chriſto nato 1625. die 5. Auguſti, B. Virgini ſpecialiter dicato, ratione quoudam deſcenſus niuis, in ſilua quadam D. Principis Arembergæ, Ducis Arſchotani &c. ſita mediâ leucâ à ciuitate Hannoniæ, in Belgio, *Vallencena* nuncupatâ, in loco qui non ita pridem fuerat conciliabulum hæreticorum Iconoclaſtarum, & factioſorum hominum, in excauata quercu, à deuotis aliquot Studioſis Rhetorices Collegij Societatis IESV collocata fuit Imago, ſeu ſtatua quædam Deiparæ Virginis: quæ, accepto nomine B. VIRGINIS MARIÆ BONÆ SPEI, viſitari cœpta eſt ab accolis. Suauis ac neruoſus è Societate IESV Poëta Antonius Deſlions rem ſic metricè pangit *de cultu B.V.* MARIÆ *lib. 2. eleg. 17.*

Dum vehit Auguſti quintum lux annua ſolem,
Sit mihi in Arſchotij fas Ducis ire nemus.
His abs Parthenicu benè cœpta clientibus edam,
Vallencygnææ quæ canat vrbis olor.
Virgo, tuos ſi quando licet cognoſcere ſenſus;

Noſſe

Digitized by Google

Noſſe quid hic velles viſa Iuuenta fuit.
Hæc equidem audierat ſolers hortante Magiſtro,
Spargendus latè quàm tuus eſſet honos.
Non decet anguſtis concludi mœnibus vrbis;
Vlteriùs per nos, quà licet, inquit, eat.
Eſt mihi de Foyâ ſimulacrum fictile quercu;
Cui decus & pretium ſola MARIA *facit.*
Hoc ego Remæis tutelam ſaltibus addam;
Quercus erit votis non aliena meis.
Quis ſcit, an hanc olim ſupplex Peregrinus adoret;
Quis ſcit, an hic magne numina Matris erunt?
Dixerat; & felix tantis audacia cœptis
Adſuit, & mirum promere iuſſit opus.

Poſtquàm ingenioſa deductione pios in ſeligenda quercu, aptando loco, & ponenda imagine conatus deſcripſiſſet, de indito BONÆ SPEI nomine ſic pergit:

Hæc vbi. conſilio & ſtudiis communibus actum,
Nomine quo tandem DIVA *vocanda foret.*
Singula dum penſant auguſta nomina Matris;
(Non vno ſolùm nomine digna fuit)
Protinus è noſtris non nemo Sodalibus, illic
Qui latus tantum fortè videbat opus:
Cum pia Mater, ait, veſtris ſpem *præbeat auſis;*
Iure SPEI DOMINAM *iure vocate* BONÆ.
Virgo, SPEI DOMINAM *ſine te, dixêre, vocari*
Tamq́, bonum per nos nomen habere velis.
Relligioſa piis applaudit vocibus echo:
Reddit & acceptos terq́, quaterq́, ſonos.

Tandem pio cultu, deuotioniſque obſequiis enarratis, piè ominando ſic concludit.

Forſan & exemplo quondam vicinia noſtro,
Quæque procul nobis ora remota iacet;
Huc veniet dubiis quæſitum oracula rebus,
Et feret ad patrios nuntia certa lares.
Forſan & hunc portenta locum diuina probabunt:
Surget & hic templo nobilis ara ſuo.
Nec Iuuenes votum, nec SPEM *pia Virgo feſellit:*
Prodigiis ſacer eſt, & pietate locus.

Sic eſt: pietatem mox oſtenderunt vndique confluentes, prodigia exhibuit ipſa DIVA. Nam. (hiſtoriam ex Lezana pertexo) nonnuli iſtic à variis, quibus laborabant, infirmitatibus liberati, beneficium ſanitatis obtinuerunt, vnde deuotio, & accurſus illuc peregrinantium indies augebatur; confluebant vndique ex locis finitimis ciues, pagani, milites, quin & familiæ,

Digitized by Google

familiæ, ſeu communitates Religioſorum integræ:ita vt ſubinde vno die ad tria millia eò aduentitarent: ſalutarem illic opem omnes poſcebant, plurimi ferebant. Atque ita contigit, vt arca fœderis deſtruxerit idolum Dagon: cùm nimirum eodem in loco, vbi B. Virgo MARIA fuerat blaſphemata, & vbi facta fuerat ab Iconoclaſtis coniuratio contra Sanctorum Imagines, ibi ipſa Dei Mater in ſua illa imagine tantoperè cœperit honorari; vt pro illa magnificum Domicilium, ſeu Eccleſia conſtructa fuerit: quæ perfecta anno 1629. conſecrata fuit die 10. Septembris. Cumque gloria Miraculorum, quæ Dominus Deus per interceſſionem ſanctiſſimæ Matris ſuæ, in viſitantibus iſtam Eccleſiam, aut B. VIRGINI BONÆ SPEI ſeſe commendantibus operari dignabatur, indies magis magiſque percrebreſceret, etiam monaſterium iſtic ædificatum fuit: quod cum Eccleſia, & dicta imagine, ac terris quibuſdam adiacentibus Religioſis Ordinis noſtri donatum fuit ab Excellentiſſimo D. Philippo Duce Arſchotano: vt conſtat ex literis, ſeu inſtrumento donationis, cuius initium eſt eiuſmodi: *Cum Illuſtriſſimus, & Excellentiſſimus Princeps, ac Dominus Philippus, Dei gratiâ Princeps Arembergiæ, Dux Arſchotanus, Princeps Rebequiæ, &c. Ædem Sacram, quam in libero ſuo Raiſmenſi nemore, iuxta Vallencenas, ad Dei Opt. Max. gloriam funditùs erectam, Virgini Matri, ob varia, eius auxilio, patrata miracula, dicauit, & S. MARIÆ BONÆ SPEI Ædem nuncupauit, indies magis magiſq; vigere, ac nouis miraculis inaugurari animaduerteret, operæpretium duxit, eamdem Religioſo cuidam Ordini in perpetuum fidei commiſſum tradere, &c. Et communi bonorum ſententiâ exemplariter hactenus Carmelitarum continuata Reformatio, Regulæq;, & ſtatutorum ſtricta obſeruantia piorum omnium animos ad Ordinis ſui tutelam, & patrocinium allexerit; Excellentia ſua ſummo ad Ordinis eiuſdem incrementum deſiderio anhelans, eidem Belgicæ Prouinciæ prænominatam Diuæ Virginis Ædem, cum inchoata domo, Conuentui deſtinata, & quadragenis terræ iugeribus, dedit, &c.* Solemniter introducti fuēre Religioſi, ac inibi conſtitutus Nouitiatus anno 1633. die 5. Auguſti. Quoad miranda quæ iſtic quampluríma patrata ſunt, illa deſcripta extant in libro Miraculorum iſtius loci: & ex eis aliqua typis edita ſunt in libellis hiſtoriæ ipſius Imaginis, quæ hic in particulari referre non patitur nobis propoſita breuitas. Vnum tamen, & ferè continuum, per tranſennam, notare poteris, nempe obduratorum peccatorum facilem pœnitentiam, qui ad B. Virginis aſylum hoc confugientes, & inibi peccatorum onera (quod alibi facere horror fuit) deponentes, SPEM BONAM vitæ æternæ adipiſcendæ concipiunt. Hæc ex præfatis Authoribus ſcriptiſque authenticis, ac atteſtationibus Religioſorum, in dicto Conuentu ab initio fundationis commorantium.

In ſilua, quæ non ita pridem fuerat conciliabulum hæreticorū.

Conuentus ibi cōſtruitur à D. Duce Arſchotano, & Ordini huic traditur.

595\. Paucis poſt annis Marchiæ, etiam in Belgio, ſub Diœceſi Leodienſi Imago quædam ſub titulo NOSTRA DOMINA MISERICORDIÆ in Eccleſia Virginum Religioſarum Carmelitiſſarum variis celebrata fuit infirmitatum curationibus: quas, poſt examina Doctorum medicinæ, & Theologiæ, tamquàm miraculoſas declarauit Ioannes Chokier Vicarius Gene-

Generalis Leodienſis,& confirmauit Ferdinandus Archiepiſcopus Colonienſis Princeps,& Epiſcopus Leodienſis anno 1641. quo eæ typis euulgatæ fuerunt.

596. Cremonæ anno 1625.accidit caſus valde celebris, totiq́ue ferè Italiæ notus. Quidam nuncupatus Ioannes Baptiſta Zamarinus nonnullorum criminum reus à publicis iuſtitiæ miniſtris captus fuit, & incluſus carcere,commiſſorum pœnitens, confugit ad Matrem miſericordiæ: ſacro SCAPVLARI indui poſtulauit & obtinuit: exindè ad honorem illius ſingulis feriis quartis abſtinentiam ſeruans per triennium, quo incarceratus manſit;vt eius meritis à morte liberaretur. Interim damnatur ad patibulum: & tum enixiſſimè Beatæ Virgini Carmelitanę ſe commendabat. Cumq́ue carnifex è furca eum ſuſpendiſſet, & quâ poterat vi guttur eius premeret duplici fune,altero ſubtili,altero groſſiori: vterq́ue mirabiliter diſſectus ſubitò fuit,& reus in terram incolumis cecidit, facie versùs cœlum. Res examinata,& pro miraculo celebrata fuit, ac conſignata litteris Senatus Mediolanenſis ad Excellentiſſimum Ducem de Feria,Mediolanenſis Status Gubernatorem:cuius iuſſu Zamarinus liber dimiſſus, precibus obtinuit habitum Fratrum laicorum Ordinis noſtri; in quo per annos aliquot religioſè vixit, vſque ad mortem. Hiſtoria illa pleniùs, cum circumſtantiis deſcripta,typis edita fuit Cremonæ,& Bracciani:eam quoque referunt Laurentius Chryſogonus *in Mundo Mariano* [a] (vbi alia quædam S.SCAPVLARIS admiranda habet) Cyprianus à S. MARIA *in Theſauro Carmelitarum* [b],Lezana *in libro de ſingulari SS. Virginis* MARIÆ *patrocinio ac patronatu*. [c]

Caſus per totam Italiam celebris in ſuſpenſo Diuę Carmelitanæ ſe commendante.

[a] Par.1. diſ.17. nu. 74.
[b] Cap.15.
[c] Cap.9. n.13.

597. Simile accidit Venetias inter & Paduam anno 1628.in facinoroſo quodam ſuſpēſo,qui Sacrum geſtans SCAPVLARE B. Virginis MARIÆ de Monte Carmelo, eius opem implorabat, ne moreretur inconfeſſus,triduo poſt viuus deprehenſus fuit à lictoribus,qui ſtupore, & angore defixi,veritiq́ue ne non bene ſuo functi fuiſſent officio,enſibus eum confodere tentabant: quibus ait patibulatus,ſe meritis B.Virginis,cuius SCAPVLARI indutus erat, in vita ſeruatum,nec mori poſſe, donec animam exhomologeſi perpurgaſſet. Defixus itaque fuit è furca,& ductus ad Eccleſiam, vbi confeſſus,aliiſq́ue Sacramentis receptis,mox animam exhalauit. Ita Filocalus Caputus *in libro miraculorum B. Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo c.11.*

Simile accidit circa Venetias.

598. Continuator Annalium Eccleſiaſticorum Spondanus ad annum 1625. hoc refert initium renouatę deuotionis & celeberrimæ peregrinationis ad antiquam Imaginem S. ANNÆ, cœlitùs manifeſtatam in loco,vbi aliquanto poſt conſtructum fuit inſigne Cœnobium Ordinis noſtri. „ Sanctæ ANNÆ, *inquit*, Matris Dei Genitricis veneratio ab omni Chriſtiano æuo in Eccleſia: & Orbe receptiſſima ac probatiſſima, hoc ipſo anno, nouo miraculo manifeſtata legitur in Britannia „ Armorica, in vico ker-Anna Diœceſis Venetenſis. Vbi diuinitùs reuelata

Renouatio deuotionis & celeberrima peregrinationis ad uetuſtã Imaginẽ S. Annæ in Britannia.

„ uelata cuidam pio oratori nomine Iuoni Nicolaſico, menſe Martio, ve-
„ tus quædam ſacra Imago prædictæ Beatæ Annæ, terræ profundè in-
„ foſſa; confeſtim cœpit innumeris, & clariſſimis, iuxtà ac ſtupendis
„ ſplendere miraculis: quæ locum frequentatiſſimum populorum cõcur-
„ ſu reddiderunt; collocatâ Imagine in Eccleſiâ, ex pijs Eleemoſynis
„ magnificè conſtructa, propè Oppidum Aureum, autoritate Sebaſtiani
„ Roſmadeci Epiſcopi Venetenſis, loci Ordinarij: qui miracula probatiſ-
„ ſima ad eam continuè fieri conſueta, Decreto publico confirmauit, &
„ promulgari permiſit, per Fratrem Hugonem à S. Franciſco, Carmeli-
„ tarum Reformatum Prouinciæ Armoricæ. Cui Ordini Epiſcopus cu-
„ ram, & adminiſtrationem prædictæ Eccleſiæ contulit. „ Ita Sponda-nus. Per decem & octo menſes frequens ibi viſio apparebat nocte, prægrandis, & eximiæ formæ mulieris, cœleſti lumine conſpicuæ: quæ permouit, vt deſignatus locus foderetur: repertaque fuit Imago vetuſta D. Annæ in loco deſerto, vbi in primis Eccleſiæ Chriſtianæ ſeculis eiuſdem nomini, & honori erecta fuerat ædicula, quæ circa annum Chriſti ſeptingenteſimum corruerat, & ſolo fuerat adæquata: prout eidem Iuoni ipſa indicauit. Porrò haud abbreuiata Dei manus tanta ſuæ poteſtatis miracula ibi mox exhibuit omnis generis, vt volumen integrum iis referendis haud ſufficeret. Ex his quamplurima Reuerendiſſ. DD. Epiſcoporum authoritate probata typis prodierunt in Hiſtoria iſtius Imaginis. Idcircò incredibili peregrinorum frequentiâ inuiſitur, vt ſæpè ſupra viginti & triginta hominum millia concurrant: prout refert teſtis oculatus R. P. Leo à S. Ioanne *in Delineatione Prouinciæ Turonenſis capite* 31. Constructa breui fuit inibi inſignis Eccleſia, quæ (vt cœleſti viſione indicatum præfato Iuoni) tradita fuit Religioſis huius Ordinis, & Prouinciæ Turonenſis: qui, collatis à fidelibus eleemoſynis, amplum conſtruxerunt Cœnobium: & recipiendis vndique aduentantibus peregrinis commoda hoſpitia adiecta; eſt enim in angulo vaſtæ & deſertæ ſolitudinis. De perantiquo cultu S. Annæ in Ordine Carmelitano dictum eſt *capite* 24. ſub finem; vt proindè meritò, Dei ordinatione, vetuſta illa, & venerabilis Imago illius, eidem Ordini ceſſerit: idque in ea Prouincia, vbi primogenitus Reformationis Conuentus iam tum antè annos aliquot (circa annum 1613.) S. Ioſepho, Sponſo filiæ S. Annæ, & aliquantò poſt alter S. Ioachimo eiuſdem conſorti, ipſiuſque Deiparæ com-Parenti, dicati fuêre.

Miracula probatiſſima authoritate Epiſcopi promulgātur.

Per Religioſos huius Ordinis Cœnobium amplum ibi cõſtruitur.

599. Anno 1626. Panormi in Sicilia Senatus publico voto teſtatus fuit, ſuam illam vrbem à morbo Epidimiæ, totam Trinacriæ inſulam depopulante, per merita S. Alberti noſtri Drepanenſis fuiſſe mirabiliter liberatam: eumque propterea in ſuum Protectorem, ſeu ſpecialem Patronum aſſumpſit: quam protectionis electionem à Panormitanis factam, ſolemni edito de illius Officio cum Octaua celebrando, conceſſis Indulgentiis, Ioannes Cardinalis Doria Genuenſis, Panormi Archiepiſcopus, confirma-

Panormum à peſte liberatur meritis S. Alberti: qui propterea in Patronum ibi aſſumitur.

Digitized by Google

cónfirmauit 4. Auguſti eiuſdem anni 1626. Ex Lezana *tom.4. Annal. ad annum Chriſti* 1307. ſub finem.

600. Auguſtiſſimus Imperator Ferdinandus II. cum Imperatrice Eleonorâ, & Filio Ferdinando Hungariæ Rege, exindè quoque Imperatore Ferdinando III. nominibus ſuis datis ſacri SCAPVLARIS Confraternitati, Marianam veſtem ſuprà purpuram & cimelia quæcumque æſtimabant, & venerabantur. Anno 1627. præcipuæ illius feſtiuitati, Cōmemorationi nimirùm ſolemni Deiparæ Virginis de Monte Carmelo, 16. Iulij celebrari ſolitæ, proceſſioni & ſacro Miſſæ officio præſentes, deinde menſis pauperum Religioſorum accumbere non dedignati fuerunt. Idipſum etiam aliàs quandoque præſtiterunt. Ita teſtatur Cyprianus à S. MARIA *in Epiſtola dedicatoria ad ipſum Ferdinandum III.* præfixa libro inſcripto *Theſaurus Carmelitarum*. Referunt etiam alij. Valde ſingulare, & raræ pietatis exemplum eſt, quod de dicto Ferdinando ſecundo ex Gulielmo Lamormaijno refert Lezana *in libro de Patrocinio Deiparæ* a videlicet: Nulla eſt in vtraque Auſtria, nulla in Hungariæ, Bohemiæq; Regnis, nulla in Stiria, Carinthia, Carniola, Beatiſſimæ Virginis pia Sodalitas, in cuius album nomen ſuum non retulerit. Ipſum imitati fuère Auguſta Coniux & Liberi.

Ferdinandi II. & III. Imperatorū pietas erga S. Scapulare.

a Cap. 10. n. 19.

601. Anno 1627. Vrbanus VIII. B. Virginem MARIAM MAGDALENAM DE PAZZI, Florentinam, Carmelitani Ordinis Monialem, ex hac vita tranſlatam annò 1607. diuinis illuſtrationibus, & miraculis valde cōſpicuam, inter Beatas *Repoſitam* declarauit: & de ea per totum hunc Ordinem officium ſub ritu duplici celebrári permiſit. Idem Pontifex anno 1629. S. ANDRÆAM CORSINVM, Feſulanum Epiſcopum, (cui iam olim ab Eugenio Quarto ſacri honores attributi erant, & ſupplicationes ſolēnes conceſſæ, ratione inſignis victoriæ per Florentinos ipſius meritis obtentæ) in Sanctorum numerum ſolemniſſimè retulit. De eius eximia deuotione erga SS. Virginem MARIAM dicetur infrà *par.6. c.3.*

Maria Magd. de Pazzi *beatificatur.*

Canonizatur S. Andreas Corſinus.

602. *Anno 1631. cum Suecus Herbipolenſi ciuitati hoſtiliter immineret, terrorq; omnes, tam Eccleſiaſticos, quàm ſæculares inuaderet, Carmelitis hinc inde diſperſis, & , inſtar ouium, errantibus, probus quidam Pater Albertus Heilſinger nomine, cum ſocio ad arcem, tamquam tutiſſimum aſylum, ſe contulit, quam cum expugnaret Suecus, ac caperet, irruentibus, & frementibus vndique militibus, confeſſiones excipiendo multis grauibuſq; vulneribus ſaucius; furore militum ſedato, ab arce ad Monaſterium Patrum Franciſcanorum (quia Carmelitarum non patebat) ſemi-mortuus eſt delatus: & paucis elapſis diebus ibidem, vt martyr, animam exhalauit, ſocio Fratre priùs in arce enecato.* Ita refertur *in Annalibus Ordinis ad annum Chriſti* 1252. vbi de Herbipolēſi Cœnobio agitur. Sub ea tēpora Rottemburgēſe Monaſterium, in Diœceſi Conſtantienſi (quod per varias temporum viciſſitudines, inter hæreſes, & bella perſtiterat) à Principe hæretico prophanatum fuit, & Religioſi omnes eiecti. Idem euenit Norinbergenſi, Norlingenſi, Culmenſi, Sparneccenſi, Golingenſi, eiuſdem Prouinciæ Cōuentibus:

Suecus inuadit Monaſteria Ordinis in Germania.

Digitized by Google

uentibus: cæteri quoque, ſuperiore ſeculo multum diſcerpti, rurſus tunc ad miſerias magnas redacti fuêre: ita vt aliquot poſt annis in tota illa Prouincia vix reſtarent quadraginta Religioſi. Qualiter nunc reparata ſit, & indies reſtauretur, dicetur *par.* 4. *c.* 4.

603. Anno 1636. peſtilentiæ facibus ardens Bruxella ingemiſcebat, & etiam aliæ pleræque Belgij Ciuitates ſemi-vſtæ ſpectaculum præbebãt doloris: conſilium tunc incidit Venerabili P. Liuino à Sanctiſſ. Trinitate (raræ pietatis viro, & Theologiæ myſticæ eximio Magiſtro, ac exercitatori) tum Priori Ordinis huius in Conuentu Bruxellenſi, erigendi Confraternitatem ſub titulo S. Cardinalis Caroli Borromæi, Belgij olim apud Sedem Apoſtolicam Protectoris: cuius Paſtoralis ſollicitudo, dum viueret, peſte laborantibus mirificè fuit patrocinata: cuius egregium patrocinium Belgica ſæpiùs eſt experta; vt eius meritis pacato tandem numine dirum iſtud flagellum auerteretur. Pium votum propoſuit Illuſtriſſimo D. Iacobo Boonen Archiepiſcopo Mechlinienſi, ſupplicauit, impetrauit: & inſtituta fuit Confraternitas: cui mox deuotè nomina dederunt primi ipſe Illuſtriſſimus Dominus, & alij bini Reuerendiſſimi Epiſcopi Engelbertus Namurcenſis, & Cornelius Ianſenius Iprenſis, nec non Reuerendiſſimus Richardus Pauli-Strauius tum Pro-nuntius Apoſtolicus, deinde Epiſcopus Dionyſienſis ac Suffraganeus Leodienſis. Iſtorum exempla ſecuti ſunt Principes multi, cum præcipua Belgij nobilitate, & aliis tum Eccleſiaſticis, tum ſecularibus quampluribus. Mirum dictu, quàm feſtinanter, & euidenter S. Caroli patrocinium ſenſerit Bruxella: ſubitò enim ceſſare cœpit peſtis, donec breui ab ea omninò libera eſſet, & inter circumuicinas Vrbes, minùs populatas, incontaminata tum perſtitit annis ferè duodecim: Cum verò anno 1648. rurſùs vehementer flagrare cœpiſſet iſto formidabili igne, & indies magis augeſceret malum; idem Illuſtriſſimus Dominus indixit ſolemnitatem in Eccleſia Carmelitana ad altare dictæ Confraternitatis, indeque Proceſſionem generalem. Quâ ſolemniſſimè peractâ die 10. Auguſti, S. Laurentio ſacrâ, rurſùs manifeſta apparuit diuinæ clementiæ, S. Caroli interceſſione, obtentæ, exhibitio; tam celeriter enim imminui, & extingui cœpit fatale incendium, vt intra ſpatiũ duorum circiter menſium cum dimidio nulla ampliùs domus, aut perſona infecta noſceretur: hinc feſto ipſius S. Caroli proximè ſequenti 4. Nouembris eiuſdem anni 1648. & iterum aliquantò poſt idem Illuſtriſſimus Dominus Archiepiſcopus, etſi ſeniò grauatus in gratiarum actionẽ ſolemnem Miſſam in Eccleſia præfata decantauit, aſſiſtente Sereniſſimo Archiduce Leopoldo Belgij Gubernatore, cum alijs Principibus, & Vrbis Proceribus. Sic teſtamur, qui vidimus: eſtque publicâ notitiâ, ac recenti adhuc memoriâ celebre: & refertur in Tractatu de vita, virtutibus, & Cõfraternitate S. Caroli idiomate Gallico, ac Belgico edito, & recuſo ſæpiùs Bruxellis, ac ab Antonio Sandero *in Brabantia illuſtrata.*

Bruxellis erigitur tẽpore peſtis, Confraternitas S. Caroli Borromæi.

Cui inſcribũtur Primates Belgij.

Mox cœpit ceſſare peſtis.

Archiepiſcopus Miſſam canit in gratiarũ actionẽ præſente Archiduce Leopoldo.

604. Hinc permoti fuêre alij per Belgium Epiſcopi in ſuis Diœceſibus

Deuotio illa ad præci-

ſibus eamdem Confraternitatem inſtituere: Et quidem etiam in Eccleſijs Ordinis Carmelitani Antuerpiæ, Mechliniæ, Gandaui, Brugis, Ipris, & Vallencenis,

puas Belgij vrbes propagatur.

Peculiare autem motiuum illorum Epiſcoporum, erigendi iſtam Cõfraternitatem in Eccleſiis huius Ordinis, ea fuit, quòd S. Carolvs, primùm Cardinalis titulo S. Martini in montibus (quæ eſt noſtri Ordinis Eccleſia ſpectatiſſima, olim à S. Siluestro condita, & ab ipſo quoque S. Cardinali decorata) Protector etiam fuerit Religionis noſtræ: atque eâ ratione in Capitulo noſtro Generali, celebrato Romæ ad S. Martinum in mõtibus, anno 1564. ipſe præſedit: fuerũtque in eo varia valde notabilia & vtilia decreta. Et propterea vnà cũ S.P.N. Elia, & S. Iosepho ipſe S. Carolvs electus fuit in hac noſtra Prouincia Belgica Protector Reformationis, & Obſeruantiæ noſtræ: cuius proinde feſtum, ſub ritu Duplicis maioris, in omnibus Conuentibus ſolemniſſimè celebratur.

Epiſcoporũ motiuum iſtam inſtituendi Cõfraternitatem in Eccleſiis Ord. huius.

605. Circa annum Chriſti 1640. Et aliquantò antè, ac poſt, dum bellicus furor in pleriſque Europæ Prouinciis debaccharetur, multiplicia admiranda præſtita ſunt mediante ſacro Scapvlari, in variis regionibus, ſpecialiter in Lotharingia, & Burgundia: quæ R.D. Barthelotus magnus Vicarius Abbatiæ S. Petri Senonenſis in Burgundia, perpendens iſtud *Tobiæ 12.* Quòd *Opera Dei reuelare honorificum ſit*, collegit, & publicauit in Opuſculo, inſcripto: *Compendium mirabilium* Scapvlaris Gallicè edito, & variis locis excuſo. In quo refert varij generis caſus, nempè de diuerſis qui petiti glandibus ſclopetorum illæſi perſtiterunt, dum globuli igniti, perforatis cæteris veſtibus, complanati in ipſis Scapvlaribvs, vlteriùs non procederent, ſed ibi hærerent, aut in terram deciderent, ſine læſione. Alij, mediante Scapvlari, aut ad inuocationem B. Virginis Mariæ de Monte Carmelo, in ruinis domorum aut murorum, aliiſque manifeſtis periculis incolumes euaſerunt. Nonnulli ſacro illo habitu amicti lethaliter ita vulnerati, vt iuxta naturæ curſum nullatenus poſſe ſuperuiuere iudicarentur, in viuis perſtiterunt, donec confeſſi eſſent & mox obierunt. Quandoque Scapvlaria iniecta incendiis, ea extinxerunt & deinde integra, ab igne inuiolata reperta ſunt. Nonnumquam Scapvlaria, quæ multis annis in tumulis iacuerant, corporibus ipſis, cæteriſq; omnibus conſumptis, prorsùs incorrupta inuenta ſunt. Vnius hic paullò latiùs meminiſſe ſufficiat, quo cum puella nobilis, à pietate, cæteriſque virtutibus commendata, ſepulta fuerat, in oppido de Caſtro-ad-Moſellam: quòd poſt octo annos, corpore prædictæ puellæ penitùs conſumpto, & in cineres, cum indumentis eius, redacto, Scapvlare prædictum, licèt ex lana leui & fragili contextum, integrum & illæſum nulloque putredinis vitio corruptum, cineribus mixtum, inuentum fuit. Informationes iuridicas, cum authoritate Ordinariorum, pro iſto, & alijs caſibus factas fuiſſe, teſtatur præfatus D. Barthelotus. Et quidem integrum adfert actũ declaratorium: quo D. Ioannes Midot S. Theologiæ & Iuris vtriuſq;

Admirãda per S. Scapulare in Lotharingia, Burgũdia & alibi.

Doctor Archidiaconus Maior ac Vicarius Generalis Epiſcopatus Tullenſis (Sede vacante) caſum iſtum de SCAPVLARI incorrupto, præmiſſis requiſitis informationibus, tamquàm extraordinarium Diuinæ potentiæ effectum pietati, deuotionique fidelium erga Beatiſſimam Virginem æſtimandum & colendum pronuntiauit.

606. Occaſionaliter, atque opportunè hic conſequenter commemorandum videtur id, quod Lezana *tom. 4. Annalium ad annum* 1352. Scribens de Conuentu Andegauenſi in Gallia refert, nempe in eo *paruum* SCAPVLARE *poſt multos annos, inter conditi cadaueris ſaniem, integrum repertum: & conſultis ea in re expertis, Iudicum ac Superiorum decreto in miraculi ſpeciem cum veneratione aſſeruari.* Singulare etiam eſt id, quod Vener. Pater Martinus de Hooghe, iteratis vicibus Prouinciæ Belgicæ Prouincialis, eiuſdemque, bellis quondam miſerè dilaceratæ, reſtaurator præcipuus, *in libro de* SCAPVLARI *SS. Virginis Carmelitanæ ca.* 5. ſic commemorat. In Braſilia, Ciuitate Rio d'Henero (ſeu de Genaro) nuncupata, mulier ex deuotione cum hoc habitu ſepeliri poſtulauerat. Erant qui id tãquam vanũ, & inane irridebãt. Equidem factũ. Poſt annos ſedecim defuncto eiuſdẽ marito, cũ tumulus, interea nũquam apertus, effoſſus eſſet, SCAPVLARE iſtud ſanũ, abſque vlla putrefactionis nota inuentum fuit. Patres Societatis IEſu, in quorum Eccleſia ſepulchrum erat, admirati, monuerunt Religioſos Conuentus Ordinis noſtri in ea ciuitate: fuitque res delata ad Epiſcopum locis: à quo, poſt facta examina, & informationes, tãquàm, caſus miraculoſus id declaratum fuit: & SCAPVLARE ipſum argenteæ thecæ incluſum ſingulis menſibus in proceſſione circumfertur. *Sic honorabitur veſtis, quam Regina cælorum voluerit exaltare.*

Conſtitutiones Ordinis innouãtur & Apoſtolicæ Sedis robore firmantur.

607. Anno 1639. Vrbanus VIII. Conſtitutiones antiquas Ordinis, pro Reformatione in quibuſdam punctis immutatas, & Statutis nonnullis nouis, ad maiorem vitæ perfectionem, & ſtrictiorem Regularis diſciplinæ obſeruantiam conducentibus, augmentatas, Apoſtolicæ approbationis patrocinio communiuit. Anno autem 1645. ex Decreto Capituli Generalis, Romæ tum celebrati, adiecti fuére plures articuli, ex variis Statutis, & Prouinciarum Reformatarum, aut Reformationem poſtulantiũ monitis, ac obſeruationibus collecti: ſuiſque locis inſerti. Atque ita vnum Volumen, ſeu vnum corpus Conſtitutionum Generalium pro omnibus Conuentibus in hoc Ordine iam reformatis, vel deinceps reformandis, effectum fuit, ad augendam & conſeruandam tam Reformationem, quã Reformationis vniformitatem. Illas autem Conſtitutiones examinatas, & approbatas per Hieronymum Archiepiſcopum Patracenſem, & alios Prælatos deputatos à SS. Domino Innocentio X. Ipſe Pontifex eodem illo anno Apoſtolicæ confirmationis robore ſtabiliuit, & omnibus huius Ordinis Reformatis perpetuò inuiolabiliter, exactè, & inconcuſſè obſeruandas iniunxit. Vtriuſque Bulla dictis Conſtitutionibus inſerta habetur.

608. Anno

Digitized by Google

608. Anno 1642. in terra S. Petri in Galatina Prior Cœnobij Carmelitani inibi, nuncupatus P. Angelus Thomas de Galatina, ædificium aliquod, Conuentui neceſſarium conſtruendo, inſcius occupauerat partem fundi alieni, quem hæreditauerat D. Franciſcus Mongius, tum pupillus, & minorennis: cui auunculus, & tutor erat D. Petrus Paulus Marſilius Abbas Monaſterij, nuncupati S. Catharinæ Nouellæ, Ordinis Oliueti. Is factum intelligens, grauiterq; indignatus, adijt dictum Priorem; ipſumque verbis aſperis, ac iniurioſis aggreſſus fuit: voluitque domum iam factam deijci, grauia minitans damna, id niſi faceret. Perplexus, & anxius Prior, ad Ordinis Tutelarem, Dominamque Carmeli confugit: quæ nocte ſequenti apparuit dicto D. Abbati, eum increpans de verbis iniurioſis, & grauamine, quod inferre intendebat. Perterritus ille, & pœnitēs facti, diluculò ſurrexit, ad Priorem venit, ſupplex, pedibuſque eius aduolutus veniam expetiit, & viſum enarrauit. Tum Eccleſiam ingreſſus antè aram SS. Virginis Carmelitanæ ſe proſternens, preceſque effundens, eius ſacro habitu (Scapvlari) donari poſtulauit. Mox non tantùm illam fundi vſurpati particulam, ſed & hortum vicinum Conuentui procurauit. Exindè ſingularem cōcepit, & conſeruauit pietatis affectum erga SS. Virginem Deiparam Carmelitanam, cuius poſtmodùm ope in manifeſto vitæ diſcrimine incolumis euaſit; quadam enim die (erat feria quarta) dum Senis in Etruria egreſſus iter faceret, inſidens mulo, ille pōtem pertranſiens ligneum flumini ſuperſtratum, delapſus eſt cum inſeſſore ſuo: qui iam Mariæ cliens, eiuſque ſigno (Scapvlari) munitus, iſtis in anguſtijs promptiſſimæ periclitantium auxiliatrici deuotè ſe commendabat: & ecce, vterque mirabiliter à ligno, quod tanto oneri non erat ferendo, pendulus hæſit, donec accuriſſent, qui ſuccurrerent. Manifeſtè ſe quoque cognouiſſe alias ſpeciales gratias, eiuſdem interceſſione receptas ſignanter liberationem à grauiſſima infirmitate, profeſſus fuit prædictus D. Abbas: eaq; omnia, vt relata ſunt, cum iuramento, ſolemniter atteſtatus fuit, per inſtrumentum confectum à Donato Doncella Notario publico. Apographum authenticum, per Notarium Apoſtolicum Romæ expeditum, extat in archiuijs Prouinciæ noſtræ Belgicæ.

Beneficia bina per B. Virginem Carmelitanam.

609. Eodem illo anno 1642. die 17. Decembris Mediolano ſcribebat R. P. Ioannes Baptiſta Verax Societatis Iesv Antuerpiam, ad R. P. Ioannem Bollandum eiuſdem Societatis, his verbis: *In ciuitate Niceenſi, quæ eſt ad mare, mirum accidit: ſclopo petitus fuit iuuenis quidam; glans ignita peruenit ad habitum, quem vocant, B. Virginis Carmelitanæ, nec ad pellem proceſſit, ſed ibi hæſit in modum ceræ tenerrimæ, velut ad ſigillum præparatæ.* Literas iſtas vidi, qui hæc ſcribo, & extractum mihi tradidit R. P. Godefridus Henſchenius, ſub initium anni 1643.

Caſus mirus per S. Scapulare.

Circa iſtum annum Ipris in Flandria pro Eccleſia Carmelitana quædam Beatam Virginem Deiparam repræſentans, pictura effigiata fuit ad ſimilitudinem Imaginis ex Italia delatæ, & expreſſæ ad prototypon à

Sancto

Deuotio ad Diuam V. Neapolitanam primũ Ipris incepta.

Sancto Luca, vt antiqua fert traditio delineatum (quod Neapoli, miraculis celeberrimum, colitur, vt diximus capite antecedente) & publicæ venerationi expoſita mox ſingularem cœpit habere venerationem à populo, etiam tabellas votiuas adferente in beneficiorum inde receptorum recognitionem. Faſſus quandoque Pictor, ſancteque proteſtatus ſe nedum vllo pretio, ſed nec vllo penicilli artificio poſſe aliam ſimilem, quocumque adhibito niſu, tantæ deuotionis efformare, tamquàm ſi alterius ductu, dum eam pingeret, directus fuiſſet & adiutus. Inter cætera, ad eam è catenula argentea appenſus plumbeus cernitur globus è ſclopo (vt vocant) emiſſus, quem miles in SCAPVLARI hærentem, nec vltra penetrantem, illæſus accepit, & Soſpitatrici obtulit DIVÆ. Quando, & quâ ratione propagata fuerit ea ibi primùm incepta deuotio ad alios Prouinciæ Conuentus, poſteà dicetur.

610. Anno 1648. in Rothomagenſi Diœceſi exorta fuit non modica contentio, cùm nonnulli Confraternitati Sacri SCAPVLARIS erectionem, Indulgentias, & peculiariter Bullam Sabbathinam, impugnarent, atque alij vindicarent. Hæc inter Illuſtriſſimus Rothomagenſis Antiſtes ſuarum eſſe partium ratus, diſſidentes componere, ac diſputationi lucem afferre, quò efficaciùs id præſtaret, quid ſentirent ea de re Sorbonici Doctores voluit exploratum. Archiepiſcopi voto ſatisfaciunt Sorbonici, examen quæſtionis ſelecti octo è celeberrimis ſuſcipiunt, qui, viſis Bullis, omnibuſque penſatis, die 19. Auguſti præfati anni 1648. eiuſcemodi dedêre cenſuram ex Gallico in latinum traductam & in compendium redactam: „ Nos infra ſcripti Doctores Facultatis Theologicæ Pariſienſis, „ viſis diuerſis Bullis Pontificiis, cum approbatione Domini Cardinalis „ de Bourbō Archiepiſcopi Rothomagenſis, permiſſione D. Guyon Vi„ carij Generalis Domini Cardinalis de Ioyeuſe Archiepiſcopi Rotho„ magenſis; nec non Decreto Pauli Quinti dato 1613. die 11. Februarij, „ relato per Rodericium in ſuo Bullario, in his terminis: *Patribus Carmelitanis permuttatur prædicare*, &c. *a* Cenſuimus, & cenſemus, primò quoad „ erectionem dictæ Confraternitatis, poſſe Illuſtriſſimum D. Archiepi„ ſcopum (ſi ei placet) in ſua Diœceſi concedere in locis, vbi iudicauerit „ expedire, nec non conſeruare vbi iam ante canonicè eſt erecta, eiuſ„ que exercitia permittere. Quantùm ad Indulgentias Confratribus di„ ctæ Confraternitatis conceſſas, & permiſſu DD. Archiepiſcoporum „ Rothomagenſium iam ante publicatas, poſſe continuare licentiam eas „ promulgandi, mandando tamen vt eæ diſtinctè explicentur. Quod ſpe„ ctat Bullam, dictam Sabbathinam, omninò conueniens nobis videtur (ſi „ placet Illuſtriſſimo D. Archiepiſcopo) vt iniungat Religioſis Carme„ litis, & aliis quibuſuis, exactam obſeruantiam ſupradicti Decreti Pauli „ Quinti *b*. Reſolutum Pariſiis hac die 19. Auguſti anno 1648. „ ſignatum erat Iacques Hennequin, I. Charton, I. Pereyret, R. Duual „ Hallier, N. Cornet M. Grandin, & le Maiſtre. „ Iſta latiùs referuntur in

a Decreti iſtius pars relata eſt hic paulò antè num. 186. altera ponetur p. 5. c. 6.

b Patribus Carmelitanis permittatur &c.

tur in tractatu Theologico *de ſingulari immaculatæ Virginis protectione*, authore P. Irenæo à S. Iacobo [a] vbi ipſa octo Doctorum Facultatis Pariſienſis reſolutio, Gallico idiomate facta ad verbum inſeritur.

Occaſio illius difficultatis fuiſſe videtur libellus quidam famoſus, verbis aculeatis perſtringens priuilegium Bullæ Sabbathinæ, & à SS. Virgine MARIA traditum B. *Simoni Stock* SCAPVLARE, eiuſque Confraternitatem incognitis typis editus Pariſiis anno 1642. ac deinde etiam recuſus: at Chriſtianiſſimi Regis authoritate proſcriptus. De quo, & eius authore, nouis cudendis opinionibus addicto, iſta ſcribit Lezana in Annalibus Carmelitanis [b]: *Multum valdeque mirandum quod contra eam* (Confraternitatem ſcilicet SCAPVLARIS, & veritatem Bullæ Sabbathinæ tot Summorum Pontificum, Sacræ Congregationis, Doctorum, ac Scriptorum authoritate roboratam, & munitam) *calamum exacuendo libellis aculeatis ſcriptis de medio tollere tentauerit. Incaſſum ſanè cùm doctiſſimi viri, ſtrenui certatores, ac pugiles Ioannes Cheron Burdegalenſis, Thomas Aquinas Aquitanus, Philibertus Feſaius Profeſſor Aquenſis, Irenæus à S. Iacobo Rhedonenſis in Ordine noſtro inſignes; ac ex Ieſuitica inclyta familia R. P. Theophilus Raynaudus ſuprà celebratus contra ipſum libris, ſeu tractatibus editis in lucem, egregiè ſcripſerint, ipſius falſa dogmata confutantes.* Atque ita, idipſum, quod in Catholicæ fidei noſtræ dogmatibus, ac myſteriis, vſu venire ſolet, vt dum ab hæreticis impugnantur, eâ occaſione clariùs explicentur; ſic & ratione motuum contra Sacri SCAPVLARIS priuilegia, in multis excitatus fuit ardor pro iis vindicandis, & etiam magis illuſtrandis. Quibus ſubſeruiunt quoque admiranda, quæ ſub ea tempora variis in locis, mediante SCAPVLARI *Mariano*, contigerunt. De confirmatione Bullæ Sabbathinæ videri inſuper poterunt dicta hic ante [c]. De hoc argumento quoque ex profeſſo tractatur parte 5. [d]

611. *Miles anno 1648. ad Ipras Flandrorum, ſclopo appetitus, pilam in* SCAPVLARE, *quod geſtabat, incidentem excepit illæſus: atque, vt geminaretur miraculum, effigies Deiparæ acu pictæ in* SCAPVLARI, *in quam pila incurrit, expreſſa eſt in plumbo: quod Sereniſſimus Leopoldus Auſtriacus ad miraculi memoriam aſſeruare dicitur.* Ita Theophilus Raynaudus Societat. IESV *in libro* inſcripto. *Scapulare Partheno-Carmeliticum* [e]. Me præſente (qui hæc ſcribo) & audiente anno 1655. die 25. Iunij Natalitio S. Ioannis Baptiſtæ dictum caſum, prout iam enarratus eſt, retulit ipſe Sereniſſ. Princeps Archidux Auſtriæ Leopoldus, tunc Gubernator Belgij, dum dignaretur prandere in refectorio Conuentus *Dominæ noſtræ Bonæ Spei*, (de quo hic ſuprà [f]) ratione profeſſionis in Ordine noſtro R. P. Philippi à S. Ioſepho, quondam Marchionis de Renty, primogeniti Excellētiſſimi Ducis Hauræi. Quoad globum illum, cui impreſſa erat effigies Virginis Deiparæ, aſſerebat, ſe inter manus habuiſſe, ſed ad preces militis Officialis, cui res contigerat, eidem reddidiſſe. Tum quoque referebat aliud ſtupendum, quod viderat, de milite Hiſpano, ob varia crimina patibulo adiudicato: qui ſuſpendendus, deſiderio longioris vitæ, & pœnitentiæ, pro flagitiis, peragendæ, omni

S ſ humanâ

[a] Sect. 2. c. 3. §. 1 & ſub finem inter monumenta fol. 52. & ſeq.

[b] Tom. 4. ad ann. Chr. 1321. n. 15.

[c] Nu. 519. 565. & ſeq.

[d] Cap. 5. & 6.

[e] Par. 1. c. 6.

[f] Nu. 594.

Digitized by Google

humanâ deſtitutus ſpe, ad communem confugit Conſolatricem afflicto-rum B. Virginem Carmelitanam, cuius erat habitu (SCAPVLARI) amictus. Ecce manifeſtum exauditæ precis indicium: proiectus è furca, quaſi ſuſtentatus in aëre, viuus pependit, donec, caſu fortuito, ipſe Princeps in venatione, feram illac fugitantem inſequens, loco ſupplicij (quem de induſtria declinare, intendebat, ideoque in diſſitos inde ſaltus venationem indixerat) appropinquaret & viuere deprehenſum, funes abrumpi iuſſit, & reum abſoluit; qui liberatrici ſuæ potentiſſimæ, ipſique Principi, peractis gratiis, Compoſtellam tendebat.

612. Eodem ferè tempore (anno 1647.) Neapoli mirum id accidit, quod etiam ab ipſis hæreticis (ea in re, præter morem, fidis hiſtoricis, ſeu hiſtoriæ tranſlatoribus) refertur in libello, inſcripto: *Het eerſte deel der Napelſche beroerte met de wonderlycke op-en onderganck van Mas Aniello, vyt het Italiaenſch vertaelt*, impreſſo Rotterdami anno 1655. vbi ſub titulo: *Woenſdagh den vierden dagh zynde den* 10. *Iulij* 1647. Hæc leguntur: *Eenighe in't midden van thien duyſent perſoonen waeren op Aniello los-brandende tot ſeuen ſchoten toe, ſonder dat hy van eenighe der ſeluer ghequeſt wiert; maer wel dat hem een koghel op de borſt quam, en ſyn hembt raeckte, en ſoo neer-viel, ſonder hem anders te beſeeren, t'welck ghehouden wiert voor een wonder teecken van de heylighe Lieurow van Carmine, wiens eer-teecken hy op de borſt droegh.* Hoc eſt: *Ex decem millium hominum numero quidam ſepties explodebant in Aniellum, abſque eo quòd læderetur; obuenit tamen, quòd ignea glans pectus feriret, induſium attingeret, at non vlterius ei nocendo, ſic decideret ad pedes: qui mirus caſus attributus fuit B. Virgini Carmelitanæ, cuius inſigne ad pectus geſtabat.*

Similia frequenter annis ſuperioribus in Belgio noſtro, Francia, & Germania acciderunt, durantibus bellis: quæ ab ipſis, quibus contigerunt, præſentesue fuerunt, iuratis atteſtationibus comprobata ſunt: & à noſtris, ac exteris ſcriptoribus de SCAPVLARI Partheno-Carmelitico, aut SS. Virginis patrocinio tractantibus, referuntur. Et ipſe me teſtem adſcribo, quòd euentus eiuſcemodi de SCAPVLARIBVS, imminenti ab exitio præſeruantibus, aut inter flammas incombuſtis, aut in terra annis pluribus incorruptis, ab oculatis teſtibus, qui nempe in ſe experti fuerant, aut viderãt frequenter exceperim: quibus ſigillatim referendis, & publicandis ſuperſedeo, donec poſt requiſitas informationes iuridicas, debitam obtinuerint approbationem: atque ita in alio deſtinato opere locum habebunt.

613. De miris & miraculoſis effectibus, per aquam benedictam in Reliquiis S. ALBERTI noſtri quædam diximus ſuprà *cap.* 33. *a* ſingulare quoque eſt id quod Leodij contigit anno 1648. die 6. Ianuarij, in puella quadam 25. annorum ad Dei gloriam, & Sancti iſtius venerationem hic referendum. Per triennium grauiſſimis laborauerat ſymptomatibus ab vlcerato hepate: pus per os frequenter euomebat, & per inferiores meatus excernebat, ac dolore intolerabili in hypochondrio, dextroque latere torquebatur. Pertinax, iamque inueteratus morbus, omnem tum, artis

tùm

a Nu. 515.

Beneficium Sanitatis per aquam, benedictã Reliquijs S. Alberti.

tùm naturæ induſtriam inanem reddebat. Ita tandem ciborum omnium faſtidio, & vomitu affligebatur, vt ne vix quidem cochlear liquoris, etſi gratiſſimi, poſſet regurgitans ſtomachus retinere. Interea ardenter exoptans Sacro muniri viatico; nè id periculo irreuerentiæ exponeretur, iteratis vicibus, experimenti gratiâ, particula hoſtiæ non conſecratæ exhibita fuit, nec tantillum ſtomachus pertulit, quin mox reijceret. Omni itaque humano auxilio & ſpe deſtituta, languentem ſpiritum inter gemitus & ſuſpiria adhuc ducens, fiduciâ, & deuotione ad S. ALBERTVM Carmelitam permota, votum concepit, per nouem dies ſumendi aquam, huius Sancti Reliquiis benedictam. Primò die Nouenæ, hauſtâ ad vnciam vnam cum media circiter ex dicta aqua, illicò ſe mutari ſenſit: dolor lateris diſparet, ſymptomata non ampliùs reditura euaneſcunt; eâdem die ſumit tum liquida tum ſolida, nullâ cum moleſtiâ, non ſingultu, nec vomitu ampliùs ſubſequente, noctem ſequentem dormit, ſuper latere affecto decumbens abſque vllo ne moleſtiæ quidem minimæ ſenſu. Secundâ voti die ſurgit, ambulat, omnia ſua munia exequitur (quod & primâ die ſe potuiſſe, iureiurando aſſerit, ſi tum parentes, tum etiam ipſe Paſtor, & alij, curam eius habentes, permiſiſſent) & ſic integram conſecuta eſt ſanitatem, vt affirmet meliùs valere ſe, quàm meminiſſe poſſit ſe valuiſſe vnquam ante. Hanc ſanationem, nec naturæ, nec arti tribuendam, ſed Deo Opt. Max. & S. ALBERTI Carmelitæ meritis, cenſuerunt octo primæ notæ Leodienſis Ciuitatis Medici. Primarij autem Theologi, tum de Vicariatu, tum Synodales Examinatores, tum alij, tam ſeculares, quàm Regulares, numero viginti, ad hunc caſum ſeriò, & rigidè diſcutiendum, ex commiſſione Reuerendi admodum, ac Illuſtris Domini Ioannis de Chockier à Surlet Sereniſſimi Principis Ferdinandi Epiſcopi Leodienſis Vicarij Generalis in ſpiritualibus, ſpecialiter conuocati, Dei omnipotentiam (qui in Sanctis ſuis mirabilis eſt) adorantes, hanc ſanationem miraculo attribuerunt, de hoc propriis chyrographis fidem facientes. Vt videre eſt in proceſſu accuratè ſuper hoc facto in Cõuentu noſtro Leodienſi aſſeruato: in cuius Eccleſia appenſa eſt ad eiuſdem S. ALBERTI Altare tabella rem oculis obiiciens. Hiſtoria illa latiùs deſcripta continetur in libellis Leodij excuſis, vnà cũ iſtorum viginti Theologorum cenſuris, & approbatione Ordinarij.

614. Baſilica SS. Silueſtri & Martini in montibus, ab ipſo S. Silueſtro Primo, iuxta Thermas Imperatoris Titi erecta, à Conſtantino Magno ditata, à Symmacho Papa reædificata, ab Adriano I. Sergio II. Leone IV. etiam Pontificibus reparata, à S. CAROLO BORROMÆO Lacunari affabrè elaborato decorata, demum à Reuerendiſſimo P. Ioanne Antonio Philippino Romano Ordinis totius Generali, pręcipuè reſtaurata, & mirè exornata fuit, anno Iubilæi 1650. prout accuratè è Lezana deſcribitur *in Appendice poſt tomum 3. Annalium Ordinis*, vbi etiam refertur, quomodo in ea anno 324. ab ipſo S. Silueſtro celebratum fuerit primum Concilium Romanum, præſentibus 284. Epiſcopis, multis Presbyteris, Diaconis,

Eccleſia S. Martini in Montibus reſtauratur, & mirè exornatur.

Digitized by Google

nis,Subdiaconis, ac ipſo Conſtantino Imperatore,cum Helena matre,& Calphurnio Vrbis Præfecto. In illa reconduntur Sacra corpora eiuſdem S.Silueſtri,& S.Martini Pontificum, & aliorum multorum (quos Lezana ibidem ex Anaſtaſio,Baronio, & aliis commemorat)& Reliquiæ minores ferè innumeræ;vt meritò propterea, nec non ob priſcam memoriam, & eximiam pulchritudinem, Baſilica illa inter clariores, quæ in Vrbe ſunt, cenſeatur,habeaturque gaza pretioſiſſima Ordinis noſtri. De conſtructo iuxta eam per Sergium Secundum , & Leonem Quartum Monaſterio, & cum ipſa Baſilica tradito Ordini huic,diximus *ca.*29.Illud autem Monaſterium, independens à Prouincialibus, immediatè ſubiacet Reuerendiſſimo P.Generali Ordinis.

Alexander VII. ante Pontificatū ſuſcipit S. Scapulare.

615. Poſt obitum Summi Pontificis Innocentij X. anno 1655. ipſo die ingreſſus in Conclaue,is qui ſucceſſit,Sanctiſſimus videlicet D.Alexander VII. tum Cardinalis Fabius Chiſius, ſecedens ad Cōuentum noſtrum S. MARIÆ TRANSPONTINÆ , à Reuerendiſſimo Patre Mario Venturino Priore Generali Ordinis,ſacrum B.Virginis MARIÆ de Mōte Carmelo SCAPVLARE ſuſcepit,eiuſque Confraternitati inſcriptus fuit: hocque ſigno Mariano amictus perrexit ad palatium Vaticanum, prout habuimus ex relatione eorum,qui tum in eo Conuentu degebant: quos inter erat Ven.P.M.Ioannes Bapt. de Lezana:qui etiam *tom.*4 *Annalium ad annum Chriſti* 1251. tractans de tradito Sacro SCAPVLARI *B. Simoni Stock*, de eodem SS. Domino iſtud valde ſingulare commemorat:quòd ipſâ ſuæ electionis (Orbi Chriſtiano feliciſſimæ) die, quæ erat feria quarta,Confratribus dictæ Confraternitatis dicata abſtinentię,etiam illam ſeruauerit. Eius verba,etſi nonnihil prolixa,huc tranſcripſiſſe iuuabit: ,, Il-
,, lud, *inquit*, à nobis maximè expendendum , quo veluti pretioſiſſimâ
,, gemmâ ſacra hæc Veſtis ſeculis æternis coronata manebit. Sanctiſſimū
,, videlicet D. N. ALEXANDRVM VII. Romanum Pontificem, cœli &
,, terræ applauſu, fauſtiſſimiſque præſagiis nunc regnantem,eâ vltrò aſ-
,, ſumptâ, & à Reuerendiſſimo Ordinis Generali Antiſtite ſibi oblatâ,
,, trabeâ velut Regiâ,ſuccinctum & ſcapulatum eſſe,pro comperto habe-
,, ri. Et quòd is,qui humanis nullis ſubiacet legibus,à carnium edulio ſin-
,, gulis hebdomadæ quartis feriis piâ deuotione abſtineat ; & adeò exa-

Ipſa die ſuæ electionis (feriâ 4.) abſtinentiā ſeruat.

,, ctè,vt etiam die illâ, quâ ad ſummum Pontificatus apicem euehi me-
,, ruit,quæ quarta feria fuit (tantæ à Deo celſitudinis donatæ pignus po-
,, tiùs,quàm omen) eiuſcemodi abſtinentiâ vſus fuerit,ſuæ familiæ dome-
,, ſticis referentibus,caſumque Noſtris enarrantibus. Ratus ſanè,quòd eâ
,, habitus geſtatione, Deiparæ,cuius inſigne eſt,protectione fruatur,quæ
,, tali die Chriſti Vicariam dignitatem ipſi plenis Patrum ſuffragiis, ne-
,, mineq; muſſitante,ſuâ interceſſione impetrauit. ,, Aliis quibuſdā interiectis hæc de eodē ſubiicit: ,, Quā plures ſunt Orbis Principes,Dynaſtæ,
,, & Magnates, qui S.hoc SCAPVLARE, piè geſtaſſe in Hiſtoriis noſtris
,, deſcribūtur,quos inter ſupremi Eccleſiæ Paſtores nōnulli etiā cēſentur,

ſed

„ ſed præ cunctis vnus nobis hoc ſeculo ſufficit ALEXANDER SEPTIMVS, „ cuius auſpiciis,ſicut Orbis totus ſummâ felicitatem expectat,ſic & Car- „ melæi humiles contrà aduerſarios,Zoilos,& Ariſtarchos,ipſius ſub protectione,victoriam. „ Quæ ſic à Lezana, antequàm contingerent, præſagâ mente, quaſi prænuntiata, nunc videmus & gaudemus adimpleta. *Summam* quidem *Orbi fœlicitatem* peperit pax Dei benignitate, ipſiuſque Pontificis ſolicitudine,aliquot poſt obitum iſtius Venerabilis Patris menſibus, inter binos Monarchas Chriſtianos inita. De victoria autem contra Zoilos, & Ariſtarchos quoſdam ad radiantem è Confraternitate hac eximiæ deuotionis,ac pietatis ſplendorem cœcutientes, ne nebulis quarũdam ratiuncularum offuſcare poſſint, ſecuros nos reddit, quòd Summus in Orbe Sacerdos ei nomen dediſſe non ſit dedignatus: & tam diſtrictâ religioſâque obſeruantiâ ſuo cunctis exemplo præeat.Singulare id eſt, quod de Leone XI. ſcribit Segerus Pauli [a] in hunc modum: „ Quidam „ Sacræ Theologiæ Magiſter, nunc Epiſcopali infulâ decoratus,ex ocu- „ latis teſtibus ſcripto nobis communicauit ſequẽtia: cũ Leo Vndecimus „ iam creatus Romanus Pontifex,Cardinalitiâ exueretur veſte,vt Papali „ indueretur,voluit Prælatus veſtiens SCAPVLARE Carmelitarum, quo „ idem Leo à puero munitus fuerat,vnà cum aliis veſtibus è collo tolle- „ re,innuens Papalem habitum ſuperare habitum quemcumque. Fieri „ id vetuit his verbis Pontifex: *Deſine* MARIAM, *ne me deſinat* MARIA: „ Quaſi diceret: Deſine MARIAM mihi auferre, ne me deſinat MARIA „ protegere. „ Hæc ille.Occaſione iſtius hîc non incongruè ſubnectendum videtur id quod Theophilus Raynaudus, Theologicâ ſcientiâ, & hiſtoriarum notitiâ præclarus ,libro *de* SCAPVLARI *Partheno-Carmelitico parte* 1.*cap*.8. referens Summates Laicos,& Eccleſiaſticos, qui Carmelitano Sodalitio SCAPVLARIS nomina dederunt,habet: „ Apex Maieſta- „ tis,quâ collucent Summi Pontifices,Chriſti Regis Regum in terris Vi- „ carij, non cenſuit ſibi indecorum, hac cæleſti Teſſerà inſigniri.Referũ- „ tur in hunc ſyllabum Gregorius XIV. Clemens VIII. Paulus V. Gre- „ gorius XV. Vrbanus VIII. Et qui nunc ad Eccleſiæ clauum ſedet In- „ nocentius X. Hi omnes priuſquàm ad illud honorum faſtigium eue- „ herentur, nomina in Stochianum Sodalitium dederant,*&c*.Eos autem „ ſecuti Principes magno numero ex gentilitia familia Aldobrandina, „ Burgeſia,Barberina, Pamphilia,Vrſina,Columna,Sforca,Caraffa, eã- „ dem ſacram Torquem aſſumpſerunt eximiâ pietate. Notantur inter „ iſtos,Cardinales omninò multi,quos ſacrum oſtrum Pontificiæ Maie- „ ſtati propiores ſtatuit. Poſſum ex nomine longum eorum ſyllabum „ appendere, ſed malo parcitatis notari,quàm faſtidium ex non neceſſa- „ ria,& tam prælongâ recenſione creare. Antiſtitum verò aliorum, Ar- „ chiepiſcoporum,inquam,& Epiſcoporum, aliorumque Prælatorum, „ eidem Cœtui Stochiano conſertorum, is eſt numerus, qui ſubductio-

[a] In hiſtoria vitæ S. Simonis copioſè cõcinnata.

Alij Pontifices, Principes, Cardinales hac ſacra Veſte amicti.

„ nem meam ſuperet, & iuſto volumini implendo par foret. „ Hactenus Raynaudus ibi.

616. Cum anno 1655. die 21. Nouembris, SS. Deiparæ Præſentatæ ſacra Confraternitas SCAPVLARIS Beatiſſimæ Virginis MARIÆ de Monte Carmelo ſolemniter erecta fuiſſet in Auſtricourt, pago Diœceſis Atrebatenſis, haud longè à Duaco, Belgij Vniuerſitate. Biduo poſt, die ſcilicet 23. veſperi infans in vtero matris priùs mortem ſenſit, quàm vitam; vt qui naturam ſenſerat nouercam, MARIAM, per S. ſuum SCAPVLARE miſericordem, nedum vitæ, ſed & vitæ æternæ, experiretur Matrem. Expertus eſt, & Mors inflictum falcis ſuæ ictum ſtupuit tamdiu fuiſſe fruſtratum. Miraculum R. P. *Henricus Iongben* ex Ordine FF. Minorum hùc in modum deſcribit a. „ *Michaelina Pollet*, Vxor *Franciſci Boucher* incolæ pagi *de Auſtricourt*, ſiti duobus milliaribus à Duaco, die 23. „ Nouembris anni 1655. circa horam vndecimam noctis filiolum peperit, in quo nulla vitæ ſigna apparebant, vt ideo iudicaretur exſtinctus „ fuiſſe in vtero Matris, ob quod infortunium, pater & circumſtantes amici dolore affecti, nec aliud medium inuenientes, ad MARIAM Deiparam confugere ſtatuerunt. Infantis proinde cadauer ad Eccleſiam „ portantes, in ſummo altari ad pedes imaginis B. MARIÆ *de Monte Carmelo* collocauerunt, orantes obnixè miſericordiæ Matrem, vt puero vitam ſalutemque donaret. Animaduertentes verò, quòd nulla ederet ſigna vitæ, reſumentes eumdem, inconſolati recedunt. Manè vero diei „ ſequentis iteratò repoſuerunt in altari, nulla adhuc vitæ ſigna edentem. Vbi ſacro indutus eſt SCAPVLARI B. MARIÆ *Carmelitanæ*, ordinatumque vt Miſſa ſolemnis pro pueri ſalute decantaretur. Quod vbi „ fit, & ventum eſt ad ea verba præfationis: *Cum quibus & noſtras voces vt admitti iubeas, deprecamur*; cœpit corpuſculum, quod antea luridum & „ cadauereum erat, in genis vitali rubere colore, ſimiliter & reliqua corpuſculi membra, necnon & oculi lucidiores fiebant, & omnia membra, „ quæ priùs rigebant, ſe mollia præbebant, & palpantibus tractabilia: defluebat etiam ex ore ſaliua, ſed inde delatus ad focum per mulieres „ quaſdam, quæ ignis calore putabant vitam corpuſculi promouere, repentè color vitalis abſceſſit, & in reliquis etiam ſignis nil differens à „ mortuo videbatur. Ad altare itaque reportatus, colore vitali mox denuò rubuit, & verum ſanguinem emiſit ex vmbilico, quod non ante in „ eius natiuitate contigerat. Diuerſis vicibus ſudare conſpiciebatur, & „ depreſſas in iuncturis digitorum cauitates impleri animaduertebatur, „ & ad vitalem rotunditatem adduci, & per ſuturam cranij, motus quoque cerebri percipiebatur, & vndequaque tam ſpecioſus puer apparuit, „ omnes vt in ſtuporem, ingentemq; lætitiam conuerterentur: ac ita permanſit ad dies vndecim conſequentes, quando fuit ſacro baptiſmo donatus, tertia ſcilicet die Decembris, annumeratus in filiis Dei, per interceſſio-

a De S. Scapulari exhortat. 16. fol. 214.

Infans in vtero mortuus beneficio S. Scapularis vitæ redditus baptizatur.

„ terceſſionem illius, quæ verè Mater eſt miſericordiæ. Baptiſmo collato,
„ mox deficiens corpuſculum à ſtatu vitali, viſum eſt adinſtar cadauerũ
„ ſubiectum eſſe corruptioni, & tertio à baptiſmate die traditum fuit Ec-
„ cleſiaſticæ ſepulturæ. Hæc eſt hiſtoria. Subſignatum erat impreſſo,
„ quod diximus exemplari, *pro voto ponebat* M. Ioannes Tumerel, *Sacerdos*
„ *Duacenſis, dicti loci Parochus.* Et adiectum inferius Chronicon.

ſCrIbantVr haC In generatIone altera, &
popVLVs, qVI CreabItVr, LaVDabIt
opera DeI VIVentIs per æternItatIs ſeCVLa.

Duacenæ Vniuerſitatis Doctores, & Profeſſores Medicinæ, anatomiæ, & chirurgiæ, poſt diligens examen hiſtoriæ, omniumque circumſtantiarum, iudicarunt, & aſſeruerunt, puerulo iſti vitam redditam, tantoque tempore conſeruatam, donec baptizatus eſſet, ſuperiori, & diuinâ virtute: & nequaquam naturaliter ea fieri potuiſſe. Doctores autem, & Profeſſores Theologiæ in dicta Vniuerſitate (quos inter ſex erant è Societate Iesv,) poſt factas debitas informationes, & iuratas atteſtationes, audiriſque ſententiis Medicorum, iudicarunt, ea quæ in puero iſto euenerant, excedere naturæ effectus: atque ita, poſſe pro miraculo approbari. Quapropter Vicariatus Atrebatenſis (Sede vacante) declarauit caſum miraculoſum, & diuinæ virtutis operationem fuiſſe, præſtitam ad inuocationem & per intercesſionem Beatiſſimæ Virginis Mariæ de Monte Carmelo. Atque ita pro miraculo per Belgium fuit promulgatus. Ito felix puerule, & laudato Creatorem ac Redemptorem tuum in æternum: benedicito, & gratias agito quoque Liberatrici tuæ, cuius meritis acceptum debes, ne in diuinæ, iucundiſſimæque viſionis priuatione ſociareris dæmonibus, ac per acceptam, ipſius interceſſione, veſtem nuptialem, id eſt, baptiſmi gratiam inſeri potueris choris Angelorum, numquam beatis Agni nuptiis priuandus.

A Duacenſibus Doctoribus, Medicis & chirurgis examinatur.

Et Miraculoſus declaratur.

617. Haud minùs eſt mirandus caſus, qui anno ſequenti in Hiſpania accidit in diœceſi Segrobienſi, etiam mediante ſacro Scapvlari, & ad inuocationem Beatiſſimæ Virginis Mariæ de Monte Carmelo: qui per Illuſtriſſ. D. Franciſcum Galualdan Epiſcopum Segrobienſem, ordinaria ſua, & Apoſtolicæ Sedis, illi delegatâ, authoritate, adhibitis iuratis relationibus teſtium, Doctorum, medicorum, & chirurgorum, cẽſuris, & approbationibus Theologorum, atque Canoniſtarum ſolemniſſimè, iuxta præſcriptum Concilij Tridentini, examinatus, &, inuocato nomine Iesv Christi, ſuæque Matris benedictæ, pro euidentiſſimo Miraculo fuit declaratus, & publicari iuſſus: vocaturque Miraculum prodigioſum; eò quòd illius variæ fuerint circumſtantiæ naturę vires excedentes. Typis id editum fuit variis locis, primùm Hiſpanico idiomate, deinde traductum in Gallicum, ac Belgicum, cum circumſtantiis omnibus particulariter adnotatis. En compendiariam relationem: *Iacobus Calpè*, vir honorabilis, cultui SS. Virginis Deiparæ multùm addi-

Miraculũ inſigne in Hiſpania ſolemniter approbatũ.

ctus,

ctus,eiuſque Sacra veſte SCAPVLARI amictus, dicto anno,& die,in ſilua conſtitutus, exortâ horribili tempeſtate, percuſſus,& à capite ad pedes grauiſſimè læſus,ac dilaceratus fuit fulmine,tanto impetu deſcendente,vt profundè excauaret terram circa ipſum:eodemque tempore,per ſpatium circiter medij quadrantis circumdatus nube ſpiſſa materiæ ſulphureæ accenſæ,toto corpore fuit vſtulatus exceptâ parte pectoris circa cor,quæ tegebatur SCAPVLARI,incombuſto permanente,& ſubiectam carnem , ac cor penitùs intacta conſeruante:cæteris eius veſtibus,tam infrà, quàm ſupra SCAPVLARE igne conſumptis. Intereà inclamans opem Beatiſſimæ Virginis MARIÆ de Monte Carmelo, & confeſſionem expoſtulans, in vita mirabiliter ſeruatus fuit, donec, mirô prorſus caſu,ad eum perducto ſuo Paſtore, ſeu Curato,confeſſus fuiſſet , aliaque ſacramenta recepiſſet: & qui lumen oculorum amiſerat, ante quamdam SS. Virginis Deiparæ Imaginem, quam honorare conſueuerat,viſum recepit, eamque deuotè identidem intuens ad mortem ſe diſponebat.Et,licèt ſpectaculum præberet horroris,teterrimum ex corpore aſſato exhalans odorem,quaſi quamdam Orci mephitim,ad dies tamen plures ſic ſuperuixit.Cumque ad ſingula momenta expiraturus videretur, ſpe tamen plenus, ac Marianæ opis fiduciâ nixus conſtanter proclamabat, ſe nō moriturum ante Sabbathum, *Diem dedicatum* , vt aiebat , *Matri, & Dominæ meæ Carmelitanæ* : atque ita euenit.

Peſte infecti ſanantur oleo è lāpade S.P. ELIÆ.

618. Anno eodem Italiam depopulante peſtilentiæ lue, ab ea plures ſanati, & præſeruati fuêre vncti oleo è lampade, appenſa ad Imaginem S.P. ELIÆ, aut eumdem inuocantes. Rei hiſtoria(ad honorem Dei, ſemper mirabilis in Sanctis ſuis,ac commendationem præpotentis apud Deū interceſſoris Sancti ELIÆ, olim,& futuris temporibus,ſub finem mundi, prodigia magna operantis)pleniùs hîc referenda meritò videtur:idque ex iuridicis,& authenticis actis. Cùm igitur deuaſtans, atque ideò formidabile illud incendium vehementiùs graſſaretur in Regno Neapolitano, & indies plures abſumeret,cunctam humanæ artis induſtriam vincens,ac naturalium remediorum efficaciam inanem reddens , Diuinum impenſiùs imploratur auxilium,& variorum Sanctorum inuocatur patrocinium. Erat in terra de Sperone,in viculo dependente à pago d'Auella Diœceſis Nolanæ,Eccleſia quædam vetuſta,derelicta,maiori ex parte collapſa , olim parochialis, dedicata Sancto Prophetæ ELIÆ:cuius loco, haud lōgè indè,alia erat ædificata.Reſtabat verò in illa priore pars quædam tecti,& altaris, nec non pictura,repræſentans S. Prophetam ELIAM, ſub ſpecie venerabilis ſenis veſtiti habitu coloris caſtanei (prout geſtant Religioſi in Ordine Carmelitano Reformati) & deſuper amicti pallio,ſeu cappâ albâ, abſque caputio:dextrâ tenentis gladium, & ſiniſtrâ flammas ignis. Suprà caput Sancti apparet Deus Pater , & circa eum multi Cherubini. Infrà pedes cernitur caput coronatum. Ex vtraque parte in maiori illa pictura tres ſunt minores quadratæ imagines.Ad dextram,in inferiori conſpicitur

Illius Sancti repræſentatio in ſignis.

S. Pro-

Digitized by Google

S.Propheta inclinato verſùs terram corpore, & radius luminoſus è cœlo ſuper ipſum protenſus: quo ſignificari videtur diuinum mandatum, abſcondendi ſe in torrente Carith. In ſecunda verò videntur altaria bina, nempe Pſeudoprophetarum,& ipſius Sancti, genuflexi ac orantis,eiuſq; victima igne cœleſti abſumitur. Superior exhibet eum in Carmelo orantem,& ſpectãtem nubeculam è mari exorientem. Ex altero latere in ima Imagine figuratur idem ipſe accipiens à coruo panem, aduolatque alter cum carnibus. Media ſpectandum præbet eum conſtitutum in ſummitate Montis,imperioſum præ ſe ferentem vultum, deſcenditque ignis de cœlo, deuorans milites. In ſuperiore eſt ipſe in curru igneo eleuatus, & Eliſeus genuflexus, manus ſurſum extendens. Ante iſtam Imaginem, quibuſdam diebus perſonæ deuotæ nonnullæ lampadem accendebant, præceſque effundebant,Sancto Eliæ ſe commendantes. Quâdam autem nocte Domino Iacobo Antonio Galeoto Paſtori nouæ Eccleſiæ parochialis de Sperone ſpectandum ſe præbuit ſenex,oblongâ & canâ barbâ, grauique vultu venerabilis, ac in cæteris talis, qualem dicta pictura repræſentat:dicebatque: *Curam habeto Eccleſiæ meæ* (illius ſcilicet ruinoſæ) *& mihi cura erit impetrare a Deo,vt ceſſet peſtis.* Perplexus Parochus acceſſit Venerandum Dominum Ioannem Fellecchia Decanum Eccleſiæ Cathedralis Nolanæ, & tùm Vicarium Capitularem Ciuitatis & Diœceſis Nolanæ: viſumque ei narrauit: quod ille haud magni faciens, Curatum ad ſuam remittit Parochiam, vt ibi peſte infectis aſſiſtat. Interim Sanctus nõ tardauit addictum præſtare fauorem. Etenim circa diem 23. Iunij fœmina,quam peſtis inuaſerat,& carbunculum in femore eiaculauerat,permota deuotionis affectu erga Sanctum Eliam,ad iſtam eius Eccleſiam prorepſit: vbi fuſis precibus,oleo, è lampade ante iſtam Imaginem appenſâ, partem affectam inungit: &, en, ſubitò conualeſcit. Summo inde perfuſa gaudio ſe confert de domo in domum,enarrans quid ſibi euenerit, conſolatur infectas,& alias quaſuis perſonas,hortaturque,vt vbi ipſa obtinuerat remedium, etiam ipſi iſtic quærant. Fama rei mox per loca omnia circumiacentia, & inde ad longiùs diſſita diffunditur: atque eò cœpit confluere magna hominum multitudo: & peſte laborantes, de lampade iſta oleum ſumentes,malum iniungebant: nonnulli ſubitò curabantur, alij pedetentim. Et ex eo tempore in tractu iſto de Sperone,& pagis adiacentibus,nullus vltrà moriebatur: prout teſtati fuere Paſtores, ſeu Curati iſtorum locorum,coram prefato Domino Decano Nolano: qui etiam per inſtrumentum coram Notario confectum eadem ſuâ atteſtatione cõfirmat: in eodem refert, tantum fuiſſe hominum concurſum, vt cum muros Eccleſiæ illius refici curaſſet, eos rùmpere coactus fuerit, vt duæ aliæ portæ fierent: ordinabat autem, vt per vnam infirmi, qui pro remedio accedebant,& per aliam ſani,qui gratias acturi, aut præſeruationem à malo poſtulaturi veniebant,ingrederentur: at augeſcente indies illuc accurrentiũ turmâ,id vix exiguo tẽpore executioni potuit mãdari. Affirmat quoq; ſe

Eiuſdem apparitio.

Subitò ceſſat peſtis meritis illius.

Digitized by Google

Ex oblatis readificatur Eccleſia, & ſex capellania fundantur.

vidiſſe eò delatum R. P. Alexandrum Carracillo è Societate Iesv, iam tum mortuo ferè ſimilem: moxque, vt oleum ei adhibitum fuiſſet, conualuiſſe. Tantæ iſtic tùm oblatæ fuerunt eleemoſynæ, vt ipſe Dominus Decanus exinde iſtam Eccleſiam fecerit reædificari, ac magnificè exornari: inſuper & terras emit adiacentes, conſtituitque ſex Capellanias pro ſex Sacerdotibus.

Capuana Ciuitas in Patronum eligit S. P. Eliam.

619 Dum iſta etiam per vrbes vicinas circumferuntur, Capuæ Reuerendi Domini Canonici Eccleſiæ Cathedralis, & cæterarum Eccleſiarum collegiatarum Sacerdotes, nec non eiuſdem vrbis Senatus, ſub initiū menſis Auguſti eiuſdem anni 1656. elegerunt Sanctum Prophetam Eliam in Patronum, & Protectorem ſuæ inclytæ Ciuitatis, atque exinde etiam ibi peſtilentiæ faces penitùs extinctæ fuēre, ita quidem, vt mox à facto voto ipſi S. Prophetæ, nullus vltrà peſte moreretur, prout notauerunt, & affirmauerunt Præfecti ſanitatis. Solemnitates autem inſtitutionis eiuſdem Sancti in ſingularem Patronum dictæ Ciuitatis, factæ fuerunt 27. Ianuarij anno 1657. Præfata omnia, de ſingularibus illis ſanitatum gratiis præſtitis per oleum, & ad inuocationem S. Prophetæ Eliæ, deſumpſimus ex depoſitione iuridica & iurata dicti adm. Reuerendi D. Vicarij Nolani, facta coram Antonio Borello, Notario Apoſtolico, & Regio in Ciuitate Nolana 26. Octobris 1659. atteſtantis ea quæ contigerunt in pago de Sperone & aliis vicinis, & ex aliis relationibus, actiſque authenticis: quæ omnia vidimus, & in hac noſtra Prouincia Belgia aſſeruantur. Ita teſtamur.

a Par. 2. c. 10. n 256. & ſeq.

Et quidem de electione, & inſtitutione illius in Patronum à Clero & Magiſtratu Capuano, deque ſolemnitatibus tùm ibi adhibitis, videri poterunt dicta *parte* 2. ſub finem *a*. Ex multis tunc Capuæ appenſis Elogiis, Anagrammatibus, & Epigrammatibus, ex Italia in Belgium tranſmiſſis, en Epigrammata tria.

De Diuo Elia, Epidemiæ morbum fugante.

Epigrammata facta Capua in ſolemnitate iſta.

EPIGRAMMA.

Quis furor erupit toruis Phlegetontis ab oris,
Atra lues, noſtras depopulata plagas?
Mitiùs horrifico ſæuit Bellona flagello,
Sirenis placidos perdere nata lares.
Quà face, quà ferro cedit vis effera morbi:
Scilicet ignito promicat enſe ſalus.

ALIVD

Digitized by Google

ALIVD.

Soluite corde metum, gens quibus obuia præbet
Seſe dira lues, Propheta ecce minax
ELIAS *pro te metuendus adeſt: hunc peſtis, & omnis*
Atrox, atque audens vis inimica timet.

De Peſte olim à B. Virgine, nunc recens à Diuo ELIA fugata.

EPIGRAMMA.

Peſtem in nos capite intulit, huius & hauſit
Caudâ Parthenope, dira venena necis.
Contriuit colubri Virgo caput: enſe reſecta eſt
ELIA, *ignito cauda cruenta tuo.*
Quis timeat capitiſue luem, caudæq; ruinas?
Qui fuit ante Draco, nil niſi truncus erit.

620. *Anno 1656. die 16. Iulij Ciuitas Vallencenarum in Belgio à Sereniſsimo Principe Ioanne Auſtriaco, auſpiciis Marianis, ſtrictâ obſidione liberatur.* Ita Euſebius Nierimbergius *in Trophæis Marianis lib. 2. cap. 96.* vbi etſi Diuæ Carmelitanæ mentionem non faciat, animaduertendum tamen, illum fuiſſe diem præcipuum per totum Ordinem, nuncupatum *Feſtum ſolemnis Commemorationis B. Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo:* & ipsâ horâ pugnæ, ac victoriæ, poſt mediam noctem, pro felici ſucceſſu, ſolemniter in Eccleſia noſtra Miſſa cantabatur. Mirum tunc quoque accidit in milite, qui ſacro SCAPVLARI, vt fortiſſimo ſcuto, protectus, receptâ in pectore glande catapultariâ, perforatiſque veſtibus, in SCAPVLARI complanatâ, incolumis perſtitit, prout ſolemni iuramento atteſtati ſunt ipſe, & alij ex præcipuis exercitus. Id latiùs refertur in Hiſtoria obſidionis Vallencenenſis, & rerum memorabilium, quæ tùm euenerunt, edita per D. Iacobum de Rantre I. V. Licentiatum *a*: & in carmine panegyrico, ac votiuo ad SS. Virginem Deiparam, etiam typis Vallencenenſibus excuſo.

Vallencenenſis ciuitas obſidione liberatur: id B. Virgini MARIÆ *adſcribitur.*

a Impreſſa eſt Vallencenis.

Aliquantò poſt Illuſtriſſimus Dominus Gaſpar Nemius Archiepiſcopus Cameracenſis, Dux Cameraceſi, in Conuentu noſtro Vallencenenſi Imaginem, ad prototypon à S. Lucâ Euangeliſta Neapoli miraculis celeberrimum expreſſam, ſolemni ritu benedixit. Mox ſingulari veneratione coli cœpit. Aliquantò poſt etiam Bruxellis, Mechliniæ, Antuerpiæ, Brugis, Thenis, & alibi, ſimili imagine decoratæ fuêre Eccleſiæ noſtræ ex

Effigies Imaginis Diuæ Neapolitanæ variis in locis ſingulari deuotione colitur.

Digitized by Google

ordinatione Congregationis Prouincialis, Louanij habitæ menſe Septẽbri Anno 1657. Idque hâc conſideratione; quòd illud Prototypon (de quo plura diximus ſuprà *a*) ex Syria, ac veriſimiliter è Carmelo in Europam perlatum, peculiariter nuncupetur *Beata Virgo* MARIA *de Monte Carmelo*: atque ita Ordinis Patronam præ oculis habentes, frequentiùs quoque haberemus & in mente. In dictis autem locis magna ſubitò fuit deuotio excitata; eò quòd plures inibi ſe Diuæ Carmelitanæ commendãtes, eius interceſſione beneficia poſtulata retuliſſe, tabellis votiuis, & donariis pretioſis argenteis, ac aureis piè teſtificati fuerint. De ſimili ad imaginem iſtam deuotione Ipr.s dudum ante inchoata & multùm frequentata diximus ſuprà nu. 609. Fuit tùm quoque in dicta Prouinciali Congregatione decretum (hortante & curante R.P. Michaele à S. Auguſtino, eo tempore Belgicæ Prouinciali) quod etiam refert, & laudat Sanderus *in Brabantia illuſtrata*, dum agit de Carmelo Bruxellenſi, *cap.8. vt* (ad fouendum & augendum in Ordine affectum Marianum) *ſi quid ſcriberetur, primò appareret* MARIA; *ſi quid vllibi pingeretur, exprimeretur* MARIA; *ſi quid ædificaretur, primò emicaret* MARIA: prout practicatum legimus à magno illo Mariano cultore S. PETRO THOMASIO, qui ſummâ illam venerans teneritudine, dulciſſimum eius nomen ſemper & vbique inſonando meruit illo, quaſi ſignaculo, in corde dotari & notari. De hoc plura *parte 6. cap.3.* Agite, fratres, amate, inuocate, ſonate MARIAM; non recedat ab ore, non recedat à pectore; oſtendite, ex abundantia cordis Carmelitarum ora loqui, calamos ſcribere, ipſos muros ac parietes linguato inſonare ſilentio. Bene eſt; hinc in omni epiſtola primò ermicat MARIA.

a Cap.36. n.558. & 572.

Beneficia inde relata teſtantur tabellæ votiuæ. & dona.

621\. Sub hæc tempora mirabilis caſus accidit in Italia, Aueríæ, hîc non prætermittendus; quòd promouendæ deuotioni ad SS. Virginem MARIAM, & deteſtabili in Religionibus vitio proprietatis fugiendo conducere non parùm videatur. Erat in Cõuentu noſtro Aueríę Frater Laicus, dictus F. Ludouicus Sauo: cui à ſuo Superiore demandata fuit cura œconomiæ. Is ſuæ immemor profeſſionis, ex nummis ſibi concreditis quandoque aliquid furtim ſubtrahebat, & clam in burſa ſeponebat. Cum aliquandò abſconditas pecunias accipere cogitaret, variiſ diſtractus occupationibus, quo loco eas abdidiſſet, meminiſſe non poterat. Indè non mediocriter fuit contriſtatus, turbatus, & tamquàm deſperabundus. Trãſacto ſic triduo cum poſt matutinas preces vehementer afflictus, & melancholiâ oppreſſus ad cellam ſuam pergeret, in horribili forma ei apparuit dœmon, tenens burſam, in qua furtum erat, formidabili voce eum ſic alloquens: *Deſine quærere tuos nummos: Ecce hic tuam burſam. O quot poſſum ad me attrahere Religioſos per pecuniam!* Hoc dicto infernalis beſtia inuadere, & quaſi deuorare, & diſcerpete tentabat Fratrem illum: qui ſubitò inclamabat, MARIA! (eſt autem in illo Conuentu, Beatiſſimæ Virgini de Monte Carmelo ſpecialiter dedicato, & intitulato, ſingularis erga illam deuo-

Caſus notabilis monens ad fiduciam in Deiparam & ad fugã vitij proprietatis.

Digitized by Google

deuotio, & pia conſuetudo pronuntiandi ſæpiùs nomen dulce Mariæ) & ecce, mox eam in forma ſpecioſæ fœminæ conſpexit Monſtrum iſtud bacillo fugantem. Aliquantò poſt valdè perterritus,& trepidans acceſſit ad cubiculum ſui Prioris P. Alberti Panella,viri ſenis,exclamans: Pater Prior,miſericordia; quia deliqui: multoſque exercenti actus ſuæ miſſionis benignè reſpondit: fili, ito ad culinam: profectò,ſi vinum bibiſſes,diceresis ebrius, & iudicio captus. Anguſtiatus F. Ludouicus ſe contulit ad culinam: quam aliquantò poſt, ex debito officij ſui, ingreſſus P. Supprior, reperit eum tremebundum,& pallidum inſtar mortui,& febri acutiſſimâ correptum. Accitus D.Fabius Martinelli Medicus; inſcius quid illi contigiſſet,dixit,morbum eius non eſſe naturalem. Sic perſtitit ſeptem diebus,pectus ſuum percutiens,& varios pœnitētiæ actus exercens,ac veniam petens ab omnibus eum viſitantibus:quibus delictum ſuum, periculum,ex cuius horrore infirmitatem incurrerat,nec non miſericordiam ſibi præſtitam,enarrabat.Nullum intereà medicamentū admiſit,quoties præſentaretur,identidem repetens: *Vult* Domina, *vt moriar.* Cumque vice quâdam Medicus eum à febri liberum reperiſſet,dixit: F. Ludouice, bono ſis animo;aſſecurata eſt iam tua ſalus.Reſpondit ipſe: *Nequaquam; moriar enim breui;quia id vult* Domina: atque ita euenit, ſeptimâ enim die ſingularis pœnitentiæ exemplo,& magnæ pietatis, firmæque in Deum, Diuamque Virginem fiduciæ ſignis relictis, animam reddidit;vt omninò veriſimiliter credendum ſit,ipſum meritis illius,quæ dicitur, & eſt *Ianua Cœli*, à periculo damnationis erutum, ſicque à peccatis ritè perpurgatū, æternæ beatitudinis adyta ingreſſum eſſe.Hæc,vti relata,atteſtati ſunt P. Prior ſupradictus, Supprior, Procurator & alij iſtius Conuentus Sacerdotes.Inſtrumenti deſuper confecti apographum authenticum,per Notarium Apoſtolicum Romæ expeditum,extat in archiuio Prouinciæ noſtræ Belgicæ.

622. Anno 1660. circa feſtum,& per Octauam Pentecoſtes,Romę in Conuentu S. Mariæ Transpontinæ celebratum fuit Capitulum Generale: in Priorem Generalem electus fuit Reuerendiſſimus Pater Hieronymus Ari, Conuentus Aſtenſis in Prouincia Lombardiæ, primarijs iam ante in Ordine functus muniis, & annis pluribus Romæ Sacræ Romanæ Inquiſitionis à qualificationibus: de quo plura in ſequentibus *a.* Etiam eiuſdem Prouinciæ eſt alum. R.P.Paulus à S. Ignatio: qui probatus in varijs officiis, anno 1657. per Breue Apoſtolicum inſtitutus Lombardiæ Prouincialis, ſic dignè ſe geſſit iſto in munere, vt illi gradus fuerit in hoc Capitulo ad officium Procuratoris Generalis. Inter Acta iſtius Capituli id maximè conſiderabile eſt,de quatuor Aſſiſtentibus Generalibus Nationalibus: qui deinceps(ex Decreto SS. D.Alexandri VII.) in Capitulis Generalibus ab omnibus Gremialibus eligantur, ex quatuor Nationibus, videlicet, vnus Italus pro Prouinciis Italiæ & Siciliæ, alius Gallus

Capitulum Generale an.1660.

a Par. 4. c.4.& p 6. c.8. ſub finem.

In eo quatuor Aſſiſtentes Reuerendiſſ. P. Generalis eliguntur.

Digitized by Google

Gallus pro Prouinciis Galliæ, alius oriundus ab Hiſpania, Luſitania vel Sardinia;& alius oriundus ex Germania Superiori vel inferiori,vel Polonia, vel Bohemia, aut Belgio,vel aliis Septemtrionalibus locis:qui pro regimine Ordinis aſſiſtere debent Romæ Reuerendiſſimo Patri Generali, aut Vicario Generali, habentes in grauioribus negotiis votum deciſiuum, in cæteris conſultiuũ. Porrò in iſto Capitulo primi electi fuère Aſſiſtentes Generales, pro Italia R. adm. Pater Sebaſtianus ab Alexandro Prouincialis Angliæ, pro Gallia R. adm. P. Leo à S. Ioanne Prouincialis Terræ Sanctæ: pro Hiſpania R.P.M. Laurentius Angelus Spin. Deniq; pro Germania, Polonia,& Belgio R. adm. P. Gabriel ab Annuntiatione Prouincialis Germaniæ Superioris. Erecta tùm fuit noua Prouincia ſub protectione S. Raphaelis ex Conuentibus S. MARIÆ DE VITA in Regno Neapolis, iuxta facultatem à SS. Domino conceſſam. Acta præcipua aliorum Capitulorum Generalium vſque ad annum Chriſti 1515. inſeruntur *tomo 4. Annalium Ordinis*, cæterorum verò, locum ſuum *in tomo 5. Annalium* reperient.

Ex quatuor nationibus.

Noua Prouincia erigitur.

623. Ex hactenùs dictis manifeſtam eſſe credimus veritatem eius, quod Summi Pontifices de hoc Ordine, eiuſque Profeſſoribus aſſerunt: *à SS. Prophetis* ELIA *& Eliſeo hæreditariam ſucceſſionem tenere*: & id quod præclarus veteris Teſtamenti Annaliſta Iacobus Salianus ad annum ante Chriſtum 914. in elogio, ſeu epitaphio S. Prophetæ ELIÆ, ſuprà exhibito, ſcribit: *Eum* (ELIAM) *lectos Prophetarum, & Religioſorum manipulos, ſui æmulos, atque imitatores inſtituiſſe: ad cœleſtem vitam, mundo ignotam, ac contemptam traducendam adduxiſſe: tot ſeculis ſuarum precum, quaſi facularum, ardore, caleſeciſſe: & ad hanc diem, tot inter rerum, locorum, temporumq; varietates, conſtantes reddidiſſe, magni ſui Patriarchæ ſectatores.*

Ex dictis hac parte habetur iugis ſucceſſio Ordinis.

PARS

Digitized by Google

PARS QVARTA

DE MAGNA ORDINIS DESOLATIONE SECVLO DECIMO-SEXTO ET EIVSDEM SVBSECVTA INSTAVRATIONE HOC SECVLO DECIMOSEPTIMO.

625. Res humanæ, *ait S. Gregorius Nazianzenus* [a], velut orbe quodam voluuntur: *etenim (vt eleganter elegantiarum flos Lipſius* [b]) Æterna lex, à principio dicta, omni huic mundo, naſci denaſci, oriri, oboriri, nec quidquam ſtabile, aut firmum, arbiter ille rerum eſſe voluit, præter ipſum, apud quem, teſte Apoſtolo, non eſt tranſmutatio, nec viciſſitudinis obumbratio. *Notiſſimum id eſt ex cunctis ferè hiſtoricis, etiam de ciuitatibus magnis, & opulentiſſimis Regniſq́, & Imperiis ampliſſimis, ac potentiſſimis. Videmus etiam, mirâ Dei diſpoſitione, alternantibus ſucceſſibus, Eccleſiam nunc creſcere, & dilatari, nunc quaſi decreſcere, & coarctari variis in Regionibus, ac deinde rurſus ampliari alibi. Ita & in Ordinibus Religioſis euenire conſpicimus: omnes in principio ſuæ Inſtitutionis propagabantur, & ferueban̄t: paulatim autem plerique, occaſione bellorum, & hæreſum, ac temporum iniuriis decreuerunt quibuſdam in locis: aut nimio humanæ conuerſationis commercio,* *Res humanæ omnes mutationi ſubiectæ.*

ſiue

[a] In orat. ad ciues.

[b] Lib. 1. de conſtantia c. 16.

ſiue ex aliis cauſis, intepuerunt, defeceruntq́. Sic fert ſeculorum ineluctabilis viciſſitudo, vt etiam florentiſſima quæq́ in peius eant. Caſus varios, qui Carmelitano Ordini, temporibus bis mille annorum, & ſex ferè ſeculorum, acciderunt, in antecedentibus (parte 3. *per totam*) *attigimus; defectionem autem magnam, quam ſubiit ſuperiore ſeculo, & deinde mutationem in melius, hic conſequenter retuliſſe, non ingratum, aut inutile lectori fore arbitrati ſumus.*

CAPVT I.

Per hæreſes & bella, aliquot Ordinis huius Prouinciæ penitùs intereunt, & aliarum Conuentus multi deſtruuntur, aut expilantur.

626. Seculum decimum ſextum ſicut Eccleſiæ, ita & non paucis Religionibus funeſtum valdè fuit, peſtilentis hæreſis Lutheranæ exortu: quâ in Germania ſerpente, ſciſſa eſt in varias ſectas Chriſtiana profeſſio: dum Nouatorum quiſque linguâ & audaciâ promptus, ſuæ author ſectæ, quàm alienæ mallet inſiſtere. Cuius contagio veneni etiam Britannicas peruaſit inſulas. Sub illa tempora Carmelitanus Ordo iacturam fecit Prouinciarum Bohemiæ, Saxoniæ, & Daciæ: aliæ autem in partibus Germaniæ imminutæ ſunt conuentibus, per hæreticos occupatis, aut dirutis: de quibuſdam illorum, variis in locis, tangitur *in tomo* 4. *Annalium Ordinis.* De Budenſi, Præbidienſi, Epperienſi Quinque-Eccleſienſi in Hungaria (nunc ſub dominio Turcarum) ſcribitur ad annos Chriſti 1372. 1426. 1439. De Rottembergenſi, Norlingenſi, Norimbergenſi, & aliis (quorum mentio facta eſt *parte* 3. *cap.* 37.) tunc quoque ruinam non modicam, & maiorem hoc ſeculo, circa annum Chriſti 1630. per Suecum paſſis, & ab hæreticis vſurpatis, in iiſdem Annalibus, hinc indè tractatur.

Ordo Carmelitarum Sex Prouincias amiſit.

627. At maximè deplorandus eſt caſus celeberrimæ quondam Prouinciæ noſtræ Anglicanæ, antiquitatis ſerie tertiæ, quæ etiam aliarum, Hiberniæ videlicet, & Scotiæ, mater fuit: de qua Pitſæus, de Scriptoribus Angliæ in Indice aſſerit: *In Anglia ſplendidiùs, quàm in quacumq́ alia Europæ parte hunc Ordinem floruiſſe conſtat, magiſq́ abundaſſe, & numero Monaſteriorum, & doctorum virorum copiâ.* Cuius id ſignum eſt, quòd ex noſtris Scriptoribus in prædicto Catalogo 140. circiter referat idem Pitſæus. Non multò poſt etiam deſtructa fuit vtraque illa Prouincia, Hiberniæ ſcilicet

Anglica Prouincia quanta iactura.

(inter

(inter alias vndecima) ac tandem Scotiæ (ordine decima tertia) Perierũt tùm, in iſto perturbatiſſimo rerum ſtatu, Conuentuum omnium ſupellectilia, bibliothecæ, & archiuia, tamquam rapidiſſimo torrente inuoluta, Religioſis hæreticorum impietati ſe opponentibus, raptis, & crudeliter fidei causâ interemptis, aliis autem in exilium eiectis.

628. Contigerunt iſta, tam luctuoſa, nedum noſtris, ſed & cæteris omnibus Religioſis, ſub annum 1535. & ſequentibus vſque ad 1540. vt refert Nicolaus Sanderus Anglus *de origine & progreſſu ſchiſmatis Anglicani lib.* 1. iſta de Henrico VIII. ſcribens. „ Anno 1535. inuaſit Henricus Rex, „ & occupauit trecenta ſeptuaginta ſex monaſteria, quorum ſpolia ceſ„ ſerunt in fiſcum regium, omniſque ſupellex & bona mobilia. Triennio „ poſt, id eſt 1538. Rex ipſe ſua authoritate Nouembri menſe, quatuor „ Ordines, qui vulgò dicuntur Fratrum Mendicantium, vniuerſis ſuis ex „ ædibus eiecit: eorumque monaſteria ac ædificia ſibi applicuit. Tunc „ quoque vniuerſa ſimul monaſteria totius Regni euertit. Initium Socie„ tatis Iesv eodem anno, quo finis aliorum Religioſorum in Anglia an„ no 1540. „ Hæc ibi: Ea etenim ſublunarium eſt conditio, & viciſſitudo, vt dùm illa occidunt, alia prodeant. Animaduertendum etiam hic obiter, omnium ferè hæreſum initia fuiſſe à Religioſorum odio, & monaſteriorum euerſione: atque vſitatam hæreticorum in eoſdem rabiem, vt præclarè demonſtrat Cardinalis Bellarminus in Controuerſiis *a*, vbi inter alia hæc: *Neque verò nouum eſt hoc hæreticorum aduerſus Monachos bellum, neque recens mali dæmonis artificium, per monaſticæ vitæ oppugnationem Eccleſiam vniuerſam petere. Sicut enim quotquot fuerunt vnquam pij Scriptores, tùm ſermonibus, tùm ſcriptis libris, hoc genus vitæ laudibus in cælum tollere conati ſunt, ſic nulli ferè vmquam hæretici extiterunt, qui vel nomen Monachorum pati potuerint.* Hinc meritò tamquàm ſuſpecti, aut certè parùm pij notantur, qui Religioſis Ordinibus infeſti ſunt.

Anglicanũ ſchiſma initiũ habuit à monaſteriorũ demolitione.

Hæreticorũ mos in Religioſos furere.

a Tom. 1. lib. de Monachis in præfat.

629. Quàm incomparabilem iacturam tùm ſubierit Carmelitana Religio, coniicere licet ex vna bibliotheca Londinenſi: de qua Franciſcus Swertius, *in Athenis Belgicis* ſub initium, in titulo: *Elenchus præcipuarum Orbis Bibliothecarum, ex Iuſto Lipſio, Fuluio Vrſino Romano* & aliis *b* hæc refert: *Bibliotheca Carmelitarum Londinenſium (tota iam, proh dolor, periit) multitudine & antiquitate ſuperauit omnes quotquot erant Londini. Tot erant in ea nobilium auctorum Volumina, maiuſculis Romanis ſcripta, vt illa ætas decem millium aureorum millibus æſtimauerit, anno nimirum Chriſtianæ ſalutis milleſimo quadringenteſimo vigeſimo.* Erant etiam alij celeberrimi Conuentus. Scribit Lezana *ad annum Chriſti* 1240. reditus annuos vnius Conuentus Holuenſis, iuxta computum Anglicanum, fuiſſe 7765. Scutorum Italicorum.

b Fol. 52.

Londini olim celeberrima bibliotheca Carmelit.

630. Eodem ferè tempore vipera illa Nouiodunenſis Ioannes Caluinus motuum, malorumque author in Gallia extitit: vndè etiam Ordo Carmelitanus (ſicut & alij) non modicam ruinam ibi ſenſit. Specialis autem in hiſtoriis fit mentio Conuentus Lunellenſis, haud longè à Monte

Caluinus author malorum in Gallia.

Digitized by Google

Ibi multa Ordinis Carmelit. Monaſteria euertuntur aut expolian:ur.

peſſulano: quem Caluiniſtæ ibi furentes, direptis omnibus, tam ſacris quàm domeſticis, & Venerabili Priore cum ſuis Religioſis necatis, incenderunt.

631. De Conuentu S. Antonij in Aquitania, & Religioſis in eo commorantibus, turbulentiſſimo illo ſeculo, ita ſcribit Lezana *tomo* 4. *Annalium ad annum* 1400. (vbi de eiuſdem fundatione) *Hæreticorum*, inquit, *Caluiniſtarum perfidia omnia ipſius ædificia vſque ad fundamenta funditùs euerſa ſuêre, Religioſis aliis in ignem iniectis, aliis in flumen demerſis, aliis enſe confoſſis, vel interemptis*. Cadurcenſis etiam in Aquitania per Caluiniſtas exuſtus fuit anno 1572. & alij eiuſdem Prouinciæ Aquitaniæ Conuentus funditùs euerſi fuêre, vt in iiſdem Annalibus Ordinis *ad annum Chriſti* 1360. (vbi de fundatione Conuentus iſtius Aurelianenſis) annotatur.

In Prouincia Aquitaniæ.

632. De Gallia vniuerſim hæc habet R. P. Leo à S. Ioanne Prouinciæ Turoniæ decus, in eleganti *Delineatione obſeruantiæ Rhedonenſis cap.* 12. vbi de Rupella, & Ordinis Conuentu ibidem, effræni Caluiniſtarum rabie diruto: *In Chriſti Sacerdotes furere, debacchari, eoſdem mactare, trucidare, diuexare, excluſa omni humanitate, didicit. Inter cæteros noſtrorum Carmelitarum maior pars Martyrio reſplendens, cœli palmas meruit adipiſci. Sacra mox diripere, deuotas Deo, diuiniſq; obſequiis Ædes vel penitùs conuellere, vel prophanis vſibus addicere, neotericæ Sectæ pars fuit præcipua.* Hæc ibi. Conſequenter refertur, quomodò in domibus quibuſdam, euerſi Monaſterij iſtius reliquiis, reconditæ à ſacrilegis iſtis prophanæ merces promiſcuæ, eæ, (diuino vindicante Numine, ægreque ferente, domum chariſſimæ Matris ſuæ fieri negotiationis officinam) igne, non multò poſt, abſumptæ fuerint.

Capite 13. commemoratur expilatio Eccleſiæ inſignis Conuentus noſtri Andegauenſis. De cuius celebri, ob miracula, Sacello Deiparæ, diximus *par.* 3. *cap.* 33. *a* & qualiter Imago lapidea Deiparæ ab Iconoclaſtis illis in flumen proiecta fluctibus innatari viſa ſit. *Capite* 15. deſcribũtur euerſio Monaſterij Ploarmelenſis in Armorica, & bini caſus valdè notabiles, qui tùm acciderunt, relati quoque in Ordinis Annalibus ad annum 1270. quo dicti Monaſterij fundatio facta ſcribitur. *Cap.* 17. Aurelianenſe Cœnobium, tunc ſolo adæquatum, lugetur. *Cap.* 18. Iulioduni Conuentus anno 1568. fundatus ſubverſus perhibetur, *Cap.* 20. agitur de Pictauienſis Monaſterij deſolatione anno 1560. Proximè ſequenti capite hæc de Aulacenſi Cœnobio narrantur. *Anno* MDLV. *communi totius Aquitaniæ fato, ab hæreticis dirutum, & exuſtum eſt; tunc immani barbarie trucidati è noſtris, Catholicam fidem deſerere renuentes. Quos inter vnus ad vlmum (quæ arbor ſuperſtes netatur) quaſi cœlo factus ſpectaculum, alligatus, glandibuſq; confoſſus eſt.* Conſequenter etiam quorumdam iſtius Prouinciæ aliorum Cõuentuum per hæreticos deuaſtatio refertur.

a Nu. 516.

In Prouincia Turonenſi.

Et Vaſconia.

633. Omnes etiam omninò Conuentus Prouinciæ Vaſconiæ eorũdem hæreticorum immanitate, aut incendio conflagrarunt, aut planè diruti, aut ſpoliari fuêre: prout de ſingulis refertur *in Annalibus Ordinis ad annum*

Digitized by Google

num Chriſti 1358. Eaſdem calamitates ſenſerunt quoque pleræquæ aliæ Galliarum Prouinciæ & Conuentus Ordinis noſtri. De euerſo Conuentu Balneolarum in Prouincia Narbone ſcribitur in iiſdem *Annalibus ad annum Chriſti* 1310. Deque aliis alibi.

634. Tandem quoque Belgium noſtrum iiſdem fuit inuolutum calamitatibus; dùm enim per Hollandiam, Zelandiam, aliaſque Prouincias hæreticorum, & perduellium debaccharetur furor, diſiecta, exuſta, aut ſpoliata fuêre templa, monaſteria, cunctaque loca ſacra, diſcerptæ Imagines, pulſi ſuis ſedibus Religioſi, & Eccleſiaſtici omnes. Proſerpſit quoque malum in Brabantiam & Flandriam, adeò quidem vt anno 1573. Ioannes Molanus Louanienſis Vniuerſitatis Doctor præcellens de miſero eius ſtatu his verbis ſcriberet, ad D. Antonium Perrenottum Granuellanum Archiepiſcopum Mechlinienſem & S. R. Eccleſiæ Cardinalem: [a] *Vtinam autem, Illuſtriſſime Cardinalis, oculis tuæ Diœceſis præſens adeſſes, in hoc afflictiſſimo ſtatu, & catholicorum Mechlinienſium, & reliquorum Belgarum. Vbique enim Belgium plenum eſt miſeriis, & ab hoſtibus fidei, & aliunde. Quare commendo afflictiſſimam Belgij Rempublicam; vt eâ authoritate, quâ ſummâ vales apud ſanctiſſimum Pontificem, & Regis noſtri Catholicam Maieſtatem, Belgij noſtri miſeriis ſubleuandis ſuccurrere digneris: vt, ſi non redeat ad eam felicitatem, quam ante deceſſum V. Celſitudinis habuit (id enim ſperare non audeo) ſaltem eouſq; redeat, vt tot hominum myriades, quæ Deo & Regiæ Maieſtati fideles perſtant; non per miſerias animis deiiciantur, & ad iracundiam prouocentur.* *In Belgio tumultus per hæreticos.* [a] In dedicatione Martyrologij.

635. Sub ea tempora Carmelitana noſtra Religio in Belgio penitùs amiſit Conuentus ſex, Vliſſingenſem in Zelandia (cuius alumnus extitit celebris ille Goſuinus Hex, poſtea Epiſcopus Ieropolitanus) Meurſanum, Gelriam inter & Coloniam: & in Hollandia Vltraiectinum, Schoonhouienſem, ac Harlemenſem (anno 1249. fundatum) qui decoratus fuerat vnâ ex quatuor venerandis Imaginibus, à S. Elizabetha Hungariæ Regis filia, Landtgrauia Haſſiæ datis Sophiæ filiæ ſuæ Duciſſæ Brabantiæ, & ab hac diſpartitis, de quibus mentio fuit *par. 3. c. 35. & 36.* [b] Etiam Harlemij erat Conuentus Monialium Ordinis, qui ſimiliter periit. *Ibi ex Conuentus huius Ordinis pereunt.* [b] Nu. 559. & 575.

636. Alij verò nonnulli tum fuêre flammis traditi, aut ſolo tenùs diruti, Anno ſiquidem 1578. die 12. Februarij per rebelles, & hæreticos, nũcupatos *Geuſios*, nominatiſſimum Monialium huius Ordinis Monaſterium propè Viluordiam, nuncupatum, DIVÆ CONSOLATRICIS, exuſtum fuit: prout *parte 3.* [c] retulimus. Eodem anno 1578. die 20. Aprilis Cœnobium D. Ioannis Baptiſtæ prope Angiam (quinque leucis à Bruxella) flammis traditum, & penitùs abſumptum fuit. Quo tempore Religioſi ad tantam redacti fuêre neceſſitatem, vt vaſa argentea Eccleſiæ, etiam calices, vendere debuerint. Illo etiam tempore ad terram proſtrata fuêre tẽplum & Cœnobium noſtrum Gerardimontibus. Anno autem 1580. die 9. Aprilis iidem Geuſij, quorum dux Templius (ſeu Tempelius,) & ſocij Angli hæretici, inuaſerunt, & interceperunt Mechliniam, magni Parla- *Alij cremantur, aut diruuntur.* [c] Cap. 56.

 menti

menti ſedem, ſitam Bruxellas inter & Antuerpiam: Tunc ab iſtis in foro interemptus fuit Ven. P.PETRVS LVPVS, Prouincialis, vir raræ virtutis, magni in Dei honorem ſtudij,& in Regem ſuum, ac Mechlinienſes propenſioris affectus (eius enim operâ anno præcedente Mechlinia in gratiam Regis redierat) Id ſic paucis commemoratur in Faſtis Academicis ſtudij Generalis Louanienſis: PETRVS LVPVS, vulgò WOLFS *Goedſenhoui, Agri Thenenſis, Ordinis Carmelitani, Conuentus Mechlinienſis profeſſus, & Prior, & per Germaniam inferiorem Prior Prouincialis, occupatâ à Rebellibus atque hæreticis Mechliniâ, dum ſeſe omnibus eiuſdem ciuitatis incolis pro Deo & Rege ſuo exhibet anteſignanum, trucidatur eo ferè loco, vbi hodie vetus Palatium viſitur, anno* 1580. De quo alia in ſequentibus. Eodem anno & die ab iiſdem hæreticis, monaſterium inuadentibus, in ſua cella interfectus fuit Venerandus P. Ioannes de Hondt Supprior. Notabile id eſt, quod eo tempore contigit, & refert Ludouicus Canitellus Patritius Cremonenſis *in Annalibus ſuæ patriæ. folio* 402. his verbis, ex Italico in Latinũ traductis: *Anno* 1580. *captâ Mechliniâ, ciuitate Belgij, in ea conſtituti ſunt Angli milites præſidiarij, qui multas impietates aduerſus Catholicos, & maximè Religioſos, exercuerunt. Qui cùm tentarent ingredi templum S. Celſi Carmelitarum, vt illud ſpoliarent, apparuit ipſis brachium extenſum diſtricto gladio illos terrificans: quo viſo diſceſſerunt, & Patres illos reliquerunt liberos.* Poſtea tamen eodem anno, die 17. Iunij ab iſtis orthodoxæ fidei inimicis commiſſio data fuit, diruendi Eccleſiam, & Clauſtra: quæ aliquantò poſt executioni mandata fuit, ſupellectili omni, clenodiis, cimeliis, libris direptis, ac Religioſis omnibus ciuitate pulſis; qui, omnibus exuti rebus, quinquennio extorres exularunt, donec, receptâ per Regios Vrbe, redeuntes, inter ruinas receptacula adaptarent.

637. Vallencenis, Tornaci, & in locis circumuicinis, quid tùm auſi fuerint hæretici perduelles, & iconoclaſtę, deſcribit Franciſcus Haræus *in Annalibus Ducum, ſeu Principum Brabantiæ, tom.* 3. qui eſt de tumultibus Belgicis: *Obuia quæq;*, inquit [a], *Monaſteria, pagorumq; Eccleſias inuadunt, proterũt, prædas abducunt.* Sub ea tempora Carmelus Vallencenenſis ſubiit eorum truculentam rabiem, ſacræ ibi imagines fractæ, & Religioſi omnes expulſi fuêre. Id contigit anno 1566. Eodem anno Venerabilis P. *Ioãnes Cordeau*, ſalutis animarum zelo ſuccenſus; vt Vallencenenſes in orthodoxa fide contineret, domos & ſcholas catechizãdo obibat: quare ab hæreticis grauiter percuſſus in foro, communi damno, & luctu animam Deo reddidit. Anno ſequenti alius eiuſdem Cœnobij pius & zeloſus Pater *Amandus Clemens* multis locuples talentis, catechiſmo faciendo, & confeſſionibus fidelium excipiendis indefeſſè inſiſtẽs, ab iiſdem hæreticis trucidatus fuit Vallencenis ſuper pontem Neronis. Anno 1572. cùm rurſùs & Lutherani, & Caluiniſtæ in Monaſteria, ac Religioſos furerent, Venerab. P. Petrus Bonnerius Sacriſta in defenſionem SS. Sacramenti Euchariſtiæ, & ſacrarum Imaginum, ab iis gladio confoſſus lætus obiit.

[a] Ad ann. 1566.

638. Antuerpiæ quid anno 1578. actum ſit, enarrat idem Franciſcus

Haræus

Digitized by Google

Haræus in dictis Annalibus a: *Antuerpiæ, Caluiniſtis conceſſa ſunt templa iſta, Ieſuitarum, Minoritarum, Dominicanorum, & D. Andreæ, poſteà etiam D. Iacobi, relicto Catholicis Choro; Martiniſtis verò teplum D. Georgij, & Carmelitarum*: Ad eumdem annum de hæreticis Gandaui tumultuantibus iſta refert: *Menſe Maio in Diuorum templa irruunt, omne ſacrum aurum, argentum, cruces, calices, aliaq́, Eccleſiarum cimelia rapiunt, omnes viros Eccleſiaſticos, & Religioſos vrbe expellunt; ex ære & metallo, è turribus ablato, maximum numerum tormentorum bellicorum conflant.* Tunc Cœnobium noſtrum Gandenſe omni ſupellectili, bibliotheca, libris, templum Reliquiis S. SIMONIS STHOCK, omnibuſq́; ſacris vaſis, ac ornamentis ſpoliata fuêre per dictos rebelles hæreticos. Similia attentarunt iſti ſacrilegi in aliis pluribus Brabantiæ, Flandriæ, & Hānoniæ locis, prout in iiſdem Annalibus latè deſcribitur, ſed noſtra hic dumtaxat ſuccinctè attingimus.

a Tom. 3. ad ann. Chr. 1578.

Antuerpiæ, Gandaui & Bruxellis quid euenerit.

439. Monaſterio Bruxellenſi quid euenerit ſub ea tempora ſic paucis annotatur in libro Depoſiti, Anni 1580. *Ven. P. Prior Laurentius Cuperus coactus eſt per Gentes Caluiniſtas in exilium à Conuentu diſcedere, quod factum eſt anno* 1580. *circa feſtum vndecim millium Virginum in Octobri, ſicut & in Aprili proximo totus Cœtus per furorem Caluiniſtarum Bruxellâ pulſus, toto quadriennio proximo exulauit.* De eodem Conuentu hæc lamentabilia ſcribit R. D. Antonius Sanderus *in Brabantia Illuſtrata*, illuſtrans antiquitates dicti Cœnobij Bruxellenſis: b „ Annus agebatur 1578. vti Regi in Belgio, ita fidei Ca„ tholicæ penè fatalis; quaſi vbi Rex vrbium Prouinciarumque patiebā„ tur excidium, neceſſariâ connexione ſequi fidei deberet exterminium. „ *Et poſt alia:* Bruxellæ Gubernator præerat Tempelius (*is ſcilicet, qui „ Mechliniam poſteà, prout iam retulimus, inuaſit*) vti hæreticæ prauitatis fau„ tor maximus, ita Religioſorum omnium hoſtis acerrimus. Sub tali ca„ pite gemebant omnes Catholici, vltima quæque patiebātur Religioſi, „ qui per plateas ludibriis excepti, nihil fortunarum domi habebant tuti, „ nec erant ipſi. Monaſteriorum, Templorumque fores perfringeban„ tur; ſacra, profana, omnia diripiebantur. Hæc & ſimilia non ſemel paſſi „ Carmelitani Patres, inediâ vexati, perſecutione attriti, faſtidio victi, mē„ ſis Septembris initio Conuentum, vrbemque deſerere ſtatuerant, in il„ lumque finem ſingulis viaticum erat diſtributum, & abitionis dies „ iam decretus: cùm Reuerendi Adm. P. LAVRENTII CVPERI tum „ inibi Prioris, erecti, obfirmatis animis, ſe domoque ſuâ Deiparæ Matri „ commendatis, remanſerunt. Vtque ſecuriùs remanere poſſent, pactum „ ineunt cum Tempelij miniſtrorum præcipuo Arnoldo vander Perren, „ qui Conuentum Templumque ab omni flagitioſorum incurſu, & dire„ ptione tueretur. *Et aliquantò poſt:* Coacti Carmeli Patres anteriorem „ Eccleſiæ ſuæ partem dictis hæreticis cedere, chorum (in quo ipſi fer„ uentiùs Diuina obibant Officia, Deum rogantes monſtra in melius „ conuerti) ducto muro, ab anteriore Eccleſiæ parte dictâ ſepararunt, vt „ vel ſic, pietas & impietas, fides & hæreſis, quantùm poterant (dùm non

b Cap. 2.

„ poterant ampliùs) per ipſos forent ſeiunctæ. Nec hic finis: qui Eccle-„ ſiam ſic intrauerant, Conuentum immunem relinquere non volebant; „ vt illum, tali modo eiectis Religioſis,totum occuparent, qui iam illius „ partem poſſidebant. „ Hactenùs Sanderus:& cōſequenter refert,quomodò Religioſi omnes ciuitate pulſi ſint.

640. Conuentus quoque Brugenſis, quoad ædificiorum ſplendorē, templi ornatum,& domus ipſius ſuppellectilem,nulli tùm ſecundus,quid paſſus fuerit,declarat ſatis hoc ex Archiuio Vrbis Brugenſis extractum, „ è flandrico latinè redditum : „ anno 1578. die 25. Septembris decre-„ tum fuit „ (ab hæreticis, ſcilicet Geuſiis in quorum poteſtatem tùm vrbs deuenerat) „ vt omnium Eccleſiarum Monaſteriorum,& Xenodo-„ chiorum aurea,argentea,& quæuis pretioſa ſuppellex traderentur: vt-„ que ex Eccleſiis amouerentur omnes ſtatuæ, imagines,& ornamenta. „ Die 1. Octobris eiuſdem anni ordinatum fuit (ab iiſdem) vt Religioſi „ Ordinum Mendicantium Auguſtiniani, Iacobini, Carmelitæ è ciuitate „ pellerentur(Minoritæ iam ante eiecti erant) quod executioni manda-„ tum fuit die 8. Octobris & 2.Nouembris; & diuendita fuēre Conuen-„ tuum iſtorum mobilia reſtantia. Die 1. Ianuarij anni 1579.claues Cœ-„ nobij Carmelitani traditæ ſunt nouæ Religionis (Geuſiorum) miniſtris. „ Die 25 Aprilis anni 1580. reſolutum fuit (ab iiſdem)ædificia monaſte-„ rij diuendere. „ Peculiariter illa quoad Conuentum iſtum in libro,inſcripto *Manuale maius*: ſic annotantur: *Anno Chriſti Saluatoris* 1578. *decidit Vrbs Brugenſis in poteſtatem hæreticorum, quos Geuſios nuncupabant,qui,abiecto fidelitatis & obedientiæ iugo Regis Catholici,pro ſua aſſueta rabie, Religioſos è ſuis ſedibus ignominioſè eiecēre, eos ad partes exteras profligantes: inquiebant enim : deſtruamus nidum,& mox aues auolabunt : funditùs euerſēre Eccleſiam,ſeptem clauſtra,æſtiuale refectorium,cum potiſſimis,& prænominatis ædificiis,parcentes duntaxat vni clauſtro versùs plagam orientalem, cum aliquot ædificiis eidem contiguis, & refectorio hyemali. Dictus inſuper hæreticorum furor (quod magis indolendum eſt) abſumpſit potiſſimos libros,& perantiqua documenta.* Tum quoque ablata fuēre penè omnia pretioſa vaſa, thecæ Reliquiarum,cæteraque ornamēta,paucis exceptis,quæ ope,& induſtriâ ciuium quorumdam ſeruata ſunt. Inter quæ eſt lac B.Virginis, ſuſtentatum per duos Angelos argēteos,quod cū ſanguine Chriſti Brugas allatum putatur anno 1148.& poſtea,conſtructo Monaſterio PP.Carmelitis datum. Exularunt autem Religioſi dicti Cōuentus quadriennio, ſcilicet vſque ad 25. Maij anni 1584. quo ſub Duce Parmenſi,Ciuitas Regi Catholico reſtituta fuit.

Brugenſis Cœnobij deplorādus caſus.

641. De Conuentu Iprenſi iſta commemorat Lezana *in Annalibus* a *Eccleſia hæc poſtea cum Conuentu ſolo eſt adæquata pro ciuitatis conſeruatione anno* 1578. *& alio loco, de mandato Magiſtratus, collocati noſtri. Deinde* 1584. *die* 9. *Aprilis,recuperata ciuitate per Principem Parmenſem ad eam redierunt.* Quid interim euenerit tribus dicti Conuentus Religioſis orthodoxæ fidei zelatoribus,ſic ibi paucis attingit commemorans viros illuſtres aliquot: *Sed maximè*

a Tom.4. ad ann. Chr. 1163.

Iprenſis Monaſterij eadem ſors.

Digitized by Google

ximè celebrandus, quòd in ipſo floruerint BASILIVS *Diaconus, & Henricus Turch Concionator, qui vitam pro Religione Chriſtiana, ab hæreticis, & perduellibus interempti glorioſè expoſuerunt. Quorum etiam fidem imitatus eſt alius quidam Cœnobij Concionator Ægidius Couſaert nomine, qui magnâ ſollicitudine, & continuis exhortationibus id effecit, vt Ciuitas Burburgenſis ad finem vſque in fide Catholica, & obedientia Catholici Regis conſtans perſtiterit.* Frater Baſilius ab hæreticis capite plexus fuit, corpuſque eius in campo rotę ſuperpoſitum: quod nec corui, aut aliæ aues vnquam attigerunt; vt ab annis paucis adhuc ſuperſtites, qui tùm vixerunt, teſtati ſunt. Venerabilis autem P. Henricus, Concionator ſtrenuus, etiam ſub idem tempus ab hæreticis illis ad arborem ligatus, brachio confracto, ac glande bombardæ traiectus, & ſemiuiuus relictus, poſtea tamen ſanatus eſt. Verùm aliquot poſt annis Ciuitate Iprenſi Regi Catholico reddita, Neoportano deſeruiens termino, rurſùs in hæreticorũ manus lapſus grauiter ab iis vulneratus, obiit. *Eius Religioſi tres ab hæreticis trucidati.*

642. Erat igitur eo ſeculo miſeranda, non modo huius, ſed & aliorum Ordinum, ac Eccleſiæ facies, cùm atrox bellorum furor, potiſſimùm in Belgio, & graſſantis vbique hæreſeos venenata contagio tam funeſta vitiorum illuſione in ſacra, in profana irruperat, vt cœlum terræ miſcens, omnia ſuſque deque reſtarent confuſa.

Hic opportunè inſerenda videntur ea quæ Vincentius Lirinenſis in ſuo aduerſùs profanas hæreticorum nouitates, & crudelitates, conſultiſſimo Commentario enarrat generatim de omnibus, & nominatim de Arrianis: quorum rabiem imitati fuère ſuperioris æui Lutherani & Caluiniſtæ. *Profana,* inquit, *ipſa nouitas, velut quædam Bellona, aut Furia nequaquam deinceps deſtitit vniuerſa miſcere, atque vexare, priuata, ac publica, ſacra, profanaque omnia: nulli boni & veri gerere diſcrimen, ſed quoſcumque collibuiſſet tamquàm de loco ſuperiore percutere. Tunc temeratæ coniuges, depullatæ viduæ, profanatæ virgines, dilacerata Monaſteria, diſturbati Clerici, verberati Leuitæ.*

643. Hactenùs de Europæ tumultibus per hæreticos excitis, quorum occaſione etiàm Turcicâ re magnis auctibus excreſcente, annum milleſimum quingenteſimum ſeptuageſimum primum Chriſtianis omnibus, & peculiariter huic Ordini, luctuoſum fecit clades Cypria. Iſtud enim Regnum tunc Venetis fuit ademptum à Muſtapha: qui contra pactam fidem Chriſtianos paſſim iugulauit: & ſic interiit antiqua illa (S. PETRI THOMASII habitatione, miraculis & ſacris Reliquiis decorata) Ordinis Prouincia, Religioſis aut à Barbaris interemptis, aut fugâ elapſis, & monaſteriis omnibus concrematis aut deiectis. De fundationibus pręcipuorũ monaſteriorũ noſtrorum in Cypro agit Lezana *to. 4. Annaliũ ad annum* 1194. Erant ea olim annexa Prouinciæ Terræ Sanctę: cuius etiam nomen ea ſola obtinuerunt ab anno 1290. circa quem omnia huius Ordinis Cœnobia in Terra Sancta igni tradita, diruta, aut occupata fuerunt per Saracenos, ſicut enarratum eſt *par. 3. c. 32.* *Cyprus à Turcis fraudulenter intercipitur: Religio Carmelit. ibi extinguitur.*

644. Id tamen conſolationis hoc ſeculo habere potuit Carmeliticus

Ordo;

Digitized by Google

Ordo; quòd, dùm *torculari* premeretur in terris, gratum cœlo ſua è *vinea* propinauerit *muſtum*, nouaſque in illius viridario plantas fecerit efflorere; quamplurimi enim variis in locis ab hæreticis, interfecti tùm fuêre, quorum numerus Deo ſoli notus eſt. Ab hæreticis quidem in Anglia florentiſſima tùm Ordinis Prouincia, Scotia, & Hibernia, vbi omnes Religioſi fugati fuerunt, aut necati. Idem accidit in Prouinciis Bohemiæ, Saxoniæ, & Daciæ. De variis, in Gallia & Belgio occiſis, iam mentio fuit. A Turcis autem, irruentibus in Cyprum, &, vti antè diximus, Chriſtianos trucidantibus, quot illic ex noſtris occubuerint, haud conſtat. Ab iiſdem etiam Algeziris anno 1564. V. P. Bartholomævs Graivs primùm lapidibus appetitus, deinde incendio conſumptus fuit. Ibidem V. P. Bartholomævs Carrancivs, poſt varia tormenta capitis abſciſſione triumphauit: etiam illic V. P. Ioannes Bannegas Turcis euangelizans, poſt multos in Chriſti horreum inuectos manipulos, igne probatus ſpiritum Deo reddidit anno 1588. Ex illis plures in odium Chriſti pro fide & virtute Chriſtiana occiſos fuiſſe, ac proinde eos retributionis coronam accepiſſe inter eos, qui, pro Chriſti nomine, ſanguine fuſo in terris, triumphãt in cœlis, piè omninò exiſtimandum eſt. Id tamen certò nobis affirmare non licet, ante S. R. Eccleſiæ definitiuam ſententiam: cuius eſt, veros Martyres, ac Diuos, declarare. Quinam tales ſint, dies Domini manifeſtabit. At nunc ſedatâ, Dei benignitate, tam horribili procellâ, deinceps leni ſpirante, & refocillante aurâ, noſtra erit velificatio.

Illo ſeculo plures Ordinis huius Religioſi ab hæreticis & Turcis interempti.

CAPVT II.

De inſtauratione Ordinis, initiatâ à Prouincia Turonenſi: cui mox ſe ſociam dedit Aquitanica.

645. VIdimus capite præcedenti lugubrem Ordinis ſtatum, lætiorem eius faciem redditam temporibus noſtris, hic conſequenter exhibemus. Cum igitur deſperatiſſimis illis temporibus ſeculi decimi-ſexti, hæreſum, & bellorum procellis proſtratæ iacerent Res tam Eccleſiæ quã Imperij, in pleriſque Europæ regionibus præpoſtera morum licentia, vel ſacerrima inuaſit, & protriuit (non aliter, heu! quàm ſi ſingularis ferus Domini vineam depaſceretur) tùm inter Clerum ſecularem, tùm inter Religioſos: quorum conuentibus aut dirutis, aut ad magnam inopiam redactis, lata reſerata erat ianua ad proprietatem, omnium malorum in Religionibus radicem. Inſtauranda itaque, & erigenda fuêre ea, quæ dilapſa erant,

Seculo 16. lugubris erat Status Eccleſiæ.

Digitized by Google

erant,& qui à recto tramite deflectebant,reducendi:vitia euellenda, virtutes implantandæ. Ad illud præclarum ſanè opus,neceſſariumque Eccleſiæ, ſtrenuos in variis Ordinibus religioſis prouidit Diuina clementia reſtauratores: qui tamquàm in communi naufragio aliquot ſaltem tabulas eripere certatim allaborabant, & communi ſtudio in ſua redire connitebantur. Et quia magnum malum ſingulare exigit remedium, Luthero, Caluino,cæteriſque hæreſiarchis pernicioſiſſimis Vnius,Sanctæ, Catholicæ,Apoſtolicæ Romanæ Eccleſiæ iuratis hoſtibus,templorum, & Sacrorum violatoribus, monaſticæque diſciplinæ oſoribus, ac deſtructoribus, tamquàm firmiſſimum murum oppoſuit S. Ignatium & inclytam ab eo inſtitutam Societatem Iesv, informandæ iuuentuti (in qua ſita ſpes & ſalus Reipublicæ Chriſtianæ) prorsùs mancipatam, & multis ad pietatem, eruditionem,templorumque nitorem,ac ſplendorem,ceu calcar, & normam: Sanctum quoque Philippum Nereum, & ab illo initiatam Oratorij Congregationem,nec non Prælatorum exemplar eximium S. Carolvm Borromævm, diſciplinæ Eccleſiaſticæ reſtaurandæ, conſeruandæ, amplificandæ ardenti ſtudio incumbentem : atque alios ex variis Ordinibus Religioſis,& Vniuerſitatibus, fidei Chriſtianæ ſtrenuos pugiles, veritatis Catholicæ vindices, & Hæreſimaſtyges.

Cui tùm Deus prouidit de S. Ignatio & Societate Iesv.

Philippo Nerio, & Congregatione Oratorij, S. Carolo Borromæo.

646. Vtque noſtra paucis contingamus, deplorandis illis temporibus, quibus Prouinciæ huius Ordinis,& Conuentus,per hæreticos, Turcas,& bella diminuebantur; Seraphica Virgo Teresia, Carmelitici Inſtituti Filia,nouos fundabat:qui breui tempore multiplicati fuêre per totum ferè Orbem Chriſtianum , & vltrà:atque ita pro ſex aut ſeptem prouinciis,ceu ramuſculis detruncatis ex vetuſto Carmeli caudice , noua ex ea vinea germinauit,nimirùm Congregatio bina Diſcalceatorum;in quarũ altera ſex, in altera quatuordecim nunc numerantur Prouinciæ; vt non immeritò Carmelo dicere liceat : *In tribulatione dilataſti mihi.* Sed de iſtis latiùs infrà *a*. Hîc autem agimus ſpecialiter de vetuſti trunci reuireſcentia & refloreſcentia.

Et S. Tereſia Monaſtici Inſtituti per hæreticos diminuti reparatrice, & auctrice clariſſima.

a Par.7. c. 7.& 8.

647. Sub finem itaque iſtius ſeculi 16. Deus virtutum conuerſus reſpexit de cœlo, vidit,& viſitauit ſeneſcentem vineam Carmeli, quam olim in Monte Sancto plantauerat dextera eius:eique prouidit de bono,& ſollicito Patre-familias,qui eam paſtinaret, pampinaret, deſtructamque maceriam repararet: is fuit (cuius ſæpiùs mentio occurret in ſequentibus) Reuerendiſſ. Pater Generalis Henricus Syluius; ſub cuius auſpiciis,variis in locis noua prodierunt germina ſtrictioris obſeruantiæ:& quidem anno 1604.in Carmelo Rhedonenſi,Prouinciæ Turonenſis in Gallia,felicibus auſpiciis plantatus fuit palmes, qui latiſſimè germinauit : iacta, inquam fuêre fundamenta Reſtaurationis ; quæ exinde non tantùm ad omnes iſtius Prouinciæ Conuentus, ſed & ad alias intra, ac etiam extra Galliam Prouincias, deriuata fuit. Primi Authores extiterunt Venerabilis P. Petrus Behourtius: & Ven. P.Philippus Theobaldus. Cooperatores plures,

Ordini huic tum obtigit Præſul vigilantiſſ. Henricus Syluius.

Sub quo iacta ſunt fundamẽta Rhedonẽſis obſeruãtiæ.

Digitized by Google

virtute inſignes,cõmemorati in *Delineatione Prouinciæ Turonenſis*, per R.P Leonem à S.Ioanne, & *in Menologio* eiuſdem Prouinciæ. Vitæ ſpiritualis internæ,& verè Carmeliticæ Mittagogi & Magiſtri Ven.P.Dominicus à S.Alberto, ac V.Fr.Ioannes à S.Samſone,laicus, cœcus à pueritia oculis corporis,& oculis mentis perſpicaciſſimus: tantâ ſacrorum voluminum, & Theologiæ præſertim myſticæ intelligentiâ repletus,vt ab eo Doctores diſcerent,& in diuinis illuminatos ipſe doceret: cuius,& iſtorum aliorum, elogium aliquod dabimus in ſequentibus. Fautor præcipuus fuit dictus Reuerendiſſ. P.Henricus Syluius Prior Generalis Ordinis,qui à Clemente VIII. vt Commiſſarius Apoſtolicus miſſus,& à Rege Henrico IV. cis-Alpes euocatus,in Galliam opportunè venit,eo tempore, quo præfatus P. Petrus Behourtius Reformationem meditaretur, ac moliretur. Hic eximius Pater Carmelum Rhedonenſem pro cunabulis nominauit: & Statuta,ſeu Conſtitutiones aliquas ſanciuit pro Reformationis Inſtituto. Aliquantò poſt Eminentiſſ. D. Cardinalis à Ioieuſa, ſpecialiter delegatus, poſt viſa primordia illa reformatæ & ſtrictioris vitæ, à viris magnæ virtutis,& eruditionis(videlicet V.P.Angelo à Ioieuſa PP.Capucinorum tũ Prouinciali,V.P.Petro Cotonis è Societate Iesv Henrico IV. à Confeſſionibus,& V.P.Dominico à Iesv, noſtros inter Diſcalceatos percelebri)probatæ, & commendatæ; totum Rhedonenſis Obſeruantiæ negotium Pontificiâ authoritate communiuit.

648. Laudandi quoque ſpecialiter ſunt Patres Britones; quòd,cùm arctiori vitæ ratione etiam proprium & antiquum Carmeliticum habitũ, non tantùm quoad formam & materiam,ſed etiam quoad colorem, qui griſeus eſt tendens ad nigredinem(cuius defectu,aut raritate,aliaue ratione,lapſu temporis niger tinctus inoleuerat)reſumpſerint,non obſtantibus quorumdam contradictionibus, quas fortiter ſuſtinuerunt,& feliciter ſuperauerunt,ſuffulti authoritate,& iteratis decretis Capituli Generalis, ac Reuerendiſſ.P.Generalis Sebaſtiani Fantoni, ac placito Regis Galliarũ Ludouici XIII. Præeunte,&,vt dici ſolet,glaciem ſcindente V.P. Ioanne Tuaudo, primario in Prouincia Aquitaniæ Reformationis Authore: qui,ſuæ Prouinciæ Archimandrita, meliora chariſmata æmulari geſtiens, in Turoniam profectus,inde R.P. Mathæum Pinaltum,tùm ibi Prouincialem, ſecum ad Lemouicos adduxit. Examina etiam ſuorum in Turoniam miſit,& viciſſim inde admiſit. Hic zelans zelum Religionis, Obſeruantiæ,& vniformitatis in Ordine,cum Summus Pontifex Paulus V. per ſpeciale Diploma,cuius initium eſt, *Ad militantis Eccleſiæ regimen*, mandaſſet Sebaſtiano Fantono Priori Generali Ordinis, vt non tantùm communem vitam,& victum,ſed & veſtitum in ſingulis Ordinis Prouinciis inducere ſatageret: Capitulum etiam Generale Romæ celebratum anno 1620. in Pentecoſte,decreuiſſet vniformitatem in colore veſtium in Ordine reuocandam: dictus Reuerendiſſ. Pater Generalis; id exequuturus, monuit,

Ibi primũ reſumptus in habitu color griſeus:

Sed non ſine magnis obiectis difficultatibus,

nuit,& in Domino hortatus fuit ſpecialiter RR. PP. Prouinciales Galliarum, *vt ſuauiter diſponant Religioſos, vbi commodè fieri poterit, vt griſeum colorem in tunicis aſſumant.* Quod primus mox præſtitit dictus P. Ioannes Thuaudus cum ſuis. Aſt, ex R. P. Leone à S. Ioanne, in præfato erudito opere, inſcripto TYPVS SEV PICTVRA VESTIS RELIGIOSÆ [a] audi quid euenerit: ,, Currebamus, *inquit*, vnanimi omnes conſenſu in Turoniæ ,, Prouincia, certè ex Regulæ præſcripto longè maior pars ad iniunctam ,, coloris mutationem: iamque ſtadium obedientiæ occupauerat cum ſuis ,, Reuerendus P. Aquitaniæ Prouincialis, adeò ſcilicet non expectauit ,, nos comites, vt etiam, quod glorioſius eſt, præcucurrerit. Cum ecce tibi ,, R. P. Ioannes Tuaut, vir expertâ dudùm doctrinæ ac virtutis laude ,, cumulatus, trahitur ad publicum iudicium. Quo tandem nomine? nouitatis præiudicio antiquitatis inductæ, & perſonati criminis reus, in foro coram auguſtiſſimo Senatu Pariſienſi, quòd innocens Superiorum ,, mandata obiiſſet, iuſtiſſimam cauſam dicturus. Cæterùm Chriſtianiſſimo Regi Galliarum Ludouico placuit ad ſanctius interiuſque concilium ſuum cauſam euocari. ,, Delecti itaque iuris diribitores, Eminentiſſ. D. Cardinalis de la Rouchefoucault, D. Archiepiſcopus Bituricenſis, Dom. Epiſcopus Vaurenſis, Dom. de Marillac, & Dom. de Laiſne primarij Conſiliarij, qui in cauſam inquirerent: quod cùm ſedulò præſtitiſſent, factâ, in frequenti Procerum concilio, relatione, rogatiſque Patrum ſententiis, die 9. Iunij anno 1623. decretum pronuntiauit Rex Chriſtianiſſimus, Ordinationem Prioris Generalis, quoad Reformationem, & conſequenter habitus mutationem, executioni mandandam. Atque ita, ſublatis remoris, ſecurè procedere licuit ad proprium & vetuſtum (vti mox probabitur) Ordinis colorem in habitu reſumendum. Integram relationem videre licebit in libro præfato, eâ ſuper re conſcripto. Exemplo potiſſimùm Turoniæ etiam in aliis omnibus Galliæ Prouinciis exciti fuêre religioſæ ſtrictæque obſeruantiæ zelatores, qui, collatis ab eadem Turonenſi Prouincia fraternis ſubſidiis, bellorum, & hæreſum furore diſſipata, reſtaurare ſunt aggreſſi: atque ita nunc omnes, ſit Deus benedictus, Galliæ Prouinciæ priſtino nitori inſtaurantur, & magnâ ex parte reſtitutæ ſunt. Conuentus, per hæreſes deperditi, aut dilacerati, recuperati, & reſtaurati, nouique variis in locis additi.

[a] Rat. 2. ſect. 6.

Illis Regia authoritas finem impoſuit.

Digitized by Google

CAPVT III.

Reformatio, ſtrictiorq́ obſeruantia traducitur in Belgium.

649. IN Conuentibus Belgij Obſeruantia,& Reformatio à Ven.P. Ioãne Soreth plantata perſtiterat ſatis feliciter, & conſtanter per annos circiter centum: & interea ibi clatuerunt plures eruditione præſtantes, quorum aliqui celebriores hic infrà commemorantur a. At ſub annum 1570. per tumultus bellicos,& hæreticorum rabiem, exſiccatus ibi penè fuit vertex Carmeli, periitque omnis decor eius. Erat autem tùm ibi doctrinâ,eloquentiâ, pietate & Religionis zelo valdè conſpicuus Venerabilis P.PETRVS LVPVS (cuius mentio fuit capite præcedenti)qui collabentem ibi Ordinem ſuſtentare ſatagebat:ac propterea in Capitulo Generali Placentiæ celebrato anno 1575. inſtitutus fuit Commiſſarius, ac Viſitator Generalis, vnde in Actis Definitorij Generalis ſcriptis in libro Ordinis *folio* 154.iſta leguntur: *Ob cauſas rationabiles mouentes animum RR. Magiſtrorum Definitorum, maturè conſiderant expedire,vt Cõuentus Mechlinienſis, Bruxellenſis,Antuerpienſis,Thenenſis, Angienſis,Gerardimontenſis,&c. Hactenùs reformati in Prouincia Alemaniæ inferioris viuant ſub Reformatione introducta à R. Magiſtro* PETRO LVPO, *& ſemper prædicta Reformatio conſeruetur ſub authoritate ipſius* R.P.*Magiſtri* PETRI LVPI. Iſto autem Venerando Patre ab hęreticis interempto (vt capite I. vidimus) interiit quoque illa Reformatio, omniſque ferè obſeruantia in pleriſque Conuentibus, aut penitùs deſtructis,aut ab hæreticis occupatis(ſicut eodem capite retulimus) Atque ita in ſumma temporum varietate, & rerum omnium perturbatione perſtitit languens Monaſtica diſciplina vſque ad finem infelicis iſtius ſeculi decimi ſexti.

a Par 6 c. 5.n.6.

Reformatio in Belgio per V.P. Petrum Lupum.

Ea per tumultus Belgicos diſſipatur.

650. Sub initium ſeculi proximè ſequentis (in quo etiam nunc degimus)cùm poſt horridas illas tempeſtates ſerenitatis cuiuſpiam ſplendor illuxiſſet in Belgio;eo tempore,quo in Turonia obſeruãtię ſtrictioris fundamenta locarentur, etiam in Belgio attentata eſt Reformatio per V. P. Franciſcum Potel,Atrebati profeſſum,virum eruditum, & Obſeruantiæ Regularis zeloſum,qui anno 1603. Prouincialis electus fuit in Capitulo Prouinciali Gandaui celebrato per ſupranominatum Reuerendiſſimum P.Generalem Henricum Syluium, Belgium viſitantem: à quo tum pro Reformatione introducenda multa ibi vtilia decreta fuerunt. At poſtmodùm quorumdam oppoſitiones ſancti conatus effectum impedierunt. Iacta tamen tum in quorundam animis, & conſeruata fuère ſemina quædã

Rurſus attentatur per V.P. Fr. Potel,

bonæ

bonæ voluntatis: quæ, dum circa annum 1615 germinare geſtirent, ab inimico homine, ſuperſeminante zizania, ea rursùs ſunt ſuffocata, non extincta. Etenim anno 1621. V.P. Richardus à S. Baſilio, cum aliis quinque, pio zelo ſtimulati, compromiſerunt in Reformationem. Verùm (vti plerumque bona magnaque proborum conſilia, præſertim vbi de moribus ad arctitudinis, & priſcæ ſeueritatis amuſſim reuocandis agitur, magnis ſolent arietibus oppugnari) obſiſtentibus iis, qui ex officio fauere debuiſſent, etiam tunc res non ſucceſſit. Anno ſequenti ante Capitulum Prouinciale, Brugis celebrandum, iidem & alij, bonæ voluntatis illis adiuncti, elegerunt in Priorem R.P. Marcum Caſſium, virum pium, & obſeruantiæ regularis zeloſum: qui tamen perfringendi mox ſuſcitatis difficultatibus inſufficiens, ceſſit officio: habuitque ſucceſſorem R.P. Ioannem Bauay: qui iam antè, dum Supprioris officio fungeretur, & alij quatuor è Sacerdotibus iunioribus, iureiurando pariter ſe obſtrinxerant, collaboraturos pro introducenda in Carmelum Vallencenenſem obſeruantia ſimili, quę in Turonenſi Prouincia iam tum vigebat. Mox alij zelo conciti ſe iunxerunt ſocios: qui Dei, & MARIÆ (cuius ſine nomine nihil in Carmeli Ordine tentari fixum eſt) Ordinis Patronæ opem implorantes, etiã Magnatum, quà ſacrorum, quà ſecularium tutelâ ſe communire proindè ſtatuerunt; vt, ſi difficultas interceſſiſſet, eſſent quibus tegerentur. Quamobrem authoritatem, & fauorem ſibi primùm conciliare ſtuduerunt Excellentiſſimi D. Philippi, Arembergij Principis, Ducis Arſchotani, ac deinde Reuerendiſſimi D. Hermãni Epiſcopi Atrebatenſis (ſub cuius diœceſi Conuentus ille exiſtit) quorum interuẽtu etiam Sereniſſima Iſabella Clara Eugenia Belgij Moderatrix clientelam addixit, ſcripſitque anno 1624. die 29. Aprilis ad Reuerendiſſimum P. Sebaſtianum Fantonum Generalem Ordinis, vt è Turonenſi Prouincia ad Belgicam deſtinaret duos aut tres Religioſos idoneos, qui ſtrictioris Obſeruantiæ vſum præmonſtrarent. Informatores itaque ex dicta Prouincia miſſi fuêre Venerandi PP. Philippus Theobaldus, Lucas à S. Antonio, & Nicolaus à Caſtro, pietate æquè ac doctrinâ ſpectabiles. Quibus Conuentum Vallencenenſem ingreſſis die 11. Auguſti eiuſdem anni 1624. ante omnia preces ſunt indictæ trium dierum continuæ, in Capitulo coram Ven. Sacramento: atque interea tres illi ſingulas habuêre exhortationes, & quidem P. Theobaldus tanto cum animi ardore, vt cunctis ferè lacrymas eliceret. Tertia die facta fuit ab omnibus votorum renouatio: poſtmodùm per vices, omnes ſe exercitiis ſpiritualibus decem dierum excoluerunt. En formulam initio cuiuſuis Reformationis vſurpandam.

Tandem ſtrictior obſeruantia è Turonia in Belgium traducitur.

651. Atque ita expetita Reformatio in Conuentu Vallencenenſi ſtabiliter fundata fuit, radices egit, & increuit. Prioribus tamen annis concuſſa grauiſſimis contradictionum procellis, ab intrà & extrà: potiſſimũ ratione variati habitus; nigri ſcilicet (cuiuſmodi temporum calamitates ſuppoſuerant) in coloris griſei, ad nigredinem tendentis. Quinimò eo res

Digitized by Google

Vallencenis tumultus ratione habitus griſei. proceſſit vt quidam Comes, ſuperioris poteſtatis, malè informatæ, authoritate fulcitus, armatâ, & violentâ manu, Religioſos cogere intenderet ad deponendum iam aſſumptum griſeum habitum, & reſumendum nigrum: idque attentaſſet, niſi commotione propterea in populo Vallencenenſi exortâ, re infectâ à vi abſtinere debuiſſet. Aſt, Deo auxiliante, & *Se latur.* MARIA Ordinis Patronâ (cui ſe, & ſucceſſum vnicè commendabant) protegente, difficultates omnes ſuperatæ fuerunt & deturbatis nebulis oborta fuit ſerenitas.

Præcipui operarij in repaſtinanda illa nouella, ſeu renouata Carmeli Vallencenenſis VINEA fuêre præfati Venerabiles PP. Ioannes Bauais (ſuo tempore facundiâ concionandi vix vlli ſecundus) qui habetur ibi primus *Præcipui operarij & fautores referuntur.* Reformationis Prior; eò quòd P. Marcus Caſſiau (vt iam dicebamus) ſtatim reſignauerit: Richardus à S. Baſilio (qui anno 1628. ob negotia Reformationis Romam deſtinatus fuit, vnà cum P. Ioanne à S. Barbara) ex Priore Vallencenenſi poſtmodum Prouincialis Prouinciæ Belgicæ, & Carolus à S. Giſleno, ſimiliter ibidem atque alibi Prior, & exinde Vicarius Prouincialis: quibus ſe comites dedêre bonæ & generoſæ indolis non pauci è iunioribus Religioſis, per quos ad alios Conuentus Gallo-belgicos deriuata fuit tradux, primò quidem anno 1628. ad Atrebatenſem, & deinceps ad alios.

Fautores fuerunt & protectores imprimis præfati Excellentiſſimus D. Princeps Arembergicus Dux Arſchotanus (qui etiam paulò poſt iuxta Vallencenas in ſua ſylua fundauit Cõuentum nuncupatum BONÆ SPEI, de quo ſuprà *parte* 3. *a*) & Reuerendiſſ. D. Hermannus Epiſcopus A- *a Cap. 37. nu. 594.* trebatenſis, eiuſque ſucceſſor Paulus Baudot, Illuſtriſſimi quoque DD. Franciſcus Vander Burcht Archiepiſcopus Cameracenſis & Iacobus Boonen Archiepiſcopus Mechliniẽſis Eximius etiam D. Gaſpar Nemius tum in vniuerſitate Duacena Profeſſor Regius facultatis Theologicæ, exindè Epiſcopus Antuerpienſis, & modò Archiepiſcopus Cameracenſis, nec non Reuerendiſſ. D. Richardus Pauliſtrauius tunc Archidiaconus Atrebatenſis, poſteà Pro-nuntius Apoſtolicus per Belgium, & domum Epiſcopus Dionyſienſis ac Suffraganeus Leodienſis piam operam ſolicitè & ſtudioſè contulerunt: nec poſtrema laus hic debetur Reuerendiſſ. PP. Generalibus Sebaſtiano Fantono, qui è Turonia in Belgium deſtinauit tres præfatos Patres; nec non Gregorio Canalio, qui PP. Vallencenenſibus grauitèr impetitis ratione mutati coloris in veſte & aliis, benignum & zeloſum Patrem ſe exhibuit, ac ſtrenuum defenſorem. Iſta & alia prolixiùs enarrantur in tractatu de principiis & incrementis Ordinis Carme- *b Fol. 843. & ſeq.* litani ſub finem *b* edito per P. Ioſephum à Cruce teſtem eorum oculatũ; quippe qui eo tempore (anno 1624. menſe Iulio) habitum huius Ordinis accepit, vnà cum R.P. Angelo à Viſitatione, poſtmodũ Prouinciali Prouinciæ Belgicæ, & aliis primariis officiis functo. Hos primos alij ſecuti ſunt plures è ſeculo, illecti odore bono nouæ Reformationis.

652. Eodem

652. Eodem tempore Ven. P. MARTINVS DE HOOGHE, vir ſingularis virtutis, raræ ſcientiæ, & prudentiæ, ac apud Præſules magnæ anthoritatis, Carmeliticæ VITIS repaſtinationem moliebatur Gandauis quæ Flandriæ metropolis eſt) hortante, & authoritate ſuâ fulciente præfato Illuſtriſſimo Domino Iacobo Boonen, ex Epiſcopo Gandauenſi, tum tranſlato ad Archiepiſcopatū Mechlinienſem: qui quanto zelo in id opus ferretur, teſtātur plures eius litteræ, ac inter eas illæ: *Reuerende Pater, tandem ergo Deus reſpicit Ordinem* MATRIS *ſuæ in Belgio; vt eum ad priſtinum nitorem paulatim reuocet. Inter cæteras publicas, & priuatas maximi gaudij cauſas, ingens mihi eſt illa: quòd ſi Reformatio hæc (vt confido) ſuccedat, abſoluar vnà cum Reuerendiſſimis Coëpiſcopis meis ab infinitis moleſtiis, odiiſq́;, quæ alioquin nobis ſubeunda fuiſſent; ad mortem enim potiùs laborare deſtinati eramus, & nihil non mouere in cœlo & in terra, etiamſi me etiam pedibus, & genibus Romam vſque reptare opus fuiſſet, donec ſucceſſiſſet id, quod, Deo dante, iam inchoari video. De cætero, ſi quâ re opem ferre queo, non parcat mihi R. T. quam Deus confortet. Mechilniæ* 24: *Septembris* M.DCXXIII. & ſignatum erat, *R. V. Addictiſſimus Iacobus Archiepiſcopus Mechlinienſis.* Superſcriptio erat: *Reuerēdo Patri* MARTINO DE HOOGHE *Presbitero Ordinis B.* MARIÆ *de Monte Carmelo, Gandaui.* Continuationem flagrantis deſiderij, promouendi pium iſtud opus, ſingulariſque prorsùs fauoris, & præſtitæ operæ omnis poſſibilis in hanc rem, teſtantur quoque aliæ epiſtolæ eius ad eumdem R. P. MARTINVM. In animi haud immemoris beneficij teſſeram, & ob reuerentiam tanti Præſulis partem ſaltem vnius ſubiungimus: *Reuerende Pater,* &c. *Etiam Domina Infans iuuabit totis viribus, & indignatur P. Thibautium tam diu morari. Inciderat mihi conſilium, quod & Sereniſſimæ Infanti propoſui, aliquem mittere ad P. Thibaut, vt nos non habeat diutiùs ſuſpenſos: ſed, ſi venturus eſt, veniat; ſin autem, valeat in omnem æternitatem, & non perdamus vlteriùs tempus, ſed quæramus alia media promouendæ Reformationi: ſed, volui priùs hunc proprium nuntium mittere, ad intelligendum ſententiam veſtram, & an non ſciat, vbi iſte P. Thibaut modo agat, an non habeat perſonam Reuerentiæ tuæ, quam eò mittere poſſemus: ego impenſam omnem procurabo,* &c. An non ea zeloſi, & generoſi pectoris manifeſta indicia? Domina illa *Infans,* erat Sereniſſima Iſabella Clara Eugenia, dicta *Infans Hiſpaniarum,* tum Belgij moderatrix.

Eodem tēpore quo Vallencenus, etiam Gandaui in Flandria Reformatio plantatur.

Hortante & opem ferente Illuſtriſſ. D. Archiep. Mechlin.

Ipſe autem V. P. MARTINVS, à quibuſdam, infeſtis machinamentis ei obnitentibus, non modica, etiam carceres, in heroico ſuo propoſito exequendo perpeſſus, vt ab iis tutaretur, ac ne inchoata euerterentur, Romā adiit anno 1625. de miſero perque hæreſes, & bella deformato Belgicæ Prouinciæ ſtatu, deque neceſſitate, & modo reſtaurandi, acturus coram cum Reuerendiſſimo P. Generali Gregorio Canalio, tum recenter in Capitulo Generali electo: qui omnem fauorem, & ſubſidium addixit, & præſtitit, atque ita in Conuentu Gandauenſi ſtricta regularis obſeruantia fundata perſtitit, creuit, & longè germina miſit. Iſtius enim nouellæ, ſeu repaſtinatæ plantationis Gandenſis traduces fuēre aliorum per

V. P. Martinus de Hooghe multa paſſus Romam tendit.

Digitized by Google

Flandriam, & Brabantiam Conuentuum Reformationes: in quibuſdam tamen, præſertim Bruxellenſi, auxiliatrices manus contulerunt Patres Gallo-Belgæ, Religioſos ſubminiſtrando: cuncta dirigente & aduerſa omnia *alto* ſuo & ab *alto* confortato ſpiritu euincente, V.P. MARTINO DE HOOGHE, binis continuatis vicibus Prouinciali. Mutatio autem habitus nigri in griſeum (quem cum dictis PP. Vallencenenſibus etiã ſtrenuè propugnauit idem P. MARTINVS contra quoſdam ſeſe opponentes) Gandaui Bruxellis, & Louanij facta fuit anno 1633. & poſtea ſucceſſiuè in aliis. Huic P. MARTINO fidelis & ſtrenuus cooperator adſtitit V. P. LIVINVS A SS. TRINITATE vitæ myſticæ, & verè Carmeliticæ exercitator ac magiſter inſignis. De vtroque aliqua dicemus parte 6. a

a Cap. 7.

653. En paucis expreſſum, qualiter, & quo ordine Prouincia Belgica (ex duarum nationum, ſeu potiùs idiomatum, Flandro-Belgici ſcilicet, & Gallo-Belgici Religioſis, & Conuentibus coaleſcens) hæreſum furore vaſtationem magnam paſſa, ac diuturnis, grauiſſimiſque bellis attrita iacens, erecta fuerit, omneſque Conuentus reſtaurati, primùm in obſeruantia ſtricta regulari, & numero Religioſorum (qui ad triplum, & vltra aucti) àtque in ipſis ædificiis, antea dirutis, aut neglectis: Conuentibus nouis quinque, Dominæ noſtræ BONÆ SPEI, Duaceno, Boxmerano, S. ANNÆ, & Landraceno adiectis: & ſexto B. VIRGINIS AD MVLVM, dudum derelicto, nunc iterum reſtaurato. Sub idem tempus etiam reformatus fuit Cõuentus Leodienſis, de quo ſpecialiter inferiùs b. De iam dictis teſtimonium aliquod publicum audiuiſſe iuuabit, videlicet Reuerendiſſ. D. Antonij Trieſt Epiſcopi Gandauenſis, ad Proceres Germaniæ anno 1649 (cùm illic Reformationis ſtrictoriſque Obſeruantiæ fundamenta iacerentur) inter cætera iſta ſcribẽtis. *Fidem facimus & teſtamur, dictam Carmelitarum Religionem, quæ in hac Ciuitate Gandauenſi ante annos circiter viginti-quinque quaſi penitùs collapſa, ac hominum temporumque iniuriis euerſa erat, breui illo temporis interuallo (licèt cum variis difficultatibus) priſtinæ ſuæ integritati, & ſplendori non ſine magno iuuentutis, tam pietate, quàm litteris inſignitæ ac* DEIPARÆ CVLTVS AVGMENTO *ad omnium ſtuporem reſtitutam eſſe.* Prætermiſſis variorum aliorum Præſulum, & Procerum ſimilibus atteſtationibus de ſucceſſu pari in aliis Conuentibus, vnius magni Eccleſiæ Pontificis Illuſtriſſimi D. Gaſparis Nemij, ex Epiſcopo Antuerpienſi nunc Archiepiſcopi Cameracenſis, cuius iam antè facta eſt mentio, omittenda non videtur. Is itaque eodem anno, dum adhuc Antuerpiæ degeret, in litteris etiam directis ad Principes Germaniæ pro commendatione introducendæ ibi Reformationis inter alia ſic, quod vidit, teſtatur: *Voluimus lucem ſupra candelabrum ponere, vt luceat omnibus, videnteſq; opera bona, vnà nobiſcum glorificent Deum bonorum omnium authorem & rectorem.* Et infrà: *Etenim hæc ſacra Religio, ex quo (Spiritu ſancto pampinante & paſtinante) ante annos aliquot in Belgio reformata eſt, velut incenſis igni & ſuffoſſis, quæ infeſtare poterant, mirum quàm copioſos regularis obſeruantiæ palmites germinet, quàm vberes diſciplinæ mo-naſticæ*

Prouincia Belgica per reformationem reſtaurata eſt.

b Par. 7. c. 6.

Digitized by Google

naſtica fructus ſuppeditet, quamque fæcundus bonorum omnis generis operum quotannis vindemias proferat, & promittat: non ANTVERPIAM *ſolùm noſtram, ſed &* BELGIVM *vniuerſum vbertatis dulcedine adimplens, atque ſanctiſſimis Religioſæ vitæ inſtitutis in ſui contemplationem prouocans*, &c.

CAPVT IV.

Origo, & progreſſus Obſeruantiæ, & Prouinciæ Montis Sancti, ac Reformationis Taurinenſis.

654. CAtanæ, in Sicilia, exordium habuit, in Prouincia S. ALBERTI (veluti ex eius ſacris cineribus prodiës) Reformatio *Montis Sancti* nuncupata, Authore R. P. Magiſtro Deſiderio Placa, viro exquiſitæ eruditionis, & pietatis: qui in Catanẽſi Vniuerſitate publicus Sacræ Theologiæ Profeſſor, Epiſcopalis Conſultor, & examinator Generalis, iteratiſque vicibus ſuæ Prouinciæ S. ALBERTI Prouincialis extitit. Socium habuit R. P. Alphium Licandrum, non minùs ſpectatæ virum virtutis, ac doctrinæ. Approbata fuit à Reuerẽdiſſimo P. Sebaſtiano Fantono anno 1621. die 21. Februarij. Dicitur quoque *primi Inſtituti;* eò quòd in illa obſeruetur Regula primitiua (non quidem prout à B. ALBERTO ſcripta, ſed ſicut ab Innocentio IV. moderata, & approbata fuit) renuntiata ſcilicet mitigatione per Eugenium IV. factâ circa eſum carnium, quibùs perpetuò abſtinent eius alumni, ſicuti PP. Diſcalceati. Conſtitutiones habet eaſdem, quas cæteri in Ordine Carmelitano Reformati, confirmatas ſcilicet à Summis Pontificibus Vrbano VIII. & Innocentio X. (de quibus *parte* 3. *a*) additis quibuſdam ſtatutis ſpecialibus, ad exactam Regulæ obſeruantiam ſpectantibus, in Capitulo Generali anno 1645. approbatis. Habitus quoad colorem, & formam, eſt, prout in iſtis Conſtitutionibus præſcribitur (de quo plura *cap.*6.) Peculiaris, circa eum, difficultas mota à nonnullis, deciſa fuit per Bullam eiuſdem Vrbani VIII. anno 1635. die 7. Aprilis: extat *in Bullario Cherubini tomo* 2. Augeſcente numero Conuentuum, iſtam primi Inſtituti obſeruantiam profitentium (qui ſunt Romæ Neapoli, Catanæ, & in aliis Italiæ, Siciliæ, ac Regni Neapolitani lòcis) decretum fuit in Capitulo Generali Romæ celebrato anno 1645. ex iis inſtituendam peculiarem Prouinciam, dictam *Montis ſancti*, quod anno ſequenti, accedente Apoſtolicæ ſedis authoritate, executioni mandatum fuit.

Initium Reformationis & Prouinciæ Montis-Sancti.

Qualis ſit eius obſeruantia.

a Cap. 37.

655. Eſt etiam in Italiæ illuſtri Prouincia, Lombardiæ, *Reformatio*

Taurinenſis Reformatio, quando & per quos initiata.

Taurinenſis, nuncupata ab Vrbe Taurino Pedemontanæ regionis metropoli: vbi anno 1633. exordium habuit, ad inſtantiam, & ſub tutela, ac fauore Sereniſſimi Victoris Amedæi, Sabaudiæ Ducis, ac Pedemontium Principis, nec non ſororum eius Mariæ, & Catharinæ, atque ex ordinatione Reuerendiſſimi P. Generalis Theodori Stratij, per litteras, ſub die 20. Martij, anni præfati, inſtituentis in iſtum finem Commiſſarium Generalem Ludouicum Bullam, tum dicti Conuentus (nuncupati *Sanctæ* MARIÆ *de platea*) Priorem: cui piam præſtitit operam, & illi biennio poſt (anno 1635.) ad alteram vitam euocato, ſucceſſit R.P. Magiſter Dominicus Vicarius (poſtmodùm à S. MARIA nuncupatus) qui primùm ſub nomine Prioris Taurinenſis, inde Commiſſarij Generalis, Vicarij Prouincialis, ac demùm Prouincialis Lombardiæ Reformationis negotium, ſingulari cum dexteritate, prudentiâ, & zelo promouit ac ſtabiliuit. Duobus præfatis Authoribus Reformationis illius primùm tres dumtaxat ſe ſocios dederunt: & aliquantò poſt, odore obſeruantiæ illius attracti, alij plures, & ſeniores, & iuniores acceſſerunt: quibus mox ſuccenturiatus fuit numerus ſat copioſus adoleſcentum ingenuæ indolis (qui iam tum Philoſophiæ curſum perfecerant) magnæque exſpectationis. Ex illis præcellentiores, quique obſeruantiam illam ſuſtentarunt, & claram reddiderunt, ſunt (mutatis cum viuendi modo nominibus) Adm. R.P. Paulus à S. Ignatio, ex Prouinciali illius Prouinciæ in Capitulo Generali anni præteriti electus Procurator Generalis Ordinis, R.P. Michaël à S. Ioſepho, poſt varia in eadem ſua Prouincia adminiſtrata officia, nunc primus illius

Eius prima, & præcipua germina.

Definitor, & R.P. Cyrillus à S. Ioanne Bapt. etiam primariis [illegible] ctus officiis, & modo ſub titulo Vicarij Prouincialis Reformat[illegible] n-cans: quorum (vtpote adhuc ſuperſtitum) celebrandis [illegible] ſuperſedemus. Iſtis etiam meritò adnumerandus R.P. Stan[illegible] onio, pietate & doctrinâ inſignis, præmaturâ morte erep[illegible] ſibi ſimiles poſt ſe ſucceſſores relinquens.

Qua ratione ſit propagata.

656. Modus autem procedendi [illegible]
Prouinciis Turoniæ & Belgij, ne[illegible]
ſeruantia illa plantata creuit, & [illegible]
ctâ ſatis, & excultâ nouâ [illegible]
ſis ſe extendês, ad alioru[illegible] anno
1639. nouam adiit [illegible] Emanuele Solario M[illegible] nâ illius
permotis) ad C[illegible] ante multis obiecti[illegible] poſt (anno 164[illegible] pore ad Colleten[illegible] MARIÆ de
M[illegible] amen 1640.
[illegible] Reuerendiſſ.
[illegible] Ordinis Generalem

ſalem, de quo proinde ſpecialiter *parte 6. cap.* 8.) qui cum à Reuerendiſſimo P. Theodoro Stratio euocaretur Neapolim, ad præfecturam ſtudiorum & inde poſtmodum Commiſſarius ac Viſitator Generalis deſtinaretur in Siciliam; hinc ad maturitatem non excreuerunt, donec anno 1645. redux è Sicilia idem ipſe repaſtinando illam ſuam CARMELI VINEAM, quæ ante ſex annos ſeminauerat, ad incrementum & optatum fructum excoleret. Anno 1649. in Conuentu Vicinouenſi, decorato Virginis Deiparæ percelebri & miraculoſa imagine (de qua ſermo fuit *parte 3. cap.* 33.) eadem Reformatio ſedem fixit, tandemque anno 1654. in Conuentu Ripulano. Atque ab iſtis ad reliquos deriuanda ſperatur. Quod verò tardiùs ad plures ſe extenderit, bellorum præteritorum illis in regionibus tumultibus adſcribendum. Fructus iidem, qui in aliis Prouinciis, ad ſtrictiorem Obſeruantiam reductis, promanarunt etiam in præfatis iſtis Conuentibus, ij ſunt, populi ædificatio, & ad pietatem, ac debitum Sacramentorum vſum, templorumque nitore ſplendeſcentium, ac diuinorum Officiorum, ſolemniter peractorum, frequentationem, incitatio. Rei quoque familiaris, & prouentuum meliorationem, atque notabile augmentum teſtantur, & muta ipſa ædificia, tùm vetera reſtaurata, tùm noua adiecta, loquuntur; vt vel inde appareat: Quòd *vbi quæritur, inueniatur vera ſapientia, & omnia bona veniant pariter cum illa.* *Fructus illius.* *Sap. 7.*

CAPVT V.

Strictior obſeruantia propagatur in Germania & aliis Prouinciis.

657. uperioribus, felici ſucceſſu, Reformatio attentata quo-
ſum t in Prouinciis Germaniæ, etiam communi illa hære-
nc miſeriâ dilaceratis, maximè in ſuperiori Germania: vbi *Strictior obſeruãtia in Prouinciis Germania inſtituitur.*
iquot CARMELITANÆ VINEÆ palmites ſupererant, ni-
adraginta Religioſi in vniuerſa Prouincia: Conuentus au-
perditi, omneſque ad pauperiem magnam redacti, &, ni
ruiſſet, deficientibus inhabitatoribus, perdendi. Prouincia au-
aniæ Inferioris, licèt notabiliter, & conuentibus, & Religioſis
nuta, non tamen ad tantam deuenerat vaſtitatem. Operarij ex
niſſi fuêre R.P. Gabriel ab Annuntiatione Commiſſarius Gene-
triuſque Prouinciæ, & deinde in ſuperiore Germania iteratis vici-
Prouincialis, ac alij non pauci, qui Prioris, Lectoris, Magiſtri Nouitio-
mmunia obirent. Pro repaſtinatione in Inferiori Germania etiam è
ronia euocati fuêre R.P. Antoninus à Charitate; qui primùm ſocius

præfati R.P. Gabrielis Commiſſarij Generalis, deindè ibi ſecundò Prouincialis, poſt multos, pro ſtabilienda Reformatione exantlatos labores, ad laborum præmia euocatus fuit:& R.P. Damaſus à S. Ludouico; qui perutilem ibi operam nauauit in informanda iuuentute, annis multis Nouitiorum Magiſter. Quibuſcum ſtrenuè collaborarunt R. P. Iacobus Emans, etiam nunc ibi Prouincialis,& alij zeloſi iſtius Prouinciæ Religioſi; qui nunc pariter VINEAM illam ſuam, abſque alieno pedamento ſtatuminatam, excolere pergunt.

658. Atque ita duæ illæ Prouinciæ, olim ſpectatiſſimæ, & virorum illuſtrium fœcundæ, inſtauratæ ſunt maiori ex parte. Quæ omnia, atque alia, de Reformationis progreſſu, accuratè referuntur in litteris circularibus Reuerendiſſimi P.Ioannis Antonij Philippini, ad omnes Ordinis Prouincias directis, anno 1649. quarum initium eſt: „ FR. IOAN. ANTONIVS PHILIPPINVS humilis Prior Generalis totius Ordinis Carmelitarum Dilectis nobis in Chriſto RR.Adm.PP. Prouincialibus, Prioribus, Magiſtris, cæteriſque Patribus, ac Fratribus eiuſdem Ordinis, ſalutem in Domino. *in quibus inter alia hæc*: Vt videre poſſitis ſinguli quantùm Diuinæ prouidentiæ debeamus, voluimus pro veſtra, noſtraque conſolatione, ſtatum totius Ordinis, & ſtrictioris obſeruantiæ progreſſum, breuiter indicare; vt Deo, vnico horum bonorum auctori, grates nobiſcum habeatis immortales, & nouos ad virtutem animos recipiatis quam videtis felici adeò ſucceſſu fortunari. *Incipitq; à Galliæ Prouinciis: de quibus, & felici in iis Reformationis ſucceſſu, cùm ſigillatim egiſſet, ſubiungit.* „ Atque hic eſt Ordinis noſtri in Gallia ſtatus, longè diuerſus ab eo in quo Ordo iacebat ante introductam ſtrictiorem obſeruantiam. Temporum enim & bellorum iniuria extinctus fermè Ordo, diruti plerique Conuentus, in reliquis pauciſſimi Religioſi. Atque, vt vnum obiter attingam, in Prouinciis Aquitaniæ & Turoniæ, in quibus ante ſtrictiorem obſeruantiam vix centum erant & quinquaginta Religioſi, modò ſunt circiter mille & ducenti. Vt nihil dicam de ſingulari pietatis, & eruditionis odore, quem in tota Gallia ſtrictior obſeruantia ad Dei, & Ordinis gloriam diffundit. *Tranſit deinde ad Belgium, & Germaniam: Verùm* non ſolû Galliæ finibus continetur ſtrictior obſeruantia. Pridem excurrit in Belgicam Prouinciam, in quam dici vix poteſt quot gratias Deus quotidie conferat. Non enim ſibi tantùm plena eſt multitudine Conuentuum, & proborum Religioſorum frequentiâ; Verùm (quod ſummam laudem meretur) aliis ſuper-plena, operarios in vtramque Germaniam mittit, qui ſtrictiorem obſeruantiam introducant. Statim enim ab vltimo generali Capitulo R.P. Gabriel ab Annunciatione dictæ Prouinciæ Belgicæ Alumnus, inſtitutus à nobis, ex decreto Reuerendiſſimi Definitorij Viſitator Generalis per vniuerſam Germaniam (vnà cum R.P. Antonino Prouinciæ Turoniæ alumno, qui à duobus annis prima iaciebat ſtrictioris obſeruantiæ fundamenta in Conuentu noſtro Treuirenſi) Religioſos

Per Reformationem quantopere Ordo refloruerit.

Digitized by Google

„ Religioſos benè multos ex Belgio euocauit, qui ſecum in ſancto illo „ opere ſtrenuè collaborarent. Hic totum rabiei ſuæ virus dæmon euo- „ muit, vt tam ſanctis conatibus intercederet. Excitata domi & foris acer- „ biſſima tempeſtas, quâ poſt ſex menſes, fauente Deo, tandem ſedatâ, „ introducta eſt ſtrictior obſeruantia in Conuentus Aquiſgranenſem, „ & Treuirenſem, inferioris Germaniæ: & Bambergenſem, atque „ Herbipolenſem ſuperioris, cum inſigni Ciuitatum illarum applau- „ ſu, quem approbarunt authentica Diplomata trium Sereniſſimo- „ rum S.R.I. Electorum, Moguntini, Colonienſis, & Treuirenſis, nec „ non Principis Illuſtriſſimi Epiſcopi Bambergenſis, pluriumque aliorum „ Principum, & Ciuitatum, quæ paſſim Religioſos poſtulant, & maximè „ hæreticorum, vel conuertendorum, vel certè confundendorum cauſa. „ Eò magis nos recreat felix iſte ſucceſſus, quò latior inde patet aditus ad „ introducendam in totum ſeptentrionem ſtrictiorem obſeruātiam. Om- „ nia namque iam diſpoſita ſunt vt ex Germania in Bohemiam, illincque „ in Poloniam eatur. *Tum ad Italiam tranſgreditur:* In Italia quoque ſunt „ alia ſtrictioris obſeruantiæ non mediocria initia, præter enim integram „ de Monte Sancto Prouinciā (quæ indies effloreſcit, ſuſcitatis diuinitùs „ eximiis benefactoribus) viget Reformatio Taurinenſis, quæ poſt mul- „ tas, quas paſſa eſt tempeſtates, tandem feliciter pacata eſt, iamque cum „ ſumma tranquillitate, & externorum ædificatione promouetur, & ad „ nouos Conuentus indies propagatur.„ Neapoli, & in Sicilia iacta Re- formationis ſemina feliciter germinaſſe refert. Et denique Patres noſtros Hiſpanos, tardos quidem (nec imprudenter) in nouis amplectendis, ſemel tamen arreptis, & benè cœptis, fortiter, ac perſeueranter inſiſtentes, ſcri- bit, aliquot habere Conuentus in Prouincia Bæthica, vbi ſtrictior viget obſeruantia: vndè ad alios iſtius, aliarumque etiam inibi Prouinciarum deriuanda ſperatur. Deinde concludens zeloſus ille Pater, ſic omnes hor- tatur: „ Hæc autem omnia, eo animo ad omnes S. noſtri Ordinis Pro- „ vincias ſcribere, vt, quandoquidem diuino Numini placet tot gratiis, & „ fauoribus Ordinem cumulare, omnes & ſinguli pro viribus connitan- „ tur diuinæ gratiæ non deeſſe, ſed cordis aures aperire Deo, ad Reli- „ gioſæ vocationis noſtræ debitum ſollicitanti. Porrò enim vnum illud „ Carmelitis omnibus neceſſarium. Hic noſter labor, hoc opus noſtrū, „ in quem Dei gloria, Eccleſiæ decus, noſtra demùm omnium ſalus in- „ uitat. Tandem enim poſt decurſum huius vitæ mortalis agonem, aſta- „ bimus omnes ante Tribunal ſupremi Iudicis, rationem Votorum, Re- „ gulæ, & Conſtitutionum noſtrarum reddituri. Quare omnes, ac ſingu- „ los inferiores noſtros in Chriſti Viſceribus obteſtamur, vt in eamdem „ mentem vnà nobiſcum conſpirare, & collaborare velint, &, quando- „ quidem Ordo noſter nuncupatur ANTIQVÆ OBSERVANTIÆ REGVLA- „ RIS, non fruſtrà nomen illud geramus, ſed antiquam illam VETERVM „ PATRVM NOSTRORVM OBSERVANTIAM in praxim reuocemus„.

Digitized by Google

Reformatio plerumq; non fit ſine obiectis difficultatibus.

659. Cæterùm ex dictis habetur, Reformationes, ſeu reſtaurationes ſeuerioris diſciplinæ plerumq; non niſi teſtudineo gradu protrahi in exitum, & non ſine occurrentibus obſtaculis: multæ ſæpè ſunt remoræ in ortu, varij & aduerſi caſus in progreſſu; dum quoſdam arctitudinis metus, alios liberioris vitæ aſſuetæ amor aduerſarios exſtimulet. Antiqua, conſuetudine, ac poſſeſſione firmata, ſine ægritudine animi plerumque non deſeruntur; quò etiam ſanctiora ſunt Inſtituta proborum, eò validiùs quandoque impetuntur: at non opprimuntur, verùm firmantur ſolidiùs ſi à Deo inchoentur, eiuſque prouidentiæ committantur, atque animo conſtanti ad optatum finem fortiter; & ſuauiter vrgeantur. Nec luculentiùs flamma ſuccenditur, quàm cùm reluctatur aduerſantium turbinibus ventorum. Torrenti morã impone; fracto repagulo maiori ui latiùs exuberat, & ſeſe fidentiùs victor euoluit.

At per illas firmatur.

De difficultatibus, in Obſeruantiæ Rhedonenſis initijs, tractans R.P. Leo à S. Ioanne inter alia ſcribit: *ſed enim ne deforet, operum diuinorum lapidius, tentatio; dici vix poteſt, quot, & quantæ hinc, & hinc obortæ tempeſtates, nouellam plantam derepentè concuſſerint, & tantùm non labefactarint.* Ibidem de V. P. Petro Behourtio, primo Reformationis authore, refert, quomodò varijs in locis probroſa, infanda, etiam carceres, pro zelo Reformationis ſuſtinuerit: *At non deſpondet animo vir eximius, in Deo ſuo murum tranſgreditur: & diuinæ miſericordiæ, quam aſſiduus efflagitabat, prudentiam adiungens.* Cõſequenter commemorat qualiter difficultates omnes, Dei ope, feliciter ſuperarit, & premente rei familiari anguſtiâ experimentaliter in ſe, & ſuis adimpleri ſenſerit iſtud Chriſti promiſſum: *Quærite ergo primùm regnum Dei, & iuſtitiam eius: & hæc omnia adiicientur vobis.*

Ea diuino auxilio, & animi robore ſuperantur.

Matthæi 6.

Eadem euenerunt in Reformationibus Belgij, Germaniæ, atque aliarum Prouinciarum. Atque de hac in Belgio noſtro Reformatione noſtra eruditus & de Patria ſua ſcriptis clarus Antonius Sanderus in *Brabantia Illuſtrata*, dum in *Chorographia Carmeli Bruxellenſis* agens de V. P. Martino de Hooghe, præcipuo Reformationis zelatore, ſic ſcribit: *Non poterat intra cordis anguſtias tenere flammam, foras protulit; aliosq; conatus accendere, ad bonum opus ſocios quæſiuit. Videbatur inueniſſe; ſed, diabolo eorum mutante mentes, aduerſarios inuenit. En tempeſtas. Inſurgunt in eum omnes, turbata quietis arguunt, à Prioratu deponunt, aliiſq; non paucis iniuriarum modis affligunt. Non perdidit* Altos *animos* Martinvs; *gaudebat potiùs, pro Dei Deiparæq; ſuæ nomine contumeliam pati. Quod oleum igni, hoc illi ea fuit afflictio.* At quia tantis impar erat turbinibus, vt zelo ſuo vires adderet, in cœlo apud Matrem ſuam, in terra apud Epiſcopos & Principes conquirebat. Pergit de vtriſque, ſic Sanderus. *Horum aliorumque ope nixus tot difficultatum nexus, ab omni ferè hominum genere innodatos & plexos aggreſſus eſt; & quoſdam ſoluit ſuauiter, quoſdam ſecuit fortiter, omnes ſuperauit feliciter. Sed his* (Magnatibus) *quòd multùm deberet, ſe Clementiſſimæ ſuæ Matri* Mariæ *ſæpè faſſus eſt, totum debere, quam, ſuam habens cynoſuram, quotidie* Maris stellam *ſalutabat, illumq; verſum,* Monstra,

Eas in Belgio patitur P. Martinus de Hooghe.

Et ſuperat.

STRA, TE ESSE MATREM, *cum magno pietatis guſtu & ingenti animi fiducia repetebat ſæpiùs, acceptumq́; ab eadem ſolatium & auxilium, fatebatur humilius.*

CAPVT VI.

Media quibus potiſſimum Reformatio, ſtrictaq́; obſeruantia introducta, & conſeruanda eſt.

660. IVuabit paucis hîc contingere rationes, vias, media, quibus ſuccreuit inter nos, & alibi, ſanctior diſciplina; tùm vt aliæ Prouinciæ, vbi nondum ita viget, cognoſcant, &, ſi velint, imitentur: tùm vt vel præſtantiſſimis inſtitutis, ab natiua rebus humanis caducitate, numquam non imminens ruina, quantum fas eſt, præcaueatur; dum iiſdem inſiſtitur, & oppoſita ſolicitè præcaueantur, cùm, iuxta verum, ac vetus philoſophicum eloquium: *Quibus cauſis res omnes adſtruuntur, contrariis deſtruuntur. Primum* locum hic ſibi vendicat Dei, bonorum omnium Authoris, inuocatio frequens, firma in eius bonitatem, ac prouidentiam fiducia, cum diffidentia ſui: rectaque ad eum, & eius maiorem gloriam, intentio. In hanc cynoſuram intendentes, in deuia, aut ſyrtes non abripientur. Huic *ſecundum* proximè adſtat, filialis accurſus ad benigniſſimam Patronam, & Matrem noſtram MARIAM, quæ pro Ordine, peculiariter ſibi dicato, ſolicitam, & maternalem curam ſemper habuit: ad quam confugiſſe, quam ſenſiſſe propitiam V.P. MARTINVM, iam diximus: iungenda quoque ſanctiſſimi eiuſdem Sponſi, S. CAROLI BORROMÆI, aliorumque Diuorum ſpecialiter Ordinis huius, implorata tutela. Atque ita cœleſti ſapientia, & ſubſidio cumulatis, bono principio inchoare, & cœpta ad optatum finem perducere continget.

Reformationi inſtituendæ & conſeruandæ eadem ſunt neceſſaria.

1. Fiducia in Deum & eius inuocatio.

2. Deiparæ & Sanctorum patrocinium.

Ita ferè R. P. Leo à S. Ioan. in Delin. Obſeru. Turon. c. 6.

Spes confiſa Deo, numquam confuſa recedet.

661. *Tertium* eſt fauor, & ſubſidium Superiorum, Dei lex immutabilis eſt, Inferiora hæc dirigere non ordinariè per ſe, ſed mediantibus cauſis ſecundis. Et quidem quoad Superiores Ordinis; ſicut palmes non poteſt ferre fructum niſi manſerit in vite; ita nec quoad Reformationis negotium quidquam fieri poterit, niſi firmiter Superioribus adhæreatur, ipſique ſacra velut Oracula, conſulantur, & ab illorum nutibus, ſecundùm Ordinis leges, per omnia res pendeat. Id certâ experientiâ in huius Prouinciæ Belgicæ reſtauratione didicimus; Reuerendiſſimos enim Priores Generales Gregorium Canalium, Theodorum Stratium, Albertũ Mazzarium, Leonem Bonfilium, Ioannem Philippinum, Marium Venturinũ

3. Subſidiũ Superiorũ.

ſenſimus

Digitized by Google

ſenſimus Patres optimos, qui ceu ad æmulationem res Reformationis curauerunt:ad quos in difficultatibus,ſiue ad extrà,ſiue ad intra,recurrentes,velut tutum portum in neceſſitatibus reperimus:quod & de moderno grauiſſimo Patre planè confidimus, & experiri cœpimus.

4. Prælatorum & Magnatū fauor. *Quartò*, etiam nos ſuo inſtruit exemplo magnus ille Ordinis Reformator B. Ioannes Sorethius, Prælatos Eccleſiæ, Dominici gregis Paſtores, ſingulari colendos obſeruantiâ, & proſequendos reuerentiâ: nec-non Principes,ac in politico regimine Superiores; tùm quòd eorum dignitas id à nobis exigat;tùm vt Reformationi introducendæ,ſtabiliendæ, conſeruandæ, fauorem ſuum præſtent, aut certè nē obſint. Animo recolimus præſtitum minimæ huius noſtræ Belgicæ obſeruantiæ beneficium ab Illuſtriſſimis DD. Archiepiſcopis Cameracenſi,& Mechlinienſi, Epiſcopis Atrebatenſi, & Gandauenſi, Internuntio Apoſtolico, Excellentiſſimo D. Duce Arſchotano. Etenim abſque eorum fauore exortæ contra Reformationem tempeſtates ſedari haud potuiſſent. Diuino itaque, & humano ſubſidio ceu duabus anchoris,ſe firmare debent,qui Reformationi introducendæ ſtudent: atque ita quod benè inchoatum fuerit ad optatum finem perducetur.

5. Officij diuini ſingularis cura. 662. *Quintum*, eſt ſtudium Officij diuini,ſolemniter,ardenter,& conformiter Ordinis Cæremoniali, peragendi. Hinc certò exſpectanda Diuini Numinis benedictio:dum enim *vt fumus aromatum* oratio noſtra,& laudes Diuinæ ritè peractæ, *aſcendunt ad Dominum*: viciſſim ab ipſo *ſuper nos deſcendet miſericordia eius.* Hinc quoque perennis,& conſtans Eccleſiæ Præ-

Pſal. 140. ſulum, Principum, populique erga nos beneuolentia, dum intuentur Eccleſiaſtici officij,ſingulari curâ peracti pietatem:quin vt cæremonias, accuratiſſimâ curâ peractas, percipiant oculis,cantum, & pſalmodiam auribus imbibant,ad noſtra templa confluunt. Hinc Ordini beneuolos,ac beneficos ſe exhibent. Ab annis octo Excellentiſſimi Comes & Comitiſſa de Berghes ſtatuerunt Monaſterium nouum fundare in ſuo independenti Dominio de Boxmeer:præmiſſis deliberationibus cui Ordini id traderent,ad noſtrum ſe conuerterunt,faſſi ſe ad id ſpecialiter permotos ſolemni & deuoto peragendi Officij diuini ritu, cui quandoque in Eccleſiis noſtris Bruxellis,& Gelriæ interfuerant. En reflorentis VINEÆ odore tractos, remque totam eleganter narratam in Oratione funebri Excellentiſſimi D. Comitis, quam Antuerpiæ, typis edidit R. P. Valentinus à S. Amando. *Non erant frequenti viſitatione noti* Carmelitæ; *erant pietate: ne humano adſcriberetur ſtudio, quod diuino factum eſt inſtinctu. Viderat Excellentiſſima Domina* MAGDALENA, *dum Bruxellis ageret, Religioſorum iſtorum in Eccleſia nitorem, modeſtiam, pulcherrimamque ceremoniarum obſeruantiam, &, quod tantùm laudabat, numquam ex animo dimittebat. Narrabat hæc Comiti* ALBERTO, *& audienti ſimilem inſtillabat amorem, inſcia inflammabat, replebatq; deſiderio videndi, cuius audiendi capi nequibat faſtidio. Cum ecce, nil minus cogitantes Patres aduocat; venit R. Adm. Prouincialis; indicat ſuam Comes voluntatem, paciſcitur,*

conditiones

conditiones ſcribit; iacit noui Conuentus fundamenta, & SS. SACRAMENTI *(internæ deuotionis indicium) nomen imponit.* Tantum reflore ſcentis Carmelitanæ VINEÆ bonus odor animorum parit illicium.

Non minimam etiam cœleſtis benedictionis partem firmiter tenemus promeruiſſe, matutinas, ſeu potiùs nocturnas vigilias; quòd nempe ab initio Reformationis introductum fuerit, vt mediâ nocte ad Matutinas horas perſoluendas conueniamus: quod religioſè & exactè obſeruamus. Nouimus è noſtris Conuentum in Belgio (eſt Gelrienſis Sanctimonialium) quondam in magna rei familiaris anguſtia conſtitutum, & aliis vexationibus grauiter afflictum, mox releuatum fuiſſe, omniaque & ſpiritualia & temporalia ſucceſſiſſe, mox vbi virili animo Religioſæ Virgines æmulantes feruorem ſuorum Fratrum, illis ſe hoc etiam puncto conformauerunt: & in eius obſeruantia in hodiernum diem perſtant, ac proficiunt.

663. *Sextum*, cum vetus, ac vera paræmia ſit, rem omnem, vt purificetur, eſſe ad ſua principia reducendam, & reformare ſit formam amiſſam, aut alteratam reparare; Religioſi reformatæ vitæ cupidi, ad ſuum identidem principium, Inſtitutionem ſcilicet, & Inſtituti ſui ſcopum adſpicere debent & collimare. Ac quemadmodum pictores (ea eſt D. Baſilij ſimilitudo) cùm imaginem ex imagine pingunt, exemplar identidem reſpectantes, lineamenta eius trãſferre ſatagunt ad ſuum opificium: haud ſecus Religioſos, perfectioris vitæ auidos, veluti ſimulachra quædam ſpirantia, & actuoſa, ſuorum Patriarcharum vitas adſpicere oportet, probataque opera illorum imitando, ſua facere; primariumque ſui Ordinis finem, ac ſcopum conſiderare, atque ad illum collimare debent. Noſter autem Princeps, Dux & Inſtitutor eſt S. P. ELIAS. At cuiuſmodi eius fuit conuerſatio? Conſule, ſi neſcis, Scripturarum oracula, & reperies ſolitudinem, ſilentium, orationem ac cum Deo conuerſationem: in cuius præſentia iugiter ſe conſtitutum contemplabatur, ingeminans, VIVIT DOMINVS, IN CVIVS CONSPECTV STO. Hinc etiam primarium Regulæ noſtræ præſcriptum eſt: vt *in Lege Domini* ſimus *meditantes die ac nocte, & in orationibus vigilantes.* Vitam itaque internam velut proprium Ordinis noſtri nutrimentum, & ſpiritualem eſcam agnoſcere, & vſurpare, neceſſe eſt: ac proinde cauenda ſolicitè nimia euagatio extra cœnobia, multaque cum ſecularibus conuerſatio; illa enim animum Religioſum eneruant. Et quãuis optima ſint exercitia, nedùm ab Inſtituto noſtro aliena, ſed quodammodò etiam eſſentialia (ſecũdariò nempe) intendere ſtudiis, habendis cõcionibus cõfeſſionibus audiẽdis, viſitandis infirmis, & eiuſcemodi: neceſſaria quoq; ſint inuigilare ædificiis, vetuſtis quidẽ reſtaurandis, & conſeruãdis, ac quandoq; etiam nouis conſtruendis, nec non cæterarum rerum temporalium neceſſariarum adeptioni, ſeu conſeruationi cura ſit impendenda; meminiſſe tamen debet Religioſus quilibet huius Ordinis, illa dumta-

6. Primæuæ formæ, ſeu Inſtituti reparatio.

Reformatio eſt prioris formæ inſtauratio.

Quid ſit proprium & primarium Ordinis Carmelitici Inſtitutum.

Vallencenis tumultus ratione habitus griſei. proceſſit vt quidam Comes, ſuperioris poteſtatis, malè informatæ, authoritate fulcitus, armatâ, & violentâ manu, Religioſos cogere intenderet ad deponendum iam aſſumptum griſeum habitum, & reſumendum nigrum: idque attentaſſet, niſi commotione propterea in populo Vallencenenſi exortâ, re infectâ à vi abſtinere debuiſſet. Aſt, Deo auxiliante, & *Se latur.* MARIA Ordinis Patronâ (cui ſe, & ſucceſſum vnicè commendabant) protegente, difficultates omnes ſuperatæ fuerunt & deturbatis nebulis oborta fuit ſerenitas.

Præcipui operarij in repaſtinanda illa nouella, ſeu renouata Carmeli Vallencenenſis VINEA fuêre præfati Venerabiles PP. Ioannes Bauais (ſuo tempore facundiâ concionandi vix vlli ſecundus) qui habetur ibi primus *Præcipui operarij & fautores referuntur.* Reformationis Prior; eò quòd P. Marcus Caſſiau (vt iam dicebamus) ſtatim reſignauerit: Richardus à S. Baſilio (qui anno 1628. ob negotia Reformationis Romam deſtinatus fuit, vnà cum P. Ioanne à S. Barbara) ex Priore Vallencenenſi poſtmodum Prouincialis Prouinciæ Belgicæ, & Carolus à S. Giſleno, ſimiliter ibidem atque alibi Prior, & exinde Vicarius Prouincialis: quibus ſe comites dedêre bonæ & generoſæ indolis non pauci è iunioribus Religioſis, per quos ad alios Conuentus Gallo-belgicos deriuata fuit tradux, primò quidem anno 1628. ad Atrebatenſem, & deinceps ad alios.

Fautores fuerunt & protectores imprimis præfati Excellentiſſimus D. Princeps Arembergicus Dux Arſchotanus (qui etiam paulò poſt iuxta Vallencenas in ſua ſylua fundauit Côuentum nuncupatum BONÆ SPEI, de quo ſuprà *parte* 3. *a*) & Reuerendiſſ. D. Hermannus Epiſcopus Atrebatenſis, eiuſque ſucceſſor Paulus Baudot, Illuſtriſſimi quoque DD. Franciſcus Vander Burcht Archiepiſcopus Cameracenſis & Iacobus Boonen Archiepiſcopus Mechlinieſis Eximius etiam D. Gaſpar Nemius tum in vniuerſitate Duacena Profeſſor Regius facultatis Theologicæ, exindè Epiſcopus Antuerpienſis, & modò Archiepiſcopus Cameracenſis, nec non Reuerendiſſ. D. Richardus Pauliſtrauius tunc Archidiaconus Atrebatenſis, poſteà Pro-nuntius Apoſtolicus per Belgium, & domum Epiſcopus Dionyſienſis ac Suffraganeus Leodienſis piam operam ſolicitè & ſtudioſè contulerunt: nec poſtrema laus hic debetur Reuerendiſſ. PP. Generalibus Sebaſtiano Fantono, qui è Turonia in Belgium deſtinauit tres præfatos Patres; nec non Gregorio Canalio, qui PP. Vallencenenſibus grauiter impetitis ratione mutati coloris in veſte & aliis, benignum & zeloſum Patrem ſe exhibuit, ac ſtrenuum defenſorem. Iſta & alia prolixiùs enarrantur in tractatu de principiis & incrementis Ordinis Carmelitani ſub finem *b* edito per P. Ioſephum à Cruce teſtem eorum oculatũ; quippe qui eo tempore (anno 1624. menſe Iulio) habitum huius Ordinis accepit, vnà cum R. P. Angelo à Viſitatione, poſtmodũ Prouinciali Prouinciæ Belgicæ, & aliis primariis officiis functo. Hos primos alij ſecuti ſunt plures è ſeculo, illecti odore bono nouæ Reformationis.

a Cap. 37. nu. 594.

b Fol. 843. & ſeq.

652. Eodem

Digitized by Google

652. Eodem tempore Ven.P. MARTINVS DE HOOGHE, vir ſingularis virtutis,raræ ſcientiæ,& prudentiæ, ac apud Præſules magnæ anthoritatis, Carmeliticæ VITIS repaſtinationem moliebatur Gandauis quæ Flandriæ metropolis eſt)hortante, & authoritate ſuâ fulciente præfato Illuſtriſſimo Domino Iacobo Boonen, ex Epiſcopo Gandauenſi, tum tranſlato ad Archiepiſcopatũ Mechlinienſem:qui quanto zelo in id opus ferretur,teſtãtur plures eius litteræ,ac inter eas illæ: *Reuerende Pater,tandem ergo Deus reſpicit Ordinem* MATRIS *ſuæ in Belgio; vt eum ad priſtinum nitorem paulatim reuocet. Inter cæteras publicas,& priuatas maximi gaudij cauſas, ingens mihi eſt illa: quòd ſi Reformatio hæc (vt confido) ſuccedat, abſoluar vnà cum Reuerendiſſimis Coëpiſcopis meis ab infinitis moleſtiis,odiiſq́, quæ alioquin nobis ſubeunda fuiſſent;ad mortem enim potiùs laborare deſtinati eramus, & nihil non mouere in cælo & in terra,etiamſi me etiam pedibus,& genibus Romam vſque reptare opus fuiſſet,donec ſucceſſiſſet id,quod,Deo dante,iam inchoari video. De cætero,ſi quâ te opem ferre queo,non parcat mihi R. T. quam Deus confortet. Mechliniæ* 24. *Septembris* M.DCXXIII. & ſignatum erat, *R.V. Addictiſſimus Iacobus Archiepiſcopus Mechlinienſis*.Superſcriptio erat:*Reuerẽdo Patri* MARTINO DE HOOGHE *Presbitero Ordinis B.*MARIÆ *de Monte Carmelo, Gandaui.* Continuationem flagrantis deſiderij, promouendi pium iſtud opus, ſingularíſque prorsùs fauoris,& præſtitæ operæ omnis poſſibilis in hanc rem, teſtantur quoque aliæ epiſtolæ eius ad eumdem R.P. MARTINVM. In animi haud immemoris beneficij teſſeram, & ob reuerentiam tanti Præſulis partem ſaltem vnius ſubiungimus: *Reuerende Pater,* &c. *Etiam Domina Infans iuuabit totis viribus, & indignatur P.Thibautium tam diu morari. Inciderat mihi conſilium, quod & Sereniſſimæ Infanti propoſui,aliquem mittere ad P.Thibaut, vt nos non habeat diutiùs ſuſpenſos: ſed,ſi venturus eſt,veniat; ſin autem,valeat in omnem æternitatem,& non perdamus vlteriùs tempus,ſed quæramus alia media promouendæ Reformationi: ſed,volui priùs hunc proprium nuntium mittere, ad intelligendum ſententiam veſtram,& an non ſciat,vbi iſte P.Thibaut modò agat, an non habeat perſonam Reuerentiæ tuæ, quam eò mittere poſſemus:ego impenſam omnem procurabo,* &c. An non ea zeloſi,& generoſi pectoris manifeſta indicia? Domina illa *Infans*,erat Sereniſſima Iſabella Clara Eugenia, dicta *Infans Hiſpaniarum*, tum Belgij moderatrix.

Eodem tempore quo Vallencenis, etiam Gandaui in Flandria Reformatio plantatur.

Hortante & opem ferente Illuſtriſſ.D.Archiep. Mechlin.

Ipſe autem V.P. MARTINVS, à quibuſdam, infeſtis machinamentis ei obnitentibus,non modica,etiam carceres, in heroico ſuo propoſito exequendo perpeſſus,vt ab iis tutaretur,ac ne inchoata euerterentur,Romã adiit anno 1625.de miſero perque hæreſes, & bella deformato Belgicæ Prouinciæ ſtatu, deque neceſſitate,& modo reſtaurandi, acturus coram cum Reuerendiſſimo P.Generali Gregorio Canalio,tum recenter in Capitulo Generali electo: qui omnem fauorem, & ſubſidium addixit, & præſtitit, atque ita in Conuentu Gandauenſi ſtricta regularis obſeruantia fundata perſtitit, creuit, & longè germina miſit. Iſtius enim nouellæ, ſeu repaſtinatæ plantationis Gandenſis traduces fuére aliorum per

V.P. Martinus de Hooghe *multa paſſus Romam tendit.*

Flan-

Flandriam, & Brabantiam Conuentuum Reformationes: in quibuſdam tamen, præſertim Bruxellenſi, auxiliatrices manus contulerunt Patres Gallo-Belgæ, Religioſos ſubminiſtrando: cuncta dirigente & aduerſa omnia *alto* ſuo & ab *alto* confortato ſpiritu euincente, V.P. MARTINO DE HOOGHE, binis continuatis vicibus Prouinciali. Mutatio autem habitus nigri in griſeum (quem cum dictis PP. Vallencenenſibus etiã ſtrenuè propugnauit idem P. MARTINVS contra quoſdam ſeſe opponentes) Gandaui Bruxellis, & Louanij facta fuit anno 1633. & poſtea ſucceſſiuè in aliis. Huic P. MARTINO fidelis & ſtrenuus cooperator adſtitit V. P. LIVINVS A SS. TRINITATE vitæ myſticæ, & verè Carmeliticæ exercitator ac magiſter inſignis. De vtroque aliqua dicemus parte 6. *a*

a Cap. 7.

653. En paucis expreſſum, qualiter, & quo ordine Prouincia Belgica (ex duarum nationum, ſeu potiùs idiomatum, Flandro-Belgici ſcilicet, & Gallo-Belgici Religioſis, & Conuentibus coaleſcens) hæreſum furore vaſtationem magnam paſſa, ac diuturnis, grauiſſimiſque bellis attrita iacens, erecta fuerit, omneſque Conuentus reſtaurati, primùm in obſeruantia ſtricta regulari, & numero Religioſorum (qui ad triplum, & vltra auctus) àtque in ipſis ædificiis, anteà dirutis, aut neglectis: Conuentibus nouis quinque, Dominæ noſtræ BONÆ SPEI, Duaceno, Boxmerano, S. ANNÆ, & Landraceno adiectis: & ſexto B. VIRGINIS AD MVLVM, dudum derelicto, nunc iterum reſtaurato. Sub idem tempus etiam reformatus fuit Cõuentus Leodienſis, de quo ſpecialiter inferiùs *b*. De iam dictis teſtimonium aliquod publicum audiuiſſe iuuabit, videlicet Reuerendiſſ. D. Antonij Trieſt Epiſcopi Gandauenſis, ad Proceres Germaniæ anno 1649 (cùm illic Reformationis ſtrictoriſque Obſeruantiæ fundamenta iacerentur) inter cætera iſta ſcribẽtis. *Fidem facimus & teſtamur, dictam Carmelitarum Religionem, quæ in hac Ciuitate Gandauenſi ante annos circiter viginti-quinque quaſi penitùs collapſa, ac hominum temporumque iniuriis euerſa erat, breui illo temporis interuallo (licèt cum variis difficultatibus) priſtinæ ſuæ integritati, & ſplendori non ſine magno iuuentutis, tam pietate, quàm litteris inſignitæ ac* DEIPARÆ CVLTVS AVGMENTO *ad omnium ſtuporem reſtitutam eſſe.* Prætermiſſis variorum aliorum Præſulum, & Procerum ſimilibus atteſtationibus de ſucceſſu pari in aliis Conuentibus, vnius magni Eccleſiæ Pontificis Illuſtriſſimi D. Gaſparis Nemij, ex Epiſcopo Antuerpienſi nunc Archiepiſcopi Cameracenſis, cuius iam antè facta eſt mentio, omittenda non videtur. Is itaque eodem anno, dum adhuc Antuerpiæ degeret, in litteris etiam directis ad Principes Germaniæ pro commendatione introducendæ ibi Reformationis inter alia ſic, quod vidit, teſtatur: *Voluimus lucem ſupra candelabrum ponere, vt luceat omnibus, videnteſq́; opera bona, vnà nobiſcum glorificent Deum bonorum omnium authorem & rectorem.* Et infrà: *Etenim hæc ſacra Religio, ex quo (Spiritu ſancto pampinante & paſtinante) ante annos aliquot in Belgio reformata eſt, velut incenſis igni & ſuffoſſis, quæ infeſtare poterant, mirum quàm copioſos regularis obſeruantiæ palmites germinet, quàm vberes diſciplinæ monaſticæ*

Prouincia Belgica per reformationem reſtaurata eſt.

b Par. 7. c. 6.

Digitized by Google

naſtica fructus ſuppeditet, quamque fœcundus bonorum omnis generis operum quotannis vindemias proferat,& promittat: non ANTVERPIAM *ſolùm noſtram,ſed &* BELGIVM *vniuerſum vbertatis dulcedine adimplens,atque ſanctiſſimis Religioſæ vitæ inſtitutis in ſui contemplationem prouocans*, &c.

CAPVT IV.

Origo, & progreſſus Obſeruantiæ, & Prouinciæ Montis Sancti, ac Reformationis Taurinenſis.

654. CAtanæ, in Sicilia, exordium habuit, in Prouincia S. ALBERTI (veluti ex eius ſacris cineribus prodiês) Reformatio *Montis Sancti* nuncupata, Authore R. P. Magiſtro Deſiderio Placa, viro exquiſitæ eruditionis,& pietatis:qui in Catanêſi Vniuerſitate publicus Sacræ Theologiæ Profeſſor, Epiſcopalis Conſultor,& examinator Generalis,iteratiſque vicibus ſuæ Prouinciæ S. ALBERTI Prouincialis extitit. Socium habuit R.P. Alphium Licandrum, non minùs ſpectatæ virum virtutis, ac doctrinæ. Approbata fuit à Reuerêdiſſimo P. Sebaſtiano Fantono anno 1621. die 21. Februarij. Dicitur quoque *primi Inſtituti;* eò quòd in illa obſeruetur Regula primitiua (non quidem prout à B. ALBERTO ſcripta, ſed ſicut ab Innocentio IV. moderata,& approbata fuit) renuntiata ſcilicet mitigatione per Eugenium IV. factâ circa eſum carnium, quibùs perpetuò abſtinent eius alumni, ſicuti PP. Diſcalceati. Conſtitutiones habet eaſdem, quas cæteri in Ordine Carmelitano Reformati, confirmatas ſcilicet à Summis Pontificibus Vrbano VIII. & Innocentio X. (de quibus *parte* 3. *a*) additis quibuſdam ſtatutis ſpecialibus, ad exactam Regulæ obſeruantiam ſpectantibus, in Capitulo Generali anno 1645. approbatis. Habitus quoad colorem,& formam, eſt, prout in iſtis Conſtitutionibus præſcribitur (de quo plura *cap.*6.) Peculiaris, circa eum, difficultas mota à nonnullis, deciſa fuit per Bullam eiuſdem Vrbani VIII. anno 1635. die 7. Aprilis: extat *in Bullario Cherubini tomo* 2. Augeſcente numero Conuentuum, iſtam primi Inſtituti obſeruantiam profitentium (qui ſunt Romæ Neapoli, Catanæ,& in aliis Italiæ, Siciliæ, ac Regni Neapolitani locis) decretum fuit in Capitulo Generali Romæ celebrato anno 1645. ex iis inſtituendam peculiarem Prouinciam, dictam *Montis ſancti*, quod anno ſequenti, accedente Apoſtolicæ ſedis authoritate, executioni mandatum fuit.

Initium Reformationis & Prouinciæ Montis-Sancti.

Qualis ſit eius obſeruantia.

a Cap. 37.

655. Eſt etiam in Italiæ illuſtri Prouincia, Lombardiæ, *Reformatio*

Taurinenſis Reformatio, quando & per quos initiata.

Taurinenſis, nuncupata ab Vrbe Taurino Pedemontanæ regionis metropoli: vbi anno 1633. exordium habuit, ad inſtantiam, & ſub tutela, ac fauore Sereniſſimi Victoris Amedæi, Sabaudiæ Ducis, ac Pedemontium Principis, nec non ſororum eius Mariæ, & Catharinæ, atque ex ordinatione Reuerendiſſimi P. Generalis Theodori Stratij, per litteras, ſub die 20. Martij, anni præfati, inſtituentis in iſtum finem Commiſſarium Generalem Ludouicum Bullam, tum dicti Conuentus (nuncupati *Sanctæ* Mariæ *de platea*) Priorem: cui piam præſtitit operam, & illi biennio poſt (anno 1635.) ad alteram vitam euocato, ſucceſſit R.P. Magiſter Dominicus Vicarius (poſtmodùm à S. Maria nuncupatus) qui primùm ſub nomine Prioris Taurinenſis, inde Commiſſarij Generalis, Vicarij Prouincialis, ac demùm Prouincialis Lombardiæ Reformationis negotium, ſingulari cum dexteritate, prudentiâ, & zelo promouit ac ſtabiliuit. Duobus præfatis Authoribus Reformationis illius primùm tres dumtaxat ſe ſocios dederunt: & aliquantô poſt, odore obſeruantiæ illius attracti, alij plures, & ſeniores, & iuniores acceſſerunt: quibus mox ſuccenturiatus fuit numerus ſat copioſus adoleſcentum ingenuæ indolis (qui iam tum Philoſophiæ curſum perfecerant) magnæque exſpectationis. Ex illis præcellentiores, quique obſeruantiam illam ſuſtentarunt, & claram reddiderunt, ſunt (mutatis cum viuendi modo nominibus) Adm. R.P. Paulus à S. Ignatio, ex Prouinciali illius Prouinciæ in Capitulo Generali anni præteriti electus Procurator Generalis Ordinis, R.P. Michaël à S. Ioſepho, poſt varia in eadem ſua Prouincia adminiſtrata officia, nunc primus illius Definitor, & R.P. Cyrillus à S. Ioanne Bapt. etiam primariis ibi functus officis, & modo ſub titulo Vicarij Prouincialis Reformationem ædificans: quorum (vtpote adhuc ſuperſtitum) celebrandis præconiis ſuperſedemus. Iſtis etiam meritò adnumerandus R.P. Staniſlaus à S. Antonio, pietate & doctrinâ inſignis, præmaturâ morte ereptus, aſt è diſcipulis ſuis ſibi ſimiles poſt ſe ſucceſſores relinquens.

Eius prima, & præcipua germina.

656. Modus autem procedendi in illa Reformatione fuit is, qui in Prouinciis Turoniæ & Belgij, nempe in vno Conuentu Taurinenſi Obſeruantia illa plantata creuit, & adoleuit per annos ſex: & tùm tandem, auctâ ſatis, & excultâ nouâ ſobole, extra anguſtias Conuentus Taurinenſis ſe extendês, ad aliorum quoque vtilitatem propagata fuit. Itaque anno 1639. nouam adiit coloniam; inſtante enim Illuſtriſſ. D. Franciſco Emanuele Solario Marchione Doliani, eiuſque loci Vniuerſitate (famâ illius permotis) ad Conuentum ibi exiſtentem deriuata fuit (remotis antè multis obiectis obicibus) & in eo ordinatum Profeſſorium. Biennio poſt (anno 1641.) ad Conuentum Claraſci, & haud multò poſt tempore ad Colletenſem, ob inſignem & miraculoſam Imaginem B. Virginis Mariæ de Monte Carmelo, nec non loci amœnitatem, clarum. Anno autem 1640. in Conuentu Aſtenſi Reformationis ſemina iacta fuêre per Reuerendiſſ. P. Hieronymum Ari, tùm ibidem Priorem (modò totius Ordinis Generalem

Qua ratione fuerit propagata.

Digitized by Google

ralem, de quo proinde ſpecialiter *parte 6. cap.* 8.) qui cum à Reuerendiſſimo P. Theodoro Stratio euocaretur Neapolim, ad præfecturam ſtudiorum & inde poſtmodum Commiſſarius ac Viſitator Generalis deſtinaretur in Siciliam; hinc ad maturitatem non excreuerunt, donec anno 1645. redux è Sicilia idem ipſe repaſtinando illam ſuam CARMELI VINEAM, quæ ante ſex annos ſeminauerat, ad incrementum & optatum fructum excoleret. Anno 1649. in Conuentu Vicinouenſi, decorato Virginis Deiparæ percelebri & miraculoſa imagine (de qua ſermo fuit *parte 3. cap.* 33.) eadem Reformatio ſedem fixit, tandemque anno 1654. in Conuentu Ripulano. Atque ab iſtis ad reliquos deriuanda ſperatur. Quod verò tardiùs ad plures ſe extenderit, bellorum præteritorum illis in regionibus tumultibus adſcribendum. Fructus iidem, qui in aliis Prouinciis, ad ſtrictiorem Obſeruantiam reductis, promanarunt etiam in prçfatis iſtis Conuentibus, ij ſunt, populi ædificatio, & ad pietatem, ac debitum Sacramentorum vſum, templorumque nitore ſplendeſcentium, ac diuinorum Officiorum, ſolemniter peractorum, frequentationem, incitatio. Rei quoque familiaris, & prouentuum meliorationem, atque notabile augmentum teſtantur, & muta ipſa ædificia, tùm vetera reſtaurata, tùm noua adiecta, loquuntur; vt vel inde appareat: Quòd *vbi quæritur, inueniatur vera ſapientia, & omnia bona veniant pariter cum illa.* *Fructus illius.* *Sap.* 7.

CAPVT V.

Strictior obſeruantia propagatur in Germania & aliis Prouinciis.

657. ANnis ſuperioribus, felici ſucceſſu, Reformatio attentata quoque fuit in Prouinciis Germaniæ, etiam communi illa hæreſum & bellorum miſeriâ dilaceratis, maximè in ſuperiori Germania: vbi nonniſi pauci aliquot CARMELITANÆ VINEÆ palmites ſupererant, nimirum vix quadraginta Religioſi in vniuerſâ Prouincia: Conuentus autem plures deperditi, omneſque ad pauperiem magnam redacti, &, ni ſubuentum fuiſſet, deficientibus inhabitatoribus, perdendi. Prouincia autem Germaniæ Inferioris, licèt notabiliter, & conuentibus, & Religioſis eſſet diminuta, non tamen ad tantam deuenerat vaſtitatem. Operarij ex Belgio miſſi fuêre R.P. Gabriel ab Annuntiatione Commiſſarius Generalis vtriuſque Prouinciæ, & deinde in ſuperiore Germania iteratis vicibus Prouincialis, ac alij non pauci, qui Prioris, Lectoris, Magiſtri Nouitiorum munia obirent. Pro repaſtinatione in Inferiori Germania etiam è Turonia euocati fuêre R.P. Antoninus à Charitate; qui primùm ſocius *Strictior obſeruãtia in Prouinciis Germaniæ inſtituitur.*

Digitized by Google

præfati R.P. Gabrielis Commiſſarij Generalis, deindè ibi ſecundò Prouincialis, poſt multos, pro ſtabilienda Reformatione exantlatos labores, ad laborum præmia euocatus fuit: & R.P. Damaſus à S. Ludouico; qui perutilem ibi operam nauauit in informanda iuuentute, annis multis Nouitiorum Magiſter. Quibuſcum ſtrenuè collaborarunt R. P. Iacobus Emans, etiam nunc ibi Prouincialis, & alij zeloſi iſtius Prouinciæ Religioſi; qui nunc pariter VINEAM illam ſuam, abſque alieno pedamento ſtatuminatam, excolere pergunt.

658. Atque ita duæ illæ Prouinciæ, olim ſpectatiſſimæ, & virorum illuſtrium fœcundæ, inſtauratæ ſunt maiori ex parte. Quæ omnia, atque alia, de Reformationis progreſſu, accuratè referuntur in litteris circularibus Reuerendiſſimi P. Ioannis Antonij Philippini, ad omnes Ordinis Prouincias directis, anno 1649. quarum initium eſt: „ FR. IOAN. ANTONIVS PHILIPPINVS humilis Prior Generalis totius Ordinis Carmelitarum Dilectis nobis in Chriſto RR. Adm. PP. Prouincialibus, Prioribus, Magiſtris, cæteriſque Patribus, ac Fratribus eiuſdem Ordinis, ſalutem in Domino. *in quibus inter alia hæc*: Vt videre poſſitis ſinguli quantùm Diuinæ prouidentiæ debeamus, voluimus pro veſtra, noſtraque conſolatione, ſtatum totius Ordinis, & ſtrictioris obſeruantiæ progreſſum, breuiter indicare; vt Deo, vnico horum bonorum auctori, grates nobiſcum habeatis immortales, & nouos ad virtutem animos recipiatis quam videtis felici adeò ſucceſſu fortunari. *Incipitq; à Galliæ Prouinciis: de quibus, & felici in iis Reformationis ſucceſſu, cùm ſigillatim egiſſet, ſubiungit.* „ Atque hic eſt Ordinis noſtri in Gallia ſtatus, longè diuerſus ab eo in quo Ordo iacebat ante introductam ſtrictiorem obſeruantiam. Temporum enim & bellorum iniuriâ extinctus fermè Ordo, diruti plerique Conuentus, in reliquis pauciſſimi Religioſi. Atque, vt vnum obiter attingam, in Prouinciis Aquitaniæ & Turoniæ, in quibus ante ſtrictiorem obſeruantiam vix centum erant & quinquaginta Religioſi, modò ſunt circiter mille & ducenti. Vt nihil dicam de ſingulari pietatis, & eruditionis odore, quem in tota Gallia ſtrictior obſeruantia ad Dei, & Ordinis gloriam diffundit. *Tranſit deinde ad Belgium, & Germaniam:* Verùm non ſolû Galliæ finibus continetur ſtrictior obſeruantia. Pridem excurrit in Belgicam Prouinciam, in quam dici vix poteſt quot gratias Deus quotidie conferat. Non enim ſibi tantùm plena eſt multitudine Conuentuum, & proborum Religioſorum frequentiâ; Verùm (quod ſummam laudem meretur) aliis ſuper-plena, operarios in vtramque Germaniam mittit, qui ſtrictiorem obſeruantiam introducant. Statim enim ab vltimo generali Capitulo R.P. Gabriel ab Annunciatione dictæ Prouinciæ Belgicæ Alumnus, inſtitutus à nobis, ex decreto Reuerendiſſimi Definitorij Viſitator Generalis per vniuerſam Germaniam (vnà cum R.P. Antonino Prouinciæ Turoniæ alumno, qui à duobus annis prima iaciebat ſtrictioris obſeruantiæ fundamenta in Conuentu noſtro Treuirenſi) Religioſos

Per Reformationem quantopere Ordo refloruerit.

Digitized by Google

„ Religioſos benè multos ex Belgio euocauit, qui ſecum in ſancto illo
„ opere ſtrenuè collaborarent. Hic totum rabiei ſuæ virus dæmon euo-
„ muit, vt tam ſanctis conatibus intercederet. Excitata domi & foris acer-
„ biſſima tempeſtas, quâ poſt ſex menſes, fauente Deo, tandem ſedatâ,
„ introducta eſt ſtrictior obſeruantia in Conuentus Aquiſgranenſem,
„ & Treuirenſem, inferioris Germaniæ: & Bambergenſem, atque
„ Herbipolenſem ſuperioris, cum inſigni Ciuitatum illarum applau-
„ ſu, quem approbarunt authentica Diplomata trium Sereniſſimo-
„ rum S.R.I. Electorum, Moguntini, Colonienſis, & Treuirenſis, nec
„ non Principis Illuſtriſſimi Epiſcopi Bambergenſis, pluriumque aliorum
„ Principum, & Ciuitatum, quæ paſſim Religioſos poſtulant, & maximè
„ hæreticorum, vel conuertendorum, vel certè confundendorum cauſa.
„ Eò magis nos recreat felix iſte ſucceſſus, quò latior inde patet aditus ad
„ introducendam in totum ſeptentrionem ſtrictiorem obſeruãtiam. Om-
„ nia namque iam diſpoſita ſunt vt ex Germania in Bohemiam, illincque
„ in Poloniam eatur. *Tum ad Italiam tranſgreditur:* In Italia quoque ſunt
„ alia ſtrictioris obſeruantiæ non mediocria initia, præter enim integram
„ de Monte Sancto Prouinciã (quæ indies eﬄoreſcit, ſuſcitatis diuinitùs
„ eximiis benefactoribus) viget Reformatio Taurinenſis, quæ poſt mul-
„ tas, quas paſſa eſt tempeſtates, tandem feliciter pacata eſt, iamque cum
„ ſumma tranquillitate, & externorum ædificatione promouetur, & ad
„ nouos Conuentus indies propagatur. „ Neapoli, & in Sicilia iacta Re-
formationis ſemina feliciter germinaſſe refert. Et denique Patres noſtros
Hiſpanos, tardos quidem (nec imprudenter) in nouis amplectendis, ſemel
tamen arreptis, & benè cœptis, fortiter, ac perſeueranter inſiſtentes, ſcri-
bit, aliquot habere Conuentus in Prouincia Bæthica, vbi ſtrictior viget
obſeruantia: vndè ad alios iſtius, aliarumque etiam inibi Prouinciarum
deriuanda ſperatur. Deinde concludens zeloſus ille Pater, ſic omnes hor-
tatur: „ Hæc autem omnia, eo animo ad omnes S. noſtri Ordinis Pro-
„ vincias ſcribere, vt, quandoquidem diuino Numini placet tot gratiis, &
„ fauoribus Ordinem cumulare, omnes & ſinguli pro viribus conniten-
„ tur diuinæ gratiæ non deeſſe, ſed cordis aures aperire Deo, ad Reli-
„ gioſæ vocationis noſtræ debitum ſollicitanti. Porrò enim vnum illud
„ Carmelitis omnibus neceſſarium. Hic noſter labor, hoc opus noſtrũ,
„ in quem Dei gloria, Eccleſiæ decus, noſtra demùm omnium ſalus in-
„ uitat. Tandem enim poſt decurſum huius vitæ mortalis agonem, aſta-
„ bimus omnes ante Tribunal ſupremi Iudicis, rationem Votorum, Re-
„ gulæ, & Conſtitutionum noſtrarum reddituri. Quare omnes, ac ſingu-
„ los inferiores noſtros in Chriſti Viſceribus obteſtamur, vt in eamdem
„ mentem vnà nobiſcum conſpirare, & collaborare velint, &, quando-
„ quidem Ordo noſter nuncupatur ANTIQVÆ OBSERVANTIÆ REGVLA-
„ RIS, non fruſtrà nomen illud geramus, ſed antiquam illam VETERVM
„ PATRVM NOSTRORVM OBSERVANTIAM in praxim reuocemus „.

Digitized by Google

Reformatio plerumq; non fit ſine obiectis difficultatibus.

659. Cæterùm ex dictis habetur, Reformationes, ſeu reſtaurationes ſeuerioris diſciplinæ plerumq; non niſi teſtudineo gradu protrahi in exitum, & non ſine occurrentibus obſtaculis: multæ ſæpè ſunt remoræ in ortu, varij & aduerſi caſus in progreſſu; dum quoſdam arctitudinis metus, alios liberioris vitæ aſſuetæ amor aduerſarios exſtimulet. Antiqua, conſuetudine, ac poſſeſſione firmata, ſine ægritudine animi plerumque non deſeruntur; quò etiam ſanctiora ſunt Inſtituta proborum, eò validiùs quandoque impetuntur: at non opprimuntur, verùm firmantur ſolidiùs ſi à Deo inchoentur, eiuſque prouidentiæ committantur, atque animo conſtanti ad optatum finem fortiter; & ſuauiter vrgeantur. Nec luculentiùs flamma ſuccenditur, quàm cùm reluctatur aduerſantium turbinibus ventorum. Torrenti morā impone; fracto repagulo maiori ui latiùs exuberat, & ſeſe fidentiùs victor euoluit.

At per illas firmatur.

De difficultatibus, in Obſeruantiæ Rhedonenſis initijs, tractans R. P. Leo à S. Ioanne inter alia ſcribit: *ſed enim ne deforet, operum diuinorum lapis lidius, tentatio; dici vix poteſt, quot, & quantæ hinc, & hinc obortæ tempeſtates, nouellam plantam derepentè concuſſerint, & tantùm non labefactarint.* Ibidem de V. P. Petro Behourtio, primo Reformationis authore, refert, quomodò varijs in locis probroſa, infanda, etiam carceres, pro zelo Reformationis ſuſtinuerit: *At non deſpondet animo vir eximius, in Deo ſuo murum tranſgreditur: & diuinæ miſericordiæ, quam aſſiduus efflagitabat, prudentiam adiungens.* Cõſequenter commemorat qualiter difficultates omnes, Dei ope, feliciter ſuperarit, & premente rei familiari anguſtiā experimentaliter in ſe, & ſuis adimpleri ſenſerit iſtud Chriſti promiſſum: *Quærite ergo primùm regnum Dei, & iuſtitiam eius: & hæc omnia adiicientur vobis.*

Ea diuino auxilio, & animi robore ſuperantur.

Matthæi 6.

Eadem euenerunt in Reformationibus Belgij, Germaniæ, atque aliarum Prouinciarum. Atque de hac in Belgio noſtro Reformatione noſtra eruditus & de Patria ſua ſcriptis clarus Antonius Sanderus in *Brabantia Illuſtrata*, dum in *Chorographia Carmeli Bruxellenſis* agens de V. P. Martino de Hooghe, præcipuo Reformationis zelatore, ſic ſcribit: *Non poterat intra cordis anguſtias tenere flammam, foras protulit; alioſq; conatus accendere, ad bonum opus ſocios quæſiuit. Videbatur inueniſſe; ſed, diabolo eorum mutante mentes, aduerſarios inuenit. En tempeſtas. Inſurgunt in eum omnes, turbatæ quietis arguunt, à Prioratu deponunt, aliiſq; non paucis iniuriarum modis affligunt. Non perdidit* Altos *animos* Martinus; *gaudebat potiùs, pro Dei Deiparæq; ſuæ nomine contumeliam pati. Quod oleum igni, hoc illi ea fuit afflictio.* At quia tantis impar erat turbinibus, vt zelo ſuo vires adderet, in cœlo apud Matrem ſuam, in terra apud Epiſcopos & Principes conquirebat. Pergit de vtriſque, ſic Sanderus. *Horum aliorumque ope nixus tot difficultatum nexus, ab omni ferè hominum genere innodatos & plexos aggreſſus eſt; & quoſdam ſoluit ſuauiter, quoſdam ſecuit fortiter, omnes ſuperauit feliciter. Sed his* (Magnatibus) *quòd multùm deberet, ſe Clementiſſimæ ſuæ Matri* Mariæ *ſæpè faſſus eſt, totum debere, quam, ſuam habens cynoſuram, quotidie* Maris stellam *ſalutabat, illumq; verſum,* Monstra,

Eas in Belgio patitur P. Martinus de Hooghe.

Et ſuperat.

Digitized by Google

STRA, TE ESSE MATREM, *cum magno pietatis guſtu & ingenti animi fiducia repetebat ſæpius, acceptumq́; ab eadem ſolatium & auxilium, fatebatur humilius.*

CAPVT VI.

Media quibus potiſſimum Reformatio, ſtrictaq́; obſeruantia introducta, & conſeruanda eſt.

660. IVuabit paucis hîc contingere rationes, vias, media, quibus ſuccreuit inter nos, & alibi, ſanctior diſciplina; tùm vt aliæ Prouinciæ, vbi nondum ita viget, cognoſcant, &, ſi velint, imitentur: tùm vt vel præſtantiſſimis inſtitutis, ab natiua rebus humanis caducitate, numquam non imminens ruina, quantum fas eſt, præcaueatur; dum iiſdem inſiſtitur, & oppoſita ſolicitè præcauentur, cùm, iuxta verum, ac vetus philoſophicum eloquium: *Quibus cauſis res omnes adſtruuntur, contrariis deſtruuntur. Primum* locum hic ſibi vendicat Dei, bonorum omnium Authoris, inuocatio frequens, firma in eius bonitatem, ac prouidentiam fiducia, cum diffidentia ſui: rectaque ad eum, & eius maiorem gloriam, intentio. In hanc cynoſuram intendentes, in deuia, aut ſyrtes non abripientur. Huic *ſecundum* proximè adſtat, filialis accurſus ad benigniſſimam Patronam, & Matrem noſtram MARIAM, quæ pro Ordine, peculiariter ſibi dicato, ſolicitam, & maternalem curam ſemper habuit: ad quam confugiſſe, quam ſenſiſſe propitiam V.P. MARTINVM, iam diximus: iungenda quoque ſanctiſſimi eiuſdem Sponſi, S. CAROLI BORROMÆI, aliorumque Diuorum ſpecialiter Ordinis huius, implorata tutela. Atque ita cœleſti ſapientia, & ſubſidio cumulatis, bono principio inchoare, & cœpta ad optatum finem perducere continget.

Reformationi inſtituendæ & conſeruandæ eadem ſunt neceſſaria.

1. Fiducia in Deum & eius inuocatio.

2. Deiparæ & Sanctorum patrocinium.

Ita ferè R. P. Leo à S. Ioan. in Delin. Obſeru. Turon. c. 6.

Spes conſiſa Deo, numquam confuſa recedet.

661. *Tertium* eſt fauor, & ſubſidium Superiorum, Dei lex immutabilis eſt, Inferiora hæc dirigere non ordinariè per ſe, ſed mediantibus cauſis ſecundis. Et quidem quoad Superiores Ordinis; ſicut palmes non poteſt ferre fructum niſi manſerit in vite; ita nec quoad Reformationis negotium quidquam fieri poterit, niſi firmiter Superioribus adhæreatur, ipſique ſacra velut Oracula, conſulantur, & ab illorum nutibus, ſecundùm Ordinis leges, per omnia res pendeat. Id certâ experientiâ in huius Prouinciæ Belgicæ reſtauratione didicimus; Reuerendiſſimos enim Priores Generales Gregorium Canalium, Theodorum Stratium, Albertũ Mazzarium, Leonem Bonfilium, Ioannem Philippinum, Marium Venturinũ

3. Subſidiũ Superiorũ.

ſenſimus

dumtaxat eſſe minùs principalia: atque ideò non ita illis vacandum, vt aliud illud primarium parùm curetur, ne in hora obitus dolens audiat: *Frater, ſollicitus fuiſti circa plurima: porrò vnum neceſſarium neglexiſti.* Sed de iſtis plura alibi *a*. Splendet in eodem S. P. N. Elia rigor & aſperitas: cuius exemplo niſi etiam pœnitentiæ & mortificationis ſerij, ac feruentes ſectatores fuerimus, in vanum operam inſumimus, ſemperque humi repentes ad altiora non aſſurgemus.

a Par. 8. c 13.

665. *Septimum*, fundamentale, ac ferè primarium, inter præſidia, & media introducendæ, ſtabiliendæ, & conſeruandæ obſeruantiæ ſtrictioris, eſt ſolicita, debitaque tyronum, ac iuniorum profeſſorum educatio, atque inſtitutio; cum in iis præcipuè vt nouellis plantis, Reformationis ſpes ſita ſit. Imò vniuerſim, teſte Diotogene *b*, *Adoleſcentum educatio fundamentum eſt totius Reipublicæ.* Id quoque variis in locis efficaciſſimis verbis & rationibus inculcant Conſtitutiones noſtræ ſtrictioris obſeruantiæ, à Summis Pontificibus confirmatæ: & quidem *par.* 1. *c* iſtis: *Pridem nos, tùm maiorum documenta, tùm experientia docuerunt, diſciplinæ regularis relaxationem ex tribus potiſſimùm capitibus oriri, videlicet nimia in recipiendis Nouitiis facilitate, aut in expellendis difficultate: ex negligentia in probando eorum ſpiritu, an verè ſit à Deo; deniq; ex incuria in eis ſanctè educandis, atque inſtituendis; vndè patet, quàm ſit neceſſarium huic receptioni, probationi & inſtitutioni inuigilare.* Et par. 2. *d* vbi de officio Magiſtri Nouitiorum: *Quanti ſit momenti officium Magiſtri Nouitiorum, vel ex eo patet, quòd ipſi educationis inſtructio credita ſit eorum, per quos Religio conſeruanda eſt & propaganda.* Parte autem 3. *e* vbi de officio Prouincialis: *In recipiendis ad Nouitiatum, aut Profeſſionem non ſit nimiùm facilis; ne inepti ad noſtrum ſacrum inſtitutum admittantur, &c. Circa dimittendos verò ob defectum idoneitatis ad noſtrum Inſtitutum fortiter ſe gerat, ac omni timore depoſito, omnique humano reſpectu poſthabito ſolam Dei gloriam quærens, & decus Ordinis, quod in turba inepta non conſiſtit, dimittat quos in conſcientia ineptos iudicauerit.* Porrò quoad admittendos illud diuturniori experientia didicimus, eos qui prauæ, aut vitioſę comperiuntur naturæ tempore Nouitiatus, vix vmquàm poſtea emendari: at potiùs in peius tendere: pauciſſimi enim poſt Nouitiatum meliores, & feruentiores fiunt, ſed multi tepidiores: *Formam*, inquit, S. Bonauentura *f*, *quam primò quis recipit, vix deponit, & qui diſciplinam in nouæ conuerſationis initio negligit, ad eam poſtmodùm difficile applicatur.* Quod & Spiritus S. teſtimonio confirmatur: *Adoleſcens iuxta viam ſuam, etiam cum ſenuerit, non recedet ab ea.* Quare tales omninò dimittendi ſunt. Hinc qui ex compaſſiuo quodam affectu ſimiles (ſub ſpe emendationis poſt profeſſionem futuræ) admittunt, tum Religioni, tum etiam ipſis ſic admiſſis nocent grauiter.

b Lib. de Sanct.

c Cap. 3. n. 1.

d Cap 4. nu. 1.

e Cap. 18. n. 13.

f In ſpeculo diſciplinæ.

Ad hæc, neceſſaria omninò eſt eorum ſeparatio à conuerſatione cum aliis antiquioribus, quorum laxiorem, liberioremue viuendi modum ſi videant, facilè imbibunt, præſertim dum familiariter cum illis pertractant.

Quem-

Digitized by Google

Quemadmodùm enim vinum nouum, quantumuis generoſum, ſi miſceatur acido, aceſcit: ita ſanè ea humanæ naturæ eſt miſera conditio, vt citiùs exempla trahant ad via, & laxiora, quàm eleuent ad ſuperiora, & perfectiora: nam tepidior quiſpiam tantùm triduo diſſipare valet, quantum toto trimeſtri magno labore magiſtri ædificauerunt: *Non ſunt noui panni veteraſcentibus aſſuendi.* Hinc optimè, & fundamentaliter Reformationes inchoantur ab vno dumtaxat Conuentu: in quo, iuuentuti benè inſtituendæ, & ad exactam vitæ regularis obſeruantiam, ab ipſis exordiis imbuendæ, opera detur, dimiſſis inde laxioribus: etiamſi ad tales anguſtias Reformatio eſſet redigenda, vt non niſi tres aut quatuor probiores ibi morarentur. Augeſcente reparati Inſtituti germine, ad alium locum traduci poteſt. Aſt hîc lentè feſtinandum. De his adhuc infrà *capite* 8.

Et ſeparatio à conuerſatione cum ſenioribus.

Nec tantùm cura habenda eorum, vt in pietate, & ſtricta regulari obſeruantia, (quæ primum, & ſupremum in Reformatione locum obtinent) ſolicitè inſtituantur: ſed & in ſtudiis ſcientiarum, quæ Religionum perfectioni valdè proficua, Reformationique vtiliſſima, imò & neceſſaria ſunt. *Litteratorum enim virorum carentia in monaſteriis, litteratis ſecularibus ingreſſum vetat; Ordinis Prælatos reddit contemptibiles, vitioſos neſcit corrigere; nec iuuenes credere, ſicut oportet, ſuis rectoribus.* Ita Ioannes Nider, Ordinis Prædicatorum pius & eruditus author, in *de Reformatione* a vbi etiam demonſtrat, neglectum ſtudij eſſe vnam ex radicibus relaxationis religioſæ: alia quoque in eodem adfert Reformationis adiumenta, & fulcimenta, quorum contraria Religiones deſtruunt: quod etiam egregiè præſtitit Ven. P. Lezana noſter toto libro inſcripto, *Diſciplina Monaſtica.* Hinc magnus ille Ordinis huius Reformator Ven. Ioannes Soreth quàm maximè promouere ſatagebat ſtudia, prout *in Annalibus Ordinis, ad annum* 1456. (quo ipſe Pariſiis Capitulum Generale celebrauit) ſic de eo refertur: *Ex eo autem, quòd plura ſtudia Religionis in hoc Capitulo, quàm in quocumque alio præcedentium deſignata conſpiciantur, liquidò innoteſcet, Venerabilem Ioannem Soreth vitæ ſanctitatem cum Sacrarum litterarum amore cõiunxiſſe, ac proindè vtrumque in Ordine ſuo maximè promouere deſideraſſe.*

Et in ſtudiis exercitatio.

a Lib. 1. c. 17.

Digitized by Google

Vallencenis tumultus ratione habitus griſei. proceſſit vt quidam Comes, ſuperioris poteſtatis, malè informatæ, authoritate fulcitus, armatâ, & violentâ manu, Religioſos cogere intenderet ad deponendum iam aſſumptum griſeum habitum, & reſumendum nigrum: idque attentaſſet, niſi commotione propterea in populo Vallencenenſi exortâ, re infectâ à vi abſtinere debuiſſet. Aſt, Deo auxiliante, & *Sedatur.* MARIA Ordinis Patronâ (cui ſe, & ſucceſſum vnicè commendabant) protegente, difficultates omnes ſuperatæ fuerunt & deturbatis nebulis oborta fuit ſerenitas.

Præcipui operarij in repaſtinanda illa nouella, ſeu renouata Carmeli Vallencenenſis VINEA fuêre præfati Venerabiles PP. Ioannes Bauais (ſuo tempore facundiâ concionandi vix vlli ſecundus) qui habetur ibi primus *Præcipui operarij & fautores referuntur.* Reformationis Prior; eò quòd P. Marcus Caſſiau (vt iam dicebamus) ſtatim reſignauerit: Richardus à S. Baſilio (qui anno 1628. ob negotia Reformationis Romam deſtinatus fuit, vnà cum P. Ioanne à S. Barbara) ex Priore Vallencenenſi poſtmodum Prouincialis Prouinciæ Belgicæ, & Carolus à S. Giſleno, ſimiliter ibidem atque alibi Prior, & exinde Vicarius Prouincialis: quibus ſe comites dedêre bonæ & generoſæ indolis non paucie iunioribus Religioſis, per quos ad alios Conuentus Gallo-belgicos deriuata fuit tradux, primò quidem anno 1628. ad Atrebatenſem, & deinceps ad alios.

Fautores fuerunt & protectores imprimis præfati Excellentiſſimus D. Princeps Arembergicus Dux Arſchotanus (qui etiam paulò poſt iuxta Vallencenas in ſua ſylua fundauit Cõuentum nuncupatum BONÆ SPEI, de quo ſuprà *parte* 3. *a*) & Reuerendiſſ. D. Hermannus Epiſcopus Atrebatenſis, eiuſque ſucceſſor Paulus Baudot, Illuſtriſſimi quoque DD. Franciſcus Vander Burcht Archiepiſcopus Cameracenſis & Iacobus Boonen Archiepiſcopus Mechliniẽſis Eximius etiam D. Gaſpar Nemius tum in vniuerſitate Duacena Profeſſor Regius facultatis Theologicæ, exindè Epiſcopus Antuerpienſis, & modò Archiepiſcopus Cameracenſis, nec non Reuerendiſſ. D. Richardus Pauliſtrauius tunc Archidiaconus Atrebatenſis, poſteà Pro-nuntius Apoſtolicus per Belgium, & domum Epiſcopus Dionyſienſis ac Suffraganeus Leodienſis piam operam ſolicitè & ſtudioſè contulerunt: nec poſtrema laus hic debetur Reuerendiſſ. PP. Generalibus Sebaſtiano Fantono, qui è Turonia in Belgium deſtinauit tres præfatos Patres; nec non Gregorio Canalio, qui PP. Vallencenenſibus grauitèr impetitis ratione mutati coloris in veſte & aliis, benignum & zeloſum Patrem ſe exhibuit, ac ſtrenuum defenſorem. Iſta & alia prolixiùs enarrantur in tractatu de principiis & incrementis Ordinis Carmelitani ſub finem *b* edito per P. Ioſephum à Cruce teſtem eorum oculato; quippe qui eo tempore (anno 1624. menſe Iulio) habitum huius Ordinis accepit, vnà cum R.P. Angelo à Viſitatione, poſtmodũ Prouinciali Prouinciæ Belgicæ, & aliis primariis officiis functo. Hos primos alij ſecuti ſunt plures è ſeculo, illecti odore bono nouæ Reformationis.

a Cap. 37. nu. 594.

b Fol. 843. & ſeq.

652. Eodem

Digitized by Google

652. Eodem tempore Ven.P. MARTINVS DE HOOGHE, vir ſingularis virtutis, raræ ſcientiæ, & prudentiæ, ac apud Præſules magnæ authoritatis, Carmeliticæ VITIS repaſtinationem moliebatur Gandauis quæ Flandriæ metropolis eſt) hortante, & authoritate ſuâ fulciente præfato Illuſtriſſimo Domino Iacobo Boonen, ex Epiſcopo Gandauenſi, tum tranſlato ad Archiepiſcopatū Mechlinienſem: qui quanto zelo in id opus ferretur, teſtātur plures eius litteræ, ac inter eas illæ: *Reuerende Pater, tandem ergo Deus reſpicit Ordinem* MATRIS *ſuæ in Belgio; vt eum ad priſtinum nitorem paulatim reuocet. Inter cæteras publicas, & priuatas maximi gaudij cauſas, ingens mihi eſt illa: quod ſi Reformatio hæc (vt confido) ſuccedat, abſoluar vnà cum Reuerendiſſimis Coëpiſcopis meis ab infinitis moleſtiis, odiiſq̃, quæ alioquin nobis ſubeunda fuiſſent; ad mortem enim potiùs laborare deſtinati eramus, & nihil non mouere in cœlo & in terra, etiamſi me etiam pedibus, & genibus Romam vſque reptare opus fuiſſet, donec ſucceſſiſſet id, quod, Deo dante, iam inchoari video. De cætero, ſi quâ re opem ferre queo, non parcat mihi R. T. quam Deus confortet. Mechliniæ 24. Septembris* M DCXXIII. & ſignatum erat, *R.V. Addictiſſimus Iacobus Archiepiſcopus Mechlinienſis.* Superſcriptio erat: *Reuerēdo Patri* MARTINO DE HOOGHE *Presbitero Ordinis B.*MARIÆ *de Monte Carmelo, Gandaui.* Continuationem flagrantis deſiderij, promouendi pium iſtud opus, ſingulariſque prorsùs fauoris, & præſtitæ operæ omnis poſſibilis in hanc rem, teſtantur quoque aliæ epiſtolæ eius ad eumdem R.P. MARTINVM. In animi haud immemoris beneficij teſſeram, & ob reuerentiam tanti Præſulis partem ſaltem vnius ſubiungimus: *Reuerende Pater,* &c. *Etiam Domina Infans iuuabit totis viribus, & indignatur P.Thibautium tam diu morari. Incideras mihi conſilium, quod & Sereniſſimæ Infanti propoſui, aliquem mittere ad P.Thibaut, vt nos non-habeat diutiùs ſuſpenſos: ſed, ſi venturus eſt, veniat; ſin autem, valeat in omnem æternitatem, & non perdamus vlteriùs tempus, ſed quæramus alia media promouendæ Reformationi: ſed, volui priùs hunc proprium nuntium mittere, ad intelligendum ſententiam veſtram, & an non ſciat, vbi iſte P.Thibaut modò agat, an non habeat perſonam Reuerentiæ tuæ, quam eò mittere poſſemus: ego impenſam omnem procurabo,* &c. An non ea zeloſi, & generoſi pectoris manifeſta indicia? Domina illa *Infans*, erat Sereniſſima Iſabella Clara Eugenia, dicta *Infans Hiſpaniarum*, tum Belgij moderatrix.

Eodem tempore quo Vallencenus, etiam Gandaui in Flandria Reformatio plantatur.

Hortante & opem ferente Illuſtriſſ. D. Archiep. Mechlin.

Ipſe autem V.P. MARTINVS, à quibuſdam, infeſtis machinamentis ei obnitentibus, non modica, etiam carceres, in heroico ſuo propoſito exequendo perpeſſus, vt ab iis tutaretur, ac ne inchoata euerterentur, Romā adiit anno 1625. de miſero perque hæreſes, & bella deformato Belgicæ Prouinciæ ſtatu, deque neceſſitate, & modo reſtaurandi, acturus coram cum Reuerendiſſimo P.Generali Gregorio Canalio, tum recenter in Capitulo Generali electo: qui omnem fauorem, & ſubſidium addixit, & præſtitit, atque ita in Conuentu Gandauenſi ſtricta regularis obſeruantia fundata perſtitit, creuit, & longè germina miſit. Iſtius enim nouellæ, ſeu repaſtinatæ plantationis Gandenſis traduces fuēre aliorum per

V.P. Martinus de Hooghe multa paſſus Romam tendit.

Flan-

Flandriam, & Brabantiam Conuentuum Reformationes: in quibuſdam tamen, præſertim Bruxellenſi, auxiliatrices manus contulerunt Patres Gallo-Belgæ, Religioſos ſubminiſtrando: cuncta dirigente & aduerſa omnia *alto* ſuo & ab *alto* confortato ſpiritu euincente, V.P. MARTINO DE HOOGHE, binis continuatis vicibus Prouinciali. Mutatio autem habitus nigri in griſeum (quem cum dictis PP. Vallencenenſibus etiã ſtrenuè propugnauit idem P. MARTINVS contra quoſdam ſeſe opponentes) Gandaui Bruxellis, & Louanij facta fuit anno 1633. & poſtea ſucceſſiuè in aliis. Huic P. MARTINO fidelis & ſtrenuus cooperator adſtitit V. P. LIVINVS A SS. TRINITATE vitæ myſticæ, & verè Carmeliticæ exercitator ac magiſter inſignis. De vtroque aliqua dicemus parte 6. a

a Cap. 7.

653. En paucis expreſſum, qualiter, & quo ordine Prouincia Belgica (ex duarum nationum, ſeu potiùs idiomatum, Flandro-Belgici ſcilicet, & Gallo-Belgici Religioſis, & Conuentibus coaleſcens) hæreſum furore vaſtationem magnam paſſa, ac diuturnis, grauiſſimiſque bellis attrita iacens, erecta fuerit, omneſque Conuentus reſtaurati, primùm in obſeruantia ſtricta regulari, & numero Religioſorum (qui ad triplum & vltra auctus) àtque in ipſis ædificiis, antcà dirutis, aut neglectis: Conuentibus nouis quinque, Dominæ noſtræ BONÆ SPEI, Duaceno, Boxmerano, S. ANNÆ, & Landraceno adiectis: & ſexto B. VIRGINIS AD MVLVM, dudum derelicto, nunc iterum reſtaurato. Sub idem tempus etiam reformatus fuit Cõuentus Leodienſis, de quo ſpecialiter inferiùs *b*. De iam dictis teſtimonium aliquod publicum audiuiſſe iuuabit, videlicet Reuerendiſſ. D. Antonij Trieſt Epiſcopi Gandauenſis, ad Proceres Germaniæ anno 1649 (cùm illic Reformationis ſtrictoriſque Obſeruantiæ fundamenta iacerentur) inter cætera illa ſcribẽtis. *Fidem facimus & teſtamur, dictam Carmelitarum Religionem, quæ in hac Ciuitate Gandauenſi ante annos circiter viginti-quinque quaſi penitùs collapſa, ac hominum temporumque iniuriis euerſa erat, breui illo temporis interuallo (licèt cum variis difficultatibus) priſtinæ ſuæ integritati, & ſplendori non ſine magno iuuentutis, tam pietate, quàm litteris inſignitæ ac* DEIPARÆ CVLTVS AVGMENTO *ad omnium ſtuporem reſtitutam eſſe*. Prætermiſſis variorum aliorum Præſulum, & Procerum ſimilibus atteſtationibus de ſucceſſu pari in aliis Conuentibus, vnius magni Eccleſiæ Pontificis Illuſtriſſimi D. Gaſparis Nemij, ex Epiſcopo Antuerpienſi nunc Archiepiſcopi Cameracenſis, cuius iam antè facta eſt mentio, omittenda non videtur. Is itaque eodem anno, dum adhuc Antuerpiæ degeret, in litteris etiam directis ad Principes Germaniæ pro commendatione introducendæ ibi Reformationis inter alia ſic, quod vidit, teſtatur: *Voluimus lucem ſupra candelabrum ponere, vt luceat omnibus, videnteſq́ opera bona, vnà nobiſcum glorificent Deum bonorum omnium authorem & rectorem.* Et infrà: *Etenim hæc ſacra Religio, ex quo (Spiritu ſancto pampinante & paſtinante) ante annos aliquot in Belgio reformata eſt, velut incenſis igni & ſuffoſſis, quæ infeſtare poterant, mirum quàm copioſos regularis obſeruantiæ palmites germinet, quàm vberes diſciplinæ monaſticæ*

Prouincia Belgica per reformationem reſtaurata eſt.

b Par. 7. c. 6.

naſtica fructus ſuppeditet, quamque fœcundus bonorum omnis generis operum quotannis vindemias proferat, & promittat: *non* ANTVERPIAM *ſolùm noſtram, ſed &* BELGIVM *vniuerſum vbertatis dulcedine adimplens, atque ſanctiſſimis Religioſæ vitæ inſtitutis in ſui contemplationem prouocans*, &c.

CAPVT IV.

Origo, & progreſſus Obſeruantiæ, & Prouinciæ Montis Sancti, ac Reformationis Taurinenſis.

654. CAtanæ, in Sicilia, exordium habuit, in Prouincia S. ALBERTI (veluti ex eius ſacris cineribus prodiens) Reformatio *Montis Sancti* nuncupata, Authore R. P. Magiſtro Deſiderio Placa, viro exquiſitæ eruditionis, & pietatis: qui in Catanẽſi Vniuerſitate publicus Sacræ Theologiæ Profeſſor, Epiſcopalis Conſultor, & examinator Generalis, iteratiſque vicibus ſuæ Prouinciæ S. ALBERTI Prouincialis extitit. Socium habuit R. P. Alphium Licandrum, non minùs ſpectatæ virum virtutis, ac doctrinæ. Approbata fuit à Reuerẽdiſſimo P. Sebaſtiano Fantono anno 1621. die 21. Februarij. Dicitur quoque *primi Inſtituti;* eò quòd in illa obſeruetur Regula primitiua (non quidem prout à B. ALBERTO ſcripta, ſed ſicut ab Innocentio IV. moderata, & approbata fuit) renuntiata ſcilicet mitigatione per Eugenium IV. factâ circa eſum carnium, quibùs perpetuò abſtinent eius alumni, ſicuti PP. Diſcalceati. Conſtitutiones habet eaſdem, quas cæteri in Ordine Carmelitano Reformati, confirmatas ſcilicet à Summis Pontificibus Vrbano VIII. & Innocentio X. (de quibus *parte* 3. *a*) additis quibuſdam ſtatutis ſpecialibus, ad exactam Regulæ obſeruantiam ſpectantibus, in Capitulo Generali anno 1645. approbatis. Habitus quoad colorem, & formam, eſt, prout in iſtis Conſtitutionibus præſcribitur (de quo plura *cap.*6.) Peculiaris, circa eum, difficultas mota à nonnullis, deciſa fuit per Bullam eiuſdem Vrbani VIII. anno 1635. die 7. Aprilis: extat *in Bullario Cherubini tomo* 2. Augeſcente numero Conuentuum, iſtam primi Inſtituti obſeruantiam profitentium (qui ſunt Romæ Neapoli, Catanæ, & in aliis Italiæ, Siciliæ, ac Regni Neapolitani locis) decretum fuit in Capitulo Generali Romæ celebrato anno 1645. ex iis inſtituendam peculiarem Prouinciam, dictam *Montis ſancti*, quod anno ſequenti, accedente Apoſtolicæ ſedis authoritate, executioni mandatum fuit.

Initium Reformationis & Prouinciæ Montis-Sancti.

Qualis ſit eius obſeruantia.

a Cap. 37.

655. Eſt etiam in Italiæ illuſtri Prouincia, Lombardiæ, *Reformatio*

Taurinenſis Reformatio, quando & per quos initiata.

Taurinenſis, nuncupata ab Vrbe Taurino Pedemontanæ regionis metropoli: vbi anno 1633. exordium habuit, ad inſtantiam, & ſub tutela, ac fauore Sereniſſimi Victoris Amedæi, Sabaudiæ Ducis, ac Pedemontium Principis, nec non ſororum eius Mariæ, & Catharinæ, atque ex ordinatione Reuerendiſſimi P. Generalis Theodori Stratij, per litteras, ſub die 20. Martij, anni præfati, inſtituentis in iſtum finem Commiſſarium Generalem Ludouicum Bullam, tum dicti Conuentus (nuncupati *Sanctæ* MARIÆ *de platea*) Priorem: cui piam præſtitit operam, & illi biennio poſt (anno 1635.) ad alteram vitam euocato, ſucceſſit R.P. Magiſter Dominicus Vicarius (poſtmodùm à S. MARIA nuncupatus) qui primùm ſub nomine Prioris Taurinenſis, inde Commiſſarij Generalis, Vicarij Prouincialis, ac demùm Prouincialis Lombardiæ Reformationis negotium, ſingulari cum dexteritate, prudentiâ, & zelo promouit ac ſtabiliuit. Duobus præfatis Authoribus Reformationis illius primùm tres dumtaxat ſe ſocios dederunt: & aliquantò poſt, odore obſeruantiæ illius attracti, alij plures, & ſeniores, & iuniores acceſſerunt: quibus mox ſuccenturiatus fuit numerus ſat copioſus adoleſcentum ingenuæ indolis (qui iam tum Philoſophiæ curſum perfecerant) magnæque exſpectationis. Ex illis præcellentiores, quique obſeruantiam illam ſuſtentarunt, & claram reddiderunt, ſunt (mutatis cum viuendi modo nominibus) Adm. R.P. Paulus à S. Ignatio, ex Prouinciali illius Prouinciæ in Capitulo Generali anni præteriti electus Procurator Generalis Ordinis, R.P. Michaël à S. Ioſepho, poſt varia in eadem ſua Prouincia adminiſtrata officia, nunc primus illius Definitor, & R.P. Cyrillus à S. Ioanne Bapt. etiam primariis ibi functus officis, & modo ſub titulo Vicarij Prouincialis Reformationem ædificans: quorum (vtpote adhuc ſuperſtitum) celebrandis præconiis ſuperſedemus. Iſtis etiam meritò adnumerandus R.P. Staniſlaus à S. Antonio, pietate & doctrinâ inſignis, præmaturâ morte ereptus, aſt è diſcipulis ſuis ſibi ſimiles poſt ſe ſucceſſores relinquens.

Eius prima, & præcipua germina.

Qua ratione fuerit propagata.

656. Modus autem procedendi in illa Reformatione fuit is, qui in Prouinciis Turoniæ & Belgij, nempe in vno Conuentu Taurinenſi Obſeruantia illa plantata creuit, & adoleuit per annos ſex: & tùm tandem, auctâ ſatis, & excultâ nouâ ſobole, extra anguſtias Conuentus Taurinenſis ſe extendēs, ad aliorum quoque vtilitatem propagata fuit. Itaque anno 1639. nouam adiit coloniam; inſtante enim Illuſtriſſ. D. Franciſco Emanuele Solario Marchione Doliani, eiuſque loci Vniuerſitate (famâ illius permotis) ad Conuentum ibi exiſtentem deriuata fuit (remotis antè multis obiectis obicibus) & in eo ordinatum Profeſſorium. Biennio poſt (anno 1641.) ad Conuentum Claraſci, & haud multò poſt tempore ad Colletenſem, ob inſignem & miraculoſam Imaginem B. Virginis MARIÆ de Monte Carmelo, nec non loci amœnitatem, clarum. Anno autem 1640. in Conuentu Aſtenſi Reformationis ſemina iacta fuêre per Reuerendiſſ. P. Hieronymum Ari, tùm ibidem Priorem (modò totius Ordinis Generalem

Digitized by Google

ralem, de quo proinde ſpecialiter *parte 6. cap* 8.) qui cum à Reuerendiſſimo P. Theodoro Stratio euocaretur Neapolim, ad præfecturam ſtudiorum & inde poſtmodum Commiſſarius ac Viſitator Generalis deſtinaretur in Siciliam; hinc ad maturitatem non excreuerunt, donec anno 1645. redux è Sicilia idem ipſe repaſtinando illam ſuam CARMELI VINEAM, quæ ante ſex annos ſeminauerat, ad incrementum & optatum fructum excoleret. Anno 1649. in Conuentu Vicinouenſi, decorato Virginis Deiparæ percelebri & miraculoſa imagine (de qua ſermo fuit *parte 3. cap.* 33.) eadem Reformatio ſedem fixit, tandemque anno 1654. in Conuentu Ripulano. Atque ab iſtis ad reliquos deriuanda ſperatur. Quod verò tardiùs ad plures ſe extenderit, bellorum præteritorum illis in regionibus tumultibus adſcribendum. Fructus iidem, qui in aliis Prouinciis, ad ſtrictiorem Obſeruantiam reductis, promanarunt etiam in præfatis iſtis Conuentibus, ij ſunt, populi ædificatio, & ad pietatem, ac debitum Sacramentorum vſum, templorumque nitore ſplendeſcentium, ac diuinorum Officiorum, ſolemniter peractorum, frequentationem, incitatio. Rei quoque familiaris, & prouentuum meliorationem, atque notabile augmentum teſtantur, & muta ipſa ædificia, tùm vetera reſtaurata, tùm noua adiecta, loquuntur; vt vel inde appareat: Quòd *vbi quæritur, inueniatur vera ſapientia, & omnia bona veniant pariter cum illa.*

Fructus illius.

Sap. 7.

C A P V T V.

Strictior obſeruantia propagatur in Germania & aliis Prouinciis.

657. ANnis ſuperioribus, felici ſucceſſu, Reformatio attentata quoque fuit in Prouinciis Germaniæ, etiam communi illa hæreſum & bellorum miſeriâ dilaceratis, maximè in ſuperiori Germania: vbi nonniſi pauci aliquot CARMELITANÆ VINEÆ palmites ſupererant, nimirum vix quadraginta Religioſi in vniuerſa Prouincia: Conuentus autem plures deperditi, omneſque ad pauperiem magnam redacti, &, ni ſubuentum fuiſſet, deficientibus inhabitatoribus, perdendi. Prouincia autem Germaniæ Inferioris, licèt notabiliter, & conuentibus, & Religioſis eſſet diminuta, non tamen ad tantam deuenerat vaſtitatem. Operarij ex Belgio miſſi fuêre R.P. Gabriel ab Annuntiatione Commiſſarius Generalis vtriuſque Prouinciæ, & deinde in ſuperiore Germania iteratis vicibus Prouincialis, ac alij non pauci, qui Prioris, Lectoris, Magiſtri Nouitiorum munia obirent. Pro repaſtinatione in Inferiori Germania etiam è Turonia euocati fuêre R.P. Antoninus à Charitate; qui primùm ſocius

Strictior obſeruãtia in Prouinciis Germaniæ inſtituitur.

 præfati

præfati R.P. Gabrielis Commiſſarij Generalis, deindè ibi ſecundò Prouincialis, poſt multos, pro ſtabilienda Reformatione exantlatos labores, ad laborum præmia euocatus fuit: & R.P. Damaſus à S. Ludouico; qui perutilem ibi operam nauauit in informanda iuuentute, annis multis Nouitiorum Magiſter. Quibuſcum ſtrenuè collaborarunt R. P. Iacobus Emans, etiam nunc ibi Prouincialis, & alij zeloſi iſtius Prouinciæ Religioſi; qui nunc pariter VINEAM illam ſuam, abſque alieno pedamento ſtatuminatam, excolere pergunt.

658. Atque ita duæ illæ Prouinciæ, olim ſpectatiſſimæ, & virorum illuſtrium fœcundæ, inſtauratæ ſunt maiori ex parte. Quæ omnia, atque alia, de Reformationis progreſſu, accuratè referuntur in litteris circularibus Reuerendiſſimi P. Ioannis Antonij Philippini, ad omnes Ordinis Prouincias directis, anno 1649. quarum initium eſt: „ FR. IOAN. ANTO„NIVS PHILIPPINVS humilis Prior Generalis totius Ordinis Carmeli„tarum Dilectis nobis in Chriſto RR. Adm. PP. Prouincialibus, Priori„bus, Magiſtris, cæteriſque Patribus, ac Fratribus eiuſdem Ordinis, ſalu„tem in Domino. *in quibus inter alia hæc*: Vt videre poſſitis ſinguli quan„tùm Diuinæ prouidentiæ debeamus, voluimus pro veſtra, noſtraque „conſolatione, ſtatum totius Ordinis, & ſtrictioris obſeruantiæ progreſ„ſum, breuiter indicare; vt Deo, vnico horum bonorum auctori, grates „nobiſcum habeatis immortales, & nouos ad virtutem animos recipiatis „quam videtis felici adeò ſucceſſu fortunari. *Incipitq́; à Galliæ Prouinciis: de quibus, & felici in iis Reformationis ſucceſſu, cùm ſigillatim egiſſet, ſubiungit.* „ At„que hic eſt Ordinis noſtri in Gallia ſtatus, longè diuerſus ab eo in quo „Ordo iacebat ante introductam ſtrictiorem obſeruantiam. Temporum „enim & bellorum iniuria extinctus fermè Ordo, diruti plerique Con„uentus, in reliquis pauciſſimi Religioſi. Atque, vt vnum obiter attingam, „in Prouinciis Aquitaniæ & Turoniæ, in quibus ante ſtrictiorem obſer„tiam vix centum erant & quinquaginta Religioſi, modò ſunt circiter „mille & ducenti. Vt nihil dicam de ſingulari pietatis, & eruditionis odo„re, quem in tota Gallia ſtrictior obſeruantia ad Dei, & Ordinis gloriam „diffundit. *Tranſit deinde ad Belgium, & Germaniam: Verùm* non ſolũ Galliæ „finibus continetur ſtrictior obſeruantia. Pridem excurrit in Belgicam „Prouinciam, in quam dici vix poteſt quot gratias Deus quotidie con„ferat. Non enim ſibi tantùm plena eſt multitudine Conuentuum, & „proborum Religioſorum frequentiâ; Verùm (quod ſummam laudem „meretur) aliis ſuper-plena, operarios in vtramque Germaniam mittit, „qui ſtrictiorem obſeruantiam introducant. Statim enim ab vltimo ge„nerali Capitulo R.P. Gabriel ab Annunciatione dictæ Prouinciæ Bel„gicæ Alumnus, inſtitutus à nobis, ex decreto Reuerendiſſimi Defini„torij Viſitator Generalis per vniuerſam Germaniam (vnà cum R.P. An„tonino Prouinciæ Turoniæ alumno, qui à duobus annis prima iaciebat „ſtrictioris obſeruantiæ fundamenta in Conuentu noſtro Treuirenſi)

Per Reformationem quantopere Ordo refloruerit.

Religioſos

„ Religioſos benè multos ex Belgio euocauit, qui ſecum in ſancto illo
„ opere ſtrenuè collaborarent. Hic totum rabiei ſuæ virus dæmon euo-
„ muit, vt tam ſanctis conatibus intercederet. Excitata domi & foris acer-
„ biſſima tempeſtas, quâ poſt ſex menſes, fauente Deo, tandem ſedatâ,
„ introducta eſt ſtrictior obſeruantia in Conuentus Aquiſgranenſem,
„ & Treuirenſem, inferioris Germaniæ: & Bambergenſem, atque
„ Herbipolenſem ſuperioris, cum inſigni Ciuitatum illarum applau-
„ ſu, quem approbatunt authentica Diplomata trium Sereniſſimo-
„ rum S.R.I. Electorum, Moguntini, Colonienſis, & Treuirenſis, nec
„ non Principis Illuſtriſſimi Epiſcopi Bambergenſis, pluriumque aliorum
„ Principum, & Ciuitatum, quæ paſſim Religioſos poſtulant, & maximè
„ hæreticorum, vel conuertendorum, vel certè confundendorum cauſa.
„ Eò magis nos recreat felix iſte ſucceſſus, quò latior inde patet aditus ad
„ introducendam in totum ſeptentrionem ſtrictiorem obſeruātiam. Om-
„ nia namque iam diſpoſita ſunt vt ex Germania in Bohemiam, illincque
„ in Poloniam eatur. *Tum ad Italiam tranſgreditur:* In Italia quoque ſunt
„ alia ſtrictioris obſeruantiæ non mediocria initia, præter enim integram
„ de Monte Sancto Prouinciā (quæ indies eſfloreſcit, ſuſcitatis diuinitùs
„ eximiis benefactoribus) viget Reformatio Taurinenſis, quæ poſt mul-
„ tas, quas paſſa eſt tempeſtates, tandem feliciter pacata eſt, iamque cum
„ ſumma tranquillitate, & externorum ædificatione promouetur, & ad
„ nouos Conuentus indies propagatur.„ Neapoli, & in Sicilia iacta Re-
formationis ſemina feliciter germinaſſe refert. Et denique Patres noſtros
Hiſpanos, tardos quidem (nec imprudenter) in nouis amplectendis, ſemel
tamen arreptis, & benè cœptis, fortiter, ac perſeueranter inſiſtentes, ſcri-
bit, aliquot habere Conuentus in Prouincia Bæthica, vbi ſtrictior viget
obſeruantia: vndè ad alios iſtius, aliarumque etiam inibi Prouinciarum
deriuanda ſperatur. Deinde concludens zeloſus ille Pater, ſic omnes hor-
tatur: „ Hæc autem omnia, eo animo ad omnes S. noſtri Ordinis Pro-
„ uincias ſcribere, vt, quandoquidem diuino Numini placet tot gratiis, &
„ fauoribus Ordinem cumulare, omnes & ſinguli pro viribus conniṫan-
„ tur diuinæ gratiæ non deeſſe, ſed cordis aures aperire Deo, ad Reli-
„ gioſæ vocationis noſtræ debitum ſollicitanti. Porrò enim vnum illud
„ Carmelitis omnibus neceſſarium. Hic noſter labor, hoc opus noſtrū,
„ in quem Dei gloria, Eccleſiæ decus, noſtra demùm omnium ſalus in-
„ uitat. Tandem enim poſt decurſum huius vitæ mortalis agonem, aſta-
„ bimus omnes ante Tribunal ſupremi Iudicis, rationem Votorum, Re-
„ gulæ & Conſtitutionum noſtrarum reddituri. Quare omnes, ac ſingu-
„ los inferiores noſtros in Chriſti Viſceribus obteſtamur, vt in eamdem
„ mentem vnà nobiſcum conſpirare, & collaborare velint, &, quando-
„ quidem Ordo noſter nuncupatur ANTIQVÆ OBSERVANTIÆ REGVLA-
„ RIS, non fruſtrà nomen illud geramus, ſed antiquam illam VETERVM
„ PATRVM NOSTRORVM OBSERVANTIAM in praxim reuocemus„.

659. Cæte-

Digitized by Google

Reformatio plerumq; non fit ſine obiectis difficultatibus.

659. Cæterùm ex dictis habetur, Reformationes, ſeu reſtaurationes ſeuerioris diſciplinæ plerumq; non niſi teſtudineo gradu protrahi in exitum, & non ſine occurrentibus obſtaculis: multæ ſæpè ſunt remoræ in ortu, varij & aduerſi caſus in progreſſu; dum quoſdam arctitudinis metus, alios liberioris vitæ aſſuetæ amor aduerſarios exſtimulet. Antiqua, conſuetudine, ac poſſeſſione firmata, ſine ægritudine animi plerumque non deſeruntur; quò etiam ſanctiora ſunt Inſtituta proborum, eò validiùs quandoque impetuntur: at non opprimuntur, verùm firmantur ſolidiùs ſi à Deo inchoentur, eiuſque prouidentiæ committantur, atque animo conſtanti ad optatum finem fortiter; & ſuauiter vrgeantur. Nec luculentiùs flamma ſuccenditur, quàm cùm reluctatur aduerſantium turbinibus ventorum. Torrenti morā impone; fracto repagulo maioriui latiùs exuberat, & ſeſe fidentiùs victor euoluit.

At per illas firmatur.

De difficultatibus, in Obſeruantiæ Rhedonenſis initijs, tractans R. P. Leo à S. Ioanne inter alia ſcribit: *ſed enim ne deforet, operum diuinorum lapis lidius, tentatio; dici vix poteſt, quot, & quantæ hinc, & hinc obortæ tempeſtates, nouellam plantam derepentè concuſſerint, & tantùm non labefactarint.* Ibidem de V. P. Petro Behourtio, primo Reformationis authore, refert, quomodò varijs in locis probroſa, infanda, etiam carceres, pro zelo Reformationis ſuſtinuerit: *At non deſpondet animo vir eximius, in Deo ſuo murum tranſgreditur: & diuinæ miſericordiæ, quam aſſiduus efflagitabat, prudentiam adiungens.* Cōſequenter commemorat qualiter difficultates omnes, Dei ope, feliciter ſuperarit, & premente rei familiari anguſtiā experimentaliter in ſe, & ſuis adimpleri ſenſerit iſtud Chriſti promiſſum: *Quærite ergo primùm regnum Dei, & iuſtitiam eius: & hæc omnia adiicientur vobis.*

Eæ diuino auxilio, & animi robore ſuperantur.

Matthæi 6.

Eadem euenerunt in Reformationibus Belgij, Germaniæ, atque aliarum Prouinciarum. Atque de hac in Belgio noſtro Reformatione noſtra eruditus & de Patria ſua ſcriptis clarus Antonius Sanderus in *Brabantia Illuſtrata*, dum in *Chorographia Carmeli Bruxellenſis* agens de V. P. MARTINO DE HOOGHE, præcipuo Reformationis zelatore, ſic ſcribit: *Non poterat intra cordis anguſtias tenere flammam, foras protulit; alioſq; conatus accendere, ad bonum opus ſocios quæſiuit. Videbatur inueniſſe; ſed, diabolo eorum mutante mentes, aduerſarios inuenit. En tempeſtas. Inſurgunt in eum omnes, turbatæ quietis arguunt, à Prioratu deponunt, aliiſq; non paucis iniuriarum modis affligunt. Non perdidit* Altos *animos* MARTINVS; *gaudebat potiùs, pro Dei Deiparæq; ſuæ nomine contumeliam pati. Quod oleum igni, hoc illi ea fuit afflictio.* At quia tantis impar erat turbinibus, vt zelo ſuo vires adderet, in cœlo apud Matrem ſuam, in terra apud Epiſcopos & Principes conquirebat. Pergit de vtriſque, ſic Sanderus. *Horum aliorumque ope nixus tot difficultatum nexus, ab omni ferè hominum genere innodatos & plexos aggreſſus eſt; & quoſdam ſoluit ſuauiter, quoſdam ſecuit fortiter, omnes ſuperauit feliciter. Sed his* (Magnatibus) *quòd multùm deberet, ſe Clementiſſimæ ſuæ Matri* MARIÆ *ſæpè faſſus eſt, totum debere, quam, ſuam habens cynoſuram, quotidie* MARIS STELLAM *ſalutabat, illumq; verſum,* MONSTRA,

Eas in Belgio patitur P. Martinus de Hooghe.

Et ſuperat.

Digitized by Google

STRA, TE ESSE MATREM, *cum magno pietatis guſtu & ingenti animi fiducia repetebat ſæpiùs, acceptumq; ab eadem ſolatium & auxilium, fatebatur humiliùs.*

CAPVT VI.

Media quibus potiſsimum Reformatio, ſtrictaq; obſeruantia introducta, & conſeruanda eſt.

660. IVuabit paucis hîc contingere rationes, vias, media, quibus ſuccreuit inter nos, & alibi, ſanctior diſciplina; tùm vt aliæ Prouinciæ, vbi nondum ita viget, cognoſcant, &, ſi velint, imitentur: tùm vt vel præſtantiſſimis inſtitutis, ab natiua rebus humanis caducitate, numquam non imminens ruina, quantum fas eſt, præcaueatur; dum iiſdem inſiſtitur, & oppoſita ſolicitè præcauentur, cùm, iuxta verum, ac vetus philoſophicum eloquium: *Quibus cauſis res omnes adſtruuntur, contrariis deſtruuntur. Primum* locum hic ſibi vendicat Dei, bonorum omnium Authoris, inuocatio frequens, firma in eius bonitatem, ac prouidentiam fiducia, cum diffidentia ſui: rectaque ad eum, & eius maiorem gloriam, intentio. In hanc cynoſuram intendentes, in deuia, aut ſyrtes non abripientur. Huic *ſecundum* proximè adſtat, filialis accurſus ad benigniſſimam Patronam, & Matrem noſtram MARIAM, quæ pro Ordine, peculiariter ſibi dicato, ſolicitam, & maternalem curam ſemper habuit: ad quam confugiſſe, quam ſenſiſſe propitiam V.P. MARTINVM, iam diximus: iungenda quoque ſanctiſſimi eiuſdem Sponſi, S. CAROLI BORROMÆI, aliorumque Diuorum ſpecialiter Ordinis huius, implorata tutela. Atque ita cœleſti ſapientia, & ſubſidio cumulatis, bono principio inchoare, & cœpta ad optatum finem perducere continget.

Reformationi inſtituenda & conſeruanda eadem ſunt neceſſaria.

1. Fiducia in Deum & eius inuocatio.

2. Deiparæ & Sanctorum patrocinium.

Ita ferè R. P. Leo à S. Ioan. in Delin. Obſeru. Turon. c. 6.

Spes confiſa Deo, numquam confuſa recedet.

661. *Tertium* eſt fauor, & ſubſidium Superiorum, Dei lex immutabilis eſt, Inferiora hæc dirigere non ordinariè per ſe, ſed mediantibus cauſis ſecundis. Et quidem quoad Superiores Ordinis; ſicut palmes non poteſt ferre fructum niſi manſerit in vite; ita nec quoad Reformationis negotium quidquam fieri poterit, niſi firmiter Superioribus adhæreatur, ipſique ſacra velut Oracula, conſulantur, & ab illorum nutibus, ſecundùm Ordinis leges, per omnia res pendeat. Id certâ experientiâ in huius Prouinciæ Belgicæ reſtauratione didicimus; Reuerendiſſimos enim Priores Generales Gregorium Canalium, Theodorum Stratium, Albertũ Mazzarium, Leonem Bonfilium, Ioannem Philippinum, Marium Venturinũ

3. Subſidiũ Superiorũ.

ſenſimus

Digitized by Google

ſenſimus Patres optimos, qui ceu ad æmulationem res Reformationis curauerunt:ad quos in difficultatibus,ſiue ad extrà,ſiue ad intra,recurrentes,velut tutum portum in neceſſitatibus reperimus:quod & de moderno grauiſſimo Patre planè confidimus, & experiri cœpimus.

Quartò, etiam nos ſuo inſtruit exemplo magnus ille Ordinis Reformator B.Ioannes Sorethius,Prælatos Eccleſiæ,Dominici gregis Paſtores, ſingulari colendos obſeruantiâ, & proſequendos reuerentiâ: nec-non Principes,ac in politico regimine Superiores; tùm quòd eorum dignitas id à nobis exigat;tùm vt Reformationi introducendæ,ſtabiliendæ, conſeruandæ, fauorem ſuum præſtent, aut certè nè obſint. Animo recolimus præſtitum minimæ huius noſtræ Belgicæ obſeruantiæ beneficium ab Illuſtriſſimis DD. Archiepiſcopis Cameracenſi,& Mechlinienſi, Epiſcopis Atrebatenſi, & Gandauenſi, Internuntio Apoſtolico,Excellentiſſimo D.Duce Arſchotano. Etenim abſque eorum fauore exortæ contra Reformationem tempeſtates ſedari haud potuiſſent.Diuino itaque, & humano ſubſidio ceu duabus anchoris,ſe firmare debent,qui Reformationi introducendæ ſtudent: atque ita quod benè inchoatum fuerit ad optatum finem perducetur.

4. Prælatorum & Magnatū fauor.

662. *Quintum*,eſt ſtudium Officij diuini,ſolemniter,ardenter,& conformiter OrdinisCæremoniali,peragendi.Hinc certò exſpectanda Diuini Numinis benedictio:dum enim *vt fumus aromatum* oratio noſtra,& laudes Diuinæ ritè peractæ, *aſcendunt ad Dominum*: viciſſim ab ipſo *ſuper nos deſcendet miſericordia eius*. Hinc quoque perennis,& conſtans Eccleſiæ Præſulum,Principum, populique erga nos beneuolentia, dum intuentur Eccleſiaſtici officij,ſingulari curâ peracti pietatem:quin vt cæremonias, accuratiſſimâ curâ peractas, percipiant oculis,cantum, & pſalmodiam auribus imbibant,ad noſtra templa confluunt. Hinc Ordini beneuolos,ac beneficos ſe exhibent. Ab annis octo Excellentiſſimi Comes & Comitiſſa de Berghes ſtatuerunt Monaſterium nouum fundare in ſuo independenti Dominio de Boxmeer:præmiſſis deliberationibus cui Ordini id traderent,ad noſtrum ſe conuerterunt,faſſi ſe ad id ſpecialiter permotos ſolemni & deuoto peragendi Officij diuini ritu, cui quandoque in Eccleſiis noſtris Bruxellis,& Gelriæ interfuerant. En reflorentis VINEÆ odore tractos, remque totam eleganter narratam in Oratione funebri Excellentiſſimi D.Comitis, quam Antuerpiæ, typis edidit R. P. Valentinus à S.Amando. *Non erant frequenti viſitatione noti* Carmelitæ; *erant pietate: ne humano adſcriberetur ſtudio, quod diuino factum eſt inſtinctu.Viderat Excellentiſſima Domina* MAGDALENA, *dum Bruxellis ageret, Religioſorum iſtorum in Eccleſia nitorem,modeſtiam,pulcherrimamq; ceremoniarum obſeruantiam, &, quod tantùm laudabat,numquam ex animo dimittebat. Narrabat hæc Comiti* ALBERTO, *& audienti ſimilem inſtillabat amorem,inſcia inflammabat, replebatq; deſiderio videndi,cuius audiendi capi nequibat faſtidio. Cum ecce,nil minus cogitantes Patres aduocat; venit R.Adm. Prouincialis; indicat ſuam Comes voluntatem, paciſcitur, conditiones*

5. Officij diuini ſingularis cura.

Pſal. 140.

Digitized by Google

conditiones ſcribit; iacit noui Conuentus fundamenta, & SS. SACRAMENTI *(internæ deuotionis indicium) nomen imponit.* Tantum refloreſcentis Carmelitanæ VINEÆ bonus odor animorum parit illicium.

Non minimam etiam cœleſtis benedictionis partem firmiter tenemus promeruiſſe, matutinas, ſeu potiùs nocturnas vigilias; quòd nempe ab initio Reformationis introductum fuerit, vt mediâ nocte ad Matutinas horas perſoluendas conueniamus: quod religiosè & exactè obſeruamus. Nouimus è noſtris Conuentum in Belgio (eſt Gelrienſis Sanctimonialium) quondam in magna rei familiaris anguſtia conſtitutum, & aliis vexationibus grauiter afflictum, mox releuatum fuiſſe, omniaque & ſpiritualia & temporalia ſucceſſiſſe, mox vbi virili animo Religioſæ Virgines æmulantes feruorem ſuorum Fratrum, illis ſe hoc etiam puncto conformauerunt: & in eius obſeruantia in hodiernum diem perſtant, ac proficiunt.

663. *Sextum*, cum vetus, ac vera paræmia ſit, rem omnem, vt purificetur, eſſe ad ſua principia reducendam, & reformare ſit formam amiſſam, aut alteratam reparare; Religioſi reformatæ vitæ cupidi, ad ſuum identidem principium, Inſtitutionem ſcilicet, & Inſtituti ſui ſcopum adſpicere debent & collimare. Ac quemadmodum pictores (ea eſt D. Baſilij ſimilitudo) cùm imaginem ex imagine pingunt, exemplar identidem reſpectantes, lineamenta eius träsferre ſatagunt ad ſuum opificium: haud ſecus Religioſos, perfectioris vitæ auidos, veluti ſimulachra quædam ſpirantia, & actuoſa, ſuorum Patriarcharum vitas adſpicere oportet, probataque opera illorum imitando, ſua facere; primariumque ſui Ordinis finem, ac ſcopum conſiderare, atque ad illum collimare debent. Noſter autem Princeps, Dux & Inſtitutor eſt S. P. ELIAS. At cuiuſmodi eius fuit conuerſatio? Conſule, ſi neſcis, Scripturarum oracula, & reperies ſolitudinem, ſilentium, orationem ac cum Deo conuerſationem: in cuius præſentia iugiter ſe conſtitutum contemplabatur, ingeminans, VIVIT DOMINVS, IN CVIVS CONSPECTV STO. Hinc etiam primarium Regulæ noſtræ præſcriptum eſt: vt *in Lege Domini* ſimus *meditantes die ac nocte, & in orationibus vigilantes.* Vitam itaque internam velut proprium Ordinis noſtri nutrimentum, & ſpiritualem eſcam agnoſcere, & vſurpare, neceſſe eſt: ac proinde cauenda ſolicitè nimia euagatio extra cœnobia, multaque cum ſecularibus conuerſatio; illa enim animum Religioſum eneruant. Et quàuis optima ſint exercitia, nedum ab Inſtituto noſtro aliena, ſed quodammodò etiam eſſentialia (ſecūdariò nempe) intendere ſtudiis, habendis cōcionibus cōfeſſionibus audiēdis, viſitādis infirmis, & eiuſcemodi: neceſſaria quoq; ſint inuigilare ædificiis, vetuſtis quidē reſtaurandis, & conſeruādis, ac quandoq; etiam nouis conſtruendis, nec non cæterarum rerum temporalium neceſſariarum adeptioni, ſeu conſeruationi cura ſit impendenda; meminiſſe tamen debet Religioſus quilibet huius Ordinis, illa

6. Primæuæ formæ, ſeu Inſtituti reparatio.

Reformatio eſt prioris formæ inſtauratio.

Quid ſit proprium & primarium Ordinis Carmelitici Inſtitutum.

Digitized by Google

dumtaxat eſſe minùs principalia: atque ideò non ita illis vacandum, vt aliud illud primarium parùm curetur, ne in hora obitus dolens audiat: *Frater, ſollicitus fuiſti circa plurima: porrò vnum neceſſarium neglexiſti.* Sed de iſtis plura alibi a. Splendet in eodem S. P. N. Elia rigor & aſperitas: cuius exemplo niſi etiam pœnitentiæ & mortificationis ſerij, ac feruentes ſectatores fuerimus, in vanum operam inſumimus, ſemperque humi repentes ad altiora non aſſurgemus.

a Par. 8. c 13.

665. *Septimum*, fundamentale, ac ferè primarium, inter præſidia, & media introducendæ, ſtabiliendæ, & conſeruandæ obſeruantiæ ſtrictioris, eſt ſolicita, debitaque tyronum, ac iuniorum profeſſorum educatio, atque inſtitutio; cum in iis præcipuè vt nouellis plantis, Reformationis ſpes ſita ſit. Imò vniuerſim, teſte Diotogene b, *Adoleſcentum educatio fundamentum eſt totius Reipublicæ.* Id quoque variis in locis efficaciſſimis verbis & rationibus inculcant Conſtitutiones noſtræ ſtrictioris obſeruantiæ, à Summis Pontificibus confirmatæ: & quidem *par.* 1. c iſtis: *Pridem nos, tùm maiorum documenta, tùm experientia docuerunt, diſciplinæ regularis relaxationem ex tribus potiſſimùm capitibus oriri, videlicet nimia in recipiendis Nouitiis facilitate, aut in expellendis difficultate: ex negligentia in probando eorum ſpiritu, an verè ſit à Deo; deniq; ex incuria in eis ſanctè educandis, atque inſtituendis; vndè patet, quàm ſit neceſſarium huic receptioni, probationi & inſtitutioni inuigilare.* Et *par.* 2. d vbi de officio Magiſtri Nouitiorum: *Quanti ſit momenti officium Magiſtri Nouitiorum, vel ex eo patet, quòd ipſi educationis inſtructio credita ſit eorum, per quos Religio conſeruanda eſt & propaganda. Parte* autem 3. e vbi de officio Prouincialis: *In recipiendis ad Nouitiatum, aut Profeſſionem non ſit nimiùm facilis; ne inepti ad noſtrum ſacrum inſtitutum admittantur, &c. Circa dimittendos verò ob defectum idoneitatis ad noſtrum Inſtitutum fortiter ſe gerat, ac omni timore depoſito, omnique humano reſpectu poſthabito ſolam Dei gloriam quærens, & decus Ordinis, quod in turba inepta non conſiſtit, dimittat quos in conſcientia ineptos iudicauerit.* Porrò quoad admittendos illud diuturniori experientia didicimus, eos qui prauæ, aut vitioſę comperiuntur naturæ tempore Nouitiatus, vix vmquàm poſtea emendari: at potiùs in peius tendere: pauciſſimi enim poſt Nouitiatum meliores, & feruentiores fiunt, ſed multi tepidiores: *Formam*, inquit, S. Bonauentura f, *quam primò quis recipit, vix deponit, & qui diſciplinam in nouæ conuerſationis initio negligit, ad eam poſtmodùm difficile applicatur.* Quod & Spiritus S. teſtimonio confirmatur: *Adoleſcens iuxta viam ſuam, etiam cum ſenuerit, non recedet ab ea.* Quare tales omninò dimittendi ſunt. Hinc qui ex compaſſiuo quodam affectu ſimiles (ſub ſpe emendationis poſt profeſſionem futuræ) admittunt, tum Religioni, tum etiam ipſis ſic admiſſis nocent grauiter.

b Lib. de Sanct.

c Cap. 3. n. 1.

d Cap 4. nu. 1.

e Cap. 18. n. 13.

f In ſpeculo diſciplinæ.

Ad hæc, neceſſaria omninò eſt eorum ſeparatio à conuerſatione cum aliis antiquioribus, quorum laxiorem, liberioremue viuendi modum ſi videant, facilè imbibunt, præſertim dum familiariter cum illis pertractant.

Quem-

Digitized by Google

Quemadmodùm enim vinum nouum, quantumuis generoſum, ſi miſceatur acido, aceſcit: ita ſanè ea humanæ naturæ eſt miſera conditio, vt citiùs exempla trahant ad via, & laxiora, quàm eleuent ad ſuperiora, & perfectiora: nam tepidior quiſpiam tantùm triduo diſſipare valet, quantum toto trimeſtri magno labore magiſtri ædificauerunt: *Non ſunt noui panni veteraſcentibus aſſuendi.* Hinc optimè, & fundamentaliter Reformationes inchoantur ab vno dumtaxat Conuentu: in quo, iuuentuti benè inſtituendæ, & ad exactam vitæ regularis obſeruantiam, ab ipſis exordiis imbuendæ, opera detur, dimiſſis inde laxioribus: etiamſi ad tales anguſtias Reformatio eſſet redigenda, vt non niſi tres aut quatuor probiores ibi morarentur. Augeſcente reparati Inſtituti germine, ad alium locum traduci poteſt. Aſt hìc lentè feſtinandum. De his adhuc infrà *capite* 8. *Et ſeparatio à conuerſatione cum ſenioribus.*

Nec tantùm cura habenda eorum, vt in pietate, & ſtricta regulari obſeruantia, (quæ primum, & ſupremum in Reformatione locum obtinent) ſolicitè inſtituantur: ſed & in ſtudiis ſcientiarum, quæ Religionum perfectioni valdè proficua, Reformationique vtiliſſima, imò & neceſſaria ſunt. *Litteratorum enim virorum carentia in monaſteriis, litteratis ſecularibus ingreſſum vetat; Ordinis Prælatos reddit contemptibiles, vitioſos neſcit corrigere; nec iuuenes credere, ſicut oportet, ſuis rectoribus.* Ita Ioannes Nider, Ordinis Prædicatorum pius & eruditus author, in *de Reformatione* a vbi etiam demonſtrat, neglectum ſtudij eſſe vnam ex radicibus relaxationis religioſæ: alia quoque in eodem adfert Reformationis adiumenta, & fulcimenta, quorum contraria Religiones deſtruunt: quod etiam egregiè præſtitit Ven. P. Lezana noſter toto libro inſcripto, *Diſciplina Monaſtica.* Hinc magnus ille Ordinis huius Reformator Ven. Ioannes Soreth quàm maximè promouere ſatagebat ſtudia, prout *in Annalibus Ordinis, ad annum* 1456. (quo ipſe Pariſiis Capitulum Generale celebrauit) ſic de eo refertur: *Ex eo autem, quòd plura ſtudia Religionis in hoc Capitulo, quàm in quocumque alio præcedentium deſignata conſpiciantur, liquidò innoteſcet, Venerabilem Ioannem Soreth vitæ ſanctitatem cum Sacrarum litterarum amore cöiunxiſſe, ac proindè vtrumque in Ordine ſuo maximè promouere deſideraſſe.* *Et in ſtudiis exercitatio.*

a Lib. 2. c. 17.

Digitized by Google

CAPVT VII.

Quod ad Reformationem huius Ordinis plurimum contulerit reſumptio habitus genuini, griſei ſcilicet: & de binis alÿs Reformationis adminiculis.

Coloris caſtanei, ſeu griſei erat veſtis S.P. N.Eliæ.

Et aliorum antiquorū PP. huius Ordinis.

665. EXperti manifeſtè fuimus, Reformationi ſtabiliendæ nobis contuliſſe reſumptionem habitus proprij, & antiqui Ordinis Carmelitani, qui griſei eſt coloris, tendentis ad nigredinem: cuiuſmodi conſtat vſum fuiſſe S. P. N. Eliam, cuius veſtis erat Melota, hoc eſt tunica caſtanei, oſtrini, ſiue griſei coloris, ſeu potiùs nigri naturalis, non tincti (gallicè *couleur tannè*) quandoque etiam dicti *Carmelinus*, ſeu *Carmelitanus*, quòd eo vterentur Religioſi Carmelitæ: ſicut color qui in vſu eſt apud PP. Minimos vulgò vocatur *couleur minime*. S.P.N. Eliæ exemplo etiam diſcipuli, & poſteri eius vſi fuerunt Melotis: quæ cum ſuccedentibus temporibus riſui potiùs quàm ædificationi eſſet, profeſſores huius Religionis, concordi ſententiâ, melotâ relictâ eiuſdem coloris tunicam ex lana aſſumpſerunt: prout refert vetuſtus author Ioannes XLIV. Patriarcha Ieroſolymitanus libro *de Inſtitutione primorum Monachorum* [a] iſtis verbis: *Huius autem Melotæ geſtatio, ſuccreſcentibus temporibus, deriſum potiùs, quàm ædificationē, eam videntibus cōparabat*. Et infra. *Loco autem eius tunicam lanæ nō pretioſæ, ſed mediocriter aſperæ eiuſdem coloris, cuius exiſtebat melota, quam ſubtus* SCAPVLARE *geſtant, aſſumpſerunt*. Hinc & in antiquis Ordinis ſtatutis diſertè decernitur: *Veſtimenta Fratrum lanea ſint, eiuſdem formæ; habeant Fratres tunicas griſeas rotundas vſque ad talos deſcendentes*. Deinde paucis interiectis, *habeant Scapularia eiuſdem coloris cum tunica, vſque ad mediam tibiam deſcendentia, & non vltra*. Ita habetur in vetuſtioribus Ordinis Conſtitutionibus, & quidem in iis quæ in vnum volumen redactæ, diſtinctæque in LXIX. Rubricas recognitæ fuerunt in Capitulo Generali celebrato Lugduni anno 1342. cui intererant V. Petrus de Caſa, ſeu potiùs de Cæſis, Ordinis Generalis, aſſumptus à Clemente VI. in Epiſcopum Vaſionenſem, ac deinde in Patriarcham Hieroſolymitanum, & qui in eius locum electus fuit, Petrus Raymundus de Graſſa. Ferè eadem leguntur in Conſtitutionibus recognitis per B. Ioannem Soreth in Capitulo Generali Bruxellis celebrato anno 1462. in quibus ſtatuitur *Rubricâ* 11. & Fratres *habeant tunicas amplas griſeas ad nigredinem tendentes*; quia autem tùm aliquibus in locis irrepſerat habitus nigri coloris, nec generaliter tolli poterat; ex conniuentia tum

[a] Cap. 45.

tia tum adiectum fuit *vel nigras*. Conuentibus tamen reformatis indictus erat color griſeus, vt in vita dicti B. Ioánnis Soreth refert Walterus de Terra noua. Hinc Lezana *tomo* 4. *Annalium, ad annum* 1484. agens de veſte coloris griſei, & non tincti, ait: *Sine dubio conformior eſt puritati Religionis, quæ nullam patitur contrarij admixtionem; vſui B. Virginis* MARIÆ, *Ordinis Patronæ, & Sanctorum PP.* ELIÆ *& Eliſei, qui veſtes natiui coloris ſemper geſtaſſe creduntur: paupertati quoque Ordinis, quæ iure ſuo poſtulat viliori pretio veſtes comparandas, quales regulariter ſunt illæ, quas natura ipſa ſine arte præſtat.*

Paulatim variis in locis ſuppoſitus fuit color niger. Color griſeis non tinctus proprius eſt huius Ordinis.

666. Hæc de vetuſto in Ordine vſu coloris Griſei copioſiùs pertractantur à R. P. Leone in libro *Typus ſeu pictura veſtis Religioſæ*: vbi cauſæ, rationes, & conuenientiæ plures adferuntur, cur Carmelitæ omnes griſeo colore vti debeant. Præcipuæ ſunt iſtæ quatuor I. Quia is, vti iam dictum eſt, proprius & antiquus Ordinis color. II. vt ſicut vnius, & eiuſdem Matris filij apellamur, & ſumus, ita nedum in Regula, ceremoniali, aliiſque ritibus, ſed etiam in habitu ſimus vniformes. III. Quia ea vniformitas haud parùm confert ad internam, mutuamque fraternalem beneuolentiã (inter membra eiuſdem myſtici corporis requiſitam) vt in domo Matris Dei vnanimes, & vniformes inhabitemus. IV. Denique, vt ſic ab aliorum Ordinum Religioſis diſcernamur. Ita etiam ferè Reuerendiſſimus P. Generalis Sebaſtianus Fantonus, in litteris mox adducendis. Eædem rationes æquè vrgent ad vniformitatem quoad colorem, materiam, & formam in cappis, ſeu palliis, quæ ex antiquiſſimo Ordinis vſu, & præſcripto ſtatutorum, &c. debent eſſe coloris albi, ex lana pura (non ex ſargia, vt vocant) ad mediam tibiam, non vltra, nè in eo aſſimilemur RR. DD. Canonicis Præmonſtratenſibus, quorum pallia ad talos definiuntur: nec etiam citra; ne geſtare videamur PP. Diſcalceatorum cappam, noſtrâ multò breuiorem, & circa genua finientem. Etenim identitas veſtimenti, & totalis ſimilitudo inter Religioſos diuerſorum Ordinum grauiter cauetur à Summis Pontificibus.

Eius conuenientia.

Vniformitas in veſtibus magnopere expetenda in Relig.

667. Ad reuocandam autem vniformitatem in Ordine, quæ olim fuerat, dum omnes vbique griſeis natiui coloris vterentur, in Capitulo Generali Romæ celebrato 1620. decretum fuit, vt executioni mandaretur id, quod iam ante per ſpecialem Bullam (cuius initium eſt: *Ad militantis Eccleſiæ regimen*) mandatum fuerat per Summum Pontificem Paulum Quintum; vt ſcilicet in ſingulis Prouinciis introduceretur *Communis Vita, Victu & Veſtitus*: quod per idem Diploma committebatur Reuerendiſſimo Patri Sebaſtiano Fantono: qui executionem Breuis iſtius Pontificij, & publicationem dicti decreti Capituli Generalis de conformatione & conformitate veſtium in Prouincia Turonenſi faciendam, iniunxit R. P. Philippo Thibault Prouinciali Turoniæ, per litteras Romæ datas eodem anno 1620. die 3. Iulij. Tunc quoque ſcripſit ad alios Prouinciales Galliarum, ſignificans in Definitorio iſtius Capituli Generalis propoſitum fuiſſe, decentiſſimum fore, vt Religioſi noſtri in colore veſtium om-

Digitized by Google

nes conuenirent: & quia maior pars griſeo vteretur colore, qui Patrum noſtrorum antiquus eſt, monuit eos, & in Domino hortatus eſt, vt ſuauiter Religioſos ſuos diſponerent ad griſeum colorem in tunicis aſſumendum. Litteræ iſtæ Patris Generalis referuntur in dicto libro *Typus veſtis Religioſæ ratione 2. ſect. 4.* ſequenti autem anno iterum idipſum commendauit Religioſis omnibus præfatæ Prouinciæ Turonenſis per litteras ad Capitulum Prouinciale directas, tenoris huius: *F. Sebaſtianus Fantonus, Magiſter ac humilis Prior Generalis Ordinis Carmelit. dilectis nobis in Chriſto Filiis Prioribus, Magiſtris, Patribus ac Fratribus iſtius dilectiſſimæ nobis Prouinciæ Turoniæ, Salutem in Domino, & per ſanctæ obedientiæ meritum, æterna gloriæ præmium. Notum vobis facimus, qualiter in Capitulo Generali proximè præterito, inter cætera ad Reformationem, & regimen iſtius Prouinciæ ſpectantia, hoc fuit ſtatutum, & decretum, vt omnes Regulares noſtri eamdem habitus formam, & modum, atque externam veſtimentorum rationem ſeruarent, de vno, & ſolo colore griſeo ſcilicet natiuo, abſque alia tinctura, vbi commodè fieri poterit; vt ſicut vnius, & eiuſdem matris filij appellamur & ſumus, ita nedum in externa ſed etiam in interna apparentia vniformes inueniamur, & à cæteris diſcernamur. Quapropter vt iſtud decretum executioni mandetur, vos omnes confratres in Capitulo Prouinciali congregatos, plurimùm in Domino hortamur, &c. Romæ 4. Nouembris* 1621. Atque ita in iſta Prouincia, & deinde in aliis, griſeus color in veſtibus reſumptus fuit; pro quo tamen non modica obſtacula obiecta: at forti longanimitate remota fuêre, prout iam ante narrauimus.

P. Generalis prudenti moderamine color griſeus primùm reſumitur in Gallia.

668. Peculiariter hîc notandum occurrit, quòd ab anno circiter 1480. circà quem pro griſeo niger pleriſque in locis paulatim introductus fuit: & pro cappis albis ex pura lana aſſumptæ fuerunt ex leuiori materia (ſargio) Ordo declinare viſus ſit, prout notauit quoque, & deplorauit clariſſimus ille noſter Mantuanus in ſuis Eclogis. *Ecloga* 10. cui nomen *Bembus*, vbi inter alia ſic:

Quãdo color niger irrepſit, Ordo deferuebat.

> *Dic mihi, dic Mirmix, priſcum cur lana colorem*
> *Perdidit, hæc gregibus quidnam noua vellera fecit?*
> *Cur pecus eſt nigrum, quod erat melioribus annis*
> *Clarum? immutarunt mutati vellera mores.*

Haud diu poſt Ordo paſſus eſt defectionem illam magnam, de qua *capite* 1. egimus. E contrà verò vidimus, & experti ſumus, (vti iam dicebamus) ſtrictiorem obſeruantiam in Prouincia Turoniæ, & Belgica, atque aliis, reſumpto priſco, & natiuo habitu, ſtabiliùs fundatam fuiſſe. Tamquam ſi etiam in Ordinis genuino habitu aliquid diuinæ benedictionis lateat. Latere autem, & multum Religionis intereſſe, & propriæ cuiuſque ſalutis, à primorum Inſtitutorum veſtimentis non deſciſcere: quòdque priſci habitus mutatio multùm diſpliceat SS. Virgini Mariæ, ac Religionum Patriarchis, eiuſdemque repetitio ſit optima Reformationis nota, luculenter variis exemplis declaratur eodem libro *Typus veſtis Religioſæ.*

669. Sed

669. Sed potiſſimùm ad ſtrictiorem obſeruantiam faciliùs introducendam,& ſtabiliter conſeruandam medium,& fundamentum, experimur eſſe exterminationem Conuentualitatis. Antehàc enim profeſſi cuiuſuis Conuentus,quaſi ius in eo ſemper manendi prætendebant, ſublatâ quaſi Superioribus, in eos aliò mittendi plenâ authoritate. At modò in Reformatis Prouinciis ex omnibus omninò Sacerdotibus, Fratribus Clericis,Laicis,& Donatis vnum corpus myſticum conſtituitur: eſtque quilibet(exceptis Prioribus,& Supprioribus pauciſque alijs officiarijs, durante triennio officij) ad nutum R.P.Prouincialis amouibilis:& pro neceſſitatibus, atque occaſionibus occurrentibus faciliimè mutantur de Conuentu in Conuentum. In quocumque autem Conuentu quis conſtituitur, illius eſt, & habetur mox ceu filius,& de quibuſuis neceſſariis, ſeu ſano,ſeu infirmo,per Conuentus Officiarios, prouidetur. Vnde neceſſè non eſt, vt aliud ſecum conferant, dum migrant,niſi Breuiarium, & propriâ manuſcripta. Porrò ne inuiti, ſed voluntarij ſint Religioſi ad quemuis mutari Conuentum,inuigilat cura R.P.Prouincialis & PP.Definitorum,vt Cōuentibus indigentibus,nec ita ſufficientibus, quò Religioſis ſuis de neceſſariis prouideant, communibus eleemoſynis (quarum ipſis commiſſa eſt diſtributio) ſuccuratur. Atque ita in omnibus Conuentibus victus, & diſtributionis neceſſariorum ratio ferè eadem eſt; hinc paſſim planè indifferentes ſunt Religioſi ad quemlibet.

Conuentualitatis exterminatio Reformationi noſtra vtilis.

670. Scimus quoque frequentes viſitationes Prouincialium (conformiter Sacro Concilio Tridentino, & præſcripto Conſtitutionum noſtrarum)ſingulis annis in omnibus Conuentibus, non obiter ſed accuratè fieri ſolitas,fouendæ,& promouendæ obſeruantiæ regulari, ac inſtaurandę(ſicubi collapſum aliquid in ea fuerit)plurimùm conferre.Si neceſſe ſit annuè tecta & ædificia reparare , nè corruant,& corpora medicinis perpurgare ne humoribus prauis prægrauata in morbum & mortem incidant;& hortos effodere,ne loliis repleantur;profectò id magis requiritur in ædificiis, corporibus, hortis myſticis,ſeu Congregationibus Religioſis, ex deprauatione naturæ ad laxiora facilè declinantibus, ni Superiorum ſolicitudo,& zelus id,quod lapſum minatur,ſuſtentet: quod potiſſimùm fit per viſitationes Superiorum maiorum, maximè dùm collaborant Superiores ſubordinati, monita,& decreta Viſitatorum executioni mandādo: & cùm tam hi, quàm illi inuigilant Regulæ & Conſtitutionum obſeruantiæ (in qua Reformatio ſita)etiam in minimis; etenim,vt Seraphicus Bonauentura,*Ordo, qui negligit modica, paulatim decidet*: quod & ſancti Spiritus teſtimonio ſimilibus ferè verbis ſtabilitur.

CA-

Digitized by Google

C A P V T VIII.

Commendatur aliud generale, maximè neceſſarium reſtaurandæ, conſeruandæq́ regularis diſciplinæ medium, proprietatis exterminatio, & vitæ communis ratio.

Cuius occaſione memorabile diuinæ Prouidentiæ indicium profertur.

Baſis, & murus Religionum eſt vita cõmunis.

Proprietas autem omnium malorum radix.

Quæ vt euitetur de neceſſariis prouideri debet Religioſis.

671. INter ea, quæ Reformationi, Regularique obſeruantiæ non tantùm vtilia, ſed prorsùs neceſſaria ſunt, eſt, vt nulla cuiquam ſint propria, ſed omnia communia. Vitæ, inquam, communis obſeruantia. Hęc enim primarium ſubſtratum eſt cui omnis ſtructura Religionis innititur; vt ipſius firmitate firmetur, ipſius euerſione funditùs euertatur: baſis eſt totius Regularis diſciplinæ, murus Religionis, & theſaurus Monachorum, prout ex Patrum, & Doctorum (qui illis, & mille aliis epithetis, eam cognominant) luculenter oſtendit Lezana in libro *de Reformatione Regularium cap. 16. & 17.* & ex conſequenti, proprietatem in Monaſteriis eſſe malorum omnium venenoſam radicem, ac peſſimam Monachorum nouercam, ibidem declarat. Quid enim malorum non inuehitur, vbi frigidum illud verbum (*meum ac tuum*) locum habere incipit. Hinc prudentiſſimi, ac deuotiſſimi viri, qui Religiones inſtituerunt, in ſuis legibus, ſeu Regulis, Summi Pontifices in Decretalibus, & Patres in Decretis Conciliorum, proprietatem, veluti ſpiritualé Monaſticæ obſeruantiæ venenum, & peſtem, proſcripſerunt. Sancta igitur vitæ communis (omni proprietate reiectâ) obſeruantia ſingulariter, exquiſitè, & quantùm fieri poteſt, à Reformatoribus inquirenda, inſtituenda, ac curanda ſemper eſt: & cum ipſa omnia, ac ſine ipſa nihil efficient. Ideoque ſolicitè inuigilandum; vt Religioſis omnibus ex communibus, ſimul collatis, prouideatur rationabiliter, & competenter de victu, & veſtitu: dumque itinerari debent de congruo viatico prout in Concilio Trid. *ſeſſ.23.cap.2.* ſic ordinatur. *Nihilq́, quod neceſſarium fuerit eis* (Religioſis) *denegetur.* Et hoc eſt, quod omnes Patres, Religionumque Inſtitutores Superioribus erga ſubditos commendarunt, ac iniunxerunt: & quidem in Regula noſtra: *Nullus Fratrum aliquid eſſe ſibi proprium dicat, ſed ſint vobis omnia communia: & diſtribuantur vnicuiq́, per manum Prioris, id eſt per Fratrem ab eo ad idem officium deputatum, prout vnicuique*

opus

opus erit, inſpectu ætatibus, & neceſſitatibus ſingulorum. Et S. Benedictus in ſua *capite 55* in hunc modum: *Vt hoc vitium peculiare radicitùs amputetur, dentur ab Abbate omnia quæ ſunt neceſſaria, id eſt cuculla, tunica, pedules, caligæ, bracile, cultellus, graphium, acus, mappula, tabulæ, vt omnis auferatur neceſſitatis excuſatio, à quo tamen Abbate ſemper conſideretur illa ſententia Actuum Apoſt: Quia dabatur ſingulis, prout cuiq; opus erat.* Aſt ſingularis planè, & præcipua cura habenda in conſolatione, & ſubuentione infirmorum: & quâcumque tandem viâ comparanda ad id neceſſaria. *Eo ſanè modo Reformationem in Ordine noſtro increuiſſe, & à Deo benedictam, Maiorum traditione accepimus*: prout etiam in Conſtitutionibus Reformationis, ab Vrbano Octauo, & Innocentio Decimo approbatis, expreſſo teſtimonio cõprobatur *a*. Quod optimè perſpectum erat S. Matri Tereſiæ, de qua in eius vita iſta ſcribit Ribera: *Si quas morbidas, & ægras, atque etiam benè valentes, re aliquâ verè norat opus habere, de hac illis ilicò proſpiciebat: nec de ſumptu tum vllo, etſi à re pecuniaria non admodum eſſet inſtructa, querebatur.*

Potiſſimè infirmis.

a Par. 2. c. 16.

672. Sed regulari, obſeruanti, reformatæ vitæ parùm affecti excuſationes quærentes in peccatis, ratiunculas prætexunt, obiiciuntque Monaſteriorum ſuorum inopiam obſtare, quò minus ſic, è communi, omnibus & ſingulis prouideatur. Verùm vndè inopia, & indigentia tanta; niſi quia ſinguli ad ſe trahunt, ſibique appropriant, vt poſſunt: quæ ſi omnia in commune conferrentur, ſufficerent, vt indigenti cuilibet debitè prouideretur. Videtur enim Deus rebus ſic in commune collatis ſpecialiter benedicere, vt multis ſufficiant, quæ, ſi particularibus appropriatæ eſſent, paucis dumtaxat prodeſſent.

Quæ paucis prodeſſent, ſi in commune conferantur, multis ſufficiunt.

Scribimus, & teſtamur quæ vidimus, & experti fuimus in Conuentibus Prouinciæ Belgicæ: &, vt in vno exemplum ſtatuamus (eadem enim eſt ratio cæterorum: & id ipſum etiam de aliis Prouinciis, ac Conuentibus Reformatis intelleximus.) Ante annos triginta quinque in Conuentu noſtro Gandauenſi, priuſquam Reformatio, vitæque communis ratio ibi introducta eſſet, ęgrè ſuſtentari poterant Religioſi circiter viginti duo aut tres, etſi tempore pacis, dum Flandria opibus abundaret. Mox autem vt vitæ ratio mutata in melius, experimentaliter diuinæ benedictionis largitate perfrui cœpimus: & paulatim Religioſorum numerus adauctus, & neceſſaria pro congrua ſuſtentatione adiecta; ita vt hoc tempore, & etiam annis ſuperioribus, dum bella grauiſſima Flandriam premerent, ſupra quinquaginta aut ſexaginta ibi, ſufficienter prouiſi conformiter religioſæ paupertati, degant, & è communi ſingulis, vt opus eſt & valentibus, & ægris (quorum præcipua habetur cura) diſtribuatur: idque cum magno pietatis fructu, & ſingulari Primorum, populique ædificatione & admiratione de tam ſubita mutatione: vt ſatis liquet ex dictis capite 3. ſub finem.

Ab experientia & exemplis id probatur.

673. Hæc eatenus commemorauimus; vt manifeſtum ſit id quod iam dicebamus, Quòd in Religionibus, & Monaſteriis, in quibus exacta

Digitized by Google

vitæ communis ratio non obſeruatur, ſi ea introducatur, ac ab omnibus & ſingulis omnia in commune conferantur, iſta quæ paucis vix ſatis videntur, ſufficient pro pluribus, Domino benedicente, & augente cum ſpiritualibus, etiam temporalia. Si tamen ſub initium incommoda aliqua experiantur, confidant in Domino, qui in ſe ſperantibus, eique placere volentibus, certiſſimè ſuccurret. In dicta Prouincia Belgica nunc ad triplũ, aut vltra (vti ſuprà dicebamus) ſunt Religioſi, quàm fuerint ab hinc annis triginta: qui omnes & ſinguli, quidquid à parentibus, amicis, benefactoribus, quoquomodò acquiſierint, conferunt in commune: & inde de victu, amictu, medicinis, ſingulis ſufficienter prouidetur, inſpectis ætatibus, & neceſſitatibus ſingulorum: eſtque omnis cura & ſollicitudo, ea procurandi, penes Officiarios Priorem, Procuratorem, Oeconomum: cæteris non niſi de monaſtica diſciplina obſeruanda, & exercitiis peculiaribus, ab obedientia iniunctis, ſollicitis. Peculium autem prorsùs ignoratur. Interim etiam Conuentus ab hæreticis diruti reædificati: & alij in ædificiis ruinoſi reparati, nouiſque adiectis ampliati: aut debitis grauati exonerati fuêre. Hæc etiam in aliis Religionibus Reformatis in Belgio contingere nouimus. Sicut & in cæteris Prouinciis noſtris Reformatis. Et quidem planè ſingulare eſt, quod de Rhedonenſi Conuentu (Prouinciæ Turonenſis) teſtatur is qui vidit R. P. Leo à S. Ioanne, Prouinciæ iſtius quondam Prouincialis *in Delineatione obſeruantiæ Rhedonenſis cap.* 27. his verbis: *Mirum, quam paruâ manu reuocatus initio hic Cœtus, quàm ſubitaneâ fœcunditate excreuerit in copioſam turbam. Nam ſola hac familia, quæ ante vix, ac ne vix quidem ſex Aſcetis ſufficiebat, modò, rarâ Ciuium liberalitate, centum plerumq; fouet, ac nutrit.* Et Reuerendiſſimus P. Ioannes Antonius Philippinus, *in litteris circularibus*, vnde nonnulla dedimus ſuprà, ſub finem capitis, aſſerit: *In Prouinciis Aquitaniæ, & Turoniæ, in quibus ante ſtrictiorem obſeruantiam vix erant centum quinquaginta Religioſi, modò eſſe circiter mille ducentos.* In Prouincia etiam Superioris Germaniæ modò ſunt plures in duobus Conuentibus quàm ante annos tredecim in tota Prouincia. Idem de ſuo, aliiſque Ordinibus teſtatur pius & eruditus Author Ordinis ſacri Prædicatorum Ioannes Nider: *a*: *Qui vidit*, inquit, *teſtimonium perhibet de his quoad omnia penè quæ ſunt in Alemania reformata Monaſteria: vbi quotidie librorũ coaceruatur numerus; ædificia reficiuntur ruinoſa (quæ apud deformata corruunt monaſteria) fauor accreſcit populi, augetur perſonarum valens numerus, & decor multiplicatur ſacrarum veſtium.*

Vbi ante Reformationẽ pauci ægrè, cum ea multi commodè viuunt.

a De Reform. l. 1. c. 17.

Atque ita manifeſtè verificatum videmus id, quod precatur Eccleſia in feſto Corporis Chriſti: *Sic nos tu viſita, ſicut te colimus.* Pro menſura fidelis obſequij, Deus fidelis quoque erit, etiam in temporalibus, remunerator; ſuam enim nobis fidem obligauit de cura, & prouidentia ſua, cum dixit: *Qui reliquiſtis omnia, centuplum accipietis.* Quomodò autem Deus Religioſorum indigentium, ei fideliter ſeruientium, & in ipſum ſperantium indigentiæ, peculiari ſuâ prouidentiâ, mirabiliter ſæpè ſubuenerit, non paucis poteſt demonſtrari exemplis: inter quæ valdè notabile, & authenticum

Deus nos viſitat ſicut ipſum colimus.

Digitized by Google

ticum eſt illud, quod *in Vitis Patrum libro primo* refertur de S. Frontonio, qui cùm ſeptuaginta fermè Monachis in Eremo Deo ſeruiens, in magna inopia, & ægeſtate, accepit à quodam diuite ſubſidium, & prouiſionem per camelos anonâ onuſtos, vrgente Angelo, qui diuiti eidem in ſomnis apparens id præceperat. Quod maximo miraculo peractum eſt; eò quòd cameli illi nullo ductore ad ipſos in Eremo commorantes, peruenerint, & redierint pro vt latius paulò dictum habetur ſupra a. Memorabile exemplum fermè ſimile refertur in vita B. Petri de Alcantara, cũ ipſe, vnà cum aliis aliquot Religioſis, in molendino quodam degeret. *Fideliter ſibi ſeruientibus, quãdoq; ſubuenit mirabiliter.* a Par. 3. c. 17. n 367.

Deus ſanè non deerit nobis, modò nos noſtro non deſimus muneri, & effectu, ac affectu omnem à nobis proprietatem abdicemus. Crumena igitur noſtra ſit fiducia in Deum: quantùm enim, cum diſcretione, confidere audemus, tantùm accipiemus. Nemo igitur hoc excuſationis prætextu Vitæ communi, & proprietatis omnimodæ abdicationi obſiſtat, quòd Conuentus ſint pauperes. Omnes peculium, & quidquid, quouis modo, acquiſierint in commune conferant, & ad naturam, limitatamque indigentiam viuant, non ſuperflua admittentes: *ſperentq; in Domino, & faciant bonitatem, & paſcentur in diuitiis eius*: qui paucula grana, terræ commiſſa, multiplicat in vberem meſſem. Concinnè hic audiamus verba Laurentij Iuſtiniani b. *Fiduciam veſtram erigite in eo, qui pollicitus eſt, dicens, nolite ſoliciti eſſe animæ veſtræ, quid manducetis, neque corpori veſtro, quid induamini. Scit enim Pater veſter quia his omnibus indigetis. Primùm igitur quærite regnum Dei, & iuſtitiam eius, & hæc omnia adiicientur vobis. Nam quemadmodum eſt liberalis promiſſor, æque eſt fidelis redditor. Fiet iuxta ipſius ſponſionem, ſi tamen verbis illius adhibeatis fidem.* *Omnia in commune cõferre, & Deo confidere crumena ſit Religioſorum.* Pſal. 35. b De Obed. c. 19. *Id nobis perſuadet authoritas ſacrarum litterarum, & aſſertio ſanctorum.*

675. His meritò ſubiungimus teſtimonium magnæ Reformatricis S. M. Tereſiæ, ſcribentis quæ in ſe, & ſuis experta fuit c: *Nolite putare, chariſſimæ, aliquid rerum ad victum neceſſariarum vobis defuturum, ſi modò de mundanis hominibus complacendo ſolicitæ non ſitis* &c. *Ad ſponſum veſtrum oculos attollite: ipſe enim eſt qui victum vobis dabit: ſi illi placeatis, vobis nolentes volentes de victu proſpicient, etiam illi, qui minùs erga vos affecti ſunt, & minùs diligunt, vti hoc iam ſæpe per experientiam, & vſu vidiſtis,* &c. *Illius verba certa ſunt ac vera, fallere non poſſunt, aut deficere; antè cœlum & terra deficiant. Curemus ipſæ tantùm nec vbi ei deſimus, & certæ eſtote, illum nobis minimè defuturum. Si autem interdum eũ vobis deeſſe videatis, hoc in maius commodum veſtrum cedet, perindè, ac Sanctis vita deficiebat cùm propter nomen Domini interficiebantur; idq; erat ad gloriam eorum per martyrium augendam.* c In via perfectionis c. 2.

676. Ad fiduciam in Deo habendam nos meritò mouere debent tria illa quæ grauiter ſtringit præfatus Ioannes Nider cap. 12. d cuius eſt titulus: *Cùm cauſentur neceſſaria in victu ſe non habere, tradit, quomodo tunc fieri debet: & quanta confidentia ſit habenda in Deo de temporalibus miniſtrandis.* Vbi inter cætera ſic: *Dare ergo poſſunt fiduciam tria hæc: Vnum ex parte dantis: ſi enim nobilis quilibet familiæ ſuæ prouidet, quantò magis nobiliſſimus & largiſſimus* d De Reform. l. 1. c. 12

Digitized by Google

Deus? Vndè ſuper illud Lucæ 12. Nolite ſoliciti eſſe, dicit Gloſſa: Indecorum eſt homini curare de cibo vel veſte, qui militat regno. Nouit Rex quemadmodum familiam ſuam paſcat, & alat, & veſtiat. Aliud eſt ex parte dati. Dicit enim Gloſſa ſuper illud Matthæi, Nonne anima plùs eſt quàm eſca? *Qui maiora dedit, id eſt, vitam & corpus; dabit minora, id eſt, victum, & veſtes? Aliud eſt ex parte recipientis. Vndè ſuper illud Pſalmiſtæ,* Benedicam Dominum in omni tempore, *dicit Gloſſa:* Paſcebat contemnentem ſe, & non paſcet timentem ſe? Ibidem alia præclarè vrget ad propoſitum, tandemque ita concludit: *Singularitatem ſi aduerſarij Reformationis depoſuerint, & diligentiam ad bonum commune erexerint, inquirentes Dominum, non deficient omni bono. Vidi & expertus ſum, quotieſcumq; reformabantur Monaſteria virorum, aut fœminarum noſtris temporibus, ſemper quàm anteà ſe in temporalibus meliùs habuiſſe. Non ergo trepident timore, vbi non eſt timor, hi qui deformato verè renuntiant ſeculo.*

Religioſi memores voti paupertatis, eius effectus experiri aliquando ne ægrè ferāt.

Cæterùm quamuis Superioribus incumbat ſuis prouidere de neceſſariis, quoad victum, veſtitum, & medicinas; nè quis anſam prætendat proprietatis, atque ita ianua ad peculium maneat reſerata; debent tamen Religioſi ſinguli ſuæ vocationis & obligationis eſſe memores, paupertatem in ſua puritate ſic amantes, vt, iuxta omnium virtutum moderatricem, eius effectus quandoque experiri gaudeant, Redemptoris noſtri exemplo, qui cùm eſſet diues propter nos factus eſt egenus; nimis enim delicatulus is eſſet, qui nihil vnquam ſibi deeſſe patiatur; id enim nec ipſis mundi locupletibus obtingit.

677. Aliud hic animaduertendum, nè ex conceſſis bonis temporalibus occaſio ſumatur ſumptuoſa nimis ædificia conſtruendi: vndè duplex malum pullulat: primum, quod per illud quodammodo diuinæ benedictionis ros exſiccetur, & fons ille Deificæ munificentiæ obſtruatur; Deus enim humilitatis & paupertatis amator, in Religioſis iſta deteſtatur. Id ſuis ſæpè inculcabat S.M. TERESIA [a] flammigeris iſtis verbis: *Quàm, Deus bone, ſplendida illa, ac magnifica ædificia parùm ad interiorem profectum conferunt! Propter eius amorem vos obſecro, chariſſimæ Sorores meæ, & Patres, ne vnquam in moderatione hac quoad ſplendidas, ſumptuoſaſq; domos ſectanda defatigemini. Ponamus nobis ob oculos Fundatores noſtros, ſanctos, inquam, illos Patres, à quibus deſcendimus, quos per hoc paupertatis & humilitatis iter ad Dei ſcimus fruitionem perueniſſe.* Idipſum etiam in libro *Via perfectionis* nuncupato *cap.* 2. pluribus inculcat: vbi ſic ſuas alloquitur *Valde indecens eſt, chariſſimæ, vt de pecunia pauperum ſplendida, & capacia ædificia conſtruantur. Non ſinat id, obſecro, Deus, ſed vt domus noſtra omnimodis pauper, & parua ſit, Regi noſtro aliqua ſaltem in re aſſimilemur, vt qui aliam non habuit domum, quàm ſtabulum Bethlehemiticum, in quo natus, & crucem in qua mortuus eſt.* Grauiter hoc idem monet Sorethius, in Regulam commentans. Præterea, per id ſeculares ſcandalizantur (quos oporteret ædificare verbo atque exemplo) & auertuntur ab eleemoſynis contribuendis; exiſtimantes, Religioſos iſtos abundare, & haud indigere: vnde periculum imminet, ne, ceſſantibus, aut imminutis eleemoſynis,

[a] In eius vita per Riber. l. 4. c. 19.

Ædificia non neceſſaria nimiſue ſumptuoſa in Religionibus cauenda.

nis, de neceſſariis poſtmodum prouideri Religioſis fortè non ita poſſit: atque ita proprietatis deteſtabile vitium, per rimulas ſe inſinuet. Quamuis igitur in ædificiis monaſticis attendendum ſit operis diuturnitati, ſoliditati, ac delectui materiarum, nè, dùm parcitur ſumptibus, ludatur opera: cauendum tamen ſummoperè, ne ædificia monaſticæ paupertatis, & humilitatis modum excedant, ac cum ſcandalo votum paupertatis difforment.

CAPVT IX.

Monita quædam alia ſcitu neceſſaria pro reſtauranda Diſciplina Regulari.

678. ANtequam ad alia tranſeamus, diſquirendum reſtat, quâ ratione in totam aliquam Religionem, ſeu Prouinciam, ſi à primæua obſeruantia & rigore defecerit, Reformatio introduci queat? an ſcilicet ſimul & ſemel in omnibus Conuentibus diſciplina collapſa reſtauranda ſit, an verò ab vno ſolo incipiendum? Paucis id ediſſeremus, exemplũ ſtatuemus, pariter & exemplar, Prouinciam Turoniæ. Ibi pro cunabulis introducendæ Reformationis & ſtrictioris obſeruantiæ deputatus fuit Conuentus Rhedonenſis: & inibi conſtitutus V. P. Petrus Behourtius, primus Reformationis Author, & alij ſeptem, eiuſdem cum eo propoſiti: quibus mox ſuccenturiantur è ſeculo adoleſcentes bonæ voluntatis, ingenuitate, moribus, ingenio inſignes, quibus præfectus fuit vitæ ſpiritualis Myſtagogus: à quo in Orationis, meditationis, examinis conſcientiæ, mortificationis, & auſteritatis exercitiis informati fuêre, & ad ſolitudinis, ac ſilentij amorem incitati. Peculiariter verò commendata illis fuit erga quæque ſigillatim Regularitatis exercitia alacritas: vnde videre erat nocte mediâ ad matutinas horas non tam diligentiam, quàm præcipitationem; quaſi primo ingreſſo Chorum ſpeciali palma à Deo propoſita. Interim Magiſtrorum aduigilabat cura, & prudentia, ne vltra fas, & vires efferuerent. Iactis ſic in Tyronibus ſolidæ virtutis fundamentis, applicitì ij fuêre ad litterarum ſtudia, ſucceſſeruntque interim ad tyrocinium alij & alij: Atque ita pedetentim agri iſtius bonus odor paulatim effuſus illexit alios antiquiores Patres, vt eo tranſplantari expoſtularent. Quemadmodùm verò multiplicatæ apes, acceſſione nouarum ad nouam coloniam emittũtur; ſic augeſcente reparati Inſtituti germine, propagatum id fuit ad Carmelum Andegauenſem. Cum autem in illo vtroque numerus ſufficientes accreuiſſet, ad tertium eſt proceſſum: ac ita conſequenter ad omnes.

In reformandis Religionibus pedetentim & ſucceſſiuè eſt procedendum.

Id exemplis declaratur.

Digitized by Google

679. Ita etiam in Belgio (quod duarum nationum, ſeu potiùs idiomatum, hominibus incolitur) ex parte Gallo-Belgica primitùs fuit deputatus Conuentus Vallencenenſis, atque in eo formati Tyrones, donec ſufficerent pro noua colonia. Ex parte autem Flandro-Belgica delectus fuit Conuentus Gandauenſis: inque eo ſolo perſtitit Strictior obſeruantia annis ſex, & tum, aucto nouo germine exinde ſurculus deriuatus fuit ad Conuentum Louanienſem, atque poſt annos tres ad Bruxellenſem, ſicq; conſequenter ad reliquos.

680. Idem felici ſucceſſu peractum fuit in alijs Prouinciis, tùm Franciæ, tùm Germaniæ. Interea, ſi ex ſenioribus ſeueriori illi diſciplinæ inſuetis, aliqui expeterent, aggregari non ſine delectu admittebantur: & admiſſi per annũ peculiariter exercitabãtur ac probabãtur. Reliqui aſſueto modo ſuo pacificè, prout ante, viuere ſinebantur, donec paulatim, ſeu per mortẽ, ſeu per migrationẽ, ſiue per acceſſum ad Reformatos, diminutus numerus oneribus vltra impar eſſet: & tũc, introductis Reformatis, optio fiebat iis qui idonei viderentur, & vellent, ibi manere, ſed per annum probandi: aut, ſi moribus à Reformata vita alieni nimis viderentur, aut recuſarent manere, ad alium Conuentum nondum Reformatum tranſmittebantur. Interea Superiorum ſolicitudo inuigilabat, vt hos inter & illos charitas mutua foueretur, non læderetur: vtque Reformati alios honorarent, & iſti viciſſim illos non deſpicerent. Atque ita ſuaui diſpoſitione, ſine vi, citraue tumultum, Reformatio in omnes Conuentus ſucceſſiuè, & pedetentim inſinuanda. Verum hic lentè feſtinandum (vt iam ante mouebamus:) quantumuis inſtent, & vrgeant Magnates, Magiſtratus, amici, vt ad ſua loca citò tranſplantetur Reformatio: præproperâ feſtinatione nil magis hic nociuum. Fluenta diuergiis areſcunt. Ita peſſimis docemur experimentis, virtutem, dum diuiditur, infringi. Si præcipitanter hic procedatur ad alios Conuentus, in alterutrum, vel vtrumque incurritur incommodum. Aut minori, quàm par eſt, Therapeutarum numero diſciplina languebit, & Regulares tepeſcent; cùm enim tot agendis impar cœtus redditur, vel mole nimiâ pauci obruuntur, vel præpoſtero ordine, potiarum rerum neglectu, ad exotica miſerè diſtrahimur. Aut certè, ex antiquioribus, vitæ laxiori aſſuetis, promiſcui, & minùs idonei admittuntur: Qui poſtmodùm (quoniam in illis vetuſta conſuetudo pro natura inoleuit) ad priſtinas libertates prolapſi, facile ſuo exemplo alios iuniores pertrahunt ad ſimilia, ſicque *modicum fermenti totam maſſam corrumpit.*

Non nimis feſtinandum.

681. Haud multùm diſſimili modo Deus olim proceſſit cum electo ſibi populo Iſrael, pedetentim, non ſimul & ſemel, ad terras Chananæorum Amorrhæorum, Hethæorum &c. hos paulatim extinguendo, & illos ſucceſſiuè dilatando: *Non eiiciam eos à facie tua anno vno; nè terra in ſolitudinem redigatur, & creſcant contra te beſtiæ. Paulatim expellam eos de conſpectu tuo, donec augearis, & poſſideas terram.* Exod. 23.

Exodi 23.

682. In

682. In variis Abbatiis Belgij reformandis, quibus ſubiacent Præpoſituræ, ſeu Prioratus, eò ablegati fuêre inuoluntarij, & retenti, vel aduocati cupidi priſcæ inſtitutionis: quibus adiunctæ fuêre nouellæ plantæ, quas Regularium obſeruantiarum aquis rigabat Magiſtrorum ſelectorum cura. Vbi ea commoditas defuit, locus (quantùm fieri potuit) ſeparatus deputatus fuit pro informanda, & continenda iuuentute; ne cum aliis ſenioribus conuerſationem haberent: quod ceu primum, & fundamentale obſeruandum, vt iam ante declarauimus. *Quid practicandum in Abbatiis & Monaſteriis Monialiũ.*

683. Quantùm ad Monalium noſtrarum Cœnobia ad ſtrictiorem inducenda obſeruantiam, res ſpecie-tenùs videbatur difficilior; quod eæ ad alia loca ablegari nequeant: at facilitata res ex congruo procedendi modo (quem declarabimus) Dei, vt confidimus, gratiâ, adſpirante bonis conatibus. Sic verò in iis reformandis egimus, & agendum eſt. Vna, alteraue, aut tres, à quarum nutibus, & dictis, aliæ pleræque potiſſimùm pendent (quales paſſim in ſingulis Monaſteriis aliquæ reperiuntur) primùm informandæ, leniterque vrgendæ, vt & aliis perſuadeant, negotium non ita arduum, vti apparet, ſed vmbratiles, & laruatas fore ratiunculas, quæ abſterreant. Inuitæ autem ad inconſuetum rigidioremue viuendi modum haud cogendæ: at ſi (vt dictum) vna, & altera, vel tres ex præcipuis bonæ fuerint voluntatis, & intentionis, perſuadere poterunt, vt paulatim ſe iungant aliæ: ſi quæ pertinaciter perſiſterent, relinquendæ priſtino viuendi modo. Deindè inchoandum, maximè à fundamentis, id eſt à iunioribus, & nouitiis, curandumque, vt iis præficiatur zeloſa aliqua, Obſeruantiæ meliori bene addicta.

684. Cæterùm, hic maximoperè aduertendum, *Antiquos mores leniter, non aſperè reſcindendos*; opus, inquam, hic eſt lenitate, & diſcretâ modeſtiâ. *Nec temerè incipiendum: nec præcipitanter progrediendum: nec citò deſiſtendum, ſi difficultates occurrant, vt ferè numquam non euenire ſolent.* Id eleganti ſimilitudine (in ſubiecto haud multùm diſſimili) polito, vt ſolet, ſermone ſic declarat Adm. R. P. Leo à S. Ioanne in *Typo veſtis Religioſæ*: a Solent, *inquit*, fidium periti, ſi quandò dum muſicum pulſant inſtrumentum neruus aliquis laxatus ſymphoniam auribus animiſque priùs ſuauiter abblandientem corruperit; non quidem inconſulto impetu, aut temerè violento chordam ad concentum reducere, ſed manu lentâ, ac prudenti contorto verticulo, ſenſim per cauam teſtudinem extendere, eoque artificio fides iterum aptâ modulatione contemperant. Nec ſimilitudine omnino diſſimili, aiunt medici, referente B. Hieronymo, grandes morbos non eſſe curandos, ſed dimittendos naturæ, ne medela languorem exaſperet: vel certè remedia cautè decet inſtillare: quò videtur alluſiſſe poëta neſcio quis dum cecinit. *Suauitas fortitudini contemperanda.* *a Ratione 2. ſect. 4.* *Similitudo à Citharædis.* *Et medicis.*

Temporibus medicina valet: data tempore proſunt,
Et data non apto tempore vina nocent.

Vt exinde condiſcamus, cum *nullum animal moroſius ſit, nullum maiori arte* *tra-*

Seneca c. 17. de clement. *Qua arte debeat homo manſueſieri.* *Antiqui mores leniter, non aſperè reſcindendi.*

tractandum quàm homo, nulli magis parcendum, mirâ prorſus dexteritate opus, moribus hominum corrigendis. id quoque venuſtiſſimè, & omninò in rem noſtram expreſſiſſe videtur D. Ambroſius (hoc ipſum quod meditamur, licèt in diuerſiſſima materia, tractans ex inſtituto) *Quod erat*, inquit, *tunc dolendum, nunc auferendum eſt, non aſperè, ſed ſicut ſcriptum eſt, in ſpiritu lenitatis & manſuetudinis*, & lineâ fermè interiectâ. *Non ergo aſperè, quantùm exiſtimo, non duriter, non modo imperioſo iſta tolluntur, magis docendo quàm iubendo, magis mouendo quàm minando*, &c. Sic quoque pueri ad virtutem ducuntur plerumque non vi, & terrore, ſed lenitate, ac amore. Et hæc practicanda quoque inter viros Religioſos, vt nempe Superiores, & Reformatores cum lenitate, & benignitate, prudentique moderamine procedant: debentque plena perſuationis eorum eſſe præcepta, non timoris: idque ipſis altè inſideat animo neceſſe eſt, vt cum longanimitate jungant ſuauitatem; ad emolliendos, attrahendos, fouẽdos animos. Ea magni momenti eſt ratio operandi, *inſtar Dei ipſius* (& vtinam inter nos, vſque perſeueret) *forti æquanimitate, à fine vſque ad finem*. Itaque ſuauitati miſceatur fortitudo: & quemadmodum in naturalibus præuiè, & pedetentim materia diſponitur ad formam: quæ deinde ſubitò, atque inſtantaneè introducitur: atque vt chirurgus facturus grauem inciſionem, præuiis frictionibus carnem emollit, ac præparat, & tunc celeriter ſecat: Sic in reſtauranda diſciplina regulari, reſcindendiſque moribus inueteratis, initio matura diſcretione ſuauiter debent animi leniri & diſponi, tandemque, ea quæ ſunt præcipua, prudenti moderataque celeritate, ac virili fortitudine, decernenda ſunt, & executioni mandanda. Pro iſtis verò ritè contemperandis, cum Salomone diuina frequenter eſt imploranda Sapientia.

3. Reg. 3.

685. Antequam ab hac tabella manum retrahamus, ſpectandam quoque hic exhibemus praxim quamdam, inter nos vſitatam, cuius manifeſtam experimur vtilitatem. Licèt nobis Regula ſpecialiſſimè verbiſque efficaciſſimis commendet *ſilentium, in quo cultus iuſtitiæ a*, & dehortetur *multiloquium, in quo non deerit peccatum b*: attamen vi Conſtitutionum ſtrictioris obſeruantiæ, à Summis Pontificibus approbatarum, permittitur quotidiè bis colloquium commune (vt reliquo diei tempore religioſiùs ſileatur) mox à prandio per horam & veſperi (præterquàm in Quadrageſima) mediâ horâ, &, dùm non eſt, ieiunium Ordinis, etiam per horam. Vt verò inde habeatur non modò aliquantula ſpiritûs relaxatio, primariò intenta, ſed & alia vtilitas; in communi tabella officiorum deputatur, & hebdomatim, per ordinem, renouatur qui colloquium iſtud auſpicetur verbis præuiè præparatis breuem quemdam, per modum exhortationis, inſtituendo ſermonem; aut quandoque aliquod ad virtutem exſtimulans referendo exemplum, vel caſum quempiam, ſeu difficultatem ex Theologia morali proponendo, & ſoluendo. Eius induſtriæ fructum quiuis ſuo perſpiciet.

Perutilis praxis colloquij inter Religioſos. a Iſaiæ 32. b Prouerb. 10.

Omne tulit punctum, qui miſcuit vtile dulci.

PARS

Digitized by Google

PARS QVINTA
DE
ORDINIS PECVLIARI PATRONA, EIVSDEMQVE PATROCINIO, AC SINGVLARI DONO (SACRO SCILICET SCAPVLARI) TRADITO
S. SIMONI STOCK,
CVIVS VITÆ CHRONOLOGIA INTERMISCETVR.

686. *HActenus de Authore, Origine, Propagine, ſucceſſibus variis Ordinis huius: deinceps de eiuſdem Patrona ſingulari, & titulo, ſeu nomẽclaratura ab ea indita, agemus ſuccinctè, lõgiore eius tractatione reſeruatâ pro Speculo Magno Ordinis. Subnectuntur quoque Chronologia, Officium, & Elogia* S. SIMONIS STOCK: *qui à Beatiſſ. Virgine* MARIA *ſuſcepit ſingularis prorſus in hunc Ordinem affectus, & tutelæ ſymbolum, ſacrum* SCAPVLARE: *cuius priuilegiis illuſtrandis tantiſper inhærebimus.*

Digitized by Google

CAPVT I.

De Patronatu B. Virginis MARIÆ *in hunc Ordinem, & nomenclatura, quâ ab ea inſignitur.*

687. VT igitur à Patronâ Ordinis exordiamur; Arnoldus Boſtius anno Chriſti 1479. librum ſcripſit *de Patronatu B. Virginis* MARIÆ, in quo copioſè demonſtrat, *quòd præſtantiſſima Mater Dei Virgo* MARIA *ſacrum Carmeli Ordinem, peculiariorem ſuam familiam, ſancti nominis ſui titulo ſingulariter inſignem, ſpecialibus ſubſidiis ſæpè iuuerit, defenſauerit, & prouexerit.* Ante Boſtium Balduinus Leerſius Atrebatẽſis (qui obiit anno 1474,) eiuſdem ferè ſubiecti tractatum compilauit, nempe *Collectaneum exemplorum, & miraculorum, qualiter Glorioſiſſima Dei Genitrix Virgo ſemper* MARIA *Carmelitarum Fratrum Patrona ſingulariſſima; & ſingulare Refugium, Ordinem ſuum, & Fratres prouexit, protexit, ampliauit, exaltauit, quotidie honorat, & cuſtodit.* Iſtorum veſtigia premens eximius P. Lezana inſigne etiam Opuſculum edidit inſcriptum MARIA PATRONA, ſeu *de ſingulari SS. Virginis Patronatu, & Patrocinio in ſibi deuotos; ſpecialiter in Carmelitici Ordinis Fratres, & Sodales,* &c. in quo Summorum Pontificum, & grauium Doctorum authoritatibus, eruditè, & luculenter declarat, Sanctiſſimam Dei Genitricem, & Virginem MARIAM Carmelitani Ordinis Patronam peculiariter dici, & eſſe, tribus iſtis titulis *Fundatione, Conſtructione,* & *Dotatione* (quibus etiam Ius Patronatus Eccleſiaſticum, tam per Laicos, quàm per Clericos acquiritur. Vnde vulgaris ille verſiculus:

Qui ſcripſerint de Patronatu B. MARIÆ *in Ordine Carmelit.*

Ex tribus titulis deſumitur.

Patronum faciunt dos, ædificatio, fundus.)

Fundatione.

688. *Fundatione* quidem; quia tamquàm cauſa exemplaris, finalis, & meritoria produxit, ſeu edidit Ordinem, vti diſertis verbis tradunt in ſuis Bullis (*par. 2. cap. 2. &* 3. relatis) Sixtus IV. Iulius II. Gregorius XIII. dum ſcilicet in typo nubeculæ à S. Propheta ELIA præcognita, ipſum ad ſui imitationem, & venerationem incitauit: prout Lezana dicto libro *cap* 3. declarat. Idem argumentum latiùs proſequuti fuimus ſuprà *parte* 2. *cap.* 5. a

a Numer. 230. & ſeq.

689. *Conſtructionis* autem titulo Patrona iure nuncupatur; tum quòd in variis locis, vbi ipſa, & parentes eius S. Ioachim & S. Anna habitarunt, Conuentus fundati fuerint, nimirùm Ieroſolymis in loco dicto *Porta aurea* (de quo ſuprà parte 3. cap. 12.) & in Nazareth, vbi per annos plùs quàm mille, ſacra Ædes quam ipſa inhabitauit, & modo Laureti exiſtit

ſub

Digitized by Google

ſub cura Carmelitarum fuit (prout ex variis ſcriptoribus comprobat Lezana ibidem *cap.4.*& nos indicauimus ſuprà *parte 3.cap.33.*)atque in Mõtanis per quæ tranſiuit,vt ſalutaret Elizabet, (cuius mentio facta eſt eadẽ *parte 3. cap.30.*) Tum quod primum in Orbe ipſi Deiparæ conſecratum Oratorium, ſeu Sacellum à Carmelicolis in Monte Carmelo fuerit conſtructum:prout ſuperiùs à S.Cyrillo,Ioanne Bachone,& Arnoldo Boſtio traditum habemus , & copioſè authoritatibus plurimorum ſtabiliuimus *parte 3.cap.13.* Tùm denique, quòd ipſa munificentiſſima Mater variis prodigiis, & miraculis Ordini huic loca procurauerit,prout videre licebit hic ſuprà *par.3.c.33.* & ſequentibus. *Conſtructione.*

690. Quòd denique titulo *Dotationis* competat liberaliſſimæ Dei patenti Patronatus in Carmeli alumnos, plenè oſtenditur à Lezana *cap. 5.* Cunctis autem id pro comperto erit recolentibus eximium Ordini huic traditum donum Sacrum videlicet SCAPVLARE, ſingularibus priuilegiis condecoratum.In ſequentibus autem capitibus idem Lezana, Virgineum Patronatum in Carmelum corroborat ex authenticis ſcripturis, Antiſtitum litteris, antiquiſſimi temporis curſu, intitulatione Eccleſiarũ Ordinis(quæ ferè omnes illi ſunt dedicatæ)exque Carmelitanæ familiæ inſigniis ſeu ſtemmatibus,& ſpecialibus obſequiis. *Dotatione.*

691. Quoad titulum iſtum, ſeu nomenclaturam à Patrona acceptã: ORDO FRATRVM B.V. MARIÆ DE MONTE CARMELO, ab immemoriali tẽpore verè competere huic Ordini, & cur,habetur ex ſupradictis,*in ſecundo Opuſculo Bachonis cap.3.* a ac *Breuiloquio Boſtij particula 2.cap.1. & ſeq.* & comprobatur authoritatibus Summorum Pontificum,ſic in ſuis Bullis Ordinem,& Religioſos intitulantium: *Dilectis Filiis Prioribus,& Fratribus Eremitis ſanctæ* MARIÆ DE MONTE CARMELO, aut, *Dilectis Filiis Priori Generali,& Fratribus Eremitarum* ORDINIS B. MARIÆ DE MONTE CARMELO. Ita ſcribunt Gregorius IX. Innocentius IV. & Alexander IV. in variis Bullis,Ordini conceſſis:quæ habentur in antiquo Speculo, ſeu Bullario Ordinis *folio 61. & 63.* Poſtquàm autem Ordo, ob Saracenorum, Terram Sanctam occupantium,ſæuitiam in Europam commigrauerat: & vnus inter quatuor Mendicantes à Summis, Chriſti in terra Vicariis,appoſitus eſſet,ita ferè ſemper ab iiſdem Pontificibus intitulatur: *Dilectis Filiis Priori Generali & Fratribus* ORDINIS B. MARIÆ DE MONTE CARMELI; ſeu, *Dilectis Filijs Generali, Prouincialibus, Prioribus* ORDINIS B. MARIÆ DE MONTE CARMELO. Idque practicatur vſque in præſentem diẽ; etenim Bullæ Vrbani VIII. & Innocentij X. approbatoriæ Conſtitutionum Reformationis, ijſdemque inſertæ (quarum mentio facta fuit ſuprà *parte 3.cap.37.*)& eorumdem,ac etiam SS.Domini Alexandri VII. (qui nunc Vrbi & Orbi feliciter præſidet) aliæ Bullæ Ordini huic conceſſæ. Iiſdem illis vtuntur terminis: ORDINIS B.MARIÆ DE MONTE CARMELO.

a. Nu.66.

Nomẽclatura: Ordo B.V. MARIÆ de Monte Carmelo *Pontificum authoritate comprobata.*

992. Propter iſtam tituli prærogatiuam varia Ordini largiti quoque

 fuerunt

Eius intuitu varia Ordini cõceſſæ Indulgentiæ.

fuerunt priuilegia, & fauores, prout habetur etiam ex dictis illa *parte 3. cap. 28.* & expreſsè declarant in ſuis iſtis Bullis *parte 2. cap. 1. & 2.* citatis Sixtus IV. & Iulius II. his verbis: *Multi Romani Pontifices, prædeceſſores noſtri, ob reuerentiam glorioſiſſimæ, & intemeratæ Dei Genitricis ſemperque Virginis* MARIÆ DE MONTE CARMELI: *& ſingularem deuotionem, quam ad illam, & prædictum Ordinem, ſub eiuſdem* DEI GENITRICIS MARIÆ TITVLO SPECIALITER INSIGNITVM *geſſerunt, diuerſas Indulgentias, & peccatorum remiſſiones, ac priuilegia, & indulta ipſi Ordini, & illius domibus conceſſerunt: quæ in eiſdem domibus ſunt recepta.* Ea ibi conſequenter referunt, & approbant, nouaque ſuperaddunt. Et ante iſtos Ioannes XXII. in ſolemni priuilegio exemptionis: *Sacer Ordo veſter in agro Dominico diuinâ diſpoſitione plantatus, &* GLORIOSÆ VIRGINIS MARIÆ TITVLO SPECIALITER INSIGNITVS, *Apoſtolicis gratiis dignè meretur attolli.* Inſuper Vrbanus VI. Indulgentias largitus eſt Chriſti-fidelibus, eo titulo Ordinem, aut Fratres, nuncupantibus: quas eiuſdem ſucceſſores confirmarunt, prout retulimus *parte 3. cap. 33.* vbi etiam mentio fuit ſolemnis iſtius Decreti Vniuerſitatis Cantabrigienſis in Anglia, in anterioribus producti, circa iſtum titulum: quem etiam ipſa Virgo Sacratiſſima inſigni prodigio, ibidem memorato, contra æmulos defendit, & ſtabiliuit.

Cardinales quoque & Epiſcopi eo titulo Ordinem indigitant.

693. Alij etiam Eccleſiæ Præſules, exemplo Summorum Pontificum, in ſuis litteris, & Bullis, huic Ordini conceſſis, eumdem titulum tribuunt: ita Geruaſius Cardinalis in litteris ad Capitulum Generale celebrandum in monte Peſſulano anno Domini 1287. GERVASIVS *miſeratione Diuina tituli Sancti Martini in Montibus presbyter Cardinalis Religioſis viris, in Chriſto ſibi dilectis, Priori Generali, ac cæteris Fratribus* ORDINIS B. MARIÆ DE MONTE CARMELI, *in hoc inſtanti Capitulo Generali congregandis, ſalutem, & ſinceram in Domino charitatem. De ſtatu Ordinis veſtri proſpero cogitantes,* &c. Iiſdẽ terminis ad Capitulum Generale Brugis celebrandum anno 1379. ſcribit D. Bartholomæus Cardinalis tituli S. Marcelli, habentur litteræ *in Bullario Ordinis folio* 84.

Quidam etiam propterea Indulgentias conceſſere.

694. Idipſum quoque alij Prælati obſeruarunt: quinimò nonnulli etiam illum in finem peculiares conceſſère Indulgentias, nimirùm Archiepiſcopus Colonienſis Dominus Sifridus (à nonnullis nuncupatur Sigefridus) per litteras huius tenoris: SIFRIDVS, *Dei gratiâ Sanctæ Colonienſis Eccleſiæ Archiepiſcopus, ſacri Imperij per Italiam Archicancellarius, Vniuerſis Abbatibus, Præpoſitis, Decanis, ac aliis Eccleſiarum Rectoribus, præſentes litteras inſpecturis, ſalutem in Domino. Cum dilecti nobis in Chriſto Fratres* ORDINIS B. MARIÆ DE MONTE CARMELI, *ex indulto Papæ, ac ex ordinatione ſui Generalis Capituli ſtrepeticum pallium, ob indecentiam clericalis habitus, depoſuerint, albam cappam pro ſigno ſuæ Religionis aſſumendo, ſicuti in litteris dicti Capituli vidimus cõtineri, vobis eoſdem Fratres commendamus: in Domino exorantes, quatenùs ipſos promouendo, quantùm in vobis eſt, faciatis eos ſuo proprio titulo* FRATRES BEATÆ MARIÆ, ſeu FRATRES DOMINÆ NOSTRÆ *vulgariter appellari. Nos verò*

Sifridus Archiep. Coloni.

pietatis

Digitized by Google

pietatis affectum omnibus Chriſti-fidelibus contritis, & confeſſis eorumdem Fratrum FAVTORIBVS, *ac ipſos ſuo titulo prædicto deuotè nominantibus, tam in noſtra, quã in Suffraganeorum noſtrorum Diœceſibus decem dies Indulgentiarum, authoritate Omnipotentis Dei, & eâ quâ ſungimur, miſericorditer elargimur. Datum anno* MCCLXXXVII. *in feſto Exaltationis S. Crucis.* Extractum id eſt, ex vetuſto Codice MS. Conuentus Mechlinienſis *folio* LXXVIII. vbi ſubſcriptum eſt: *Vidi hanc Bullam, & palpaui, ac legi, & exſcripſi in Conuentu noſtro Harlemij F. Ioannes Oudewater,* is alio nomine cognominatur *Palæonydorus,* & *ab aqua veteri,* celebris Ordinis hiſtoriographus. De ſtrepetico, ſeu barrato pallio dimiſſo, & reſumpto albo peculiariter egimus *par.* 3. *c.* 26.

695. Eiuſmodi fauorem haud multùm diſſimilibus verbis præſtitit quoque D. Bertholdus Epiſcopus Herbipolenſis, prout commemorat Ioannes Trithemius *lib.* 2. *de B. Virgine in Vrticeto cap.* 8. his verbis: *Anno etiã Dominicæ Natiuitatis* 1287. *indictione Romanâ quintadecimâ* BERTHOLDVS *Epiſcopus Herbipolenſis, Dux Franciæ Orientalis per ſuam Diœceſin Fratribus Carmelitis memoratis tale dedit munus.* Sequitur. BERTHOLDVS *Dei gratiâ Epiſcopus Herbipolenſis, vniuerſis Abbatibus, Præpoſitis, Decanis, & alijs Eccleſiarum Rectoribus, præſentes litteras inſpecturis ſalutem in Domino, &c. Vobis eoſdem Fratres commendamus, in Domino exhortantes, quatenùs ipſos promouendo, quantùm in vobis eſt, faciatis eos proprio titulo* FRATRES B. MARIÆ, ſeu FRATRES DOMINÆ NOSTRÆ *vulgariter appellari. Nos verò, pietatis affectu, omnibus Chriſti-fidelibus, contritis, & confeſſis, eorumdem Fratrum fautoribus, ac ipſos ſuo titulo deuotè nominantibus, in noſtra Diœceſi decem dies Indulgentiarum, auctoritate Omnipotentis, Dei, & quâ ſungimur, miſericorditer elargimur. Datæ anno Domini* 1287. *in feſtiuitate B. Remigij Epiſcopi, & Confeſſoris.* Etiam alij Eccleſiæ Præſules in hodiernum vſque diem paſſim eodem illo titulo vtuntur.

Et Bertholdus Epiſcopus Herbipolenſis.

696. De ſingulari patrocinio & patronatu SS. Dei Genitricis in hũc Ordinem, & de nomenclatura, ſeu titulo FRATRVM B. VIRGINIS MARIÆ DE MONTE CARMELO, præter hiſtoricos omnes Carmelitanos peculiariter ſcribunt quoque Ioannes Trithemius loco præcitato, & *libro de Origine & laudibus Carmelit. cap.* 7. Iuſtinus Miechouienſis in præclaro opere ſuper Litanias Lauretanas *diſcurſu* CCXXII. Ioannes de Carthagena *lib.* 17. *homiliarum homiliâ* 1. & 2. Georgius Coluenerius in *Kalendario Mariano ad diem* 30. *Ianuarij:* & alij: ſicque paucis complectitur *in ſua Brabantia Mariana lib.* 3. *cap.* 72. Præſul Tongerloenſis Auguſtinus Wichmans, Ordinis ſacri Præmonſtratenſis: *Ordo Carmelitarum in ſolidum quoque* MARIANVS *eſt, vt ſolo ſuo nomine eius Religioſi teſtantur, qui per Brabantiam noſtram vulgariter non niſi* ONSE LIVVE VROVWE BROEDERS, id eſt, FRATRES NOSTRÆ DOMINÆ *nuncupantur. Quantum autem ſub tutela Sanctiſſimæ Deiparæ ſit is Ordo clarè admodum oſtenſum eſt Honorij* IV. *tempore.**

* Lege ibi.

CAPVT II.

Dilectionis mutuæ Patronam inter & clientes teſtimonia perſtringuntur.

Inter B. V. Mariã & Ordinem Carmelit. mutuum neceſſitudinis vinculum.

697. MVltiplicia in hunc Ordinem à præpotenti hac cœli Reginâ effuſa beneficia,& viciſſim ei ab huius Inſtituti Alumnis præſtita ſpecialia obſequia correlatiuam Patronæ,Matriſque,& Clientum ac Filiorum neceſſitudinem, ſeu vinculum intercedere manifeſtè euincunt. Maternalis autem & filialis, mutuæque dilectionis inter SS. Virginem Deiparam MARIAM & hunc Ordinem certa teſtimonia habentur ex antecedentibus; etenim nondum nata, anno circiter ante Chriſti ortum 926. in typo Nubeculæ præcognita, Ordinem hunc edidit (prout alibi à nobis declaratum eſt *a*) & quadamtenùs in eo honorata fuit (vt mox videbitur.)

a Par.2.c.5.n.237.

Ordinem certâ ratione edidit: & viſitauit Carmelum: in quo ei viuenti dicatum Sacellum.

698. Annis 77. ante Chriſti Domini Natalem Carmeli incolis, ſub figura arboris & rami ſpecioſiſſimi reuelatus fuit ortus S. Annæ, eiuſdemque filiæ Deum pariture: quæ nata, & educata in Nazareth diſtante à Monte Carmelo tribus circiter milliaribus,eius incolas SS. Prophetarum ELIÆ & *Eliſei* poſteros ſuâ præſentiâ,alloquio, ac familiaritate dignata fuit,ſicut patet ex dictis. Atque à Carmelicolis eidem adhuc in viuis exiſtenti circa annum Chriſti 38.in latere ſeu decliuio Montis Carmeli conſtructum eſt Sacellum: ac poſt eius in cœlos aſſumptionem anno 83. illud fuit renouatum,ſeu tranſlatum,vel aliud ædificatum: de quo copioſe egimus *par.3.c.13.*

Carmelicolæ eius venerationem propagarunt.

699. Anno Domini 430.S.Cyrillus, quondam Carmeli incola, Virginis Deiparæ honorem, omniſque in ea dignitatis,& priuilegiorum fundamentum, Maternitatem videlicet Dei contra Neſtorium propugnauit. Et ipſam THEOTOCON eſſe in Cõcilio Epheſino (cui præſidebat) definiuit. Exinde creſcente per Orbem deuotione ad illam Natalis dies eiuſdẽ reuelatus fuit Religioſo cuidam, qui e Carmelo in Cyprum tranſmigrarat, & vitam ibi ſolitariam agebat,atque ab eo alijs publicatus fuit: ſicque per vniuerſam Eccleſiam feſtum iſtud ſolemnizari cœptum, vt latiùs relatum eſt ſuprà. *b*

b Par 3. c. 24.

700. Fuerunt quoque Ordinis huius ſectatores non modò puriſſimę Conceptionis illius cultores,ac propugnatores, & plures pro ea ſpeciales ediderè tractatus,quos refert Lezana *tom.4. Annalium c* ſed & iugis,ac perpetua traditio iam per bis mille quingentos,& ampliùs,annos, (nimirùm à viſa illa in Carmelo Nubecula) inter eos viguit de Virginis Deiparæ ab omni

c Ad ann. 1306.,n 6.

Digitized by Google

omni peccato immunitate, (vide *par.2.cap.5.* ſub finem) quod inter cæteros ſic paucis explicat Ferdinandus Quirinus de Salazar in tractatu peculiari de immaculata Cõceptione Deiparæ *a*: *Nubecula illa parua, quæ quaſi veſtigium hominis orante in Carmelo* ELIA *de mari aſcendere viſa eſt, non magis pluuiæ largitatem, quàm* MARIÆ *puritatē prænuntians, atque præſagiens. Oriebatur ſcilicet Nubecula illa dulcis ab initio: &* MARIA (*quæ nubes ab Hieronymo, & aliis ſæpè Patribus appellatur*) *dulcis ab ipſo naturæ exortu ſine vlla peccati amaritudine exſtitit: aſcendebat illa leuis: & hæc nullo vmquam criminis pondere grauata ſuper omnes homines altiùs ferebatur.* Et infrà: *Vnum illud addam: quod ille quoque addit, eam de* B. MARIÆ *puritate præſagam, & propheticam cognitionem, ab* ELIA, *Eliſeo, & aliis ſuis diſcipulis manifeſtatam, ab illis porrò ſequentibus, perpetuâ ſucceſſione per manus traditam fuiſſe, donec ortâ iam* MARIA *& viſionem reipsâ comprobante, ædes ſacra in Carmelo extructa fuit eiuſdem puritatis præclarum monimentum.* Teſtimonia circa hoc Ioannis Patriarchæ Ieroſolymitani, Pauli Zamorę, Petri Ojedæ, & aliorum producit P. Gregorius Candel *in tractatu de antiquitate feſti Conceptionis puriſſimæ Virginis* MARIÆ *in Ordine Carmelitano:* in quo illud, à multis ſeculis, ſolemniſſimum fuiſſe, declaratum quoque eſt *par.3. cap.24.* Habitum etiam ſuperiorem candidum ab inſtitutione Ordinis aſſumptum fuiſſe in ſignum candidiſſimæ Virginis, & puriſſimæ Conceptionis illius, tradunt & noſtri, & exteri. Videri poterit Ildephonſus de Flores *in Commentario ad caput 24. Eccleſiaſtici parte 3. b* Qualiter habitus ille albus in perſecutionibus Saracenorum mutatus fuerit in barratum ac deinde reſumptus albus, dictum fuit *par.3. cap.26.* Notabile id eſt, hic ad propoſitum, quod P. Philippus à SS. Trinitate refert *in hiſtoria Ordinis Carmelitani cap.1.* de viris Religioſis quibuſdam, vitæ auſteræ & magnæ venerationis in Gallia, ante Chriſti Incarnationem: qui *Druides* nuncupabantur (eorum meminit Cæſar *libro 6. de bello Gallico,* & *par.3. cap.1.* aliqua de illis diximus) nempè, ipſos in cauerna ſubterranea ſacellum, & altare Virgini pariturae dicatum habuiſſe. Ibidem demonſtrat idem Author iſtos fuiſſe Eſſenos, aut Eſſenorum Sobolem: & ex traditione à primis Prophetæ ELIÆ diſcipulis inſtructos fuiſſe de Virgine Deum paritura: quam propterea venerabantur.

a Argum. 9.c.38.nu. 11. Idem Salazar alia habet ad propoſitũ arg 11.c. 42.

Inter eos viguit traditio antiquiſſima de illius immaculata Conceptione.

Quam etiã prætendit habitus albus.

b Sect.36. n 1671.

Druides *ante Chriſti ortum venerati fuêre Virginem parituram.*

701. Inter cætera verò peculiarioris erga munificentiſſimam hanc Matrem deuotionis in hoc Ordine ſigna illud eſt frequens repetitio in Officiis diuinis, & Miſſis celeberrimæ Antiphonæ, ſeu Cantici SALVE REGINA, quæ ab antiquiſſimis temporibus in hoc Ordine celebrata fuit. Id certum, fuiſſe inſtar cantus cygnęi Religioſis in Carmelo, dum Barbari Carmeli Monaſterium originale Ordinis inuaderent, incenderent, Fratreſque ipſos SALVE REGINA canentes trucidarent in vltimo Terræ Sãctæ excidio, de quo ſuprà *par.3. cap.32.* De illo plura ſcribunt Arnoldus Boſtius *c*, Petrus Saracenus *d*, & Lezana. Et quidem Boſtius, inter alia hæc: *Decies ei* (Virgini MARIÆ) *quotidie flectentes genua cordis, & corporis, reciprocamus dulce illud canticum, ac nobiliſſimum melos, ſpirituali dulcedine multâ refertum,*

SALVE REGINA *in hoc Ordine frequentiſſimè repetitur.*

c De Patron c.13.

d In Menologio Carmelit.

e In lib. *Maria Patrona* c.11.

Digitized by Google

refertum, Antiphonam illam prædeuotam, ſibi vtique gratiſſimam, SALVE REGINA MISERICORDIÆ. *Quæ, ſæcunda ſenſu, & profunda myſterio, ſuauitatis vbertate mentem impinguat.* Circa quæ iſta notat Lezana ibi ſupra: „ Quod de „ Antiphona SALVE REGINA dicit *decies quotidie* à noſtris reciprocari, „ ideò veritatem continet, quia ſepties in fine ſeptem horarum Canoni- „ carum (iuxta Decretum Capituli Generalis Barchinonenſis de anno „ milleſimo tricenteſimo vigeſimo quarto, prout refert Palæonydorus „ *lib.3.cap.11.*) propè finem etiam Miſſæ cuiuſlibet Sacerdotis, Miſſæ „ Conuentualis à toto Choro, ac in actione gratiarum poſt prandium, „ cùm in Choro dicuntur, repetitur. Etiam cum genuflexione, vt ait „ Boſtius, exceptis Dominicis, in quibus ſtando dicitur, ob memoriam „ Reſurrectionis Saluatoris. Ibi paulò infrà refert, qualiter aliquando in „ maiori Conuentu Carmelitano Bononiæ, cum SALVE REGINA à Fra- „ tribus caneretur, illis dicentibus: *Et* IESVM *benedictum fructum ventris tui* „ *nobis poſt hoc exilium oſtende*, adfuerit beatiſſima Virgo, illis dicens: *Pſallite deuotè filioli, vobis enim* IESVM *filium meum, & in præſenti, & in futuro* „ *ſeculo oſtendam*, ac illis puerum, quem in vlnis geſtabat, videndum tra- „ diderit. „ Simile contigiſſe Maſſiliæ anno 1266. in Eccleſia PP. Prædicatorum, ſcribit Saracenus: qui & alia ibidem habet. Peculiarem fauorem præſtitũ S.TERESIÆ anno 1571. in feſto S.Sebaſtiani in Monaſteſterio Incarnationis, dum illud caneretur, ex eius vita habetur in ſequentibus. *a*

Beneficia ſub eius recitatione, præſtita.

a Parte 6. cap. vltimo.

702. Et quidem iſta ſunt quotidiana, vt ſic quotidie ſæpiùs cogitatione adeamus tam beneuolam Matrem; atque filialem affectum iugiter cõſeruemus, & renouemus; deceret equidem deuotionem ad ipſam haud remitti: id tamẽ optari faciliùs, quàm ab hominibus inter huius vitę multiplices occupationes diſtentis impleri poſſe videtur; ea propter, vt quod fortè per anni circulum debitâ de pietate deteritur, id in ſolidum reparetur, proindè, à multis retrò ſeculis, decretum fuit feſtum ſolemniſſimum, nuncupatum FESTVM SOLEMNIS COMMEMORATIONIS: quod per totum Ordinem præcipuo apparatu celebratur die 16. Iulij, ſeu Dominicâ ſequenti. Inſtitutum quidem primò illud fuit, occaſione inſignis victoriæ contra æmulos, Ordinem exſtinguere volentes tempore Honorij Papæ Tertij. De quo videri poterunt dicta à Boſtio *in Breuiloquio b* atque dicenda *in Chronologia vitæ S. Simonis c* & idem tradunt cæteri hiſtorici Ordinis, ac fidem faciunt. Orationes omnes olim in Officio diuino, in dicto *feſto ſolemnis Commemorationis*, ſingulæ ad ſingulas horas, dici ſolitæ: quas ex vetuſtioribus Breuiariis (ante renouationem, ſeu mutationem in illis factam ſub Gregorio XIII.) pro memoria antiquitatis, inſerendas hic cenſuimus.

Primariũ in Ordine feſtum eſt Solemnis Commemorationis B.V. MARIÆ.

b Boſt. in Breuil. p.3. c.3 & in notis.
c in Chronol. ad an. 1226.

Orationes antiquitus in eo dici ſolitæ.

703. AD PRIMAS VESPERAS, ET LAVDES: *Deus, qui excellentiſſimæ Virginis, & Matris* MARIÆ *titulo Ordinem humilem tibi electum ſingulariter decoraſti, ac pro defenſione eiuſdem miracula ſuſcitaſti, concede propitius, vt cuius commemora-*

Digitized by Google

memoratione deuoti veneramur, eius in præſenti auxilijs muniri, & in futuro gaudijs ſempiternis perfrui mereamur. Per Dominum, &c.

Ad tertiam. *Adiuuet nos, quæſumus Domine, glorioſa tuæ Genitricis ſemperque Virginis* Mariæ *interceſſio veneranda, quæ ſacrum Carmeli Ordinem, ſui nominis titulo decoratum, confirmandum inſpirauit, & à cunctis periculis abſolutos eius interuentu tua faciat pace gaudere.* Per Dominum, &c.

Ad Sextam. *Protegat nos Domine tuâ cœleſti benedictione ſancta & glorioſa Mater & Virgo perpetua, pro nobis intercedendo; & cuius ope Ordo Carmeli illuſtratus, depulſis aduerſantibus eius nominis, inſignia experitur, & ſuffragia percipere faciat opportuna.* Per Dominum, &c.

Ad nonam. *Oramus te Domine* Iesv Christe, *vt ſicut tua Genitrix Virgo luminis ſplendore, nocte apparens, oſtendit petentium Carmelitarum vota ſuſcipi, & acceptari, vt montis Carmeli Religio ſua nominaretur & eſſet: ita diuinis operibus nos ſtudere facias ad remiſſionem omnium delictorum, & ad collationem cœleſtium bonorum.* Qui viuis, &c.

Ad 2. vesperas. *Benedictio tua, Omnipotens Deus, larga deſcendat, quâ contra oblectamenta peccati mentis ratione perſiſtamus, & deprecante piiſſimâ Virgine* Maria, *cuius miracula Carmeli cultores coruſcare ſenſerunt, & eorum inſtituta Eccleſia fecit eſſe accepta; ab omnibus corporis & animæ protegamur aduerſis.* Per Dominum, &c,

704. Extracta ſunt ea ex antiquis Breuiariis, impreſſis Venetiis anno 1495. & 1575. & ex Miſſalibus anni 1509. & 1551. in quibus ad Miſſam ponitur prima illa *Deus qui excellentiſſima.* Poſt ſingulariſſimum verò fauorem illum Ordini præſtitum in ſacro Scapvlari (de quo ſtatim) Feſtiuitatis iſtius ſolemnitas adaucta fuit, accedente iubilo pro iſto tanto dono; atque etiam decreta fuit in memoriam omnium beneficiorũ à potentiſſima & liberaliſſima Patrona Ordini huic præſtitorum, prout innuunt verba Officij Matutini pro eo feſto à ſaca Rituum Congregatione iteratis vicibus approbati; in eo enim, recitatis præcipuis fauoribus, & patrociniis, per eam exhibitis, hæc canuntur. *Tot ergo tantiſq́ beneficiis Ordo cumulatus, ſolemnem beatiſſimæ Virginis Commemorationem, ritu perpetuo ad eiuſdem Virginis gloriam quotannis celebrandam inſtituit.*

Solẽnitas illa eſt memoratiua omnium benefic. à B. V.M. Ordini præſtitorum.

705. Ipſa itaque benigniſſima Mater & Patrona Ordini ſibi dicato pro aliquantulo obſequio ſuperabundè vicem rependit. Vt proinde Emanuel Rodericus *to. 2. Quæſtionum Regulariũ qu. 97. art. 7.* ſcripturus de Bullę Sabbathinæ priuilegio ſic exordiatur: *Multifariàm, multiſq́ modis olim & hodie Beata Virgo fauorem beneuolum impertita fuit Religioni Carmelitarum Patrum.* Præcipua curſim tranſcurremus. Inter ſæuiſſimas multorum ſeculorum perſecutiones per Saracenos, & Turcas Ordinem hũc ſuum, ne interiret, conſeruauit: & in eiuſdem fauorem Summos Pontifices excitauit; vt enim ex dictis conſtat circa annum Chriſti 850. Leo IV. & poſt eum Adrianus II. Stephanus V. Sergius III. atque alij plures huic Ordini miſerè afflicto compatientes peculiares Indulgentias conceſſere Chriſti fideli-

Beneficia multiplicia à B. Virg. huic Ordeni præſtita.

Vide p. 3. cap. 33. & ſeq.

ſti fideli-

Digitized by Google

ſti-fidelibus,qui ei manus adiutrices conferrent. Ex Oriente,ne extirpaxetur,in Occiduas partes ſua ſub tutela ipſa tranſmiſit, tranſmiſſum contra æmulos ſæpiùs defendit: Carmelitas *ſuos eſſe* Fratres dixit,& miraculis confirmauit: SS.Angelum,Albertum,Andream Corſinum, ex parentibus ſterilibus editos Ordini huic dedit:& illis, nec non S. Bertholdo S.Brocardo,S.Cyrillo, S. Simoni Stock,S.Petro Thomæ, B. Franco,S.Thereſiæ,B.Mariæ Magdalenæ de Pazzi, & aliis ſingulares fauores præſtitit, atque ad eximiam perfectionem ac ſanctitatem prouexit: vt videre licebit *parte* 6. vbi etiam pateſcet,iſtos viciſſim erga eam eximio deuotionis affectu claruiſſe.

707. Mirabilem caſum,& varia Marianæ,ac maternæ pietatis in hūc Ordinem teſtimonia circa fundationem Conuentus Tholoſani deſcribunt Ioannes Hildesheim *in Defenſorio Ordinis*, Arnoldus Boſtius *in Speculo Hiſtoriali*, Balduinus Leerſius *in Collectaneo exemplorum*. Contigerunt ea circa annum 1264.ad quem de illis latè agitur in Annalibus Ordinis. Aliqua ex eis libantur *in Chronologia vitæ S.Simonis Stock* ſub finem, & *parte* 7. vbi de Prouincia Tholoſæ.Sub idem ferè tempus eiuſdem noſtræ Patronæ fauore prodigioſo modo, Conuentui noſtro Montis-peſſulani ceſſit pars Sacræ Crucis Dominicæ: referunt iidem Boſtius & Leerſius,Ordiniſque Annales: à quibus aliud quoque eodem penè tempore miraculum commemoratur,præſtitum in quodam adoleſcente ſcabie infecto,& mirabiliter ſanato,atque ad hūc Ordinem perducto. Singulariter autem ad deuotionem,& amorem piiſſimæ Matris noſtræ nos debet excitare,quod in præfato Collectaneo exemplorum *cap.*3.traditur in hunc modum:,, Fuit
,, quidam deuotus Frater Ordinis Carmeli, qui B. Virginem Mariam
,, maximo venerabatur affectu: cui vice verſa ipſa ex familiari quodam
,, contubernio multas conſolatorias,& dulces oſtendit viſiones.Quadam
,, ergo vice cùm ſe deuotioni cū aliis Fratribus dediſſet, & feruens inte-
,, rius cōtemplationi ad B. Virginē vacaſſet,ſtans in choro, vidit Beatiſſi-
,, mā Dei Genitricē Mariam Ordinis ſui dilectā Patronā, ſuis obtuti-
,, bus præſentari, geſtantem ſuū filiū Dominum noſtrum Iesvm Chris-
,, tvm ſuper brachiū.Erat enim veſtibus albis induta,& aliis ornamentis,
,, ad modū Sororum Ordinis,excepto quòd in capite gerebat coronam.
,, Vidit & Angelos duos,vnum à dextris,& alium à ſiniſtris eius, tenen-
,, tes pallium album, & extendentes: ſub quo videbatur recipere viros
,, albos,& mulieres nitidis indutas:ſub quo etiam ipſe Frater recipi vide-
,, batur,& quaſi à vento,& turbine videbantur omnes defendi. Quibus
,, viſis Frater vltrà modum exhilaratus,intellexit B. Dei Genitricem eſſe
,, Ordinis ſui dulcē Protectricem, & Patronam: vndè ei multas gratiarū
,, actiones referens,deuotior in eius ſeruitio deinceps extitit, prouocans
,, alios Fratres in ſeruitio eiuſdem dulciſſimæ Patronæ fieri deuotiores.
,, Vnde & plures Deū & B. Virginem laudantes,eius ſe gratiæ commen-
,, dantes dixerunt deuoto cum affectu cordium,pariter & corporum.

Sub extenſo pallio Fratres protegere viſa.

O Maria,

Digitized by Google

,, O Maria, *cuius gratia*
,, *De potenti procedit ſolio;*
,, *Roga Patrem & iube Filio,*
,, *Ne damnemur rei iudicio.*
,, *Cum tonabit vltima quæſitio,*
,, *Sub alarum tuarum pallio*
,, *Cum electis noſtra ſit portio.*

,, Dicamus ergo ſæpè ei laudes iſtas, Fratres, vt eius auxilio mereamur ,, euadere iudicium vltionis, & protegi ab inimici inſidiis, & tandem, ,, cum ipſa glorioſa Patrona in æternum lætari in gloria, Amen. ,, Verbis vix diſſimilibus hoc ipſum repræſentatur in dicto *Speculo Hiſtoriali Boſtij lib. 7. c. 29.* & ex eo *in Annalibus ad annum Chriſti* 1288.

708. Haud minoris conſolationis eſt id, quod ex iiſdem Authoribus habetur, de Religioſo magnæ gratiæ, & feruentis deuotionis, qui in Feſto S. Mariæ ad Nives tempore Miſſæ ſolemnis Virginem glorioſam, geſtantem Filium in brachiis, vidit, benignè Frates reſpicientem, & procedentem per medium chori, per ſtallos Fratrum, ſingulis ſpiritualia clenodia largientem: Vni quidem dedit pomum rotundum, & rubicundum, in ſignum feruentis amoris in Deum, & eius Genetricem: Alteri lilium nitidum in ſignum internæ caſtitatis: Alteri panem rotundum, & candidū ad modum hoſtiæ in ſignum perfectæ fidei, & mirandæ deuotionis ad Venerabile altaris Sacramentum. Id contigiſſe ſub annum 1288. annotatur etiam in Annalibus: vbi illud latiùs deſcriptum extat. *Feſto ad Nives eos viſitat*

709. Sed inter omnia indicia peculiaris patrocinij exhibita, & priuilegia, ac dona conceſſa huic Ordini per ipſam Glorioſiſſimam Dei Genitricem, præcipuum, & valde ſingulare eſt Sacrum Scapulare, ab eadem cœlitùs allatum, & traditum dicto S. Simoni Stock, ipſi Virgini Deiparæ deuotiſſimo. Vt autem tanti doni Religioni huic, & quibuſuis participare volentibus, præſtiti, & ipſius S. Simonis (quem tam ſingulari fauore dignata eſt cœlorum Regina) maior notitia habeatur; non inconuenienter hîc à nobis ſubnectitur *Donum ſingulariſſimum. S. Scapulare.*

Digitized by Google

CHRONOLOGIA VITÆ

S. SIMONIS STOCK

SEXTI PRIORIS GENERALIS ORDINIS FRATRVM BEATISS. VIRGINIS DEI GENITRICIS

MARIÆ

DE MONTE CARMELO:

Inſertis nonnullis geſtis iſtius ſeculi, quo vixit, ad Ordinis huius hiſtoricam veritatem elucidandam,

Per R. P. F. SEGERVM PAVLI, *Colonienſem, eiuſdem Ordinis.*

AVTHOR AD LECTOREM.

710. Q*Voniam ad vitam* S. SIMONIS STOCHII *illuſtrandam non parum conducet ſingula ipſius geſta principaliora, quoad fieri poterit, per annos ſingulos, quaſi ad oculum delineare; Hinc breuem Vitæ ipſius Chronologiam confecimus. In ea primus numerus litteralis Chronologicus annos Chriſti, ſecundus annos Vitæ* S. SIMONIS *indicat. Inſeruimus autem annos initiales & finales ſex aliorum primorum Generalium Priorum huius Ordinis quibus omnibus ipſe* B. SIMON *contemporaneus fuit; eò quòd*

Digitized by Google

quòd in eorum annis Chronologicis aſſignandis diuerſorum Scriptorum extent opiniones: quas pro modulo noſtro (ſaluô meliori iudiciô) conciliare, vel refutare, ſed breuiter, conabimur. Signamus quoque annos, ac dies, quibus plerãq; Priuilegia ac indulta Apoſtolica à diuerſis Summis Pontificibus, tempore regiminis quinquaginta ferè annorum S. SIMONIS, *huic Ordini data ſunt; eò quòd huiuſmodi Priuilegia, ipsô Sanctô virô principaliter agente, vel per ſe, vel per ſuos delegatos Fratres, impetrata fuerint. Nec omiſimus paucula quædam huius Ordinis geſta alia inſigniora, intra hos centum annos Vitæ* S. SIMONIS *occurrentia, ad ſuos annos Chronologicos referre, quorum notitia Lectoribus non ingrata erit. Omnia autem ad ipſam Chronologiam Vitæ* S. SIMONIS *propriè non ſpectantia indicabit eiuſmodi ſignum (*) ad latus annotatum.*

Digitized by Google

CHRONOLOGIA VITÆ
S. SIMONIS STOCK.

	Anni Chriſti.	Anni Vitæ S. Simonis.	
A S Simonis annus natalitius.	1165.	1.	711. NAſcitur * S. SIMON ANGLICVS in Cantia, Comitatu Angliæ, parentibus Catholicis ac nobilitate claris. Hic porrò annus pro maiori parte reputandus eſt primus vitæ eiuſdem S. SIMONIS, eò quòd centeſimo anno completo obierit 16. Maij 1265.
* a 1166. Error quorundam circa annũ obitus S. Bertholdi.	1166.	2.	712. Ad illum * annum referunt nonnulli, authore Paleonydoro *lib.3.cap.1.* obitum *S. Bertholdi* primi Prioris Generalis Latini. Sed eos erroris arguit S. Cyrillus Doctor veridicus, tunc viuens, qui in opuſculo de profectu Ordinis ſui, aſſerit *S. Bertholdum* hunc obiiſſe poſt Aymericum Patriarcham Antiochenum. At Aymericus è viuis exceſſit anno 1187. poſt menſem Iunium, vt in Onuphrij Chronico, & apud Baronium videre eſt. Viuebat ergo adhuc *S. Bertholdus* anno 1188.
	1167.	3.	
	1168.	4.	
	1169.	5.	
*De S. Cyrillo Conſtantinopolitano.	1170.	6.	713. *S. Brocardus* Ieroſolymitanus, Prior localis exiſtens Montis Carmeli, ſeu etiam Vicarius Generalis *S. Bertholdi*, ætate grandæui, ad Ordinem ſuum ſuſcipit *S. Cyrillum* Conſtantinopolitanum Presbyterum, poſtquàm hic, peractâ ſuâ, hoc eodem anno, legatione Emanuelis Imperatoris ad Alexandrum Papam III. & cum Græcis ſuis ſchiſmaticis habitâ diſputatione, à Deipara admonitus fuiſſet in Palęſtina Carmeliticum inſtitutum amplecti.
	1171.	7.	S. SIMON Septennis puer traditur à parentibus litterarum ſtudio, & in cultu Deiparæ Virginis exercetur ab iiſdem.
	1172.	8.	
	1173.	9.	
	1174.	10.	
	1175.	11.	

714. *S. Bro-*

Digitized by Google

714. *S. Brocardus* eodem anno (1171.) ex commiſſione *S. Bertholdi* Generalis, Latinum *b* conſcribit Canonem ſeu Regulam cum Latinis Conſtitutionibus, ad reducendum Ordinem ſuum ad morem Eccleſiæ Latinæ. Hunc Canonem poſtea *S. Albertus* Patriarcha Hieroſolymitanus recognouit, correxit, & obſeruãdum pręſcripſit, ac eidem *Brocardo* tradidit, anno, vt volunt, 1209. Ex quo conciliantur authores, qui aiunt Carmelitas Regulam accepiſſe anno MCLXXI. & illi, qui id factum volunt anno MCXCIX. ſeu potiùs, reſtitutâ legitimâ lectione, anno MCCIX.

S. Brocardus *Constitutiones Ordinis ſcribit.*

B

Vide ſupra parte 1. nu 186. & infrà in notis nu. 770.

Conciliantur authores circa datam Regula Carmelit.

1176. 12. 715. S. SIMON duodennis *c*, monitu Deipa-
1177. 13. ræ, eremum adit, & in concaua quercu (vnde
1178. 14. deinceps cognomen STOCK, ſiue STOCH adep-
1179. 15. tus eſt) viginti annis planè ſolitarius degit, canis
1180. 16. dumtaxat miniſterio, ſtatis diebus panẽ ſibi adferentis, vſus. Vbi auſteram admodùm, ſed diuiuis conſolationibus ſuauem, vitam ducit.

C

1181. 17. 716. *S. Cyrillus* Carmelita hoc anno Solda-
1182. 18. num Iconij, ſaracenum, ad fidem Catholicam
1183. 19. conuertit, & in Paſchali ſolemnitate baptizat.
1184. 20. Annum præſentem pro hac hiſtoria potiùs aſſi-
1185. 21. gnamus cum Roberto de Monte, & Gulielmo Tyrio, quàm annum 1169. cum Baronio; quia conſtat eumdem Iconij Soldanum *a*, poſt aſſignatum annum 1169. adhuc Chriſtianorum infenſum hoſtem fuiſſe, & conſequenter necdum baptizatum. Idem *Cyrillus* præmonitus à Diuo Baſilio Magno, hoc eodem anno, vnà cum B. Euſebio ſocio ſuo, in Armeniam profectus, eam totam intra ſubſequens decennium ad Orthodoxam S.R. Eccleſiæ fidem reducit. Nam licèt decennio ante, hoc eſt anno 1170. id præſtitiſſe ſcribat Theorianus quidam Græcus: is tamen ſchiſmaticus fuit, nec Romanæ Eccleſiæ primatum

*S. Cyrillus *Sultanos uniuuertit.*

a Ab aliis paſſim vocatur Sultanus.

tum agnouit. Vnde noſtri *Cyrilli* diuina legatio fruſtranea non fuit.

D

* *Naſcitur S. Angelus.*

1186. 22. 717. Naſcitur [d] Hieroſolymis *S. Angelus*, e-
iuſque frater germanus *B. Ioannes* menſe Martio, ex prædictione Virginis Deiparæ, quæ parentes eorum anno præcedente à Iudaiſmo ad fidem conuerterat: quorum filiorum vnus Martyrio, alter Patriarchatu Ieroſolymitano decorandus erat.

E

* *Hieroſolyma capitur.*

1187. 23. 718. Capitur Hieroſolyma, cum regno e-
1188. 24. ius, à Saladino Babiloniæ & Ægypti Rege, occiſis multis Chriſtianorum millibus: quo tempore *S. Bertholdus* primus Generalis Prior adhuc ſuperſtes vidit animas plurimorum Fratrum ſui Ordinis per Palæſtinam à Saracenis trucidatorum cum palma martyrij ab Angelis in cœlum deferri. Quando & S. Chriſtina virgo longè diſſita in Germana ſimilem viſionem de aliis Chriſtianis ibidem occiſis habuit, vt apud Baronium hoc anno videre eſt. De Bertholdo verò id teſtatur Wernerus Carthuſienſis in Faſciculo Tẽporum ſub anno 1184.

* *Obitus* S. Bertholdi.

1189. 25. 719. Moritur hoc circiter anno *S. Bertholdus*
1190. 26. præfatus primus Latinorum Prior Generalis,
1191. 27. ætatis ſuæ 115. regiminis 45. miraculis clarus viuus ac defunctus, cuius feſtiuitas à Carmelitis colitur die 29. Martij, quo deceſſit, ſub duplici Officio Eccleſiaſtico. Dixi hoc circiter anno; id eſt, hoc anno, vel præcedente, aut ſaltem ſubſequente, mortuum eſſe: quia, vt ſuprà viſum, anno 1188. adhuc in viuis erat ante 29. diem Martij; & anno ſequente 1190. ſucceſſorem habuit *S. Brocardum* Ieroſolymitanum poſt aliquod notabile temporis ſpatium ab obitu ſuo.

*

F

1192. 28. 720. Diuus *Cyrillus* presbiter *f* (qui præce-
1193. 29. dente anno ex Armenia reuerſus à Cœleſtino
1194. 30. Papa tertio Patriarchatum Ieroſolymitanum ſibi obla-

1195. 31. bi oblatum humiliter acceptare renuerat) nunc
hoc anno [a] die 21. Octobris ſtupendo prodigio, *a an 1192.*
velut alter Moyſes à Deo honoratur: qui ipſi in- *S. Cyrillus*
ter Miſſarũ ſolemnia Angelico miniſterio tranſ- *tabulas ar-*
mittit duas tabulas argenteas, græcis litteris in- *genteas ab*
ſcriptas, futurum Eccleſiæ ſtatum prænuncian- *Angelo*
tes; prout in Breuiario Carmelitarum pleniùs *accipit.*
continetur.

1196. 32. 721. S. SIMON STOCK poſt xx. annos ab in-
1197. 33. habitata quercu, à Deipara præmonetur, aduen-
1198. 34. turos aliquando in Angliam Carmelitas, quorũ
& ipſe inſtitutum amplecteretur. Vnde aliis ad-
huc quindecim annis partim ſolitarius ibidem
degit, partim ſtudia literaria complet, Sacerdo-
tio decoratur, & diuini verbi prædicationi ſedu-
lò incumbit. [g]

1199. 35. 722. Traditam fuiſſe hoc, anno Carmelitis
Regulam [b] àb Alberto Patriarcha Ieroſolymi-
tano, vetus error eſt, qui irrepſiſſe creditur in
exemplaria aliquot primùm M. SS. deinde im-
preſſa; quia Albertus iſte Patriarcha non fuit an-
te annum Chriſti 1204. quo electus eſt, & anno
ſequente confirmatus. Patriarcham verò exi- *Error cir-*
ſtentem Carmelitis Regulam tradidiſſe, aſſerit *ca annum*
vetus, & inſignis Scriptor Sibertus de Beka *datæ Regu-*
Doctor Pariſienſis, & vtriuſque Allemaniæ Pro- *læ Carme-*
uincialis, electus anno 1317. in opuſculo ſuo de *lit.*
conſiderandis ſuper Regulam Carmel.

1200. 36. 723. Clareſcebant hoc tempore in Paleſti-
1201. 37. na aliquot huius Ordinis viri ſanctitate illuſtres, *Viri illu-*
1202. 38. vt *B. Euſebius Syrus* Prior Montis Neroy de quo *ſtres.*
1203. 39. ſuprà: Venerabilis *Hieronymus Palaſtinus* Prior
1204. 40. Ieroſolymitanus S. Annæ, quatriduani defuncti
reſuſcitator: Ven. *Ieremias Palaſtinus* Prior localis
Montis Carmeli, diuinis reuelationibus clarus:
Ven. *Radulphus Fresburnus*, Anglus, & primus
poſtmodùm Angliæ Prouincialis, qui mira-

culis clarus ſenex obiit anno 1274.

De B. Alberto Patriarcha Hieroſol.

1205. 41. 724. *B. Albertus* de Caſtro Gualterij, Parmenſis Diœceſis, Canonicus Regularis Mortarienſis, ſuperiori anno à Clero Ieroſolymitano, ex Epiſcopo Vercellenſi, abſens corpore, præſens virtutibus, electus in Patriarcham Ieroſolymitanum latinæ nationis; nunc die ſcilicet 17. Febr. Apoſtolicæ Sedis confirmationem ab Innocentio tertio obtinet, cuius Bullæ initium eſt *Vercellenſi Epiſcopo*, &c. Pontificatus ipſius anno ſeptimo adhuc currente, vſque ad diem XXII. eiuſdem menſis. Vnde ante hunc annum non dedit Carmelitis Regulam. Vide Michaelem Munnoz in propug. Eliano fol. 312. & 313. ac alios.

1206. 42. Hoc anno, vt publica monumenta oſtendunt.

1207. 43. *B. Albertus* Patriarcha Hieroſolymitanus nouam

1208. 44. cudit monetam, ac ſedem ſuam Ieroſolymitanā Latinæ nationis Acconem transfert. Non ergo ante hunc annum Regulam ſuam Carmelitis dedit, ſi eam Accone dedit.

Quando dederit Regulam.

1209. 45. 725. Nunc itaque hoc anno die 13. Ianuarij

1210. 46. idem *Albertus* Patriarcha *S. Brocardo* Priori Generali, eiuſque Fratribus Carmelitis, compendioſam Regulam Latinam deinceps obſeruandam tradidit, hac occaſione, quòd his temporibus à Doſitheo Patriarcha Græco intruſo & ſchiſmatico exagitatus, apud Carmelitas in Carmelo ſub eorum habitu monaſtico, retentâ dignitate Patriarchali, latitauerit, vt habent Didacus Coria, Michael Munnoz, & alij. Quæ & cauſa eſt, quòd nonnulli viri graues, ſicuti & quædam huius Ordinis Breuiaria, eũ inter Carmelitas recenſeant.

De prædicatione S. Simonis.

1211. 47. 726. S. SIMON his temporibus regnum Anglicanum velut ſidus (Paleonydoro teſte) verbo pariter & exemplo illuſtrans perambulabat. Nec

Digitized by Google

Nec incaſſum: cùm enim ab anno 1208. totum regnum illud ob malitiam Regis ſui Ioannis Apoſtolico interdicto ſubiectum, ipſeque Rex ſacrilegus ac tyrannus anno 1211. excommunicatus, & regno ab Innocentio Papa III. priuatus eſſet: tam huius S. SIMONIS operâ, ſicut & alterius eremitæ Petri Anglici, quàm Pandulphi Legati Apoſtolici induſtriâ, anno tandem 1213. ſublato interdicto, regno reſtitutus fuit.

727. Naſcitur eodem anno, die 3. Decembris In Italia *B. Francus Grottenſis: de Senis* cognominatus; eò quòd apud Carmelitas Senenſes habitum Monaſticum, ſibi à Deipara Virgine miſſum, inter Laicos fratres induerit. Qui cùm valdè peruerſam vitam in ſèculo duxiſſet, miraculosè conuerſus, admirandum pœnitentiæ exemplum poſteris reliquit; ac præclarus miraculis, cum eximio cultu Deiparæ Virginis, ſancto tandem fine defunctus eſt. Eius feſtiuitatem decreuit Clemens Papa V. in ciuitate Senenſi Duplici officio celebrandam, feſto S. Damaſi Papæ tranſlato in diem ſequentem. Eſt autem hic diuerſus planè ab illo Franciſco, Senenſi natione, ſed Cremonenſi profeſſione, de quo infrà ad annum 1257. *B. Franci ortus.* Vid. de eo infrà nu. 760. & p. 6. c 2.

1212. 48. 728. Carmelitis nonnullis hoc anno in aliquot Europæ Prouincias particularem tranſmigrationem facientibus ex Palæſtina; Videlicet *Patauium* in Italiam, *Herbipolim* in Germaniam, & in *Cantiam* Comitatum Angliæ 1: S. SIMON dimiſſo tunc penitùs trunco ſuo ſolito, eos, qui ad partes Angliæ aduenerant accedit, eorumque inſtitutum Eremiticum amplectitur. Hoc factū eſſe anno 12. huius ſeculi teſtantur Thomas Scropus Anglus, Dromorenſis Epiſcopus, Catalogus ſcriptorum Britanniæ, Magnum ſpecu- Carmelitę in Angliā veniunt.

Digitized by Google

lum Ordinis fol. 60. Michael Munnoz fol. 315. & alij.

1213. 49. 729. Moritur die 2. Septembris *S. Brocardus* [k] ſecundus Prior Generalis, mortui reſuſcitatione, aliiſq; miraculis clarus; cùm Ordinem ſolus rexiſſet poſt *Bertholdum* annis viginti tribus teſte D. Cyrillo in ſuo opuſculo epiſtolari, egregiè manu-ſcripto in membranis Carthuſiæ Colonienſis; licèt in Opuſculo Ordinis fol. 29. corruptè legantur anni regiminis 33. pro 23. Nihilominùs ipſum cum *S. Bertholdo* adhuc aliis annis viginti, vt Vicarium, ſeu Coadiutorem Generalem, Ordini præfuiſſe, ſuprà ad annū 1170. indicauimus. Colitur duplici officio Eccleſiaſtico 2. Sept. Et ſucceſſorem habuit ſui Generalatus S. Cyrillum Conſtantinopolitanum, de quo aliquoties hactenùs, & infrà ſæpiùs.

K * De anno obitus *S. Brocardi* vide infrà in notis n. 775.

1214. 50. 730. Obiit die 8. Aprilis *S. Albertus* Patriarcha Ieroſolymitanus, Carmelitarum Legiſlator Latinus, & in eorum Eccleſia S. Annæ Ieroſolymis ſepelitur miraculis clarus, vt habet Philippus Metius: & colitur Officio Eccleſiaſtico Duplici, eodem die. Vnde errant, qui eius obitum anteponunt ad annum præcedentem; cùm cōſtet auctoritate vetuſti Scriptoris Ioannis de Vineta, illum obiiſſe anno vno cum dimidio ante celebratum Concilium Generale Lateranenſe; quod habitum fuit anno 1215. menſe Nouembri.

* *Obitus S. Alberti Patriarchæ.*

1215. 51. 731. S. SIMON STOCK conſtituitur hoc anno per omnes Occiduas Europæ Prouincias, in quibus Carmeliticus Ordo recenter, ſub noua reſtauratione refloreſcere cœperat, Vicarius Generalis, ſeu ſecundarius Generalis Prior, cū poteſtatis plenitudine. Quod nemini mirùm videri debet; cum & hoc noſtro tempore videamus in reformatiſſimo Carmelitarum Diſcalceato-

S. Simon Generalis Vicarius Ordinis.

Digitized by Google

ceatorum Ordine duos Generales Priores, in Hiſpania vnum, in Italia alterum reſidētes. Hinc eſt, quòd Ioannes Groſſius ſcribat, eumdem S. SIMONEM quinquaginta annis Ordinem ſuum laudabiliter rexiſſe: eoſque annos Palæonydorus, & alij quidam, ab hoc præſenti anno 1215. numerare incipiant.

1216. 52. 732. Ad hunc & ſequentem annum, referunt nonnulli Regulæ *Alberti* Confirmationem,
1217. 53. per Honorium III. factam; ſed errant omnino *l*: L.
1218. 54. nam hoc anno Idibus Ianuarij, Honorius Tertius necdum erat Pontifex, viuente adhuc Innocentio III. vſque ad diem 16. Iulij. & annus ſequens, non decimus, ſed primus erat Honorij Tertij. Regulam autem confirmatam eſſe decimo, non verò primo anno Honorij, omnia vetera Bullaria huius Ordinis tam MSS. quàm impreſſa, vnà cum recentiori Bullario Laërtij, expreſsè demonſtrant.

1219. 55. 733. Clareſcebant hoc tempore in Palæſtina viri aliquot Ordinis Sanctitate, ac dignitate Eccleſiaſticâ præcellentes [m]: Videlicet: *B. Ioannes de Ieruſalem* frater S. Angeli, hoc anno Patriarcha Ieroſolymitanus exiſtens nationis Syrianæ, miraculis clarus. Ven. *Petrus Syrus* Patriarcha Antiochenus, eiuſdem Syrianæ nationis, Ven. *Geraſimus*, ſeu *Eraſmus Palæſtinus*, Archiepiſcopus Nazarethanus, qui luto & ſputo, Chriſti exēplo, oculos cæci nati aperuit. *Ioannes Palæſtinus*, Archiepiſcopus Cæſarienſis Palæſtinæ. Ven. *Eliſeus Syrus*, Prior Carmeli Antiocheni, & Archidiaconus præfati Petri Patriarchæ Antiocheni: cuius animam Angelico concentu ad cœlos deportari videre meruit idem Eliſeus, & tres alij Fratres Cœnobij ſui. His addimus *B. Angelam Pragenſem* Virginem, Bohemiæ Regis filiam, Prioriſſam Ieroſolymitani Cœnobij S. Mariæ

M *Plures ſanctitate illuſtres.*

Magdalenæ,per annos xxxv. cœleſti reuelatio-
ne; hoc, vel ſequenti anno,electam:cuius vitam,
additis Notis copioſis, aliàs publicaui.

* S. Angeli *martyrium.*

1220. 56. 734. Hic annus illuſtri decoratur martyrio
1221. 57. *S. Angeli* Ieroſolymitani Carmelitæ Presbyteri,
1222. 58. Leocatæ in Sicilia (à Beringario, Comite ince-
1223. 59. ſtuoſo,& hæretico trucidati) die 5.Maij,quo eius
1224. 60. meminit Romanum Martyrologium,& Carme-
li Ordo feſtum eius celebrare ſolet cum Indul-
gentiis plenariis: qui miraculis extitit clariſſi-
mus, & diuini verbi præco adeò celebris, vt fre-
quenter ad Conciones ipſius multa millia homi-
num conuenirent, vt præter Arnoldum Boſtiũ,
alia quoque monumenta vetera expreſsè teſtã-
tur. Tunc quoque vnà cum *S. Angelo* ſimilem
martyrij lauream aſſecutus eſt *Lanfrancus Siculus*
ab eodem Beringario trucidatus,teſte Phil. Me-
tio in Opuſc. de ſanctis ſui Carmelitici Ordinis.
Eiuſdem S. *Angeli* martyrio interfuerunt Vene-
rabiles *Petrus*,& *Ioſeph*,Palęſtini Carmelitæ,quos
ſui itineris ac prædicationis ſocios in Palęſtina
aſſumpſerat: qui ambo poſtmodùm Epiſcopali
infulà decorati inſigni vitæ ſanctitate claruerũt.
Et quidem *Petrus* Epiſcopus Bethlehemiticus,
& Aſcalonitenſis, triennio extitit,ac miraculis
clarus in Carmelo ſuo Bethlehemitico ſepultu-
ram accepit. *Ioſeph* verò ex Cõuentu ſuo Emaus
aſſumptus,eiuſdem loci,ſeu Eccleſiæ Emauſen-
ſis Antiſtes fuit ordinatus.

N *Graui perſecutio in Ordinē.*

1225. 61. 735. Vigente, hoc præſertim anno, graui
huius Religionis perſecutione, *n* tam in Orien-
te,quàm in Occidente, à Prælatis Eccleſiarum
potiſſimùm exorta; quaſi hic Carmeliticus Or-
do recenter adinuentus eſſet, ſeu Regulam non
haberet ab Eccleſia approbatam, & conſequen-
ter vi Decreti Generalis Concilij Lateranenſis
anno 1215. celebrati non eſſet tolerandus,ſed ex-
tinguendus,

tinguendus, ſeu ad alium Ordinem approbatum redigendus. Huic perſecutioni in Palæſtina, ac Syria ſeſe oppoſuit *S. Bertholdus* per eas partes Prior Generalis, patrocinante ei Radulpho Patriarchâ Ieroſolymitano Latinæ nationis, S. Alberti ab anno 1214. ſucceſſore; teſte Siberto de Beka in Commentario ſuper Regulam eiuſdem Alberti. In Europa verò (vbi quàm maximè, & periculoſiùs, apud Sedem Apoſtolicam periclitabatur idem Marianus Carmeli Ordo) S. SIMON STOCK egregium ſeſe ex officio defenſorem exhibuit; patrocinante ſibi, ſuoque Ordini potentiſſimâ Cœli Reginâ Deiparâ, vt mox dicemus.

1226. 62. 736. Hoc itaque ineunte anno, dilato diu per Ordinis æmulos primarios (duos videlicet Commiſſarios Apoſtolicos, teſte Thomâ Scropo Epiſcopo in Tract. ad Eugenium Papam IV. ſcripto) eiuſdem Religionis negotio, præfata Virgo Deipara, CAPVT ET DECOR CARMELI, in viſu nocturno ſeuerè mandat Honorio Tertio Pontifici, Ordinis ſibi deuotiſſimi protectionem, & Confirmationem. Memoratos verò duos eius inimicos (qui patronos ſeſe ſimulabant) eadem ſinceriſſima Carmeli Patrona, ſimul eâdem nocte, mortali, ſed diſpari pœnâ, plectit. Mox itaque Honorius Papa die ſubſequente, videlicet 30. Ianuarij, Regulam Ordinis huius Albertinam, dato Breui Apoſtolico,[a] confirmat; ampliſſimaſque Indulgentias præ cunctis ſuis prædeceſſoribus (Plenarias videlicet præcipuis anni feſtiuitatibus) eidem Religioni elargitur. Quæ potentiſſima Deiparæ protectio, & Apoſtolicæ Sedis benignitas (per S. SIMONEN STOCK in his Europæ Prouinciis Generalem Priorem, potiſſimè procurata[o]) prima origo extitit Feſti *Commemorationis Solemnis Glorioſæ Virginis Mariæ de Monte Carmelo:*

B. Virginis MARIÆ *patrocinium.*

[a] Bulla iſta Honorij extat in Bullario Cherubini to. 1. & in Speculo Ordinis fol. 31. & 60.

O

Carmelo; quod deinceps, poſt acceptum ſacrum
SCAPVLARE priuilegiatum, multo ſolemniùs
effectum eſt.

1227. 63. 737. Tunc adhuc clareſcebat in Terra San-
1228. 64. cta Venerab. *Enoch Palæſtinus* ex Carmelo Iero-
ſolymitano S. Annæ aſſumptus in Syrianę na-
tionis Ieroſolymorum Patriarcham, vitæ ſancti-
tate, ac doctrinâ celebris, diuinoque oraculo
commendatus: qui hoc anno ſcribebat vitam *S.
Angeli* martyris, quæ adhuc extat, cuius ipſe iti-
neris, & prædicationis ſocius extiterat, ac mar-
tyrio interfuerat.

Iterata moleſtatio in Ordinē.

1229. 65. 738. Cùm rurſùs hoc tempore aduerſarij
1230. 66. huius Ordinis præfatam eius perſecutionem (de
1231. 67. qua ſuprà ad annum 1225. & ſequentem) conti-
1232. 68. nuarent; ex tenore Confirmationis Regulæ *S.
1233. 69. Alberti* anſam ſumentes; eò quòd in literis Apo-
1234. 70 ſtolicis contineretur hæc clauſula: *quam* Regu-
1235. 71. lam *ante Generale Concilium vos dicitis humiliter
ſuſcepiſſe*; arguerentque Prælati Eccleſiarum, hãc
Fratrum aſſertionem admittendam non eſſe niſi
legitimis documentis eam probarent; quin &
intenderent ipſis Fratribus ſuâ authoritate, con-
tra tenorem Regulæ eorum, Priores præficere;
S. SIMON Prior Generalis, eâdem quâ priùs vigi-
lãtiâ eis occurrit, egitque apud Gregorium IX.
Honorij ſucceſſorem; vt is eamdem Regulam
iteratò confirmaret, vetaretque, ne vllus Præla-
torum ſecularium eis Priorem præficeret, &c.
idque hoc anno die 6. Aprilis dato diplomate [a].
Et, ad maiorem cautelam, per aliud Breue Apo-
ſtolicum curauit Ordinem ſuum ſuſcipi ſub
protectione Sedis Apoſtolicæ, ac tempore inter-
dicti poteſtatem diuina celebrandi; ſcilicet die 9.
eiuſdem menſis, & anni.

[a] Habetur in Speculo Ordinis (Venetiis ann. 1507. excuſo) fol 32 & in Annal. ad ann. 1230.

1236. 72. 739. Cùm poſt celebrata hoc anno Pariſiis
ad Pentecoſten per B. Iordanum Ordinis Præ-
dicatorum

dicatorum ſecundum Priorem Generalem, i- *S. SIMON*
ſtius Religionis Generalia Comitia, idem Ge- *cum B.*
neralis Iordanus in Terram ſanctam, ad viſitan- *Iordano Generali*
da ſui Ordinis illic extantia Cœnobia peregri- *Prædicato-*
nationem inſtituiſſet, teſte Spondanô ad hunc *rum.*
annum. Sanctus quoque SIMON STOCK (cui cum
hoc Iordano, viro ſancto, ac miraculis claro, ma-
xima intercedebat neceſſitudo, *p* Swaningtono P
teſte) ſuam profectionem in Palæſtinam inſti-
tuit; idque, vt credibile eſt, in eiuſdem Iordani
conſortio; vt ſui Ordinis Carmelitici Generali
Capitulo, ſequenti annô (teſte Boſtio in Patro-
natu Mariano) celebrando, intereſſet: quod ad
difficilem quamdam Ordinis controuerſiam diſ-
cutiendam, ac determinandam in Montem Car-
melum conuocatum erat.

1237. 73. 740. Reuerſurus autem hoc anno præfatus
Iordanus ad partes ſuas tranſmarinas, cùm naui-
gio appuliſſet propè Acconem, tempeſtate exor-
tâ, vnà cum ſociis multis, naufragio periit die 13.
Februarij. Verùm eius ſanctitas poſt mortem di- *B. Iorda-*
uerſis eſt probata miraculis, ac manifeſtata appa- *nus ſub-*
ritionibus. Inter has vna eſt, quâ glorioſus appa- *merſus glo-*
ruit noſtro S. SIMONI STOCKIO (teſte Swaning- *rioſus ap-*
tono in vita eius) ſicuti & alteri cuidam Fratri *paret S. SIMONI,*
Ordinis Carmelitici, eiuſdem loci, qui Religio- *& alteri Carmelitæ.*
nem ſuam deſerere cogitauerat (ob tyrannicam
Saracenorum, credo, perſecutionem in Palæſti-
na; de qua mox infrà anno ſequenti) ac per ta-
lem tanti viri mortem, magis in propoſito con-
firmatus fuerat, & quaſi in deſperationem lapſus:
quem tamen idem ſanctus vir Iordanus ad ſanam
mentem reduxit, dicens: *ſibi impoſterùm non quâ
morte abirent homines, ſed quam vitam duxerint, co-
gitandum.* Ex quibus omnibus, hoc, & præce-
denti anno dictis, patet manifeſtè, B. SIMONEM
STOCK non modò ante annum 1237. Carmeli-

ſtam fuiſſe (contra eos qui id factum putant anno ineunte 1240.) ſed & ſui Ordinis Generalem Priorem, modo ſuprà explicato. Nam in Vitis Fratrum Prædicatorum *parte* 3.*cap*.42. poſt enarratam præfatam apparitionem poſteriorem, additur iſta clauſula: *Hoc ipſe Frater, & Prior eiuſdem Ordinis Frater* SIMON, *Vir Religioſus & verax noſtris Fratribus retulerunt*, non aliquem Localem ſed Generalem intelligendum eſſe, accedente ipſo nomine SIMONIS. Arnoldus Boſtius in opuſculo de Viris illuſtribus Ordinis ſui cap 3. manifeſtè docet.

Comitia in Carmelo.

Intereſt itaque S. SIMON hoc eodem anno Generalibus Ordinis ſui Comitiis, in Mōte Carmelo celebratis: Vbi (monente Beatiſſimâ Dei Genitrice MARIA, Priori Carmeli apparente) decretum fuit, omnibus & ſingulis Fratribus Ordinis licitum eſſe, ob Saracenorum frequentes incurſiones tyrannicas, & maximè quia hic Ordo breui è Terra Sancta exterminandus erat; ad partes tranſ-marinas ſiue Europæas ſeſe trāſferre, ibidemq; ſuam Religionem vlteriùs propagare: quod hactenùs in particulari ſæpiùs factum fuerat, numquàm tamen ex generali Ordinis decreto.

741. Et quia idcirco plùs quàm probabile eſt, nulla deinceps ampliùs in Syria fundata fuiſſe huius Ordinis Cœnobia: præſens etiam Generale Capitulum celebratum eſſe per ſolos Priores locales, eorumque ſocios totius Palæſtinæ, ac Syriæ (S. SIMONE excepto, cuius præſentia neceſſaria erat) cum ipſos tantùm concerneret quæſtio illa, an Ordinis huius Fratres liberè, ac licitè Terram Sanctam deſerere poſſent, &c. non abs re fuerit nominatim ſpecificare Cōuentus, ſeu Monaſteria huius Religionis in Syria, quorum Priores ad hoc Generale Capitulum conue-

Digitized by Google

cõuenerint, prout fecit Arnoldus Boſtius in ſuo Patronatu Mariano c. 6. vbi ſpecificat ſequentia XI. Cœnobia inſigniora: ſcilicet, *Montis Carmeli* originale Ordinis: *Quarentanenſe* prope fõtem S. Eliſei: *Valimenſe* iuxta mare Galilææ: *Acconenſe*, ſeu Ptolemaidis maritimum: *Tyrenſe* maritimum: *Sareptanum* maritimum: *Tripolitanum* maritimum: *Montis Libani* ſeu Belli loci, iuxta fontem hortorum: *Ieroſolymitanum S. Annæ* propè Portam Auream: *Antiochenum* in Syria, vrbe Patriarchali: *Montis Neroy*, prope Antiochiam. Addunt Mantuanus, Paleonydorus, & Metius ſequentia: *Nazarethanum*: *Montana Iudææ*: *Bethlehemiticum*: *Emauſenſe*: *Iordanis Ioannis Baptiſtæ*, *Sapſas* dictum; in quo tamdem Ven. *Hieronymus* Prior S. Annæ ſepulturam accepit: *Montis Thabor*, vbi triplex extabat Eccleſia, cuius loci Prior fuit Ven. *Anſelmus* Palæſtinus, ibidem in tertia Eccleſia S. ELIÆ ſcilicet ſepultus, miraculis clarus. *Hebronenſe*, cuius Prior fuit Ven. *Euſtachius* Palæſtinus, mortui reſuſcitatione clarus, ibidem tumulatus, primus enucleator Regulę Carmelitanæ S. Alberti Patriarchæ. Quibus adde *Ieroſolymitanum S.* MARIÆ *de Latina* prope ſepulchrum Domini; de quo prolixè egi in Notis ad vitam *B. Angelæ* Virginis Prioriſſæ Monaſterij Ieroſolymitani Monialium S. Mariæ Magdalenæ.

Monaſteria præcipua Ordinis in Terra Sancta.

Abſoluto præfato Generali Capitulo, cùm mox eodem anno, ruptis induciis Chriſtianorum cum Barbaris, in Palæſtina (vt notat Gordonus ad huncannum) grauiores oriri inciperēt bellorum turbines: non admodùm tutum erat B. SIMONI in Europam reuerti. Qui partim hanc ob cauſam, partim, ac præcipuè, vt, veluti aſſuetus tot annis vitæ eremiticæ, aliquam ſibi à tantis curis quietem daret (ſubſtituto quopiam, qui in Europa ſuo loco Vicarium Generalem ageret) in-

intendebat in Monte Carmelo anachoreticam vitam, hactenùs extra Religionem ſeruatam, ad annos aliquot reaſſumere; quod tamen, ob grauiſſimos tumultus bellicos, tunc aliquantulum differre coactus fuit.

Mirabile de Fonte S. Eliæ.

1238. 74. 742. Nam mox hoc ſequenti anno in tãtum
1239. 75. excreuit tyrannica Saracenorum incurſio, vt
1240. 76. etiam in ipſo Monte Carmelo Fratres omnes re-
1241. 77. pertos crudeli gladio necarent. Propter quod
1242. 78. celeberrimus in eo Monte *Fons* S. Eliæ dulces
1243 79. ſuas aquas retraxit, & ob Fratrum abſentiam amplius fluere ceſſauit*. Receperunt ſe verò, qui Barbaricum effugerãt gladium, in ciuitatem Accon ad Monaſterium, quod inibi habebant: donec Chriſtianorum exercitus (quorum aquas Saraceni infecerant ac mortiferas reddiderant) intelligens à Fratribus Carmeli incolis exulibus, Accone degentibus, quòd ſi illuc ipſi reducerẽtur, *Fons* S. Eliæ, Patris eorum, dulces iteratò aquas redderet; armatâ ac forti manu ipſos Fratres denuò eodem anno circa calores æſtiuos in Montem Carmelum reſtituerunt. Quibus orantibus, mox magni Eliæ *Fons* occluſas aquas ſuas dulces rurſus toti Chriſtianorum exercitui largiflué cõmunicauit. Quo viſo miraculo, diuerſi milites Chriſtiani nobiles, in regreſſu ad propria, nonnullos ex ipſis Fratribus Carmelitis ad regna ac regiones ſuas cõduxerunt, eiſq; illic Monaſteria fundarunt; videlicet in Cypro, Sicilia, Gallia, & Anglia: ad quam hâc alterâ vice noua Colonia deducta fuit per nobiles milites Barones Ioãnem Veſcij, & Richardum Grey ſub finem anni Iuliani 1239. ipſo die Natalis Domini, à quo incipit annus Eccleſiaſticus 1240. Vide Baptiſtam Mantuanum Faſtorum libr. 8. in S. Ludouico Rege: & Ioannem de Vineta in Chronico ſuo,

R

Vide infrà in notis.

ſeu

ſeu eius compendio, quod extat in maiori Ordinis ſpeculo fol. 59.

743. Tunc itaque S. SIMON (qui præfato vtique interfuerat miraculo *Fontis* ELIÆ) occaſionem nactus, deſiderio ſuo (de quo ſuperiori anno actum) ſatisfacere cœpit, & electâ cellulâ aliquâ ſeu antro Eremitico ipſius Carmeli Montis, per integrum deinceps ſexennium illic moram traxit, idque ieiunus, ſed à Deipara Virgine cœleſti mannâ paſtus, vt ex eius vita refert Del Rio & alij viri celebres *S*; protectus ibidem diuinâ prouidẽtiâ à barbarico incurſu: qui & deinceps nihil crudelitatis in Monte Carmelo exercuiſſe leguntur vſque ad an. 1291.

S. Simon per ſexẽniũ ſolitarius in Carmelo.

Delrio Diſq magic. l. 1. q. 21. ſub fin. S

1244. 80. 744. Hic annus eſt, de quo paulò ante, quo illud contigit quod Sanuicus ſcribit in Chronico ſuo capite vltimo de interfectis ac martyrio coronatis Fratribus huius Religionis in Monaſteriis Palæſtinæ *Quarentenenſi*, ac *Valimenſi* quandò & ipſa Ieroſolymorum vrbs à paganis (quos Choraſmianos vocant, de quibus hiſtorici ad hunc annum) capta, multa Chriſtianorum millia inibi cœſa ſunt: *Monaſterio B. Angelæ* Virginis iuxta Dominicum ſepulchrum tunc miraculosè à deuaſtatione barbarica præſeruato, vt alibi in eius vita pleniùs oſtendi.

* *Martyrizantur Religioſi huius Ordinis.*

Eo itaque anno Ven. *Alanus* Brito Generalis Prior veritus vlteriora mala, credẽſq; iam tempus aduenifſe exterminationis Ordinis ſui in Terra Sancta (quam Deipara Virgo iam ante iteratò futuram prædixerat ſuis deceſſoribus *Cyrillo* & *Bertholdo Lombardo*) aſſumpto ſecum S. SIMONE STOCK (qui iam ſuum compleuerat ſexennium anachoreticæ vitæ in Carmelo) ac multis aliis ſui Ordinis Fratribus in Angliam tranſmigrauit, vbi tunc quinque ad minus extabant huius Ordinis Monaſteria, eiuſque ſedem

primariam ex Palæſtina in Angliam tranſtulit. Alij vero ex eiſdem Fratribus eodem anno è Palæſtina, ob præfatam perſecutionem in Galliam Narbonenſem trāsfretantes (teſte Arnoldo Boſtio in Patronatu Mariano c. 6.) apud Maſſiliam Monaſterium fundare cœperunt. At Generalis Prior Alanus in Angliam veniens mox conſcribit Generale Ordinis ſui Capitulum pro futuro anno apud Aylesfordiam in Cantia celebrandum: præſertim quia eodem anno Generale totius Eccleſiæ Concilium Lugdunenſe ad Natalitia S. Ioannis Baptiſtæ, præſente Innocētio Papâ IV. habendum erat, & apud ipſum varia pro hoc Ordine nouiter in Europæ partibus dilatari incipiente, procuranda priuilegia ac gratiæ.

Monaſteria aliquot vetuſtiora huius Ordinis in Europa.

745. Et quia ſuprà ad annum 1238. ſpecificauimus Monaſteria aliquot totius Syriæ, ex quibus Patres huius Religionis ad Generale eorum Capitulum tunc in Mōte Carmelo celebratum, conuenerant; non inutile futurum iudico, ſi & in præſenti idem præſtemus, enumerantes illa dumtaxat Europæ Monaſteria Carmelitica, vel ſaltem loca à Carmelitis inhabitata pro fundandis Cœnobiis; quorum Priores ſeu Pręſides cum ſuis ſociis ad hoc primum totius Europæ Generale Capitulum hoc anno conuocati ſunt. Ex his (quorum ad me notitia deuenit, nam plura fuiſſe non dubito) ſunt *Senenſe* in Italia peruetuſtum, ab anno ſcilicet 797. inhabitari cœptum. *Burdegalenſe* vetus in Gallia Aquitanica ab An. 1099. per Dominum de la Landa fundatum. *Bopardienſe* in Germania ad Rhenum fluuium circa idem tempus loci receptione acquiſitum; cuius primus Pater Ven. Henricus de Bopardia Vitæ ſanctimoniâ clarus obiit anno 1113. *Colonienſe* in Germania, ab anno 1198. fundatore nobili milite ac patritio

De vetuſtis Cœnobiis huius Ordinis in Europa vide p. 3. c. 19.

Digitized by Google

patritio Colonienſi Domino Brunone de Bonnerhoff, qui eo anno Carmelitas ex ipſo Monte Carmelo Coloniam Agrippinam adduxit. *Venetiarum* in Italia, ante annum 1206. *Petralatenſe* in Cathalonia, ab anno 1206. *Pataulenſe* ſeu *Paduanũ* in Italia ab anno 1212. *Herbipolenſe* ſeu Wurtzburgenſe in Germania vrbe Franconiæ primaria ab anno eodem 1212. loci receptione. *In Cantia* Comitatu Angliæ Eremitorium quoddam ab eodem anno 1212. vbi eo anno S. SIMON STOCK primum ad Ordinem receptus fuit. *In Apulia, In Campania, in Sicilia* ab anno 1219. loca recepta per *S. Angelum* Carmelitam futurum martyrem, dum eo anno iis in partibus prædicationi intenderet. *Leocatenſe* in Sicilia, paucis annis ante aduentum *S. Angeli* in Siciliam. *Dinakſpulenſe* in Germania Superiori ab anno 1221. *Valencenẽſe* in Belgio ab anno 1235. Forcanienſe & Famaguſtanum in Cypro, ab anno 1238. *Meſſanenſe Panormitanum, Drepanenſe* in Sicilia ab eodem anno 1238. *Aluevvicenſe, & Eylesfordienſe* in Anglia ab anno exeunte 1239. *Nerbendenienſe, Burnhamienſe, Londinenſe* in Anglia, ab anno 1241. *Boltonienſe,* itidem in Anglia, Comitatu Eboracenſi *S. Iuonis* dictum, circa annum 1242. fundatore Richardo Grey de Codnor: *Maſſilienſe* in Gallia Narbonenſi, ab anno 1244. Porrò nullum hoc loco antiquorum Cœnobiorum huius Ordinis à tempore primitiuę Eccleſiæ in Europa (præſertim in Gallia, Hiſpania, Britannia, &c.) extãtium mentionem fecimus; ſed ea dumtaxat adduximus, quæ à prima ſua fundatione, ſub proprio Carmelitarum nomine, hucuſque continuato extitiſſe noſcuntur. Sed neque omnium horum nomina nobis innotuerunt: vnde & aliquot prouincias generatim dumtaxat adduximus.

1245. 81. 3 746. In præfatis ergo Comitiis Generalibus,

bus,hoc anno celebratis,Ven. *Alanus Brito* Prior Generalis, reſignans officium ſuum illud de aſſenſu omnium Gremialium Patrum transfert in S.Virum SIMONEM STOCK, eò quòd illud iam ante in iiſdem Europæ partibus tam ſtrenuè ac fructuosè adminiſtraſſet, ab anno ſcilicet 1215. licèt paucis abhinc annis (Subſtituto Vicario) aliquantulùm in Palęſtina reſpirauerit. Hanc verò eius in Generale regimen totius Ordinis electionem non ſine concomitante miraculo factam eſſe,teſtatur Ioannes Groſſius.

Alanum tunc defunctum fuiſſe cenſent Ioan. Paleonydorus, Petrus Lucius & alij.

Venerabilis verò *Alanus Brito* poſt reſignationem ſuam (quam Anglici Scriptores cum Ioanne Pitſeio expreſsè admittunt) relictâ Angliâ, in Germaniam tranſiit, & Coloniam Agrippinã diuertens,ibidem apud Fratres ſuos tandem ſancto fine quieuit, ſepulturam in Choro ante ſummum altare eleuatiorem aliorum ſepulchris accepit, ac miraculis etiam poſt mortem claruit. Quòd ſi tamen audiendus eſt Ioannes Groſſius in Viridario ſuo,tribuens huic Alano annos regiminis ſexdecim, dici poterit non improbabiliter (vt & ſuprà in aliis Generalibus Prioribus oſtenſum eſt, & infrà in Nicolao Gallico manifeſtum fiet) illum vnà cum Bertholdo Lombardo annis aliquot in Palæſtina, Ordinem,vt Generalis eius Coadiutor,ſolus verò,ſeu vt primarius Generalis,cæteris eumdem rexiſſe.

747. Satisfacturus igitur S. SIMON officio Generalatus ſui ſupremi,mox eodem anno menſe Iunio,ante inchoatum ſcilicet Generale Concilium Lugdunenſe, ab Innocẽtio Papa IV. quatuor impetrauit, in fauorem Ordinis ſui Bullas Apoſtolicas, ſcilicet octaua die Iunij vnam: 13. die Iunij duas: & vigeſima eiuſdem,vnã a. Quarum,ſicuti & ſubſequentium, argumenta ſingula hic recenſere nimis prolixum fuerit,quæ proinde

S. Simon *varia impetrat Apoſtolica priuilegia.*

a Bullæ iſtæ Innocentij IV. extant in Speculo, & Bullario Ordinis fol 61. & 62. Itẽ

de in diuerſis Bullariis huius Ordinis inquiri poterunt. in Annal. Ord. ad an. 1230.

1246. 82. Sic & hoc anno ſequenti duo alia obtinuit ab eodem Priuilegia, ſeu Indulta Apoſtolica, ſcilicet 13. & 27. Iulij.

1247. 83. 748. Poſtquàm hic Ordo à primordiis ſuæ inſtitutionis, peculiariter ſolitudini & contemplationi addictus, ab Innocentio Quarto deſtinatus eſſet, vt cum aliis tribus, vnus eſſet ex quatuor Mendicātibus: atque vt talis Regulam ſuam latinam, ab *Alberto* Patriarcha traditam in quibuſdam punctis ægrè ſeruare poſſet, S. SIMON Prior Generalis, cum conſilio Capituli Generalis, prædictam Regulam Ordinis in illis pūctis, authoritate Eccleſiæ, declarandam, ac mitigandam eſſe expediens, quinimò neceſſarium cenſuit. Deſtinati ergo, pro eo negotio, ſunt duo prouidi & graues Fratres Reginaldus & Petrus, & Lugdunum profecti, ad præfatum Pontificem Innocentium Quartum: qui eos benignè recipiens Regulæ Declarationem, Correctionem, ac Mitigationem faciendam mandauit duobus hâc in parte Commiſſariis ſuis, ſcilicet Hugoni Cardinali, & Gulielmo Anteridenſi Epiſcopo; qui idem negotium compleuerunt Kalendis Septembris huius anni 47. num. 48. vt paſſim in impreſſis exemplaribus corruptè legitur, cum Regula Originalis ſub ſigillo plūbeo, vltra 400. an. penes nos hic Coloniæ aſſeruata, ſicut & Bullariū MS. Siberti de Beka, expreſsè contineant annum 1247. *a* is enim erat annus quintus Pontificatus Innocentij IV. incipiens à die 24. Iunij: Idemque Pontifex per ſuas literas Apoſtolicas præfatorum ſuorum Commiſſariorum Regulæ declarationem confirmauit mox ineunte menſe ſequenti eiuſdem anni, ſcilicet kalendis Octobris.

Mittit ad Sum. Pontific. pro Regulæ moderatione.

a Bulla illa Innoc. IV. Extat in Speculo Ordinis lib. 8. c. 8 & iterum fol. 74. ac 75. Itē in Annal. Ord. ad annū 1247. & apud Cherubinum tom. 1.

1248. 84. 749. Intendens quoque idem Sanctus Generalis SIMON dilatationi Ordinis ſui tria, hoc, & ſequenti anno, in Germania, & Belgio recepit noua loca pro fundandis Cœnobiis. Et hoc quidem anno 48. *Bamberga* in Germania ſuperiori Ducatu Franconiæ, anno verò ſequenti 49. *Bruxellis* in Brabantia, & *Harlemij* in Hollandia. Sed & Carmelitas *Ipris* in Flandria extitiſſe ante annum Chriſti 1250. ante omnes videlicet alios Ordines Mendicantes, habet Antonius Sanderus in ſua Flandria illuſtrata; vbi addit Minoritas aliquot illic obiiſſe anno 1250. & 51. Inſtrumẽta verò publica, facta an. 1260. ab eis oſtendi poſſunt, cum adhuc in Hollebeka degerent.

1249. 85.

Bamberga, Bruxellis, Harlemij Conuentus noui.

1250. 86. 750. Cum ſub ante dicta Regulæ B. *Alberti* correctione Ordo Carmeliticus notabiliter in his Europæ partibus multiplicari inciperet; inuidens Diabolus felici Fratrum ſucceſſui, excitauit contra eos Eccleſiarum Prælatos, & Parochos qui diuerſas ipſis moleſtias intulerunt. Ad quos compeſcendos S. SIMON Generalis hoc anno tres obtinuit ab Innocentio IV. Bullas Apoſtolicas in Ordinis ſui fauorem, omnes vno die 27. Septembris datas. a

Alia priuilegia à Sede Apoſtol.

Quo item anno aliud per eumdem ſanctum virum ſui Ordinis Generale Capitulum in Europa celebratum fuiſſe videtur: ad quod ex Oriente conuenerit quoque Ven. *Alanus Brito* iſtorum locorum Generalis Prior ſecundarius, rogaturus ſupportationem totius iterati oneris ſui. In cuius locum S. SIMON, de aſſenſu omnium iſtius Capituli, ſubſtituerit Ven. *Nicolaum Gallicum*, Narbonenſem: Illum enim hoc præcisè anno Ordinem ſuum regere cœpiſſe, vſque ad ineuntem 1270. per annos XX. ipſemet fatetur in Opuſculo ſuo *Ignea Sagitta* intitulato, & expreſſè confirmant veteres ſcriptores, Groſſius, Boſtius,

Ven. Nicolaus Gallicus Vicarius Generalis in partibus Orientis.

a Sunt illę Bullæ in Speculo & Bullario Ord. fol. 63. de illis agitur in Annal. Ord. ad an. 1250.

Digitized by Google

ſtius, Trithemius & alij. Ex quibus viginti annis, quindecim attribuendi ſunt regimini eius per Orientem; gubernãte S. SIMONE Ordinem principaliter in Occidente, quinque verò reſiduis annis Ordini præfuit principaliter in Occidente, ab obitu ſcilicet S. SIMONIS. Quòd confirmari poteſt ex eo, quia ſub anno Chriſti 1254. Deipara Virgo ipſi in Monte Carmelo apparens illum præmonuit (Boſtio teſte *in Patronatu Mariano*) de aduentu S. Ludouici Regis Franciæ in eumdem Carmeli Montem: & anno 1266. hoc eſt altero anno ab obitu S. SIMONIS, reperitur confirmaſſe Concordata quædam inter Carmelitas Iprenſes, & Præpoſitum S. Martini facta, vt habet Antonius Sanderus in ſua Flandria illuſtrata. Poſt hoc verò Generale Capitulum Ven. *Alanum Britonem* in Germaniam ſeſe contuliſſe, & Coloniæ aliquanto poſt obiiſſe, iuxta Ioannis Groſſij computum annorum regiminis ipſius probabiliùs videtur. Vide ſuprà ad annum 1245.

1251. 87. 751. Vigente verò adhuc Ordinis perſecutione (de qua ſuperiori anno) à Clero præſertim excitata in Europa; ambo Generales Priores ſtrenuè ſeſe pro poſſe ſuo aduerſarijs oppoſuêre. Et cùm humani fauores apud ſedem Apoſtolicam admodum tenues eſſent, nec clauſulæ literarum Apoſtolicarum ſatis efficaces; cælitùs adiuti efficacis adiutorij effectum partim hoc præſenti, partim ſubſequenti anno conſecuti ſunt. Hoc quippè anno, cùm vterque Generalis ad Deiparam Virginem, velut Ordinis Patronam ſingularem, ſuas effunderet preces, & efficax exſpectaret auxilium, vtrique gratioſè apparuit, ac remedia contulit. Sancto quidem SIMONI Cantabrigiæ in Anglia ſub noctem diei 16. Iulij imminentis, tribuens ei ſacrum ac priuilegiatum

B. Virgo MARIA afflicto Ordini ſuo patrocinatur.

T

tum habitum SCAPVLARIS Carmelitici ; prout ipſemet vir ſanctus fatetur in Epiſtola hac de re per ſemetipſum dictata ſua Confeſſario Petro Swanyngtono Anglo, ac per Ordinem mox diuulgata; in qua poſt alia ſic ait: „ Cum effunderem animam meam in conſpectu Domini, „ quamuis ſim puluis, & cinis, & in omni fiducia: „ Dominam meam Virginem MARIAM deprecarer, quòd, ſicut volebat nos appellari FRATRES ſuos, monſtraret ſe Matrem, eripiendo nos de „ caſu tentationum, & aliquo *Signo* gratiæ nos „ recommendãdo erga ipſos, qui nos perſequebantur, dicendo illi cum ſuſpiriis;

Scapulare *tradit* S. Simoni.

Pars epiſtolæ S. Simonis *ad Fratres ſuos*.

„ *Flos Carmeli,*
„ *Vitis Florigera,*
„ *Splendor cæli,*
„ *Virgo puepera*
Singularis

„ *Mater mitis,*
„ *Sed viri neſcia,*
„ *Carmelitis*
„ *Da priuilegia.*
Stella maris,

„ Apparuit mihi cum grandi comitatu, & tenendo habitum Ordinis dixit: *Hoc erit Tibi & cunctis Carmelitis Priuilegium. In hoc moriens æternum non patietur incendium.* „ Inſuper eadem Virgo Deipara tunc quoque ipſi B. SIMONI in mandatis dedit, vt mitteret ad Innocentium Papam IV. qui de præfatis grauaminibus Ordini à Prælatis Eccleſiarum inflictis remedium præſtaret. Nam mox ſubdit in ſua epiſtola idem vir Sanctus: „ Et quia ſuâ glorioſâ præſentiâ me lætificabat vltrà captum: nec ego miſer maieſtatem eius ſuſtinere poteram, diſparendo dixit, „ quòd mitterem ad Dominum Innocentium „ benedicti Filij ſui Vicarium, qui de grauaminibus remedium præſtaret, &c. „ hæc ipſemet S. SIMON Generalis.

752. Alteri quoque, videlicet Ven. *Nicolao Gallico*, Deiparam apparuiſſe, ac mandaſſe, vt in hoc

Digitized by Google

hoc eodem negotio præfatum Innocentium accederet, teſtatur Arnoldus Boſtius in ſuo *Patronatu Mariano cap.*9. dicens poſt alia: „ Virgo benigniſſima MARIA ſuper-altiſſimæ Trinitatis „ ſpeculum tricliniumque delicioſum, Carmelitanique populi honorificentia peculiaris, à tam „ chariſſimè dilectis amicis humiliter inuocata, „ Beato viro *Nicolao Gallo* Priori Generali gregis „ Carmeli Reginæ tam ſublimis viſitatione prędigno, inter alia familiariter & amicè dixit, vt „ ad Pontificem Maximum Innocentium accederet intrepidè, qui iuxta nominis ſui indiciũ „ nemini nocendo, partem foueret innocentiũ: „ ſic quoque ſalubre remedium ab eo, contra „ præmiſſa grauamina reportarent. „ Sic Boſtius. In hac vtrâque apparitione Deipara Virgo diſtinctione vſa eſt, dum S. SIMONEM ætate grandęuum, ac ſupremum Ordinis rectorem iuſſit *mittere* ad Innocentium Pontificem, videlicet nuncios ſuos: Ven. verò *Nicolaum Gallicum*, vtpote iuniorem, & ſecundarium Religionis ſuæ moderatorem, præcepit *accedere* eumdem Innocentium. Huius etiam legationis Marianæ copioſè meminit Abbas Trithemius *l.* 1. *de Laudibus Carmelitarum cap.* 9. dignus vt hac in parte legatur. Vide plura anno mox ſequenti.

Ven. Nicolaus Gal. à B. Virg. MARIA amādatur ad Sum. Pontif.

753. Ob præfatum, tam nobile, ac magnificum Priuilegium ſacri habitus, ſiue SCAPVLARIS, quod Deipara Virgo S. SIMONI tradidit; per quod etiam mox eodem die illuſtria patrari cœperunt miracula, & Vetuſtiſſima huius Ordinis Confraternitas, hactenùs, *Beatæ Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo* nuncupata, renouari, propagari, ac nouo titulo SACRI SCAPVLARIS inſigniri cœpit. Multi verò Reges, ac Principes, præter vulgus innumerabile, ſucceſſiuè eidem Confraternitati ſeſe incorporarunt: quoſdein-

Miracula per Scapulare mouēt Chriſtianū populum &c. Summater, vt illud gestent.

de ipſi quoque ſummi Pōtifices, Cardinales, Archiepiſcopi, Epiſcopi, Abbates, & alij ex Clero plurimi ſunt imitati, de quibus alibi.

Ad hunc quoque annum refertur fundatio Carmeli *Cantabrigenſis* in Anglia; in quo ipſe S. SIMON tunc degebat, quando Sacrum SCAPVLARE illud à Deipara accepit. Similiter *VVintonienſis* loci receptio, & Conuentus poſtmodum erectio, ob inſigne miraculum primū ſacri SCAPVLARIS tunc per S. SIMONEM patratum.

Poſt traditum Scapulare *Ordo à moleſtiis reſpirat.*

1252. 88. 754. Cum igitur intuitu eiuſdem ſacri ac priuilegiati Habitus apud ſeculares, præſertim homines honoratiores, maiori in pretio Ordo Carmeliticus haberi inciperet; mox hoc ſequēti anno etiam apud Clerum à ſolitis moleſtiis aliquatenùs reſpirare cœpit. Hoc quippe anno die 13. Ianuarij Innocentius Papa IV. ſuas dedit & conſignauit literas Apoſtolicas, ad cunctos Epiſcopos, & Archiepiſcopos, iuxta Deiparæ Virginis mandatum, ſeuerè eis præcipiens, vt Fratribus huius Religionis in præfatis grauaminibus pium fauorem impenderent, & moleſtatores ipſorum per cenſuram Eccleſiaſticam, appellatione poſtpoſitâ compeſcerent.[a]

[a] Bulla eſt in Speculo Ordinis lib 9. c. 7.

1253. 89. 755. Rursùs hoc anno idem Innocentius quatuor alias conſignauit, & in huius Ordinis fauorem dedit Bullas Apoſtolicas, eaſque omnes vnâ die 26. Auguſti; ad inſtantiam vtique S. SIMONIS Generalis: in quarum vna idem Pontifex commēdat pluralitatem Fratrum huius Ordinis in Theologica facultate inſtructorum cōpetenter.[b] Ex quo intelligi datur non modò ſancto viro cordi fuiſſe in Religione ſua virtutum ſtudium cum Regulari obſeruantia, ſed & ſcientiarum atque doctrinæ ſemina plantare; cùm & ipſemet inſigni doctrinâ claruerit, vt libri ab eo

[b] Bullæ habentur in Speculo Ordinis fol 61. & 62. ac in Annal. ad an. 1253

conſcripti

conſcripti indicant, de quo plura infrà ad annum 1259.

1254 90. 756. Sed & hoc quoque anno præfatus Pontifex binas literas Apoſtolicas dedit in fauorem Monaſteriorum aliquot Angliæ, die ſcilicet 26. Auguſti & 9. Septembris; nec multò poſt obiit, die nimirum 7. Decembris eiuſdem anni. Hic inſuper, tempore Pontificatus ſui, in præcipuis anni feſtiuitatibus, earumque Octauis, omnibus Chriſti fidelibus, viſitantibus huius Ordinis Eccleſias (Deiparæ Virgini, vt plurimùm dicatas) Tertiæ partis peccatorum remiſſionem elargitus fuit. Nec non decem dierum Indulgentiam iis conceſſit, qui hanc Religionem appellarent, *Ordinem Fratrum Beatæ Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo*. Hęc verò omnia ad inſtantiam S. SIMONIS, ſiue per ſe, ſiue per ſuos delegatos impetrata fuiſſe, indubium eſt.[a]

S. Simon varia impetrat Apoſtolica priuilegia.

757. Ven. interim *Nicolaus Gallicus* eodem anno ac deinceps, in Palæſtina, præſertim in Mōte Carmelo degebat. Vbi ipſi eodem tempore Deipara Virgo MARIA rursùs apparuit, præmonens eum, de aduentu S. Ludouici Regis Franciæ in montem Carmelum. Hic quippe S. Rex repatrians in Franciam (annum præſentem notant Gordonus, Spondanus & alij) ad radices Montis Carmeli, euidens naufragij incurrit periculum. Vndè voto facto ad eiuſdem Montis, & Ordinis Patronam Deiparam, quòd eius Eccleſiam inuiſeret, periculum patrocinio eius euaſit, Montem aſcendit, Matri Virgini gratias egit, Fratres eius inuiſit, eorumque ſex numero ſecum ſumpſit, Monaſterium ipſis Pariſiis ante *portam Barratam* (ſic à *Barratis* Fratrum palliis deinceps appellatam) fundauit: „ Habitum priuilegiatum ſacri SCAPVLARIS aſſumpſit, Ordiniſque huius Confrater effectus, in eodem

[a] In Speculo Ordinis fol. 71. & 74.

S. Ludouicus Rex è Carmelo ſex Religioſos ducit Pariſios.

V.

ſacro

cro habitu (quem quidam deridens, miraculosè punitus eſt) ſanctè obiit: Carmelitiſque Pariſiēſibus aureum ſuper albo ſerico (vt Boſtius loquitur) ornamētum, cum omni ſuâ plenitudine perfectum, ad decoranda Deiparæ Virginis ſolemnia, donauit.

758. Hoc inſuper anno S. SIMON Generalis Ordinis ſui Capitulum celebrauit Londini in Anglia, vt vult Ioannes Pitſeus *in Henrico de Hanna.* In quo Capitulo inter alia Ven. Radulphus Fresburnæ primus Angliæ Prouincialis, ſenio grauis, ſuum reſignans officium, ſucceſſorem accepit præfatum Henricum de Hanna: quem quidam *de Harena* cognominant, ratione Anglicum, virum mirè induſtrium: qui Ordinem ſuum multipliciter per Angliam, Scotiā, Hiberniam, Galliam, & Germaniam propagauit. Et hoc tempore, ſub initium ſcilicet regiminis ſui, *Oxonienſis primi Carmeli* locum de conſilio S. SIMONIS Generalis Ordini acquiſiuit, domum videlicet Richardi Comitis Cornubiæ, quam apud Oxoniā in vico *Stocwvel* habebat, eamque poſtea in ſuorum Monaſterium vertit anno 1260. Et hic Conuentus diuerſus planè eſt ab *altero votiuo,* quem medio poſt ſeculo anno ſcilicet 1309. fundauit Eduardus II. Rex Angliæ, ex palatio ſuo Regio, anno ſecundo regni ſui, in primo infortunato prælio contra Scotos tunc commiſſo, non in poſteriori ad annum 1314. quod quidam perperam confundunt cum præcedente.

Oxonij duo huius Ordinis monaſteria.

V. p. 3. nu. 541.

1255. 91. 759. Non ceſſabat vir ſanctus intendere dilatationi Ordinis ſui præſertim in Anglia: vt patet ex celebri Carmelo *Eboracenſi,* in ipſa Archiepiſcopali Sede, hoc anno per Dominos Veſcy & Percij fundato. Inſuper, ſicut apud Innocentium Papam IV. benignitatem expertus fuit Apoſtolicam, ſic non minorem illi exhibuit ſucceſſor

ceſſor eius Alexander IV. à quo hoc eodem anno die 13. Februarij Indulgentias aliquas obtinuit pro certis anni Feſtiuitatibus. [a]

1256. 92. 760. At hoc ſequenti anno ampliſſimis fa-
1257. 93. uoribus idem Alexãder Ordinem Carmeli pro-
1258. 94. ſequens, ſeptem diuerſas Bullas ei fauorabiles expediri iuſſit: [b] videlicet 15. Ianuarij duas, 3. Februarij vnã, nonâ Februarij duas, 24. Februarij vnam, & 3. Martij vnam.

[a] Vide Speculum Ordinis fol. 64.

[b] Sunt etiam in Speculo Ord. fol. 61. 62. 67. & in Annal. ad an. 1256.

Ad annum 1257. refert Benedictus Gononus in Chronico ſuo Mariano Martyrium *B. Franciſci Cremonenſis* natione, ſed *Senenſis* Carmeliticâ profeſſione. Qui cum prædicaret Cremonæ contra peſſimum blaſphemiæ vitium in Deũ, ac Sanctos ſuos, idque in publico foro, vbi illud quam maximè in vſu eſſe ſolebat, à concitata plebe ad columnam quamdam in medio foro alligatus, ac lapidibus, vt alter Stephanus, obrutus, pro lapidantibus orans, in pace quieuit, miraculis in vita ac poſt mortem clarus; de quibus alibi. Sunt nonnulli tam inter veteres quàm recentiores ſcriptores, qui ex his duobus *Franco Senenſi* & *Franciſco Senenſi* vnum & eumdem cõſtituunt, eumque Cremonæ ſepultum volunt; ſed toto cælo aberrant, ex ignorantia, vt credo, Actorum vtriuſque. Vnde neceſſe eſt hoc loco paucis aſſignare vtriuſque diſcrimen. Primò enim ipſa prænomina *Francus* & *Franciſcus* diuerſa ſunt. 2. Vterque cognominatur quidem Senenſis profeſſione Carmelitica, neuter tamen fuit Senenſis natione: *Francus* enim in pago quodàm, de Grolti nomine, Diœceſis Senenſis; *Frãciſcus* verò Cremonæ natus fuit. 3. *Francus* profeſſione laicus extitit: *Franciſcus* presbyterio decoratus. 4. Francus vt Confeſſor obiit: *Franciſcus* Martyrij palmam adeptus fuit. 5. *Francus*

De B. *Franco Senenſi* & B. *Franciſco Senenſi.*

Diuerſi ſunt, non vnus & idem.

 Senis

Senis deceſſit, & ſepulturam accepit. *Franciſcus* Cremonæ curſum vitæ conſummauit. 6. *Franci* Senenſis Confeſſoris feſtiuitas Senenſibus celebranda conceſſa fuit per Clementem Papam V. ſed de *B. Franciſci* Senenſis Martyris celebritate nihil mihi conſtat: niſi quòd Phil: Ferrarius in ſuo Martyrologio ad XI. diem Aprilis eius depoſitionem referat his verbis: *Cremonæ depoſitio B. Franci Senenſis Ordinis Carmelitarum.* Sic ille, qui & ipſe hic confundit Confeſſorem cum Martyre: nam certum eſt *Francum* Seneſem non Cremonæ, ſed Senis diem Depoſitionis accepiſſe: & è contra compertum habemus *B. Franciſcum* Senenſem Martyrem Cremonæ obiiſſe.

1259. 95. 761. Quod ſuprà ex literis Apoſtolicis Innocentij IV. indicauimus de pluralitate Fratrũ huius Ordinis in Theologica Facultate inſtructorum competenter, operâ nimirum, ſeu curâ S. SIMONIS STOCK, id hoc anno cum effectu demonſtratum eſt; quo inſignis Theologus Hunfridus ſeu Vmfridus Neckton, natione Anglicus, primus inter Carmelitas omnes, primuſque inter Scholaſticos Cantabrigenſes, Doctorali laureâ Theologicâ decoratus fuit. Id enim expreſsè affirmat Ioannes Lelandus, cuius apud Pitſeum hi duo verſus ad perpetuam rei memoriam exarati leguntur.

Laudibus Hünfridum meritis ſuper aſtra feramus
Cui data Grantanæ Laurea prima ſcholæ.

Iu ſuper ab Alexandro Papa IV. Idem B. SIMON quatuor impetrauit eodem anno Bullas Apoſtolicas pro Ordine ſuo, videlicet 13. Februarij tres, & 18. Martij vnam.[a]

[a] Sunt in Speculo Ordinis lib. 10. c. 2. & fol. 68. & 71 ac in Annal. ad an. 1259.

1260. 96. 762. His circiter annis contigit Tholoſæ in Gallia Narbonenſi miraculoſa illa Carmeli Toloſani fundatio: quando nimirum primarius Iudæorum

dæorum illic degentium *Samuel Groſſy* nomine, per viſam imaginem Deiparæ Virginis in arbore pomerij ſui ad fidem cōuerſus domum ſuam Carmelitis (qui hactenùs extra muros Toloſanos aliquot annis conſtiterant, & nunc primùm intra vrbem admiſſis) donauit, baptiſmum cum vxore & liberis ſuſcepit, eundemque Ordinem Marianum intrauit. Quando quoque mox regius Præfectus ſeu Capitaneus Vrbis, auditâ inſolitâ campanellâ Fratrum, eos inde expellere tentans, ſed exire nolentes, fame enecare volens, vtroſque oculos ſuos erutos ſenſit. Carmelitis verò, miraculosè libertati donatis, ipſe pœnitens oculos recepit, & Carmelita effectus totam ſubſtātiam ſuam ad iſtius loci ſtructuram complendam donauit. Tantis in anguſtiis cōſtitutis Carmelitis S. SIMON STOCK adhuc vivus, ſed longè abſens, illis viſibiliter apparuit, & vt in Deiparā Virginem ſpem collocarent, docuit; illa verba Antiphonæ quam compoſuerat: TV NOS IN HOC CARCERE SOLARE PROPITIA &c. repetēs. Vide infra aliud miraculum illic anno 1265. patratum paulò poſt obitum S. SIMONIS. *Toloſæ miraculoſa fundatio Conuētus.*

1261. 97. 763. Qui rurſùs hoc vltimo anno Alexandri IV. ſex diuerſas Bullas impetrauit in Ordinis ſui prouectum datas, [a] ſcilicet die 7. Martij vnā, 8. Martij tres, 11. Martij vnam, & 29. eiuſdem vnam. Item ab eius ſucceſſore Vrbano IV. eodem anno die 16. Septembris impetrauit per Breue Apoſtolicum, quòd Fratres huius Ordinis pia fidelium legata recipere poſſint; ſicuti & bona iniuſtè quidem acquiſita, neſcitur tamen cui illa reſtitui debeant. [a] Habentur in Speculo Ord. fol. 66 70. & 71.

1262. 98. 764. Fundatur hoc anno poſterior, ſeu modernus Carmelus *Burdegalenſis* in Aquitania in quo paucos poſt annos S. SIMON STOCK obiit:

Ggg 2 nam

ſnam primum monaſterium illic fundatum eſſe ab anno Chriſti 1099. ſuprà vidimus ad annum 1237. Non ceſſauit interim vir ſanctus apud Apoſtolicam Sedem pro vlterioribus gratiis ſeu indultis in Ordinis ſui fauorem obtinendis. Nam hoc eodem anno Vrbanus Papa IV. non minùs beneficus quàm ſui prędeceſſores ſeptẽ diuerſas Bullas hunc in finem expediri iuſſit, ſcilicet 22. Februarij vnam, 15. & 19. Martij duas 15. & 16. Maij duas, 28. Auguſti duas. [a]

a Sunt in Speculo Ordinis fol 68. 69. & 73.

1263. 99. 765. Extabant hoc tempore Carmelitæ apud vrbem *Argentinenſem* in Germania, inter quos clareſcebat hoc anno *Petrus Argentoratenſis* Carmelita hiſtoricus; qui Argentinenſis belli inter Epiſcopum & ciues hoc eodem anno peracti hiſtoriam vberem conſcripſit. Licèt autem Fratres huius Ordinis tunc ibidem habitarent extra vrbis mœnia, in eam tamen tamdem introducti ſunt anno 1323. quando & alia nouem loca Ordinis, extrà vrbes longiùs ſituata (quorum nonnulla hoc tempore S. SIMONIS extitiſſe credibile eſt) intra vrbes tranſlata ſunt; vt patet in literis Apoſtolicis Ioannis Papæ XXII. ſunt autem Loca ſeu Cœnobia ſequentia, *Rothomagenſe, Turonenſe, Narbonenſe, Piſanum Budenſe* [b], *Carauguſtanum, Cathurcenſe, Argentinenſe, Aſtenſe* [c], & *Auinionenſe* [d]. Sed & *Arelatenſis* Conuentus hactenus Archiepiſcopalibus ædibus contiguus, tũc quoque in alium eiuſdem vrbis locum tranſlatus eſt.

b Speculũ Ordinis habet *Brimiduſinenſe.*
c *Aſcenſienſe.*
d *Imolienſe.*

1264. 100. 766. S. SIMON Generalis ſub occaſum vitæ ſuæ volens adhuc dilatare Ordinem ſuum, eum hoc anno in Scotiam tranſplantauit: ibidemque primum ſub noua Alberti Regula Carmelitæ Cœnobium *Parthinienſe* recipiunt, ſacello Diui Nicolai eis pro loco aſſignato: licèt multis retrò ſeculis,

ſeculis, tam ibi, quàm in Hibernia, ſub veterum Culdeorum, ſeu Britannorum Monachorum nomine, diu ante aduentum benedictinorum in Angliam, extiterint: quod expreſsè aſſerit, & aliquoties confirmat Benedictus Monachus in ſuo Apoſtolatu Benedictinorum in Anglia. Ante hunc quoque annum Carmelitas Brugis in Flandria extitiſſe, apud Antonium Sanderum in ſua Flandria illuſtrata reperies. Quo ſimiliter anno, S. SIMON conſcribit Generale Ordinis ſui Capitulũ pro futuro anno in Carmelo Tholoſano celebrando, cui tamen ipſe, morte præuentus, non interfuit.

1265. 101. 767. Hoc ergo anno S. SIMON STOCK (qui fuit vitæ ſuæ centeſimus completus) adhuc viſitans Religionem ſuam, teſte Ioannne Groſſio, in Vita eius, in prouincia Vaſconiæ, apud Carmelitas ſuos Burdegalenſes die 16. menſis Maij in recitanda Salutatione Angelica moriens, ſancto fine quieuit, w clarus miraculis etiam poſt mortem; quæ quàm prætioſa fuerit in conſpectu Domini, ſub finem Vitæ eius latiùs deducemus. *Obitus S. Simonis.*

768. Porrò in Generali Capitulo mox poſt obitum S. SIMONIS, die ſcilicet Pentecoſtes celebrato Tholoſæ, teſte Paleonydoro *lib.3.cap.9.* elegerunt gremiales omnes Ven. *Nicolaum Gallicum* in Generalem Priorem totius Ordinis, qui hactenùs B. SIMONIS, Generalis dumtaxat Vicarius, cum poteſtatis plenitudine, extiterat in partibus Orientis, per annos quindecim.

Ad hæc autem Generalia Comitia Ordinis cùm non pauci Patres, ætate, moribus, ac eruditione graues, magna cum populi ædificatione conueniſſent, & peractis negotiis ſuis ad pro-

Digitized by Google

pria rediiſſent, Tholoſani Comitis Viguerij (cui tunc Toloſa parebat) filius, Monaſterio Fratrum huius Ordinis vicinus, inuidens felici eorum ſucceſſui, diabolico inſtinctu, armatâ manu illud incendio delere, ac ſpoliare aggreſſus eſt die 5. Augusti eiuſdem anni. Sed non ſine manifeſta Dei Matris, iſtius loci patronæ, vindicta: nam mox Tyranni caput inuerſum eſt, ita vt facies ſpectâretur à tergo, & occiput in pectore. Qui ſentiens vltionem Dei ſupplex ad imagunculam B. Virginis confugit, liberatuſque à plaga, portam vbi fuerat molitus incendium, lapideo, & egregio opere illuſtrauit. De quo plura Gulielmus Benedicti V. I. D. in repetitione capitis *Raynutius*, de Teſtamentis. Quod miraculum hic adducere placuit, tamquam diuerſum plane ab illo de quo ſupra ad annum 1260. actum eſt: cum aduertam vtrumque à quodam moderno viro erudito perperàm confundi pro eodem.

Miraculū notabile Toloſæ.

N O T Æ.

In præcedentem Chronologiam: vbi de miraculis, tranſlatis Reliquiis, & officio S. SIMONIS.

A 769. N*Aſcitur* S. SIMON &c. Ita quoque Lezana in Annalibus ad annum 1165. ſcribit: *Item eodem anno (retrogradâ ſupputatione factâ à die obitus) Cantiæ in Anglia noſtræ Religionis ſplendidiſſimum iubar B.* SIMON STOCHVS *naſcitur. Cùm enim ætate cẽtenarius vitæ curſum ſub anno* 1265. *conſummauerit vt ſub eo tempore dicemus, elicitur hoc anno in lucèm editum fuiſſe.*

De *SS. Bertholdo, Brocardo, Cyrillo,* ac per hunc baptizato Iconij Sultano, eiuſdemque prædicatione in Armenia, atque eâ ad fidem orthodoxam perductâ, accuratè pertractatur *tom. 4. Annal. ad annum Domini* 1181. & in antecedentibus, ac ſubſequentibus.

770. *S. Brocardus Latinum conſcribit Canonem, ſeu Regulam cum Conſtitutionibus b* Lezana veriſimiliùs cenſet, illud contigiſſe anno 1191. Scripſit

B autem,

autem,ſeu compilauit S.Brocardus ex S.Baſilij Regula,ac potiſſimùm ex libro Ioannis Hieroſol. (de quo actum eſt *par.1.*in libro S. Cyrilli *cap.1*) methodum quamdam vitæ Regularis: & ex illa, atque ex eodem illo Ioannis libro Albertus Patriarcha, rogatu ipſius S.Brocardi compendioſam Regulam confecit,& ſuâ authoritate obſeruandam tradidit,circa annum Chriſti 1205. vt ſtatim dicemus. Compoſuit quoque idem vir ſanctus Statuta quędam, ſeu Conſtitutiones: quę à Ioanne Bachone,Bernardo Olerio, & aliis vocantur *Conſtitutiones antiquæ*: quarum mentio facta eſt *parte prima in Breuiloquio Boſtij* a & *par.2.cap.2.* b Et hoc eſt,quod Geſnerus *in Bibliotheca*, & Poſſeuinus *in Apparatu* de S.Brocardi Scriptis ſic commembrant: *Brocardus patriâ Hieroſolymitanus, Paleſtinorum Doctor Hebræus,ac latinè peritus,Eremita Montis Carmeli, latinè ſcripſit Canonem ſui Ordinis librum vnum,Statuta in Carmelo librum vnum.*

De Brocardo ſcribente Conſtitutiones Ordinis.

a Partic. 1.c.3.n. 84.

b 186.

771. S. SIMON *duodennis*, c &c. Similia ſcribit Lezana ad annum Chriſti 1178. Eadem habentur in *Officio eiuſdem*, quod hic ſubnectitur *lectione quarta*. Sic S. Ioannes Bapt. adhuc puer deſerta petiuit: S. Albertus Drepanenſis cùm ſeptimum ſuperaſſet annum Monaſterium vltrò adiit. S. Franciſcus de Paula ab anno ætatis decimo-tertio ad eremum ſeceſſit. C

Naſcitur d *Hieroſolymis S. Angelus* &c. ad illum annum iſtorum ortum referendum etiam oſtendit Lezana ex hiſtoria Vitæ eorumdem, ſcripta ab Enoch Patriarcha Hieroſolymitano. D

772. *Capitur Hieroſolyma.* e De graui tunc huius Ordinis calamitate & multis Fratribus per Barbaros igne ferroque neci datis (quorum animas in cœlum deferri conſpexit *S. Bertholdus*) videri poterunt Annales Ordinis ad iſtum annum: vbi etiam annotatur ad annum ſequentem,tūc inſtitutas fuiſſe preces illas,quæ adhuc in Miſſis ferialibus Quadrageſimę, poſt calicis eleuationem fieri in Miſſalibus noſtris præſcribuntur: nempe pſalmus: *Deus venerunt gentes* cum Oratione: *Clementiſſime.* E

D. Cyrillus Presbyter. f Elogia quædam de S.Cyrillo præfixa ſunt eius libro hic ſuprà poſt præfationem: alia quædam de eo dicentur *parte 6. capite...* De Angelico Oraculo, & tabulis binis argenteis cœlitùs ei miſſis ſcribunt ferè omnes,qui illius mentionem faciunt,& præ omnibus accuratiùs Lezana ad an.1192. F

773. S. SIMON STOCK &c. *diuini verbi prædicationi ſedulò incubuit* g Præter Authores orthodoxos etiam Ioannes Balæus apoſtata, etſi paſſim aliàs in Sanctos iniurioſus,de noſtro tamen SIMONE Anglico, *in Cathalogo Scriptorum Britanniæ,centuria* 2. iſta ſcribit: *Quod ex ſolitudine, Dei verbum ſæpiuſculè annuntiauerit, ac plebis ſcelera taxauerit,ſanctitatis eius non leue argumentum eſt.* G

774. *Traditam fuiſſe Carmelitis Regulam* h &c. Annum datæ Regulæ fuiſſe 1205. veriſimiliùs cenſet Lezana *in Annal ad iſtum annum nu.9.* vbi H

confe-

conſequēter referens Segeri opinionem, eam quoque vt probabilem admittit, his verbis: *Mihi Segeri opinio hæc credibilis apparet; quòd, cùm iuxta dicta ſub anno* 1199. *plures & grauiſſimi ex noſtris vetuſtioribus Scriptoribus dixerint Regulam eo anno datam fuiſſe, ex eo ſuſpicari poteſt in eum errorem incidiſſe, quod numerus ille anni* MCXCIX. *ſeu* 1199. *valde affinis ſit numero* MCCIX. *ſeu* 1209. *& ita ille pro iſto ſuppoſitus ab Scriptoribus, vel per inaduertentiam, fuerit.* Corrupta trāſcriptio incertitudinem cauſauit. De S. Alberto Patriarcha Hieroſolymitano, Regulæ conditore, ſeu compilatore, latè agit ibidem & in ſequentibus. De his quoque videri poſſunt Notæ noſtræ ad librum Sancti Cyrilli hic ſuprà. a

a Nu 29.

I 774. *Carmelitæ hoc anno* (1212) *ad partes Angliæ aduenerunt* i Idem commemoratur in Annalibus Ordinis ad iſtum annum. Thomas Scropus Anglus eūdem annum deſignat verbis hic infrà adducendis. b Idem annus deſignatur in Catalogo Scriptorum Britanniæ his verbis: *Anno Domini* 1212. *Quidam Eremi cultores ex Carmelo Syriæ venientes, Angliam intrabāt, ſolitaria quærentes loca. Sed rebus illic ſub Pontificis interdicto tumultuantibus, nihil fecerunt. Ex eo tempore* SIMON *Cantius ab illis informatus, & ex caua quercu, à quo* STOKII *cœpit cognomen, egreſſus, vitæ infeliciter actæ pœnitentiam hominibus prædicabat.*

b Cap. 3. n. 794.

K 775. *Moritur die 2. Septembris S. Brocardus.* k quoad diem obitus S. Brocardi hiſtorici omnes, & kallendaria vetuſta, ac noua conueniunt: quantùm ad annum diſſenſio eſt, orta ex confuſione aliqua chronologiæ in hiſtoria Ordinis, cauſata (vt frequens ſatis eſt) ex corrupta tranſcriptione exemplarium: vndè etiam circa aliorum primorum Generalium Chronologiam diſceptatio eſt inter Scriptores, prout latiùs diximus in Notis ad caput 4. in Opuſculo S. Cyrilli. c Cæterùm Lezana ſuſtinet S. Brocardum ſuperſtitem fuiſſe vſque ad annum 1221. idque hac ratione; quòd in Generalem electus fuerit circa annum Domini 1188. & Ordini præfuerit non tantùm viginti tribus annis (vti autumat Segerus, nixus Codici MS. Carthuſiæ Colonienſis) ſed triginta tribus: atque ita habent non tantùm Speculum Ordinis Venetiis impreſſum anno 1507. & exemplar Tranſpontinæ, ſed & vetuſti MSS. Codices, inter quos valde correctus eſt Gandenſis, exaratus in membranis anno Chriſti 1446. in quo *libro* 8. *cap.* 2. de S. Brocardo expreſſè ſcribitur: *ſub regimine cuius triginta tribus annis permanſerunt:* atque ita verificatur id quod ſcribit Lezana.

De anno obitus S. Brocardi.

c Part. 1. n. 22.

Ordini præfuit annis 33.

Obijt die 8. *Aprilis S. Albertus Patriarcha anno* 1214. Quoad hoc conueniunt Scriptores.

L *Ad hunc annum* (1216.) *referunt nonnulli Regulæ Confirmationem per Honorium* III. *factam* l; *ſed errant.* Ita quoque Lezana in Annalibus *ad annum* 1216. *&* 1226.

M *Clareſcebant hoc tempore* (1219) *in Palæſtina huius Ordinis ſanctitate, ac dignitate Eccleſiaſticâ præcellentes.* m De illis, ac potiſſimùm de S. Angelo tractatur

Digitized by Google

ctatur *tom.*4. *Annalium Ordinis* circa iſtum annum. Quædam de iiſdem dicentur inferius *a*. *a* Par. 6. c. 2.

776. De moleſtatione Ordinis *n* circa an. 1225. & Regulæ approbatione per Honorium III. illiqúe facta apparitione SS. Virginis MARIÆ & iuſſione, ac de ſubita & graui vindicta ſæuiête in æmulos Ordinis huius, latiùs ſcribitur in iiſdem Annalibus noſtris. Quædam etiam dicta ſunt ſuprà in Breuiloquio Boſtij, vbi de Regulæ confirmatione *b*. De Regula noſtra confirmata, iubente Deipara, ſcribunt quoque Bzouius in Annalibus & Gononus in Chronico Mariano ad ann. 1217. N *b* Nu. 112. & 118.

777. *Quæ potentiſſima Deiparæ protectio, & Apoſtolicæ Sedis benignitas per* S. SIMONEM *Stock potiſſimè procurata.* o Idem ſic annotatur in Annalibus Ordinis ad annum Chriſti 1226. ſub finem. *Huius autem diplomatis* (confirmatorij ſcilicet noſtræ Regulæ per Honorium III.) *impetratio Beato* SIMONE STOCK, *eo tempore in Europæ partibus Generalis Vicarij munus gerente, ſolicitatore facta eſt prout habetur ex Officio & Legenda ipſius. Ibi enim Lectione ſexta dicitur:* [*Regulæ confirmationem ab Honorio Tertio & Gregorio Nono Summis Pontificibus impetrauit.*] Ibi in Chronologia vitæ ipſius S. SIMONIS ſequitur: S. SIMON *eâdem quâ priùs vigilantiâ egit apud Gregorium IX.* &c. Etiam id in Annalibus Ordinis ad annum 1230. refertur. Alia plurima Apoſtolica priuilegia idem Sanctus Ordini obtinuit: prout in iiſdem Annalibus traditur ad ſingulos annos, quibus ea conceſſa fuêre. Bullæ autem ſeu diplomata illa pleraquè extant in Speculo, ſeu Bullario Ordinis Venetiis excuſo anno 1507. & pleraque annotauimus. O

De familiaritate S. SIMONIS cum B. Iordano *p* & qualiter hic poſt mortem in naufragio apparuerit Fratri tentato eumque inſtruxerit, ac conſolatus fuerit, agitur in Annalibus ad ann. 1236. P

Conuentus iſtos Terræ Sanctæ *q* etiam commemorat Boſtius in Breuiloquio, hic ſuprà parte 1. ſub finem: præter quos erant alij plures; habuit enim Prouincia iſta Terræ Sanctæ Conuentus ſeptuaginta ſeptem: prout *par.* 3. annotauimus. *c* Q *c* Cap. 32. n. 504.

778. De illo fontis ELIÆ miraculoſo fluxu *r* eaque occaſione propagato, extra Terram Sanctam Ordine, ſcribunt quoque alij Ordinis hiſtorici, ſed latiſſimè Lezana in Annalibus Ordinis *d* vbi ex Mantuano (*libro* 8. *Faſtorum*) hos adfert (inter alios) memorabiles verſus. R *d* Tom. 4. ad ann. 1239.

Et quia Carmeli fontem, qui proximus Vrbi eſt,
Audierant, Patribus noſtris abſentibus imbrem
Non dare, quo facerent lymphas areſcere, facto
Impete mactarunt quot ſunt in Monte reperti,
Et ſubitò fons clauſit aquas.

Refert dicto loco Mantuanus ob infectos veneno à Barbaris puteos, & à proiectis in foſſas cadaueribus corruptas aquas Chriſtianorum exercitum graui penuriâ laborantem, adiiſſe Montem Carmelum, & Patres noſtros iſtis reſtituiſſe, atquè ita rurſus fontem aquis exuberaſſe:

Digitized by Google

——————— Sed fonte reperto
Funditùs exhauſto (nam poſt crudelia Patrum
Funera noſtrorum defecerat) omnibus ingens
Incubuit mœror: flexo tum poplite Sancti
Orauêre Patres lymphas; mox flumine facto
Fons vitreas effudit aquas, quæ tempore belli
Aſpera perpetuo fecêre ſalubria fluxu.
Iſta Duces tanta intuiti miracula, ſecum
In Patriam duxêre viros, quibus arma negabant
In laribus ſedem Aſſyriis; & templa, domoſq;
Conſtruxêre nouas. Paucis ita floruit annis
Religio, quaſi virga ſolo depaſta feraci,
Et veluti palmes robur tranſlata recepit.

a Diſq. magic. lib. 2. q. 11.

779. De S. SIMONE in Carmelo ſexennium aut ſeptennium anachoreticam vitam agente, & diuinis refecto pabulis, Martinus Del-Rio ex eius vitæ Scriptoribus iſta refert a: SIMONEM STOCKIVM *in Carmelo ſex annis Deipara cœleſti mannâ pauit: apud Monaldum Roſarium, & Rolandum Bocharium in eius vita.* Ita Del-Rio. ſ An alius aut quis interea, eius loco, Vicarij Generalis munere functus fuerit, certò non conſtat.

S

T

780. Ea quæ ad annum 1251. & ſequentes de tradito cœlitùs SCAPVLARI, t aliiſque in Ordine euentibus ſcribuntur, luculenter & accuratè *in tomo* 4. *Annalium* ad iſtos annos pertractantur: quò proindè lectorem, plura ſcire deſiderantem, remittimus. Id ſolùm in præſenti annotantes, quoſdam hiſtoricos noſtros, & extraneos, annum conceſſi cœlitùs SCAPVLARIS B. SIMONI STOCK, ſcripſiſſe 1246. Qui tamen accuratiùs rem indagarunt, ex Petro Swanyngtono Synchrono & Socio S. SIMONIS, ad dictum annum 1251. referunt. Huiuſmodi autem Chronologicorum diuerſitas, ne quid minimum hiſtoriæ adferre poteſt detrimentum. Notiſſimum namque eſt cuicumque hiſtoriarum Eccleſiaſticarum notitiâ vel mediocriter imbuto, ſæpiſſimè & frequentiſſimè huiuſmodi controuerſias eſſe ſine vlla læſione hiſtoricæ veritatis. Alioqui è faſtis deleda fermè infinita eſſent; cum in illis hiſtoriæ non cohæreant quoad tempus, vel annum, quo contigerunt. Ita Lezana *ad an. 1246. nu. 4.*

V

De S. Ludouico tempeſtate iactato propè Carmelū.

781. Quoad hiſtoriam u (de qua ad ann. 1254) S. Ludouici Regis Franciæ, in mari iuxta Montem Carmelum, tempeſtate iactati, & periclitantis, atque voto facto, incolumis in terram perducti, Carmelumque viſitantis, & inde Religioſos aliquot in Franciam ducentis: ea à teſte oculato, aut qui ab iis qui viderant acceperat, Gulielmo de Samuco, incola eiuſdem Montis Carmeli, (qui circa illa tempora, aut paulò poſt ibi morabatur,) deſcribitur *in libro de multiplicatione Ordinis huius in Terra Sancta, & Europa, cap. 6.* Idem referunt cæteri hiſtorici noſtri, & inter illos præfatus Mantuanus, etiam *in Faſtis ſeu de ſacris diebus* (ad Leonem X. Pontificem Maximum) *lib.* 8. ad diem 24. Auguſti, ita canens:

Magnani-

Digitized by Google

Magnanimus Rex Gallorum Ludouicus eâdem
Luce triumphato tranſiuit in æthera mundo.

Et infrà:

Multaq; pro Chriſto paſſus diſcrimina, tandem
Carmeli iuga conſcendit, noſtroſq; reuiſit
Per Montis ſpelea Patres; vbi vixerat olim
Maximus ELIAS, *ſecumq; ad Gallica duxit*
Littora, pleroſq; illorum: ſic noſtra propago
Venit ad Occaſum, terramq; exiuit in omnem.

782. *Sancto fine quieuit, clarus miraculis.* W Propterea anno primo ab eius obitu cultus Sancti, ſeu Beati fuit illi attributus, ſeu permiſſus, prout refertur *in Annalibus Ordinis tom.4.ad ann.Chriſti* 1266. *numer.*5. his verbis: *Eodem etiam anno, volente Deo Beatum* SIMONEM, *qui anno præcedenti diem vltimum clauſerat, ſibi & Beatiſſimæ ipſius Matri deuotiſſimum, honorare Burdegalenſi Epiſcopo inſpirauit vt eum veluti Sanctum coli, & honorari faceret, prout factum eſt.* Annotatur ibidem, cultum ab Archiepiſcopo iſto tum Beato SIMONI conceſſum, vocari à Pitſeo *de Scriptoribus Angliæ Ætate* 13. Canonizationem, ſed non rectè; cum Canonizatio ad Sedem Apoſtolicam ſpectet. Improbus quoque apoſtata Balæus Anglus *in Catalogo Scriptorum Britãniæ, Centuriâ* 2. agens de SIMONE STOCHIO, commemoratis actis, Scriptis, ac anno obitus eius (1265) iſta hæreticâ phraſi, ſibi familiari, ſubiungit: *Eum Burdegalenſis Archiantiſtes ſequenti anno* (ſcilicet 1266.) *inter Papiſticos retulit Sanctos.*

B. SIMON *mox ab obitu honoratus vt ſanctus.*

783. Celebris Scriptor Theophilus Raynaudus, libro de SCAPVLARI *a* refert Miſſam & Officium Diuinum de B. SIMONE, tamquam de S. Confeſſore, Burdigalæ celebrari conceſſum à Nicolao Tertio: qui Pontifex renuntiatus fuit anno 1276. annis vndecim poſt deceſſum S. SIMONIS. *Innocentius* (inquit) *V. & Adrianus V. in huius Beati miracula, & res geſtas inquiri iuſſerant. Et cùm huiuſmodi negotia abſumant longa tẽpora, neuter eorum, Cœlitũ honoribus hunc hominem Dei honeſtauit. Poſtmodum tamen Nicolaus III. ritè perfectis omnibus, ad id, vel vſu præſcriptis, poteſtatem fecit, Miſſam & Diuinum Officium de* B. SIMONE, *Burdigalæ, vbi quieſcit, tamquam de S. Confeſſore celebrandi* 16. *Maij, quæ fuit ei ad æternam vitam Natalis. Id quod Paulus V. diffudit ad omnia per Orbem Carmelitana Cœnobia; addito pro Burdegalenſibus auctario plenariæ Indulgentiæ quotannis recurſuræ, iis qui expiati, & cœleſti cibo refecti ad* B. SIMONIS *Sacellum ſolitas preces exſoluerint.* An autem à tempore Nicolai III. in vſu fuerit officium proprium, in Conuentu Burdegalenſi recitari ſolitum, cuius initium eſt: *Hic vir deſpiciens mundum,* MARIÆ *dilectus meruit appellari:* (quod hîc ſubſequitur) an verò Officium de communi Confeſſoris non Pontificis de eo recitatum tunc fuerit, non ita conſtat.

a Par. 2. q. 1.

784. Porrò ſanctitatem eius Deus miraculis glorioſis teſtificatam voluit, prout referunt Vitæ eius Scriptores, & Ordinis Hiſtorici ſuprà memorati: & indicant Martyrologia Molani, & Gillemanni, his verbis: B.

Sanctitas eius miraculis confirmata.

SIMONIS STOCK &c. *Miraculorum coruſcatione prægloriosi.* Quæ verò in vita geſſerit, licèt non omnia comperta ſint, hæc referuntur: *Piſces coctos à germano ſuo in obſonium oblatos, vt eius inediam tentaret, erectis in cœlum oculis vitæ reddidit. Aquam crucis ſigno in vinum conuertit, ſuperans Dæmonis aſtutiam, qui ſacra facienti vinum in vrceolis paratum callidâ arte abſtulerat.* Ita Boſtius *in Speculo hiſtoriali* Palæonyd. &, alij apud Lezana *tom.4. ad an. 1264. num.8.* vbi adiungit: „ Quod, cùm ieiuniis & abſtinentiis multùm deditus eſſet, „ *Vitæ rigorem leniebat nonnumquam Deus canum miniſterio, qui ſtatis diebus, ad* „ SIMONEM *accurentes, panem ei, vnde ieiuna membra refocillaret, afferebant.*

Spiritu prophetico claret.

„ Quod vix ſine iugi miraculo intelligi poteſt accidiſſe. Huc accedit Spi- „ ritus Propheticus, quo à Deo donatus plurima futura prædicens, in „ prædicto officio dicitur: vndè etiam in vita eiuſdem Sancti SIMONIS, „ quam inter vitas Patrum Occidentalium Benedictus Gononus poſuit, „ de eo habetur: *Ante aduentum Fratrum Ordinis ſui in Angliam, ſpiritu pro-* „ *phetico illos expectauit, in quodam trunco concauo.* Et inferiùs: *Sacrum Ordi-* „ *nem Carmelitarum, quem diu Spiritu prophetico expectauit, maximâ cum de-* „ *uotione intrauit.* „

785. Poſt obitum quoque ſepulchrum eius cœleſti lumine illuſtratum fuit, & corpus effoſſum in honeſtiori loco eleuatum, miraculis claruit. Lezana ibidem *nu.12.* De miraculis S. SIMONIS etiam teſtimonium perhibet liber vetuſtus MS. memorabilium Conuentus Bruxellenſis: in quo initio hæc habentur: *Huius Conuentus fundatio incepit anno Domini* M. CCXLIX. *tempore Innocentij Papæ IV. Sub Generalatu Magiſtri* SIMONIS STOCK *iam miraculis clareſcentis.* Eadem verba ſub initium huius anni 1661. reperta ſunt inſcripta muro ſupra portam antiquam Eccleſiæ, dum pro ædificanda noua Sacriſtia paries vetuſtus frangeretur.

Hinc ad diuerſas Ordinis Prouincias, & Conuentus ex hoc ſacro pignore particulæ expetitæ tranſmiſſæ fuerunt; Etenim anno Chriſti 1423. die 4. Nouembris Ioannes de Burgo Vicarius Generalis Conuentus Burdigalenſis, & Guilielmus Coſtalli Prior, vterque in ſacra pagina Doctor, ad inſtantiam Ioannis Hazeiagere, conceſſerunt, brachium, duas coſtas, & partem gutturis pro Prouincia Franciæ. Brachium autem donatum fuit Conuentui Gandauenſi (tunc ſub Prouincia Franciæ) & vt pretioſus theſaurus ſuſceptum, ac magna in Veneratione habitum, vt teſtatur Arnoldus Boſtius in libro *de Patron.* *B.V.* MARIÆ *cap.20.* & indubitatam fidem faciunt litteræ Originales de donatione iſtarum Reliquiarum, huius tenoris: „ Vniuerſis, & ſingulis Chriſticolis ſeriem huius literæ lecturis, audituris, ſeu viſuris liqueat, quòd nos Fratres Ioannes de Burgo Vicarius Generalis Conuentus Burdigalę Ordinis Fratrum Beatiſſimæ Dei Genitricis & Virginis MARIÆ de Monte Carmeli, Gulielmus Coſtalli Prior localis eiuſdem Conuentus, in Sacra pagina Doctores, fide mediâ veridicè declaramus, omni ambiguitate & dubio penitùs remotis, & quaſlatis *&c. Ibi primum commemorantur* SIMONIS *ſancta vita, & per eum Conuen-*

Reliquiæ illius cõmunicatæ variis Cõuentibus.

tui

„ tui Burdegalenſi præſtita beneficia, ſubdíturque de eius miraculis: Et poſtquam fuit de medio ſublatus, mirificis & multiplicibus miraculis hinc indè eius vita clarè apparuit approbata. *Tum ſequitur donationis Reliquiarum teſtimonium.* Quia omnium rerum plaſmator vult, quòd per paſſionem Domini noſtri IESV CHRISTI, & per ſanctorum ſuorum merita Eccleſia Catholica, Prouinciæque huius orbis & regna illuminentur, ea propter Frater Ioannes de Hazeiaghere, præſentum lator, eiuſdem Ordinis, & Prouinciæ Franciæ vir Religioſus, & probæ vitæ, prout aliàs experti fuimus, & circa iſtum Sanctum deuotus, humiliter quidem nobis ſupplicauit, quatenùs de Reliquiis huius Sancti SIMONIS impertiri dignaremur, vt ipſas communicare in ſua Prouincia poſſet, ad Dei laudem, & Sancti SIMONIS exaltationem. Nos igitur paternali pietate commoti, & bono zelo Prouinciæ Frãciæ pro poſſe ſeruire cupientes, ſuæque petitioni annuere volentes, dicto Fratri Ioanni Hazeiaghere dedimus eius Sancti brachium; duas coſtas, & vnam partem gutturum. Et iſtas ſanctas Reliquias habentes Rogamus & ſupplicamus quatenùs deuotè, & honeſtè ipſas recipiant, & in loco honorifico ponant: vt in his omnibus Deus honorificetur in ſecula ſeculorum. In quorum omnium iſtorum teſtimonium ſigilla Vicariatus & Prioratus officij præſentibus ſunt appenſa...... noſtro Conuentu Burdegalæ, an. Domini MCCCCXXIII. quartâ die Nouembris. „

In Prouincia Francia.

Lacuna in illã vetuſtas exederat: videbatur eſſe, *in Carmeli.*

Colonienſi.

In Conuentu Colonienſi particulam quamdam extare Reliquiarum eiuſdem Sancti teſtatur Segerus Pauli Colonienſis in Compendio vitæ S. SIMONIS STOCK, vbi dictarum Reliquiarum in Conuentu Gandenſi mentionem quoque facit.

Brugenſi.

De Reliquiis S. SIMONIS, quondam in Eccleſia Conuentus Brugenſis, fidem facit eiuſdem liber, nuncupatus *Manuale maius* vbi in inſtructiſſima ſupellectili Eccleſiæ, quæ erat anno 1577. hoc annotatur: *Reliquiæ S. SIMONIS STOCK in theca argentea.* At iis (ſicut & aliis pleriſque Reliquiis, ſacris vaſis, & ornamentis) noſtros priuauit hæreticorum impia debachatio anno 1578. prout retulimus *par. 4. c. 1.*

In Conuentu Vallencenenſi eſt articulus digiti illius manus dextra.

786. In Conuentu etiam Vallencenenſi Prouinciæ Belgicæ (de quo alia diximus *parte 4. c. 2.*) magnâ cum veneratione aſſeruatur digitus dextræ manus eiuſdem Sancti, cuius fidem faciunt bina inſtrumenta: tenor primi eſt. „ Nos Frater Menaldus S. Theologiæ Pariſienſis Magiſter, ac humilis Prior Prouincialis Prouinciæ Vaſconiæ Sacratiſſimi Ordinis Fratrumglorioſiſſimæ Dei Genitricis ſemperque Virginis MARIÆ de Monte Carmelo, Et Prior localis, & Clauarij, omneſque Filij, & Officiarij noſtri Conuentus Burdegalenſis, confitemur, & atteſtamur, propter crebras ſupplicationes Venerandorum Patrum & Fratrum Petri Draguet & Ioannis Lohet, eiuſdem Ordinis & Conuentus Vallencenarum Sacerdotum, & profeſſorum, donaſſe eiſdem vnum articulum digiti maioris dextræ manus Sanctiſſ. Viri B. SIMONIS STOCK, cui viuenti adhuc in ſeculo Sacratiſſ. Virgo Mater Chriſti, Patrona habitum

„ noſtræ Sacratiſſ. Religionis donauit: promittens quòd in hoc moriens „ ſaluaretur: qui anno ætatis ſuæ centeſimo obiit mortē in Conuentu no- „ ſtro Burdegalenſi, multis, & variis coruſcans miraculis. Quibus etiam „ Patribus dedimus Officium de ſe compilatum. Vos itaque Patres aman- „ tiſſimos obſecramus, vt eiuſdem Sanctiſſ. Patris memoriam agatis in „ Conuentu veſtro, illique preces offeratis, tamquam Paſtori: vt memor „ ſit ſuarum ouium ante conſpectum Sanctiſſimæ Trinitatis, & earum- „ dem ouium cauſam tueatur & defendat. Datum in prænominato Cō- „ uentu Burdegalenſi anno Chriſtianæ miſerationis ſexto ſuper quingen- „ teſimum, & milleſimum. Idibus Feb. Teſtante ſigno manuali Prouin- „ cialis prædicti, & ſigni Venerabilis Prioris & Clauariorum eiuſdem „ Communitatis hic appenſō „ ſignatum erat *Moſarff, Denolibosſio* &c. Secundi verò eſt ſolius Prouincialis præfati Menaldi, confectum coram teſtibus, per Notarium Apoſtolicum. Fuerunt autem ibi hactenùs Sacræ illæ Reliquiæ in ſingulari veneratione, eò quòd per panes benedictos ſub inuocatione S. SIMONIS ægri in infirmitatibus iuuamen aut leuamen quandoque retulerint. Annum conceſſionis, & tranſlationis indicat ſubiectus verſiculus:

ReLLIqVIas PatrIs StoChII eXVVIaſqVe SIMonIs
VaLenCena CapIt, IVgIter atqVe tenet.

787. Quoad Officia olim in eius feſtō recitari ſolita, Lezana *in Annalibus* a tractans de ſanctitate, & cultu, S. SIMONI exhibito, ac de variis Officiis pro eius feſto conſcriptis, illa habet: *Ex iis* (Officiis) *vetuſtius eſt illud, quo Cœnobium Burdigalenſe, vbi ſanctum Corpus requieſcit, à multis annis vtitur, cuius authentica copia apud nos extat. Id verò Scriptum eſt in libris Chori eiuſdem Conuentus anno* 1435. *vt etiam authenticis litteris teſtimonialibus comprobatur. Typis verò mandatum poſt fuit Burdigalæ anno* 1580. *Præter id autem erat olim (vt credimus) in Anglorum vſu Officium aliud proprium eiuſdem Beati* SIMONIS *à Roberto Balæo.* Et infrà: *Officium hoc Roberti*: AVE SIMON PATER INCLYTE, (*vt Ioannes Balæus notat*) *Burdegalenſe autem ſic*; HIC VIR *&c. Errant ergo, qui vtrumque Officium confundentes ex duobus vnum faciunt.* Quia autem Officium iſtud, vetuſtum, & deuotum, ac Epitome eſt Vitæ ipſius S. SIMONIS, illud hic ſubiungendum duximus.

a To. 4. ad an. 1265. n. 9.

Officia de S. SIMONE.

OFFI-

Dum pia Virgo ſuum donabat Veſte SIMONEM,
Hæc, ait, æternæ ſigna Salutis habe;
In vita, e medys nam liberat illa periclis;
Poſt vitam, e medys liberat illa rogis.

OFFICIVM

S. SIMONIS

CONFESSORIS ORD. CARM.

878. *Si venerit tempore Paſchali, poſt Antiphonas, Reſponſoria, & Inuitatorium, addatur* Alleluia. *& Verſiculi Horarum dicantur, vt in communi temporis Paſchalis.*

Ad primas Veſperas
Antiphona.

HIc vir deſpiciens mundum, MARIÆ dilectus meruit appellari. *Pſalm.* Dixit Dominus.

Antiph. Fidelis ſeruus & prudens, quē conſtituit Dominus ſuper familiam Matris. *Pſal.* Confitebor tibi Domine.

Antiph. In mandatis Dei generationem ELIÆ benedictionibus repleuit. *Pſal.* Beatus vir.

Antiph. Puer in quercu Dominum laudabat. *Pſal.* Laudate pueri.

Antiph. Iudicia ſua SIMONI manifeſtauit Deus, cum ex trunco eum deduxit in CARMELVM. *Pſal.* Lauda Ieruſalem.

Capi-

Capitulum.

Beatus vir qui inuentus eſt ſine macula: & qui poſt aurum non abiit, nec ſperauit in pecunia & theſauris. Quis eſt hic, & laudabimus eum? fecit enim mirabilia in vita ſua. *Reſp.* Deo gratias.

Reſp. Bonitatem Dei meditabatur ſedulò SIMON fidelis Chriſti ſeruus * Orãs vt viam ſalubriorem ſibi patefaceret. Alleluia.

Verſ. Sicut oculi ſeruorum in manibus Dominorum ſuorum, ſic mens diuini SIMONIS in Deum iactabatur. Orans. Gloria Patri. Orans.

Hymnus.

Voce Sanctorum celebremus diem,
Quâ SIMON, noſtri iubar inter omnes
Ordinis Diuos, iubilante cœlo,
Aſtra petiuit.

Huc ades, dum te canimus frequenti
Æde Carmeli columen paternum:
Quas tui dicunt famuli quotannis,
Suſcipe laudes.

Te ſuum Chriſti Genitrix MARIA
Virgo *dilectum* vocat: & triumphos,
Dum tuis ponis Scapulis amictum,
Ordinis auget.

Triduo functus loqueris ſepulchro,
Excutit ſpirans venerata caſtum,
Quæ tuos olim tulerat dolores,
Terra cadauer.

Iam pij fructu frueris laboris,
ſentiat noſtros pietas reatus:
Imminet vulnus, precibus repelle
Iudicis iram.

Proſperam, pro quo fugiens, parentum
Diuitum ſortem, rigidam reponis
Arboris trunco, canibus miniſtris
Ducere vitam.

Gloriam Patri reſonemus omnes,
Et Deo nato ſit honor perennis,
Flamini Sancto moduletur atque
Orbis in æuum. *Reſp.* Amen.

Verſ. Amauit eum Dominus & ornauit eum.

Reſp. Stolam gloriæ induit eum. Alleluia.

Ad Magnificat. Antiphona.. Paupertis Euangelicæ amator velut lampas fulgentiſſima in nebuloſo præſentis ſeculi turbine reſplenduiſti, Sancte SIMON, mititate Patriarchas, Martyres conſtantiâ, confeſſores parcimoniâ æquans; apud Clementiſſimum Chriſtum intercedere pro nobis non recuſes, & criminatoris aſtutias tuo repelle clypeo defenſionis. *Magnificat.*

Oratio.

Deus qui precibus, & meritis Beati SIMONIS Confeſſoris tui, *Carmeli montis Ordinem* per manus Genitricis Filij tui Domini noſtri IESV CHRISTI ſingulari priuilegio decoraſti; concede, vt ipſo interueniente ad gloriam, quam diligentibus te præparaſti, peruenire valeamus. Per eumdem Dominum &c.

Ad Matutinum Inuitatorium. Pientiſſimo Chriſto iubilemus omnes; qui ſanctum SIMONEM tranuexit ad gloriam Sanctorum. *Pſalm.* Venite exultemus.

Hymnus. Voce Sanctorum.

In primo Nocturno Antiphona. ſecus decurſus aquarum huius ſeculi ſtans SIMON in ſuo vitæ initio, dedit deuotionis fructus. *Pſalm* Beatus vir qui non abiit.

Antiphona. Beatus SIMON in timore Domini ſeruire Deo in Sancto propoſito ſtuduit, vt dæmonis aſtutias intrepidè euaderet. *Pſalm.* Quare fremuerunt.

Antiphona. Domine, qui es gloria, & exultatio iuſtorum, dilectiſſimum tibi SIMONEM aggregaſti numero electorũ. *Pſal.* Domine quid multiplicati.

Verſ. Amauit eum Dominus & ornauit eum.

Reſp. Stolam gloriæ induit eum. Allel.

In primo Nocturno Lectiones de Script. occur.

Reſp. 1. Sanctum Religionis propoſitum SIMON in puritate ſubiit cõſcientiæ * vt dæmonis iras euaderet. *Verſ.* Tamquã lignum, quod ſecus plantatur aquas, pius dedit fructum. Vt dæmonis.

Reſp. 2. In lege Dei vir ſanctus firmiter roboratus

roboratus anguſtioris vitæ normam intrat intrepidus *Vt granum ex palea excutiat. *Verſ.* Tamquam aurum in fornace probat electos Dominus. Vt granum.

Reſp. 3. Iuſtus Pater SIMON corpus ſuũ affligebat ieiuniis, & orationibus * Carnem iubens obedire parti ſuperiori.

Verſ. Ecce elongauit fugiens & manſit in ſolitudine. Carnem iubẽs. Gloria Patri. Carnem iubens.

In ſecundo Nocturno Antiphona. In pace conſcientiæ dormire ſatagens, ſacrificium ſanctum ſe Deo exhibuit. *Pſal.* Cũ inuocarem.

Antiphona. Domine ſcuto protectionis tuæ tibi dilectiſſimum SIMONEM protexiſti. *Pſal.* Verba mea auribus.

Antiphona. Eleuaſti Domine magnificentiam tuam ſuper opera manuũ tuarum, deuotum tibi SIMONEM Sanctorum collegio aggregando. *Pſal.* Domine Dominus noſter.

Verſ. Iuſtum deduxit Dominus per vias rectas.

Reſp. Et oſtendit illi regnum Dei. Alleluia.

Lectio quarta.

SIMON STOCHIVS Cantiæ in Anglia nobiliſſimis parentibus ortus, cùm puer liberalioribus diſciplinis ſtuderet, in ſortem Domini electus eſt; nam duodecimum annum agens, relictis parentibus, & ſpretis rebus familiaribus, ac mundi pompis, in ſolitudinem ſeceſſit; vbi, in concauæ quercus trunco deliteſcens, ab omni hominum commercio ſeparatus, tantò copioſiùs mentem pauit cœleſtibus contemplationis deliciis, quantò parciùs corpus fouit terrenis alimentis, eo liberiùs habuit Sanctorum communionem, quò rariùs cum hominibus colloquium. Ieiuniis adeò deditus erat, vt aquâ frigidâ tantummodo potu, herbis, radicibus, pomis ſilueſtribus, cibis vteretur. Quem vitæ rigorem leniebat nõnumquàm Deus canum miniſterio, qui ſtatis diebus ad SIMONEM accurrentes, panem ei, vnde ieiuna membra refocillaret, afferebant. Sedebat ſolitarius in arbore, orabat aſſiduus, profunda fundẽs ſuſpiria: dormiebat rariſſimè, & carnem vepribus conſtrictam, ſpinarum verberibus ſubiiciebat ſpiritui. Tu autem Dom.

Reſp. Dum ſacrum myſterium agere pararet, vrceolos ambos inuenit aquâ plenos * & benedictione appoſitâ, aqua factum eſt vinum. *Verſ.* Memoriam fecit mirabilium ſuorum Omnipotens Deus. Et benedictione.

Lectio quinta.

Cùm in tanta aſperitate plures annos tranſegiſſet, diuino monitus oraculo, Carmelitarum Ordinẽ, qui tunc in Angliã è Syria traductus floreſcebat, ingreſſus eſt, cuius ingenium ſingulare raris virtutibus ornatum demirati Ordinis Superiores, emiſſis ſolemnioribus religioſæ vitæ votis, Oxonium diuinarũ litterarum ſtudij cauſâ eum miſerunt: vbi propter humilitatem, quâ præ cæteris eminebat, Fratrum ſuorum. & Magiſtrorũ Oxonienſium precibus victus, inuitus inferiorem tantùm Theologiæ gradum admiſit. Applicuit deinde animum animarum ſaluti: quo in munere, quales quantoſque fructus Eccleſiæ pepererit, difficile eſt dictu. Multa ſcripſit de patientia Chriſtiana, & præclara in laudem Chriſti Matris, cui familiari obſequio famulabatur. Tandem, Alano mortuo, totius Ordinis Generali, omniũ votis in demortui locum Aiſlefordiæ ſuffectus eſt. Addidit tantæ dignitatis oneri frequentiores vigilias, vberiores lacrymas, & acutiora cilicia, & ſeuerior in ſe factus, mitis in omnes nouo flagrorum genere corpus affligebat: virginitatem perpetuò illæſam ſeruauit.

Reſp. Germanus ſancti Patris volens frugalem experiri vitam, coctum offert in cibum piſcem, quem ſanctus Pater in flumine proiecit *Qui viuus factus mox natare cœpit.

Verſ. Mirabilis Deus in ſanctis ſuis, mirabilia operatur, dum piſcis coctus vitæ reſtituitur. Qui viuus factus.

Digitized by Google

Lectio ſexta.

Hanc vitæ ſanctitatem publicè multis miraculis cõprobatam voluit Deus; plurima enim futura prædixit ſpiritu prophetico, morbos inſanabiles curauit. Piſces coctos ſibi à Germano ſuo in obſonium oblatos, vt eius inediam tentaret, erectis in cœlum oculis vitæ reddidit. Aquam crucis ſigno in vinum cõuertit, ſuperans dæmonis aſtutiam, qui Sacra facienti vinum, in vrceolis paratum, callidâ arte abſtulerat. Regulæ cõfirmationem ab Honorio tertio & Gregorio nono Summis Pontificibus impetrauit. Precanti ei Diuam Virginem, vt Ordinem iam confirmatum, qui ſacro titulo eius gaudet, *ſingulari* aliquo *priuilegio* à cæteris diſcerneret, apparuit ipſa Virgo benedicta, Angelorum multitudine comitata, tenens præ manibus SCAPVLARE Ordinis, dicens: *Hoc erit ſignum tibi & cunctis Carmelitis priuilegium, quòd in hoc moriens æternum non patietur incendium.* Ordinem ſibi creditũ, vt vir cœlitùs miſſus ad propagandum in Europa ELIÆ zelum, mirâ prudentiâ, & ſummâ cum laude quinquaginta annis rexit: poſt centeſimum ætatis in Cõuentu ſuo Burdegalæ migrauit ad Dominum anno Chriſti milleſimo ducenteſimo ſexageſimo quinto. Eius humatum cadauer, diuino monitu tertiâ die effoſſum, ac eleuatum, in honeſtiori loco, clarum miraculis, poſitum fuit.

Reſp. Veſtitus innocentiæ togâ Chriſto famulari ſtuduit in innocẽtia. * Ideo ad Generalatus, zelo Religionis ampliandæ, faſtigium eſt vocatus.

Verſ. Ad omnia Chriſti mandata dirigebat aſpectum, & omnem viam iniquitatis odio habuit. Ideo. Gloria Patri. Ideo.

In tertio Nocturno Antiph. Sine macula Religionem ingreſſus SIMON, non fecit proximo ſuo malum, nec opprobrium aduerſus proximos ſuos. *Pſal.* Domine quis habitabit.

Antiph. Deſiderium cordis eius tribuit ei Dominus, quando Religionem Carmelitarum voluit eſſe in Europa ampliatam. *Pſalm.* Domine in virtute tua.

Antiph. Virgâ regularis correctionis, & baculo ſpiritualis doctrinæ conſolabatur Ordinem ſibi diuinitùs commiſſum. *Pſal.* Domini eſt terra.

Verſ. Iuſtus vt palma florebit in domo Domini.

Reſp. Sicut cedrus Libani multiplicabitur. Alleluia.

Lectio ſeptima.

Euangelium. Ecce nos reliquimus omnia: *vt in communi vnius Confeſſoris non Pontificis. Sed tempore Paſchali, eius loco dicatur Euangelium:* Dixit IESVS diſcipulis ſuis: Ego ſum vitis vera.

Reſp. VII. In paſtorali regimine talentum ſibi creditum magnificè diſpenſauit. * Cum ſubditos verbo & exemplo vitæ allexit. *Verſ.* Iucunditatem & exultationem theſaurizauit ſuper eum. Cum ſubditos.

Reſp. VIII. Gregem ſibi commiſſum diuino fouebat eloquio * & granum è palea virgâ directionis excutiebat.

Verſ. Memor erat verbi Domini & in corde ſuo Legem Dei volutabat. Et granum.

Reſp. IX. Dæmonis vt præſentiit inſidias pius Pater, MARIAM affatur: O flos Carmeli, vitis florigera, ſplendor cæli, virgo puerpera, mater mitis. * Carmelitis da priuilegia.

Verſ. Ego ſeruus tuus ſum, & filius ancillæ tuæ. Carmelitis. Gloria Patri, Carmelitis.

Te Deum laudamus.

Verſ. Os iuſti meditabitur ſapientiam.

Reſp. Et lingua eius loquetur iudiciũ. Alleluia.

Ad Laudes. Et per horas.

Antiph. Decorem & fortitudinem induit eum Dominus, ideò eleuatæ dæmonis aſtutiæ non præualuerunt. *Pſalm.* Dominus regnauit.

Ant-

Digitized by Google

Antiph. Populus, & omnis Spiritus in Sancto SIMONE laudet Dominum, qui abnegato ſeculo in Montem tranſiuit Carmelum. *Pſalm.* Iubilate Deo omnis terra.

Antiphona. In velamento feruidæ contemplationis adhæſit Domino ſuo; ideò obſtructum eſt os loquentium iniqua. *Pſal.* Deus Deus meus.

Antiph. Sanctus SIMON laudet Dominum; qui eum tranſtulit ad Sanctorũ contubernium. *Cant.* Benedicite omnia opera.

Antiphona. Ad ſumendum de hoſte ſupplicium, vinum vitauit, aquæ petens poculum. *Pſalm.* Laudate Dominum de cœlis.

Capitulum.

Beatus vir; *vt in primis Veſp.*

Hymnus.

Adſis ſupernæ curiæ
Ciuis SIMON Sanctiſſime,
Iuua tuos Fratres, tuis
Cantu vacantes laudibus.

Magnæ parentis Virginis
Feruens amor denunciat,
Apud Deum, quâ polleas
Rerum datorem gratiâ.

Per te ſanantur languidi:
Membris vigor reuertitur;
Fit vnda vinum nobile
Quem proditor ſuffecerat.

Per te fideles mortui
Flammis habent auxilium:
Qui tanta dedit munera,
Regnet Deus per ſæcula. Amen.

Verſ. Iuſtus germinabit ſicut lilium.
Reſp. Et florebit in æternum ante Dominum. Alleluia.

Ad Benedictus Antiphona.

Videns dæmonis aſtutam malitiam, & carnis continuam in ſpiritum pugnã, Chriſti ſeruus SIMON egregius, contubernium malorum hominum ſpreuit, ante ſe habens Dominum, æternumque ſupplicium, vitam ducens eremiticam, quam mutauit in cœnobiticam, ſuæ ætatis anno centeſimo raptus eſt ad æternam gloriam. *Cant.* Benedictus Dominus. *Oratio.* Deus qui precibus. *Vt ſuprà.*

Ad ſecundas veſperas Antiphona Laudum Pſalmi de communi. Cap. Hym. & verſus, vt ſuprà in primis Veſperis.

Ad Magnificat Antiphona.

Magnificatus in Sancta Eccleſia ob frugalem vitam, in conſpectu regum loquebatur Sapientiam, & lucri-faciebat Chriſto animas, quas dæmonis aſtutia auferre nitebatur, in Religioſa vita in Domino confortabatur, & radices mittebat à progenie in progenies timentibus Chriſtum. *Magnificat.*

Oratio vt ſuprà.

NOTÆ.

789. QVod *lect.* 6. ſub finem dicitur: *Ordinem ſibi concreditum quinquaginta annis rexit*, id ſic accipiendum, nimirùm triginta annis, aut circiter, vt Vicarius Generalis, in partibus Occidentis, & viginti vt primarius Prior Generalis Ordinis: ab anno videlicet 1245. vſque ad 1265. quo obiit. Feſtiuitas eius ex conceſſione Sedis Apoſtolicæ ſolemnizatur per Ordinem die 16. Maij, quâ ad Miſſam & horas Officij Diuini olim illa legebatur Oratio, ſeu Collecta: *Deus, qui nobis Sanctum dediſti* SIMONEM *Rectorem & Patrem, quem, dum viueret, Filio tuo & eius glorioſiſſimæ Virgini Matri puro corde & ſincerâ deuotione ſeruire voluiſti, tuam imploramus clementiam; vt cuius gaudemus meritis, tranquillâ proſperitate in tua iugiter laude lætemur, eiuſq; inſtruamur exemplis, Per Dominum*, &c. Nunc autem iſtius loco hæc recitatur: *Plebs tibi Domine Virginique Matri dicata, beati* SIMONIS, *quem ei Rectorem, & Patrem dediſti, ſolemnitate lætetur: & ſicut per eum tantæ protectionis ſignum obtinuit, ita prædeſtinationis æternæ munera conſequatur. Per Dominum*, &c.

Hactenus quæ ad Chronologiam vitæ S. SIMONIS, illius officium, eique traditam Mariani SCAPVLARIS purpuram attinent, quòd ea & ad Hiſtoriæ Carmelitanæ intelligentiam faciant, & aliunde Lectoribus putauimus non iniucunda, publicâ ventura in lucem hic dedimus. Simile de Chronologia hac iudicium habuit Venerabilis noſter P. Ioannes Bapt. De Lezana, qui eam ſuis in Annalibus laudat ac ſequitur, vt videre eſt *Tomo* 4. *ad an. Chriſti* 1165. in fine & 1250. *num.* 7. Sic quoque ſenſère alij pietatis ac ſcientiæ laude conſpicui viri, quos inter R. P. Sigiſmundus è Patribus Diſcalceatis doctrinâ clarus hoc de ea teſtimonium dedit: *Si, vt fert paſſim vulgata paræmia, altiſſimo puteo latet obruta veritas; immenſum & laudis & honoris, ſibi ab humano genere promerentur, qui labore improbo, & continuis lucubrationibus, eam tenebris erutam luci reddunt, aſſerunt dignitati. Tanti refert ad hominum vtramque felicitatē eam ex vultu cognoſcere. Inter eos bene-meritos ego Segerum Pauli, haud immeritò repono; vt qui vitæ ſuæ meliorem partem in reſtituendo Religioni ſuæ eiuſmodi bono collocarit; rimatus pleraque iam penè ſepulta venerandæ antiquitatis rudera in iis Ordinis ſui ſacroſancta monumenta feliciter inuenit, inuenta collegit, collecta cōpoſuit, compoſita luculenter edidit. Porrò hæc ſi in reliquis obtinuit, neque in hoc (licet mole exiguo) opere deſiderantur. Manat enim ex eo (me quidem iudice) Deo gloria,* S. SIMONI *encomium, Carmelitis exemplum, virtuti ſtimulus, publico denique emolumentum. Ita ſentio*: Subſcriptum erat. *F. Sigiſmundus à S. Iacobo Carmelita diſcal. indignus.* Huius Chronologiæ Autographum ad me tranſmiſit R. A. P. Iacobus Emans noſtri Ordinis, S. T. Doctor, in alma Vniuerſitate Colonienſi Decanus, modò Prouin-

Digitized by Google

cialis Alemāniæ Inferioris, vnà cum præfato teſtimonio, & ſubſcripta approbatione. *Hiſtorica Vita* S. Simonis Stock *deſcriptio nihil fidei Catholicæ, aut bonis moribus contrarium complectitur: typis igitur euulgari poterit. Coloniæ* 9. *Iulij* 1651. Subſcriptum, *Henricus Francken Siers Forpſſe. SS. Theolog. Doctor, Gymnaſij Laurentiani Regens, Librorum Cenſor Ordinarius.*

C A P V T III.

Elogia quædam in S. Simonem Stock.

790. AGiographorum, & aliorum grauiorum aliquot Authorum teſtimonia, ſeu elogia de B. Simone, & tradito illi à B.V. Maria Scapvlari hic conſequenter producemus, tum vt magis innoteſcant & tanti viri meritum apud Deum, & priuilegiatę iſtius veſtis dignitas inter homines: tùm ad reuincendam manifeſtam falſitatem cuiuſdam libelli famoſi (illius meminimus ſuprà *a*) de cuius authore hæc ſcribit perpoliti ſermonis author Theophilus Raynaudus *b*. „ Quod paſſim „ innotuerit ingenij eius prurigo; quâ celebritatem captans ex ſenſuum „ antiquorum conuulſione, colliſus eſt cum bona parte Religioſorum „ Ordinum, qui in Gallia florent; nimirùm cum Benedictinis, Carthu„ ſianis, Dominicanis, Societate Iesv, ſed maximè cum Carmelitanis: „ quorum ſcilicet Confraternitatem ſacri Scapvlaris ſublatam voluiſſet, ſi potuiſſet: ſuiſque aculeatis ſcriptis, ſicuti alios plures ſanctos, ita & B. Simonem quoque impetit. Eius quidem cauillos, & calumnias diſiecerunt, & fortis ſcriptionis clauâ proſtrauerunt Iacobus Eueillon, Ioannes Cheron & alij *c* ac nouiſſimè (in gratiam Ordinis huius) præfatus Theophilus Raynaudus: Pro declaranda tamen magis antiquitate, ac pietate Scapvlaris Partheno-Carmelitici, & Simonis noſtri Sāctitate, è re non modò Ordinis huius, ſed & Eccleſiæ (cùm Scapvlaris geſtatio in vſu ſit apud omnes Eccleſiæ gradus vt conſtat ex dictis & dicendis *d*) cenſemus, etiam alia quædam ſuperaddere; vt ſic magis veritas inclareſcat, & ſtabiliatur.

a Par. 3. n. 610.

b Lib. de Scapvlari Partheno-Carmelitico p. 2. in præluſione.

c Citati p. 3. n. 610.

d Vide p. 3. num. 570. 591. 600. 615. & hic infrà num. 803. ſub finem.

Kalendaria, & Martyrologia Ordinis de Simone.

Kalendaria vetvsta, et Martyrologivm Ordinis ad diem 16. Maij ita habent: *Decimo ſeptimo kalendas Iunij* Simonis *Confeſſoris Ordinis noſtri, Duplex.* Sic annotatur in vetuſto kalendario Sanctorum Ordinis Carmelitani, quod extat in Codice MS. Conuentus Mechlinienſis ſub initium fol. vii. Inde etiam apparet ab immemorabili tempore ſub ritu Duplici de eo officium celebratum fuiſſe. In alio Catalogo eiuſdem Codicis fol. lxxvi. *Sanctus* Simon *Confeſſor non Epiſcopus.* In tabula ſeu Catalogo Sanctorum in antiquo Speculo Ordinis Carmelitani typis edito

Venetijs anno 1507. ſub finem: *Sanctus* SIMON *de Anglia Generalis Ordinis Sextus*. Et in impreſſo kalendario ex Decreto Capituli Generalis Romæ celebrati in Conuentu S. Martini de Montibus, anno 1564. Præſide S. Carolo Borromæo ad diem 16. Maij: S. SIMONIS *Anglici Confeſſoris Duplex*. Paulò latiùs in Martyrologio Ordinis, inſerto Ordinali, ſeu Ceremoniali a hæc ſic commemorantur: *Burdigalæ depoſitio* S. SIMONIS STOCK, *Generalis Ordinis Carmelitarum. Qui natione Anglus, vita ſolitaria ſtudio Deo acceptus, hominibus admirabilis, & Spiritu Prophetiæ clarus, diu in arboris trunco reſidens, Dei monitu Carmeliticæ Religionis habitum aſſumpſit. Quo recepto, eâ morũ & virtutum honeſtate, feruenti charitate, ſuæ Religionis zelo, & in Deiparam Virginem* MARIAM *pietate, & ſingulari deuotione præcelluit, vt ſedulis, & inſtantiſſimis precibus, ab eadem ſuper-liberali Virgine* SCAPVLARE *ſeu Confraternitatis priuilegium, ſalutis ſignum, fœdus pacis, & pacti ſempiterni recipere meruerit: quo etiam nunc iugiter maxima perpetrantur miracula. Tandem poſtquàm Ordinem ſuum multis annis Sanctiſſimè gubernaſſet, anno centeſimo vitæ ſuæ, plenus bonorum operum, miraculiſq; multis, in vita & in morte clarus, migrauit ad Chriſtum.*

a Lib. 1. Rub. 33. pag. 69.

791. ALIA MARTYROLOGIA ET CATALOGI SANCTORVM. Ioãnes Molanus *in Martyrologio ſeu Additionibus ad Vſuardum* ex impreſſione Antuerpiæ anno 1583. *ad diem 16. Maij*, his verbis ſanctitatem noſtri B. SIMONIS commendat: *In Ciuitate Burdegala* B. SIMONIS STOCK *Carmelitæ, Deiparæ Virginis* MARIÆ *ſingulariter deuoti, ac miraculorum coruſcatione præ-glorioſi*. In Annotationibus etiam iſta de eodem adſcribit: *De* SIMONE STOCKIO *ex Catalogo Scriptorum Britanniæ vitam ſcripſerunt Monaldus Roſarius Vaſco, Rolandus Bouchner Hannonius, & Nicolaus Harlemenſis Batauus, viri ſuis temporibus clari: Officium edidit Robertus Bale Carmelita Brunhamiæ*. Ferè eadem, quæ in Molano, leguntur etiam in Agiologio Ioannis Gillemanni, vetuſti Scriptoris, Canonici Regularis Ord. S. Auguſtini in Rubea valle propè Bruxellas. Philippus Ferrarius Alexandrinus *in Catalogo generali Sanctorum, ad diem 16. Maij*, ſic paucis: *Burdegalæ in Aquitania Sancti* SIMONIS *Ordinis Carmelitarum*. Et Andreas Sauſſayus *in Gallorum Martyrologio* ad 17. Calendas Iunij: *Burdegalæ* S. SIMEONIS * STOCK *Confeſſoris, ex Carmelitarum Ordine, eiuſdemq; Sextus in Latinorum Serie Generalis, mentis puritate, vitæq; ſanctitate, & mirâ in ſanctiſſimã Virginem deuotione, ſignorumq; gloriâ illuſtris*. Theophilus Raynaudus b iſtum Andream nuncupat *Bedam Gallicanum, de Cœlitibus, qui in Gallia floruerunt, bene meritiſſimum*.

Martyrologia alia de eodem.

* *Leg* SIMONIS.

b *Lib. de* SCAPVLARI *Partheno-Carmel. par. 1. c. 1.*

792. PETRVS SWANYNGTON ipſi S. SIMONI ſynchronus, & quondam à comitatu, confeſſionibus & legationibus, in epiſtola, ſeu hiſtoria de geſtis eiuſdem. „ B. SIMON grandæua ſenectute grauatus, & rigoroſâ „ pœnitentiâ fractus omnium Fratrum dolores in corde ſuo ſuſtinendo „ aſſiduè pernoctabat in oratione vſque ad auroram: dum autem ſic ora„ ret, venit ei conſolatio de cœlo, quam nobis in ſimul congregatis nar„ rabat ſic: Fratres chariſſimi, Benedictus Deus qui non dereliquit ſpe„ rantes in ſe, & non ſpreuit preces ſeruorum ſuorum: Benedicta in id ipſum

Petrus Svvanington Socius & Confeſſarius S. SIMONIS.

ſum

„ ſum Sanctiſſima Mater Domini noſtri IESV CHRISTI, quæ memor
„ dierum antiquorum, & tribulationum quæ multos veſtrûm inuenerũt
„ nimis, non attendentes, quòd omnes qui piè volunt viuere in CHRISTO
„ IESV perſecutiones patientur, mittit vobis verbum, quod ſuſcipietis
„ cum gaudio Spiritus Sancti: ipſe me regat, vt manifeſtem illud, ita vt
„ oportet me loqui. Cùm effunderem animam meam in conſpectu Do-
„ mini, quamuis ſim puluis & cinis, & in omni fiducia Dominam meam
„ Virginem MARIAM deprecarer *&c.* Apparuit mihi cum grandi comi-
„ tatu, & tenendo habitum Ordinis, dixit: HOC ERIT TIBI ET CVNC-
„ TIS CARMELITIS PRIVILEGIVM: IN HOC MORIENS, ÆTERNVM NON
„ PATIETVR INCENDIVM, *&c.* Fratres, conſeruando verbum iſtud in
„ cordibus veſtris, ſatagite electionem veſtram certam facere per bona
„ opera, & numquam deficere: vigilate in gratiarum actione pro tanta
„ miſericordia, orantes ſine intermiſſione, vt ſermo mihi factus clarifice-
„ tur ad laudem Sanctiſſimæ Trinitatis, Patris, IESV CHRISTI, Spiritus
„ Sancti, & Virginis MARIÆ ſemper benedictæ. Idem verbum mittebat
„ ad Fratres, qui erant in aliis locis valde triſtes per cõſolatoriam, quam
„ ego immeritus, homine Dei dictante, ſcribebam, vt ſimiliter gratias a-
„ gerent, orando, & perſeuerando. Cantabrigiæ in craſtinum diuiſionis
„ Apoſtolorum 1251. „ Ibidem conſequenter refert, & teſtatur id, quod
ſuis oculis ex parte conſpexit, videlicet, meritis B. Virginis MARIÆ per
ſacrum SCAPVLARE poſtridie eius diei, quo illud S. SIMON cœlitùs acce-
perat, præſtitam cuidam nobili Waltero de Linthonia ſingulariſſimam
gratiam: cum enim morti vicinus, deſperabundus, & blaſphemans ani-
mam ſuam dæmoni deuoueret, impoſito illi ſancto habitu mirabiliter im-
mutatus, cum magna contritione peccata ſua confeſſus, æternæ damna-
tionis periculum euaſit, & ſalutem obtinuit; ſicut per reuelationem didicit
frater eius Petrus de Linthonia Præpoſitus Eccleſiæ S. Helenæ, Winto-
niæ in Anglia: qui in gratiarum actionem, & rei memoriam Monaſteriũ
ad honorem diuæ Virginis ædificari curauit. Id quoque indicant illa de
fundatione Conuentus Wintonienſis in ſerie Conuentuum Angliæ: *Win-
toniæ fundator Dominus de Linthonia Præpoſitus Eccleſiæ S. Helenæ Wintonienſis:
qui propter miraculum ſibi per glorioſam Virginem* MARIAM *oſtenſum Fratres
ibidem fundauit.* De illo miraculo valdè celebri, & primo per SCAPVLARE
à B. Virgine MARIA traditum S. SIMONI, deque fundatione iſta Winto-
nienſi agitur in Annalibus Ordinis ad annum Chriſti 1252.

Alia quædam ex eodē authore vide ſuprà in Chronologia Vitæ S. SIMONIS ad an. Chr. 1251.

Miraculũ primum per S. SCAPVLARE.

In Speculo Ordinis Venetiis excuſo anno 1507. *fol.* 60.

793. GVLIELMVS CONVENTRE ANGLVS in *Scuto Carmelitarum*,
confecto circa annum 1348. & ex eo IOANNES GROSSIVS Generalis Or-
dinis huius, electus anno 1389. in Tractatu de Sanctis Ordinis: „ S. SI-
„ MON de Anglia, Generalis Ordinis Sextus, qui Dei glorioſiſſimã Ge-
„ nitricem iugiter deprecabatur, vt Carmelitarum Ordinem, qui ſpeciali
„ gaudent ipſius Virginis titulo, aliquo communiret priuilegio, dicens vo-
„ ce deuotiſſimâ: Flos Carmeli, Vitis florigera; Splendor cœli, Virgo
puerpera,

Guilielmus Conuentre & Ioannes Groſſius.

Digitized by Google

„ puerpera, ſingularis. Mater mitis, ſed viri neſcia, Carmelitis da priuilegia, Stella maris. Cui Beatiſſima Virgo cum multitudine Angelorũ apparuit, SCAPVLARE Ordinis in benedictis manibus ſuis tenens, & dicens: HOC ERIT TIBI ET CVNCTIS CARMELITIS PRIVILEGIVM, QVOD IN HOC MORIENS ÆTERNVM NON PATIETVR INCENDIVM. „

794. THOMAS BRADLEY, ſeu Scropus Epiſcopus Dromorenſis in Hibernia tempore Eugenij Papæ Quarti *in Tractatu de Fundatione, Intitulatione, Antiquitate* &c. *Ordinis Carmelitani cap.2.* quod eſt de habitu Ordinis: „ Super-humeralibus etiam in veteri Teſtamento vſi fuerunt ELIAS & Eliſeus, Ioannes Baptiſta, alijque Carmelitæ eorum ſequaces „ *&c.* Nouæ autem Legis tempore huic veſti, in apertura colli additum „ caputium; & geſtarunt vſque ad annum Domini MCCXII. quo tempore venerunt Carmelitæ in Angliam. Erat tunc vir ſanctus in Religione prædicta SIMON STOCK nomine, natione Anglicus, qui Dei glorioſam Genitricem iugiter deprecabatur, &c. Ibi conſequenter ijſdem „ penè verbis, quibus Gulielmus Conuentre, & Ioannes Groſſius, traditi „ SCAPVLARIS hiſtoriam commemorat.

Thomas Bradley.

795. VERSVS ANTIQVI (ij varietatis gratiâ intermiſcentur) in *Collectaneo Exemplorum* per Balduinum Leerſium (qui Atrebati obijt anno 1483.) *cap.4.* in quo tractatur de S. SIMONE STOCK, & apparitione Virginis Deiparæ illi facta: iſti referuntur vetuſti verſus Leonini:

Verſus antiqui, de tradito à B. V.M. Scapulari.

Si Ordinis in ſigno moritur quis, iure benigno
Soluitur à pœnis, fruiturq́, locis per-amœnis.
Hoc impetrauit SIMON *à Virgine chara:*
Poſteà migrauit ſcandens ad gaudia clara.

In volumine MS. Conuentus Mechlinienſis, continente varia antiqua monumenta, libros, & tractatus de Ordine Carmelitano extat libellus carmine heroico *a* de ortu, progreſſu, habitu, & regula Ordinis eiuſdem: in quo *cap.2.* quod eſt *de habitu* vetuſtioris temporis poëſi ſic canitur.

a Fol.xci. & ſeq. vbi initio adſcriptum eſt: *Author Magiſter de Edam:* Harlemēſis is erat, claruitq́; circa ann. Chriſti 1490.

Pelliceum priſcâ Fratres ætate ferebant,
Zonam & pelliceam, cum mantello ſimul albo.

Ibi conſequenter refertur qualiter pallia alba, iuſſu Homar Regis Arabum, fuerint mutata in barrata: tandemque, illis dimiſſis, reſumpta alba: & quòd Scapulare fuerit per B. Virginem MARIAM traditum S. SIMONI.

Pallia ſumpta iterùm tunc Patribus alba fuerunt.
Poſt (Innocenti Papæ ſub tempore Quarti,)
Sanctus vir SIMON STOCK *Ordinis & Generalis,*
Virginis intactæ ſuaſu, monituq́, MARIÆ
Anglorum grata SCAPVLARE *recepit in ora.*

Diſtichon quoquè vetuſtum de S.SIMONE, & SCAPVLARI illi tradito videri poterit ſub finem partis ſextæ.

Digitized by Google

796 ARNOLDVS BOSTIVS libro *de Patronatu SS. Virginis* MARIÆ *cap.* 9. recenſens præcipuos Ordinis huius ſanctitate illuſtres, hæc habet de S. Simone: „ SIMON Angligena, totius virtutis armarium, cognomento „ STOCK, per orbem celebris, ab arbore caua, in qua vitam ducens eremi- „ ticam, præſtolabatur Carmelitas, MARIÆ Fratres peculiariores, quos „ venturos eſſe, diuinitùs edoctus fuit. „ *Et cap.* 10. *cuius titulus eſt*: „Qua- „ liter ſuper piiſſima Virgo MARIA feruido ſuo zelatori Beato SIMONI „ STOCK Carmelitani cœtus Priori Generali pro ſe, cunctiſque ſuis Cō- „ fratribus SCAPVLARE Ordinis, immenſo fauore detulit, ſtupendo quo- „ que dignitatis priuilegio: *vbi hiſtoria traditi* SCAPVLARIS *ſic eleganter* „ *deſcribitur.* Beatus SIMON STOCK Anglus, totius Carmeli cœtus Prior „ officio, vir prǽſtantioris meriti, & vniuerſæ ſanctitatis exemplar illuſtre, „ cum, inter cætera bonorum operum ſtudia, ſanctam Dei Genitricem „ MARIAM, Aurigam Rectricemque Currus ELIÆ præcipuam, multùm „ familiariter diligeret, eam tempore longo deprecatus eſt, vt Sacram „ Carmeli Religionem glorioſi nominis ſui titulo ſingulariter inſignitā, „ aliquo ſpeciali dotaret encœnio, peculiarique priuilegio communiret, „ inter alias orationes ſuas ei corde deuotiſſimo dicens quotidie: FLOS „ CARMELI, &c. Virgo præliberaliſſima, in omni ſuper-omnipotentis „ imperio poſt Filium ſecunda, feruido ſuo zelatori, pro impenſi ſeruitij „ labore, mellis & faui dulcedinem abundantem propinauit, ſuam inſu- „ per hæreditatem ei adijciens. Tantam enim in oculis eius inuenit gra- „ tiam, vt Angelicis comitata cateruis, & amicta lumine ſicut veſtimen „ to, familiariter ei, velut amiciſſimo dilectori appareret, & adimpleret eū „ lætitiâ cum vultu ſuo, tantâ pulchritudine reſplendens, quantâ tam ſin- „ gulare, atque mirificum opificis Dei figmentum prædecorari conue- „ niens eſt. *Et infrà*: O præmium ſuauiſſimum, mellitum dulcedine men- „ tis: quod nulla mercari poteſt meritorum numeroſitas! quis enim labor, „ quæ pœna, quæ paſſiones huius temporis condignæ reperientur ad tā „ ſpecioſi vultus, ſydereo ſplendore perfuſiſſimi, reuelationem? Faciem „ plenam gratiarum, quæ ſalus eſt aſpicientium; vultum cuius pulchritu- „ dinem corruſcantium radiorum perſpicabili lumine conſpicuam, ſol & „ luna mirantur . . . . . O Pater dulciſſime SIMON, in te Spiritus nul- „ lus, cum aſpiceres illam iucundiſſimam faciem, tam vibrantis luminis „ fulgore radiantem. „ *Et poſt alia de pulchritudine virginei aſpectus*: „ Cre- „ didiſne, quòd hæc viſio ſit tota merces? certè puto, quòd nec tantum pe- „ tere præſumpſiſſes. Ergone Satis? & certè ſi tibi ſufficit, non ſufficit „ MARIÆ. Audi quid adijciat: Gloria gloriæ coaleſcit, & gratia gratiæ „ diuinitùs acceſſit. Multiplicat locupletare te; auditui tuo datura gau- „ dium, & lætitiam cæleſtis præſagij; pectore placido depromet oracu- „ culum, riuos intellectus & memoriæ eloquiorum ſuorum ſtillicidiis in- „ ebriatura. SCAPVLARE Ordinis tui in manibus tenet ſuis. Iam ex ful- „ gida ſua præſentia tuum lætificauerat viſum; nunc (vt per omnia pie-

Arnoldus Boſtius.

Annotat ipſe Boſtius, ſub finem, ſe hoc opus ſcripſiſſe an. 1479.

De S. Simone & tradito illi Scapulari *inſignes cōſiderationes.*

Digitized by Google

„ tatis fœdera commendaret) multa ſimul complectitur amoris officia,
„ charitatis inſignia, clementiæ monimenta. Donarium enim mirabiliter
„ ſingulare, encœnium ſuper-pretioſum, velut arram gaudij plenioris, tibi
„ porrigit; & aromaticum os aperiens, mellitorum verborum deliciis tuũ
„ ſaginat auditum: PRÆDILECTE MI, inquiens, RECIPE MEÆ FRATER-
„ NITATIS SIGNVM: HOC ERIT TIBI ET CVNCTIS CARMELITIS PRI-
„ VILEGIVM; IN HOC MORIENS ÆTERNVM NON PATIETVR INCEN-
„ DIVM. O pretioſum habitum! paradoxum vtique, & irrefragabile præ-
„ cipuæ dignitatis, & honoris, ac inuictæ virtutis inſigne.! O donum in-
„ clitæ vocis, danti pariter & accipienti ſpecioſum! cœleſti vtique confe-
„ ctum nectare, mellifluo ſapore conditum. Ex hoc nempe pudici oris
„ balſamo claret, aromaticas ſpecies odoriferoſque flores fluere multipli-
„ ces. O ſingulare priuilegium, & ſtupendum ſignum ſine fine iugiter
„ permanſurum!„ Alia, & ferè ſimilia, ex eiuſdem authoris Speculo hi-
ſtoriali, referuntur *in Annalibus Ordinis* ad eumdem annum 1251. Balduinus Leerſius, & Petrus Brunus Boſtio anteriores, ac Ioannes Paleonydorus ei ſuppar, ferè eadem (ſed breuiùs) quæ ſcribunt de S. SIMONE, & dato illi à B. Virgine MARIA SCAPVLARI, videri ibidem poterunt in iiſdem Annalibus Ordinis.

Aubertus Miræus de iiſdem.

797. AVBERTVS MIRÆVS in libro *de origine, & incrementis Ordinis Carmelitani cap.6.* quod eſt, de Sanctis: „ S. SIMON STOCHIVS, hone-
„ ſtis in Anglia parentibus natus, patriâ Cantianus, anno ætatis ſuæ duo-
„ decimo, in ſolitudinem exiuit, & in trunco concauæ quercus ſibi domi-
„ cilium elegit: vndè cognomen accepit. Nam truncus idem latinè ſigni-
„ ficat quod anglicè *Stock*. Ibi, vt ſcribit Leládus & Pitſæus, ab omni ho-
„ minum commercio ſeparatus, tantò copioſiùs mentem pauit cœleſti-
„ bus contemplationis deliciis, quantò parciùs corpus fouit terrenis ali-
„ mentis. Eo liberiorem habuit Sanctorum communionem, quo rariùs
„ cum hominibus colloquium; precibus, vigiliis, ieiuniis ſemper intentus.„
Et deinde, poſtquam ſuccinctâ ſynopſi vitam eius ſtrinxiſſet, hiſtoriam traditi illi cœlitùs S. SCAPVLARIS, prout à præcedentibus deſcripta eſt, refert: tandemque ſubiungit: „ Tanti miraculi famam excepit cum ad-
„ miratione orbis vniuerſus: veritatem confirmarunt Summi Pontifices
„ non pauci Ioannes XXII. Clemens VII. Gregorius XIII. Sixtus V.
„ Gregorius XIV. Clemens VIII. & cæteri: Sanctitatem coluerunt Im-
„ peratores, Reges, Principes, populi, qui in Sodalitium, ſeu Confrater-
„ nitatem huius SCAPVLARIS, paſſim in toto orbe Chriſtiano, non ſine
„ magno pietatis fructu, curant adſcribi. De hac celeberrima Confrater-
„ nitate, & eius priuilegiis quamplurimi ſcripſêre Authores. Obiit S. SI-
„ MON anno ætatis ſuæ plùs minùs centeſimo, nati verò Chriſti Serua-
„ toris 1265.

Ioannes de Carthagena.

798. IOANNES DE CARTAGENA ex Ordine Minorum *lib.17. Homiliarum* peculiariter ſcribens de Ordinis huius origine, & ſucceſſione à ma-

gno

gno Propheta ELIA, variis etiam locis agit de S. SIMONE STOCK, & tradito illi SCAPVLARI, nec non de ſingulari priuilegio Bullæ Sabbathinæ: cuius opera cùm paſſim ſint obuia, paucula dumtaxat, indè excerpta, hic damus: & quidem *ex homilia* 1. iſta. „ Poſtquàm autem ſacra hæc „ Religio à ſummis Pontificibus confirmata, multiſque priuilegiis, ac A- „ poſtolicis prærogatiuis donata fuit, S. Pater SIMON STOCK, Anglus, in „ Generalem iſtius Ordinis creatus, Chriſto Redemptori noſtro, ac ſa- „ cratiſſimæ Virgini dilectiſſimè inſeruiens, vt Religio ſimul tota grata „ illi obſequia præſtaret, quoad poterat, ſatagebat. „ *Et infrà*: „ Oratio à „ ſancto recitari ſolita, Flos Carmeli, vitis florigera, ſplendor cœli, Virgo „ puerpera, ſingularis mater, mitis, ſed viri neſcia, Carmelitis da priuile- „ gia, ſtella maris. Hæc quidem Oratio Sanctiſſimæ Virgini adeò pergra- „ ta fuit, vt nocte quadam Sanctus intra ſuam cellam genuflexus orans, „ iubar quoddam cœleſte, copioſumque Angelorum cœtum intueretur, „ in quorum medio Sanctiſſima Virgo ei apparuit, quæ SCAPVLARE, „ quoddam manibus deferens, ſic illum eſt alloquuta: DILECTISSIME „ FILI, HOC RECIPE TVI ORDINIS SCAPVLARE, MEÆ CONFRATER- „ NITATIS SIGNVM, TIBI, ET CVNCTIS CARMELITIS PRIVILEGIVM, „ IN QVO QVIS MORIENS NON ÆTERNVM PATIETVR INCENDIVM. „ Doni iſtius magnitudinem expendit ibidem. Poſtea tractat de Bulla Sabbathina: „ Cupiens autem Beatiſſima Virgo magis ac magis Ordi- „ nem hunc illuſtrare, præcipuiſque gratiarum prærogatiuis ſublimare, „ priuilegium quoddam ſingulare à Filio obtinuit. Etenim, vt narratur „ in Bulla Ioannis XXII. quæ incipit: Sanctiſſimo vti culmine, dato „ Lugduni die 3. menſis Martij, eius Vicario in terris Ioanni XXII. Sum- „ mo Pontifici B. Virgo apparuit, ei præcipiens, vt euulgaret Carmelitis „ Fratribus, & omnibus cum illo SCAPVLARI ſepultura traditis, purga- „ torij ergaſtulo detentis, meritis, & aſſiduis interceſſionibus, piiſque ſuf- „ fragiis, ac ſingulari eiuſdem Virginis protectione, primo ſabbatho die „ ab ipſorum obitu adueniente, purgatorij pœnarum integram relaxa- „ tionem dandam: eamdem Indulgentiam conceſſerunt Clemens VII. „ Gregorius XIII. in Bulla quæ incipit: VT LAVDES „ In *homilia* 2. ſub finem rurſus declarat illud priuilegium ſingulare *Bulla Sabbathina* nuncupatum, à multis Pontificibus confirmatum, & ab Academia Salmanticēſi fuiſſe approbatum: „ Academia Salmanticenſis, exploratis Apoſtolicis „ his Bullis, declarauit validam eſſe hanc Sabbathinam Indulgentiam, „ & in ſuo robore ſemper permanere, niſi per Summum Pontificem, aut „ Concilium aliquod derogetur, noſque teſtamur, inſigniorum Doctorũ „ illius Academiæ ſubſcriptiones, illam approbantes legiſſe, & vidiſſe. „ Quare cùm non ſolùm authoritate tantorum Doctorum, ſed expreſ- „ ſis Summorum Pontificum oraculis Indulgentia hæc Sabbathina ſit „ corroborata, & ſtabilita, non video quâ ratione quiſpiam abſque ingēti „ temeritate illam inficiari queat.

799. CLE-

Digitized by Google

Clemens Reynerus. 799. Clemens Reynervs Ordinis S. Benedicti in libro inſcripto: *Apoſtolatus Benedictinorum in Anglia*, agens de Carmelitis, *Demonſtratione* 6. *pagina* 162. iſta habet de S. Simone: „ Sed illud demum rebus Ordinis „ Carmelitici par eſt à nobis adiungi, diuinâ reuelatione fuiſſe prædictum „ eorum in Angliam aduentum. Fuit enim Simon quidam, Stochivs, „ dictus, honeſtis in Anglia parentibus natus, patriâ Cantianus, qui anno „ ætatis ſuæ duodecimo in ſolitudinem exiuit, & in trunco cõcauæ quer- „ cus ſibi domicilium elegit, vndè cognomen illud accepit; nam truncũ „ Angli Stock vocant: vbi ab hominum commercio prorſus ſeparatus, „ corpus ieiuniis macerans animam cœleſtibus paſcebat deliciis. Aqua illi „ potus: herbæ, radices, poma ſylueſtria cibus fuerunt. Inter hæc oraculo „ cœleſti reuelatum eſt illi, venturos aliquando in Angliam ex Paleſtina „ Syriæ quoſdam Monachos, quorum & ipſe inſtitutum amplecteretur. „ Euentus comprobauit oraculi veritatem, venientibus in Angliam, ex „ Syriæ, Carmelitis, Simon hic ſeſe lætiſſimo animo coniunxit: qui eum, „ vt cœlitùs miſſum adiutorẽ ſuſcipiebant. Anno itaque 1245. apud Ail- „ fordiam celebrantes generale Capitulum, eumdem totius Ordinis Ge- „ neralem Magiſtrum crearunt, cui ad annos viginti præfuit poſt Alanũ „ Armoricum Britonem (Yuonem alij vocant) ſeſe magiſtratu abdican- „ tem: Vitæ ſanctitate, prophetiis & miraculis inſignis; obiit centenarius Burdegalæ.

Abraham Bzouius. 800. Abraham Bzovivs *tomo* XIII. *Annalium Eccl. ad ann. Chriſti* 1217. *num.* 13. poſtquam egiſſet de S. Alberto, Compendiatore Regulæ hujus Ordinis, immediatè de noſtro B. Simone ſubdit: „ Eius Inſtituti „ floruit eâ tempeſtate, Simon, natione Anglicus, moribus compoſi- „ tus, charitate feruens, in ſocietate manſuetus, fortis ad patientiam, ad „ miſerandum pronus, tam vehemens diuini verbi præco, vt Anglorum „ animos à vitijs ad virtutes mirabiliter commutaret, in iudicio certus, in „ eloquio modeſtus, ſtrenuus in agendis, humilibus & minoribus blan- „ dus, pœnitentibus benignus, rigidus ſuperbis, & inflexibilis obſtinatis, „ ſpiritu denique prophetiæ clarus.

Theophilus Raynaudus 801. Theophilvs Raynavdvs Scriptor illuſtris è Societate Iesv libro de Scapvlari Partheno-Carmelitico *par.* 1. *cap.* 1. Liber ille totus eſt in illuſtrando Scapvlari Partheno-Carmelitico, ſeu (vt etiam nuncupat) Stochiano; quia cœlitùs traditum S. Simoni Stochio: cuius proinde Vitæ Scriptoribus recenſitis, ſubiungit: „ Omnes hi, præ- „ ter cæteros, de B. Simonis apud Deum, & homines gloria, diffusè ſcri- „ pſerunt. Nos pauca de eo, hinc inde, vt florigeræ apes libauimus, quan- „ tum ad præſens inſtitutum videbitur operæ pretium. *Deinde ſic ſermo-* „ *nem ingreditur:* Natus eſt B. Simon, in Maioris Britanniæ toto orbe di- „ uiſæ Prouincia, cui nomen Cantiæ. Parentes habuit genere nobiles. „ Nec defuit qui pro viſu aliquorum, inſignes quoſque gentis Viros à Re- „ gia neceſſitudine celebrandi, cum in Regiam proſapiam tranſcriberet.

Quod

Digitized by Google

„ Quod tamen decus carneis hominibus magnum, Sanctis Dei nullo eſt
„ loco; qui ſciant veram nobilitatem non ad maiorum apices, etiam re-
„ gios, eſſe admetiendam: ſed ad virtutes, quas interni hominis ſublime
„ genus atque proſapiam indigitauit S. Ambroſius. Cœleſtem hāc nobili-
„ tatem exhibuit iam ab infantia B. SIMON, animo iam tunc ad diuina
„ propenſiſſimo: & ſecundùm Deum B. MARIÆ Matris cunctorum vi-
„ uentium, ſtudioſiſſimo. Vix duodennis, exemplo Baptiſtæ, è paternis la-
„ ribus ſeceſſit in Eremum: vbi domus illi fuit cauus arboris tuncus, vndè
„ illi cognomentum STOCK; quæ vox Britannis truncum ſonat. Arborem
„ produnt fuiſſe quercū annoſam, cuius cauum, cum adiacente ſolo dumis
„ aculeatis inhorreſcebat. Hæſit eo in loco vir Dei per annos tredecim,
„ herbis in ſolo inculto ſpontè naſcentibus, ac pomis ſylueſtribus famem
„ ſedans: ſitim verò reſtinguens frigidâ, ad teſtandam Dei magnificen-
„ tiam (vt Philo diſſerit) etiam in auia eremo, ac teſquis ſcaturiente.... In
„ ea eſcarū terreſtrium tenuitate, vel ieiunitate, interiorem hominem o-
„ piparè ſaginabat; dulci orationis, propè aſſiduæ, pabulo mētem nutriens,
„ & iugis in cœleſtibus epulis per illuſtrationes diuinas, & benedictiones
„ dulcedinis, quibus ſuauiſſimè perfundebatur; penſante Deo, de more
„ corporeæ tractationis imbonitatibus refertæ, damnum. Angeli ſuper B.
„ SIMONEM aſcendentes, ac deſcendentes, cauum illud frequentabant;
„ & docente Sanctum ſuum Deo, mixta ex mortali homine & immor-
„ talibus illis ſpiritibus ſchola cōflabatur; vt à Saluiano de Moyſe in Sina
„ cum Deo colloquente, eſt proditum. Quantæ capacitatis dicemus fuiſſe
„ illud arboris cauum, non SIMONEM modò inquilinum ſed ipſum quo-
„ que Deum, & tot Angelicas turmas excipiens? Abietem tantæ craſſitu-
„ dinis, vt quatuor hominum vlnas complectentium impleret, & æqua-
„ lis propè craſſitudinis cedrum Cypriam, Plinius deſcribit. Qui item
„ prædonum Germanorum, ſingulis arboribus cauatis homines ad trigin-
„ ta ferentibus nauigantium, vaſtiſſimas arbores memorat. Vix tamen ali-
„ quo ſit loco ea vaſtitas, præ amplitudine illius apud Indos Occiduos
„ caſtaneæ; quam textor cum textrina ſua, totoque opificij apparatu in-
„ habitabat, eiuſq; concauum Equites octoni ſubibant, indeque nullo ſuo
„ obſtaculo prodibant; tanta erat vaſtiſſimæ arboris cauitas. Sed ego am-
„ pliorem ſupra omnem comparationem fuiſſe dixerim quercum illam;
„ quæ, ſedem in ea figente SIMONE, Deo & cœleſtibus Aulicis pro Re-
„ gia fuit, inſtructa contra Satanæ acies propugnaculis, qualis illa apud
„ Pruſſos patentiſſima quercus, præſidio firmata, & bellicis munimentis,
„ validæ arcis inſtar, in longam belli remoram inſtructa, vt memorat Æ-
„ neas Syluius. In ſua quercu, longè alias acies fregit SIMON. Verè ſan-
„ ctiua quercus, non illa Druydarum ac Dryadum, execrandis ſacrificiis
„ dehoneſtata: & inde à ruſticis (vt lex Luitprandi loquitur) nomine
„ *Sanctiua* donata. „ Hactenùs Raynaudus de vita B. SIMONIS ante ingreſſum in Religionem. Deinde latè refert, quomodo, Deiparâ cum

Epitome vitæ S. Simonis.

Mira de arborum magnitudine.

Digitized by Google

monente, de aduentu Carmelitarum in Angliam, in illorum cœtum cooptari expetierit, & exorauerit: aggregatus autem, ſpiritum Dei, quem per tempus diutinæ ſucceſſionis plenè hauſerat, effuderit in proximos; diſcurrens quaquauerſùm in magnum animarum bonum, & non exiguam dilatationem Ordinis Carmelitani; qui propterea, SIMONIS præſertim operâ, per Angliam vniuerſam optimo odore fragrauit. Tum iter eius in Palęſtinam, ſeceſſum in Carmelum (vbi exiguam nactus cellam velut manucòdiata, & auis cœli myſtica, aliquamdiu vitam exegit ſanctiſſimam, cœleſti mannâ ſubinde refectus) regreſſum in Occiduas partes, electionem in Priorem Generalem Ordinis, & traditi eidem SCAPVLARIS hiſtoriam eleganter, vt ſolet, proſequitur. Deinde priuilegia SCAPVLARIS illuſtrat, & propugnat.

Alij Scriptores de S. Simone.

802. ALII AVTHORES. Vitam S. SIMONIS STOCK ſcripſerunt Monaldus (ſeu Menaldus) Roſarius, Rolandus Bouchier, & Nicolaus Harlemenſis (vti conſtat ex Molano ſuprà, Martino Del-Rio, Poſſeuino, & Geſnero) Scripſit etiam ante iſtos ſupra-citatus Petrus Swaninghton. Compilauit quoque eam Thomas Saracenus in Menologio Carmelitarum: alij autem, præter iam adductos, & domeſtici, & exteri quampluri mi, occaſionaliter commemorant huius Beati viri ſanctitatem, & deuotionem erga Deiparam; & receptum ab ea SCAPVLARE. Præ cæteris autem V. P. Lezana accuratè vitam, & geſta eius chronologicè inſerta habet *tomo* 4. *Annalium:* vbi de tradito cœlitùs à SS. Virgine SCAPVLARI latè tractat, *ad annum Chriſti* 1251. & de pretioſa morte, ſanctitate, ac antiquo cultu huius ſancti Patris *ad annum* 1265. Porrò anno primo ab eius obitu cultum Sancti ſeu Beati attributum illi fuiſſe, diximus in Notis ad Chronologiam, ſub finem.

803. Hæc de B. SIMONE & SCAPVLARI cœlitùs illi tradito dicta ſufficiant: Sed antequam iſtius priuilegiatæ veſtis prærogatiuas explicemus, memorandum hic, quòd etiam alios ſuos peculiariores clientes muficentiſſima cœlorum Regina ſimilibus fauoribus dignata fuerit. Sanctis Ildephonſo Toletano, Bonito Auernenſi, Thomæ Cantuarienſi, Epiſcopis caſulam, ſui in illos amoris teſſeram, donaſſe, & eiuſdem Cantuarienſis Antiſtitis cilicinam veſtem detritam, ſeu diſſutam ſuâ manu reparaſſe, perhibetur. B. Alberico, ſecundo Ciſtercij Abbati, cœleſtium ſpirituum ſtipata phalange cādidam cucullam capiti impoſuit, vt refertur in Chronico Mariano per Benedictum Gononum ad annum Chriſti 1109. Aliquantò poſt in eodem Chronico *b* ſcribitur de S. Norberto: *Hic S. Norbertus* præcipuâ deuotione coluit B. Virginem: nam ſe ſuumque Ordinem ſub eius tutela poſuit, ab eaque Ordinis ſui candidum accepit veſtimentum, vt teſtatur & multipliciter probat Myræus in Chronico Ordinis Præmonſtratenſis. B. Reginaldo, ex Decano Aurelianenſi, illuſtri Ordinis Prædicatorum alumno, & B. Franco Senenſi Ordinis noſtri (de quo iam antè, & plura in ſequentibus) veſtis ſuæ Religionis ab eadem amabili

b Ad ann. Chr. 1125.

Veſtes multis Sanctis cœlitus datæ, aut mōſtratæ.

Mātre

Digitized by Google

Matre demonſtrata fuit. Alia non minoris dilectionis prorſus ſingularis ſigna paſſim leguntur in actis Sanctorum. Id tamen eſt diſcriminis in habitu (SCAPVLARI) tradito S.SIMONI, quòd non illi aut ſuo Ordini ſoli, ſed cunctis Chriſti fidelibus, eum portare volentibus, conceſſus fuerit: vt habetur tum ex verbis ipſius clementiſſimæ Virginis SCAPVLARE tradêtis, & (poſt illa: TIBI ET CVNCTIS CARMELITIS PRIVILEGIVM) abſquè vlla reſtrictione ſpondentis: IN HOC MORIENS, ÆTERNVM NON PATIETVR INCENDIVM: ſed clariſſimè id exprimunt illa verba Bullæ Sabbathinæ (de qua infrà cap. 5.) ab eadem Deipara prolata ad Ioannem Pōtificem: *Si alij, deuotionis cauſa, in ſanctam ingrediantur Religionem ſancti* HABITVS *ſignum ferentes, appellantes ſe Confratres, & Conſorores mei Ordinis prænominati, liberentur & abſoluantur.* Vbi eamdem gratiam factam Religioſis Ordinis huius, etiam promittit aliis quibuſcumque legitimè Confraternitati ſuæ inſcriptis. Id quod hic attigimus, nempe ſacrum SCAPVLARE non tantùm Religioſis Carmelitis eſſe proprium, ſed aliis etiam Confratribus, probat latiùs P. Cyprianus à S. MARIA in theſauro Carmelitarum cap. 6. & 7. tùm ex Pontificiis Diplomatibus, tùm ex antiquiſſima ſemperque continuata praxi.

Priuilegiorum Scapularis *Carmelitici omnes fideles poſſunt eſſe participes.*

CAPVT IV.

De primo SCAPVLARIS *Carmelitici priuilegio, contento illis verbis,* In quo quis moriens æternum non patietur incendium: *quæ diuerſimodè explicantur.*

804. GLorioſa Dei Genitrix MARIA tradens SCAPVLARE B. SIMONI STOCK inter alia hæc protulit: *In hoc moriens æternum non patietur incendium,* ſeu: *In hoc moriens ſaluabitur.* Quæ, ſicut varia, ferè ſimilia S.Scripturæ verba (mox adducenda) non nudè, vt ſonant, ſed ſub explicatione ſunt accipienda. Hinc Reuerēdiſſimus Pater Generalis Ordinis Theodorus Stratius [a] decreuit: ne à noſtris illa typis mandentur, aut concionando, alioúe modo diuulgentur ſine explicatione, quam ipſe in dicto Tractatu, Thomas à Ieſu *in libro de Confraternitate Carmelitana,* Lezana *in Annalibus* [b] & in aliis Tractatibus, P. Leo à S. Ioanne, Irenæus à S. Iacobo, Theophilus Raynaudus, & paſſim alij, qui de SCAPVLARI Partheno-Carmelitico ſcribunt, triplicem adferunt.

[a] In inſtruct. de indulg. & priuil. S. Scap.

[b] To. 4. ad an. D. 1251.

805. *Primus ſenſus catholicus* eſt, vt illa verba intelligantur, ſicut alia ſimilia

Primus ſenſus iſtorum verborum.

Digitized by Google

milia in ſacra Scriptura, quibus promittitur æterna vita,& ſalus, propter aliqua opera,quæ tamen ſola,ſine alijs, ad ſalutem non ſufficiunt; vt patet ex illo *Ioannis 6.*de SS. Euchariſtia. *Si quis manducauerit ex hoc pane,viuet in æternum.* Et de fide, a *Vt omnis, qui credit in eum,non pereat, ſed habeat vitam æternam.* Et iterum. b *Si confitearis in ore tuo Dominum* Iesvm, *& in corde tuo credideris,quòd Deus illum ſuſcitauit à mortuis,ſaluus eris.* Et de fide ac baptiſmo Marci vltimo. *Qui crediderit,& baptizatus fuerit,ſaluus erit.* Quemadmodum enim his locis ſacræ Scripturæ, ſalus animæ, & vita æterna promittitur prædictis operibus,quamuis ſola non ſufficiant,ſed ſimul cum illis neceſſaria ſit obſeruatio aliorum præceptorum; idque quia vtiliſſima & conuenientiſſima ſunt ad talem finem conſequendum; Sic etiam B. Virgo vitam æternam promittit, ſuâ interceſſione conſequendam, Scapvlare ſuum in vita gerentibus,& obſeruanda obſeruantibus:quia licèt iſtud ad talem finem non ſufficiat,niſi cum alijs & cum obſeruantia præceptorum Dei & Eccleſiæ,nihilominùs ex voluntate Dei, & ex peculiari ipſius Virginis protectione, multùm ad prædictum finem conducit. Ita Reuerendiſ. Stratius. Paucis,at ſucco plenis verbis, Theophilus Raynaudus ſic rem ſtringit,& explanat. c *Eſt enim* Scapvlaris *geſtatio teſſera, & pignus vberis gratiæ auxiliatricis, à Deipara Sodalibus ſuis exoratæ,cuius interuentu ſeruabunt mandata,& vitam ſancto fine concludent. Et hæc eſt vis illa ſpecialis, iuxta Dei-paræ ſponſionem.* Quacumi videlicet faciliùs Dei mandata ſeruare,& ex conſequenti ſaluari poſſunt, ſi *vberi gratiæ* iſti *auxiliatrici* cooperari aliquatenùs velint,& non omninò negligentes ſint. Itaque non tã effectus, quàm vis vberioris gratiæ,ſacro Scapvlari annexæ, & ſubſidium,quo quis à fine ſuo non aberret,ſi eo vti velit, hic denotatur. Eo etiam ſenſu Maldonatus *in cap.6. Ioannis* explicat illa verba:*Qui manducat hũc panem viuet in æternum,* ſcilicet: *Quantùm in natura fidei, & baptiſmi eſt; hic enim non tam effectus, quàm vis, & natura rei, cui annexa eſt promiſſio, ſignificatur.*

a Ioan.3.
b Rom.10
c Libro de Scap. p.2.q.7.

Secundus ſenſus.

806\. *Secundus ſenſus* eſt, à priori haud multùm differens, Sacro Scapvlari SS. Virginis Mariæ ſalutem animæ,& præſeruationem à pœnis inferni tribui: Quantùm eſt ex parte B. Virginis,ipſiuſque pro illis interceſſione,niſi per ipſos ſteterit,ſalutem conſequentur æternam. Sic etenim,& in eodem ſenſu,de Deo dicitur. d *Vult omnes ſaluos fieri.* Et *Vult omnes ad pœnitentiam reuerti*, ſcilicet quantùm eſt ex parte ſua, & auxiliorum, quæ ſingulis pro opportunitate diſtribuit. Plures autem ab æterna damnatione, quâ ſecundùm præſentem iuſtitiam,digni erant, Beatiſſimæ Virginis precibus, & interuentu liberatos fuiſſe, adeò certum in hiſtorijs, vt noſtrâ non egeat probatione. Ita Lezana loco citato, Stratius & alij.

d 1. ad Timot.2. 2. Petri 3.

807\. Hanc explicationem amplectitur,defendit,& explicat præ cæteris luculenter,& eruditè Raynaudus libro præfato e aſſerens, & declarãs,quòd,& qualiter ſacrum Scapvlare ſit *Signum, & nota diuinæ prædeſtinationis,*

e Par.1.c. 7.& p.2. q.7.

ſtinationis, & conſequenter SIGNVM SALVTIS. Hâc autem vtitur inſigni ratiocinatione; quam contractiorem, ipſius tamen verbis, hic damus [a]. „ Extra controuerſiam eſt, nemini viatori, citra ſpecialem reuelationem „ notam eſſe poſſe prædeſtinationem ſuam. *Et infrà*, Nihilominùs ſana „ doctrina ex Patribus, ipſiſque Scripturis hauſta, agnoſcit, ſaluâ regula- „ ri prædeſtinationis incertitudine, dari quædam veriſimilia eius ſigna. „ Eiuſmodi præſertim ſunt, quæ octo vulgatis beatitudinibus continen- „ tur.... His addunt alij, Perſeuerantiam in ſemel inito Religioſo ſtatu. „ Hinc in libello, cui titulus *Doctrina S. Bernardi* ſic ipſe S. Bernardus referens viſionem factam cuidam Monacho Gerardo nomine, ſcribens inducitur: *Nullus tui Ordinis peribit* (verba ſunt Chriſti ad iſtum Monachum) *ſi Ordinem amauerit: aut in morte purgabitur, aut breui poſt mortem.* „ Eodem „ pertinet auditio verbi Dei, cum interiori affectu coniuncta. Sed vnum „ aliud, nemini cæterorum ſignorum de aliquali euidentia cedens, cenſe- „ tur eſſe pietas ſingularis erga B. Virginem. In quam rem latè, ac benè „ diſſerit Pelbartus, & ex eo Spinellus: & eruditè (vt omnia) Recupitus. „ Sanè ex affectu, quo quis fertur in B. Virginem, inferre licet, recipro- „ cum Deiparæ affectum erga addictum ſibi Clientem; quia ipſa, Filij „ imitatione, diligentes ſe diligit: nec grauatur, imò gaudet, amantes ſe „ redamare. Quin etiam, ſicut Deus ita diligit diligentes ſe, vt præueniens „ eorum dilectionem, ante occupet voluntatem humanam, & immittat „ ſemina, vndè dilectio progerminet: ita B. Virgo Amatores ſuos bene- „ uolentiâ indebitâ præuenit, & ante-occupat, ingerens per impetrationẽ „ ſancta lumina, & pios afflatus, ac benedictiones dulcedinis, ſapore vitali „ (vt Ennodius appellat [b]) perfundentes hominis voluntatem; quo ſic „ permota, velit diligere. Et eo modo ſe gerit B. Virgo erga populum „ honorificatum; in quo propterea *radicare* dicitur & *in electis Dei radices* „ *mittere.* „ Ita Raynaudus: qui illa etiam verificat ex titulis iſtis Marianis, *Ianua*, aut *Porta cæli: Cæli feneſtra*, & ſimilibus: atque ex SS. Patribus, quorum aliqui ſcribunt: *Perire non poſſe, qui benè affectus fuerit erga Matrem ſalutis:* & Laurentius Iuſtinianus; *Nullus* MARIÆ *deuotus à* CHRISTO *efficietur alienus.* Deinde ſubſumit: „ Quare habere fauentem, atquè beneuolam „ hanc diuini ærarij Erogatricem, à qua ſubſidia electa ad potien- „ dum æternam felicitatem ſuppeditentur ad modum prædictum; habe- „ re, inquam, hanc cœleſtem Theſaurariam, quæ ſumptus in cœli viati- „ cum neceſſarios liberaliter ſubminiſtret, hanc cœli Ianitricem, per quam „ pateant portæ æternales; ſignum eſt prædeſtinationis. Nec verò quale- „ cumque, ſed admodùm veriſimile. Quòd autem Sodales Parthenici „ potiantur ſpeciali beneuolentiâ B. Virginis, conijcere licet ex hoc pi- „ gnore per ipſammet Deiparam delecto: & ex tot argumentis, quibus „ iam à multis ſeculis prodidit, placere ſibi huius Religioſæ Ob- „ ſeruantiæ teſſeram, & qui eam vſurpant, pro ſpecialibus Filijs à ſe ha- „ beri „ *Tandemque concludit:* „ Itaque perſpicuum videtur SCAPVLA-

[a] Par. 1. ca. 7.

[b] Ep. ad Conſt.

Veriſimilis nota prædeſtinationis deuotio ad B Virginem.

Digitized by Google

Et religioſa geſtatio Scapularis.

„ re Virgineum inſigni illâ prærogatiuâ exornari, quòd ſit Prædestinationis nota; quia,cùm ſit teſſera incenſi affectus erga Deiparam, „ ex ſemine per ipſummet iacto excitati, eſt etiam ſignum reciprocæ ſpe- „ cialis beneuolentiæ tantæ Matris; curaturæ media electa ad ſalutis æ- „ ternæ adeptionem,quâ eſt apud Filium gratiâ,& in dilectos ſuos beni- „ gnitate. „

808. Pro confirmatione dictorum ſubdit: „ Hinc ratiocinationem, „ quæ poteſt cenſeri à priori (quippe continens cauſam, cur geſtatio „ Scapvlaris Parthenici, dicatur Signvm Prædestinationis) „ firmat optima ratio ducta ab experimentis, quæ interdùm fuerunt eiuſ- „ modi, vt nihil deeſſe videretur ad palpandum inſignem hunc effectũ, „ cui declarando inſiſtimus. Duo,quæ ſuperiori capite ſignaui, agens de „ diſploſione globi in nobilem,cui nomen *De Cuge*, & in Milité è Croa- „ tia, eiuſmodi ſunt, vt vix poſſit aliquid deſiderari in hanc rem illuſtrius. „ Videtur enim vncialibus literis exarata in vtroque euentu, diuina ad „ gloriam prædeſtinatio, executioni mandata beneficio Scapvlaris, „ impeditâ,ſupra naturam, præcipitatione in mortem: dùm expectatur „ qui Chriſtiano ritu expiet ante migrationem animæ è corpore,& vitæ „ aureæ diſruptionem. „ Capite autem præcedenti retulerat caſum vtrumque ſcilicet *D. De Cuge & militis Croati*: quorum prior diffracto, & contrito corde,& poſterior gladio impacto, & ſclopi miſſu multipliciter ſaucius,ac capite diffiſſo, & cranio in duas partes diſrupto, in vita perſtiterunt, donec confeſſi,& abſoluti fuiſſent. Commemorat ibidem exemplum aliud de nobili,qui blaſphemans, & deſperans attactu S. Scapvlaris à furore ac œſtro dæmonis liberatus, ſedatus ſuſcepit Sacramenta, ac optimè diſpoſitus obijt: cùm prius quàm ſacro Scapvlari contingeretur, nullam confeſſionis,nullam Euchariſtiæ mentionem admitteret. *Quis,* ait Raynaudus, *hic non videat* Signvm Prædestinationis *in* Scapvlaris *admotione luculentum? Hic,ſi ſacrum* Scapvlare *non contigiſſet, inexpiatus peribat*. Huc ſpectat,quòd vir doctus Alphonſus à Matre Dei libro de S. Scapvlari refert: Quærenæ tempore proceſſionis S. Scapvlaris auditos dæmones vlulantes,& conquerentes de iactura animarum, quam patiuntur ratione Scapvlaris,quòd plurimæ ipſis per illud ſubtrahantur. Idem habetur ex reuelationibus eximiæ pietatis viri Franciſci Yepes, typis editis per Ioſephum de Velaſco.

Id exemplis comprobatur.

Caueat tamen quilibet, ne hoc prætextu aut liberiùs peccet, aut negligentiùs viuat: Quòd Marianam protectionem, & ſpecialem gratiam magis demereretur,&, veluti præſumptione, Dei vindicta concitaretur. *Non negligentibus, ſed obſeruantibus, Diuina & Mariana beneficia conferuntur.* Quod à Concionatoribus ſæpè inculcandum.

Tertia expoſitio.

809. *Tertius ſenſus eſt,* vt per *Ignem æternum* denotetur ignis, ſeu pœna Purgatorij: quæ licèt temporalis ſit, diuturna tamen eſt,quantum eſt ex parte Diuinæ iuſtitiæ,niſi ſuffragiis, & indulgentiis redimatur.Ita Leza-

na

na locis citatis, a variis exemplis declarans, ex Sacræ Paginæ vulgariſſima phraſi *æternum* ſæpiùs appellari ſolitum non ſolùm id quod fine caret, ſed etiam quod per multum, & indeterminatum tempus durat. Ita Circumciſio dicitur *Fœdus æternum*, ſeu *ſempiternum*; quia ſcilicet per longũ tempus, nempè vſque ad Chriſtum duratura. Ibidem Abrahæ & ſemini eius populo Iſraelitico promittitur terra promiſſionis *in poſſeſſionem æternam*; cùm tamen non niſi ad tempus durauerit. Ac proinde, iuxta hanc explicationem, idem erit: *Non patietur ignem æternum*, ac non patietur ignem Purgatorij per longum tempus. Quo ſenſu accepta illa Deiparæ ſponſio coincidit cum Priuilegio, nuncupato *Bullæ Sabbathinæ*, à Summis Pontificibus ſæpè comprobato. Quòd ſcilicet Beatiſſima Virgo MARIA animas Fratrum & Confratrum, poſt eorum obitum, ſi in gratia deceſſerint, ſuis precibus ſit adiutura, & è Purgatorij incendio liberatura, præcipuè die Sabbathi, poſt eorum obitum. a Tom. 4. Annal. ad an 1251. & in lib MARIA PATR. c. 5. n. 13. Geneſ. 17.

810. Adferunt nonnulli iſtorum verborum explicationem etiam aliam (quæ tamen, ſi benè conſideretur, à duabus prioribus expoſitionibus vix differt) vt ſcilicet ea intelligãtur, de geſtantibus SCAPVLARE non ſolùm *phyſicè*, vt pannus quidam eſt, ſed & *moraliter*, ac ritè: videlicet cum animo erga B. Virginem benè affecto, & exercendo aliqua bona opera in honorem eiuſdem B. Virginis. Iuxta quem ſenſum, promiſſionem iſtam, *In quo quis moriens* &c. illi conſequentur, qui & *phyſicè*, vt veſtem aliquam, SCAPVLARE geſtauerint: & *moraliter*, vt ſignum fœderis cum B. Virgine: & *ritè*, præſtando debitum B. Virgini obſequium: modò tamen alia ad ſalutem neceſſaria ex ſupina negligentia non prætermittant. Promiſſio enim illa Deiparæ quaſi conditionalis eſt, exigens mutuam quodammodò obligationem. Itaque liberatio ab igne Purgatorio & ſalus æterna promittitur à B. Virgine geſtantibus SCAPVLARE non nudè, aut materialiter, vt dictum eſt, ſed cum obſeruantia caſtitatis (ſecundùm cuiuſque ſtatum) recitatione Officij, vel ieiunio, aut à carnibus abſtinentia, aliiſque obſeruantiis Ordinis, vel Confraternitatis, reſpectiuè, prout vltimo capite declarabitur. *Alia explicatio.* Scapulare *geſtandum non tãtùm phyſicè, ſed moraliter, & ritè.*

811. Hanc Reuelationis, Beato SIMONI factæ, & verborum iſtorum legitimam, ac catholicam expoſitionem eſſe, multipliciter, & variis adductis exemplis, declarant, inter alios, Lezana, & Raynaudus locis citatis: adducentes Sanctorum hominum enunciata, & viſiones, ac reuelationes: in quibus non pauca duriuſcula, ſubobſcura, ambigua continentur, & (ob reuerentiam debitam Sanctis à quibus ſunt ſcripta eiuſcemodi, aut factæ fuerunt tales viſiones & reuelationes,) non modò tolerantur, vt etiam ab Eccleſia quandoque approbentur; eo quòd piè, & in catholico ſenſu exponi poſſint, & fideles ex ipſis ad pietatem excitentur. Quæ rationes, ſeu congruentiæ in Reuelatione, de qua hic agitur, aptè reperiuntur, vt ex dictis patet.

Digitized by Google

C A P V T V.

De alio ſingulari priuilegio ſacri Scapvlaris, *nuncupato,* Bvllæ Sabbatinæ.

812. Est præterea aliud peculiare Scapvlari Carmelitico annexũ priuilegium Sabbatinvm, ſeu Bvllæ Sabbatinæ nuncupatum: cuius aliquoties ſuprà mentionem fecimus, potiſſimùm verò *par.* 3. *cap.* 33. *a* vbi retulimus, apparitionem B. Virginis Mariæ factam Ioanni XXII. priuſquam Pontifex eſſet: prout commemorant hiſtorici noſtri vetuſti & neoterici, pluresque exteri: & ipſemet teſtatur in ſua Bulla dicta Sabbatina: cuius Originale olim tranſlatum fuiſſe in Angliam, indicant Boſtius *in Speculo hiſtoriali b* Palæonydorus in hiſtoria Carmelitana *c* Balduinus Leerſius in Collectaneo exemplorum, *d* Cyprianus à S. Maria *in theſauro Carmelitarum e* Irenæus à S. Iacobo de ſingulari protectione Deiparæ *f* atque alij.

a Nu. 516.

Originale Bullę Sabbatinæ in Anglia extitit.

b Lib. 7. c. 36.

c Lib. 3. c. 11.

d Cap. 6.

e Cap. 18.

f Sect. 2. c. 5. §. 1.

813. Bulla illa originalis, in Anglia, lamentabili defectione à Romana Eccleſia factâ, circa annum 1542. veriſimiliter, vnà cum aliis Ordinis ſelectiſſimis gazis ac vetuſtis monumentis, communi cladi inuoluta fuit, niſi fortè adhuc ibi lateat. Autographum ipſum, vel apographum, ſe vidiſſe in Anglia ſcribit quoque Ioannes Balæus Anglus hæreticus, *in Catalogo Scriptorum Britanniæ centuriâ* 5. *in Appendice ad Nicolaum Trineth*, vbi agens de apparitione, ſeu viſione, facta Ioanni XXII. (quam *centuria* 4. *in Appendice ad Robertum Baſton*, more ſibi ſolito, canino dente corrodens, dixerat, contigiſſe authore diabolo) hæc de illa habet: *Iſtam apparitionem, cum inauditis Indulgentiis, & animarum Purgatorij liberationibus* &c. *in quadam Bulla legi, tam in Anglia, quàm in Hannonia; quæ etiam Romæ anno* 1530. *ſub Clemente VII. renouata fuit.* Quibus manifeſtiſſimè hanc Ioannis Bullam, & conceſſionem in ipſa contentam, extitiſſe, receptam fuiſſe, & à Papa Clemente ſeptimo renouatam eſſe (vt ſuprà vidimus *g*) non tam indigitat, quàm clarè teſtis, non de auditu, ſed de viſu ſupponit, & demonſtrat. Hũc porrò hæreticum pro noſtra cauſa adduximus, non quia ipſius teſtimonio egeamus, ſed quoniam, Chryſoſtomo teſte, *veritatis maximum argumentum eſt, cùm quis inimicos ad teſtimonium adhibet.* Ita Lezana tomo 4. Annalium. *h*

g Par. 3. nu. 564.

h Ad an. Chr. 1322. n. 14.

814. Ad litteram habent Bvllam iſtam Sabbatinam Petrus Lucius *in Compendio hiſtoriali cap.* 13. & alij relati ſuprà *i* & integra inſerta eſt Diplomati Alexandri Quinti, de quo capite ſequenti. Extat quoque in volu-

i Par. 3. c. 33. n. 519.

in volumine MS. Prouinciæ Belgicæ, ſeu Conuentus Mechlinienſis, peruetuſto charactere exarata *folio* CLXXIII. his verbis:

Ioannes servvs servorvm Dei *Vniuerſis, & ſingulis fidelibus, tam præſentibus, quàm futuris, præſentes litteras inſpecturis, Salutem, & Apoſtolicam benedictionem. Sacratiſſimo vti culmine Paradiſi; Angelorum tam dulcis & ſuauis reperitur melodia, modulamine viſionis, dùm paterno* Iesvs *munere circumſpicitur adhumanitùs, dicendo Domine: Ego, & Pater vnum ſumus; & qui videt me & Patrem meum videt. Et Angelorum Chorus non deſinit dicere Sanctus, Sanctus, Sanctus. Ita Synodus non ceſſat laudes * celſæ Virgini, dicendo Virgo, Virgo, Virgo, ſis ſpeculum noſtrum pariter & exemplum; quoniam munere munitur gratiarum: Sic ſancta canit Eccleſia.* Maria *gratiâ plena, Mater miſericordiæ. Sic iſte Mons reputatur de Carmelo Ordine cantibus extollendo & hanc gratiarum Genitricem commendando, & dicendo: Salue Regina Mater miſericordiæ, & Spes noſtra. Sic mihi flexis genibus ſupplicanti Virgo viſa fuit Carmelita, ſequentem affata ſermonem: ô Ioannes! ô Ioannes, Vicarie dilecti Filij mei; veluti à tuo te eripiam aduerſario, te Papam facio, & inſtituo Filij mei Vicarium, meis coadiuuantibus ſupplicationibus, * dilectiſſimo Filio meo petitis, quod gratioſè obtinui: Iſtam gratiam, & amplam meo ſancto, & deuoto Carmelitarum Ordini cõfirmationem debes * piè concedere, per* Eliam, *&* Eliſeum *in Monte Carmeli inchoato: Quòd vnuſquiſque profeſſionem faciens, Regulam à meo ſeruo Alberto Patriarcha ordinatam obſeruabit, inuiolatamque tenebit: & per meum dilectum filium Innocentium approbatam, vt veri Filij mei Vicarius debeas in terris aſſentire quod in cœlis ſtatuit & ordinauit Filius: Quòd qui in ſancta perſeuerabit obedientia, paupertate, & caſtitate: vel qui ſanctum intrabit Ordinem, ſaluabitur. Et, ſi alij, deuotionis cauſa, in ſanctam ingrediantur Religionẽ ſancti habitus ſignum ferentes, appellantes ſe Confratres, & conſorores mei Ordinis prænominati, liberentur, & abſoluantur à tertia eorum peccatorum portione, à die quo præfatum Ordinem intrabunt: caſtitatem, ſi vidua eſt, promittendo: Virginitatis, ſi Virgo eſt, fidem praſtanda: ſi coniugati, inuiolati, conſeruationem matrimonij adhibendo, vt ſancta mater imperat Eccleſia: Fratres prædicti Ordinis ſupplicio ſoluantur, ac culpâ. Et die quo ſeculo recedunt*

Margin: a — Tenor Bullæ Sabbatinæ. — b — c — d — * Effundere. — e — f — * Dulciſſimo. — g — h — * Præconcedere. — i — k — l — m — n — o

 ab iſto,

ab iſto, properato gradu accelerant ad purgatorium, ego Mater gratioſè deſcendam Sabbatho poſt eorum obitum, & quotquot inueniam in purgatorio, liberabo: & eos in montem ſanctum vitæ æternæ reducam. Verùm, quòd iſti Confratres, & Conſorores teneantur horas dicere canonicales, vt opus fuerit, ſecundùm Regulam ab Alberto datam. Illi qui ignari ſunt, debeant vitam ieiunam ducere in diebus, quos ſancta iubet Eccleſia: niſi neceſſitatis cauſâ alicui eſſent traditi impedimento: Mercurio & Sabbatho debent ſe à carnibus abſtinere, præterquàm in Filij mei Natiuitate. Et hoc dicto euanuit hæc ſancta Viſio. Iſtam ergo ſanctam Indulgentiam accepto, roboro, & in terris confirmo, ſicut propter merita Virginis Glorioſæ Iesvs Christvs *conceſſit in cælis. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam noſtræ Indulgentiæ, ſtatuti, & ordinationis irritare, &c.*

Sic finitur in dicto exemplari manuſcripto, & immediatè ſubiungitur: *Hæc eſt Bulla Ioannis* xxii. *quam Alexander* v. *confirmauit. Cuius Originale dicitur fore in Anglia, & in Conuentu Ianuenſi eius inſtrumentum authenticum.*

815. De illo Pontificio diplomate ex Ioanne Cheron, contra quēdam, minùs pium diſſertatorem, ſcribente, meritò Lezana in libro *de Patronatu SS. Virginis* Mariæ a hæc adducit: *Bulla prima priuilegiati* Scapvlaris *nihil iuri diſſonum habet; quia angularem lapidem non diſrumpit, aut diſtrahit, charitatem nequaquam lædit, prauos quæſtus non inducit, Eccleſiaſticam diſciplinam non eneruat, nemini iniuriam irrogat, bonis moribus non officit, conſcientias non illaqueat; ſed fraternitatis iura colens omnibus Chriſtianis de fauoribus Virginis* Mariæ *benè ſperandi occaſionem præbet.*

a Cap. 8. n. 8.

Inter exēplaria Bullæ Sabbatinæ *Varietas aliqua lectionis:*

816. Animaduertendum autem, inter exemplaria, ſeu apographa huius Bullæ aliquam eſſe varietatem in extimo verborum cortice, quæ contingere potuit ex variis cauſis. Sic etiam non paucæ Scripturæ, à Chriſto, & Apoſtolis, allegantur, eodem quidem ſenſu, ſed cum variatione aliquâ in minutiis, aut in cortice vocabuli. Potiſſimùm hic orta videtur ea variatio ex multiplicibus tranſcriptionibus, & magnâ diſcernendi veteris characteris difficultate, atq; antiquæ ortographiæ varietate. Hinc, quibuſdam verbis, terminis, particulis aliter & aliter in diuerſis exemplaribus expreſſis, aut quaſi ex coniectura poſitis, aut interpunctionibus non vniformiter ordinatis, varietas inter exemplaria, & conſequenter maior contextus ipſius Bullæ obſcuritas cauſata fuit: præcipua hîc ſuccinctè adnotabimus, ex collatis inter ſe potiſſimùm tribus præcipuis exemplaribus. Ea ſunt illud ex Codice Mechlinienſi, quod hic dedimus, Genuenſe duplex, ſed eiuſdem planè tenoris (de quo capite ſequenti) & Romanū expeditum per D. Marcum Antonium Franciottum Prothonotarium

Vnde cauſata.

vtriuſque

vtriuſque ſignaturæ Sanctiſſ. Domini Papæ Referendarium, nec non curiæ cauſarum Cameræ Apoſtolicæ Generalem Auditorem, &c. quo-cum Genuenſe illud ferè ad verbum, & ad litteram concordat: Mechlinienſe autem ab vtroque in verbis nonnullis differt, vt iam videbimus.

a *Ioannes ſeruus ſeruorum Dei*, &c. Romanum, & Genuenſe habent: *Ioannes Epiſcopus ſeruus ſeruorum Dei vniuerſis & ſingulis Chriſti-fidelibus.* *Præcipua puncta variationis notantur.*

b *Tam dulcis & ſuauis reperitur melodia modulamine viſionis, dum paterno* IESVS *munere circumſpicitur adhumanitùs*, &c. In Romano legitur: *Tam ſuauis & dulcis reperitur melodia modulantium viſionis, dum paterno* IESV *numini circumſpicitur adunatus.*

c *Dicendo Domina: ego & Pater vnum ſumus*: ita legendum cenſent, qui codicem diligentiùs inſpexerunt: illudque *Domina* referri videtur ad SS. Virginem Deiparam. Alia exemplaria exprimunt: *dicendo: Domine, ego & Pater*, &c. Cæterùm an in dictione illa *Domine* vltima littera debeat eſſe *a* an *e* haud ſatis perſpicuum; eò quòd in antiquo illo Codice MS. paſſim pro *a* ponatur ſimplex *e*, vt *lorica iuſtitie* pro *iuſtitiæ*: MARIE pro MARIÆ. Idem eſt de aliis vetuſtioribus exemplaribus, etiam authenticis.

d *Synodus non ceſſat laudes celſæ Virgini*, ad marginem apponitur *effundere*, alia quædam exemplaria habent *extendere*, ex errore, vt apparet, ortographiæ.

e *O Ioannes* &c. *te Papam facio, & inſtituo mei Filij Vicarium, meis coadiuuantibus ſupplicationibus* &c. In alus ſic: *O Ioannes* &c. *te Papam facio, ſolemni dono Vicarium, meis iuuantibus ſupplicationibus*: in quibuſdam verò: *ſolemnem dono Vicarium.*

f *Dilectiſſimo*: Romanum, & alia exemplaria habent, *Dulciſſimo*: Id etiam notatur in margine.

g *Filio meo petitis*: in nonnullis eſt: *à Filio meo petens.*

h *Iſtam gratiam* &c. *debes piè concedere.* In aliis nonnullis legitur: *Ita gratiam* &c. *habeas præconcedere*: in Romano eſt: *Ita gratiarum*. &c.

i *Vt veri Filij mei Vicarius debeas in terris aſſentire, quod in cœlis ſtatuit & ordinauit Filius.* Genuenſe habet: *Vt verus mei Filij Vicarius debeas in terris aſſentire; quod in cœlis meus ſtatuit ſemel, & ordinauit Filius*: in Romano eſt: *Et veri mei filij.*

k *Abſoluantur à tertia eorum peccatorum portione.* In nonnullis eſt: *liberentur à tertia parte peccatorum.*

l *Virginitatis, ſi virgo eſt, fidem præſtando.* In Genuenſi eſt: *Virginitatis, quæ virgo eſt, fidem præſtando.* In Rom. *Virginitatis, ſi eſt Virgo*, &c.

m *Si coniugati, inuiolati conſeruationem matrimonij adhibendo*: Genuenſi legitur: *ſi coniugata, inuiolatè obſeruationem matrimonij adhibendo.* In Romano: *Si eſt coniugata, inuiolati conſeruationem matrimonij.*

n *Fratres prædicti Ordinis ſupplicio ſoluantur* &c. alia ferè omnia ſic: *Fratres profeſſi dicti Ordinis ſupplicio ſoluantur.*

o *Et die quo ſeculo recedunt ab iſto*: In aliquibus eſt: *Die quo ab hoc ſeculo*

iſti

Digitized by Google

iſti recedunt: in ceteris verò: *& die quo ipſi à ſeculo recedunt*.

p *Properato gradu*: In aliquibus legitur: *perpetrato gradu*, ſed, vt videtur, error eſt ortographicus.

q *Quotquot inueniam in purgatorio, liberabo:* In Genuenſi eſt: *& quot:* in aliis: *& quos*.

r *Niſi neceſſitatis cauſa alicui eſſent traditi impedimento*. In Romano, & aliis nonnullis, eſt: *alioqui*.

ſ *Euanuit iſta Sancta viſio*: In nonnullis autem: *euanuit iſta ſancto Virgo*. Ita apud Gononum & in Genuenſi.

t *Propter merita Virginis glorioſæ* Iesvs *Chriſtus conceſſit in cælis*: cætera habent: *Propter merita Virginis Matris gratioſè Chriſtus conceſſit in cælis*.

u *Nulli ergo hominum liceat hanc paginam &c. irritare*. Ita finitur iſtud exemplar Codicis MS. Mechlinienſis: in cæteris additur: *vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, & beatorum Apoſtolorum Petri & Pauli ſe nouerit incurſurum*.

CAPVT VI.

Bvlla Sabbatina, *à variis Pontificibus confirmata, explicatur. Priuilegium illius aliis omnibus Confraternitatibus eſſe incommunicatum, declaratur.*

§. I. Bvllæ Sabbatinæ *confirmatio multiplex.*

Bulla Sabbat. *à multis Romanis Pontif. confirmata.*

817. Bvllam & Privilegivm iſtud Sabbatinvm poſt Ioannem xxii. confirmarunt plures alij Romani Pontifices, prout conſtat ex dictis *par. 3. cap. 35.* [a] & 36. [b] Alexander quidem V. eam verbatim inſertam habet ſuo diplomati, cuius authentica exemplaria variis locis extantia indicat Lezana in libro de Patronatu B. Virginis Mariæ [c] antiquius eſt Genuenſe: cuius meminerunt Leerſius, Boſtius, & Palæonydorus, locis paulò antè citatis, & indicat Codex ille vetuſtus Mechlinienſis, verbis illis iam antè relatis. *Hæc eſt Bulla Ioannis XXII. quam Alexander V. confirmauit &c. Et in Conuentu Ianuenſi* [d] *eius inſtrumentum authenticum*. Inſtrumentum iſtud Ianuenſe authenticum profert Irenæus à S. Iacobo *in Tract. Theologico de ſingulari protectione SS. Virginis* Mariæ ſub finem. Etiam P. Gregorius à S. Baſilio in libro *Parthenicæ adoptionis* [e] verbatim refert iſtud antiquum Genuenſe (ſeu quod Genuæ aſſeruatur) apographum

[a] Nu. 543.
[b] 565. 566. 570.
[c] Cap. 5. n. 24.
[d] Nũc dicitur *Genuenſi.*
[e] Par. 2. c. 17.

Bullę

Bullæ Alexandri V. aſſeritque ſe illud, cùm Genuæ eſſet, vidiſſe, & inde per Notarium publicum, & coram Iudicibus, cum debitis ſolemnitatibus expeditum fuiſſe exemplar illud ſuum: eſt autem huius tenoris: *In nomine Domini noſtri* IESV CHRISTI. *Amen. Anno Dominicæ Incarnationis* 1421. *Menſe Ianuario, die ſecundâ eiuſdem Menſis, decimâ quintâ Indictione, Regnante Sereniſſimo Domino noſtro Rege Alphonſo, Dei gratiâ Inclyto Rege Aragonum, & Siciliæ, Valentiæ, Maioricarum, Sardiniæ vtriuſque, Comite Barchinon. Duce Athenarum &c. Regiminis verò eius Anno ſexto feliciter Amen. Nos Petrus de Terra-noua, Iudex, & Paulus de Rubengerio, Imperiali authoritate vbiq; & Regiæ totius Inſulæ Maioricarum, Iudex ordinarius, ac Notarius Publicus, & teſtes ſubſcripti, ad hoc vocati ſpecialiter, & rogati, præſenti ſcripto publico, notum facimus, & teſtamur quòd ad noſtram accedens præſentiam Venerabilis Frater Pater Alphonſus de Therano, de Regno Angliæ Prior Conuentus Capturienſis, Ordinis S.* MARIÆ *de Monte Carmelo; Nobis præſentauit, & publicè legi fecit, quandam Bullam Papalem felicis recordationis Alexandri Papæ V. impetratam per dictum Ordinem, quam vidimus, legimus & inſpeximus diligenter, tenoris & continentiæ ſubſequentis; petiitq; Venerabilis Prior à Nobis, noſtrum qui ſuprà Iudicis & Notarij, in hac parte officium implorando, vt ipſam Bullam, in formam publicam ad cautelam dicti Ordinis, cuius intereſt & intereſſe poterit in futurum, redigere, & exemplare deberemus. Nos autem attendentes petitionem dicti Exponentis tamquam ſanæ & iuſtæ rationi conſonam, & quia iuſtè petentibus non eſt denegandus aſſenſus, dictam Bullam cum Bulla plumbea pendente, prout iacet, nihil per nos aucto vel mutato ſeu etiam diminuto, quod ſenſum mutet, augeat, vel variet intellectum, in præſentem formam publicam, & ſumptum publicum, duximus fiducialiter redigendum, vt tanta fides adhibeatur huic publico ſumpto, quanta adhiberi poſſit originali Bullæ prædictæ. Cuius Bullæ tenor per omnia talis eſt.* a ALEXANDER EPISCOPVS SERVVS SERVORVM DEI, VNIVERSIS, ET SINGVLIS CHRISTI-FIDELIBVS, TAM PRÆSENTIBVS QVAM FVTVRIS, PRÆSENTES LITTERAS INSPECTVRIS, SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM. TENORE CVIVSDAM PRIVILEGII, FELICIS RECORDATIONIS IOANNIS XXII. PRÆDECESSORIS NOSTRI, DILECTIS FILIIS PRIORI GENERALI, ET FRATRIBVS, ET DILECTIS IN CHRISTO FILIABVS, SORORIBVS, ET CONFRATRIBVS CONFRATRIÆ FRATRVM DICTI ORDINIS CARMELITARVM CONCESSI, PER NOS VISI, ET DILIGENTER INSPECTI, DE DICTO ORIGINALI SVMPTO, VT DE IPSO IMPOSTERVM CERTITVDO PLENIOR HABEATVR, PRÆSENTIBVS FECIMVS ANNOTARI, QVI TALIS EST: IOANNES EPISCOPVS SERVVS SERVORVM DEI &c.* DATVM ROMÆ SEPTIMA DECEMBRIS APVD S. MARIAM MAIOREM PONTIFICATVS NOSTRI ANNO PRIMO. b *Vnde ad futuram memoriam, & dicti Ordinis certitudinem, & cautelã. fuit præſens publicum tranſumptum exinde factum, & per me prædictum Notarium Petrum, meoq; ſolito ſigno ſignatum, noſtriſq; Iudicis, & ſubcriptorum teſtium ſubſcriptionibus, roboratum. Actum Maioricæ. Anno, menſe, die, & indictione præmiſſis, Ego Petrus de Terra-noua, qui ſuprà, Imperiali authoritate vbique; & Regiæ totius*

Atque imprimis ab Alexandro V. cuius Bulla authenticum exemplar antiquum eſt Genuæ.

Solemniter expeditum.

a Initium Bullæ Alex.V.

* Ibi conſequenter inſeritur tota Bul. Ioan. XXII. ante relata.

b Finis Bullæ Alex.V.

tius Inſula Maioricarum Iudex ordinarius, atque Notarius publicus, præmiſſa omnia rogatus ſcripſi, meoque ſolito ſigno ſignaui. Ego Paulus de Rubengerio de Placentia, qui ſuprà, iudex, me teſtor. Ego Dominus Alphonſus de Maierica, prædictam Originalem Bullam cum plumbea pendente vidi, & legi, & me teſtor. Ego Dominus Andreas de poculis prædictam originalem Bullam vidi, & legi, & me ſubſcripſi. Ego Dominus Philippus de Arta, vt ſuprà. Ego Dom. Philippus de. Au, vt ſuprà me ſubſcripſi.

818. Poſt nouem annos, ſcilicet an. 1430. aliud authenticum exemplar cõfectum fuit per Matthæum de Monte Leone, Notarium & Iudicem ordinarium &c. coram teſtibus: cui primum illud verbatim inſertum fuit. Exemplar authenticum Bullæ iſtius Alexandri Quinti, cum inſerta verbatim Bulla Ioannis XXII. Romæ per D. Marcum Antonium Franciotthum confectum, eſt eiuſdem ferè tenoris (vt diximus) & paucula verba differentia, annotauimus ſub finem capitis præcedentis. Alia de Alexandri V. Diplomate videri poterunt ſuprà. *a*

a Par. 3. c. 35. n. 543.

Bullam iſtam Ioannis XXII. & Priuilegium Sabbathinum confirmarunt quoque poſt Alexandrum Quintum, alij Pontifices Clemens VII. duplici Diplomate, priore quidem dato anno 1528. poſteriore autem anno 1530. vndè partem aliquam dedimus ſuprà. *b* Paulus Tertius quadriennio poſt, ſcilicet anno 1534. per Bullam: *Prouiſionis noſtræ*, cuius etiã partem adduximus ibi conſequenter: Pius V. anno 1566. per Bullam *Supernâ diſpoſitione*, prout etiam ibidem declarauimus. Gregorius XIII. anno 1577. per Bullam: *Vt laudes*, cuius magna pars habetur ſuperiùs. *c* Notabile Decretum Sacræ & vniuerſalis Congregationis Eminentiſſ. DD. Cardinalium circa Priuilegium iſtud Sabbathinum reperies etiam *parte 3. cap. 37. d*

b Par. 3. c. 36. n. 565.

Qui alij Pontifices Bullã illã confirmarint.

c Par. 2. c. 3. nu. 200.

d. Nu. 586.

§. *II.* BVLLÆ SABBATHINÆ *explicatio.*

819. ILluſtrarunt & explicarunt iſtam Bullam & Priuilegium plures tractãtes de SCAPVLARI Carmelitano, eiuſque priuilegiis: & quidem integros hac de re ediderunt tractatus Ioannes Cheron, Philippus Fezaijus, Thomas Aquinas à S. Ioſepho, Irenæus à S. Iacobo, & nouiſſimè Theophilus Raynaudus, vir politi ſermonis, in libro inſcripto: SCAPVLARE *Partheno-Carmeliticum illuſtratum & defenſum.* Ex iſtis authoribus Bullæ iſtius obſcuriora nonnulla elucidabimus.

Eandem varij explicarunt.

820. Prænotandum, quòd ea conſtet quatuor partibus. *Prima*, proœmium quoddam eſt, à *Sacratiſſimo* vſque ad *ſic mihi* excluſiuè. *Secunda* continet Apparitionem Deiparæ, Ioanni victoriam, ſeu liberationem ab inimicis promittentis, atque Pontificatum aſſerentis: & ſponſionem, factam Religioſis omnibus ſui Ordinis Carmelitani, quòd ſaluandi ſint, ſi in tribus votis perſeuerauerint, atque Regulam obſeruauerint, ab *Sic mihi* &c. vſque

Conſtat quaſi 4. partibus.

Digitized by Google

vſque ad *ſaluabitur* incluſiuè. *Tertia* agit de Confratribus, quòd abſoluendi ſint à tertia parte pœnarum peccatis debitarum, die quo *ſancti habitus ſignum aſſument*, Confraternitati nomen dando, & caſtitatem, pro ſuo ſtatu, ſeruare proponendo: & quòd Sabbatho poſt eorum obitum è Purgatorio liberandi ſint, ſi præſcripta ſeruauerint. Incipit: *Et ſi alij deuotionis causâ.* Et in hoc potiſſimè conſiſtit ratio Priuilegij Sabbathini. *Quarta* eſt acceptatio, confirmatio, & publicatio iſtius Priuilegij, ſeu Indulgentiæ Sabbathinæ, & prohibitio, ne quis dicto Priuilegio ſe opponat.

821. SACRATISSIMO VTI CVLMINE PARADISI, ANGELORVM TAM DVLCIS ET SVAVIS REPERITVR MELODIA. Quia Bullæ huius ſubiectũ, ſeu argumentum, excellens eſt, etiam inſolito (inque aliis ſuis Bullis non vſitato) exordio eam Pontifex auſpicatur. (Sic Gregorius VII. ei Conſtitutioni, quâ Henricum IV. exautorauit, hoc initium ex abrupto præfixit: *B. Petre, Apoſtolorum Princeps, inclina quæſumus pias aures tuas nobis:* cuiuſmodi in nullo alio Diplomate ſimile reperitur.) Eſt etiam Bullæ huius ſtylus nonnihil diuerſus à formulis cæterarum, quæ plerumque à ſecretariis, ſeu ſcribis, ſemper ferè ſimili formulâ vtentibus, conficiuntur. At veriſimiliter hæc ab ipſomet Pontifice Ioanne (cui ſoli nota erat viſio illa) compoſita fuit. *Sacratiſſimo*, igitur ait, *vti culmine*, id eſt, ſicuti, vel, quemadmodum: *Sacratiſſimum culmen Paradiſi* cœlum eſt: in quo Angelorum ſuauis reſonat melodia, *Modulamine viſionis*, in qua beatitudo potiſſimùm conſiſtit. *Eius exordium ſublime, & inſolitum; quia de ſubiecto ſingulari.*

822. DVM PATERNO IESVS MVNERE CIRCVMSPICITVR ADHVMANITVS &c. aut, vt in aliis exemplaribus legitur: *Dum Paterno* IESVS *numini adunatus circumſpicitur.* Poſt Diuinæ enim eſſentiæ & SS. Trinitatis contemplationem ſummæ voluptatis eſt aſpectus humanitatis Chriſti, ineffabili nexu Verbo, & conſequenter Paterno numini, vnitæ. Cuius viſionis ſuauitatem ſic meritò extollit S. Auguſtinus: [a] *De Rege autem, qui horum medius reſidet, dicere vox nulla ſufficit: effugit enim omnem ſermonem illud decus* &c. [a] Serm. 38. de Sanct.

823. SIC ISTE MONS REPVTATVR DE CARMELO ORDINE. Môs Carmelus locus eſt originalis Religionis huius, ibi inſtitutæ, ad honorem ipſius SS. Virginis & ideo vocatur: *Ordo Fratrum Beatiſſimæ Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo.* Inter laudes & cantica, *quibus extollit hanc gratiarum genitricem* (vt loquitur Pontifex) *&* *commendat*, SALVE REGINA celeberrimum, & maximè vſitatum eſt in Ordine hoc, ideoq; ad omnes horas Canonicas, atque infra omnes Miſſas (defunctorum exceptis) recitatur. Vide dicta *cap. 2.* [b] *In Ordine Carmelitano maximè celebratur* SALVE REGINA. [b] Nu. 701.

824. SIC MIHI FLEXIS GENIBVS SVPPLICANTI. Hinc videtur vigilanti contigiſſe hæc viſio. *Sic mihi* &c. Poſtquam Pontifex retuliſſet, quòd ipſa SS. Virgo Deipara, cœli terræque Regina, ſpecialiter colatur, in Ordine Carmelitano, inuocetur à tota Eccleſia, honoretur in cœlis, ſubiungit; ſimiliter ſe in magna perplexitate conſtitutum ad ipſam confugiſſe

Digitized by Google

B. Virgo quandoq; apparuit in veſte huius Ord. fugiſſe pro auxilio. Virgo visa fvit Carmelita, id eſt Carmelitani Ordinis veſtibus amicta. Sic etiam aliàs quandoque apparuiſſe legitur: ita enim illam vidit Religioſus ille, de quo ſic in Collectaneo exemplorũ Leerſij: *Erat enim veſtibus albis induta & alii, ad modum Sororum Ordinis, excepto quòd in capite gerebat coronam.* a Præterea, ipſa SS. Virgo haud impropriâ locutione dicitur Carmelita, ab effectu; quia videlicet ipſa Ordinem Carmelitarum genuit, & produxit, tamquàm cauſa finalis, & efficiẽs: prout declaratum eſt ſupra. b

a Vide hic ante c. 2.

b Par. 2. c. 5.

825. O Ioannes, ô Ioannes: bis eum ſuo nomine Pontificio nuncupat Deipara, ad maiorem attentionem conciliandam. Vicarie dilecti Filii mei. Sic Virgo, futuri præſcia, loquitur etiam per anticipationem, ſiue per ampliationem ad futurum; ſiue quòd nomen illud iam deſignatum eſſet; vt maiori certitudine de futura promiſſione eum inſtrueret. Sunt in ſacris paginis & apud alios authores pleraque talium locutionum exempla, vt obſeruat Canus, *de ſtudio Theologico.* c

c Lib. 2. c. 8. obſeruat. 10.

826. Velvti a tvo te eripiam adversario, te Papam facio &c. Duo autem Ioanni promiſit Deipara, ſcilicet, liberationem ab aduerſario, ſeu aduerſariis (locutio enim Deiparæ eſt indefinita, & ly *aduerſarius*, ſicut & ly *inimicus*, in ſingulari numero, ſæpè deſignare ſolẽt pluralitatem) & promotionem in Pontificem. Vtrumque fideliter executa eſt; hoc quidem per euectionem eius in illud honoris faſtigium: Liberatio autem ipſius ab aduerſario, ſeu æmulis, & inimicis ſecuta eſt: ſiue ij fuerint, qui electioni eius ad biennium dilatæ obſiſtebant, quæ deinde ſucceſſit: ſiue intelligatur Petrus Corbarius Antipapa: quem *aduerſarium*, ſeu æmulum Ioannis nuncupat Platina. d Quomodò autem ab eo liberatus fuerit ſic refert: *Bonifacius Piſanus Comes rem gratam Ioanni Pontifici facturus Antipapam Auinionem perducit; vbi in carcerem coniectus vitam cum morte commutauit. Tum verò Pontifex duabus maximis curis liberatus, quòd Antipapam ſuſtulerat: quòdq; Corbarius in Germaniam, relictâ Italiâ, abierat.* Æque etenim B. Virgo Ioannem tutata eſt aduerſùs Ludouicum Bauarum; qui nullis artibus, viribus, machinis, fraudibus Ioannem (quod maximè quærebat) vel deiicere, vel ad ſuas voluntates inflectere valuit per tot annos, quibus obfirmatus eſt in ſchiſmate, & auerſione à Ioanne.

Duo fuère promiſſa & præſtita Ioanni XXII.

d Lib. de Rom. Pōtif.

827. Et si alii in sanctam ingrediantvr Religionem, sancti habitvs ferentes signvm. Dicuntur autem Confratres moraliter *ingredi Religionem*; quia eius membra efficiuntur, & tamquam partes acceſſoriæ Religionis, eâdem Patronâ Maria gaudent. Acceſſorium namque ſequitur naturam ſui principalis. Vnde velut vera membra omnium bonorum operum, quæ in tota Religione efficiuntur, participes fiunt.

Recipientes Scapulare huius Ordinis, eius mẽbra certo ſenſu efficiuntur.

Liberentvr, et absolvantvr a tertia eorvm peccatorvm portione. Eâ Indulgentiarum formulâ vtuntur etiam quandoque

que alij Pontifices *concedentes relaxationem tertiæ partis omnium peccatorum:* id eſt pœnarum peccatis debitarum.

828. Die qvo præfatvm Ordinem intrabvnt. Illam igitur Indulgentiam, ſeu remiſſionem tertiæ partis peccatorum, ſeu veriùs, pœnarum debitarum, conſequuntur Fratres eâ ipsâ die quâ primùm *ſancti habitus ſignum ferunt*, ſeu accipiunt; confraternitati nomen dando. Paulus V. in Bulla *Cum certas* data anno 1606. ampliauit illam Indulgentiam; vt ſcilicet ipſo die ingreſſus, ſi verè pœnitentes, & confeſſi fuerint, Plenariâ omnium peccatorum Indulgentiam conſequantur. Interim magnifaciēda illa remiſſio tertiæ partis, ab ipſa SS. Virgine addicta. *Quid tùm conſequantur.*

829. Castitatem, si virgo est. Quandò quiſpiam ſacrum recipit Scapvlare, ſeu, vt Pontifex loquitur, *ſancti habitus ſignum* ſuſcipit; vt promiſsâ à Deipara gratiâ gaudeat, videlicet ipsâ die receptionis ſacri Scapvlaris remiſſione tertiæ partis pœnarum peccatis debitarum & potiſſimè illo ſingulari Priuilegio liberationis è Purgatorio Sabbatho poſt obitum, hanc ipſa exigit conditionem; vt virgo virginitatem, vidua continentiam, coniugata matrimonij fidem firmiter proponat. Notandum autem, per promiſſionem hic non intelligi votum, ſed firmum propoſitum ſeruandi continentiam, ſuo ſtatui congruam: illud autem propoſitum non debet eſſe explicitum (quamuis meliùs, & efficaciùs id fieret) ſed ſufficit habitus receptio, cum animo ſeruandi ea, quæ ſunt præſcripta. Notandum item, illam promiſſionem ſeu firmum propoſitum, non inducere maiorem obligationem, aut offenſam, quàm ex natura rei oritur, neque inducere impedimentum, quo minùs mutari poſſit ſtatus. Hanc autē virtutem, ſpecialiter à ſuis Confratribus & Sororibus, Virgo puriſſima poſtulat propter ſingularem puritatis, tùm corporis, tùm animæ, amorem & affectum, quo hanc virtutem Dei Genitrix diligit. *Debet proponere continentiam, iuxta ſtatū ſuum.*

830. Aliam deinde, ad promerendum iſtud Priuilegium Sabbathinum Confratribus imponit obligationem, nempe recitationem Diuini Officij, aut abſtinentiam quibuſdam diebus ſeruandam. De iſtis autem Conditionibus, ſeu obligationibus Confratrum explicatiùs agetur, infrà capite vltimo.

Fratres prædicti Ordinis svpplicio solvantvr, et cvlpa. Quo ſenſu intelligenda ſint verba illa: *Supplicio ſoluantur & culpâ* (cū ſolida Theologia neget, indulgentiam eximere à culpa) declarat eruditus author Theophilus Raynaudus libro ſæpè citato [a] in hunc modum: „ Dicendum, Indulgentiam nullius culpæ, etiamſi leuiculæ, labem extergere quamuis aliquando Indulgentia dicatur concedi in remiſſionem „ pœnarum pro peccatis debitarum: quo ſenſu [b] Machabæorum 12. dicitur *ſalubrem eſſe cogitationem, pro defunctis exorare, vt à peccatis ſoluantur*, „ hoc eſt, à reatu peccatorum reſiduo. Aliàs autem (vt in Extrav. *Antiquorum*, de pœnitent: & remiſſ.) dicitur datam eſſe per Indulgentiam, „ remiſſionem culpæ & pœnæ, vt ſignificaretur, eos qui Indulgentiam

[a] Par. 2. q. 5.

[b] 1. Machab. 12.

Per indulgentias remittitur formaliter *pœna, &* concomitanter *ſeu* præſuppoſitiuè *culpa.*

„ eſſent conſecuti, fuiſſe exſolutos nexu culpæ & pœnæ. Culpæ quidem
„ per abſolutionem, vel contritionem Indulgentiæ præſuppoſitam. Pœ-
„ næ verò, formaliter per Indulgentiam. Ita Maldonatus, & communiter
„ DD. Et ſanè S. Franciſcus hoc ſenſu petiit à Chriſto, vt Indulgentia
„ Portiunculæ eſſet à pœna & culpa. Et Chriſtus annuit petitioni talis
„ Indulgentiæ per Pontificem concedendæ. Sed ſenſus conceſſionis
„ erat is, quem dixi. Et æquè valet pro omnibus Indulgentiis ſub ea for-
„ ma conceſſis. „

Sic etiam intelligendi ſunt alij plures Pontifices concedentes *relaxationem tertiæ partis omnium peccatorum*, &c. *peccatorum remiſſiones*, &c. cuiuſmodi formulæ Indulgentiarum habentur in variis Bullis, præſertim antiquioribus.

831. Per illa verba: FRATRES PRÆDICTI ORDINIS SVPPLICIO SOLVANTVR: promittitur Religioſis huius Ordinis, aut præſeruatio, aut ſubita liberatio è pœnis Purgatorij: ſi Regulam, & vota ſua ſeruauerint. Haud multùm diſſimile eſt id, quod ſuprà a retulimus ex libello inſcripto, *Doctrina S. Bernardi*, vbi hæc leguntur: *Nullus tui Ordinis peribit, ſi Ordinem amauerit aut in morte purgabitur, aut breui per mortem.* Itaque Religioſi huius Ordinis, qui Regulam & vota ſua debitè ſeruarunt, in hora mortis, ſi peccati alicuius rei ſint, *culpâ ſoluentur* per contritionem, aut confeſſionem: *& ſupplicio* Purgatorij, per Bullam Sabbathinam. Huius rei luculentum habemus exemplum in Vita S. Tereſiæ, per ipſam de mandato ſuorum Superiorum, & Confeſſariorum ſcripta, *cap.* 38. ſub finem: *Quidam*, inquit, *Ordinis noſtri Religioſus, vir admodum pius, grauiter infirmabatur: cùm verò Miſſæ ipſa intereſſem, magna me recollectio mentis occupauit, vidique in ea illum iam expiraſſe, & rectà ad cœlum abeuntem conſpexi. Mirabar magnoperè, quòd purgatorio non adiudicaretur: ſed intellexi mirè illi, quò minùs eò abiret, Bullas Ordinis profuiſſe, eò quòd Religioſus fuiſſet, qui ſuæ profeſſionis Regulam & votum quàm exactiſſimè ſeruaſſet.* Hæc S. Tereſia. *Bullæ Ordinis*, quæ Religioſo iſti *mirè profuerunt*, ne Purgatorij pœnis adiudicaretur, ſunt Bulla Ioannis XXII. dicta *Sabbathina*, & aliorum Pontificum illam confirmantium.

a Nu. 807.

Religioſis huius Ordinis quid promiſſum à B. Virgine.

832. EGO MATER GRATIOSE DESCENDAM. Non dixit ſimpliciter *deſcendam*; non enim ipſa perſonaliter, relictâ ſede gloriæ in cœlo Empyreo, Purgatorium petit; ſed addit *gratioſè*, hoc, eſt, per gratiam, ſuâ videlicet interceſſione à filio obtinendo, vt Angeli Cōfratrum animas è Purgatorio educant. Quod explicatiſſimè declaratur in decreto S. Congregationis Eminentiſſ. Cardinalium Inquiſitionis Generalis, de quo ſuprà *parte* 3. *cap.* 37. b iuſſu Pauli V. edito anno 1613. in fauorem PRIVILEGII SABBATHINI, his verbis: *Beatiſſimam Virginem animas Fratrum & Confratrum &c. ſuis interceſſionibus continuis, piiſq; ſuffragiis, & meritis, ac ſpeciali protectione poſt earum tranſitum, præcipuè in die Sabbathi (qui dies ab Eccleſia eidem Beatiſſ. Virgini dicatus eſt) adiuturam. Itaque Imagines (quæ à deuotis de hac re ſolent fieri, vel depingi) cum deſcenſione B. Virginis ad animas in Purgatorio libe-*

b Nu. 586.

Qualiter B. V. MARIA *animas ex Purgatorio liberet Sabbato poſt obitum.*

randas,

Digitized by Google

randas, minimè fiant; ſed per interceſſionem B. Virginis à tanto periculo per manus Angelorum in cælo collocari.

SABBATO POST EORVM OBITVM. Ita etiam S. Congregatio Cardinalium, in Decreto iſto diſertè tradit, *Beatiſſ. Virginem* MARIAM *animas Fratrum, & Confratrum, poſt eorum tranſitum adiuturam.* Et ſignanter additum, *præcipuè in die Sabbathi.* Et hinc, vt ſuprà dictum eſt Priuilegium iſtud vocatur SABBATHINVM.

833. ET QVOTQVOT INVENIAM IN PVRGATORIO, LIBERABO, &c. Variis autem modis dici poteſt Deipara Virgo animas Confratrum S. SCAPVLARIS liberare è Purgatorio. *Primò*, ſuis continuis interceſſionibus, & ſuffragiis *Secundò*, propriis ſuis meritis, in Eccleſiæ theſauro repoſitis, ſatisfaciendo Diuinæ Iuſtitiæ, & ſoluendo ex iiſdem conueniens l trum, pro Confratrum liberatione in die Sabbathi; quia eius merita ſine comparatione tranſcendunt omnia merita omnium Sanctorum. *Tertiò,* poteſt B. Virgo à Dilectiſſimo Filio ſuo impetrare, vt ipſe de ſuis ſatisfactionibus, in Eccleſiæ theſauro reconditis, partem aliquam Confratrum animabus in Sabbatho liberandis applicet, per ſpecialem diſpenſationẽ. *Quartò*, poteſt etiam impetrare, vt Confratrum animabus applicentur piorum viatorũ & Eccleſiæ ſuffragia. His, aliiſque modis, nobis ignotis Deipara Virgo Confratrum animas primo die Sabbathi poſt eorum obitum, ex Purgatorio liberat.

Animaduertendum hic, quòd etſi liberatio illa, ſeu eductio animarum Fratrum & Sororum Sodalitatis ſacri SCAPVLARIS è Purgatorio *præcipuè*, & ordinariè fiat *Sabbato poſt eorum obitum*; prout ipſa Beata Virgo MARIA apparens Ioanni XXII. ſpopondit, & ille in Bulla ſua tradit expreſsè, atque idem exprimitur in Bullis Alexãdri V. & Clementis VII. pietatem tamen Deiparæ non ita alligatam eſſe iſti diei, vt non citiùs aliquandò id fiat; cùm videlicet quis iam ante expiatus fuerit, prout rectè animaduertit Raynaudus, in libro prætacto *a Verba Deiparæ* (inquit) *à Ioanne relata, id non ferunt* (nimirùm liberandos tantùm eſſe Sabbato) *ſed tantùm, quòd Sabbatho primo ſint liberandi, ita vt ad ſummum ſint illuc vſque hæſuri in Purgatorio, quod tamen non obſtaret, quo minùs anima, quæ ante Sabbathum eſſet expiata, liberaretur.* Quod ibi conſequenter declarat ex Decreto Sacræ Congregationis ſub Paulo Quinto, & ex Officio Solemnis Commemorationis à Sacra Rituum Congregatione approbato, in quo hæc leguntur: *B. Virgo Filios in* SCAPVLARIS *Societatem relatos, materno planè affectu, dum igne purgatorio expiantur, ſolari, ac in cæleſtem patriam obtentu ſuo,* QVANTOCIVS *piè creditur efferre.* Vbi notanda dictio QVANTOCIVS: nec minùs id roboratur ex iſtis verbis ſupradicti Decreti Pauli V. SVIS INTERCESSIONIBVS CONTINVIS, & PRÆCIPVE IN SABBATHO. Iſta vberiùs declarant idem Raynaudus ibi conſequenter, & P. Matthias à S. Ioanne in libro de vera deuotione ſacri SCAPVLARIS. *b* Quod verò competat præpotenti Virgini Deiparæ animas è Purgatorio liberare (ſuis nempè meritis & pre-

a Part. 2. q. 5.

b Cap. 25.

& precibus) vt indubitatum habendum eſt, etenim ex doctrina S. Auguſtini libro de cura gerenda pro mortuis [a], & S. Gregorij libro 4. Dialogorum [b] (quos concorditer ſequitur ſchola Theologorum) ſancti in cœlis, ſuis interceſſionibus opitulantur animabus in Purgatorio exiſtentibus, quod etiam Eccleſia manifeſtè comprobat, dum in Miſſa pro defunctis, ſic orandum præſcribit: *Deus veniæ largitor &c. qui ex hoc ſeculo tranſierunt*, B. Maria *ſemper Virgine intercedente cum omnibus Sanctis tuis ad perpetuæ beatitudinis conſortium peruenire concedas.* Igitur animæ ex Purgatorio citiùs educuntur per ſuffragia Sanctorum, ſed particulariter Virginis Deiparæ. Id euentibus, & hiſtoriis non paucis, per probatiſſimos authores relatis, confirmatur. Illam autem liberationem non diu differendam, ſed *Sabbatho* ſaltem faciendam promerētur Confratres ſacri Scapulatis, ex pacto ipſius benigniſſimæ Matris, ſi conditiones (de quibus *c.* 8.) obſeruauerint.

a Cap. 4.
b Cap. 50.

834. Quoad iſtam dictionem Mercurii, an eam vſurpauerit Deipara, Ioannem alloquens, haud conſtat: nec eſt quod cogat eam illi tribuere: prout rectè notat Raynaudus, lib. *de* Scapulari *Partheno-Carmelitico* [c] dum ait: „Sicut enim Scriptor Canonicus, quamuis totum ſenſum habeat à Spiritu S. cuius eſt calamus, tamen verba ſingula non accipit à Spiritu S. dictante, ſed ipſemet ſuo marte ea adhibet, iuxta ſententiam grauiſſimis Doctoribus probatam; de quo videndi Mariana, atque Serarius, & Sherlogus: Ita Ioannes referens ſecum habitos Deiparæ ſermones, fidelis in referendo fuerit, etiamſi corticem verborum, ſaluo ſenſu ſubiecto, ex ſuo ingenio appoſuerit. Vndè pro vſu recepto appellando feriam quartam *diem Mercurij* potuit abſque noxa adhibere eam vocem, ad exprimendum quod audierat de eâ die. „ Deinde, illa dierum nomenclatio non à falſis numinibus, ſed à planetis inducta, etiā Patribus, Pontificibus, & Oeconomicis Conciliis vſitata eſt. Iuſtinus enim & Tertullianus [d] *Diem Dominicum* nominat, *diem Solis*, & apud eumdem Tertullianum *dies Sabbathi* appellatur *dies Saturni*. Paulus III. in Bulla pro Valliſoletanis [e] habet *diem lunæ*. In Conciliis Conſtantienſi, Florentino, & aliis variæ ſeſſiones habendæ indicantur iſtis vocibus v. g. in Tridentino *ſeſſ.* 1. *& ſeſſ.* 2. indicitur noua ſeſſio *die Iouis*. Denique Chriſtus ipſe in Regula, quam dictaſſe fertur S. Birgittæ *cap.* 9. vbi agitur de ieiuniis, in Ordine Saluatoris obſeruandis, quatuor priores hebdomadæ dies per planetas exprimit *die Lunæ, Martis, Mercurij, Iouis*. Ex quibus patet vocem illam, *dies Mercurij*, ab Eccleſia non eſſe alienam, vt nuperus quidam Scriptor arguit.

c Par. 2 q. 2.

Nomina illa dies Solis, Lunæ, Martis *&c. à planetis inducta, etiam à Patribus, & in Conciliis vſurpata.*

d Apud Raynaud. ibid.
e Apud Rodrig. in Bull. n. 9.

834. Istam ergo sanctam Indulgentiam accepto roboro, et in terris confirmo, &c. Priuilegium, & Indulgentiam Bullæ Sabbathinæ Chriſtus ipſe, propter merita Virginis Matris ſuæ, conceſſit in cœlis, ipſi Ioanni Pontifici patefaciendo per Deiparam voluntatem ſuam, vt ipſe eam elargiretur & publicaret in terris. Debuit enim, pro ſtylo in

Digitized by Google

lo in Chriſti Eccleſia recepto, à Pontificibus, eius in terra Vicariis, comprobari. Chriſtus enim in cœlo non exercet Iuriſdictionem Eccleſiaſticam externam erga mortales. Nam (vt benè Raynaudus libro ſæpè relato *a*) „ ne ipſæ quidem Scripturæ (tametſi litteræ de cœlo ad nos delatæ, iuxta Auguſtinum *b*) ratæ habentur, niſi Eccleſiæ comprobatio, & „ (vt loquuntur) verificatio accederet: *Euangelio non crederem* (aiebat idē „ D. Auguſtinus) *niſi me Catholica Eccleſiæ commoueret authoritas.* Et Do- „ ctor gentium, quamuis non ab hominibus Euangelium ſuum didiciſ- „ ſet, ſed per reuelationem Iesv Christi, eſſetque de veritate doctrinę, „ quam annunciabat, adeò certus, vt vellet illi di anathema cuicunque „ ſecus prædicanti, vel ſi eſſet Angelus de cœlo: tamen nè qua vacillandi, „ & nutandi cauſa daretur audientibus, aſcēdit Ieroſolymam videre Pe- „ trum; vt ab eo, tamquam viſibili Eccleſiæ capite, comprobatum Euan- „ gelium, quod diſſeminabat, nulli pateret vel calumniæ, vel tergiuerſan- „ tium cauillo: itaque ſimiliter, tametſi, vt ferebat priuata reuelatio, facta „ Beato Simoni, Scapvlare Stochianum erat ſecundùm ſe inſtru- „ mentum ſacrum exploratæ pietatis (& multò magis poſt illam viſionem „ factam Ioanni XXII.) tamen vt quoad nos faceſſeret omnis ambigui- „ tas, neceſsè fuit cœleſti illi viſo accedere Eccleſiæ per ſuos Rectores „ comprobationem; qualem continent varia Pontificia Diplomata, „ Hactenùs Raynaudus. Hâc ratione ſentiendum eſſe de Indvlgentia Portivncvlæ, intelligitur ex S. Bonauentura; qui teſtatur S. Franciſcum accepiſſe à Chriſto in mandatis, vt adiret Pontificem, eumque ſuo nomine admoneret, placere ſibi, talem Indulgentiam ab ipſo Pontifice concedi: & hoc eſt, quod aliqui dicunt, eam Indulgentiam fuiſſe à Chriſto conceſſam, vt Bellarminus tradit tomo 3. Controuerſiarū lib. 2. de Indulgentiis capite vltimo: vbi tractans de Indulgentiis portiuncu læ ait: *Ad preces S. Franciſci Chriſtus ipſe plenariam Indulgentiam dedit, ſed non niſi per miniſteriū ſui Vicarij Pontificis dedit.* Etenim (vt à Waddingo tomo 1. Annaliū *c* Henrico Sedulio in Legenda S. Franciſci, & aliis, apud P. Gregorium Nazianzenum à S. Baſilio in *Parthenicâ adoptione* *d* refertur,) S. Franciſcus ſupplicauit Chriſto, per merita ſuæ Sanctiſſimæ Genitricis, vt qui verè contriti, & confeſſi viſitarent Eccleſiam Dominę Angelorum plenam reciperent peccatorum remiſſionem: Annuit ei Criſtus, ſed eâ lege, vt ſuū accederet Vicarium, qui id, quod conceſſum erat in cœlis, confirmaret in terris. Simile memoratur de S. Birgitta, nempe Regulam ſuſcepiſſe à Chriſto eiuſque iuſſu miſſam ad Vrbanum Quintum, hæc illi, ipſius Chriſti nomine, declaratura: *Tu ergo approba coram hominibus, quod coram exercitu meo cœleſti eſt ſancitum.* Plura de iſtis videri poterunt in Reuelationibus S. Birgittę *e* & apud Conſaluum Durantum in præfatione in Regulam Saluatoris, eiuſque explicatione, ac in dicto capite Adoptionis Parthenicæ. Alia quædam ad hoc intentum occaſionaliter adferuntur hic infrà ex Sandero.

a Part. 1. c. 2.
b In Pſal. 131. v. 4. & 149. v. 2.

Infallibilis Iudex in rebus fidei & morum eſt Eccleſia, & Summus Pontifex.

Quo ſenſu Chriſtus in cœlis dicatur conceſſiſſe Indulgentiam Sabbatin, & Portiūculæ.

c Ad ann. Chr. 1221.
d Par. 2. c. 26.

Quæ debuerunt à Chriſti Vicario confirmari in terris.

e Lib. 4. c. 137.

Digitized by Google

835. De anno, quo Bulla conſignanda eſt, non conuenit inter authores, quibuſdam primum, aliis ſextum, adſcribentibus: quam varietatem ex librariorum oſcitantia irrepſiſſe, autumat Raynaudus [a]: facilè autem in numeris erratur, quòd ſæpè negligenter deſcribantur, ac negligentiùs emendentur. Frequentiſſimè id contingere experiuntur, & conqueruntur, qui ſcribunt. Et certè raró plures eamdem hiſtoriam referentes in omnibus inter ſe conueniunt, in nullo diſcrepantes. Ob diſſenſionem autem, ſiue in ſupputatione annorum, ſiue in alia circumſtantia apud authores, nemo prudens arguat hiſtoriarum ipſarum fidem elidi; in omni enim tam ſacra quā profana hiſtoria nihil magis frequens eſt quàm diſcrepantia in ſupputatione annorum, & controuerſia de circūſtantiis alicuius rei, cuius ſubſtantiam omnes vt certiſſimā admittunt. Nihil certius Incarnati, natique Verbi myſterio, vix tamen aliquid minùs certum anno præciſo quo in carne Verbum apparuit. Ratam habent Catholici inuentionem Sanctæ Crucis; cuius nihilominùs circumſtantiæ adeò ſunt variæ apud authores, vt conciliari nequeant. Vixiſſe S. Vrſulam, SS. Chriſtophorum, Georgium & alios eiuſmodi, nemo eſt qui negatum velit, etiamſi fermè in infinitis differant, qui eorum acta deſcribūt. *Ita Irenæus in Tractatu Theologico de Protectione SS. Virginis.* [b]

[a] Lib. eod. de *Scapulari* p. 2. q. 2.

In numeris facilis & frequens error.

Diſceptatio circa rei circumſtātiam non minuit veritatem hiſtoriæ quoad ſubſtantiā.

[b] Sect. 2. c. 6. §. 2.

Sunt, qui opinantur, quod & mihi valde veriſimile videtur, Ioannem XXII. bis, ſeu duas Bullas, de apparitione Beatæ Virginis, ſibi factâ, ac de Privilegio Sabbatino, dediſſe: priorem quidem anno primo ſui Pontificatus (quo etiam dedit gratioſiſſimam Bullam iteratæ confirmationis & exemptionis) at fortè ob cauſam aliquam rationabilem tum Bullam non publicaſſe: ſed demum id præſtitiſſe anno ſexto ſui Pontificatus, Domini verò 1322. Aut certè, ſi primo anno & dederit, ac publicauerit, ſexto tamen id iteraſſe, ſeu ob dubium aliquod circa illam exortum, aut occaſione iurgiorum, ſeu contentionum, quę circa iſtum annum 1322. ſuſcitata fuēre per quoſdam: & ea compeſcuit ipſe Ioannes Papa per Bullam cuius initium eſt: *Sacræ Religionis.* Datā Auinione anno 1322. octauo Idus Auguſti. [c] Exempla eiuſcemodi, de iteratis Bullis, ſeu Litteris pro eadem re, ſuppetunt non pauca: & quidem in propoſito, Clemens VII. anno 1528. in Ciuitate Vrbeuetana Diploma conceſſit, quo Bullā Sabbatinam Ioannis XXII. & Alexandri V. confirmat, innouat, & perpetuæ firmitatis robore munitam eſſe decreuit. Extat in Archiuio Ordinis in Conuentu Tranſpontino: & habet illud Rodriguez. [d] Quia autem Pontifex in illa Bulla præceperat, *vt expediretur ſub plumbo infrà annum, qui ſi effluxiſſet, nullius eſſet roboris, aut momenti,* & id non fuerat adimpletum; ideo idem Pontifex aliam Bullam plumbeam dedit: quæ incipit: *Ex clementi,* anno 1530. quæ præcedentis Bullæ eſt iteratiua & explicatiua. Ea extat in Archiuio Ordinis, apud Laertium Cherubinum, [e] & apud Rodriguez in ſuo Bullario, inter Conſtitutiones huius Pontificis, [f] & apud alios authores. Ita etiam Paulus Quintus duabus diſtinctis Bullis eamdem conceſſit

[c] Extat in ſpeculo antiq Ord. fol. 71. & in Mari magno Ord

[d] Tom. 1. qu. Reg. q. 96. art. 7.

[e] Tom. 1. inter Bul. Clem. VII. n 31.

[f] Num. 10

conceſſit Indulgentiam, Plenariam ſcilicet ſingulis menſibus ſemel iis qui confeſſi, & ſacrâ Communione refecti Proceſſioni Confraternitatis SCAPVLARIS interfuerint. Primam quidem anno 1609. die 31. Auguſti, Pontificatus ſui anno quinto. Incipit: *Piorum hominum Confraternitates.* Quinquennio autem poſt, cum à quibuſdam dubium moueretur, an Indulgentia illa etiam Confraternitatibus impoſterum inſtituendis competeret, idem Pontifex eamdem Indulgentiam nouo diplomate conceſſit, & confirmauit: in qua tùm quoque, ad tollendam omnem ambiguitatem, illas Indulgentias etiam ad Confraternitates, impoſterùm perpetuis futuris temporibus erigendas, extendendas eſſe, declarauit, & extendit. Similia plura accumulari poſſent: at illa ſufficiunt, vt conſtet, inſolitum non eſſe, pro eadem re, diſtinctis temporibus, diuerſas expediri Bullas, ſeu litteras: quod in Bulla Sabbatina contingere potuit. *Subindè circa idem diuerſæ dãtur Bullæ.*

836. Vt quis illâ gratiâ, & adiutorio Deiparæ poſt obitum gaudeat, tria requiruntur; primum vt ab aliquo, habente authoritatem admittendi ad Confraternitatem, SCAPVLARE acceperit, illudque continuò geſtet: ſecundum vt caſtitatem ſui ſtatus ſeruet, tertium Vt Officium Canonicum, vel paruum B. Virginis legat: aut, ſi legere non poſſit, ieiunet &c. vti latiùs declarabitur cap. vltimo.

§. III. *An Priuilegium* BVLLÆ SABBATINÆ *communicetur aliis Confraternitatibus?*

837. OCcaſione dictorum, diſquirendum hic reſtat, an hoc SABBATINVM PRIVILEGIVM Confraternitati huic peculiare ſit, & non aliis communicatum, aut communicabile. An communicabile ſit aliis, alteriue Confraternitati (cùm per ipſam cœli Reginam ſit ſpecialiter huic Ordini, eiuſque Confratriæ conceſſum) non eſt meæ rationis trutinâ ponderandum; cùm id potiùs à Pontificiâ dependeat declaratione. Porrò alteri nulli de facto communicatum fuiſſe, indubitatum videtur; cùm nulla de hoc extet reuelatio, nec Eccleſiæ declaratio; quamuis enim Summi Pontifices Indulgentias à ſe ſpecialiter conceſſas Confraternitati huic, communicauerint Confraternitati SS. Trinitatis, aut etiam aliis; nō tamen iſtud PRIVILEGIVM SABBATINVM, cuius nemo poteſt eſſe particeps, niſi ſit *Religioſus profeſſus huius Ordinis*, aut eiuſdem *Confratriam ingreſſus*, ſeruetque conditiones ſtatutas (de quibus cap. 8.) prout expreſſis terminis præſcripſit ipſa cœlorum Regina, verbis, in dicta Bulla Ioannis XXII. nec non Alexandri V. relatis, & disertè declarant Pontifices alij Clemens VII. & Gregorius XIII. in Bullis, indè extracta quædam dedimus ſuprà *a par. 2. & 3*, nec non Sacræ Congregationes Inquiſitionis & Rituum eâdem *par. 3. cap. 37.* Et hoc eſt, quod explicatiſſime ſcribit præclarus

BVLLÆ SABBAT. preuilegiũ an alteri Confraternitati communicatũ.

a Nu. 202. 565. 586.

a Lib. 17. hom. 1.

clarus Homiliographus Ioannes de Carthagena *a* in homiliâ quæ eſt pro præcipua ſacri SCAPVLARIS ſolemnnitate annua: vbi inter alia de Priuilegio Sabbatino iſta: *Ioanni* XXII. *Summo Pontifici B. Virgo apparuit, ei præcipiens, vt euulgaret Carmelitis Fratribus, & omnibus cum illo* SCAPVLARI *ſepulturæ traditis, purgatorij ergaſtulo detentis, meritis, aſſiduis interceſſionibus, piiſq; ſuffragiis, ac ſingulari eiuſdem Virginis protectione*, PRIMO SABBATI DIE *ab ipſorum obitu adueniente, Purgatorij pœnarum integram relaxationem dandam: eamdem Indulgentiam conceſſerunt Clemens VII. Gregorius XIII. in Bulla quæ incipit*, VT LAVDES &c. Deinde ſubdit: *Singulariſſima certè gratia, quâ nulla alia Religio potitur: quamuis enim Seraphici noſtri Patris S. Franciſci habitum portantibus plenaria Indulgentia concedatur, eius tamen reliqui Mendicantium Ordines participes redduntur, eamdemque Carmelitanæ familiæ conceſſit Clemens VII. felicis recordationis: gratia verò Sabbatinæ Bullæ propria eſt illius, & non aliis communis.* Hæc Carthagena. Ferè eadem habet inſignis venerandæ antiquitatis inueſtigator, Antonius Sanderus in BRABANTIA ILLVSTRATA, agens de Carmelo Bruxellenſi, & eius occaſione de Confraternitate S. SCAPVLARIS: „ Priuilegium (inquit) BVLLÆ SABBATINÆ quod attinet, diuinum, eſt non humanum, cœleſte eſt, non terrenum: propterea „ hic veriſſimè dictum intelligam, quod aliundè Arnoldus Carnotenſis „ ſcripſit, *b* MARIA MATER POSTVLAT, FILIVS APPROBAT, PATER „ DECRETAT. Hoc ergo priuilegium in cœlis datum, per ipſam Virginem MARIAM ad terras delatum, per Ioannem XXII. eſt confirmatũ „ & promulgatũ, vt hæc eius Bullæ ſtatim referendæ docent verba: ISTAM ERGO SANCTAM INDVLGENTIAM ACCEPTO, ROBORO, ET IN „ TERRIS CONFIRMO, SICVT PROPTER MERITA VIRGINIS MATRIS „ GRATIOSE CHRISTVS CONCESSIT IN COELIS: Vt hinc optimè Sacra „ Rituum Congregatio S. SCAPVLARE *veſtem cæleſtem* nuncupet. „ (*Et infrà*) „ Quamuis ergo, S. SCAPVLARIS excelſiſſima priuilegia *propter* „ *merita Virginis*, vt Ioannes Papa teſtatur, ipſe *Criſtus* immediatè *conceſſerit in cœlis*, tamen vt quoad nos faceſſeret omnis ambiguitas, hominumque deuotio certiùs firmaretur, neceſſe fuit, cœleſti illi donationi accedere Eccleſiæ per ſuos Rectores comprobationem: (& poſt alia), „ illud porrò non omittendum, hoc BVLLÆ SABBATINÆ priuilegium ita „ Carmelitanis Patribus eſſe proprium, vt nulla priuilegiorum communicatione aliis fiat commune. „ Quod confirmat ex Pontificiis Diplomatibus: „ Singularitatem hanc, (inquit) Innuit Pontifex Ioannes dùm „ ſe PRIVILEGIVM SABBATINVM non dediſſe (vt de aliis Indulgentiis „ fatetur) ſed ſolùm aſſerit publicaſſe & confirmaſſe. Idem vidit ſimiliterque diſtinxit Gregorius XIII. qui à Ioanne alias quidem gratias dicit *datas*, hoc verò SABBATINVM PRIVILEGIVM, (verba eius ſunt) *publicauit, corroborauit, & confirmauit.* „

Sanderus in Chorographia Carmeli Bruxell. c. 5.

b De 7. Verb. Dom.

Ad idem intentum ita quoque concinnè R.P. Leo in libro de priuilegiis, & obligationibus Confraternitatis Sacri SCAPVLARIS inſcripto, *Alliance*

ſiance ſpirituelle a (editionis 25. dedicatæ Regi Chriſtianiſſimo Ludouico XIV.) „ Deus, *inquit*, eſt qui priuilegium iſtud conceſſit. Mater Dei im- „ petrauit in cœlis: Vicarius Filij Dei ratificauit in terris. Aſt alij fauores „ & Indulgentiæ ab hominibus inſtituuntur & à Deo acceptantur. Hoc „ potiùs fœdus eſt cœleſte, quàm conſtitutio Apoſtolica. Vnde nec alij „ Ordines, virtute communicationis mutuæ priuilegiorum & gratiarum „ aliarum, eius participes ſunt. Cuius rei ratio ea eſt, quòd hoc non dire- „ ctè ſit ex inſtitutione Clauium: at ſolummodò ſecūdaria, per reductio- „ nem, & ſimplicem approbationem. b Hinc eſt, quòd Ordinum aliorum „ non pauci doctrinâ & eruditione ſpectabiles, Confraternitati S. Sca- „ pvlaris inſcribi deſiderant. „ Quod etiam notat & premit R. P. Mathias à S, Ioanne in libro inſcripto *Vera deuotio* S. Scapvlaris. c

a Cap. 6.

b Vide dicta n. 834.

c La veritable deuotion du S. *Scapulaire* c. 24.

C A P V T VII.

Scapvlaris *Sanctitas, & prærogatiua alia, iſtis verbis*, ſignum ſalutis, ſalus in periculis, *expreſſa, miraculis, ceu diuino ſigillo munita declaratur. vbi & de antiquo vſu* Scapvlaris, *ac Confraternitatis B. Virg.* Mariæ *de Monte Carmelo.*

838. SCitè dixit S. Chryſoſtomus d *Miracula eſſe pignora Omnipotentiæ Dei.* Idem voluit S. Auguſtinus e dum ſcribit, *Diuinam potentiam factis mirabilibus loqui.* Proinde Marci *cap. vltimo* dicitur: *Deum Sermonem Apoſtolorum confirmaſſe ſequentibus ſignis.* Ita quoque habemus, Deum ſanctitati Scapvlaris *Mariani*, & ſingulari f eiuſdem prærogatiuæ, quòd ſit salvs in pericvlis, atteſtantem miraculis, & beneficiis ſuprà naturæ curſum præſtitis mediante S. Scapvlari. Quemadmodum ipſe Deus, *mirabilis in Sanctis ſuis*, ad eorum declaranda merita, gloriam, & efficacem interceſſionem, quam-plurima per orbem terrarum omni tempore hominibus præſtitit beneficia, & mirabilia patrauit ad eorumdem inuocationem, vel etiam mediantibus quibuſdam rebus, ad ipſos quodammodò ſpectantibus: vt locuples teſtis eſt S. Auguſtinus de Ciuitate Dei g & Gregorius Turonenſis de Miraculis S. Martini h atque paſſim eiuſcemodi in Patribus, Hiſtoricis, Actiſque Sanctorum leguntur.

d Homil. 14. in Matth.

e Epiſt. 49.

f Raynaud. lib. de Scap. p. 1. c. 6.

g Lib. 22. c. 8.

h Lib. 2. c. 1. & l. 3. c. 12.

Prodigia patrata per veſtes.

839. Porro per veſtes prodigia multa patrata leguntur: pallio S. Pro-

Digitized by Google

Prodigia patrata per veſtes. phetæ Eliæ bis diuiſæ fuerunt aquæ Iordanis, vt refertur *cap. 2. libri 4. Regum.* Cùm ſudaria, & ſemicinctia ſancti Pauli Apoſtoli imponerentur infirmis & energumenis, *recedebant ab eis languores, & Spiritus nequam egrediebantur*, vt teſtantur Acta Apoſtolorum *cap.* 19. Velum S. Agathæ oppoſitum flammis ex monte Ætnæ erumpentibus illas repreſſit. Per palliũ, ſeu cappam S. Angeli ſeptem mortui ſunt vitæ redditi, teſte Enoch Patriarcha Ieroſolymitano *in eius vita.* Similia ſuppetunt quàm-plurima. Atquè magis ad propoſitum: Imperator Theodoſius indutus Superhumerali, ſeu Scapvlari S. Senuphij celeberrimam reportauit victoriam [a]. Singulare etiam id eſt, quod ſcribit S. Ephrem *in vita S. Iuliani*, de puero quodam ab impio patre ſuo deſtinato in ſacrificium dæmoni: qui conſpecto Analabo (ſeu Scapvlari) puero nocere auſus non fuit. Benedictus Haftenus in Diſquiſitionibus Monaſticis [b] tractans de veſtibus Religioſis, cùm hoc ex S. Ephrem retuliſſet meritò ſubiungit: *Illuſtre hoc miraculum manifeſtè oſtendit,* Scapvlare *Religioſis non modò pro veſte eſſe, verùm etiam pro thorace ac lorica, quæ eos protegat contra omnia tela inimici.* Ex quibus habetur etiam olim Scapvlare fuiſſe in veneratione, & à Deo illuſtratum miraculis: ſed tamen multò frequentioribus, poſtquàm illud S. Simoni ab ipſa Cœlorum Regina traditum fuit; exinde enim Deus per Scapvlare efficaciam interceſſionis & magnitudinem meritorum, ac gloriæ, ſanctiſſimæ & dilectiſſimæ ſuæ Matris demonſtrare voluit; eo mediante multiplicia, ac varia patrando admiranda: & olim, nuper, & modò maxima conferendo beneficia: quorum aliqua ex authenticis approbationibus Ordinariorum, probatiſue authoribus depromtpa, ad Dei, eiuſque Genitricis honorem, atque ad augmentum fiduciæ, & deuotionis erga eamdem, retulimus hic ſuprà [c] indubiæ fidei, quantùm fert humana diſquiſitio.

Admirãda per S. Scapulare.

[a] Vide dicta p. 3. c. 37. n. 591.

[b] Lib. 5. tr. 3. diſq. 5.

[c] Par. 3. c. 36. & 37.

Varij generis beneficia. 840. Quam-plurima alia in hanc rem ſunt addenſata à Filocalo Caputo libro inſcripto *Il monte Carmelo*, Cypriano à S. Maria *in Theſauro Carmelitarum*, Martino de Hooghe in libro eiuſdem tituli, Leone à S. Ioanne in libro Gallico, *Alliance ſpirituelle*, & aliis non paucis de S. Scapvlari tractantibus, ac nouiſſimè quædã ſelectiora à Theophilo Raynaudo, in libro *de* Scapvlari *Partheno-Carmelitico, illuſtrato cap* 6. vbi decurrit per varios caſus, à vi aquarum, ab igne, à ſcloporum traiectu, à beſtiis efferis, à morbis, vnde mors præſentiſſima extitiſſet, niſi beneficio Scapvlaris Virginei per Deiparæ tutelã fuiſſet præcluſa. *In aqua* quidem: refert de viro nobili D. de Montigni, qui in mari, exortâ ſubito tẽpeſtate, interpellabat Deiparam, cuius tutelæ teſſeram (Scapvlare) geſtabat: & licèt rudis planè eſſet natandi, euaſit incolumis, victoribus ipſis non paucis, & aliis, miſerè in ſalo hauſtis. Subiungit etiam alia eiuſmodi bina. Caſus aliquot ſimiles de liberatis per Sacrum Scapvlare à ſubmerſione, indicauimus parte 3. cap. 36. [d] Ibidem ſub finem mira habentur per Scapvlaria incontaminata in ignibus, pro miraculis ſolemniter

[d] Nu. 571. 573.

lemniter declarata: eiuſmodi varia exempla profert ibidem Raynaudus. De præſeruatis ab exitio *in ſcloporum diſploſionibus*, nonnulla reperies etiam ibi ſuprà ex eodem. De Moniali Subprioriſſa in Regio Conuentu Montis-Martyrum, furialiter agitata per duos ferocientes, inſolitâ rabie actos moloſſos, & cunctis veſtibus nudata, ſolo vnico Scapvlari relicto: cuius tutelâ mirabiliter ſubducta, & (quâ viâ, vel modo neſciens) aſportata, mortem præſentiſſimam euaſit: ſcribit Raynaudus ibidem, aſſeritque *Miraculum iſtud per publicè patens eſſe*. Et ad aliud caput deſcendens: *Qui in Morbis* (inquit) *citum, ac præſens auxilium à Sacri* Scapvlaris *geſtatione ſenſerunt, occurrunt tam multi, vt non poſſit iniri numerus*. Eiuſmodi exemplis plurimis, cuiuſuis generis iam dicta confirmantur à præcitatis Authoribus, potiſſimùm Filocalo Caputo: qui ſingula ad certas claſſes reducit.

Sed inuidię meus argueretur calamus, ſi ſilentio præteriret caſum valdè notabilem, quem ſuccinctè refert R.P. Leo à S. Ioanne in libro Gallico *Fœderis Mariani*, Regi Frãciæ dedicati, *a* & latiùs R. P. Gregorius Naziãzenus à S. Baſilio Carmelita Diſcalceatus in *Epitome Parthenicæ adoptionis*, *b* & contigit in Octauio Bitino Mediolanenſi: qui Confraternitati ſacri Scapvlaris inſcriptus, Beatę Virgini deuotè famulabatur. Is anno 1639 miles in Regia claſſe, quam Hiſpaniarum Rex in Belgium deſtinabat, dũ eam in canali Anglico, vt vocant, hoſtiliter aggrederetur inſtructa claſſis Hollandica, conſtitutum ſe cernens in euidenti vitæ diſcrimine (frequentiſſimi enim explodebãtur globi è machinis bellicis, fortiterque impetebatur nauis, in qua ipſe erat, nuncupata S. Stephani, ſub conductu Magiſtri Bray) ſe impensè commendabat auxiliatrici periclitantium. Interea inuolat in ipſum globus quindecim circiter librarum: qui penetrans eius thoracem, tuniculam, induſium, peruenit vſque ad Scapvlare, nec vltra proceſſit, ſed notam ſolummodò pectori ipſius militis impreſſit, ſicq; ad pedes eius decidit in foros ibi vim ſuam exerens. Ità ſcripto, & iuramento atteſtati ſunt quinque eiuſdem commilitones Hiſpani: qui tum omnes captiui, per Hollandos abducti, ſeſqui anno Roterdami ſimul fuêre in eodem carcere, vna cum R. D. Terentio Morizan Sacerdote Hiberno, qui inde liber factus, annis aliquot Bruxellis habitauit, vbi iam dicta etiam hoc ſuo teſtimonio confirmauit: *Ego infraſcriptus atteſtor, me per octodecim menſes cum prædicto milite Octauio Bitino fuiſſe in eodem carcere, in Hollandia, atque in eadem claſſe, quandò ſupradictum miraculum illi contigit; me quoque vidiſſe teſtor thoracem, tunicellam, & induſium à globo tacta, & combuſta, cicatricem quoque in pectore præfati militis Octauij Bitini ad modum circuli, ſiue carnem nonnihil combuſtam illæſa parte magnitudinis* Scapvlaris. *Octauius verò Bitinus in recognitionem beneficij, meritis Beatiſſimæ Virginis de Monte Carmelo ſibi præſtiti, ſingulis ferijs quartis aliud non ſumebat præter panem & aquam, prout vidi tempore octodecim menſium, quibus cum eo captiuus fui*. Subſcriptum erat, *Terentius Moriſanus Sacerdos Hibernus*. Iidem illi ſex teſtabantur, quòd viderint eum ſingulares facientem pœnitentias (quamuis alioqui in ſat magnis eſſet miſe-

a Cap. 17. pag. 155. editionis. xxv.

b Cap. 22. pag. 356.

Caſus mirab. in Octauio Bitino ſeu Bitinio.

riis, vtpote ab hæreticis captiuus) idque in gratiarum actionem pro dicto beneficio. Cum autem quiſpiam concaptiuorum ipſi SCAPVLARE illud ſurripuiſſet, multis lamentis, precibus & lacrymis poſtulauit, ſaltem medietatem reddi, offerens pitantiam trium dierum. Hæc deſumpſimus ex apographo inſtrumenti hiſpanicè confecti, à præfatis cum iuramento ſubſcripti, atque ex præfatis authoribus. Verè Turris millenis inſtructa propugnaculis eſt MARIA, quæ ſuos hâc veſte induens Sodales, non tam clipeis, quàm miſſis cœlo obarmat ancilibus, omnigeno hoſtium telo impenetrabilibus, omni malo reſiſtentibus. Vt meritò hic canere liceat cum vno ex noſtris:

P. Philip. à viſit. in Carmelo Poët.

Eſt DEVS *omnipotens, eſt omnipotenſq́;* MARIA.
IMPERAT *ille* POTENS, IMPETRAT *illa* PETENS.
GNATVS *vota nequit* MATRIS *contemnere:* CHRISTVS
Omnipotens PER SE, *ſicq́;* MARIA PRECE.
Quodlibet exitium CAPVLARE, *hominumque Saluti*
Quidquid obeſt, vinci per SCAPVLARE *poteſt.*

De cæteris gratiis & priuilegiis Virginei SCAPVLARIS, videlicet Tranſſcriptione in ſpecialem Deiparæ filium, ac fratrem Participatione meritorum, ſeu bonorum Ordinis, deque Indulgentiis Confraternitati huic conceſſis luculenter agitur à pleriſque alijs, de SCAPVLARI Partheno-Carmelitico ſcribentibus.

841. Cùm iam actum ſit ſatis de prærogatiuis S. SCAPVLARIS, dicendum reſtat aliquid de antiquitate eius, & Confraternitatis B. Virginis MARIÆ de Monte Carmelo. Peculiariter id tangunt R. P. Lezana *in Quæſtionibus Regularibus* [a] vbi de Confraternitate SCAPVLARIS, R.P. Leo à S. Ioanne *in typo veſtis Religioſæ* [b] R. D. Antonius Sanderus *in Brabantia illuſtrata*, ſcribens de Carmelo Bruxellenſi, [c] atque, eâ occaſione, de Confraternitate Sacri SCAPVLARIS Mariani, ibi valde celebri. Declarant verò SCAPVLARIS vſum per-antiquum in Ordine Carmelitano: illud tamen non tanti ſemper fuiſſe æſtimatum, vti nunc: cuius cauſam ibidem pandunt: „ Quemadmodùm (ſcribit P. Leo, & ex eo Sanderus) non antea tantæ apud Romanos authoritatis fuit pallij indumentum, quantæ „ deinceps, ex quo ſapiens ille Cato pallium geſtare incepit; non abſimili „ certè modo hoc genus SCAPVLARIS, longè maiori cultu, honore, affe„ ctuque ſumus amplexati, poſtquàm amantiſſima noſtra Mater, æternum „ amoris pactum cum noſtri Ordinis Generali Beato SIMONE ANGLICO „ ſanciuit; vti ſpecialie tantæ Virginis patrociniū, hâc quaſi teſſerâ cōmu„ nitum, non ſolùm in ipſo patre ſeruaretur, verùm etiam Virginem in„ ter, illiuſque ſemen, per immenſa ſeculorum ſpatia perennaret. Ab eo „ namq́; tempore vt in Baptiſmo Chriſtum, ſic in Religionis ingreſſu Vir„ ginem Chriſti Matrem videmur induere. „ Etenim quandò SCAPVLARE fuit S. SIMONI traditum, ex tunc illud à glorioſa Virgine Dei-

De antiquo vſu Scapularis.

[a] Tom. 2. c. 11.
[b] Sect. 9.
[c] Cap. 5.

para

para aſſumptum fuit tamquàm peculiare ſignum fœderis cuiuſdam inter illam & eos, qui piè id geſtant. Sic iris olim ſignum naturale dumtaxat, deinde à Deo inſtitutum fuit ſignum peculiaris pacti de non vltra delendo mundo per diluuium. De antiquitate verò Scapvlaris (olim dicebatur *Superhumerale*, & *Analabus*) conſtat, quòd illud fuerit communiter in vſu apud antiquos Monachos, & quidem de Ordine Carmelitano, tùm in veteri, tùm in noua Lege ſcribit Ioannes Ieroſolymitanus in libro *de inſtitutione primorum Monachorum cap. 46.* De antiquitate autem Confraternitatis B. Mariæ Virginis de Monte Carmelo, hæc ibidem habet Sãderus: „ Sed iam quæſtio eſſe poteſt, an ſicut ante S. Simonem Scapv- „ laris in Ordine Carmelitico vſus perhibetur, ita eiuſdem aliqua „ quoque extiterit Confraternitas? Extitit (& quibuſdam interiectis) „ Fuit ergo Confraternitas, & B. Mariæ *Virginis de Monte Carmelo dicebatur*; ſed non tot tantiſque priuilegiis, vti poſt S. Simonis tempora, erat „ ditata. Quadringentis tamen ante Simonem annis, eam Indulgentiis „ decoraſſe Adrianus II. (qui rexit anno 867.) inuenio. Item Stephanum „ V. Sergium III. Ioannem X. Ioannem XI. & Sergium IV. certas In- „ dulgentias lego conceſſiſſe; quas refert, & etiam confirmat Grego- „ rius XIII. in Bulla quæ incipit, *vt laudes*, data anno 1577. die xviii. Septemb. De antiquis illis Indulgentiis ab annis octingentis Carmelitano Ordini *omnibuſque Chriſti fidelibus, qui Confraternitatem* (ſeu *Confratriam* vt aliqui loquuntur) *dicti Ordinis aſſumerent, & in eam intrarent*, conceſſis, actum eſt in antecedentibus [a] Eas confirmant & referunt poſteriores Põtifices Sixtus IV. Iulius II. Gregorius XIII. in Bullis citatis *par.* 2. & 3. [b] Igitur pro comperto ſit, temporibus illorum Pontificum, aliquam fuiſſe Confraternitatem B. Virginis Mariæ de Monte Carmelo.

Confratria aliqua B. Virg. Mariæ de mõte Carmelo, *ante annos* 800. *extitit.*

[a] Nu. 202.
[b] Nu. 194. 198. 200. & 464.

CAPVT VII.

Munera Fratrum Sodalitatis S. Scapvlaris, *ſeu conditiones requiſitæ, vt præſcriptis gratiis fruantur.*

842. QVemadmodùm Deus nos creatos ſine nobis decreuit non ſaluare ſine nobis, ſed per opera bona, præſtita præueniente, & adiuuante eius gratiâ: ſic quoque à Virgine Deipara tanta beneficia omninò gratis, & abſque vllo opere ſperare nemo debet. Verumtamen licèt paſſim res magnæ difficili quoque labore obtineantur (quantò enim finis eſt ſublimior tanto media ſunt altiora, & difficiliora) attamen quamuis eximia, valdeque ſingularia ſint Sacri Scapvlaris priuilegia, & gratiæ (vt

 vidimus)

Digitized by Google

vidimus,) quæ requiruntur, vt quis illis fruatur, haud grauia ſunt. Vt autem diſtinctè munera Confratrum, ſeu conditiones requiſitas proponamus, animaduertendum, alias eſſe pro gratiis in hac vita. alias pro adiutorio B. Virginis in Purgatorio poſt mortem. Illa autem non diſtinguere, cauſa eſt confuſionis & incertitudinis obligationum.

Quid requiratur pro fauoribus Scapulari annexis in hac vita?

843. Igitur, vt quiſpiam ſit Sodalis Confraternitatis Sacri Partheno-Carmelitici SCAPVLARIS, & ſpeciali gaudeat protectione Dei-paræ Virginis, cæteriſque gratiis in vita præſtandis, intuitu huius ſacrę veſtis, requiritur, & ſufficit, vt quis ingrediatur Confraternitatem S. SCAPVLARIS, canonicè erectam, nimirùm, recipiendo SCAPVLARE ab aliquo Superiore Ordinis, vel habente ab eo auctoritatem: debetque nomen inſcribi libro Confraternitatis. S. SCAPVLARE autem ſic receptum ad honorem B. Virginis MARIÆ deferri continuò debet, non in pera, vel ad cingulum, ſed ad collum pendens; id enim ex ſua natura poſtulat SCAPVLARE: ſicut pileus, aut biretum exigit in capite, non in alia corporis parte portari. Itaque vt quis ſit Confrater huius Confraternitatis, omnibuſque Indulgentiis illi conceſſis frui poſſit: requiritur dumtaxat SCAPVLARIS legitima receptio, & religioſa geſtatio: nulla autem Officij vel aliquarum precum recitatio, nec à carnibus abſtinentia, aut ieiunium.

Quid pro Sabbatina Indulgentia.

844. Ad obtinendam verò illam ſingularem gratiam, & magnum beneficium, poſt obitum, liberationis è purgatorio, Sabbatho poſt mortem, neceſſaria inſuper ſunt hæc duo. *Primum*, ſeruare caſtitatem ſui ſtatus. Quod non ita intelligendum, vt Confratres non poſſint ſtatum mutare: virgines enim poſſunt ad nuptias tranſire, & tunc non ad virginalem, ſed ad coniugalem caſtitatem tenebuntur. *Secundum*, iis qui litteras norunt, recitandum eſt quotidie diuinum Officium Canonicum, vel magnum, vel paruum B. Virginis: alterutrum ſufficit; & quidem quoad paruum, conſtat ex ſuprà relato decreto Sacræ Inquiſitionis. a Ignari autem litterarum loco officij debent Eccleſiæ ieiunia obſeruare, & feriâ 4. & Sabbatho à carnibus abſtinere, niſi in his diebus Natiuitatis Domini Feſtum inciderit.

a par. 3. c. 37. n. 586. & 587.

845. Notandum quoque, quòd non ſit integrum, pro libitu aut recitare Officium B. Virginis MARIÆ, aut abſtinentiam ſeruare, illaue præſtare alternatiuè; qui enim ſciunt legere, tenentur recitare quotidie Officium B. Virginis MARIÆ, nec ſatisfaciunt per abſtinentiam, ad obtinendum PRIVILEGIVM SABBATINVM: niſi à recitatione illa legitimè impediantur: ſicut plures agricolę, mechanici, famuli, ancillæ &c. qui pro obtinendis gratiis, & fauoribus iſtis tam ſingularibus, debebunt ſeruare Eccleſiæ ieiunia, & abſtinentiam à carnibus feriis quartis, & Sabbatis. Qui legunt Officium Canonicum, vel paruum B. Virginis MARIÆ, non obligantur ad abſtinentiam à carnibus, vt iſtorum priuilegiorum fiat participes.

846. Cœte-

Digitized by Google

846. Cœterùm, animaduertendum, quòd licèt quis humanâ fragilitate ductus, ſemel, bis, & ſæpiùs contra caſtitatem peccauerit, vel Officium omiſerit, vel ieiunia Eccleſiæ non obſeruauerit, vel feriâ 4. & Sabbatho carnes comederit; ſi tamen poſtea reſipuerit, & firmiter propoſuerit, in poſterùm ſeruanda ſeruare, præfatæ gratiæ incapax non reddetur. Poſſunt autem Superiores Ordinis huius, & Confeſſarij, pro Confratribus, legitimè impeditis, prædicta requiſita in alia pia opera æquiualentia commutare. Id enim de benignitate Beatiſſimæ Virginis MARIÆ, hanc gratiam concedentis, & de Summis Pontificibus, eam approbantibus, credi debet; cùm videamus, quòd Pontifices quoties pro lucrando Iubilæo aliqua opera pia imponunt, Confeſſariis dant facultatem, vt pro infirmis, & aliis legitimè impeditis, illa poſſint in opera pia æquiualentia commutare. Ita Reuerendiſſimus Pater Generalis Theodorus Stratius in Inſtructione de Priuilegiis & Indulgentiis Confraternitatis S. SCAPVLARIS, [a] & alij hanc materiam pertractantes.

Pro legitimè impeditis conditiones requiſita in alia mutari poſſunt.

[a] Cap 12.

847. Quinimò nonnulli probabile cenſent, Confratres, qui non ſciunt, aut tempus non habent legendi horas Canonicas, vel Officium B. Virginis, & impotentes ſunt ieiunare, aut abſtinere à carnibus feriis quartis, & Sabbatis; vel ob infirmitatem, vel quia filij familias, famuli, ancillæ, aut laborantes in alienis domibus (idem eſt iudicium de fœmina, viro nolente conſentire, aut ægrè ferente, vt ieiunet, vel abſtineat) alios cibos præter carnes commodè habere nequeunt (& generaliter quoties ſingularis victus, aut à carnibus abſtinentia paci, aut tranquillitati obeſſet, vel vituperij occaſionem, aut alteri notabile incommodum præberet) nullâ indigere diſpenſatione, vt fruantur illo beneficio Bullæ SABBATINÆ; quia non videtur credibile taliter impotentibus aut impeditis, ſi ipſi alia ſeruanda ſeruauerint, B. Virginem ſpeciale illud adiutorium in Purgatorio denegaturam. Ita idem Reuerendiſſ. Stratius dicto loco. Et id indicatur ſatis manifeſtè per ipſa B. Virginis verba, in Bulla Ioannis XXII. vbi poſtquàm indicta eſſet caſtitas, legendumque Officium, aut ſeruanda abſtinentia, ſubiungitur: *Niſi neceſſitatis causâ alicui eſſent traditi impedimento.*

Impotentes ieiunare, aut abſtinere, non priuantur gratiis S. Scapulari annexis.

848. Ex iſtis habetur ſolutio Quæſiti, ſæpè occurrentis, Si quis feriâ quartâ inuitatus ſit ad conuiuium, aut ex aliqua occaſione extra domum ſuam prandeat, aut cœnet, an is cauſam habeat ſufficientem, vt carnibus veſcatur ſine præiudicio priuilegij Sabbatini?

Reſpondetur, ſi alij cibi non adſint, nec facilè haberi poſſint, aut timeatur, quòd abſtinendo à carnibus alij incommodarentur, pudore, vel triſtitiâ aliquâ afficerentur, aut aliqui ex fragilitate inde quoquo modo offenderentur, aut obloquendi occaſionem ſumerent, tunc meliùs, & ad maiorem Dei honorē, videtur, non abſtinere à carnibus. Si verò in menſa alij cibi ſint, aut facilè & ſine incommodo haberi poſſint, nec periculum videatur alicuius offenſionis, tùm cauſa ſufficiens non eſt, quò minùs ſeruetur abſtinentia.

Digitized by Google

849. Cæterùm ego (practicant & alij) eiuſcemodi impotentibus, vel legitimè impeditis, ſoleo iniungere, vt quotidie illâ hebdomadâ, quâ abſtinentiam illam, vel Eccleſiæ ieiunia ſeruare non poſſunt, recitent ad honorem ſeptem gaudiorum B. Virginis MARIÆ ſepties Orationẽ Dominicam, & ſalutationem Angelicam (ſaltem vicibus ſingulis conſequuntur indulgentiam quadraginta dierum à Paulo V. conceſſam ſpecialiter Sodalibus Confratribus S. SCAPVLARIS) aut coronam paruam, Stellariũ
a Nu.554. dictam, de quo ſuprà parte 3.c.35. a

850. Notandus tamen hic, & cauendus error quorumdam, exiſtimãtium, vniuerſaliter, pro omnibus, ſufficere, vt gaudeant ſpeciali illo adiutorio B. Virginis in Purgatorio, illum ſeptenarium numerum Orationis Dominicæ & Salutationis Angelicæ. Nequaquam enim id ſatis eſt pro iis qui ſciunt, & poſſunt legere officium, aut abſtinentiam ſeruare, nec legitimè impediuntur; verùm, qui illud recitare poſſunt, ſi gratiæ iſtius participes eſſe velint, debent legere, nec ſatisfaciunt abſtinentiam ſeruando, aliaúe opera præſtando (vt dictum eſt) quia ſic ab ipſa Virgine glorioſa, Summiſque Pontificibus præſcriptum: qui non norunt legere, vel ad id tempus non habent, debent Eccleſiæ ieiunia ſeruare, & abſtinere, (non tamen ieiunare) feriis quartis & Sabbatis. Qui autem nec id poſſunt, vt filij-familias, famuli, ancillæ, operarij in alienis domibus, aut alium cibum præter carnes non habentes &c. ſatisfacere poterunt recitando indies 7. *Pater & Aue* (vt dictum eſt) aliaúe opera præſtando. Satiùs autem erit, illa ipſis ab aliquo Ordinis Superiore, vel P. Confeſſario, illum in finem impoſita eſſe. Dubia nonnulla circa iam dicta proponunt & ſoluunt Cyprianus à S. MARIA in Theſauro Carmelitano b Irenæus à S. Iacobo in Tractatu Theologico de protectione ſingulari. c

Error quorundam notatur.

b Par.2. c. 23. & 24.
c Sect.2.c. 7.

851. Hactenùs diximus de conditionibus requiſitis pro Confratribus S. SCAPVLARIS exteris, ſeu Regulares, ſeu ſeculares, ſiue Sacerdotes, ſiue Laici ij ſint. Porrò huius noſtri Ordinis Fratribus profeſſis ipſa B. Virgo has præſcripſit conditiones, vt ſcilicet *Regulam ſuam ſeruent, & inuiolatam teneant: atque in Sancta perſeuerent obedientia, paupertate, & caſtitate.* Iſta prǽſtantibus duo promiſit clementiſſima hæc Mater, nempe *ſaluabuntur*, & quòd poſt obitum ſuum liberati à ſupplicio Purgatorij *in montem Sanctũ vitæ æternæ ſint adducendi.* Ita habetur ex ipſa BVLLA SABBATINA. Ne igitur gloriemur de tanta nobis promiſſa gratia, niſi iſtas pacti conditiones ſeruemus, & Regulæ ac votorum noſtrorum religioſæ obſeruantiæ inſiſtamus. Quapropter quilibet noſtrum *attendat ſtudioſè* (verba ſunt in ſimili ſubiecto Ivonis Carnotenſis d) *vt ſignum ſine ſignificato non ferat, & veſtem ſine virtute non portet, nè fortè ſit ſimilis ſepulchro deforis dealbato. Itaque gloriam non tantùm honor commendet veſtium, ſed ſplendor animarum.* Liceat itaque ſic alloqui Religioſos huius Ordinis, verbis S. SIMONIS STOCK, ſuprà ex Swaningtono relatis: *Fratres, conſeruando verbum iſtud in cordibus veſtris,*

Conditiones pro Religioſis Carmelitis.

d In Excep. Eccleſ.

ſtris,

ſtris, ſatagite electionem veſtram certam facere per bona opera, & numquàm deficere. Amen.

A P P E N D I X.

Authores nonnulli indicantur, quî de Confraternitate & Priuilegiis Sacri Scapvlaris *conciones, ſeu diſcurſus, ediderunt.*

852. CVm frequentiſſimæ ſint habendæ conciones de Sacro Scapvlari: imò per totum annum ſingulis ferè Dominicis (etenim in quibuſdam locis ſemper Dominicâ primâ cuiuſuis mēſis, in aliis ſecundâ, alibi tertiâ, vel quartâ) nec dumtaxat crebræ, ſed & auditorio ſtipatæ magno ex ſint (quippe ad quas vbiuis cernere eſt populi notabilem concurſum) difficile autem ſit de eadem materia toties ſermonem habere, ne ſicut eadem fercula ſæpe menſæ illata faſtidium generant, ſic de eodem ſubiecto frequenter auditi ſermones, niſi variati, non ſapiant. Ea-propter indicabimus authores, qui ſpecialiter formandis iſtis concionibus ſeruire poſſunt. At (ne longiùs extra deſtinatos limites abire videamur) ſuccinctè.

853. Imprimis Homiliographus inſignis Ioannes de Carthagena libro 17. aliquot habet homilias *de ſacris arcanis Deiparæ* Mariæ *de Monte Carmelo*, in quibus principaliter quidem tractans de antiquitate & præconiis huius Ordinis, etiā de S. Scapvlari, & annexo illi priuilegio Bvllæ Sabbatinæ agit. Alius etiā Seraphici Inſtituti alumnus P. Henricus Ionghen, & de noſtra, & de cæteris celebrioribus Confraternitatibus ſermonem habere volentibus ſingulari ſtudio ſuccurrit in peculiari libro Concionum de hoc ſubiecto: in quo habet viginti de hac Confraternitate Scapvlaris. R P. Michael de Caluo Tertij Ordinis S. Franciſci in libro Italico (à P. Brunone Neuſſer latino facto) cui titulus eſt: *Aſſumpta prædicabilia ſuper omnia Quadrageſimæ Euangelia Concione* 39. pro Sabbatho Dominicæ Palmarum, *Aſſumpto* 2. cui titulus: Maria *palma glorioſa Montis Carmeli triumphat*; habet diſcurſum de Ordine Carmelitano & S. Scapvlari. R. D. Marchantius in opuſculo de Sāctis, *vite florigera*, pro feſto ſolemnis Commemorationis fertiles aliquot conciones ſubminiſtrat. In multis etiam ſeruire poſſunt Diſcurſus prædicabiles ſuper Litanias Lauretanas, per Iuſtinum Miechouienſem ex Sacro Ordine Prædicatorum, peculiariter tomo 2. Diſcurſu 231. & 236. Multa quoque deſumi inde poterunt alia, ſicuti & ex cæteris Marianis Scriptoribus.

854. Ad conciones etiam eiuſcemodi formandas conferre poſſunt non parum libri de Sacro Scapvlari & Confraternitate eius tractantes, indicati ſuprà cap. 7. Peculariter autem P. Theophilus Raynaudus è Societate Iesv libro ſæpius citato, *in proloquio & cap.* 1. eruditè diſquirit de antiquitate, origine, & cauſis Scapularis Partheno-Carmelitici: *ſequentibus* autem *capitibus* agit de eiuſdem Pontificia approbatione, prærogatiuis, beneficijs temporalibus ſupra naturam (ſeu miraculis) ſæpe exoratis ſacri Scapvlaris interuentu: & qualiter ſit *ſignum ſalutis æternæ*, ac nota prædeſtinationis: ac denique *cap.* 8. de Summis Pontificibus, Cardinalibus, Regibus, aliiſque Summatibus hac Tesserâ inſignitis. Et hæc quidem in Partitione prima, quam *Aſceticam* nuncupat: in ſecunda verò, quam *Polemicam* inſcribit, totus eſt in diſijciendis cauillis, ac calumniis cuiuſdam neoterici, vt ſic eorum omnium quę

 in priore

in priore partitione aſſerta & explanata ſunt, veritas magis ſtabiliatur. Materiam etiam abundantem ſubminiſtrat liber Gallicus inſcriptus: *La veritable deuotion du Sacré* Scapvlaire per Matthiam à S. Ioanne: in quo nonnulli per aliquot annos ſufficientia repererũt, vt ſingulis menſibus populo noua & vtilia proferrent. Iſtis meritò accenſendus liber Parthenicæ adoptionis gallicè conſcriptus per P. Gregorium Nazianzenum à S. Baſilio luculenter explicans ea, quæ concernunt *Confraternitatem B. Virginis* Mariæ *de Monte Carmelo.* Filocalus Caputus Neapolitanus in ſuo Quadrageſimali habet pro ſingulis Sabbatis in Quadrageſima inſignem Concionem de S. Scapvlari. R.P. Leo à S. Ioanne in ſuo *Anno regali* vnam habet, feſto Commemorationis ſolemnis. P. Daniel à S. Ioſepho in ſermonibus panegyricis de Sanctis, binos interſerit de Scapvlari: P. Georgius à Regina Angelorum, qui ex Hiſpanico Latinas fecit Conciones noſtri Chriſtophori Auandaigne, quatuor ſubiunxit inſignes de Scapvlari Antonius Oliuan de Maldonado Hiſpanus in libro *Gouierno moral de alma* tomo 2. diſcurſu 22. copioſè tractat de Scapvlari, & de Ordine Carmelitano. Videri etiam poterit Syluèira *tomo 3. Commentariorum in Euangelia libro 5. quæſt. 27.* Quia autem Scapvlare veſtimenti genus quoddam eſt, concinnè cuncta ferè, quæ de veſtibus dici poſſunt Scapvlari applicando, per varias & luculentas conciones, in amplum de iſthoc ſubiecto dicendi, ſæpiùs excurrit P. Valentinus à S. Amando: quæ (votum meum eſt) vtinam tandem colligat, poliat, & in commune Ordinis commodum in lucem edat, ſicque Vestis Mariana (hic, puto, erit titulus libro) magis Orbi innoteſcat. Nę ſic aliis daretur exemplum, & magnum de Scapvlari dicere volentibus ſolatium & adiumentum.

855. Qualiter verò de Scapvlari ex ſingulis per anni circulum Euangeliis Dominicalibus materia apta educi poſſit, exemplo præmonſtrauit P. Goſvvinus Henricus ſacri Ordinis Prædicatorum in libro inſcripto: *Aurea Corona in SS. Roſario*, quo per Euangelia omnium Dominicarum totius anni, variis figuris, hieroglyphycis & exemplis conciones variat, quæ facili negotio S. Scapvlari poſſunt appropriari. Digito aliquot annotabo, & breuiter attingam.

Dominica prima Aduentus ad illud Euangelij, *Videbunt Filium hominis venientem in nube*, in memoriam reuocando ominoſæ *Nubeculæ* figuram 3. Reg. 18. S. P. N. Eliæ non tam *pluuiam* aquæ, quàm cœleſtium gratiarum *grandem*, præſignantē; materia oritur S. Scapvlare nubeculæ iſti comparandi, vnde mortalium & cor-
a Cap. 1. pora & animæ multorum beneficiorum imbre perpluuntur. *Erunt ſigna in Sole, Luna, & ſtellis.* Habes Scapvlare *ſignum* Virginis mirificum, *Signum ſalutis* miraculis portentoſè plenum. *Sol* Christvs, Maria *luna*, Confraternitates *Stellæ* ſunt. Hincque, cum dicatur in Geneſi *a*: *Stellæ ſunt in ſigna & tempora & dies*; & Maria ad
b Cap. 4, 5. & ſeq. minus proximo Sabbatho animabus per S. Scapvlare è purgatorio liberationem addicat; ſit illud tibi ſignum in tempus, in certum diem.

856. Dom. iii. post Epiphan. Ad verba: *Oſtende te Sacerdoti & offer munus tuum.* Matth. 8. Quantum *munus* S. Scapvlare! vt hic ſupra *b* dicebamus, diuinũ eſt, non humanum; è cœlis ab ipſa cœli Regina datum, ab ipſo in cœlis Chriſto ditatum. Creſcit illius à dantium & ditantium dignitate dignitas & pretium. Quãtum *munus*, quod regiæ purpuræ, quod annuis reditibus præferunt mundi Monarchę! Quantum *munus*, quod ab inferni flammis animas reddit immunes! Quantum *munus*, quod quis toto non remuneret Mundo, quodque toti donatum eſt Mundo!

c Ioſue 2. 857. Dom. xix. post Trin. ad illud, *Niſi* signa *videritis non creditis.* Ioan.
d Ioſue 2. 4. quàm latus in *ſignis* aperitur campus? Scapvlare eſſe, & quomodo, signvm salvtis, probauimus hac parte 5. cap. 4. nec deſunt, vel mediocriter in Sacris lit-

teris

Digitized by Google

teris verſato ſufficientia, quæ iuuent, loca. Pendatur illud, *Signum eſt inter me & vos; c* & tale MARIAM inter & ſuos Sodales SCAPVLARE eſſe, inueniet. Attendatur Rahab, ſuſpenſo è feneſtra ſigno, ſeruatam *d*; & animam noſtram, diaboli meretricem, ſuſpenſo è collo SCAPVLARI, ſeruari felicius, deprehendet. Alibi leges, SIGNVM, *quia Dominus me ſaluabit, a* ac SIGNVM *habentes* SALVTIS *b*. In duodecim quoque zodiaci ſignis, virtutes, (quibus Sodales Parthenici, vt SCAPVLARE ſentiant SIGNVM SALVTIS, debent eſſe prædití) reperies deſignatas. Sed ne minutè nimis, & debitos hiſtorico limites transgrediendo, quaſi παρεργικῶς attingamus, ſufficiat quaſi extento digito demonſtraſſe, & ad ea, quæ propiùs ſcopum noſtrum circumſtant, intendamus.

a 4. Reg. 20.
b Sap. 16.

PARS

PARS SEXTA

DE VIRIS SANCTITATE, ERVDITIONE, AVT ECCLESIASTICA DIGNITATE ILLVSTRIBVS, ET REVERENDISSIMIS PRIORIBVS GENERALIBVS ORDINIS, DEQVE VETVSTO INSTITVTO VIRGINVM RELIGIOSARVM.

858. *CArmeli vitem à magno Propheta* ELIA *plantatam, per multiplices temporum viciſſitudines (Deo incrementum præbente, ac SS. Virgine Deiparâ protegente) propagatam, conſeruatam, priuilegiatam vidimus in anterioribus tabellis : in hac verò eiuſdem* vineæ *fructus ſpecioſiores, & ſapidiores libabimus.*

CA-

Digitized by Google

CAPVT I.

Celebriores huius Ordinis Sancti, qui claruerunt in veteri Lege, & in noua vſque ad annum Chriſti 1099. ſtrictim commemorantur.

859. Abbas Trithemius lib. de Inſtitutione & laudibus Ordinis huius cap. 12. agens de Sanctis, qui ex eo prodierunt, hæc ſcribit: *Quàm vberes fructus, quamq́; ſuaues in Eccleſia Dei odores ager iſte Carmelitici Ordinis protulerit, neminem ignorare credimus, qui veterum hiſtorias legit. Nam, vt de his interim ſileamus, qui in Monte Carmelo ſub Lege claruerunt, tot ſancti Fratres ſub gratia in Ordine iſto fuerunt, vt penitùs numerari nequeant. Enimuerò ſi quis ſtellas Cæli dinumeret, & huius Ordinis Sanctos numerare poterit.* Idem Author librum edidit peculiarem de viris illuſtribus huius Ordinis, qui variis temporibus claruerunt; *vt*, inquit, *ij condignam immortalitatis memoriam apud poſteritatem accipiant, & iuniores Ordinis Fratres eorum exemplo ad pietatem & amorem Scripturarum prouocentur.* Hæc quoque nos ratio impulit ad ſimilem tractatum; etenim, vt verè Eucherius Epiſcopus Lugdunenſis, *Armātur filiorum animi, dum Patrum recenſentur triumphi.* Et Abbas Caſſiodorus: *Inſtructus redditur animus in futuris, quandò præteritorum commouetur exemplis.* Ea-propter viri præſtantiſſimi Diuus Hieronymus, ſanctus Iſidorus, Gennadius, Sigibertus, Trithemius, Sixtus Senenſis, Bellarminus, Poſſeuinus, aliјque non pauci catalogos contexerunt virorum illuſtrium, vt eos mundo notos redderent, & ab exordio Eccleſiæ Acta Sanctorum annotata, & poſteritati commendata fuère. Sic & nos, eos, qui in hoc Ordine præcipuâ ſanctimoniæ, aut eruditionis laude præcelluerunt, in exemplum proponimus: at ſuccinctè; quòd intenta breuitas longiùs ſtylum euagari non ſinat.

Sancti multi in hoc Ordine.

Illuſtrium virorum Scripta & acta creduntur.

860. Primus locus iure debetur S.P.N. Eliæ, qui in diuinis Scripturis, & SS. Patrum voluminibus magnopere celebratur: vndè deprompta quædam dedimus *parte* 2. per totam: digna, quæ à quouis Carmelita ſciantur; vt ad iſtius ſui Patriarchæ venerationem, ac imitationem magis incitetur; eius enim vitæ norma nobis eſſe debet tamquam prototypon, cui nos conformare ſatagamus. Sic etiam cuiuſuis alterius Ordinis profeſſor, qui finem ſuum attingere cupit, in ſuum Inſtitutorem (Auguſtinianus in S. Auguſtinum, Benedictinus in S. Benedictum, Prædicator in S. Dominicum &c.) oculos coniicere identidem debet; vt ſe illi in moribus aſſimilet. Quò perfectiùs id præſtiterit quiſpiam, eò pleniùs ſui Inſtituti

De S. P. Elia.

Religioſus quiuis aſſimilari debet ſuo Patriarchæ.

Digitized by Google

rationem aſſequetur ; *primum enim in quouis genere eſt menſura cæterorum.* Igitur & nos *inſpiciamus , & faciamus ſecundùm exemplar, quod nobis monſtratum eſt in Monte Carmelo.*

Sub Lege veteri qui claruerunt in hoc Ordine:

861. Hunc proximè ſubſequuntur ipſius diſcipuli, & ſpirituales filij SS. Prophetæ ELISEVS, IONAS, MICHEAS, ABDIAS, cæterique dicti PROPHETARVM FILII: & horum ſucceſſores ſub nomine RECHABITARVM, & ASSIDAEORVM : quibus nihil intùs & extrà candidius, nihil ſanctius, nihil Deiformius, nihil cæleſtius habuit ætas illa. Ex illis nonnulli ob eximiam vitæ ſanctitatem futurorum ſcientiâ claruerunt : quorum virtutes, & geſta Canonicarum Scripturarum teſtimonio commendantur; idcirco humani calami non indigent præconio, cum diuinis oraculis eorum ſit approbata deuotio.

Et qui in legis primordiis Euangelicæ.

862. Cum iſtis conuixerunt, aut ex eis proceſſerunt ESSENI, etiam ſuprà celebrati: quos inter præcipuè enicuerunt SCARIOTH, MANACHENVS: & etiam is, qui *in ſpiritu Eliæ venerat*, ac in viuendi ratione adeò illi ſimilis fuit, vt à quibuſdam ELIAS crederetur : de quo proinde Chriſtus dixit: *Ipſe eſt* ELIAS, non identitate perſonę , ſed vitæ ſimilitudine, ſcilicet S. IOANNES BAPTISTA; ipſum enim Monachum, & in Lege Euangelica Monaſtici Inſtituti Principem fuiſſe, ac inter Eſſenos , ELIÆ poſteros, vixiſſe conſtat ex dictis *par.* 3. vbi etiam actum fuit de SS. ELPIDIO, AGABO, & ENOCH DE AMATHIM: qui in primordiis Eccleſiæ ex Carmeli incolis fuère Apoſtolorum coadiutores.

863. Iſtos ſequuntur SS. THELESPHORVS & DIONYSIVS, qui poſtquàm in Anachoretica, ſeu Monaſtica , & verè Prophetica vita omnium virtutũ exercitijs eximiam eruditionem ſociaſſent, euecti fuère ad ſummum Pontificatum, & Eccleſiam ſanctiſſimè gubernarunt: quibus in ſanctitate haud abſimiles fuère SS. SERAPION Epiſcopus Antiochenus, & SPIRIDION Epiſcopus Trimithuntinus. Et iſti quidem, ac alij (de quibus agitur toto *tomo* 2. *Annalium Ordinis*, & præcipuos aliquot exhibuimus ſuprà) claruerunt in primis Eccleſiæ Chriſtianæ ſeculis.

Atq; ſeculis proximè ſequentibus.

864. Quartò autem ſeculo & quinto, feliciſſimis Eccleſiæ temporibus, Ordo Propheticus Elianus fuit *ſicut odor agri pleni, cui benedixit Dominus*, abundantiſſimus fragrantiſſimis ſanctitatis floſculis, & ſuauiſſimis, ac ſapidiſſimis Sapientiæ fructibus : quos tandem meritis & annis maturos cœleſtis meſſor demeſſuit, & ſuis intulit horreis: ij fuerunt S. BASILIVS, S. GREGORIVS NAZIANZENVS, S. CYRILLVS, qui de Neſtorio triumphans, eiuſdem hæreſis expugnator, & honoris SS. Virginis Deiparæ defenſor, & promotor extitit pręcipuus: quorum ſcriptis, vt quibuſdam ſtellis firmamentum Eccleſiæ reſplendet. Iſtis meritò accenſentur IOANNES ille ex Carmeli Archimandrita Ieroſolymitanus Epiſcopus, author præclari Opuſculi *de Inſtitutione primorum Monachorum:* quod in Ordine habitum, & ſeruatum fuit inſtar Regulæ per annos ferè octingentos: &

eius

èius diſcipulus ac in Carmelici gregis regimine ſucceſſor CAPRASIVS vir celebris: atque alij ſuprà laudati.

865. Seculo etiam ſexto non defuerunt eiuſcemodi, vt S. Iacobus Porphyrionita etiam ibi commemoratus. ZOSIMÆ DVO, de quibus Lezana ſub anno 524. THEOPHANES, alijque Monachi Palæſtinæi, in Monaſteriis nuncupatis *Laura*; quorum geſta illuſtrat tomus 3. Annalium Ordinis: nec non SS. DOROTHEVS & DOSITHEVS, ac ij qui in huius vita celebrantur. De quibus etiam egimus parte 3. cap. 23. ſicut & de SS. LEANDRO ac ISIDORO cap. 29. *a* — *a* Nu 475.

866. Per ſecula autem quinque ſequentia, nimirum ab anno 614. (aut ſecundum alios 617. vſque ad annum 1099.) quando propter ſæuas & longæuas perſecutiones Perſarum & Saracenorum *luxit & defluxit terra*, quam Oriens ex alto præſens viſitauerat, calcauerat, ſanguine ſuo rubricauerat, etiam in Carmelo *luxit vindemia*, infirmata eſt vitis: fuitq; Terra illa Sancta, & in ea ſitus Carmelus, *quomodo ſi paucæ oliuæ, quæ remanſerunt, excutiantur ex olea, & racemi, cum fuerit finita vindemia.* Eo enim temporis interuallo pauciores, probatiſſimi tamen, fuerunt Religionis huius alumni, vt ſcribit S. Cyrillus, ſuprâ *b* & ex illis multi Martyres, quos Perſarum, ſub Choſdroa, & deinde Saracenorum, ac Turcarum, ſub Homar, eiuſque ſucceſſoribus, rabies ſuſtulit: quos inter celeberrimus fuit S. ANASTASIVS. Eo etiam temporis interuallo claruit in hoc Ordine magnus Hungarorum Apoſtolus & Martyr S. GERARDVS SAGREDVS, cuius vita peculiariter illuſtratur ſub finem tomi 3. Annalium Ordinis huius. Is factus Epiſcopus Canadienſis in Pannonia, ſeu Hungaria ſacratiſſimæ Virginis MARIÆ (erga quam incredibili ardebat pietatis affectu) deuotionē & cultum tantoperè illic promouit, vt exinde Hungari, pronuntiato eius nomine ſtatim flexis genibus, & demiſſis in terram capitibus, ſeſe inclinent: quin & patriam illam ſuam eidem conſecrauerint, & tamquàm amantiſſimæ Patronæ commendauerint; adeò vt Hungaria FAMILIA S. MARIÆ ſit nuncupata: ipſaque ab Hungarica gente non niſi DOMINA NOSTRA vocitatur: vnde titulus ille apud alias etiam nationes inualuit. Vidit & cecinit è noſtris Poeta:

Ab anno 614. ad 1099. pauciores, fuerunt.

b Par. 1. ca. 3. n. 19.

De S. Gerardo Apoſtolo Hungarorum: inter quos ipſe cultum SS. Virginis Deiparæ quàm maximè promouit.

P. Valen. à S. Am.

Quòd Stephanus *Regnum* MARIANO *ſacret amori*,
Quòd DOMINA Hungariæ *dicta* MARIA *ſua*;
Nuncque quòd in toto DOMINÆ *ſit* nomine *Mundo*
Culta, GERARDE, *tuus dat* MARIANVS *amor*.

Prætermittendum hic non videtur quod in iiſdem Annalibus noſtris ex eius vita refertur: *Aram ipſi* (B. Virgini MARIÆ) *venerabilem erexit, ante quam argenteum thuribulum collocauit, eiuſq; miniſterio duos prouectæ ætatis homines adhibuit, qui iugiter illic vigilarent, ne vmquàm vllâ horâ thymiama ibi deeſſet. Singulis quoque Sabbathis diebus Epiſcopus, ſicut in Aſſumptionis eiuſdem Sanctiſſimæ Matris, magnis laudum præconiis deuotionis ſuæ Officium cum nouem le-*

Digitized by Google

ctionibus illic explebat. Et infrà *: Sicque omnium primus hic Sanctus vir B.Virgini Sabbathum diem conſecrauit.* Eximius hic Deiparæ cultor & alumnus, poſtquam annos aliquot Eccleſiæ ſibi commiſſæ ſanctiſſimè præfuiſſet, & plures diſperſis oues ad ouile Chriſti traduxiſſet, à paganorum multitudine in ſeditione quadam lapidibus primùm appetitus, ac deinde lanceâ in pectore percuſſus, deque alto monte præcipitatus, cùm priùs, exemplo Domini, pro perſecutoribus oraſſet, martyrij coronâ decoratus, migrauit in cœlum anno Domini milleſimo quadrageſimo ſeptimo, iuxta Baroniũ in Annalibus: qui tamen *in Notis ad Martyrol. Rom.* annum Martyrij eius aſſignat 1042. Eius dies feſtus ſub ritu duplici agitur in Ordine Carmelitarum ad diem 24. Septembris. Petrus Præmonſtratenſis in ſua Chronica apud Palæonydorum *a* ſcribit, cum etiam fuiſſe Patriarcham Antiochenum: *Tempore,* inquit, *Benedicti Noni, qui floruit anno Domini* 1030. *Gerardus Ordinis Carmelitarum Patriarcha Antiochenus in Hungaria ſuper bigam ligatus, de alto iactus præcipitio martyrizatus eſt.* Verùm GERARDVS ille, ex Eremita Montis Carmeli Patriarcha Antiochenus, diuerſus eſt à Gerardo Sagredo Martyre, Hungariæ Apoſtolo, vt rectè notat, & clarè demonſtrat Lezana *tom. 3. Annalium. b*

a Lib. 2. c. 10.

De duobus aliis Gerardis.

b ad ann. Chr. 1041. num. 4.

Præter iſtos duos, etiam tertius fuit GERARDVS haud longo poſt tempore (hinc inter illos apud Scriptores aliquos, eos non diſtinguentes, exorta confuſio) qui ex Eremita Montis Carmeli Hoſpitalis Ieroſolymitani Gubernator, & Inſtitutor ac fundator Illuſtriſſimi Ordinis militaris Equitum S. Ioannis Hieroſolymitani. de quo accuratè, & prolixè Lezana eodem tomo Annalium. *c*

c ad ann. Chr. 1118. n. 5. & ſeq.

CAPVT II.

Referuntur illuſtriores, qui claruerunt à recuperata Ieroſolyma per inclytum Godefridum de Bulyon vſque ad finem ſeculi duodecimi, ſeu poſt annum Chriſti 1100.

Poſt recuperatam Ieroſolymã ann. 1099. refloreſcens Ordo plures habet Sanctos.

867. POſt annum 1099. Carmeli ſolitudo, per iſtas tam acerbas & diuturnas perſecutiones facta quaſi deſerta & inuia, rurſus *germinans germinauit & exultauit lætabunda,* rediitque *decor Carmeli* : & quemadmodum vitis, cum præciſa fuerit, deinde abundantiùs fructificat; ita Carmiliticus Ordo, poſt grauem illam afflictionem, quaſi repullulans, palmites ſuos rurſus per totam terram ſanctam extendit à mari vſque ad mare: &

Digitized by Google

re: & deinde etiam vltrà mare, per totam Europam, propagines miſit, ac botros protulit ſanctimoniæ, & ſapientiæ guſtu ſapidiſſimos, ſcilicet Beatos BERTHOLDVM, BROCARDVM, CYRILLVM ſucceſſiuè Priores Generales, & haud diu poſt, B. SIMONEM STOCK, VEN. NICOLAVM GALLICVM, etiam Generales, omnes ſingulari deuotione erga SS. Virginem Ordinis Patronam fulgentes (Sed de illis latiùs capite 8) Quibus meritò accenſetur B. ALBERTVS Patriarcha Ieroſolymitanus, quia dator, ſeu veriùs, compendiator Regulæ, quæ hodiernum vſque in diem in Ordine Carmelitano obſeruatur, (ſed ſub quibuſdam modificationibus à Summis Pontificibus factis) ea integra, in primigenio ſuo tenore inſerta extat in Librō S. Cyrilli hic ſuprà [a]. De eo inter alia hæc ſcribit Aubertus Miræus in faſtis Belgicis (ad diem 21. Nouembris) *S. Albertus Patriarcha Hieroſolymitanus, fuit is pronepos Petri Eremitæ ſuprà 15. Iulij à nobis laudati, qui Vrbano primo Papæ author belli ſacri extitit. Brocardo Priori, cæteriſq; Fratribus in Monte Carmelo agentibus, vitæ regulam (quam hodieq; ſeruant monachi Carmelitæ) præſcripſit.* Doctrinam eius ſanctitati collaudat Sixtus Senenſis in Bibliotheca ſancta lib. 4. *Albertus Patriarcha Hieroſolymitanus, vir Sanctitatis & doctrinæ admirandæ, qui Fratribus Carmelitis adhuc in Terra Sancta commorantibus, viuendi formam regulamq; dedit, iuſſu Innocentij Papæ eius nominis tertij. Scripſit de ſitu & ſtatu Terræ Sanctæ.* De eius virtutibus hæc extata leguntur in tabulis Eccleſiæ Vercellenſis. *Humilis in habitu, parcus in victu, corpore caſtiſſimus, in eleemoſynis largus, in officio diuino aſſiduus, in prædicatione facundiſſimus, Clericorum & laicorum mores verbo & exemplo miro modo compoſuit, & ad frugem melioris vitæ adduxit.* Et apud Philippum Metium *de illuſtribus Sanctis huius Ordinis cap. 3.* ſic inter alia: *tantæ vitæ auſteritate vixit, vt Regulam à ſe traditam vitæ exemplo vberrimè compleret.* Nempè in Cœnobio Acconenſi ſeu in ipſo Carmelo aliquamdiu cum noſtris conuerſatus, atque eâ ratione, (quòd ſcilicet Regulam dederit, & ſuo inter nos exemplo præmonſtrauerit) Carmelitis adſcribitur & *Carmeli Pater* nuncupatur. Cæterùm à iuuentute fuit Canonicus Regularis Mortarienſis, & inde Epiſcopus Vercellenſis, tandemque Patriarcha Ieroſolymitanus. Feſtum eius ſub ritu duplici per totum Ordinem Carmelitanum celebratur die 8. Aprilis, ad quem in vetuſtis & recentioribus Kalendariis Ordinis legitur. *Alberti Epiſcopi & Confeſſoris, Duplex.* Et in Martyrologio Molani edito Antuerpiæ anno 1583. ad ſextum idus Aprilis Beati Alberti Patris Ordinis Carmeli, Epiſcopi & Confeſſoris Hieroſolymitanæ Eccleſiæ. Ferè eadem habet Trithemius libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis. Alia de eodem videri poterunt ſuprà [b] Plura in Annalibus Ordinis tom. 4.

[a] Par. 1. nu. 31.

De B. Alberto Patriarcha.

Sanctimoniâ & doctrinâ conſpicuo.

[b] Par. 1. n. 27. 28. 29. ac par. 5. in Chronologia vitæ S. *Simonis Stock* ad annos 1205. 1209. & 1214.

868. Claruerunt etiam illis temporibus S. ANGELVS, & eiuſdem Frater B IOANNES gemini à Deo dati interceſſione SS. Matris ſuæ, quæ, antequam naſcerentur, apparens parentibus prænuntiauit eos habituros filios gemellos: quorum, aiebat, *primo Angelus, ſecundo Ioannes nomen eſto.* prædicebatque

De S. Angelo.

dicebatque: *erunt hi oliuæ binæ florentes in Carmeli vertice, duoque candelabra lucentia, atque duæ lucernæ ardentes in ſancta Dei Eccleſia. Hic enim erit Patriarcha magnus, & inſtruet Ieruſalem virgâ virtutis ſuæ; ille verò pro diuinæ voluntatis reuelatione & Chriſti nomine, glorioſum conſequetur triumphum martyrij.* Ita refertur *cap. 2. Vitæ* ipſius S. Angeli. Qui etſi omnibus virtutibus excellenter præditus fuerit, excelluiſſe tamen in eo videntur Virginalis caſtitas, diuini verbi diſſeminandi feruor, in ſubeundo martyrio fortitudo, & contẽptus honoris: quem paſſim ſibi delatum fugiens ſeceſſit in deſertum, Chriſti ieiunio conſecratum: vbi quinquennio diuinæ contemplationi vacans perſeuerauit, donec à Chriſto apparente & iubente tenderet in Siciliam, indeque Romam: vbi S. Franciſco ſtigmata prædixit, & ipſe Angelo martyrium, prout in eius vita, & in Annalibus noſtris, ac Minoritarum commemoratur: de quo Baptiſta Mantuanus libr. 5. Faſtorum ſic eleganter cecinit:

Virtutes eius.

Colloquiũ ipſius cum SS. Franciſco, & Dominico.

ANGELE, *Carmeli venerabilis incola Montis*
Cui natale ſolum fuit in regione Syriſſa: &c.
Cum mare tranſiſſes, cupiens inuiſere Romæ
Relliquias, ſacros cineres, monumentaq; Patrum,
Et Lateranenſis ſtares in limine templi,
Contigit æternis res commemoranda diebus:
Nam Minor Etruriæ veniens de monte Lauernæ
Ad tua Franciſcus *ſeſe veſtigia flexis*
Proſtrauit genibus, ſacris dedit oſcula plantis;
Inſuper adiecit: Salue, pater ANGELE, *Montis*
Incola Carmeli; te mors manet inclyta, Chriſti
Teſtis eris, tibi rex Diuum decus annuet iſtud.
Te quoque Franciſco *memorant reſponſa dediſſe*
Talia: ſoluendo tanto pro munere grates,
O Franciſce *Deo: ſed erit tua gloria nuſquam*
Inferior, tibi Chriſtus enim ſua vulnera quinque
Imprimet, & fies Chriſti patientis imago.
Dominicus, *Hiſpanis qui tunc veniebat ab oris,*
Fortè aderat, tam mira notans præſagia Patrum:
Et tulerat caſus mundi hæc tria lumina in vnum, &c.

Reuerſus in Siciliam prædicationi feruẽter & zeloſè inſiſtens coram hominum multitudine circiter quinque millium ab inceſtuoſo veritatis & virtutis inimico Berengario, pro fide Eccleſiæ, & virtute pudicitiæ, velut alter Baptiſta Ioannes, (qui pridie ei apparuerat ad martyrium confortans) lethaliter in capite vulneratur; ſic vt ſanguis alberet ex cerebro, & cerebrum ex ſanguine ruberet: atque ita lilij & roſę coloribus purpuratus, cum multis miraculorum inſignijs, ſanctorum gloriâ, & triplici laureolâ decorandus cœlum petiuit anno Domini 1220. die 5. Maij: quo eius feſtiuitas

Eiuſdem Martyriũ.

Digitized by Google

ſtiuitas per totum Ordinem ſolemnizatur: ad eumdem in Martyrologio ſic commemoratur: *Leocatæ in Sicilia S. ANGELI Presbiteri Ordinis Carmelitarum, qui ab hæreticis ob defenſionem Catholicæ fidei trucidatus eſt.* Et in Annotationibus: *Scripſit eius res geſtas Enoch Ieroſolymitanus: de eodem etiam Molanus in addit. ad Vſuardum hac die. Habes eaſdem in compendium redactas in Theſ. concion. tom. 2. hac die.* Etiam eiuſdem Angelicam vitam, fructiferam prædicationem, & inſigne martyrium ſtylo ſuo adornarunt Arnoldus Boſtius in Speculo hiſtoriali & Mantuanus libr. 5. Faſtorum (magis autem ſuccinctè plures alij: vnius Werneri Roleuinck encomium hic ſufficiet ex Faſciculo temporum, circa annum Chriſti 1220. vbi ſic: ANGELVS *Ieroſolimitanus Carmelita, vir ſanctioribus annumerandus, &, vt paucis multa dicam, nominis ſui verè ſpeculum, velut nubes imbrifera prædicando circumquaque diſcurrens, innumeras Chriſto lucrifecit animas, cui etiam tandem poſt multa miracula proprij ſanguinis mortis vicem reddidit.* *Illius vitã qui ſcripſerunt.*

B. Ioannes autem poſt multorum annorum monaſticam & rigidam conuerſationem exactam in Carmelo, & in Cœnobio Ieroſolymitano (vnà cum ſuo germano S. Angelo antequam is in eremum ſe abderet) tandem ad Patriarchales infulas Eccleſiæ Ieroſolymitanæ vocatus, etiam effulſit inſigni vitæ ſanctimoniâ & miraculis: quæ in ipſius S. Angeli Vita cap. 7. referuntur. *Frater ipſius* Ioannes *Patriarcha Ieroſol.*

869. Tunc quoque claruerunt in hoc Ordine plures, ad primarias poſtea dignitates Eccleſiaſticas aſſumpti inter Syros, ſeu Græcos: ij ſunt ENOCH Socius S. Angeli & Scriptor vitæ eiuſdem, B. Ioannis in Patriarchatu Ieroſolymitano ſucceſſor, non tamen immediatus; proximè enim poſt B. Ioannem fratrem S. Angeli ſecutus eſt Honuphrius, cui ſuffectus ipſe Enoch: GERASIMVS Epiſcopus Nazareth, IOANNES Epiſcopus Cæſarienſis, PETRVS Epiſcopus Bethlehemitanus, qui S. Angelo aliquando convixerunt, ſocij prædicationis eiuſdem, ac teſtes ſanctæ eius conuerſationis atque martyrij: prout refertur in eius vita c. 1. Iſti etiam à nonnullis Beati titulo inſigniuntur. *De aliis nõnullis dignitate Eccleſiaſticâ decoratis.*

870. Eâdem ætate, ſeu aliquantò poſt Ordinem & Terram Sanctam illuſtrabat B. HILARION Prouincialis, & veriſimiliter etiam Vicarius Generalis in partibus Orientis, quem Ioannes Groſſius in Viridario, ſeu Tractatu de Sanctis Ordinis huius ſic paucis commemorat: *S. Hilarion Martyr, Prouincialis Prouinciæ Terræ Sanctæ, cuius corpus in regno Cypri in quodam caſtro ſeu oppido, quod à S. Hilarione nomine ſuo gaudet: in tumba ſolemni quieſcit ſub cuſtodia Regis Cypri: qui ipſius tumbæ claues fideliter poſſidet & cuſtodit.* Philippus Metius in libro de viris illuſtribus eiuſdem Ordinis a ac de eodem ſcribit: *S. Hilarion Prouincialis Terræ Sanctæ, vir cùm conuerſationis gloriâ, tùm vitæ ſanctimoniâ Religionis & fidei Chriſtianæ zelo plurimùm inſignis, pro Chriſti nominis gloria mortem lubens ſubiuit. Cui ob eius vitæ ſanctimoniam, & res inſigniter geſtas, Cyprij, vtpotè patriotæ ſuo, in perpetuam memoriam ædificarunt caſtrum* *De B. Hilarione Martyre.*

a Cap. 6.

ſtrum

Digitized by Google

ſtrum Dictum Hilarioris in quo & ſepultus eſt. Alia de eo videri poterunt in Annalibus Ordinis a. De VEN. ALANO Britone quædam ſunt dicta *in Chronologia vitæ* S SIMONIS & alia nonnulla referentur infrà.

a Ad ann. Chr. 1156.

871. Præfatis ad alteram vitam euocatis ante medium ſeculi decimi tertij (ſcilicet Angelo anno 1220. vt iam dictum eſt & alijs poſt ipſum) in hoc Ordine illuceſcebant S. ALBERTVS & B. FRANCVS, vterque Virgineo Carmelo inſerti: Albertus quidem ſterilibus ortus parentibus, per repromiſſionem B. Virginis de Monte Carmelo, eique dicatus, antequam natus; ipſa etiam ſibi deuotum pignus à cunctabundis parentibus minaciter depopoſcit: cuius ſeruitio & amori ſe quoque totum obtulit: à qua peculiaria miraculoſaque ſubſidia pro ſe & alijs obtinuit: ac aliquando ab ea magnæ conſolationis verba hæc audire promeruit: *Ego cuſtos tui ſemper ero.* dum ſcilicet detrectans ſuſcipere Officium Prouincialatus, ad quod aſſumebatur, anxius tota mentis deuotione, eam deprecaretur, vt manifeſtaret quid facere deberet. Quandoque etiam ab illa IESVM inter brachia ſuſcepiſſe fertur, vnde is verſus:

S. Albertus *natus fauore B. V. Mariæ.*

Ei deuotiſſimus fuit.

Caſta *parens* caſto caſtum *concedit* IESVM:
Nam IESVS caſtos *diligit, atq; parens.*

In quod animum & calamum dirigens amicus mihi è noſtris Poëta piam S. Simeonem inter & Albertum comparationem meditatus, diſſimilia in ſimili amplexu ſic pangit vota:

Grandæuus SIMEON *tenerum dum ſtringit* IESVM,
Claude oculos, clamat, mors properato, meos.
Dum capit ALBERTVS, *clamat, mors ſpicula differ;*
Non queo, dum præſens eſt mihi vita, mori.

P. Valen. à S. Am.

Siciliam totam velut lampas refulgentiſſima, virtutibus, prædicationibus, & miraculis celeberrimis irradiauit. Complures Iudæos Eccleſiæ peperit. Ciuitatem Meſſanam à fame & exterminio precibus liberauit. Mirabilem vitam ſimili fine terminans ab angelis, inaudito exemplo, viſibiliter coram Rege & populo apparentibus, & Miſſam Os IVSTI, ad eius funus præcinentibus, quaſi canonizatus. Tantam autem ſuæ ſanctitatis opinionem reliquit, vt in ſingularem, apud Deum, Patronum à præcipuis Siciliæ Ciuitatibus fuerit aſſumptus. Sacræ eius Reliquiæ per Ordinis Monaſteria ſunt diſtributæ: earumque tactu aqua benedicta pro febribus aliiſque morbis curandis religioſè à populo ſumitur, nec ſine patenti fructu, prout teſtantur miracula multiplicia variis locis, & temporibus patrata: ex illis quędam referuntur Tomo 4 Annalium Ordinis, aliqua etiam commemorata ſunt in antecedentibus. Feſtiuitas eius ſub ritu Duplicis maioris ſolẽnis eſt per totum Ordinem die 7. Auguſti: quam ſubſequitur Octaua. Ad illum diem ſic memoratur in Martyrologio Romano: *Meſſanæ in Sicilia S. Alberti Confeſſoris Ordinis Carmelitarum miraculis clari.* Et in Notis: *Eius res geſtas Surius recitat to. 4. & Petrus in Appendice cap. 13. cecinit eiuſdem Acta Sapphico*

In eius funere Angeli intonant Os IVSTI.

Miracula per eius Reliquias.

Digitized by Google

phico carmine Baptiſta Mantuanus Carmelita. Ita Baronius.

872. Seculo eodem S. Alberto contemporaneus fuit B. FRANCVS, de vaſe contumeliæ in vas tranſlatus gloriæ, auxilio eius, quæ dicitur & verè eſt Refugium peccatorum; ante cujus altare proſtratus flagitiorum ſuorum enormium pœnitens, eius apparentis conſpectu recreatus, & alloquio inſtructus fuit, ac confortatus. Cumque aliquando grauiſſimam carnis tentationem & diabolicas technas, ſub pulcherrimæ adoleſcentulæ ſpecie, ad illicita pellicientis, Dei gratiâ, in vepribus volutatus & aquæ frigidiſſimi ſtagni immerſus, ſuperaſſet, eiuſdem meruit conſolatione roborari; etenim ipſa inter cœli Sanctorum agmina, ſublimi throno reſidens, adeſſe viſa eſt, dextrâ ſertum floribus intextum, læuâ autem ſui Carmelitani Ordinis habitum tenens, monebat vt eo indueretur, atque ita fieret, vt coronâ illâ donaretur. Acceſſit itaque ad Conuentum huius Religionis intra vrbem Senarum: in eo admitti expoſtulauit: at à Priore Fratribuſque non ſemel repulſam paſſus, quòd prouectioris ætatis ferendis Regulæ oneribus non videretur idoneus. Sed en, mirum dictu, Angelus Capitulum ingreſſus coram Fratribus viſibiliter habitum, iam ante à Glorioſa Virgine Franco præmonſtratum, detulit: quo, ſummo ſui gaudio, & præſentium admiratione, indutus fuit. Hinc maiori in tantæ Patronæ exardeſcens deuotionis affectu, etiam aliâs ab eadem mirabiliter fuit viſitatus: eiuſque cella tantis aliquando irradiata ſplendoribus, vt exinde ciuiũ turmæ ad putatitium incendium reſtinguendum excitarentur. Mirabilis fuit vitæ eius auſteritas: cingulo ferreo lumbos ſtrinxit: corpus ſubuculâ etiam ferreâ mortificauit, os plumbeo globo, in obſeruationem ſilentij, obſtrinxit: quæ inſtrumenta etiam viſu horrida in hodiernum vſq; diem monſtrantur in dicto Conuentu Senenſi: vbi beatam animam Deo reddidit anno 1291. die 11. Decembris, miraculis clarus. Feſtum eius ſolemniter ibi celebratur annuè Dominicâ ſecunda Maij. Vitam B. Franci Scripſerunt Gregorius Lombardellus Ordinis Prædicatorum in 32. capita digeſtam, Senis & Romæ typis editam, & Alexander Caloſſus Senenſis Ordinis noſtri: inſertaque magna ex parte continetur in Annalibus Ordinis.

B. Francus cõuertitur, & huic Ordini aggregatur per Deiparam Virginem.

Mirabilis, & rigoroſa eius pœnitentia.

873. Sub illa tempora nimirum ſub finem ſeculi decimi-tertij etiam clarus ſanctitate & miraculis deſcribitur BLASIVS, natione quoque Senenſis, noſtræ Religionis alumnus, Epiſcopus: de quo plura in Annalibus Ordinis ad annum 1229. in iiſdem ad annum 1362, refertur miraculum eius meritis tùm patratum in ægro à Medicis derelicto, qui ei ſe cõmendans deſideratam ſanitatem obtinuit.

874. Quidam etiam iſtâ tempeſtate in Anglia, doctrinæ laude celebrabantur, vt VEN. RADVLPHVS, ſeu RODVLPHVS FRESBVRNVS, qui cum aliis Anglis contra Saracenos dimicaturus profectus in Syriam, ibi Religioſum inſtitutum amplexus in Carmelo, indè poſtmodùm plures

Doctrinâ celebres in Angliâ.

 duxit in

duxit in Angliam, vbi per annos plures Prouincialis exiſtens, rexit ſuos nō tam Regularum ſeueritate, quàm piis exhortationibus & virtutum exemplis, vt de eo referunt Angliæ Scriptores: plenus annis & meritis deceſſit 1274. miraculis clarus. PETRVS SWANYNGTON primus ex eodem hoc Ordine Doctor & Profeſſor Oxonij, cuius fautor & mœcenas fuit GILBERTVS NORWICENSIS, ex hoc Ordine aſſumptus Epiſcopus Hamarenſis: THOMAS DE ILLEIA etiam Cantabrigiæ Doctorali laureâ inſignitus, & ibidem magno cum plauſu ſacrarum litterarum Profeſſor: HENRICVS DE HANNA generis vtriuſque ſcientiis inſigniter eruditus: GVLIELMVS PAGHAMVS Doctor Oxonienſis & Parienſis ſeculo ſequenti, ſub Clemente Quinto creatus Epiſcopus Midenſis in Hibernia. De eorum ſcriptis ad poſteritatem tranſmiſſis agunt Pitſæus, Annales Ordinis, & alij ſcriptores. Inter cætera ſcripſit etiam præfatus Petrus Swanyngton hiſtoriam traditi à SS. Virgine MARIA SCAPVLARIS Beato SIMONI STOCK: cui comes, confeſſarius, & à legationibus fuit.

875. Eâdem ætate GVLIELMVS DE SAMVCO (ſunt qui ſcribunt de SANVICO) multarum artium, ac rerum notitiâ excellenter inſtructus claruit in Syria, quondam Prior montis Carmeli: qui teſtis oculatus ſcripſit Chronicon, ſeu hiſtoriam deſolationis huius Ordinis in Terra Sancta, & deſtructionis Monaſteriorum omnium per Saracenos: fuit *Theologus eleuati ingenij, magnæ eloquentiæ, & venerandæ conuerſationis.* Ita Marcus Gazzus in Chronico. Plura de eo habent Trithemius, Petrus Lucius, Poſſeuinus & alij: Tunc quoque in Germania celebris erat HENRICVS COLONIENSIS Epiſcopus Radeſtouenſis, & Suffraganeus Colonienſis: PETRVS ARGENTORATENSIS, etiam Germanus, vir magnæ eruditionis, Theologus, Concionator & Hiſtoricus celebris. Scribit prædictus Marcus in Chronicis de RIGALDO Archiepiſcopo Rhemenſi, ex hoc Ordine, ſub ea tempora, aſſumpto, inſigni Theologo: de quo diſſerit Lezana in Annalibus a vbi notat veriſimilius videri, illum non Archiepiſcopum, ſed Archiepiſopi ibidem Suffraganeum fuiſſe. De Carmelicolis ſub an. 1290. per Saracenos trucidatis, dum SALVE REGINA concinerent, dictum eſt in antecedentibus.

Et etiam alibi.

a Tom. 4. ad ann. Chr. 1276.

CAP.

CAPVT III.

De iis, qui ſanctimoniæ radiis Ordinem hunc illuſtrarunt ſeculo decimo-quarto, nempe poſt annum Christi 1300.

876. SVb initium ſeculi decimi-quarti, cum Orbi huic diſparerent & in altero clareſcerent iſta duo illuſtria ſydera S. ALBERTVS & B. FRANCVS, apparuerunt alia bina fulgentiſſima luminaria, pari ferè ortu, progreſſu & decliuio conſpicua SS. ANDREAS CORSINVS, & PETRVS THOMAS: ambo enim eodem ſeculo, & luſtro, ille anno 1301. hic autem 1305. nati: poſt adminiſtratum ſucceſſiuè Officium Procuratoris Generalis, ad Epiſcopalem dignitatem ſublimati, & Legationibus Papalibus functi (S. Andreas ad Imperatorem & Bononienſes, quos reconciliauit. S. Petrus Thomas autem ad Imperatores diuerſos, ipſoſque Bononienſes, & plures Reges, ac Principes, quos ſimiliter ad pacem, & concordiam reduxit) Terram linquentes etiam cœlos petierunt, eodem die (feſto ſcilicet Epiphaniæ Domini, vltimâ Miſſâ ſolemniſſimè decantatâ feſto Natiuitatis Christi præcedenti) etſi non eodem anno, attamen parùm diſtante, nimirùm S. Petrus Thomas anno 1366. & S. Andreas ſexennio poſt, pretioſam Deo animam reddidit anno Dominicæ Incarnationis 1373. die 6. Ianuarij, ipſo feſto Epiphaniæ: quo in Martyrologio Romano ſic commemoratur: *Florentiæ S. Andreæ Corſini Florentini, Carmelitæ Epiſcopi Feſulani: quem miraculis clarum Vrbanus Octauus in Sanctorum numerum retulit.* Feſtum tamen eius per Ordinem celebratur die 30. eiuſdem menſis: ad quem duplex illius vita extat in Actis Sanctorum apud Bollandum. Quinam alij eius geſta, & miracula ſcripſerint, refertur *in Annalibus Ordinis.* a

SS. Andreas Corſinus Petrus Thomas in multis pares.

a Tom. 4. ad ann. Chr. 1373.

877. At ſimillimi fuêre in eximia deuotione & tenerrima dilectione erga SS Virginem Deiparam, Ordinis Patronam, quæ vicem rependens faui & mellis cœleſtis dulcedinem abundanter vtriq; propinauit: & quidem S. Andreas totus ipſius Virginis fuit: eius fauore conceptus & natus è parentibus diu ſterilibus, Virginis (quæ etiam miro modo mater eſt) interceſſione fœcundatis: Virginique dicatus priuſquam ortus, eiuſdemque gratia è lupo agnus factus. Inter primæ Miſſæ ſolemnia ab ea Viſibiliter apparente multiſque Angelorum ſtipata choris, inſigni hoc conſolationis alloquio fuit recreatus: *Seruus meus es tu, quia elegi te; & in te gloriabor.* Deniqueſub vitæ termino ab ipſa Virgine cœli Regina, indicato obitus die, ad ſem-

Potiſſimè in eximia deuotione ad B. Virg. Mariam.

Digitized by Google

ad ſempiternas vocatus fuit epulas. Et quia Virginis MARIÆ veſtigia ſequens, Virgo electus, Virginitatis integritatem perpetuâ integritate ſeruauit, corpus eius exangue incorruptum, membrorum diſſolutionem non nouit: prout de eo legitur ad diem 30. Ianuarij, qui per totum Ordinem ſolemnizatur. Ad eumdem diem extat duplex eiuſdem vita in Actis Sāctorum menſis Ianuarij tomo 2. Bollandi & Henſchenij. In Martyrologio autem Romano refertur ad diem ſextam Ianuarij. De Canonizatione eius diximus ſuprà. a

a Cap. 37. n. 601.

878. Haud minor fuit filialis & maternalis affectus inter *Matrem* illam *pulchræ dilectionis*, & S. Petrum Thomam: de quo Arnoldus Boſtius *libro de Patronatu Virginis* ita ſcribit: *A teneris vnguiculis ſuper-amabiliſſimam Virginem Mariam incredibili amore complexus eſt, factaq; eſt ex feruenti dilectione continuoq; & fideli cultu inter eum & illam imperialis authoritatis Reginam, tanta familiaritas, tanta de eius pietate fiducia, quanta inter filium, & matrem affectuoſiſſimè dilectam vllatenus eſſe poſſet.* Ingens hic pietatis ardor ita transmutauit mentemque poſſedit, vt nihil aliud ſapere, nihil effari, nihilque aliud videretur audiri; ex abundantia cordis os loquebatur. Quotieſcumque orabat, laudes miſcebat MARIÆ: locuturus, nomen præmittebat MARIÆ: antequam menſę accumberet, MARIANA promebat elogia, & cibum putabat inſipidum, ſi ſacræ Virginis non conditetur memoriâ. Viciſſim illa crebro ſuo ipſum dignata aſpectu conſolata eſt; in ſtudiis ſuppeditauit neceſſaria, ſacræ Scripturæ arcana explicauit: in penuriis benefica, in tribulationibus propitia, & in periculis ſemper ei patrona ac protectrix fuit. Singularis prorsùs familiaritatis indicium eſt id, quod ipſa SS. Virgo cœli Regina viſibiliter ipſi apparens, per cappam eum accipiens obambulando per dormitorium duxerit, ſuumque illi amorem & ſingularem in omni neceſſitate curam, Ordinique toti fauorem ac tutelam promiſerit. Ita referunt Vitæ eius Scriptores Philippus Mazzerius Cancellarius Cypri, Waddingus celebris Hiſtoricus Minorum numer. 45. 46. & Boſtius variis locis. Præclara eius facinora copioſè celebrant ijdem authores, attinguntque alij percelebres non pauci. Duorum teſtimonia ſubieciſſe ſat erit, Ioannis Molani ad Martyrologium Vſuardi octauo Idus Ianuarij, quod eſt eiuſmodi: *Apud Famaguſtam, ciuitatem Cypri, B. Petri Thomaſij Patriarchæ Conſtantinopolitani, Doctoris percelebris, Ordinis Carmeli Profeſſoris, qui poſt plures de Sacræ Crucis inimicis victorias, poſtq; plures conſcriptos libros, ac patrata miracula die ac horâ à ſe præſignatis, obdormiuit;* Et R. P. Godefridi Henſchenij è Societate IESV (Vitam ſcriptam à dicto Mazzerio ipſe edidit, & inſigni Commentario præuio, Notis, ac Analectis illuſtrauit, quem ſic auſpicatur) *Effulſit trecentis abhinc annis S. Petrus Thomaſius, eximium Ordinis Carmelitici lumen, Diuinâ prouidentiâ tunc ſuper cādelabrum Eccleſiæ Orientis atque Occidentis poſitum: vt clariſſimis eruditionis ac ſanctimoniæ radijs colluſtraret Galliam, Italiam, Pannonias, Illyricum, Græciam,* De celebri apparitione SS. Deiparæ & ſponſione

Mira de pietate B. Petri Thomæ erga SS. Deiparam

ſponſione illi facta, de perpetuitate Ordinis huius, dictum eſt ſuprà. Feſtum eius ſolemnizatur per Ordinem die 29. Ianuarij. An Martyr an verò Confeſſor dicendus ſit, diſſeruimus ſub finem partis primæ.

879. Tunc quoque inſigni ſanctitate Ordinem hunc decorabant B. Franciscvs Senensis, qui Cremonæ, dum prædicationi & increpationi vitiorum grauiſſimorum inſiſteret, à ſceleratis quibuſdàm lapidibus obrutus fuit, multis poſtea reſplendens miraculis (de quo, & eius diſtinctione à B. Franco dictum eſt in Chronologia Vitæ S. Simonis ad annum Chriſti 1257.) & B. Theodoricvs Alemannvs, quem Arnoldus Boſtius de Patronatu Mariano cap. 9. ſic paucis commemorat: *Theodoricus etiam Alemannus, virtutum ſummâ Sancti Spiritus gratiâ præclarus, & præter miraculorum inſignia carnis domitor mirabilis, qui Venetiarum vrbem potenter illuſtrat, loricam ferream ſuper nudum corpus induit quotidie.* De eodem ſcribunt alij hiſtorici noſtri.

De B. Frãciſco Senenſi:

B. Theodorico Alemanno.

880. Contemporaneus etiam fuit iſtis S. Avertanvs Gallvs Lemovicensis *vir ſublimis Sanctimoniæ (manſuetus, ſapiens, æquus, amator, amandus, celſus, vbique micans nobilitatis ope) Carmeli Religionem ſignis & virtutibus magnopere decorauit.* Ita Boſtius, ibidem. Angelico monitu Ordinem hunc ingreſſus, in ipſa inueſtitione Angelorum Regina viſibiliter ei apparuit; benedixit, & tutelam addixit: quæ & morienti adeſſe viſa fuit. Romam ad viſitanda loca ſacra proficiſcens ingredi prohibitus in Hoſpitali iuxta muros Vrbis ſanctam animam Deo reddidit anno 1300. die 25. Februarij. Lucenſes miraculis eius permoti ſolemni proceſſione corpus defuncti, (quem viuum repulerant) tranſtulerunt ad primariam Vrbis Eccleſiam: vbi in plumbeo loculo reconditur. In eodem appoſitus fuit B. Henricvs Romævs, frater Laicus, etiam ſanctitate celebris, S. Auertani in itinere ſocius: & extat inſcriptum

Ac B. Auertano.

Et B. Henrico Romæo.

Carmeli quondam, nunc Avertanvs *Olympi,*
Cultor, in hac moriens oſſa reliquit humo, &c.
Romæumque *dedit comitem, quo iungeret vrnæ*
Vnus honor, quibus eſt ætheris vna domus. &c.

Feſtum S. Auertani per totum Ordinem duplici officio celebratur die 25. Februarij: ad quem eius vita exhibetur per RR. PP. Bollandum & Henſchenium in Actis Sanctorum.

881. Prætermittenda hoc loco non eſt memoria Petri de Ianva, alias de Gavio, Prouincialis Lombardiæ, qui, Genuæ tumulatus, venerabilis eſt ab anno 1338. Ita Michael Munñoz, in Propugnaculo Eliæ. de doctrina eius agitur in Annalibus Ordinis, ad annum Chriſti 1333. vbi & de ſepulchro illius in veneratione habito adiungitur: *Ianuæ ipſius corpus honorificè humatum in choro, ſuper cratem ferream in tumba marmorea requieſcit.*

De P. Petro de Gauio.

a Lib. 2. tit. 3. c. 1. art. 2.

CAPVT IV.

Summatim perſtringuntur eruditione praſtantes, qui iſtis temporibus claruerunt.

Ab anno 1300. ad 1400 viri illuſtres.

882. SEculo illo decimo quarto etiam non pauci primariis honoribus Eccleſiaſticis decorati, & variâ eruditione prædìti, effulſerunt in hoc Ordine. Dignitate primus eſt IACOBVS FORNERIVS, per varios gradus ad ſupremum Eccleſiæ culmen prouectus, dictus BENEDICTVS DVODECIMVS, de quo hæc Poſſeuinus in Apparatu: *Benedictus Papa huius nominis* XII. *anteà dictus Iacobus Fornerius, ſiue Furnius, è tractu Tholoſanæ Prouinciæ in Oppido Saccarduno Diœceſios Pamienſis Ciuitatis natus, vel, vt alij ſcribunt, Cadurcenſis, Ioannis Papæ Vigeſimi ſecundi ex ſorore nepos, primò Carmelita, deinde Monachorum Ciſtercienſium, ſub regula S. Benedicti militantium, Abbas Fontis frigidi, ac deinceps Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalis, tituli S. Priſcæ, deniq; Pontifex Maximus anno* 1335. Ibidem refert quæ ſcripſerit, & hoc eius epitaphium.

Iacobus Fornerius dictus poſtea Benedictus Papa XII.

HIC IACET BENEDICTVS,
QVEM CARMELVS PROTVLIT,
CASSINVS ALVIT,
VATICANVS CORONAVIT.

Eius epitaphium explicatur.

Eadem habent hiſtorici noſtri, & de exteris Renatus Capinus, ac Claudius de la Ville. Alluſio eſt ad tres montes, *Carmelum*, originalem locum Ordinis Carmelitani: Caſſinum, habitationem S. Benedicti, cuius proles eſt Ordo Ciſtercienſis: *Vaticanum*, Sede Pontificiâ inſignem, etiamſi Pontifex non ibi, ſed alibi, pro tempore, reſideret. Dicitur etiam *Vaticanus coronauit*, non quòd Romæ in Vaticano Pontificio diademate inſignitus fuerit, ſed quòd Pontificalis dignitas à Diuo Petro, qui in Vaticano Pontificatum geſſit, aut ſepulturam habet, defluxerit. Ita Petrus Lucius in Bibliotheca Carmelitana. Nec quiſquam miretur, Benedictum iſtum aſſumptum in Abbatem ex hoc Ordine; id enim, Summorum Pontificum authoritate, & Principum præſentatione, non ſemel aliàs euenit (Circa annum 1417. Ven. P. Chriſtophorus Venetus factus eſt Abbas Oſtrauicenſis. Lezana *tom.*4. *Annal. ad ann.*1206. *a* & circa annum 1409. Ven. P. Vincentius Concius in Tuſcia Abbas S. Pancratij Ordinis Vallis Vmbroſæ. *Ex Epitaphio eiuſdem apud Lezana.* Anno 1495. Ven. P. GRATIANVS DE VILLA-NOVA, Hiſpanus, functus Legationibus Summorum Pontificum Sixti IV. Innocentij VIII. Alexandri VI. creatus fuit Commendator Generalis Ordinis S. Spiritus: *Ex Epitaphio eiuſdem Romæ in archinoſocomio iſtius Religionis.* De Ioanne Briſeloto, Marti-

Ex hoc Ordine plures aſſumpti in Abbates.

a Num. 7.

Martino Cupero, Mathæo Flechia, & Melchiore Solerio, etiam ex hoc Ordine aſſumptis in Abbates mox dicetur ᵃ Plura de iſto Benedicto XII. videri poterunt apud Lezana *in Annalibus ad annum Chriſti* 1335. Fuit autem ſatis adhuc iuuenis promotus in Abbatem, vt propterea dicatur, Ordinem Ciſtercienſem profeſſus ab adoleſcentia: (quam tamen nonnulli ad annum ætatis 30. pertingere autumant) Ita Lezana ibidem.

ᵃ Cap. 5. n. 905. ca. 6. n. 913. & 917. ca. 7. n. 924.

883. Iſti ponè adſtant PETRVS DE CASA, ſeu DE CÆSIS Ex Priore Generali Epiſcopus Vaſionenſis ac Patriarcha Hieroſolymitanus, (de quo plura *capite* 8.) & BERNARDVS DE AMBASIA *Prouincialis Carmelitarum Toloſæ, Lector magni Palatij in Curia Romana, ac tandem Cardinalis: ſcripſit ſuper ſententias lib. 4. In Epiſtolam Iacobi* 64. *Lectiones, lib.* 1. In *Canonicam Ioannis* 112. *Lectiones, lib.* 1. *Quadrageſimale quoque lib.* 1. *Collationes varias lib.* 1. *Viuebat anno* 1354. Ita Poſſeuinus *in Apparatu, littera* B. In Annalibus Ordinis nuncupatur *Bernardus Aureoli.*

Bernardus Aureoli *ſeu* de Ambaſia, *Cardinalis.*

884. Prædicti Benedictus Papa, Petrus, & Bernardus erant oriundi ex Gallia: vbi ſub ea tempora etiam iſti in hoc Ordine præſtantes erant, PETRVS BERETVS, ſeu DE BERETO Clementi VI. à confeſſione, Epiſcopus Graſſenſis, & deinde Vaſionenſis. OSSINVS DE ALBA RVPE Doctor Tholoſæ, elegantis ſtyli ſcriptor. IOANNES DE REGNO etiam Tholoſanus, ingenio promptus, & in vtraque literatura inſigniter eruditus: IOANNES GOLEM, ſeu GOLEIN, Prior Rothomagenſis, Doctor Pariſienſis præfamatus. RVPERTVS, *natione Gallus, in diuinis Scripturis, & philoſophia Scholaſtica egregiè doctus: edidit varia opuſcula, quibus ingenium ſuum magnificè exercitauit.* Ita Trithemius *libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis*: BLASIVS ANDERNARIVS (alij ſcribunt AZEMARIVS) *in paleſtra Scholaſticæ diſciplinæ valdè exercitatus; per ea quæ ſcripſit nomen ſuum cum gloria tranſmiſit ad notitiam poſteritatis.* Sic Trithemius eodem libro *de Scriptoribus Eccleſiaſt.* IOANNES NOBLET Conuentus Pariſienſis, Philoſophus ac Medicus inſignis, Magiſter in Theologia Pariſiis priuſquàm MARIÆ chlamydem indueret. HVGO DE VERNECO, Patria Narbonenſis, Magiſter Pariſienſis. IOANNES DE CIMINETO, Doctor Metenſis, ingenio præſtans valdeque eruditus, & clarus eloquio. IOANNES DE VINETA Brito, multæ eruditionis vir, & magnæ in Ordine æſtimationis. De iſtorum lucubrationibus, in publicam vtilitatem editis videri poterunt Trithemius, Geſnerus, *in Bibliotheca*, Poſſeuinus *in Apparatu*, & tomus quartus *Annalium Ordinis.*

atque alij plures in Gallia.

885. Tales quoque eà ætate Ordinem, & Eccleſiam non parùm exornarunt in aliis Europæ regionibus: & quidem in Italia & Sicilia, BERNARDVS DE ROMA Doctor Pariſienſis inſignis, annis multis Prouincialis Romanæ Prouinciæ, exinde aſſumptus ad alias dignitates extra Ordinem: de quo, & eius ſcriptis iſta referunt Geſnerus in Bibliotheca & Poſſeuinus in Appendice ad Apparatum: *Bernardus de Roma, Italus, Epiſcopus Sutrienſis, Romanæ Eccleſiæ Cardinalis, ſcripſit Lecturam Sententiarum lib.* 4. *ſermones ad Clerum Romanum lib.* 1. PHILIPPVS DE FERRARIA Doctor celeberrimus,

In Italia Bernardus de Roma *Epiſc. Sutrienſis.* Philippus de Ferraria *Archiep. Panorm.*

mus, ingenio clarus, & ſcientiâ profundus, variis in Ordine functus muneribus, Epiſcopus Pacenſis (alij ſcribunt Pactenſis) deinde Panormitanus Archiepiſcopus: refertur à nonnullis etiam Cardinalis fuiſſe. Quæ ſcripſerit, Trithemius, Poſſeuinus, & alij annotant: MICHAEL DE BONONIA, magnum Eccleſiæ lumen, Prior Generalis (de quo proinde latiùs cap. 8.) PAVLVS DE PERVSIO, tam in ſecularibus litteris, quàm in Scripturis diuinis egregiè doctus, ingenio ſubtilis, ſermone Scholaſticus: IACOBVS DE VENETIIS Epiſcopus Euclopenſis (ſcribunt alij, Euellcenſis) magnâ pietate & eruditione conſpicuus: cui ferè æquales fuêre alij non pauci huius Ordinis valde illuſtres, vt MARCVS CONTARENO Archiepiſcopus Corriphicenſis: IOANNES LOMBARDVS Epiſcopus Parentij: BONIFACIVS VENETVS Epiſcopus Veneccpenenſis; & quidem omnes iſti alumni fuêre Conuentus Venetiarum. Eâdem ætate celebres erant ex Conuentu Florentino RADVLPHVS VANNIS, Pœnitentiarius Clementis VI. PAVLVS NERI BESSI, Epiſcopus Suanenſis: HIERONYMVS MELIORATVS, qui habitu Religionis induit S. Andræam Corſinum.

Atque alij.

886. In Hiſpania, GVIDO DE PERPINIANO, ex Priore Generali Epiſcopus Maioricenſis & deinde Eluenſis, præclarorum voluminum ſcriptor. (de quo plura capite 8.) PHILIPPVS RIBOTI *Catalaunus, Doctor in ſacra pagina, Prouincialis Cathaloniæ, in Scripturis ſanctis eruditus, vitâ, & conuerſatione venerabilis, Ordiniſq; Carmelitani amator, & cuſtos egregius.* Ita idem Trithemius, Poſſeuinus, Eyſingrenius (qui eum *ſanctum* nuncupant) &c. Inter alia ſcripſit inſigne opus, nuncupatum *Speculum Ordinis*, ordinatiſſimè diſtributum in decem libros: FRANCISCVS DE BACHONE Cathalanus Doctor multimodâ ſcientiâ locuples: PETRVS PERPINIANVS cognomento RIMES, etiam patriâ Cathalanus, pari ſecularis Philoſophiæ & Sacrarum Litterarum notitiâ præſtans: SANCTIVS DVLLVS *a*, diœceſis Pampilonenſis Summis Pontificibus Clementi V. & Ioanni XXII. à confeſſionibus, deinde Epiſcopus Albarrazinenſis *b*, Doctor elati ingenij, & clari eloquij. IOANNES CLARANVS, ſeu CLAIRANVS, patriâ Cathalanus, Concionator inſignis, à Ioanne XXII. inſtitutus Epiſcopus Boſnenſis in Sardinia: FRANCISCVS MARTINI ſimiliter Cathalanus, *Theologorum ornamentum ſingulariſq; ſui temporis lucerna.* Ita Boſtius. Inter ea, quæ edidit, præcellit liber de immaculata Conceptione Virginis Deiparæ, quem Trithemius nuncupat *Aureum opus*. De aliis iſtius, & aliorum præfatorum libris editis videri poterunt ijdem Trithemius, Boſtius, Geſnerus, Poſſeuinus, & Annales ordinis.

In Hiſpania Philippus Ribotus & alij.

a Alij agnominât *de Vll.*

b ſeu *Albarracinēſis.*

887. In Germania DANIEL A WICHTRICH, Diœceſis Colonienſis, Doctor Theologus Pariſienſis, eximiâ doctrinâ, & prudentiâ præditus, per Benedictum XII. Epiſcopus Werdenſis, ſeu Verdenſis in Saxonia inſtitutus (ab eo diuerſus videtur Daniel ille Suffraganeus Leodienſis, de quo poſtea *c*.) ARNOLDVS DE BISSALIS Epiſcopus Galtelienſis, vir do-

In Germania Daniel à VVichtrich, Arnoldus de Biſſalis Epiſcopus, atque alij.

c Par. 7. 3. 6.

Digitized by Google

vir doctrinâ, & actione præcipuus: Ioannes de Hildesheim Weſtphalus, ſapientiâ & eloquentiâ latè rutilans: de eo plura videri poterunt hîc ſuprà ad Appendicem *Breuiloquij Tripartiti*. Tilmannvs de Aqvis, ſic appellatus à Conuentu Aquenſi, aliter dictus *Tilmannus de alto lapide*, ingenio præſtans, & clarus eloquio, Prouincialis Germaniæ inferioris. Ioannes Glvel oriũdus Aquiſgrani, in diuinis Scripturis & ſeculari litteratura egregiè doctus, excellens ſermonum declamator. Odonivs Campanvs, qui Conceptionis immaculatæ Virginis Deiparæ feruentiſſimus propugnator, in publica, & ſolemni diſputatione in Eccleſia Cathedrali Ydonenſi glorioſè triumphauit. Simon de Spira Magiſter Pariſienſis in Philoſophia Ariſtotelica nobiliter doctus, & in Scripturis ſanctis eruditiſſimus, quas glorioſè docendo magnam ſuæ eruditionis laudem comparauit. Ioannnes Fvstgni de Crucenaco Prior Argentinenſis, eloquio, & ſcripto celebratus. Henricvs de Andernaco, *Ariſtotelicæ Philoſophiæ interpres egregius, & in diuinis Scripturis ſtudioſus ac eruditus, ſcriptor opuſculorum non paruipendendæ authoritatis.* Ita Trithemius. De eodem, & aliis præfatis, & ſcripti quibus rempublicam litterariã exornarũt, agunt quoque Geſnerus *in Bibliotheca*, Poſſeuinus *in Apparatu ſacro*, Lezana *in Annalibus*, atque alij.

888. Fridericvs Wagny (ſunt qui agnominant Waghenaer) Doctor Viennenſis in Auſtria, per Alemaniam Superiorem Prouincialis, tandemque ob præclaras animi dotes, multiplicemque doctrinam, & virtutum ſplendorem, ſublimatus ad Cathedram Epiſcopalem Eccleſiæ Patauienſis (ſic plerię; ſcribunt, ſed meliùs *Paſſauienſis*, vt notat Lezana *a*) Conradvs Aldendorp (alij ſcribunt Alpendorp) Germaniæ Superioris Alumnus doctrinâ præclarus, Theologiæ expoſitione profundus, moribus inſignis, & propterea promotus ad Epiſcopatum Arotenſem. Mathias Farinator, Viennenſis, diuinis & humanis litteris excellenter imbutus; iuſſu Summi Pontificis Ioannis xxii. ſcripſit *Lumen fidelis animæ* & alia plura. De quibus præfati Geſnerus, Poſſeuinus, &c.

In Germania ſuperiori.

a an. 1386. in append.

889. In Belgio Sibertvs de Beka Gelrienſis, à pluribus commendatus, & quidem à Trithemio *libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis ad annum Chriſti* 1320. his verbis: *Sibertus de Beka, natione Teutonicus, patriâ Gelrienſis, Ordinis Beatæ* Mariæ *ſemper Virginis de Monte Carmelo, Prior Prouincialis Alemaniæ inferioris, vir in diuinis Scripturis eruditiſſimus, & tàm in iure Canonico, quã Philoſophia Ariſtotelica egregiè doctus: ingenio ſubtilis, & clarus eloquio: qui non minùs conuerſatione, quàm ſcientiâ clarus ſuo tempore effulſit.* Scripta eius ibi conſequenter refert: Ioannes Gvldenere Conuentus Bruxellenſis, Doctor Sorbonicus, ſui æui Eccleſiaſtes ſummus, & vitæ valdè exemplaris: Ioannes de Condato *b* Conuentus Vallencenenſis Theologus præclarus: Ioannes Schoonhoven, Cœnobij Mechlinienſis: ſcripſit inſigne

In Belgio, Sibertus de Beka, & alij.

b Quidam ſcribunt *de condeto.*

Digitized by Google

ſigne opus de vitiis & virtutibus, & omni materia prædicabili ſecundùm ordinem alphabeti, in duobus voluminibus, quod vocat POLYPODIVM libros duos: ſermones varios libros duos: & alia. Ita Tritheмius, Poſſeuinus, Swertius &c. qui etiam præcedentium lucubrationes recenſent.

In Anglia, Hibernia, Scotia plures Archiepeſcopali & Epiſcopali dignitate conſpicui.

890. Iiſdem temporibus in Anglia, Hibernia, & Scotia præcipuè tùm quoque Ordo floruit, habuitque plurimos valde ſpectabiles: ex iis ſunt RICHARDVS NORTHALS Archiepiſcopus Dublinenſis in Hibernia. RADVLPHVS KELLEVS, ſeu *Kelleius* ex Procuratore Generali Ordinis à Clemente ſexto creatus Archiepiſcopus Caſalenſis etiam in Hibernia: IOANNES SVVAFFAMVS Anglus, percelebris Doctor Cantabrigienſis, à Gregorio XI. donatus Epiſcopatu Banchorenſi [a], de quo plura Pitſeus: SIMON KRAIMOND (aliter cognominatus KETHVS) natione Scotus Patriarcha Antiochenus. De illo plura Thomas Demſterus *in Apparatu ad hiſtoriam Scoticam* [b]: THOMAS CRANLEIVS, quem virtus & eruditio promouit ad Archiepiſcopatum Dublinenſem. Fuit etiam ab Henrico V. conſtitutus Prorex Hiberniæ. De quo plura Lelandus. THOMAS PEVERELLVS Doctor & decus vniuerſitatis Cantabrigienſis, primùm Epiſcopus Oſſarienſis, deinde Louienſis, ac denique Wigornienſis, celebratus à Pitſeo, Poſſeuino, Bzouio ad annum 1419. & aliis.

a Seu *Brãgorienſi.*

b Lib. 1. c. 11.

891. Quibus accenſendi RICHARDVS PLITONIVS patriâ Lincolanienſis etiam Doctor Oxonienſis, Regi Angliæ Eduardo ſecundo à concionibus, & confeſſionibus: IOANNES BLOXAMIVS [c] Monaſterij Ceſtriẽſis, Doctor & Lector Oxonienſis, in omni tùm diuina, tùm humana Philoſophia verſatiſſimus, & propterea, ac propter exploratam probitatem charus Eduardo Tertio, & ab eo deſtinatus in Scotiam, & Hiberniam, honoratiſſimis perfungens Legationibus: STEPHANVS BROVNE præſtantis vir authoritatis Epiſcopus Roſſenſis: IOANNES PASCHALLVS, Doctor Cantabrigienſis, Concionator miræ facundiæ, & ſingularis gratiæ, Epiſcopus Laudauenſis: GVLIELMVS BADBIVS [d] Doctor Oxonienſis florenti ingenio, & eloquio, clarus Epiſcopus Wigornienſis: RICHARDVS LAVINGHAMVS *Doctor & Profeſſor Oxonienſis: qui in Lolbardorum hæreticorum erroribus confutandis multùm poſuit induſtriæ, magnos pertulit labores, inſignem demonſtrauit doctrinam, incredibilem oſtendit zelum, & ingentẽ fecit fructum.* Ita Abraham Bzouius, *ad annum* 1415. [e] Confeſſarius fuit Richardi Regis Anglorum, & charus Simoni Sudberio Archiepiſcopo Cantuarienſi: cui & in morte ſocius fuit: vterque enim in quodam tumultu fuit interemptus.

c Seu *Bloxham.*

d Aut *Badbus.*

e Num. 58.

892. Sed ob eximiam eruditionem inter omnes, illis temporibus clariſſimi extiterunt in Anglia Thomas Waldenſis (qui ſub finem ſeculi iſtius illuxit, & ſub initium alterius doctrinæ radiis Ordinem, & Eccleſiam illuſtrauit. De quo pro-inde capite ſequenti) & IOANNES BACHO

etiam

etiam Anglus. Elogia quædam eius dedimus ſuprà, poſt præfationem: Quibus adiungimus hoc Nicolai Harpsfeldij, in Hiſtoria Anglicana a *Ioannes Bakonthorpius* (*quod nomen traxit à vico Norduogliæ Bakonthorpia, vbi natus eſt*) *quem exteri ferè Baconem appellant, illuſtris Carmelitanæ Societatis. Qui non modò inter ſuæ diœceſis & ſeculi, ſed & reliquos noſtros, alioſq́, Scriptores, pietatis, ingenij, & omnis generis liberalioris doctrinæ magnitudine regnat, vt egreſſus has quaſi Oceani noſtri latebras, ægrè reperias in vaſtiſſimis alibi Chriſtianorum regionibus, multos, qui non dicam ſuperent, ſed vel æquent hunc noſtrum Bakonthorpium.* Hæc ille.

a Seculo 14. fol. 547. Ioannes Bacho ſapientiâ eximius.

893. Iſtis etiam (inter alios plures) accenſeri merentur GVLIELMVS LIDLINGTONVS Oxonienſis Doctor Theologus, eruditione, pietate, prudentiâ, omni denique virtutum laude celebris, ita Pitſęus: ROBERTVS BASTON, illuſtri ſtemmate natus, & varia litteraturâ perpolitus: GVLIELMVS HANABERGVS, etiam Oxonienſis Doctor. IOANNES GOLDESTONVS patriâ Eboracenſis, Sacræ Theologiæ Doctor Pariſienſis, deinde Oxonij Profeſſor publicus, vtraque ſcientiâ inſtructiſſimus, & exemplo bonæ vitæ conſpicuus: PHILIPPVS BASTONVS, diuinis, & humanis litteris egregiè inſtructus: GODEFRIDVS CORNVBENSIS Doctor Oxonienſis, ac etiam Pariſienſis, pietate & doctrinâ celebris: RICHARDVS BELGRAVIVS Doctor Cantabrigienſis, vir integerrimæ vitæ, & eruditionis haud mediocris: IOANNES WALSIGHAMVS (Trithemius agnominat *Walſigram*) genere, pietate, prudentiâ, & omni meliori eruditione clarus, poſt Pariſienſem lauream Angliæ Prouincialis: OSBERTVS PICKEMGAMVS, Pariſienſis Doctor & Profeſſor, Ordinem ſuum nec non Angliam, ac Galliam famâ ſingularis probitatis, multipliciſque doctrinæ colluſtrās: HVGO VIRBEVS, generis claritate, & virtutum, ac eruditionis ornamentis illuſtris, Oxonij ſupremam Theologici Studij palmam adeptus: IOANNES BVLRÆVS, Cœnobij Stanfordienſis, Doctor Oxonienſis, qui in ſectandis naturæ arcanis mirè ingenium exercuit: GAVFREDVS, ſeu GALFRIDVS ALYEVANT, ſiue ALIEVANTVS, patriâ Eboracenſis, etiam Doctor Oxonienſis, pari pietate, & eruditione notus: HVGO DE S. NECTO ex Comitatu Nartfordenſi, Theologici Doctoratus laureâ inſignitus, Cantabrigiæ diuini Verbi præco inſignis: LVCAS BOSDONVS, vir integerrimæ vitæ, & doctrinæ ſolidæ, ſimiliter Doctor Oxonij: IOANNES HORNEBY Cantabrigienſis Doctor inſignis, ſui Ordinis, grauiter impetiti, defenſor ſtrenuus, deque aduerſariis glorioſè triumphans b. De iſtorum pleriſque, doctrina, & doctrinę fructibus, poſteritati relictis, latiùs tractant Pitſæus, Lelandus, & Petrus Lucius, aliique Catalogiſtæ, & Annales Ordinis, in quibus etiam alij illuſtres Angli commemorantur.

Alij plures eruditione & Scriptis præſtantes.

b Vide p. 2. ca. 1. nu. 190.

Digitized by Google

CAPVT V.

Sub Compendio referuntur, qui ſeculo decimo-quinto (ab anno 1400. ad 1500) ſanctitatis, & eruditionis opinione praecelluerunt.

894. ISta ætate, ſub medium, Ordinem vniuerſum quàm maximè decorauit B.P. IOANNES SORETH, oriundus in Gallia, pari eruditionis, ſanctitatis, & incenſi, erga regularem obſeruantiam, zeli, opinione, valdè conſpicuus: Prior Generalis: (de quo proindè ſpecialiter agetur in ſequentibus) Sub initium verò iſtius ſeculi B. STANISLAVS POLONVS, *vir Religioſus, & animarum zelo comprimis clarus, virtutum, & ſanctitatis laude inter præcipua Polonici Regni luminaria conſpicuus habetur. Qui pro fide, nomine, & gloria Chriſti ab immaniſſimis Scythis, Chriſti inimicis crudeliſſimè interfectus eſt.* Ita Philippus Metius libro *de illuſtribus Sanctis Ordinis Carmelitani.* Vita eius compendioſè refertur *in Annalibus Ordinis ad annum Chriſti* 1420. quo martyrio coronatus fuit, dum in Pruſſia Idololatris Chriſti fidem prædicaret.

Sanctitate clari B. Staniſlaus Polonus.

895. Tunc quoque in Luſitania illuſtriſſimus NVNNIVS ALVARVS PEREIRA, ſupremus Regis Comeſtabilis, & belli Dux, victoriis plurimis glorioſus, celeberrimum Vliſſiponæ Cœnobium huic Ordini conſtrui ſuis ſumptibus curauit: introductiſque Religioſis, ipſe, relictâ militiâ terrenâ, ſpirituali adſcribi expoſtulauit, ſub vexillo SS. Virginis MARIÆ de Monte Carmelo: atque ita debellator hoſtium externorum, etiam ſui victor effectus, ex maximo minimus, in Ordine Eliano, eſſe elegit; humilitatis enim exercendæ cauſâ, non Clericorum habitu indui voluit, ſed ad ordinē Laicorum, imò Semifratrum ſeu Donatorum, redigi volens ſic mundi faſtum contemnens: nec vnquam adduci potuit vt ſacris Ordinibus initiaretur. Humilitati cæteras virtutes ſuperſtruxit: deuotiſſimus erat erga SS. Virginem MARIAM: quæ ſuis eum viſitationibus, & apparitionibus dignata fertur. Communi voce populi *Conte Sancto*, id eſt, SANCTVS COMES dicebatur. Nouennio in Monaſtica palæſtra tranſacto, ſancto fine quieuit, anno Domini 1431. die primâ Nouembris. Eius merita apud Deum miracula teſtantur. Geſta cecinit Luſitano idiomate Franciſcus Rodriquez Lupus, etiam ſcripſit Didacus Coria, perſtringunt alij: & hoc illius exhibent Epitaphium:

Et Ven. Nuñus, *ſeu* Nunnius Aluarus Pereira.

Ex humilitate nonniſi in hoc Ordine Donatus, *ſeu*, Semifrater *eſſe elegit.*

Qui Luſitanæ ſupremo munere gentis
Militiæ functus, officioq; Ducis:

Et

Et BARGANTIACI *generoſi ſtemmatis auctor,*
Regibus & multis ſons & origo fui:
Exhauſtis poſtquam bellis, ſceptriſq; relictis
Vnus Carmeli de grege factus eram. &c.

Circa id, quod dicitur: *Regibus multis ſons & origo fui*, notat Lezana in Annalibus a *Vnum non prætermittendum de hoc egregio viro, etſi obiter & incidenter (quia noſtrum potiùs eſt geſta eius ſancta, & religioſa commendare, quàm ſobolem & progeniem recenſere.) eum videlicet, Patrem, ſontem, & originem plurimis Europæ Regibus, ac principibus extitiſſe.* Quod ibi conſequenter declarat, ſuccinctè eius progeniem texendo. In Eccleſia Conuentus præfati Vliſſiponenſis b etiam hæc extat inſcriptio: a Tom 4. ad ann. Chr. 1431. b Ea vrbs, Portugalliæ caput, vocatur *Oliſſipo* vulgo *Liſbona* & *Liſboa*, ac *Vlixbona*.

Ille Comes-ſtabilis BRAGANTI *nominis Author*
Nunnius adeſt, Dux maximus hic; Monachuſq; beatus.
Qui regnum aſciuit viuens ſortitus in æuum
Cælum cum Superis: nam poſt numeroſa trophæa,
Contempſit pompas, humiliſq; ex principe factus
Hoc templum poſuit, coluit, cenſumq; dicauit.

896. Iſtius exemplo conſilioque Religioſum inſtitutum in Ordine noſtro amplexatus eſt Princeps IOANNES EMMANVEL: de quo in Annalibus Ordinis ad annum Chriſti 1441. inter alia, iſta leguntur: *Totus etiã Ordo, ac maximè Luſitaniæ Prouincia decorabatur hoc tempore, vno ipſius* Alumno Ioanne Emanuele, *Eduardi Regis Portugaliæ filio, cui nedum Regius ſanguis, ſed etiã ſingularis vitæ ſanctimonia ſplendorẽ præbebat.* Et aliquãto poſt: *Hoc anno* 1441. *Prouincialis iſtius Prouinciæ electus. Deinde ad Septæ primùm, poſtea ad Egitanenſem Epiſcopatum eſt euectus.... Tandem poſt tot labores ibi Sancto fine quieuit, & honorificè tumulatus iacet, circa annum* 1481. *De ipſo Vaſconellus in libro de Regibus Luſitanis, Petrus Maris Dialogo* 4. *Caſanate, & Biſcaretus.* Ioannes Emmanuel *filius Regis Portugaliæ huic Ordini aggregatur. Atque in eo piè vixit.*

897. Eodem, & proximè poſt tempore, etiam in Luſitania Sanctitate, & doctrina venerabilis erat, IOANNES CONSOBRINVS: qui, cùm eſſet Inquiſitor fidei, à frementibus in eum hæreticis intoxicatus Vliſſiponæ Spiritum emiſit anno Chriſti 1475. à noſtris, & exteris celebratus. De Scriptis eius agunt Trithemius, Poſſeuinus, Lezana ad ann. 1475. & alij. Clarebat tùm etiam in Italia Ven. ANGELVS (ſeu ANGELINVS) ſanctæ vitæ famâ adeò celebris, vt adhuc viuens communi voce populi BEATVS nuncuparetur: ex eius concionantis ore roſas viſas memoratur. Obiit Florentiæ anno 1438. Corpus eius ibi in theca reconditur, ſub Altari S. Luciæ. Ita Lezana ad ann. Chriſti 1438. c vbi & inter cætera, hæc: *Depingitur vt Beatus, & cum duobus Angelis, qui eius capiti florum coronam imponunt vnâ manu, aliâque vas ante ipſius pectus tenent, in quo, ex illius ore, dum concionatur, cadentes roſæ recipiuntur.* Ibidem ſcribitur, eum etiam miraculis claruiſſe, & fuiſſe ex primis Inſtitutoribus, ſeu authoribus Obſeruantię Conuentus Siluarum: vnde aliquantò poſt Mantuana illuſtris Congregatio exordium duxit. V. Ioãnes Cõſobrinus. V. Angelinus. c In Annalibus.

898. Tum

Digitized by Google

898. Tum quoque in Italia pietate, & Regularis obſeruantiæ zelo clarus erat FRANCISCVS THOMAS DE FRANCIA: qui *in Annalibus Ordinis ad annum Chriſti* 1425. dicitur *in bono conceptu ſanctitatis vixiſſe*: Primus fuit dictæ Congregationis Mantuanæ Superior, ſub nomine *Præſidentis*. Poſt Pontificiam verò eiuſdem Congregationis approbationem anno 1442. per Eugenium Quartum, proximo poſt (nempe 1443.) in primum Vicarium Generalem electus fuit PETRVS STEPHANVS, natione Gallus, patriâ Tholoſanus, doctrinæ, pietatis, ac prudentiæ talentis excellenter decoratus: qui *primum Mantuanæ Congregationis Caput iure appellandus eſt*. Ita Lezana a.

Franciſcus Thomas de Fräcia, & Petrus Stephanus primitia Congregationis Mätuanæ.

a Tom. 4. Annal. ad an. Chr. 1443.

899. Iiſdem temporibus eximiæ virtutis doctrinæ, ac eloquentiæ famâ inclyti fuêre tres nomine THOMAS. Prior eſt (cuius ſuprà mentio haberi cœpta) THOMAS WALDENSIS, *Angliæ, Carmeli, & totius Eccleſiæ iubar*, vt de eo ſcribit Lezana *tomo* 4. *Annal. ad ann. Chriſti* 1387. à primariis Scriptoribus magnoperè commendatus, vnius Poſſeuini ex *Apparatu* verbis contenti erimus: *Thomas Waldenſis, Anglus, Carmelita, & ſui Ordinis Prior Generalis* b *in Anglia, Confeſſarius autem Henrici quinti Anglorum Regis, qui & ſui temporis hæreſum expugnator, ac deinceps exortarum euerſor fuit, à Martino V. Pontifice Maximo commendatus, cui opus ſuum dicauerat; à noſtri æui ſcriptoribus, præſertim à Ioanne Cochlæo, atque Staniſlao Hoſio Cardinali magnoperè celebratus: qui mortuus eſt non ſine opinione ſanctitatis, ac Rothomagi, in Normannia, ſepultus anno* 1430. *tertio nonas Nouembris; Scripſit opus inſigne, quod inſcripſit* DOCTRINALE ANTIQVITATVM FIDEI, ET ECCLESIÆ CATHOLICÆ, *diſtinctum tribus Tomis* &c. alia plurima eius ſcripta ibidem commemorat. Variis functus fuit legationibus, ad Concilium Conſtantienſe, ad Vladiſlaum Regem Poloniæ, alioſque principes: plura de eo videri poterunt *tomo* 4. *Annalium Ordinis huius* c.

Thomas VValdëſis luminare huius Ordinis, VVicleffiſtarû euerſor.

b Leg. Prouincialis.

c Ad an. Dom. 1387. & ſeq.

900. Iſti in nomine, patria, rara virtute, & doctrina, ac officiis valde ſimilis, & quaſi ſucceſſor fuit THOMAS SCROPVS (aliter cognominatus *Bradley*) etiam Anglus, qui potens verbo, & exemplo, ſacco cilicino indutus, & ferreâ catenâ cinctus, Euangelium prædicabat. Ab Eugenio IV. Epiſcopus Dromorenſis in Hibernia (poſt obitum Dauidis Chirburij, etiam ex hoc Ordine aſſumpti, & Sanctimoniæ titulo illuſtris) inſtitutus, & deinde Legatus ad Rhodios deſtinatus fuit. De eius Sanctitate, & Scriptis agit Lezana *tomo* 4. *Annalium*. Tertius THOMAS cognomento CORNETTA, ſeu CONNECTI natione Gallus, patriâ Rhedonenſis in Britannia, Eliano zelo plenus, vulgò nuncupatus *Sanctus homo*, Dei verbum magno cum fructu diſſeminans varias peragrabat Prouincias: tantaque populi admiratione, fauore, & concurſu ſacras habebat conciones, vt ſæpe 16. aut 20. millia hominum ad eum audiendum conuenirent. De cuius zelo plura ſcribunt Baptiſta Mantuanus in libro ſeu Dialogo, *Vita beata*, ſub finem, Claudius de Rubis, Conſiliarius Regius *in Hiſtoria Lugdun. lib.*

Thomas Scropus Epiſcopus Dromorenſis Legatus ad Rhodios.

Digitized by Google

dun. lib. 3. cap. 48. Lezana *tomo* 4. *Annal.* *a*. In Hiſtoria Vrbis Vallencenenſis in Belgio hæc de eo commemorantur: *Anno* 14'9. 22. *Februarij Vallencenas appulit celebris quidam Concionator Carmelita (vt refeyt Monſtreletus) cui nomen Thomas Connecta. In magno ipſius ciuitatis foro tanto cum feruore, & progreſſu per ſex dies continuos dixit ad populum, vt depicta chartulæ, ludi teſſerarij, luſorij calculi, omnis mundus muliebris (vulgo hannetons) calceiq́, repandi (gallicè poulaines) igni ſuccendenda, aceruatim tradita fuerint; quorum omnium conſuetudo exindè penitùs exoleuit.*

a Ad annos 1428. 1433. &c.

901. Eâ quoque tempeſtate varijs in regionibus alij non pauci in hoc Ordine doctrinæ præconio cenſentur; in Italia, & Sicilia, Pavlvs Biscontvs *Siculus, Carmelita, Nicolao Quinto, & Paulo Secundo Summis Pontificibus à Confeſſionibus, Epiſcopus Maſerienſis, ac deinceps Archiepiſcopus Panormitanus & Siciliæ Primas, trecenta volumina Cœnobio ſui Ordinis Panormitano reliquit, è quibus plura edidit. Obijt Panormi anno* 1476. *Ita Poſſeuinus in Apparatu littera* P. Iacobvs de Rhegio, vir in diuinis Scripturis doctiſſimus & ſecularibus literis magnificè imbutus, trium linguarum principalium Hebraicæ, Græcæ, & Latinæ peritus, ingenio clarus, & diſertus eloquio, metro excellens & proſâ: Ioannes Creston Placentinus, Doctor Papienſis, cuius eruditionem Scriptores plures commendant: Ioannes Maria Polvtianvs Doctor Bononienſis. Lucubrationes eius Venetiis excuſæ extant: de quibus idem Poſſeuinus, aliique plures.

Eruditione præſtantes in Sicilia, & Italia.

Paulus Biſcontus *& alij.*

902. In Hiſpania Gratianvs de Villa nova, cuius iam ante mentio fuit: multa de eo referuntur in Annalibus Ordinis & Bartholomævs Peyroms, (à nonnullis agnominatur *Peyro* ſeu *Payro*) Epiſcopus Elnenſis circa an. 1406. De quo in iiſdem Annalibus. In Gallia Pavlvs Bonetvs patriâ Narbonenſis, Conuentus Lunellenſis: opuſcula, quæ elucubrauit, referunt Conradus, Geſnerus, & alij: Petrvs de Nongento, Doctor & publicus Profeſſor in magna Sorbona, celebre nomen quà docendo, quà ſcribendo, adeptus. Herenvs de Boyo, natione Brito in diuinis Scripturis peritiſſimus, earumque interpres, atque Doctor Pariſienſis profundus. Waltervs de Terra nova ſocius, & Scriptor vitę B. Ioannis Soreth: Gvalliardvs de Rvpe, Bernardi Roſergij Archiepiſcopi Toloſani in Magiſterio Theologico ſocius, Prouincialis Carmelitarum Tholoſæ, claruit anno 1440. Ita idem Geſnerus, & Poſſeuinus, qui illius lucubrationes recenſent: Nicolavs Desiderivs, de quo in Annalibus Ordinis iſta referuntur: *Colloquia ſemper fugiebat, vbi ſermo non fieret de Seruatore Chriſto. Orationi, Lectioni, ac ſtudio vacabat aſſiduè, in extaſim ſæpiſsimè raptus.* Henricvs Potimi, Rothomagenſis, Epiſcopus Philadelphenſis, Carolo Octauo Francorum Regi à concionibus, conſiliis, & confeſſionibus. Obiit anno 1502.

In Hiſpania.

In Gallia.

903. In Germania Conradvs Arvsberg, ſeu Arnsberg filius Comitis iſtius nominis, Epiſcopus Venecomponenſis, Henricvs Bock,

In Germania.

Epiſcopus

Henricus Bock Epiſcopus Myrrenſis, & alij.

Epiſcopus Myrrenſis, Suffraganeus Spirenſis: qui obiit anno ſalutis 1443. die S. Caliſti: à quo proinde diuerſus eſt HENRICVS BOYCK Epiſcopus Croatienſis: iſte enim pietate, religione, & ſcientia illuſtris claruit circa annum 1360. De hoc, & ſcriptis eius agunt Conradus Geſnerus, Poſſeuinus, & alij: MATHIAS EMICH Conuentus Boppardienſis, Epiſcopus Cyrenſis: ARNOLDVS AB AVSTRIA Conuentus Viennenſis litteris, doctrinâ, & ſcriptis clarus, publicus in Academia Viennenſi Cathedraticus, Germaniæ Superioris Prouincialis: &, vt multos complectamur, GODEFRIDVS CANDELARIVS AQVISGRANENSIS ſolidi iudicij, eruditionis non vulgaris, & miræ in agendis dexteritatis: EVERARDVS MAINARVS (aliàs etiam agnominatus *Odendorp*) IOANNES BRAMMART, IOANNES GRAWER: IOANNES DVSSELDORPIVS; MICHAEL HERNBRANT de Duren, atque alij, de quibus Trithemius libro *de viris illuſtribus huius Ordinis:* Petrus Lucius *in Bibliotheca Carmelitana*, Geſnerus, Poſſeuinus &c.

In Anglia. Ioannes Leiceſtre & alij.

904. In Anglia IOANNES LEICESTRE, Archiepiſcopus Smyrnenſis: STEPHANVS PATRINGTONVS, Confeſſarius Henrici V. Regis Anglorum, Epiſcopus Minenſis; ROBERTVS MASCALLVS Epiſcopus Herfordienſis: THOMAS COLBIVS Epiſcopus Liſmorenſis, & Waterfordienſis: IOANNES STAMBERIVS Henrici VI. Regis Anglorum Confeſſarius, deinde Epiſcopus Banchorenſis, & poſtea Horfordienſis, à nonnullis cognominatur *Scandberij*; NICOLAVS CANTILEPVS (alij ſcribunt Cantalupus) natalibus, pietate, & doctrina illuſtris Doctor Cãtabrigienſis: GVALTERVS (ſeu GALTERVS) DISSE, THOMAS MALDONVS; IOANNES MARRO; ROBERTVS ROSSE: ſeu *Roſe*: ALANVS DE LINNA: IOANNES LANGTONVS: PETRVS DE SANCTA FIDE: GVLIELMVS SVRFLOTVS: NICOLAVS KENTONVS: plerique iſtorum fuêre Doctores ac Profeſſores Oxonienſes, ſeu Cantabrigienſes, ſcriptis, geſtiſque in publicam vtilitatem clari. De quibus, eorumque lucubrationibus agunt Pitſeus, Lelandus, Geſnerus, Poſſeuinus, & alij.

In Belgio. Goſvvinus Hex.

905. In Belgio GOSWINVS HEX, *patria Brabantinus, Conuentus Vliſſingenſis, Epiſcopus Ieropolitanus, Traiectenſis Epiſcopi Vicarius in Pontificalibus, vir in diuinis Scripturis egregiè doctus, ingenio ſubtilis, & clarus eloquio, in declamandis ad populum ſermonibus valdè eruditus.* Ita Trithemius in libro *de Viris illuſtribus Ordinis huius*, vbi recenſet ſcripta eius Agunt de eodem Paulus Langius, Franciſcus Swertius &c. Dum Suffraganeum ageret Traiecti, ibi *in Monaſterio cum Fratribus ſuis vixit, velut vnus ex eis, Virtutibus ſuis Sanctitatis exemplar multis ſe exhibens*: vt refert Boſtius, Synchronus libro *de Viris illuſtribus huius Ordinis*. Obiit ibi anno 1475. & illi in officio Suffraganei ibidem Suffectus fuit IOANNES ARVNDINEVS *Vsbitenſis in diuinis voluminibus exactiſſimus, ſecularis Philoſophiæ non ignarus, & declamator celeberrimæ opinionis; edidit in librum Sapientiæ, in pſalmum* CXVIII. *& in Epiſtolam ad Rom.* Ita Sixtus Senenſis, *in Bibliotheca Sancta lib. 4.* Scribunt de eodem Trithemius, Geſnerus,

Ioannes Arundineus.

Digitized by Google

nerus, Poſſeuinus &c. Erat profeſſione Cœnobij Brugenſis, habitatione autem Conuentus Mechlinienſis: ad quem zelo Reformationis (per Ven. P. Ioannem Soreth ibi introductæ) ſe tranſtulerat. Ante dictum Ioannem de Arundine, & aliquantò poſt, ex eodem Conuentu Mechlinienſi (Virorum illuſtrium inſigni ſeminario) prodierunt alij ſex Epiſcopali dignitate decorati, videlicet HENRICVS DE TOLVIS Epiſcopus Roſſenſis, IACOBVS Epiſcopus Croatenſis, ELIAS Epiſcopus Radeſtenſis, ÆGIDIVS DE MERICA, ex eodem electus ſecundus Prior Antuerpienſis, & exinde Epiſcopus Beritenſis, atque à ſuffragiis Epiſcopo Cameracenſi: LAVRENTIVS DVCIS, etiam hinc Prior Antuerpienſis ordine quintus, indeque Epiſcopus Hebronenſis, & Suffraganeus Traiectenſis, ac MARTINVS CVPERVS ſimiliter ex Mechlinienſis & Antuerpienſis Conuentuum ſucceſſiuè Priore electus Prouincialis, exinde Abbas celebris Monaſterij S. Criſpini Ordinis S. Benedicti in Hannonia, Epiſcopus Chalcedonenſis, & Suffraganeus Cameracenſis. *Sex alij Epiſcopi ex Conuentu Mechlinienſi.*

906. Eiuſdem Monaſterij Mechlinienſis etiam alumnus fuit GODEFRIDVS DE LOE: qui doctorali laureâ inſignitus Coloniæ, inde euocatus fuit Louanium anno Chriſti 1431. cum aliis etiam inde, & aliunde accitis, authoritate Pontificiâ & Philippi Boni Ducis Burgundiæ ac Brabantiæ Theologicum ſtudium inchoaret. Ita (*in deſcriptione Academiæ Louanienſis libro 2. cap. 1.*) refert Nicolaus Vernulæus: *a Venerunt Coloniâ Ioannes Winingbgen Prædicator, Heymericus de Campo S. Th. Doctor, Godefridus de Loe Carmelita.* Et infrà *Hi naſcente Academiâ Theologicæ Scholæ dignitatem ſuſtinuerunt.* Idem fundator extitit Collegij ibidem Carmelitani, vt ab eodem Vernulæo *lib. 3. cap. 8.* & *in Faſtis Academicis ſtudij Louanienſis cap. 29.* memoratur. Obiit anno 1470. Iſti contemporaneus extitit IOANNES BEETHSIVS Brabantinus, Conuentus Thenenſis, vbi ſub inſigni lapide in Choro ſepulturam accepit cum hoc Epitaphio: *Hic iacet inhumatus Venerab. P. Magiſter Ioannes de Beetz Sacræ paginæ Profeſſor eximius, Regens ac ordinariè legens in Theologica Facultate Louanij. Qui obijt* 1476. Magnæ fuit vir religionis & virtutis, in Scholis diſputator acerrimus, & ad populum in concionibus gratiſſimus: prout de eo ſcribunt Trithemius, Sixtus Senenſis, Poſſeuinus, Swertius, & alij: qui præclara eius volumina poſteritati tranſmiſſa recenſent, inter quæ præcipuo loco habetur *Præceptorium diuinæ Legis,* ſeu in Decalogum. Iſtis tempore æqualis, aut paulò anterior fuit DIONYSIVS STEPHANI, eiuſdem Conuentus Thenenſis alumnus, exinde aſſumptus in Epiſcopum Roſſenſem, ac ſuffraganeum Leodienſem. De quo alia in ſequentibus. *b* Tùm quoque in Atrebatenſi Cœnobio Balduinus Leerſius ſcribebat inſigne opuſculum *Collectaneum exemplorum* (cuius ſuprà mentionem fecimus *c*) & in Conuentu Gandauenſi PETRVS BRVNVS vir doctus, *Tabulare Ordinis Fratrum Deiferæ Virginis* MARIÆ typis editum Aloſti anno reparatæ ſalutis 1474. Eodem tempore, & aliquanto poſt ARNOLDVS BOSTIVS, eiuſdem Carmeli Gandauenſis ſingulare decus, litteris, &

Godefridus de Loe.

a Fol. 81.

Ioannes Beetz.

b Par. 7. c. 6.

c Par. 5. c. 1. n. 687.

Arnoldus Boſtius.

Digitized by Google

pietate Orbi innotuit, à viris præſtantiſſimis iſtius ſeculi eo loco habitus, vt nonnulli etiam quædam ſua opuſcula illi dedicarint, teſte Trithemio (eidem familiari) in libro *de Scriptoribus Eccleſiaſticis*, ſcribente de Hermolao Barbaro Patriarcha Aquileienſi, & Ruperto Gaguino Miniſtro Generali Ordinis SS. Trinitatis. Alia quædam Boſtij Elogia, & ſcriptorum eius catalogum, dedimus ſuprà ſub initium huius operis. Viuere deſijt anno 1499. Eiuſdem ſeculi fuerunt IOANNES BARATH Doctor Pariſienſis, Conuentus, Vallencenenſis. GASPAR BERVS (ſeu Barus) patria Louanienſis. NICOLAVS SIMONIS Hollandus, philoſophicâ & theologicâ ſcientiâ apprimè excultus: cuius vberes ingenij fœtus referunt Franciſcus Swertius, Poſſeuinus, & alij. ALBERTVS IOANNIS, etiam Hollandus natione, Harlemenſis patriâ, Doctor Louanienſis: Scripta eius in Sacram Scripturam refert Sixtus Senenſis. Sub idem tempus pietate coniunctâ doctrinæ, ſpectabilis erat GODEFRIDVS GREVERAY Epiſcopus Dagnienſis, & Suffraganeus Cameracenſis, aſſumptus ex Conuentu Gelrienſi, qui anno 1482. Antuerpiæ conſecrauit, ſub titulo B. Virginis MARIÆ, atque in honorem SS. Trinitatis, & omnium SS. Apoſtolorum, Altare Summum in Eccleſia primaria Vrbis, eidem Virgini Deiparæ dedicata: vt in hiſtoria MS. *de memorabilibus Antuerpiæ geſtis* refertur. Anno 1493. die 22. Octobris in crepuſculo idem ille, ex indulto Pontificio, Conuentui noſtro Antuerpienſi initium dedit, locum Deo, ac Deiparæ Virgini, ſub titulo Annuntiationis, dicando. Plura de eo, & Scriptis eius, videri poterunt in Annalibus Ordinis [a] Poſt annos octodecim (1511.) Conuentus præfati magnificum chorum, cum lapideâ teſtudine perfectum, dedicauit Ioannes Briſelotus, ex Conuentu Vallencenenſi Beritenſis Epiſcopatus tyarâ redimitus (de quo alia capite ſequenti) Et ſex annis elapſis milleſimo quingenteſimo, decimo ſeptimo, more ſcribendi Eccleſiæ Cameracenſis, die 18. Februarij, Summum Altare in choro ad honorem SS. Sacramenti, ac SS. Virginum Catharinæ & Vrſulæ conſecrauit Adrianus Arnoldi, Conuentus Brugenſis alumnus, Epiſcopus Roſſenſis, & Suffraganeus Cameracenſis. An. 1567. Antuerpiæ in ſummâ Æde, atque in alijs nonnullis Eccleſijs Altaria quædam, hæreticorum impietate prophanata, nouâ conſecratione reſtaurauit præfatus Martinus Cuperus, vt etiam *in hiſtoria MS. de geſtis Antuerpiæ*, memoratur. Iſta occaſionaliter, de quatuor ex variis Conuentibus huius Ordinis aſſumptis Epiſcopis, ſucceſſiuè Antuerpiæ munia Pontificalia obeuntibus.

Atque alij.

De 4. ex hoc Ordine aſſumptis, ſucceſſiuè Antuerpiæ munia Epiſcopalia obeuntibus.

[a] Tom. 4. ad ann. Chr. 1505. quo Bruxellis obijt, & in Conuẽtu noſtro ſepulturam accepit.

CAP.

CAPVT VI.

Referuntur, qui in firmamento huius Ordinis ſeculo decimo ſexto præcipuâ ſanctimoniâ aut doctrinâ effulſerunt.

907. SVb initium ſeculi decimi ſexti (anno 1515.) Carmelitico Ordini, & Orbi illuxit fulgentiſſimum iubar Seraphica Virgo & Virago TERESIA, quæ è Carmeli vertice per vniuerſam Eccleſiam mirabiliter effulſit. Fructus autem nouellæ & fœcundiſſimæ traducis Tereſianæ præcipuos aliquot libabimus *par.7.c.7.& 8.*

S. Tereſia *Ordinis huius ſingulare decus.*

Eodem iſto ſeculo 16. alij plures, ſanctimoniæ opinione, eruditionis famâ, Eccleſiaſticis dignitatibus inſignes claruerunt in hoc Ordine: quos ſub compendio referunt Munñoz *in Propugnaculo* ELIÆ (Romæ approbato, & typis edito anno 1638.) *a* & Philippus à SS. Trinitate *in Hiſtoria Ordinis Carmelitani b* Primus occurrit LVDOVICVS RABBATA Siculus, qui ineunte ſeculo iſto multis præclarè geſtis, prænuntiato obitus die, animam Deo reddidit anno 1503. Michaël Munñoz dicto loco ſic eius meminit: *Ludouicus Rabbata Siculus, ſagittâ confoſſus, miraculis inſignis demõſtratur ab anno* 1503. ad quem Lezana de eodem ſcribens, miracula quædam, eius meritis facta, & iuridicè probata commemorat.

Alij ſanctæ vitæ famâ illuſtres.

a Lib. 2. tit. 3. ca 1. art. 2.

b Lib. 6. c. 7. 9. 10.

Ludouicus Rabbata.

908. Tunc quoque magnis virtutum exemplis condecorabat Prouinciam noſtram Lombardiæ B. IACOBINVS A CRAVACORIO Laicus de quo idem Lezana *in Annalibus ad annum* 1275. ſcribens de fundatione Conuentus Vercellenſis: *Claruit in eo B. Iacobinus de Crauacorio Conuerſus ſanctitatis opinione, & miraculorum gloriâ illuſtris, cuius propterea corpus S. Carolus Borromæus apud ſe habere deſiderauit, etſi non obtinuerit: manet enim in huius Cœnobij Eccleſia conditum.*

B. Iacobinus.

Eodem tempore celeberrimâ opinione multijugæ eruditionis, & zeli obſeruantiæ regularis per Orbem nominatus erat BAPTISTA MANTVANVS, electus in Priorem Generalem Ordinis anno 1513. de quo proinde latiùs *cap.*8. Aliquamdiu poſt Regularis vitæ exemplar illuſtre ſe exhibebat Venerabilis DIDACVS DE MATHIA, Hiſpanus Conuentus Abulenſis, & ibi in Clauſtro conditus. Ille eſt (vt notat Lezana *tom.4. Annalium c*) de quo S. Tereſia ſcribit *cap.38. vitæ ſuæ:* Quòd *quia exactè ſeruaſſet Regulam, & vota ſua, ac ratione Bullarum Ordinis, eum, dum exſpiraret, rectà cælum petere viderit, ne quidem tranſeundo Purgatorium.* O quanti facienda profeſ-

c Ad ann. Chr. 1378. vbi de Cõuentu Abulenſi.

ſioni accurata Profeſſionis Religioſæ obſeruantia! Qui ſeſe à nullis Ordinis muniis vmquam fecerat immunem, purus & innocens tranſuolat ad munera cœlorum.

Petrus Angelus Cernouichius, *Imperatorio ſanguine ſatus miraculis clarus.*

909. Sub idem tempus magnis virtutibus in hoc Ordine effulſit Venerab. PETRVS ANGELVS CERNOVICHIVS, Princeps ex nobiliſſimo Paleologorum Imperatorum Conſtantinopolitanorũ ſanguine deſcendens, prout inter cæteros idem Michael Munñoz loco citato, ſic paucis perſtringit: *Petrus Angelus Cernouichius ex domo Angelica Paleologa, Stirpis Imperatoris Conſtantini Magni, filius Eliæ Ducis Salonæ, & Elena Caſtriota in Brunduſino Cœnobio Prouinciæ Apuliæ in vita Spirituali probè inſtitutus, Prior Cõuentus Bareli, à Principe Macedoniæ ſuo fratre miſſus in Hiſpaniam ad Philippum II. Regem Catholicum in oppido de Torrente, propè Valentiam, efflauit animam anno* 1581. *poſtridiè Nonas Octobris & Valentiæ apud Obſeruantes Carmelitas ſepultus multis coruſcat miraculis, vt ſcribit Petrus Caluus Dominicanus, & Doctor Iaime Conchillos Rector oppidi de Torrente. Vitam eius ſcripſit Chriſtophorus Syluestranus.*

Cyrillus Magrinianus *exiguo tempore ad magnam peruenit perfectionem, oratione, & ſui mortificatione.*

910. Aliquot poſt annis peramœnus floſculus, exortus in Hiſpania, virtutum odore vernabat CYRILLVS MAGRINIANVS Cathalanus: qui orationi, & meditationi ſic erat deditus, vt etiam in eis quandoque pernoctaret; ſenſus ſuos firmiter comprimebat, ieiunijs, cilicijs, ac flagellis corpus affligebat: hacque ratione tempore triennij, & aliquot menſium, quo in Ordine vixit, conſummatus in breui, expleuit tempora multa: ſic enim fuit Deo placita anima illius, vt & corpori incorruptionem quandam communicauerit; etenim annis multis poſt ſepulturam, integrum & tractabile repertum eſt, & propterea decentiorem in locum tranſlatum. Obijt anno 1594. die 25. Ianuarij, ætatis 19. anno. Ita referunt Philippus à SS. Trinitate *a* & Marcus Antonius Alegre, de Caſſinate *b*.

a In Carmelitana hiſt. lib. 6. c. 7.
b In Paradiſo Carmel. Dec. ad ann. Chr. 1594.

911. Hoc etiam ſeculo plures varijs in locis ab hæreticis, & Turcis in confeſſione fidei animas reddiderunt (vt latiùs *par.* 4. *cap.* 1. dictum eſt) quorum aliqui nominatim à quibuſdam *Martyres* nuncupati ſunt: verumtamen, qui tales ſint habendi à nobis, iudicium manet penes S. Sedem Apoſtolicam. Inter iſtos autem peculiariter commendantur Religioſi Cõuentus Lunellenſis ab Hugonottis interempti, de quibus Dominicus Grauina Ordinis Prædicatorum, in libro cui titulus VOX TVRTVRIS, *par.* 2. *cap.* 26. iſta refert: *Notiſſimum, & omni laude dignum, ad poſterorum memoriam æuiternam in Galliæ regnis exemplum accidit .... Dux* (Hugenottorum) *Carmelitarum Cœnobium multorum ſtipatus agminibus ad aggrediendum & trucidandum varijs armis inſtructorum aggreditur, contra Regis* (quem contemnebat) *auctoritatem, contrà patriæ pietatem, quam proculcabat, contra Dei legem quam cum alijs ſacrilegis diſcerpebat, Vix fixerant impietatis tentoria hoſtes perduelles, cùm Prior Conuentus, accitis Fratribus, illos adhortatus eſt, non arma mouere, non clypeos vſurpare, non lanceam vibrare, non arcum tendere, vel iacula contorquere, ſed forti animo accingi ad quæque pericula ſubeunda, etiamſi mortis pro Christo ſuſtinendæ*

Religioſi Conuentus Lunellenſis ab hæreticis trucidati.

daretur.

Digitized by Google

daretur occaſio; vultúque in cælum verſo tales Chriſto porrigebat preces; Trahe me poſt te, quia omnia per Crucis mortem ad te traxiſti. Curremus ergo, & pueri mei, quos dediſti mihi, in odorem vnguentorum tuorum; nè paſſionum tormenta ſolus ſuſtineam, dicendo: Torcular calcaui ſolus, & de gentibus non eſt vir mecum. Mori pro te diuitias exiſtimamus, quando pro nobis ſummas delicias ſanguinem tuum ſundere exiſtimaſti. Age Domine, & fac, excita nos, prouoca, & accende: expeditiores curremus geminæ ſubſtantiæ gigas, ſi, poſt te nos vinciendo, vſque ad crucis vexillum facias euolare. Quod mei muneris erat, præſtiti; nihil amplius poſsũ, ſuccurre Sacerdotio quod conculcatur, domui tuæ, quæ ſubuertitur, legibus tuis quæ violantur. Nondum verba finierat, cùm valuas templi ingenti fragore concuti ſenſerunt. Deinde quid vtrimque actum ſit, conſequenter commemorat: tandemque ſubdit: *Sed cùm auri ſacra fames Chriſti gazâ ſatiari nequiret, gladium acuit, in ſingulos cohors ſurens inſiliit. Quid illi? ſleterunt, orârunt, ceruices inflexerunt. Cerneres milites illos armatos trepidare, tremere percuſſorum dexteram ictus iaciendo, pallere ora alieno periculo, cum victima illa innocentium non timeret ſuo. Sic enituit in vna hoſtia duplex oblatio, religionis, & fidei; donum ſiquidem Deo tradiderunt, & martyrij palmam obtinuerunt crudeliter trucidati anno* 1566.

912. Iſta pietatis ſunt nunc quoque & doctrinæ fructus aliquot huius ſeculi decerptos proferamus. Eo enim temporis interuallo variis in locis eruditionem ſuam probarunt: In Italia & Sicilia DESIDERIVS A S. MARTINO Siculus, patriâ Panormitanus, qui doctrinam ſuam oſtendit in Cõcilio Tridentino, ad illud miſſus à Philippo Rege Catholico. Marcus Antonius Alegrè ſcribit eũ fuiſſe Epiſcopũ Vgentinum: IVLIVS SVPERCHIVS Mantuanus Epiſcopus Accienſis, ac deinde Caprulanus: etiam adfuit Concilio Tridentino: LAVRENTIVS LAVRETVS Venetus, Procurator Generalis Ordinis, & Gregorij decimiquarti Pontificis Theologus, ac denique Adriæ Epiſcopus, doctrinâ, moribus, & vitâ inſignis: IOANNES MARIA VAIRATVS Ferarienſis *Theologus piè ſanctéque doctus, & declamator italicâ linguâ nobilis,* vt ſcribit Sixtus Senenſis *a* Eius opera omnia Venetiis excuſa, in ſex tomos diſtributa commemorat Poſſeuinus. Obiit an. 1563. Vitam eius ſcripſit Bernardinus Inſularis. ANGELVS CAPREOLVS Brixienſis, in ſacris Litteris, & vtroque Iure verſatiſſimus, vt ex opere cui titulus *Stella* Brixiæ excuſo perſpici poteſt: ANGELVS CASTIGLIONI, Patritius Genuenſis, Sacræ Theologiæ Doctor egregius, & ſermone valdè diſertus, ac eloquens: Homilias eius ad inſtantiam Cardinalis Paleotti ſcriptas, typis edi curauit S. Carolus Borromæus, operam ad id conferente P. Franciſco Adorno Societatis IESV, nepote ipſius Angeli: ANTONIVS MARINARIVS Appulus, vir vndequaque doctiſſimus, qui in Concilio Tridentino egregium ſui ingenij ſpecimen præbuit, ad quinquaginta vſque hæreticorum argumenta ex ordine recenſens, atque eorumdem rationes, & auctoritates adducens, & demùm ordine retrogrado, ab vltimo ad primum vſque clariſſimis Scripturis, & rationibus confutans, & e-

Doctrinâ excellentes in Sicilia, & Italia.

a In Bibliotheca Sancta.

lidens: Rarū profectò memoriæ exēplū. Ita Petrus Lucius ex teſtibus quī adfuerāt. Ioānes Stephanus Facinus Cremonenſis, vario ſcientiarū genere egregiè excultus, virtutum ſplēdore illuſtris, & vitæ ſanctimoniâ clarus; in eo enim, tāquā in limpidiſſimo ſpeculo, elucebat priſca illa vitæ monaſticæ obſeruantia, morum integritas, ac ſummæ cuiuſdam perfectionis exemplar. Ad Concilium Tridentinum, ſub Pio IV. deſtinatus, Reuerendiſſimi P. Generalis munus, & vices, ſtrenuè obiuit. Ita Petrus Lucius *in Bibliotheca Carmelitana*. In actis dicti Sacri Concilij inſcribitur: *Stephanus Fazinus Cremenſis Prouincialis Lombardiæ, pro Generale Carmelitarum.* In appēdice ad illam Bibliothecam Carmelitanam commemorantur octo Prouinciales Lombardiæ, ſub, & poſt annum reparatæ ſalutis 1500. ferè ſucceſſiuè eruditione præſtantes, quos Conuentus Cremonenſis, veluti fœcunda parens, & inſignium virorum altrix, protulit: cuius etiam alumnus fuit Reuerendiſſ. P. Theodorus Stratius, de quo in ſequentibus. Horatius Salicinus in concinendis rithmis Italicis elegantiſſimus, de cuius ſcriptis editis agit idem Petrus Lucius: Basilius Angussola, etiam Cremonenſis, ex illuſtri Anguſſolana familia, in diuinis & humanis litteris feliciſſimè verſatus, Deo deuotus, & conuerſatione venerabilis: Albertus Draga Brixienſis Conuentus Bononienſis, ſacræ paginæ Profeſſor valdè præclarus. Ita etiam Petrus Lucius *in Bibliotheca Carmelitana*: de ſcriptis eius etiam ſæpe nominatus Poſſeuinus.

In Hiſpania & Luſitania.

913. In Hiſpania & Luſitania Ferdinandus del Barco Abulenſis Concionator Imperatoris Caroli V. Epiſcopus Salaminæ, prudentiâ, & eloquentiâ præſtans. Matthæus Flechia (ſeu Flecha) Cathalanus, alumnus Conuentus Valentini, eidem Imperatori charus, & ab illo promotus ad Abbatialem infulam in Cœnobio Portelenſi in Cathalonia: vbi clara prudentiæ ſuæ edidit experimenta. Didacus de Leon Epiſcopus Colūbricēſis cuius ingeniū, & eruditio enituit in diſputationibus & orationibus in cōſeſſu ſacri Cōcilij Tridentini. Raphael Leinas, moru grauitate, & vario ſcientiarum genere inſtructus, Epiſcopus Chriſopolitanus, Maioricenſis Epiſcopi coadiutor. Hieronymus Laurentius Cassetus Prouinciæ Aragoniæ decus; quippe omnigenâ virtute, & pietate clarus extitit, atque poſt mortem ſepulchrum eius in veneratione habetur. Simon Coellus, Luſitanus, clarâ vir religione, & eruditione. De quibus, & aliis eâ ætate claris in Hiſpania plura reperientur apud Marcum Antonium Alegre *a*.

a In Paradiſo Carmelit. dec.

In Gallia.

914. In Gallia Laurentius Burellus Diuionenſis, Doctor Pariſienſis, Confeſſarius Caroli VIII. & Ludouici XII. Regum Galliæ, Epiſcopus Ciſtaricenſis (Scripta quæ poſteritati reliquit, referunt Trithemius, Poſſeuinus, Biſcaretus, Lezana & alij. Monaldus, ſeu Menaldus de Rosariis Prouincialis Vaſconiæ, Doctor Pariſienſis, Theologus ac Iuriſta præſtans. Thomas Beauxamis, aliàs *Pulcher-amicus*, Gallus, Doctor Pariſienſis inſignis. Plurima ſcripſit: præcipua ſunt inſigne volumen in Euan-

in Euangelia & variæ Conciones, quæ paſſim extant. ANASTASIVS COCHELET eiuſdem Facultatis Sorbonicæ Doctor, qui, dum exul ob fidem moraretur Antuerpiæ, ſuis diſertis concionibus complures in orthodoxæ Religionis exercitio confirmauit: & eruditis Scriptis (de quibus Poſſeuinus *a* Marcus Antonius Alegrè *b* & alij) hæreticorum errores & calumnias confutauit: DESIDERIVS BVFFET Diuionenſis, in Burgundia, etiam inclytę illius Academię Doctor famigeratus, qui ſimiliter cōtra nouatores verbis & Scriptis pugilem fidei ſe exhibuit: DIONYSIVS PERONET Meldunenſis Pariſinæ item Facultatis Doctor percelebris. De quo plura Petrus Lucius *in Bibliotheca Carmelitana* (vbi etiam præcedentes commemorat) & Poſſeuinus *in Apparatu.*

a In Sacro Apparatu.
b In Paradiſo Carmelitici decoris.

In Germania.

915. In Germania eodem ſeculo eminebant CONRADVS AB HEIDEM, Epiſcopus Nicopolitanus Suffraganeus Metēſis. IOANNES DE ARENA Epiſcopus Baſilitanus, Pro-Epiſcopus Metenſis: EBERARDVS (ſeu *Euerardus*) BILLICVS, de quo iſta Ægidius Gelenius in ſua Colonia Agrippina *c patriâ, & Ordinis profeſſione Agrippinas Conciliarius Eccleſiaſticus, & deſignatus Suffraganeus Colonienſis, vigeſimo ante conſecrationem die, obijt anno* 1557. *die* 11. *Ianuarij. Eius laus integrum potiùs commentarium requirit, quàm vt poſſit hoc loco breuiter perſtringi. Vide ſyntagma de Suffraganeis Colonienſibus, & vitam eius editam à Gaſparo Gennepæo.* Plura de eo, & Scriptis eius, habet Petrus Lucius *in Bibliotheca Carmelitana:* vbi inter alia: *Meminerunt huius viri doctiſſimi moderni Scriptores ferè omnes, qui Acta Concilij Tridentini (cui & ipſe interfuit, ac cominùs verbis cum ipſo Luthero, ac aliis perfidiſſimis Eccleſiæ hoſtibus manus conſeruit) conſcripsêre.* Iſtis accenſendus Ioannes Wiric, ſeu Wiricus, Coloniēſis, Prouincialis Alemanniæ inferioris, celebratus à Trithemio, libro *de viris Illuſtribus Ordinis huius.*

c Lib. 3. ſyntagm. 43.

In Belgio.

916. Illo etiam tempore varij in Belgio eminebant: ij ſunt ÆGIDIVS FABER *Bruxellenſis Carmelitarum Ordinis Doctor Theolog. Louanienſis, celeberrimus ſui ſeculi Eccleſiaſtes: cùm auditum eſſet, eum eſſe dicturum, loca omnia in ſubſelliis occupabantur, & templum complebatur, auditoreſq́; omnes adſtabant erecti, & intenti. d Obiit Bruxellis placidâ morte eo ipſo anno quo delicium humani generis Philippus Caroli V. parens apud Hiſpanos fato ereptus eſt anno nempe* MDVI. Ita Franciſcus Swertius *in Athenis Belgicis. e* Idem recenſet Libros ab eo conſcriptos. De illo, & ſcriptis eius, agunt etiam Petrus Lucius, Poſſeuinus, Geſnerus &c. Eodem anno (1506.) in Conuentu Mechlinienſi Ordini huic incorporatus fuit NICOLAVS DE EGMVNDA, iam antè Doctor Louanienſis: de quo in Faſtis Academicis ſtudij Generalis Louanienſis iſta leguntur: *Nicolaus de Egmunda cognomento Baechem, Carmelitani Ordinis, primus in Schola Artium anno* CIϽCCCCXCI. *Vir fuit ingenio acri, hæreſeſq́; tunc pullulantes, & nouas Eraſmi doctrinas, cùm in Scholis, tùm in templis publicè inſectatus fuit vehementiùs. Vnde in Epiſtolis Eraſmianis tot paſſim in eum queremoniæ, & inuectiuæ;* quia ſcilicet inſtitutus erat per Carolum V. Imperatorem Inquiſitor hæreticæ prauitatis per Belgium. Obijt anno 1536.

Ægidius Faber.

d Alia de eo vide ſuprà nu. 559.
e Littera Æ.

f Authore Valerio Andrea.
g Cap. 9. pag 89.
Nicolaus de Egmunda.

Digitized by Google

vt in Necrologio Conuentus Mechlinienſis annotatur. Sub initium eiuſdem, & finem antecedẽtis ſeculi clarebat etiam in illo Monaſterio IOANNES PALEONYDORVS, etiam cognominatus ab *Aqua veteri*, & vulgari nomine, *Oudewater*, inter præcipuos Ordinis Hiſtoricos meritò reputatus, hiſtoriam inſtitutionis, & ſucceſſionis Ordinis à S. Propheta ELIA ad vſque ſua tempora, tribus libris complexus eſt. Alia quæ ſcripſit, referunt Trithemius, Poſſeuinus, Franciſcus Swertius &c. Obiit anno 1507.

Ioannes Paleonydorus.

917. Habuit quoque æuum illud IOANNEM BRISSELOTVM aſſumptum ex hoc Ordine in Abbatem Monaſterij Altimontenſis Ordinis S. Benedicti ac deinde prouectum ad alias dignitates, de quo iſta Poſſeuinus: *Ioannes Briſelotus Hannonius, Ordinis Carmelitarum, Carolo V. Romanorum Imperatori à Confeſſionibus, & ſecretis conciliis, Beritẽſis Epiſcopus, deinde Arborenſis Archiepiſcopus, & Sardiniæ Primas: non defuêre, qui vnum de luminaribus Eccleſiæ appellarunt. Scripſit Lecturam in quatuor libros Mag. Sent. in Pſalmos pœnitentiales* &c. Ita ille: plura referens alia eius opera. Similia de eo habet Swertius, qui annotat, eum *commutaſſe vitam mortalem cum immortali in Monaſterio Altimontenſi, magno Reipublicæ & Eccleſiæ cum detrimento.* Sepulturam accepit in Choro Eccleſiæ noſtræ Vallencenenſis, cuius fuerat alumnus. De Martino Cupero, ad ſimiles dignitates aſſumpto ex occaſione diximus *cap.* 5. Obijt is anno 1572. vt in eius epitaphio, in Eccleſia Monaſterij Criſpinienſis (cui præfuit Abbas) annotatur. Eiuſdem cognominis, eique in officio Prouincialis ſucceſſor fuit is, quem præfatus Swertius *in Athenis Belgicis litterâ* L. ita commemorat: LAVRENTIVS CVPERVS, *Gerardimontenſis, Carmelita, Theologus & Eccleſiaſtes diſertiſſimus Prior Antuerpienſis, & Germaniæ inferioris Prouincialis. Vir magni ingenij, aſſiduæ, atque exquiſitæ lectionis, & in peruestigandis, atque eruendis SS. Patrum reconditis ſententiis ſummæ diligentiæ, patriæque hiſtoriæ peritiſſimus. Scripſit Commentarium in Eſther, Ruth, Tobiam, & Iudith, & plura alia. De Ratione huius vitæ, Dei iuſſu, deceſſit Bruxellis & ſepultus in Capitulo anno* 1594. 29. *Martij. ætatis* 64. Hæc ille. Laurentium illum in officio Prouincialatus proximè præceſſit Venerab. PETRVS LVPVS, Doctor Louanienſis, promotus anno 1569. vt in dictis Faſtis Academicis Louanienſibus ad iſtum annum ſcribitur *a*. Ibidem ex Petro Nannio *in oratione de obſidione Louanienſi*, annotatur, eum (dum adoleſcens ibi ſtudijs operam daret) vnà cum Damiano Goes, & Seuerino Feyta, ſtudioſorum ductorem fuiſſe pro defenſione Louanij cùm anno 1542. ingenti armorum vi tentaretur à Martino Roſſemio: qui iſtorum ſtrenuitate, & inſigni militari aſtu, perculſus, in fugam, cum ſuis, conuerſus fuit. Atque ita à ferocientis hoſtis inuaſione præſeruata fuit Vrbs, & Vniuerſitas. Idem ipſe turbulentiſſimis temporibus verbo & opere potens, Mechlinienſes diu in Religionis orthodoxæ exercitio continuit, prout commemorat Michael Aitzinger Auſtriacus in libro cui titulus *Leo Belgicus* *b* & Franciſcus Haræus *c* Singulariter in eo enituit ſtudium diuini officij ritè perſoluendi: nec etiam graues, & multiplices curæ ab aſſidua chori frequentatione eum auocabant.

Ioannes Briſelotus *Luminare Eccleſiæ Epiſcopus Beritenſis, poſt Archiep. Arbor.*

Laurẽtius Cuperus.

a Cap. 9. pag 119.

Petrus Lupus.

b Fol. 270, & 275.
c In Annalibus Ducum Brabãtiæ ad ann. 1579. fol. 303.

Digitized by Google

auocabant. Tandem verò anno 1580. ſuos Mechlinienſes aduerſus inuaſores hæreticos animans, ſanguinem & vitam profudit, vt relatum eſt *par.* 4.*cap.*4.[a] De Reformatione per eum in Belgio inſtituta quædam dicta ſunt *eadem parte capite* 3.[b] Mechliniæ, & Viluordiæ aliquot extant libri MSS. ab eo elucubrati: quaſdam eius conciones in lucem prodiiſſe ſcribit Poſſeuinus *in Apparatu*.

[a] Nu.636.
[b] Num. 649.

918. Circa eumdem annum 1580. Cameraci obiit IOANNES CARTHENIVS Conuentus Vallencenenſis alumnus, qui Latinam, Græcam, & Hebraicam noſcens, plura eruditionis, & pietatis opuſcula poſteris reliquit, variis in locis recuſa, recenſita à Poſſeuino, Franciſco Swertio, & ante eos Petro Lucio *in Bibliotheca Carmelitana*: vbi etiã refert, ipſum fuiſſe ab æmulis quibuſdam falsò delatum, tamquàm parùm rectè de Catholica fide ſentientem, & propterea illi Conuentum Bruxellenſem fuiſſe decretum quaſi pro carcere. Verùm, detectâ maleuolorum calumniâ, iſtius Conuentus (cuius etiam ſe filium vocari voluit) Prior effectus, aliquantò poſt ab Illuſtriſſ. Archiepiſcopo, & Duce Cameracenſi, delectus in ſuum Theologum, & intimum Conſiliarium, euocatus fuit Cameracum. Inſignis eius oratio habita in Synodo Prouinciali Cameracenſi anno 1565. extat inter Decreta D. Maximiliani à Bergis. Sub eadem tempora Conuentum Attrebatenſem illuſtrabat ADRIANVS HECQVETIVS Doctor Colonienſis, celeberrimus ſui ſeculi Eccleſiaſtes. Scripta eius, variis in locis typis edita, referunt ijdẽ Poſſeuinus, Swertius, & alij. Aliquanto poſt eumdem Conuentum inſigni eruditione, & pari pietate, ac zelo decorabat Franciſcus Potelius.

Ioannes Carthenius.

920. In Conuentu Gandauenſi eo ſeculo celebris erat IOANNES VILLICVS, aliàs *Meyerius* poſtea Epiſcopus, de quo in dictis *Faſtis Academicis ſtudij Generalis Louanienſis*, authore Valerio Andrea, *capite* 9. ſub titulo *Doctores S. Theologiæ qui ſupremum hunc titulum adepti Louanij*, iſta annotantur ad annum Chriſti 1513. diemque 12. Aprilis (quo doctorali laureâ decoratus ipſe fuit) IOANNES VILLICVS, *vulgò Meyer, Sotteghemius, Carmelita, Conuentus Gandauenſis, & Epiſcopus Biblienſis, ſepultus Vltraiecti in Choro S. Catharinæ, quondam Carmelitarum, ſub ſarcophago, cum pedo, & inſcriptione*: HOC SAXVM TEGIT OSSA REVERENDI PATRIS ET D. MAGISTRI IOANNIS MEYER, EPISCOPI BIBLIENSIS AC D. PHILIPPI DE *Burgundia, Epiſcopi Traiectenſis, Vicarij. Obijt anno* CIↃIↃXXII. *V. Iulij.* PERFER, VINCES. Aliquantò poſt in Brabantia celebre nomen habuit *Ioannes Maierius* [c] *à Ghela, Brabantiæ municipio, Carmelita Thenenſis, ac Doctor Theologus Louanienſis, græcè latinéque diſertiſſimus (hominem Athenis, non Thenis, dixiſſes enutritum) ex Priore Bruxellenſi Belgica Prouincialis.* Ita Valerius Andræas in Bibliotheca Belgica: Fuit etiam Prior Antuerpiæ. Agunt de eodem & Scriptis eius Petrus Lucius, Poſſeuinus, Franciſcus Swertius &c. PHILIPPVS KERSBELIVS, Theologus exquiſitæ doctrinæ, IACOBVS REIMOLANVS

Ioannes Villicus Epiſcopus, & alij in Conuentu Gandenſi.

[c] Reſtius Maierus.

Mathematicus, Rhetor & Poëta inſignis, Doctor Pariſienſis; IOANNES DIOPHILAX (quorum ſcripta commemorant ijdem Poſſeuinus, Franciſcus Swertius, &c.) atque alij in eodem Gandauenſi Cœnobio inſigni eruditione præſtantes fuerunt, memorati in Annalibus Ordinis a Ibidem quoque virtutibus, peculiariter orandi ſtudio, cæteris præluxit LEO DE LAY, *vir piiſſimus, & ſanctitatis opinione clarus*: vt in iiſdem Annalibus legitur. b Is proximè poſt turbulentiſſima tempora (de quibus ſuprà c) ibidem Prior reſtaurare aggreſſus fuit diſciplinam Monaſticam: quæ poſt illatam Cœnobiis paſſim in Belgio ab hæreticis cladem, cùm iam tùm remiſſior eſſet, & non mediâ nocte (vt antè conſuetum erat) ſed demùm manè horâ quartâ ſurgeretur ad preces Matutinas; Ipſe equidem horâ ſolitâ ſurgens, magnam noctis partem tranſigebat orando: neque tamen à Matutinis aberat horâ quartâ. Corpore orantis geſtu ſcabello innitens obiiſſe repertus fuit anno 1600. ipſo die S. Franciſci.

a Tom. 4. ad an. 1287.
b Ibidem.
c Par. 4. c. 1.

CAPVT VII.

Botri recentes (huius ætatis) ex Carmeli vinea proferuntur.

921. TAndem deuenimus ad hoc noſtrum ſeculum (quod eſt 17.) Illud, felici omine, in exordio, decerptum ex Carmeli horto floſculum ſpecioſiſſimum cœlo dedit: ea eſt B. MARIA MAGDALENA DE PAZZI, quæ famâ ſanctitatis, cœleſtium reuelationum & chariſmatum copiâ, ac miraculorum gloriâ valde conſpicua Cœlitum numerum adauxit anno 1607. die 25. Maij: & ann. 1627. die 23. Aprilis (viginti ab obitu annis nondum euolutis) ſolemni ritu ab Vrbano VIII. Beatarum faſtis adſcripta fuit: de qua ſermo redibit *cap. 9.* ſub finem.

B. Maria Magdalena de Pazzi.

Fuerunt & alij, variis in locis, ſub iiſdem, & proximè ſequentibus annis, virtute, & doctrinâ illuſtres: einſcemodi eſt V. P. HIERONYMVS GRATIANVS natione Hiſpanus, celebratus, & in honore habitus à S. Tereſia: quæ *in libro de fundationibus Monaſteriorum cap.* 22. hoc de eo ponit teſtimonium: *Pater Hieronymus Gratianus, de Matre Dei vocatus, qui non ita pridem Compluti cum ageret, in Ordinem noſtrum cooptatus erat. Vir erat egregiè doctus, ſummi ingenij, & comprimis modeſtus, & toto vitæ ſuæ tempore tam continuus virtutum omnium cultor & amator, vt in renouatæ primigeniæ Carmelitarum Regulæ, & Ordinis huius bonum B. Virgo eum ſelegiſſe videatur.* Ibidem, capite ſequenti, poſt alia eius encomia, teſtatur, quòd in magna afflictione per ipſum gaudio repleta fuerit dicens: *Cùm autem ipſa tum variis afflictionibus, & vexationibus oppreſſa*

V. Hieronymus Gratianus.

Celebratus à S. Tereſia.

Digitized by Google

oppreſſa eſſem, certè vt illum primùm vidi, omne quod illius operâ nobis euenturum eſſet bonũ, repræſentare mihi Dominus videbatur: adeò, vt omnibus illis diebus tantã, tamq; exceſſiuam in animo meo conſolationem & gaudium ſentirem, vt me ipſa reuerà ſtuperem. Et infrà: *Tanto porrò ſpiritus meus tunc exultabat gaudio, vt Domino gratiis agendis per dies illos ſatiari non poſſem; & aliud quid facere nollem.* Franciſcus Ribera, Doctor Theologus è Societate IESV in Vita S. Tereſiæ *lib.* 3. *cap.* 4. eum nuncupat *Virum magnum & Sanctimoniâ illuſtrem:* & refert, eius vocationem precibus & corporis caſtigationibus Religioſarũ Diſcalceatarum à Deo obtentam: & quòd eum in rudia illa ſanctæ illius renouationis primigeniæ Carmelitarum Regulæ primordia Deus Optimus Maximus reſeruarat, ipſam vt conſtabiliret, adaugeret, congruo ordine digereret, ac præficeret: quod ipſe pro ea, quà valebat, & cœlitùs acceperat, vitę ſanctitate, prudentiâ ac doctrinâ, egregiè præſtitit: fuitque primus PP. Diſcalceatorum Prouincialis, electus anno 1581. ſuperſtite adhuc S. M. Tereſiâ: quæ poſtquàm è viuis ad Superos aſcenderat, ſurrexit in eum grauis tempeſtas; exorto enim inter ipſum, & alios quoſdam Superiores (vtrimque bono zelo, ſed contrario iudicio incitatis) diſſidiolo, eoque creſcente, res eò deuenit (Deo, ad eius patientiam exercendam, permittente) vt ex Congregatione illa dimitteretur: exinde perpeſſus non modica ludibria & ærumnas, dùm anno 1593. Neapoli Romam nauigio contendit, in grauiora incidit captus à Turcis, ductuſque Tunetum: vbi in mancipiorum ordinem redactus, biennio à Barbaris miſerè tractatus, & tortus fuit; tandemque viuus cremandus igni adiudicatus, mirâ Dei diſpoſitione liberatus, Romam acceſſit: vbi ex ſingulari Pontificio indulto adſciſcitur in Ordinem noſtrum. Anno 1600. à Clemente VIII. per Bullam, quæ in eius Operibus extat, deſtinatus fuit in Africam, ad impertiendum Chriſtianis, illic degentibus, Apoſtolicam benedictionem, & pleniſſimum Iubileum. Poſtmodùm aduenit in Hiſpaniam, & inde Belgium: vbi à Sereniſſimis Principibus Alberto & Iſabella honorificè exceptus, & in ſpiritualem directorem delectus fuit: cuius hortatu ipſi, alijque Proceres, inter alia pietatis exercitia, aggregari voluerunt Confraternitati Sacri SCAPVLARIS: quod ſuis ipſe manibus dictis Principibus tradidit anno 1611. & aliàs cæteris. Complura ſcripſit, in quibus idem, qui in S. Tereſia, reſplendet ſpiritus, variis in locis typis edita. Præterea aſſeruantur in Bibliotheca Conuentus noſtri Bruxellenſis atque etiam Colonienſis quędam adhuc non excuſa. Obiit in eodem Conuentu noſtro Bruxellenſi, anno 1614. die 21. Septembris: ſepultuſque fuit in domo Capitulari. Anno 1631. ad inſtantiam Reuerendiſſimi P. Hieronymi Domin Commiſſarij Generalis, electi Epiſcopi Catharienſis, ac deinde Caietani, tranſlatus fuit in Eccleſiam, & repoſitus in ſacello S. Annæ, tandemque ad latus aquilonare ſummi Altaris, intra Chorum, & Sacriſtiam eius venerabilia oſſa recondita fuęre. Vita eius hiſpanicè conſcripta, typis edita extat: inde compen-

Capitur à Turcis.

Venit in Belgium.

compendium deſumpſit R.D.Sanderus in *Cœnobiographia* Brabantiæ,ſcribens de Carmelo Bruxellenſi. Hæc nonnihil prolixiùs;vt tanti viri notitia,& exiſtimatio maior & debita habeatur.

922. Hunc ſecutus eſt proximè VENERABILIS STEPHANVS A PVRIFICATIONE,Luſitanus,cuius vitã,& pręclaras virtutes ſcripſit Ludouicus Merſola(aliàs de Purificatione cognominatus)& de eius ſanctimonię fama teſtimonium reddit Lezana *to.4.Annaliũ.* a Ex Proceſſu authoritate Ordinarij fabricato, in ordine ad beatificationem, & libello ſupplici ad S.Congregationẽ Rituum(cuius apographũ,Româ in Belgium tranſmiſſum,habemus) de illius vita hæc paucula delibamus: *Natus eſt Dei ſeruus Stephanus in oppido de Manta,Elborenſis Diœceſis,ex pijs, catholicisq́, parentibus, à quibus in timore Dei egregiè nutritus,ab ipſa pueritia multa ſigna futuræ ſanctitatis dedit, vt deponunt teſtes* &c. *Decorauit hunc ſeruum ſuum Omnipotens magnitudine fidei,atque ſpei vitæ æternæ,propter quam conſequendam mundum contempſit: & excellentiſſimâ charitate in Deum,& proximum flagrauit.* (poſt relatos varios caſus particulares ſubditur,) *Concludendum venit in hac virtute amoris Dei,& proximi maximè excelluiſſe, vt dicunt teſtes,*&c. *Ex tali ardenti charitate erga proximum oriebatur maxima humilitas & manſuetudo,ſe omnibus inferiorem & viliorem exiſtimando,ſua peccata publicè enarrando, terram deoſculando,&, ad magis ſe humiliandum,humi ſe ſternendo, vt alij ſuper dorſum eius tranſirent, vt probant teſtes* &c. Ibi conſequenter iuratis teſtimoniis commendantur eiuſdem profunda humilitas,manſuetudo ſingularis,& virtutes religioſæ,paupertas Euãgelica,virginalis caſtitas,prompta obedientia. Inter omnes autem maximè in eo enituit aſſiduitas orationis,& meditationis;in illis enim plerumque duodecim horas per diem inſumebat,indè genua habuit maximè calloſa. Orationi ſociabat ſtudium pœnitentiæ & morficationis,flagellis, æneis filis,ferreis punctis corpus affligens, & frequenter ſolo pane & aquâ ſe reficiens.Ibidem variæ referuntur gratiæ & miranda, ad eius ſepulchrum præſtita,ſimilibuſque teſtimoniis comprobata.Ad aliam tranſijt vitam anno reparatæ ſalutis 1617.die 17.Nouembris.

a Ad ann. Chr.1457.

V.Stephanus à Purificatione.

923. Nouennio poſt Ven. P. MICHAEL A FONTE Prouinciæ Caſtellæ,& Toletani Conuentus, inſigne decus, celſarum virtutum ſplendore rutilans, Orbi huic occubuit anno ſcilicet 1626. etiam die 17. Nouembris: quem Lezana *tomo 3.Annalium ad annum Chriſti* 1088.ſcribens de Conuentu Toletano, & viris ſanctitate,ac doctrinâ illuſtribus, qui in eo claruerunt,ſic paucis commemorat: *Michael à Fonte ſanctitate etiam, aliiſq́, chariſmatibus à Deo ſic decoratus, vt de eius vita,ac ſanctitatis ſignis proceſſus formatus,& ad S.Congregationem Rituum miſſus Romam,in Archiuio Tranſpontinæ, latinitati donatus, reſeruetur,exſpectans etiam Vaticanum Oraculum, quod circa ſeruorum Dei canonizationem eſſe ſolet.*

V. Michael à Fonte.

924. Claruerunt quoque ſub hæc tempora in Hiſpania etiam alij, ſingularis virtutis, aut eximiæ eruditionis famâ celebres MICHAEL ALPHONSVS

Digitized by Google

Alij plures in Hiſpania celebres.

PHONSVS A CARRANCA, geſtis & ſcripſis præſtans; IOANNES SANZIVS, vitæ auſteritate, & orationis aſſiduitate inſignis: qui & animarum zelo accenſus multos piâ inſtitutione ad celſum probitatis faſtigium euexit. PETRVS A CORNEIO, Salmanticenſis Academiæ ſplendiferum iubar, cuius tomi aliquot Theologici ſcintillant. Singulare id fuit in hoc viro, quòd ad vnam & alterā Cathedralem in Hiſpania deſtinatus à Rege Catholico Philippo Tertio, rogatu Academiæ Salmanticenſis (tantum Doctorem, ceu luminoſum iubar, ſibi auferri tùm non ferentis) ij honores delati fuerint, cumulatiores poſtea reddendi, ni mors præmatura interueniſſet a. THOMAS PHARIVS Epiſcopus Targenſis Hebraicis, Græcis, & Latinis litteris eruditus; MATTHÆVS A CARDONA, qui per plures annos inter præruptas rupes in Cœnobio S. MARIÆ de Salgar, aſſiduâ cœleſtium meditatione mentem impinguauit: MELCHIOR SOLERIVS, ob vitæ probitatem, & miram in agendis prudentiam, ac dexteritatē, per Philippum Tertium Regem Catholicum aſſumptus Abbas Caningranenſis, ex Carmelo, ad Caſſinum tranſlatus fuit. CHRISTOPHORVS AVENDANIVS, eruditionis exuperantiâ, conceptuum affluentiâ, dicendique facundiâ tantâ prædictus, vt adſcitus inter declamatores Regios, ſub Philippo III. *Chryſologus Hiſpanus*, vocitaretur. Haud multùm inferior fuit FRANCISCVS A XODAR, etiam Philippi III. (cui in extremis piam operam ſtrenuè nauauit) & Philippi IV. à concionibus, atque huius etiam à ſecretis conſiliis; FRANCISCVS ROMERVS Epiſcopus Bexebenſis, IOANNES PINTVS claro virtutum, & doctrinæ nomine inſignis. MARCVS GVADALAXARA, qui infatigabilis lectionis labore varia elucubrauit. AVGVSTINVS NVNNIEZ A DELGADILIO, tantâ ingenij fœcunditate, & verborum efficaciâ, ac ſuauitate eximius, vt illo æuo Ordo, aut Hiſpania (veriſimiliter) excellentiorem non habuerit diuini verbi præconem. Matritum vocatus, & Philippi IV. Concionator effectus, oblatos honores conſtanter recuſauit. ANTONIVS OLIVAN, LVDOVICVS MERTOLA, VALERIVS EXIMIVS, MICHAEL MVNNIOZIVS, eruditionis ſingularis famâ celebres. Vberes ingenij fœtus, qui à pleriſque iſtorum in poſteritatis vtilitatem prodierunt, videre licebit in *Paradiſo Carmelitici decoris* per Marcum Antonium Alegre de Caſſanate. Iſtis meritò accenſendus IOANNES DA SYLVEIRA Luſitanus, cuius laudatiſſimi, in textum Euangelicum cōmentantes, quinque tomi, ſæpiùs recuſi, ipſum deprædicant. De Venerab. P. Ioanne Bapt. de Lezana etiam natione Hiſpano, ſermo nobis erit infrà.

a ex epiſt. dedicat ad Philipp. IV. Regē Hiſp. præfixa operibus Theolog. illius.

In Italia & Sicilia.

925. In Italia, & Sicilia ab initio huius ſeculi præſtantiores reputantur. Reuerendiſſimus P. Henricus Syluius, & alij ad ſupremum in Ordine gradum prouecti, de quibus capite ſequenti: ALPHIVS MATHIOLVS, natione Siculus, Procurator Generalis, in diuinis, & humanis litteris exercitatiſſimus: de quo plura Petrus Lucius *in Bibliotheca Carmelitana*. TI-

Digitized by Google

MOTHEVM PEREZ DE VARGAS Siculũ ſapientiſſimũ, Ioannis à S. Thadeo, ex Patribus noſtris Diſcalceatis primi Aſphanenſis in Perſide Epiſcopi, & Ciuitatis Ieruſalem Generalis Vicarij Patriarchalis, in dignitate ſucceſſorem, memorat Michael Munñoz in *Propugnaculo* ELIÆ. a ELIAS CARNIVALIVS Conuentus Cremonenſis ſingulare decus, ob ingenium, doctrinam, & induſtriam. IOANNES ANTONIVS BOBIVS etiam Cremonenſis, qui anno ætatis decimo octauo doctorali laureâ redimitus, Romæ circa difficiles quæſtiones de Prædeſtinatione & gratia profundam ſciẽtiam ſuam probauit. CAMILLVS AVSILIVS Neapolitanus doctus æquè ac pius. Lucubrationes eius varijs in locis typis editas refert Aubertus Miræus in libro *de ortu & incrementis Ordinis Carmelitani cap. 7.* IACOBVS RAYMVNDVS A BAVIO, & IOANNES BAPT. SPINOLA Genuenſes, inſigni eruditione nobilitati FRANCISCVS BOERSIVS à Cheraſco, ſeu Claraſco, varia ſcripſit. CHRISTOPHORVS SYLVESTRANVS, Veronenſis patriâ, Scripta eius Theologica, Philoſophica, atque alia recenſentur à Poſſeuino. DESIDERIVS PLACA Siculus (de quo ſuprà parte 4. cap. 4.) THOMAS SARACENVS Bononienſis, varijs libris de Sanctis Ordinis, & S. SCAPVLARI, editis notus: poſt iſtos etiam alios eruditione ſingulari ſpectabiles in Italia, & Sicilia, in hodiernum vſque diem Theologica, atque alia opera premere pro editione, & quædam etiam edidiſſe intelligimus: de quibus (Deo fauente) alibi.

a Lib. 2. tit. 3. ca. 1. ar. 1 n. 20.

926. Ab initio autem huius ſeculi inter cæteras Ordinis Prouincias, venuſtiſſimè vernans Turonenſis Prouincia, virtutis, & eruditionis flores, ac fructus protulit multiplices, ſupremi melioris manu iam cœleſtibus, vti planè confidimus, illatos horreis: quorum *memoria cum laudibus* b inſcripta eſt Menologio iſtius Prouinciæ. Vnde quaternarium ſertum hîc viemus, præcipuos commemorando, ij ſunt VEN. P. PETRVS BEHOVRTIVS, & V. P. PHILIPPVS THEOBALDVS, qui obſeruantiæ Rhedonenſis in Prouincia Turoniæ, per varias tentationes, fundamenta iecerunt, melioris diſciplinæ inſignes propagatores: quibus proinde ipſa Turonenſis Prouincia primùm, tum cæteræ intra Galliam, & aliæ extra, tamquàm primis authoribus, plurimum debent. Behourtius (inter cætera) Officij diuini ſtatutis horis perſoluendi adeò erat ſtudioſus, vt ne vltimâ quidem vitæ nocte recitandum in diem transtulerit. Quoad P. Theobaldum, is in reſtaurationem Ordinis omnes naturæ & gratiæ effudit dotes, quas habuit eximias. Sic addictus erat orationi, vt ſæpiùs in ea pernoctaret: corpus ſuum ſeueriori diſciplinâ caſtigare, nec extra Conuentũ, dum fuerũt vires, deſiſtebat. Ex magna animi attentione, & reuerentia in ſacro-ſanctæ Miſſæ Sacrificio eius velut liquefactâ animâ, quandoque tantam lacrymamarum vim profudit, vt eas vix temperare valens, ſudariola madidaret.

b Prou. 10.

In Prouincia Turonenſi.

Petrus Behourtius & Philippus Theobaldus.

927. Inter omnes autem amœni iſtius Carmelitani Viridarij, à nouiſſima

Digitized by Google

uiſſima repaſtinatione, ſuauiſſimè redolent bini iſti floſculi V.P. DOMINICVS A S. ALBERTO, & V.F. IOANNES A S. SAMSONE. Ille quidem natiui genij, & proprij ſpiritus Carmelitici ſtrenuus æmulator, doctrinâ pietatem exornauit, & pietate doctrinam viuificauit. Mortificationi ſic erat addictus, vt hoc verbum in ore ſemper haberet, ſeruaretque in opere, *Quotidie morior:* & hoc ad vitæ vſque terminum; etenim paulò ante obitum, porrectam ſibi, ex inſcitia fratris ei aduigilantis, amariſſimam de abſynthio & camomilla confectam potionem, loco ptiſanæ, epotauit, nihil conqueſtus. Contriſtato propterea infirmario, (cum aduertiſſet) dixit: *Mi Frater, calicem quem dedit mihi Deus, non volebas vt biberem illum?* Vultus erat illi ſemper modeſtiſſimè hilaris, ac ſubridens, nullo triſtitiæ nubilo offuſcatus. Quoties de nocte euigilabat, protinùs de ſtrato exiliens, in genua procidens, Deum adorabat. In oratione integras ferè noctes frequenter tranſigebat: diuinâ autem contemplatione adeò quandoque extra ſe raptus, vt quæ circa ſe in loco gererentur, non aduerteret. Internis deliciis multoties in tantùm perfruebatur, vt dulciter conquereretur: *Ne magnitudinis tuæ*, inquit, *Domine mole me premas*, diuinas immiſſiones aut temperari poſtulans, vel ampliores vires ſubminiſtrari. Sacræ Scripturæ, ac præcipuè Epiſtolarum D. Pauli frequens erat lector; & ex reuerentia non niſi genuflexus, & detecto capite. Opuſculum ſcripſit, cui eſt titulus: EXERCITATIO SPIRITVALIS, *mole quidem exiguum, ſed optimarum virtutum præceptis magnum volumen: omnibus quidem, at peculiariter Carmelitici inſtituti Profeſſoribus, pro aſſequenda vocationis ſuæ perfectione, vtiliſſimum.* Eo elogio ipſum cõſignant Facultatis Pariſienſis Doctores Theologi. Perfunctus Lectoris Theologiæ, Magiſtri Nouitiorum, Prioris, & Vicarij Prouincialis munijs, ac corpore laboribus, vigiliis, auſteritatibus conſumpto, conſummatus in breui, in odore ſanctitatis hanc vitam finiuit, anno 1634. die 24. Ianuarij. V. Dominicus à S. Alberto.

928. Iſtius in vita ſpirituali magiſter fuit VEN. FRATER IOANNES A S. SAMSONE, cœcus corpore, animo illuminatiſſimus, profeſſione laicus, myſticâ ſcientiâ Princeps Theologus, & interiori lumine mirificè illuſtratus. Dictauit de vita myſtica ſublimia opuſcula, variis in lociis typis edita, & nuper recuſa in duobus tomis, digna profectò, vt cum veneratione legantur à cunctis, qui, meliorum chariſmatum æmulatores, ad internę vitæ perfectionem aſpirant: prout Doctores Theologi, qui ea examinarunt, teſtantur his verbis: *Attendat, nedùm pius, quin & quiſquis lector; idem ſentire debere de Venerabili Fratre Ioanne à S. Samſone Carmelita reformato, Prouinciæ Turoniæ, laico, cæco ab incunabulis, quod S. Hieronymus de Didymo Alexandrino, cæco ab infantia, ſuum videntem appellans. Cæcutiret ſiquidem quiſquis lector huius Operis arcana myſtica Theologiæ, ſupereminentem diuini amoris ſcientiam, & ſecreta cœleſtia vix intelligendo, ſi hunc Venerabilem Fratrem, ſuum videntem non fateretur, &c. Hucuſque peruenit lynceus hic cæcus author, duplicis* ELIÆ *Spiritus* V. Ioannes à S. Samſone *laicus, cœcus varia & ſublimia opuſcula dictat.*

germanus

germanus hæres: hucuſque & vitæ Sanctiſſimæ exemplo, & myſtici huius libri ductu animas euehit, vt in illo IESV CHRISTI *eminenti ſcientia inſtruantur, & in altero diuinæ Sapientiæ, & amoris ſplendoribus, & ignibus illuſtrentur & ardeant.* Hanc permulti, etiam Epiſcopi aliqui, vitæ perfectioris cupidi, ipſum pro inſtructione accedebant. Vt proinde meritò in eius Epitaphio inter alia legantur:

SISTE PAVLVLVM, VIATOR, ET HOC VNVM ADVORTE;
COECVS VIDET, MORTVVS VIVIT,
PAVPER EVANGELIZAT:
IGNARVS, INDOCTVS
FACIENDA SCRIBIT, SCRIBENDA FACIT, &c.

Iam dudum mortuus mundo & ſibi, obijt anno 1636. die 14. Septembris. Vitam eius, virtutes, dona Spiritus Sancti ac gratias gratis datas, quibus à Deo præuentus fuit, varia etiam cùm Spiritus, tùm corporis ad ſepulchrum eius accepta beneficia, & apparitiones poſt deceſſum Latino eloquio publicauit P. Mathurinus à S. Anna, qui etiam eius Theoremata, & varia Opuſcula è Gallico Latina fecit.

Iſtam Turonenſem præclaram Ordinis noſtri Prouinciam abundare etiamnum viris omnigenâ ſcientiâ inſtructis, teſtantur noua opera, in quauis materia, Philoſophica, Theologica, Morali, Iuridica, hiſtorica, Aſcetica, Miſcellanea, quæ nuper prodierunt, & indies alia accedunt. Sed de iſtis ſigillatim (Deo dante) in alio opere. Eſt igitur nunc ea Prouincia velut hortus irriguus iuxta fluuium, & germinans germinabit, ac fructificabit quaſi cedrus iuxta aquas, & ſemē illius erit in aquas multas: quamdiu exemplis, & doctrinis præfatorum Magiſtrorum inſiſtet.

Alij docti in Gallia. 929. Præfato Patri Philippo Theobaldo Magiſter fuit, & Reformationis deſiderium inſtillauit Venerabilis P. IACOBVS RAMPON, Prouinciæ Franciæ alumnus, Doctor Theologus Pariſienſis: qui in Conuentum Metenſem ſtrictiorem obſeruantiam inuexit. Singulariter in eo elucebant vitæ auſteritas, orationis ſtudium, & imperium in dæmones vexantes energumenos. Diſciplinam eius, aſpectu horridam, pretioſi theſauri, & velut ſacri depoſiti loco habuit dictus V. F. Ioannes à S. Samſone. Obijt iam ante annos triginta in odore eximiæ virtutis. Præter iſtos etiam alij in Gallia varijs in locis claruerunt hoc ſeculo; *Robertus Berthelotus* Pariſienſis Doctor, Epiſcopus Damaſcenus, & Suffraganeus Lugdunenſis. IOANNES PETRINIVS eximius inter Gallos Concionator, ANGELVS LE BLANCH, diuinarum, humanarumque ſcientia excellenter inſtructus. MICHAEL A FORCADA; & IOANNES CHERON, vterque Vaſco, & quōdam Vaſconiæ Prouincialis: PHILIBERTVS FEZAIVS Aquenſis: de quibus eorumque Scriptis, ſimiliter alibi.

Eruditi in Germania. 930. Tales etiam eiſdem temporibus non defuerunt Germaniæ, & Poloniæ, etſi per bella & hæreſes vehementer agitatis: ex iis deprædicantur Re-

tur Reuerendiſſ. GASPAR MVNSTERVS germen illuſtre Carmeli Colonienſis Epiſcopus Aureleopolitanus, conſecratus anno 1630. Oſnaburgi Suffraganeus. PHILIPPVS METIVS Cōuentus Strabingenſis, Carmelitanæ hiſtoriæ ſtudioſus indagator, & accuratus ſcriptor. Variç eius lucubrationes extant in Germania Superiori, & alibi, quibus nobis vti licuit. Blaſius Hoitius *a* Cracouienſis Conuentus alumnus, qui inter cætera ſui ingenij monumenta ſcripſit librum, *de ortu & progreſſu huius Ordinis cum declaratione omnium ferè Prouinciarum, & Conuentuum eiuſdem.* ADRIANVS SAREMBIVS Regius in Polonia Eccleſiaſtes famoſus. Quæ ex eo ſunt data prælo, refert Caſſanate *b* Annis autem proximè elapſis varia per noſtros ex Italico, & Hiſpanico traducta in Latinum, quædam etiam noua Coloniæ typis euulgata extant.

a A nonnullis cognominatur Palucius.

b In Paradiſo Carmelitici decoris.

931. Quoſdam etiam è Belgica Carmeli Vinea, eiuſcemodi botros libare licet. Primus occurrit Venerab. Pater GEORGIVS PETRI, cuius ſic paucis meminit Lezana in Annalibus Ordinis ad annum 1254. vbi agitur de fundatione Conuentus Mechlinienſis: *Sanctitatis etiam opinione claruerunt Petrus Lupus, & Georgius Petrus,* &c. De Petro Lupo iam egimus antè. Quoad Georgium Petri, is magnæ virtutis, & exactiſſimæ obſeruantiæ Regularum relictis exemplis, deceſſit in Conuentu Mechlinienſi anno 1633. die, & horâ à ſe præſignatis: ea erat nona matutina Commemorationis fidelium defunctorum: quibus ſubleuandis fuerat ſtudioſiſſimus; quotidiè enim flexis genibus legebat totum Officium pro defunctis, & ſub veſperam, obambulando clauſtra, Religioſorum ſepulturæ deputata, recitabat pro iiſdem pſalmos *Miſerere* & *De profundis*, cum orationibus conuenientibus.

In Belgio.

Georgius Petri.

Singulari quoque memoriâ Flandris recolendus eſt Vener. P. MARTINVS DE HOOGHE (de quo dicta ſunt alia nonnulla ſuperiùs *c*) Latinæ linguæ peritiſſimus, Græcè quoque & Hebraicè doctus, ac variâ eruditione excultus fuit. Librum edidit idiomate Flandrico de S. SCAPVLARI, & aliud opuſculum aſceticum. Iteratis vicibus Prouinciç Belgicæ Prouincialis, zelo regularis obſeruantiæ plenus erat: nil tamen obſeruandum præcipiens, in quo non præiret obſeruantiſſimus ipſe. Magnis laboribus ac diuturnâ tabe conſumptus, terras liquit, zeli ſui præmia percepturus. Strenuus illi cooperator, vt ELIÆ *Eliſeus*, adſtitit Ven P. LIVINVS A SS. TRINITATE: qui multis annis Magiſtri Nouitiorum (quem & ego habere merui, vtinam & eius inſiſtam veſtigiis!) Prioris varijs in locis, ac alijs officijs fungens, murum ſe pro ſtricta, & exacta obſeruantia promouenda & manutenenda, oppoſuit. Minimarum etiam rerum, præſertim ſilentij, præuaricationem vix immunem à pœnitentia, aut paterna monitione, ſeueriori ue aſpectu, ſinebat, dictitans: *Vbi rigor, ibi vigor.* Etſi humilitatem & paupertatem ſummo in pretio haberet, illis comitem volebat munditiem, ſuis inculcans ſæpè: *in immunditia non latere ſanctimoniam.* Frequentiſſimè inter eius ſcripta id repetitur: *Domine hîc vre, hîc ſeca, vt in æternum*

c Par. 4. c. 3. & 5. nu. 652. & 659.

Martinus de Hooghe.

Liuinus à SS. Trinitate.

num parcæ. Illum lætà ſemper, etiam inter grauiſſimas, quas paſſus fuit, difficultates, & contradictiones, ac dolores multorum annorum ex malè affecta tibia, venuſtans facies in iugi Diuinæ præſentiæ, & conformitatis cũ Dei voluntate, exercitio (quod maximè commendabat) ſemper occupatum patenter indicabat, cuius euidens teſtimonium quoque fuit quòd octò circiter diebus ante obitum profecturus Gandauum, & iam in itinere conſtitutus, ſubitò ad ſocium conuerſus, (erat is R. P. Seraphinus à Iesv, primariis in Belgica Prouincia poſtea functus officiis) ait: *Dei voluntas eſt, vt redeamus:* & quibuſdam magis familiaribus ſupremum Vale dicens (ſolità tamen vtens valetudine) cellæ ſe incluſit vacaturus exercitiis: quibus nondum abſolutis, infirmitate corripitur, & ad infirmariam tendens, alterà die de ſtatione huius vitæ deceſſit. Eodem illi ſepulchro conditi in Capitulo Conuentus Bruxellenſis reſurrectionis diem præſtolantur. Inſcriptam ſuperpoſito humili lapidi Epigraphem, quia breuem, ſubiicimus. *Quomodo in vita dilexerunt ſe, ita & in morte nõ ſunt ſeparati RR. PP. Martinus de Hooghe, & Liuinus à SS. Trinitate, qui multis pro Reformatione exantlatis laboribus, pro eadem vitam Deo, & B. V. M. Carmelitanæ immolarunt. Primus 12. Iunij 1637. dùm Prouincialem: Secundus 25. Septembris 1641. dùm hic Priorem ageret. Quorum Reliquias hoc marmore mæſtiſſimi filij contexêre.* De vtroque plura ſcribit R. D. Sanderus *in Chorographia Carmeli Bruxellenſis c. 9.*

a Par. 4. c. 5. nu 650.

Richardus à S. Baſilio. Carolus à S. Giſleno.

Iſtis meritò accenſentur V. P. Richardvs a S. Basilio, qui in Cõuentu Vallencenenſi (vt ſuprà diximus a) primus cum alijs quinque anno 1621. compromiſit in Reformationem, quam prudenter direxit, & fortiter propugnauit: fuit enim deinde Prouincialis Belgij: & V. P. Carolvs a S. Gisleno, conſpicuus rarà pietate, & zelo regularis obſeruãtiæ, quam, in primis Prouinciæ ſuæ muneribus conſtitutus promouit.

Petrus VVaſtelius.

932. Nec hic prætermittenda memoria Ven. P. Petri Wastelii, ſolidæ & profundæ doctrinæ Scriptis, pro vindicandis Ioanni Epiſcopo xliv. Ieroſolymitano ſuis lucubrationibus & ſanctitate, noti: qui ſicut ad extrà habitu, ita intrà animo candidus, ſingularem humilitatẽ, & modeſtiam præ ſe tulit: magnæ vir deuotionis erga SS. Virginem Mariam: cuius officiũ ex ſola deuotione, non obligatione, totà vità, quantũuis occupatus (Prior autem fuit in diuerſis Cõuentibus, deinde Prouincialis per Belgiũ, denique Commiſſarius Generalis Prouinciæ Hiberniæ) non prætermiſit, niſi infirmitate grauiſſimà impediente: cumque recitare non ampliùs poſſet, ſocium adhibebat, qui, ſe audiente, illud legeret. Obijt Aloſti anno 1658. die 3. Maij ætatis ſuæ 75.

Iacobus VVẽmers *Epiſcopus Cairi.*

Singulari etiam ratione commemorandus hîc eſt Reuerendiſſ. P. Iacobvs Wemmers, oriundus Antuerpiæ, & ibi Religioni Carmelitanæ adſcriptus, qui Theologicæ ſcientiæ linguarum Orientalium notitiam coniungens, impigro ſtudio tantùm in illis profecit, vt Romam vocatus ibi earumdem profeſſioni publicæ, libriſque ſcribendis, per annos decem, Eccleſiæ Catholicæ vtilem operam nauauerit: edidit autem varia idiomate Æthiopico,

Digitized by Google

Æthiopico, Romæ impreſſa. Tandem verò à SS. D.N. Innocentio X. Epiſcopus Cairi ſeu, Mempheos creatus, & Legatus Apoſtolicus per Æthiopiam ordinatus, dùm munus ſibi impoſitum exequi parat, ex itineris laboribus & ſolis ardoribus in febrim incidit Neapoli, animamque Deo reddidit anno Domini 1645. Et in dignitatibus iſtis ſuffectus fuit Reuerendiſſ. P. FRANCISCVS SVARIVS, natione Luſitanus: cuius altam peritiā Romā quandoque, & ſæpiùs Gallia admirata fuit.

Ei ſuccedit Frāciſcus Suarius.

Inter ea, quæ nuper ex hac Prouincia in publicam vtilitatem prodierunt, præcipuè commendatur Curſus Philoſophicus quo noſtri Fratres vtuntur, ſic à ſcriptione exempti; vt ſtudijs plus ſuppetat temporis (quod inter occupationes monaſticas, & regulares obſeruantias ſat modicum eſt.) Nunc quoque illum in finem ſub prælo eſt curſus Theologicus completus, authore R.P. Franſciſco Bonæ Spei, annis plurimis, Louanij, & alibi Philoſophiæ, & Theologiæ Lectore, modò Belgicæ Prouinciæ Prouinciali.

933. Tandem in eo, qui nouiſſimè ætati noſtræ ſplendorem contulit, & celebre apud poſteros nomen reliquit, ſertum hoc noſtrum, ſeu ſeruiam odoriferam, è Carmeli Viridario excerptam, pertexemus: is eſt Venerabilis P. MAG. IOANNES BAPTISTA DE LEZANA, Matritenſis, Prouinciæ Caſtellæ, cuius ingenij lumen ſic ferè à iuuenilibus annis reſplenduit, vt propterea iam tùm Doctor Salmanticenſis, Romam accitus, præcipuis Ordinis muniis honoratus fuerit, Generalium plurium Aſſiſtens, & Socius primarius, Prouinciarum Hiberniæ, & Terræ Sanctæ, ſæpiùs Prouincialis, tandemque Ordinis Procurator Generalis: interea in Archigymnaſio Romano, vulgo *Sapientia*, publicus Lector ad extremum vſque vitæ. Inſuper à SS. DD. Vrbano VIII. Innocentio X. & Alexandro VII. ad graues Eccleſiæ moderationes & deciſiones adhibitus, annis plurimis fuit S. Congregationis Indicis Conſultor, & beneficiorum Examinator. Quibus oneribus preſſus, vt fœcundiſſima palma, vberiores protulit doctrinę, & virtutis fructus: Doctrinæ, vt teſtes ſunt, variā eruditione refertæ lucubrationes eius; Theologici tomi tres, Iuridici (Quæſtionum Regularium, in Maria magna Religionum, & Conſultorum) tomi ſex, Hiſtorici tomi quatuor: quibus Inſtitutionem, ſucceſſionem, varioſq; euentus, per annorū bina millenaria, & quaterna ſecula, ordinatiſſimè complectitur, aliaque nonnulla Opuſcula minora, quæ omnia pietatem ſpirant: ac in ijs perſpicuitati coniunxit ſoliditatem; vt illud meritò, quod D. Hieronymus de S. Hilarij libris, & de Lezana dici queat: *eius libros in-offenſo decurri poſſe pede.* Quoad virtutes, inter cæteras ſingulariter in eo reſplenduerunt humilitas ſingularis, abſtinentia admirabilis, & iugis, vt videbatur, cum Deo conuerſatio; ita vt paſſim de eo quaſi in prouerbium abierit: *aut orat, aut ſtudet P. Lezana.* Peculiariter etiam in eo elucebat cultus B. Virginis MARIÆ: cui in libro pro eius immaculatâ Conceptione Scriptorum ſuorum primitias

V.P. Ioan. Baptiſta de Lezana.

Variâ ſcientiâ & milleiugâ virtute rutilans.

Digitized by Google

dedicauit: & poſtmodùm de eius ſingulari patrocinio ſcripſit inſigne illud Opuſculum, cui titulus MARIA PATRONA, & reliqua ipſius opera verbis ad eius deuotionem excitantibus reſperſa ſunt. Præcipuè verò eum decorauit (quam in libro ſuo, inſcripto *Diſciplina Monaſtica*, exemplis, & authoritatibus Patrum tantoperè commendauerat) exactiſſima Regularis vitæ obſeruantia, & Officij diuini frequentatio, non obſtãtibus multiplicibus & arduis occupationibus ad vſque vitæ terminum; adeò vt, cum Dominicâ Lætare, die 23. Martij, pro ſuo munere, coram Summo Pontifice, & Cardinalibus, Orationem Latinam habuiſſet, ad Conuentum ſuum reuerſus, à meridie etiam Veſperis adeſſet: quibus abſolutis ſentire primùm cœpit infirmitatem: quâ paulatim augeſcente, ſeptimo poſt die, qui Sabbathinus erat, & Sacer S. Bertholdo primo Priori Generali Ordinis ex Latinis (cuius geſta in Annalibus peculiariter illuſtrauit) piè animam Creatori reddidit anno reparatæ ſalutis 1659. die 29. Martij, ætatis anno 74. profeſſionis Religioſæ 59. Singulariter charus extitit S.D.N. Alexandro VII. qui auditâ graui eius ægritudine, Prælatum ad ipſum deſtinauit, conſolationis & ſuæ benedictionis impertiendæ gratiâ: auditoque obitu illius mœrorem ſignis, & verbis teſtabatur. Menſe vno ab eius obitu R. P. Godefridus Henſchenius *in epiſtola dedicatoria ad vitam B. Petri Thomæ*, hæc inter cætera de Lezana (quem in multis cum ipſo B. Petro Thoma confert) ſcribebat: *Litteris Româ ad nos datis intelligimus, Eximium Patrem Lezanam, habitum hactenùs Romæ inter primarios viros, ingenio & doctrina conſpicuos, nec minori æſtimatione religioſæ virtutis, vitâ functum eſſe.*

934. Pauca à nobis dicta de tanto viro, ſicut & de aliis anterioribus, multos etiam præcellentes prætermiſſos, nemo conqueratur; cùm non vitas, geſta, ac ſcripta ex profeſſo conquiramus, nec omnes Ordinis huius præclaros commemorare intendamus, ſed ſuccinctam Ordinis hiſtoriam ſtringamus, & coarctemus in compendio. Illuſtriores dumtaxat, qui ſanctimoniâ & eximiæ pietatis famâ, eruditioniſue laude, præcelluêre, exhibuimus in exemplum, vt in ijs iuniores Ordinis noſtri Religioſi quemdã veluti virtutis ſimul & doctrinæ, reſeratum tramitem intueantur, & imitantibus veſtigiis proſequantur. Cui autem illa non ſufficiunt, Annales Ordinis adeat, aut pleniorem de iſtis, & aliis tractationem exſpectet in Speculo magno Ordinis, propediem, ſi Deo placet, exhibendo.

CAP.

Digitized by Google

C A P V T VIII.

Series ſucceſsionis Reuerendiſsimorum Patrum Priorum Generalium Ordinis.

935. CVm Ordo Carmelitanus originem trahat è Terra Sancta, cuius idioma olim erat Hebraicum, etiam iſtius vocabulum *Abba* (quod idem eſt, ac *Pater*) Superioribus huius Ordinis fuit per ſecula multa attributum: cuius loco (poſt recuperatam, per Godefridum de Bulyō, Hieroſolymam, & conſequenter Terram Promiſſionis, cum plurimi Europæi huic Religioni nomen darent) per Aymericum Patriarcham Antiochenum, & Apoſtolicæ Sedis Legatum, inditum fuit nomen Latinum *Prioris* (etſi iam pridem quibuſdam in locis id fuerit in vſu, ſicut alibi annotauimus *a*) atque ita euenit, vt Orientalibus Monachis (quales Carmelitæ) Occidentalis, & Occidentalibus Orientalis nomenclatura obtigerit; etenim Religionis Benedictinæ, Ciſtercienſis, Norbertinæ, &c. (quæ in Occidente ortum habuerunt) Primates ſuos nuncupant *Abbates*, quod Hebraicum, ſeu Syriacum eſt.

Superiores huius Ordinis olim Abba nūc Prior nominantur.

a Par. 1. n. 25. pag. 22.

936. Tunc quoque, cum anteà Monaſteria & Eremitoria huius Ordinis ſingula ſuos habuiſſent Patres ſeu Præſides, ſed plerumque non ita dependentes ab alio vno aliquo eiuſdem Religionis, per eumdem Aymericum Patriarcham effectum fuit, vt deinceps Conuentus omnes, & Eremiticæ manſiones Ordinis huius, tamquàm vnius eiuſdemq; myſtici corporis membra, firmiùs ſub vno connecterentur capite, ſeu ſupremo Præſule, qui diceretur *Prior Generalis*, cui omnes & ſinguli obedientiam vouere, & ſeruare deberent.

Hinc erroneè nonnulli exiſtimarunt, tunc Ordinem hunc primùm incœpiſſe, & Aymericum eius fuiſſe Authorem ac Inſtitutorem, qui dumtaxat fuit Reformator, ſeu reſtaurator, decernendo, vt omnes deinceps vni Generali ſubeſſent: & qui antè in Carmelo ac aliis Eremis, ſparſim in cellulis ſeu caſulis, aut etiam antris habitabant; deinceps, more Latinorū Monachorum, collegialiter, ſimulque degerent, atque alia nonnulla pro Ordine promouēdo præſtitit: prout expreſſiùs ſuprà declarauimus *b* & de hoc etiam infrà ſermo redibit: hic verò ſeriem ſucceſſionis Priorum Generalium dabimus.

Notatur error quorumdam circa Ordinis inſtitutionem.

b Par. 1. n. 22. 23. 24. & 25.

937. Primus fuit S. BERTHOLDVS, inſtitutus anno D. 1141. de quo & iſta nomenclatura, ſic præclarè ſcribit Ioannes Palæonydorus *c*: *Poſt Terræ Sanctæ recuperationem, Bertholdus de Maleſaida, Pariſienſis Doctor eximius,* *votum*

c In hiſt. Carmelit. lib. 3. c. 1.

S. Bertholdus quibus ex cauſis dicatur primus Prior Generalis.

votum quod in totius Chriſtiani exercitus anguſtia vouerat Antiochiæ, fideliter impleuit. Aſcendit itaque montem Carmeli, & Religionis habitum, quem poſtulauit, dignè recepit. Tandem adeò inter eos profecit, vt ferè omnium eximius virtutibus & ſanctitate clareſceret. Et infrà: *Dicitur autem primus Prior Generalis penſatis quibuſdam cauſis. Prima, quia primus erat qui à Patriarcha Latino Prior fuit inſtitutus. Secunda, quia primus Prior. Tertia, quia primus ſub diſpoſitione Latina ordinatus. Quarta, quia primus nominatione Latinus Generalis Prior. Præcedentes autem noſtri Ordinis Patres, quibus in caſtitate & paupertate obediebant, in Veteri Teſtamento, Iudæorum modo,* PROPHETÆ *appellati ſunt, & ipſi Filij Prophetarum. In primitiua verò Eccleſia Noui Teſtamenti* ARCHIPHYLACES, *id eſt Rectores & Præpoſiti, Monachi & maximè* ABBATES, *id eſt Patres vſque ad prædicti Bertholdi tempora ſunt nuncupati.* Iſtum noſtrum Bertholdum inſigni hoc, etſi breui, encomio commemorat præclarus ille Chartuſienſis Ordinis Scriptor Wernerus Roleuinck: *S. Bertholdus Carmelitici Montis Eremicolis ab Aymerico Antiocheno Patriarcha in Priorem aſſignatus, famâ celebriori multis innoteſcit: Hic inter cætera præclara ſuæ ſanctitatis indicia animas quamplurimorum Fratrum, quas Saracenorum abſumpſit gladius, cum corona Martyrij ab Angelis in Cœlum deferri vidit.* Singulariter exemplo & verbo ſuis commendauit cultum B. Virginis MARIÆ: quam ſepties quotidie, in eo Carmeli loco, vbi olim ea in typo nubeculæ S. P. N. ELIÆ præmõſtrata fuit, Angelicæ ſalutationis repetitâ recitatione, honorauit. Solemnizatio feſti, Conceptionis eiuſdem, ab eo commendata fuit in Ordine, quem rexit annis quadraginta quinque. Obijt circa annum Domini 1188. die 29. Martij. Ad quem in Martyrologiis Ioannis Molani, Ioannis Gillemani & Ordinis refertur, & per totum Ordinem duplici officio colitur. Alia de eo dicta ſunt hic ſuprà *in libro S. Cyrilli cap. 4.* & ibi *in notis* a vbi notatus eſt error quorumdam, exiſtimantium, eum inſtitutum in Priorem Generalem anno ſalutis 1221. cùm potiùs id contigerit anno 1241. Plura de eo videri poterunt in Annalibus Ordinis.

In Faſcic. temp. ad an. Chr. 1184.

Moritur S. Bertholdus circa ann. 1188.

a Fol. 15. 16. 17. nu. 20. 21. 22.

II. Prior Generalis S. Brocardus.

938. II. Iſtius ſucceſſor, per vnanimen electionem, circa annum Chriſti 1188 fuit S. BROCARDVS, Hieroſolymitanus, vir inſignis, ac vitæ Sanctimoniâ conſpicuus, vario doctrinæ genere excultus; plurimùm in conſeruando gregem ſibi commiſſum verbo & ſcriptis laborauit, nihilq; prætermiſit, quod ad bonam conuerſationem religioſam, ac fidelium ædificationem, pertineret. Et quoniam videbat diuinâ prouidentiâ Carmelitas hinc indè per Aſiam, Africam, & Europam diſperſos, multos ipſe hortationibus pijs ad Propheticæ vitæ exercitationem ſedulò monuit. Quò autem Romano Pontifici, ac cæteris Europæ Prælatis, Propheticus ille cœtus gratior foret, eius ad inſtantiam ſcripta, ſeu potiùs ex fuſiore alia compendiata, magiſque determinata fuit, per Albertum Patriarcham Hieroſolymitanum, Regula Ordinis, quæ (paucis, Romanorum Pontificum authoritate, immutatis, & moderatis) in hodiernum vſque diem obſeruatur;

Digitized by Google

ſeruatur: ſicut à S. Cyrillo *a* & in Notis noſtris refertur *b cap.*5 *&* 6. libri ſuprà poſiti *c*. Suos præcipuè hortabatur ad cultum,& imitationem SS. Virginis MARIÆ, & P. N. ELIÆ. Præfuit Ordini annis triginta tribus *d*. S. Brocardus ſub annum 1213. vnà cum Nunciis Apoſtolicis ab Alberto Patriarcha miſſus ad Saphadinum, Soldanũ Damaſci & Babyloniæ, Mamalucum Soldani, id eſt Vice principem, leproſum, baptiſmo in Iordane, Chriſtianum & ſanum, ac deinde in Carmelo Religioſum reddidit, vt referunt Hiſtorici noſtri, & Annales ad dictum annum. Obitus eius *in Annalibus Ordinis* refertur ad annum Domini 1221. de quo dicta ſunt quędam in notis ad Chronologiam vitæ S. SIMONIS. *e* In Kalendariis adſcribitur die 2. Septemb. quo etiam in Martyrologio Auctario Molani hæc de eo leguntur. *Eodem die Beati Brocardi Presbyteri, & Carmeli Prioris Generalis, magnæ ſanctitatis viri.* Et in Annotationibus: *Brocardi vita eo anno cœpta eſt ſcribi, quo obijt, vt habet initium hiſtoriæ eius*: vbi etiam commemoratur, ipſum compilaſſe Ordinis, ſeu Carmeli ſtatuta, quæ ab hiſtoricis noſtris vocantur *Conſtitutiones antiquæ*, quarum etiam mentio facta fuit *par.* 2. *cap.* 2. *f* Feſtum eius ſub ritu duplici ſolemnizatur per Ordinem. Quo anno data ei fuerit Regula, diſſeritur *in Chronologia vitæ* S. SIMONIS, & ibi *in notis.*

a Nu. 27.
b Nu. 29.
c In principio huius operis.
Ordinem rexit annis 33.
d Vide nu. 30. & 775.
e Nu. 775.
f Nu. 186. vide etiã in Chronologia Si. Simonis nu. 714. & 770.

939. III. Duobus præcedentibus, in vitæ Sanctitate compar, proximè ſubijcitur poſt deceſſum B. Brocardi, eodem anno, electione S. CYRILLVS, Conſtantinopoli ortus, & ab infantia Deo dicatus. Cùm inter Patriarcham Conſtantinopolitanum & ipſum diſſenſio de Spiritus ſancti proceſſione orta eſſet (nimirùm illo aſſerente à Patre ſolùm, Cyrillo verò conſtanter affirmante à Patre & Filio Spiritum Sanctum procedere) volens à Gręcorum erroribus abeſſe, in ſomnis admonitus à Beata Virgine, omnia ſua pauperibus elargitus, Syriam versùs nauigauit, ad Montemque Carmelum peruenit: vbi ſumpto Dei Genitricis habitu, ieiuniis, orationibus, & charitatis officiis Deo gratiſſimus effectus, diuinis etiam reuelationibus dignatus fuit. Ita legitur in Officio Sacræ Congregationis authoritate approbato, pro illius feſto. Encomia quædam eius alia relata ſunt poſt Præfationem, ante eiuſdem Opuſculum *de Proceſſu & Regula Ordinis*: hic dumtaxat addimus pauca hæc ex Arnoldo Boſtio *libro de viris illuſtribus huius Ordinis*, eò quòd etiam duorum præcedentium memoriam complectantur: *Cyrillus*, inquit, *Græcus melliflui Carmeli Heremicola prænobilis, & ſacri Ordinis ab eodem Monte propagati Prior Generalis tertius.* Et infrà: *Conſcripſit etiam ſacer hic Pater librum ad Fratrem Euſebium Heremitam montis Neroy, de proceſſu ſui Ordinis vſque ad tempus ſuum, in quo Bertholdum & Brocardum Ordinis Carmeli Priores commemorat: quorum primus multorum Fratrum ſuorum in Monte Carmeli, & alijs locis Terræ Sanctæ paſſorum animas, cum corona martyrij, ab Angelis in cœlum deferri oculis ſuis conſpexit: & compluribus aliis miraculis claruit. Alter verò, ad inſtar Patris ſui* ELIÆ *quemdam iuuenem mortuum ſuſcitauit, quem,*

III. P. Generalis S. Cyrillus Conſtantinop.
Monitu B. V. Mariæ venit ad Carmelũ.

Digitized by Google

quem, velut alterum Ionam, ad Ordinem ſuum vocauit: etiam Patris ſui Eliſæi ſequendo veſtigia, quemdam leproſum aquâ fontis ELIÆ *mundauit, multiſq; alijs virtutum ſignis claruit in diuerſis Terræ Sanctæ locis, & præſertim in Monte Carmelo: vbi in vnum cum Sancto, eorum ſucceſſore, Cyrillo, reſurrectionis diem præſtolantes, Sanctam Trinitatem tres ſimul miraculis ſtupendis prædicant*. Obitus S. Cyrilli in Annalibus Ordinis adſcribitur anno Chriſti 1224. feſtum eius celebratur per totum Ordinem Carmelitanum ſub ritu duplici die ſexta Martij.

IV. P. General. Bertholdus Lombardus. — a Ad an. Chr. 1231. — b Nu. 735.

940. IV. Poſt S. Cyrilli obitum, habitum fuit Capitulum Generale in Monte Carmelo: &, inuocato Spiritu Sancto, in quartum Priorem Generalem Ordinis electus fuit Venerabilis BERTHOLDVS (eius nominis *ſecundus*) natione Lombardus. Inter alia hæc de eo referuntur in Annalibus Ordinis: *a Commendatur à noſtris Bertholdus, vt vir eximiæ ſanctitatis & eruditionis, diuinæ Scripturæ ſtudioſiſſimus, morumq; honeſtate conſpicuus, & quòd præclara ſequacibus ſuæ pietatis exempla præbuerit*. Alia nonnulla de eo dicta ſunt ſuprà in Chronologia vitæ S. SIMONIS STOCK *b*. Quoad annum obitus eius variant Authores: veriſimilior videtur (vt in ijſdem Annalibus adſcribitur) 1231. cum Ordinem rexiſſet annis ſeptem.

V. P. Gen. Alanus. — c Nu. 744. & 746.

941. V. Iſti ſuffectus fuit Venerabilis ALANVS *Brito natione, vir religioſiſſimus & Deo deuotiſſimus. Hic multis pro Ordine ſuo exanthlatis laboribus, cum à Saracenis fuiſſet pulſus ex Terra Sancta, magno Fratrum ſuorum agmine ſtipatus, Europam petens, tandem in Angliam venit: vbi multos ad Ordinem ſuſcepit. Tranſiens indè in Germaniam, Coloniam Agrippinam ſuis miraculis fecit clariorem. Teſtimonia ibi extant penes eius Sepulchrum in Conuentu Carmelitarum ante altare maius*. Ita Philippus Metius *libro de viris illuſtribus huius Ordinis cap.* 5. Etiam in Dicta Chronologia alia quædam de eo relata ſunt. *c* Eius tempore facta eſt ſolemnis tranſlatio Ordinis ex Palæſtina in Europam de qua *parte* 3. *cap.* 31.

VI. P. G. S. Simon Stock. — d Nu. 746.

943. VI. S. SIMON STOCK, eximio præcellens pietatis & deuotionis affectu in SS. Virginem MARIAM, ab ea SCAPVLARE, magnis priuilegijs decoratum, accipere promeruit. Electus fuit in Capitulo Generali Aylesfordiæ in Anglia, anno 1245. defuncto (vt quidam exiſtimant) aut (quod veriſimilius eſt) reſignante Alano, pro vt dictum eſt *in Chronologia vitæ illius* (*parte* 5. *d*) vbi conſequenter fusè ſatis actum eſt de geſtis, & ſanctitate B. Simonis. Terras linquens cœlos adijt anno D. 1265. die 16. Maij: quâ eius feſtiuitas, ſub ritu duplici, ſolemnizatur per totum Ordinem.

VII. P. G. Nicolaus Gall. — e Lib. 7. c. 75.

944. VII. NICOLAVS GALLICVS *Ordinis Fratrum Beatæ* MARIÆ *ſemper Virginis de Monte Carmelo, ſeptimus Prior Generalis, vir doctus & Sanctus*. Ita Trithemius *libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis*: & in libro *de Viris illuſtribus Ordinis Carmelitarum*: ibidem annotat, eum elucubraſſe librum inſignem, de quo ſtatim. Arnoldus Boſtius in Speculo Hiſtoriali plura de eo ſcribit, *e* inter quæ iſta: *Anno Domini 1265. defuncto Beato* SIMONE STOCK, *communi*

Digitized by Google

communi electione R.P.Nicolaus, natione Gallicus, Septimus Prior Generalis constitutus eſt. Et infrà: *Demùm cum annis quinque Ordinem Fratrum Carmelitarũ ſtrenuè in omni ſanctitate, cũ multa patientia rexiſſet renunciauit officio, & velut alter Elias turbas hominum declinare volens ad heremum ſe transtulit, & ſolitariam vitam duxit. Praeterea hic vir doctus, & ſanctimonia ſublimitate egregiùs calamum in corde tingens, ſcripſit librum perutilem, quem, propter ſuae veritatis lucidum acumen,* IGNEAM SAGITTAM *intitulauit, à quo cuiuis facilè poteſt pateſcere, authorem ſui, tam diuinis, quam humanis litteris eruditiſſimum fuiſſe.* Ex eo excerpta quædam damus hìc infrà *parte* 8. *cap.* 13. *Tandem Beatus hic Pater Nicolaus* 2. *die menſis Aprilis ab hac luce decedens Chriſtum adijt, multis clarens in vita, & poſt mortem miraculis, & in Auralca tumulatur.* Ita Boſtius. Agunt de eo plures noſtri, & exteri, relati in Annalibus Ordinis ad annũ Chriſti 1272. vbi etiam agitur de vitæ eius ſanctitate. *Reſignat.* *Miraculis claret.*

745. Animaduertendum, hiſtoricos non conuenire, quoad tempus regiminis ſeptem primorum Priorum Generalium: nam Venerabili Nicolao Gallico aliqui attribuunt annos viginti, alij dumtaxat quinque: B. SIMONI STOCK adſcribuntur à nonnullis regiminis anni quinquaginta, à quibuſdam viginti: ſic quoque diſcrepantia eſt quoad alios. Ea autem differentia ex duplici prouenit capite, primo quidem ex errore in numeris, qui irrepſit in Opuſculum S.Cyrilli, vbi *cap.* 4. legitur, S.Bertholdus inſtitutus Prior Generalis anno 1121. cùm tamen id non contigerit niſi circa annum 1141. *a* Hinc differentia eſt quoad annos viginti: è quibus variè ſingulis Generalibus aliqui addicuntur, vel auferuntur: deinde in quibuſdam MSS. exemplaribus eiuſdem libri S. Cyrilli attribuuntur regimini S.Brocardi *anni viginti tres*: in aliis autem correctioribus (vt annotauimus ſuprà poſt Chronologiam vitæ S.SIMONIS STOCK) *b triginta tres* hinc rurſùs decem anni decurtandi, aut prolongandi. Altera cauſa diſcrepantiæ eſt, quòd poſtquàm Ordo multiplicaretur in Europa, vſque ad annũ circiter 1270. duo fuerint Generales in Ordine, ſeu potiùs vnus Generalis abſolutus & ſupremus, alter ſubordinatus, quaſi Vicarius Generalis: alter quidem in Oriente, pro Terra Sancta, alter verò pro Occiduis regionibus, in Europa ſcilicet *c*. Sic Nicolao Gallico aſſeruntur anni quinque tãtùm, tamquàm ſupremo Capiti: quia tamen aliis annis quindecim Ordini præfuerat in Oriente tamquàm Vicarius Generalis, à nonnullis ei adſcribuntur anni 20. Similiter S.SIMON STOCK annis viginti (ab anno 1245. vſque ad 1265.) rexit Ordinem, vt primus Generalis, & pluribus alijs iam antè, vt Vicarius Generalis atque ita diſſidentes inter ſe Scriptores vtcũque conciliari poſſunt.

Vnde orta diſcertatio circa tempus regiminis aliquot Priorum Generaliũ.

a Vide p. 1. *nu.* 12. pag. 17.

b In notis *n.* 775.

c Vid. nu. 731. & 750.

946. VIII. RADVLPHVS (quidam ſcribunt *Rudolphus*) natione Alemannus, vir religioſiſſimus, electus in Capitulo Generali Pariſiis celebrato anno Chriſti 1270. Religioni amplificandæ, & fouendæ Regulari obſeruantiæ, pro viribus ſtuduit. At vitæ contemplatiuæ amore attractatus, *VIII Prior Generalis Radulphus.*

Xxx exemplo

Se abdicat officio. exemplo ſui prædeceſſoris Nicolai, officio Generalatus ſe abdicauit tertio anno, & ad Eremiticum Conuentum, propè Alnewicum, in Anglia, ſeceſſit: vbi reliquum vitæ exegit. Ita ferè Ioannes Groſſius, Boſtius, Palæonydorus, & alij Ordinis Hiſtorici.

947. IX. PETRVS DE AMILIANO (ſeu *Æmiliano*) natione Rutinenſis, vir deuotus, & per omnia venerandus, electus fuit in Capitulo Generali Burdigalenſi, in Epiphania Domini anno D. 1273. qui Ordinem dignè & laudabiliter gubernauit fermè viginti & vno annis: tunc ceſſit officio, vt liberiùs contemplationi vacaret. Ita Boſtius, & alij Hiſtorici noſtri. Eius tempore duo illa notabilia contigerunt in Ordine. Depoſitio capparum barratarum ſeu varij coloris, & reſumptio albarum, de quà parte 3. cap. 26. & amiſſio ſeu deſtructio omnium monaſteriorum huius Ordinis in Terra ſancta, ac denique in Carmelo: prout narratum eſt eâdem parte 3. ca. 32. iſtud quidem delectabile Ordini, hoc verò valde lamentabile, ſic plerumq; ſupremum mundi Rector alternantibus ſucceſſibus res humanas dirigit.

IX. P.G. Petrus de Æmiliano. Reſignat.

X. Anno Domini 1294. (iuxta Palæonydorum anno 1293.) in Capitulo Generali Burdigalæ feſto Pentecoſtes, reſignante venerando P. Petro de Æmiliano, electione ſuffectus fuit Reuerendiſſimus P. RAYMVNDVS DE INSVLIS Conuentus Tholoſani, vir multùm maturus, & deuotus: qui, poſtquàm Ordinem tribus annis ſtrenuè gubernaſſet, ſe abdicauit officio: & aliquantò poſt piè obijt Tholoſæ.

X. P. G. Raymundus de Inſulis. Etiam ceſſit Generalatui.

948. XI. GERARDVS DE BONONIA (electus in Capitulo Generali Brugenſi anno 1297.) *vndecimus Prior Generalis: doctor Pariſienſis: in diuinis Scripturis eruditiſſimus: ingenio ſubtilis, & clarus eloquio: non minùs conuerſatione, quàm ſcientiâ venerandus: qui Ordinem ſuum ſtrenuè gubernauit annis viginti. Scripſit non ſpernendæ lectionis plura volumina: quibus memoriam ſui nominis etiam ad poſteros tranſmiſit. E quibus feruntur ſubiecta: Super Sententias libros quatuor &c.* Ita Trithemius *libro de Viris illuſtr. Ordinis Carmelitani, & de Scriptoribus Eccleſiaſticis*: ibidem alias eius lucubrationes refert. Eius ſic meminit Wernerus Carthuſienſis in Faſciculo temporum: *Gerardus de Bononia Ordinis magnæ* MARIÆ *de Carmelo Pariſij, doctrinæ opinione celebris, poſt complurium librorum editionem in Auinione vitam exuit.* Eiuſdem doctrinam commendant alij, tam noſtri quàm exteri. Obijt anno Domini 1317. die 17. Aprilis.

XI. P.G. Gerardus de Bononia. De eius doctrina.

949. XII. GVIDO PERPINIANVS, *natione Hiſpanus, duodecimus Carmelitarum Prior Generalis, ac deinde Maioricenſis, Elnenſiſq; Eccleſiarum Epiſcopus. Scholaſticæ Theologiæ Profeſſor eximius: ſcripſit ad imitationem Auguſtini de cõcordantia Euangeliſtarum librum vnum anno* MCCCXX. Ita Sixtus Senenſis *libro 4. Bibliothecæ ſanctæ.* Electus autem fuit in Capitulo Generali Burdigalæ anno 1318. In præfato faſciculo temporum iſto encomio celebratur. *Guido de Perpiniano ex Priore Generali Carmelitanæ Religionis primum Maioricenſis, ac demum Elnenſis Pontifex, Doctor inter præcipuos commendatus, & vt alter.*

XII. P.G. Guido Perpinianus. Poſtea Epiſcopus maioricenſis.

Digitized by Google

alter ELIAS *pro domo Domini zeloſus: poſt Correctorium Iuris, & alia quam-plurima volumina percommendata, librum contra omnes hæreſes ſcribit, quem Domino Gancellino Cardinali Albanenſi præintitulauit, & multorum actuum ſuorum, clariſſimè geſtorum, magnitudine, Chriſtianum orbem celebri rumore clarificauit.* Ita Wernerus. Huius grauiſſimi, Patris, & librorum eius honorificam mentionem faciunt quoque Trithemius, Bellarminus, Poſſeuinus, Spondanus, & alij citati in Annalibus Ordinis ad annum Domini 1342. (circa quem obiit) Ibidem annotatur ſpiritu prophetico claruiſſe. In vetuſto Kalendario Mechliniensi inter Sanctos Ordinis adſcriptus legitur ad diē 21. Auguſti. Ordinem aurigauit annis tribus: tum aſſumptus fuit Epiſcopus Maioricenſis. *De eius eximia doctrina & Scriptis.*

950. XIII. IOANNES DE ALERIO, *natione Toloſanus, Ordinis Beatæ* MARIÆ *ſemper Virginis de Monte Carmelo, tertius-decimus Prior Generalis vir in diuinis Scripturis ſtudioſus, & eruditus, & non minùs Religionis feruore, quàm eruditione venerabilis, Ordinem Carmelitanum nouem annis ſtrenuè gubernauit, Edidit nonnulla præclara volumina: quibus abundantem ingenij ſui venam oſtendit. E quibus extant: ſuper Sententias libri quatuor. Lectura in Eccleſiaſticum liber vnus, & alia plura. Electus fuit in Generalem Ordinis ſui in Monte Peſſulano in Capitulo Generali die Penthecoſtes, ſub Ludouico Imperatore quarto, & Ioanne Papa XXII. anno Domini* MCCCXXI. *Indictione quartâ.* Trithemius *de Scriptoribus Eccleſ.* Anno 1330. ſponte ceſſit officio, & poſt biennium in pace quieuit in ſuo Conuentu Tholoſano. De inſigni eius doctrina, & Scriptis agunt etiam Sixtus Senenſis, Petrus Lucius, Poſſeuinus, &c. *XIII. P.G.* Ioannes de Alerio. *Quæ ſcripſerit.* *Abdicat.*

951. XIV. In Capitulo Generali Vallencenis, in Belgio anno 1330. reſignante dicto Venerabili Patre Ioanne de Alerio, electus fuit PETRVS DE CÆSIS (plures cognominant de *Caſa*) de quo, & libris ab eo elucubratis, iſta ſcribit Poſſeuinus: *Petrus de Caſa, Lemouicenſis, Prouinciæ Aquitaniæ Carmelita, ex Priore Generali Carmelitarum, Epiſcopus Vaſionenſis, ac Hieroſolymitanus Patriarcha: cuius cum doctrina, vitæ ſanctitas, atque miraculorum patratio perhibetur. Scripſit in libros quatuor Magiſtri ſententiarum, libros item duos ſermonum de tempore, ac de Sanctis, lecturam in libros Politicorum.* Illum cum laude commemorant Ioannes Groſſius, Trithemius, Bergomenſis, & alij, noſtri, ac exteri. Epitaphium ad eius ſepulchrum in Eccleſia Vaſionenſi illud refertur in Annalibus Ordinis. *Venerabili Petro de Caſa Priori Generali Ordinis Carmelitarum Patriarchæ Hieroſolymitano, huius Epiſcopatus Adminiſtratori, qui obijt 1348. die 3. non. Auguſti, & miraculis claruit. Ioſephus Maria Epiſcopus Vaſionenſis P.C.* Ibidem annotatur, ipſum ex clariſſima Cæſiorum familia ortum; ac propterea nuncupandum *de Cæſis*, potiùs quàm *de Caſa*: Præfuit Ordini annis circiter duodecim, donec eueheretur ad præfatas dignitates. *XIV. P.G.* Petrus de Caſa. *Poſtea Epiſcop Vaſionenſis, & Patriarcha Hieroſolym.* *Eius Epitaphium.*

952. XV. PETRVS RAYMVNDI DE GRASSA *natione Gallus Conuentus Tarſacij, Prouinciæ Narbonenſis quintus-decimus Prior Generalis, vir doctus &* *XV. P.G.* Petrus Raymūdi de Caraſſa.

deuotus: ſcripſit multa præclara volumina, quibus ſui memoriam poſteris commendauit: E quibus extant ſubiecta: Super ſententias lib. 4. *Ordinis quoque ſui diuerſa ſtatuta in vnum volumen collegit, & in Rubricas ſexaginta Collectiones eaſdem diſtinxit. Sed & alia quædam compoſuit, quæ ad notitiam noſtram non venerunt. Moritur autem anno Domini* MCCCLVII. *Indict. X. ſub Papa Innocentio VI. ſepultus in monte Peſſulano anno ſui officij Generalatus XVI.* Ita Trithemius *libro de Viris illuſtr. Ord. Carmelitani.* Ferè eadem habet in libro *de Scriptoribus Eccleſ.* De illo, & Scriptis eius agunt etiam Philippus Bergomenſis, Iacobus de Plebe, Poſſeuinus &c.

De eius doctrina & Scriptis.

953. XVI. IOANNES BALISTARII *Cathalanus Prior totius Ordinis Generalis XVI. vir in diuinis Scripturis eruditiſſimus, & ſecularibus, philoſophiæ ſcrutator acutus, ingenio præſtans, & clarus eloquio: ſcripſit quædam præclara volumina, quibus nomen ſuum poſteris deſtinauit. E quibus extant ſubiecta: Super Sententias libri* 4. *Conſtitutiones Ordinis ſui liber vnus, de nouiſſimis temporibus ad Papam liber vnus. Et quædam alia.* Idem Trithemius *dicto libro.* Illius honorificè meminerunt alij Scriptores non pauci. Electus fuit in Capitulo Generali Burdigalæ anno 1358. & Ordinem rexit vſque ad ann. 1374. quo obijt.

XVI. P.G. Ioannes Baliſtarij.

Libri ab eo elucubrati.

954. XVII. BERNARDVS OLENSIS (ſeu OLERIVS) Hiſpanus, Prouinciæ Cathaloniæ, electus anno 1375. in Capitulo Generali Podij. Fuiſſe in Religione celebrem, & doctum eius ſcripta teſtantur, ſcilicet de antiquitate Ordinis liber vnus: de Conceptione B. Virginis MARIÆ liber vnus: de quibus Trithemius, & alij eius tempore exortum pernicioſiſſimum ſchiſma in Eccleſia Dei (quod vltrà annos quadraginta durauit) etiam Ordinem ſcidit, & magnopere turbauit.

XVII. P.G. Bernardus Olenſis.

955. XVIII. Anno Chriſti 1379. in Capitulo Generali Brugenſi concorditer à Gremialibus confirmatus fuit Magiſter Olerius: quo non obſtante Sũmus Pontifex Vrbanus VI. eum à Generalatu abſoluit, quòd partibus Clementis VII. Antipapæ fauiſſet: & inſtitutus fuit Vicarius Generalis MICHAEL AYGVANVS nuncupatus etiam *de Bononia:* qui in Capitulo Generali Veronæ anno 1381. ab omnibus de gremio electus fuit. Doctor Pariſienſis, iſto ſeculo famoſus valde fœcundi ſui ingenij fœtus edidit quamplurimos; vt Wernerus *in Faſciculo temporum circa annum Chriſti* 1414. de eo ſcribat: *Michael de Ayguanis Carmelita, totius Chriſtianitatis luminare, poſt editionem multorum voluminum terras liquit.* De Scriptis eius in Sacram Scripturam agit Sixtus Senenſis *libro* 4. *Bibliotheca Sanctæ,* vbi ſic etiam eius doctrinam commendat. *Michael Angrianus, Bononienſis, Carmelitarum Generalis Antiſtes, Theologus, Philoſophus, & Canoniſta ſummus, qui Ordinem ſuum* ſub Vrbano Papa VI. *nouem annis iuſtè, ſanctèque rexit. Scripſit ſcolaſtico more in totum Pſalterium Commentariorum lib.* 5. *& in Lucæ Euangelium lib.* 1. *qui apud eiuſdem inſtituti Profeſſores magno in pretio habentur.* Alia præclara volumina Theologica, Iuridica, Philoſophica commemorant Trithemius,

XVIII. P. G. Michael Ayguanus.

Diuinarũ & humanarum rerum, atque Iuris vtriuſque cognitione præſtans.

Scripſit multa præclara volumina.

Digitized by Google

themius Poſſeuinus, &c. quæ Bellarminus quoque, Iacobus Seruita, & alij honorificè commendant. Inter omnia eius opera celeberrimum eſt in Pſalterium: quod aliquoties typis editum fuit ſub titulo *Authoris incogniti*: de quo plura in Annalibus Ordinis. Præfuit Ordini vſque ad annū Domini 1386. Obiit an. 1400. In Annal. ad ann. Chr. 1400.

956. XIX. Ioannes de Raude, ſeu Raudenſis (vocatur quoque *Ioannes Raude de Mediolano*) Prouinciæ Lombardiæ, tempore ſchiſmatis inſtitutus à Papa Vrbano VI. anno 1386. & anno ſequenti in Capitulo Generali Brixiæ celebrato vnanimiter electus. Vir erat inter inſigniores meritò recenſendus, ex nobili Comitum Raudenſium (ſeu de Rho) familia ortus. *In Capitulis Generalibus, quæ celebrauit, & ſuis viſitationibus, benignè ſemper ſe geſſit, optima condendo Decreta, Virtutem promouēdo, Collegia inſtituendo, & alia opportuna faciendo. Quare memoria illius in æternum non peribit. Ex Annalibus Ordinis ad annum Chriſti* 1404. quo ad aliam vitam tranſmeauit mediolani. XIX. P. G. Ioannes Raude. *Nobili proſapia & prudenti regimine ſpectabilis.*

957. XX. Matthævs de Bononia, proximè poſt obitum Magiſtri Ioannis de Raude conſtitutus Vicarius Generalis, anno ſequenti in Capitulo Generali Bononiæ celebrato vnanimiter eligitur. Cùm Generalatus officium adminiſtraſſet annis ſex reſignauit. Vt valdè doctus, & inter grauiores noſtræ familiæ Patres, commendatur in *Annalibus Ordinis*: in quibus eius obitus adſcribitur anno Domini 1412. Scripta eius commemorant Poſſeuinus, & alij. XX. P. G. Mattheus de Bononia. *De eius doctrina.*

Hoc loco in ordine Generalium XXI. adſcribitur à nonnullis Raymvndvs Vaqverivs: qui tempore ſchiſmatis, de quo ſuprà, Prouinciarum Ordinis, qui Clementis VII. Antipapæ factionem ſequebantur electus fuit Auenione anno 1384. poſtquàm quadriennio ſibi ſubiectas gubernaſſet, ceſſit iſti muneri. Vir fuit doctus, quippe anno 1375. in Capitulo Generali Podienſi inſtitutus Lector Biblicus, & Sententiarum. Cæterùm rectiùs, in numerū Priorum Generalium non refertur; cum eo tempore legitimi Ordinis Præſules ſucceſſiuè fuerint prædicti Michael de Bononia, & Ioannes Raudenſis. Raymūd. Vaquer. *ſeriem Generalium non ingreditur.*

958. XXI. Iſtum locum potiori iure ſibi vendicat Reuerendiſſimus Ioannes Grossi, Gallus natione, Prouinciæ Tholoſanæ, Conuentus Appamiarum alumnus, Doctor inſignis in Theologia, in regimine prudētiſſimus, & apud omnes, dum viueret, magnæ authoritatis: qui quidem electus fuit anno 1389. in Capitulo Generali Perpiniani, congregato ex Patribus Prouinciarum adhærentium præfato Clementi, ſub iſto ſchiſmate: pro quo abolendo multùm laborauit. Prouincias iſtas rexit per annos viginti duos, videlicet vſque ad 1411. quo ex ordinatione Ioannis XXIII. (quem maior pars Eccleſiæ pro vero Pontifice, vt erat, agnoſcebat, repudiatis Gregorio XII. & Benedicto XIII.) Bononiæ coactum fuit Capitulum Generale totius Ordinis: in quo vtriuſque partis Generali, XXI. P. G. Ioannes Groſſi. *Præfuit aliquot Prouinciis, annis 21. & toti Ordini annis 19.*

Digitized by Google

Mathæo de Bononia, & Groſſio, reſignantibus, concorditer electus fuit in Priorem Generalem totius Ordinis: cui adhuc præfuit annis nouemdecim (atque ita in vniuerſum annis 41.) tandemque ſenio grauatus, & laboribus fractus ſponte reſignauit anno 1430. in Capitulo Generali Nannetenſi. De doctrina & Scriptis eius iſta habet Trithemius: *Ioannes Groſſi patriâ Tholoſanus, Prior Ordinis Generalis, Doctor diuinarum Scripturarum inſignis, & ſecularis Philoſophiæ non ignarus, ingenio clarus, & promptus eloquio Scripſit nonnulla Opuſcula, de quibus ſubiecta feruntur: Opuſculum de Ordinis ſui Inſtitutione, & profectu, quod prænotauit* VIRIDARIVM, *libri tres, ſermones quoque, & varia in Scripturis quæſtiones.* Iſti primùm conceſſus legitur titulus *Reuerendiſſimi Patris.*

Trith. lib. de Viris illuſtr. Ord. Carm.

Opuſcula quæ edidit.

959. XXII. BARTHOLOMÆVS ROQVALIVS, vel RACOLT, illuſtri Comitũ familiâ ortus, in dicto Capitulo Generali Nannetenſi, per concordẽ electionẽ, ſucceſſit. Aliquantò poſt ab Eugenio IV. (cui peculiariter charus fuit) aſſumptus fuit ad Epiſcopatum Maſſilienſem. Inſigni doctrinâ eum conſpicuum fuiſſe conſtat ex ijs quæ Conradus Geſnerus in ſua Bibliotheca de ipſo ſcribit: *Bartholomæus Roquallus, filius Comitis de Roqualle* 23. *Magiſter Generalis Carmelitarum, & Epiſcopus Maſſilienſis. Scripſit Lecturam Sẽtentiarum lib.* 4. *Conciones ad Clerum lib.* 1. *claruit anno Domini* 1433. Ferè eadem habent alij. Nuncupatur *Generalis* XXIII. quod verum eſt, ſi à ſerie hac non excludatur Raymun. Vaquerius, de quo ſuprà.

XXII P. G. Bartholomæus Roqualius.

Fit Epiſcopus Maſſilienſis.

Quæ ſcripſerit.

960. XXIII. Roqualio ſub annum 1431. ſuffectus in Priorem Generalem fuit ab Eugenio IV. Reuerendiſſimus P. IOANNES FACI, Auenionenſis, ob egregia pietatis, & doctrinæ merita, celebris: in Rauenſpurgenſi Capitulo Generali anno 1434. confirmatus fuit. Tempore conciliabuli Baſilienſis, & ſchiſmatis, ſtrenuè cùm ſuis laborauit pro ipſo Eugenio IV. à quo, eiuſque ſucceſſore Nicolao Quinto, varias obtinuit conceſſiones, & priuilegia pro Ordine: quem gubernauit annis nouemdecim, ſcilicet vſque ad 1450. quo à dicto Nicolao V. vocatus fuit ad Epiſcopatum Regienſem in Gallia, ſub Archiepiſcopatu Aquenſi. Sedis iſtius Antiſtes extitit annis quatuordecim, & exitum vitæ ſortitus eſt anno 1464. Vitam eius compendio ſtrinxit Simon Barthelius Regienſis Theologus in Chronologia Epiſcoporum Regenſium, vbi cognominatur Ioannes Faſſius.

XXIII. P. G. Ioannes Faci.

Strenue laborat pro extinguẽdo ſchiſmate.

Aſſumitur ad Epiſcopatum.

961. XXIV. Aſſumpto, vt diximus, ad Epiſcopatum Ioanne Faci indictum fuit Capitulum Generale Auenione celebrandum anno 1451. in quo paribus omnium votis electus fuit Reuerendiſſ. P. IOANNES SORETH, ſanctitatis famâ, & litterarum ſcientiâ famoſus, Paſtor vigilantiſſimus, & Ordinis Reformator feruentiſſimus, ac propterea valdè celebratus ab omnibus noſtris Hiſtoricis, ſynchronis, & poſterioribus, atq; etiam exteris non paucis: duorum illuſtrium, qui eodem ferè tempore vixerũt, teſtimonia ſufficient, nempe Abbatis Trithemij libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis,

XXIV. P. G. Ioãnes Soreth.

Digitized by Google

cleſiaſticis, vbi hæc: *Ioannes Soreth, natione Normannus, Ordinis Fratrum Beatæ* MARIÆ *ſemper Virginis de Monte Carmelo, quintus & viceſimus* a *Prior Generalis: vir in diuinis Scripturis doctiſſimus; & ſecularis Philoſophiæ non ignarus, ingenio ſubtilis, eloquio dulcis, & clarus, vitâ & conuerſatione deuotus, & ſingulariter religioſus & Sanctus, Carmelitici Ordinis decus gloria, ſplendor, & Reformator, qualem noſtra raro viderunt ſecula, rarius cernent ventura, totus Deo deditus, totus orationi & lectioni intentus contemptor mundi, amator, norma & ſpeculum monaſticæ conuerſationis, Angelicæ puritatis imitator, virtutum cuſtos, vitiorum acerrimus hoſtis. Scripſit præclari ingenij ſui multa commendanda Opuſcula de quibus extant ſubiecta: Super ſententias lib. 4. Sermones varij, lib. 1. In Regulam Ordinis ſui, lib. 1. In eandem maius commentum lib. 1. Conſtitutiones ordinauit lib. 1. Scripſit & alia complura. Moritur Andegauis ſub Frederico Imperatore tertio & Sixto Papa. Anno Domini* MCCCC-LXXI. *Indictione tertiâ 8. Calend. Auguſti.* Ferè eadem habet in libro *de Viris illuſtribus Ordinis Carmelitani*, vbi adiungit: *multis quotidie miraculis coruſcãs*.

a Potius 24. quia ob hanc ſeriem nõ ingreditur Raymũd. Vaquer.

A virtutibus, & eruditione magnopere commendatus.

Wernerus Carthuſienſis in Faſciculo temporum circa annũ 1464. haud diſſimilia teſtatur: *Ioannes Soreth, Prior Generalis, ac Reformator Carmelitici Ordinis, Vir ſanctæ vitæ, & ſingulariter Chriſto fructificus, poſtquàm Carmelum totum viginti rexerat annis, Andegauis obijt, vbi quamplurimis nunc miraculis coruſcat.* Tantæ erat opinionis etiam apud exteros, vt cum electus eſſet in Generalem Ordinis, Rolandus Coziick celebris Doctor Prædicatorum coram plurimis tale ferret teſtimonium: *Carmelitæ,* inquiens, *elegerunt pro Priore Generali eorum vnum valentiorem Sacerdotem Eccleſiæ Dei.* Ioannes Brugmanus, Ordinis Minorum, per Germaniam clarus, è ſuggeſtu in publica concione, iſta aliquando Sorethij, adhuc ſuperſtitis, encomia publicabat: *Pater Sorethius Ouium ſibi commiſſarum vigilantiſſimus Paſtor, Vir vtique iuxta cor Dei, Diſpenſator fidelis non ſui modo Ordinis lumen, columenque, ſed reliquorum inſuper Mendicantium præſidium & immobile firmamentum.* Quid verò præſtiterit pro alijs Ordinibus refertur *in Annalibus Ordinis ad annos* 1456. & 1457. Variis in locis Monaſteria noua Monialium conſtrui curauit.

Miraculis illuſtratur.

Cùm ſingulares eius, & heroici virtutum actus breui compendio perſtringi nequeant duorum dumtaxat ſtrictim mentionem facimus. Calixtus Tertius ad Cardinalitiam dignitatem eũ euehere intendebat: reſtitit Sorethius, & Pontificis pedibus prouolutus, non priùs à lacrymis & precibus temperauit, quàm exaudiretur, & immunis fieret.

Cardinalitiam ad dignitatem ne eueha tur, exorat.

Accidit aliquando Leodij, dum ibi eſſet, excitatorem nocturnum ſuo defuiſſe officio, & Matutinum horâ conſuetâ noctu non fuiſſe perſolutum. Clauſtralis diſciplinæ obſeruantiſſimus Pater in pœnam omnibus iniunxit, vt eo die ad terram proſtrati pane ſolùm, & frigidâ victitarent: Et vt ſuo cæteris præiret exemplo, ipſe, à culpa immunis, in eadem pœnitentia placuit ſe iungere ſocium.

Obſeruãtiæ regularis, & humilitatis inſigne exemplum.

Vitam illius, inſigne prototypon Reformatorum, ſcripſit eiuſdem vitæ & viæ ſocius Walterus de Terra noua: quam politiori ſtylo redditam typis edi curauit R.P. Leo à S. Ioanne: in ea, ſimiliter in Speculo Hiſtoriali Bo-

ſtij, varia

Digitized by Google

ſtij, varia ad eius ſepulchrum patrata miracula referuntur.

XXV. P.G. Chriſtophorus Martignonus.

963. XXV. In Comitiis Generalibus Aſtæ habitis anno 1472. concordi electione ſors Prioris Generalis cecidit ſuper CHRISTOPHORVM MARTIGNONVM, cuius vitæ epitomen ex Petro Lucio in Bibliotheca Carmelitana hæc eſt: *Chriſtophorus Martignonus, Brixienſis, ditionis Venetæ, vir egregius, & in omni virtutum, & ſcientiarum genere feliciſſimè verſatus, totius Carmelitici Ordinis Prior Generalis optimè meritus, & in obtinendis, quæ ad Religionis noſtræ decus, & ornamentum ſpectabant, ſedulus, & perquam diligens curator. Erat enim Summo Pontifici Sixto Quarto, ex Seraphico Franciſcanæ Profeſſionis Ordine, non ſolùm notus, & familiaris, verùm & vehementer gratus, & acceptus; vtpote qui eius gratiâ Carmelitis ingentia, ex Apoſtolica benignitate conceſſit: vt videre licet in diuerſis priuilegiorum Diplomatibus, tam typis euulgatis, quàm in Pontificum, & Ordinis noſtri archiuis reſeruatis, Tandem conſcriptis, dum per otium licuit, elegantiſſimis libris, Romæ in Conuentu Sancti Martini in montibus ad montem qui Chriſtus eſt Chriſtophorus commigrauit die 16. Maij anno 1481.* Sub annum 1473. à dicto, Sixto IV. deſtinatus fuit Legatus ad Imperatorem Fredericum.

Charus Sixto IV. Pontifici. Ab eo mare magnū Priuilegiorū, & alia obtinet. Legatus Pontificius ad Fridericū Imper. deſtinatur.

XXVI. P.G. Põtius Raynaudus.

964. XXVI. Anno 1482. In Capitulo Generali Auenione PONTIVS RAYNAVDVS ex Prouinciali Prouinciæ Prouinciȩ, & Vicario Generali, cõcordi ſuffragio electus fuit ſupremus Paſtor Ordinis: quē direxit annis viginti: interea quatuor celebrauit Capitula Generalia: tandemque ſenectute, & laboribus oppreſſus, carnis ſarcinam, ſpiritu ad ſublimia tēdente, dereliquit anno 1502. prout *in Annalibus Ordinis* refertur: ibidem, ex Biſcarreto, annotatur, fuiſſe Doctorem Pariſienſem; eũ enim doctrinâ emicuiſſe conſtat, quòd in Capitulo Generali Cabilonenſi anno 1444. & Romano anno 1447. deſtinatus fuerit Lector Biblicus Pariſienſis.

Celebrauit 4. Capitula Generalia.

XXVII. P.G. Petrus Terraſſe.

665. XXVII. In Capitulo Generali Placentiæ anno 1503. vnanimi electione in ſupremum Ordinis Præſulem prouectus fuit Reuerendiſſimus P. PETRVS TERRASSE, natione Hiſpanus, patria Cathalanus, in diuinis Scripturis eruditus, Concionator celebris, humilis, blandus eloquio, modeſtus, & ſtrenuus in agendis: iam dudum tantæ authoritatis in Ordine, vt in Capitulo Generali Nemauſenſi anno 1498. inſtitutus fuerit Vicarius Generalis in Italia *cum plenitudine poteſtatis*, & poſt obitum Generalis Pontij Raynaudi Vicarius Generalis Apoſtolicus, authoritate Alexandri VI. cui valde gratus fuit: & propterea ab eo deſtinatus Commiſſarius, ſeu Collector Apoſtolicus in Ciuitate, & Comitatu Auenionenſi. Multa egit pro Ordinis reformatione, perſonaliter viſitando Angliam, Belgium, Galliam, Italiam, Siciliam. Erat illi hæc praxis (laudabilis ſanè) præcipua Acta annotare. Extat adhuc in Archiuio Tranſpontinæ liber eius MS. ad inſtar Diarij. Obijt ſub finem anni 1511. aut initium ſequentis: & exinde Magiſter Bernardinus Landucius (de quo paulò poſt) munus Vicarij Generalis exercuit, vſque ad proximum Capitulum Generale,

Magnæ in Ordine authoritatis.

Ab Alexādro VI. mittitur Auenionē.

Quædam eius laudabilis praxis.

nerale. *Ex Annalibus, & Hiſtoricis Ordinis.* a

966. XXVIII. Anno 1513. dum Concilium Literanenſe celebraretur Romæ, ibidem in Conuentu S. Martini habitum fuit Capitulum Generale: & omnium ſuffragiis, demptis duobus, electus fuit is, qui iam antè ſexies fuerat Vicarius Generalis illuſtris Congregationis Mantuanę, ſcilicet Reuerendiſſimus Magiſter BAPTISTA MANTVANVS, abſens à Capitulo, clariſſimus eâ tempeſtate in Ordine Pater, à noſtris & exteris magnis encomiis celebratus, & quidem à Trithemio ſynchrono, in libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis, in hunc modum: *Baptiſta Mantuanus Ordinis Fratrum Beatæ* MARIÆ *ſemper Virginis de Monte Carmelo: vir in Diuinis Scripturis eruditiſſimus: & in ſecularium litterarum ſcientiâ nulli ſecundus, Sacræ Theologiæ Doctor, Philoſophus inſignis, Poëta & Orator celeberrimus, ingenio excellens, ſermone diſertus, vita & conuerſatione præclarus, Latinæ linguæ decus, & Græcæ clarus interpres, metro excellens, & proſâ. Scripſit vtroq; ſtilo multa egregia volumina, quibus nomini ſuo per vniuerſum Orbem Chriſtianum famam celebrem acquiſiuit. E quibus ſubiecta,* &c. Lucubrationes eius ibi conſequentur recenſet, tandemque ſubdit: *Viuit adhuc in Italia celeberrimâ opinione vbiq; nominatus, & varia conſcribit, ſub Maximiliano Romanorum Rege, anno Domini quo nos iſta compleuimus* MCCCCXCIV. Iſti teſtimonio alterum ex Apparatu Antonij Poſſeuini ſubnectimus: *Baptiſta, cognomine, Hiſpaniolus, ciuitate Mantuanus, quæ eſt in Gallia Ciſalpina (altera enim Carpentanorum, quæ eſt in Hiſpania, Madritum vulgo dicitur) inſignis Theologus, & Poëta verè pius, edidit Opera, quæ habet poſtrema editio Antuerpienſis à Laurentio Cupero recognita, & in quatuor Tomos diſtributa. Hæc autem continet &c.* (Omnia eius opera quatuor tomis comprehenſa ibidem ſigillatim refert) *Porrò natus eſt Baptiſta Mantuanus, Nicolao V. Pont. Max. anno* 1448. *vt ipſe teſtatur in Epitome ſuæ Vitæ. Obijt anno* 1516. *Ceſſit ſponte poſt triennium Generalatui Carmelitanorum. Eius integrum corpus extat Mantuæ apud Carmelitanos. Scripsêre in eius libros Commentaria Muro, Brantius, Aſcenſius, quæ Pariſijs edita ſunt anno* 1513. *De illo autem perhonorificum reddidêre teſtimonium, Ioannes Picus Mirandulanus, Ioannes Iouianus Pontanus, Beroaldus, Ioannes Trithemius, Petrus Lucius, Petrus Caniſius noſter, Cæſar Cardinalis Baronius, & plerią; alij.* Ita Poſſeuinus. Sicut autem inuitus ad sũmum in Ordine faſtigium conſcendit, ita & vltroneus triennio poſt deſcendit, abdicans ſe Generalatu, vt liberius Deo vacaret. Ad laborũ præmia euolauit anno 1516 die 20. Martij in Cœna Domini ætatis 68. vt ſcribit Petrus Lucius *in Bibliotheca Carmelitana.*

a Ad an. D.1511.

XXVIII. P. G. Baptiſta Mantuanus.

Variâ eruditione præſtātiſſimus.

Plurima ſcripſit.

Sæpius recuſa.

Et per varios illuſtrata cõmentariis.

967. XXIX. BERNARDINVS LANDVCIVS *Senenſis, totius Ordinis noſtri Generalis, Theologus inſignis, & Philoſophus egregius: vtpote qui in vtroque genere ſcientiæ clarus effulſit. Complura conſcripſiſſe pro certo habeo, pauca tamen ex multis impreſſioni data vidimus, nimirùm de ſenſu compoſito, libellum magnitudine quidem exiguum, eruditione tamen grandem, & eximium, Reliqua quæ Scripſit ſcire non potui. Annus verò quo ad Generalatus culmen vectus fuit, erat* 1517. *tempore*

XXIX. P. G. Bernardus Landucius.

Vir eruditus, quæ ediderit.

pore Leonis X. Senis habitis comitiis Generalibus, officio cedente, morteq́; ſublato Reuerendiſſ. P. M. Bapt. Mantuano. Cæterùm poſtquàm Bernardinus hic annis quinq́;, & menſibus ſex Generalatus Officium laudabiliter ſatis & dignè adminiſtraſſet, magno Carmelitici gregis luctu, bonus, Paſtor Romæ moritur, & in Conuentu S. Mariæ Tranſpontinæ veteris ſepelitur. Ita Petrus Lucius *in Bibliotheca Carmelitana litterâ* B. Obijt autem anno 1523.

XXX. P.G. Nicolaus Andet.

968. XXX. In Capitulo Generali Venetijs anno 1524. inauguratus eſt Reuerendiſſ. P. NICOLAVS ANDET, natione Cyprius, Græcè pariter & Latinè eruditus, doctrinâ ac morum integritate conſpicuus. Acceptus fuit Clementi VII. cui à confeſſionibus fuiſſe Scribit Caſſanate: ab eo obtinuit duplex Dipioma confirmatiuum *Bullæ*, & *Priuilegij Sabbatini* de quibus dictum *parte 3. cap. 36.* a Prioris initium eſt: *Dilecti Filij, Nicolaus Andet Generalis,* &c. poſterioris verò: *Ex clementi,* &c. *Sanè pro parte dilectorum Filiorum Nicolai Andet Generalis, ac Prouincialium* &c. Ordinem vniuerſum ſingulari cum dexteritate aurigauit annis triginta octo in maxima temporum varietate, dum videlicet hæreſes Lutherana, & Caluiniana Eccleſiam maximoperé perturbarent, & Ordini huic plurimos Conuentus integraſque Prouincias eriperēt, prout diximus ſuperiùs. Senio grauatus, curiſque exhauſtus, Florentiæ ab hominibus demigrauit ad laborum præmia anno 1562.

a Num. 365.

Gratus Clementi VII.

Præfuit toti Ordini. an 38.

XXXI. P. G. Ioãnes Bapt. Rubeus.

969. XXXI. IOANNES BAPTISTA RVBEVS (vulgo Roſſo) ex Illuſtri familia ortus Rauennæ, inſtitutus Vicarius Generalis Apoſtolicus, deinde electus fuit in Capitulo Generali congregato an. 1564. Romæ in Conuentu S. Martini in Montibus, Præſide S. Carolo Borromæo Ordinis Protectore: Theologus fuit inſignis, Philoſophus celebris, Græcè & Latinè doctus, ſermone diſertus: prout teſtatur Petrus Lucius *in Bibliotheca Carmelitana* vbi refert ea quæ elucubrauit, in Scripturam, Libros Phiſicorum, nec non conſulta varia, quæ ad eum ceu virum emunctæ naris, vt aiunt, acrique iudicio præditum delata fuerunt: Scholia quoque adiecit Operibus Thomæ Waldenſis, eaque typis mandauit. Pontificis Orator fuit ad Duciſſam Vrbini. Ad alteram vitam emigrauit an. 1578. Caſus notabilis in expugnatione Rauennæ, & expilatione Eccleſiæ Carmelitanæ, circa Sacram hoſtiam, & zelus V.P. Petri Ioãnis Rubei, Baptiſtæ noſtri Generalis conſanguinei, refertur à Bzovio, & in Annalibus Ordinis ad ann. Chriſti 1512. Iſti Reuerendiſſimo Patri plurimùm debet Congregatio PP. Diſcalceatorum, ipſius aſſenſu & fauore multùm prouecta; vt patet, tùm ex formula voti per S. Tereſiam facti an. 1571. infrà referēda, b tum ex ipſius S. Tereſiæ Vita per Franciſcū de Ribera *lib. 2. c. 6.* vbi inter alia hæc, *Ampliſſimam illi, datis ad hoc litteris, poteſtatem fecit plura hinc indè paulatim, ſicubi poſſet, condendi monaſteria; quin etiam obedientiæ præcepto iniunxit, vt quàm poſſet plurima erigeret.* Et infrà: *Ipſe etiam Generalis aduerſus calumniantium virulentiam, & obtrectationem omni in re eam tutabatur, eiq́;*

Variarum diſciplinarū opibus præſtans.

b Par. 7. c. 6.

S. Tereſiā multum iuuit in fundandis Monaſteriis.

quā

Digitized by Google

quâ poterat, varijs in caſibus gratificabatur. Alia plura ſingularis dilectionis indicia ibi perſpici poterunt.

970. XXXII. IOANNES BAPTISTA CAFFARDVS, Senenſis, vir inſigniter eruditus, cunctis comis & blandus, moribuſque probatiſſimis præditus, ingenio acri, ſermone compoſito: priuſquàm ad tantæ dignitatis faſtigium euectus eſſet, omne eruditionis genus ſatis feliciter coluit, multaque in Theologicis, & Philoſophicis diſciplinis elaborauit, atque conſcripſit, eademque in diuerſis Italiæ Collegijs docuit: præſertim ſuper Sententias eruditè ſcripſiſſe doctiſſimaſque Conciones per Quadrageſimam compoſuiſſe fertur. Is anno 1580. in totius Ordinis Generalem electus, & confirmatus, ad optima quæque animum appulit. Anno 1584. Ordinis Breuiarium, ac deinceps Conſtitutiones atque Miſſalia (accedente nutu Sedis Apoſtolicæ) ad vnitatem redigere conatus eſt. Tandem plenus dierum, atque Virtutibus, annum agens circiter ſexageſimum ſecundum, poſt innumeros terrà marique exantlatos labores, terrena peroſus, cœleſtia dona, quæ hactenus deſiderauit, die 3. menſis Aprilis, anno 1592. ſub Clemente VIII. Rom. Pont. eſt adeptus. Sepultus ſenis, & ei apenſum eſt hoc Epitaphium.

XXXII P. G. Ioãnes Bapt. Caffardus.

Quid premit iſte lapis? Caffardi membra; Sepulchro
Clauditur & virtus? Non; nitida aſtra tenet.

Hactenus ex Petro Lucio, *in Bibliotheca Carmelitana.*

971. XXXIII. IOANNES STEPHANVS CHIZZOLA, natione Italus, Conuentus Cremonenſis, exquiſitâ eruditione præditus: qui ad Concilium Tridentinum, ſub Pio Quarto, deſtinatus vices ſuas ſtrenuè obijt, & præcipuis in Ordine perfunctus muneribus tandem in Priorem Generalem electus fuit anno 1593. in ſolemniſſimis Comitiis Cremonæ habitis (in quibus communi Patrum conſenſu, & applauſu, Congregatio Diſcalceatorum ab Ordine hoc, & antiqua obſeruantia, ſub certis conditionibus, ſegregata fuit (prout latiùs in ſequentibus [b]) Scribit Philippus Metius *in Tractatu de Prioribus Generalibus Ordinis huius*, ipſum à Clemẽte VIII. in Hiſpaniam directum fuiſſe tamquàm Nuntium Apoſtolicum: cumque rigidiùs contra Epiſcopos quoſdam proceſſiſſet eorum incurriſſe odium, multaq; eâ occaſione perpeſſum fuiſſe. Obijt Drepani in Sicilia ann. 1597. eius Scripta poſteritati relicta referunt Lucius, & Poſſeuinus.

XXXIII. P. G. Ioãnes Stephanus Chizzola.
Sub eo Cõgregatio Diſcalceatorum ab Ordine ſeparatur.
[b] Par. 7. c. 6.

972. XXXIV. HENRICVS SYLVIVS Philoſophus, Orator & Theologus excellens, Ordiniſque amator, ac Reformator ſtrenuus, Marianæ Religionis Archiphilax prodit: hic an. 1603. iuſſu Clementis VIII. Põtificis Max. ferè totam Galliam, Hiſpaniam, Italiã, Poloniam, vtramque Germaniam, Belgium, Burgundiam, Bohemiam peragrauit. Adminiſtrauit ille ſibi commiſſam ſpartam taliter, vt ſibi comparauerit laudem immortalem. Ita ferè Philippus Metius *in Tractatu de Prioribus Generalibus.* Quapropter inter præclariores Ordinis huius Præſules meritò referendus eſt.

XXXIV. P. G. Henricus Syluius.
Eruditione, & prudentiâ eximius.

Digitized by Google

eſt. Adſcribitur Conuentui Aſtenſi in Prouincia Lombardiæ. In varijs Italiæ ciuitatibus publicè Sacram Scripturam, & Theologiam docuerat. Petrus Lucius in Bibliotheca Carmelitana hæc de eius Scriptis commemorat: *Scripſit Theologica, & Philoſophica, & Sermones ſuper Euangelia.* Pro Ordine, per bella & hæreſes magnoperè depreſſo, reſtaurando, quid præſtiterit commemorauimus in præcedentibus. ª Pro Duce Sabaudiæ Orator fuit ad Summum Pontificem Clementem VIII. à quo Epiſcopatu donatus, ante conſecrationem ad laborum præmia euolauit Romæ anno 1612. Vitam & geſta eius poſteritati commendauit Franciſcus Boërſius.

ª Num. 582. 947. & 650.

Epiſcopatu donatur.

973. XXXV. SEBASTIANVS FANTONVS, natione Italus, patriâ Prænestinus, ſpectatæ pietatis, & eruditionis, Ordinis amator ſingularis, vti teſtis eſt Conuentus Prænestinus, inter præcipuos Ordinis meritò reputandus, per ipſum ædificatus à fundamentis, vnà cum inſigni Eccleſia. Poſt mortem Henrici Syluij, indulto Apoſtolico inſtitutus Vicarius Generalis, in Capitulo Generali Romæ, in Conuentu S. Mariæ Tranſpontinæ anno 1613. eligitur. Sui prædeceſſoris inſiſtens veſtigiis, diſciplinæ regulari promouendæ operam dedit, & Reformationem in Turonenſi Prouincia plantatam fouit, ac protexit: cui acceptam debet eadem Prouincia, & conſequenter aliæ, facilitatam reſumptionem natiui coloris griſei in habitu; quam faciendam efficaciter perſuaſit, & ſuauiter vrſit, ac ſuâ authoritate oppoſitiones repreſſit: prout teſtatur R. P. Leo à S. Ioanne in erudito Tractatu inſcripto: *Typus veſtis Religioſæ.* ᵇ Quod ſuus prædeceſſor Henricus Syluius pro vniformi & decentiori celebratione Diuini Officij inchoauerat, ipſe perfecit, nempe Ordinis Ceremoniale recognitum, expolitum, & Romanæ Curiæ ceremoniis accommodatum, prælo mandari, ac per Ordinem publicari curauit, atque obſeruari iuſſit. Obiit Præneſte anno 1623.

XXXV. P. G. Sebaſtianus Fantonus.

Reformationis ſtrenuus promotor.

ᵇ Vide n. 649. & 667.

974. XXXVI. Anno 1625. in ſolemnibus Comitiis Generalibus Romæ condictis electus fuit GREGORIVS CANALIS, patriâ Venetus, nobili ſanguine ſatus, exquiſitæ vir prudentiæ, & inſigni ſcientiarum culmine fulgens: poſtquàm Vicarij Generalis Vrbani VIII. authoritate munus exercuerat. Eius primum ſtudium fuit, vniformem, exactamque procurare obſeruantiam: & illum in finem Ordinis Conſtitutiones auctas, & recognitas excudi eleganter & promulgari fecit. Pro adſcribendis B. Andrea Corſino Sanctorum Catalogo, & extatica Virgine Maria Magdalena de Pazzi Beatorum numero, tàm ſedulò laborauit apud S. Sedem Apoſtolicam, vt intentum obtinuerit. Eidem debet multum Prouincia Belgica; in qua ipſius prudenti moderamine, & forti protectione plantata ſtrictior Obſeruantia, ab ingruentibus obiectarum difficultatum turbinibus tutata, adoleuit. ᶜ Singulariter dilectus ab Ordine, plenus dierum, & meritorum moritur Romæ, anno 1631. die 26. Iulij.

XXXVI. P. G. Gregorius Canalis.

Conſtitutiones auctas edi curat.

ᶜ Vid. nu. 651. & 652.

975. XXXVII.

Digitized by Google

975. XXXVII. Reuerendiſſ. Pater THEODORVS STRATIVS, natione Lombardus, patriâ Cremonenſis inſigni doctrinâ præditus, prout ſatis manifeſtant eruditus liber ab eo elucubratus de Indulgentiis, & Priuilegiis Confratrum Scapularis, Romæ editus, & Tractatus de Tertiariis huius Ordinis. Dudùm ſedulus valde Procurator Generalis Ordinis, poſt deceſſum P. Gregorij Canalij ab Vrbano VIII. inſtitutus fuit Vicarius Generalis, & poſtulante Ordine, ſequenti anno Prior Generalis; eò quòd ob bella graſſantia ægre Comitia Generalia celebrari poſſent: quàm verò laudabiliter eo in munere ſe geſſerit, teſtimonio ſuo declarat præfatus Pontifex in Diplomate, quo, motu proprio, poſt expletum ſexennium, denuò ipſum confirmauit: in quo inter alia hæc de eo aſſerit. Quod *non ſolùm ſingulari prudentiâ, integritate, & iuſtitiâ Ordinem prædictum, toto ſui Generalatus tempore, cuius finis inſtat, laudabiliter rexerit; ſed etiam peculiari ſollicitudine, ſtudioque inſtaurandæ veteri diſciplinæ regulari incubuerit, & in hoc benedicente Domino, non parum profecerit.* Etenim eius tempore inchoata eſt Reformatio Taurinenſis, [a] & S. Mariæ della Vita. Eidem quoque acceptam debemus approbationem per Sedem Apoſtolicam Conſtitutionum Strictioris obſeruantiæ pro Conuentibus Reformatis, ſicut conſtat ex iſtis Bullæ SS. D. Vrbani VIII. (Statutis eiſdem præfixæ) verbis. *Sanè dilectus Filius* THEODORVS STRATIVS *Prior Generalis Ordinis B.* MARIÆ *de Monte Carmelo antiquæ Obſeruantiæ Regularis nobis nuper exponi fecit,* &c. Et infrà: *Ipſe* THEODORVS *Prior Generalis Reformationis huiuſmodi conſeruationẽ, propagationem, & augmentum, ſollicitis ſtudiis ex Officij ſui debito procurare cupiens, nonnulla Statuta, quæ ad maiorem vitæ perfectionem, & exactam Regularis Diſciplinæ obſeruantiam neceſſaria iudicauit,* &c. *condidit tenoris ſequentis.* [b] Obiit Piperni anno Domini 1642.

XXXVII. P. G. Theodorus Stratius.

Quæ ſcripſerit.

teſtimonium Pontificis, de felici eius regimine.

[a] De qua dictum n. 655.

[b] De iſtis Conſtitution. vide ſupra nu. 607.

XXXVIII. Poſt deceſſum præfati noſtri Præſulis, in eius locum; ſub titulo Vicarij Generalis, ſuffectus fuit, authoritate Apoſtolicâ, per Vrbanum VIII. Reuerendiſſ. P. M. ALBERTVS MAZZARIVS natione Italus, patriâ Medicinenſis: qui anno ſequenti, die 5. Auguſti, cùm ob graſſantia bella difficulter Capitulum Generale conuocari potuiſſet, ab eodẽ SS. Domino inſtitutus fuit Prior Generalis: qui dùm ſollicitè boni Paſtoris munus obiret, &, ſuorum prædeceſſorum veſtigiis inſiſtens, Regulari Obſeruantiæ, ac Reformationi promouendæ incumberet, ex hac ad aliam vitam præmaturè abiit an. 1643 die 29. Octobris.

976. XXXIX. LEO BONFILIVS ab Vrbano VIII. Inſtitutus Vicarius Generalis eodem anno 1643. die 18. Decembris; deinde an. 1645. electus Prior Generalis, in Capitulo Generali, Romæ, in Conuentu S. Mariæ Tranſpontinæ: biennio poſt, à Chriſto nato 1647. die 20. Ianuarij morte eripitur Mazaræ in Sicilia, magno totius Religionis mœrore; quippe qui, iuxta nominis ſui etymon, verè magnanimus, & in rerum executione conſtans, rigorem clementiâ temperans, tamquàm Bonus Pater

XXXIX P. G. Leo Bonfilius.

Filios ſuos in multas diſperſos Prouincias, magno cum labore viſitare pergebat; vt ſic Regularem vbique diſciplinam, ac Reformationem promoueret. De illo, eiuſque prædeceſſoribus, meritò hæc ſcribit R.P. Leo: *Reuerendiſſimi, partim Generales, partim Vicarij Apoſtolici, Henricus Syluius, Sebaſtianus Fantonus, Gregorius Canalius, Theodorus Stratius, Albertus Mazzarius hodieq; Leo Bonfilius, ceu ad æmulationem, res minimæ huius obſeruantiæ ſinceris animis, fouerunt, auxerunt, confirmarunt.* Certè id diuinæ tribuendum cenſemus prouidentiæ, quod dum Ordo per bella, hæreſes, miſeramque humanam fragilitatem depreſſus ſatis iaceret; vt erigeretur, zeloſos, & ſtrictiori Obſeruantiæ introducendæ, ac propagandæ peculiariter ſtudioſos Præſules, prouiderit.

P. Leo in deliucat. Obſeru. Rhed. c. 9.

XL. P.G. Ioannes Antonius Philippinus.

977. XL. In Capitulo Generali, Romæ habito anno 1648 in Conuentu S. Mariæ Tranſpontinæ electus fuit Reuerendiſſ. P.M. IOANNES ANTONIVS PHILIPPINVS Romanus, antè cum laude perfunctus Officio Procuratoris Generalis: de Ordine optimè meritus; quippe qui inſignem Conuentum S. Martini in Montibus, veteribus mutatis ædificiis nouiſque additis, commodiorem reddidit, annuis reditibus notabiliter auxit, ac præclaram illam Baſilicam SS. Siluestri & Martini reſtaurauit, multiplici ſupellectile inſtruxit & tantoperè exornauit, vt vna ex ſpectatiſſimis ſit Vrbis Romanæ, ac Ordinis. a De eadem Eccleſia inſignem ſcripſit Tractatum, in quo latentis ſacræ antiquitatis theſauros pandit: etiam Thuſco idiomate dedit Vitam S. Angeli Martyris, exinde in Gallicum & Flandricum traductam, variiſque locis typis editam. Paſtoralis eius ſollicitudo, promouendæ Regularis obſeruantiæ zelus, pacificandi ſtudium, ac rara prudentia ſingulariter emicuerunt in viſitatione Ordinis per Italiam, Galliam, Belgium, & Germaniam. Expleto ſexennio Generalatus, addictum Conuentum S. Martini ſeceſſit, vbi obiit anno 1656. die 7. Auguſti.

a De iſta Eccleſia, & Conuentu, vide ſuprà n. 472. & 614.

Ordinem viſitando varias obit prouincias.

XLI. P.G. Marius Venturinus.

978. XLI. Romæ in Generalibus Comitiis, habitis in eodem Conuentu Tranſpontino 1654. in ſupremum Ordinis Rectorem ſublimatus fuit Reuerendiſſimus P. M. MARIVS VENTVRINVS, Prouinciæ Tuſciæ, Conuentus Senenſis (aliorum aliquot Generalium parentis) cuius tempore id notabile accidit, quod ſuperiùs retulimus, b de SS. Domino N. Alexandro VII. qui ex huius noſtri Patris Generalis manibus ſacram veſtem Marianam, Scapulare aſſumpſit. Haud deuians à tramite ſuorum anteceſſorum, fouendæ Reformationi pro poſſe inſtitit.

b Nu. 615.

XLII. P.G. Hieronymus Ari.

979. XLII. Seriem hanc, pro hoc tempore claudit, qui nunc Ordini præſidet, Reuerendiſſimus P. MAG. HIERONYMVS ARI, qui poſtquàm præcipua in Ordine officia adminiſtraſſet, Romæ ab annis multis Qualificator S. Officij, electus fuit hoc præſenti anno 1660. ipſo feſto Pentecoſtes in Capitulo Generali, in Conuentu S. MARIÆ Tranſpontinæ congregato. Prouinciæ eſt Lombardiæ (fœcundæ Priorum, Generalium

lium matris) & alumnus Conuentus Aſtenſis, vndè alij non pauci, pietate, & eruditione ſpectatiſſimi prodierunt qui commemorantur à Ven. P. Lezana in Annalibus Ordinis ad annum Chriſti 1269. vbi inter alia hæc ſcribit de Aſtenſi Cœnobio: *Illud valdè nobilitauit Henricus Syluius*, &c. *Nobilitatur præterea Viris, & Magiſtris inſignibus, ſpecialiter Hippolyto de Rubeis* &c. *ac modo ſuperſtite Hieronymo Ari, poſt Commiſſariatus, & Procuratoria Generalis munera, nunc in Vrbe Sanctæ Romanæ Inquiſitionis à qualificationibus* a Conſecro hîc Silentio cætera huius noſtri Præſulis decora, apprecorque, vt

Antea præcipuis in Ordine functus Officiis.

a Vide alia de eo, num. 622. & 656.

Protegat Omnipotens, pietatis munere: nobis
Longæuum & præſtet, quem dedit eſſe PATREM.

980. Erunt fortè qui in hac ſerie huic noſtro Grauiſſimo Patri adſcribent numerum XLIII. ij ſcilicet, qui ſupradictum Raymundum Vaquerium huic claſſi interſerunt: quibuſcum contentiosè agere nolumus Verumtamen, ob rationem ſuprà allatam, inhærere hac in re maluimus veſtigiis Annaliſtæ noſtri eximij Patris de Lezana *in Annalibus*, & eruditi Scriptoris Michaelis de Muñioz *in Propugnaculo* ELIÆ, qui Romæ ſcripſerunt, atque Ordinis Archiuium inſpexerunt: ac propterea certiora ſequi potuerunt. Notandum quoque hic, id quod *in Annalibus Ordinis, ad annum Domini* 1379 (vbi de Præſulatu Michaelis de Bononia) ſcribit Lezana: „ Aliqui, inquit, Ordinis noſtri hiſtorici nec hunc Michaelem „ de Bononia, nec alios qui tempore ſchiſmatis Ordinem rexêre, inter „ Generales connumerant. Sed ſanè immeritò: & ſi enim ij Ordinis „ Generales, qui ſub Pſeudopontificum obedientia degebant, à vero „ Generalis titulo arceri iure poſſunt *b*, ij verò qui ſub legitimo Papa „ Ordinem regebant, legitimi etiam Religionis Præſules appellare de- „ bent. „ Eadem ferè annotantur *in iiſdem Annalibus* ad annum 1386. vbi de Reuerendiſſ. P. Ioanne Raudenſi.

Nota, circa numerum Reuerēdiſſ. PP. Generalium.

b Vt de Raymūdo Vaquerio eſt dict. n. 957.

CAP.

Digitized by Google

CAPVT IX.

De antiquo Inſtituto Religioſarum Virginum, in Lege Veteri initiato, & in Noua conſummato, multaq; ſanctimonia decorato.

Religioſæ fœminæ in veteri Lege.

a Lib. 1. Chronograph. ſub finem.

981. NOminatiſſimus Chronographus Gilbertus Genebrardus ſatis indicat ſub Lege Veteri viguiſſe etiam inſtitutū quoddā Religioſarū fœminarum a *in Tractatulo de dogmatibus fidei*, cuius initiū eſt: *Quintâ ætate pietas, & religio floret, & illuſtratur per innumerabiles Prophetas*, ſub titulo: RELIGIOSORVM VITA, ET VOTA, ET INSTITVTA VARIA: vbi ſic ſcribit: *Filij Prophetarum in Bethel, in Iericho, &c.* ELIAS *vir piloſus, zona pelliceâ accinctus, & Eliſæus hanc vitam illuſtrarunt.* Et infrà: *Holda Prophetiſſa, quaſi Abbatiſſa habitans in* MILLO *id eſt Collegio, vel domo doctrinæ.*

b To. 1. & 2. Annal.

c Nu. 312.

Fuerunt etiam aliæ quædam ſimiles Prophetiſſæ, ſeu Prophetides, Prophetici Eliadum Inſtituti cultrices, prout b variis locis tradit Lezana. Verùm licèt ſimul, collegialiter, aliquę vixerint, quæ tamen caſtitatem perpetuam non ſeruarunt (quod ſatis conſtat de Holda, quæ dicitur vxor Sellum) non abſolutè *Religioſæ*, ſeu *Moniales veteris legis*, ſed potiùs *quaſi Religioſæ*, dici poſſunt: ſicut de quibuſdam Rechabitis, aut Filiis Prophetarū. qui matrimonio iungebantur, diximus *par. 3. cap. 9.* c Et ita nunc ſunt Tertiariæ Ordinum Religioſorum.

Etiam collegialiter viuentes.

d Lib. 2. c. 3.

e Sub an. mundi 4030. nu. 14.

f To. 3. ſub an. mund. 2909. nu. 10.

g Lib. 4. c. 5.

982. Probabilè verò omninò eſt, etiam in veteri Lege aliquas Virgines, ſeu viduas, collegialiter *in caſtitate* vixiſſe: vt varij colligunt, ex illis *Machabæorum* d verbis. *Virgines, quæ concluſæ erant, percurrebant ad Oniam.* De quibus S. Ambroſius, *lib. de Virginibus* Scribit: *Etiam in templo Ieroſolymis fuiſſe legimus Virgines deputatas.* Et Torniellus: e *Oportet*, inquit, *in templo extitiſſe locum, ſeu loca quædam, ad perpetuam, vel temporalem quarundam Virginum, mulierumq; Religioſarum habitationem*, &c. Salianus quoque f de iſtis ſcribens ait: *Videntur enim fuiſſe, quantùm rudia illa tempora ferebant, quaſi Moniales Domino conſecratæ.*

Claudius Spinceus libro *de continentia* g iſtis ſic adſtipulatur: *Vt in Anna Phamiilis antè diximus, Hebræorum ritu Deo conſecratæ, eiuſq; cultui miniſtrantes tùm quædam Virgines, tùm viduæ nuptui non elocabantur.* Quod & Petrus Creſpeſius *in Summa Catholicæ fidei* multorum authoritatibus declarat: *Et quidem*, inquit, *ante Chriſti paſſionem Deo dicatas Virgines in templo referunt clariſſimi plerique hiſtoriographi: & confirmant Ambroſius libro memorato de Virginibus*, &c. *Germanus Conſtantinopolitanus Oratione encomiaſticâ in B. Virginem Mariam,*

Digitized by Google

MARIAM, *dum in tẽplo oblata eſt à parentibus, Gregorius Nicomedienſis oratione in eamdem feſtiuitatem.* Illas autem Virgines aliquale votum emiſiſſe, ſatis perſuadet ratio, quam Franciſcus Coſterus *in Euangelio Dominicæ poſt Chriſti Natalem* aſſignat: *Intelligebant quoque opus pium ex voto factum longè eſſe melius, Deoq; magis placere, quàm ſi illud ſine voto fieret. Et quidem hoc ſciebant mulieres veteris Teſtamenti, & pudicitiam ſuam vouebant Deo, vt totæ eius eſſent.* Cuiuſmodi autem fuerit votum illud, & qualiter obligaret, declarat Lorinus *a* in illud *Numerorum* 30. *Mulier ſi votum vouit.* &c. His verbis: *Cum puellæ emitterẽt votum Virginitatis, aut pater ſciebat, aut non? ſi neſciret; tenebantur puellæ ſemper obſeruare votum, quouſque patres ſcirent, & repugnarent: & ſi contrairent, habebantur tamquàm violatrices votorum: ſi autem pater cognouiſſet votum, aut repugnabat, aut non? ſi non repugnabat; tenebatur puella obſeruare votum, & erat ſimpliciter validum.* Hunc quoque morem Gentes, diaboli (ſimiæ inſtar, Dei cultum ſibi arrogantis) inſtinctu; ab Hebræis mutuatæ, Virgines habuerunt Veſtales: & etiam inde confirmantur iam dicta de Virginitate, eiuſque voto antè Euangelium: ecquis enim ſibi perſuadeat, olim tùm inter ethnicos, cultum Dæmoni fuiſſe exhibitum per Virgines, & non Deo vero inter fideles?

Caſtitatẽ ſeruabant ex aliquali voto.

a Qu. 22.

Id imitati ſunt Ethnici.

983. Thomas Hurtado *in Reſolutionibus de vero Martyrio fidei* ſub titulo *de Sanctimonialium choro,* antiquitatem inſtituti Religioſarum Virginũ, tam ſub veteri, quàm noua Lege, collegialiter viuentium, & in orationibus, pſalmodiis, ieiuniis, ac vigilijs Deo ſeruientium, pertractans, ſic inter cætera: *Quàm antiquus ſit Sanctimonialium Chorus, in quo ſacrificium laudis Deo deferebant, ſiue Virgines eſſent, ſiue Viduæ, templo Dei dicatæ, mihi videor manifeſtiſſimè colligere non ſolùm ex ſacra pagina, verùm etiam & Patrum, & Hiſtoriarum clariſſimis teſtimoniis.* Quæ ibi conſequenter producit, & propterea hanc ſtatuit aſſertionem: *Erat igitur in templo quaſi Monaſterium fœminarum, quæ expeditæ mundialibus curis, totæ erant traditæ diuino ſeruitio in ieiuniis, pſalmodia, orationibus, & mundicià templi & tabernaculi occupatæ. Ita tenent Origenes Tractatu 26. in Matthæum:* „ Venit ad nos traditio talis, quaſi ſit aliquis lo- „ cus in templo, vbi Virginibus quidem exiſtere licet & orare Deum; ex- „ pertæ autem thorum virilem non permittebantur in eo conſiſtere. „ *Idem docet Cyrillus Alexandrinus, Nyſſenus, Theophilactus, Cedrenus, & alij, quos refert, & ſequitur Caniſius lib. de B. Virgine cap. 12. & quidem hoc Cœnobium extitiſſe apud Hebræos, clarè colligitur ex cap. 38. num. 8. vbi dicit textus:* FECIT ET LABRVM ÆNEVM CVM BASI SVA DE SPECVLIS MVLIERVM, QVÆ EXCVBABANT IN OSTIO TABERNACVLI *& Chaldæus docens, quæ eſſent illæ excubiæ, vertit; quæ orabant per vigilias noctis, cantantes,* ET LAVDANTES DOMINVM. Cornelius à Lapide in eundem locum Numerorum commentans annotat, quòd pro QVÆ EXCVBABANT, ſeptuaginta vertant, QVÆ IEIVNABANT. Chaldaicus autem textus habeat: QVÆ ORABANT. Deinde ſubdit: *Erant ergo, inquit Rabbi Abraham, in Iſraël mulieres Deum colentes,*

quæ, ſpretâ mundi vanitate; ſoli Deo placere ſtudentes, ſua ſpecula Domino offerebant; veniebantq́ per ſingulos dies ad oſtium tabernaculi, vt orarent & audirent Dei præcepta, quod poſtea fabricato ſolemni hoc tabernaculo, & præſertim exſtructo templo, magis in vſu fuit: tunc enim certa ad oſtium vel ad atrium tabernaculi habitatio conſtructa fuit huiuſmodi piis mulieribus, deditis orationi, ieiunio & ſeruitio tabernaculi, qualis fuit Anna Prophetiſſa, Lucæ 2. & de hiſce loquitur Script. 1. Reg. 2. & 2. Machab. 3. inter has vixit & educata fuit Beata Virgo Maria, *poſtquam trienis præſentatata fuit in templo. Erat hic quaſi cœtus religioſus fœminarum deuotarum illius temporis, qui quaſi typus erat & vmbra noſtrarum Religioſarum, quæ meritò ab hiſce originem & antiquitatem ſuam arceſſere poſſunt. Quin & Gentiles ſimilem inſtituerunt cœtum Virginum, quæ excubarent in phano, & ſacrum ignem cuſtodirent, vnde & Veſtales dicebantur. Ergo militantium exercitus eſt Virginum Religioſarum multitudo, quæ in cœnobiis, templiſq́ in ipſo ætatis flore præſentatæ Deiparæ Virginis vexillum ſequuntur.*

Locus Virginum Deo dicatarum erat iuxta templum.

984. Igitur id veriſſimum & certiſſimum videtur, adeò vt nemo inficiari poſſit, fuiſſe circa templum Salomonicum loca eiuſmodi pro fœminis Deo dicatis, ſeu diuino cultui mancipatis, quæ vel à parentibus oblatæ erant, vel ſeipſas, adulta ætate, deuouebant, tutè & honeſtè cuſtodiendis accommodata, inſtar Monaſterij: ſicut nunc ferè inter Religioſas Virgines, quæ in Belgio florent, & dicuntur Begginæ, obligatæ ad caſtitatẽ, quamdiu morantur in Aſceterio, idque ex voto, ſaltem ad tempus. Inter eas vna fuit ſancta illa vidua Anna Prophetissa *filia Phanuel, quæ non diſcedebat de templo, ieiuniis & obſecrationibus ſeruiens, nocte, & die.* Quam S. Cyrillus Ieroſolymitanus *a*, Baronius *b*, & alij, *religioſiſſimam Monialem* appellant: vnde & inter Prophetici Ordinis alumnas eam nonnulli recenſent: quod etiam confirmat nomen *Prophetiſſæ*, quo illam S. Lucas appellat; eo enim nomine in ſacris litteris quandoque deſignari *Propheticæ profeſſionis, ſeu Inſtituti* homines, dictum eſt *par. 3. cap. 11. c* Eo etiam ſenſu *in Actibus Apoſtolorum cap. 21.* intelligendum videtur: *Huic autem* (Philippo) *erant quatuor filiæ Virgines prophetantes*, hoc eſt, pſallentes, orantes, Deoque laudes concinentes, tamquàm ſcilicet Prophetici inſtituti ſectatrices. Vide *p. 3. c. 1.* ſub initium. Vbi dictum eſt, verbum *Propheta*, in ſacris litteris quãdoque idem ſignificare quod *pſallens*, ſeu *pſaltes*, ſiue peculiari ratione Deo ſeruiens.

a Catecheſi 10.
b Tom. 1. Annal. ad an. Chr. 1.
c Nu. 317. & 318.

Virginitas iſtarum nõ praiudicat primatui Virginitatis Deiparæ.

985. Animaduertendum autem, illa nullatenùs aduerſari teſtimoniis Patrum, quæ Beatiſſimam Virginem Deiparam *primiceriam caſtitatis, & Virginitatis* nuncupant; Dicendum enim, iſtas Virgines non niſi ad tempus vouiſſe Virginitatem; cùm Beatiſſ. Virgo ad perpetuam Virginitatem, fœminarum prima, ſe Deo conſecrauerit; vel ipſarum votum ſolùm fuiſſe conditionatum & imperfectum, quatenus rudis illa lex patiebatur, Beatiſſimæ autem Virginis omninò, & vndequaque, omnibuſque numeris abſolutum.

Ipſa

Digitized by Google

Ipſa autem benedicta Puella Virgo MARIA, trimula cum eſſet (teſte Euodio Epiſcopo apud Nicephorum *lib.2. cap 3.* & ita paſſim alij) à piis parentibus ducta fuit ad templum: vbi, ſine vllius leuantis, ſeu ducentis manu, quindecim templi gradibus, aſcenſu ſuperatis, Deo fuit præſentata, & oblata ac deinde introducta in locum, domicilium, ſeu Collegium deſtinatum. Ibi inter Virginum, Viduarumúe, Deo deuotarum, choros, Deo vacans, cæteris *forma virtutis effecta*, vt de ipſa dicit S. Ambroſius *a* tamquàm expreſſum vitæ Religioſæ exemplar præfulſit, eminentiſſimâ vitæ ſuæ ratione, quidquid in Eſſeno, Eliano Inſtituto perfectionis erat, amplexata. Etenim de *Caſtitate* eius non eſt quod loquamur; cùm dicatur & ſit *Virgo puriſſima, Reginaque virginum*, &c. Virginitatemque ſuam voto conſecrauerit Deo, aut ipſo Conceptionis inſtanti (vt aliqui ſentiunt) aut certè in tenella illa ætate, quandò templum ingreſſa fuit. *Paupertatem*, quam etiam poſtea exercuit, an non ſatis teſtantur ſtabulum, præſepe, duo pulli columbarum? *Obedientiam* perfectiſſimam, & ſubiectionem exhibuit, dum habitaret in templo, Sacerdotibus, poſtmodùm autem ſponſo ſuo Ioſepho, licèt illo incomparabiliter dignior. *Abſtinentiæ* autem, *humilitatis*, & *mortificationis* magiſtra effecta, pro quotidiano exercitio habebat *orationem, meditationem, contemplationem, iugemq́, cum Deo conuerſationem.* Hæc laborem manuum antecedebant, comitabantur, ſubſequebantur: prout ex eodem S. Ambroſio, & alijs Patribus habetur, & ſpecialiter ex Opuſculo Ioannis de Bachone, quod dedimus hîc ſupra. *b*

a Lib. 2. de Virgin.

Exemplar fuit religioſarum Virtutum.

b Par. 1. pagina, & nu. 36. & ſeq.

986. Poſtquàm igitur Regina Virginum & primiceria inter fœminas, Virginitatis vexillum extulit, mox & aliæ quàmplurimæ ſecutæ ſunt. Quòd autem etiam collegialiter, ſeu recluſæ, in Monaſteriis, ab exordio Eccleſiæ aliquæ extiterint Virgines, in primis conſtat ex Philone *c* referente, & commendante mores, ac vitæ inſtitutum Eſſenorum, in primordiis Eccleſiæ Chriſtianæ, vbi eos vocat *Therapeutas & Therapeutrides.* Quòd verò ab inuicem ſeparatim in diuerſis cœtibus, ſeu collegiis, ſiue Monaſteriis degerent, teſtatur his verbis: *Separatis virorum, & mulierum cœtibus; nam mulieres quoque ſimul auſcultant ex more dumtaxat, quæ Inſtitutum idem ſectantur.* Et de caſtitate fœminarum ſubdit: *Per totam vitam contempſerunt voluptates corporis, nimirùm diuinæ, non mortalis prolis cupidæ, quam ſolæ Deo charæ animæ ex ſeipſis pariunt, excipientes pro ſemine intelligibiles patris radios.* Philonem autem in illo libro agere de Religioſis, ſeu Monachis, conſtat ex dictis *par. 3. cap. 4.* & confirmatur ex Cardinali Bellarmino *tomo 1. Controuerſiarum libro de Monachis cap. 5.* vbi ex Patribus oſtendit, in primitiua Eccleſia viguiſſe Inſtitutum Monaſticum: *Quinto probatur ex Philone Iudæo, qui etiam Dionyſio Areopagita fuit antiquior. Philo igitur, libro de vita contemplatiua ſupplicum, prolixè admodùm deſcribit vitam, & mores Monachorum, & Sacrarum Virginum.* Ibidem paulò ſuperiùs hæc habet: *Tertiò probatur ex Cypriano, & Tertulliano, qui etiam antiquiores Dionyſio Papa fuerunt, ſcribit enim*

Poſt eam in Eccleſia primordiis Virgines multa recluſa.

c Lib. de vita contempl.

Tertullianus librum de velandis Virginibus, & Cyprianus, Tertullianum ſecutus, ſcribit librum eiuſdem argumenti, quem de habitu Virginum inſcripſit. Vterque autem loquitur de Virginibus religioſis, & per ſolemnem profeſſionem Deo conſecratis. Nam Tertullianus diſtinguit in eo libro inter Virgines mundi, id eſt ſeculares, & Virgines Dei, id eſt Sanctimoniales.

Et ſanè tempore Apoſtolorum, ac ſeculis proximè ſequentibus, monaſteria non pauca Virginum fuiſſe, indubitatum quoque eſt ex iis quæ habet Cardinalis Baronius Annaliſtarum Princeps *ad annum* 301. *a* vbi *ex Sanctorum Martyrum Actis fideliſſimis,* vt loquitur, mentionem facit *de Aſceteriis, ſeu Monaſteriis:* de quibus ſubiungit: *Errore decepti multi putant, non niſi à temporibus Conſtantini fuiſſe eiuſmodi res, & nomen inuentum: nam præter illa, quæ ſuperiùs dicta ſunt, cùm de Eſſenis actum eſt, & quæ de exiſtentibus temporibus Apoſtolorum Collegiis Virginum teſtificatione Ignatij, à nobis etiam paulò ante citati, narrauimus,* &c. Ibi conſequenter cum ex Euſebio de Aſceteriis virorũ egiſſet, ſubiungit: *Quod ſi virorum, multò magis ſanè ſacrarum Virginum erant, quas timor, facilis lapſus, & Virgineus pudor magis includi debere ſuadent.* Et infrà. *b* Hæc ſubiungit: *Quod audis de Monaſterio Virginum: haud id tibi videatur eſſe nouum, quandoquidem iam diu antè & S. Ignatius, Apoſtolorum diſcipulus, meminit de Collegiis Virginum, ſuo tempore exiſtentibus. de his plura ſuperiùs.* Sanctus autem Ignatius *in Epiſtola ad Philadelphios*, ibi eiuſmodi Aſceterium Virginum extitiſſe ſatis denotat iſtis verbis: *Saluto Collegium Virginum.*

a §. Reddemus.

b §. Quod audis.

987. Aliquantò poſt, ſub medium ſeculi ſecundi, Pius Primus hoc edidit Decretum, circa Virginum, ſeu Sanctimonialium conſecrationem: *Virgines non velentur ante viginti quinque annos ætatis, niſi fortè neceſſitate periclitantis pudicitiæ virginalis. Et non ſunt conſecrandæ, niſi in Epiphania, & in Albis Paſchæ & in Apoſtolorum Natalitiis, niſi cauſâ mortis vrgente.* Habetur *tom.* 1. *Conciliorum* inter Decreta Pij Primi. Antiquiſſimi quoque Patres, Tertullianus, Cyprianus, Ambroſius, Hieronymus, & alij, plura ſcripſerunt de velo, habitu, moribus, & norma viuendi ſacrarum Virginum: quæ quidem tempore S. Ambroſij in tanto erant numero, vt *lib.* 3. *de Virginibus* aſſerat, non pauciores in Oriente Deo conſecrari, quàm in Occidente naſcerentur. Quod incredile non videbitur, ſi quis recolat relata à nobis hîc ſuprà *par.* 3. *cap.* 18. de S. IVLIANO, Patre decem millium Monachorum, & S. BASILISSA eius coniuge, Matre multarum Monialium circa annum Domini 280. & ex Ruffino *c* de decem millibus Monachorum, & viginti millibus Virginum Sacrarum, intra, & circa vnam ciuitatem Thebaides, *Oxyrinchum* nuncupatam.

De velandis Virgin: quid decreuerit Pius Papa I.

c Lib. 2. de Vitis Patrum c. 5.

d Par. 1. tit. 6. c. 19.

988. Hanc vitæ rationem ſectatæ ſunt imprimis SS. MARIA MAGDALENA & MARTHA, de quibus S. Antoninus *d* hæc refert: *Denique B. Maria Magdalena, diuinæ contemplationis auida, aſperrimam eremum petiit, & in loco diuinitùs præparato, triginta annorum ſpatio hominibus incognita manſit.* Et de S. Martha *e*. *Congregatâ ad eam magnâ multitudine mulierum ad ſeruiendum*

e Cap. 20.

Digitized by Google

dum Deo, aſperam vitam duxit, carnem non comedens, nec oua vel caſeum: vinum non bibens: ſemel in die comedens: centies in die, totidem nocte, genua in oratione flectebat. Eadem ferè in vita S. Marthæ leguntur apud Petrum de Natalibus: *Ibi igitur Martha de licentia S. Maximini & Sororis, remanſit; &, Sororum multarum congregato conuentu, Eccleſiam in honorem Dei Genitricis ædificauit, Monaſteriumque conſtruxit, ibiq; orationibus & ieiuniis quotidiè vacabat, & mirâ ſe pœnitentiâ affligebat.*

De SS. Maria Magd. & Martha

Similia habentur in Breuiario Carmelitano antiquo, in feſtis earumdem SS. Magdalenæ, & Marthæ. Particulariùs exprimit Palæonydorus [a] loquens de fœminis ſanctiſſimæ Virginis Deiparæ ſodalibus, & Prophetici Inſtituti affeclis: *Inter iſtas erant illa beatiſſima Maria Soror Lazari, & Martha. Hæ poſtquam fuiſſent in Terra Sancta cum glorioſiſſima Virgine Maria, & Carmelitis religiosè conuerſatæ, venientes in territorium Aquenſe eamdem vitam continuarunt. Maria ſolitaria annis triginta eremum incoluit. Martha verò duo conſtruxit Monaſteria, vnum Virorum, aliud Virginum de quo Vincentius lib.* 10. *Hiſtoriarum cap.* 100. Concinunt etiam alij hiſtorici noſtri apud Lezana [b]. Qui in eodem, & ſequenti tomo, Monaſtici Inſtituti hiſtoriam contexēs, etiam Sanctimoniales, ſeu Virgines Deo Sacratas, in Monaſteriis recluſas, quæ ſanctitatis titulo magis inſignes, ac celebres, per quatuor prima poſt Chriſtum ſecula, & deinceps, effloruerunt, commemorat: quarum aliquas hic ſub compendio recenſebimus.

[a] Lib 2. c. 1.

[b] Tom. 1. Annal. ad ann. Chr. 48.

989. Ad annum Chriſti 40. ſcribit de Monaſterio Monialium Toleti, per S. Elpidium erecto: de quo etiam egimus *par.* 3. *cap.* 14. [c] Sub finem primi, aut initium ſecundi, ſeculi in lucem prodiit Mirabilis Virgo Veneranda, quæ in infantia ab Agathone & Polita piis parentibus Deo oblata, ſanctitatis futuræ ſpecimen clariſſimum præbuit; nam Monaſterium ingreſſa, & Monaſticen profeſſa, in ſacræ Religionis exercitiis adeò mirabiliter profecit, vt ſummo deſiderio martyrium ſitiens, diuinitùs inſpirata, Hebræis & Gentilibus Chriſti fidem annuntians, & ſignis, ac prodigiis confirmans, plurimos infideles conuerterit. Tandem comprehenſa, poſt dira tormenta, *in lebetem æneum, pice & oleo liquentibus plenum miſſa, & nil læſa, pro cunctis ſe inuocantibus exorans, audiuit vocem de cœlo, ſe exauditam. Sicque conuerſis ad Chriſtum* 990. *viris, capite cæſa eſt.* circa annum Chriſti 143. Hæc ex Petro de Natalibus Epiſcopo Equilino, & aliis. Seculo tertio ſub initium altera non minùs admirandæ vitæ Virgo & Martyr effloruit S. Eugenia, quæ ſub virili veſte latens cum ſuis eunuchis Proto & Hyacintho Monachalem induit habitū in Monaſterio Alexandrino: quod, iuxta Baronium, *ad annum* 188. erat Monachorum Eſſenorum his verbis: *Eugenia in Chriſtum credens, nuptias auerſata, vnà cum fidelibus eunuchis Protho & Hyacintho ſecedēs, virili habitu delituit inter Monachos, quos Eſſenos à Philone dictos eſſe, ſuperiùs demonſtrauimus* Quæ quidē ſuperiùs relata, & explicata opportunè hîc repetenda videbantur; vt appareat, iure eā hic à nobis,

[c] Nu. 348.

De S. Veneranda infideles prodigiis ad fidem perducente.

Et S. Eugenia sub virili veste inter Monachos degente.

à nobis prout etiam ab aliis hiſtoricis noſtris, inter S.P.Eliæ propagines referri, cùm fuerit inter Eſſenos, poſteros Eliæ & *Eliſei*. Plura de ea videri poterunt *par.3.cap.18.*

990. Seculo vno poſterior fuit Virgo clariſſima Syncletices: de qua Luitprandus vetuſtus Scriptor in Hiſtoria, dicta *Aduerſaria Luitprādi*, ſcribit: *Videre potui vitam S. Syncleticis Virginis & Abbatiſſæ Ægyptiæ (cuius dies feſtus eſt quinta Ianuarij) hanc Scripſit S. Pontifex Athanaſius, vt quemadmodùm Monachi habent ſpeculum in Antonio, Sacræ Virgines eam tamquàm ſpeculum intuerentur. Dicitur fuiſſe mulierum Virginum Profeſſionis Propheticæ, & Carmeliticæ parens.* Ex noſtris authoribus Boſtius, Palæonydorus, Coria & alij, referunt, eam fuiſſe Præfectam Monaſterij Monialium S. Sepulchri Ieroſolymis, à D. Helena erecti. Apophthegmata ab ea prolata varia, ſelecta, aſcetis vtiliſſima referuntur *lib.5. in Vitis Patrum*: vndè, inſtruendo & perficiendo lectori, tria excerpta hîc adſcribimus. *Primum*: pro quiete in vno loco, & contra Religioſos vagè diſcurrentes, ac excurſantes: *Sicut gallina, ſi dereliquerit oua ſua fota, ſine pullis ea exire facit; ita Monachus, vel Virgo frigeſcit, & mortificatur in fide, de loco ad locum tranſeundo. Secundum*: Commendatio paupertatis: *Sicut fortia veſtimenta dum calcantur, & pedibus ſæpiùs reuerſantur, lauantur, atque incandidantur; ita fortis anima per voluntariam paupertatem ampliùs confirmatur. Tertium*: Oratio, & Ieiunium media caſtitatis, & remedia contra cogitationes ſordidas: *Sicut acrioribus medicamentis expelluntur venenoſa animalia: ita cogitationes ſordidas ieiunium cum oratione depellit ab anima.* Apud eumdem Luitprandum *num.* 100. de alia Virgine S. Leocadia (quæ eâdem ætate vixit) hæc referuntur: *Sunt qui putant, quod & ego credo, S. Leocadiam Monialem fuiſſe Ordinis Carmelitani, quem Ordinem Monachi Carmelitani, ad fidem Chriſti conuerſi, in Hiſpaniam, intulerunt: ex quibus fuit Elpidius primus Toletanus Præſul à S. Iacobo conſtitutus.* De illa celeberrima Deo ſacrata Virgine, Toletanæ ciuitatis ſingulari decore, & Patrona, ac Vitæ eius Scriptoribus plura habet Lezana [a] Scribit item [b] veriſimiliter Eſſenorum inſtituto accenſendas illas quadraginta Virgines Moniales Martyres, quas Licinij perſecutio de medio ſuſtulit Anno 316. de quibus *in Menologio Græcorum ad diem 1. Septembris* hæc habentur: & à Baronio *ſub annum 316.* referuntur: *Natalis Sanctarum quadraginta mulierū Martyrum, Virginum, & Monialium & Ammonis Diaconi, earum Magiſtri.* Vndè patet, tunc copioſos fuiſſe Virginum Monialium choros. Quod confirmatur ex præfata hiſtoria SS. Iuliani, & Baſiliſſæ.

De S. Syncletica Religioſarū ſpeculo.

Eius axiomata ſeu apophthemata.

[a] Tom. 2. Annal. ad an. Chr. 301.

[b] Tom. 2. Annal. ad an. 316.

991. Circa annum Chriſti 417. ſanctitate celebris erat S. Sara: de qua hæc ſcribit Lezana [c] *Florebant etiam hoc tempore in Eliadum Sanctimonialium Cœtu Virgines plures Chriſto Sponſo meritis, & vitâ aſſociatæ. Inter eas Clariſſima fuit vna* Sara *nomine, quam ex Ieroſolymitano Dominici Sepulchri cœnobio à Ioanne noſtro Antiſtite ad Cyrillum Alexandrinum Præſulem (ipſo expoſtulante vt præeſſet Virginum Cœnobio ea in vrbe ab ipſo, iuxta dicta ſuperiùs extructo) tranſmiſſam*

[c] Tom. 3. Annal. ad iſtum annum.

De S. Sara.

Digitized by Google

miſſam fuiſſe, tradit noſter Boſtius a *& ſequuntur Palæonydorus* b. *Coria* c *cum aliis poſterioribus.* De ea d narratur, quòd per tredecim annos à fornicationis ſpiritu fortiter impugnata, numquam orauerit, vt recederet à ſe turpis illa pugna, ſolùm dicere ſolita: *Domine, da mihi fortitudinem.* Cùm aliquando illam infeſtiùs tentaſſet, ipſaque viriliter reſtitiſſet, apparens ei idem fornicationis ſpiritus dixit: *Tu me viciſti, Sara*; & illa: *Ego non te vici, ſed Dominus meus Chriſtus.* Mirabiliſſimum quoque illud de ipſa eodem libro e refertur, quòd, ſcilicet, cùm ſexaginta annis habitaſſet ſuprà alueum fluminis (Nili videlicet, quo in loco Cyrillus hoc Cœnobium condiderat) *nunquàm inclinata eſt, vt flumen ipſum aſpiceret.* O prodigium ſanctitatis, vanæ curioſitati, etiam Virginum Deo Sacrarum, ſuprà modum contrarium! Hæc Lezana.

a Lib. 5. c. 19.
b Lib. 2. c. 4. & 7.
c Lib. 9. c. 19.
d Lib. 5. Vit. Patrũ libello 5. nu. 10.
e Libell. 7. nu. 19.

992. Eôdem penè tempore in Thebaide omnigenæ virtutis ſplendore effulſit S. EVPHRASIA: quæ ab anno 12. ætatis ſemel dumtaxat in die ſub veſperam cibo ſe reficiebat: & licèt clariſſimis progenita eſſet parentibus, ipſum Imperatorem Theodoſium conſanguinitate attingentibus, humillima tamen Religionis obſequia hilari obibat animo: *triclinia mundabat, cubicula Sororum ſternebat, aquam ad coquinam ipſa portabat.*

S. Euphraſiæ *mirabilis abſtinentia.*
Eiuſdem humilitas.

Aliquantò poſt, heroico, & mirando, non imitando facinore, S. EVPHROSYNA, Deo inſpirante, ſub virili veſte latitans, Monachorum, Eliani Inſtituti, ingreſſa Monaſterium, ibi in cella ſeparata cùm per annos 38. vitam arctam, & cœleſtem egiſſet, cœlo dignum ſpiritum emiſit. Ipſi in eadem cella, & vitæ ratione ſucceſſit pius Pater Paphnutius, inſcriptus Menologio Græcorum ad diem 25. Septembris.

Euphroſyna *inter Monachos latet.*

Iſtas omnes Inſtituto Eſſeno, ſeu Eliano accenſent hiſtorici & Annales noſtri; id etiam hâc ratione confirmatur à Lezana: Quòd in primitiua Eccleſia, ante Religionum multiplicitatem, & diuiſionem, vnicum dumtaxat in Orbe Monachale Inſtitutum vigeret, à Prophetis inchoatum à Chriſto ſimilitudine vitæ, ac verbis commendatum, & conſummatum: ab Apoſtolis practicatum, & ab Eſſenis, ac Elianis propagatum. Quod quidem adeò certum eſt de SS. Euphraſia, & Euphroſina, vt de illis per totum Ordinem Carmelitanum, tamquàm eiuſdem Inſtituti aſſeclis, officium celebretur, ſub ritu duplici, iteratis vicibus, authoritate Sedis Apoſtolicæ, & Sacræ Congregationis Rituum, approbatum. De S. Euphroſyna ad 11. Februarij: & de S. Euphraſia die 13. Martij. Præterea animaduertendum, ſingulos ferè Ordinum Religioſorum, ab initio fundationis, eiuſdem ſui inſtituti Religioſas, ſeu Moniales habuiſſe; vt videre eſt in Benedictinis, Ciſtercienſibus, Auguſtinianis, Dominicanis Franciſcanis &c. Cùm autem ex ſuprà dictis conſtet, Ordinem Propheticum Carmeliticum perſtitiſſe tam ſub veteri, quàm noua Lege; etiam cùm nulli adhuc alij Ordines eſſent; hinc inferre licet, Religioſas Virgines illis temporibus exiſtentes, quadamtenus eiuſdem fuiſſe obſeruantiæ.

993. Ioan-

Digitized by Google

Aliæ Virgines Moniales referuntur.

993. Ioannes de Carthagena *Homiliarum libro* 17. *homiliâ* 1. iſtas, & alias ita commemorat: *Ex Monialibus huius Ordinis (Carmelitani, de quo ibi) nonnullas inſigni Sanctitate præditas referam in Sanctorum & Beatorum catalogum redactas. Fuerunt ex his Sancta* EVGENIA *Virgo Alexandrina*, S. EVPHRASIA *Virgo Imperatoris Theodoſij conſanguinea*, S. CYRILLA *Virgo & Martyr*, S. PELAGIA, *quæ cùm aliquando licentiosè vixiſſet, Religionem hanc ingrediens ſingulari Dei monitione, habitu fœmineo in virilem mutato, inter Monachos ſanctiſſimam vitam egit, vt Iacobus Diaconus in eius vita refert*, S. SARA *Virgo cuius meminit Vincentius* a *nec non* S. EVPHROSINA, &c. & conſequenter alias plures ibidē recenſet.

In vetuſto codice MS. Mechlinienſi (cuius ſæpè mentionem fecimus) annotatur b qualiter iſtæ, & aliæ nonnullæ depingi ſoleant, videlicet: *S. Conſtantia cum corona Imperatoria in capite, & tribus crucibus in manu. S. Eugenia ignem habens ſub pedibus, duas molas in brachio, & gladium in manu. S. Iphigenia puer* IESVS *iuxta eam ſtans, in capite Virginis corona ſpinea, crux in manu. S. Sara cum Angelo à latere, & diabolo ſub pedibus. S. Cyrilla cum corona Imperatricis in capite, gladius in manu. S. Angela cum corona in capite, & ciborio in manu*, &c.

a Lib. 18. c. 9.

b Fol. LXXVII.

994. De iſtis & aliis latiùs pertractatur in Ordinis Annalibus. c Et quidem quoad B. ANGELAM, teſtatur Segerus Pauli *in notis ad eius vitam*, ſic depictam extare in choro Eccleſiæ Francofurtenſis cum iſta inſcriptione, *Beata Angela Virgo, Regis Bohemiæ filia*:

c Tom. 2. & 3.

De S. Angela.

Lux noua quid manibus portas, ô ANGELA? *Solem*
Iuſtitiæ: Angelicis ANGELA *iuncta choris.*

Iſtius Virginis mirabilem vitam illuſtrarunt præfatus Segerus Pauli Colonienſis *in peculiari tractatu*, & Lezana *in Annalibus.* Agunt de ea, & illius vitæ ſanctitate plures alij, & domeſtici, & exteri, relati in iiſdem Annalibus. Claruit autem circa ac poſt annum Chriſti 1190. & prophetico ſpiritu, & reuelationibus; vt proindè Martinus Del Rio eam inter Virgines, prophetiis, & reuelationibus illuſtres recenſeat: *Fuerunt*, inquit, *multæ huiuſmodi, quarum extant reuelationes, vt ſanctæ Angelæ Virginis filiæ Regis Bohemiæ Ordinis Carmelitarum, quæ ſcripſit librum reuelationum ante annos* 400. Ioannes de Carthagena *libro* 17. *Homiliarum homilia* 4. declarans, ſemper in Eccleſia ſpiritum prophetiæ viguiſſe, ſic quoque Angelam commemorat: *Poſtmodùm verò, vt obſeruat Diuus Thomas* 2. 2. *quæſt.* 174. *non defecit ſpiritus hic propheticus in Eccleſia Chriſti, etiam in fœminis: etenim dono prophetiæ floruerunt Beata Angela Monialis Carmelita, filia Regis Bo*[illegible] *S. Birgitta*, &c. Libri iſtius Reuelationum [illegible] etiam Antonius Poſſeuinus [illegible] Friſius f & Geſnerus g his [illegible] *filia, in Tyro Palæſtinæ, poſt mor*[illegible]*o, Carmeli velamen accepit, &* [illegible]*plationes de Chriſto lib.* 1. *de Eucha*[illegible] *anno* 1190. Sanctitatem illius ſic paucis

d Diſquiſ. magis lib. 4. ca. 1. q. 3. ſect. 4.

e Littera A.

f In ſua Bibliotheca T[illegible]

paucis commemorat Arnoldus Boſtius [a] *Angela filia Regis Bohemiæ, quæ Pragam illuſtrat, & Anna Tholoſana, ſacratæ Virgines, prædignæ Regalis Mariæ pediſſequæ, Domini* IESV *auguſtæ formoſiſſimæque ſponſæ, plenis oleo lampadibus, virtutum ſcilicet fertilitate coruſcæ.* [a Lib. de Patron. Mar. c. 9.]

Quas licèt inferior ſexûs diſcriminet ordo,
Non tamen inferior virtutum cardo ſequeſtrat:
Quas condunt rutilis lilia mixta roſis.

Sub Eliæ chlamyde copioſâ ſanctitate miraculoſiſq; prodigiis claruerunt. Inter cæteras B. Angelæ virtutes, ſingulariter emicuit deuotio ad SS. Virginem MARIAM, cuius apparitione quandoque recreata fuit.

995. Mirum, & ſingulare id eſt, quod ex Domino Abbate Roccio Pyrrho, accurato Eccleſiarũ Siciliæ hiſtorico, refert Lezana *in Annalibus noſtris* [b] *ad annum Domini* 1220. de Panormitano Monialium Ordinis huius, ſub titulo *S. Mariæ Vallis viridis*: quòd Prioriſſa ipſius Cœnobij in cæteras Moniales Siculas noſtri Ordinis, tamquàm Prouincialis, ius diceret. Et aſſerit ipſe Pyrrhus, quòd legerit ſententiam quàmdam ab ea latam contra Flaminiam de Buffalis, è Monaſterio Meſſanenſi. Forſan hic vſus ex Oriẽtis partibus ad iſtas Carmelitanas Virgines erat deriuatus. Ita ibi Lezana: qui *in Appendice ad iſtum Tomum* 4. ſub initium, tractans de Conuentu Monialium Carmelitiſſarum in Veteris Caſtellæ Oppido de Fontiberos (cuius fundationem refert ad annum Chriſti 1251.) commemorat plures, quæ ibi magnâ ſanctitate, & mirâ vitæ auſteritate claruerunt. Celebriores habentur V. AGNES DE CASTELLANOS, de qua multa feruntur quoad raptus, & extaſes, ac Chriſti, Sanctique Ioannis Baptiſtæ (cui deuotiſſima erat) apparitionibus ei factis: V. ANNA DE HERRERA, quæ per ſpatium 40. annorum lecto non decubuit, in die obitus reperta cincta catenis quaſi in carne ſepultis: V. ANNA A CONCEPTIONE, maiore anni parte ſolo pane, & aquâ victitans. In illo *Tomo ad annum Domini* 1259. ex Claudio Roberto Lingonenſi, *in Gallia ſua Chriſtiana*, agitur de Monaſterio Monialium Carmelitiſſarum Louanij, quæ ibi inſtitutæ tempore S. SIMONIS STOCK, ſucceſſu temporis ad alium Ordinem tranſierunt: cauſa ibidem redditur. [b Tom. 4.] [*Notabile de Monaſterio Monialiũ Panormi.*]

996. Eodem *Tomo 4. ad annum* 1427. *& ſeq.* pandit heroica geſta celebris FRANCISCÆ d'AMBOISE, Britanniæ Duciſſæ: quæ in matrimonio Virginitatis integritate ſeruatâ poſt Ducis mariti obitum Eccleſiam ædificauit, & Monaſterium, pro Monialibus Ordinis huius: pro quo à Summo Pontifice Sixto IV. multas gratias, & priuilegia obtinuit; in eoque & ipſa ſe includens anno probationis elapſo profeſſionem emiſit, inter manus B. Patris Ioannis Soreth, Generalis Ordinis noſtri (cuius ſtudio, & zelo, plura eo tempore in Leodienſi ditione, Belgio, & Britannia Monialium Ordinis huius Monaſteria fuêre conſtructa) migrauit in cœlum anno Domini 1485, eam comitantibus SS. Virginibus ſociis S. Vrſulæ, quas [Franciſca Ambroſia *Duciſſa Britanniæ Monialis huius Ordinis.*]

Digitized by Google

Eius epitaphium. in vita ſpecialiter coluerat. Sepulchro illius hoc appoſitum fuit epitaphiũ: *Hic iacet virtuoſiſſima Soror Franciſca de Amboſia, quondam Britanniæ Duciſſa, Petri Boni Ducis coniux, quo defuncto aſſumpſit Sanctæ, & deuotæ Religionis* Sanctæ Mariæ de Monte Carmelo *habitum, die Annunciationis Domini noſtri ſacro, anno* 1467. *eodemq; die, reuoluente anno, profeſſionem emiſit. Vixit ſub perfectæ clauſuræ obſeruantia, firmoq; propoſito ad diem vſque obitus ſui, qui euenit quarto Nouembris, die Veneris circa horam nonam anni* 1485. Quod etiam in Anglia inſtitutum Sacrarum Virginum Monialium Carmelitanarum, ſub, & ante ea tempora celebre fuerit, conſtat ex *Annalibus Ordinis ad annum Chriſti* 1421. vbi de Thoma Waldenſi refertur, quòd variis in locis illuſtres filias Moniales habitu Ordinis huius eo anno induerit. De Conuentibus Monialium in Principatu Leodienſi dicetur *par.* 7. *cap.* 6. Parthenæa earum in Turonia & Belgio eàdem *par.* 7. commemorabũtur. [a] De Monaſteriis illarum in Hiſpania, & notabili quâdã fundatione noua Madriti aliqua attingentur *etiam par.* 7. [b]

Moniales Carmelitanæ in Anglia.

[a] Numer. 1024. & 1036.
[b] Numer. 1013. & 1014.

997. In Italia ſanctitatis famâ celebris extitit B. Ioanna de Regio, cuius ſic meminit Philippus Ferarius: *Rhegij in Æmilia Beatæ Ioannæ Virginis Carmelitarum.* Deinde in Additionibus: *Ioanna Virgo. Ex Kalendario Eccleſiæ Rhegienſis, & monumentis Cœnobij Ordinis Carmelitarum, cuius ipſa B. Ioanna Fundatrix fuit. Obiit ſalutis* 1491. *ætatis verò ſuæ* 63. *clara miraculis: in eodem Monaſterio, quod* Sancta Maria de popvlo *dicitur, condita, maximo cum totius populi concurſu colitur.* Vitam illius ſcripſerunt Benedictus Muttus, & Franciſcus Lobo: ea quoque ſparſim inſeritur Annalibus Ordinis ad annos Chriſti 1428. (quo nata eſt) & ſequentes, vſque ad annum 1493. quando, biennio ab obitu, corpus eius incorruptum repertum, ſuauiſſimum fragrans odorem, per D. Franciſcum Arlotti, Epiſcopum Rhegienſem, per actâ Miſsâ Pontificali, & ſolemni proceſſione, illud in honeſtiſſimo loco, ad latus altaris, collocatum fuit, cum iſta epigraphe:

In Catalogo generali Sãctorum pro die 9. Iunij.

B. Ioanna de Regio clara miraculis.

Corpus eius incorruptũ.

Hic decus, & famæ pars maxima Carmelitarum
Corpore felici Ioanna *Virgo iacet.*
Cœleſti gaudens vt ſpiritus integer aulâ
Sic, non conſumptis oſſibus, alma caro eſt;

Feſtum eius in ciuitate Regienſi, magnâ populi deuotione, & frequentiâ, celebratur die 9. Iunij: quâ etiam eius corpus populo reuerenter oſtenditur. Præcipuè excelluit in ieiuniis, corporiſque macerationibus, orandi aſſiduitate, & tenero deuotionis affectu in SS. Virginem Mariam: ad cuius honorem Sabbatinis in pane & aqua ieiunabat: in eius feſtorum Vigiliis millies dicebat Ave Maria, & ipſis feſtis diebus ſepties Officiũ eius recitabat: ad Angelicam ſalutationem myſterij iſtius contemplationi immorabatur. Quandò aliquid à Deo inſtantiùs deſiderabat, quindecies millies Ave Maria, cuilibet centum vnum Salve Regina adiungens,

Singularis deuotio eius ad Virginẽ Deiparam.

gens, & in fine ſepties AVE MARIS STELLA, & totidem O GLORIOSA DOMINA dicere ſolita, erat hunc orandi modum *tunicam glorioſæ Virginis* MARIÆ appellans. Iſti tempore, & loco vicina virtutibus ac miraculis compar aut ſuppar fuit *B. Archangela de Trino*, nata Trini, Carmelitico habitu amicta Parmæ, & inde tranſlata ad nouum Monaſterium Mantuæ. Vitæ ipſius ratio (inter cætera) hæc erat: Superiorum ſuorum iuſſis, obſequentiſſima; quoad ſe ipſam aſperrima; cilicium enim ſuper carne nuda geſtans, frequenter in pane & aqua ieiunans; ſæpiùs flagris ad ſanguinis vſque effuſionem ſe verberans ſine intermiſſione fermè orans, ac Sanctorum vitas crebrò legens. Mundiſſima ſpiritu & corpore, immundas veſtes in ſe & aliis auerſabatur; & cum Breuiarium accipere debebat, priùs manus lauabat. Erga conſortes humaniſſima, ipſas mitiſſimè corrigebat; adeo vt propterea illæ ipſius correctionem præuenientes, pœnitentias & mortificationes Regulares poſtularent. In oratione frequens pernoctabat, & opere ac ſermone ſocias ad IESV CHRISTI amorē accendebat, iiſque propterea ſpiritualibus lapidibus amplum Monaſterium Dei cultui addictiſſimum rediddit. Accidit aliquando vt propter fluuij inundationem per aliquod tempus farina defeciſſet, nec eſſet panis pro cibo Monialium neceſſarius: ſed tunc quid Chriſti ancilla faceret? Ad orationem cum ipſis recurrit: & eâ finitâ, ecce ad ianuam, & Monaſterij rotam, adfuit quidam, panis quantitatem deferens, quæ pro ea die ſatis eſſe poterat. Interrogatus autem quiſnam eſſet, ſolùm reſpondit: *Qui ad vos me miſit, vobis non deerit, nec in Cœlo nec in terra.* Quandoque in nocte Natiuitatis Domini IESVM in præſepio poſitum conſiderans, & feriâ ſexta Paraſceues, dum ſibi calceos (iuxta morem Religionis) pro cruce adorāda detraxiſſet, in meditatione paſſionis Chriſti, ſpiritu rapta, in extaſi diu manſit. Infirmata animam ſponſo reddidit die 25. Ianuarij anno à virgineo partu 1494. in dicto Monaſterio Mantuæ, *Sanctæ Mariæ de Paradiſo* nunçupato, ab ea inſtituto: vbi plerumque plùs minùs centum Moniales morantur. Ibidem eius feſtum celebratur die Conuerſionis S. Pauli. Poſt annos aliquot ab obitu corpus eius nitidum & integrum repertum eleuatiori loco recōditum fuit, multis coruſcum miraculis, quæ ſub compendio referuntur à Lezana in Annalibus Ordinis ad annum 1494.

Tandem temporibus proximè elapſis fulgentiſſima bina ſidera in hoc Ordine reſplenduerunt, S. Virago TERESIA (ex vetuſto trunco nouum germem pretioſiſſimorum fructuum, & ex filia Carmeli effecta mater innumerorum Filiorum ac Filiarum) & extatica virgo Beata MARIA MAGDALENA DE PAZZI Florentina. Ex vtriuſque Vita, prorſus admiranda, in vtilitatem Lectoris, hîc aliqua libabimus. Inter heroicas Tereſiæ virtutes maximè eſt admirandum arduum iſtud votum, efficiendi ſemper, non tantùm quod Deo placitum, ſed quidquid perfectius, & ipſi gratius crederet, ſicuti & æſtuans deſiderium patiendi; vt ita Deum *S. Tereſiæ heroicæ virtutes.*

alloqui ſolita eſſet: *Domine, aut pati, aut mori*. Hinc promeruit idoneum fieri inſtrumentum,quo Deus mirabilia operaretur,nec non audire Chriſtum,datâ dexterâ,dicentem ſibi: *Deinceps vt verà Sponſa meum zelabis honorem*: & videre, ac ſentire Angelum ignito iaculo ſibi præcordia transuerberantem [O Si eam hac in re imitemur, *non quidem promittendo*, ſed ſæpè *firmiter proponendo*, QVÆ PLACITA SVNT DEO FACIENDI SEMPER! quàm diuites in virtutibus, & chariſmatibus recipiendis nos idoneos redderemus] Sublimiter etiam in ea præcelluit donum Orationis,vt eius magiſtra meritò nuncupetur,quod obtinuit conſtans eius perſeuerantia, etſi variis tentationibus, & ariditatibus vexata: nullo refecta pabulo cœleſtiũ conſolationum,per annos duo-de-viginti. Præcipuè quoque in ea reſplẽduit deuotio ad SS.Virginem MARIAM (quam, mortuâ matre,ſupplex rogauit, vt ſe matrem monſtraret) & Sponſum eius S.Ioſephum (cuius cultum in Eccleſia maximè ipſa promouit) viciſſim ipſa ab illis in ſancto & heroïco propoſito ſuo ſeuerioris diſciplinæ inſtaurandæ animata, directa,à difficultatibus irruentibus erepta, gratiiſque magnis cumulata fuit: & aliquando ab iiſdem candidiſſimâ,ſplendentique veſte amiciri viſa fuit. Cùm anno 1571.inſtituta ipſa eſſet Prioriſſa in Monaſterio Abulæ: mox in ea ſede chori,quæ ſuperioribus decreta eſt,collocauit imaginem Beatiſſimæ Virginis MARIÆ: cui tùm ipſa domum & claues obtulit,vt ipſa, tãquàm eius Congregationis mater,& Rectrix, curam illius haberet.Id ſibi acceptiſſimum fuiſſe cœli Regina lætiſſimo viſu declarauit, dum caneretur in feſto S.Sebaſtiani SALVE REGINA in ipſa ſede quieſcens, Angelorum choris ſepta,dulciſſimoque ſermone ſic Tereſiam affata: *Ego intererо laudibus,quæ Filio meo hîc reddentur*, *easq; illi offeram*. Inſuper domus felicitatem pollicebatur: quæ patenter obuenit. Iſtis,cæteriſque angelicis ditata virtutibus, qualiter ſeueriorem veterum Carmelitarum Regulam, Deo afflante,ſeruandam ſibi aſſumpſerit,& aliis propoſuerit,dicemus *par.* 7. *cap.* 7. vbi alia etiam quædam eius decora,& vitæ epitomen exhibebimus.

Ioan à Ieſu Maria in Compend.Vitæ S Tereſ. l 3.ca.1.

998. Beatam MARIAM MAGDALENAM DE PAZZI Diuina Maieſtas magnis præuenit gratiis,& chariſmatibus, decorauit virtutibus, irradiauit ſupernæ lucis ſplendoribus, ac illuſtrauit miraculis, vt in eius vita, vario idiomate ſæpiùs excuſa, videre licet.Peculiariter in ea relucent I. Flagrans patiendi, & ſui ipſius mortificandi deſiderium; etenim tenella, nondum duodennis,diſciplinis,& flagellis ſe caſtigabat: nec his contenta,cinctoriis,& coronulis ex ramuſculis ſpinoſis,ſeu pungentibus, virgineum corpus,& caput circumdabat, ſicque noctu, non ſine magno dolore,cubabat, occupans ſe interea paſſionis Christi meditatione: & quæuis puellaria blandimenta,ac oblectamenta,quantùm poterat,reſpuebat. Sæpiùs, & inſtanter à Deo poſtulabat *graues afflictiones, puras*, vt aiebat, *ſine vlla conſolatione* (quod etiam obtinuit, in omnibus corporis membris animæque

B. Maria Magdalena de Pazzi *in quibus virtutibus peculiariter reſplendeat.*

mæq; potentiis grauiter affecta) & ſicut S. Tereſia dicebat: *Domine, aut pati, aut mori*, ſic è contra hæc: *Domine, non mori, ſed pati:* deſiderans diu viuere, non aliam ob cauſam, quàm vt diu multumque poſſet pati, & in eo Chriſto conformari. II. Eximia deuotio erga SS. Sacramentum Euchariſtiæ: quod cum per ętatem nondùm permitteretur ſumere, rogabat matrem, vt Dominicis & feſtis poſſet eſſe in Eccleſia, vbi à plurimis illud recipiebatur: ibique genuflexa ad meridiem vſque perſiſtebat, ſe oblectans videre communicantes alios. Cùm decennis dumtaxat multis exoraſſet precibus, poſſe frui tantopere deſiderato conuiuio, ad illud magnis ieiuniis, & diuturnis orationibus ſeſe præparauit. Frequens in Monaſterio vſitata Communio, vbi Ordinis huius habitum ſumpſit, eam attraxit. Deuotio, & præparatio, quâ SS. Sacramentum ſumebat, haud facile explicari poteſt. Non impedita morbis, aliiſúe occupationibus, quotidie ter & trigeſies (prout Chriſtus ei præſcripſerat) illud viſitabat, ac venerabatur. III. Ad amorem IESV, & diuini iſtius Sacramenti, proximè accedebat deuotio erga SS. Virginem MARIAM: quam magno teneritudinis affectu nũcupabat *Matrem, Dominam, Magiſtram*: ad eius feſta, per anni circulum occurrentia, ſingulari ſtudio ſe præparabat: præcipuâ attentione eius officiũ, coronam, aliaſque preces recitabat. Viciſſim Mater illa pulchræ dilectionis ſpiritualem ei dulcedinem propinauit abundanter, fauoribuſque prorſus ſingularibus eam cumulauit: ij latè referuntur in eius Vita. IV. Oratio autem, & meditatio potiſſimùm illi fuêre inſtar canalis, quo ſpiritum ſuũ direxit ad Deum, & ab eo ad illius animam dona cœleſtia refluebant abundantiſſimè. Sæpiſſimè in extaſi per plures horas, & dies rapta: diuinis reuelationibus edocta: ac crebris Chriſti, ſanctiſſimæ eius Matris, Angelorum, Sanctorumque viſionibus, ac familiaribus colloquiis fuit recreata. Obiit anno 1607. die 25. Maij, quo Officium de ea per totum Ordinem Carmelitanum, ſub ritu Duplici celebratur. Vitam eius copioſè ſcripſit Vincentius Puccinus eiuſdem Confeſſarius. Compendioſiori autem ſtylo contracta edita extat vario idiomate. Hìc quoque non immeritò commemoranda venit Venerabilis Mater MARIA BAGNESI, quæ Florentiæ in odore Sanctitatis deceſſit; prout refertur in vita præfatæ B. Mariæ Magdalenæ de Pazzi: quæ cum anno 1584. variis, & grauibus affligeretur infirmitatibus, delata ad iſtius ſepulchrum, ibique orans, ſanitati ſubitò fuit reſtituta. Deinde ibidem pro illo beneficio gratias referens in extaſim rapta vidit eiuſdem gloriam in cœlis, quam his verbis, magnâ ſpiritus exultatione, reſonabat. *Vidi,* inquit, *in cœlis ſedem luminoſam, in qua reſidebat Veneranda Mater Soror Maria Bagneſi, glorioſè reſplendens, ac plena maieſtate: Intellexi illam ſedem eſſe illius Virginitatem, ac puriſſimam caſtitatem: quæ eximium ei decorem præſtabat. Vidi quoque in illa cathedra honoris inſertas gemmas ineſtimabilis pretij: eæ ſunt animæ, quas exemplo & verbo ad Dei obſequium adduxerat, & ipſam in modum coronæ mirè exornabant.* De Carmelitanis Virginibus S. Te-

Digitized by Google

reſiæ aſſeclis Sanctimoniæ famâ claris quædam dicemus *parte* 7. *cap.* 8. ſub finem.

V.M. Ægidia (*Gallicè Gillette*) à S. Franciſco.

Ab infantia pietati addicta.

Carmelitanis Monialibus aggregatur.

Ex quo motiuo.

999. Nec etiam ætate noſtrâ Carmelo defuerunt eximiæ virtutis fragrantiâ redolentes Virgines. Eiuſmodi fuit in Turonia VEN. MATER ÆGIDIA A S. FRANCISCO: quæ ab ipſa infantia ſpecimen præbuit futuræ magnæ pietatis; nam ab anno ætatis ſexto peculiariter delectabatur conſpectu cœli: propterea loca eleuatiora conſcendebat, indeque contemplata terram, illa quæ in ea ſunt, vt vilia, deſpiciebat. Ludus eius puériles erant, fabricare ædiculas in formam Eccleſiarum, & facere altaria in angulis domus: ſicque dies totos tranſigebat ſola. Paulò prouectior variis auſteritatibus virgineum corpuſculum affligebat, rudi fune ſe cingendo, diſciplinando, in aſſeribus cubando, ieiunando. Pluries dum ſe contemplaretur in ſpeculo, repræſentari ſibi videbatur cum velo, cuiuſmodi in vſu eſt apud Religioſas Carmelitanas, quas non viderat, nec de iis vmquã audierat: prognoſticum id fuit futuri euentus; poſtea enim, magnis ſuperatis difficultatibus, & remotis obſtaculis, miro prorsùs modo ad eas perducta, & ibi admiſſa fuit. Nouitia grauiter tentata à dæmone, repræſentante ei ſororem defunctam, quæ regreſſum ad ſeculum ſuadebat, id opere exequi cogitabat: at diabolicam intelligens tentationem, firmior in arrepto ſuo perſtitit propoſito. A pueritia ſingulariter in ea eluxit deuotio ad glorioſam Dei Matrem, nec non S. Prophetam ELIAM; eò quòd in libro quodam legiſſet, ipſum in Carmelo honoraſſe Virginem Deum parituram, tunc nondum natam. Et indè permota fuit, vt huic ſe daret Ordini. Sed potiſſimùm agebatur affectu erga Chriſtum infantem (ipſo id ſuadente) quem pro magiſtro habuit ſui nouitiatus in hoc ſeculo, ad profeſſionem vitæ æternæ: & illi (coram effigie, quam in cella ſemper habuit) quotidie veſperi culpas per diem commiſſas humiliter fatebatur, vt ſolent Nouitij coram Magiſtris. Præcellentes illius virtutes, extaſes, & chariſmata, quibus à Deo fuit delibuta, latè referuntur in eius vita, in duobus tomulis luculenter deſcripta: vbi etiam enarratur, qualiter ei, iteratis vicibus, apparuerit Venerabilis Frater Ioannes à S. Samſone (de quo nonnulla ſunt dicta *capite* 7. *huius partis* a) quod & in iſtius vita *cap.* 14. ſic paucis attingitur. *Viſus eſt etiam ſemel & iterum, à Sanctimoniali ſummæ perfectionis, eiq; (hoc vtrique vinculo) dum viueret, arctiſſimè coniuncta. Primò vidit eum in aëre ſublatum, veſtitum cappâ albâ, multùm radiante & fulgidâ, manuq; ſuâ Conuentum ſuum benedicentem. Deinde ei & ſecundò apparuit, cùm eſſet in graui quadam anguſtia, eamq; eſt conſolatus, certiorem faciens de ſua cum eo, glorioſo & honorifico nexu, futura Societate, & ſtatim euanuit.* Obiit Venerab. Mater Ægidia anno Dominicæ Incarnationis 1647. die 16. Ianuarij: nec ſine prodigio ſepulturæ tradita fuit.

a Nu. 928.

Ei glorioſus apparet Ven. Fr. Ioannes à S. Samſone.

Margareta à Ma-

Biennio poſt (an. ſcilicet 1649. die 22. Aprilis) in Belgio Soror MARGARETA A MATRE DEI, in Conuentu Brugenſi, nuncupato *Sion*, præcedenti

cedenti non abſimilis, conſummata in breui, ex tempore ad æternitatem tranſijt, anno ætatis 28. Inter cæteras virtutes eius admirationi fuit ſenſuum mortificatio. Monialium nullam de vultu nouerat, at dumtaxat ex voce; Chorus per annos aliquot renouatus erat, nec ipſa aduerterat. Annis aliquot portariam agens, neminem in faciem intuita fuit. Viſitata à Fratribus, quos tenerè diligebat, & ab annis ſeptem non viderat, rogata vt eos aſpiceret, numquàm ad id permoueri potuit, dicens: *In cælo videbimus inuicem.* Et hæc quidem ſtudio mortificationis, at peculiariter ex affectu virginei pudoris, cuius contrarium ſummâ curâ fugiebat. Hinc etiam nullius hominis ſufferebat vmquam attactum: &, dùm ex vltima infirmitate decumberet, atque in aut è lecto à Sororibus moueri deberet, ſupplicabat, id fieri, mediantibus linteis. Paulò ante obitum rogabat Matrem Prioriſſam, vt cùm exſpiraſſet, à corpore ſuo non diſcederet, donec ad ſepulturam diſpoſitum eſſet, ne nudum (quantùm fieri poſſet) tactui aut aſpectui cuiuſpiam pateret. Per iſtam puritatem, & à creaturis abſtractionem, magnam cum Deo promeruit vnionem; etenim quadriennio ante obitum, de conſcientiæ ſuæ ſtatu agens cum Matre Prioriſſa (rerum ſpiritualium inſigni magiſtra) conquerebatur, in omni confeſſione ream ſe debere accuſare inobedientiæ, quia, inquit, mihi præſcriptum eſt, vt in Dei præſentia iugiter verſer, & quandoque prætermitto. Rogata, quanto tempore inter vnam alteramve confeſſionem? Reſpondit: Omni tempore collectiuè ſumpto, per horam, aut ſeſqui-horam. Biennio autem ante obitum non vltra de eo ſe accuſauit; vt omninò veriſimile ſit, exindè eam ferè iugiter Deum ſibi præſentem in mente habuiſſe. Peculiariter deuota erat Chriſto Infanti, ad cuius, adhuc in vtero matris exiſtentis, honorem, in lecto decumbens, ſitū non mutans, immota perſiſtere aſſueuerat. Haud minùs in ea reſplenduerunt paupertatis amor, prompta obedientia, orationis per magnam noctis partem quotidie exercitæ ſtudium, aliæque virtutes. Et iſti ex Carmelo collecti virginei flores, veteres & noui, hic ſufficiant: alios quoſdam recentes exhibebimus *par.* 7. *ca.* 10. ſub finem.

tre Dei eximiè virtutibus decorata.

Mortificationis ſenſuum, & virginei pudoris rarum exemplum.

1000. Hæc de illuſtrioribus Ordinis huius alumnis dicta hoc loco ſufficiant vt habeant aſcetæ noſtri quæ imitentur, & admirentur, ac Deum, in Sanctis mirabilem, venerētur. Sed de illis, & aliis, Deo fauente, pleniùs alibi. Cæterùm, priuſquàm hinc ad alia tranſeamus, non incongruè hîc ſubnectenda videntur diſticha quædam vetuſta (& ideò venerabilia) de præcipuis aliquot Sanctis noſtris, deſumpta ex antiquo illo Codice MS. Mechlinienſi, cuius ſæpè alibi meminimus) Liber ille ſeu potiùs volumen plures libros, & tractatus continens, exaratum fuit anno Domini milleſimo quadringenteſimo octoageſimo-quarto, per Ioannem Oudewater aliàs Paleonydorum nuncupatum, celebrem huius Ordinis hiſtoricum. In eo autem, proximè poſt Indicem, primo loco verſus iſti leguntur.

Carmelitæ-

Tertullianus librum de velandis Virginibus, & Cyprianus, Tertullianum ſecutus, ſcribit librum eiuſdem argumenti, quem de habitu Virginum inſcripſit. Vterque autem loquitur de Virginibus religioſis, & per ſolemnem profeſſionem Deo conſecratis. Nam Tertullianus diſtinguit in eo libro inter Virgines mundi, id eſt ſeculares, & Virgines Dei, id eſt Sanctimoniales.

Et ſanè tempore Apoſtolorum, ac ſeculis proximè ſequentibus, monaſteria non pauca Virginum fuiſſe, indubitatum quoque eſt ex iis quæ habet Cardinalis Baronius Annaliſtarum Princeps *ad annum* 301. *a* vbi *ex Sanctorum Martyrum Actis fideliſſimis*, vt loquitur, mentionem facit *de Aſceteriis, ſeu Monaſteriis*: de quibus ſubiungit: *Errore decepti multi putant, non niſi à temporibus Conſtantini fuiſſe eiuſmodi res, & nomen inuentum: nam præter illa, quæ ſuperiùs dicta ſunt, cùm de Eſſenis actum eſt, & quæ de exiſtentibus temporibus Apoſtolorum Collegiis Virginum teſtificatione Ignatij, à nobis etiam paulò ante citati, narrauimus*, &c. Ibi conſequenter cum ex Euſebio de Aſceteriis virorũ egiſſet, ſubiungit: *Quod ſi virorum, multò magis ſanè ſacrarum Virginum erant, quas timor, facilis lapſus, & Virgineus pudor magis includi debere ſuadent.* Et infrà. *b* Hæc ſubiungit: *Quod audis de Monaſterio Virginum: haud id tibi videatur eſſe nouum, quandoquidem iam diu antè & S. Ignatius, Apoſtolorum diſcipulus, meminit de Collegiis Virginum, ſuo tempore exiſtentibus. de his plura ſuperiùs.* Sanctus autem Ignatius *in Epiſtola ad Philadelphios*, ibi eiuſmodi Aſceterium Virginum extitiſſe ſatis denotat iſtis verbis: *Saluto Collegium Virginum.*

a §. Redemus.

b §. Quod audis.

987. Aliquantò poſt, ſub medium ſeculi ſecundi, Pius Primus hoc edidit Decretum, circa Virginum, ſeu Sanctimonialium conſecrationem: *Virgines non velentur ante viginti quinque annos ætatis, niſi fortè neceſſitate periclitantis pudicitiæ virginalis. Et non ſunt conſecrandæ, niſi in Epiphania, & in Albis Paſchæ, & in Apoſtolorum Natalitiis, niſi cauſâ mortis vrgente.* Habetur *tom.* 1. *Conciliorum* inter Decreta Pij Primi. Antiquiſſimi quoque Patres, Tertullianus, Cyprianus, Ambroſius, Hieronymus, & alij, plura ſcripſerunt de velo, habitu, moribus, & norma viuendi ſacrarum Virginum: quæ quidem tempore S. Ambroſij in tanto erant numero, vt *lib.* 3. *de Virginibus* aſſerat, non pauciores in Oriente Deo conſecrari, quàm in Occidente naſcerentur. Quod incredile non videbitur, ſi quis recolat relata à nobis hîc ſuprà *par.* 3. *cap.* 18. de S. IVLIANO, Patre decem millium Monachorum, & S. BASILISSA eius coniuge, Matre multarum Monialium circa annum Domini 280. & ex Ruffino *c* de decem millibus Monachorum, & viginti millibus Virginum Sacrarum, intra, & circa vnam ciuitatem Thebaides, *Oxyrinchum* nuncupatam.

De velandis Virgin: quid decreuerit Pius Papa I.

c Lib. 2. de Vitis Patrum c. 5.

988. Hanc vitæ rationem ſectatæ ſunt imprimis SS. MARIA MAGDALENA & MARTHA, de quibus S. Antoninus *d* hæc refert: *Denique B. Maria Magdalena, diuinæ contemplationis auida, aſperrimam eremum petiit, & in loco diuinitùs præparato, triginta annorum ſpatio hominibus incognita manſit.* Et de S. Martha *e*. *Congregatâ ad eam magnâ multitudine mulierum ad ſeruiendum*

d Par. 1. tit. 6. c. 19.

e Cap. 20.

Digitized by Google

dum Deo, aſperam vitam duxit, carnem non comedens, nec oua vel caſeum : vinum non bibens: ſemel in die comedens: centies in die, totidem nocte, genua in oratione flectebat. Eadem ferè in vita S. Marthæ leguntur apud Petrum de Natalibus: *Ibi igitur Martha de licentia S. Maximini & Sororis, remanſit; &, Sororum multarum congregato conuentu, Eccleſiam in honorem Dei Genitricis ædificauit, Monaſteriumque conſtruxit, ibiq; orationibus & ieiuniis quotidiè vacabat, & mirâ ſe pœnitentiâ affligebat.*

De SS. MARIA MAGD. & MARTHA

Similia habentur in Breuiario Carmelitano antiquo, in feſtis earumdem SS. Magdalenæ, & Marthæ. Particulariùs exprimit Palæonydorus [a] loquens de fœminis ſanctiſſimæ Virginis Deiparæ ſodalibus, & Prophetici Inſtituti affectis: *Inter iſtas erant illa beatiſſima Maria Soror Lazari, & Martha. Hæ poſtquam fuiſſent in Terra Sancta cum glorioſiſſima Virgine Maria, & Carmelitis religioſè conuerſata, venientes in territorium Aquenſe eamdem vitam continuarunt. Maria ſolitaria annis triginta eremum incoluit. Martha verò duo conſtruxit Monaſteria, vnum Virorum, aliud Virginum de quo Vincentius lib. 10. Hiſtoriarum cap. 100.* Concinunt etiam alij hiſtorici noſtri apud Lezana [b]. Qui in eodem, & ſequenti tomo, Monaſtici Inſtituti hiſtoriam contexēs, etiam Sanctimoniales, ſeu Virgines Deo Sacratas, in Monaſteriis recluſas, quæ ſanctitatis titulo magis inſignes, ac celebres, per quatuor prima poſt Chriſtum ſecula, & deinceps, effloruerunt, commemorat: quarum aliquas hic ſub compendio recenſebimus.

a Lib. 2. c. 1.

b Tom. 1. Annal. ad ann. Chr. 48.

989. Ad annum Chriſti 40. ſcribit de Monaſterio Monialium Toleti, per S. Elpidium erecto: de quo etiam egimus *par. 3. cap. 14.* [c] Sub finem primi, aut initium ſecundi, ſeculi in lucem prodiit Mirabilis Virgo VENERANDA, quæ in infantia ab Agathone & Polita piis parentibus Deo oblata, ſanctitatis futuræ ſpecimen clariſſimum præbuit; nam Monaſterium ingreſſa, & Monaſticen profeſſa, in ſacræ Religionis exercitiis adeò mirabiliter profecit, vt ſummo deſiderio martyrium ſitiens, diuinitùs inſpirata, Hebræis & Gentilibus Chriſti fidem annuntians, & ſignis, ac prodigiis confirmans, plurimos infideles conuerterit. Tandem comprehenſa, poſt dira tormenta, *in lebetem æneum, pice & oleo liquentibus plenum miſſa, & nil læſa, pro cunctis ſe inuocantibus exorans, audiuit vocem de cœlo, ſe exauditam. Sicque conuerſis ad Chriſtum 990. viris, capite cæſa eſt.* circa annum Chriſti 143. Hæc ex Petro de Natalibus Epiſcopo Equilino, & aliis. Seculo tertio ſub initium altera non minùs admirandæ vitæ Virgo & Martyr effloruit S. EVGENIA, quæ ſub virili veſte latens cum ſuis eunuchis Proto & Hyacintho Monachalem induit habitū in Monaſterio Alexandrino: quod, iuxta Baronium, *ad annum* 188. erat Monachorum Eſſenorum his verbis: *Eugenia in Chriſtum credens, nuptias auerſata, vnà cum fidelibus eunuchis Protho & Hyacintho ſecedēs, virili habitu delituit inter Monachos, quos Eſſenos à Philone dictos eſſe, ſuperiùs demonſtrauimus* Quæ quidē ſuperiùs relata, & explicata opportunè hîc repetenda videbantur; vt appareat, iure eā hic

c Nu. 348. *De S. Veneranda infideles prodigiis ad fidem perducente.*

Et S. Eugenia ſub virili veſte inter Monachos degente.

 à nobis,

à nobis prout etiam ab aliis hiſtoricis noſtris, inter S.P.Eliæ propagines referri, cùm fuerit inter Eſſenos, poſteros Eliæ & *Eliſei*. Plura de ea videri poterunt *par.3.cap.18.*

990. Seculo vno poſterior fuit Virgo clariſſima Syncletices: de qua Luitprandus vetuſtus Scriptor in Hiſtoria, dicta *Aduerſaria Luitprãdi*, ſcribit: *Videre potui vitam S.Syncleticis Virginis & Abbatiſſæ Ægyptiæ (cuius dies feſtus eſt quinta Ianuarij) hanc Scripſit S. Pontifex Athanaſius, vt quemadmodùm Monachi habent ſpeculum in Antonio, Sacræ Virgines eam tamquàm ſpeculum intuerentur. Dicitur fuiſſe mulierum Virginum Profeſſionis Propheticæ, & Carmeliticæ parens.* Ex noſtris authoribus Boſtius, Palæonydorus, Coria & alij, referunt, eam fuiſſe Præfectam Monaſterij Monialium S. Sepulchri Ieroſolymis, à D.Helena erecti. Apophthegmata ab ea prolata varia, ſelecta, aſcetis vtiliſſima referuntur *lib.5.in Vitis Patrum*: vndè, inſtruendo & perficiendo lectori, tria excerpta hîc adſcribimus. *Primum*: pro quiete in vno loco, & contra Religioſos vagè diſcurrentes, ac excurſantes: *Sicut gallina, ſi dereliquerit oua ſua fota, ſine pullis ea exire facit; ita Monachus, vel Virgo frigeſcit, & mortificatur in fide, de loco ad locum tranſeundo. Secundum*: Commendatio paupertatis: *Sicut fortia veſtimenta dum calcantur, & pedibus ſæpiùs reuerſantur, lauantur, atque incandidantur; ita fortis anima per voluntariam paupertatem ampliùs confirmatur. Tertium*: Oratio, & Ieiunium media caſtitatis, & remedia contra cogitationes ſordidas: *Sicut acrioribus medicamentis expelluntur venenoſa animalia: ita cogitationes ſordidas ieiunium cum oratione depellit ab anima.* Apud eumdem Luitprandum *num.*100. de alia Virgine S. Leocadia (quæ eâdem ætate vixit) hæc referuntur: *Sunt qui putant, quod & ego credo, S. Leocadiam Monialem fuiſſe Ordinis Carmelitani, quem Ordinem Monachi Carmelitani, ad fidem Chriſti conuerſi, in Hiſpaniam, intulerunt: ex quibus fuit Elpidius primus Toletanus Præſul à S.Iacobo conſtitutus.* De illa celeberrima Deo ſacrata Virgine, Toletanæ ciuitatis ſingulari decore, & Patrona, ac Vitæ eius Scriptoribus plura habet Lezana *a* Scribit item *b* veriſimiliter Eſſenorum inſtituto accenſendas illas quadraginta Virgines Moniales Martyres, quas Licinij perſecutio de medio ſuſtulit Anno 316. de quibus *in Menologio Græcorum ad diem 1. Septembris* hæc habentur: & à Baronio *ſub annum* 316. referuntur: *Natalis Sanctarum quadraginta mulierũ Martyrum, Virginum, & Monialium & Ammonis Diaconi, earum Magiſtri.* Vndè patet, tunc copioſos fuiſſe Virginum Monialium choros. Quod confirmatur ex præfata hiſtoria SS. Iuliani, & Baſiliſſæ.

De S.Syncletica Religioſarũ ſpeculo.

Eius axiomata ſeu apophthemata.

a Tom.2. Annal. ad an. Chr. 301.

b Tom.2. Annal. ad an. 316.

991. Circa annum Chriſti 417. ſanctitate celebris erat S. Sara: de qua hæc ſcribit Lezana *c*. *Florebant etiam hoc tempore in Eliadum Sanctimonialium Cœtu Virgines plures Chriſto Sponſo meritis, & vitâ aſſociatæ. Inter eas Clariſſima fuit vna* Sara *nomine, quam ex Ieroſolymitano Dominici Sepulchri cœnobio à Ioanne noſtro Antiſtite ad Cyrillum Alexandrinum Præſulem (ipſo expoſtulante vt præeſſet Virginum Cœnobio ea in vrbe ab ipſo, iuxta dicta ſuperiùs extructo) tranſ-*

c Tom.3. Annal. ad iſtum annum.

De S. Sara.

miſſam

Digitized by Google

miſſam fuiſſe, tradit noſter Boſtius a *& ſequuntur Palæonydorus* b. *Coria* c *cum aliis poſterioribus*. De ea d narratur, quòd per tredecim annos à fornicationis ſpiritu fortiter impugnata, numquam orauerit, vt recederet à ſe turpis illa pugna, ſolùm dicere ſolita: *Domine, da mihi fortitudinem*. Cùm aliquando illam infeſtiùs tentaſſet, ipſaque viriliter reſtitiſſet, apparens ei idem fornicationis ſpiritus dixit: *Tu me viciſti, Sara*; & illa: *Ego non te vici, ſed Dominus meus Chriſtus*. Mirabiliſſimum quoque illud de ipſa eodem libro e refertur, quòd, ſcilicet, cùm ſexaginta annis habitaſſet ſuprà alueum fluminis (Nili videlicet, quo in loco Cyrillus hoc Cœnobium condiderat) *nunquàm inclinata eſt, vt flumen ipſum aſpiceret*. O prodigium ſanctitatis, vanæ curioſitati, etiam Virginum Deo Sacrarum, ſuprà modum contrarium! Hæc Lezana.

a Lib. 5. c. 19.
b Lib. 2. c. 4. & 7.
c Lib. 9. c. 19.
d Lib. 5. Vit. Patrũ libello 5. nu. 10.
e Libell. 7. nu. 19.

992. Eôdem penè tempore in Thebaide omnigenæ virtutis ſplendore effulſit S. EVPHRASIA: quæ ab anno 12. ætatis ſemel dumtaxat in die ſub veſperam cibo ſe reficiebat: & licèt clariſſimis progenita eſſet parentibus, ipſum Imperatorem Theodoſium conſanguinitate attingentibus, humillima tamen Religionis obſequia hilari obibat animo: *triclinia mundabat, cubicula Sororum ſternebat, aquam ad coquinam ipſa portabat*.

S. Euphraſiæ *mirabilis abſtinentia*. *Eiuſdem humilitas*.

Aliquantò poſt, heroico, & mirando, non imitando facinore, S. EVPHROSYNA, Deo inſpirante, ſub virili veſte latitans, Monachorum, Eliani Inſtituti, ingreſſa Monaſterium, ibi in cella ſeparata cùm per annos 38. vitam arctam, & cœleſtem egiſſet, cœlo dignum ſpiritum emiſit. Ipſi in eadem cella, & vitæ ratione ſucceſſit pius Pater Paphnutius, inſcriptus Menologio Græcorum ad diem 25. Septembris.

Euphroſyna *inter Monachos latens*.

Iſtas omnes Inſtituto Eſſeno, ſeu Eliano accenſent hiſtorici & Annales noſtri; id etiam hâc ratione confirmatur à Lezana: Quòd in primitiua Eccleſia, ante Religionum multiplicitatem, & diuiſionem, vnicum dumtaxat in Orbe Monachale Inſtitutum vigeret, à Prophetis inchoatum à Chriſto ſimilitudine vitæ, ac verbis commendatum, & conſummatum: ab Apoſtolis practicatum, & ab Eſſenis, ac Elianis propagatum. Quod quidem adeò certum eſt de SS. Euphraſia, & Euphroſina, vt de illis per totum Ordinem Carmelitanum, tamquàm eiuſdem Inſtituti aſſeclis, officium celebretur, ſub ritu duplici, iteratis vicibus, authoritate Sedis Apoſtolicæ, & Sacræ Congregationis Rituum, approbatum. De S. Euphroſyna ad 11. Februarij: & de S. Euphraſia die 13. Martij. Præterea animaduertendum, ſingulos ferè Ordinum Religioſorum, ab initio fundationis, eiuſdem ſui inſtituti Religioſas, ſeu Moniales habuiſſe; vt videre eſt in Benedictinis, Ciſtercienſibus, Auguſtinianis, Dominicanis Franciſcanis &c. Cùm autem ex ſuprà dictis conſtet, Ordinem Propheticum Carmeliticum perſtitiſſe tam ſub veteri, quàm noua Lege; etiam cùm nulli adhuc alij Ordines eſſent; hinc inferre licet, Religioſas Virgines illis temporibus exiſtentes, quadamtenus eiuſdem fuiſſe obſeruantiæ.

993. Ioan-

Digitized by Google

Aliæ Virgines Moniales referuntur.

993. Ioannes de Carthagena *Homiliarum libro* 17. *homiliâ* 1. iſtas,& alias ita commemorat: *Ex Monialibus huius Ordinis* (*Carmelitani,de quo ibi*) *nonnullas inſigni Sanctitate præditas referam in Sanctorum & Beatorum catalogum redactas. Fuerunt ex his Sancta* EVGENIA *Virgo Alexandrina,* S. EVPHRASIA *Virgo Imperatoris Theodoſij conſanguinea,* S. CYRILLA *Virgo & Martyr,* S. PELAGIA, *quæ cùm aliquando licentiosè vixiſſet, Religionem hanc ingrediens ſingulari Dei monitione,habitu fœmineo in virilem mutato,inter Monachos ſanctiſſimam vitam egit, vt Iacobus Diaconus in eius vita refert,* S. SARA *Virgo cuius meminit Vincentius* a *nec non* S. EVPHROSINA,&c. & conſequenter alias plures ibidē recenſet.

a Lib.18. c 9.

In vetuſto codice MS. Mechlinienſi (cuius ſæpè mentionem fecimus) annotatur b qualiter iſtæ,& aliæ nonnullæ depingi ſoleant, videlicet: *S. Conſtantia cum corona Imperatoria in capite,& tribus crucibus in manu. S. Eugenia ignem habens ſub pedibus,duas molas in brachio, & gladium in manu. S. Iphigenia puer* IESVS *iuxta eam ſtans,in capite Virginis corona ſpinea,crux in manu. S. Sara cum Angelo à latere,& diabolo ſub pedibus. S. Cyrilla cum corona Imperatricis in capite, gladius in manu. S. Angela cum corona in capite, & ciborio in manu,* &c.

b Fol. LXXVII.

994. De iſtis & aliis latiùs pertractatur in Ordinis Annalibus. c Et quidem quoad B. ANGELAM, teſtatur Segerus Pauli *in notis ad eius vitam,* ſic depictam extare in choro Eccleſiæ Francofurtenſis cum iſta inſcriptione, *Beata Angela Virgo, Regis Bohemiæ filia:*

c Tom. 2. & 3.

De S. Angela.

Lux noua quid manibus portas, ô ANGELA? *Solem*
Iuſtitiæ: Angelicis ANGELA *iuncta choris.*

Iſtius Virginis mirabilem vitam illuſtrarunt præfatus Segerus Pauli Colonienſis *in peculiari tractatu,*& Lezana *in Annalibus.* Agunt de ea, & illius vitæ ſanctitate plures alij,& domeſtici, & exteri, relati in iiſdem Annalibus. Claruit autem circa ac poſt annum Chriſti 1190. & prophetico ſpiritu,& reuelationibus;vt proindè Martinus Del Rio eam inter Virgines, prophetiis,& reuelationibus illuſtres recenſeat: *Fuerunt,* inquit, *multæ huiuſmodi,quarum extant reuelationes, vt ſanctæ Angelæ Virginis filiæ Regis Bohemiæ Ordinis Carmelitarum,quæ ſcripſit librum reuelationum ante annos* 400. Ioannes de Carthagena *libro* 17. *Homiliarum homilia* 4. declarans, ſemper in Eccleſia ſpiritum prophetiæ viguiſſe,ſic quoque Angelam commemorat: *Poſtmodùm verò, vt obſeruat Diuus Thomas* 2.2. *quæſt.* 174. *non defecit ſpiritus hic propheticus in Eccleſia Chriſti, etiam in fœminis: etenim dono prophetiæ floruerunt Beata Angela Monialis Carmelita,filia Regis Bohemiæ, S.Birgitta,*&c. Libri iſtius Reuelationum,à S.Angela ſcripti, meminerunt etiam Antonius Poſſeuinus in Apparatus ſacri Appendice e Iacobus Friſius f & Geſnerus g his verbis: *Angela Virgo,Raimandi Bohemorum Regis filia,in Tyro Palæſtinæ, poſt mortem Genitoris,ſub Doctore Brocardo Hieroſolymitano,Carmeli velamen accepit, & Anachoreticam vitam ducens ſcripſit Contemplationes de Chriſto lib.*1. *de Euchariſtia lib.*1. *Item Reuelationum lib.* 1. *Claruit anno* 1190. Sanctitatem illius ſic paucis

d Diſquiſ. magis lib.4.ca.1. q 3.ſect.4.

e Littera A.

f In ſua Bibliotheca Tygurina aucta.

g In Bibliotheca.

paucis commemorat Arnoldus Boſtius [a] *Angela filia Regis Bohemiæ, quæ Pragam illuſtrat, & Anna Tholoſana, ſacratæ Virgines, prædignæ Regalis Mariæ pediſſequæ, Domini* IESV *auguſtæ formoſiſſimæque ſponſæ, plenis oleo lampadibus, virtutum ſcilicet fertilitate coruſcæ.*

[a] Lib. de Patron. Mar. c. 9.

Quas licèt inferior ſexûs diſcriminet ordo,
Non tamen inferior virtutum cardo ſequeſtrat:
Quas condunt rutilis lilia mixta roſis.

Sub Eliæ chlamyde copioſâ ſanctitate miraculoſiſq; prodigiis claruerunt. Inter cæteras B. Angelæ virtutes, ſingulariter emicuit deuotio ad SS. Virginem MARIAM, cuius apparitione quandoque recreata fuit.

995. Mirum, & ſingulare id eſt, quod ex Domino Abbate Roccio Pyrrho, accurato Eccleſiarũ Siciliæ hiſtorico, refert Lezana *in Annalibus noſtris* [b] *ad annum Domini* 1220. de Panormitano Monialium Ordinis huius, ſub titulo *S. Mariæ Vallis viridis*: quòd Prioriſſa ipſius Cœnobij in cæteras Moniales Siculas noſtri Ordinis, tamquàm Prouincialis, ius diceret. Et aſſerit ipſe Pyrrhus, quòd legerit ſententiam quàmdam ab ea latam contra Flaminiam de Buffalis, è Monaſterio Meſſanenſi. Forſan hic vſus ex Oriẽtis partibus ad iſtas Carmelitanas Virgines erat deriuatus. Ita ibi Lezana: qui *in Appendice ad iſtum Tomum* 4. ſub initium, tractans de Conuentu Monialium Carmelitiſſarum in Veteris Caſtellæ Oppido de Fontiberos (cuius fundationem refert ad annum Chriſti 1251.) commemorat plures, quæ ibi magnâ ſanctitate, & mirâ vitæ auſteritate claruerunt. Celebriores habentur V. AGNES DE CASTELLANOS, de qua multa feruntur quoad raptus, & extaſes, ac Chriſti, Sanctique Ioannis Baptiſtæ (cui deuotiſſima erat) apparitionibus ei factis: V. ANNA DE HERRERA, quæ per ſpatium 40. annorum lecto non decubuit, in die obitus reperta cincta catenis quaſi in carne ſepultis: V. ANNA A CONCEPTIONE, maiore anni parte ſolo pane, & aquâ victitans. In illo *Tomo ad annum Domini* 1259. ex Claudio Roberto Lingonenſi, *in Gallia ſua Chriſtiana*, agitur de Monaſterio Monialium Carmelitiſſarum Louanij, quæ ibi inſtitutæ tempore S. SIMONIS STOCK, ſucceſſu temporis ad alium Ordinem tranſierunt: cauſa ibidem redditur.

[b] Tom. 4.

Notabile de Monaſterio Monialiũ Panormi.

996. Eodem *Tomo 4. ad annum* 1427. *& ſeq.* pandit heroica geſta celebris FRANCISCÆ d'AMBOISE, Britanniæ Duciſſæ: quæ in matrimonio Virginitatis integritate ſeruatâ poſt Ducis mariti obitum Eccleſiam ædificauit, & Monaſterium, pro Monialibus Ordinis huius: pro quo à Summo Pontifice Sixto IV. multas gratias, & priuilegia obtinuit; in eoque & ipſa ſe includens anno probationis elapſo profeſſionem emiſit, inter manus B. Patris Ioannis Soreth, Generalis Ordinis noſtri (cuius ſtudio, & zelo, plura eo tempore in Leodienſi ditione, Belgio, & Britannia Monialium Ordinis huius Monaſteria fuêre conſtructa) migrauit in cœlum anno Domini 1485. eam comitantibus SS. Virginibus ſociis S. Vrſulæ, quas

Franciſca Ambroſia *Duciſſa Britanniæ Monialis huius Ordinis.*

Digitized by Google

Eius epitaphium. in vita ſpecialiter coluerat. Sepulchro illius hoc appoſitum fuit epitaphiū: *Hic iacet virtuoſiſſima Soror Franciſca de Amboſia, quondam Britanniæ Duciſſa, Petri Boni Ducis coniux, quo defuncto aſſumpſit Sanctæ, & deuotæ Religionis* SANCTÆ MARIÆ DE MONTE CARMELO *habitum, die Annunciationis Domini noſtri ſacro, anno* 1467. *eodemq; die, reuoluente anno, profeſſionem emiſit. Vixit ſub perfectæ clauſuræ obſeruantia, firmoq; propoſito ad diem vſque obitus ſui, qui euenit quarto Nouembris, die Veneris circa horam nonam anni* 1485. Quod etiam in Anglia inſtitutum Sacrarum Virginum Monialium Carmelitanarum, ſub, & ante ea tempora celebre fuerit, conſtat ex *Annalibus Ordinis ad annum Chriſti* 1421. vbi de Thoma Waldenſi refertur, quòd variis in locis illuſtres filias Moniales habitu Ordinis huius eo anno induerit. De Conuentibus Monialium in Principatu Leodienſi dicetur *par.* 7. *cap.* 6. Parthenæa earum in Turonia & Belgio eâdem *par.* 7. commemorabũtur. *a* De Monaſteriis illarum in Hiſpania, & notabili quâdã fundatione noua Madriti aliqua attingentur *etiam par.* 7. *b*

Moniales Carmelitanæ in Anglia.

a Numer. 1024. & 1036.

b Numer. 1013. & 1014.

997. In Italia ſanctitatis famâ celebris extitit B. IOANNA DE REGIO, cuius ſic meminit Philippus Ferarius: *Rhegij in Æmilia Beatæ Ioannæ Virginis Carmelitarum.* Deinde in Additionibus: *Ioanna Virgo. Ex Kalendario Eccleſiæ Rhegienſis, & monumentis Cœnobij Ordinis Carmelitarum, cuius ipſa B. Ioanna Fundatrix fuit. Obiit ſalutis* 1491. *ætatis verò ſuæ* 63. *clara miraculis: in eodem Monaſterio, quod* SANCTA MARIA DE POPVLO *dicitur, condita, maximo cum totius populi concurſu colitur.* Vitam illius ſcripſerunt Benedictus Muttus, & Franciſcus Lobo: ea quoque ſparſim inſeritur Annalibus Ordinis ad annos Chriſti 1428. (quo nata eſt) & ſequentes, vſque ad annum 1493. quando, biennio ab obitu, corpus eius incorruptum repertum, ſuauiſſimum fragrans odorem, per D. Franciſcum Arlotti, Epiſcopum Rhegienſem, per actâ Miſsâ Pontificali, & ſolemni proceſſione, illud in honeſtiſſimo loco, ad latus altaris, collocatum fuit, cum iſta epigraphe:

In Catalogo generali Sãctorum pro die 9. Iunij.

B. Ioanna de Regio clara miraculis.

Corpus eius incorruptũ.

Hic decus, & famæ pars maxima Carmelitarum
Corpore felici IOANNA *Virgo iacet.*
Cœleſti gaudens vt ſpiritus integer aulâ
Sic, non conſumptis oſſibus, alma caro eſt;

Feſtum eius in ciuitate Regienſi, magnâ populi deuotione, & frequentiâ, celebratur die 9. Iunij: quâ etiam eius corpus populo reuerenter oſtenditur. Præcipuè excelluit in ieiuniis, corporiſque macerationibus, orandi aſſiduitate, & tenero deuotionis affectu in SS. Virginem MARIAM: ad cuius honorem Sabbatinis in pane & aqua ieiunabat: in eius feſtorum Vigiliis millies dicebat AVE MARIA, & ipſis feſtis diebus ſepties Officiũ eius recitabat: ad Angelicam ſalutationem myſterij iſtius contemplationi immorabatur. Quandò aliquid à Deo inſtantiùs deſiderabat, quindecies millies AVE MARIA, cuilibet centum vnum SALVE REGINA adiungens,

Singularis deuotio eius ad Virginẽ Deiparam.

Digitized by Google

gens, & in fine ſepties AVE MARIS STELLA, & totidem O GLORIOSA DOMINA dicere ſolita, erat hunc orandi modum *tunicam glorioſæ Virginis* MARIÆ appellans. Iſti tempore, & loco vicina virtutibus ac miraculis compar aut ſuppar fuit *B. Archangela de Trino*, nata Trini, Carmelitico habitu amicta Parmæ, & inde tranſlata ad nouum Monaſterium Mantuæ. Vitæ ipſius ratio (inter cætera) hæc erat: Superiorum ſuorum iuſſis, obſequentiſſima; quoad ſe ipſam aſperrima; cilicium enim ſuper carne nuda geſtans, frequenter in pane & aqua ieiunans; ſæpiùs flagris ad ſanguinis vſque effuſionem ſe verberans ſine intermiſſione fermè orans, ac Sanctorum vitas crebrò legens. Mundiſſima ſpiritu & corpore, immundas veſtes in ſe & aliis auerſabatur; & cum Breuiarium accipere debebat, priùs manus lauabat. Erga conſortes humaniſſima, ipſas mitiſſimè corrigebat; adeo vt propterea illæ ipſius correctionem præuenientes, pœnitentias & mortificationes Regulares poſtularent. In oratione frequens pernoctabat, & opere ac ſermone ſocias ad IESV CHRISTI amorē accendebat, iiſque propterea ſpiritualibus lapidibus amplum Monaſterium Dei cultui addictiſſimum reddidit. Accidit aliquando vt propter fluuij inundationem per aliquod tempus farina defeciſſet, nec eſſet panis pro cibo Monialium neceſſarius: ſed tunc quid Chriſti ancilla faceret? Ad orationem cum ipſis recurrit: & eâ finitâ, ecce ad ianuam, & Monaſterij rotam, adfuit quidam, panis quantitatem deferens, quæ pro ea die ſatis eſſe poterat. Interrogatus autem quiſnam eſſet, ſolùm reſpondit: *Qui ad vos me miſit, vobis non deerit, nec in Cœlo nec in terra.* Quandoque in nocte Natiuitatis Domini IESVM in præſepio poſitum conſiderans, & feriâ ſexta Paraſceues, dum ſibi calceos (iuxta morem Religionis) pro cruce adorāda detraxiſſet, in meditatione paſſionis Chriſti, ſpiritu rapta, in extaſi diu manſit. Infirmata animam ſponſo reddidit die 25. Ianuarij anno à virgineo partu 1494. in dicto Monaſterio Mantuæ, *Sanctæ Mariæ de Paradiſo* nuncupato, ab ea inſtituto: vbi plerumque plùs minùs centum Moniales morantur. Ibidem eius feſtum celebratur die Conuerſionis S. Pauli. Poſt annos aliquot ab obitu corpus eius nitidum & integrum repertum eleuatiori loco recōditum fuit, multis coruſcum miraculis, quæ ſub compendio referuntur à Lezana in Annalibus Ordinis ad annum 1494.

Tandem temporibus proximè elapſis fulgentiſſima bina ſidera in hoc Ordine reſplenduerunt, S. Virago TERESIA (ex vetuſto trunco nouum germen pretioſiſſimorum fructuum, & ex filia Carmeli effecta mater innumerorum Filiorum ac Filiarum) & extatica virgo Beata MARIA MAGDALENA DE PAZZI Florentina. Ex vtriuſque Vita, prorſus admiranda, in vtilitatem Lectoris, hîc aliqua libabimus. Inter heroicas Tereſiæ virtutes maximè eſt admirandum arduum iſtud votum, efficiendi ſemper, non tantùm quod Deo placitum, ſed quidquid perfectius, & ipſi gratius crederet, ſicuti & æſtuans deſiderium patiendi; vt ita Deum

S. Tereſiæ *heroicæ virtutes.*

Digitized by Google

alloqui ſolita eſſet: *Domine, aut pati, aut mori.* Hinc promeruit idoneum fieri inſtrumentum, quo Deus mirabilia operaretur, nec non audire Chriſtum, datâ dexterâ, dicentem ſibi: *Deinceps vt vera Sponſa meum zelabis honorem*: & videre, ac ſentire Angelum ignito iaculo ſibi præcordia tranſuerberantem [O Si eam hac in re imitemur, *non quidem promittendo*, ſed ſæpè *firmiter proponendo*, QVÆ PLACITA SVNT DEO FACIENDI SEMPER! quàm diuites in virtutibus, & chariſmatibus recipiendis nos idoneos redderemus] Sublimiter etiam in ea præcelluit donum Orationis, vt eius magiſtra meritò nuncupetur, quod obtinuit conſtans eius perſeuerantia, etſi variis tentationibus, & ariditatibus vexata: nullo refecta pabulo cœleſtiū conſolationum, per annos duo-de-viginti. Præcipuè quoque in ea reſplēduit deuotio ad SS. Virginem MARIAM (quam, mortuâ matre, ſupplex rogauit, vt ſe matrem monſtraret) & Sponſum eius S. Ioſephum (cuius cultum in Eccleſia maximè ipſa promouit) viciſſim ipſa ab illis in ſancto & heroïco propoſito ſuo ſeuerioris diſciplinæ inſtaurandæ animata, directa, à difficultatibus irruentibus erepta, gratiiſque magnis cumulata fuit: & aliquando ab iiſdem candidiſſimâ, ſplendentique veſte amiciri viſa fuit. Cùm anno 1571. inſtituta ipſa eſſet Prioriſſa in Monaſterio Abulæ: mox in ea ſede chori, quæ ſuperioribus decreta eſt, collocauit imaginem Beatiſſimæ Virginis MARIÆ: cui tùm ipſa domum & claues obtulit, vt ipſa, tāquàm eius Congregationis mater, & Rectrix, curam illius haberet. Id ſibi acceptiſſimum fuiſſe cœli Regina lætiſſimo viſu declarauit, dum caneretur in feſto S. Sebaſtiani SALVE REGINA in ipſa ſede quieſcens, Angelorum choris ſepta, dulciſſimoque ſermone ſic Tereſiam affata: *Ego interero laudibus, quæ Filio meo hîc reddentur, eaſq́; illi offeram.* Inſuper domus felicitatem pollicebatur: quæ patenter obuenit. Iſtis, cæteriſque angelicis ditata virtutibus, qualiter ſeueriorem veterum Carmelitarum Regulam, Deo afflante, ſeruandam ſibi aſſumpſerit, & aliis propoſuerit, dicemus *par.* 7. *cap.* 7. vbi alia etiam quædam eius decora, & vitæ epitomen exhibebimus.

(Ioan à Ieſu Maria in Compend. Vitę S. Tereſ. l. 3. ca. 1.)

998. Beatam MARIAM MAGDALENAM DE PAZZI Diuina Maieſtas magnis præuenit gratiis, & chariſmatibus, decorauit virtutibus, irradiauit ſupernæ lucis ſplendoribus, ac illuſtrauit miraculis, vt in eius vita, vario idiomate ſæpiùs excuſa, videre licet. Peculiariter in ea relucent I. Flagrans patiendi, & ſui ipſius mortificandi deſiderium; etenim tenella, nondum duodennis, diſciplinis, & flagellis ſe caſtigabat: nec his contenta, cinctoriis, & coronulis ex ramuſculis ſpinoſis, ſeu pungentibus, virgineum corpus, & caput circumdabat, ſicque noctu, non ſine magno dolore, cubabat, occupans ſe interea paſſionis Chriſti meditatione: & quæuis puellaria blandimenta, ac oblectamenta, quantùm poterat, reſpuebat. Sæpiùs, & inſtanter à Deo poſtulabat *graues afflictiones, puras*, vt aiebat, *ſine vlla conſolatione*. (quod etiam obtinuit, in omnibus corporis membris animæque

(B. Maria Magdalena de Pazzi in quibus virtutibus peculiariter reſplendeat.)

Digitized by Google

mæq; potentiis grauiter affecta) & ſicut S. Tereſia dicebat: *Domine, aut pati, aut mori,* ſic è contra hæc: *Domine, non mori, ſed pati:* deſiderans diu viuere, non aliam ob cauſam, quàm vt diu multumque poſſet pati, & in eo Chriſto conformari. II. Eximia deuotio erga SS. Sacramentum Euchariſtiæ: quod cum per ętatem nondùm permitteretur ſumere, rogabat matrem, vt Dominicis & feſtis poſſet eſſe in Eccleſia, vbi à plurimis illud recipiebatur: ibique genuflexa ad meridiem vſque perſiſtebat, ſe oblectans videre communicantes alios. Cùm decennis dumtaxat multis exoraſſet precibus, poſſe frui tantopere deſiderato conuiuio, ad illud magnis ieiuniis, & diuturnis orationibus ſeſe præparauit. Frequens in Monaſterio vſitata Communio, vbi Ordinis huius habitum ſumpſit, eam attraxit. Deuotio, & præparatio, quâ SS. Sacramentum ſumebat, haud facile explicari poteſt. Non impedita morbis, aliiſue occupationibus, quotidie ter & trigeſies (prout Chriſtus ei præſcripſerat) illud viſitabat, ac venerabatur. III. Ad amorem IESV, & diuini iſtius Sacramenti, proximè accedebat deuotio erga SS. Virginem MARIAM: quam magno teneritudinis affectu nũcupabat *Matrem, Dominam, Magiſtram*: ad eius feſta, per anni circulum occurrentia, ſingulari ſtudio ſe præparabat: præcipuâ attentione eius officiũ, coronam, aliaſque preces recitabat. Viciſſim Mater illa pulchræ dilectionis ſpiritualem ei dulcedinem propinauit abundanter, fauoribuſque prorſus ſingularibus eam cumulauit: ij latè referuntur in eius Vita. IV. Oratio autem, & meditatio potiſſimùm illi fuêre inſtar canalis, quo ſpiritum ſuũ direxit ad Deum, & ab eo ad illius animam dona cœleſtia refluebant abundantiſſimè. Sæpiſſimè in extaſi per plures horas, & dies rapta: diuinis reuelationibus edocta: ac crebris Chriſti, ſanctiſſimæ eius Matris, Angelorum, Sanctorumque viſionibus, ac familiaribus colloquiis fuit recreata. Obiit anno 1607. die 25. Maij, quo Officium de ea per totum Ordinem Carmelitanum, ſub ritu Duplici celebratur. Vitam eius copioſè ſcripſit Vincentius Puccinus eiuſdem Confeſſarius. Compendioſiori autem ſtylo contracta edita extat vario idiomate. Hìc quoque non immeritò commemoranda venit Venerabilis Mater MARIA BAGNESI, quæ Florentiæ in odore Sanctitatis deceſſit; prout refertur in vita præfatæ B. Mariæ Magdalenæ de Pazzi: quæ cum anno 1584. variis, & grauibus affligaretur infirmitatibus, delata ad iſtius ſepulchrum, ibique orans, ſanitati ſubitò fuit reſtituta. Deinde ibidem pro illo beneficio gratias referens in extaſim rapta vidit eiuſdem gloriam in cœlis, quam his verbis, magnâ ſpiritus exultatione, reſonabat. *Vidi,* inquit, *in cœlis ſedem luminoſam, in qua reſidebat Veneranda Mater Soror Maria Bagneſi, glorioſè reſplendens, ac plena maieſtate: Intellexi illam ſedem eſſe illius Virginitatem, ac puriſſimam caſtitatem: quæ eximium ei decorem præſtabat. Vidi quoque in illa cathedra honoris inſertas gemmas ineſtimabilis pretij: eæ ſunt animæ, quas exemplo & verbo ad Dei obſequium adduxerat, & ipſam in modum coronæ mirè exornabant.* De Carmelitanis Virginibus S. Te-

Digitized by Google

reſiæ aſſeclis Sanctimoniæ famâ claris quædam dicemus *parte* 7. *cap.* 8. ſub finem.

V.M. Ægidia (*Gallicè Gilette*) à S. Franciſco.

999. Nec etiam ætate noſtrâ Carmelo defuerunt eximiæ virtutis fragrantiâ redolentes Virgines. Eiuſmodi fuit in Turonia VEN. MATER ÆGIDIA A S. FRANCISCO: quæ ab ipſa infantia ſpecimen præbuit futuræ magnæ pietatis; nam ab anno ætatis ſexto peculiariter delectabatur conſpectu cœli: propterea loca eleuatiora conſcendebat, indeque contemplata terram, illa quæ in ea ſunt, vt vilia, deſpiciebat. Ludus eius pueriles erant, fabricare ædiculas in formam Eccleſiarum, & facere altaria in angulis domus: ſicque dies totos tranſigebat ſola. Paulò prouectior variis auſteritatibus virgineum corpuſculum affligabat, rudi fune ſe cingendo, diſciplinando, in aſſeribus cubando, ieiunando. Pluries dum ſe contemplaretur in ſpeculo, repræſentari ſibi videbatur cum velo, cuiuſmodi in vſu eſt apud Religioſas Carmelitanas, quas non viderat, nec de iis vmquã audierat: prognoſticum id fuit futuri euentus; poſtea enim, magnis ſuperatis difficultatibus, & remotis obſtaculis, miro prorsùs modo ad eas perducta, & ibi admiſſa fuit. Nouitia grauiter tentata à dæmone, repræſentante ei ſororem defunctam, quæ regreſſum ad ſeculum ſuadebat, id opere exequi cogitabat: at diabolicam intelligens tentationem, firmior in arrepto ſuo perſtitit propoſito. A pueritia ſingulariter in ea eluxit deuotio ad glorioſam Dei Matrem, nec non S. Prophetam ELIAM; eò quòd in libro quodam legiſſet, ipſum in Carmelo honoraſſe Virginem Deum parituram, tunc nondum natam. Et indè permota fuit, vt huic ſe daret Ordini. Sed potiſſimùm agebatur affectu erga Chriſtum infantem (ipſo id ſuadente) quem pro magiſtro habuit ſui nouitiatus in hoc ſeculo, ad profeſſionem vitæ æternæ: & illi (coram effigie, quam in cella ſemper habuit) quotidie veſperi culpas per diem commiſſas humiliter fatebatur, vt ſolent Nouitij coram Magiſtris. Præcellentes illius virtutes, extaſes, & chariſmata, quibus à Deo fuit delibuta, latè referuntur in eius vita, in duobus tomulis luculenter deſcripta: vbi etiam enarratur, qualiter ei, iteratis vicibus, apparuerit Venerabilis Frater Ioannes à S. Samſone (de quo nonnulla ſunt dicta *capite* 7. *huius partis* a) quod & in iſtius vita *cap.* 14. ſic paucis attingitur. *Viſus eſt etiam ſemel & iterum, à Sanctimoniali ſummæ perfectionis, eiq; (hoc vtiq; vinculo) dum viueret, arctiſſimè coniuncta. Primò vidit eum in aëre ſublatum, veſtitum cappâ albâ, multùm radiante & fulgidâ, manuq; ſuâ Conuentum ſuum benedicentem. Deinde ei & ſecundò apparuit, cùm eſſet in graui quadam anguſtia, eamq; eſt conſolatus, certiorem faciens de ſua cum eo, glorioſo & honorifico nexu, futura Societate, & ſtatim euanuit.* Obiit Venerab. Mater Ægidia anno Dominicæ Incarnationis 1647. die 16. Ianuarij: nec ſine prodigio ſepulturæ tradita fuit.

Ab infantia pietati addicta.

Carmelitanis Monialibus aggregatur.

Ex quo motiuo.

a Nu. 928.

Ei glorioſus apparet Ven. Fr. Ioannes à S. Samſone.

Margareta à Ma-

Biennio poſt (an. ſcilicet 1649. die 22. Aprilis) in Belgio Soror MARGARETA A MATRE DEI, in Conuentu Brugenſi, nuncupato *Sion*, præcedenti

cedenti non abſimilis, conſummata in breui, ex tempore ad æternitatem tranſijt, anno ætatis 28. Inter cæteras virtutes eius admirationi fuit ſenſuum mortificatio. Monialium nullam de vultu nouerat, at dumtaxat ex voce; Chorus per annos aliquot renouatus erat, nec ipſa aduerterat. Annis aliquot portariam agens, neminem in faciem intuita fuit. Viſitata à Fratribus, quos tenerè diligebat, & ab annis ſeptem non viderat, rogata vt eos aſpiceret, numquàm ad id permoueri potuit, dicens: *In cælo videbimus inuicem.* Et hæc quidem ſtudio mortificationis, at peculiariter ex affectu virginei pudoris, cuius contrarium ſummâ curâ fugiebat. Hinc etiam nullius hominis ſufferebat vmquam attactum: &, dùm ex vltima infirmitate decumberet, atque in aut è lecto à Sororibus moueri deberet, ſupplicabat, id fieri, mediantibus linteis. Paulò ante obitum rogabat Matrem Prioriſſam, vt cùm exſpiraſſet, à corpore ſuo non diſcederet, donec ad ſepulturam diſpoſitum eſſet, ne nudum (quantùm fieri poſſet) tactui aut aſpectui cuiuſpiam pateret. Per iſtam puritatem, & à creaturis abſtractionem, magnam cum Deo promeruit vnionem; etenim quadriennio ante obitum, de conſcientiæ ſuæ ſtatu agens cum Matre Prioriſſa (rerum ſpiritualium inſigni magiſtra) conquerebatur, in omni confeſſione ream ſe debere accuſare inobedientiæ, quia, inquit, mihi præſcriptum eſt, vt in Dei præſentia iugiter verſer, & quandoque prætermitto. Rogata, quanto tempore inter vnam alteramve confeſſionem? Reſpondit: Omni tempore collectiuè ſumpto, per horam, aut ſeſqui-horam. Biennio autem ante obitum non vltra de eo ſe accuſauit; vt omninò veriſimile ſit, exindè eam ferè iugiter Deum ſibi præſentem in mente habuiſſe. Peculiariter deuota erat Chriſto Infanti, ad cuius, adhuc in vtero matris exiſtentis, honorem, in lecto decumbens, ſitũ non mutans, immota perſiſtere aſſueuerat. Haud minùs in ea reſplenduerunt paupertatis amor, prompta obedientia, orationis per magnam noctis partem quotidie exercitæ ſtudium, aliæque virtutes. Et iſti ex Carmelo collecti virginei flores, veteres & noui, hic ſufficiant: alios quoſdam recentes exhibebimus *par. 7. ca.* 10. ſub finem.

tre Dei eximiè virtutibus decorata.

Mortificationis ſenſuum, & virginei pudoris rarum exemplum.

1000. Hæc de illuſtrioribus Ordinis huius alumnis dicta hoc loco ſufficiant vt habeant aſcetæ noſtri quæ imitentur, & admirentur, ac Deum, in Sanctis mirabilem, venerētur. Sed de illis, & aliis, Deo fauente, pleniùs alibi. Cæterùm, priuſquàm hinc ad alia tranſeamus, non incongruè hîc ſubnectenda videntur diſticha quædam vetuſta (& ideò venerabilia) de præcipuis aliquot Sanctis noſtris, deſumpta ex antiquo illo Codice MS. Mechlinienſi, cuius ſæpè alibi meminimus) Liber ille ſeu potiùs volumen plures libros, & tractatus continens, exaratum fuit anno Domini milleſimo quadringenteſimo octoageſimo-quarto, per Ioannem Oudewater aliàs Paleonydorum nuncupatum, celebrem huius Ordinis hiſtoricum. In eo autem, proximè poſt Indicem, primo loco verſus iſti leguntur.

Carmelita-

Verſus antiqui de præcipuis aliquot Sāctis huius Ordinis.

Carmelitarum pia Mater, amica, Sororque
Abſq́; pari gaudet prole Creantis eam.
Primus Carmeli cultor ſublatus ELIAS,
Currus & auriga qui modò viuit adhuc.
Magnus hic ELIÆ *lateri* Eliſæus *adhærens*
Monſtrat multa ſibi iura patere poli.
PETRVS THOMASII *Biſantinus Patriarcha,*
Doctorq́; & factor, magnus adeſt Superis.
ANDREAS *Feſulani Præſul temptor honoris,*
Magnis nunc gaudet, qui cupiit minima.
ANGELVS *Angelicæ deduxit tempora vitæ,*
Saluans innumeros, martyrio volat hinc.
ALBERTVS *miris longè lateq́; refulgens,*
Cunctis ſe ſpeculum Fratribus exhibuit.
Noſter CYRILLVS *Carmeli in Monte prophetat,*
Actibus, & Scriptis inſtruit omne genus.
ANGLICVS *iſte* SIMON *petit à Chriſti Genitrice*
Præſidium Matris ac SCAPVLARE *ſuum.*
ANGELA *Sponſa Chriſti Bohemorum filia Regis,*
Angelicè vixit, iam ſociatur eis.
ANNA TOLOSANES *oculos miſiſſe refertur*
Francorum Regi, ne maculetur ei.

Annæ illius Toloſanæ meminit Boſtius ſuprà citatus. Paucis de eadem, & Ioanna, etiam Toloſana, agunt Paleonydorus *in hiſtoria Carmelitana lib. 3. cap.7.* & Ioannes Currifex *in tractatu de illuſtribus plantis Vineæ Carmelitanæ parte 2.* vbi eaſdem recenſet inter Sanctas & Beatas huius Ordinis.

PARS

PARS SEPTIMA

DECLARATIO SVCCINCTA OMNIVM, SINGVLARVMQVE PROVINCIARVM ORDINIS: ET ORIGO, AC INCREMENTA CONGREGATIONIS, SEV ORDINIS DISCALCEATORVM, AC DISCALCEATARVM.

VT *Ordinis* Ideam, *ſeu Delineationem perficiamus, reſtat appendenda tabella, in qua, rudi ſaltem penicillo, exhibeantur omnes, & ſingulæ Prouinciæ: & oculis obiiciatur, qualiter ex antiquo trunco nouus germinauerit ſurculus, Congregatio ſcilicet Diſcalceatorum, ac Diſcalceatarum.*

CAPVT I.

Cur, & in quot Ordo ſit diſtributus Prouincias.

1001. Carmelitica Eliana Religio olim ſub ſuo Fundatore, & Patriarcha Magno Elia, ciuſque ſucceſſore, ac duplicis Spiritus hærede *S. Eliſeo*, totum Terræ Promiſſionis tractum ſuis Cōuentibus (Collegia nuncupabantur) & Hoſpitiis, atque eremos, ac ſolitaria loca, præſertim circa Iordanē, caſulis, ſeu tabernaculis impleuerat (prout cōſtat ex dictis *par. 3. c. 5. & 12.*) occaſione etiā captiuitatum ad exteras quaſdam regiones deriuata fuit (ſicut dictum eſt *parte eadem 3. cap. 7.*) Atque ita per multiplices temporum viciſſitudines varias ſortita nomenclaturas (nam primùm *Prophetæ*, & *Filij Prophetarum*, deinde *Rechabitæ*, *Eſſeni*, *Eſſei*, *Aſſidæi* vocabantur eius profeſſores), perſtitit vſque ad aduentum Chriſti. [a]

Succincta declaratio ſucceſſionis Ordinis Carmelit.

[a] Id oſtēſum eſt part. 3. ca. 2. & ſeq.

Deinceps effecta Chriſtianæ militiæ ſocia, & Apoſtolorum adiutrix, atque diſperſis, prædicandi Euangelij gratiâ, illius aſſeclis in diuerſis Orbis partibus, ſed præcipuè in Oriente, in Hiſpania quoque dilatata fuit. Maximè autem multiplicata fuit redditâ Eccleſiæ pace, tempore Conſtantini Magni, quando in quatuor diuidebatur amplas Prouincias, vt Annales, & hiſtoriæ Ordinis perhibent: de exteris quoque inſigni doctrina conſpicuus Carolus Tapia (*in Autentica ingreſſi cap. 17. numer. 13.*) id ita ſcribit: *Produxit Carmeli vberrima vinea Cyrillum Patriarcham, &c. Conſtantini autem Magni tempore quatuor in Prouincias venerabatur: vna erat Terræ Sanctæ, alia Cypri, tertia Thebaidis, & quarta Ægypti.* Proximè poſt ea tempora, occaſione hæreſis Pelagianæ, aliqui ad Britannicas Inſulas, nominatim Scotiam, miſſi fuēre Religionis alumni, ſicut retulimus *par. 3. cap. 29.* [b] & ibi quædam Cœnobia, ſeu eremiticas manſiones fundauerūt. Quidam etiam in Italiam venērunt: è quibus vnus fuit S. Romanus Magiſter S. Benedicti, celeberrimi Orietaliū Monachorum Patriarchæ, ad cuius Inſtitutum, mox valde floridū, quædam in Occiduis regionibus loca huius Religionis tranſiērunt, prout declarabitur *par. 8. c. 11.*

[b] Numer. 477.

Poſt annum verò ſexcenteſimum quinquageſimum, temporibus ſæuiſſimarum perſecutionum per Saracenos, hinc inde aliqua per Europā, ſed tamen rariora, fundata fuēre Cœnobia, ſeu Eremitoria, vſque ad annum milleſimum nonageſimum nonum. [c] Exinde verò frequentiora vſ-

[c] Vide p. 3. c. 29.

que ad

Digitized by Google

que ad annum milleſimum ducenteſimũ trigeſimum octauum,quo(monente SS.Virgine Deipara) Ordo in Oriente per Turcarum rabiem grauiſſimè preſſus,ad Occiduas partes ſolemniter fuit traductus,& (ſub eiuſdem Patronæ noſtræ tutela) in omnibus penè Europæ partibus plantatus, ac miris Cœnobiorum incrementis dilatatus: prout *tertiâ parte* pleniùs deduximus. *a*

a Cap 31. & ſeq.

1002. Pro faciliori autem Ordinis regimine Conuentus in varias ſunt diſtributi Prouincias; vt ſic vniuerſalis ſollicitudo vnius ſupremi Prælati(ſcilicet Prioris Generalis) & Prouincialium ſubordinatâ authoritate,ac diligenti vigilantiâ ſubleuaretur.Atque ita,varia,diſperſaq; multitudo, ſub vno ſupremo capite,multiſque ſubordinatis ſuperioribus, in vnum coaleſcens,vnitatem ſimul habet, & diuerſitatem.Ita rerum, ordiniſque Parens Deus prælectam Iſraeliticam Gentem multiplicatam, in duodecim tribus diſcriminauit.Et prudenti conſilio Ietro, Moyſes ſub ſe conſtitutis Tribunis, Centurionibus,Quinquagenariis,& Decanis, partito in illos onere,tantam multitudinem ſapienter iudicauit. Quò ſanè reſpiciens diuinus Areopagita, cœleſtem, Eccleſiaſticamque Hierarchiam titulis,claſſibus, numeris concinnauit: ſuntque in Eccleſia,pro eiuſdem regimine,ſub vno Summo Pontifice, Cardinales, Patriarchæ, Archiepiſcopi,Epiſcopi, aliorumque ordinum gradus: Et tam Græca, quàm Romana Imperia Plebes ſuas in centurias,decuriaſque diſtinxêre.

Pro faciliori regimine Ordo in plures diuiſus eſt Prouincias.

Nec aliter porrò Monaſtica Carmelitana Reſpublica quà Oriens,quà Occidens patet, longè lateque diffuſa per Orbem Chriſtianum, ſub vno Priore Generali,habente quatuor Aſſiſtentes Nationales,& multos, ſubordinatè dependentes,Prouinciales,qui iuriſdictione quaſi Epiſcopali,aſſignatis ſibi Conuentibus, Prioribus,cæteriſque Religioſis præſunt in ſuis reſpectiuè Prouinciis:quæ ſub finem Conſtitutionum noſtrarum ſtrictioris obſeruantiæ hoc ordine enumerantur: *Vinea Carmeli per totum Orbem Chriſtianum diffuſa, ac velut in præcipuos palmites per triginta ſeptem Prouincias ſubinde diſtributa eſt. Quarum* 1. *eſt Terra Sanctæ*,2. *S.Alberti*,3.*Angliæ*,4.*Narbonæ* 5. *Romæ*, 6.*Franciæ*, 7.*Alemaniæ inferioris*, 8. *Lombardiæ*, 9.*Aquitaniæ*, 10. *Caſtellæ nouæ*, 11. *Hiberniæ*, 12.*Prouinciæ Prouinciæ*, 13. *Scotiæ*, 14.*Tuſciæ*, 15. *Venetiarum*, 16.*Toleſiæ*, 17.*Cataloniæ*, 18.*Alemaniæ Superioris*, 19.*Vaſconiæ*.20. *Turoniæ*,21.*Saxoniæ*,22.*Aragoniæ*,23.*Neapolis*,24.*Portugalliæ,continens ſub ſe Vicarium Braſilienſem*, 25.*Romandiolæ*, 26.*Daciæ*,27.*Sancti Angeli*,28.*Beticæ*,29. *Bohemiæ*,30.*Poloniæ*,31.*Apuliæ*,32. *Calabriæ*,33.*Belgica*,34.*Aprutij*,35. *Caſtellæ veteris*,36.*Sardiniæ*,37.*Montis Sancti.*(Deníque iſtis ſuperiore anno acceſſit Prouincia noua, *S.* MARIÆ *de Vitâ* nuncupata) *Quibus tandem adiungitur Congregatio Mantuana, gaudens Generali Vicario,ſuper quinquaginta quatuor Conuentibus inſtituto. Eſt & Conuentus ad Genuam Oliuetanus,cum Diua Neapolitana miraculis famoſiſſima: Romæ verò,Beatæ* MARIÆ *Tranſpontinæ, & S.Martini in Montibus:nec non Collegio Lutetiæ Pariſiorum Maubertino,Ordinis Capiti immediatè ſubie-*

Ea ordine enumerantur.

Digitized by Google

tè ſubiectis. His ſuperacceſſit Patrum Diſcalceatorum Congregatio; ſub duplici Generali, Hiſpano & Italo; cui mater obtigit antiqui Ordinis filia, Heroina illa ter magna Tereſia à IESV. *Aliæ porrò Reformationes antiquo Ordinis trunco, ac radici primariæ adhærentes, ſub vniuerſali Capite, & Superiore Generali; vnum quod pridem durat, religionis corpus conſeruare elegerunt.* En ſuccinctè totius Ordinis Carmelitani adumbratam imaginem: quam conſequenter aliquantò extenſiorem delineabimus.

CAPVT II.

Decem priores Prouinciæ.

1093. PRima eſt TERRÆ SANCTÆ in qua ante eius deſtructionem erant Monaſteria ſeptuaginta ſeptem (prout refertur *in Annalibus Ordinis tomo 4. ad annum Chriſti* 1289) vbi hæc leguntur. *Prouincia Terræ Sanctæ alias habebat* 77. *Conuentus, qui fuerunt perditi, quando Chriſtiani fuerunt expulſi* &c. inter illa erāt loca pleraq; quę Chriſtus eiuſq; Sanctiſſima Genitrix, & SS. Prophetæ ELIAS & *Eliſeus* ſuâ præſentia, & conuerſatione celebrarunt: quæ inter eminebat Domus ſacerrima Nazarethana, Virginis Deiparæ & Chriſti domicilium, olim ſub cura Religioſorum Carmelicolarum, prout ex Mantuano, Horatio Turſelino, & Annalibus Ordinis diximus ſuprà. [a] Et propterea anno reparatæ ſalutis 1489. authoritate Summi Pontificis Innocentij Octaui ſelecti fuêre triginta probatiſſimi Religioſi huius Ordinis ex Congregatione Mantuana, quibus cura fuit commiſſa iſtius ſacro-ſanctæ Domus: ſicut in hiſtoria Lauretana teſtatur idem Mantuanus, tunc iſtius Congregationis Vicarius Generalis, & referunt alij: atque in vetuſto Codice MS. Conuentus Mechlinienſis (de quo ſæpè alibi) folio LXXI. Sic annotatum extat: *Racanate vbi prope eſt Eccleſia Beatæ Virginis* MARIÆ *quæ tranſportata eſt ab Angelis de Hiſtria per mare Veneticum vſque ad locum prædictum. Et eſt camera, ſiue Capella B. Virginis, in qua ei annunciata eſt Euangelica Salutatio per Gabrielem Archangelum. Nunc autem dicitur* MARIA DE LORETHO, *in qua Carmelitæ de Congregatione Mantuana habitationem receperunt.*

Nazarethana ſacerrima Domus olim ſub cura, & in poſſeſſione Ordinis Carmelit.

[a] Par. 3. n. 511.

Porrò Monaſteria omnia huius Ordinis in Terra Sancta ante, & circa annum Domini 1290. Barbarorum ſceleſtâ impietate exuſta, & deſtructa fuêre. [b] Sicque inde cum cæteris fidelibus, exules, Ordinis incunabula, & paternam hæreditatem amiſſam lugemus. Sub ea Prouincia antiquitùs comprehendebantur Cœnobia, & Eremitoria, ſita non tantùm in Paleſtina, ſed & in aliis circumquaque Regionibus Orientalibus. Cyprus autem ab anno 1291. ſola obtinuit nomen Prouinciæ *Terræ Sanctæ* vſque ad an-

[b] Hiſtoria habetur hic ſuprà, par. 3. cap. 32. n. 501. & ſeq.

ad annum 1571. quo ſimiliter ipſa Cyprus à Turcis occupata,& Cœnobia omnia noſtra diruta fuerunt. [a] In illa primaria Ordinis Prouincia claruerunt S.Bertholdus, S.Brocardus,S.Cyrillus,ſucceſſiuè Priores Generales,S.Anaſtaſius, S.Angelus Martyres, & alij innumeri, tam in veteri, quàm noua Lege.

[a] Vide p. 4. ca.1.nu. 643.

1004. II. Eſt in Sicilia,versùs partem aquilonarem,nuncupata quãdoque *Siciliæ*, ſed iam communiter dicitur S.Alberti: cuius eximia Sãctitas,& hactenùs continuata miracula,illam celeberrimam reddiderunt, vt Blaſius Polonus [b] in libro *de ortu & progreſſu ac Prouinciis ſingulis earumque Monaſteriis*, & Philippus à SS.Trinitate *in Hiſtoria Carmelitani Ordinis lib.6. cap.4.* nominatim recenſeant Conuentus quinquaginta ſeptem, in quibus idem Blaſius ſuo tempore(id eſt circa annum 1620.) ſcribit manſiſſe Religioſos circiter mille quingentos.Claruerunt autem ibi plures,Religione, & doctrinâ Spectatiſſimi. De inſigni miraculo per aquam, reliquiis S. Alberti benedictam, cuius occaſione per totum Ordinem mos ille inoleuit,dictum eſt *par.3.c.33.* [c]

[b] Is à nõnullis agnominatur *Hoitius* ab aliis *Palucius* ſeu *Palucius*.

[c] Nu. 515.

1005. III. Angliæ, olim clariſſima, virorum pietate,ac eruditione excellentium fecundiſſima: numerantur enim ex ea Scriptores 140.celebres: quos inter præcipuè coruſcant S.Simon Stock, Thomas Waldenſis,& Ioannes Bacho. In ea Ordini,cunctiſque fidelibus participare volẽtibus,à SS.Virgine Deipara traditum eſt S.Scapvlare. Intra ſpatium vnius ſeculi, & aliquot annorum, ibi fundata fuêre Monaſteria triginta nouem, & ferè omnia ſub titulo *Beatiſſimæ Virginis* Mariæ (vt *in Annalibus Ordinis ad annos Chriſti* 1240. 1241. 1281. annotatur) quæ cum nominibus fundatorum , & annis ere[illegible]ionis recenſentur in antiquo Speculo Ordinis. [d] Præter illa, ſeptemdecim alia nominatim expreſſa recenſentur in libro *de Ortu & progreſſu Ordinis Carmelitani*, Coloniæ typis edito, [e] & à præfato Philippo iiſdem libro,& capite.Atque ita ad minùs ibi fuêre quinquaginta ſex. De antiquiſſimo eius Conuentu Holnenſi, & de celeberrima bibliotheca Londinenſi aliqua diximus ſuprà *par.4.cap.1.*Cœnobia Oxonienſe,& Cantabrigenſe,ſeminaria fuerunt virorum doctiſſimorum. Wintonienſe Monaſterium fundatum fuit ratione inſignis miraculi per Beatiſſimam Virginem Mariam præſtiti,cuius fuit mentio *par.5. ca.3.* [f] De ſingulari fauore Ordini præſtito Ceſtriæ,diximus *par.3. cap.33.* [g] Prædictorum , aliorumque omnium in iſto Regno iacturam fecit Ordo, quando vera Religio,& pietas ex Anglia exularunt: quorum recuperandorum ſpes repoſita eſt in ſinu Dei: cui cùm placuerit, cum Orthodoxa fide,Monaſtica quoque diſciplina reparabitur.

[d] Fol. 60.

[e] Fol. 121.

[f] Nu. 791.

[g] Nu. 518.

1006. IV. Narbonæ, quæ etiam ſeculo ſuperiore per infeſtiſſimos Eccleſiæ hoſtes, *Hugonottos* dictos,& Conuentibus, ac Religioſis diminuta, & in regulari obſeruantia detrimentum non leue paſſa, per Reformationem refloreſcit. Continet partem Tectoſagiæ,vulgò *Languedoch*

Digitized by Google

(quamuis ab aliquo tempore nonnullos Conuentus, prouinciæ Toloſanæ conceſſerit, retento ſibi nomine, & ordine Narbonenſis Prouinciæ) & longiùs ad dextrum littus Rhodani procurrens ad Septentrionem, complectitur Regiones Viuarienſem, Lugdunenſem, Burgundiam, Borboniam &c. Claruerunt in ea non pauci eruditionis famâ & epiſcopali infulâ inſignes. Philippus à SS. Trinitate *in Hiſtoria Carmelitani Ordinis libro 6. cap.* 4. recenſet eius Conuentus numero viginti. De Conuentu Lunellenſi diruto, & Religioſis ibi interfectis per hæreticos, diximus aliqua *parte* 4. *c*. 1. & *par*. 6. *cap*. 6. *a* De variis caſibus, magnifica Eccleſia, viris illuſtribus Conuentus Biſontini agitur *in Annalibus Ordinis ad an*. 1393.

a Nu. 630. & 911.

1007. V. Romana: quam vicini Vaticani ſplendor colluſtrat: eamque ab annis pluribus Reuerendiſſimi Patris Prioris Generalis, ac aliorum præcipuorum Rectorum Ordinis ſedes, eaque occaſione viri eruditione præſtantes, inter cæteras Ordinis Prouincias, ſpectabilem reddunt. Blaſius præfatus nominatim refert eius Conuentus triginta duos (atque in eis Religioſos circiter quadringentos) quorum numerus poſt Bullam Innocentij X. de paruis Conuentibus ſupprimendis, nonnihil fuit imminutus. Eccleſia Conuentus Deiparæ Virginis Tranſpontinæ ſacrâ Chriſti crucifixi Imagine, quæ SS. Apoſtolos Petrum & Paulum allocuta traditur, binis columnis lapideis, quibus ijdem SS. alligati fuerunt, & venerandâ ipſius S. Virginis Imagine ex Orientis partibus delatâ decoratur, *b* ſicut & S. Martini in Montibus ſacris corporibus ipſius *S. Martini* Papæ & Martyris, *S. Silueſtri* etiam Papæ, ac innumerorum aliorum reliquiis. *c* Vterque ille clariſſimus Conuentus immediatè ſubijcitur Reuerendiſſimo P. Generali, cæteris præeſt Prouincialis. Laurentius Schraderus *libro ſecundo monumentorum celebriorum Italiæ* de præfatis columnis, & Imagine B. Virginis in Conuentu Tranſpontino iſta habet, ſub titulo S. Maria Transpontina.

b Vid. nu. 571.
c Et 614.

Columnæ SS. Apoſt. Petri & Pauli ſunt in Eccleſia Tranſpont. Romæ.

Hic locus Hebrææ Dominæ, matriſq; Tonantis,
Proſpice ſit quanto dignus honore ſacer.
Hic ſunt lucentes Petri, Pavliqve *columnæ,*
Sanguine tantorum nunc monumenta virûm, &c.
Hic ſua monſtrauit crebrò miracula Virgo,
Huicq; loco Mariæ *nomina ſancta dedit.*

1008. VI. Franciæ, magnorum virorum dudùm ferax: quos inter maximè reſplendet B. Ioannes Soreth Ordinis Reformator celeberrimus (de quo plura *par. 6. cap.* 8.) Prouincia ea eſt diffuſa per Campaniam, Normanniam, Picardiam, & ditionem Leodienſem: olim magis extenſa complectebatur etiam Conuentus Flandriæ, Arteſiæ, & Hannoniæ in Belgio: (qui nunc cum Conuentibus Brabantiæ &c. conſtituunt Prouinciam Belgicam, de qua infrà) Præcipuus ibi eſt Pariſienſis, à S. Ludouico, è Paleſtina cum aliquot Religioſis è Carmelo ſub annum 1254. reduce, conſtructus; *d* aliorum plurimorum, non tantùm in illa, ſed & in aliis Prouinciis,

De celebri Conuentu Pariſ. à S. Ludouico fundato.
d Vid. nu. 781.

Prouinciis,parens: Reuerendiſſimo Patri Ordinis immediatè ſubiectus: de quo Lezana *tomo 4. Annalium ad annum Chriſti 1256.* illa ſcribit. *Fuit autem huiuſmodi Pariſienſe Cœnobium ſequentibus temporibus adeò amplum, magnificum, & plurium Religioſorum numero copioſum, vt 300. ſtudentes in eo ali ſoliti eſſent. Splenduit etiam doctiſſimorum virorum, qui in ipſo floruerunt, doctrina.* Ex dictis liquet, olim illam Prouinciam in Conuentibus & Religioſis valdè fuiſſe numeroſam.

1009. VII. Alemaniæ Inferioris, olim Monaſteriis, & viris ſpectatiſſimis inclyta, poſtmodum communi Germaniæ fato inuoluta, iterúmque ſuperioribus annis reſtaurari cœpta. Ea anno 1444. die 12. Auguſti in Capitulo Prouinciali Gelriæ celebrato, Præſide B. Ioanne Soreth, diuiſa fuit quaſi in quatuor regiones. Cōſtabat tum Conuentibus triginta quinque: quos inter celeberrimus ſemper extitit Colonienſis, plurimorum, cum vitæ integritate, tum diuinarum humanarumque litterarum ſcientiâ, illuſtrium fœcunda mater. Duodecim ex iis ad Epiſcopalem euecti fuêre dignitatem; celebrati ab Ægidio Gelenio *lib. 3. de Colonia Agrippina, ſyntagmate 43.* & à Lezana *in Annalibus ad annum Chriſti 1198.* Blaſius qui ſuprà, & alij, ſcribunt, in eo ſolo ante Lutheranam exortam hæreſim ſuſtentari ſolitos Fratres plùs minùs ducentos: hinc etiam liquet, numeroſam valdè fuiſſe illam Prouinciam. Extendit ſe nunc ad vſque Aquiſgranum, Treuiros, Francofurtum, Spiram, complectens loca interiacentia. Conuentus Argentinenſis poſt varios caſus, & alij nonnulli, ab hæreticis adhuc occupantur, aut deſtructi fuêre. Illi autem, qui ſiti ſunt in Brabantia, aliiſúe Belgij ditionibus, diſmembrati ab ea Prouincia, & vniti cæteris in Belgio, conſtituunt Prouinciam Belgicam, vt infrà dicetur.

De Conuentu Colonienſi primario Germaniæ inferioris.

1010. VIII. Lombardiæ, quandoque dicta *Longobardiæ*, circa Alpes, Mediolanum, & Genuam extenſa, numero, & ſplendore Conuentuum, ac copiâ Virorum præſtantium inter alias Italiæ vix vlli cedens. In ſerie autem Cōuentuum Ordinis apud præfatos Philippum à SS. Trinitate, & Blaſium nominatim exprimuntur iſtius Prouinciæ Cœnobia triginta ſeptem. Poſterior autem ſcribit, ſuo tempore (id eſt circa annum Chriſti 1620.) Religioſorum numerum ibi exceſſiſſe millenarium. De fundationibus celebriorum iſtius Prouinciæ Cœnobiorum Genuenſis, Papienſis, Aſtenſis, Mediolanenſis, atque aliorum, & viris illuſtribus, qui in illis claruerunt (quos inter inſigni ſanctitate venerabilis habetur Iacobinus à Crauacorio, Vercellis tumulatus) ſcribitur *in tomo quarto Annaliū Ordinis.* In Conuentu Genuenſi (olim Ianuenſi) extat antiquiſſimum authenticum, Apographum Bullæ Sabbathinæ in publica forma ſolemniter expeditum. a De templo Conuentus Raconiſij, occaſione inſignis miraculi, per SS. Dei Genitricem patrati, conſtructo, agitur in iiſdem Annalibus Ordinis ad annum Chriſti 1487. De Imagine miraculoſa in Conuentu Vicinouenſi actum eſt *p. 3. c. 33.* De Reformatione in illa Prouincia vide *par. 4. cap. 4.*

Lombardiæ Prouincia in Italia valdè illuſtris.

a Vid. num. 817.

1011. IX. Aqui-

1011. IX. Aqvitaniæ continens illas regiones, quæ irrigantur fluuio Dordoniæ, & infra Toloſam à dextris adiacent Garumnæ. *a* Seculo ſuperiore etiam per hæreticos ſtragem non mediocrem paſſa in omnibus ferè Conuentibus dirutis aut ſpoliatis, Reformationis adminiculo, refloruit: & cum Turonenſi primitias Reformationis, ſtrictioriſque obſeruantiæ collegit. Videri poſſunt quæ de ea diximus *par.4. cap.2.* De Cõuentu S. Antonij per hæreticos deſtructo, eiuſque Religioſis interemptis, mentio facta eſt *par.4. cap.1.* *b* De fundato, deleto, iterumque reſtaurato Conuentu Figiacenſi (Philippus à SS. Trinitate nuncupat Pigeacenſem) ſcribit Lezana in Appendice ad *Tomum quartum Annalium.* *c* De fundationibus variorum aliorum Conuentuum iſtius Prouinciæ agitur in eodem iſto *Annalium tomo* 4. inter eos, quos doctrinâ, & ſanctimoniæ famâ illuſtres protulit, eminent. S. Petrus Thomas Patriarcha Conſtantinopolitanus, & V. Petrus de Caſa, ſeu de Cęſis, clariſſimâ ortus familiâ in Aquitania, ex Priore Generali Epiſcopus Vaſionenſis, & Patriarcha Hieroſolymitanus: de quo latiùs ſuprà. *d* De numero Religioſorum ibi, & in Prouincia Turoniæ dicimus alibi. *e*

a Ita Philip. à SS. Trin. in hiſtor. Carm. lib. 6 c. 4.
b Nu. 631.
c Ad ann. Chr. 1399.
d Par. 6. c. 8.
e Nu. 658. & 1024.

1012. X. Castellæ Novæ in Hiſpania, ea olim dicta fuit *Prouincia Hiſpaniæ*: poſtea ſimpliciter *Caſtellæ*, quæ ſucceſſu temporis diuiſa fuit in duas, & vni *Caſtellæ Nouæ*, alteri *Caſtellæ veteris* nomina indita: denique tẽpore Reuerendiſſimi P. Generalis Theodori Stratij revnitæ fuerunt. Cõuentus habet ſplendidos: Blaſius Polonus enumerat quindecim, & in ijs habitantes circiter quadringentos. Plures ibi claruerunt inſigni pietate, Theologicâ Scientiâ, concionum famâ, valde nominati, & epiſcopali infulâ decorati: quorum aliqui referuntur *tomo 4. Annalium ad annum* 1315. & 1378. & alibi. In ea eſt Conuentus non modo Hiſpaniarum, ſed totius Europæ antiquiſſimus, Toletanus ſcilicet, fundatus circa annum Chriſti 40. per S. Elpidium: ſicut conſtat ex dictis *par. 3. cap.* 14. *f* De Imagine antiquiſſima dicta olim B. Mariæ *de Alfizen*, nunc verò ſubterranea, & viris illuſtribus, qui in eo claruerunt, ſcribitur in ijſdem Annalibus Ordinis ad annum Chriſti 1095. & Sic ſuprà, *par. 3. cap. 29. & 36.* *g*

Toletanus Conuentus reputatur antiquiſſ. in Europa.
f Nu. 348. & ſeq.
g Nu 474. 475. & 579.

1013. Fuit Prouincia illa Ordini & Eccleſiæ vniuerſæ inſtar Paradiſi Viridarium, in quo ſpecioſiſſimi flores Virginei ſuccreuerunt, iamque tranſplantati, in cæleſtibus deliciarum hortis odore ſuauiſſimo cœlum, mundumque recreant vniuerſum. Princeps merito cenſetur Seraphica Virgo Teresia: quæ ſpirituale habuit tyrocinium, & Angelicam propè Vitam duxit per annos 27. in Sanctimonialium noſtrarum Parthenæo Abulenſi: de quo in iiſdem Annalibus ad annum Chriſti 1514. hæc inter alia: *Huius porrò Cænobij ſtructura ſpiritualis, ob virgines, quæ in eo manſionem habuerunt, celeberrima eſt; vt vix quintus ſequens Tomus ipſarum ſanctimoniæ ſplendorem delineare poſſit.* In aliis etiam Hiſpaniarum Prouinciis varia extant, & vigent Sanctimonialium Ordinis huius Monaſteria: quorum aliqua ante

Caſtella Prouincia ſeminarium Virginum Sanctiſſ.

Digitized by Google

qua ante annos quadringentos ibi conſtructa fuēre: & quidem in Oppido Caſtellæ Veteris *Fontiberos* dicto fundatum ante, aut circa annum 1251. de quo plura diximus ſuprà *par.6.c.vltimo.*

1014. Sed & nuperæ cuiuſdam fundationis celeberrimi Monaſterij in Hiſpania, Madriti, factæ per illuſtrem D. Baroniſſam Beatricem da Syluelra, meritò hîc mentio facienda videtur, ex *tomo* 3. *Commentariorum in Euangelia* per Ioannem da Sylueira [a] applicantem fundatrici verba *Prouerbiorum* 31. de muliere forti: ,, CONSIDERAVIT AGRVM ET EMIT EVM. ,, Conſiderauit in platea de Alcala palatium quoddam ſatis amplum & ,, commodum ad monaſterium, tùm ex ſitu loci, tùm ex diſpoſitione do- ,, morum, ac ex fabricato clauſtro, & ex horto adiecto, perennibus fon- ,, tibus præiucundo. *Emit eum* viginti & ſex mille aureis. *Et plantauit* ,, VINEAM vberem ac fertilem CARMELI (explicat Beda, *Plantauit Vi-* ,, *neam*, ſcilicet *Eccleſiam*) Monialium Monaſterium nempe, cum multa ,, magnificentia, diſpoſitione, ac commodo ſacrarum Virginum, multâ- ,, que perfectione pro obſeruandâ religiòſâ clauſurâ. Denique inſuper ,, multis donis auri, argenti, ac pretioſiſſimis ſupellectilibus, pro cultu, ,, & ornatu Eccleſiæ, in quibus largâ manu expendit centum viginti ,, mille aureos. ,, *Et infrà:* ,, Eccleſiam, & Monaſterium ædificat, cu- ,, ius parietes & lapides Dei gloriam proclamant: tamen vt ait D. Ber- ,, nardus: [b] *Lapides ac parietes non dicunt, ſed homines.* Ideo introducit in ,, Monaſterium religioſiſſimas Moniales, ac Virgines ex magna nobilita- ,, te totius Hiſpaniç, adhibitis præclariſſimis fundatricibus, quæ religione, ,, virtute, ac probitate, perpetuò, nocte, dieque, oratione, meditatione, ac ,, contemplatione Deo gloriam, & laudem exhiberent, perenniterque ,, eius magnalia dicerent, & non tacerent ,, *Manum ſuam miſit ad fortia*, Regulam nempe Carmelitanam elegit, cum moderamine (vt pluribus ſit accommoda) de veſcendis carnibus tribus diebus per hebdomadam. *Omnes domeſtici eius veſtiti ſunt duplicibus* ,, Ad earum ſuſtentationem tam pro ,, cibo, quàm pro veſtitu, vſque ad minimum, ſub vita communi, in perpe- ,, tuos redditus dedit duodecim mille aureos annuales: ex quibus manda- ,, uit deputare quolibet anno mille aureos ad nouam ſubſtantiam Con- ,, uentus emendam; vt redditus numquàm minuantur, ſed ſemper in no- ,, uum augmentum procedant. Sicque voluit, vt Moniales, omnibus pro- ,, uiſis, eſſent independentes, ac ſeparatæ ab omni ſecularium commercio, ,, vt decreuerit, ac inſtituerit omnes Moniales (quod eſt valde peculiare) ,, in hoc Monaſterium ingredi ſine dote, alimentis, proprijs, omneſque eſ- ,, ſe ſine peculiari redditu annuali, vulgo *tenzas*, nullamque poſſe aliquid ,, venale ſuis manibus laborare, ſed diſponit, vt omnia fiant gratis, vel pro ,, ornatu Eccleſiæ Monaſterij, vel aliarum Eccleſiarum, quæ in egeſtate ,, ſunt; omniaque voluit à Conuentu Monialibus ſuppeditari. *Deditq; prædam domeſticis ſuis, & cibaria ancillis ſuis.* Domina Baroniſſa decreuit, ac

[a] Lib. 6. q. 8.

Fundatio valde notabilis, Cœnobij Monialiũ Carmelit. Madriti.

[b] Serm. 6. in dedicat. Eccleſ.

„ ordinauit, vt omnibus feriis quintis, per decurſum totius anni, Sacro-
„ ſanctum Euchariſtiæ Sacramentum eſſet expoſitum in Miſſa Maiori
„ cum magno apparatu, multis cereis accenſis, ac ingenti muſicorum con-
„ centu.

CAPVT III.

Decem ſequentes Prouinciæ.

1015. VNdecima HIBERNIÆ, etiam lamentabili Angliæ cladi inuoluta, ſemen adhuc ſeruans, quod, dum diuinæ placuerit prouidentiæ, illic repullulare poſſit, & poſtulans, qui contribules ſuos ſub hæreticæ prauitatis iugo gementes, conſolentur ac confortent. Iacobus Waræus Eques auratus in libro *de Scriptoribus Hiberniæ*, typis edito Dublinij anno 1639. plures commemorat huius Ordinis Doctores, & Scriptores, editis in publicam vtilitatem libris, & Epiſcopali, ac Archiepiſcopali dignitate conſpicuos, qui in Hibernia claruerunt. Ex ijs ſunt Radulphus Kelleius, ſeu Kellæus Pontanæ (ſeu Droghedæ) natus, Cœnobij Kildarienſis alumnus, Procurator Generalis Ordinis, deinde à Clemēte Sexto Archiepiſcopus Caſalenſis (ſeu Caſſalienſis) Commemoratis ibidem eius ſcriptis, annotatur, cum à nonnullis perperam *Radulphum Kullei Anglum* vocari: Richardus Northals, Archiepiſcopus Dublinenſis; erat is natione Anglus: ſicut, & Thomas Cranleius: qui poſt iſtum Dublinenſem Cathedrā tenuit per annos viginti (de quibus, & alijs ſuprà.[a]) Dauid Obugæus (ſeu Obuga) Cœnobij Kildarienſis, Prouincialis Hiberniæ. *Erat autem Philoſophus, Rhetor, Theologus, & vtriuſque legis in tota illa terra peritiſſimus, atque ita totius Hibernicæ nationis lucerna, ſpeculum ac decus, à multis appellatus. Claruit anno* 1320. *& Kildariæ poſtea in Cœnobio ſui Ordinis admodum ſenex deceſſit, & ſepultus eſt.* Hæc Waræus qui ibidem illius lucubrationes recenſet.

[a] Par. 6. c. 4.

1016. XII. PROVINCIA PROVINCIÆ nuncupata, inter Rhodani fluenta, & maris mediterranei amœnitatem ſita, complectens Galliæ Regionem eiuſdem nominis,[b] Delphinatum, Statum Auenionenſem, & Sabaudiā. Blaſius in ſupradicto libro in ea enumerat Conuentus 20. & Religioſos plùs minùs quadringentos: & plerique Reformatæ, ſtrictiorisque obſeruantiæ zelatores, pietatis bonum ſpargunt odorem: nec deſunt ſingulari eruditione celebres.

[b] Gallicè Prouence.

De horribili & vniuerſali peſte.

Conuentus Auenionenſis habitatione, & admirandis geſtis B. Petri Thomæ quondam decoratus, quàm numeroſus fuerit in Religioſis, conijcere licet ex iis, quæ in Chronicis Henrici Knichton Canonici Leyceſtrienſis *ad annum Chriſti* 1348. ſic referuntur: *Iſto anno, & anno ſequenti erat generalis*

Digitized by Google

generalis mortalitas hominum in vniuerſo mundo, &c. *Mortui ſunt Auinione vno die* MCCCXII. *perſonæ ſecundùm computationem factam coram Papa*, &c. *De Carmelitis mortui ſunt Auinione* LXVI. *antequàm ciues caſum euentus perciperent*. Ea mortalitas etiam in aliis Conuentibus, & Prouinciis tùm noſtris, tùm aliorum Ordinum ſæuiebat, vt idem Author ſic ibidem commemorat: *De Fratribus Prædicatoribus in regione Prouinciæ in Quadrageſima mortui ſunt* CCCLVIII. *Item apud Monpeliers de centum quadraginta non remanſerunt, niſi* VII. *Fratres. Apud Magdalen. de* CXL. *tantum* X. *De Minoribus non remanſit ſolus vnus, qui nunciaret cæteris*. De illa horribili peſte plura ſcribunt paſſim alij hiſtorici, & ex noſtris Lezana in Annalibus *a* vbi inter alia, animaduertit, eam valdè fuiſſe nociuam Ordinibus Religioſis, præſertim Mendicantibus, nam confeſſionibus infectorum excipiendis dum ſe impenderent, luem inbibebant, ſuiſque communicabant. Tùm Ordines Mendicantes, qui in Eccleſia florebant, cœperunt tepeſcere & relaxari, deficientibus in eis antiquioribus & melioribus Religioſis, quibus in regimine ſucceſſerũt iuniores, & tepidiores: atque ex aliis cauſis ibi aſſignatis. Sub id tempus dictus B. Petrus Thomas exiſtens Auenione veritus (ob iam dicta) ruinã ſui Ordinis, pro eius conſeruatione, nocte Pentecoſtes, inſtantiùs B. Virginem MARIAM deprecans mirabili conſolationis reſponſo dignatus fuit, de quo aliquoties in ſuperioribus. *b* De inuentione in ſpineto Imaginis Virginis Deiparæ, quæ in Eccleſia Conuentus Rupeculæ, ſeu Rochiettæ, miraculis magnis celebratur, ſcribunt Bzouius, & Lezana *ad annum* 1485. & inde aliqua dedimus *par*. 3. *c*

a Tom. 4. ad ann. Chr. 1348. & 1351.

b Nu. 145. 147. 189. 527.

c Nu. 555.

1017. XIII. Eſt SCOTIA, in Inſula Regno Angliæ vicina: cuius ſors eadem eſt, quæ præcedentis Hiberniæ, & ipſius Angliæ. De primo ingreſſu Carmelicolarum in Scotiam, ſub annum Chriſti 400. latè agit Lezana *tomo* 3. *Annalium in apparatu cap*. 1. *d* & aliqua attigimus ſuprà *par*. 3. *ca*. 29. *e* De ſecundo eorumdem introitu, & monaſteriorum erectione, Ordiniſque propagatione ibidem, agitur *tomo* 4. *Annalium ad annum Chriſti* 1244. & 1258. vbi ex Thoma Demſtero, *in Apparatu ad Hiſtoriam Scoticam* nominatim deſcribuntur Cœnobia noſtra viginti quinque. Ibidem ex eodem Demſtero, dicto loco, inſigne hoc de noſtris Religioſis, in prædicta Scotiæ Prouincia degentibus, profertur teſtimonium: *Fuit hic Ordo apud noſtrates in Maximo Religionis ornamento, & præcipua tùm pietatis, tùm verò Religionis nomine multis ſeculis veneratione: nec feruido mutandæ Religionis æſtu vllus, quod legendo compererim, aut fando audiuerim, ex eo Ordine Apoſtata, Scotus. Contra verò multi ſummâ Sanctitatis opinione floruerunt*. Hæc ille, *magni nominis noſtræ Religionis, in ea Prouincia, indicia*, inquit Lezana. Ex Cœnobio Kraimondæ prodijt, indeque cognomen habet, Simon Patriarcha Antiochenus, de quo *in Annalibus Ordinis* ſcribitur *ad annum Domini* 1371. Ea Prouincia ab Anglicana ſeparata, & noua erecta fuiſſe videtur an. 1324. in Capitulo Generali Barcinonenſi; ibi enim primùm nominatur vltimo

d Nu. 25. & 26.

e Nu. 479.

Scotiæ Prouincia cõmendatur.

loco: fuerat tamen ibi antè Vicariatus dependens à Prouincia Angliæ, vti conſtat ex Actis Capituli Generalis in Monte peſſulano anno 1321. vbi inter alia decretum fuit: *Quòd Vicarius, quem Capitulum Prouinciale Angliæ cõſtitueret in Scotia, præſtare deberet Iuramentum fidelitatis ſeruandæ Domino Regi Angliæ, & Ordini, ac Fratribus, ſeu Prouinciæ ſupra-dictæ.*

Tuſciæ Prouincia plures protulit Sanctos.

1018. XIV. TVSCIÆ, in Tuſciæ ſeu Etruriæ magno Ducatu, inter Florentiæ opulentias ab annis ferè mille feliciter plantata, amœniſſimeq; vernans, ſanctimoniæ flores non paucos Ordini, Eccleſiæ, & Cœlo dedit: ij ſunt S. Andreas Corſinus Florentinus, B. Maria Magdalena de Pazzi etiam Florentina, B. Francus, & B. Franciſcus Senenſis, & alij non pauci. Præfati Blaſius, & Philippus ſigillatim referunt in ea Conuentus quindecim, & ex ijs pleroſque valdè conſpicuos & Religioſos plus minus quadringentos. De fundatione Conuentus Florentini, factâ anno Chriſti 743. & Senenſis anno 707. ac Piſani, ſub ea ferè tempora, dictum eſt *par. 3 cap. 29.* a Monaſteria etiam ibi ſunt Sanctimonialium huius Ordinis. In aliis nonnullis Italiæ Prouinciis extant quoque aſceteria Sacratarum Virginum Inſtituti noſtri.

a Nu. 468. & ſeq.

1019. XV. VENETIARVM, in diſtrictu Italiæ, Venetis ſubiecto. Ea multos paſſim Ordini Viros dedit doctrinâ & virtute illiuſtres, Archiepiſcopali, Epiſcopali, Abbatiali, ac Prioratus Generalis dignitatibus inſignitos. Ex iis nonnulli recenſentur in Annalibus Ordinis ad annum Chriſti 1206. Et quoſdam commemorauimus *par. 6. cap. 4.* & ſeq. Elenchus Conuentuum Ordinis exhibet Cœnobia vigintiquinque, & illa incolentes Fratres circiter quingentos. b De miraculoſa Imagine Paduę mentio fuit *par. 3. cap. 36.* c

b Apud Blaſium Polon.
c Nu. 571.

1019. XVI. TOLOSÆ, circa ſuperiorem extenſa Tectoſagiam, præcedenti ſeculo per graſſantes Hugenotos hæreticos multùm deiecta, reſurgit, dum ſtrictioris obſeruantiæ germina, in ea pullulantia, ſuccreſcunt. In ſerie Conuentuum Ordinis decem nominantur, & illos inhabitantes Fratres circiter trecenti. Celeberrimum in ea eſt Cœnobium Toleſanũ, vbi SS. Virgo Deipara (verè ſe Ordinis Patronam demonſtrans) miraculis plurimis coruſcauit: prout irrefragrabile perhibent teſtimonium Scriptores plures, relati in Annalibus Ordinis ad annos Chriſti 1264. & 1266. & ipſum fundationis, ſeu tranſlationis inſtrumentum: quod Guilielmus Decatelus inſertum habet *Hiſtoriæ antiquitatum linguæ Occitanæ libro 2.* vbi inter alia hæc: *Vniuerſis cernentibus præſentem chartam innoteſcat*, &c. Vbi poſtquam dictum eſſet, quomodo & cur Monaſterium ex ſuburbiis trãſlatum fuiſſet intra ciuitatem, ſequitur: *In eo loco, in quo fuerat per Iudæos perfidos longo tempore blaſphemata Beatiſſima Virgo præfata, Mater inclyti & glorioſiſſimi ventris ſui fructus* &c. *Ad laudem ſui dulciſſimi nominis, & ad exaltandos fidei Chriſtianæ profeſſores Chriſtianorumque fidelium hoſtes remouendos, & Orthodoxos viros in fide, Religione, & ſanctimonia confirmandos: & ad ritum Iudaicum*

Eccleſia Tholoſani Conuentus pluribus, magniſq; miraculis olim celeberrima.

Digitized by Google

daicum conſutandum; dictam Ciuitatem, & locum ſpeciali prærogatiuâ gratiæ muniendo, in Oratorio præfato miracula maxima diu noctuq;, quaſi continuò, apertè, & viſibiliter operatur ſemper, cæcos illuminando; claudos, & contractos erigendo; ſurdis & mutis auditum, & loquelam reſtituendo, ac alia quamplurima faciendo, quæ effuſa tamdiu in Prouincias conuicinas, infinitos ferè ad pietatis opera reuocarent, & recreando mentes intrinſecùs deuotorum, fonte dulcedinis irrigatos ad peregrinandum illuc communiter properarent, ex quibus debent meritò corda fidelium recreari, & in benedicta Virgine, & in ſuo piiſsimo Filio Sancti Spiritus obumbratione concepto, vnanimiter gratulari. &c. Quæ omnia Conſulum dictæ ciuitatis, nec non Epiſcopi, Archidiaconi, Officialis, Abbatis Monaſterij gratiæ Dei Ordinis Præmonſtratenſis, ſigillorum munimine roborata fuerunt. De iſtis etiam aliqua dicta ſunt ſuprà ſub finem Chronologiæ vitæ S. SIMONIS STOCK ad annum Chriſti 1265. *a* Inter viros Illuſtres iſtius Prouinciæ præcipuè reſplendet Benedictus Papa Duodecimus, qui ex ſummo Ordinis huius Theologo aſſumptus fuit in Abbatem Ordinis Ciſtercienſis, & inde ad primam Eccleſiæ Cathedram: prout latiùs ſuprà *parte 6. cap. 4.* *a Nu. 768.*

1021. XVII. CATALONIÆ, à Regno, in Hiſpaniis, nomenclaturam habens. Conuentibus conſtat quindecim pulchris & benè ædificatis. Celeberrimus, quoad magnificentiam & pulchritudinem ædificiorũ, ac copiam virorum virtute & doctrinâ illuſtrium, qui in eo claruerunt, eſt Barchinonenſis. Primum autem quoad antiquitatem Prouinciæ iſtius Cœnobium, & inter vetuſtiora in Hiſpanijs, eſt in Oppido (Hiſpanicè *Villa*) Petræ-latæ, conſtrui inceptum anno 1206. vt indicant illa iſtius Monaſterij antiquiſſima ſcripta: *Anno à Natiuitate 1206. die 4. Aprilis fuit fundatus, & conſtructus in Vrbe Villa Petræ-lata Conuentus* B. MARIÆ *Virginis de Monte Carmeli, extra muros de Petra-Lata, per R. Fr. Antonium Gabrielem Nouerum, eiuſdem Ordinis.* Perpinianenſis fundatio refertur ad annum 1212. fuitque anno ſequenti hoſpitio S. Franciſci, Minorum Patriarchæ, decoratũ Cœnobium illud: ſicut ad dictum annum annotatur à Lezana, qui ibidẽ plures iſtius Conuentus alumnos, ſanctitate, doctrinâ & dignitate Epiſcopali inſignes recenſet: præclariores aliquot iſtius Prouinciæ commemorauimus *par. 6. cap. 4.* & ſequentibus. Blaſius ſæpè relatus iſtius Prouinciæ Religioſos ſtatuit plùs minùs quingentos. *Cathalonia Prouincia fœcunda parens virorum illuſtrium.*

1022. XVIII. ALEMANIÆ SVPERIORIS, temporibus elapſis inter præſtantiſſimas Ordinis Prouincias, & latiſſimè extenſas, ſcilicet per Auſtriam, Principatus Herbipolenſem, & Bambergenſem, Hungariam, aliaſque regiones adiacentes. In Elencho tam impreſſo, quàm manuſcripto referuntur, cum adiunctis annis fundationis, Cœnobia viginti ſex. De pleriſque eorum agitur *tomo 4. Annalium Ordinis*, ſed de Budenſi Quinque-Eccleſienſi, Epperienſi in Hungaria, ſicut & de Rottembergenſi, Norinbergẽſi & aliis pauca; eò quòd de illis, per Turcas, & hæreticos occupatis, monu-

monumenta interierint. Ea Prouincia, poſt peſtiferã iſtic ſerpentẽ Lutheranã hæreſim, & diuturni belli funeſtas clades, ferè interiẽs, zelo, induſtriâ, & labore R.P. Gabrielis ab Annuntiatione Commiſſarij ibi Generalis, è Belgica euocati, (nunc Romæ Aſſiſtentis Reuerendiſſimi P. Generalis) & ſubſidio notabili ex eadem ſubmiſſo, *a* ab annis quatuordecim, non modico progreſſu reparatur: ſic, vt nunc plures ſint Religioſi in in duobus dumtaxat Conuentibus, quàm ab annis haud multis in omnibus ſimul. De Conuentu Heilbrunenſi, in ea ſito, & Imagine SS. Virginis, dictæ *de Vrticeto*, innumeris olim miraculis coruſcante, ſcripſimus *par.* 3. *cap.* 35. *b* De miraculo in SS. Euchariſtię Sacramento Norlingæ in loco Conuentus noſtri dictum eſt eâdem *par.* 3. *c.* 34. *c*

a Vid. nu. 657. & 658.

b Nu 550. & ſeq.

c Nu. 529.

1023. XIX. Vasconiæ, ſic dicta à Prouincia Franciæ, in qua ſita. Ea haud meliori conditione, quàm pleræque aliæ in Gallia, Prouinciæ, ſuperiore ſeculo, ſimilem quoque ſtragem illatam pertulit. Etenim ex ſeptemdecim Conuentibus, quibus coaleſcit, tredecim hæreticorum immanitate incendio conflagrarunt, aut diruti fuerunt: reſidui quatuor, Burdigalenſis, Aginnenſis, Baionẽſis, & Aquenſis eorũdem hæreticorũ prædatione ſpoliati fuerunt: prout *in Annalibus Ordinis to.* 4. *ad an. Chriſti* 1358. occaſionaliter refertur: vbi etiam ſingulorum Conuentuum fundatores, & alia quædam notabilia de iſta Prouincia commemorantur: hoc tempore lætiorem faciem induit, tùm in ſtructuris Conuentuum partim reparatis, (& adhuc eæ reparantur) tùm in ſtrictiori obſeruantia, per Reformationem in ea plantatam & creſcentem. Blaſius Hoitius (ſeu Palucius) ſcribit, ſuo tempore Religioſos circiter quadringentos ibi exiſtentes. Primarius Conuentus eſt Burdegalenſis: de cuius fundatione dicta ſunt nonnulla *parte* 3. *cap.* 29. *d* Sancti Simonis Stock reliquijs & miraculis decoratur.

In Vaſconia Prouincia omnes Conuentus aut exuſti aut ſpoliati ab hæreticis.

d Nu. 478.

1024. XX. Tvroniæ, ab vrbe, in ea, Archiepiſcopali, nuncupatę: hoc tempore nulli in Ordine cedens, tùm quoad viros omnigenâ ſcientiâ eximios (vti manifeſtant Opera cuiuſuis ferè ſubiecti, indies ab eis prodeuntia) tùm quoad genuinum Ordinis Spiritum eam informantem, nec non ſtrictiorem obſeruantiam, ſeu Reformationem, inibi, quaſi ex ſacris cineribus magni illius Reformatoris B. Ioannis Soreth (cuius venerandum corpus in capſula honoraria conditum aſſeruatur Andegaui) excitatam, indeque in alias plures, vt iam ante dictum eſt *e* deriuatam: cui proinde plurimùm debet Ordo. Conuentus habet præclaros viginti quatuor, Hoſpitia duo, Monaſteria Sanctimonialium quatuor: ea ſunt Scotiarum apud Nannetas, Nazareth, Venetenſis, Sepulchri Rhedonenſis, & Bethleemitici Ploërmelenſis. De Miraculo SS. Sacramenti Pariſienſis ſermonem induximus *par.* 3. *cap.* 33. *f* & de Sacrario S. Annæ cap. 37 *g* De miraculo inſigni per Sanctiſſimæ Crucis particulam, in Conuentu Nannetenſi cum veneratione aſſeruatam, ſcribitur in *Delineatione Prouinciæ Turonenſis*

Turoniæ Prouincia valde ſpectabilis.

e Par. 4. c. 2.

f Nu. 508.

g Nu. 598.

Turonenſis cap.16. vbi etiam alia valdè notabilia commemorantur. In illa, & vicina, *Aquitaniæ Prouinciâ*, Religioſos circiter mille ducentos enumerabat Reuerendiſſimus P. Ioan. Ant. Philippinus in litteris circularibus, quarum partem dedimus *par.4.cap.5.* a

a Nu.638.

CAPVT IV.

De decem alijs Prouinciis.

1025. VIgeſima prima SAXONIÆ à Ducatu in Germania, (in quo, & circa quem protenſa) appellationem ſortita. Erecta fuit anno 1440. in Capitulo Generali Aſtenſi, prout *ex libro Ordinis folio 37. & 38.* refertur *in Annalibus Ordinis ad dictum annum* 1440. his verbis: *Diuiſa fuit Prouincia Bohemiæ in duas partes, ſcilicet in Prouinciam Saxoniæ, quæ facta fuit de Conuentibus Daciæ, Pruſſiæ, & Haſtringen, ſi Mudebugam. Quiſrodienſ. Theneſen. Penſenſ. & Amens.* Eius omnes Conuentus ab hæreticis diruti, aut occupati ſunt: celebrior fuit Magdeburgenſis, quem Magiſtratus eius Vrbis anno 1543. conuertit in fortalitium: at irrecuperabili ſuo damno, anno enim 1631. eo loco exercitus Tillianus Magdeburgum occupauit, incendit, & triginta (ſunt qui ſcribunt, quadraginta) millia incolarum ferro, & igne extinxit. In vetuſto Codice MS. Conuentus Mechlinienſis, ab annis ferè ducentis maiori ex parte exarato per Ioannem Palæonydorum *fol.* LXX. & ſeq. extat ſeries, ſeu catalogus Prouinciarum & Conuẽtuum Ordinis huius, ptout erant ante annos ducentos, vbi Prouincia Saxoniæ ponitur vigeſima prima, & in ea enumerantur Conuentus iſti nouem: Magdeburgenſis, Statinenſis, *b* Pemskenſis, Daënienſis, *c* Perlebergenſis, Ihenenſis, Querfordenſis, Odorſenſis, Hetſtedenſis *d*. In libro autem de ortu & progreſſu Ordinis huius, typis edito Coloniæ an. 1643. *e* nominatim recenſentur ſedecim Prouinciæ iſtius monaſteria, nec tamen omnia, plura enim extitiſſe, ibidẽ memoratur. E reformato per B. IOANNEM SORETH inſigni Conuentu Mechlinienſi ad Prouinciam iſtam, etiam in ſtrictiori vita inſtituendam, deſtinatus fuit V. P. Daniel Oudewater, frater celebris hiſtorici Ioannis Palæonydori: qui in Conuentu Magdeburgenſi Priorẽ agens ad laborum præmia euolauit an. 1484. ita annotatur in vetuſtis libris, & Necrologio dicti Conuentus Mechlinienſis.

b In alio catalogo legitur *Stetinenſis*.
c Et *Danizenſis*.
d Horetedenſis.
e Pag. 124.

1026. XXII. ARAGONIÆ, appellationem trahens à Regno in Hiſpaniis per quod ſe extendit. Cæteris Hiſpaniarum Prouinciis haud diſſimilis, protulit non paucos theologicis ſtudiis, & concionum famâ percelebres. A præfatis Blaſio, & Philippo numerantur in ea Conuentus viginti, plerique magnifici. Primus habetur Oſchenſis, cuius fundatio adſcribitur

tur anno 1187. Religioſos ibi ſuo tempore exiſtentes circiter ſexcentos ſcribit idem Blaſius. De Hoſtia conſecrata, multis ſeculis incorrupta, & Imagine SS. Virginis magnâ deuotione frequentata in Conuentu Valentino, diximus aliqua *par.3.cap.34.* a In eodem ſepulturam habet *V.P. Petrus Cernouichius* Princeps Macedoniæ, Imperatorio ſanguine ortus, ſed clarior vitæ ſanctitate: de quo ſuprà b

a Nu.533.
b P.6. c.6. n.909.

1027. XXIII. Neapolis circa clariſſimam eiuſdem nominis vrbem extenſa. Eius, in ſerie Conuentuum Ordinis nominatim exprimuntur ſexaginta ſex (credimus iam pauciores poſt Bullam Innocentij X. circa Conuentus minores) & ex Blaſio, Fratres, ſupra nongentos. Eſt præterea Cœnobium ipſum Neapolitanũ Reuerendiſſimo Patri Ordinis immediatè ſubiectum, præcipuo Virginis Carmelitanæ cultu, & inde miraculorum gloriâ celeberrimum ratione ſacerrimæ illius Imaginis, de qua ſcripſimus ſuprà *par.3.cap.36.* c & prodigioſæ alterius crucifixi, cuius facta eſt mentio cap. 35. d De amplitudine illius Monaſterij, viris ex eo Epiſcopali dignitate decoratis, & eruditione ac Concionum facundiâ claris latè agit Lezana, *tomo 4. Annalium ad annum Chriſti* 1269. Inter cætera memoratu digna, quæ in eo acciderunt, haud inutiliter hîc commemorandũ videtur id, quod ab annis decem (1651. die 10. Decembris) ibi contigit: Frater laicus (cuius, quia fortè adhuc ſuperſtitis, nomen hîc non exprimitur) ſubſacriſta, & cuſtos templi, veſperi in cella ſua (retrò altare, in quo Thaumaturga Imago exiſtit) decubuerat ſine Scapulari. Sub mediam noctem vidit quemdam, referentem figuram Patris Supprioris dicti Cõuentus, introgredientem quaſi cum lucerna: & comitabantur alij quatuor, qui etiam eiuſdem Cœnobij Religioſi eſſe apparebant. Is, qui prior intrauerat in ſpecie Supprioris petijt, cur ſine Scapulari dormiret? Timore perculſus Frater reſpondit, ſe inaduertenter illud in Sacriſtia reliquiſſe. Tum iuſſit eum de lecto ſurgere, & diris verberibus diſciplinam inflixit, dixitque: *Caue deinceps ſine* Scapulare *quieti te dare: moneaſque præfectos Sacriſtiæ, vt pro defunctis ſuffragia, & Miſſas fieri curent.* Atque ita diſparentes deſcendere videbantur verſus Sacriſtiam, quò & ipſe laicus ponè ſequebatur: reperitque fores omnes bene obſeratas, nec vltra quidpiã animaduertit. Manè ille grauiter affectus humeris & dorſo, vibices, ſeu ſigna ſæuæ flagellationis oſtentans, conquerebatur, ſe tam immaniter noctu exceptum fuiſſe. Res ſeriò tùm examinata fuit. Et iterùm aliquantò poſt, iuſſu Reuerendiſſimi Patris Hieronymi Ari, tùm Procuratoris Generalis, & (abſente, inque Gallia viſitante Reuerendiſſ. P. Ioanne Antonio Philippino Priore Generali) Commiſſarij, ac Vicarij Generalis, e Supprior loci, alijque iureiurando teſtati ſunt, ſe nec ibi fuiſſe illâ nocte, nec ſimile quid cogitaſſe, neq; etiam aditũ patuiſſe ad illam cellam, ob excubias militum quorundam Hiſpanorum, ratione tumultuum antecedentium, Conuentum illum cuſtodientium. Hinc pro comperto habetur, iſtos

c Nu. 558.
d Nu.549.
e Is nunc eſt Prior Generalis vid par.3. ſub fin. & par.6. c.8. in fine.

iſtos fuiſſe apparentes ſpiritus defunctorum Religioſorum iſtius Conuentus: quorum aliqui, etiam aliis vicibus, nocturno tempore in Eccleſia, & circa Sacriſtiam viſi, & auditi fuêre, monentes, ſeu expetentes fieri ſuffragia. Ipſum autographum inſtrumenti deſuper confecti, in quo iam enarrata aſſeruntur, cum iuratis atteſtationibus, & ſubſcriptis nominibus iſtius Fratris Laici, P. Supprioris, & aliorum, vidi qui hæc ſcribo, & apographũ penes me aſſeruo. Exemplo iſto ſint moniti Religioſi, ne ſine competenti habitu ſomno ſe committant: &, vt pro defunctis ſuffragia ſolicitè perſolui curent ij, quibus id incumbit. Aliam memorabilem apparitionẽ Religioſorum huius Ordinis, ferreis virgis caſtigantium quemdam Fratrem ex Ven. P. Hieronymo Gratiano retulimus *par. 3. c. 36.* *a* *a* Nu. 576. pag. 300.

1028. XXIV. Portvgalliæ, ſeu *Luſitaniæ*, in Regno eius nominis, pietate, & doctrinâ, illuſtrium fœcunda parens vſque in præſens; Conuentus ſplendidos habet, ſed haud multos; nam vndecim tantummodò referuntur, & in eis habitantes Religioſi ferè quadringenti: celeberrimus eſt Vliſſiponenſis, cuius principia, Lezana *tomo* 4. *Annalium, in Appendice* refert ad annum 1387. fundatore Nunnio Aluaro Pereira, ex Comeſtabili, clariſſimo Luſitaniæ Principe, humillimo poſtmodùm Carmeli alumno: de quo alia quædam diximus *par. 6. cap. 5.* *b* In Conuentu *b* Nu. 895. S. Annæ de Collares, ſanctè vixit, & obiit V. Frater Conſtantinus Pereira conſanguineus præfati Nunnij. In eodem ſepulturam accepit *V. Fr. Stephanus à Purificatione*. Ab hac Prouincia dependet Vicaria Braſiliæ, de qua ſtatim.

1029. XXV. Romandiolæ, quandoque etiam dicta *Æmilia*, & *Flaminia*, quæ altera eſt in ſtatu Pontificio (prior autem vocatur *Romana*, de qua ſuprà) Protulit varios pietate & eruditione ſpectabiles.

1030. XXVI. Daciæ, vocatur, quoque *Prouincia Daciæ & Norwegiæ*. Erecta fuit in Capitulo Generali Bruxellis celebrato per B. Ioannem Soreth anno 1462. ibi enim primùm inter Prouincias Ordinis recenſentur Daciæ & Norwegiæ: *Ex quo habetur, nouam Prouinciam, Daciæ & Norwegiæ, nuncupatam in hoc Capitulo inſtitutam.* Ita Lezana *tom.* 4. *Annal.* In ſequentibus Capitulis Generalibus ſemper nuncupatur dumtaxat ſub nomine Daciæ. Latiſſimè ſe extendebat in partibus Septentrionalibus, per Tranſiluaniam, Valachiam, & Moldauiam (quæ omnia, & etiam pars *c* In introduct. ad Geograph. lib. 4. c. 18. Hungariæ, ſub Dacia comprehenduntur, prout ex Philippo Cluverio *c* & alijs Geographicis habetur) necnon Norwegiam, & adiacentes Regiones: quæ partim ſub Turcarum, partim ſub hæreticorum tyrãnide nunc gemunt: ac propterea de eius Conuentibus, & viris illuſtribus pauca noſcuntur. In antiquo illo Codice MS. (cuius fecimus mentionem hic paulò antè *d*) Prouincia Daciæ in elencho Prouinciarum conſtituitur vigeſima *d* N. 1025. ſeptima, atque in ea enumerantur Conuentus iſti *Lantſcronenſis*, *Holſingorenſis*, *Scelſorienſis*, *Sullingburgenſis*, *Walerienſis*, *Verbrocenſis* in Swecia, *Mariſtacenſis*,

Digitized by Google

cenſis, ſeu *Lorus Mariæ, Aruſienſis*. Cœterorum ſuſtulit memoriam hæreticorum impietas.

1031. XXVII. S. Angeli, quandoque etiam dicta *Vallis Mazzaris*, in Sicilia, partem Auſtralem occupans. Elenchus Conuentuum illius Prouinciæ apud Philippum præfatum nominatim ſpecificat quinquaginta, Blaſius autem enumerat dumtaxat quadraginta ſex, & in illis commorantes Religioſos ſuprà mille. Antiquior Conuentus habetur Panormitanus, fundatus ſub annum 1118. vt habetur ex D. Abbate Rocco Pirrho (apud Lezana, *a* & ex inſcriptione Eccleſiæ, apud eumdem, *b*) in qua maximè colitur Deiparæ Virginis, è marmore ſculpta deuotiſſima Imago: ad quam piè venerandam tota ciuitas à Paſchate vſque ad Penthecoſtes feſtum ſingulis quartis feriis à mane vſque ad tertiam noctis horam annuatim concurrit. *c* Sub ea etiam comprehenduntur Conuentus, & Religioſi Inſulæ Melitenſis. Plura iſtius Prouinciæ Cœnobia titulo *Annuntiatæ Virginis* inſignita ſunt, vt refert Lezana *in Appendice ad tomum* 4. *Annalium, ſub annum* 1418. vbi de fundatione Conuentus in Ciuitate Melitenſi dicta *Notabilis*. De celeberrima Imagine SS. Virginis Drepanenſis dictum eſt *par.3.c.33. d*

a Tom.4. Annal. ad ann. Chr. 1220.
b Tom.3. Annal. ad ann. Chr. 1118.
c Lezana ibid.
d Nu. 513.

1032. XXVIII. Bæthicæ, aliter quoque dicta *Granatæ* à Regno, vbi ſita: cuius gloria cum cæteris Hiſpaniarum communis eſt ab alumnis non paucis ſapientiæ opinione præcellentibus: quorum aliquos retulimus *par.6.cap.*7. Conuentus habet viginti, & pleroſque ornatiſſimos, Blaſius Polonus Religioſos eius Prouinciæ aſſerit ſuprà octingentos. Primus refertur Gibraleonēſis, de cuius fundatione per D. Alphonſū de la Cerda Principem in Regno Caſtellæ, nepotem Regis Alphonſi, agitur *tomo* 4. *Annalium Ordinis ad an. Chriſti* 1290. Veriſimiliter tamen ab antiquiſſimis temporibus ante Saracenicam in Hiſpaniam inuaſionem circa an. 578. Conuentum noſtrum Hiſpalenſem extructum fuiſſe ſcribitur *in tomo* 3. *Annalium* ad iſtum annum. De inſigni Imagine lignea SS. Virginis opere Gothico inciſa, in Eccleſia Conuentus Giennenſis coruſcante miraculis ſcribitur in Annalibus Ordinis ad annum Chriſti 1511. Apud præfatum Blaſium referuntur nominatim eius Conuentus viginti tres, & eos inhabitantes Religioſi circiter quadringenti.

1033. XXIX. Bohemiæ in Regno eius nominis: Inſtituta fuit iſta Prouincia an. 1411. in Capitulo Generali Bononiæ celebrato, & ei aſſignatæ fuerunt Conuentus Bohemiæ, Poloniæ, Bruſſiæ &c. qui ad illud tempus fuerant ſub Prouincia Germaniæ Superioris (prout habetur ex Actis iſtius Capituli, & refertur in Annalibus Ordinis ad dictum annum) & exindè in Capitulis Generalibus nominatur proximè poſt Prouinciam Turoniæ. Ab anno autem 1440. quo inſtituta fuit Prouincia Saxoniæ, in Actis Capitulorum Generalium non ampliùs fit mentio Prouinciæ Bohemiæ vſque ad annum 1462. quo celebratum fuit Capitulum Generale Bruxel-

De erectione Prouinciæ Bohemiæ.

Digitized by Google

Bruxellis,in quo vltimo loco recenſetur Prouincia *Bohemiæ & Poloniæ*: quę tunc vnam Prouinciam conſtituiſſe videtur. In Capitulo autem Generali Aſtenſi anno 1472. & in aliis aliquot ſequentibus ſpecificatur ſeorſim Prouincia Bohemiæ. In veteri illo MS. Codice Mechlinienſi (de quo ſæpè iam antè) inter Prouincias Ordinis numero vigeſima tertia recenſe- ſetur *Prouincia Bohemiæ*, *ſeu Pruciæ* a & iſti eius exprimuntur Conuentus, *Pragenſis*, *Tachouienſis*, *Regouienſis*, *Cracouienſis*, *Cyſſlenſis*, *PlONcenſis*, *Gedeguſtienſis*, *Paznanienſis* b *Dancenſis* c *Paſſenburgenſis*. Succeſſu autem temporis, multiplicatis Conuentibus in Polonia ex iis diſtincta Prouincia inſtituta fuit ſub titulo *Poloniæ*, in ſerie Prouinciarum trigeſima (de qua ſtatim) Primarius erat Conuentus Bohemiæ in Regia Vrbe Pragenſi: fundamenta cuius manu ſuâ poſuit Carolus Quartus Imperator anno 1347. fuitque is tãtæ magnitudinis, vt cum Eccleſia, & domibus in eius fundo conſtructis, videretur ſpeciem alicuius oppidi referre. In Capitulo Generali Brugenſi anno 1379. Conuentus Pragenſis ille deputatus fuit pro ſtudio Generali.

a Nunc dicitur *Pruſſia*.
b Videtur legendum *Poſnanienſis*.
c Sicut ibi Dantzicencis.

Eccleſia autem ipſa, ſeu Baſilica, ex dolato lapide, ſic eminebat, vt Pragæ nulla eſſet altior: anterior pars, ob bella, & hæreſes exurgentes, incompleta manſit: quæ ſi perfecta fuiſſet, haud minor extitiſſet Sancti Pauli Eccleſiâ Romæ, vna de ſeptem: ſicut refertur *in Annalibus Ordinis* ad dictum annum. Eam, & Cœnobium ſpoliarũt, & ex parte diruerunt hæretici Huſſitæ circa annum 1419. vt habet Bzouius ibi: & aliquantò poſt Religioſi inſtaurarunt: at demùm, poſt varios caſus, vnà cum cæteris eiuſdem Prouincię Monaſterijs hæreſes & bella, demolita ſunt. Præfatus Carolus IV. fundauit quoque anno 1351. Cœnobium noſtrum Tachouienſe, ſeu Tacobienſe, quatuor leucis à confinibus Bauariæ, vti refert Wenceſlaus Hagelcus Bohemiæ Chronologus, *folio* 321. d Inter celebriores iſtius Prouinciæ Conuentus etiam erat Stregouienſis in Sileſia: de cuius fundatione ſcribitur *in Annalibus Ordinis ad an.* 1355.

d Apud Lezana to. 4. Annal. ad an. Chr. 1351.

1034. XXX. Poloniæ illo in Regno potiſſimùm conſiſtens: de quà ſuprà nominatus Blaſius Polonus in dicto libro iſta ſcribit: *Poloniæ Prouincia: hæc etſi ſit parua non tamen eſt ignobilis, ob loca præſtantiſſima, & ſacratiſſima; tum etiam ob viros in omni ſcientia ſpectatiſſimos, & Conuentus ſingulares, inter quos ſunt iſti ſedecim* (quos recenſet) *Habet in vniuerſum quadringentos Fratres*. Ita ille. De variis caſibus Monaſterij noſtri Gedanenſis ſeu Dantzicani (vulgò *Dantzich*) in Pruſſia, ſeu Boruſſia Regali agitur *in Annalibus Ordinis ad ann. Domini* 1348. Cœnobium Raſtemburgenſe in Pruſſia Ducali, non longe à Regio-monte, per bella, aut hæreſes amiſſum eſt. Deiparæ Imaginibus, miraculis illuſtribus, decorantur Cracouienſis Conuentus, & etiam Iaſſenſis, ſeu Gaſſenſis: de quibus aliqua dicta ſunt *parte* 3. *cap.* 35. e De celeberrimo miraculo SS. Sacramenti Euchariſtiæ, cuius occaſione Conuentus Poſnanienſis fundatus, & Ordini traditus fuit, di-

e Nu. 541.

Digitized by Google

a Nu. 530. ctum eſt ibidem *cap.* 34. *a* De B. Staniſlao Polono, pro Chriſti fide à Schytis crudeliſſimè interfecto, miraculorum gloria illuſtri, quædam

b N. 894. diximus *parte* 6. *cap.* 5. *b*

CAPVT V.

De reliquis Prouinciis.

1035. TRigeſima prima, Apvliæ, in Regno Neapolitano, non poſtrema inter Italicas, ob viros ſpectatâ eruditione conſpicuos, & Conuentus benè comptos, quos enumerat viginti tres; in quibus circiter quadringentos quinquaginta Religioſos conſtituit idem Blaſius. Antiquiſſimus habetur Brunduſinus, cuius aliquod initium fuit anno 1194. Eſt in eo fons S. Angeli Martyris, cuius latices deuotè hauſti varijs infirmitatibus medendis proſunt. In Conuentu Barlettenſi (Icone quâdam Virginis Deiparæ pulcherrimâ, & deuotiſſimâ decorato) floruit Ven. Petrus Cernouichius, ſanctæ vitæ opinione venerabilis, cuius mentio fuit, vbi de Prouincia *Aragoniæ*, & de eodem etiam quædam dicta ſunt *p.* 6. *cap.* 7. In Cœnobio Bituntino eſt Imago Beatiſſ. Virginis in muro depicta, ſingulari deuotione à populo celebrata, vt fidem facit magnus numerus ibi appendentium votorum. In Monaſterio etiam Morciani, ſeu Morcianenſi, eſt Imago ſub titulo *de Annuntiatione*: quæ habetur in magna veneratione, ob non pauca miracula ibi patrata, vt *in Annalibus Ordinis ad annum* 1357. annotatur. Ibidem refertur de V. Fr. Petro Catanenſi laico (qui in eodem Conuentu vixit, obſeruantiſſimus Regularum, & obediētiæ) quòd mox ab obitu apparens, inter alia ſignificaret, *ſe in purgatorio eſſe, & Sabbatho proximo per Beatiſſ. Virginem* Mariam *liberandum*. In Conuentu etiam Tarentino cernitur inſignis Imago, vetuſta valde: quam miraculis enituiſſe populus clamat; & donaria votiua, argentea etiam, ibi crebriùs oblata, manifeſtant. *Ex Annalibus Ordinis ad an.* 1495.

XXXII. Calabriæ, præferens quoque titulum regionis in ipſo Regno Neapalitano, vbi conſiſtit. Dè qua iſta Blaſius: *Hæc etſi ſit exigua, tamen etiam excellit. ob Conuentus præſtabiles & venuſtos*: quos recenſet duodecim, & in eis habitantes Religioſos ſuprà 230.

1036. XXXIII. Belgii, coaleſcens è Conuentibus ſitis in Prouinciis Belgicis: qui vniuerſim fuerunt viginti nouem Religioſorum, & ſeptem Monialium: è quibus quinque (*parte* 4. *cap.* 1. nominati) ab hæreticis occupantur, cum duobus Virginum Sacrarum, ſcilicet Harlemenſi, & Roterdamenſi (etenim Roterdami, & Harlemij Conuentus Monialium Carme-

Digitized by Google

Carmelitanarum extitiſſe, conſtat ex duplici catalogo Conuentuum Alemaniæ Inferioris, ſub qua olim fuerunt Conuentus Brabantiæ & Hollandię, qui ab annis circiter ducentis exaratus per Ioannem Palæonydorum, extat in ſæpe-nominato Codice MS. Mechlinienſi folio LXIX, & LXXI.) Tres nimirùm Atrebatenſis, Paulopolenſis, & Landracenſis, à Patribus Prouinciæ Franciæ, occaſione bellorum præteritorum, adhuc inhabitantur: atque ita remanent viginti vnus Religioſorum; nempe octodecim Prioratus & tres Vicariatus (Duaci, Diuæ Virginis ad mulum, & S. Annæ) & inſuper tria Hoſpitia (Neoporti, Wauriæ, & Namurci, extra, & propè portam) nec non quinque Monialium (videlicet Viluordiæ, nũcupatum DIVÆ CONSOLATRICIS, de quo aliquoties ſuprà, Namurci, Brugis dictus SION, Gelriæ, & Marchiæ in Ardenna) De deſtructione Conuentuum huius Prouinciæ per hæreticos, & bella, deque eorumdem reſtauratione per Reformationem dictum eſt *parte* 4. *cap.* 1. *&* 3. *a* De Conuentu Boxmerano, & ſacro miraculoſo ſanguine ac de quibuſdam Imaginibus Diuæ Virginis in Belgio, miraculis illuſtribus, actum eſt *parte* 3. *b* Scriptores varij thematis, atque Epiſcopali, ac Abbatiali dignitate inſignitos, commemorauimus *par.* 6. *c.* 4. & ſequentibus.

a N. 634. & ſeq. ac 649. & ſeq.
b Nu. 521. & ſeq. 575. 594.

1037. XXXIV. APRVTII etiam nomenclaturam ſortita à loco ſuo in eodem Regno Neapolitano: nouella adhuc plantatio duodecim Conuentibus, ceu palmitibus extenditur: eos recenſet Philippus à SS. Trinitate.

XXXV. CASTELLÆ VETERIS, eam poſtliminiò in vnam coaluiſſe cum Prouincia Caſtellæ nouæ, diximus ſuprà. *c*

c Numer. 1012.

1038. XXXVI. SARDINIÆ in Inſula maris mediterranei eius nominis. Pauci Conuentus exiſtunt in ea, tamquam nouella adhuc, inchoata demum anno 1506. prout *in Ordinis Annalibus* refertur *ad dictum annum* his verbis: *Cœpit ab eodem tempore fundatio Monaſteriorum Ordinis in nobiliſſima Inſula Sardiniæ.* Sæpè nominatus Blaſius ſex Conuentus ibi enumerat.

1039. XXXVII. MONTIS SANCTI, per Siciliam, & alia quædam Italiæ loca, extenſa. Ea ſtrictiſſimam profitetur Regularem obſeruãtiam, & Reformationem; etenim Conſtitutionibus communibus Reformationis, (quarum facta eſt mentio ſuprà *par.* 3. *cap.* 37. *d*) alios etiam ſuperadditos rigores profitetur; ac inter cætera perpetuam à carnibus abſtinentiam (vt in Primitiua Ordinis Regula præſcribebatur) piè aſſumpſit, & religioſè ſeruat. De eius origine, & incrementis egimus *parte* 4. *cap.* 4. In Decreto Sacræ Congregationis S. R. E. Cardinalium, negotiis & conſultationibus Epiſcoporum, ac Regulariũ præpoſitæ cõceſſo anno 1646. ea nuncupatur PROVINCIA MONTIS SANCTI CARMELI. Per iſtud Decretum conceditur erectio iſtius Prouinciæ his verbis: *Attentis narratis, ac Sanctiſſ. D. N. annuente, cenſuit erectionem prædictæ Prouinciæ eſſe concedendam;*

d N. 607.

dam, prout virtute præſentis Decreti concedit, cum obligatione tamen obſeruandi in ea Regulam primitiuam ab Innocentio Quarto confirmatam, ſub qua ipſi Fratres primi inſtituti profitentur, contrariis non obſtantibus. Romæ 16. Februarij 1646. ſubſcriptum erat *M.Cardinalis Ginettus.*

1040. XXXVIII. Prouincia S. MARIÆ *de vita,* in Regno Neapolitano, inſtituta anno Chriſti 1660. ſicut ex Actis Capituli Generalis iſtius anni retulimus ſub finem *partis* 3.

Etiam Patres noſtri Britones celebrem habent miſſionem in Americam: quò, per tempora, noua deſtinantur agmina Religioſorum; vt illic, in magna meſſe, manipulos animarum colligant, cœleſtibuſque horreis aliquando inferendis adaptent. De inſtitutione, progreſſu, & fructu iſtius miſſionis, conuerſione infidelium, & hæreticorũ, ac quibus in locis iſti Miſſionarij potiſſimũ degant (præcipuus eſt inſula nũcupata *S. Chriſtophori*) peculiarem ſcripſit librum R.P. Maurillus à S.Michaele: qui, & P. Ambroſius à S.Anna, primitias iſtius miſſionis tulerunt anno Domini 1646. cæteriſque viam præmonſtrarunt. De ea ſic Blaſius: *Eſt in nouo Orbe: habet adhuc paucos Conuentus, ſed Deo gratias, quòd eò Religio noſtra peruenerit, vbi adhuc gentilitas viget: habet hos Conuentus, quos ſcimus: Fernambucenſis, Badienſis, S. Pauli, Rienenſis, Sanctorum, Paraibenſis. Degunt in hâc Prouinciâ 150. Fratres.* De SCAPVLARI in terra per annos ſedecim incorrupto, reperto in Eccleſia Societatis IESV, in vrbe Riennenſi, ſeu Rio de Genaro, [a] quod cum veneratione aſſeruatur in Eccleſia Ordinis noſtri iſtic & in proceſſionibus circumfertur, ſcripſimus *par.3.ca.37.* [b] De Reuerendiſſimis PP. Iacobo Wemmers, & Franciſco Suario, ad Orientalem plagam ab Innocentio X. deſtinatis, & ſucceſſiuè Cairi, ſeu Mem pheos Epiſcopis, & Legatis Apoſtolicis per Æthiopiam, mentio fuit hîc ſuprà *par.6. ca.7.*

[a] Quidam ſcribunt: *Rio de Henero.*

[b] N.606.

[c] Nu.932.

1041. Eſt denique clariſſima Prouincia, ſeu Congregatio Mantuana, per totam ferè Italiam extenſa: cuius Superior ſeu Præſes (de biennio in biennium, aut conſentientibus Prioribus de quadriennio in quadriennium, iuxta Diploma Sixti IV. eligendus) Vicarij Generalis titulo gaudet. Origo ſeu primordiale initium illius refertur in Annalibus Ordinis ad annum Chriſti 1442. *Ex ea veluti ex equo Troiano ſtrenuiſſimi milites, plures, ſcilicet, vtriuſq; ſexus ſanctitate inſigni, multiq; doctrinâ celebres Patres, Doctores & Prælati prodierunt,* vt ibidem dicitur: quos inter præcipuè reſplendent magnus ille Poëta, Theologus, Philoſophus & Orator Baptiſta Mantuanus (de quo plura *par.6.c.8.* dicta ſunt & de primo eiuſdem Superiore ac Vicario Generali eadem *par.6.cap.5.*) Blaſius Polonus eiuſdem Conuentus recenſet 52. & in eis habitantes Religioſos circiter mille quingentos. Philippus à SS. Trinitate nominatim exprimit eius Conuentus quinquaginta-quatuor.

CA-

Digitized by Google

CAPVT VI.

De Conuentibus huius Ordinis in Leodienſi Principatu.

1042. CVm Ven. P. Lezana in Annalibus tractet de fundationibus Conuentuum ex variis Prouinciis ad ipſum tranſmiſſis,nō autem meminerit eorum,qui in Principatu Leodienſi exiſtunt; eò quòd illorum deſcriptio,accuratè facta per R.P.Matthiam à Corona, tum Priorem Conuentus Leodienſis (modò Vicarium Prouincialem Reformatorum Prouinciæ Franciæ) caſû ad ipſum non peruenerit,idcirco hoc loco ſuccinctè de illis non incongruè agendum videtur.

Primarius,& celebrior eſt ipſe Leodienſis, cuius fundationis certus annus non habetur;quòd liber hiſtorialis iſtius Conuentus(cuius ſæpè meminerunt regiſtra , ſeu libri receptorum Conuentus) bellorum calamitatibus perierit. Nihilominùs eius antiquitas colligitur ex præcedentia in omnibus conſeſſibus , & actibus publicis, ante PP. Dominicanos,Franciſcanos,& Auguſtinianos: quorum illi domum ſtatuerunt Leodij anno 1229.Minores verò anno 1231. poſtremi autem,ſcilicet Auguſtiniani,ante ducentos circiter annos.Quæ præcedentia ratione fundationis ſolius etiam obſeruatur in aliis Ordinibus: nam Benedictini,& Ciſtercienſes præcedunt omnes Canonicos Regulares: quod etiam obſeruatur in octo Collegiis,triginta duabus parochiis &c. *Leodienſis Conuentus antiquitas.*

1043. Poſtquàm Carmelitæ aliquot annis in obſcuro ſatis latuerant, vel propter habitum,ſeu cappam barratam,ex nigro & albo;vel quia raro ad ipſos ventitabat populus, qui per pontem Inſulæ (vnicam tantùm tunc viam ad Carmelitas) apud Prædicatores vt plurimùm ſubſiſtebat. Tandem prædictus Carmelus euaſit in Monaſterij formam, dictæ Religionis muneribus perficiendis idonei anno 1249. vt colligitur ex antiquiſſima tabella,in pargameno,non procul ab altari ſummo,ad ſiniſtrum eius cornu appenſa:cuius etiam meminit Pater Bartholomæus Fiſen Societatis IESV *lib.*13.*hiſtoriæ Leodienſis:* huius tabellæ hæc ſunt verba: *Erectus eſt Carmelus iſte Leodienſis in honorem Dei Omnipotentis,ac Glorioſiſſ. V.* MARIÆ *anno partus Virginei ſuprà milleſimum,& ducenteſimum, quadrageſimo nono, ſub Pontificatu Innocentij Quarti, ſub Imperio Frederici Secundi, ſub Epiſcopatu Henrici Tertij,ſub Generalatu Magiſtri Simonis Stock.* a *Ædificatus fuit tempore S. Simonis Stock.*

a De Carmelo Bruxell. codē anno fundato vid. nu 785.

1044. Cum dicti Carmeli alumni ita omnium ciuium in ſe prouocarent affectum,vt alij eorum officia quotidie audire ſatagerent,alij apud

ipſos

ipſos ſepulturam eligere, alij Eccleſiæ Sacramentis, ſaluo parochiali iure, ab iis muniri, alij eorum concionibus libenter, tutè, & non repugnantibus Parochis, adeſſe deſiderarent; vt omnium, & ſingulorum deſiderio, & votis ſatisfaceret Henricus à Gueldria Leodienſis Epiſcopus, Carmelitarum zelum, & populi deuotionem, publico hoc Diplomate commendauit, anno 1265. HENRICVS *Dei gratiâ Leodienſis Epiſcopus dilectis in Chriſto Filiis Priori Fratrum B. MARIÆ de Monte Carmeli, domus quæ eſt in Leodio, ſalutem in Domino ſempiternam. Cùm Ordinis veſtri generoſa plantatio, ab antiquo longè lateq; diffuſa, laudabilis conuerſationis odore multos religioſiùs flores fructuſq; protulerit, extendens vſque trans mare propagines eius, etiam in ciuitate Leodienſi, noſtris initiata temporibus nondum robuſto conſiſtat in ſtipite; propter quod conſolationis opportunæ iugiter egeat vberibus, irriguiſq; fomentis: Nos veſtris ſupplicationibus annuentes grato aſſenſu, veſtræque conſolationis participes eſſe cupientes, ac piè conſiderantes, quòd à laude Dei ſilere non debeat lingua carnis; vt horas Canonicas, & Diuinum Officium altâ voce cantare, confeſſiones audire, publicè prædicare, Cœmiterium habere, & fidelium decedentium corpora, qui apud vos elegerint ſepulturam (dummodò non ſint excommunicati, aut interdicti, aut publicè vſurarij) Eccleſiaſticæ poſſitis tradere ſepulturæ, alicuius temerariâ contentione non obſtante, authoritate ordinariâ, tenore præſentium vobis indulgemus. Nulli ergo liceat hanc noſtræ conceſſionis paginam infringere vel auſu temerario contraire: ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotẽtie Dei, Sanctique Lamberti Martyris, & noſtram, ſe nouerit incurſurum. Datum anno Domini 1265. menſe Nouembri.*

Commendatur ab Epiſcopo Leodienſi.

1045. Haud multùm diſſimilis tenoris litteras gratioſas iam tum ante conceſſerat Venerabile Capitulum Leodienſe. Idem Dominus Henricus Epiſcopus, vt fideles redderet promptiores ad audiendas ſalutares Conciones Carmelitarum Leodienſium, eis conceſſit, vt in ſingulis Concionibus largirentur auditoribus Indulgentias quadraginta dierum, in hæc verba: HENRICVS &c. *Ex quo magni conſilij Angelo largiente primordia veſtræ plantationis, conuerſationis, & Vitæ ſucceſſibus promouentur, Angelis ad gaudium, vobis ad nutrimentum, aliiſq; non modicum proficiat ad exemplum. Hinc eſt, quod inebriauit nos gaudium, ac impleuit, qui ſuſcitat de puluere egenum, & pauperem ſtatuit in ſublime, & omnia interiora noſtra quodam ſpirituali odore ſaginantur. Vt autem ex hoc veſtra dilectio à nobis gratiam percipiat, & vt ramus ſamentum ſentiat à radice, veſtris precibus benignum impertientes aſſenſum, authoritate vobis præſentium tenore indulgemus, vt populum ad audiendum verbum Dei confluẽtem, ex more, ſpiritualibus muneribus ad benefaciendum officioſiùs inuitetis, conferendi quadraginta dies Indulgentiarum, in ſingulis prædicationibus veſtris omnibus, &c. Datum anno 1267. feriâ 3. ante Natiuitatem B. Ioannis Baptiſtæ.*

Idem Indulgentias concedit frequentãtibus ibi conciones.

1046. Conuentum iſtum ſpeciali affectu proſequutus fuit, ſæpiùs viſitauit, inque eo moras traxit B. P. Ioannes Soreth: à quo in ſtrictiori obſeruantia reſtauratus, & confirmatus fuit circa annum Chriſti 1451. & etiam

Digitized by Google

etiam in temporalibus notabiliter auctus, Reformatus iterum fuit anno 1632. operâ R.P. Alberti du Saucly (de quo ſtatim) & exinde, cum in pretio eſſent ſpiritualia Religionis exercitia, vigeretque diſciplina clauſtralis, Dom. Deus, iuxta promiſſum ſuum: *Quærite primum regnum Dei, & reliqua adijcientur vobis*, experimentaliter quoque Conuentui iſti benedixit in temporalibus; adeò vt ornamenta Eccleſiæ, libri bibliothecæ, & ſupellex Conuentui exiguo tempore accreuerint ad valorem millium aliquot librarum Gallicarum: inſuper operâ & induſtriâ ſupra-nominati R. P. Matthiæ à Corona, templum, dormitorium & refectorium &c. vetuſtate, & iniuriâ temporum ferè collapſa, non tantũ reparata ſint à fundamentis, ſed & ampliori, ac ſolidiori ſtructurâ, formaq; pulchriori exornata fuerint. *In ſtrictiori obſeruãtia inſtruit.*

1047. Claruerunt in eo plures ſingulari doctrinâ, dignitate Epiſcopali, & pietate ſpectabiles, Daniel Epiſcopus Artanenſis [a] Suffraganeus Leodienſis (de quo refert præfatus Bartholomæus Fiſen [b] ipſum fuiſſe primũ, qui in muneribus Pontificiis Vicarius fuit ſubſtitutus ab Henrico à Gueldria, cuius exemplum ſucceſſores Epiſcopi Leodienſes ſecuti ſunt, vt in Rempublicam animum liberiùs intenderent [c]) Ioannes de S. Martino Doctor Theologus, Epiſcopus Ioppenſis, & ſimiliter Suffraganeus Leodienſis: Burgerus à Burgis (Lezana eum nominat Hylgerum) Epiſcopus Buduanenſis, & Suffraganeus Leodienſis. Hubertus Leonardus Doctor Pariſienſis, Epiſcopus Darienſis, ac Suffraganeus Leodienſis, peculiari encomio celebratus à Trithemio *in libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis*, vbi commendatiſſima ab eo edita Opuſcula commemorat: agunt de eodem alij plures: Dionyſius Stephani Epiſcopus Roſſenſis, etiam iſti Conuentui accenſetur: fortè quòd in eo diu habitarit: profeſſione autem fuit Conuẽtus Thenenſis in Belgio, & in eodem ſepultus ante ſummum altare ſub inſigni lapide ſepulchrali, cum iſto epitaphio: *Hic iacet inhumatus R. in Chriſto Pater & Dominus Dionyſius Stephani, Epiſcopus Roſſenſis, nec non Suffraganeus Illuſtriſsimi Domini Ioannis de Hynsberghe Epiſcopi Leodienſis ex iſto Conuentu Fratrum Ordinis Carmelitarum aſſumptus, Qui obiit anno Domini* 1458. 25. *die menſis Octobris.*

[a] Sunt qui ſcribunt *Vrtonenſis.*
[b] In hiſtoria Eccleſ. Leod.
[c] De iſto Daniele vide plura in Annal. Ord in append. ad an. 1337.

Viri illuſtres Carmeli Leodienſis.

Andreas Strengaert, natione, & profeſſione Leodienſis, Profeſſor Theologus Colonienſis, à Summo Pontifice nominatus Epiſcopus Tagaſtenſis, per annos triginta ſex in Epiſcopalibus functionibus vices geſſit ſub tribus Epiſcopis Gerardo Groesbeck, Erneſto Bauaro, & Ferdinando Bauaro. Serpentis per ditionem Leodienſem hæreſis Caluinianæ, & Lutheranæ dogmata acerrimè oppugnauit & repreſſit, pro domo Dei ſe murum opponens, Senio confectus deceſſit anno 1615. die 17. Maij. Iſtis accenſentur Ioannes Marchiuellus, eruditione præſtans: lucubrationes eius referunt Marcus Zuerius Boxhornius libro de Republica Leodienſi, Geſnerus, Poſſeuinus &c. Iſtis meritò accenſendus præfatus P. Albertus

Digitized by Google

de Saucly Pariſienſis Doctor,& ibidẽ Profeſſor: cuius zelo debetur Reformatio Conuentus Cadomenſis & Leodiẽſis, ante annos triginta. Binis vicibus præfuit Prouincialis Prouinciæ Frãciæ: poſt multos ac diuturnos labores conſumptus an.ætatis 42. in breui expleuit tempora multa.

Conuentus Vigimontenſis fundatio accidit anno 1646. die 15. Iulij, Sacellum, & locum dante Illuſtri D. Baroniſsâ Catharinâ de Roſey, Vidua D.Baronis Caroli de Lynden, conſentientibus loci Ordinario, & Ordinis Generali.

De Conuentibus Monialium Carmelitanarum in diſtrictu Leodienſi.

Monaſteriũ Monialiũ Leod. Mater eſt aliquot aliorũ.

1048. PRimus,& aliorum multorum origo, eſt Leodienſis, ad portam S.Leonardi: cuius prima fundatio,facta circa annum 1456. debetur B.Ioanni Soreth: qui Virginibus multis Religionis habitum in eo dedit, eaſque in ſpiritu Ordinis inſtruxit,ac Conſtitutionibus,ipſarum ſtatui conuenientibus, ſtabiliuit. Ex eo,ceu ſeminario, euocatæ fuerunt ad propagandam variis in locis, in illo ſexu,Carmeli vineam; nouem videlicet in Armoricam, iuſſu Pontificis,prout refertur *in delineatione Prouinciæ Turonenſis cap.* 37. quibus ſociata Illuſtriſſima Franciſca Amboſia (de qua nonnulla ſunt dicta *par.6.cap.9.*) ſibi, & illis celebre condidit Monaſterium,vndè alia in Britannia proceſſerunt. Ex eodem Conuentu aliquæ miſſæ ſunt Huum: inde quoque originem traxit celebre Cœnobium ſub titulo *Diuæ Conſolatricis* Viluordiæ: Conuentus ille anno Domini 1468. (quo Leodienſis Ciuitas ingentem ſubiit cladem,per Ludouicum Galliæ Regem,& Carolum Burgundiæ,ac Brabantiæ Ducem) magnam quoq; paſſus fuit ruinam. Religioſæ tunc inſignem Patronæ ſuæ ſunt expertæ protectionem; Cum enim militum ſceleratæ manus, nil incontaminatum ſinentes,hoc Monaſterium aggrederentur, B.Virgo,albis induta, apparuit,& eorum prauum conſilium repreſſit:& ſubitò, nõ aliter ac ſi vocem imperantis accepiſſent, receſſerunt.

De fundatione Conuentus Huenſis.

1049. Conuentus Huenſis fundatus fuit anno 1466. prout conſtat ex litteris D.Ludouici de Bourbon Epiſcopi Leodienſis, datis eo anno: quibus Hoſpitale S.Germani, cum Capella,& ædificiis, ac reditibus conceſſit Monialibus Ordinis Glorioſiſſ. Virginis MARIÆ de Monte Carmelo. Per eaſdem,etiam Eccleſiam Parochialem S.Germani ibidem ſic Ordini tradidit, vt ex eo deinceps Rector,ſeu Paſtor aſſumi debeat: quod in hodiernum vſque diem obſeruatur.

Dionãtenſis.

Conuentus Dionatenſis fundatio præceſſit Huenſem: ſolo tenùs autem deſtructus fuit per bella anno 1466. & tùm aliquæ Huum ſe receperunt, quibus præfecta fuit prima Prioriſſa aſſumpta ex Conuentu Leodienſi:

dienſi: & illis facta fuit donatio præfati Hoſpitalis &c. Anno 1605. annuentibus Superioribus Ordinis, & permittente Epiſcopo Leodienſi, aliquæ nouam ſedem intra Dionantum poſuerunt, & ædificia Religioni ſatis apta extruxerunt, iuxta templum Parochiale S. Laurentij.

Anno 1626. Dom. Ioannes Theodoricus Comes de Leueſtein, Rouchefort &c. Et Dom. Ioſina Comitiſſa de la Marcke nouum Monaſterium conſtruxerunt in ſuo oppido Rupefortenſi, & in eo conſtituerunt huius Ordinis Religioſas, Huo euocatas. *Rupefortenſis.*

Anno 1630. Cinacenſis Conuentus, etiam in ditione Leodienſi, prima ſunt poſita fundamenta ſolicitudine duarum Monialium Dionantenſium. Anno 1633. ſtudio trium Monialium Leodienſium erectum eſt Monaſterium Fumaci Diœceſis Leodienſis, in ditione Electoris Treuirenſis. *Cinacenſis & Fumacenſis.*

1050. De duobus SCAPVLARIBVS in igne incontaminatis, & incendia reprimentibus in patria Leodienſi, ac de celebri miraculo per aquam benedictam Reliquiis S. Alberti, ſolemniter approbato, ſcripſimus ſuperiùs *par.* 3. [a] variæ aliæ ibi factæ fuerunt miræ curationes per eiuſcemodi aquam, quæ communi iudicio ſuprà naturæ ordinem cenſentur, quibus (ab Ordinario nondum canonicè approbatis) referendis ſuperſedentes, ad alia tranſgredimur.

[a] Cap. 36. n. 580. & c. 37. num. 613.

1051. Nemo hic conqueratur, de tam veloci per Prouincias ſingulas tranſitu, diutiùs enim in iis immorari propoſiti noſtri prohibet ratio, ſuccinctam dumtaxat adumbrans Ordinis delineationem: maiora autem (quorum iſta ſunt præludia) molimur, *Speculum*, nempe *magnum Ordinis*. (in quo de ſingularum Prouinciarum inſtitutione, & variis ſucceſſibus &c. ſigillatim agere intendimus) & Tomum vltimum Annalium; monemuſque propterea, vt quod ſingulæ rarum habent, & eximium, potiſſimùm quod cultui Diuino, & Mariano propagando, pietati, & obſeruantiæ regulari augendæ (iſtos ſcriptioni noſtræ propoſitos fines profitemur) ſeruire poſſit: quantocyùs ad nos tranſmittant, dictis lucubrationibus noſtris antequàm, Deo fauente, typis tradantur, includenda.

Digitized by Google

CAPVT VII.

De ortu, & progreſſu Congregationis Diſcalceatorum.

1052. HActenus fluuium, è fonte Eliæ ſcaturientem, per ſuum alueum, recto, & indeſinenti fluxu decurrentem, proſequuti ſumus: qui cum noui torrentis acceſſu ſic redundaret, & tumeret, vt intra limites eoſdem contineri nequiret, in duos diſpertitus eſt canales, ſeu ductus, ad abyſſalis diuinitatis mare profluentes. Eſt autem nouus iſte riuus Congregatio, ſeu Ordo Religioſorum, & Monialium, qui Diſcalceati & Diſcalceatæ nuncupantur, originem trahens à Seraphica Virgine & Viragine Sorore noſtra Teresia. Et vt metaphoræ inſiſtamus de Vinea: *Vineæ* in Carmelo à magno Propheta plantatæ S. Teresia nobiliſſimum eſt germen: atque ab ea initiata Congregatio, ſeu Ordo, nouo-antiquus, eſt inſtar palmitis, pullulantis è veterum radice Patrum, excreſcentiſque in extenſæ latitudinis *Vitem* nouam, pretioſiſſimorum fructuum. Illi, & trunco, vndè procedit, propriiſſimè applicari poteſt iſtud iam pridem decantatum à Mantuano noſtro.

Vinea Carmeli nouo palmite extenditur.

Nos radix, alij rami, ſed nos quoque rami
A veteri radice Patrum, &c.

Nam in eodem caudice, ſeu trunco, binæ nunc virent, & florent arbores, vetuſta quidem, (de qua hactenus) & *nouella illa*: cui proindè etiam cuncta ſuperiùs dicta de Patriarchatu S. P. Eliæ &c. iure competunt. Concinnè hic quadrant verba perdocti Ioannis de Carthagena *lib. 17. Homiliarum hom.* 3. cuius titulus eſt *de beatificatione Sanctæ Matris* Theresiæ *Carmelitani Ordinis Monialis, nouæ Reformationis Diſcalceatorum Fundatricis*: vbi de Diſcalceatorum Congregatione ab ea inchoata: „ Porrò quia video „ nonnullos malè deceptos, falsò exiſtimantes, Beatam Teresiam no„ uam aliquam in Eccleſia Dei Religionem induxiſſe, aut alicuius noui „ Ordinis Fundatricem extitiſſe, compellor dicere B. Teresiæ eam „ mentem fuiſſe, vt eamdem Religionem Carmelitanam, quam profi„ tebatur, ad priſtinum rigorem primæui ſui inſtituti reduceret. Olim ſa„ cri Pontifices illud mitigauerant, in nonnullis indulgentes, quæ Beati „ Alberti aſperrima Regula præferebat. Beata autem Teresia, non ve„ niens ſoluere legem ſed adimplere, cupiens ne iota, aut apicem vllum „ illius Regulæ præteriri, renouationem, & reformationem quamdam „ inſtituit, *Et infrà*: „ Sanè B. Teresia, filia Ordinis Carmelitani Calceati,

Digitized by Google

„ ceati,ab eo fuit inſtituta, in eo diuinis fulgoribus illuſtrata, in eo cæle-
„ ſtem ſpiritum concepit, ac chariſmatibus ſuperius diuinitùs fuit præ-
„ uenta, & à Spiritu Sancto edocta, vt intra Ordinem Carmelitanũ ma-
„ nens,aſperiorem,& pauperiorem viam ingrederetur. *Et aliquanto poſt:*
„ Quare hodiernâ die antiquiſſima Carmelitarum Religio meritò cũ
„ ſponſa, in Salomonis Epithalamio,ſibi vſurpare poteſt verba illa Cant.
„ 7.*Omnia poma,vetera,& noua, ſeruaui tibi,dilecte mi.* In veteri Lege obtu-
„ li tibi Eliam,*Eliſeum* & Filios Prophetarum;hæc ſunt *poma vetera* : in
„ Lege gratiæ obtuli Cyrillos,Albertos,Angelos,hæc ſunt etiam *poma ve-*
„ *tera*: obtuli centum & quadraginta millia Martyres,vt teſtantur Chro-
„ nicæ Tholoſanæ,id referente Iuſtiniano Ordinis Prædicatorum ; hæc
„ etiam ſunt *poma vetera*. Tandem nunc in nouiſſimis temporibus offero
„ tibi Tereſiam, Apoſtolico calculo beatificatam,ac Filios , & Filias
„ eius, inſigni ſanctitate præditas. Hæc ſunt *poma noua*,quæ pariter cum
„ veteribus *ſeruaui tibi, dilecte mi.* Filia igitur eſt legitima Beata Tereſia
„ Ordinis Carmelitani Calceati; Mater tamen Diſcalceatorum, & Re-
„ formationis eorum autrix,& fundatrix. „ De Reformatione,& Con-
gregatione, cui illa initium dedit,hic conſequenter,pro ratione compen-
dij,compendiariè, tractabimus,eiuſdem originem,& incrementa,lectori,
tamquam in exiguo ſpeculo,oculis ſubiicientes.

S. Tereſia filia eſt antiqui Ordinis Carmelit. & auctrix ac mater nouæ Reformationis.

1053. Anno 1515. quinto Calendas Aprilis Abulæ in Hiſpania, feli-
ciſſimo natali,Orbi terrarum illuxit ipſa Seraphica Virgo Tereſia,Car-
meliticі Ordinis fulgentiſſimum ſydus, Sanctimonialium, & Religioſo-
rum innumerorum futura mater: biennio ante exortum funeſtæ illius
Lutheranæ hæreſis,ſacratis Deo Virginibus,& Religioſo ſtatui hoſtis, &
exterminatricis.Anno autem 1522, ſeu 1523. Septennis , ex SS. Marty-
rum actis perlectis, diuini amoris igniculo ſic exarſit,vt martyrij deſiderio
flagrans,cum fratre ſuo,eiuſdem ferè ætatis, clam domo aufugiens, in A-
fricam tenderet, vbi vitam pro gloria Iesv Christi, & animarum ſalu-
te, profunderet (*Inde obiter collige lectionis ſpiritualis vtilitatem.*)

Quando nata.

Septennis ad martyrium properat.

1054. Anno 1535. die 4. Nouembris ad *monaſterium Incarnationis,*
Beatiſſ.Virginis Mariæ *de Monte Carmelo* ſe contulit. Nouitiatus annum ma-
gno cum feruore compleuit,& ſolemnem emiſit profeſſionem. Voluit au-
tem Deus,vt per duo-de-viginti annos grauiſſimis morbis, & variis tenta-
tionibus vexaretur; quo ſic merere diſceret in caſtris Chriſtianæ pœniten-
tiæ(nullo tunc refecta pabulo cœleſtium earum conſolationum,quibus ſo-
let etiam in terris ſanctitas abundare) atque conſtantiæ, & patientiæ mi-
rabilis eſſet exemplum ; ipſaque ſic in ſe omnigenæ perfectionis ſolidum
locaret fundamentum: cui tantæ molis ſpirituale ſuperſtrueretur ædi-
ficium.

Ordinem Carmelit. ingreditur varie tentatur.

1055. Anno 1562. cum in dicto Abulenſi Monaſterio Incarnationis
annis 27. ſub antiquæ obſeruantiæ diſciplina vixiſſet, arctiorem vitæ ra-

 tionem

Arctius vitæ institutū auſpicatur inter Moniales.

tionem expetens, ad honorem Sanctiſſimi Ioſephi , nouæ Reformationis primum monaſterium Monialium Abulæ de nouo conditum ingreſſa eſt die 24. Auguſti S.Apoſtolo Bartholomæo ſacro: & ſecum aſſumpſit quatuor Virgines,pecuniâ inopes,ſed virtutum dote opulentas.

Eâ agente idipſum introducitur inter Religioſos viros.

1056. Anno 1568. in Oppido Duruello, Abulæ vicino,monaſteriolo adepto pro Religioſis Fratribus , conſentiente Reuerendiſſimo Patre Ioanne Baptiſta Rubeo Generali Ordinis Carmelitani, die 28. Nouembris, tertiâ Dominicâ Aduentus,in illud introduxit Ven. P. Ioannem à à Cruce,ſuum(ſicut ELIÆ *Eliſeus*) filium primogenitum, & V.P. Antonium à Ieſu; qui paulo poſt ex illo loco, nimis exiguo , & incommodo, migrarunt Manzeram: vbi primum fuit conditum monaſterium. Fuêre iſta principia,ex quibus,vt ex parua ſcaturigine,flumen, immenſus eſt auctus cœtus Monialium, & Religioſorum ſub nomine *Diſcalceatorum, & Diſcalceatarum Ordinis Beatiſſ. Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo.*

1057. Anno 1571. id,quod iam dudum ante vouerat priuatim, publicè, coram multis grauiſſimis aſtantibus viris,proteſtata eſt,ſub hac formula: EGO TERESA *de Ieſu Carmelitani Ordinis* B.MARIÆ *in monaſterio Incarnationis profeſſa Abulæ, & quæ modo in Sancti Ioſephi Abulenſi conuentu ago, in quo prima Regula ſeruatur (quamque hactenus hic ipſa bonâ cum Reuerendiſſimi Patris noſtri F.Ioannis Baptiſtæ Rubei veniâ ſum ſecuta;& ab ipſo accepi.) Coram omnibus teſtor , & aſſero hanc me toto vitæ tempore ſeruare velle.* Simul etiam voto ad id ſe obſtrinxit, ſuâque nominis ſubſcriptione firmauit.

Prouincia noua Diſcalceatorū erigitur.

Anno 1579. die 15. Iulij noua & prima Prouincia Congregationis Diſcalceatorum erigenda decernitur, & ſequenti anno die 22.Iunij Breue,ſeu Diploma Apoſtolicum à Gregorio XIII.conceditur,quo Prouincia illa noua,ſoli Generali totius Ordinis ſubiecta, erigenda permittitur, & decernitur.

Anno 1581. die 3. Martij omnes Conuentuum nouæ Reformationis Priores cum ſociis electis conuenerunt Complutum: vbi primus Prouincialis electus fuit V. P. Hieronymus Gratianus: de quo plura diximus ſuperiùs parte 6. cap. 7.

Annus & dies obitus S.Tereſiæ.

Anno ſequenti(1582.die 4.Octobris iuxta Kalendarij Romani emendationem 15) diuini amoris cuſpide ſaucia in columbę ſpecie puriſſimā animam ipſa S. Virgo,& Mater TERESIA emiſit,ad amplexum Sponſi ſui,qui tum ei adeſſe viſus eſt,inter agmina Angelorum.Ante,& poſt obtum miraculis multis reſplenduit. Præcipuas aliquot eius virtutes admirandas,& imitandas,exhibuimus ſuperiùs. a

a Par.6. c. 8.ſub fin.

1058. Poſt deceſſum eius, cùm Reformatio ab illa initiata eximiæ pietatis opinione, & virtutum exercitio conſpicua, breui temporis ſpatio in numero Fratrum, Monialium,& Monaſteriorum in tantùm excreuiſſet, & propagata eſſet,non ſolùm per vniuerſam ferè Hiſpaniam , ſed & in Indiis , vt per vnum Priorem Prouincialem commodè regi,& guber-

nari

Digitized by Google

nari non poſſet, primùm Prouinciali ſunt adiuncti ſocij Vicarij Prouinciales: Deindè verò anno 1587. die 10. Iulij Sixtus V. per Breue, ſeu Bullam, cuius initium eſt: *Cum de ſtatu*, conceſſit, vt Congregatio illa in plures diuideretur Prouincias, ſuis Prouincialibus ſubordinatas, quibus præeſſet vnus Vicarius. Quod effectum fuit anno 1588. die 18. Iunij, in Capitulo (quod primum Generale dicitur) celebrato Matriti. Ita tamen, vt tam Congregatio illa, quàm eius Vicarius Generalis ſubiacerent ipſi Priori Generali Ordinis Carmelitani, tamquàm vniuerſali, & Superiori Capiti totius Ordinis, qui dictæ Congregationis Conuentus, & ſingulares perſonas, per ſe ipſum perſonaliter viſitare, corrigere &c. poſſet, iuxta formā in litteris Apoſtolicis præſcriptam.

Congregatio Diſcalceatorum in aliquot diuiditur Prouincias.

1059. Anno 1593. Capitulum Generale totius Ordinis Carmelitani ſolemniſſimè celebratum fuit Cremonæ, die Penthecoſtes, & ſequentibus. Ad illud, de iure, conuenerunt quoque V. P. Nicolaus à IESV MARIA Vicarius Generalis Congregationis Diſcalceatorum, cum ſuis Prouincialibus. In ea propoſitum fuit; An non foret expediens, & è re, tam totius Ordinis, quàm ipſius Congregationis Diſcalceatorum, vt fieret ſeparatio vtriuſque, abſque vlla impoſterùm ſubordinatione, & dependentia ipſius Congregationis, à Priore Generali Ordinis. Ponderato negotio, & ventilatis vtrimque rationibus proceſſum eſt per ſuffragia ſecreta, quibus determinatum fuit, faciendam: atque ita communi conſenſu Congregatio illa à reliquo Ordine diſmembrata fuit, ſub hac conditione, *vt dictā Congregatio Diſcalceatorum, vel eius Superiores omninò in perpetuum non præſumerent accipere loca, vel Conuentus huius Religionis, etiam ſpontè à Ciuitatibus, vel Principibus, vel quibuſcumq; alias ex iis exhibenda, vel offerenda; quod ſi contrariū aliquando ipſos feciſſe compertum foret, nulla eſſet, & irrita iſta conceſſio, & nullum ius omninò acquiſitum eis intelligeretur.* Quæ ſic à Clemente VIII. Apoſtolicâ authoritate approbata, & confirmata fuêre, per Diploma, quod incipit. *Paſtoralis officij.* Datum 20. Decembris eiuſdem anni 1593. quo etiā prædictus V. P. Nicolaus à IESV MARIA, inſigni præditus pietate, & in regimine, dexteritate, nominatus, & inſtitutus fuit Præpoſitus Generalis, cum plenitudine auctoritatis, & poteſtatis Generalis, vſque ad Capitulum Generale, indictum pro feſto Penthecoſtes ſequentis anni, videlicet 1594. in quo idem ipſe V. P. Nicolaus primus Præpoſitus Generalis electus fuit.

Dein ab Ordine antiquo diſmēbratur.

1060. Præfatus Pontifex Clemens VIII. ſpeciali fauore dictam Cōgregationem proſequens, eiuſdem intendens propagationi, duobus in Italia Conuentibus erectis, altero Romæ S. MARIÆ DE SCALA, nuncupato, vbi Procurator Generalis in Curia Romana pro negotiis Congregationis reſidet, altero Genuæ, *S. Annæ* appellato, etiam alios nouos tùm intra, tùm extra Italiam adiungi deſiderabat. Intellectâ mente Summi Pontificis Superiores Congregationis in Hiſpania exiſtentes, communi delibe-

Denique in duas ſubdiuiditur Congregationes.

Digitized by Google

deliberatione decreuerunt, Congregationem illam ſuam extra Hiſpaniam non dilatare; quòd exiſtimarent ſolos Hiſpanos, vtpote robuſtioris naturæ, & firmioris ſemel concepti propoſiti, poſſe rigores illius tolerare, & in iis perſeuerando, ſtrictam eius obſeruantiam illæſam ſeruare (cuius tamen contrarium, experientia docuit, ſupplente gratiâ, quod fortè natura denegaſſe videretur) quapropter Pontifici ſupplicarunt, vt iſtud ſuũ Decretum ratum habere dignaretur, & ne Congregationem è natali ſolo Hiſpaniæ educeret: qui tamen eorum votis neutiquam annuens, intentam propagationem ad Dei laudem, Eccleſiæ vtilitatem, & animarum ſalutem magnoperè futuram proſpiciens, duos prænominatos Conuentus à Congregatione Hiſpanica ſeparauit: & ex illis, ac aliis quibuſcumque in Italia, & aliis quibuſuis, præter Hiſpaniam, & Indias Occidentales, locis, ac regnis erigendis, vnam Congregationem Carmelitarum Diſcalceatorum, à præfata Congregatione, ſeu Ordine in Hiſpanijs, prorsùs diſtinctam, auctoritate Apoſtolicâ, erexit, & inſtituit, per Bullam *In Apoſtolicæ dignitatis culmine*, V. P. Petrum à Matre Dei, eximiæ pietatis, & magnæ doctrinæ opinione celebrem Commiſſarium Apoſtolicum præficiens nouellæ illi Congregationi: cuius primum Generale Capitulum celebratum fuit Romæ anno 1605. die 1 Maij: & electus fuit primus Generalis R. A. P. Ferdinandus à S. Maria, atque exinde de triennio in triennium (nec enim vltrà prorogatur Præpoſiti Generalis officium) habita fuêre Capitula Generalia. Illa autem Cõgregatio Italica ſub titulo S. P. Eliæ, etiam exiguo tempore multiplicatis Conuentibus, in ſex Prouincias, ac denique in quatuordecim diſpertita fuit. Hiſpanica autem habet ſex. Eas ſigillatim, cum numero Conuentuum, recenſebimus.

Clemens VIII. Congregationẽ Diſcalceatorum Italicam inſtituit.

Prouinciæ, & Conuentus *Congregationis Hiſpanicæ ſub titulo* S. Matris Tereſiæ.

1061. Prima eſt Prouincia *Caſtellæ veteris* S. P. N. Eliæ, & habet Conuentus Religioſorum vnum & viginti, Monialium quindecim.

Prouinciæ, & conuentus in Congreg. Hiſp.

II. Eſt *Caſtellæ Nouæ* Spiritus Sancti: in qua numerantur Conuentus Religioſorum ſeptemdecim, Monialium etiam ſeptemdecim.

III. Prouincia *Boethica* S. Angeli Custodis: ſunt in ea Conuentus Religioſorum viginti, Monialium duodecim.

IV. Prouincia *Aragoniæ* S. Iosephi: conſtat Conuentibus Religioſorum nouemdecim, Monialium ſeptem.

V. Prouincia *Luſitaniæ* S. Philippi: in ea exiſtunt Conuentus Religioſorum tredecim, Monialium quatuor.

VI. Pro-

Digitized by Google

VI. Prouincia *Indiarum Occidentalium* S. ALBERTI: habet Conuentus Religioſorum decem, Monialium quatuor.

Congregationis Italicæ ſub titulo S. P. N. ELIÆ.

PRouinciæ, & numerus Conuentuum.

I. Prouincia *Genuenſis* S. ANNÆ: Conuentus Religioſorum octo, Monialium quinque.

Prouincia & Cõuentus Cõgregationis Italicæ.

II. Prouincia *Romana* S. MARIÆ: Religioſorum decem, Moniali͠u quinque.

III. *Poloniæ* S. SPIRITVS, Conuentus Religioſorum quatuordecim Monialium duo.

IV. *Longobardiæ* S. ANGELI: Religioſorum quatuordecim, Moniali͠u quatuor.

V. *Aueniomenſis* S. THERESIÆ Conuentus Religioſorum nouem, Monialium tres.

VI. *Belgica* S. IOSEPHI: Religioſorum octodecim, Monialium tredecim.

VII. *Neapolitana* MATRIS DEI: Religioſorum decem, Monialium duo.

VIII. *Germaniæ* SS. SACRAMENTI: Religioſorum tredecim, Monialium quatuor.

IX. *Siciliæ* S. ALBERTI: Religioſorum octo, Monialium tres.

X. *Pariſienſis* OMNIVM SANCTORVM: Religioſorum viginti, Monialium quinque.

XI. *Hiberniæ* S. PATRITII, Religioſorum octo.

XII. *Aquitaniæ* IESV, MARIÆ, IOSEPH, Religioſorum nouem.

XIII. *Pedemontana* S. MAVRITII: Religioſorum quatuor, Monialium vnus.

XIV. *Burgundiæ* S. CLAVDII, Religioſorum quinque.

Numerantur quoque in Gallia (præter Conuentus Monialium iam relatos, qui ſubſunt Regimini Ordinis) quinquaginta nouem, qui ab Ordine non reguntur.

Iſtam ſeriem Prouinciarum & numerum Conuẽtuum deſumpſimus ex hiſtoria Ordinis Carmelitani [a] per R.P. Philippum à SS. Trinitate, typis editam Lugduni anno ſalutis 1656. Credimus interim, in variis Prouinciis nouos Conuentus acceſſiſſe: de Belgica quidem id nobis pro cõperto eſt.

[a] Lib. 7. c. 10. & l. 8. c. 3.

1062. Quoad ſpiritum informantem vtriuſque Congregationis corpus, idem eſt qui ſemper in Ordine viguit, deriuatus à S.P. ELIA, cæteriſ-

Digitized by Google

Duplex finis, pars, ſeu ſcopus vtriuſq́; Congreg. que antiquis Patribus, videlicet primarius, vacare Deo per orationem, meditationem, ac contemplationem: & ſecundarius, etiam proximorum ſaluti incumbere, (prout latiùs declarabitur *par.8.cap.13.*) Atque hunc in finem, ſeu ſcopum Carmelitæ Diſcalceati ſolicitè colliman: ; vti teſtimonium perhibent ipſi Summi Pontifices Clemens VIII. in Bulla, cuius partem aliquam dedimus *par.2.cap.3.* a Et qui nunc Vrbi, & Orbi præſidet

a N.206. SS.Dom.Alexander VII. in Diplomate cuius ſubſcriptio eſt *Dilecto Filio Dominico à Sanctiſſ. Trinitate Congregationis Italicæ Ordinis Fratrum* B. MARIÆ *Virginis de Monte Carmelo, Diſcalceatorum nuncupatorum, Præpoſito Generali*: in quo inter cætera: *Dilecte fili, Salutem, & Apoſtolicam Benedictionem. In ſuprema militantis Eccleſiæ ſpecula, meritis imparibus, authore Domino, collocati, ad ea peculiares vigilantiæ noſtræ curas conuertimus, per quæ piè, ſanctéq; inſtitutæ Congregationes, virorum, leue Chriſti iugum, ſub arctioris vitæ regulas, trahentium, proſperè dirigantur*, &c. *Itaque ad iſtam Congregationem Italiæ Fratrum Ordinis* B. MARIÆ *Virginis de Monte Carmelo, Diſcalceatorum nuncupatorum, qui Sanctorum Prophetarum* ELIÆ, *& Eliſei, ſanctæque Virginis* TERESIÆ *veſtigia ſequentes, in vtrumq; ſui inſtituti finem, (priorem ſcilicet, ac potiorem; qui eſt diuina vnio per orationem, & contemplationem; & poſteriorem, qui eſt ſalus proximorum) laudabiliter incumbant, paternè dirigentes conſiderationis intuitum) illud præcipuè in optatis habemus*, &c. *Datum in Arce Gandulphi Albanenſis Diæceſis ſub annulo Piſcatoris die* XXIX. *Octobris* MDCLIX. Pro priore, & potiore illa inſtituti Carmelitici parte peculiariùs practicāda, & fouenda, ordinati ſunt in ſingulis prouinciis Conuentus Eremitici: pro poſteriore verò inſtituuntur variæ miſſiones, & quidem anno 1605. à Clemente VIII. cum litteris commendatitiis ad Sciahabam Regem Perſarum in Perſidem miſſi fuerunt V. P. Paulus à IESV MARIA & V. P. Ioannes à S. Eliſeo: quibus adaptata fuêre nomina Apoſtolorum Perſidis, & prior nuncupatus fuit Paulus Simon, alter verò Ioannes Thadæus: qui in itinere à Schiſmaticis Moſcouitis multa paſſi fuerunt: in Perſide varias miſſiones fundauerunt, & poſterior creatus fuit Archiepiſcopus Aſpahanenſis in Perſide. Ab iſtis, & alijs variæ fuerunt inſtitutæ Miſſiones Aſpahanenſis, Chulſenſis, Siraſenſis in Perſidem, Goenſis in Indias, Baſſorenſis in Arabiam, Aleppenſis in Syriam, & ad Sanctum Montem Carmelum, & aliæ ad alia loca, vbi etiam Conuentus fundati ſunt, aut hoſpitia, pro Religioſis ibi commorantibus, & in Eccleſiæ vinea operantibus.

Miſſiones ad infideles.

CA-

Digitized by Google

CAPVT VIII.

Nouellæ traducis illius fructus libantur.

1063. EX illa vtraque vnius ſpiritus Congregatione plures hactenùs prodierunt, ſanctitatis, ſingularisue virtutis opinione illuſtres: præcipuos aliquot dumtaxat commemorabimus, & quidem promiſcuè, non attentâ diſtinctione Congregationis huius vel illius, quia omnes eiuſdem ſpiritus, ſeu inſtituti, fuerunt: & quandoq; aliqui ex hac in iſtam, aut è contra, ob Ordinis bonum, tranſmigrarunt. *Viri pietate illuſtres ex vtraque Congregatione.*

Primus hic iure recenſetur Ven. P. IOANNES A CRVCE, qui S. M. TERESIÆ, vti ſtatim dicebamus, primogenitus, & cooperator præcipuus, omnibus virtutibus excellenter dotatus fuit: ſingulariter tamen in eo emicuit patientia, & deſiderium contemptus; adeò vt aliquandò Domino ſciſcitanti, quid præmij pro laboribus vellet, reſpõderit: *Domine pati & contemni pro te*: in hoc imitatus Magiſtram, & Matrem ſuam S. TERESIAM dicere ſolitam: *Domine, aut pati, aut mori.* Heu quàm pauci iſtis ſimiles! Libros ſcripſit myſticos, recondita cœleſti experimentali ſapientiâ fœcundos. *Beati* titulo à varijs decoratur. V. P. Ioan. à Cruce.

1064. Proximè adſtat VEN. P. ANTONIVS A IESV, in fundatione primi Conuentus familiæ Diſcalceatorum ſocius Ven. P. Ioannis à Cruce, prout ſuprâ relatum eſt. Miraculis etiam claruiſſe fertur: quem ſubſequitur V. P. NICOLAVS A IESV natione Genuenſis, ex illuſtri familia D'Oria, Primus Præpoſitus Generalis, regularis obſeruantiæ feruidus zelotes, ſuæque Congregationis firma columna: vt propterea meruerit nominari *Magnus*. V. P. Antonius à Ieſu.

1065. Iſtis haud abſimiles fuêre V. P. FRANCISCVS A VIRGINE, Prouincialis Aragoniæ: cuius corpus Matriti incoruptum extare ſcribitur: V. P. FRANCISCVS A SS. TRINITATE, qui infidelibus Chriſtum annuntians, & ſermones ſuos ſignis confirmans, multa millia conuertit, & baptizauit. V. FRATER FRANCISCVS A IESV, laicus: cuius vitæ hiſtoria ſimplicitate ſanctâ delectabilis eſt, & ſanctis, ac miris actibus veneranda. V. P. PETRVS A MATRE DEI, Concionator Pontificius ſub Clemente VIII. & duobus eius ſucceſſoribus, Commiſſarius Apoſtolicus nouellæ Congregationis Italiæ S. P. ELIÆ, ac deinde Præpoſitus Generalis, à D. Cardinali Baronio tomo 12. Annalium, ad annum Chriſti 1187. magnifico encomio celebratus. V. P. FERDINANDVS A S. MARIA primus, & *Et alij plures.*

 binis

Digitized by Google

binis poſt vicibus Præpoſitus Generalis, vir ſingularis obſeruantiæ regolaris,& prudentiæ præcipuæ V.P. ANGELVS A IESV MARIA, filius Marchionis de Soncino, Ducatus Mediolanenſis, cœleſtibus chariſmatibus cumulatus. V.P. AGATANGELVS A IESV MARIA Genuenſis ex Illuſtri familia Spinola primogenitus, ſingulari pietate, prudentiâ & concionandi facundiâ famoſus. Ven. quoque IOANNES A IESV MARIA, & Ven. P. THOMAS A IESV, de quibus ſtatim. Sunt & alij eiuſcemodi plures, quos Compendij noſtri breuitas non capit. Duos tamen valde conſpicuos ſilentio præterire non licet, alter eſt V.P. DOMINICVS A IESV Hiſpanus: quem Deus multis fauoribus à pueritia cumulauit, & toti Orbi celebrem reddidit, vt non modò à populo, ſed & à Principibus, Eccleſiaſticis, & ſecularibus, velut Sanctus haberetur, & coleretur: tam vniuerſalis fuit ea fama, vt Ferdinandus II. Imperator, Palatini & hæreticorum factionibus grauiter preſſus, eum à Summo Pontifice Paulo V. tamquàm ſolatium, & remedium in tot afflictionibus obtinuerit: nec ſpes ipſum feſellit; nam Dominico hortante, animante, & vrgente conflictum cum potentiſſimo hoſte (quamuis & numero & fame debilitatus eſſet exercitus Imperatoris) inſignis parta fuit victoria illa Pragenſis, cuius ſuperiùs facta eſt mentio *parte 3. cap. 37.* Exinde Imperator ipſum, vt ſui ſpiritus directorem, ac diuinæ voluntatis interpretem auſcultauit. Prænuntiato die obitus ſpiritum Deo reddidit adſtantibus, & flentibus Imperatore, Imperatrice, eorumque filijs, & plurimis Imperij Principibus, die 16. Februarij anno 1630. Populo ſanctitatem eius acclamante celeberrimâ funeris pompâ ſepulturæ traditus fuit. Alter eſt V. P. DIONYSIVS A NATIVITATE, Gallus, anno Chriſti 1638. ab infidelibus Mahometanis ſæuiſſimè pro Chriſti fide tortus, & necatus: cuius pretioſâ mortē varia prodigia manifeſtarunt; de iſtis, & aliis, etiam ab eximiis virtutibus commendatis, videri poterit hiſtoria Ordinis Carmelitani per P. Philippum à SS. Trinitate. a Atque alios, PP. Diſcalceatos.

V. P. Dominicus à Ieſu.

a Lib. 7. c. 16. & ſeq. & lib. 8 cap. 9. & ſeq.

1066. Vtraque hæc Congregatio pietatis exercitiis litterarum ſtudia amicabili nexu ſtudioſè combinans, plures quoque protulit, qui in omni penè ſcientiarum genere etiam poſteris profuturos libros, tractatus, commentarios, hiſtoricos, opuſcula varij thematis ediderūt. Et quidem quoad Theologiam Myſticam excellunt ea, quæ ſcripſerunt S.M. TERESIA, & dictus V.P. IOANNES A CRVCE.

Eruditione præcellētes.

V. P. IOANNES A IESV MARIA poſteritati tranſmiſit opuſcula aſcetica quamplurima duobus comprehenſa voluminibus, in quibus authoris pietas inſignis, & profunda, ac multiiugis doctrina relucent. Fuit is poſt varia cū laude adminiſtrata officia electus Præpoſitus Generalis Congregationis Italicæ. Singulare extitit exemplar patientiæ, & reſignationis in mentis ariditatibus: nam vt bonus filius optimæ Matris S. TERESIÆ (quæ per octodecim annos grauiſſimis morbis & tentationibus vexata conſtātiſſimè

Ven. Ioannes à Ieſu Maria.

Digitized by Google

tiſſimè perſeuerauit) ad extremam vſque vitæ periodum non corporalibus ſolùm infirmitatibus, ſed & internis animi deſolationibus ferè continuis afflictus fuit. Eius autem apud Deum merita declarant quædam apparitiones, & incorrupti in hodiernum vſque diem corporis prodigiũ. Vitam eius ſcripſit, & Romæ typis edi curauit Reu. Pater Iſidorus à S. Ioſeph.

1067. V. P. THOMAS A IESV per Belgium Prouincialis, inſigni pietate, doctrinâ, & prudentiâ clarus, varia, eruditione plena, elucubrauit: de quo meritò Decanus Antuerpienſis Aubertus Miræus libro *de Orig. & incrementis Ordinis Carmelit. cap.* 7. hæc ſcribit: *Hic vir (teſte P. Leone à S. Ioanne, Iacobo Saliano, Ludouico Miranda & aliis) noſtro æuo pari ſanctimoniâ, & eruditione Carmelum illuſtrauit.* Et Lezana noſter *tomo* 1. *Annal. in Apparatu cap.* 6. *num.* 28. recenſens præcipuos Carmelitani Ordinis hiſtoricos: *Ex illuſtriſſima noſtrorum Patrum Diſcalceatorum familia doctiſſimus P. Thomas de Ieſu.* R. P. ALPHONSVS A IESV MARIA Præpoſitus Generalis Congregationis Hiſpanicę inſigne opus in lucem dedit de periculis perfectionis, & eorũ remediis, V P. Thomas à Ieſu. Et alij.

In Theologia Scholaſtica Curſus Salmanticenſium, & in Philoſophia Curſus Complutenſium, doctrinæ Angelici Doctoris inhærentes, ſoliditate, & profunditate vniuerſalem promeruerunt approbationem. In Apocalypſim commentarios eruditos produxit P. FRANCISCVS A IESV MARIA. Hiſtoriam Ordinis aliquot tomis proſequutus fuit P. FRANCISCVS A S. MARIA, magis autem ſuccinctè P. PHILIPPVS A SS. TRINITATE, Hiſtoriam etiam generalem Congregationis præfatus R. P. ISIDORVS A S. IOSEPHO confecit: & alia ſcripſerunt P. CYPRIANVS A S. MARIA, P. GREGORIVS NAZIANZENVS A S. BASILIO, P. THOMAS AQVINAS A S. IOSEPHO, &c.

Multò plures eruditione præſtantes (quàm nos hic, aut *parte* 6. commemorauimus) qui in vtroque Carmelitano Ordine ſcriptis libris poſteritati prodeſſe ſtuduerunt, exhibebit Bibliotheca, Carmelitana, quã (poſt Bibliothecam Pontificiam pridem editam) P. Ludouicus Iacob à S. Carolo concinnauit.

Sunt alij plures, potiſſimùm Aſceticorum Scriptores: de quibus, Deo dante, alibi.

1068. Antequam à Fratribus ad Sorores conuertamus ſermonem, quidpiam lepidum ſatis, pro regularis obſeruantiæ, etiam in rebus minimis commendatione, commemorandum occurrit, de quodam huius Ordinis Religioſo, qui iter agens incidit in latrones: illi cum dubitarent, an verè eſſet Religioſus, an ſub religioſo habitu ſpeculator, ſtatuerunt experimentum capere ex modo bibendi; quidam enim illorum notauerant, vel audierant, Religioſos iſtius Ordinis bibere ſolitos ambabus manibus ſcypho appoſitis: cum igitur bibere eum cogerent, & is oblatum craterem vtraq; *Notabile quidpiam, & lepidũ.*

Digitized by Google

manu ori admouiſſet, benignè dimiſſus fuit, alioqui mactandus, ſi vnicâ manu bibiſſet. Atque ita obſeruantia in re parua vitam illi ſeruauit. Sic refert P. Philippus à SS. Trinitate *in hiſtoria Carmelitana.* a

a Lib. 7. c. 18.

1069. Eſt etiam vtraque hæc Congregatio inſtar Viridarij, ſeu Paradiſi; in quo pulcherrimi flores Deo, & Eccleſiæ odorem ſuauiſſimum efflantes, Virgines, inquam, enaſcuntur, ſanctitatis opinione inclytæ, Ordinem B. Virginis Mariæ de monte Carmelo, atque Orbem virtutibus, & meritis illuſtrantes. Quarumdam vita propriis deſcripta libris vbique reſonat. Præcipuæ inter eas habentur V. Mater ANNA A IESV, quæ ex Hiſpaniis euocata in Galliam primaria extitit fundatrix monaſterij Pariſiis, & deinde Bruxellis: vbi ſanctitatis famâ coruſcans deceſſit.

Tereſianæ Moniales ſanctitatis famâ celebres.

V. M. ANNA A S. BARTHOLOMÆO, quæ S. M. TERESIÆ comes indiuidua fuit. Antuerpiæ miraculorum gloriâ illuſtris habetur, de qua Aubertus Miræus Cathedralis Antuerpienſis Eccleſiæ Decanus *lib. de Origine & increm. Ordinis Carmelit. cap. 7.* teſtatur, *eam vltra centum miraculis ab Ordinariis approbatis claram. Inter cætera vrbem Antuerpienſem, & eiuſdem arcem ab hoſtibus liberauit. S. M.* TERESIA *de ea dicere ſolebat: Ego famam, Anna opera ſanctitatis habet.* Hæc ille.

1070. Iuxta quas hic commemoranda mirabilis CATHARINA DE CARDONA, ex Ducibus Cardonæ progenita, heroicæ auſteritatis exemplar, vt etiam in vitæ rigore Paulos, Antonios, Hilariones, adæquaſſe, aut ſuperaſſe videatur: cuius ſanctitatē, & inauditæ, ac prodigioſæ vitæ rationem S. M. TERESIA refert, & ſuis, vt ad feruorem in Dei ſeruitio excitentur, proponit *in libro fundationum c. 27.* Annis aliquot ſolitaria, & ignota vixit in antro: quod deinde dedicauit in Conuentum huius Ordinis: cujus & habitum portauit: hacque ratione eidem adiudicatur.

1071. Aliæ ſimiles non paucæ ſunt in Hiſpania, Italia, Gallia, Germania, nec deſunt in Belgio: Præcipuas aliquot compendioſè commemorat præfatus Philippus à SS. Trinitate. Ex iis ſunt V. Mater ELIZABETH A S. DOMINICO Cæſarauguſtani Cœnobij fundatrix, quæ (vt in vitæ eius hiſtoria legitur) etiam diſcipulas aliquot poſt ſe reliquit, & eximiæ virtutis opinione, ac mirandorum operatione illuſtres: Ven. ANNA A S. AVGVSTINO, cuius Reliquiarum contactu moniali mutæ Ordinis S. Bernardi loquela reddita ſcribitur. Miros, & ſtupēdos, fauores per S. Annam Deiparæ Virginis Matrem ei præſtitos, & varias, ſtupendaſque apparitiones illi factas refert P. Ioannes Thomas à S. Cyrillo in erudito libro cui titulus eſt: *Mater honorificata, ſiue de laudibus, excellentiis, & prærogatiuis S. Annæ* b Venerab. MARIA AB INCARNATIONE, quæ in Gallia virtuoſis & prodigioſis operibus clara, obiit: Duæ MAGDALENÆ ſanctitatis ac miraculorum famâ celebratæ, vna Genuenſis, mortua Camberij, altera in Gallia oriunda, defuncta Pariſiis, quarum hiſtoriæ ſunt publicæ.

b Cap. 35. §. 10.

Inte

Inter cætera exercitia poſterioris, nempè Magdalenæ de S. Ioſephò, quibus ad culmen perfectionis conſcendit, fuit ſtudium ſingulare quæuis opera, etiam minima, quàm exactiſſimè cum debitis circumſtantiis perficiendi. Dicere ſolebat (quod ſane veriſſimum eſt) *Occaſio, magna faciendi, aut patiendi rara eſt. Quapropter ſi parua negligamus, ſub prætextu & ſpe maiora ritè peragendi, vita noſtra ſine profectu in virtute tranſcurret.* a

a Ita Penequin libro *entretien ſpirit. ſentret.* 3.§.2.

Viennæ in Auſtria ſimiliter inſignis habetur Ven. Pavla Maria a Iesv natione Genuenſis. Iſtis accenſetur Vener. Ioanna a S. Francisco, nata Hagę Comitis in Hollandia anno 1594. die 18. Auguſti. Carmelitici Tereſiani inſtituti habitu donata Louanij in Conuentu S. Ioſephi anno 1614. die 11. Aprilis, & ſequenti anno 10. Maij Deo per profeſſionem immutabiliter conſecrata: quæ cum odore eximiæ virtutis de ſtatione huius vitæ deceſſit anno 1650. die 6. Auguſti.

Varij ad eius ſepulchrum orantes, aut veſtium illius religioſo contactu ſanitatem ſe retuliſſe ab infirmitatibus atteſtati ſunt: factæque debitæ informationes fuerũt per deputatos ab Illuſtriſſimo Archiepiſcopo Mechlinienſi. Talis quoque deprędicatur V. Christina a S. Michaele ſoror Ericij Puteani notiſſimi hiſtoriographi Regij in Belgio, quæ ex dicto Conuentu Louanienſi pro fundationibus nouis miſſa in Poloniam, ibi Cracoviæ anno 1626. die 9. Septembris in pace quieuit, cuius corpus hactenùs incorruptum, & tractabile perſtans in admiratione eſt. Nec hic prætereunda eſt memoria Venerabilis Margaretæ a SS. Sacramento, cuius admirandam vitam, heroicarum virtutum actibus, & diuinis chariſmatibus refertam, multipliciaque miranda poſt obitum eius patrata, præſertim in infirmis ſubitò ſanitati reſtitutis, luculenter deſcripſit, & in duodecim libros diſtribuit Doctor Theologus Congregationis Oratorij: & non tantùm approbarunt, ſed & admirati, ac venerati ſunt plures Epiſcopi Galliæ. Deceſſit anno 1648. die 26. Maij. *Libro octauo ca.* 12. iſtius vitæ inſerta extat epitome vitæ Ven. Matris Mariæ a SS. Trinitate, magnis etiam virtutibus illuſtris, quæ directrix fuit præfatæ Margaretæ, dignaque Magiſtra tali diſcipulâ. Vtraque peculiariter deuota erat ergà Chriſti infantiam: de qua hanc inter & illam inſigne colloquium, ſeu ſpirituales conferentiæ extant eodem *libro octauo c.* 13. Præter iſtas etiam alias aliquot, quæ in odore ſanctitatis, ſeu eximiæ virtutis deceſſerunt, cõmemorat Reuerendiſſ. D. Ioannes de Palafox & Mendoza Epiſcopus Oſmenſis *in annotationibus ad litteras S. Tereſiæ*: eæ ſunt Catharina de Iesv: cui S. M. Tereſia poſt obitum ſæpius apparuit, & circa Religionis ſuæ regimen inſtructiones dedit valde notabiles, quæ in eodem libro epiſtolarum referuntur & explicantur: Catharina a Christo, & Casildis de S. Angelo: de quibus, & alijs videri poterunt Annales ſeu hiſtoriæ vtriuſque Congregationis. Iſtarum etiam præconijs vberiùs celebrandis

brandis, alio in opere, à nobis intento, futuram confidimus occaſionem: nunc verò ad alia properamus,

CAPVT IX.

De vario hominum genere militantium ſub vexillo B. VIRGINIS MARIÆ DE MONTE CARMELO.

Multiplex hominum genus B. Virg. MARIÆ *de Mõte Carmelo dicatum.*

1072. EX hactenus dictis habemus, in multiplici eſſe differentia militantes ſub titulo *Fratrum Beatiſſ. Virginis Dei Genitricis* MARIÆ *de Monte Carmelo;* nempe *primò* Profeſſores antiquæ Regularis Obſeruantiæ: illi nimirùm, qui ſeruant Regulam à B. Alberto Patriarcha Ieroſolymitano traditam, ſub declarationibus, & modificationibus factis per Innocentium Quartum, & Eugenium Quartum: habentque Conſtitutiones antiquas, pro temporum varietate, & in quibuſdã punctis, auctoritate Capitulorum Generalium mutatas, Miſſalia quoque, & Breuiaria propria poſſident, iuxta vſum vetuſtum Eccleſiæ Ieroſolymitanæ, at modò in pleriſque vſui Eccleſiæ Romanæ accomodata (de quibus videri poterunt dicta parte 3. cap. 36. [a]) Ordinale quoque Diuini Officij, ſeu Ceremoniale proprium habent, & cantum. *Secundò*, iſtis iuncti ſunt in eodem trunco, aut corpore Ordinis, remanentes ſub eodem ſupremo capite, ſiue Priore Generali illi, qui Reformationem, ſeu ſtrictiorem Obſeruantiam profitẽtur, ſub Regula prout à præfatis Pontificibus eſt moderata, idem Miſſale Breuiarium, & Ordinale retinentes, atque cantum cum notis. Conſtitutiones autem habent alias, conflatas partim ex iſtis antiquis, partim ex variis adiunctis, ad maiorem vitæ perfectionem, & exactiorem Regularis diſciplinæ obſeruantiam conducentibus, collectis ex Capitulorum Generalium, Prouincialium, & Congregationum ordinationibus, atque variarum Prouinciarum reformatarum experimẽtis: eę ſolemniter approbatæ ſunt per S. Sedem Apoſtolicam, nempe ab Vrbano VIII. & Innocentio X. Vide dicta *par. 3. c. vltimo.* [b]

a Nu. 577.

b Nu. 607.

1073. Deinde eſt Congregatio PP. Diſcalceatorum bina, antiquo Ordinis corpori primitùs vnita, deniquè autem diſmembrata: eſtque velut ſurculus nouus e veteri trunco progerminans, & ab eo ſeiunctus, ac per ſe ſeorſim nunc ſubſiſtens, ſub diſtinctis Generalibus independentibus. Relictis Miſſali, & Breuiario iuxta antiquam conſuetudinem Eccleſiæ Hieroſolymitanæ (de quibus *par. 3. c. 36.* [c]) Romana aſſumpſit: ſtatuta propria confecit, & nudipedationem ſuperaddidit, ac cantum cum notis dimiſit,

c Nu. 577.

vniſona

Digitized by Google

vniſonâ dumtaxat voce diuinum perſoluens officium. Et in iſtis diſcrepat à vetuſto Carmelitano Ordine. In quibus aliis PP. Diſcalceati à cæteris Reformatis, & aliis quibuſuis antiquæ Regularis obſeruantiæ conueniant, aut cum illis diſconueniant, hîc quoque paucis attingendum. Omnes eumdem agnoſcunt Patriarcham S. Prophetam ELIAM, eamdemque venerantur Matrem & Patronam ſingularem Virginem Dei Genitricem MARIAM, à qua obtinent nomenclaturam FF. BEATISSIMÆ VIRGINIS MARIÆ DE MONTE CARMELO. Omnes appellantur *Carmelitæ*: ſed iſti cũ addito diſcriminante *Diſcalceati*. Conueniunt item in colore habitus, inferioris quidem griſei ad nigredinem tendentis (pro quo temporum calamitates in quibuſdam partibus purè nigrum ſubſtituerant, aſt reformatio reſtituit, vti indicauimus *par.4. cap.2. & 7.*) & ſuperioris albi: in quo hoc intercedit diſcrimen, quòd PP. Diſcalceatorum ſit breuior, ad genua circiter definitus, aliorum autem longior, ad mediam tibiam protenſus. Regulam quoque omnes habent originaliter eamdem, diuerſam autem eatenus, quòd (vt iam dictum) Antiqua Obſeruantia, cum Reformatis, eam obſeruent, prout ſubſtat declarationibus, & modificationibus factis per Innocentium Quartum, Eugenium Quartum, Pium Secundum, & Sixtum Quartum. PP. autem Diſcalceati eam ſeruant, prout dumtaxat declarata, & modificata fuit per Innocentium Quartum. Vnde illud præcipuum habetur diſcrimen, quoad vſum & abſtinentiam carnium: quibus iſti aliquot per hebdomadam diebus veſci poſſunt, prout declaratum eſt *par.3. cap.35.* *a* Diſcalceatis autem perpetua à carnibus abſtinentia præſcribitur: & non niſi infirmis debilibus, aut ſuprà mare ijs veſci permittitur. Quoad ieiunium: illud quotidianum eſt (exceptis Dominicis) apud eoſdem, Diſcalceatos, à feſto Exaltationis S. Crucis vſque ad Paſcha: apud alios autem, eo tempore quater per hebdomadam, ſcilicet feriis ſecundis, quartis, ſextis & Sabbathis ieiunatur. (In Prouincia tamen nuncupata *Montis Sancti*, per Italiam & Siciliam extenſa, perpetua obſeruatur à carnibus abſtinentia, & ieiunium, ſicut apud PP. Diſcalceatos) Quoad vitæ ſpiritualis exercitia, & auſteritates in Reformatione, ſeu ſtrictiori Obſeruantia; bis per diem manè ante primam per horam, aut mediam horam (iuxta Prouinciarum conſuetudinem) & à meridie poſt Veſperas, per mediam horam ab omnibus ſimul fit meditatio, ſeu oratio mentalis: ter per diem etiam ſimul inſtituitur examen conſcientiæ, in vſu quoque ſunt, Renouatio votorum ſub initium anni, & exercitia ſpiritualia decem dierum. Regulariter ſurgunt, vbi eſt competens numerus Religioſorum, mediâ nocte pro matutino officio perſoluendo. Quantùm ad auſteritates, ſuprà Regulæ præſcriptum etiam ieiunium ſeruatur in vigilijs omnium feſtorum B. Virginis MARIÆ, Apoſtolorum atque aliis quibuſdam: lectorum, ſeu culcitrarum, & lineorum non eſt vſus, niſi in infirmarijs, & hoſpitio, ſed decumbitur in ſaccis ſtramineis, cum lodicibus laneis: ex ſimili

In quibus conueniãt, & diſcrepent Carmelitæ Diſcalceati ab aliis.

a Nu. 547.

Exercitia pietatis, & auſteritatis inter Carmelitas antiquæ obſeruantiæ.

materia etiam ſunt tunicellæ inferiores, ſiue induſia, diſciplinæ ex præcepto ſimul recipiuntur per totum annum feriis ſextis (exceptâ eâ, quæ eſt infra hebdomadam Paſchæ) & in vigiliis feſtorum B. Virginis, & aliorum ac omnibus diebus ieiunij ab Eccleſia præſcripti: in Aduentu, & Quadrageſima ter per hebdomadam. Ciliciorum autem, catenularum, ſeu cinctoriorum ferreorum geſtatio in vſu eſt: & alia mortificationis, ac pœnitentiæ genera practicantur, tum in refectorio (vti eſt, genibus flexis quandoque comedere, portionem ab alijs ceu mendicato petere & ſimilia) tũ alibi. Eadem atque etiam alia in vſu ſunt apud P. Diſcalceatos: quorum exercitia peculiaria pietatis atque rigoris ſigillatim commemorat P. Philippus à SS. Trinitate, in hiſtoria Carmelitana libro 7. cap. 5.

1074. Occaſione dictorum remouendus occurrit ſcrupulus quidam ſeu petra offenſionis cuiuſpiam (inter eos qui charitate, quàm coniunctiſſimi eſſe deberent; vtpotè eorumdem Patris, & Matris filij) obiecta à nonnullis ratione nomenclaturæ, dum in Gallia, & Belgio Carmelitas Reformatos appellarent *Mitigatos*, ſeu Gallicè *les Peres mitigez* ad diſtinctionem à PP. Diſcalceatis; tamquàm hi ſoli eſſent reformati, & non mitigati, & iſti omnes non reformati. Cum autem planè indecens ſit, inter Religioſos de nominibus, ſeu titulis diſceptare, & magis, eâ occaſione animoſitatem aliquam fouere, quid hac in re, & qualiter ſentiendum, ac loquendum, paucis diſſeremus. Sciẽdum, Regulam Ordinis, prout à B. Alberto Patriarcha Ieroſolymitano prodiit; medio ſeculo poſt, declaratam, modificatam, ſeu mitigatam fuiſſe in aliquot punctis, per Innocentium Quartum ſicut dictum eſt ſupra *par. 1 in Notis ad cap. 6. libri S. Cyrilli.* a Et ipſe Pontifex in Bulla, cuius initium eſt: *Quæ honorem Conditoris*, teſtatur his verbis: *Cum &c. quædam veſtræ Regulæ dubia declarari ac corrigi, ac etiam ipſius quædam grauia miſericorditer fecerimus mitigari.* Et infrà mandatur, vt *Regula ſic correcta, declarata & mitigata deuotè recipiatur, & firmiter obſeruetur.* Quibus in punctis declaratio, & mitigatio præcipuè facta, & rationem ac neceſſitatem eam faciendi, indicauimus iam dicto loco. b De quibus etiam inter alia ſic Ven. P. Thomas à Ieſu *in libro de variis Regulis Carmelitarum*: vbi poſtquã Regulam Alberti primitiuam retuliſſet, ſubiungit: *Hæc attendentes Regulæ Alberti obſeruatores, cùm in illa quædam ſtatuta grauia, quædam dubia conſpicerent, illam mitigari, ac declarari oportere, pro maiori Ordinis bono decreuerũt. Quare duos Fratres, Reginaldum, & Petrum anno Domini* 1248. *ad Sedem Apoſtolicam, huiuſmodi mitigationem, ac declarationem poſtulaturos miſerunt.* Igitur pro comperto, & extra controuerſiam eſt, Regulam ſicut à B. Alberto exarata fuit, in Ordine non eſſe in vſu (niſi in quibuſdam Conuentibus Eremiticis) Patres autem Diſcalceati eam obſeruant, prout declarata fuit à dicto Innocentio Quarto, relictis modificationibus per Eugenium Quartum factis, de quibus ſuprà: & inſuper religioſè aſſumpſerunt nudipedationem (ſeu vt diſcalceati incedant) atque alios quoſdam rigores: Itaque ſingulis, quod

Scrupulus quidam remouetur.

a Num. 33. pag. 29. & 30.

b Nu. 33. p. 30.

lis, quod ſuum eſt, in nomine, tribuendum, & contentionis cuiuſpiam, quæ hinc oriri poſſet, occaſio ſublata videtur, ſi PP. Diſcalceati nuncupentur, *Fratres Ordinis* B. MARIÆ *Virginis de Monte Carmelo, Diſcalceati*, prout à Summis Pontificibus indigitantur (vide hic ſuprà cap.7.[a]) Reliqui verò iſto ſuo à ſeculis plurimis vſitato gaudeant nomine, etiam à Chriſti Vicariis, aliiſque Prælatis vſurpato, & multipliciter confirmato: *Fratres Ordinis* B. MARIÆ *Virginis de Monte Carmelo* (abſque addito *Diſcalceati*) de quo egimus parte 5.[b] aut etiam iſti dicantur, *Carmelitæ Diſcalceati*, ſeu *Carmelitæ Reformationis S. Tereſiæ*; cæteri verò appellentur ſimpliciter (prout olim quoque) *Carmelitæ*, ſiue, ad maiorem diſtinctionem, *Carmelitæ Antiquæ Obſeruantiæ Regularis*: qui autem inter eos ſtrictiorem vitam ſeu Reformationem profitentur, *Carmelitæ Reformati*, ſiue *ſtrictioru obſeruantiæ*. Atque ita in vinculo pacis, vt fratres, ſe mutuo amore & beneuolentiâ proſequentes, & chariſmata meliora æmulantes, Deo, eiuſque Matri honorem, proximis exemplum, ſibique perfectionem procurabunt.

[a] N.1062.

[b] Nu. 691.

1075. Quoad Religioſas Virgines, ſeu Moniales ſub vexillo *Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo* exiſtentes, bifariæ eæ ſunt, aliæ Antiquæ Regularis obſeruantiæ (de quibus peculiariter eſt actum *parte 6. cap. vltimo*) ſeruantes Regulam eamdem, ſub declarationibus, & moderationibus præfatorum Pontificum Innocentij Quarti, & Eugenij Quarti, cum propriis, ſexui competentibus Conſtitutionibus: eæ in Gallia, Belgio, & Principatu Leodienſi ſubſunt iuriſdictioni Reuerendiſſ. P. Generalis, & à Superioribus Ordinis viſitantur, ac ex Ordine Confeſſarios, ſeu Directores ſuos habent, alibi autem pleræque ſunt ſub iuriſdictione Reuerendiſſ. Epiſcoporum. Aliæ autem *Diſcalceatæ* nuncupantur (de quibus capite antecedẽte, ſub finem) & illæ, præeunte S. M. Tereſiâ, Regulam ſeruant ſub ſola declaratione, & moderatione facta per Innocentium IV. ſicut PP. Diſcalceati: quorum directioni, etiam partim ſubſunt, partim verò ſub Epiſcopis conſtitutæ. Habent Conſtitutiones à S. Matre Tereſia Scriptas.

1076. Aliud eſt quoque hominum genus vtriuſque ſexus, potiſſimũ verò Virginum, & Viduarum (non tamen matrimonij vinculis adſtricti hinc excluduntur) *Tertiarij* nuncupati: qui nempe in ſeculo remanentes ſatagunt Regulam Ordinis ſeruare in quantum ſui ſtatus conditio ſinit: & etiam in veſtitu aliqualiter ſe Ordini conformant: de quibus in Bulla Sixti Quarti, cuius initium eſt. *Dum attentâ meditatione, iſta leguntur: Statuentes præterea Apoſtolicâ auctoritate, & præſentium tenore concedentes, volumus; & ordinamus, quòd de cætero, perpetuis futuris temporibus, tam Magiſtro Generali, quàm cuilibet dicti Ordinis Carmelitarum Officiali, Prioribus dicti Ordinis, ſecundùm morem, & inſtituta eiuſdem Ordinis, in quibuſcumq; Prouinciis conſtitutis, tam præſentibus, quàm futuris, ſit licitum ac permiſſum, quaſcumque mulieres, & vtriuſque ſexus perſonas, ſi aliàs ſint idoneæ* &c. *recipere, & admittere, ac earum ſingulis habitum regularem, ac Regulam eiuſdem Ordinis Carmelitarum* &c. *exhibere.*

De Tertiariis in Ordine Carmelit.

Ibi conſequenter Pontifex illos participes reddit omnium priuilegiorũ Ordinis.

De Ven. Angela de Arena, & aliis non nullis eximiæ pietate conſpicuis.

1077. De venerandis Virginibus Tertiarijs huius Ordinis ANGELA DE ARENA, PAVLA DE VILLA-FRANCA, MARIA DEL AQVILA, IOANNA OLIVERIA, & aliis nonnullis ſingulari pietate præcellentibus, nec nõ de venerabili FRANCISCO AB (ſeu, DE) YEPES Fratre germano ſublimis illius theologi myſtici Ioannis à Cruce (de quo quædam diximus capite antecedente) qui Metymnæ publicè habitum Tertij huius Ordinis ſuſcepit, in eoque profeſſionem fecit, atque non ſine ſanctitatis fama deceſſit, ſcribit Marcus Antonius Alegrè *in Paradiſo Carmelitici decoris*. De præfata Venerab. Angela de Arena ex Siluestro Maurolico Abbate Ciſtercienſis Ordinis inter alia iſta refert Ioannes de Carthagena *lib.17.homiliarum, homilia* 3. ſub finem: *Cum prædicta Angela vellet Tertiaria fieri alterius Ordinis, in antecedenti nocte in ſomnis apparuit illi ſcala Cœlos tangens ſummitate, & imo terram, iuxta quam erant duo ſancti Ordinis Carmelitarum; qui dixerunt ei: Si vis per hanc ſcalam ad Cœlum aſcendere, ſume habitum Tertiariorum B.* MARIÆ *Virginis de Monte Carmeli: ſumpſit illa, & cum maxima ſanctitatis opinione obiit in Sicilia die 21. Octob.* 1556. De iſtis, & aliis quibuſdam illuſtrioribus huius Ordinis Tertiariis alibi (ſi vita comes fuerit) latiùs tractabimus.

Confratres S.Scapularis quodammodò membra ſunt Ordinis Carmelitani.

1078. Deniq́ue Congregatio eſt ampliſſima hominum cuiuſuis ſtatus: eorum nempe qui huius Ordinis veſtem præcipuam, maximeq́ue priuilegiatam, ſacrum nempe Scapulare, ritè ſuſceptum geſtant, qui etiam quadamtenùs Carmelitano Ordini accenſentur; vt ſatis indicant illa Beatiſſ. Virg. MARIÆ verba: *Et ſi alij deuotionis cauſâ in ſanctam ingrediantur Religionem, ſancti habitus ſignum ferentes, appellantes ſe Confratres & Conſorores mei Ordinis prænominati*, (relata in celebri Bulla *Sabbatina* nuncupata de qua diffusè actum eſt *par.5.c.5.& 6.* a) vbi ea explicantur.

a Nu.814. & ſeq. Vide etiã n.827.

1079. Inter eos, qui ſacram Carmelitani Sodalitij militiam ſub vexillo Scapularis arripuêre, imprimis referuntur duæ Regum gemmæ S. Ludouicus IX. Galliæ, de quo ſuprà *par.3 cap.37.* b & Eduardus II. Angliæ (de quo eàdem *par.3.cap.33.* c) prout habent paſſim hiſtorici noſtri, & de exteris peculiariter id declarat illuſtris ſcriptor è Societate IESV Theophilus Raynaudus in libro de Scapulari Partheno-Carmelitico *par.1.cap.8. & par.2.quæſt.*8. Priore loco alios plures Summates, Imperatores Reges, Principes, ac deinde Summos Pontifices, Cardinales, & Epiſcopos, Confraternitati huic inſertos recenſet. Eorum nonnullos occaſionaliter retulimus in ſuperioribus. d Ex quàm plurimis, qui patenter mediante Sacro SCAPVLARI pericula corporis, animæve euaſerunt, aut alia ſpecialia beneficia ſunt conſecuti, etiam quoſdam commemorauimus in antecedentibus, e quibus hic adiungimus (ex Alphonſo à Matre Dei *in libro de Confraternitate Sacri* SCAPVLARIS & Filocalo Caputo *in libro hiſtoriæ, Imaginis miraculoſæ Neapolitanæ, ac mirandorum per ſacrum Scapulare*) ſingularem

b Nu. 591.
c Nu. 521. & 522.

Reges, & Principes multi huius Confraternitatis veſte amicti.

d Nu. 615.

e Par 3 c. 36.& 37.

gularem fauorem præſtitum cuidam puellæ:quæ, etſi adhuc tenella, ex ſingulari tamen erga SCAPVLARE B. Virginis MARIÆ deuotione, ſingulis ferijs quartis ſtrictè abſtinentiam à carnibus ſeruabat. Cùm autem in grauem incidiſſet infirmitatem,die quâdam tempore longo ſine quærela, & motu permanens, quantumcumque adſtantes acclamarent, aut traherent, verſâ ad parietem facie, cum voluptate quidpiam conſpicere videbatur. Rogata deinde: cur tanto tempore ſic immota ſiluiſſet:reſpōdit,ſe impeditam fuiſſe;viſitauit enim me, *inquit*, B. Virgo MARIA Carmelitana,quæ mihi abblandita,meque inenarrabili lætitiâ afficiens, ſpopōdit,ſe ſabbato proximo redituram, vt me ſecum perducat ad gaudia cœleſtia. Sabbato autem die ſequenti, vti prædixerat,læta exſpirauit. Idem Caputus in dicto libro a ſcribit,de quadam Marchioniſſa B.Virgini MARIÆ de Monte Carmelo valde deuota,quæ cùm audiſſet in concionibus, eos qui Scapulare piè geſtarent,& cum eo decederent,è purgatorij pœnis liberandos Sabbato poſt diem obitus ſui: idque per Bullas Summorum Pontificum eſſe confirmatum: quotidianis precibus matrem gratiæ ſollicitabat,vt moreretur Sabbato. Cùm verò grauiter laboraret,& medici eā morti propinquam iudicarent,illa è contra,non niſi poſt triduum, ſabbato ſcilicet proximo, ex hac vita ſe migraturam,prænunciabat: quod & euenit; eodemque die Sabbati,interceſſione, ac meritis glorioſæ Dei Genitricis,& virtute Scapularis,ipſam è purgatorio eductam,atque ad cœleſtem patriam deductam,eius filiæ,quæ pro matre orare nō ceſſabat,poſtmodùm notæ pietatis Religioſus, Ordinis S.Franciſci,aſſeuerauit.De viro quodam toto corpore fulmine vſtulato, & dies aliquot mirabiliter in vita ſeruato vſque ad Sabbatum,dictum eſt ſuprà. b De Religioſo huius Ordinis,Regularum ſuarum obſeruātiſſimo,quem propterea,& per Sabbatinum priuilegium, S. Tereſia vidit rectâ cœlum petentem ſine purgatorio,dictum eſt ſuprà c De venerabili F.Petro Catanenſi laico,obedientiæ, & Regularis obſeruantiæ ſtudioſiſſimo,Sabbato primo poſt obitum è Purgatorio per Beatiſſimam Virginem MARIAM educto, etiam mentio fuit hic ſuprà d ex Annalibus Ordinis,vbi & hoc annotatur: e *Conſiderandum,quòd ex viſione relata illius conuerſi roboratur id,quod ſæpiùs Sedes Apoſtolica approbauit, & nos non ſemel annotauimus, de adiutorio à Deipara Virgine noſtris Carmelitis poſt obitum præſtito, maximè die Sabbati ipſorum mortem ſubſequenti.*

Puella per reuelationē diſcit, ſe Sabbato morituram, & cœlò inferendam.

a Cap. 11.

Marchioniſſa quadā exorat, Sabbato *mori,& à Purgatorio liberari.*

b Par. 3. n. 617.

c P. 5. ca. 6. nu. 831. & 908.

De Religioſo, Sabbato primo poſt obitū è Purgatorio educto.

1080. Obiter hic animaduertendum, in vita B. Mariæ Magdalenæ de Pazzi,atque alibi, legi apparitiones quorumdam Religioſorum, ſeu Monialium huius Ordinis, qui vltrà Sabbatum hęſerunt in flammis Purgatorij; quia, veriſimiliter, Regulam ſuam exactè ſatis non ſeruauerunt;ea enim à B. Virgine MARIA pro Religioſis fuit appoſita conditio,ſine qua nec ipſa ſuum pactum ſeruabit. Eadem eſt ratio Confratrum præſcripta à Deipara non obſeruantium, Vide *par. 5. cap.* 8. vbi de ſingularis illius PRIVILEGII SABBATINI conditionibus, ſeu quid neceſſarium ſit, vt quis eo

d N. 1035.

e Tom. 4. ad ann. Chr. 1357.

Digitized by Google

a Nu 848. & ſeq. fruatur, actum eſt. Circa ea quæ dicta ſunt iſto *capite* 8. *a* quidpiam hoc loco adiiciendum videtur quoad Quæſitum, ſæpiùs proponi ſolitum. An ij, qui nequeunt recitere Officium, & ideo ſolent abſtinere à carnibus feriis quartis, poſſint tùm (ſine præiudicio PRIVILEGII SABBATINI) veſci cibis conditis adipe, ſeu pinguedine, aut pulmento cocto cum carnibus, ſeu iuſculo ex carnibus? Eadem eſt ratio de Sabbatis intra Natiuitatem Chriſti, & feſtum Purificationis, atque etiam alio tempore, in iis locis, vbi vſus pinguedinis permittitur. Reſpondetur; in verbis B. Virginis Deiparæ ad Ioannem XXII. & in Bullis Pontificiis, expreſsè præſcribi abſtinentiam à carnibus, iſtis diebus. An autem nomine carnium ibi etiam prædicta cōprehendantur, controuertitur: quidam affirmant, alij negant. problematicè vtrumque diſceptat P. Irenæus à S. Iacobo: *in Tractatu Theologico de ſingulari immaculatæ Virginis protectione*. *b*

Circa vſũ adipis ſeu pinguedinis dubium proponitur.

b Sect. 2. c. 7. §. 5.

Quid igitur pro praxi ſuadendum Confratribus? Sanè cùm Bullæ Indulgentiarum non plus valeant quàm ſonent, & non clarè exprimatur de adipe, & pulmento cocto cum carnibus, an Confratres, impotentes recitare Officium, iis veſci poſſint, ſuadendum, vt qui ſine notabili incommodo abſtinere poſſint, abſtineant. Quia tamen etiam probabile eſt, nomine carnium, in propoſito, non venire illa: pro ijs, quibus abſtinentia ab iſtis incommoda eſt, reſoluendum in illorum fauorem, poſſe nempe illis veſci, ſaluo PRIVILEGIO SABBATINO: v.g. ſicut Fratribus noſtris in itinere, ne ſint hoſpitibus oneroſi, permiſſus eſt vſus pulmenti, cocti cum carnibus, ſic etiam, ſi vir nolit præparari proprium pulmentum pro vxore, vel filio, aut filia, permiſſum erit illis in propria domo (ne marito vel patri ſint oneroſi) pulmentum cum carnibus comedere. Idem reſoluendum pro famulis, ancillis, & comedentibus in aliena domo, vbi alij cibi commodè haberi nequeunt (prout ante diximus *c*) atque etiam pauperioribus, & quibus graue eſt, alios cibos, aut aliter præparatos comparare: quibus omnibus fauent illa Beatiſſ. V. MARIÆ verba: *Debeant à carnibus abſtinere*, &c. *niſi alicui traditi eſſent impedimento*. Cæterùm rectè monet R.P. Leo à S. Ioanne, atque alij, de SCAPVLARI ſcribentes, nè quis circa præfatas conditiones ſibi abblandiens, ſub prætextu neceſſitatis, blandæ indulgeat ſenſualitati, excuſationem, ſeu diſpenſationem quærens ſine neceſſitate; ſi enim in cæteris Confraternitatibus, & quibuſuis officiis, ſuæ ſint obligationes, an non æquum eſt, pro participatione Priuilegiorum iſtorum tam ſingularium, hactenùs declaratorum, etiam quidpiam carni aliquo modo incommmodum, & non gratum ſubiri?

Confratres S. Scapularis an, & qualiter poſſint veſci adipe feriis quartis.

c Nu. 847.

Pro eximijs Priuilegiis S. Scapularis meritò eſt ſubeunda aliqua moleſtia.

Eſt & in Gallia Ordo militaris valde illuſtris, ſub titulo & habitu *Beatiſſimæ* MARIÆ *Virginis de Monte Carmelo*, de cuius inſtitutione & Regulis quædam diximus *par.* 3. *cap.* 37. *d*

d Nu. 585.

Digitized by Google

C A P V T X.

De inſigniis Ordinis Carmelitani.

1081. Reſtat denique hic aliquid dicendum circa inſignia Ordinis; quæ (rememorandæ originis, & ad venerationem, ac imitationem Patriarchæ, atque Patronæ incitandi gratiâ) quandoque in ædificiis, picturis, & libris apponi, atque in ſigillis exprimi ſolent: quorum explicatio quandoque expetitur.

1082. Ordinum Religioſorum inſigne, ſeu ſtemma cuilibet propriũ, plerumque repræſentat Authorem, ſeu Patriarcham ſuum, ſiue hiſtoriam vitæ illius magis illuſtrem; vt vel ſic oculis ſæpiùs obuerſetur, atque inde etiam menti. Stemma Sacri Ordinis Auguſtiniani, eſt cor (S. AVGVSTINI) diuini in SS. Trinitatem amoris cuſpide confixum. Ad propoſitum hîc commemorandum videtur, quod Iordanus de Saxonia, non minus ſanctimoniæ famâ, quàm eruditione clarus, atque alij graues ſcriptores a referunt, cor iſtius Doctoris inclyti, cryſtallo incluſum, ſæpiùs viſum, quaſi vitaliter, & intellectualiter exultare, dum coram eo nominaretur SANCTA TRINITAS, vel liber eius DE TRINITATE expãderetur. In inſignijs ſacri Ordinis Prædicatorum exhibetur catulus, ore facem deferens, & orbem terrarum incendens; à matre S. DOMINICI grauida viſus, qualem prolem paritura eſſet, prænuncians. In Seraphici Ordinis teſſera exprimuntur binæ manus vulneratæ, atque ſacra ſtigmata (S. FRANCISCI) In Societate IESV dulciſſimum IESV nomen vbique promicat; vt ſicut S. IGNATIVS ad maiorem IESV gloriam omnia ſua ordinauit, ita & eius filij id imitentur.

Inſignia Ordinis S. Auguſtini.

a Apud Engelgraue in Pantheo cæleſti ſerm. in feſto SS. Trinit.

Inſignia Prædicatorum, Minorum, & Societatis IESV.

1083. Ordinis autem Carmelitani peculiaris Patrona, & quâdam ratione eius etiam Authrix (ſicut alibi declarauimus. b) eſt virgo Deipara MARIA, & Patriarcha S. Propheta ELIAS. Illam & hunc exprimũt propria Ordinis inſignia: ea nempe ſunt circulus ferè orbicularis, ſeu oualis, infernè rotundus, ſupernè autem quandoque planus: ex inferiori parte eſt fundus ſubniger, ſeu pullus, aut griſeus, repræſentans montem cuſpidatum, & in medio ſtella cernitur: ſuperiùs autem planum, ſeu fundus, eſt candidus, continuus, ſeu lineâ, ex cacumine montis ſurſum protenſâ, interſectus: deſuper autem eſt corona, & ſtellæ duodecim: ſupra coronam eminet extentum brachium, cum flammeo gladio, & circumcirca illa leguntur: *Zelo zelatus ſum pro Domino Deo exercituum.*

b Par. 2. c. 5.

Stemma Carmelitani Ordinis.

1084. Spatium iſtud imum ſubnigrum denotat montem Carmelum,

domicilium

Digitized by Google

Eiuſdem declaratio. domicilium originarium Ordinis. Candor ille, ſeu albi coloris fundus ſuprà montem, Nubeculam deſignat, ſub cuius typo Proto-parenti Ordinis Virgo Deipara præmonſtrata fuit: indicat quoque ſuper-candidiſſimam eius Virginitatem, vt habet Lezana in libro *de Patronatu B. Virginis* a vbi etiam tradit, ſuperius ſpatium album, & inferius ſubnigrum, ſeu quaſi griſeum, indicare veſtes proprias ipſius Virginis: quas ſubnigri, pulli, ſeu griſei coloris fuiſſe, ex pluribus, & grauibus authoribus demonſtrat. Tegumentum autem ipſius ſuperius, velum ſcilicet, ſeu pallium, candidum fuiſſe oſtendit, & confirmat, ex varijs imaginibus, pallio albo conſpicuis. Fauent quoque inuento apparitiones ipſius Virginis Deiparæ cum pallio candido (Videri poſſunt dicta *par. 5. cap. 2. & 6.* b) Stella indicat, ipſam eſſe, quæ meritò *Stella matutina*, & *maris ſtella* nũcupatur. Hinc in vetuſtioribus Ordinis Iconibus (quas inter ſupereminet Neapolitana.) ſtella in humero dextro cernitur. Ex aliorum ſententia ſtella inferior in Carmelo innuit S.P. Eliam, Duæ verò ſuperiores repræſentant Deum-hominem, natũ ex Maria Virgine, per Nubeculam ipſi S.P. Eliæ præmonſtrata. Flammeus enſis in mentem reuocat S. P. N. Eliæ mirabilem honoris diuini zelum. Deniq́ue corona regia, denotat, eam eſſe mundi Reginam, de qua figuratè *Apocalypſis ca. 12.* dicitur: Quòd apparuerit *mulier amicta ſole, & luna ſub pedibus eius, & in capite eius corona ſtellarum duodecim.* Si hæc hominũ & Angelorum Regina Ordinis Carmelitani ſit (vti eſſe, ſæpiùs iam à nobis demonſtratum eſt) fundatrix; iure merito productus à ſe Ordo Regiâ inſignitur coronâ. *Corona*, vt vult Feſtus, ſic dicitur, quòd *cohonoret*, eum, cui imponitur: *cohonorat* Maria Ordinẽ, eius mater, antequàm nata; *cohonorat* Ordo Mariam, ex quo natus, ſemper & ex aſſe Marianus. Coronatur Ordo, quia primus, & quia futurus nouiſſimus. Quòd ſi rerum inuentoribus deferebantur coronæ, tamquàm induſtriæ ſapientiæq́ue humanæ præmium & laus; aptè ſui Ordinis inſigniis coronam meruit Elias qui Religioſi inſtituti inuentor, primus in terris homines angelicam docuit vitam. Ex Tertulliano *de corona militis*, & ex Prudentio *in* περὶ στεφ. *Hym. 10.* habetur, olim hoſtias victimaſq́ue ſolere coronari: coronam igitur præferat, qui etiamnum ante lucem gratiæ, *circumciſionis ſcientiâ*, (hoc Carmelus indicat) plenus, ſeipſum obtulit *hoſtiam viuentem, ſanctam, Deo placentem*, vt qui ſuo, quod in Carmelo Monte obtulit, magis arſerit holocauſto. Solet ob deuictos hoſtes triumphalis hominibus concedi corona, qui mundum, carnem, dæmonem deuincere docuit, ipſumq́ue deuincet Antichriſtum, digniſſimus iam eſt coronâ, in mundi fine non vnâ laureâ coronandus. Sed hæc omnium rationum præcipua, quòd (vt iam dictum) in Ordine erigendo, propheticè oſtenſam Sanctiſſimam Virginem Mariam, ſibi habuerit & fixerit Idæam, cui ſuam lubens defert & conſecrat coronam. Agnoſcit in Epigrammatibus Marianis ſic è noſtris Poëta modulatus:

a Cap. 9.

b N. 707. & 824.

Fluxit

Digitized by Google

Fluxit ab Elia *quòd Relligionis origo,* P. Val. à S. Amando.
Ecce inuentori dant ſua ſerta ſuo.
Ille, quòd à viſa didicit te, Diva,*referri*
Non ſinit iſta ſibi. Cui ſinit ergo? Tibi.

Tractatum integrum de iſthoc ſubiecto ſcripſit P. Petrus de Queſada Sacræ Theologiæ Magiſter in Collegio noſtro S. Alberti Hiſpali. Imprimis declarat, variis in Prouinciis varium eſſe vſum ſtemmatis Carmelitici; pleræque enim tres ſtellas ponunt, aliæ vnicam: tres eſſe ponendas, benè demonſtrat. Ibi conſequenter tradit, quòd dictæ ſtellæ repræſentent duo genera profeſſorum huius inſtituti: duæ ſuperiores ſcilicet eos qui ex Monte Carmelo aſcenderunt in cœlum: & inferior, collocata in loco ſubnigro, ſeu pullo, (qui ſignificat Montem Carmelum) profeſſores, militantes in terra. Deinde aſſerit, ſtellam inferiorẽ debere eſſe coloris argentei (ad exprimendam puritatem Eliani inſtituti) alias duas aurei, ad figurandum ſplendorem gloriæ dictorum profeſſorum (qui ex terrenis facti ſunt cœleſtes) Coronam autem, ait, debere eſſe coloris aurei. Denique tradit, quòd crux, quam inter duas ſtellas ſuperiores ſolent apponere Patres Diſcalceati, olim non fuerit in vſu, ſed adiuncta ſit ab ipſis Diſcalceatis, inſtante Ven. P. Ioanne à Cruce, qui, cruci ſingulariter affectus, in Conuentibus, quos inhabitauit, plurimis in locis depingi curauit crucem: vnde & ipſe ſibi cognomen accepit. Hæc de Ordinis inſignibus dicta hoc loco ſufficiant. Plura videri poterunt in libro *Parthenicæ adoptionis* per P. Gregorium à S. Baſilio *parte* 3. *cap.* 12. & apud Lezana dicto loco.

1085. Hactenùs in Septem Tractatibus, tamquàm diſtinctis quibuſdam Vineæ Carmelitanę puluinis, ſeu areolis, ſedatè obambulantes, inſpeximus Regulam, Patriarcham, Patronam, Viros Illuſtres, euentus varios, Prouincias omnes. Nunc tandem in certamen eſt deſcendendum, cum iis, qui nonnulla antè à nobis aſſerta, circa Ordinis Inſtitutionem vetuſtã, in dubium reuocarunt. Itaque iam nobis capienda ſunt arma, non tamen petentia, ſed tegentia; etenim non offendere, ſed defendere intendimus noſtra; vt ſic tandem pacata ſit ritè inita, & pridem retenta poſſeſſio antiquitatis Carmelitanæ. *Tranſitus ad ſequentia.*

Digitized by Google

PARS OCTAVA.

DISSERTATIO DE PRIMA ORIGINE, ET AVTHORE ORDINIS CARMELITANI.

Variæ ſententiæ proponuntur, & vna vera deſignatur: obiecta, ac dubia ſoluuntur.

1086. *Qvemadmodùm in ſcientiis Philoſophicis, Theologicis, & cæteris, propoſitio, ſeu cŏcluſio aliqua ſufficienter probata, & vt vera demonſtrata non cenſetur, niſi ea, quæ contra obijciuntur; diluantur: Ita hæc noſtra theſis, aſſertio, concluſio:* S. PROPHETA ELIAS OMNIVM MONACHORVM EST ANTESIGNANVS, ET SPECIALITER ORDINIS CARMELITANI INSTITVTOR: *vt firmiùs ſubſiſtere dignoſcatur, operæ pretiũ erit, primò ſententias contrarias, & deinde argumenta, ſeu obiectiones cŏtra antiquitatem Ordinis Carmelitani, ac dubia circa illam proponere, atque iis pro modulo noſtro ſatisfacere; vt deinde æquus lector, ponderatis vtrimq; rationum momentis, de prima origine Monaſtices, & Patriarchatu S. Prophetæ* ELIÆ *in Ordinem Carmelitanum, iudicium prudenter ferat.*

CA-

CAPVT I.

Cur Authores nonnulli circa Originem, ſeu primariam Inſtitutionem Ordinis huius, in varias ſententias abierint, & quidam turpiter hallucinati fuerint.

1087. QVod viatoribus, ad terminum longè diſſitum, per vias parùm ſibi notas tendentibus, contingit quandoque; vt à recto tramite aberrent, ſi non ducem, aut comitem, viarum gnarum, habeant: idipſum deſcribentibus hiſtorias, ob temporalem, & localem diſtantiam, obſcuriores, euenire ſolet; vt à veritatis ſemita facilè deflectant, ſi non inſiſtant veſtigiis eorum, qui de illis, ſibi notis, tractauerunt. Cùm autem Ordinis huius Originalis, ac prima Inſtitutio procul à nobis diſtet, tēporaliter quidem bis mille ſexcentis ferè annis: ac etiam localiter, vtpote facta in Terra Sancta; hinc eſt, quòd ſcriptores exteri nonnulli circa primordialem fundationē huius Ordinis in varias abierint opiniones, & hallucinati ſint, quia aut ad manus habere non contigerit, aut (ſi habuerint) neglexerint ſequi authores, quibus illa præ omnibus notiſſima eſſe poteſt, & debet. Quinam illi ſint, cōpioſè demonſtrant Waſtelius *a* & Lezana *b* nempe, eſſe domeſticos, quibus præ cæteris ea, quæ in ſua familia geſta ſunt, & fiunt, innoteſcere poſſunt. Etenim vulgari, iactatur prouerbio, Plùs ſapere ſtultum in domo ſua, quàm ſapientem in aliena, de quo pluribus actum eſt ſuperiùs *c*. Authores verò, quos in hac materia, qui errare noluerit, adhibere tutò poſſit & debet, ſunt, Ioannes Ieroſolymitanus in libro de quo hic infrà (*cap.* 14.) S. Cyrillus, cuius liber hic ſuprà habetur *par.* 1. Sibertus de Beka, Gulielmus de Samuco (ſeu Sanuico) Philippus Ribotus (habētur in Speculo Ordinis Venetiis impreſſo anno 1507.) Arnoldus Boſtius, Ioannes Palæonydorus &c. Ex recentioribus verò Petrus Waſtelius, Ioannes Bapt. de Lezana *in quatuor tomis Annalium*, Thomas à Iesv, Franciſcus à S. Maria *in Hiſtoria Prophetica*, P. Michael Muñioz, *in Propugnaculo* Eliæ, Mathias à S. Ioanne *in Hiſtoria Panegyrica* &c. Nec deſunt exteri, ij ſunt Abbas Trithemius, Carthagena, ac Aubertus Miræus. Hos, qui in Carmelitana hiſtoria noluerit deuiare, comites adhibeat, aut duces ſequatur: non, quòd in aliquibus illorum quidpiam, fortè, quoad circumſtantias quaſdam (ſpecialiter chronologiæ) emendandum non fuerit

Carmelit. Ordinis origo quibuſdā minùs clara eſt, ob longā diſtantiam temporalē, & localem: quodq; Scriptores quibus ea magis eſt perſpecta, negligant.

a Lib. 1. Vindic. ſect. 5. ar. 1.
b In Apparatu ad tomum 1. Annal. ca. 10.
c Par. 2. c. 3. n. 218.

Quinam accuratiùs hiſtorias Carmelitanas ſcripſerint.

Digitized by Google

fuerit (cum Canonicarum tantummodò Scripturarum ſingularis ea ſit prærogatiua, vt in eis cuncta vera, inconcuſſa, certaque narrentur, prout rectè notat Cardinalis Baronius, *a*) ſed quod ij præ cæteris accuratiùs, & ex profeſſo, ſubiectum iſtud pertractauerint, & perſcrutati fuerint.

a In annot. ad Martyrol. ad diem 9. Octob.

1088. Paucis autem hic declaraſſe, id quod ſtatim dicebamus, iuuabit, videlicet authores varios externos, de hoc Ordine ſcribentes, domeſticis neglectis, hallucinatos, imò etiam quoſdam valdè impertinenter, & ridiculè, ac contradictoriè loquutos: v. g. quod Honorio Tertio competit attribuentes Honorio Quarto. & è contra: quæ diuerſis, & diſſitis temporibus, ſub eiuſdem nominis Pontificibus contigerunt, ſub eodem geſta referentes. Sic Raphael Volateranus *b* (vt in vno exemplum ſtatuamus) cum manifeſta temporum confuſione ſcribit: *Carmelitæ in Monte Carmelo, morâ* ELIÆ *& Eliſei nobilitato, ab Alberto, Patriarcha Hieroſolymitano, an.* 1286. *primùm inſtituti ſuêre, diuerſo quo nunc vtuntur amictu. Honorius IV. illos à Sultano eiectos excepit.* Albertus iſte Patriarcha obiit anno 1214. quo pacto igitur Ordinem anno 1286. (niſi reſuſcitatus dicatur) inſtituit? At confundit Albertum Patriarcham cum alio Ordinis noſtri Alberto Siculo, ſanctitate illuſtri. Ibidem conſequenter Honorium Tertium, (qui Regulam ab Alberto Patriarcha datam confirmauit) confundit cũ Honorio Quarto (qui pro cappa, ſeu pallio Ordinis variegato, ſiue barrato conceſſit reaſſumi album) Præterea idem Volateranus Carmelitani Ordinis alumnum facit S. Cyrillum Conſtantinop. qui claruit ante & circa annum Chriſti 1200. nec non S. Angelum, martyrio coronatum in Sicilia anno Domini 1220. Quomodò igitur is Ordo demùm inſtitutus fuit anno ſalutis noſtræ 1286? *Diſſimulo abſurdiſſima illa premere, quibus vno eodemq; anno* 1286. *& Ordinem in Carmelo Monte inſtitutum cupit, & à Sultano eiectum*, inquit Waſtelius *libro primo Vindiciarum c*: vbi etiam aliorum multorum ſimiles contradictiones, & ineptias circa hiſtorias Carmelitanas profert: de quibus meritò ait: *Mirabile eſt, quòd viri, etiam imprimis illuſtres inter Scriptores, ſic de Virginis familia errent craſſè, vt vel referre tantùm pudeat, quod in libris ſuis ipſi exararint.*

Quod, & cur Scriptores varij turpiter circa Carmelitanam hiſtoriam hallucinati ſint.

b In Antropologia lib. 21.

Raphaelis Volaterani contradictiones.

De Alberto Patriarcha Vid. hic ſuprà *nu.* 867. de altero. *nu.* 871.

c Sect. 1. ar. 5. §. 5.

1089. Haud minùs ij ceſpitant, qui, relictis fontibus (domeſticis, inquam ſcriptoribus) & haurientes ex ciſternis impuris, turbidam effundunt aquam: dum adhærent Sabellico, Polydoro, Heroldo, Zuingero (quorum opera hæreſi inimicâ monaſtices, illamque vt nuperum inuentum cauillante, reſperſa, aut de ea ſuſpecta habentur) primam Ordinis Inſtitutionem referentibus ad tempora Innocentij Tertij, per Albertum Patriarcham Ieroſolymitanum: qui quàm pueriliter, imò turpiter à veritatis ſcopo aberrent ad oculum declarant idem Waſtelius *d* & Matthias à S. Ioanne *e in hiſtoria panegyrica Ordinis Carmelitani parte* 1. *cap.* 7. Dorotheus à S. Renato *in Commentario ſuper libros Regum, & Apocalypſios* de SS. Prophetis ELIA, & *Eliſeo*, ſub finem, ſcribens de S. Eliſeo *libro* 2. *c.* 14. vbi peculiariter

Aliorum errores.

d Lib. 1. Vindic. ſect. 5. ar. 1.

e In hiſt. Panegy. p. 1. c. 7.

Digitized by Google

culiariter inſectatur manifeſtos errores Sabellici, qui & alios quoſdã poſt ſe in lapſum traxit. Iſtorum veſtigia premunt alij nonnulli, quos inſigniter refellit Carthagena [a] Waſtelius quoque pro, vt ſcribit,[b] indicto certamine, agit cum Sherlogo, contra Ordinis, à S. Propheta ELIA, Inſtitutionem, in ſcenam producente numerum authorum, qui familiæ huius initia tranſcribunt, aut in Honorij Quarti, aut in Alexandri Tertij Pontificatum: qui pleriſque ſunt iſti iam relati, & alij aliquot, quorum manifeſtas in hiſtoria & chronologia hallucinationes declarat ibidem [c] Poſt eum idem efficaciter præſtiterunt prẹfati Patres Matthias, & Dorotheus, qui etiam aliorum patentes errores circa hiſtoriam Carmelitanam oſtendunt. Ad eos, nec non dictum P. Waſtelium (ne hic prolixiores ſimus) lectorem plura circa hæc ſcire cupientem remittimus.

[a] Lib. 17. hom. 2.
[b] Lib. 1. Vindic., ſect. 5. art. 5.
[c] Eod. lib. 1. & ſect. 5. art. 1.

1090. Sunt alij, qui, quoad initiũ Ordinis huius aliud ex alio, aut poſt alios, abſque vlteriori indagine, exſcribunt (quod in aliis, cuiuſuis argumenti, ſat frequens eſt, nec laudabile) potiſſimùm ſi quidpiam ab illuſtriori authore aſſertum reperiant, omnia exiſtimantes magna & vera, quæ à viris magnis quâuis viâ prodierint, authoritati magis quàm rationi tribuentes: atque ita, ſi ille errauerit, errant omnes illum ſequentes. Quòd verò Authores nonnulli, veri amantes, & veritatem indagantes, alium à S. Propheta ELIA huius Ordinis Inſtitutorem eſſe ſcripſerint, illa videtur eſſe cauſa, quam variis in locis allegat idem Waſtelius [d] ſcilicet, defectus monumentorum, ſeu hiſtoriarum authenticarum Ordinis. Cur autem paucis Scriptoribus exteris, præſertim ante vſum typographiæ ea videre contigerit, rationem adfert, nimirùm: *Quòd inter pauperes Fratres, illis potiſſimè temporibus quandò tanta erat librorum caritas, monumenta & hiſtoriæ illæ in Conuentibus Ordinis, nec tamen pluribus, & vix alibi, reperirentur.* Poſtquàm autem typographica ars ad ſummam perducta eſt facilitatem, & perfectionem, cœpit etiam Ordinis huius hiſtoria, quaſi tenebris inuoluta, clareſcere. Et ſuperiore ſeculo aliqua, plura in præſenti, quæ in bibliothecarum noſtrarum ſcriniis latitabant, producta fuêre. In quo ſtudiorum ſuorum partem impenderunt Patres variarum Prouinciarum Ordinis huius, eruditionis famâ celebres, relati à nobis *in Diſſertatione Apologetica, pro Reuelatione facta S. Petro Thomaſio,* [e]

Authores quidam errant, dum aliud ex alio ſine indagine, ſcribunt.

[d] Lib. 1. ſect. 1. ar. 1. & 2 ſect. 5. art. 1.

Carmelit. Ordinis antiqua monumenta cur multis non viſa.

[e] art. 11. n. 6. & ſeq.

1091. Ex iam dictis, inquam, cauſis, authores variè de Ordinis huius primaria Inſtitutione Scripſerunt; vt nonnemo eius initia referat (vt iam indicatum) ad annum Chriſti 1286. alij ad tempora Innocentij Papæ Tertij, varij ad Pontificatum Alexandri Tertij, quidam ad annum Chriſti 769. tempore Leonis Papæ Tertij, aliqui ad annum Chriſti 412. & denique nonnulli ad tempora Apoſtolorum: quorum omnium opiniones, circa indiuiſibile veritatis punctum oberrare, hîc conſequenter declarandum reſtat. Quod vt euidentiùs pateat, ſingulas ſeorſim proponemus, & refellemus.

Sex ſententiæ erroneæ circa originem Ordinis huius.

Digitized by Google

CAPVT II.

Duæ priores ſententiæ circa Originem huius Ordinis proponuntur, & refelluntur.

1092. ANte hac in Prophetico Carmelitico Ordine, ceu flumine, à ſuo fonte S. Propheta ELIA, recto indeſinenti fluxu, placidè deſcendendo, nauigauimus: hîc verò tantiſper curſum reflectentes, retrogradè adnitemur veram & primam ſcaturiginem, quam inueſtigamus, attingere: varietatem opinionum circa primordia huius Inſtituti gradatim, ab inferioribus aſcendendo, proſequentes.

Prima opinio, manifeſtè falſa, refutatione non eget.

PRIMA itaque opinio occurrit præfati Raphaelis Volaterani, exiſtimantis, Ordinem hunc primùm inſtitutum anno Chriſti 1286. prout dictum eſt capite præced. Quod quàm longè à vero abſit, perſpicuum ſatis eſt, & ex conſequentibus magis pateſcet, vt ſuperfluum ſit, vltrà in eo cõfutando tempus terere.

Secunda retunditur.

1093. SECVNDA claſſis opinionum initium, inſtitutionem, & antiquitatem Ordinis huius, vltra tempora Innocentij Tertij (qui conuocauit celeberrimum Concilium Lateranenſe anno Domini 1215.) non producit; Albertum Patriarcham Ieroſolymitanum primum eius inſtitutorem fingens. Huius ſententiæ fautores aliquot recenſiti ſunt capite præcedenti: alios adferunt, ſtraminea eorum fundamenta exſuflant, eneruatque Lezana. *a* Matthias à S. Ioanne *b* & ante iſtos copioſiùs, atque valde accuratè Waſtelius. *c* At etiam ea reſponſum vix meretur; qui enim vel leuiter verſatus ſit in hiſtoria Carmelitana, deprehendet, Albertum non fuiſſe Inſtitutorem, ſed Regulæ (quæ in Ordine nunc obſeruatur) Scriptorem, aut veriùs compendiatorem, ex alia fuſiore, data à ſuo prædeceſſore Ioãne XLIV. Patriarcha Ieroſolymitano anno quadringenteſimo, duodecimo. Interim paucis illam falſitatis conuincemus.

1094. *Primò* Albertus ille, Patriarcha Ieroſolymitanus inſtitutus fuit anno 1205 per litteras, ſeu Bullam Innocentij Tertij, datam 13. Kalendas Martij, quam ex Regiſtris Vaticanis extractam refert Lezana *d*. Innocentius autem Tertius Pontificio diademate inauguratus fuit anno 1198. octauo Kalendas Martij. Annis autem triginta octo ante Innocentium Tertium, Summus Pontifex creatus fuit Alexander Tertius, qui Ordinem hunc (iam pridem à Patriarchis, & Epiſcopis, ordinariâ authoritate

a Tom. 4. Annal. ad an. Chr. 1205. nu. 20.
b In hiſtoria Panegyr. de Orig. & ſucceſ. Ord. Carmelit. p. 1. c. 7.
c Lib. 1. Vindic. ſect. 5. art. 1.
d Tom. 4. Annal ad ann. Chr. 1204. & 1205. n. 2.

Digitized by Google

ritate approbatum, vt latiùs *cap.9.*) confirmauit, prout conſtat ex hiſtoricis noſtris, quos refert, & ſequitur idem Leza. a. [a] Idem tradunt quoque Abbas Trithemius. [b] *Multi Summi Pontifices Ordinem ipſum confirmarunt, de quibus Alexander Papa Tertius vnus extitit.* Cardinalis quoque Bellarminus in ſua Chronologia, adiuncta libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis, ad annum Chriſti 1180. *Ordo Carmelitarum confirmatur ab Alexandro Tertio anno* 1180. *Item ab Innocentio Tertio anno* 1199. *Item ab Honorio Tertio.* Ex quibus manifeſtum eſt, Ordinis huius Inſtitutionem præcedere tempora Innocētij Tertij, ac Alberti Patriarchæ præfati. Et ſanè Ordinem Carmelitanũ præceſſiſſe dictum Concilium Lateranenſe, à præfato Innocentio Tertio celebratum, vt certum habetur, ex decretis eiuſdem, atque etiam Lugdunenſis Concilij, anno Domini 1274. Sub Gregorio Decimo. In Concilio quidem Lateranenſi, *capite* 13. decretum fuit: *Ne nimia Religioſorum diuerſitas grauem in Eccleſia Dei offenſionem inducat, firmiter prohibemus, ne quis de cætero nouam Religionem inueniat: ſed quicumq; voluerit ad Religionem conuerti, vnam de approbatis ſumat. Similiter qui voluerit domum de nouo fundare, Regulam & inſtitutionem accipiat de approbatis.* Tùm verò Carmelitanum Ordinem (eadem eſt ratio de Auguſtiniano) etiam ratificatum, probatum, confirmatum, ſolidatum fuiſſe, eruditè declaratur *in Annalibus Ordinis ad annum Dom.* 1215. Statutum autem in Concilio Lugdunenſi latum (inſiſtens dicto Decreto Lateranenſi, & ad illud ſe referens) nos concernens, inſertum extat *lib.6. Decretal. Tit. de Religioſis domibus: Cap. vnico,* & incipit: *Religionum diuerſitatem nimiam (ne confuſionem induceret,)* &c. quando Ordines omnes Mendicantes, poſt Concilium Lateranenſe instituti, inhibiti, & extincti fuēre relictis dumtaxat Ordinibus Prædicatorum, Minorum, Eremitarũ S. Auguſtini, & Carmelitarum. Et quidem de duobus his poſterioribus ſic ibi decernitur: *Cæterùm, Eremitarum S. Auguſtini, & Carmelitarum Ordines, quorum inſtitutio dictum Concilium Generale* (Lateranenſe) *præceſſit, in ſolido ſtatu volumus permanere.* Iſta ſexto Decretalium, à Bonifacio Octauo inſerta ſunt. Quod autem Carmelitanus Ordo non aliquantùm, ſed longè præceſſerit dictum Concilium Lateranenſe, nec non ipſos Innocentium Tertium, & Albertum Patriarcham, adeò clarum eſt ex dictis *parte 3. cap.* 29. atque etiam antè, & poſt; vt nemo ſenſatus, aut certè non niſi hiſtoriarũ noſtrarum planè ignarus, & iudicans vt cœcus de coloribus, aut qui deditâ operâ errare cupit, id inficiari, aut in dubium reuocare queat: quod & ex mox dicendis magis pateſcet.

1095. *Secundò* Iacobus de Vitriaco, Epiſcopus Achonenſis, quarto miliari à Monte Carmelo, ac deinde S.R.E. Cardinalis, agens de refloreſcente Eccleſiæ ſtatu in Terra Sancta, proximè poſt captam per Ducem Godefridum de Buillon Ciuitatem Ieroſolymam anno Chriſti 1099. ſpecialiter eremitas Carmeli S. Eliæ imitatores, & ſucceſſores, commendatione honorificâ commemorat his verbis: [c] Quod *ad exemplum & imitationem*

[a] Tom. 4. ad ann. 1180.
[b] Lib. de Orig. & laud Carmelit. c.5.
Ordinem Carmelit. confirmarunt Pontifices ante Patriarchatũ Alberti qui proinde eius author dici nequit.
Iacobus de Vitriaco ſcribit de Carmelitis exiſtētibus proximè poſt. an. D. 1099.
[c] Lib. 1. hiſtoriar.

Hieroſol. cap. 52. *tionem Sancti viri, & Solitarij* Eliæ *Prophetæ in Monte Carmeli . . . . in aluearibus modicarum cellularum, tamquàm apes Domini dulcedinem ſpiritualem mellificarent.* Vide ſuprà *par. 3. cap. 30.*

1096. *Tertiò* certum argumentum antiquioris inſtitutionis, quam ab Alberto præbent binæ litteræ Prælatorum Terræ Sanctæ, videlicet Archiepiſcopi Nicoſienſis, & aliorum Epiſcoporum, nec non Magiſtri militiæ templi, & Magiſtri hoſpitalis S. Ioannis, Ieroſolymitani anno 1282. & 1283. ad Summum Pontificem Martinum Secundum (non Bonifacium VIII. vt alicubi adſcribitur) ab eo expoſtulantes ſubuētionem Terræ Sanctæ, & peculiariter illi commendantes Ordinem B.V. Mariæ de Monte Carmelo, tunc temporis vehementer per Turcas, & alios, oppreſſum. Extant eæ in *Speculo Ordinis* anno 1507. Venetiis excuſo, a apud Waldenſem *in Doctrinali fidei* b & *in Annalibus Ordinis* c In prioribus autem iſta leguntur. *Guſtato frequenter amaritudinis calice, ſuper dilatatis oppreſſionibus Terræ Sanctæ, quam ſauciat, laceratq́ aſsiduè manus Saracenorum . . . . . eius deploramus anguſtias : & per aſpectum compaſſionis intimæ ſecum ſui doloris tormenta compatimur, dolemuſq́ de fidelium ipſius Catholicæ Eccleſiæ cruciatu continuo, quibus vix defenſionis tutela relinquitur, ſeu quietis remedium indulgetur.* Et infrà : *Credimus enim vos non ignorare, Paterſanctiſſime, qualiter Ordo Fratrum Beatæ* Mariæ *de Monte Carmelo (qui inter cæteras ſacras Religiones, Apoſtolicæ Sedi deuotas, claret deuotione conſpicuâ) fuit in ciſmarinis partibus à tempore cuius non extat memoria, à prædictis Patribus, in eiuſdem Terræ Sanctæ ſolatium, inſtitutus. Cuius alis longè lateque poſtmodum, opitulatione diuinâ, extenſis, Fratres eiuſdem Ordinis ſubuentioni eiuſdem Terræ Sanctæ, deuotione penè ineffabili, denouentes.* In poſterioribus autem ita ſcribitur: *Sedentes ſuper flumina Babylonis flere, amarè proh dolor, compellimur, dum terram illam quaſi ſactam naufragam conſpicimus, iugi perſecutionis infligi ſagittis, & validis fluctuum impulſibus agitari, quam eius beauit præſentia, qui in ea pro redemptione humani generis immolatus, manibus tradi non dubitauit nocentium, & crucis amaritudinem guſtare.* Et infrà : *Inuenimus ſiquidem in noſtra memoria tabula exaratum, quòd Ordo Fratrum Beatæ* Mariæ *de Monte Carmelo in ciſmarinis partibus à tempore, quo memoria non exiſtit à Sanctis Patribus, in eiuſdem Terræ Sanctæ ſolatium, extitit inſtitutus.* Ex vtriſque illis inferimus. Quòd ſi *à tempore quo non extat memoria* Ordo fuerit tum inſtitutus; ergo ad minus longè ante Albertum, à cuius obitu tum nondum effluxerant ſeptuaginta anni: vt proinde meritò iſta adferat, & vrgeat præfatus Waldēſis dicto loco c ſcribēs cōtra Witcleff, nuncupantē Ordines Religioſos, *nouellas vanitates*: vbi tandē concludit: *Audiat teſtes iſtos* (Prælatos ſcilicet Terræ Sanctæ, & binos præfatos Magiſtros) *Witcleff, quamuis iudex iniquus, non à re quam teſtantur remoti, non ab eius experientia ſunt longinqui: eiuſdem erant Terræ Sanctæ coloni, domeſtici, vicini, noti negotio, de quo tractant, ſcriptis pronuntiant, literis exponunt, chirographis proteſtantur, quòd Ordinis antiquitas, aut initium, omnium hominum*

a Fol. 80.
b Tom. 3. tit. 9. c. 89.
c Tom. 4. ad ann. 1282. & 1283.

Literæ Prælatorum Terræ S. teſtimoniū perhibent de antiquitate huius Ordinis.

c Tom. 3. tit. 8. 9. 89.

ſunt

tunc ibi viuentium memorias ſuperauit. Ex binis iſtis litteris confirmatur etiam id de quo latius ſuprà *par.5.cap.1.* à ſeculis plurimis Ordinem hunc paſſim fuiſſe nuncupatum: *Ordinem Fratrum B.Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo.*

1097. *Quartò*, Albertum non Ordinis Inſtitutorem, ſed Regulæ concinnatorem fuiſſe, adeò manifeſtum eſt ex S.Cyrillo hic ſuprà præſertim *cap.5.* cæteriſque hactenùs dictis, vt in luce meridiana cœcutire dicendus eſſet, qui iſtis viſis aliter ſentiret. Ex eo etiam quod ibi ſub finem capitis iſtius quinti S.Cyrillus teſtatur: *Renouari iuſſit Capellam, quam ad honorem Beatæ Dei Genitricis* MARIÆ *prædeceſſores eorum poſt Aſcenſionem Christi conſtruxerant.* Non modo id quod hic aſſerimus confirmatur, ſed & falſitatis conuincuntur etiam aliæ opiniones, hìc proximè ſubſequentes, attribuentes Ordinis huius initia tempori alicui intermedio poſt Apoſtolorum ætatem; cum in Eccleſiæ primordiis Carmelicolæ extiterint, & ad honorem Virginis Deiparæ ædificauerint Capellam illam, quam Albertus *renouari curauit*, vtique ad illud vſque tempus iugiter ibi conſeruatam, & in honore habitam, prout oculatus teſtis ipſe S. Cyrillus aſſerit: qui tempore iſtius renouatæ Capellæ, & antè, morabatur in Carmelo. Sed hæc obiter. De iſta autem Capella in Carmelo latiùs dictum eſt *parte 3. capite 13.* [a]

Ex S.Cyrillo manifeſtum eſt Ordinem Carmelit. longè præceſſiſſe tempora Alberti.

1098. *Quintò* SS. Bertholdus, Brocardus, Cyrillus, ſucceſſiuè Priores Generales (præter alios plures anteriores Sanctos Carmelitici Inſtituti, de quibus, vt talibus, in toto Ordine ſolemne fit Officium) Ordinem hunc ingreſſi ſunt longè ante tempora Innocentij Tertij: videlicet S.Bertholdus circa annum Chriſti 1099. (centum annis ante dictum Innocentium Papam, & Albertum Patriarcham) ac ſub eodem, aliquamdiu poſt, S. Brocardus: & circa annum Domini 1173. S.Cyrillus, monitu Beatæ Virginis MARIÆ Conſtātinopoli in Syriam ad montē Carmelum venit, & ibi Ordinis huius habitum ſumpſit, vt latiùs refertur *in Annalibus Ordinis ad dictum annum.* Itaque eſt euidens, initium Ordinis Carmelitani non ab Alberto, ſub Innocentio Tertiò, ſed altiùs repetendum: quod ex conſequētibus confirmabitur. Hinc meritò Lezana [b] de hac opinione tractans, ſcribit: Quantùm à veritatis tramite, qui ita ſenſerint (quod Albertus nedū Legis lator, ſed & primus Ordinis Author appellandus ſit) *deuient, cuncta quæ in ſuperioribus adduximus, vel apices eorum quæ de Aymerico, Bertholdo, Brocardo, Cyrillo, Angelo, & Ioanne dicta ſunt, facilè euincunt. Vanumq; in eo multum immorari.* Et tandem cum ex Regulæ verbis clarè veritatem demōſtraſſet, concludens, dicit: *Teneamus ergo ex dictis, Albertum, noſtri Ordinis Legiſlatorem, Reformatorem, Propagatoremq;, non primum Inſtitutorem, ſi veritatem ſequimur, appellandum fore.*

SS. Bertholdus, & Brocardus, Carmelitæ fuerūt ante Albertum.

Itaq; Albertus Ordini huic Regulam dedit non initium.

[a] Nu 330. & ſeq.

[b] Tom.4. Annal. ad ann.Chr. 1205.n. 20.

CAPVT III.

Tertia Opinionum claſsis impugnatur.

1099. TERTIA SENTENTIA, eſt eorũ, qui Inſtitutionẽ Ordinis Aymerico Patriarchę attribuũt, tẽpore Alexandri Papæ Tertij. Authores ita ſentiẽtes, referũt & refellũt Waſtelius loco citato, & Matthias, etiã ibi ſuprà *c.* 8. Illos quoq; veritatis ſcopũ nõ attigiſſe, ita ſuccinctè demonſtramus: *primò* ex S. Cyrillo, Ordinis Generali Latino tertio, Sanctitate, & doctrinâ claro, atteſtante ea quæ vidit, aut ab iis, qui viderant, audierat (floruit enim eodem ferè tempore, aut proximè poſt, quo ipſe Aymericus) Is in libro *de proceſſu Ordinis* (qui habetur hîc ſuprà) de Aymerico iſta Scribit *a* : *Erat in diebus illis Patriarcha Antiochenus, & in Terra Sanctâ Apoſtolicæ Sedis Legatus ..... Aymericus Molaſcyda ..... qui prædictorum anteceſſorum noſtrorum Eremitarum Fratrum Beatæ* MARIÆ *de Monte Carmelo laudabilem conuerſationem attendens, eos multum ſpecialiter, ſuo tempore, in Domino enutriuit*. Specialis dilectionis inſignia eiuſque effectus referuntur ibi conſequenter. Quæ ſi quis vel obiter legerit perſpiciet, Aymericum Ordinem hunc non inſtituiſſe, ſed diuturnis perſecutionibus preſſum erexiſſe, & Latinorum, ſeu Europæorum moribus accommodaſſe.

Sententia tertia efficaciter refellitur ex S. Cyrillo ſcribente quæ vidit.

a Par. 1. ca. 4. n. 20.

1100. *Secundò*, Ioannes de Carthagena, & paſſim alij, hoc ineluctabile argumentum maximè vrgent; & meritò: *Aymericum non dediſſe primordia huic ſacro Ordini illud apertè confirmat, quòd ante Aymericum Patriarcham Leo IV. Adrianus II. Stephanus V. Sergius III. Ioannes X. Ioannes XI. Sergius V. Clemens III. & Alexander II. Varia priuilegia conceſſerint monachis Montis Carmeli. Etenim, cùm propter hoſtium incurſus, varia eorum monaſteria fuiſſent euerſa, Sacri Pontifices conceſſerunt varias Indulgentias Chriſti fidelibus, qui ad eorum reſtaurationem, & Monachorum victum, alicuius eleëmoſynæ ſubſidium impenderent. Nè autem quiſpiam hoc in dubium vertat, locupletiſſimus teſtis, omni exceptione maior eſt Gregorius XIII. qui in Bulla Carmelitano Ordini conceſſa, cuius initium eſt,* VT LAVDES: *compendiumque priuilegiorum, plura horum Pontificum priuilegia refert*. Hæc Carthagena *b* luculenter probatis etiam aliis rationibus Ordinem hunc longè præceſſiſſe Aymerici tempora, eiuſque primordia referenda ad S. ELIAM: & obiecta in contrarium refellens. Illud quoque adfert, & promit Baptiſta Mantuanus *in Apologia pro Ordine Carmelit.* contra quoſdã, qui aſſerebant hunc eſſe poſteriorem aliis Ordinibus Mendicantibus. *Reperimus*, inquit, *& in promptu omnibus eſt, & ad oculum poteſt videri, Leonem IV. Pontificem Maximum largas indulgentias noſtris benefactoribus elargitum, quem conſtat Pontificatum geſſiſſe anno ſalutis noſtræ* 854. *Franciſcum verò & Domini-*

Et ex antiquis indulgentiis, Ordini conceſſis aliquot annorum centuriis ante Aymericum.

b Lib. 17. Homiliar. homiliâ 2. Obiect. 7.

cum

tum, viros quidem ſanctiſſimos, conſtat circa 1200. *annum floruiſſe; quo fit, vt arctiſſimo iudicij articulo concludi poſſit, nos Carmelitas ſaltem per* 350. *annos anteceſſiſſe Minores, & Prædicatores: hoc, inquam, conuinci poteſt Scriptu, & litteris Apoſtolicis, contra quas exceptio nulla fieri poſſit.* Indulgentiæ autem à dicto Leone IV. & aliæ ab Adriano II. (anno 868.) Stephano V. Sergio III. &c. conceſſæ referuntur quoque, & confirmantur à Sixto IV. in Bulla: *Dum attentâ,* data Romæ 1477. Vide ſuprà. *a* De iſtis Indulgentiis latiùs agũt Waſtelius, *b* Lezana *c* & nos hic ſuprà *d* Itaque ſi (vt quibuſdam viſum fuit) Ordo hic initium habuerit ab Aymerico Patriarcha, ſub Alexandro Tertio (qui Pontificatum adiit, poſt Adrianum Quartum, anno Domini 1160.) Quâ ratione tot Pontifices, aliquot centuriis annorum anteriores, Indulgentias conceſſêre Ordini Carmelitano? An forſan futuro aut in ſpatiis imaginariis exiſtenti?

a Par. 2. n. 194. 201. 202.
b Lib. 1. Vindic. ſect. 5. art. 1 ſub medium.
c Tom. 3. Annal. ad ann. Chr. 850.
d Par. 3. c. 28. n. 464

1101. *Tertiò,* Monaſteria plura Ordinis huius, non tantùm in Terra ſancta (vbi inſtitutus, & præcipuè floruit, ac continuatâ, non interruptâ, ſerie ſucceſſionis, vſque ad annum poſt Chriſtum 1289. aut 1290. iugiter perſtitit) ſed & alibi per Europam fuêre fundata, longè antè tempora Aymerici, videlicet Panormi in Sicilia anno 1118. Burdigalæ in Gallia anno 1099. Boppardiæ in Germania circa annum 1045. Leontini in Sicilia 837. Florentiæ in Italia anno 747. Senis in Italia anno 707. & alia alibi. De iſtorum atque etiam aliorum fundationibus agit Lezana *tomo* 2. *&* 3. *Annalium* ad iſtos annos citatos, & nos hîc ſuprà. *e*

Atque ex variorum Monaſteriorũ fundationibus longè ante Aymericũ.

e Par. 3. ca. 29.

1102. *Quartò*, memorandum quoque ſpecialiter hic eſt, quod contigit circa annum Chriſti ſexcenteſimum quadrageſimum, & indubitatum eſt, quoad mutationem habitus: dùm enim Homar ſeu Humar Rex Arabiæ, ſectâ Mahumetanus, cum ingenti multitudine Saracenorum Terram Sanctam eſſet ingreſſus, & illam totam ſuo ſubiugaſſet imperio, Chriſtianos vehementer afflixit, & etiam in Carmeli Eremitas furor eius deſeuiit, atque ex illis plures trucidauit: cæteris verò omnibus interdixit ne palliis albis induerentur, prout referunt S. Cyrillus, *f* Trithemius, *g* Arnoldus Boſtius, *h* Palæonydorus, *i* Lezana., *k* & cæteri hiſtorici Ordinis huius. Pallia autem iſta variegata, ſeu barrata geſtarunt Carmelitæ per annos ſexcentos quadraginta, & vltrà, videlicet vſque ad annum 1287. De iſtis ſpecialiter egimus *par.* 3. *cap.* 26. Vide quoque Boſtium in Breuiloquio, hîc ſuprà *particulâ tertiâ.*

1103. Illa autem palliorum mutatio (de qua exteros aliquos dubitaſſe video) adeò eſt certa, vt nulla hiſtoria antiqua (exceptis quæ ſunt fidei, & ex ſacris traditionibus habentur) firmiùs ſtet. Et quidem poſterior (reſumptio nempe capparum albarum, & depoſitio palliorum iſtorum barratorum, quæ barbarica tyrannis ſuppoſuerat) facta Apoſtolicæ Sedis authoritate, Pontificij diplomatis munimine firmata, rem facit indubitatam. Illud exhibet Cherubinus *tomo* 1. *Bullarij,* & extat in antiquo Speculo Or-

f Lib. de Proceſſu & Regula Ord. huius c. 2.
g Lib. de Ord. Carmelit. c. 6.
h In Speculô Hiſt. lib. 7. cap. 20.
i Lib. 2. c. 9.
k Tom. 3. Annal ad ann. Chr. 642.

Digitized by Google

Pontificiâ authoritate pallia barrata deponuntur & alba reſumuntur.

lo Ordinis Venetiis excuſo anno 1507. in quo, *libro* 8. *cap.* 7. (cuius titulus eſt: *Cur profeſſores huius Religionis, dimiſſis pallijs barratis, incedant induti cappis albis*) quod iſta mutatio, ab Honorio Quarto permiſſa viuæ vocis oraculo, & executioni mandata anno 1287. deinde confirmata fuerit per Bonifacium Octauum, ſic refertur: *In Capitulo eorum Generali in Monte Peſſulano, anno Domini* MCCLXXXVII. *in feſto B. Mariæ Magdalenæ celebrato, pallium prædictum auctoritate dicti Summi Pontificis, & Sedis Apoſtolicæ dimiſerunt. Et ad imitationem fundatorum, ac priſcorum profeſſorum huius Religionis ipſi eorum ſucceſſores pallium album, quod dudum, à Saracenis compulſi, dimiſerant, in Generali eodem Capitulo reaſſumpſerunt: cui pallio caputium album addiderunt.* Et paulò infrà: *Horum autem palliorum barratorum depoſitionem, & capparum albarum aſſumptionem Bonifacius Papa Octauus Fratribus noſtris confirmauit, anno Domini* MCCXCV. *ſcribens eis de Roma.* Tum Bulla ibidem ſubiicitur: BONIFACIVS PAPA VIII. (in regiſtro primi anni ſui Pontificatus) *Dilectis filiis Generali, ac cæteris Prioribus, & Fratribus Ordinis Beatæ* MARIÆ *de monte Carmelo ſalutem, & Apoſtolicam benedictionem. Iuſtis petentium deſideriis dignum eſt nos facilem præbere conſenſum: & vota quæ à rationis tramite non diſcordant, effectu proſequente complere. Sanè lecta coram nobis veſtra petitio continebat, quòd olim bonæ memoriæ Latino Hoſtienſi Epiſcopo, & Geruaſio tituli Sancti Martini in Montibus presbytero Cardinali, ſignificantibus per ſuas litteras, inter alia continentes, Priori Generali, cæteriſq; Fratribus veſtri Ordinis in Generali tunc inſtanti Capitulo congregandis, quod felicis recordationis Honorius Papa IV. prædeceſſor noſter, de Fratrum ſuorum conſilio, eis, piâ & prouidâ deliberatione conceſſerat, vt eorũ habitum, ſiue varietatem ipſius minùs decentem, & diſplicentem quampluribus, in alium decentem commutarent. Idemq; Prior Generalis, & Fratres poſtmodùm in Capitulo congregati prædicto, deliberatione ſuper mutatione huiuſmodi præhabitâ diligenti, vnanimiter ſtatuerunt: vt ex tunc cæteri Priores, & Fratres ipſius Ordinis, mantellis diuerſorum colorum, quibus vti conſueuerant, dimiſſis, omnino cappis albis impoſterùm vterentur. Nos itaq; veſtris ſupplicationibus inclinati, quod circa huiuſmodi mutationem habitus in hac parte prouidè factum eſt, ratum, & firmum habentes, id authoritate Apoſtolicâ confirmamus, & præſentis ſcripti patrocinio communimus.* Tunc adimpletum fuit illud olim à S. Hildegarde Virgine Moniali Benedictina (quæ ſanctitate & prophetico ſpiritu claruit ſub Eugenio Papa III. tempore S. Bernardi, ad cuius inſtantiam eius opuſcula in Concilio Treuirenſi approbata fuêre ab eodem Eugenio) de Carmelitano Ordine prænuntiatum: *Mutato vellere paulatim incedent.* Ea etenim, inter cætera, de nouiſſima Chriſtianæ fidei perſecutione ſcribens, de variis Ordinibus Religioſis ſub figura equorum propheticè quædam prædixit, & quidem de hoc Ordine: *Venient equi varij coloris, quorum egreſſio ab Oriente in Occidentem: ſed mutato vellere paulatim incedent. Horum progreſſio ab Occidente in Orientem. Hi primi & nouiſſimi.* Ea referunt, & explicant, inter cæteros hiſtoricos noſtros Ioannes Palæonydorus *a* Balduinus Leerſius *b* & Lezana

S. Hildegardis quid de Ord. Carmelit. olim prædixerit.

a In Hiſt. Carm. lib. 3. cap. 9. in Collect. exemplorum c. 7.

b Tom 4. ad ann. D. 1148.

Digitized by Google

Lezana in Annalibus. Vocantur autem noſtri *equi varij coloris* propter cappas illas barratas, ex variis coloribus. Quod *ab Oriente* (Terra Sancta) *egreſſi ſint in Occidentem* (ſcilicet Europam) pro comperto eſt ex dictis *par.*3. *a* Quod *ab Occidente in Orientem progrediantur* declarant tum Patrũ Diſcalceatorum in Perſidem, aliaſque regiones Orientales inſtitutæ miſſiones, tùm etiam noſtrorum ad quædam Orientis loca. *Primi* dicuntur, tempore ſcilicet; vtpote à S. P. Eliа ſuccedentes: *Nouiſſimi* verò, quod iuxta reuelationem S. Petro Thomæ factam (de qua in antecedentibus *b*) perſeueraturi ſint ad finem ſeculi. Illud autem *Nouiſſimi* negatiuè, non poſitiuè intelligendum arbitramur. Et hæc quidem, in anterioribus tacta variis locis, hic nonnihil diffuſius rurſus pertractauimus; tum ne deinceps de eiuſmodi mutatione dubitare quis poſſit; tum vt inde (quod potiſſimum hîc intendimus) euincatur, Ordinem Carmelitanum præ-extitiſſe longè ante Aymericum Patriarcham Antiochenum: quod vlteriùs confirmabimus.

a Cap. 31.

b Nu. 145. 189. & 522.

1104. *Deniq;* indicium manifeſtum antiquitatis Carmelitanæ, & argumentum efficaciſſimum eſt, iugis, & continuata ſucceſſio Ordinis huius à temporibus SS. Prophetarum Eliæ & *Eliſei*, vſque in præſens: quam ſuccinctâ narratione perſtrinximus *par.*3. per totum: eam verò luculento ſtylo proſecutus eſt Lezana tomis aliquot Annalium. An non ſanè mirum foret, & planè ridiculum prudens quilibet iudicabit, virum, & omnigenâ doctrinâ, & rarâ pietate præſtãtem, ſic deceptum, aut deceptorem fuiſſe: imò potuiſſe tot elucubrare volumina, de re quæ in rerum natura non fuit, nempe Carmelitano Ordine ante Aymericum, ſi non extitiſſet? Ex eo igitur, & cum eo *tomo* 4. dictorum Annal. *c* (vbi dilucidè & ſolidè huius, quam hic impugnauimus ſententiæ falſitatem demonſtrat) concludimus: *Maneat ergo vt inconcuſſa veritas, ſi aduerſariis placuerit, Aymericum noſtri Ordinis Reformatorem, non formatorem, reſtitutorem non inſtitutorem, promotorem, & non authorem appellandum iure fore*: prout etiã benè aduertit Chronographus Onuphrius Panuinus *in Chronico Eccleſiaſtico ad annum Chriſti* 1141. vbi de Ordine Carmelitano, & Aymerico, ſcribit ſequentia: *Ordo Carmelitarum reſtitutus, & reformatus ab Aymerico Malafaida, Lemouicenſe, Patriarcha Antiocheno, & Apoſtolicæ Sedis trãs mare Legato in Monte Suriæ d Carmelo.* His conſentit percelebris alias quoque Chronologus Gilbertus Genebrardus *e* qui cum Polydorum, Aymerico Antiocheno Antiſtiti Ordinis huius inſtitutionem tribuentem, retuliſſet: *Ordo Carmelitarum (qui tunc variegatâ chlamyde induebatur) initium habuit in deſertis Syriæ, Almerici, Antiocheni Antiſtititis, operâ Polyd: lib.*7. *de inuentoribus rerum cap.*3. eundem corrigens, ſubdit: *Sed eorum origo altiùs repetitur, nempe à Prophetis* Elia *& Eliſeo, qui Carmelum, montem Terræ Sanctæ, primi conſecrarunt, & diſcipulos illic reliquerunt, quos Scriptura Filios Prophetarum appellat.* Sic quoque Gualterus *in Tabulis Chronographicis, ſeculo duodecimo*, aſſerit tempore Aymerici Ordinem

Aliud argumentum anterioris inſtitutionis huius Ordinis lõgè ante Aymericum.

c Ad ann. Chr. 1142. num. 15. & ſeq.

d Plerumque dicitur *Syria*.

e Lib. 4. Chronol. circa ann. Chr. 1180.

hunc ſtabilitum fuiſſe & ipſum Aymericum illius *Protectorem*, *ac promotorem*, ſatis indicans, non *Inſtitutorem*, ſed *reſtauratorem* fuiſſe. Itaque, pro cõperto ſit, Aymericum Ordinem non inchoaſſe, ſed reformaſſe, cùm enim commune ſit, & Religionibus, & rebus ſublunaribus quibuſuis temporũ diuturnitate ſeneſcere; inter multiplices viciſſitudines, & acerbas, ac longæuas perſecutiones, Elianum Carmeliticum vetuſtiſſimum Inſtitutum à priſtino tramite deuiabat in quibuſdam, præſertim Latinis, ſeu Occidentalibus (qui ex Europa ſuperuenerant, & huic Religioni ſe addixerant) eò quòd non intelligerent Regulam, quæ tum in Ordine ſeruabatur; quippe Græco idiomate ſcriptam. Aymericus itaque Librum illum, qui tum pro Regula ſeruabatur, è Græco Latinum fieri curauit, & nonnullorum diſcolorum, qui ſpretis ſeniorum monitis, non rectè ambulabant, audaciam coercuit, aliaque præſtitit (quæ declarauimus *in Notis ad caput 4. S. Cyrilli.*) atque ita Ordinem, multis annorum centuriis præexiſtentem, inſtaurauit, & promouit.

Concluditur Aymericum fuiſſe Ordinis reſtauratorem, & promotorẽ, non inſtitutorem.

CAPVT IV.

Tres aliæ Sententiæ reiiciuntur.

1105. QVARTA SENTENTIA ea eſt, quam attingit Homiliographus ille celebris Ioannes de Carthagena a iſtis verbis: *Hieronymus Romanus lib. 6. quem vocat de Repub. cap. 10. ait Religionem Carmelitarum non habuiſſe primordia ab* ELIA, *& eius ſucceſſoribus in monte Carmelo, ſed anno 796. tempore Papæ Leonis Tertij, accepiſſe quandam Regulam ex approbatis ab Eccleſia, Baſilij ſcilicet, Auguſtini, aut Benedicti,* conſequenter ibi reſpondet: *Cæterùm, vt clariùs innoteſcat delirium omnium, qui iſti ſententiæ adhærent, apertiſſimè cõmonſtrabo inſtitutam ab* ELIA *Religionem, vſque ad noſtra tempora perdurare ſub tutela B.* MARIÆ *de Monte Carmelo, quam Ordo Carmelitarum, qui nunc mirificè viget in Eccleſia, profitetur.* Quod ibidem prolixè, & ſolidè, plurimorum grauium Scriptorum authoritas declarat. Contra eam quoque hactenus dicta & dicenda ſatis vrgent; vt non vltra nos hic remorari debeamus. Obiter dumtaxat notanda inſignis allucinatio iſtius Authoris, & paucorum aliorum, attribuentium Ordini huic Regulam S. Auguſtini, aut S. Benedicti; cum luce clarius ſit, ex Pontificiis Diplomatibus, Ordinis vniuerſi traditione, & Scriptoribus domeſticis ac exteris, atque exordio Regulæ, eam traditam à B. Alberto Patriarcha Ieroſolymitano: eſtque ceu compendium anterioris, & fuſioris, ſcriptæ anno 412. à Ioanne, etiam Patriarcha Ieroſolymitano. *Faceſſat ergo*, inquit Lezana, *huiuſmodi commentum:*

a Lib. 17. homiliar. homilia 2. obiect. 5.

Opinionem 4. prolixè, & efficaciter refellit Carthagena.

Digitized by Google

mentum: & animaduertant benè librorum Scriptores, quæ litteris exarata poſteritati committunt. Etſi enim Carmelitis glorioſum valdè eſſe poſſet ſub S. Doctoris Auguſtini vexillo militare, ſub quo grauiſſimæ aliæ Religiones in Eccleſia florent, veritas tamen ipſa eſt, non ſub illo, ſed ſub B. Alberti Patriarchæ Regula, ex S. Baſilij, & Ioannis Ieroſolymitani inſtitutionibus concinnata, à ſeculis vixiſſe.

1106. QVINTA OPINIO, Ordinis huius initium ſumpſit à Ioanne Epiſcopo ſeu Patriarcha Ieroſolymitano Quadrageſimo quarto, circa annum Chriſti 412. Aliquos eam ſequentes refert Lezana in Annalibus *a* quod etiam iſti veritatis tramitem non teneant, probant ſupradicta *b* ac perſpicuè declarant ea quæ ſcribit S. Cyrillus *cap. 1. libri ſuprà poſiti parte 1.* ſub initium, vbi inter alia hæc de Ioanne: *Fuit autem tempore Arcadij, & Honorij Imperatorum, in monte Carmelo Pater dictorum Religioſorum quidam vir miræ virtutis, & perfectionis, Ioannes nomine, qui cæteros conſortes ſuos eiuſdem Montis Monachos exemplo ſuo, & magiſterio ſolicitè inducebat ad perfectionem acquirendam ſecundùm propheticam diſciplinam vitæ monaſticæ, per* ELIAM *Prophetam inſtitutæ.* Et infrà: *Scripſit eloquio, ac litteris Græcis in quodam libro primariam noſtræ Religionis inſtitutionem, & fundatorum eius dignitatem, Priſcorum profeſſorum geſta ſancta, & glorioſas virtutes, exterioremq́; habitus ornatum.* Ex quibus, & aliis, quæ ibi S. Cyrillus Scribit, luce meridianâ clariùs eſt. Ioannem iſtum non fore Inſtitutorem, ſed veriùs hiſtoricum, & Legiſlatorem. Liber enim ille partim hiſtoricus eſt, partim dogmaticus, aſceticus, & exhortatorius, ac regularis: vt certè Lezana. *c* Hinc quoque Ioannes Caramuel in Regulam D. Benedicti *d* benè inter Carmelitici Ordinis Legiſlatores, poſt ELIAM, hunc Ioannem refert. De iſto libro Ioannis ſpecialiter agetur infrà, *cap. 14.*

a Tom 2. ad ann. Chr. 412.
b Par. 1. 2. & 3.
Opinionem 5. deſtruit authoritas S. Cyrilli.
c Tom. 3. Annal ad an. 412. n. 5.
d diſp. 34. n. 345.

Præterea, Carmelitanam Elianam Religionem longè ante tempora iſtius Ioannis præfuiſſe, & quidem in primitiua Eccleſia, manifeſtum videtur ex dictis *parte 3. cap. 11.* & ſequentibus: & conuincitur, ex primo Sacello, ſeu Capella, ad honorem B. Virginis MARIÆ à Carmelicolis cõſtructa in Monte Carmelo, ipſâ adhuc viuente: vndè titulum ſunt adepti, quo appellantur *Fratres B. Virginis* MARIÆ *de monte Carmelo.* Quæ omnia luculenter etiam pertracta ſunt in præcedentibus, tum à Ioanne Bachone, *e* & Boſtio *f*, tum à nobis *par. eâdem 3. c. 13.* & aliqua attigimus hîc paulò antè: *cap. 2.*

e Nu. 67.
f Nu. 91. & 93.

1107. SEXTAM denique opinionum claſſem conſtituunt ij, qui Ordinis incunabula attribuunt temporibus Apoſtolorum. Porrò ante Chriſtũ & Apoſtolos præfuiſſe Montis Carmeli Incolas, Vitam ſolitariam, eremiticam, ad exemplum & imitationem SS. Prophetarum ELIÆ & *Eliſei*, agentium, probat authoritas grauiſſimorum Scriptorum Orthodoxorum, Iudæorum ac etiam Ethnicorum: quorum teſtimonia videri poterunt *par. 3. cap. 2. 3. 4.* & ſeq. vbi pluribus actum eſt de Eſſenis: quos SS. Prophetarum ELIÆ & *Eliſei* poſteros, & longè ante Chriſtum extitiſſe, & veri no-

minis

minis Monachos fuiſſe, oſtendimus ex Patribus & aliis Scriptoribus: vndè neceſſariâ ſequelâ infertur: Ordinem Propheticum Monaſticum, originem habuiſſe longè ante Apoſtolorum tempora. Quod omninò confirmant, & manifeſtum reddunt alia, eâdem *parte 3. cap. 1.* & ſequentibus vſque ad 14. atque etiam omnia ferè *parte* 2. nec non illa quæ hic quoque ſuprà *parte* 1. ſcribunt S. Cyrillus,[a] Arnoldus Boſtius,[b] & Aubertus Miræus.[c]

a Num. 8. & ſeq.
b Nu. 75. & ſeq.
c Nu. 154. & ſeq.

1108. Ea quæ hucuſque diſſeruimus, ſic paucis perſtringit Ioannes de Carthagena lib. 17. homilia 2. (in qua latiſſimè demonſtrat Inſtitutorem Ordinis huius eſſe S. Prophetam Eliam, & obiecta in contrarium diluit) *Authores qui Albertum Patriarcham Hieroſolymitanum primum Carmelitici Ordinis fundatorem eſſe volunt, ipſimèt fatentur Albertum tantùm Ordinem, iam propè labentem, ſuâ Regulâ erexiſſe: qui verò ab Aymerico Ordinis primordium computant; ipſi etiam liberè concedunt Aymericum tempore Alexandri III. Carmelitas, per Carmeli ſaltus diſperſos, in vnum congregaſſe, ad commodioremq́; viuendi formam redegiſſe: qui verò à Ioanne Hieroſolymitano, circa annum Domini 400. Regulam accepiſſe docent, ipſi quoque admittunt, Ioannem Hieroſolymitanum, antequam Regulam Carmelitis traderet, eorum conuerſationem, Inſtitutumq́; fuiſſe amplexatum. Alij tandem qui Carmelitici Ordinis initia ad Apoſtolorum tempora referunt, nullum certum auctorem deſignant neque explicant, quandò, & quomodò id contigerit.*

Opiniones prædictas ſummatim retundit Carthagena.

CAPVT V.

Statuitur, & vera euincitur ſeptima ſententia.

1109. EX prædictarum opinionem refutatione validâ, & efficaci, vt putamus (iudicet æquus Lector) atque ex teſtimoniis ſuprà *parte* 2. *cap.* 1. 2. & 3. allatis, clarum, & euidens remanet, Inſtitutionem Ordinis, ceu fluminis cuiuſdam, referendam ad S. P. Eliam tamquàm ad fontẽ, ſiue ſcaturiginem, ſicut omnes (ne vno quidem excepto) omni tempore tradiderunt, & ſcripſerunt huius Ordinis, & exteri plures, ac celebres authores: quodq́ue rem, & operam perdant, qui aliud initium quærunt: & veluti Nili ignotum caput, ſic noſtri fontis initia, hìc atque illìc fruſtrà inueſtigant. Quæ omnia ſi in vnum iungantur, ineluctabile, & irrefragabile conficiunt argumentum S. Prophetam Eliam primum Ordinis extitiſſe Authorem. Et ſanè, ipſum fuiſſe Anteſignanum, Authorem, Principem, Ducem, & Inſtitutorem primum vitæ monaſticæ, eremiticæ, ſolitariæ, proba-

Concluditur, originẽ Ordinis huius referendam ad S. P. Eliã.

probatur clariſſimis SS. Patrum teſtimoniis relatis *parte 2. cap. 1.* ibi *capite 2.* etiam adduximus authoritates Summorum Pontificum, Scriptorum præcipuorum, Vniuerſitatis præcelebris, & verba ipſius Virginis Deiparæ. *Parte* autem *3. cap. 4. & 5.* & ſequentibus etiam ex Iudæorum & ethnicorum Scriptis idipſum roborauimus. Quæ omnia ſi ſimul conferantur, & adunentur, adinſtar phalangum vmbone iunctarum, varias de Origine, ſeu Inſtitutione Carmelitanæ Religionis Opiniones, ſeu aſſertiones, noſtræ aduerſarias, arietabunt, (arbitramur) fortiùs, noſtramque tuebuntur validiùs; teſte enim Philoſopho: *vis vnita fortior eſt ſeipſâ diſperſâ:* Vnde appoſitè Satyricus dixit:

Collectio argumentorum pro Patriarchatu S. P. Eliæ in Ord. Carmelit.

Defendit numerus, iunctæq; vmbone phalanges.

1110. Hinc, concludendo hanc noſtram diſſertationem, omnes allatas probationes, in vnam coaceruamus, quæ ex, & cum Thoma Aquinatæ à Sancto Ioſepho *a* ſic efformatur: „ Illa aſſertio vt veriſſima cenſenda, & ſuſcipienda eſt ab omnibus, quæ nulli Religioſo Ordini quidquàm detrahit ſplendoris, aut honoris: & quæ totam Monaſticam vitam plurimùm illuſtrat; quæque & Scriptorum grauiſſimorum probatiſſimorumque, tum ſecularium, tum Religioſorum aſſertionibus, & Vniuerſitatis catholicæ deciſione, & conſtanti, perpetuâque Ordinis celeberrimi traditione, & Sacræ Rituum Congregationis approbatione, & Summorum Pontificum, Deiparæ Auguſtiſſimæ teſtimoniis ſolidis confirmata eſt: Atqui aſſertio noſtra, quâ Ordinis Carmelitarum Patriarchatum Eliæ vindicamus, tota eſt huiuſmodi; illa igitur vt veriſſima cenſenda, & ſuſcipienda eſt ab omnibus. Maior procul dubio à nemine ſenſato negari poteſt; & ſi huiuſmodi aſſertio, ſic ſtabilita, poſſit, ſine temeritate, falſa cenſeri, & vt talis reiici: contendo ego, nullam futuram veritatem (reuelatis exceptis) quæ falſa cenſeri, & vt falſa reiici non poſſit; imò nec debeat. Si quidem, iis exceptis, nulla eſt, meo quidem iudicio, tot teſtimoniis vallata, nulla tot probationum efficacium ponderibus munita. Sed videor mihi Soli meridiano facem apponere dum propoſitionem illam probare nator. Minor itaque, quæ tres habet partes, probanda eſt, ſigillatim: & quidem quoad primam, quâ dicitur, hæc aſſertio noſtra nulli Ordini Religioſo officere, nulli quidquàm ſplendoris detrahere, facilè euincitur; nam illa aſſertio nulli ſuam legitimam Antiquitatem, nulli ſuum Patriarchã, nulli ſuam Sanctitatẽ, nulli denique ſua priuilegia aufert, vt apparet clarè: nulli ergo officit, nullique Splendoris quidquàm detrahit. Nam quòd illa aſſertio Carmelitanam Religionem cæteris antiquiorem facit, id ſanè, cum cæteris ſuam germanam antiquitatem relinquat intactam, illis non magis officit, quàm aſſertio, quâ D. Benedicti Ordo, Diuorum Franciſci & Dominici Ordinibus antiquior defenditur. Quam aſſertionem, qui illis Ordinibus vel hilum ſplendoris detrahere diceret, Is ſanè helleboro ſibi

a In Diſſertat Hiſtorico-Theolog. par. 2. ſect. 13.

Illa aſſertio S. Elias Patriarcha Ordinis Carmelit *veriſſima cẽſenda eſt.*

Quia nulla, reuelatis exceptis, grauioribus teſtimoniis roborata.

 opus

Ea aſſertio antiquitatem Monaſtices euincit, & illuſtrat.

„ opus eſſe ſatis monſtraret. Quoad ſecundam item partem, quâ dicitur; „ quòd eadem aſſertio noſtra Monaſticem plurimùm illuſtret, clariſſima „ eſt etiam; vindicat enim illi maximam Antiquitatem, quam pretioſam „ illius gemmam hęretici, quaſi manu factâ, ſępiſſimè harpagare niſi ſunt. „ Deniquè quoad tertiam partem, eadem minor manet probata iis om„ nibus, quæ in præcedentibus diſputata ſunt. Hæc ſanè ratio adeò clara „ eſt, adeò conſpicua eſt, vt ſi cui fortè illa Aſſertionis noſtræ veritatem „ perſuadere non poſſit, nec ſi Solem in manibus geſtemus (vt loquitur „ Lactantius Firmianus) nec ſi Sol eam ſuis exſcripſerit radiis, quibus ni„ hil clarius, eam illi perſuadere poſſimus: hæc, inquam, ratio tantæ ve„ ritatis, tantæque certitudinis adſertionem noſtram eſſe euincit, vt ſi „ quis inueniatur, cui, ratione illâ expenſâ, eiuſque efficaciâ penſitatâ, aſ„ ſertio illa aut dubia, aut falſa videatur; is Scepticus & Pyrrhonicus cen„ ſendus ſit, (vt cum eodem Firmiano loquar) Anaxagoræ diſcipulus, cui „ niues atramentum fuêre. „ Sed nunc obiecta in contrarium audiamus ac quorumdam ſcrupulos remoueamus.

CAPVT VI.

OBIECTIO PRIMA: *contra Religioſum ſtatum, ſeu Monachiſmum ſub Lege veteri, vrgetur defectus Paupertatis, Caſtitatis, & obedientiæ: aſt oppoſitum declaratur.*

1111. Contra hactenus dicta, de Statu Religioſo in Lege veteri, & Patriarchatu S. Prophetę ELIÆ in Ordine Carmelitano, OBIICITVR PRIMO: Ad verum Monachatum requiritur obſeruantia Caſtitatis, Paupertatis, & Obedientiæ: atqui iſta non videntur viguiſſe ſub Lege veteri: non igitur tunc potuit eſſe verus Monachiſmus: & conſebuenter, eius, & Carmelitani Ordinis, Author, dici nequit S. Proph. ELIAS.

Reſpondetur, ex dictis *parte* 2. *cap.* 1. ſufficienter probatum videri, ex SS. Patribus, & Hiſtoricis, S. Prophetam ELIAM fuiſſe veri nominis Monachum in Lege veteri, ac primum Virginitatis, Paupertatis, atque Obedientiæ cultorem, magiſtrum, anteſignanum; dum ab iis nuncupatur *Dux ac Princeps Monachorum, qui Profeſſionis Monaſticæ primordia fundauit*. Peculiariter verò quoad Caſtitatem, ſeu Virginitatem id apertè tradunt S. Ignatius *epiſtolâ ad Philadelphios*, ſcribens de ELIA & *Eliſeo*, atque aliis non-

nullis

Digitized by Google

nullis ſub Veteri Lege, quod *in Caſtitate de vita exierint*. S. Epiphanius, in libro, ſeu ſermone, *Ancoratus* nuncupato: ELIAS *erat in Virginitate, vt prærogatiua Virginitatis immortalitatem prædicaret mundo, & cum corpore incorruptibilitatem*. S. Hieronymus, ad Euſtochium ſcribens: *Virgo* ELIAS, *Eliſeus Virgo*. Et certè inter Gentiles fuerunt olim Virgines perpetuam ſeruantes continentiam: quas quidam ſuſtinent, etiam voto, ſeu iuramento ſe ad id adſtrinxiſſe. Quis autem (vt & in anterioribus notauimus) exiſtimet iſtos Idololatras perfectiori, & eminentiori cultu (cuiuſmodi erat Virginitas aliquo voto, ſeu iuramento firmata) ſuos falſos Deos fuiſſe veneratos, quàm fideles Deum verum? *Virginalis caſtitas S. Eliæ, & aliorum in Veteri Lege probatur.*

1112. Porrò ex aliquali voto ELIAM, cum ſuis conſortibus, tria iſta ſeruaſſe aſſerimus: etenim vota tùm fuiſſe, extra controuerſiam eſt; nihil enim frequentius in ſacris litteris, quàm iſta: *Votum vouit*: *Vota mea Domino reddam*: & ſimilia. Atqui ſeruare Caſtitatem, Paupertatem & Obediētiam, etiam tum exiſtebat materia voti; vtpote, de meliori bono: & perfectius erat, Deoque gratius, illa ſeruare ex voto, quàm ſine eo: prout de Caſtitate expreſsè ſtatuit perdoctus Ordinis Prædicatorum Theologus Dominicus Soto in quartum Sententiarum [a] ita ſcribens: *Sub Lege naturæ corruptæ, prolatato ſatis humano genere, procul dubio ſemper fuit Virginitas matrimonio præſtantior; quippe quæ ad contemplationem, & ſpiritualia opera longè aptior*. Et infrà: *Veritas hæc multis Prophetarum exemplis comprobatur*. Nimirùm ELIÆ, ELISEI, IEREMIÆ, Eſſenorum, &c. Ferè ſimilia ſcribit: Franciſcus Suarez *tom.1. in 3. partem* [b] Declarans, etiam in Lege veteri, propoſitum Virginitatis non tantùm bonum fuiſſe, ſed & melius matrimonio: *Multi, inquit, viri ſanctiſſimi in illa Lege Virginitatem, vt meliorem coluerunt*. Hinc infero: ſicuti multiplicato genere humano propoſitum Virginitatis perfectius erat matrimonio; ita quoque votum Virginitatis (ſimiliter Paupertatis, & Obedientiæ) Deo erat gratius; vtpotè de meliori bono. Quod cū ſcirent SS. ELIAS, & *Eliſeus*, cæterique maioris perfectionis cupidi (nec enim eos id ignoraſſe præſumendum) quæ ratio illis fuiſſet ea non vouendi? *Ex aliquali voto firmata erat.* [a] In 4. Sent. diſtinct. 30. q. 2. art. 1. [b] Qu. 28. ar. 4. diſp. 6. ſect. 1. *In Lege veteri caſtitas votiua melior erat matrimonio: idq; ſciebāt S. Elias, & alij.*

1113. At ne videamur hic argumentari à mera potentia ad actum: peculiariter quoad caſtitatem ſic paucis probamus, ex ſacris Litteris: vndè imprimis occurrit locus illuſtris ex *Iſaiæ cap. 56. vbi. Hæc dicit Dominus, Eunuchis, qui cuſtodierint Sabbatha mea, & elegerint quæ ego volui. Et Dabo eis in domo mea, & in muris meis, locum, & nomen melius à filijs & filiabus, nomen ſempiternum dabo eis, quod non peribit*. Eiuſmodi fuiſſe Eunuchos dicimus, præfatos ELIAM, *Eliſeum*, Filios Prophetarum, Ieremiam, Danielem, & ſocios; *Eunuchos* ſcilicet, non naturales, ſed voluntarios: qui cùm naturaliter poſſent, liberè ex electione ſe per votum impotentes moraliter ad voluptates venereas reddiderunt: quia, vt rectè Bellarminus: [c] *Ipſa Eunuchorum appellatio perſpicuè indicat votum, non enim eſt Eunuchus, qui ſolùm continet ſe, ſed* [c] Lib. 2. de Monachis c. 23.

 qui

Digitized by Google

qui non ſe continere non poteſt. Hoc ſenſu Tertullianus *a* S. Prophetam ELIAM nuncupat ſpadonem,& S. Epiphanius *b* recenſet ipſum inter eunuchos: *Sunt Eunuchi. .... Quinam igitur hi ..... In veteri Teſtamento* ELIAS. Sic quoque S. Anaſtaſius Sinaita *c* *Eunuchi qui ſe caſtrauerunt propter regnum cælorum hi ſunt,* in Lege noua *Apoſtoli & Monachi:* in Lege veteri ELIAS, DANIEL, *& alij multi.* Ita etiam ſcribunt alij Patres, quos longum foret referre. Et quidem de Daniele, & ſociis eius id diſertè adſtruit S. Aldelmus *d*: *Tres pueri,* inquit, *auitâ Hebræorum ſtirpe progeniti, & in trāſmigratione Babylonica abducti ..... in arcto ſpontaneæ Virginitatis propoſito permanſiſſe memorantur.* Ibidem ait: Iudæorum garrulitatem friuola falſitatis deliramenta confixiſſe, eos, & Danielem, fuiſſe Eunuchos ab hominibus factos, cùm verè fuerint de numero illorum, *qui ſeipſos caſtrauerunt propter regnum cælorum.* Ex quibus confirmantur ea, quæ de illis ſcripſimus ſuprà *e*. Similiter iſta Iſaiæ verba, *Non dicat Eunuchus, Ego lignum aridum*: S. Ambroſius, S. Auguſtinus, S. Hieronymus, Rupertus, & alij plures Patres interpretantur de iis qui virginitatem ſeruabant. Hinc meritò ſcribit Waſtelius noſter *f* *Iam verò conſenſu omnium Patrum ipſa ſpiritualis Eunuchizatio* (*ſicut & docet comparatio vtraque ad corporaliter Eunuchos*) *votum ſignificat continentiæ, per quod non datur liber tranſitus ad ſtatum coniugalem.* Inq; eius confirmationem adfert eumdem S. Hieronymum *in Iſaia caput* 56. ita ſcribentem: *In Eunuchis,* inquit, *illi intelligendi ſunt, de quibus Dominus in Euangelio loquitur: Qui ſe caſtrauerunt propter regna cælorum.*

a Lib. de Monogamia ca. 8. *b* Hæreſi 58. *c* In quæſtionibus ſuper Script. qu. 66. *d* Lib. de laud Virg. c. 10. *e* Par. 3 ca. 7. *f* Lib. 1. Vindic. ſect. 5. art. 8.

Per Eunuchos in ſacris litteris paſſim intelliguntur obſtricti caſtitate votiuâ.

1114. Iſtum locum Iſaiæ alius *Sapientiæ capite* 3. illuſtrat: *Spado, qui non eſt operatus per manus ſuas iniquitatem* (& paulò poſt) *dabitur enim illi fidei donum, & ſors in templo Dei acceptiſſima.* Vbi promittitur Spadoni *donum* (ſeu præmium) *fidei:* quod ſcilicet per *fidem* illam promeruit: id eſt, per promiſſionem, ſeu votum. Eodem ſenſu accipiuntur illa S. Pauli Apoſtoli verba: *g* *Nubere volunt habentes damnationem; quia primam fidem irritam fecerunt.* Vbi per *fidem* ſignificari votum ſeu promiſſionem, explicant Concilia Carthaginenſe quartum, Toletanum quartum, Summi & Sancti Pontifices Clemens I. Innocentius I. Gelaſius I. Sanctique Patres, atque omnes ferè expoſitores huius loci, tùm Græci, vt Chryſoſtomus, Theophylactus, Oecumenius &c. tùm Latini, vt Ambroſius, Primaſius, Beda, Haymo, Sedulius, Anſelmus, & alij. Ita Bellarminus *lib. 2. de Monachis cap.* 24. Ea etiam confirmantur ex iis, quæ de iuramento Eſſenorum ſcribit Ioſephus relatus ſuprà *par. 3. cap.* 3. prout (inter cæteros) declarat Benedictus Haftenius *in Diſquiſitionibus Monaſticis, lib. 4. Tractatu 5. Diſquiſit. 1.* vbi antiquitatem Profeſſionis monaſticæ oſtendit ex iuramento ſeu profeſſione Eſſenorum: *Ioſephus quoque,* inquit, *de Therapeutis ſeu Eſſenis agens, poſtquàm nonnulla de candidatorum probatione inte exuiſſet, tandem ad eorum profeſſionem quaſi accedens ſubdit: Priuſquàm communem attingat* (Neophytus) *cibū, horribilia ijs præſtat* SACRAMENTA, *primùm, ſe numen piè culturum, cuiq; etiam morta-*

g 1. ad Timoth. 5.

Digitized by Google

mortalium iuſtè, quod ſuum fuerit, redditurum &c. *Has autem* SACRAMENTA, *quid aliud eſſe dixeris, quàm vota ab Eſſenis illis præſtita?* Sic Haſtenius. Idem ſpecialiter (quoad caſtitatis fidem ſeu promiſſionem) innuunt iſta Solini ſuprà *par.3.cap.16.* ſub finem de Eſſenis adducta verba: *Nullus admittitur, niſi quem caſtitatis fides, & innocentiæ meritum proſequatur.* Eſſenos enim veri nominis Monachos fuiſſe, & floruiſſe etiam ante Chriſti ortum, pro comperto eſt, ex dictis *par.3. c.3.4.& 8.*

1115. Et quidem inter Nazaræos, aliquos ex voto caſtitatem ſeruaſſe, declarat S. Chryſoſtomus *homilia 4. de Epiphania* ita ſcribens: *Nazaræi ſecundùm Legem nuncupabantur, qui caſtitatem Deo inſigni voto mancipabant.* Specialiter verò de S. Propheta ELIA, eiuſque diſcipulis diſertè id tradit Ioannes Ieroſolymitanus vetuſtus Pater in libro *de Inſtitutione primorum Monachorum* [a] ELIAS, inquit, *præputium impudicitiæ ſciuit à ſua carne, & mente prorſus circumcidere, dum primus inter homines ſtuduit Deo virginitatem perpetuam ſponte inchoare.* Ibidem de eiuſdem diſcipulis habet: *Nemò autem vmquàm ad hanc aſcendit circumciſionis ſcientiam priùs quàm* ELIAS, *& pueri ſuus, id eſt cœtus Filiorum Prophetarum, diſcipulorum eius: ipſi namq; primi virorum ſeipſos per virginitatem perpetuam ſponte dedicantes, caſtrauerunt prorſus ab omnibus venereis voluptatibus mentes ſuas.* Verba enim *dedicare*, & *caſtrare* deſignant votum: quo ſolo quiſpiam Deo dedicatur, & conſecratur. Verbum etiam *ſpontè* idem eſt quod *voluntariè*: ſic & in pſalmo dicitur: *Voluntariè ſacrificabo tibi.* [b] prout interpretatur S. Hieronymus. Qui plures Authores videre deſiderat, adeat Lezana *tom.1. Annalium.* [c] Michaelem Muñoz *in Propugnaculo Eliæ lib.2.* [d] Waſtelium *lib.1. Vindiciarum* [e] Iidem pariter demonſtrant, obſeruantiam, ac votum paupertatis, & obedientiæ, de quibus etiam videri poterunt dicta à nobis *par.2.c.7.*

[a] Cap. 43. alias 41.

Filij Prophetarum, diſcipuli S. Eliæ, primi Virginitatē perpetuam ſeruarunt.

[b] Pſ. 53.

[c] Cap 4. in Apparatu.

[d] L.2. tit. 1.c.2.art.5.

[e] Sect.5. art.8.

1116. Et quia paupertas voluntaria fundamentum eſt omnis Religionis, de ea hic paucula ſubiicienda videntur, nempe, quòd idem argumentum, quo Apoſtolorum paupertas probatur, æque vrgeat pro ELIÆ, *Eliſei*, & Filiorum Prophetarum paupertate; videlicet terrenorum omnium abnegatio atque egeſtas ipſorum continua, ex quo ad Apoſtolatum vocati ſunt. Id in his Prophetis etiam obſeruatum reperimus ab Apoſtolo, *ad Hebræos cap.* 11. ſcribente: *Circuierunt in Melotis, in pellibus caprinis egentes* &c. Quod verbum exponens D. Thomas ait: Intendit, Apoſtolus ſtatum voluntariæ paupertatis aliquorum vterum Prophetarum exprimere, & præcipuè Apoſtolum loqui de ELIA docet idem S. Doctor in Summa. [f] Quia (vt dicit Chryſoſtom. *lib. 3. de Prouidentia.*) *Ita erat pauper* ELIAS, *vt præter Melotem nihil terrenum ei fuerit.* Eadem eſt ratio de S. Eliſæo, vt patet 3. *Reg.*19.

Paupertatis voluntaria obſeruantia in Lege veteri.

[f] 2.2 qu. 187. art.6. in argum.

1117. At dicet quiſpiam, in Scriptura non exprimi, eos votum paupertatis emiſiſſe. Sed, vbi, rogo, in Scriptura Apoſtolorum exprimuntur Religioſa vota, niſi in illis verbis: *Ecce nos reliquimus omnia, & ſequuti ſumus*

te? Quæ perfecta fuit renuntiatio, cum obligatione retrò non reſpiciendi. Nonne & hoc exprimitur de Eliſeo? *Relictis bobus cucurrit poſt Eliam*. Et adeò perfectè, vt ex iureiurando teneretur inſiſtere: *Viuit Dominus, quia non derelinquam te a*. Cur illa verba Apoſtolorum, non iſta Prophetarum, Religioſa explicant vota? Cùm nec expreſſiùs ſancti Patres aſſerant, Apoſtolos fuiſſe Monachos, quàm dicunt, Eliætanos Veteris Teſtamenti, veraciter Monachos extitiſſe? Et diuitias Eliſeo poſſidere non licuiſſe, ſatis demonſtrat ſacer textus; cùm eas oblatas à Naaman, referat contempſiſſe: ſimul atque grauiter in Geizi animaduertiſſe, quòd eas admiſerit. Ita Michael Muñoz loco citato: vbi latiùs illa proſequitur de tribus votis Monaſticis.

a 4 Reg 2

Paupertatis votum in Lege veteri in vſu fuiſſe ſuadetur.

Iſta de Eliſei abdicatione omnimoda rerum temporalium, & voto Religionis confirmat Hugo Cardinalis *in caput 7. Lucæ*, ſic ad propoſitum: *Eliſeus in aratro coxit carnes, mactauit boues: id eſt Religionis votum fecit.* Adſtipulantur Abulenſis, & ex eo Cornelius à Lapide, in dictum locum: 3. *Reg. 19. Eliſeus nihil voluit ſibi reliquum manere in ſeculo, vt liber, & expeditus trãſiret totus ad Dominum: idcirco aratrum, & boues conſumpſit; quâ in re exemplũ dedit Religioſis.* Et infrà: *Nimirùm Eliſeus Dei vocantis inſtinctu iam ſuperior erat omni terrenâ cupiditate.*

1118. Ex iam dictis animaduertendum, immeritò quoſdam exiſtimare, in ſacris litteris argumentum nullum erui poſſe pro Paupertate voluntaria, Caſtitate perpetua, ac votis Monaſticis: de quibus clariſſimè ſic ad intentum Ioannes Palæonydorus b ELIAS, inquit, *Propheta Dei Sanctiſſimus ſacrum Carmelitarum Ordinem nongentis & ampliùs annis ante Chriſti incarnationem in Sancto Monte Carmelo tribus Religionis ſubſtantialibus punctis, voluntariâ paupertate, obedientiâ, & caſtitate, inſtituit.* Et Petrus Saracenus *in Menologio Carmelitano*, in vita S. ELIÆ, ſub medium: *Theologi noſtri, Pater Cornejo, & alij acerrimè aduersùs nouatores tuentur monaſticæ diſciplinæ formam, trium votorum nexu homines adſtringentem, in clauſtris, haud nouum hominum inuentum, ſed à magno parente noſtro* ELIA *primordialiter (etſi non tantâ obſeruantiâ, ac ſolemnitate) promanaſſe, & in hæc vſque tempora in Religioſis omnibus imitatione, in Carmelitis verò hæreditariâ ſucceſſione, ſpecialiter perſeuerare.* Sic quoque ſcribunt alij, domeſtici, & exteri. Videri poterunt dicta *par. 2. c. 7.* vbi egimus de diſcipulis S. P. ELIÆ, & eorumdem vitæ norma.

b In hiſtor. Carmel. l. 4. c. 1.

1119. Vrgent nonnulli vlteriùs, & contra prædicta opponunt iſta: *Primum*, Quòd ex ſacra Scriptura elici videatur, diuinum præceptum in Lege veteri extitiſſe, de non ſeruanda caſtitate, & per conſequens multò magis de non vouenda. *Secundum*: quòd communis Patrum videatur conſenſus, primum inter viros Chriſtum, & inter fœminas Deiparam, Mariam Virginitatem ſeruaſſe. *Tertium*: quia ſaltem ex voto Virginitatem primò ſeruaſſe, ſeu illam primò vouiſſe, ſpecialis videtur Beatiſſimæ

Virginis

Digitized by Google

Virginis prærogatiua;ita vt ante ipſam nullus alius, ſiue vir, ſiue fœmina, id effecerit.

1120. Annaliſta Ordinis noſtri Lezana *tom. 1. Annal. in Apparatu c. 4.* ad iſta, & alia accuratè reſpondet, ſcrupuloſque iſtos remouet: *Hæc, inquit, etſi ſpecie tenùs doctrinæ traditæ obſtare videantur, reipſâ tamen, & enucleatiùs penſata parum vrgent. Primum enim falſo innititur fundamento: nullum enim præceptum in Lege veteri fuit de non ſeruanda Caſtitate. Ita enim habent non ſolùm Ignatius, Hieronymus, Epiphanius, Damaſcenus, Iſidorus & alij Patres; ſed ex poſterioribus* Abulenſis, *Sotus,* Suarez..... *aliji, plures.* Proſequitur Lezana. *Secundum etiam nec multum vrget. Primò quidem, quia ſi Patrum encomia, quibus Chriſti & Deiparæ Virginis virtutes celebrant, ſedulò attendantur, procul dubio conſtabit, ſimilia epitheta aliis eiuſdem Chriſti, & Virginis donis, & chariſmatibus, obedientiæ videlicet, humilitati, & præſertim charitati, tribuere. Cùm ergo pro comperto cunctis ſit, has virtutes in aliis iuſtis præceſſiſſe, manifeſtum erit, eâ ſolum de causâ ita Patres locutos, quòd in Chriſto Domino præcipuè, deinde in ipſa eminentiſſimo, & perfectiſſimo modo ſuprà alios quoſcumq; cernerentur. Pari ergo modo in præſenti de epithetis Virginitatis ipſis conceſſu exiſtimandum. Addendum ſecundò, quòd Patrum teſtimonia, vel ſolùm loquuntur de nouo Teſtamento, non de veteri.* Quod ibidem probat authoritatibus: deinde ſubdit: *vel catenus intelligenda erunt, quatenus licèt ordine temporis, alij ante Chriſtum, & Deiparam Virginitatem ſeruauerint, ordine tamen dignitatis, & excellentiæ Chriſti, & Deiparæ Virginitas aliorum omniũ Virginitati præfertur; Chriſti namq; Virginitas, cauſa finalis, efficiens moralis, ſeu meritoria, & exemplaris fuit Virginitatis aliorum.* MARIÆ *quoque Virginitas cauſa etiam exemplaris fuit & ſpeculum Virginitatis Sanctorum cunctorum, & aliquo modo finalis, & moralis.* Et quidem ſpecialiter quoad ſanctos Prophetas ELIAM, *Eliſeum,* eorumque poſteros, ipſi Virginitatem propoſuerunt, vouerunt, ſeruauerunt ad honorem, exemplum, & imitationem ipſius Deiparæ Virginis, in nubeculâ præoſtenſæ. Atque ita Virginitas Mariæ cauſa fuit exemplaris, & aliquo modo finalis Virginitatis S. ELIÆ, & diſcipulorum eius (prout ſuprà *par. 2. cap. 5.* demonſtratum manet) quod certè non modò quidquam derogare poteſt honori, & prærogatiuæ ſpeciali Primatus Virginitatis ipſius Dei Genitricis, vt magis inde ſpecialiter commẽdetur. Pergit deinde Lezana: *Ex quo ad Tertium dicito primò cum Suarez, vt ſuprà, quòd Beata Virgo perfectum votum Virginitatis emiſerit, ad perfectionem eius pertinet; quòd verò ante ipſam nullus hoc fecerit, ad eius commendationem non admodùm refert. Adde ſecundò cum eodem Suarez ibidem: Deinde dici etiam poteſt prima, quæ propoſita eſt tamquàm dux, & exemplar huiuſmodi voti, & hunc exiſtimo eſſe ſenſum Sanctorum Patrum.* In quo autem conſiſtat huiuſmodi maior dignitas, eminentia & perfectio Virginitatis, & voti MARIÆ ibidem præclarè explicat. Deinde conſequenter declarat, Religioſum ſtatum tempore Legis naturæ quaſi à longè fuiſſe adumbratum, tempore Samuelis clariùs delineatum, quia tunc ab eo fuerunt inſtituta Collegia, ſeu Cœnobia: at in illis pro ſtatu Religioſo perfecto deficiebant obſeruantia Caſtitatis

Sub Lege Moſaica non erat Matrimonium ſub præcepto.

Quo ſenſu Chriſto, & Virgini Deiparæ primitiæ Virginitatis adſcribantur.

Nempe ordine dignitatis & ratione cauſæ meritoriæ, exemplaris.

Eadem eſt ratio voti virginitatis.

& Pau-

Religioſus ſtatus in Lege naturæ fuit adūbratus, ſub Samuele delineatus, per S. Eliam expreſſus, à Christo cōſummatus.

& Paupertatis; *Quia tamen*, inquit, *tempore* ELIÆ *vltra hoc, quod eſt in Carmelo, & alijs locis congregari, obedientiam præterea, paupertatem & caſtitatem perpetuam ex aliquali voto obſeruare cœperunt; Ideo aſſerimus, ſtatum veluti Religioſum, ſeu Monachiſmum, tunc quoquo modo, vt Salianus numer. 22. relatus dixit, incepiſſe, licèt poſtea tempore Chriſti mirabiliter incrementa, conſummationem, & perfectionem acceperit, vt ex eodem Saliano dictum eſt. Quare, vt paucis verbis rem totam, ſpectantem ad Religioſi ſtatus Inſtitutionem, explicemus, dicere poſſumus, quod Enos illum adumbrauit, Samuel delineauit,* ELIAS *qualitercumq; inchoauit, Chriſtus conſummauit.* Ita Lezana dicto loco.

1121. Iſtis haud multùm diſſimilia ſcribunt Cardinalis Bellarminus *libro de Monachis cap.* 2. (docens, Monaſticum, ſeu Religioſum ſtatum in Lege naturæ fuiſſe adumbratum, ſub Lege Moyſis expreſſum, & in noua perfectum) atque ante illum S. Bernardus *in epiſtola* ſeu *tractatu de vita ſolitaria, ad Fratres de Monte Dei*, impugnans nonnullos (quos nequam & impios appellat) Monachatum, ſeu vitam ſolitariam cauillantes, tamquàm nouitatem; *ſed hæc nouitas*, inquit, *non eſt nouella vanitas. Res enim eſt antiquæ Religionis, perfectæ, fundatæ in Chriſto pietatis, antiqua hæreditas Eccleſiæ Dei, à tēpore Prophetarum præmonſtrata, iamq; nouæ gratiæ ſole exorto, in Ioanne Baptiſta inſtaurata, & innouata, ab ipſo Domino familiariſſimè celebrata, ab eius diſcipulis, ipſo præſente concupita.* Vocat *antiquam hæreditatem Eccleſiæ*; quia *à tempore Prophetarum præmonſtrata* addit: *in S. Ioanne Baptiſta inſtaurata*; quia ipſe ex ELIÆ poſteris (vt ſatis conſtat ex dictis *par. 3. cap. 11.* [a]) in Lege noua extitit Monachus, & Monachorum Princeps, ac inſtaurator: in Chriſto autem fuit *pietas* illa *perfectè fundata*, & ab eo *familiariſſimè celebrata*, quia per eum ſtatus ille perfectionis complementum accepit modo ſuprà explicato. [b]

S. Bernardi teſtimoniū de antiquitate ſtatus monaſticj.

[a] Nu. 320.

[b] Par 2. c. 1. ſub finē.

1122. Thomas Bradley, ſeu Scropus in libro *de fundatione, intitulatione, antiquitate* &c. *Ordinis B. V.* MARIÆ *de Monte Carmelo* aliquoties citat librum, ſeu epiſtolam illam S. Bernardi ad Fratres de Monte Dei: cenſens eos fuiſſe Carmelitas, fortè id ſibi perſuadens ex iſtis primis poſt præfationem verbis: *Fratribus de Monte Dei, Orientale lumen, & antiquum illum in Religione Ægyptium feruorem tenebris occiduis, & Gallicanis frigoribus inferentibus, vitæ ſcilicet ſolitariæ exemplar, & cœleſtis formam conuerſationis.* Quibus indicari videtur, eos fuiſſe aduenas, ſeu traduces ex Orientis partibus. Sed ad Carthuſienſes directa paſſim habetur, illius porrò authoritate hic vſi ſumus pro aſſerenda antiquitate Monaſtici Inſtituti, & eâ occaſione quędam adiungimus in laudem cellæ, & vitæ ſolitariæ. *Audeo dicere, ſancti Angeli Dei cellas habent pro cœlis, & æquè delectantur in cellis, ac in cœlis. Nam cùm in cella iugiter cœleſtia actitantur, cœlum cellæ, & Sacramenti ſimilitudine, & pietatis affectu, & ſimilis operis effectu, proximum efficitur, nec iam ſpiritui oranti, vel etiam à corpore exeunti à cella in cœlum longa, vel difficilis via inuenitur. A cella in cœlum ſæpè aſcenditur, vix autem vmquam à cella in infernum deſcenditur.* Et infrà:

Cella

Digitized by Google

Cella Terra Sancta & locus ſanctus eſt: in qua Dominus & ſeruus eius ſæpè colloquũtur, ſicut vir ad amicũ ſuũ. In qua crebrò fidelis anima verbo Dei coniungitur, ſponſa ſponſo ſociatur, terrenis cœleſtia, humanis diuina vniuntur. Alia ibi habet valde ſingularia in cellæ commendationem, quæ maximè conueniebant, Carmelitis, antequàm inter Ordines Mendicantes ab Eccleſia accenſerentur. De quibus, aliquantò poſt annum Chriſti 1099. in Carmelo, & aliis Terræ Sanctæ Eremis, conuerſantibus, ſcribit Cardinalis Iacobus de Vitriaco: quòd *tamquàm apes in aluearibus modicarum cellularum Domini dulcedinem ſpiritualem mellificarent.* Etenim iuxta præſcriptum Regulæ (habetur hic ſupra *in prima parte a*) debebant omnes *manere in cellulis ſuis, vel iuxta eas, die ac nocte, in Lege Domini meditantes, & in orationibus vigilantes.*

Cella commendatio inſignis.

a Nu. 31. Sunt qui dicãt iſtius epiſtolæ authorem non fuiſſe S. Bernardũ, ſed D. Gulielmũ Abbatem S. Theodorici, eruditione, & Sanctitate cõuerſationis inſignem. Ita Trithemius lib. de Scrip. Eccleſ.

CAPVT VII.

OBIECTIO SECVNDA: *quâ vrgetur; Quòd S. Paulus, S. Antonius, S. Hilarion fuerint abſolutè primi vitæ Monaſticæ, ſeu Eremiticæ Authores, & Inſtitutores, ſed retunditur.*

1123. EXiſtimant nonnulli, S. Paulum in Thebaide, S. Antonium in Ægypto, S. Hilarionem in Palæſtina, primos fuiſſe Monaſticæ, & Eremiticæ vitæ Authores, ac Fundatores. Vnde concludunt, Sanctum Prophetam ELIAM primum Monachorum Principem, & Inſtitutorem, dicendum non eſſe: nec Religionem Carmelitanam ab eo ſuam originẽ, & continuam ſucceſſionem habere. Ad hoc intentum Ioſephus Scaliger, impugnans antiquitatem Monaſtices, adducit authoritatem S. Hieronymi in vita ipſius S. Hilarionis, ſcribentis: Quòd ante S. Hilarionem in Palæſtina nec monaſteria, nec Monachi eſſent: ſed ille Fundator, & eruditor iſtius conuerſationis in illa Prouincia primùm fuerit. Quæ verba à Bellarmino, Serario, & aliis viris doctiſſimis veriſſimè expoſita non ita pridem reſumpta à viro quodam Religioſo, & alioqui docto, cui cognomen Geometra (aliàs Landmeter) ſpecialiter cõtra antiquitatem Carmelitanam adferuntur, & vrgentur.

1124. At nodus in ſcirpo quæſitus (vt ait Lezana noſter *a*) haud difficulter ſoluitur; Imprimis haud verè ſupponitur, Carmelum (locum originalem Religionis huius: in quo iugiter perſtitit à ſua inſtitutione vſque ad annum Chriſti 1290.) in Palæſtina eſſe ſitum; eſt enim in Phœnice, iuxta Cluuerium*b* & alios Geographos: aut, ſecundùm aliquos, inter Phœ-

a Tom. 2. Annal. ad ann. Chr. 315.

Carmelus vbi ſitus.

b In Introd. Geogr. l. 5. c. 21.

Digitized by Google

a Lib.1.hiſtoriar.Orientis c. 52.

Phœnicem, & Palæſtinam: initium Terræ Sanctæ, diſtans ab Accon quatuor circiter miliaribus, prout Cardinalis Iacobus de Vitriaco a teſtatur his verbis. *Carmelus, in quo conuerſatus eſt* ELIAS, *ſitus eſt in maritimis, diſtans ab Accon quatuor milliaribus.* Et Gloſſa *ſuper cap.16. Iſaiæ* de eodem: *Carmelus mons eſt inter Phœnicen & Palæſtinam, eminens Ptholemaidi,* (quæ eadem eſt cum Accon) *in quo* ELIAS *orauit.* (Alia de ſitu Carmeli adduximus ſuprà *par.2. cap. 6.*) Vndè, licèt in Palæſtina ante S.Hilarionem Monachi nulli fuiſſent (cuius contrarium in S.Charitone, & aliis, pateſcet, ex dicendis ſub finem capitis huius) attamen in Carmelo eſſe potuerunt, fueruntque Eremitæ, ſeu Monachi, prout nunc paſſim nomen illud accipitur. Prætereà, ſiue Carmelus intrà, ſiue extrà Palæſtinam exiſtat, ſcrupulus ille haud difficulter remouetur; dicimus enim cum, & ex Serario *lib. 23. Mineruralis cap. 23.* (vbi cùm illam Scaligeri adduxiſſet obiectionem ex S. Hieronymo, reſpondet) *Partim loquitur de primo Authore non quarumcumq; Monachorum, ſed Eremitarium, qui ſoli ſolis in locis degerent.* Et *cap. 24.* cum ſibi iterùm obieciſſet alia eiuſdem Scaligeri verba : *Nulli ante Beatum Paulum Eremitam in Ægypto, ante S.Hilarionem in Syria Monachi fuerunt. Reſpondeo,* inquit, *nulli, qui propriè eſſent Eremitæ, ante hos fuerunt, vt ſuperiori capite ad primum.* Proſequitur hanc ſolutionem Waſtelius noſter dicens, lateque probans, ex Caſſiano, Athanaſio, & aliis, quòd cùm *Monachus* idem ſit quod *ſolus degens* ſiue *ſolitarius*, aut *ſingularis*, & *Monaſterium* ſit *ſtatio*, ſiue *manſio vnius*, idem erit dixiſſe Hieronymum: Ante Hilarionem non fuiſſe in Palæſtina Monachos, & monaſteria: ac dicere, non fuiſſe aliquos, qui ſigillatim, ſeorſim, aut ſingulariter, in particularibus cellulis, vixerunt (in auiis ſcilicet eremis, non habentes cum aliis communicationem, vt S. Paulus, qui communiter appellatur Primus Eremita, S.Onuphrius, & alij) non tamen, nō extitiſſe Cœnobia, & Cœnobitas, id eſt, habitacula plurium Monachorum ſimul commorantium (qui inter ſe vnionem aliquam habebāt, & certis temporibus conuenirent, licèt ſeorſim in cellulis, ſeu caſulis, ab inuicem diſtinctis, & diſſitis morarentur) Nunc autem vocabula illa, *Monachus*, quod olim ſolitariū ſeu *ſolum degentem*, & *Monaſterium*, quod *habitationem vnius* denotabat, tranſlata ſunt, vt idem ſit *Monachus* quod *Cœnobita*, & *Monaſterium*, quod *Cœnobium*. Hinc S. Auguſtinus ait b *Monaſteria & Xenodochia ſunt appellata nouis nominibus, res autem ipſæ ante ſua nomina erant.*

SS. Paulus Eremita Antonius & Hilariō quo ſenſu à nonnullis vocentur primi Monachi.

Quia primi exiſtimati qui auiam penetrantes ſolitudinem Soli *quandoq; habitarunt.*

b Tract.9. in Ioannē.

1126. Alij verba illa S.Hieronymi, de Hilarione, quòd primus Fundator, & Eruditor conuerſationis monaſticæ dicatur, ſic exponunt, non quòd primus illam inuenerit, & alijs tradiderit, ſed quòd magnoperè illuſtrarit, ac perfecerit. Familiariſſimum enim eſt tùm ſacris, tum profanis litteris, vt is primus alicuius rei Author vocitetur, qui eam ab alio cœptam valdè perficit, & amplificat. Sic Paulus in Thebaide primus Eremita, ſic Antonius in Ægypto primus Monachorum; ſic quoque Baſilius

Subinde rei alicuius primus author, *dicitur qui magnopere illuſtrauit.*

in

in Ponto primus Archimandrita à pluribus, cognominatur. Hinc Cardinalis Bellarminus [a] contra Magdeburgenſes Centuriatores ſcribens, ait: *Rectè Hieronymus in vita Pauli dicit, Antonium meritò authorem vitæ eremiticæ, non tam quòd ipſe omnes præceſſerit, quàm quod ab ipſo omnium incitata ſint ſtudia.* Etenim longè ante S. Antonium Eremitas, & Monachos fuiſſe, iam videbimus. Idem quoque quod S. Antonius in Ægypto, præſtitit S. Hilarion in Palæſtina.

a Lib. de Monachis c. 5.

1126. Ita etiam Iacobus Gualterius *in ſuis tabulis Chronographicis ſeculo tertio*, agens de S. Paulo, communiter vocato, primo Eremita: *Si propriè loquendum ſit*, inquit, *Author vocatur* (vitæ Eremiticæ) *potiùs quòd illam magnoperè illuſtrauerit, ac perfecerit, quàm quòd inuenerit. Siquidem (vt nihil dicam de* Elia, *qui vt plurimum verſabatur in Monte Carmelo, vt ex libris Regum perſpicuum eſt &c.) Teleſphorus, vt in ſecundi ſeculi columna prima obſeruatam eſt, Anachoreta priùs fuit, quàm in Pontificem eligeretur. Adde, quòd non ſolùm S. Cyprianus, ac Tertullianus meminerint voti caſtitatis, veliq; Sanctimonialium in Eccleſia practicati; ſed prætereа S. Dionyſius Areopagita Pauli Apoſtoli diſcipulus* [b]. *Monaſticam profeſſionem extollit, etiam deſignatâ, inter alias ceremonias, tonſurâ, atque habitus mutatione ſuo tempore vſitatâ. Adeò vt neque dubium cuipiam eſſe queat, quin vita Anachoretica generaliùs ſumpta ſit antiquiſſima, imò & ante Chriſti prædicationem trita: neque negare quis poſſit ſtatum monaſticum, ac Religioſum preſſius ſumptum, iam ab Apoſtolorum temporibus in Eccleſia Chriſtiana extitiſſe*; ſcilicet in Palęſtina, & Ægypto.

Eo ſenſu S. Paulus dicitur primus Eremita; *cum tamen ante eum alij plures Monachi, & Anachoretæ fuerint.*

b Eccleſ. Hierar. c. 6.

1127. In idem planè conſpirant RR. PP. Bollandus & Henſchenius in Actis Sanctorum, [c] vnde excerpſimus ſequentia: *S. Athanaſius infrà in vita numer. 6. ante S. Anthonij conuerſionem ad vitam Monaſticam, ſeu Anachoreticam, (quæ contigit circiter an. Chriſti 270.) agnoſcit in Ægypto fuiſſe monaſteria, vt tum erant, cùm ſcriberet, poſt annum Chriſti 360. etſi non tam crebra, & Anachoretas fuiſſe; ſed qui non longè à ſua villula inſtituebantur, auiam nondùm penetrantes ſolitudinem. Author vitæ S. Pachomij antiquus, interprete Dionyſio exiguo, ſcribit, ante S. Antonium Monachos fuiſſe, ſed comparatione ſeculi 4. & 5. infrequentes.* Idem adferunt, S. Palæmonem, S. Antonio ſeniorem, aut certè æqualem, in Thebaide ſuperiore, intra Eremi ſecreta vixiſſe. Et infrà, de Eſſæis Monachis agentes: *Extra mœnia, in hortis, & villis, ſolitarij degebant, ac ſacras ædes habebant, quæ σεμνεῖα vocabant, & μοναστήρια, in quibus ſanctæ vitæ myſterijs dabatur opera, idq; circum Alexandriam ad ſtagnum Mariam..... Ex horum poſteris fuit S. Frontonius, apud Mitriam, Abbas ſeptuaginta Fratrum, tertio decimo anno imperij Antonini Imperatoris, circiter ann. Chriſti 150. integro ante ortum S. Antonij ſeculo.....* Conſequenter præclara, & Sancta Eſſæorum Monachorum Inſtitutio (quæ ad tempora vſque S. Antonij perdurauit) ſub compendio ibi perſtringitur. Ex S. Dionyſio Epiſcopo Alexandrino, *Obijt ipſe circa Gallieni Imperatoris annum XII. cùm S. Antonius ſub parentum educaretur diſciplina: adeoq; ſenex ille, quem S. Antonius nactus eſt vitæ ſolitaria*

c Tom. 2. ad diem 17. Ianuarij in prologomenis ad vitam S. Antonij c. 3.

Antiquitatem Monaſtices illuſtrãt, & exemplis multis confirmãt PP. Bollandus, & Henſchenius.

riæ pedagogum ex iis erat fortaſsis, quibuſcum S. Dionyſius collocutus.

Inter Monaſteria Ægypti, quæ priuſquàm vlla Antonius admirabilis ſuæ philoſophiæ collegia contraheret, erecta fuerunt, cenſeri poſſunt ſancta Monaſteria à Iuliano & Baſiliſſa inſtituta, in quibus erat S. Iulianus Sanctæ Congregationis circiter decem millium Monachorum Pater; & per S. Baſiliſſam fulgebat in virginibus, & mulieribus caſtitatis excelſior victoria palma, vt refertur in eorum actis ab oculato teſte conſcriptis ſuprà IX. Ianuarij . . . . ſed perſecutione forſan Diocletiani euerſa, quãdo centum quadraginta quatuor millia fidelium in Thebaide martyrio coronata ſunt, & ſeptuaginta in exilium acta . . . . Dedimus XIV. Ianuarij SS. Sabam, Eſaiam, alioſq; triginta ſex Monachos, ſub Diocletiano, in Sina, Arabiæ monte, haud procul Ægypto, occiſos. Omittimus eos, qui alibi terrarum vitam monaſticam, etſi nõ adeò illuſtri famâ, celebratã, tribus prioribus ſeculis coluerunt . . . . . Conſentit vita S. Pachomij his verbis: D. Antonius magni ELIÆ, *atque Eliſei, nec non & S. Ioannis Baptiſtæ, æmulator exiſtens, ſecreta interioris Eremi ſtudio ſectatus eſt ſingulari, vitamq; cæleſtium in terris geſſit amore virtutis. . . . . Illud certè conſtat inter omnes, quòd Antonius, magnus ille Monachus, perfectis pietatis inſtitutis, & exercitationibus ad eam rem accomodatis, hoc vitæ genus ad ſummum perduxit.* Hactenus ex Bollando & Henſchenio: vndè euidens eſt, S. Antonium (idem maiori ratione dicendum de S. Hilarione) non primum Authorem, ſed Reſtitutorem, Propagatorem, Illuſtratorem, appellandum fore. Similia ferè ſcribit Franciſcus Suarez *a* tractans de Monachis, qui ante S. Baſilium fuerunt: vbi declarat, ante S. Antonium fuiſſe, qui vitam ſolitariam agerent (etſi non *in auia ſolitudine*) ac etiam cœnobiticam: quod oſtendit ex dictis S. Athanaſij verbis in vita S. Anthonij, *Nedum tam crebra erant Monaſteria*, ſcilicet ante S. Anthonium: vnde infert: *ſentit ergo aliqua fuiſſe Cœnobia Religioſorum.* Etſi enim iam antè plurima fuiſſent (vt conſtat ex dictis de S. Iuliano) ea diminuta erant perſecutionibus, præſertim Diocletiani, & Maximiani.

a Tom. 4. de Relig. tract. 9. lib. 2. c. 1.

1128. Quamuis iam dicta ſufficere exiſtimemus, pro plena obiectæ difficultatis enodatione; vt tamen clariùs legentium oculis ſubijciamus, & manifeſtemus, ac conteramus perfidiam, impudentiam, & prodigioſa mendacia hæreticorum, qui Monaſticum Inſtitutum, *nouellum, ac nuperum inuentum* clamitant (ita Philippus Melanchton *in Confeſſione Auguſtana art.* 27. alijque) & quorundam Catholicorum notemus iniuriam, dum ante Antonium, Hilarionem, & Baſilium Aſcetas, & Aſceteria Monaſtica non agnoſcunt, adhuc quædam pro confirmatione Aſſerti noſtri adiũgemus: quocirca excuſet lector, ſi eandem incudem tundere videamur. Cùm autem commilitonem, imò & præeuntem ducem, hac in paleſtra, habeamus Eminentiſſ. Cardinalem Bellarminum (*qui tomo 1. Controuerſ. lib. de Monachis cap. 5.* poſtquàm ex ſacris litteris antiquitatem Monaſtices demonſtraſſet, variis argumentis oſtendit, Religioſam Monaſticam vitam longè ante SS. Antonium, Baſilium, Macharium, & Hilarionem viguiſſe) is nobiſcum,

Card. Bellarminus authoritatibus conglobatis perſpicuè oſtendit vetuſtatem Monachiſmi.

Digitized by Google

biſcum,ſeu pro nobis prodeat, ita ſcribens: *Veniamus ad Nouum Teſtamentū, & oſtendemus ante annum* CCC. *fuiſſe Monachos in Eccleſia. Primùm id probatur ex Athanaſio in vita B. Antonij, vbi Athanaſius docet, ante Anthonium non fuiſſe quidem Eremitas,ſed tamen Monachos fuiſſe,qui in agris,ciuitatibus vicinis,Monaſteria ſua conſtituebant: & Antonium,cùm is Monachus fieri vellet,ad ſenem quemdam acceſſiſſe,qui ab ineunte ætate Monaſticen exercuerat. Ex quo ſequitur, B. Antonium non fuiſſe primum Monachum, & ante annum Domini* CCC *fuiſſe Monachos: nam Antonius floruit initio* IV. *ſeculi; anno enim* CCC. *erat annorum* XL. *vt colligitur ex Chronico Hieronymi, & tamen ipſo adoleſcente inueniebantur multi Monachi ſenes.*

Probatur ſecundò ex Damaſo,qui in vita Dioniſij Papæ ſcribit,hunc ipſum Dionyſium ex Monacho ad Pontificatum fuiſſe aſſumptum. Conſtat autem ex Chronico Euſebij,Dionyſium Romæ ſediſſe an. Domini CCLXVI. *non ergo Monachi cœperunt poſt annum Domini* CCC. *Tertiò probatur ex Cypriano & Tertulliano, qui etiam antiquiores Dionyſio Papa fuerunt ..... Quartò probatur ex Dionyſio Areopagita, Tertulliano antiquiore...., Quintò probatur ex Philone Iudæo, qui etiam Dionyſio Areopagitá antiquior fuit .....* (Iſtorum teſtimonia adduximus *parte* 3. variis locis) *Sextò probatur Apoſtolorum exemplo:* quos Monaſticam vitam egiſſe probat (vtique in Palæſtina;etenim Palæſtinæi ſeu Galilæi erant) Conſequenter hæreticorum obiectiones ſoluit, calumnias refutat, & mendacia detegit,circa Monaſticen. Alter quoque eximius Cardinalis Baronius locis quamplurimis refert, & clarè damonſtrat, in primis Eccleſiæ ſeculis Monachos, Moniales,& Monaſteria non pauca extitiſſe: quædam ex coælata ſunt ſuprà. *a* — *a* Par.3.c. 4.

1129. Specialiter autem loquendo de S. Hilarione, quem dictus Geometra primum Monachum in Palæſtina eſſe contendit, illum quidē fuiſſe ibidem Inſtauratorem,& inſignem Propagatorem, non verò primum Inſtitutorem, conuincit iſtud ex antiquis Græcorum monumentis memorabile Elogium ſuprà *b* vbi diſertè dicitur, *Eſſenorum in Palæſtina Reparator;* non ergo Inſtitutor. — *b* P.3.c.19 n.387.

Et certè ante SS. Antonium, & Hilarionem Monachos & Monaſteria fuiſſe in Palæſtina,& Ægypto, conuincunt cuncta quæ ſuprà *c* dicta ſunt de Eſſenis: qui maximè floruerūt in Iudæa, & Ægypto. Exploratæ quoque fidei Acta S.Eugeniæ teſtimonium irrefragabile reddunt; Monachiſmi, & Monaſteriorum multorum longè ante S. Antonium, & S. Hilarionem, ſcilicet ſub finem ſecundi,& initium tertij, etenim circa annum Chriſti 197.cum ſuis Eunuchis Protho & Hyacintho, virili induta veſte, Eſſenorum eſt ingreſſa Monaſterium:cuiuſmodi tum plura extitiſſe,perſpicuum eſt ex illis *Vitæ ipſius cap.* 4.verbis: *Mos apud Ægyptum, quando circumeunt Monaſteria Epiſcopi,pſallentium eos ſequatur exercitus.* De illa S. Eugenia egimus *parte* 3.*cap.* 18. — *c* Par.3. c. 3.& 4.ac alibi.

1130. Totus liber quoque Ioannis Ieroſolymitani *de Inſtitutione pri-*
a Cap.14. *mor. Monachor.* (de quo ſpecialiter infrà a) tractat de Monachis, qui in primordiis Eccleſiæ Chriſtianæ, & longè antè, floruerunt præſertim in Iudæa. De illis etiam in Palæſtina, & Ægypto antiquiſſimis Monachis, & Monaſteriis agit Ioannes Caſſianus, in epiſtola præfatoria *de Inſtitutis Cœnobiorum* ad Caſtorem Pontificem: *Secundùm eam quam vidimus Monaſteriorum Regulam per Ægyptum vel Paleſtinam antiquitùs fundatorum, fideli ſermone vel adijciam, vel recidam, Nequaquàm credens rationibus quippiam vel perfectius, conſtitutionem nouellam in Occiduis Galliarum partibus reperire potuiſſe, quàm illa ſint inſtituta, in quibus ab exordio prædicationis Apoſtolicæ, à Sanctis, ac Spiritualibus patribus fundata monaſteria ad nos vſque perdurant* Vbi notanda illa verba *ab exordio prædicationis Apoſtolicæ à Sanctis ac Spiritualibus Patribus fundata monaſteria*, ſcilicet in Palæſtina primitùs, & inde deriuata in Ægyptum. Fundatores autem primos Monaſticę conuerſationis fuiſſe ELIAM, & *Eliſeum*. alibi declarauerat. b

Ante S. Halarionē in Palæſtina plures Monachi.

b Vide hic ſuprà p. 2. c.1 n.170.

1131. Denique longè ante S. Hilarionem, in primitiua Eccleſia Monachorū Inſtitutum viguiſſe in Palęſtina, euidens eſt, ex quam plurimis Patribus, Doctoribus, & Hiſtoricis, quos adfert Lezana in Apparatu ad tom. 2. Annalium capite 1. & 2. Et, *Vt prætermittamus ea, quæ de Theleſphori, Dionyſij Summorum Pontificum, Narciſſi, & aliorum multorum in Palæſtina Anachoretiſmo ſeu Monachiſmo* (inquit, idem Lezana dicto *tomo 2. Annal.* c) *numquid Demophilus, & Caius, quos Monachos & Therapeutas idem Dionyſius appellat, Palæſtinæ limina numquàm attigerunt? nonne Chariton ille celebris, de quo ſub anno 277 & ſequentibus, egimus, in Palæſtina circa Sanctam Ciuitatem, & vicina loca, monaſticam vitam duxit in Lauræ Monaſteriis cum Sodalibus etiam Monachis, ſeu Aſcetis, antequàm Hilarion vel natus, vel agnitus eſſet mundo, prout ex eius hiſtoria apud Metaphraſten, Lippomanum, Surium, & alios ibi retulimus?* Ferè eadem, & alia ad intentum habet Carthagena *Lib.17. Homil. 2. ad Obiect. 6.* De præfato Charitone Monacho, & Monachorum propagatore in Palæſtina ante S. Hilarionem, quædam diximus *parte 3. cap. 19.*

c Ad ann. D.315.

CAP.

Digitized by Google

CAPVT VIII.

Argumentum quoddam ab authoritate negata, & non negante, reprobatur, &, quòd plures vetuſti Scriptores egerint de Monachis inſtituti ELIANI, *oſtenditur.*

1132. OBIICITVR TERTIO, apud S.Hieronymum, Palladium, Euagrium,& Caſſianum, frequens eſt mentio Monachorum, in Palæſtina degentium, ſed nuſquàm de Monachis Carmelitis: non igitur tum exiſtebant. Reſpondet pro nobis Carthagena [a] *Nemo*, inquit, *eſt tam ignarus, qui non probè agnoſcat, argumentum ab authoritate negata, ſed non negante, à Philoſopho in topicis reprobari, atque proiici tamquàm inutile, ad rei dubiæ faciendam fidem, nec abs re. Nemo enim omnia ſciuit, dixit, dicere debuit, aut dicere voluit. Vnde illuſtriſſ. pariter & doctiſſimus Cardinalis Bellarminus* [b] *ſimili argumento, in hunc modum, occurrendum cenſuit. Reſpondeo, inquit, nihil concludi ex argumentis ab authoritate negatiuè; non enim ſequitur: Lucas, Paulus, & Seneca nō dicunt, Petrum fuiſſe Romæ: igitur Petrus non fuit Romæ; non enim iſti tres omnia dicere debuerunt, & plus creditur tribus teſtibus affirmantibus, quàm mille nihil dicentibus.* Theophilus Rainaudus author multiiugæ eruditionis,& politioris litteraturæ,ad reuincendum planè ſimile argumentum [c] ſic appoſitè: *Mihi hæc ratiocinatio*, inquit, *planè ſtraminea videtur, & digna quæ ſibilis explodatur. Vſi ſanè hac argumentandi inanitate Anabaptiſtæ, aſſeruerunt, narrationem de homine ad piſcinam probaticam ſanato, fabuloſam eſſe, & à falſario quopiam intruſam in Ioannis Euangelium: cùm nulla vmquàm Ieroſolymis fuerit piſcina probatica: quod probarunt, ducto argumento ex Ioſepho, de ea piſcina ſilentio. Ridet eam argumentandi ruditatem Toletus*: Et infrà: *Hac argumentandi futilitate, narratio de vita S. Alexij arguetur fabuloſitatis. Quomodò enim in tam clara luce Chriſtianitatis, viuentibus eo tempore S. Auguſtino, & S.Hieronymo, Paulino, Seuero, aliiſq; innumeris, nemo inuentus eſſet, qui tantum Dei opus, tam inſigne exemplar calcati ſeculi vel ſyllabâ exaratâ attigiſſet, ante Metaphraſtē, tot ſeculis poſteriorem?* Deinde concludit: *ſi quis exinde inferret, vitam S. Alexij videri figmentum: quod qui effutiret*, inquit, *non ſibilo ſanè ſed fuſte eſſet excipiendus: nimirum in iis, quæ antiquâ traditione, per manus acceptâ, nulli vmquàm perito, ac probo in dubium ſunt vocata.* Ita Raynaudus.

[a] Lib. 17. hom. 2. ad obiect. 6.

[b] Lib. 2. de Rom. Pōtifice c. 8.

[c] Lib. de Scapulari partheno-Carmelit. par. 2. q. 1.

Quo fundamento Anabaptiſtæ probaticam piſcinā Ieroſolymis fabuloſam aſſerant.

1133. Prætereà Reſpondetur, prędictos omnes Authores non modo me-

do meminiſſe, verùm & complura ſcripſiſſe de huius ſacri Ordinis Monachis,licèt non ſub nomine Carmelitarum, ſed aliis tunc vſitatis: priſcis enim temporibus varia ſortiti ſunt nomina,ſcilicet in Lege Veteri *Prophetæ*, aut *Filij Prophetarum, Aſidæi, Eſſeni* (quod nomen etiam obtinuerunt in primitiua Eccleſia,& ſub hoc nomine agit de illis Philo & alij) Tempore verò Apoſtolorum dicti ſunt *Viri Religioſi* (ita eos vocat S.Lucas *a*) *Therapeutæ*,id eſt Dei cultores: in ſecundo ſeculo,ob aſſiduum orandi,& ſupplicandi ſtudium *Supplices* dicebantur(ita Ioſeph Hebræus *b*) aut *Viri Ordinis Prophetici*, vel *Aſcetæ*. Tertio ſeculo,& deinceps, dicti ſunt *Monachi, Cœnobitæ, Eremitæ*, aut *Anachoretæ*; & ſub his nominis agunt de illis S.Hieronymus, Palladius, Theodoretus,Caſſianus,Cyrillus Monachus,& alij permulti:etiam à locis particularibus,quæ incoluerunt, dicti fuere *Sinaitæ,Thaboritæ* &c. ſicut dicemus *cap.* 11. Vnde variis nominibus iſtis, quibus ſucceſſiuè nominati fuêre Ordinis huius alumni,latiùs eſt actum *in Appendice ad Breuiloquium Boſtij*. Nunc verò,ad diſtinctionem aliorum Religioſorum,paſſim à Monte Carmelo *Carmelitæ* dicuntur: Quoad titulum illũ, *Ordo*, ſeu *Fratres B. Virginis* MARIÆ *de Mõte Carmelo*,is in primordiis Eccleſiæ, ſicut ex ſupradictis manifeſtum eſt, Ordini huic attributus,deinde per varias temporum viciſſitudines minùs vſitatus,tandem poſt recuperatam, per Godefridum de Bullyon, Terram Sanctam, temporibus Aymerici Patriarchę Antiocheni,& B. Alberti Patriarchę Ieroſolymitani iſta nomẽclatura reſtituta magis inualuit, vt Pontifices, & alij, eo titulo Ordinem paſſim indigitent, prout habetur ex dictis *par.* 5. *c.* 1.

Plures vetuſti ſcripſerunt de Carmelitis, etſi non ſub iſto nomine.

a Act. 2.

b Libro de ſupplicibus.

1134. Et ne quid dubij remaneat, ac telum in ipſos aduerſarios retundatur,adfero ſcriptorem S. Hieronymo, Euagrio, Caſſiano Sinchronum, Ioannem Patriarcham Hieroſolymitanum XLIV. qui non tantùm meminit Monachorum Montis Carmeli,ſed de iiſdem anno Chriſti 412.integrum conſcripſit librum,extat in bibliotheca Patrum, cuius indubitatam fidem clariſſimè demonſtrant Waſtelius *c* & Lezana *d* qui in eodem *Apparatu cap.* 5. cuius titulus eſt: *Non defuiſſe hoc primæua Eccleſiæ æuo Eremitas in Carmelo commorantes*, alios adducit vetuſtos Scriptores, & Chronica, in quibus Carmelicolarum Monachorum expreſſa fit mentio: eiuſmodi ſunt Ioſephus Antiochenus, & Chronica vetuſta Romana:de iſto libro *Inſtitutione primorum Monachorum*, ſpecialiter agetur infrà *capite* 14.

c Lib. 1. Vindic.

d Tom. 1. Annal. in Apparatu c. 9.

CA-

Digitized by Google

CAPVT IX.

Diſſeritur de antiqua approbatione huius Ordinis, & quarta quintaq́; obiectioni ſatis-fit.

1135. OBIICITVR QVARTO: Ordo Fratrum Beatiſſimæ Virginis Dei Genitricis MARIÆ demum à Summis Pontificibus confirmatus fuit poſt annum Chriſti 1200. Ad ſtatum autem Religionis, ſaltem perfectum, neceſſaria eſt Eccleſiæ approbatio. Nec poteſt eſſe veri nominis Religio, niſi ſit approbata. Ioannes de Carthagena *a* id ſic exſibilat: *Hoc ſanè*, inquit, *puerile cauillum eſt, cùm conſtet, Inſtitutum Monaſticum ante Concilium Lateranenſe non indiguiſſe ſpeciali Summi Pontificis approbatione, ſed ſuſfeciſſe illam, quâ ipſi Pontifices, atque Sancta Concilia Monachiſmum approbarant. Hinc nemo facilè oſtenderit, ante Innocentium Tertium Inſtitutum S. Antonij, Baſilij, Hieronymi, Benedicti, atque aliorum antiquorum ab vllo Pontifice ſpecialem obtinuiſſe approbationem.* Quamuis enim hoc tempore ad conſtituendam perfectam Religionem requiratur approbatio Summi Pontificis, poſt conſtitutionem ſeu decretum, editum in magna Synodo Lateranenſi, ſub Innocentio III. & renouatum in Concilio Lugdunenſi, ſub Gregorio X. quo, ob iuſtiſſimas, & grauiſſimas cauſas, approbatio Religionum Summo Pontifici reſeruatur, & diſtrictè prohibetur, ne de cætero nouus Ordo, aut Religio adinueniatur abſque Sedis Apoſtolicæ approbatione. Attamen ante dicta Concilia neceſſarium non fuit, vt iſta approbatio fieret immediatè à Summo Pontifice: *Religiones enim antiquæ*, vt habet etiam Leſſius *de Iure & Iuſtitia* *b* *Sanctorum Antonij, Baſilij, Auguſtini, Benedicti non videntur initio fuiſſe ſic approbatæ; ſed ab Epiſcopis, quibus tum ſuberant, ipſo vſu admiſſæ ſunt, non repugnante Pontifice: Deinde ſenſim à Conciliis, & Summo Pontifice laudatæ & confirmatæ.*

> Obiectio 4.
>
> *a* Lib. 17. homil. 2. ad obiect. 4.
>
> *Antiquitus Ordines Religioſi nō indigebant ſpeciali approbatione Papæ, quæ nunc ei ſoli reſeruatur.*
>
> *b* Lib. 2. c. 41. dub. 1. nu. 12.

1136. Potuiſſe autem Epiſcopos ante dictum Concilium Lateranenſe, (vbi hæc poteſtas illis ablata eſt) iure ſuo, Religiones, & Regulas approbare, ac confirmare, probat Lezana *c* authoritatibus multorum Theologorum, praxi, & vſu, atque ex duplici iuris principio, quorum alterum eſt; *Id quod non eſt Superiori reſeruatum, nec inferiori prohibitum, præſumitur ipſi inferiori eſſe conceſſum*, vt patet ex *cap. Nuper de ſententia excom.* Alterum *Poſſe Epiſcopum in ſua Diœceſi omnia facere, quæ Papa in toto Orbe, præter ea quæ ſibi Pontifex reſeruauit.* Itaque Carmelitana Religio in Terra Sancta

> *c* Tom. 4. Annal. ad an. Chr. 1265. n. 18.

Digitized by Google

Olim Epiſcopi poterāt Religiones, & Regulas approbare. cta antequàm ex ea per Turcas, & Saracenos expulſa, in Europam tranſlata, multiplicaretur, approbata legitimè fuit à diuerſis Patriarchis, nimirum Alberto Hieroſolymitano circa, aut paulò poſt annum Chriſti 1205. tradente Regulam, quæ vſque in præſens ſeruatur: Aymerico Antiocheno, Ordinem reformante, atque ad formam Latinorum reducente, anno circiter 1141. Ioanne Hieroſolymitano, qui primam Regulam ſcriptam dedit anno Chriſti 412. ſeruatam per annos ferè octingentes, nempe aduſque tempora prædicti Alberti, qui ex hac fuſiori ſuam compendioſiorem confecit.

De vetuſta approbatione Ordinis Carmelit. ſaltem per modum ratihabitionis

1137. Et quidem antè iam dictos Patriarchas S. Teleſphorus proximè poſt tempora Apoſtolorum, & deinde S. Dionyſius, ex Inſtituti Monaſtici Carmelitici, in Terra Sancta, Sectatoribus, deinde ad Summā Eccleſiæ dignitatem euecti, an non meritò æſtimandi ſunt Ordinem hūc ſuum ratum habuiſſe? Iſtud verò indubitatum eſt, ante annos octingentos Leonem Quartum, & proximè poſt ipſum, alios Pontifices, huic Ordini, eiuſque intuitu Chriſti fidelibus, manus adiutrices porrigentibus, largas conceſſiſſe Indulgentias: de quibus hîc ſuprà a. An non eo ipſo Religionem hanc approbarunt, aut approbatam cenſuerunt? Ideo meritò in antiquis Conſtitutionibus noſtris *par. 1. cap. 1.* id ſic elicitur. *Vnde ex antiquitate tantorum Pontificum, priuilegiorum, & Indulgentiarum facillimè excerpitur antiquitas, & approbatio Ordinis noſtri.*

a Par. 2 c. 2. & 3 par. 3 c. 28.

1138. Cæterùm Ordinem hunc Fratrum Beatiſſimæ Virginis Dei Genitricis MARIÆ ab antiquo multipliciter approbatum declarant paſſim Hiſtorici noſtri: & quidem confirmatum fuiſſe ante factos Ordines Prædicatorum, & Minoritarum, videlicet anno 1180. ab Alexandro Tertio, & 1199. ab Innocentio Tertio, habetur ex dictis *cap. 2.* Et quia de recentiori approbatione Ordinis huius tantopere vrgent nonnulli cōtra eius antiquitatem, quid iſtis reſpondeat Abbas Trithemius b pro confirmatione dictorum, audiamus. *Quis Papa confirmauit veteres Ordines Pachomij, Baſilij, Auguſtini, & Benedicti? Nuſquam inuenias hos Ordines litteris confirmatos à principio. Enimuerò quos ſanctitas multorum approbat, quos longa vetuſtas confirmat, quis, niſi mentis inops, & ſtolidus, infringat? Si Ordines præfatos ſancta confirmat antiquitas; Ordo Fratrum Carmelitarum, qui antiquiſſimus eſt, nullius confirmatione opus habet. Longè enim præceſſit Romanos Pontifices, qui ex* ELIA *Propheta exordium ſumpſit. Hæc dixerim, non quòd Ordo Carmelitarum Apoſtolico careat munimine, ſed vt æmulos, odio motos oſtenderem, non ratione integritatis. Nam poſteaquàm Fratres huius Religionis in Europam venerunt, expulſi de Palæſtina, multi Summi Pontifices Ordinem ipſum confirmarunt, de quibus Alexander Papa III. vnus extitit, poſt quem Innocentius III. idem fecit, amborumq́; veſtigiis inhærens Honorius III. multis adiunctis priuilegiis, & Ordinem & Regulam denuò comprobauit.* Hactenus Trithemius. Idem fere ſcribit Cardinalis Bellarminus relatus *cap. 2.*

b Lib. de ortu & laud. Ord. Carm. c. 5.

Alexander III. & Innocent. III. Ordinem Carm. confirmarunt, ante alios Ord. Mendicantes.

1139. Ioan-

1139. Ioannes Bacho,ſeu de Bachone (cuius quædam elogia dedimus ſub initium huius operis.& *par.6.cap.*4.) opuſculum quoddam ſcripſit intitulatum, *Compendium hiſtoriarum & iurium pro defenſione inſtitutionis, & confirmationis Ordinis Beatæ* MARIÆ *de Monte Carmelo*: in quo,per varios titulos,agit de multiplici huius Ordinis approbatione,videlicet IVRE DIVINO; quia inſtitutus eſt diuinâ inſpiratione,(vt oſtenſum eſt *par.2.cap.5.*) & iugiter conſeruatus; vt per bina annorum millia & aliquot ſecula,nullâ perſecutione, aut legis editione diſſolui potuerit: (ſicut ex dictis tota *par.*3. habetur) IVRE REGVLÆ CHRISTI, ET APOSTOLICÆ INSTITVTIONIS; quia vitam in communi,& in paupertate præſcribit,ſicut Chriſtus & Apoſtoli obſeruarunt. IVRE CANONICO COMMVNI; nam iure ordinario (ſicut iam declarauimus) Albertus Regulam dedit ante Conciliũ Lateranen: IVRE COMMVNI CANONICÆ RATIHABITIONIS,nimirùm in dicto Concilio Lateranenſi,*in quo Religiones nouæ ſine Summi Pontificis authoritate inſtitutæ prohibentur, ſed ordinariâ poteſtate inſtitutæ non reprobantur: quod eſt à iure ratum haberi*, Ita Bacho. vide etiam dicta *cap.* 2. IVRE CANONICO SPECIALI, ſcilicet, *Iure ſpecialis approbationis Sedis Apoſtolicæ,per plures Summos Pontifices:nec-non Iure ſpecialis deciſionis,& definitionis ac ſpecialis mentionis*,prout ibi conſequenter ab eodem Ioanne de Bachone declaratur.Latiùs iſta pertractantur in Speculo Ordinis, per Philippum Ribotum *lib.* 10.*cap.*5. & ſequentibus, atque in libro *de fundatione,intitulatione, Confirmationis huius Ordinis* per Thomam Bradley(ſeu Scropum) *cap.*4. & per alios Ordinis hiſtoricos.

1140. Præfatæ obiectioni affinis eſt,quæ à nonnullis adfertur,contra Patriarchatum S. P. ELIÆ in Ordine Carmelitano,quòd ipſe Regulam non dederit, & propterea fundator huius Ordinis dicendus non ſit. *Sed non eſt vera concluſio,* inquit præfatus Trithemius [a] *quam contraria multorum conſuetudo infringit.* Exempla ſuppetũt quàmplurima in pleriſque Ordinibus, Principes ſuæ inſtitutionis alios habentibus, atque alios Regulæ datores,vt manifeſtum eſt in ſacris Ordinibus Præmonſtratenſi, Prædicatorum,& aliis,militantibus ſub Regula S.Auguſtini: in Ciſtercienſi quoque,& Carthuſienſi, qui non à ſuis Fundatoribus Regulam acceperunt. *Multis annis Ordo S.Hieronymi in Eccleſia Chriſti viguit,qui tamen Hieronymi Regulam non accepit, donec Frater Lupus Oliueti, Hiſpanus, eiuſdem Ordinis Generalis, tandem ſub Martino Papa V. ex variis eiuſdem Patris dictis, nouam Regulam comportauit: Deniq; multos Ordines ſub quorumdam Sanctorum titulis eſſe cognouimus,de quorum Regula nihil inuenimus.* Hæc idem Trithemius. Porrò triplicem Regulam (in ſubſtantia eamdem) fuiſſe in hoc Ordine à principio ſuæ inſtitutionis,declaratum eſt ſuprà *in notis ad caput* 1.*libri S. Cyrilli* [b] vndè etiam habetur, Exemplum conuerſationis S. P. ELIÆ normam vitæ monaſticæ fuiſſe Carmelicolis,antequam Regulam ſcriptam acciperent.

Obiect.5.

[a] Lib de orig. & laud.Ord. Carmelit. c.2.

Ordines multi alios habent Inſtitutores, & alios Regulæ concinnatores.

[b] Nu.10. pag.8. & ſeq.

CAPVT X.

Antiquitati Ordinis Carmelitani non præiudicat recenſus in iure poſt alios Ordines Mendicantes, quorum inſtitutio occaſionaliter attingitur.

Obiect. 6. *Ordo Carmelitanus tẽpore anterior eſt alijs Mendicantibus Religioſis.*

1141. OBIICITVR DENIQVE recenſus huius Ordinis in iure poſt alios Mendicantes, vltimo enim, & humiliori loco referri ſolet. Nõnulli eam rationem exiſtimant, quia reuerà poſt alios cœperit. At quàm erroneum & alienum à veritate, iſtud vulgi iudicium ſit, manifeſtè ſatis liquet ex tam multis, quæ ab initio vſque huc audita ſunt de SS. Bertholdo, Brocardo, Cyrillo Prioribus Generalibus, de Aymerico, & reſtauratione huius Ordinis poſt reſtitutam Chriſtianis Hieroſolymam, de datis per plures Pontifices Indulgentiis huic Ordini plus quàm trecentis annis ante SS. Dominicum, & Franciſcum, de varijs Monaſteriis etiam in Europa, ab antiquiſſimis temporibus, de quibus in antecedentibus.

a In tract. de antiquit. Ord. Carm. ad Greg. XI. b Lib. 7. hom. 2. ad obiect. 12.

Ratio cur Ordines Prædicatorum & Minorum citiùs per Europam multiplicati fuerint, quàm Carmelitanus.

e Vide hic infrà c. 13. n. 1172.

1142. Cur igitur alij Ordines primo loco reponuntur? Reſpondet appoſitè Bernardus Olerius, Prior Generalis huius Ordinis, ab hinc annis ferè trecentis a & Carthagena b *Prædicatores, & Minores tempore Innocentij Papæ III. in Ciſmarinis partibus, videlicet in Tholoſa, & Aſſiſio inceperunt, qui continuò, per diuerſa regna Ciſmarina multiplicati, ac prædicationibus, & doctrinis in hominum frequentia laudabiliter inſiſtentes, ſtatim poſt ſuam fundationem habebantur venerabiles, & famoſi; Fratres verò prædicti B. MARIÆ de Monte Carmelo, primò, tempore Innocentij Quarti Papæ, propter perſecutionem Saracenorum in Terra Sancta (vbi ipſorum Religio fundata fuerat ab antiquo) ad partes Ciſmarinas ſe transferentes potiùs extrà ciuitates, & frequentiam hominum, modo Eremitico, quo fecerant in Terra Sancta, quam intrà ciuitates, cum hominibus habitare elegerunt per tempora longiora. In cuius euidentiam prædicti Fratres Conuentus ſuos, quos primò fundauerant in partibus Ciſmarinis, remotè à Ciuitatibus, & frequentia hominum conſtruxerunt.* e *Qui poſtea per tempora longiora, doctrinis, & prædicationibus, vtilitati proximorum proficere cupientes, intrà Ciuitates, & hominum frequentiam habitare inceperunt, & multorum locorum ſuorum, quæ fundauerant remotè à ciuitatibus, tranſlationem ad ciuitates à Summis Pontificibus impetrauerunt. Et ideò Prædicatores, & Minores, tamquàm priùs in hominum frequentia conuerſantes, & magis & priùs noti præponuntur dictis Fratribus Ordinis B. MARIÆ de Monte Carmeli.*

1143. Ioan-

Digitized by Google

1143. Ioannes Næuius in libro, *de Inſtitutione & Sanctis Ordinis Eremitarum S. Auguſtini cap.* 12. aliam adfert rationem præcedentiæ. „ Quoad „ præcedentiam,„ inquit (agens de Ordinibus Mendicantibus) „ diuerſa „ eſt diuerſarum Regionum,& gentium,imò & vrbium conſuetudo. Vi- „ demus enim hoc, quidquid iuris eſt, multis in locis accipi à priori in- „ greſſu in aliquem locum. In quibuſdam etiam à particulari fauore Pō- „ tificis,aut ſpeciali alicuius merito; aut etiam propter humilitatis ſtudium „ à quibuſdam negligi debitam ſibi in his prærogatiuam. Vndè quòd in „ Capella Romana,œcumenicis Concilijs, litteris Pontificum, Ordines „ Patrum Prædicatorum,& Minorum,priùs quam Eremitæ D. Auguſti- „ ni nominentur,eoſdemque in proceſſionibus Romanis præcedant, non „ hoc eis tribuitur iure antiquioris Inſtitutionis,vel approbationis, ſed vel „ ſtatuto aliquo,ac volito ipſius Pontificis,&c. Vel demum,quod veriſi- „ miliùs eſt,quòd Eremitæ D. Auguſtini ex eremis,propè inuiti,ad vrbes „ extracti, pro innato candore,& ſimplicitate ſua, nihil de præcedentia „ ſolliciti, proximo à Prædicatoribus, & Minoribus loco, quos tum in „ Capella Summi Pontificis inueniebant,ſe conſtituêre, eoque contenti „ fuêre. Quod eorum ſubmiſſioni, & modeſtiæ maximè erat conſenta- „ neum,in eoque etiamnum pacis amatores permanent. „ Hæc dictus Nævius. Eadem dici poſſent de Ordine noſtro. Cæterùm, an iure prioris Inſtitutionis Ordinibus Carmelitarum & Eremitarum S. Auguſtini competat ius præcedentiæ,tractant nonnulli. Cum autem de iſtis,& ſimilibus altercari aut multùm diſputare,Religioſæ humilitati non ſatis ſit conforme; id non tangimus: at de aſſumptione huius Ordinis inter quatuor Mēdicantes quædam hîc ſubnectimus.

De præcedentia Ordinum Mendicantium inter ſe.

1144. Quamuis Ordinis huius aliqui anno 1212. è Terra Sancta in Angliam venerint,& nonnulli ſeculis anterioribus,in Cyprum,& ad quędam Europæ loca in Italia,Sicilia,Germania,& Francia,videlicet Florentiam,Senas,Venetias,Meſſanam, Patauium,Burdigalam,Coloniam,Bopardiam,& ad alia quædam loca; in illis tamen partibus non multùm dilatati fuêre, niſi poſt annum Chriſti 1238. quando propter Paganorum infeſtationes,Terram Sanctam deuaſtantium,vlteriùs in ea patria ſua ſubſiſtere non poterant: *a* & ideo Ordinem ſuum, ne interiret, alibi tranſplantare, & dilatare debuerunt. De quo luculenter ſatis in anterioribus. Itaque cum hic Ordo ſuis pulſus ſedibus,in Europa iam multiplicari cœpiſſet: ſicuti etiam Ordo Eremitarum S. Auguſtini, in Africa ab eodem S.P. Auguſtino originem trahens,& olim ibi in deſertis continuatus,indeque eiectus,in Europam tranſmeauerat: Innocentius Papa Quartus,deliberatione longâ præhabitâ,in Eccleſiæ Chriſti adiutorium,etiam his Ordinibus mendicitatis iugum, cum onere prædicandi ad extraneos, excipiendique eorum confeſſiones,impoſuit, vt annotant pleriq; Ordinis noſtri Hiſtorici: Petrus Brunus *in Tabulari Ordinis Deiparæ Virginis* Mariæ *de*

a Vide dicta par 3. c.31. num. 496. & ſeq.

Ordines Auguſtinianus,& Carmelitanus quãdo, & qualiter, ex eremis vocati, inter Mendicantes repoſiti ſint.

Digitized by Google

Monte Carmelo, puncto 3. rem ſic paucis exprimit: *Verumtamen cum iam rotarum binarum vehiculo Auriga ſummus ille Innocentius Papa Quartus ſuas inuehi non poſſe ſarcinas cerneret, mox ſaltum Carmeli, ac Eremi condenſa perluſtrans; quo duas ſibi rotas adoptet, aſportauit: vt quadrigâ, & exercitu multo, Regum more, Domini ſui bella gerātur inuictiùs. Quorumdam, credo, lincea prouolarunt ingenia, vt iam, quid velim, multi præſenſerint; id ſcilicet, Fratribus Prædicatoribus, & Minoribus, Fratres Carmelitas, & S. Auguſtini Eremitas (qui iam longæuâ inſtitutione, ac confirmatione perſtiterant) addictos extitiſſe.*

1145. Arnoldus Boſtius *de Patronatu B. Virginis* MARIÆ *cap.* 9. luculentiori ſtylo (more ſuo) id proſequitur, vbi inter alia ſic: *Meritò etiam Innocentius Carmelitas, Filios Sancti* ELIÆ, *prædicatoris zeloſiſſimi, & peccaminum deſtructoris vnicè Summi (cuius verbum, teſte Eccleſiaſtico, ardebat vt facula) prædicationis, & abſolutionis peccatorum dotauit priuilegiis.* Et paulò infrà: *Aliquo poſteà tempore Sancta Sedes Apoſtolica etiam Fratribus Eremitis, magni Patris Auguſtini Doctorum Phœbi filiis, prædicationis opus impoſuit. Sicq; tandem perfecta eſt quadruplex illa Domini Quadriga, à Zacharia Propheta longè antè præuiſa, de medio duorum montium æreorum, id eſt duorum teſtamentorum, egrediens, in firmamento fidei Catholicæ curſum ſuum vberrimo fructu regirans, quæ tenui mendicitate, electione Chriſtiformi leuiſſima, copioſiſſimas fruges cœlicis horreis ſemper intulit, & inferre quotidie minimè ceſſat.*

Quadriga Eccleſiæ Ordines Mendicantes.

1146. Balduinus Leerſius, *in Collectario exemplorum* [a] cùm hoc idem retuliſſet, ſubiungit, *Diſponente ergo Deo, &* MARIA *volente, hoc totum factum eſt; vt ſicut ſunt quatuor elementa, quatuor Paradiſi fluenta, quatuor Prophetæ maiores, quatuor Euangelia, & Euangeliorum Scriptores, quatuor ſancti Doctores, & quatuor Crucis partes: Similiter & eſſent quatuor pauperes Religiones, Crucem Chriſti ad quatuor mundi plagas portantes, & prædicantes, & non pauciores.* Latiùs de Ordine Carmelitano, inter Mendicantes repoſito tractat P. Thomas à IESV in erudito Opere, *de variis Regulis Carmelitarum.* [b] De eodem etiam agunt R. P. Leo à S. Ioanne. [c] Et Waſtelius. [d] Idipſum etiam annotauit Apoſtata Balæus *in Catalogo Scriptorum Britanniæ Centuria* 4. loquens de Innocentio Quarto: *Carmelitas & Auguſtinianos,* inquit, *in adoptionis filios admiſit &c. Ab eremis ad vrbes pertraxit.* Ab eo autem tempore omnes ferè Pontifices, qui Ordinem hunc priuilegiis, gratiiſque quàm plurimis condecorarunt, Inſtitutum eius ex eo commendant, quia bifarium, ſcilicet actiuæ, & contemplatiuæ vitæ ſtudium amplectens: vel id vt certum ſupponunt: ſicut ex Bullis eorum manifeſtè patet, *in ſpeculo Ordinis,* & benè demonſtrat idem Thomas à IESV loco citatò. Hæc, fortè paucis cognita, hoc loco fuſiùs retulimus.

[a] In Collect. exēplor. c. 2, ſub finem.

De numero quaternario.

[b] Dub. 5. §. 1.

[c] In delineat. Prou. Turoniæ c. 3.

[d] Lib. 1. Vindic. ſect. 5. art. 15.

1147. Quia peculiariter de Ordine Eremitarum S. Auguſtini iam ante ſermo inciderat, non incongruè paucula quædam hic ſubiungenda videntur de eiuſdem origine (per nonnullos haud rectè in controuerſiam vocatâ) ab ipſo magno Eccleſiæ Doctore, & iugi perſiſtentia in ere-

mis

Digitized by Google

mis Africæ, donec Barbarorum incurſionibus, & perſecutionibus omnes eius alumni inde eiecti diſpergerentur (in confirmationem illius quod latiùs demonſtrant iſtius Ordinis Hiſtorici). ex noſtro Arnoldo Boſtio in Speculo hiſtoriali [a] vbi tractans de Inſtitutione huius Ordinis, diſperſione, & coadunatione ex diuerſis cœtibus, inter alia hæc ſcribit: *Deinde creſcente Wandalorum hoſtili inſultu, & ſucceſſu temporis, inualeſcente eorum perfidiâ, Monaſteriis, & Eccleſiis in Africa gentilitatis ritu prophanatis, concrematis, & deuaſtatis, perſonis quoque eorum exiliatis, & fugatis, vt habetur in Chronicis; Tunc etiam Fratres illi, qui in Cœnobiis ſub B. Auguſtino degerant, hinc inde diperſi ſunt. Quorum quidam, vt deſcribit præfatus F. Iordanus, deuenerunt in Tuſciam, & nonnulli eorum in cellis ſolitariè, alij in Cœnobijs eremiticis ſe receperunt, ſeruientes Domino ſicut vnicuiq; Dominus inſpirauit, & ſic illa ſancta obſeruantia per B. Auguſtinum inſtituta, & per eum ſemper ſeruata, non omninò dirupta fuit, & abolita, ſed in aliquibus bonis Patribus extitit conſeruata; donec nouiſſimis temporibus, illam diſperſionem Deus dignatus eſt cõgregare, ſicut olim diſperſos Iſraelis congregauit.* Qualiter autem id contigerit, refert ibi conſequenter. Fuiſſe verò binos differentes Ordines Religioſos à S. Auguſtino inſtitutos (ſicut ſuprà indicauimus [b]) confirmant quoque ea, quæ Cardinalis Baronius tomo 6. Annalium [c] tractans de S. Fulgentio Scribit: *Vt planè intelligas, quam S. Fulgentius eſt profeſſus monaſticam Regulam, ab ipſo S. Auguſtino deriuaſſe, diuerſiq; Ordinis ab eo inſtitutas fuiſſe claſſes, aliorum nempe, qui in ciuitatibus degentes Clerici cùm eſſent, vnà ſimul degentes, cœnobitica Monachorum inſtituta ſeruarent, quibuscum idem, factus Epiſcopus, habitauit; aliorum verò qui procul à ciuitatibus degentes, eius eſſent vitæ, atq; veſtitus, cuius hic vides Fulgentium eſſe cultorem, nempe vnâ induti tunicâ, eademq; pelliceâ zonâ conſtrictâ, quam nec ſoluerent dormituri.* Hi autem ſunt Eremitæ, à S. Auguſtino initiati, inque eremis Africæ propagati, ac demum in Europam tranſlati, conſtituentes nunc vnum ex quatuor Ordinibus Mendicantibus.

[a] Lib. 1. c. 8.

Ordinis Eremitarum S. Auguſtini origo, diſperſio, adunatio.

Ordinum duorum (Canonicor. Reg. & Eremitarũ) author fuit S. Auguſtinus.

[b] Par. 3. c. 20. n. 396.

[c] Ad ann. Chr. 504. n. 34.

S. Fulgentius Eremita fuit Ordinis S. Auguſtini.

1148. Occaſione eorum, quæ iam attigimus de quatuor Ordinibus Mendicantibus, haud multum extra propoſitum, nec iniucundum Lectori erit, alia quædam ex præfato Arnoldo Boſtio (libro *de Patronatu B. Virginis cap. 9.*) retuliſſe, de variis quaternarij numeri illius congruentiis: de quibus ſic ille, vt ſolet doctè, & elegãter. „ Et cùm in Scripturis, tam „ humanis quàm diuinis per numeros figuræ multiplices, & varia Sacra- „ menta deſignentur, ſicut Pythagorici tradunt, & confirmat Auguſti- „ nus, diligenter inſpicienti per quaternarium magna myſteria ſignifica- „ ri, euidenter apparebit. Intrà quaternarium numerum elementa rerum „ omnium ſementem concluſit Deus, ſicut ex Philoſophis primus Empe- „ docles adinuenit. Quatuor principales cœli regiones eſſe voluit, Orien- „ tem ſcilicet, & Occidentem, inter quos via Solis extenditur, poloſque „ duos arcticum, & antarcticum, inter quos, quà via lactea patet, ſolem „ quondam circumcurriſſe fabulantur. Quatuor ſimiliter ventos, Eurum,

Quaternarij numeri myſterium multiplex.

Auſtrum,

„ Auſtrum, Zephyrum, & Boream: Nec non & quatuor anni partes, Ver,
„ Æſtatem, Autumnum, & Hyemem. Quatuor humores, ſecundùm Phy-
„ ſicos, corporibus humanis dominantur. Quatuor ſunt, ſecundùm A-
„ ſtronomos, principales Zodiaci limites, tempora deſignantes, Aries,
„ Cancer, Libra, Capricornus: indè ſolſtitia duo, æquinoctia totidem; quæ
„ coniuncta quaternarium reddunt. Sol ipſe luminum pater, quartum
„ inter errantes ſtellas locum poſſidet. Quarta quoque neomeniæ die de
„ totius menſis ſerenitate vel pluuia Virgilius iudicare nos docuit. Qua-
„ tuor flumina, ex Paradiſi deliciis fluentia, terram irrigant. Quatuor ani-
„ malia, plena oculis ante & retro, vidit Ezechiel, quorum quodlibet ha-
„ bebat quatuor alas, quatuor facies, quatuor manus, & quatuor inceſſus.
„ Quatuor verò fabros vidit Zacharias. Quatuor columnæ ante Sancta
„ Sanctorum iubentur fieri de lignis ſethim, & deaurari. Quatuor hydrijs
„ aquâ plenis magnus Elias Plantator Ordinis Carmelitani holocau-
„ ſtum & altare ter iuſſit irrigari. Quatuor lapidum Ordines veſtem
„ Summi Pontificis exornarunt. Quatuor viri leproſi ſalutem Samariæ
„ nunciauerunt. Quatuor ianitores oſtiorum domus Domini principales
„ Propheta Regius inſtituit. Quatuor millia Cantores & pſaltes idem
„ regalis Vates per vices diſtribuit. Quatuor minima terræ ſapientiora eſſe
„ ſapientibus ſol hominum Salomon definiuit. Quatuor Euangelij Scri-
„ ptores, Quatuor ſunt Euangelia. Quadruplex eſt in Chriſto dignitas,
„ Regalis, Magiſtralis, Pontificalis, ſubſtantialis, ſeu diuina & æternalis.
„ Habuit & in ſe ornatum quadruplicis ordinis, videlicet Paſtorum, ſeu
„ Prælatorum, Martyrum, Confeſſorum, & Virginum. Eſt & in Chriſti
„ doctrina ſenſuum quadriformitas; quia in eodem verbo præter ſenſum
„ literæ occurrit ſenſus Moralis, aut Tropologicus, Allegoricus, & Ana-
„ gogicus. Item ſimul docet credenda, & agenda, ſperanda & formidan-
„ da. Quartâ die reſuſcitatus eſt Lazarus. Quartâ vigiliâ venit Ieſus ad Di-
„ ſcipulos. Quatuor ſunt Prophetæ maiores, Iſaias, Ieremias, Ezechiel, &
„ Daniel. Quatuor principales Eccleſiæ Doctores, Moralis Gregorius,
„ expoſitor Hieronymus, Myſticus Ambroſius, Subtilis Auguſtinus. Qua-
„ tuor S. Crucis partes. Vigintiquatuor Seniores ante ſedentem in thro-
„ no aſſiſtunt. Terquatuor Euangelij Prædicatores per Orbem miſſi
„ ſunt: Vbi non ſine magno myſterio quaternitas cũ Trinitate coniũgi-
„ tur, numerus par cũ impari, maſculus cum fœmina, vt non ſine fructu
„ copula fieret. Currus regius quatuor rotas exigit: & vita perfecta qua-
„ tuor virtutes Cardinales. Summus inſuper Artifex mundi Deus, Quar-
„ tâ die, vt teſtatur Moyſes, cœlos ornauit, ſolem & lunam condidit, ſtel-
„ las firmamento affixit, vt eſſent in ſigna & tempora; vt illis tamquam
„ quibuſdam inſtrumentis mundum hunc inferiorem moderaretur, &
„ regeret: tot etenim ſtellis cœlum diſtinxit, vt multarum, & pene infini-
„ tarum actionum principium, & cauſam ſe eſſe oſtenderet, & vt Dei

gloriam

Digitized by Google

„ gloriam cœleſtes orbes indicarent. Sed quorſum hæc tam multa? Nem-
„ pe vt oſtendam non ſine cauſa factū, vt diuina prouidentia ſub quater-
„ nario numero Fratrū Mēdicantium Ordines inſtituerit. Nec hoc caſu,
„ aut fortuitò eueniſſe, ſed inſcrutabili Spiritus Sancti conſilio ſic irreuo-
„ cabiliter ordinatum. Et licèt trium teſtimonium ſecundùm ſanctionem
„ diuinæ Legis ſit ſolidum, quartus tamen additus eſt, tùm ad ſolemnita-
„ tem teſtimonij plenioris, tùm ob multiplex quadraturæ myſterium. Fi-
„ guræ enim quadratæ proprium eſt, quòd ex quacumque parte verta-
„ tur, ſemper ſit ſolida; & exinde numerus Quaternarius ſolidus peculia-
„ riter appellatur.

„ *Quatuor hic aſpicis paradiſi flumina, Chriſti*
„ *Quadrigam cernis Quattuor ire rotis.*

Alia iſtis anteponuntur & poſtponuntur varij generis verſus ſtrictâ & ſo-
lutâ oratione: è quibus, ne prolixores ſimus, en hos dumtaxat:

„ *Animalia ſunt quaterna, coram ſede quæ ſuperna*
„ *Stolam gerunt candidam:*
„ *Hi ſunt flumina bis bina paradiſi, quæ doctrinâ*
„ *Mentem rigant languidam.*
„ *Fons eſt Chriſtus, hi ſunt riui: Fons eſt altus, hi procliui;*
„ *Vt ſaporem fontis viui miniſtrent fidelibus.*
„ *Totus Orbis irrigatur, viret, floret, fœcundatur, his abundat,*
„ *His lætatur Quatuor fluminibus.*

Et infrà.

„ Sed MARIA *mater pia hos amauit, & tutauit*
„ *Filij iuuamine.*

Ibi conſequenter demonſtrat, quòd quemadmodùm gallina ſub vela-
mento alarum pullos ſuos à rapina miluiorum protegit, & defendit, ſic,
imò multò cordatiùs hæc virgo mitiſſima cœli Regina MARIA Ordines *De Patriarchis Ordinum Medic.*
quatuor iſtos, ſupplices ſuos in aduerſitatibus, ab hoſtilium inſultibus le-
gionum, tutiſſimâ defenſione frequenter munierit. Deindè agit de SS.
Patriarchis quatuor Ordinum Mendicantium, ELIA, AVGVSTINO, DO-
MINICO, FRANCISCO, De quibus hæc inter alia. „ Sanè quatuor his
„ Patriarchis Deiferis (quos præconiis, laudibuſque efferre, non puto
„ aliud fore, quàm lucem ipſam facibus adiuuare) illud libri Danielis
„ prædignè reor applicandum: *Ecce video Quatuor viros ſolutos ambulantes in*
„ *medio ignis, nihil corruptionis in eis eſt, & ſpecies quarti* (Franciſci videlicet) *ſi-* a Daniel. 3
„ *milis eſt Filio Dei,* a in ſingulari conformitate ſtigmatum: Religio enim
„ quaſi caminus eſt animas probans, purificans, & meliorans ad ſimilitudi-
„ nem pretioſi metalli. Hinc ait Ieſus Sydrach, Actor Eccleſiaſtici: *In igne* b Eccli. 2.
„ *probatur aurum & argẽtum, homines verò receptibiles in camino humiliationis.* b
„ Quot & millia Filiorum meritò & actione illuſtrium tantos Patres eſti-
„ mabimus genuiſſe. „ Hactenus ex Boſtio. Et quidem de Sacris Ordi-
nibus, Prædicatorum ac Minorum *in Concilio Lugdunenſi,* habito anno Do-

Digitized by Google

mini 1274. nec non *in libro 6. Decretalium titulo de Religioſis domibus cap vnico* præclarum hoc extat teſtimonium, Quòd *euidens ex eis vtilitas Eccleſiæ vniuerſali proueniat.* De binis aliis idem planè adſtruunt Romani Pontifices in ſuis diplomatibus eis conceſſis. De Carmelitano quid (inter cæteros) teſtentur Sixtus IV. & Gregorius XIII. audiuimus ſuprà *par.* 2. *cap.* 2. *&* 3. a vbi inter alia: *Sublimium dicti Ordinis vtriuſq; Sexus perſonarum, virtutum merita, Deo quidem grata & in conſpectu Apoſtolicæ Sedis accepta, dignâ memoriâ recenſemus..... Fructus quoque vberes, quos dictus ſacer Ordo in agro militantis Eccleſiæ, in propugnatione Religionis & fidei Orthodoxæ hactenus produxit vtiliter, & producit, ac in futurum producturum fore indubitanter ſperamus.* Idem alij aſſerunt de Auguſtiniano. Societas Iesv quatuor his Ordinibus in Eccleſiæ Exercitu (vt Domini bella pro ſalute animarum, & Eccleſiæ Catholicæ propugnatione generantur inuictiùs) nouiſſimis temporibus his eſt aggregata, iiſque veluti ſuccenturiata: de qua teſtimonium quoque perhibet ſacrum Concilium Tridentinum *ſeſſ.* 25. *de Regular. c.* 16. & de eiuſdem in Eccleſia vtilitate quædam attigimus *par.* 4. *cap.* 2. ſub initium: nec opus plura adferre circa id quod tam patulum & manifeſtum cunctis eſt. Sed nunc (ſi aliquantulum exſpatiati videamur) ad propria regrediamur, & dubia quædam circa Carmelitanam hiſtoriam enodemus.

a Nu 193. & 200.

CAPVT XI.

Cur Carmelitani Ordinis origo quibuſdam obſcura videatur?

Vetuſtas Ordinis Carmelitani cauſa obſcuritatis in variis eius hiſtoriis.

1149. HVius rei iſtæ ſunt cauſæ: imprimis eiuſdem longa à nobis diſtantia temporalis (vt etiam *cap.* 1. inſinuauimus) nempe ſuprà bina millenaria & quinque ſecula: Ordinis, inquam, huius originem omnium victrix obſcurauit antiquitas; vetuſtas enim claritatem rebus eripit, & parit obliuionem. Quot fuerunt nobiles familiæ, quorum hodie memoria nulla eſt? Ad hoc propoſitum Ioannes Hildesheim diſcipulus S. Petri Thomæ vetuſtus Ordinis ſcriptor libro *de principio Ordinis glorioſiſſimæ Dei Genitricis* Mariæ, *contra detractores eiuſdem, per modum dialogi cap.* 1. hæc ita habet: „ Detractor. tu qui de antiquitate iactas, eã proba, „ fertur enim Ariſtoteles, cùm videret libros Moyſi, dixiſſe, iſte multa di- „ cit, & nihil probat. Director. Tibi moderno primitùs obijcio, quod „ olim (teſte Lactantio) Solon Athenienſis obiecit Græcis, dicens: ô Græ- „ ci pueri eſtis, & nouellæ memoriæ, nec eſt apud vos vlla cana ſcientia. „ Dico igitur tibi, quòd antiquitas, cuius probationem exigis, non eſt ita

demon-

Digitized by Google

„ demonſtrabilis ſicut velles, propter nimiam localem, & temporalem diſtantiam; quia de multum diſtantibus non poteſt eſſe tam clara notitia, ſicut de propinquis. Præterea, non ſemper fuerunt Scriptores Chronicarum; de duobus enim millibus annorum ante diluuium, & amplius nihil inuenitur ſcriptum, niſi illud modicum quod in principio Geneſis habetur. „ *Et infrà* „ DETRACTOR: Non eſt verum, quod dicis; quia tempore ELIÆ, quem tibi Patronum fingis, multa fuerunt ſcripta, & libri Regum, & Annales quamplures. DIRECTOR. Etſi pro tempore tali fuerint Annales conſcripti, factum fuit hoc à Regibus, & Regum Notariis litteratis: Incolæ verò vetuſti Montis Carmeli fuerũt Eremitæ ſimplices, non litterati, pauperes, membranas fortè non habentes, nec ſcriptores: orare potiùs conſueti, quàm ſcribere: de quibus non eſt dubium, quòd iuxta doctrinam Pauli, anteriorum, & poſteriorum obliti, præſtantiori curâ tendebant ad futura. Et aduerte, quòd Socrates nihil vnquàm ſcripſit, vt tradunt Chronicæ, ſed & Ariſtoteles, vt commenta dicunt, librum Phyſicorum non ſcripſit, ſed ore pronunciauit & ideo vocatur, liber de Phyſico auditu: qui tamen liber ſic eſt authenticus, quòd nullus philoſophicè diſputans audeat ipſum negare, cũ tamen nullus demonſtrare de ipſo poſſit, quòd ille talia dixerit. Præterea, tempore reuelatæ gratiæ ſæpiùs per Saracenos deſtructi ſunt, & martyrio coronati: &, ſi Scripturas habuerunt, vtique totum perdiderunt: & ſi aliquid reſeruare potuerunt, in vltimo paſſagio, tempore Ludouici Regis Francorum, quando fuit Achon à Paganis capta, & combuſta, perdiderunt. In qua captione conſtat ELIÆ pallium, vſque adhuc reſeruatum cum multis aliis incendio periiſſe. DETRACTOR: Nonne talia poterãt reſeruari? DIRECTOR. Dico tibi quòd non: do tibi ſimile de Iudæis, qui ſępiùs deſtructi, quaſi totam genealogiam perdiderunt. „ Hactenus Hildeſhemius.

Antiquitus non erãt totamq; accurati ſcriptores hiſtoriarum vti nunc.

Monumẽta, & ſcripta multa de Ordine hoc perierunt.

1150. Huc adferre lubet, quæ Onuphrius Panuinus *in Præfatione libri de Romanis Pontificibus & Cardinalibus*, & ex eo Molanus *in tractatu de Martyrologiis cap. 21.* habet: *Quot Sanctiſſimorum Martyrum agones, quot praclariſſimorum, & doctiſſimorum hominum geſta, & monumenta ignoramus? vbi enim ſunt Hegeſippi, Apoſtolicis temporibus vicini, quinque commentariorum libri (quos de rebus in primitiua Eccleſia geſtis, eum ſcripſiſſe referunt Euſebius, & Hieronymus) Papiæ Hierapolitani Epiſcopi, Ioannis Apoſtoli auditoris? Vbi Quadrati Athenienſium Præſulis, & Ariſtidis Chriſtiani Philoſophi, qui Apoſtolorum diſcipuli fuerunt, & aliorum Veterum Scriptorum Eccleſiaſtica hiſtoria? Vbi ſeptem illorum S. R. E. Notariorum continentur, omnibuſq; temporibus geſta Martyrum ſollicitè perquirentium, accuratiſſimeq;, & diligentiſſimè ſcribentium monumenta? Vbi demum Damaſi Papæ liber, quàm de Romanorum Pontificum, qui ante fuerunt, actibus, rebuſq; geſtis Scripſit: quemque egregium fuiſſe teſtatur D. Hieronymus? omnia prorſus eorum hominum, qui ſuperioribus ſeculis vixerunt, negligentiâ, vel etiam perſecutionũ*

Etiam non pauca acta SS. & præclara opera Patrum interierunt.

 imma-

Digitized by Google

immanitate, interiiſſe, abolita, atque obliterata eſſe, ſummopere eſt ingemiſcendum. Ita illi. Alia ſanè præclara ad intentum ibi adfert Molanus. Ex quibus conſtat, multa ſcitu digniſſima, aut bellorum turbinibus, & tyrannorum perſecutionibus abſumpta, aut certè, in alta obliuionis caligine demerſa, in obſcuro conſepulta iacere. Quin & ſacrorum librorum volumina non pauca aut tenebris obſcurata delitefcunt, aut abolita, expuncta, deleta, vel impietate ferali diſcerpta ſunt. Vbi rogo Libri verborum dierum Regũ Iſrael, & ſermonum dierum Regum Iuda, de quibus in *libris Regum*? Vbi Libri Gad, & Nathan Prophetarum citati 1. *Paralip. cap. vlt.* Libri Ahiæ & Addo de quibus 2. *Paralip.* 9. Libri Semeiæ Prophetæ, de quo 2. *Paralip.* 12. Prophetia Henoch, de quo in Epiſtola Apoſtoli Iudæ, & alia id genus multa Sacra volumina, vbi demerſa delitefcunt?

Similiter Libri Sacri plures non extant.

1151. Etenim multa quoque præclariſſima Sanctorum Acta, & Patrum, ac Doctorum Scripta etiamnum latere, & ignorari, ac ſi penitùs non fuiſſent, optimè declarat idem Ioannes Molanus in dicto Tractatu *de Martyrologijs cap.* 20. vbi inter alia hæc: *Multas deprehendi Sanctorum vitas grauiter conſcriptas, quæ nuſquam excuſa habentur, ne in octo quidam hiſtoriarum tomis R. Aloyſij Lipomani.* Id latiùs proſequitur *cap.* 21. Deo ſit laus, quòd nunc paulatim ea in vtilitatem Eccleſiæ ex ſcrinijs, & latebris prodeant, prout vidimus nuper in vita illa inſigni S. Syncleticæ, quam Cardinalis Baronius *in Annotat. ad Martyrolog. Rom. die* 5. *Ianuarij* dolebat, non ſine graui totius Chriſtiani Orbis iactura periiſſe: at repertam, & notis elucidatam ediderunt RR. PP. Bollandus & Henſchenius ad diem 5. Ianuarij, in illo ſuo præclaro, Eccleſiæque vtiliſſimo Opere, *Acta Sanctorum* nũcupato: in quo non pauca hactenùs inedita, & abſcondita, è tenebris eruta, ſuper Eccleſiæ candelabrum conſtituũtur, vt luceant multis. Ita quoque (præter alias penè innumeras) noſtri B. Petri Thomaſij Patriarchæ Conſtantinopolitani authentica vitæ hiſtoria, Apoſtolicorum virorum, & Legatorum perfectiſſimum prototypon, ab annis ferè trecentis, ab illuſtri viro Philippo Mazerio, Cancellario Regni Cypri grauiter ſcripta, demùm, Prolegomenis & annotationibus illuſtrata, euulgata fuit in præfato Opere ad diem XXIX. Ianuarij, quæ mox viros eximios ita rapuit, vt non modò magnoperè laudauerint, ſed & multa ex ea in hiſtorias à ſe editas tranſtulerint: ac propterea nouis, vberioribuſque Notis, & Additionibus, ſeu Analectis, exornata, & per dictum eruditũ P. Godefridum Henſchenium iteratis prælis in publicum proceſſit. Proinde propriiſſimè iſtis Patribus (non minùs quàm Surio) competunt illa olim à præfato Molano, eodem capite 20. ſcripta: *Gratiſſimum ergo*, ait, *Catholicis, & ijs qui pietatem amant, operam fecit Surius in cella ſua Carthuſiana, gratiſſimam facient & alij, qui eiuſmodi nondum impreſſa præclara geſta Bibliothecis inueſtigare volent, & prælo dare:* quorum ſtudia ex parte æmulari geſtio, dum Sanctorum noſtrorum Acta, & vetuſta Ordinis monumenta latentia, ab annis multis per-

Plurima etiam quæ periiſſe exiſtimantur latent, & paulatim in lucem prodeunt.

Eo in ſtudio operam vtiliſſimam nauant PP. Bollandus & Henſchenius.

tis perquiro, vt tandem lucem adſpiciant,

1152. Hoc ipſum igitur, quod ſacris libris, Actis Martyrum, plurimiſque Eccleſiaſticis hiſtoriis contigit, euenit quoque (ſicuti iam dicere cœpimus) Carmelitani Ordinis monumentis, vt ex iis non pauca interierint, & adhuc alia lateant. Aduertendum enim, Carmelitas eſſe aduenas, & quaſi exules è Monte Carmelo, ſuo loco originali, totaque Terra Sancta, Turcarum, & Saracenorum immanitate, expulſos; vndè plurima in nihilum abierunt, aut certè obruta deliteſcunt. Taceo excidium Angliæ, florentiſſimæ quondam, poſt Terram Sanctam huius Religionis Prouinciæ: in qua Archiuium Ordinis erat, quid aut perijt, aut latet. Dei tamen prouidentiâ ſeruata nobis ſuperſunt vetuſta bina præclara Ordinis monumenta, Liber ſcilicet Ioannis Hieroſolymitani, *de Inſtitutione primorum Monachorum*, de quo *cap.* 14. (aliquod ſeculis habitus in Ordine pro Regula) & liber S. Cyrilli à nobis exhibitus hic ſuprà, *par.* 1. & varia alia, inſerta Annalibus Ordinis, iam typis editis. *Carmelitani Ordinis monumenta varia abſumpſerunt caſus aduerſi, quædam etiam deliteſcunt.*

1153. Deinde: „ Cœcutiat ſanè:„ inquit Saracenus *in vita S. Cyrilli*, „ neceſsè eſt, qui bis mille annorum ſeculis Eliætanæ Religionis varios „ ſtatus, caſus multiplices, ac cœcos fortunarum euentus non benè callet: „ & qui varias eius mutationes, formas multiplices, montium, & vallium „ ſolitudines, ac ſpeluncas: infidelium oppreſſiones, ignes, carceres, ma- „ chinationes, vincula, inuaſiones, & lanienas pro Domino paſſas, noſtro- „ rum, non altè tenet, &c. Is enim aut defatigatione laſſatus, aſſump- „ tum deſeret, aut abditarum rerum noſtrarum varietate ignoratâ, præ- „ ceps in errorum foueam decidet, negans concedenda, & neganda con- „ cedens. „ *Viciſſitudines multiplices Ordinis huius.*

Præterea ipſa quoque per ſe antiquitas nimia Ordinis hiſtorias minùs gratas, minuſque credibiles reddit; in ijs enim verum eſt, quod Ariſtoteles dixit, in Problematibus: *Hiſtorias recentiores, & antiquiſſimas iniucundas videri. Has quidẽ, quòd propter vetuſtatem perſimiles fabulis iudicantur; illas verò, quia, propter nouitatem (cùm in promptu ſint omnibus) non habent maieſtatem. Quæ autẽ medij ſunt temporũ, plus placere.* Ita Mantuanus. a

a Lib. 2. de patientia cap. 27.

1154. Denique, etiam obſcuritatem aliquam cauſat varietas; & multiplicitas nomenclaturæ; primitùs enim huius Inſtituti Profeſſores dicti ſunt Prophetæ, id eſt pſallentes, Filij Prophetarum, Aſſidæi, Rechabitæ, Eſſeni, Eſſæi, Viri Religioſi, Therapeutæ, Therapeutides, Aſcetæ, Bucolini, &c. Denique Carmelitæ, ac Fratres glorioſiſſimæ Virginis Dei Genitricis Mariæ de Monte Carmelo. De quibus latiùs Lezana *in Apparatu ad tomum* 1. & etiam *ad* 2. *Annalium*, & ante illum Arnoldus Boſtius ſuprà *in Appendice poſt Breuiloquium Tripartitum*, b & nos hic *cap.* 8. atque alibi obiter. Inde contingit, quòd propter diuerſitatem nominum, nonnulli exiſtiment, diſtincta Inſtituta; ſed, an non manente identitate Religionis, Filij S. Dominici, nuncupantur Dominicani, Prædicatores, in Gallia Iaco- *Nomenclatura multiplices huius Ordinis.*

b Nu. 136. & ſeq.

Digitized by Google

bini, à platea S. Iacobi in qua habitant Pariſiis, &c. & eiuſdem Ordinis S. Franciſci, Franciſcani, Minoritæ Recollecti, Capucini, &c. Verum tamen eſt, quòd, cum prædictorum nominum pleraque ſint cõmunia etiam aliis Religioſis, ex inde quandoque non ita clarum ſit, an ſub iſtis nominibus agatur ſpecialiter de Ordine Eliano, ſeu Carmelitano. Quod ex circumſtantiis locorum, & temporum prudenter eſt colligendum. De quo hæc Waſtelius a „ Porrò ſumma dictorum eſt: quamuis fortaſsè antiqui Palæſtinæ, aliorumúe locorum, Monachi, Inſtituti Carmelitici, ſeu Monaſticæ diſciplinæ ab Elia inſtitutæ, non præcisè nominauerint ſe Carmelitas, potuiſſe eorum alios Sinaitas, Thaboritas, & alijs nominibus appellari, abſque verorum Carmeli Incolarum vllo præiudicio, modò faterentur, imitari ſe cum illis, ex propoſito, Eliæ diſciplinam. „ *Et paulo ante, ſub medium articuli:* „ Inſtabis denuò, ſi vnum omnium eorum, atque Carmeli Incolarum, fuit inſtitutum, quînam fiat, vt à Scriptoribus non ſint dicti Carmelitæ? Si hoc importuniùs vrges: peto, vnde fiat, Monachôs S. Benedicti ne nunc quidem, dum tanta habetur ratio diſtinctionis, appellari Caſſinenſes à Caſſino, vbi S. Benedictus fundauit primum Monaſterium, Ordinis caput? Pars enim dumtaxat appellatur Caſſinenſes, alij verò Camaldulenſes, alij Cluniacenſes; & rurſus nominibus variè ſubdiuiſis, Affligemienſes, Marchienſes, Aquicinctini, &c. & à Sanctis ipſis, ductâ appellatione, Vedaſtini, Amandini, S. Petri, S. Bertini Monachi &c. Hac tamen non obſtante appellationum diuerſitate, vnius omnes manent Inſtituti, videlicet Caſſini, à S. Benedicto fundati. Non igitur mirum videri debet, quòd vetuſtis illis, de quibus dixi, temporibus, dum pleraque adhuc eſſent indiſtincta, & incompoſita, etſi multi Carmeliticis inſtitutis adhærerent, ſub vno Patrono Elia militantes, non tamen fortè ab vno Carmelo fuerint nuncupati. „ Hæc & alia ad intentum ibi habet Waſtelius.

a Lib. 1. Vindic. ſect. 4. art. 5 ſub finẽ.

Olim à locis quæ incolebant, frequenter appellationem ſortiebant & Carmelitæ prout nunc paſſim Benedictini.

1155. Animaduertentum quoque hic eſt, antiquitùs in primordijs Ordinis S. Benedicti Cœnobia quædam Eliani Inſtituti ad Benedictinum, tranſiiſſe, maximè in Inſulis Britannicis, in quas, longè ante S. Benedictum, Monachatum inuexerant Palæſtinæi, aut Ægyptij Monachi, Carmeli propagines, vt habetur ex dictis *par. 3. c. 29.* ſub finem. Veriſimiliter quoque id traditur de Lirinenſi celeberrimo Monaſterio in Gallia, & aliis nonnullis ibi, & in Italia; eorum nempe incolas fuiſſe, antiquorum Monachorum Elianorum æmulatores, antequàm Benedictinam normam viuendi arriperent; etenim cùm ea fuerint ante S. Benedictum (ſuprà cuius æuum ſua Religio prorogari nequit) certum eſt, fuiſſe tum alterius Inſtituti: illud fuiſſe Monachorum, qui eò ex Palæſtina, ſeu Ægypto aduenerant, ſectatores Eliani Inſtituti, demonſtratur in *tomo 3. Annalium noſtrorum*, illudque etiam pluribus declarat Clemens Reynerus, ex clariſſimo Benedictino Ordine eruditus Scriptor in libro cui titulus

In Scotia, Anglia, & alibi antiquitùs quædam Ordinis huius Cœnobia ad Benedictinum inſtitutum tranſierũt.

eſt:

eſt : *Apoſtolatus Benedictinorum in Anglia*, a vbi inter alia ſic ad intentum: *Quos autem ſanctiſſimos Monachos animaduertimus, vel ante D. Benedictum vixiſſe, vel poſt ipſum, qui illius Regulam profeſſi non videntur fuiſſe, quamuis fortè colore tantùm habitus, & pauciſſimis obſeruantiis, ab eius Inſtituto differentes, noſtri tamen Ordinis eſſe non putamus. Vnde nec Scotos, Britannoſq́, maioris Inſulæ Britanniæ incolas, ante tempora Auguſtini, prædicationemq́, vt diximus, Wilfridi, Cuthberti, & Egberti, noſtro numero adiiciendos putamus, nec eos etiam qui in Hibernia exercebantur.* Et infrà : *Nec eos qui ante D. Patrem Benedictum viuebant, ſiue in Lirinenſi, & Agaunenſi, aut Maßilienſi clariſſimis Cœnobiis Galliarum, ſiue per Monaſteria Italiæ, aut Ægypti, vel Syriæ, arrogamus tamquàm Ordinis noſtri communitates, quia Regulæ noſtræ (quæ anima eſt, & forma Ordinis noſtri) non fuêre ſubiecta.* De iiſdem quoque ante (§. 18.) iſta ſcripſerat, *Africani, & Maßilienſes* (Monachi) *& Lirinenſes Monachatum ſuum in Ægyptis, & Palæſtinis acceperunt: quod nemo dubitabit, qui vel Seueri dialogos, de Monachis Orientalibus, vel Caßiani Inſtituta, vel Sancti vitam Honorati, Lirinenſium fundatoris perlegerit.* Quod etiam confirmatur ex vetuſto ſcriptore Eucherio, Lugdunenſi Antiſtite (qui, iuxta Trithemium, claruit ann. 440. in libro *de Eremi laude*, dum de Lirinenſibus Monachis agit, poſt relatos Honoratum, Maximum, Lupum, Vincentium, & Capraſium, ſubiungit: *Hæc* (ſcilicet Lirinenſis inſula) *nunc habet Sanctos illos Senes, qui, diuiſis cellulis, Ægyptios Patres Galliis noſtris intulerunt.* Etenim Ægyptij illi Patres (videlicet Monachi) ſolùm Elienatum & Monachatum Elianum agnoſcebant. Idem habet Sidonius *lib. 8. epiſt. 14.* vbi de Monachis Lirinenſibus dicit, affectaſſe *Memphiticos, & Palæſtinos Archimandritas.* Eiuſdem ergo ſcholæ erant : quod clariſſimè, ita vt nullus tergiuerſationi locus detur, exprimit Ioannes Caſſianus, *in Præfatione ad Collationem vndecimam*, quam nuncupat præfatis Honorato, & Eucherio. Vnde ex hoc ſolo Caſſiani teſtimonio Benedictus Haftenus *in diſquiſit. Monaſtic. lib. 1. Tract. 5. diſquiſit. 3.* concludit, Lirinenſes Monachos Ægyptiorum Monachorum maximè inſtituta ſectatos fuiſſe, videlicet antequàm Benedictinum Inſtitutum capeſſerent.

1156. Iſtis conſonat Lezana *tomo 3. Annal* a „ Illorum „ *inquit* „ „ Monachorum propagines erant, qui ab Elia, Carmeli Cœnobiarcha, originem duxerant. Nec abs re tales aſceticæ Vitæ inſtitutores „ in Europa Aſiaticis accenſemus, cùm Orientalium Patrum Inſtituta in „ tanta veneratione ſemper apud Occidentales fuerint, vt ex eis, veluti è „ fonte, ſua traxerint dogmata, Monachis obſeruanda, quod Benedictus „ Haftenus *in ſuis diſquiſit. Monaſtic. lib. 1. tract. 4. diſquiſit. 4.* ſic fatetur ex „ Caſſiano, & Petro Rouerio Ieſuita, *Petrus Rouerius è Societate* Iesv, *in* „ *illuſtrationibus hiſtoriæ Monaſterij Reomaenſis num.* 37. *ſcribit, olim fuiſſe mo-* „ *ris vulgatiſſimi, maximè in Occidentis Regionibus, vt nemo ſibi Monachi nomen* „ *auderet arrogare, qui non ad alicuius ex Oriente Abbatis mores, & inſtituta, vi-* „ *tam dirigere videretur.* „ Reminiſcere hîc Lector, Superiores huius Ordinis,

a Tract. 1. ſect. 1. §. 18. & 20.

Benedictino inſtituto adſcribi nequeũt Monachi Diuo Benedicto anteriores.

Eiuſmodi fuerunt Lirinenſes in Gallia, & alij aubi.

Traduces Orientaliũ Monachorum.

b In Apparatu c. 1. n. 16.

Occidẽtales Monachi ſua inſtituta acceperunt ab Orientalibus ſeu Aſiaticis.

Digitized by Google

dinis. nunc *Priores* nuncupatos, olim nomine *Abba* appellatos fuiſſe. Vide ſuprà in S. Cyrillo *caput* 4. & ibi *in Notis*. De tranſitu Monachorum, & Monaſteriorum Inſtituti Orientalis, ad Benedictinum agit etiam eodem tomo, ad annum Chriſti 578. *a* vbi, inter alia, ſic: „ Hoc ſanè pro comperto erit animaduertenti ſimilem mutationem in quam plurimis Occiduarum partium Cœnobijs contigiſſe, quæ, vt ſæpiùs in hoc Tomo inculcamus, relictâ anteriori vitæ Regularis methodo, poſt Benedictinam incedere ſelegerint: prout & de celeberrimo illo in Gallijs Monaſterio, Lirinenſi vocato, animaduertunt hiſtorici; & inter alios notat ex D. Antonino Suarez *tomo* 4. *de Relig. tract.* 9. *lib.* 2. *cap.* 2. *numer.* 7. etſi excedant in hoc, quòd in omnibus generaliter Monachis & Cœnobijs hanc mutationem contigiſſe credant, quod nullatenùs cum veritate hiſtorica cohæret, vt latè oſtendimus *in Appar. cap.* 1. „ Ex quibus confirmātur ſuprà dicta *par.* 3. de iugi, non interrupta ſucceſſione huius Ordinis: quòdque omnes ferè Monachi ante SS. Baſilium, Auguſtinum, Benedictum, & non pauci etiam poſt illos, in Britannia, Scotia, & alibi, fuerint ex Inſtituto antiquo Monachorum Eſſenorum Palæſtinorum, & Ægyptiorum (quos omnes magni Prophetæ ELIÆ ſectatores fuiſſe, probatum habetur hîc ſuprà *par.* 3. *cap.* 15. & 20. & conſequenter *per ſucceſſionem minimè interruptam* (vt Reynerus ait) Eliades: licèt à Scriptoribus non nuncupentur *Carmelitæ*, ſed communi vocabulo *Monachi* &c. aut à locis quæ inhabitabant: ſicuti Ordinis S. Benedicti v.g. nuncupantur paſſim *Vedaſtini*, *Aquicinctini*, *Affligenienſes*, &c. vt iam antè ex Waſtelio dicebamus.

a Num. 2. & ſeq.

Ante SS. Baſilium, Auguſtinū, & Benedictum Monachi ferè omnes Eſſenorum inſtitutum ſequebatur.

1157. At cur poſtmodùm plura antiqua Cœnobia Monachorum à Carmelo, ex Palæſtinā vel Ægypto traductorum, Regulam, & Inſtitutum præclariſſimi Occidentalium Monachorum Patriarchæ D. Benedicti amplexati fuêre? Lezana dicto loco hanc adfert: *b* „ Id quidem veriſſimum, nec vllo modo ſub dubio verſandum, quòd currenti tempore ob eximiam S. Benedicti ſanctitudinis famam Romanorum Pontificū, erga tam glorioſam in corde Italiæ exortam Religionem, fauorem; & egregias virtutes eorum, qui ipſius Regularia Inſtituta per Orbem ferebant, nedùm plura ſed & plurima, & paſſim fermè omnia Occidentis Cœnobia ſub eiuſdem Benedicti vexillo Deo militare voluerint, antiquis poſthabitis Inſtitutis. „ Cuius vlterior ratio hæc eſt: quoad Monachos, & Eremitas, è Carmelo propagatos, quòd eo tempore non haberent Regulam, niſi eam quam illis ſcripſerat anno Domini 412. Ioannes Patriarcha Hieroſolymitanus (de qua agit S. Cyrillus hîc ſuprà *cap.* 1. & infrà tractatio de eadem redibit) ea autem etſi miræ perfectionis dogmata contineat, non tamen per modum Legis, at dumtaxat per modum exhortationis cuiuſdam tradita fuit. eratque conformis Inſtitutis Monachorum Græcorum, Palæſtinorum & Ægyptiorum, non autem ita conueniens

b Tom. 3. Annal. in Apparatu c. 1. n. 19.

Ratio, cur plura antiquitus Monaſteria S. Benedicti diſciplinæ ſe ſubmiſerint.

Digitized by Google

ueniens Regionibus Orientalibus, ſicuti Regula S.Benedicti, in Europa concinnata, Europęorumque moribus contemperata. Hinc facilè perſuaſum fuit pleriſque vetuſtis illis, à Carmelo propagatis Monachis, in Inſulis Britannicis, aliiſque Europæ partibus, vt Regulam, & conſequenter Inſtitutum Benedictinum admitterēt. Idque eò libentiùs fecerunt, quòd ſcirent ex ſuis quoſdam primos adhæſiſſe D.Benedicto: prout in tomo tertio Annalium noſtrorum annotatur [a] his verbis: „ Circa hoc tempus, „ iuxta Coriolanum, & alios; vel ſaltem paulò poſt, magnus ille Occidentalium Monachorum Patriarcha Benedictus ſuo celeberrimo Inſtituo „ initium dedit. Qualiter id geſtum, D.Gregorio Papæ, Marco Monacho, Adalberto Floriacenſi, Annonio Monacho, Berthario Caſſinenſi, „ Rainaldo, item Caſſinenſi, Leoni Hoſtienſi & multis alus huius clariſſimæ familiæ ſcriptoribus relinquimus. Vnum tamen, quod noſtram ſpecialiùs hiſtoriam tangit, prætermittere fas non eſt. Videlicet, primos ſui „ Inſtituti Monachos ex illis fuiſſe qui antiquū & peruulgatum Elianū „ & Propheticum ſectabantur; eique adhæſiſſe veluti palmites palmæ, „ & hederā muro, pro fulcro nempe, & firmiſſimo ſuſtentaculo. „ Hinc Mantuanus canit. *lib.2. Parthenices.*

[a] Ad ann. Chr.514. n.10.

Quidam ex Prophetici Eliani Sectatoribus inter primos S. Benedicti diſcipulos.

> *Quidquid habent alij Montes pietatis, ab iſto*
> *Ducitur,* &c.
> *Hinc varias Benedictus oues collegit....*

Inſuper vt S.Gregorius refert [b] Diuo Benedicto *Sanctæ conuerſationis habitum tradidit, & in quantum licuit miniſtrauit* quando ſcilicet in ſpelunca, iuxta Sublacum tribus annis (vt etiam ibi ex S.Gregorio habetur) vitam anachoreticam egit, Monachus quidam, Romanus nomine: qui quondam Carmeli montis incola, per Eutychianos hæreticos Conſtantinopoli pulſus, in Italiam venerat: prout refertur à vetuſtis, & recentioribus noſtris hiſtoricis. De illo plura videri poterunt in *tomo 3. Annalium Ordinis, varijs* locis. Breuiter etiam de eo quædam retulimus *par.3.* [c]

[b] Lib.3. Dialog. c. 1.

[c] Cap.20. n.399.

1158. Sed quamuis in Europæ partibus quàm plures, vt diximus, ex Elianis, ſeu Eſſenis, D.Benedicti legibus ſe ſubijcerent, non tamen ita alibi in Palæſtina, cæteriſque Orientis Regionibus, nec in Europa omnes. Etſi enim „ (Regula S.Benedicti) „ prouidendi norma fuerit innu- „ meris eius Inſtituti, ipſiſque illuſtriſſimis aſſeclis, non tamen idcirco an- „ tiquorum Patrum Orientalium Inſtitutiones abſorpſit aut poſteriorum „ manus ad ſimiles viuēdi formas deſcribendas ligauit; ac proinde quemadmodùm poſt Baſilium & Auguſtinum plures fuerunt Monachi, qui „ vetuſtius ipſis viuendi iter arriperent, ſic & poſt Benedicti æuum. „ Ita Lezana. [d] Et iterum: „ Expendendum de ſacerrimo S.Benedicti Inſti- „ tuto, Occidentalis Eccleſiæ fulgentiſſimo ſole. Etſi namque velut nu- „ bes rorifica omnes Occidentis Regiones fœcundauerit; nihilo ſeciùs, „ plures & quamplurimi Monachiſmi ſectatores non nuperum iſtud à

Pauciora in Palæſtina nec omnia in Europa Monaſteria ad D.Benedicti inſtituta tranſierunt.

[d] To 3. in Apparatu c.1. nu.16. & 21.

Digitized by Google

„ D.Benedicto illuſtratum,ſed antiquius aliud Propheticum, & Elian
„ iam olim ex Oriente deriuatum arripuêre. „

Toleti in Hiſpania, Florentiæ, & Senis in Italia,ac alibi,vno, atque altero ſeculo poſt S.Benedictum,Carmelitarum fuerunt Monaſteria, ſeu Eremitoria. In Palęſtina autem, cæteriſque Orientis regionibus, interea iugiter perſtiterunt Carmelitæ,ſub obſeruantia præfatæ Regulæ,datæ per Ioannem Ieroſolymitanum,ſicut ex dictis *cap*,1. & 2. *Libri S. Cyrilli* hîc ſuprà & *par*.3. *cap*.22 & ſequentibus manifeſtum eſt: ea etiam in præfatis Europæ locis (Florentiæ ſcilicet,Senis &c.) obſeruabatur.

1159. Ex hactenùs dictis etiam illuſtratur,& roboratur,id quod ſuprà *cap*. 8. dicebamus; multos vetuſtos Scriptores egiſſe de Monachis Carmelitis (nempe eos, qui de iſtis antiquis in Britannia, nec non Palæſtina, Ægypto,aut alibi Monachis ſcripſerunt) etſi non ſub iſto nomine, Carmelitarum. Et cauſa ea eſt (inter cæteras)obſcuritatis in Carmelitana Hiſtoria; videlicet,quòd poſt tempora dictorum Patriarcharum, & Fundatorum nouarum Religionum,ſeu Ordinum Religioſorum, ſubinde nõ ita manifeſtum ſit,dum agitur de Monachis, an huius vel illius fuerint Inſtituti,quando id non exprimitur. Sed de iſtis ſatis hîc:plura videri poterunt apud Lezana *tomo* 3. *Annalium in Apparatu c*.1.& in decurſu illius, ac etiam *tomo ſecundo*, vbi *ad ann*. *Chriſti* 180. agit de celeberrimo Cœnobio Bannochorenſi,quod, diuiſum in ſeptem particulares Conuentus, inhabitatores habebat bis mille centum, nempe trecentos in ſingulis Conuentibus. Ex quibus pro comperto eſt,quòd aliquot ſeculis ante D.Benedictum Monachi fuerunt in Inſulis Britannicis; quorum tamen pleriq; poſt aduentum S.Auguſtini ad Benedictinum Inſtitutum tranſierunt. Alia de eodem valde notabilia referuntur *tomo* 3.*Annalium,ad annum Chriſti* 618 [a] De Glaſcouienſi Monaſterio (quod à S.Ioſepho Arimathenſi inchoatum fertur,vbi claruit S.Patritius) ſcribitur eodem *tom*.3. [b]

Valdè erroneè aliqui Monachos ante S. Benedictum &c. Benedictino instituto adſcripſerunt.

[a] Lezana to.3.ad an. 618.n.8.
[b] Ad ann. Chr. 432. n. 11.

Iſta & alia Cœnobia ante annum Domini quingenteſimum (circa quem Occidentalium Monachorum fulgentiſſimum iubar illuxit ipſe S. Benedictus) nemo ſenſatus dixerit inſtitiſſe Benedictino inſtituto, quod tum nondum exiſtebat. Vnum tandem cum eodem Lezana in Apparatu ad to.3.Annal.[c] pro capitis calce Lectori proponendum,in hac re,de qua in præſenti diſquirimus,adeo quoſdam allucinatos fuiſſe cæcorum inſtar,vt cùm ſibi mente propoſuiſſent omnes quotquot in hiſtoriis monachos reperiebant vni,vel alteri Monachali Sanctorum Baſilij,vel Benedicti Ordini adſcribere,quandoque (turpiter & indignè viris doctis,) ſcripſerint aliquos cuiuſdam iſtorum Ordinum Monachos fuiſſe quàm plurimis antea annis, quàm iſtæ Religiones exortæ eſſent. Ita Lezana, cuius rei exemplum ibi,& alia alibi adfert. Porrò ea monaſteria fuiſſe inſtituti Prophetici,Eliani,ſeu Eſſenorum,perſuadent dicta à nobis *par*.3. *c*.21.

[c] Cap.1. in fine.

C A-

CAPVT XII.

An eadem ſit Religio, quæ à S. Propheta ELIA *in Monte Carmelo eſt inchoata, & ea quæ nunc Carmelitana, ſeu* Fratrum Beatiſſimæ Virginis MARIÆ de Monte Carmelo nuncupatur?

Triplex Carmelitani Ordinis Status.

1160. ANte reſolutionem, maioris claritatis gratiâ, triplicem Ordinis ſtatum, cum Palæonydoro *lib. 1. Hiſtoriæ Carmelit. cap. 2.* proponimus. PRIMVS eſt à S. P. ELIA per *Eliſeum*, cæteroſque eius diſcipulos Prophetas, Filios Prophetarum, Aſſidæos, Eſſenos ad vſque Chriſti in cœlum Aſcenſionem propagatus (qui Ordinis quaſi infantia, ſeu pueritia fuit) eo tempore Regulam ſcriptam habuiſſe non leguntur: ſed norma viuendi, & Regula viua erat exemplum S. Prophetæ ELIÆ, expreſſum in S. Scriptura, & per continuam, non interruptam, ſeriem ſucceſſionis traditum; ſicut ſcribit S. Cyrillus *libro de Proceſſu Ordinis cap. 1.* SECVNDVS ORDINIS STATVS à Chriſto (à quo ſicut omnis plenitudinis complementum, ſic & ipſam pubertatis perfectionem hauſiſſe pro comperto eſt) vſque ad ſeculum à Chriſto nato ferè duodecimum, per Aſcetas & Therapeutas, Eſſenos, Monachos, Anachoretas, & Eremitas in Carmelo, Syria Ægypto, & aliis Orbis Chriſtiani locis, propagatus, protenditur. Quos, autem, & quam vberes fructus, quæue incrementa virtutum Carmeli vinea, ab ELIA plantata, ab Eliſeo rigata, & Chriſti doctrinâ fœcundata, Orbi in hoc ſecundo ſtatu protulerit, Tomi ſecundus, & tertius Annalium Ordinis recenſent, & nos ſuccinctè declarauimus *par. 3.* Sub hoc ſtatu pro norma viuendi Profeſſores huius Religionis habuerunt exemplar vitæ S. ELIÆ (ſicut iam antè dictum) & ſacrum Euangelium, vſque ad annum Chriſti 412. quo Regulam ſcriptam à Ioanne Patriarcha Hieroſolymitano acceperunt: ſub cuius obſeruantia perſtiterunt annis ſeptingentis & vltra, videlicet vſque ad tempora Aymerici Patriarchæ Antiocheni, & Alberti Patriarchæ Hieroſolymitani. Quòd verò ante Regulam iſtam à Ioanne datam in Scripturis etiam fuerit monaſticæ vitę normula aliqua per modum ideæ Elianę, ſeu cuiuſdam traditionis, exhortationis, directioniſue, omninò veriſimile eſt. *Tertius ſtatus* (non immeritò virili ætati comparandus) incœpit ſub dictis Patriarchis Aymerico, & Alberto, quando à

Primus ſub Lege veteri.

Secundus à Chriſto ad vſque tẽpora Aymerici, & Alberti Patriarcharũ.

Tertius à præfatis Patriarchis & deinceps.

ritu Hebræo,& Græco, ad latinum, per ipſos Ordo tranſlatus fuit: ex tunc Superiores,antea vocati *Patres* Hebræo nomine *Abba*: latino nomine appellari cœperunt *Priores* & exinde S.Bertholdus dicitur *primus Prior Generalis*. Non diu poſt per Summos Pontifices à Statu Vitæ Eremiticæ, ſeu ſolitariæ,ad publicam Eccleſiæ vtilitatem, proximorumque ſalutem procurandam,traductus eſt, & annumeratus inter quatuor Ordines Mẽdicantium(ſicut dictum eſt *cap.* 10. & etiam ſequenti attingetur) ſub hoc ſtatu ſeruatur Regula,quam ex fuſiore,præfati Ioannis Patriarchæ Hieroſolymitani,compendioſiorem,& Latinæ Eccleſiæ accõmodatam, tradidit Albertus prænominatus, etiam Patriarcha Hieroſolymitanus: ſed Summorum Pontificum authoritate in aliquot punctis modificata: de quibus,in anterioribus.

1161. His expenſis,ad propoſitam reſpondemus quæſtionem, quæ noua non eſt,ſed iam olim à multis ſeculis mota,vti patet ex Ioanne Hieroſolymitano *lib de inſtitut. primo. Monachor. cap.* 28. cuius titulus eſt: *Monachi Carmelitæ Chriſtiani eiuſdem Religionis ſunt cum Monachis in Veteri Lege ab* ELIA *in Carmelo inſtitutis*. Vbi, inter alia ſic ad propoſitum „ Intuentes „ quidam viri Monachos in Monte Carmelo nũc habitantes eſſe Chri- „ ſtianos,putauerunt (vt aſſeris dilecte Capraſi)eos non eſſe eiuſdem Re- „ ligionis cum illis Monachis,qui olim per Sanctum Dei ELIAM Pro- „ phetam fuerunt in eodem Monte inſtituti, eò quòd illi non fuerunt „ Chriſtiani ſed Iudæi. Quàm autem erronea ſit iſtorum virorum opi- „ nio,& à veritate deuiet, ex ſequentibus tibi manifeſtum fiet. Antiqui „ namque huius montis Monachi,etſi non nomine,tamen rectâ fide,fue- „ runt veri Chriſtiani, ſicut Monachi moderni. Quoniam illi firmam fi- „ dem in Chriſtum habuerunt,à quo animarum ſalutem ſperauerunt: pro „ qua conſequenda mundum reliquerunt,& corpora,ac animas ſuas ob- „ tulerunt Deo: & de quibus ait Apoſtolus: *circuierunt in melotis & in pel-* „ *libus caprinis, egentes, anguſtiati, aſſlicti, quibus dignus non erat mundus* &c. Quemadmodum igitur (vti tradunt S. Auguſtinus contra Fauſtum & Waldenſis [a]) eâdem fide antiqui Patres, ſub vetere Lege crediderunt Chriſtum venturum, quâ Chriſtiani eum veniſſe credunt, licèt ſub alijs ſignis,& Sacramentis: & ſicut communis Religio Eccleſiæ Chriſti incepit ab Abel: & ſic deſcendit per Patres,ſub alijs tamen quàm nos vtimur ritibus, variatis vtique per varias mundi ætates: eadem tamen non minùs, ſic variatis ritibus Religionis particularis, Religio eadem manet in ſubſtantia.

Eiuſdem religionis fuère Carmelitæ antiqui & moderni.

[a] In Doctrinali fidei lib. 3. art. 1. c. 10

Sicut eadẽ fides fuit ante & poſt Chriſtum.

1162. Cuius vlterior ratio redditur, quòd, cùm in myſticis corporibus ad ipſorum moralem vnitatem,ſucceſſio continua,potiſſimùm perſonarum, attendatur ab vno capite, aliquo ſubſtantiali vinculo,pro ratione talis ſtatus, inter ſe vnitarum, in ordine maximè ad vnum moralem finẽ, eadem cenſenda erit Religio,quæ ab vno primo conditore, ſucceſſu tẽporum

In myſticis corporibus ad vnitatem moralẽ ſufficit ſucceſſio continua.

Digitized by Google

porum perſtitit, non interruptâ ſerie, ſi eumdem præcipuè finem reſpiciat, quantumuis mutationes in ea fiant, pro varietate temporum, extiteritque ſub diuerſis capitibus, ac variis multiplicibuſque veſtimentis, ac nominibus diſtinguantur; nam, vt dicit S. Auguſtinus, *a* ſecundùm diuerſitatem temporum Leges mutandæ ſunt, ſicut alia in iuuentute, alia in ſenectute facienda ſunt. Sic (exempli gratiâ) vnus Benedictinorum dicitur Ordo, vnicaque Religio, etſi multiplices in ea factæ fuerint mutationes. Ea propter eadem hæc noſtra, & Filiorum Prophetarum in antiqua Lege, cenſetur Religio; cuius author, vt cauſa exemplaris, meritoria & finalis (ſicut & aliarum Religionum) eſt Chriſtus. Sanctus autem Elias, vt executione, & tempore hanc vitæ rationem imitatus eſt prior: à quo ad poſteriora ſecula, per obſeruantiam Paupertatis, Caſtitatis, & obedientiæ, cæterorumque monaſticorum inſtitutorum, (ſicut prolixè tradit Ioannes Patriarcha Hieroſolymitanus, *b* & eruditè probant Thomas à Ieſu Maria, *c* Lezana *d* Waſtelius *e*) propagata fuit, inconciſa, continuatâ, non interruptâ ſerie ſucceſſionis, prout expreſsè in ſuis Bullis, huic Ordini conceſſis, declarant Summi Pontifices Sixtus IV. Iulius III. Pius V. Gregorius XIII. Sixtus V. his verbis: *Sanctorum Prophetarum* Eliæ, *Eliſei, & aliorum Patrum, qui montem ſanctum Carmeli, iuxta* Eliæ *fontem inhabitarunt, ſucceſſionem hæreditariam tenentes.* De quibus latiùs in antecedentibus.

a In Epiſtola ad Marcell.

Hæreditaria, & continua illa ſucceſſio reperitur in Ordine Carmelitano.

b Lib. de inſtitut. primor. Monach. cap. 3. 4. 5. & 9.

c De variis Regulis Carmelit. c. 1.

d Tom. 1. Annal. in Apparatu.

e Lib. 1. Vindic. ſect. 5.

1163. Adde denique, quòd, quamuis mutatio fiat in fine, & in mediis, quando tamen mutatio ſenſim, ac paulatim fit, mutatio talis non cenſetur tollere vnitatem corporis moralem: maximè ſi quoad ſubſtantiale vinculum permaneat inuariatum: etenim pro comperto eſt, tùm Philoſophiæ decreto, tum legum ciuilium ſtatutis, ad vnitatem communitatis cuiuſlibet ſufficere, non interpolatam, & interruptam ſucceſſionem. Sic in rebus moralibus, quæ per ſucceſſionem ſolùm habent vnitatem, earum ſaluatur vnitas cum mutatione quauis paulatim facta, ſi non ſit interrupta ſeries, aut ſucceſſio amputata, vt in Regnis contingit, & Ciuitatibus in quibus diuerſitas non dignoſcitur, cum mutationibus variis: idem enim Hiſpaniæ Regnum ab initio, quod per varios caſus ad nos perſtitit, eademque Vrbs feliciſſima Roma: Imò corpus phyſicum idem cenſetur, etſi multipliciter per ætates mutetur, aut de albo flauum, & de calido frigidum fiat. Et ab vno fonte fluuius idem fluens, & ſcaturiens, per annorũ miriades, iã placido murmure, curſu iam rapido, nunc ſinuoſâ, nunc rectâ præterfluens vitâ, nũc à Scaturigine fugitiuus; ſic eadem Eccleſia, domus, nauis cenſetur, etſi ſucceſſiuè in locũ partium fractarũ, aut detritarũ aliæ apponantur. Ignis vnus dicitur, qui ſine intermiſſione, ſubſtitutis lignorũ fomentis, alitur: Sic quoque Pomponius §. *ſi grege. ff. de legat. dicit ſi grege, legato aliqua pecora, viuo teſtatore, mortua eſſent, inq; eorum alia eſſent ſubſtituta, eumdem gregem videri, etſi diminutum ex eo pecus eſſet, & vel vnus bos ſupereſſet,*

Variis exemplis declaratur identitas Religionis Carmelitanæ olim & modò.

Digitized by Google

eum vendicari poſſe,quamuis grex deſiſſet eſſe: Sic & Alphenus *in L. proponebatur ff. de iudic.* aſſerit: *Legionem eamdem haberi,ex qua multi deceſſiſſent, quorum in locum alij ſuffecti ſunt.* Ita etiam Religionis eiuſdem, per ſucceſſionem vnius ad alios, ab eadem manans origine, vnitas cenſetur eadem, non interrupta pro diuerſitate temporum,commutationibus variis. Sicut contigit in Elietana,in qua mutatio,per additionem ad perfectionem facta,extenſio, vel perfectionis eiuſdem potiùs reputatur intenſio, quæ rei identitatem non adimit,ſed auget,vt conſtat in phyſicis,& moralibus;eadem quantitas extenditur,& calor idem intenditur;atque iidem morales actus intenduntur,& extenduntur. Eiuſdem igitur Religionis eſt cenſenda vnitas Filiorum Prophetarum, Eſſenorum,& Carmelitarum;qui iam ſunt,per ſucceſſionem, & non interruptam ſeriem vnius ad alios; vt contigit in vnica Dei Eccleſia, etſi priùs extiterit hominum congregatio Hebræorum, & poſtmodum Chriſtianorum;primò ex vi inſtitutionis Religionō Clericorum,& poſtea præcipua Religionis pars aſſumatur ad Ordines,vt notauit Suarez *a* Florenti enim ſemper æuo viuere, Diuinitatis character eſt: cætera quæcumque viſuntur extra Deum, variari quis neſcit niſi & ſui ignarus & rerum omnium imperitus. *b*

a Tom.4. de Relig. lib.2.c.9.
b Muñoz in Propugn. Eliæ lib 2.tit.2. ꝗ.2.art.4.

CAPVT XIII.

Cuius Inſtituti olim fuerit, & nunc ſit hic Ordo? an contemplationi, & ſolitudini deſtinatus peculiariter? an etiam proximorum ſaluti vacans? an Eremiticus? an verò Cœnobiticus?

1166. AD illuſtrationem præcedentium conducet quoque iſtius pertractatio Quæſiti: cuius reſolutio, quoad priorem partem, *Num Ordo hic ſit contemplationi,& orationi ſpecialiter conſecratus?* Non obſcurè id eruitur ex Regula Ordinis; nempè,primam, ac primariam partem Carmelitani Inſtituti,eique quaſi eſſentialem,perpetuoque inhærentem, eſſe Orationis ſtudium,continuam cum Deo conuerſationem, atque intimam vnionem,cum interna,ac externa ſenſuum mortificatione. Etenim in ea nobis expreſsè præcipitur, vt *maneant ſinguli in cellulis ſuis,vel iuxta eas, die ac nocte in Lege Domini meditantes, & in orationibus vigilantes, niſi aliis iuſtis occaſionibus occupentur.* Hic eſt finis primarius huius Ordinis,& ſpiritus traductus à S.P.N.Elia,qui in Carmelo, aliiſque Eremis potiſſimùm morabatur

Primaria Carmelitani Inſtituti pars quæ ſit.

Digitized by Google

rabatur cum ſuis diſcipulis:quibus ex iugi illo orationis, contemplationis, diuinæque præſentiæ exercitio familiare erat: VIVIT DOMINVS IN CVIVS CONSPECTV STO. Ad hunc ſcopum Ordinis huius Aſcetæ ſemper collimare, primumque aſpicere debent: eumque aliis omnibus præferre, & ex eius præſcripto actus ſuos dirigere. In quo quidem primario fine, & Ordinis ſpiritu, nihil vnquàm hactenùs imminutum, aut mitigatum fuit. Et ne vnquàm temporum curſu extinguatur, in Cōſtitutionibus *par.* 1. *c.* 14. inculcatur, commendatur, & ordinatur: *Vt illud imprimis mentibus noſtris altiſſimè imprimatur, Orationem eſſe Religioſi animam, quâ deficiente hanc deficere, & vigente, vigere neceſſe eſt. Quod quidem in ſacro Ordine noſtro adeò verum exiſtit, vt primam, & potiſſimam Inſtituti noſtri partem in Oratione, & Contemtemplatione ſitam eſſe profiteamur) Volumus idcirco, vt præter iugem cum Deo internam occupationem, cui omnes pro viribus, & diuini Spiritus vnctione vacabunt, bis in die fiat ſimul ab omnibus oratio mentalis.*

1166. Iſti primariæ annexa eſt, ſemperque fuit altera, tamquàm ſecundaria, *Vacare ſaluti proximorum*: hinc jn Regula dicitur: *Dominicis quoque diebus vel aliis, vbi opus fuerit, de cuſtodia Ordinis, & animarum ſalute tractetis.* Id quoque nos docent exempla priſcorum Patrum noſtrorum, qui ſolitudini, orationi, & internæ cum Deo conuerſationi, ſuoque profectui ſic intendebant, vt etiam per tempora, aliorum inſtructionem non prætermitterent, ſtatis diebus ad ſe accedentes inſtruendo, pro vt noſtri, & exteri colligunt ex illis 4. *Regum* 4. verbis: *Quamobrem vadis ad eum? Hodie nō ſunt Calendæ neque Sabbathum*; iis enim diebus populi circa Carmelum ſiti ad *Semnion* ſeu Oratorium ibi à S. Propheta ELIA conſtructum, confluebant; vt à filiis Prophetarum inſtruerentur. Ita communiter Interpretes in illum locum: prout annotat Cornelius à Lapide *in caput* 14. *libri* 3. *Reg.* vbi iſta: *Sane tempore* ELIÆ *& Eliſei in Carmelo fuiſſe Oratorium, vel ſynagogam, ad quam feſtis diebus populus conueniret, tum orationis cauſa, tum vt* ELIAM *& Eliſeum, & ſimiles concionatores audiret, ſatis ſignificatur libr.* 4. *Reg. cap.* 4. *idq; ibidem docent Lyranus, Abulenſis & alij.* Ad hoc propoſitum ſunt etiam, dicta ſuperiùs.[a]

Pars altera Carmelit. Ordinis eſt, vacare ſaluti animarum.

Id docemur exemplis priſcorum Patrum.

[a] Nu. 175. 360. & 361.

1167. In primordiis quoque Eccleſiæ Carmelicolæ ſtrenui fuère, in prædicanda Chriſti fide Apoſtolorum coadiutores, ſicut patet ex ſupradictis:[b] & deinceps, licèt ſemper id primarium in hoc Ordine habitum fuerit, Deo in ſilentio vacare, per continua Orationis, ac contemplationis exercitia: atque adeò cunctis fuerit commendatum, & conſeruatum, ac ſi id vnicum fuiſſet: ſemper tamen fuère, qui verbis, & ſcriptis etiam, aliis prodeſſe (maxime exigente neceſſitate aliquâ) ſtuduerunt, de Eremo deſcendentes: quod in ſolitudine falce contemplationis, ſuauiter meſſuerant, excuſſis granis in tritura prædicationis, largiflue ſeminarunt.

[b] Par. 3. c. 14 n. 340. & ſeq.

1168. Quinimò & Moniales huius Ordinis partem illam à ſuo ſexu non omninò alienam arbitratę, hunc in finem, quod pro ſua conditione

potue-

Etiam Moniales huius Ordinis ſingulari ſtudio in ſalutem animarum cooperatæ ſunt.

potuerunt, præſtitère. Etenim, vt prætermittam vetuſtiores (vt S. Syncleticam, cuius in Vitis Patrũ, pro vtilitate omnium præclara extant Apophthegmata: S. Angelam Bohemam: quæ pro inſtructione aliorum ſcripſit librum Reuelationum, & de SS. Euchariſtiæ Sacramento) Seraphica Virgo Tereſia, ſicut diuino amore, ita & zelo ſalutis animarum æſtuabat: vt eius geſta, & Scripta abundè teſtantur, & variis locis Vitæ eius Scriptores referunt: Hic quippe eam coëgit ad tot labores, tot itinera, etſi detritâ valetudine, morborumque doloribus proſtratam, in cœli, & aëris intemperie, tempore brumali, niuali, nec non per intenſos æſtatis calores; vt ſcilicet ſedes religioſæ hinc indè (in quibus tot animæ ſalutem acquirerent) excitarentur. Hinc, ſanctâ quâdam æmulatione, concionatores, & omnes, animabus Deo afferendis intentos, cõſiderabat; vtpote quæ id ipſum exequi etiam opus per ſe optabat: ac ſibi concedi capiebat, magnâ Regibus, ac Dynaſtis, & omnibus omninò hominibus voce inclamare, vt, relicto errore, veram ſalutis ſemitam ingrederentur, & Creatorem ſuum agnoſcerent, etſi mille ſibi propterea mortes eſſent ſubeundæ. Ita Ribera *in eius vita lib. 4. cap. 11.* Imò & Concionatoribus, Lectoribus, Scriptoribus piè dotes inuidebat, exoptans, ſi licuiſſet, Apoſtolicas poſſe functiones obire, vt vniuerſarum animarum lucrà contraheret. Magnifaciebat omnes, qui aliorum vacabant ſaluti: Concionatores præcipuè proſequebatur affectu: ægrotantes precibus iuuabat: illis morientibus multùm dolebat. Precibus, lacrymis, aſperitatibus, pro animarum conuerſione Deum ſollicitabat: & ad id præſtandum ſuas hortabatur. Quinimò illum in finem potiſſimè Reformationem, ſeu Congregationem Monialium inſtituit, vt illæ iugiter pro ſalute animarum, & Eccleſiæ propagatione precarentur. Æmulata etiam id fuit, prout potuit, Extatica Virgo B. Maria Magdalena de Pazzi: quæ referri audiens conuerſionem Indorum per Patres Societatis Iesv, præ gaudio, & deſiderio cooperandi exultans, exclamabat: *O ſi, vt auicula, volare etiam mihi liceret, quo paruulos Indianos ad gremium, & vbera S. Matris Eccleſiæ adducere poſſim*: ac in illum finem etiam afflictiones, & pœnitentias Deo offerebat. Solebat quotidie preces multas Deo libare, pro ſalute peccatorum obtinenda: & manè tot animarum cõuerſionem à Deo petebat, quot greſſus ipſo die factura erat.

Quæ quaſi ad oculum demonſtratur, gradatim aſcendendo.

1160. Verùm ex quo ſedibus ſuis exturbatus Ordo, & ex Originali ſuo loco, Carmelo, totâque Terrâ Sanctâ pulſus, tranſlatus fuit in Europam, & ibi radicatus, ac multiplicatus, atque Summorum Pontificum authoritate, ad publicum Eccleſiæ famulatum, agrique Dominici culturam, ſpecialiter deputatus, & inter quatuor Ordines Mendicantes annumeratus, tunc primæ, & primariæ illi Religionis huius parti explicatiùs annexa, & innexa fuit iſta altera; vt, ſicut olim Apoſtolorum coadiutores, ita nunc ſimus Epiſcoporum, & Paſtorum cooperatores: idque ex obligatione; adeò vt iam Inſtituti ratio poſtulet, vt cum Theologia myſtica (quæ

ca (quæ interim ſemper eſt *Ordinis* PARS OPTIMA) litterarum, ſcientiarumque ſtudia impigrè coniungantur: ad quod etiam Superiores in conſcientia obſtringuntur.

Aymericus Patriarcha librum iſtū è Græco in Latinum tradūci curauit ante annos quingentos.

1170. Dixi, interim *optimam*, & *primariam* Inſtituti huius *partem* ſemper manere, Orationis, diuinæ præſentiæ &c. exercitia (quod ſanè notandum; ne, vt habet commune adagium: *currus bouem trahat*, præpoſtero ordine, nos totos ſecundario applicemus, de primario haud multùm ſoliciti, qui profectò non leuis error foret. Nam licèt aliorum ſalutē procurandi onus nobis incumbat, ex Eccleſiæ diſpoſitione, & decretis Pontificum: qui propterea Regulam primariam Ordinis, ablatis iis, & mutatis, quæ Eremitis ſolùm conueniebant, variis modis pro temporum, locorū, perſonarum varietate modificauerint, vt vitæ actiuæ magis ſit accommodata: nihil tamen prorſus, vt iam antè dicere cœpimus, mitigatum fuit de aſſiduo, per lectionem, orationem & meditationem, ſacræ Legis ſtudio, de ſecretiori contemplatione, ſolitudinis amore, operationis aſſiduitate, ad euitandas otij tentationes, de præcipuo ſilentij cultu, omnium rerum expropriatione, de ſpiritualibus exercitiis humilitatis, manſuetudinis, modeſtiæ, charitatis, pœnitentiæ, aliiſque ſupererogationis operibus; quæ ſemper in Ordine noſtro, veluti partes præcipuæ, eſſentiales, ac ſubſtantiales, fuerunt commendatiſſima: prout grauiter monemur ſub finem Conſtitutionum noſtrarum. Dicant igitur Concionatores: *Adhæreat lingua mea faucibus meis, ſi non meminero tui* CARMELE, Et quicumque externis occupationibus diſtentus: *ſi oblitus fuero tui Carmele, obliuioni detur dextera mea.* Opera enim noſtra vitæ actiuæ, ſeparata ab exercitiis vitæ contemplatiuæ, obliuioni tradentur coram Deo, nec mercedem habebunt, tamquàm media fini ſuo principali diſproportionata, & teli iactus à Scopo aberrantes.

Pſal. 136.

1171. Quoad alteram Quæſiti partem, *an Eremiticus, an verò Cœnobiticus olim fuerit*, etiam ex Regula Ordinis ſatis eruitur; tum ea, quæ data fuit anno 412. tum quæ circa annum Chriſti 1205. ex illa priore per Albertum compendiata, & tradita; nimirùm, Ordinem hunc, *Eremiticum-Cœnobiticum*, iure nuncupandum. Eremiticum quidem, quia in Carmelo inſtitutus extitit, & ibi, ac in aliis Terræ Sanctæ Eremis vltra duo annorum millenaria continuatus extitit; etenim Eremitæ dicuntur, qui Eremos incolunt. Hinc in Regula Alberti dicitur: *Albertus Dei gratiâ* &c. *Brocardo & cæteris Eremitis, qui ſub eius obedientia iuxta fontem* ELIÆ *in Monte Carmelo morantur.* Et infrà: *Loca autem habere poteritis in Eremis* &c. Cœnobiticum verò; quia ſub obedientia vnius in communi conuiuebant, etſi in cellulis ſeparatis &c. Arnoldus Boſtius *in Speculo hiſtoriali lib. 2. cap. 9.* poſtquàm egiſſet de vario genere Monachorum, peculiariter inquirit, ad quod pertineat Ordo Carmeliticus? & determinat, quòd *Eremitæ-Cœnobitæ ſint*, qui exemplo ELIÆ, abdicatis poſſeſſionibus, & facultatibus,

Ordo hic olim erat Eremiticus cœnobiticus nunc magis cœnobiticus.

Digitized by Google

terrenis, ſeruant vitam ſolitariam, in cellulis ſeparatis, ſub ſilentio magno, quotidie legem Domini meditantes, ac in orationibus vigilantes: qui, Apoſtolorum exemplo, proprietate abdicatâ, habent omnia communia, diſtribuenda per Superiorem ſingulis, prout cuique opus fuerit: & ſub iſto genere Monachorum comprehenduntur his diebus Fratres B. MARIÆ Virginis de Monte Carmelo. Ita ille.

a De Relig. tom. 4. tract. 9. li. 2. c. 1.

1172. Sic quoque Franciſcus Suarez *a* ſcribens de Monachis antiquis ante SS. Baſilij, & Antonij tempora tradit, eorum profeſſionem *partim ſolitariam, partim cœnobiticam* fuiſſe: *ſolitariam* quidem; quia in locis à populo remotis degebant, & ſinguli in ſeparata cella, ſeu ſpelunca græcè *mandra*: *Cœnobiticam* verò, quia aliquam inter ſe vnionem habebant, & vnum Prælatum, qui vocabatur *Archimandrita*, græcè, ſeu *Abba*, Syriacè id eſt *Pater*: Atque ita ſimul ſolitariam & cœnobiticam vitam agebant. Cuius veſtigium nunc in Ordine Carthuſiano conſpicimus, & expreſſiùs in celebri Conuentu B. Virginis Mōtis Serrati Ordinis S. Benedicti, & aliis ſimilibus. Ita Suarez. Propterea etiam in variis Bullis Pontificum dicitur: *Dilectu Filiis Priori Generali & Fratribus Eremitarum Ordinis B.* MARIÆ *de Monte Carmeli.* Et olim, non ſolùm in Terra Sancta, ſed etiam in Europa, paſſim Conuentus noſtri conſtruebantur in Eremis aut villis, ſeu locis à ciuitatibus vtcumq; remotis: imò primis annis à tranſmigratione in Europam omnia penè loca recepta fuêre in Eremis, aut ſuburbanis, prout refertur in Speculo Ordinis *libr. 9 capit. 3.* ex Gulielmo de Samuco *libro de perditione Monaſteriorum Terræ Sanctæ*, his verbis: *Igitur qui ad Cyprum tranſfretauerant, manſionem huic Religioni congruam in Eremo Frontaine conſtruxerūt. Qui verò ad Siciliam nauigauerant, habitationem huic Religioni commodam in ſuburbanis Meſſanæ erexerunt. Sed illi, qui apud Maſſiliam applicuerant, domum iſti Religioni opportunam in eremo aquælatarum, diſtanti per vnam leucam à Maſſilia, ædificauerunt.* Similiter in Anglia primitùs ſe receperunt in ſyluam de Holim, & apud Eylisfordiam. Hinc Lezana *tomo 4. Annalium ad annum Chriſti* 1220. *numer.* 12. ſcribit: *Antiquis temporibus noſtri Patres in locis deſertis, ſeu Eremis, prout commodiùs poterant, Cœnobia conſtruebant,* & ad annum 1200. agēs de Conuentu Melitenſi, conſtructo in nemore opaco, arboribus conſito: *Eo tempore*, inquit, *Carmelitæ locis ſuo Carmelo ſimilibus potiri ambiebant.* Et etiam in Belgio noſtro Mechliniæ, Atrebati, Ipris, Angiæ, & alibi extrà fundati fuêre primi Conuentus: deinde, ratione bellorum, tranſlati intra ipſas vrbes.

Etiam antiquitùs plerīq; Monachi vitā Eremiticā cœnobiticā agebant.

Superioribus ſeculis Cœnobia huius Ordinis magis in Eremis, aut villis conſtrui ſolebant.

1173. Licitum tamen ſemper fuit, loca etiam intra vrbes admittere; exemplo, priſcorum Patrum noſtrorum in veteri Lege, (qui, licèt in Eremis, & iuxta fluenta Iordanis in caſulis morarentur, habebant tamen etiam in ciuitatibus manſiones ſuas) & etiam in Noua (propterea dicit S. Cyrillus *cap.* 3. quòd tempore dominationis & perſecutionis Saracenicæ in Terra Sancta, per annos circiter quadringentos ſexaginta, *dimiſſis manſionibus,*

Licitum tamen, & vſitatum fuit, etiam intrà Vrbes habere monaſteria.

Digitized by Google

nibus,quas habebant in vrbibus, & Villis, ad Carmelum, aliaſque Eremos ſeceſſerint) Idcircò etiam in Europa, iam olim aliqua, & poſt tranſmigrationem, ſeu tranſlationem Ordinis è Terra Sancta, variis in locis, etiam in vrbibus Conuentus fundati fuêre. At ab anno 1323. cùm in pleriſque locis populus conquereretur, quòd, ob diſtantiam ab vrbibus, deſideratum non præſtaretur ab hoc Ordine miniſterium (vti videre eſt ſuperiùs *par.3.cap.33.* [a]) Conuentus Ordinis maiori ex parte intra ciuitates fundati fuêre, & plures diſſiti ab Vrbibus tranſlati intrà, aut iuxtà eas: Apoſtolicâ ſuffragante authoritate. a Nu.520.

1174. Verumtamen, nunc quilibet noſtrum cum veritate dicere poteſt: *Quoniam vidi iniquitatem, & contradictionem in ciuitate: die ac nocte circumdabit eam ſuper muros eius iniquitas, & labor in medio eius, & iniuſtitia; & non defecit de plateis eius vſura, & dolus.* [b] Propter quæ vitanda S.P. N. Elias præelegerat ſolitudinem: *Ecce*, inquit, *elongaui fugiens, & manſi in ſolitudine.* Secutus præceptum Domini: *Abſcondere in torrente Carith*: vndè poſtmodum, eiuſdem inſpiratione, ſe tranſtulit in Carmelum, vbi ſtabilem fixit manſionem, *ſedens ſolitarius, & tacens, & leuans ſe ſuprà ſe*, ad Deum, cum eo, per orationem, & contemplationem, iugiter cõuerſando. Hinc Venerabilis Pater Nicolaus Gallicus Prior Generalis Ordinis, Sancto & Eliano zelo ſuccenſus, magnopere improbans vrbium inhabitationem, ignitũ eloquiũ, & ſagittas potentis acutas, carbonibus deſolatoriis commiſcendo, deplorat Ordinem ab Eremis ad vrbes, è ſolitudine ad turbas populares tranſlatum, Cellæ, & ſolitariæ vitæ excellentiam, ac pericula in vrbium incolatu, eleganti, & acri ſtylo depingens in libro Ignea Sagitta nuncupato: *breui quidem, aureo tamen, elegantiâ, & Dei Spiritu pleno*: vt ſcribit Lezana *in Annalibus ad annum Chriſti* 1270. Vnde paucula hic delibaſſe, haud inutile Lectori fore confido.

b Pſal.54.

V.P. Nicolaus Gallicus Generalis Ordinis acri ſtylo & ignito eloquio diſſuaſit trãſitum ex eremis ad vrbes.

1175. „ Ex Cap. I. Heu me, mater, quæ me genuiſti, ſanctiſſima
„ Religio, de altitudine excellentis, & eminentis ſcientiæ Circumciſionis
„ ſpiritualis olim meritò nuncupata. Heu me Mater, cur pro damno filio-
„ rum plangere diſſimulas, cùm Propheta alienus ſignis euidentibus non
„ deſinat condolere? Certè mater, ſi planctus Prophetici verba ponde-
„ rares, ab oculis ad maxillas erumpentia, deſcenderent flumina lacry-
„ matum. An ignoras, quòd in ſtatu priſtino, propter deuotionis excel-
„ lentiam, auro fuiſti meritò comparata? Nam ſicut aurum cæteris metal-
„ lis exiſtit pretioſius; ita & inter omnes Religiones, propter ſecretioris
„ contemplationis ſecuritatem ampliorem, extiteras prælecta. Nonne
„ tunc temporis extitit color tuus ſuperlatiuè optimus; quando candida
„ per caſtitatis munditiam, atque rubicunda per pudicitiæ verecundiam,
„ ſancta ſingulis apparebas; ita quòd vniuerſi tuæ vetuſtatis miram pul-
„ chritudinem cuperēt contemplari? Nonne Filij tui temporibus retroa-
„ ctis meritò vocabuntur lapides Sanctuarij, qui per conſtantiam ſolidi,

Scintillæ coruſcantes ex Sagitta Ignea V.P. Nicolai Gallici.

Ordo hic quantâ olim ſanctimoniâ ſplẽduerit in eremis.

„ per ſtabilitatis propoſitum quadrati, per pœnitentiæ aſperitatem decē-
„ ter, & virtutum varietate diuerſimodè colorati, ad cœleſtis ciuitatis Ie-
„ ruſalem glorioſum ædificium, per induſtriam ſummi artificis inclytè
„ parabantur? Heu me, dum hæc præterita recolo, præſentia conſidero,
„ futura pertimeſco, vel aurum hoc in plumbum nè ſubitò conuertatur.
„ Quia zelus domus tuę cōmedit me, hinc ſtatum conſiderans, mater mea
„ religioſiſſima, vehementis triſtitiæ impellor emittere ſuſpiria lacry-
„ moſa.

Ex cap. 2. Quis dabit capiti meo fontem lacrymarum, vt diu, no-
„ ctuque plorans, gemens, ac ſuſpirans, tuum contra eos excitem planta-
„ torem, qui te, extra ſolitudinis eradicantes fructifera, in terram ſalſugi-
„ nis, ac malitiæ inhabitantium in ea, miſerabiliter tranſplantarunt? Quis
„ me poterit conſolari, Mater dulciſſima? Quis eſt, qui ſe filium reputās
„ Mater ſanctiſſima, ſuper te his diebus nequeat contriſtari? Recordare,
„ & ſuſpira, & ſuſpirans recordare, quàm digna, & quàm ſancta eras in
„ ſtatu priſtino, ac in oculis omnium mirabilis, & famoſa, dum Patres no-
„ ſtros, Eremitas ſanctiſſimos, in loco paſcuæ ſpiritualis optimè colloca-
„ tos, ſuper aquam refectionis mirabiliter educatos, nutritiuo non ceſ-
„ ſabas pabulo ſaginare.

„ Ex Cap. 3. Quamdiu in ſolitudine contemplationibus, orationibus
„ ac ſanctis operibus vobis-ipſis proficientes laudabiliter inſtitiſtis, odor
„ famæ Sanctitatis veſtræ per ciuitates, & caſtra, longè lateque in orbe
„ diffuſus, ſe pro certo odorantes vniuerſos & ſingulos mirabiliter con-
„ fortauit. Sed plures tunc temporis per odoris illius redolentiam benè
„ ædificatos ad Eremi ſolitudinem, vt pœnitentiam agerent, quaſi ſuaui-
„ tatis quodam funiculo attrahentes adunauit. Nunc verò inter ſeculares
„ ſeculariter conuerſantes vobis ſeu proximis vtique non proficitis.

„ Ex Cap. 5. Dicite, quæ, & qualis eſt iſta noua Religio, in Ciui-
„ tatibus adinuenta? imò confuſiùs reſpondete, qua ibidem occupatione
„ vtili exiſtitis occupati? certè pro vobis, qui de veritate erubeſcitis, ver-
„ ius reſpondebo: per plateas ciuitatum de manè vſque ad veſperam bi-
„ ni & bini diſcurrentes..... Non eſt hæc Religio munda, & immaculata
„ apud Deum & Patrē, in qua oportet quemlibet immaculatum ab hoc
„ ſeculo cuſtodiri. Audite ergo Erimitæ ab Eremo nuncupati, qui in cor-
„ de ciuitatis habitaculum elegiſtis. Audite, inquam, non quid ego, ſed
„ quid Propheta protulit: Vidi, inquit, iniquitatem & contradictionem
„ in ciuitate.

Ex Cap. 8. Nonne vanitas, quam, de die in diem vagando, diſcur-
„ rendo, videtis, auditis, dicitis, ac facitis veſtræ de nocte occurrit memo-
„ riæ? Certè cùm de vagationibus, atque diſcurſibus domum redieritis,
„ ibidem recitantur rumores, multiplicantur colloquia.

Digitized by Google

„ Ex Cap. 9. O quàm ſecurè in cella cuſtoditur noſtræ,quam vo-„ uimus, caſtitatis floſculus! Ecce in cellam vinariam à Rege Regum „ introducti ordinatam in nobis conſequimur charitatem. O quàm benè „ appellatur cella vinaria! nam in ea Spiritus Sanctus veros cellitas,vino „ deuotionis mirifico ſobriè inebrians, ſuauis contemplationis glorioſo „ lectulo facit obdormire. Sed quid de cella referam, cùm ſufficienter „ nequeam commendare? Certè inter cellam & cœlum nullum ſcio me-„ dium,& ideò de hac ad illud facillimè peruenitur. Ecce iam audiſtis a-„ liquas prærogatiuas,reſpectu tamen omnium pauciſſimas,quas in cellis „ manentes feliciter obtinemus. O quàm magna multitudo dulcedinis „ tuæ, Domine,quam abſcondiſti timentibus te? In cella ſolitudinis, à „ mundi vanitate feliciter abſconditi, veras paradiſi delicias obtinemus, „ quæ hominem noſtrum interiorem recreant & reficiunt. „ Hæc ille præclarus Pater Generalis, pro zelo ſtimulatus, & bono particulari Ordinis,ac Fratrum ſibi commiſſorum,intendens. *Cella, & ſolitudinis inſignis cõmendatio.*

1176. Attamen præferendum iudicium Eccleſiæ,à Spiritu S. directæ, cùm enim tempore fugæ, è Terra Sancta in Europam, controuerſia eſſet in Ordine (qualis ferè initio naſcẽtis Eccleſiæ inter Paulum & Barnabam *Act.* 15.) An conueniret,vt Ordo hic, ex ſua Inſtitutione & Regula ſpecialiter dicatus ſolitudini,de alto contemplationis deſcenderet ad opera vitæ actiuæ;Innocentius Quartus litem diremit (prout *cap.* 10. explicatiùs retulimus) præhabitâ ſcilicet maturâ deliberatione, ſanctiſſimoque conſilio, decernendo,eum, pro ſalute animarum,applicandum publico Eccleſiæ miniſterio, quod & ſucceſſores eius probauêre. Atque ex tunc, vacare ſaluti proximorum, quod priùs fuerat charitatis, cœpit eſſe obligationis;nam ex vi ſtatus,& ordinatione Eccleſiæ,ad animarum ſalutem procurandam iam tenemur,cùm Ordines Mendicantes, in quantùm tales, inſtituti ſint ad actiuam vitam ſpiritualem in proximos exercendã. Hunc in finem Innocentius ipſe Regulam primitiuam in aliquot punctis, vitæ actiuæ non ita conformibus, nonnihil immutauit,& modificauit anno Chriſti 1247.prout ſuprà annotauimus.[a] *Authoritate Eccleſiæ ab Eremis ad Vrbes trãſlatus eſt Ordo.*

[a] Num. 33. & 748.

1177. Cœterùm,amicabili nexu combinari inter ſe poſſe,nec contrariari, contemplationem & actionem, nos docent exempla plurimorũ Sanctorum noſtrorum, etiam poſt incolatum vrbium, & oppidorum,S. Simonis Stock, S.Alberti, S. Andreæ Corſini,S.Petri Thomæ,aliorumque non paucorum: in quibus nec actio contemplationi impedimento fuit: nec contemplationis ſtudium ab operibus charitatis externis,in ſalute animarum procuranda, reuocauit: at vtrumque ſuis temporibus exercuerunt. *Contẽplatio & actio amicabili Societatis fœdere conuenire poſſunt.*

Ne autem in arida mundanorum hominum terra exſiccetur vertex Carmeli, aſt irriguo ſuperioris, (ſcilicet contemplationis) ac inferioris

Digitized by Google

(nempe actionis) dicetur, imitandi dealbatores, qui, cùm calx exſiccata fuerit, ruſum aquâ perfundunt: ſic & nos, ne per occupationes externas exareſcamus, rigari debemus contemplationis imbre. Et ſicut fabri ferrarij, dum frigeſcit, & indureſcit ferrum, rurſus igni illud iniiciunt; ita ſatagendum nobis, ſi per opera externa intepuiſſe nos experiamur; per meditationem, ac diuinæ præſentiæ exercitium, *exardeſcat ignis* deuotionis, & recollectionis. Quod, quo pacto practicandum, traditur in Libello (veraciter hunc ſibi titulum præferenti) *introductio in terram Carmeli*, non ita pridem edito per R.P. Michaelem, à S. Auguſtino, tum Prouinciæ noſtræ Belgicæ Prouincialem: vbi poſtquàm *tractat. 2. cap. 5. & 6.* declaratum eſſet, Partem Inſtituti Carmelitici eſſe actiuam vitam, *cap. 7.* & ſequentibus, modus traditur, actiuam, & contemplatiuam connectendi, per charitatis actus, fidem diuinæ præſentiæ, rectitudinem intentionis &c. Idipſum pulcherrimè edocetur à magno rerum ſpiritualium Magiſtro V. Fratre Ioanne à S. Samſone *in Speculo & flammis diuini amoris cap.* 4. vbi docet ſequentia: Quomodo ſe gerere oporteat in actione & externa conuerſatione: qualiter in actione externa intentio ad Deum haberi debeat: quo pacto poſſint amoris filij, ſine præiudicio ſui amoris, magni momenti negotia peragere, ſtudere, ſe recreare &c. Quæ ibi in Procemio paucis complexus eſt iſtis S. Bernardi Verbis: *Magna res eſt amor, ſi ad ſuum recurrat principium, ſi ſuæ origini redditur, ſi refuſus ſuo fonti, ſemper ex eo ſumat, vndè iugiter fluat.*

CAP.

Digitized by Google

CAPVT XIV.

Liber inſcriptus: De Inſtitutione primorum Monachorum in Lege veteri exortorum, & in noua perſeuerantium *adſtruitur ſuo Authori Ioanni Hieroſolymitano Epiſcopo* XLIV. *& huic fidei ſinceritas, ac vitæ probitas vindicatur: maculæq; nomini illius falsò aſperſæ diluuntur.*

§. I. *Libri præfati antiquitas, & pretium.*

1178. INter præſtantiora veterum Patrum monumenta meritò reputatur Liber ille Ioannis Ieroſolymitani Patriarchæ, inſcriptus: *De Inſtitutione primorum Monachorum in Lege veteri exortorum, & in noua perſeuerantium*: eò quòd in illo explicatiſſimè deſcribatur, & oculis quaſi obiiciatur illud arctioris, ſublimioriſque vitæ genus, quàm aut Lex diuina, aut humana præſcribat, aut etiam multorum mortalium infirmitas patiatur: nimirùm, Religioſi ſeu Monaſtici Inſtituti origo, norma, ſucceſſio, & antiquitas: quod angue peius oderunt, & omnibus machinis arietare nituntur hæretici, tam veteres, quàm recentiores, ſicut præclarè demonſtrat Cardinalis Bellarminus *in præfatione libri de Monachis*. *a* Eſt etiam antiquiſſimum, quod extat, & præclariſſimum Ordinis noſtri monumentum, à noſtris, & exteris quàm plurimis magnoperè commendatum (eos refert Lezana *tom. 1. Annalium in Apparatu cap. 9.*) fuitque in Ordine per multa ſecula habitum, & obſeruatum, inſtar Regulæ, Monaſticæ conuerſationis, prout perſpectum habetur ex dictis *parte 1. in libro S. Cyrilli cap. 1. & ibi in Notis:* in Breuiloquio Boſtij *particula* 2. Thoma Waldenſi Wicleffiſtarũ malleo *in Doctrinali fidei libr.* 3. (qui eſt de Sacramentalibus) *titulo. 9. cap.* 89. vbi contra Wicleff, impugnantem antiquitatem Monaſtices, inter alia hæc de Carmelitano Ordine, eiuſque Regula ſcribit: *A Ioanne Patriarcha Hieroſolymitano, primò Carmelitæ, Regulam viuendi, græcè ſcriptam, accepit, quàm pleniore, poſt ſub Alberto, iidem Patriarcha, formâ digeſtam inſpexit*. Eadem tradunt cæteri hiſtorici noſtri: quos inter ſingulari præconio efferendus

Liber de Inſtitut. Monach. præſtantiſſimum Ordinis huius monumentum.

a In tomo 1 Controuerſiar.

Is per multa ſecula habitus, & ſeruatus fuit pro Regula Ordinis.

Philippus

[a] Nu. 886.

Philippus Ribotus (de quo nonnulla diximus *parte 6. cap. 4.* [a]) qui *in Speculo Ordinis, ſeu de Inſtitutione, & particularibus geſtis Carmelitarum libro 8. cap. 4.* cuius titulus eſt: *Quòd nulla, aut pauca Albertus in prædicta Regula inſerit, quæ Ioannes priùs in Inſtitutione huius Religionis non ſcripſit: ſed quæ Ioannes in generali, ſuadendo ſcripſerat, Albertus in ſpeciali determinat Regula*: illud accuratè, & ſigillatim demonſtrat. Idipſum luculenter oſtendit Waſtelius *lib. 1. Vindiciarum* [b] vbi etiam declarat, Albertum in Regula non tantùm ſubſtātiam, ſed & dictiones, ſeu verba ipſa eadem, ex Ioannis Libro illo repoſuiſſe; ita vt Regula Alberti compendij rationem habeat iſtius à Ioanne. Quemadmodum ergo quidam dicunt: Dialecticam, & Rhetoricam ſolum differre, ſicut manum contractam à ſe ipſa explicata, ita de libro Ioānis, & Regula Alberti philoſophandum, cùm ea præcepta, quæ in illô ſolùm implicitè continebantur (etſi quantum ad hiſtoriam apertè loquatur) in Alberti Regula expreſſa ſint. Ita Lezana [c]. Hæc apud domeſticos pro comperto habentur de illo libro.

[b] Sect. 1. art. 4.

Regula moderna Carmelitarum cōpendiū eſt Libri iſtius.

[c] Tom. 4. Annal. ad an. Chr. 1205. n. 16.

1179. Adſtipulantur etiam exteri infrà referendi: quibus accenſendi Aubertus Miræus (vide hîc ſuprà *fol. 84. num. 158.*) & Hieronymus Platus *de bono Status Religioſi lib. 2. cap. 22.* ſcribens de Ordine Carmelitarum: *Ipſo anno ſalutis 412. Ioannem Hieroſolymitanum Patriarcham, qui ex hoc ipſo Ordine antea fuerat, eiq́; præfuerat, Regulam ei condidiſſe.* Similia habent Ioannes Groſſius, Venerab. Ioannes Soreth Palæonydorus, Lucius, Petrus Caniſius, Gregorius de Valentia, & alij, quamplurimi [d] (ſed ne tędium generemus illis referēdis, ſuperſedemus) aſſeruntque, Ioannem illum Patriarchā, Ordini Carmelitano Regulam tradidiſſe, aut illum librum Ioanni adſcribunt. Videri poterit *caput nonum Apparatus ad tomum primum Annalium Ordinis huius*, vbi peculiariter hoc idem pertractatur, & liber ille græcè ſcriptus fuiſſe declaratur. Nam *etſi liber hiſtoricus primo aſpectu videatur, quatenùs de* Eliæ *ortu, monachatu, geſtis, locis, vbi commoratus fuerit, diſcipulis, tranſitione in paradiſum, ſucceſſione Eliſæi in Monaſtica præfectura, baptiſmo tempore primitiuæ Eccleſiæ à poſteris ſuſcepto, patrocinio Deiparæ Virginis, & aliis huiuſmodi, ex ſacræ Scripturæ præſertim teſtimoniis diſſerit; ſub hiſtoriæ tamen cortice exhortatoria Regula eſt, omnia quæ ad vitæ monaſticæ, ac Religioſæ perfectionē neceſſaria, vel vtilia eſſe poſſunt mirabiliter amplectens.* Ita idem Lezana *tom. 3.* Annalium. [e] Deinde ſubdit. [f] *Legatur attentè, non curſim, aut carpendi libidine, & ibi, cum claritate doctrinæ, ac ſacrarum Scripturarum promptiſſima explanatione, ſpiritualia documenta, moralia inſtituta, regularia præcepta, myſtica, & allegorica plurima reperientur, quæ animum ad pietatem, & Dei amorem efficaciter promoueant.*

[d] Apud Lezana tom. 1. Annal. in Appar. c. 9.

Græcè ſcriptus fuit liber præfatus.

Magnæ perfectionis doctrinam continet.

[e] Ad ann. Chr. 412. n. 5.

[f] Num. 6. ſub finem.

1180. Et interim quoad eius antiquitatem, ex recentioribus pauci nonnulli exteri in dubium reuocare volunt, an iſtud venerabile & Eccleſiæ Dei (vt antè diximus) ac Carmelitano Ordini pretioſum Opuſculum, à Ioanne Hieroſolymitano illo Patriarcha ſit, & non potiùs à poſteriore aliquo

Erroneè quidam in dubium reuocant eius antiquitatem.

Digitized by Google

aliquo editum. At ij non niſi à longè, aut certè quaſi per feneſtram dumtaxat, intro ſpicientes, domus penetralia non aſpexêre (ſicut intuentur domeſtici, qui ab incunabulis nouerunt) Librum, inquam, ipſum aut non viderunt, niſi citatum ab alijs, aut certè non niſi leuiter, & curſim, prout idem Waſtelius dicto libro [a] egregiè demonſtrat. Nullus enim attentè leget, qui non in eo aduertat, & miretur profundam, & eximiam S. Scripturæ intelligentiam, & promptam eiuſdem explicationem moralem, atque allegoricam, ipſamque quodammodò ſubodoretur antiquitatem. Imo Lezana [b] de eo aſſerit: *Niſi cæci ſimus, libri ſtylus manifeſtè demonſtrat, peruetuſtum & antiquum valde ipſius authorem fuiſſe.* Quod mihi tam euidēs videtur, ſicut etiam quòd eius Author ſit præfatus Ioannes Patriarcha, vt, poſt Sacras Litteras, & Traditiones, vix vlla hiſtoria, aut res certior mihi habeatur: idque (præter antiquam, ſempérque continuatam in Ordine traditionem, & hiſtoricorum noſtrorum, aliorumque plurimorum authoritatem) ſatis manifeſtè demonſtrari poſſe arbitror hâc ratiocinatione.

[a] Sect. 1. art. 1. & ſect. 3. art. 2.

[b] Tom. 1. Annal. in Appar. c. 9.

1181. Si liber ille non ſit à Ioanne iſto noſtro, ſed à poſteriore quopiam; quæro ab aduerſarijs, quo tempore illum eius fabricatorem vixiſſe, & illud opus, Ioannis nomine, ſuppoſitum fuiſſe exiſtiment? Si à duobus, vel tribus ſolùm ſeculis id contigiſſe dicant, à veritate longè deuiaſſe euidenter conuincuntur. Etenim, gradatim aſcendendo, indubitatum eſt illud extitiſſe ante annos trecentos, nam circa annum Chriſti 1370. prefatus Philippus Ribotus illud vnà cum alijs vetuſtis quibuſdam Tractatibus inſeruit Speculo Ordinis, ſeu libro: *De particularibus geſtis Carmelitarum*, deinde typis edito Venetiis anno 1507. cuius exemplaria ante centum & quinquaginta annos (vt dixi) impreſſa, & Manu-ſcripta, ſuprà ducentos annos exarata, habemus. Sub idem tempus, & proximè poſt, Ioannes de Vineta, Ioannes Groſſius, Thomas Waldenſis, & alij non pauci, authoritate vtuntur iſtius libri *de Inſtitutione primorum Monachorum.*

Quæ quaſi ad oculum demonſtratur gradatim aſcendendo.

1182. Elucubratum quoque fuiſſe iam ſuprà quadringentos ſexaginta annos, & præceſſiſſe annum Domini milleſimum ducenteſimum, indubitatum habetur ex iis, quæ ſcribit S. Cyrillus [c]: ipſe enim in Orientalibus illis partibus Syriæ, ſicut & Ioannes, annis multis conuerſatus fuit: & rei veritatem, velut teſtis domeſticus, & Generalis Ordinis præ cæteris noſſe poterat. Neſcio, quo pacto quiſpiam, librum iſtum legens, id, quod aſſerimus, in dubium reuocare poſſit.

[c] In libro, de proceſſu, & varijs Regul. Carmelit. cap. 1.

Conſequenter, ex eodem ibidem, cæteriſque Ordinis hiſtoricis liquet, etiam vetuſtius eſſe Aymerico Patriarchâ Antiocheno: qui circa annum Chriſti 1142. illud è Græco in Latinum idioma traduxit. Cùm igitur verſio illa facta fuerit ante annos quingentos, manifeſtè ſequitur, nō à recentiore compoſitum.

Aymericus Patriarcha librum iſtū de Græco in Latinū traduci curauit ante ann quingentos.

1183. Quòd etiam longè ſuperet Aymerici ætatem, inde concluditur,

tur, quòd ſicut dictum eſt, ipſe inſtar Regulæ fuerit in hoc Ordine : & quidem per annos ferè octingentos, videlicet ab anno 412. vſque ad datam à S. Alberto Patriarcha Hieroſolymitano aliam compēdioſioré, prout ſcribit ipſe S. Cyrillus: qui eodem tempore, & loco cum Alberto, paulò poſt Aymericum, ipſoque adhuc ſuperſtite, vixit in Syria, tunc quando iſte liber in Carmelo adhuc habebatur pro Regula, ante illam Alberti, quę data fuit circa annum Domini 1205., ex illo libro Ioannis extracta.

1184. Hactenus dicta, de Libro iſto Ioannis, in Ordine olim habito pro Regula, & per Aymericum è Græco in Latinum traducta ante annos quingentos (vndè manifeſtâ ſequelâ infertur eum græcè ſcriptum, nec à recentiore quopiam fabricatum) adeò ſunt certa (prout, antè dixi) & indubitata, vt vix vlla hiſtoria humana firmiùs ſtet; quippe cùm contigerint eo loco, & tempore, vbi, & quando tunc viuebat S. Cyrillus, qui ea refert, ſanctitate, eruditione, Prophetico Spiritu, & miraculorū gloriâ valde illuſtris : de quo proinde ſuſpicari haud licet, in re tanti momenti deceptum, aut deceptorem fuiſſe. *Quâ fronte audeat quis talia de Sanctorum aliquo vel cogitare,* inquit Waſtelius. a Idem tradunt ſucceſſiuè cæteri hiſtorici Ordinis, vt ſub initium capitis diximus. Liber iſte S. Cyrilli, in quo illa commemorantur, primus eſt in hoc noſtro Opere. b

a Lib. 1. Vindic- ſect. 1. ar. 3.

b Hic ſuprà nu. 9. & ſeq. pag. 7. & ſeq.

Inſuper, anteceſſiſſe annum 799. & non eſſe fœtum (vt aliqui autumant) Ioannis iſtius Patriarchæ Ieroſolymitani, qui ſecundùm Trithemium, Onuphrium, Genebrardum, & alios, viuebat tempore Adriani Papæ primi, & Leonis Tertij, nec alicuius poſterioris, inde probatur; quia *capite* 47. per totum (vbi agitur de habitu huius Ordinis) veſtis ſuperior, id eſt pallium, ſeu cappa, deſcribitur coloris albi, cùm tamen ab anno Chriſti circiter 639. aut 642. (quando pallia alba à Saracenis fuerunt interdicta) vſque ad annum 1287. (quo reaſſumpta alba) veſtis Superior Ordinis huius fuerit pallium barratum, ſeu varij coloris: prout referunt S. Cyrillus *dicto libro cap.* 2. & alij Ordinis hiſtorici. Vt verò vis iſtius argumenti clariùs pateat; quæro ab iis, qui librum à recentiore aliquo ſcriptum exiſtimarunt, an id contigiſſe putent ante annum Chriſti 1287. (quo relictis barratis palliis reſumpta ſunt alba) an verò poſt? Quòd non poſt, clarum eſt ex iam dictis. Igitur ante annum 1287. Hinc infero, ab anno circiter ſalutis noſtræ 640. vſque ad præfatum 1287. Veſtis ſuperior (olim nuncupata pallium, ſeu chlamys, nunc verò dicta cappa) fuit barrata, ſeu varij coloris, ſcilicet ex partibus partim albis, partim nigris : eò quòd Saraceni vſum pallij albi Carmelitis non permitterent, prout iam antè variis in locis audiuimus. Porrò in præfato libro pallium huius Ordinis deſcribitur album; vndè rectè infertur, & concluditur, ſcriptus fuiſſe ante annum D. ſexcenteſimum quadrageſimum, quandò videlicet adhuc in vſu erant pallia alba & antequam Saraceni, Terram Sanctam occupantes, illa deponi iuſſiſſent. Atque ita ineluctabili (vt reor) dilemmate euincitur,

Etiam annum 796. ſuperat liber iſte.

tur,

tur, non modò à recentiore Scriptore non eſſe, ſed ſuperare etiam mille annos.

1185. Denique, nec illum Ioannem Patriarcham Hieroſolymitanum, ſucceſſorem Eliæ, ſub Hormiſda Papa circa annum Chriſti 514. (de quo Onuphrius, Genebrardus, Baronius, & alij) Librum iſtum, de quo agimus, elucubraſſe (vt paucis aliquibus viſum) probat authoritas eiuſdem S. Cyrilli, & aliorum hiſtoricorum Ordinis, aſſerentium, eum conſcriptum anno Chriſti 412. à Ioanne illo, qui claruit ſub Imperatoribus Arcadio & Honorio: is autem eſt noſter ille XLIV. *Maneat ergo, vt veritas inconcuſſa, libri iſtius authorem, Ioannem Hieroſolymitanum,* (XLIV. ſcilicet) *prout probatum eſt, extitiſſe.* Ita Lezana *tomo 1. Annal. in Apparatu cap. 9.* vbi etiam, magnam grauiorum authorum in eamdem ſententiam conſpirantium turmam adducit. Atque ita iſtum (quaſi ſit à recentiore editus) & alios leuiores quoſdam næuos, quibus illud præcipuum Ordinis noſtri monimentum, & munimentum à nonnullis reſperſum erat, penitùs abſtergit & nubila diſſipat: quod iam antè præſtiterat copioſiſſimè, & pleniſſimè Waſtelius *lib. 1. Vindiciarum* per totum: vbi etiam alia plura antiquitatis indicia profert, ad quæ lectorem remittimus: tum ne actum agere videamur, tum ne hic prolixiores ſimus. Et hæc quidem, de re ſibi nota, domeſtici præfati, cæterique: quos omnes ſic cœcutiiſſe, vt Regulam prædeceſſorum ſuorum, quæ, in compendium redacta, in hodiernum vſque diem obſeruatur in Ordine, ignorauerint, ecquis dicere præſumat?

Cõcluditur author libri iſtius Ioan. Patr. Ieroſol. an. D. 412.

Ita concorditer tradunt domeſtici Scriptores, & exteri quàm plurimi.

1186. Ordinis huius Scriptoribus ſuffragantur, (ſicut iam dicebamus ex Lezana) alij plurimi; trium, aut quatuor iudicia audiuiſſe ſat erit: Ferdinandus Quirinus de Salazar *in Appendice ad Commentarium in Prouerbia,* ſeu in inſigni, & erudito Tractatu pro Immaculata Conceptione Virginis Deiparæ *ſeculo quarto argumento 12. cap. 42.* de illo ſcribit: *Floruit etiam hoc ſeculo Ioannes Hieroſolymitanus, & ipſe etiam Marianæ immunitatis adſtipulator in libro, de Inſtitutione Monachorum cap. 32. vbi* ELIÆ *Nubeculam ad puritatem Virgineæ Conceptionis ſignificandam transfert, idq; antiquiſſimâ ſeculorum perſuaſione confirmat.* Deinde refert, quoſdam exiſtimare, iſtum librum ſcriptum non fuiſſe à præfato Ioanne: ipſe verò ſuam ſic ſubiicit ſententiam: *Sed abſit, vt ego gloriam iſtam Carmelitanis Patribus inuideam, vt & dictũ Ioannem inter ſuos Protopatres numerent, & tam nobile, tamq; antiquum pro immaculata Virginis cõceptione teſtimonium inter ſua Religionis ditiſſimas gazas oſtentent. Vidi certè, atque euolui non pauca antiquitatis monumenta, vt in hac controuerſia aliquid certè definirem. Nihil tamen comperi, quod non ſuaderet, præmiſſum Ioannem Carmelitanum fuiſſe, & dictum de Inſtitutione Monachorum librum ab ipſo conſcriptum: atque adeò hanc ſententiam libentiùs amplector, & grauiſſimo, antiquiſſimoq; Ordini, quæ ſua ſunt, lubens reſtituo.*

Ferdinãdus Quirinus de Salazar peculiariter commẽdat librum iſtũ.

1187. Salianus quoque peruoluens librum illum, & non in cortice (vt quidam) hærens, ſed ad medullam penetrans, de eius fide neutiquam

dubitans, tanti eum fecit, vt *tomo* 4. *Annalium ſuorum* pleraque, quæ habet de S. ELIA, indè deſumpſerit; vndè *ad annum mundi* 3123. hęc de illo ſcribit: *Quoniam verò hoc primùm loco ſe offert magnus* ELIAS *vir Propheta, potens opere, & ſermone, atque inter huius æui Prophetas longè clariſſimus, libet nonnulla de eo huic inſerere narrationi, quæ circa an. Domini quadringenteſimum, Arcadio & Honorio Imperatoribus, tradidit Ioannes Hieroſolymitanus Antiſtes, Ordine quadrageſimus quartus, vt eſt in eius opuſculo, quod in Bibliotheca Veterũ Patrum relatum eſt, qui vel antiquiorum Scriptorum monumentis, vel Hebræorum traditionibus Hieroſolymis edoctus, ea ſcire potuit, quæ in illum libellum mandauit, cui titulum indidit*: DE INSTITVTIONE PRIMORVM MONACHORVM IN LEGE VETERI EXORTORVM, ET IN NOVA PERSEVERANTIVM (& aliquanto poſt) *Græcè ab authore editum, latinitate donare curauit ante annos omninò quingentos Aymericus Antiochenus Patriarcha.* Ibidem conſequenter annotat, ipſum ſcripſiſſe librum illum, poſtquàm ex Carmelo eſſet tranſlatus ad Cathedram Hieroſolymitanam, ſuccedens S. Cyrillo: quòdque ſit concinnatus *partim ex Scripturis, partim ex traditione ſeniorum, quibuſcum à puero vixerat, qui & ipſi à maioribus eadem per manus acceperant.* Ex illo etiam plura deſumpſit, ac de eo hoc fert iudicium præclarus ille Minimorum Generalis Ægidius Camartus in libro *de rebus geſtis* ELIÆ *Prophetæ, capite decimo, ſectione ſecundâ,* cuius titulus eſt: *Quinam præcipuè Scriptores ab* ELIA *geſta commentariis illuſtrarint.* Vbi, inter alia, de Ioanne, eiuſque libro ſic: *Qui autem omnium ampliſſimè, quos quidem ego legerim, res* ELIÆ *proſequitur, eſt Ioannes* XLIV. *Patriarcha Hieroſolymitanus, qui Hieronymo coæuus fuit. Cuius opus,* DE INSTITVTIONE VETERVM MONACHORVM, *inſcriptum, habes in Bibliotheca Patrum. Eam verò Inſtitutionem, vnà cum commentariis, in Regulam Carmelitani Ordinis, nuper Thomas à* IESV *Vicarius Generalis Fratrum Diſcalceatorum eiuſdem Ordinis per Belgium, edidit Antuerpiæ.* Cumque deinde aliquos adduxiſſet, qui exiſtimant, opus illud eſſe authoris alicuius recentioris, tandem ipſe concludit: *Cuiuſcumq; tamen ſit ille liber, multæ eſt eruditionis.* De eodem Carthagena *lib.* 17. *a* aſſerit: *Ioannẽ Hieroſolymitanum* XLIV. *Epiſcopum temporibus Arcadij, & Honorij Imperatorum, Inſtituti Carmelitarum antiquitatem, & primordia Græco idiomate conſcripſiſſe, quod aliorum confirmat authoritatibus; librum, inquit, illum, tãquàm vero eius auctori, tribuendũ eſſe Ioanni* XLIV. *expreſsè fatentur, Vincentius in ſuo Speculo hiſtoriali,* &c. Et cum plures adhuc adduxiſſet, ſubiungit: *Hi omnes, diſertis verbis, fatentur, auctorem iſtius libri fuiſſe Ioannem Quadrageſimum quartum Hieroſolymorum Epiſcopum ex Carmelitis aſſumptum, qui floruit Arcadio, & Honorio Imperatoribus.* Alia de eodem libro, ad propoſitum, videri poterunt ibidem, in eodem authore, & *in Commentario ad caput* 24. *Eccleſiaſtici* Ildephonſi de flores *b* vbi inter cætera, habet: *Grauiſſimos Scriptores illius libri Ioannem auctorem aſſerere:* quos ibi conſequenter refert, & circa hoc ſcrupulos quoſdam remouet.

Salianus ex eo multa in ſuos Annales tranſtulit.

Camartus Generalis Minimorũ eundẽ magnifecit.

a Tom. 3. l. 17. hom. 2. obiect. 7.

Carthagena eum peculiariter propugnat.

b Parte 3. ſect. 36. n. 1677.

§. II. Ex-

§. II. *Ex illo libro de Inſtitutione primorum Monachorum antiqua inſtitutio Ordinis Carmelitani manifeſtè euincitur.*

1188. HInc etiam teſtimonium irrefragabile,& euidens, habemus, vetuſtæ Inſtitutionis huius Ordinis,& argumentum validum, arietans opiniones omnes contrarias Patriarchatui S. ELIÆ in Ordine Carmelitano,ſigillatim ante propoſitas,& impugnatas. Et quidem quatuor primas,Ordinis primordia referentes,aut ad annum Domini 1286.aut ad tempora B.Alberti Patriarchę Ieroſolymitani circa annum Chriſti 1205. aut ad æuum Aymerici Patriarchę Antiocheni, ſub Alexandro Tertio, aut ad annum 796. tempore Leonis Tertij ; cùm liber ille antiquitate ſuperet annum 796. vti liquet ex iam dictis : & in eo exactè deſcribatur habitus Ordinis,qui etiam nunc in vſu eſt,nimirùm pallium, ſeu chlamys coloris albi, & ſuperhumerale , ſeu Scapulare (præcipua habitus huius Religionis pars) de quo, eiuſque myſtica ſignificatione agitur *capite* 46. In eodem etiam nomenclatura indicatur, nimirùm, *Ordo Fratrum Beatiſſ. Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo*: Ita *capite* 43. per totum : vbi etiam huius tituli rationes aſſignantur. Quin & liber ipſe eſt in ſubſtantia planè idem cum Regula, quæ modò in Ordine obſeruatur,vt ex iam dictis habetur. Nonne inde legitimâ,& neceſſariâ ſequelâ infertur, quòd eo tempore,quo liber ille ſcriptus fuit,hoc eſt ante annum 796. Ordo hic extiterit? Ita,credo, ſententiam feret quilibet, qui in ſtatera recti iudicij rationem illam appenderit. Niſi quis dicat (ſeu veriùs nugetur) quempiam de Ordine Carmelitano,antequàm eſſet,omnia illa ſomniaſſe , aut prophetaſſe,de Habitu,Nomenclatura,& Regula futuris, deque illis futuris ſcripſiſſe,tamquàm tunc exiſtentibus:quod ridiculum eſt cogitare. Lezana *in Apparatu ad tomum* 1. *Annalium cap.* 7. hoc argumentum premendo, pariter & libri præfati (quodque non à recentiore ſcriptus) & Ordinis huius antiquitatem ſic efficaciter euincit, & quaſi manu palpandum præbet: *Cùm Beatus Cyrillus,qui fermè Synchronus Aymerico fuit, aut aliquanto poſterior,ante annum Chriſti* 1200. *huius libri à Ioanne Græcè editi, & ab Aymerico in Latinum conuerſi mentionem fecerit,& Philippus Ribbotus , qui à trecentis fermè annis in viuis erat,eum in ſuo Speculo Ordinis retulerit,ac Ciminetus,Groſſus, Vineneta, Ioannes de Malinis, & alij relati,quorum aliqui ante* 200. *annos ſuperſtites erant,ipſum commemorati fuerint,quo iure dici poteſt ab aliquo recentiori ſcriptus? Numquid recentior , aut modernus auctor appellari poteſt,qui* 400. *annos ſuperaſſe comprobatur ? Aut in hiſtoricis Sacrarum Religionum tam vetuſti Scriptores reperiuntur, aut,ſi inueniantur,moderni,aut recentiores nuncupari poterunt ?* Ex quibus

Ex eo libro deſumitur fortiſſimũ argumentũ pro antiquitate huius Ordinis.

bus pro comperto habetur, librum iſtum concinnatum ſaltem ante annos quadringentos, atque etiam quingentos, id eſt ante tempora Aymerici Patriarchæ Antiocheni. Tunc autem Carmelitæ nondùm erant (vt ſentiunt illi, qui à recentiore fabricatum volunt, & Ordinem Carmelitarum ſupra Aymerici ætatem non producunt) *Quis ergo hic fuit* (ſcribit Lezana ibi conſequenter *a*) *tam ſtudioſus Carmelitarum, qui de ipſis, antequam eſſent, tam præclara præſcius ſcripſit? ſi aliqui ex noſtris eius æui impoſturam hanc appingant; idem redit argumentum, quomodò erant Carmelitæ antequàm Carmelitæ (vt aduerſarij putant) eſſent. Deinde, quis tam doctus, in Sacra pagina verſatus, literis diuinis, & humanis eruditus, qualis author libri oſtenditur, & ſimul tam artificiosè mendax, & tam ſolemniter impoſtor eſſe eo tempore potuit, quo noſtri (vt verum dicamus) humiles, deuoti, & contemplatiui, Deo & rebus diuinis, non humanæ gloriæ addicti, prorsùs exiſtimantur?* Vtinam ij, qui nouitatis arguunt librum illum, & Ordinem hunc ſub Alberto, aut ſub Aymerico originem habuiſſe autumarunt, hæc vel leuiter perpendiſſent!

a Nu. 20.

1189. Ex eodem etiam proſtratæ iacent binæ aliæ, circa tempus inſtitutionis huius Ordinis, opiniones: altera quidem, annum initialem Ordinis aſſignans 412. (quo liber ille ſcriptus fuit à Ioanne præfato, & traditus Capraſio, cæteriſque Carmelicolis, vt ſeruaretur inſtar Regulæ) altera verò temporibus Apoſtolorum primam Ordinis inſtitutionem adſcribens; nam vel obiter legenti Librum, manifeſtum erit, Ioannem Ordinis huius nequaquam fuiſſe Authorem, & Inſtitutorem, ſed alumnum, hiſtoricum, ac quodammodo legiſlatorem: ſimiliter, Ordinem hunc mirificè quidem floruiſſe in prædicando, & promulgando Euangelio, vnà cum Apoſtolis, in primitiua Eccleſia, ſed non tunc incepiſſe, aſt longè, antè, videlicet tempore Regis Achab, nongentis & triginta ferè annis ante Chriſti ortum: prout latiùs in antecedentibus declaratum eſt. Rationem hanc animaduertit, & ponderauit Hieronymus Platus *b* dum ex antiquitate iſtius Libri infert antiquitatem Ordinis huius; cùm enim dixiſſet (verbis ſuprà relatis) Ordinem hunc anno Chriſti 412. Regulam accepiſſe à Ioanne Patriarcha Hieroſolymitano, qui anteà fuerat Carmelita, ſubiicit: *Ex quo apparet ipſum* (Carmelitarum Inſtitutum) *vetuſtius eſſe* ſcilicet dicto Ioanne.

b De bono ſtatus Religioſi lib. 2. c. 22.

§. III. *Iſtius*

Digitized by Google

§. III. *Iſtius Ioannis defenſio ſuſcipitur.*

1190. QVoad vitam, ſeu mores Authoris, oſtendimus *parte 3. cap. 22.* eum à nonnullis Summis Pontificibus, Hiſtoricis vetuſtis, ac in officiis Eccleſiaſticis *Sancti* titulo condecoratum fuiſſe: vtque talis, inſertus habetur vetuſtis kalendarijs Ordinis, & quibuſdam Martyrologiis, & quidem in Catalogo Sanctorum per Petrum Aquilinum Epiſcopum (*libro 11. cap. 8.*) inter Hieroſolymitanos Epiſcopos ſanctos numeratur decimus-octauus, & in Ioannis Molani (eo loco à Cardinali Baronio habiti, vt *in Præludiis ad Martyrologium Romanum capite 9.* de eo dixerit: *Tanti viri de Eccleſia Dei, & veritate Catholica optimè meriti, nec breuem ſchedulam deperire æquanimiter patior*) in Martyrologio ſuo, ſeu additionibus ad Vſuardum, ex impreſſione Antuerpiæ anno 1583. ad diem 12. Ianuarij eum *Sanctum* nuncupat, & inter Sanctos commemorandum ibi adſcribit. Alios plures prætermittimus: videri poterunt dicta hîc ſuprà *numer. 9. 100. & 158.* & præcipuè *num. 411.*

Ioan. Ieroſolym: ſuperioribus ſeculis paſſim Sanctus fuit nuncupatus.

1191. Verùm è præſcripta multorum ſeculorum ſanctimoniæ opinione non ita pridem Scriptores quidam recentiores eum exturbare ſunt aggreſſi, tamquàm de Origeniſmo ſuſpectum culpantes. Illius autem ſinceram fidem, & morum ſanctitatem, illuſtrant, & defendunt Thomas à IESV in erudito opere *de variis Regulis Carmelit. par. 1. c. 2.* Michael Muñoz *in Propugnaculo Eliæ lib. 2.* a atque alij, ſed pleniſſimè Waſtelius integro libro illo tertio Vindiciarum, & Lezana *tomo 2. Annalium ad annos* 391. & ſequentes ac *tomo 3. Annalium ad annum Chriſti* 415. vbi multos, valdeque celebres refert, qui eum *Beatum*, aut *Sanctum* nuncuparunt, donec Deſiderius Eraſmus (en primum iſtius in Ioannem calumniæ authorem) & poſt eum alij nonnulli, de eo aliter ſcribere cœperunt: Quodq; (aſſerit) *à quinto ſeculo, in quo clauſit diem extremum, vſque ad nouiſſimum, in quo Deſiderius Eraſmus, & Marianus Victorius, gloſſas, ſeu notas edentes ad opera D. Hieronymi, neque tamen ſuprà modum periti Eccleſiaſticarum rerum, primi nomen ipſius commacularunt, ſemper vt Sanctus habitus fuerit.* Ita ibi Lezana. b Tandem ibidem, aliquanto c poſt, ex iſtis D. Cardinalis Baronij verbis: [*Etſi olim Sanctitatis titulus communior eſſe videretur, vt non ſolum, (vt hodie) illis tribueretur Chriſtianis, qui vitâ functi in cœlo regnant cum Chriſto, ſed & quibuſcumq; laudabilioris vitæ fidelibus: datũ tamẽ aliquãdo homini hæretico nemò dicere iure poterit:*] hunc ſtatuit Syllogiſmum, *Ex quo tale pro Ioannne noſtro vindicando conficere poſſumus argumentũ, ni fallimur (vt logici aiunt) ad hominem, & efficaciſſimum. Titulus Sancti, vel Sanctitatis datus eſt Ioanni Ieroſolymitano, tùm viuenti, tùm vita functo, ab Anaſtaſio Papa, Sozimo Papa, S. Auguſtino, S. Paulino, Luciano Presbytero, Idacio Epiſcopo Lemacenſi, qui omnes ipſum cognoue-*

Recentiores nonnulli de Origeniſmo eum culparunt.

a Tit. 2. c. 4. art. 4.

b Ad annũ D. 415. nu. 10.

c Num. 15.

Propugnatur eius in fide integritas.

gnouerunt, imò à S. Gamaliele in cœlis cum Chriſto regnante (omittimus Martyrologia, Catalogos Sanctorum, & officia Eccleſiaſtica, ac innumeros poſteriores) vt cõſtat ex adductis hoc tomo, & præcedenti. Ergo numquam fuit hæreticus. Vincat ergo veritas à nobis pro poſſe vindicata, dum aliud, vt diximus, ſancta ſedes Romana non decreuerit ſentiendum. Idem argumentum proſequitur *ad annum Chriſti 441.*

Fuit inſertus Kalendariis Sanctorum & de eo tamquam Sancto vel Beato officium celebrari, decretum.

a Sect. vltimâ ar. 4

1192. Singulari quoque ratione commemorandum, quòd non modò ab iſtis viris magnis *Sanctus* cognominatus ſit, & inſertus catalog's Sãctorum, ſed & in variis Capitulis Generalibus decretum pro toto Ordine fuerit, vt ſingulis annis die duodecimo Ianuarij, de eodem Epiſcopo Ioanne Officium Eccleſiaſticum fieret *ritu duplici*: ac mandatum quidem id primùm fuit Paduæ annno 1532. deindè & Vincentiæ anno 1539. denique Romæ in Conuentu S. Martini in montibus, præſide ipſo Emm. D. Card. S. Carolo Borromæo Ordinis Protectore anno milleſimo quingenteſimo ſexageſimo quarto. Ita Waſtelius *libro 3. Vindiciarum* ſub finem. *a* Ibidem, ex vetuſtis MSS. Miſſalibus, & Breuiariis, declarat, etiam vſu receptam fuiſſe illam ordinationem. Quod & confirmatur ex Kalẽdario Breuiarij dicto anno 1564. euulgati (inſertum illud habet quoad ſanctos Ordinis Carmelitani Segerus Pauli in Notis ad vitam B. Auertani) in quo *ad diem 12. Ianuarij* typis rubricatis iſta leguntur: *Ioannis Epiſcopi Hieroſolymitani, Ordinis noſtri, Duplex.* Hinc meritò Waſtelius ibidem infert, & concludit: *Hiſce tam multis pro Ioanne Epiſcopo teſtimoniis, & præclaris, ac omninò inextricabilibus argumentis, manifeſtũ eſſe, quàm perperam illi detractum ſit à recentioribus nonnullis: quantumque obſtringantur debito reſtitutionis læſæ famæ antiquiſſimi Patris, ac Doctoris in Eccleſia Dei, quidam nomine ſuo, alij defunctorum Magiſtrorum ſuorum.*

Debito reſtitutionis obſtringi videntur qui Ioannis famã macularunt.

1193. Quòd verò, dum adhuc in viuis eſſet, à nonnullis taxatus fuerit de Origeniſmo, ſe ipſe expurgauit peculiari libro, prout Trithemius *in libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis*, & alij, ex Gennadio, ſic referunt: *Ipſe autem Ioannes ſtudij ſui rationem reddens, dicit, ſe non fidem Origenis imitatum, ſed ingenium. Scripſit enim ob hanc cauſam vel maximè opus notatu dignum contra obtrectatores ſui ſtudij.* Iſtis conſonant ea, quæ Carthagena *b* ex Catalogo Scriptorum Britanniæ ſic refert de eodem: *Eius inquam Ioannis, qui ob Origenis allegoricum dogma Hieronymi, atque Epiphanij in ſe concitauit ſcripta, quibus tamen ipſe ſui ſtudij rationem reddens, reſpondit, ſe non Origenis fidem, ſed ingenium eſſe imitatum, edidítq; librum contra ſui ſtudij obtrectatores, & de Inſtitutione primorum Monachorum librum, allegoriis plenum, quem è græco tranſlatum vidi.*

Ioannes Origenis ingenium non fidem imitatus fuit.

b Lib. 17. homil. 2. obiect. 7.

Aliquando etiam inter Sanctos diſſidium fuit, ſed ſalua charitate.

1194. Nec mirum, nec nouum, quandoque etiam inter Sanctos quoddam interceſſiſſe animorum diſſidium, ſaluâ charitate. Exempla habemus in SS. Apoſtolis Paulo & Barnaba, de quibus *in Actibus Apoſtolorum cap. 15.* in SS. Auguſtino & Hieronymo, vndè plures inter eos litteræ interceſſerunt acriores, ſaluâ tamen pace, & charitate, tam eximiæ

ſancti-

Digitized by Google

Sanctitatis viris congruente. Sic & S. Cyrillus Alexandrinus, haud benè informatus, nomen S. Ioannis Chryſoſtomi aliquando ex diptychis, ſeu tabulis, vbi Sanctorum nomina inſcribebantur, aboleri iuſſit: at, meliùs informatus, litteris Iſidori Peluſiotæ, & viſione ſibi factâ Deiparæ Virginis; non tantùm ipſe, ſed illius operâ etiam alij magnarum Sedium Antiſtites, in ſacro Albo illud repoſuerunt. *a* Cur autem ſeculo quarto, quo viuebant S. Hieronymus, S. Epiphanius, & Ioannes Ieroſolymitanus, inter varios etiam Sanctos controuerſiæ aliquæ fuerint, ſic declarat Waſtelius *lib. 3. Vindiciarum b* Difficultates,, inquit, ,, ortæ ſunt inter ipſos Domini Sacerdotes, & Monachos, in odium videlicet hæreſis, omniumque in doctrina nouitatum: quo in genere multum valebat, vel ſola de ,, nouitate ſuſpicio, narratio quoque aliqua parte probabilis: fuit autem ,, illud pugnæ Eccleſiæ Dei vtile, vt non cito nouæ hæreſes in Orientali ,, Eccleſia exurgerent. Quatenùs quoque viri ſancti erant, mutuam non ,, deſtruebant charitatem, ſed eam in Domino ædificabant, tametſi in ,, medio error aliquis fortè erat, Deo hoc permittente ob commune con- ,, ſeruationis fidei bonum. Et ferè *Sanctorum* illud *bellum* fuit, ad defendẽdam Eccleſiam, nè in ipſam irreperent periculoſiſſima Origenis dog- ,, mata, ſub ſpecie perfectionis Spiritualis, maximè autem propter viri ,, apud omnes Chriſtianos ſummam auctoritatem.,,

a Ita Nicephor. li. 4. cap. 18.

b Sect. 2. art. 1.

Olim contentiones quaſdam inter Præſules Sanctos cur Eccleſiæ vtiles.

Cæterùm, *de Origine ſemper fuit varia Doctorum opinio: quibuſdam hæreticum aſſerentibus, aliis ipſi fraudem aſſirmantibus impoſitam.* Ita Trithemius *lib. de Scriptoribus Eccleſ.* Conſtat quidem eius ſcripta magnis quibuſdam reſperea fuiſſe erroribus: ſed ab aliis falſa illa inſerta fuiſſe non pauci arbitrantur.

1195. Præterea ad id quod à nonnullis contra Ioannem obiicitur, eum de hæreſi apud aliquos ſuſpectum fuiſſe, bene reſpondet Michael Muñioz in Propugnaculo Eliæ *c* Quod circa annum Chriſti quadringenteſimum, quando variarum hæreſum peſtis graſſabatur, multi ex SS. Patribus, ob communicationem aliquam cum aliquo erroribus infecto, ſuſpicionem de hæreſi incurrerint: Quinimò ex eo ſolùm, quod quiſpiam vir ſanctus laudaretur ab aliquo ſuſpecto de hæreſi, ſuſpectus ipſe redderetur. Id ex Cardinale Baronio, atque aliis, variis exemplis confirmat, in SS. Baſilio, Gregorio Nazianzeno, Chryſoſtomo, Epiphanio & aliis. Qui propter illam ſuſpicionem nullam paſſi ſunt infamiam; quippe veritate compertà ſic toto Orbi ſatisfecerunt, ſuam innocentiam propalantes, vt glorioſum potiùs nomen ſint conſecuti. Quod de noſtro Ioanne (Origenis ingenio, non fidei, ſeu erroribus inſiſtenti, vt dictum eſt) pariter aſſerimus, & luculenter declarant præfati Muñioz, Carthagena, Waſtelius, Lezana, & alij. Poterunt ſi placet, recentiores nonnulli perpendere iam dicta, &, quo iure licitum ſit, Præſulem à præſcripta duodecim ſeculorum opinione Sanctitatis (prout ex dictis liquet) velle exturbare, at-

c Lib. 2 tit. 2. c. 4. art. 4.

Digitized by Google

que hæreſeos crimine damnare? prout Waſtelius relatus, alijque monent.

1196. Concludimus hic cum, & ex præfato P. Ildephonſo de Flores, in florido Commentario *ad caput* 24. *Eccleſiaſtici* a vbi poſtquàm adduxiſſet elogia ſanctitatis, Ioanni data à S. Auguſtino, S. Sozimo, Idatio, & aliis, tandem ſubiungit: *Equidem, vt Sanctorum Canoniſmum ad Chriſti Vicarium pertinere agnoſco; hæc antiquorum, recentiorumq́; teſtimonia pro Ioanne adſcribenda exiſtimaui, nè quiſpiam de Patriacha, à magnis viris, atque præſertim de Summo Pontifice, commendato, facilè præiudicaret.* Et cum Lezana *tomo* 3. *Annal.* b vbi cùm etiam plures retuliſſet, qui eum ſanctitatis præconio celebrant, infert: *Videri, illi negari non poſſe genus illud canonizationis antiquum ſatis in Eccleſia, quod vel Epiſcoporum conſenſu, vel Chriſtiani populi receptâ traditione fiebat, prout optimæ notæ Theologi, Waldenſis noſter, Cardinalis Bellarminus, & alij doctiſſimi ſuis Scriptis conſignarunt.* Deinde ſubdit: *Verumtamen modeſtiæ, humilitatis, & obedientiæ verſus S. Sedem Apoſt. limitibus tenti id non aſſerimus, & rei tantæ iudicium ipſius examini, & ſententiæ omninò relinquendum cenſemus (ſicut in cauſis Luciferi Calarritani, Ioannis Caſſiani, Fauſti Rhegienſis, & quorundam aliorum prudentiores efficiunt) contenti dumtaxat, ſecundùm hiſtoriæ leges, ea retuliſſe, quæ eandem ſanctam Sedem excitare poſſunt, vt, veluti communis mater, læſæ famæ perantiqui Patris, & Doctoris, ac Eccleſiæ Ieroſolymorum Præſulis (prout ſperamus) conſulere dignetur. Interim nos neque Sanctum, neque Beatum, Canonizatum, aut beatificatum appellamus, aut appellandum cenſemus.* Sic quoque & nos hic dicta accipi deſideramus, ſub proteſtatione facta in initio operis: cuncta ſcilicet S. Romanæ Eccleſiæ iudicio, ac cenſuræ ſubmittendo.

a Par. 3. ſect. 36. n. 1689 & ſeq.

b Ad ann. 415. n. 10.

Humilis proteſtatio circa ante dicta.

§. IV. *Eiuſdem Ioannis Monachatus in Carmelo propugnatur.*

1197. ET hæc circa iſtum librum *de inſtitutione primorum Monachorum*, ac vitæ probitatem, fideique ſinceritatem Ioannis hic pro ratione compendij, dicta ſufficiant: qui plura deſiderat, adire poterit præfatos Waſtelium, Lezana, Thomam à Ieſu, Michaelem Munñoz, Carthagena, Matthiam à S. Ioanne, atque alios recentiores noſtros, è quibus (& quidem peculiariter ex ipſo Carthagena *libro* 17. *homiliarum homiliâ* 2.) vnũ, per vndecim quidem ſecula haud controuerſum inter ſcriptores, ſed demùm à recentioribus nonnullis in dubium reuocari cœptum, videlicet eiuſdem Ioannis Monachiſmus in Carmelo, paucis hic demonſtrabitur. Et quidem *Monachum fuiſſe diſertis verbis tradit D. Hieronymus in epiſtola ad Theophilum.* Ita Carthagena c qui etiam variorum Scriptorum authoritatibus, & communi traditione Ordinis huius, probat, eum Carmelitam fuiſſe

Monachiſmus Ioãnis in Carmelo illuſtratur.

c Lib. 17. homil. 2. ad obiect. 7.

Digitized by Google

ſe: quod & hiſtoricorum omnium Ordinis huius, atque aliorum plurimorum Scriptis confirmatur: præcipuos aliquod adferemus. Primus meritò hic audiendus vetuſtus Ordinis Pater & Scriptor S. Cyrillus in Opuſculo, ſeu libro, *de proceſſu, & variis Regulis huius Ordinis cap. 1.* (hic ſuprà *parte 1. num. 9. pag. 7.*) vbi id quàm expreſſiſſimè aſſerit: *Fuit autem tempore Arcadij, & Honorij Imperatorum in Monte Carmeli Pater dictorum Religioſorum vir miræ virtutis & perfectionis, Ioannes nomine, ... Qui tandem, propter eius Sanctitatem, in Pontificem Hieroſolymitanæ Eccleſiæ ſublimatus. . . . . Ioannes ergo cernens, quòd propter occupationem ſuſcepti officij non poſſet vlteriùs ingem in Monte Carmeli reſidentiam trahere,* &c. Iſti (merito doctrinæ, & famæ ſanctitatis) proximus adſtat, de Ioannis Monachiſmo in Carmelo, ſententiam dicturus Thomas Waldenſis, *in Doctrinali fidei tomo 3. titulo 9. cap.* 89. (relatus ſub initium capitis huius, & alibi) ita ſcribens de Carmelitano Ordine: *à Ioanne Patriarcha Hieroſolymitano, primò Carmelita, Regulam viuendi gracè ſcriptam accepit.* Et ne quis dubitet, an de alio quopiam poſteriore id ſit intelligendum, ſubiungit, hoc contigiſſe *tempore Arcadij, & Honorij Imperatorum* (videlicet anno Domini 412.) Ioannes Groſſius *in tractatu de Sanctis Ordinis Carmelitani* (habetur *in Speculo Ordinis*, Venetiis excuſo anno 1507. *folio* 103. ſub initium) Hunc Ioannem inter Sanctos, ſeu Beatos Ordinis recenſens, ſic cõmemorat: *S. Ioannes Patriarcha vel Epiſcopus Hieroſolymitanus Heremita Montis Carmeli*: ibidem proximè ſubiungit: *Fuit* XLIV, Epiſcopus *poſt S. Iacobũ.* is autem eſt Ioannes de quo hic agimus. De eodẽ latiùs ſcribit Ioannes Palæonydorus *in hiſtoria Camelitana lib. 2. cap. 6.* cuius titulus eſt: *Quòd circa Honorij & Archadij Imperatorum tempora Ioannes* XLIV. *Patriarcha Hieroſolymorum, & alij vtriuſq; ſexus Carmelitici Ordinis ſanctiſſimè viuentes claruerunt.* Vbi inter cætera ſic ad propoſitum. *Tempore Honorij & Archadij Imperatorum circa annos Domini* CCCC. *fuit quidam nominatiſſimus Montis Carmeli Eremita, ſancta, Religioſaq; vita, nomine Ioannes. Hic iuuenili ætate videns quàm raræ ſunt veræ amicitiæ, fallaces amores, omniaq; eſſe caduca & tranſitoria, pecuniam, mundum quoque adeò contempſit, vt Eremum Montis Carmeli peteret.* Et poſt alia de eodem: *Ioannes, Cyrillo defuncto, ad Patriarchatum Hieroſolymitanum eſt aſſumptus.* Ibi conſequenter adfert de illo Scriptorum aliquot elogia, & tradit, eum ſcripſiſſe librum *de Inſtitutione primorum Monachorum*: ſub cuius diſciplina, & inſtitutione Carmelitæ ſeculis multis vixerunt. Arnoldum Boſtium, celebrem Ordinis huius hiſtoricum, ferè ſimilia ſcribentem videre licèt hic ſuprà *in Breuiloquio tripartito parte 3. capit. 1.* [a]

Hiſtoricorum omnium Ordinis huius comprobatur authoritatibus.

[a] Nu. 100. & 101.

1198. In teſtimonij ſocietatem huc aduocare liceret turbam exterorum, è quibus plũres ſunt hoc capite citati: quos inter id diſertè ſatis indicant Iacobus Salianus, Ferdinandus Quirinus, & Hieronymus Platus verbis hic antè relatis: & Ioannes Molanus, in ſuo illo, ad Vſuardi Martyrologium, Auctario, die 12. Ianuarij, eum commemorans (inter San-

Plurimorũ aliorum calculo cõfirmatur.

ctos, (ſeu Beatos) diſertè nuncupat: *Ioannem Epiſcopum Hieroſolymitanæ Eccleſiæ, Ordinis Carmeli profeſſorem.* Ita ibi. Quibus omnibus ſuffragatur conſtans, & perpetua traditio in Ordine Carmelitano hiſtoricorum omnium eiuſdem huius Religionis (vt iam dicebamus) calamis ſtabilita.

1199. Denique maioris etiam authoritatis pondus iam dictis apponimus, Officium ſcilicet Canonicum à Sede Apoſtolica ſæpiùs approbatum pro feſto S. Cyrilli Alexandrini ad diem 28. Ianuarij (vnde quædam dedimus *parte 3. cap. 22.*) vbi de S. Cyrillo legitur, quòd *adoleſcens ad Ioannem Epiſcopum Ieroſolymitanum, vt Chriſtianæ vitæ perfectione imbueretur, ſe contulerit: cuius conſuetudine in Carmelum Montem ſecedens, ibi cum aliquot piis hominibus illic degentibus cæleſtem vitam in terris aliquamdiu egit.* Quibus Carmeli incolatus & Ioanni, & (eius exemplo) S. Cyrillo, patenter adſcribitur. Id ſolùm, credo, cuilibet pio Catholico ſatis eſſe debet, vt aſſentiatur monachiſmo Ioannis in Carmelo. Alia circa hoc videri poterunt in Annalibus Ordinis *tomo 2. ad annum ſalutis* 351. vbi multorum authoritatibus probatur Monachiſmus fuiſſe: *ad annum* autem 371. *numer.* 10. eiuſdem in Carmelo incolatus, & Monachatus ſic adſtruitur: *Comprobant intentum Ordinis Kalendaria, non tantùm neoterica, ſed etiam vetuſta.* Et infrà: *Accinit ad propoſitum copioſiſſimus Scriptorum chorus, qui vno veluti ore hunc Ioãnem Carmelitam, vel Carmelitis accenſendum putant*: vbi iſti referantur conſequenter indicat: & deinde: *De noſtris autem auctoribus, quamuis ſuperfluus labor videatur eos recenſere; quia pro perpetua, & conſtanti traditione, hoc apud illos ſemper fuit, nihilominus vel compendio dumtaxat aliqui vetuſtiores referendi, ex quibus plurès tantæ authoritatis ſunt, vt non niſi à turbatæ mentis hominibus reprobari queant. Hi ſunt B. Cyrillus Cõſtantinopolitanus.... Ioãnes de Malinis à* 300 *fermè annis Ioannes de Cimineto circa idem tẽpus. Philippus Ribotus eiuſdem æui.... Ioãnes de Vineta.... Reuerendiſſimus Ioannes Groſſius Ordinis Generalis circa annum* 1389. *Alius Reuerendiſſimus Pater, inter Beatos à pluribus numeratus, Ioannes Soreth.... Thomas Waldenſis*, &c.

Iſtis accedit authoritas Officii Eccleſiaſtici approbati.

Denique, Authorem libri *de inſtitutione primorum Monachorum* (quem Ioannem illum fuiſſe demonſtratum manet §. 1. *huius capitis*) Carmelitam, ſeu alumnum Elianæ Carmelitanæ Religionis fuiſſe manifeſtè ſatis (vt inficiari queat nemo) ipſe indicat *capite* 1. his verbis: *De ipſo fundatore, & primis eius diſcipulis, cæteriſq; huius Religionis priſcis profeſſoribus, ſuccinctè ediſſeremus, ſicut hæc omnia antiqui huius noſtræ conuerſationis ſectatores ante nos intellexerunt; & nobis tam in veteri, quàm in noua Lege doctrinis, & exemplis philoſophati ſunt: vt per hæc diſcas, quantâ Sanctorum præcipuorum authoritate hæc noſtræ vitæ Religio confirmetur.* Vbi notanda illa: *huius noſtræ conuerſationis ſectatores*, & *hæc noſtræ vitæ Religio.* In conſequentibus tractans de S. Elia, eiuſque diſcipulis filiis Prophetarum, quandoque repetit *Priſci noſtræ Religionis profeſſores.* Et ea quæ in eo libro tradit, ſe ab antiquioribus huius Religionis ſectatoribus, conſortibus ſuis, quaſi per manus accepiſſe, aſſerit. Sic *capite*

39. in

Digitized by Google

39. in Waſtelio (in Bibliotheca autem Patrum 32.) agens de *Nubecula*, in Carmelo S. ELIÆ monſtrata, ait: *Traditum tenemus* (ſcilicet à S. ELIÆ poſteris & priſcis huius Religionis profeſſoribus) *Deum ſub figurata viſione reuelaſſe tunc* ELIÆ *quatuor magna myſteria.* Quæ ibi conſequenter explanat. Id antiquitatis ſcrutator, inter præcipuos meritò reponendus, Iacobus Salianus in *Annalibus veteris Teſtamenti ad annum mundi 3123. ante Chriſtum* 930. rectè animaduertit, dum de *Ioanne Ieroſolymitano Antiſtite, ordine quadrageſimo-quarto* & illo libro ab eo ſcripto circa annum Domini quadringenteſimum, Arcadio & Honorio Imperatoribus, aſſerit: *Eum ille librum conſcripſit, cùm poſt diuturnam vitæ religioſæ cum Fratribus Montis Carmeli profeſſionem (Hieroſolymis, poſt S. Cyrillum, factus Pontifex) ad alias euocatus curas, non potuit eos vltra domeſticis exemplis, verbiſq; inſtituere: rogatus à Fratribus, maximeq; à Capraſio, quem ille Præpoſitum Religioſorum ſuo loco relinquebat, ad eorum conſolationem, certioremq; inſtitutionem, edidit librum, in quem non pauca, partim ex Scriptura mandauit litteris, partim ex traditione ſeniorum, quibuſcum à puero vixerat; qui & ipſi à maioribus eadem per manus acceperant.* Nil clariùs ad intentum dici poſſet.

1200. Hæc ſi non ignoraſſent recentiores quidam (dum vnus poſt alium, & ex alio, ſcribit, vnumque, circa hoc, ducem errantem (pace eius dixerim) cæteri ſequentes, atque ita in foueam erroris conſequenter incidentes) non tam rigidam, reor, in totum Carmelitanum Ordinem tuliſſent ſententiam, vt Monachiſmum Ioannis in Carmelo tamquam fabellam, reiicerent: quæ ſine ipſius S. Cyrilli, Ioannis Soreth, Thomæ Waldenſis, & aliorum iſtorum omnium præfatorum, iniuria, dici non poſſe videntur. Aſt eatenùs ij qui primi iſta ſcripſerũt excuſari poſſunt, quòd Ordinis huius monumenta & antiquas hiſtorias, non viderint. Et hinc cõfirmatur (quod alibi inſinuauimus) viros etiam præſtantiſſimos minùs oculatos, & quandoque magis ignaros in domo aliena, quàm ſint vel mediocriter docti, & non ità ſapientes in propria: quodque de alterius Ordinis, aut familiæ rebus ſcribere volentes, ſi errare nolint, domeſticos conſulere debeant, prout etiam aliquoties in anterioribus monuimus.

Digitized by Google

APPENDIX QVA TRADITÆ IN ANTERIORIBVS HISTORIÆ CARMELITANÆ FVNDAMENTA FIRMIVS STABILIVNTVR.

Motiuum ad hanc Appendicē.

1201. P*Oſt vltimam ferè ductam lineam in octaua, & poſtrema delineata Carmelitanæ Vineæ tabella, dùm abſoluiſſe putamus, & gaudemus, à variis rogati fuimus, vt quædam aſſerta circa Monachatum, & vota in veteri Lege, in antecedentibus hinc inde declarata* [a] *luculentioribus teſtimoniis, & rationibus ſtabiliamus, ac quorumdam circa ea ſcrupulos remoueamus. Id cùm ad totius Monaſticæ antiquitatem clariùs perſpiciendam, atque adeò ad eius commendationem conferre non parum videatur, iſtorum precibus, & inſtantiæ morem duximus gerendum, peculiariter tria noſtra effata, ceu fundamentalia, non quidem ſingula ſeorſim, aſt (vt compendioſiori viâ incedamus) quaſi ſimul, eâdemq; operâ cõprobantes, & dein eis oppoſita retundentes. Excuſatos autem nos habeat Lectoris beneuolentia, ſi quandoq; hic per eamdem lineam ſerram reciprocare videamur, dum quædam ſuprà allata repetuntur; id enim (vt ſparſim dicta hic ſimul collecta, & in compendium redacta, atque ita vno ceu intuitu oculis obiecta, quid ſentiendum ſit circa illas aſſertiones euidentiùs iudicetur) neceſſarium videbatur.*

[a] Par. 2. c. 1. 2. 3. & 7. par. 3. ca. 1. par. 8. c 6.

CA-

Digitized by Google

CAPVT I.

Prima Carmelitanæ hiſtoriæ fundamenta authoritatibus Patrum, & Doctorum firmantur.

1202. ASſerta tria apud noſtros ſcriptores, alioſque quamplurimos vt certa ſupponuntur, & tamquàm Carmelitanæ hiſtoriæ fundamenta habentur: I. *S. Prophetam* ELIAM *Monachum fuiſſe Legis veteris, & Monachorum Anteſignanum, ac Carmeliticæ Religionis Fundatorem.* II. *Monachiſmum verum fuiſſe in Lege veteri, eius tamen imperfectioni proportionatum, & qui à Chriſto perfectionis complementum acceperit.* III. *Ipſum S. Prophetam ſeruaſſe caſtitatem, paupertatem ac obedientiam, & quidem cum aliquali voto.* Ea ſunt, quæ rurſus ſolidis Scriptorum grauiorum, ac omni exceptione maiorum fulciri teſtimoniis expetuntur. Decem ſelegimus, qui (ſicut olim Romæ Decemuiri) ſententias circa præfata dicant, etſi non ſinguli de omnibus, ſed quidam de aliquibus tantùm, alij de cunctis ſimul. Sunt autem illi: S. HIERONYMVS celeberrimus Eccleſiæ Doctor, S. ISIDORVS vir eruditiſſimus, non minùs ſanctitate, quàm doctrinâ inſignis. Ita Trithemius *libro de ſcriptoribus Eccleſiaſticis*: ipſeque TRITHEMIVS, de hiſtorica antiquitate optimè meritus: GILBERTVS GENEBRARDVS Chronographus inter celeberrimos iure reponendus (vterque ſacri Inſtituti Benedictini) DOMINICVS SOTO Ordinis Prædicatorum præſtans Theologus: DOMINICVS GRAVINA eiuſdem ſacræ Religionis nobilis Scriptor: IVDOCVS CHLICHTOVEVS, ab inſigni eruditione notus: ÆGIDIVS CAMARTVS Ordinis Minimorum Generalis, præcellentis doctrinę famâ clarus: IOANNES DE CARTHAGENA Seraphici Ordinis Minorum homiliographus percelebris: COELESTINVS A MONTE MARSANO, Capucinus eruditè ſcribens. Iſtos igitur per ordinem audiamus.

1203. Primus meritò hîc prodit, circa veteris Legis Monachatum, & Virginitatem, ſententiam dicturus, S. HIERONYMVS, qui *de Inſtitutione Monachi ad Paulinum*, cum variis exemplis demonſtraſſet, quod *habeat vnumquodq; propoſitum Principes ſuos*, vtique præſtantiſſimos in ſuo genere, quos imitari oportet, nempe Philoſophi Ariſtotelem, & Platonem (vtique Philoſophos) Oratores Demoſthenem, & Ciceronem (ſimiliter in Oratoria facultate præcellentes) atque ita in aliis: tandem deueniens ad Monachos

S. Hieronymus adſtruit S. Eliam, & *diſcipulos eius* Monachos. Mona-

Digitized by Google

chorum Principes & Virgines. nachos(qualis ipſe erat) *Nos autem*, inquit, *habeamus propoſiti noſtri Principes, Paulos, Antonios ..... Et vt ad Scripturarum authoritatem redeam, noſter Princeps* ELIAS. Vide *parte 2.cap.1.* vbi etiam alia ex eodem. Sed quid de Caſtitate, & Virginitate? *In Epiſtola ad Euſtochium de cuſtodia Virginitatis* ſic declarat id quod ſentit: *Vacuus erat Orbis: & vt de typicis taceam ſola erat benedictio liberorum.* Et aliquantò infrà: *Paulatim verò increſcente ſegete, meſſor immiſſus eſt Virgo* ELIAS, *Eliſeus Virgo, Virgines multi Filij Prophetarum.* Vbi notandum, *Virgines multi.* Itaque ex mente S. Hieronymi ELIAS Monachus fuit, & Monachorum Princeps. Vnde etiam habetur Monachatus in Lege veteri: qui ſubſiſtere non potuit abſque obſeruantia Paupertatis, Caſtitatis & Obedientiæ. Paupertatem idem S. Doctor indicat *in epiſtola ad Paulinum* ſcribens ELIÆ poſteros *tam pauperes fuiſſe, vt polentâ & herbis agreſtibus victitarent, in eremis caſulas ædificantes,* ſimulque conuiuentes: vndè de Obedientia innuitur: de Caſtitate iam audiuimus. Hinc diſertè eos *Monachos in veteri Teſtamento* nuncupat.

Occaſionaliter porro hîc animaduertendum ex dictis, S. Hieronymũ Monachum fuiſſe (quod extra controuerſiam eſt) at cuius Inſtituti? Eliani, ſaltem quoad imitationem, ſectatorem fuiſſe, & Eliſenatus cultorẽ tradunt paſſim hiſtorici noſtri, & peculiariter Annales Ordinis huius [a]. Et ſatis innuere videtur, dum S. ELIAM & Eliſeum ſui Inſtituti Principes nuncupat: *Noſter Princeps* ELIAS, *noſter Eliſeus, noſtri Duces Filij Prophetarũ.* Eadem eſt ratio de S. Iſidoro (de quo mox) prout etiam ſuprà indicauimus [b]. Et quidem de S. Hieronymo confirmant quoque ea quæ diximus *par.3.c.21.*

a Tom.2. ad an. D. 342.

b Par.3.c.29.n.475.

1204. S. ISIDORVS *lib.2.de Offic. Eccleſ.cap.15.* de Monachorum Authoribus ferè eadem ſcribit: *Vnde ad Monachos ſtudium defluxerit paupertatis, vel quis huius conuerſationis extiterit Author, cuius iſti habitum imitantur, videamus.* Mox hos Monaſticæ conuerſationis Duces primos ſtatuit: *Huius Princeps* ELIAS *& diſcipulus eius Eliſeus fuerunt.* [c] Et *cap.17.* de Virginitatis Authoribus ſic reſoluit: ,, Nunc autem quæ ſit ſacræ Virginitatis integritas, vel à quo tam ſancti propoſiti ſumpſit exordium, breuiter intimabo. Quantùm enim pertinet ad vetus Teſtamentum ELIAS, & Hieremias, & Daniel Caſtitatis & continentiæ bonum primi conſtituiſſe dignoſcuntur: quantùm verò ad nouum, virorum Virginum caput eſt CHRISTVS, feminarum Virginum caput eſt MARIA. ,, Vbi notanda illa ſacræ Virginitatis integritas: diximus autem *par.2.cap.7.* per ſacratam Virginitatem, Videri deſignari votum Caſtitatis, quod hominem Deo conſecrat. Simili etiam loquendi modo alij vtuntur ELIAM nuncupantes *Virginem ſacrum.* Iſtis etiam diſertè adſtruitur à S. Iſidoro primatus Virginitatis in Lege veteri ELIÆ &c. in noua autem Chriſto, & Sanctiſſimæ eius Matri.

S. Iſidorus aſſerit S. Eliam Authorẽ Monaſticæ cõuerſationis & ſacratæ Virginitatis.

c Vide ſuprà n 167.

1205. III. ABBAS TRITHEMIVS librum ſcripſit integrum de ortu & laudibus Ordinis Carmelitani: in quo *cap. 2.* circa ſententias controuerſas

uerſas iſta: ELIAS *Propheta Domini eximius rectè & catholicè Fundator Carmelitanæ Religionis dicitur*: quod triplici ratione declarat, quam *par.2.cap.1.* perſtrinximus. Ibidem, & ſequenti capite, oſtendit, in veteri Lege poſteros S. Prophetæ ELIÆ, in Monte Carmelo commorantes, Monachos fuiſſe. In cuius confirmationem adfert etiam tum Monachatum, ſuo modo, celebrem fuiſſe in Gallia-Belgica inter Gentiles, cuius Profeſſores antiquitas *Druides* appellauit. Videri poterunt quæ de eis dicta ſunt *parte 3. a* Eodem capite ſpecialiter de *Caſtitate* & votis ſic ſcribit: ELIAS *Virgo, mente, & corpore, nullius corporei coitus macula inuenitur fuiſſe permixtus; ſed tantâ puritate corā Deo, & hominibus emicuit, vt mortem iam per annos bis mille quadringentos triginta differre meruerit. Fratres autem Carmelitæ, ſancti Principis exemplo inſtructi, ad perpetuam ſe Caſtitatem voto Religionis obligant.*

Trithemius S. Eliam nuncupat Fundatorē Ordinis Carmelit.

a Nu 261.

Et Virginē tuius exēplo Carmelita caſtitatis votum emittunt.

1206. IV. GILBERTVS GENEBRARDVS quid ſenſerit circa Inſtitutionem, & ſucceſſionem huius Ordinis retulimus quoque in præcedentibus, nimirùm eius *originem repetendam à Prophetis* ELIA & *Eliſeo*. Ita ſcribit ad annum Chriſti 1172. corrigens Polydorum aliter ſentientem: Vide eius teſtimonium integrum hic ſuprà *par. 8.cap.3.* Ad annum autem mūdi 3272. diſertè aſſerit *Inſtitutum iſtud Propheticum manaſſe ad poſteros, & cōtinuatum fuiſſe per Eſſenos*: quos SS. ELIÆ & *Eliſei* ſucceſſores, & veri nominis Monachos extitiſſe, habetur ex eadem *part.3.cap. 4.* vbi etiam ipſius Genebrardi verba reperiuntur. Illud de iugi perſiſtentia poſterorum ELIÆ in Carmelo confirmatur etiam ex eis, quæ habet ad annum mundi 3270. *Ei* (ELIÆ) *poſt mortem Synagoga ſiue Sacellum in Carmelo Monte, vulgato ipſius habitaculo, dicatum eſt, in quo vigebat Oraculum, de quo Sueton. in Veſpaſ. cap.5.* De illo Sacello ELIÆ dicato videri poterunt dicta *par. 3.cap.16.* De votis autem Religioſis iſta ſcribit: RELIGIOSORVM VITA ET VOTA, ET INSTITVTA VARIA. *Filij Prophetarum in Bethel, in Hiericho & c.4. Reg.2.4.5.6.9.* ELIAS *vir piloſus, zonâ pelliceâ accinctus, & Eliſeus hanc vitam illuſtrarunt 3. Reg. & 4.*

Gilbertus Genebrardus quid circa præfata ſcribat?

1207. V. DOMINICVS SOTO *b* tractans de voto Virginitatis à B. Virgine MARIA emiſſo, eius occaſione iſta ſcribit: *Prolato ſatis humano genere procul dubio ſemper fuit Virginitas matrimonio præſtantior.* Quod multis Prophetarum exemplis comprobat, eorum ſcilicet, de quibus S. Paulus *c* *Circuierunt in melotis, & in pellibus caprinis, in ſolitudinibus errantes, in montibus & ſpeluncis, & in cauernis terræ.* Quæ de SS. ELIA, Eliſeo & Filiis Prophetarum dicta intelliguntur vt ex S. Thoma, & aliis, oſtendimus ſuprà *parte 8. cap.6.* Deinde refert. *Ante Chriſti aduentum Eſſenorum Collegium in deſerto Iudææ, more noſtrorum Anachoretarum, ſanctiſſimam deguiſſe vitam, ab vxoribus prorsùs, & omni fœmineo conſpectu remotiſſimum: quorum inſtitutum ſecutus eſt Ioannes Baptiſta: vnde quamuis nullam aliam habuiſſet B. Virgo reuelationem, exemplum in ſua gente haberet Virginitatis colendæ.* Ex iſtis (alibi quidam etiam à nobis adductis, & hîc repetitis: quia maximè, ad propoſitum) confirmatur id quod *par.3.cap.11.* aſſerimus, S. Ioannem Baptiſtam in deſerto inter

b In 4. Sent.diſt. 30.q.2. art...

c Ad Hebr. 11.

Dominici Soto Suffragium expēditur.

poſteros S. Prophetæ Eliæ vixiſſe & vnum ex eis fuiſſe: ac propterea Monachum,& in Lege veteri Monachorum Principem extitiſſe, atque ita (vt ibi ex Cardinale Baronio diximus) per ipſum *Monaſticam vitam altiſſimis in Eccleſia eſſe defixam radicibus, Euangelicâ atteſtatione* dum ſcilicet de eo ſcribitur: *Puer creſcebat* &c. *& erat in deſerto.* Hinc vlterius, & magis ad præſens propoſitum: Cùm Ioannes venerit, & vixerit in Spiritu Eliæ & vterque *in deſertis* vixerit: atque à Patribus iſtis pares prædicentur: Si in Lege noua per Ioannem *Monaſtica vita altiſſimis in Eccleſia defixa fuerit radicibus*; ita quidem, vt dictus Cardinalis *ſtultitiæ & iniquitatis* arguat eos, qui Monaſticam vitam à Ioāne exercitatam negant. Idipſum pari iure aſſerere licet de S. Propheta Elia; videlicet Monaſticam vitam per eum initiatam ſub veteri Lege ſimiliter *altiſſimis tunc defixam radicibus*, ipſumque veteris Legis verum fuiſſe Monachum. Attendendum eſt ad Dominici Soto verba *Exemplum in ſua gente haberet*: ne quiſpiam ſtomachetur in eos, qui tradunt, quòd S. Propheta Elias in Virginitate ſeruanda exemplum fuerit Virgini Deiparæ, tamquàm tempore eam antecedens: quæ tamen cauſalitate (velut cauſa exemplaris præcognita in typo Nubeculæ) eumdem præceſſerit, eique exemplum fuerit. Sed de hoc mox ſermo redibit.

Dominici Grauinæ votum auditur.

1208. VI. Dominicus Gravina in libro cui titulus Vox turturis, *parte 2. cap. 15. & 26.* tractans de *vinea Carmelitarum*, demonſtrat, eam fuiſſe deriuatam à magno Propheta Elia tamquàm à fructuoſo palmite: *quem*, inquit, *primum colendæ Virginitatis Auctorem Patres & Doctores appellant, Obedientiæ & Paupertatis prototypum:* additque ipſum *Principem Monachorum:* eiuſque diſcipulos,& poſteros iugiter in Monachatu permāſiſſe: atque ita (vt *cap. 26.* ait) *non ad momentum ſpiritum permanſurum reliquit* Elias, *ſed ad poſteros tranſmiſit continuâ ſucceſſione, non ſopitum in quocumque euentu.* Liceat iſtis ſubnectere etiam alterius ex eodem *ſacro Inſtituto Prædicatorum*, verba paucula, cuncta fere hic dicta, & dicenda compendio ſtringentia a Elias *tempore Legis ſcriptæ cœpit practicare eminentiorem perfectionem Euangelicam. Vota fecit Caſtitatis, & voluntariæ Paupertatis, & (vt ait S. Hieronymus) primus vexillum erexit vitæ Monaſticæ: Nubecula (figurâ Deiparæ) prænuntiante Prophetæ iſti Virginitatem futuram fœcundam, & parituram Deum. Iſta eum induxit, vt Virginitatem voueret: & is fructus fuit quaſi anticipatiuè exempli Virginis Sanctæ*: quemadmodùm iuſtificatio hominum eo tempore effectus fuit meritorum Iesu Christi. Poſſentne concinniùs, & breuiùs præcipua controuerſiæ hic noſtræ puncta exprimi,& dirimi?

a Vincētius Baron. to. 2. homiliarū, ſeu ſermonū, ſerm. de S. Thereſia fol. 341. & 342.

Iudocus Clichtoueus ſentētiam dicit.

VII. Iudocus Clichtovæus *in ſermone, ſeu homilia*, cuius initiū eſt, *Quum dixerint vobis filij veſtri* (vnde quædam excerpta reperies *parte 2. cap. 3.*) ſcribens de origine Ordinis Carmelitani, à magno Propheta Elia, aſſerit. quòd *Virginitatis perpetuæ ſeruandæ votum, atque propoſitum, ab* Elia, *primo eius inſtitutore, ortum habuit.* Alia ad propoſitum ex eodem videri poterunt dicto loco.

1209. VIII. Ægi-

Digitized by Google

1209. VIII. Ægidivs Camartvs Ordinis Minimorum Generalis, qui ſingulari doctrinâ præſtans operoſiùs res Eliæ proſequutus fuit *cap.5.ſect.10.* de Elia, & diſcipulis eius, ac collegiis per ipſum inſtitutis, deque Carmelitani Ordinis origine ſic ſcribit: *Celebres diſcipulorum ſcholas reliquit Propheta in Carmelo, Bethel, Ierico,* &c. iſtamq; eſſe ait originē & ſucceſſionem Ordinis Beatiſſimæ Virginis Mariæ de Monte Carmelo, de quo ibi conſequenter iſta valdè notabilia ſubiicit: *Huius verò feliciſſimæ Societatis, quæ per* Eliam *in hiſce Palæſtinæ partibus inuehenda erat, Salomon videtur prophetico ſpiritu neſcio quid delibaſſe. Comparans enim caput ſponſæ, quæ eſt Eccleſia, Carmelo monti.* Caput tuum, *inquit*, vt Carmelvs[a] *Capillorum quoque meminit, eoſq; cum Galaad comparauit, dicens: Capilli tui ſicut greges caprarum, quæ aſcenderunt de monte Galaad.*[b] *Accipiamus ibi Carmelum pro ipſa origine, ſeu potiùs radice, vndè tot Sanctitatis ſurculi germinarunt. Ibi enim* Elias *videtur incœpiſſe Ordinis ſui ſtatum. Plantaſti ad radices eius.*[c] *Et impleuit terram, operuit montes vmbra eius, & arbuſta eius Cedros Dei, extendit palmites ſuos vſque ad mare, & vſque ad flumen propagines eius. Tot enim diſcipulos veluti propagines in ipſo Carmeli capite coegit* Elias, *vt eorum virtutis odor nō ſolùm vicinos montes peruaſerit, ſed præterea ad Cedros vſque Dei, qui in Libano ſunt, ſeſe extenderunt, Galaad autem, vt ſuprà vidimus, caput eſt, & principium Libani. Et hoc eſt, quod myſticè additur in Canticis: Capillos ſponſæ ſimiles capreis, quæ aſcenderunt de Galaad; Sanctorum enim virorum examina, quæ inſtar capillorum ex vno capite deriuantur, poſtea ſeſe ad Galaad vſque extenderunt tamquàm ſi humeris inuolitarēt comæ. Et poſtremo tot diſcipulorum collegia à noſtro* Elia *inſtituta montes, deſerta, viros omnes obtinuerunt à mari, cui adhæret Carmelus, ad flumen vſque Æthiopiæ ad quod vſque mons Galaad protenditur.* Per illa confirmatur id quod *par. 2.cap.1.*[d] dictum eſt ex Ruperto. *Capite* autem 6 *ſect.* 8. diſertè adſtruit, tria præfata aſſerta ſimul haud multis, aſt maximè ſubſtantialibus verbis, relatis *par.2.cap.3.* nimirum, Eliam *id habere præeminentiæ ſuprà cæteros Prophetas: quòd non ſolum virginitatem excoluerit, ſed & præterea author fuerit, cur plurimi diſcipulorum ei ſe penitus addixerint:* & propterea, *quotquot de monaſticis rebus ſcripſerunt, aſſeruerunt* Eliam *omnium Monachorum parentem fuiſſe, qui tria eſſentialia Religionis vota primus opere adimpleuit.* Vix clarioribus, & paucioribus dictionibus ea omnia comprehendi poſſent. Ibidem obiiciens, etiam Samuelem inſtituiſſe Collegia Prophetarum: reſpondet, iſtos non fuiſſe adſtrictos legibus cœlibatus: Elias *verò*, inquit, *continentiæ ſtatum, & ſibi, & ſuis indixit.* Iſta confirmantur S. Hieronymi verbis ſuprà relatis, *Virgines multi Filij Prophetarum.* Ea hîc ſuccinctè tradita per Camartū Carmelitani Ordinis primordia.

Ægidius Camartus Ordinis Carmelit. originem, propagationem, & iugem ſucceſſionem ſuccinctè deſcribit.

[a] Cant.7.
[b] Cant.4.
[c] Pſal.79.
[d] Nu.172.

Elias *in quo reliquos Prophetas antecellat.*

1210. IX. Inter Scriptores, qui ex profeſſo Carmelitanam hiſtoriam pertractarunt, eſt celebris ille homiliographus Seraphici Ordinis Minorum Ioannes de Carthagena, qui *libro 17. homiliarum* per totum in aliquot homiliis præclarè pertractat controuerſas quæſtiones: inde quæ-

a Nu. 213. & 247.

dam dedimus *par.2.cap.3.& 7.* [a] atque alibi. Paucula dumtaxat alia hîc pro intento adferemus ex *homilia* 1. vbi inter alia ſic: ELIAM *& Eliſeum religioſæ vitæ principia dediſſe grauiſſimi auctores conteſtantur.* Et infrà: *Meritò veteres Doctores ſanctum Patrem* ELIAM *appellarunt totius vitæ Monaſticæ Patrem, vniuerſorum Ordinum exordium, omnis Religionis vexilliferum, ac Cœnobiticæ diſciplinæ anteſignanum.* Id cùm authoritatibus Patrum comprobaſſet, ſubiungit: *Veritas hæc patebit ſi eſſentialia Religionum vota Obedientiam, Caſtitatem, & Paupertatem eſſe in mentem reuocauerimus.* Quod ibi conſequenter declarat: in *homilia autem* 2. per totum inſiſtens ſoluendis obiectionibus luculètiſſimè iterum probat ELIÆ Monachatum, & Patriarchatum in Ordinem Carmelitanum. Ibi *in obiectione ſeptima*, ſub finem, ſpecialiter tractat de votis Monaſticis in veteri Lege: quæ cùm authoritatibus comprobaſſet, hanc ſubijcit rationem, quam etiam indicauimus ſuprà [b] *Tandem*, inquit, ELIAM *eiuſq; ſucceſſores tam Paupertatis votum, quàm reliqua ſubſtantialia Religionis emiſiſſe, vel illa vna ratio neruosè ſatis ſuadet, quod ſi* ELIAS, *eiuſque Succeſſores Monachorum inſtitutum amplectentes, Deo ſe conſecrarunt, Caſtitatem, Paupertatem, & Obedientiam colentes; certè cùm prædicti Patres non ignari eſſent, fore Deo gratiſſimum, longeque magis meritorium, propoſitum ſuum voto firmare: (hoc enim, vt ſuprà præmiſimus, in veteri Lege notum, compertumq; fuit) & præterea cum apertè ſcirent, plurimùm valere hanc votorum emiſſionem, ad voluntatem noſtram, quæ lubrica, ac in malum propenſa eſt, in bono firmandam, & in officio continendam: non eſt dubium, quin hoc votorum adminiculo ad prædictos fines iuuarentur. Accedit ad hæc, illius ſocietatis viros, ſelectos ex grege Iudaico, ſapientia, & acumine ingenij, cæteram plebem longè ſuperaſſe, quibus ignorantia tantæ rei cõtingere non poterat, & multo minùs* ELIÆ *& Eliſeo vitæ Monaſticæ Ducibus, qui ex frequenti cùm Deo colloquio, & lectione Scripturarum, diuitias, & vberrimos theſauros, qui in votis Monaſticis latebant facilè cognoſcere potuerunt: quare exiſtimo Scripturæ, & rationi valdè conſentaneum eſſe, viros illos, diuino lumine ductos, inſtitutum Monaſticum tribus votis firmaſſe, maximè cùm* ELIAS *ſpeciali Dei reuelatione monaſticæ profeſſioni initium dederit, vt teſtantur S. Iſidorus lib.2. de diuinis Offic ijs cap.15. Sozomenus lib.1. Eccleſiaſt. hiſt. cap.12. & Nicephorus lib.8. c.39.* Vix clariùs, aut ſolidiùs quid deſiderari hîc poſſet pro adſtruendis Monachatu, & votis Monaſticis in Lege veteri.

Ioannes de Carthagena luculenter probat S. Eliam totius Monaſtices Authorem, & Carmelit. Ordinis Inſtitutorẽ.

b Par.8.cap. 6.

1211. X. Alius denique ex ſacra Franciſcana familia eſt P. COELESTINVS A MONTE MARSANO in libro cui titulus eſt: *Clauis Dauid*, eiuſdem S.P. ELIÆ Monachatum, & vota authoritatibus multorum oſtendit *obſeruatione* 79. (vnde adduximus quędam *par.2.cap.3.* [c]) Peculiariter autem notanda videntur iſta, de votiua caſtitate illius: *Ipſe etenim primus omnium mortalium, votiuâ ſe caſtitate inſigniuit; & ad illius exemplum (ſi typus aliquis proponi poſſit ſummo prototypo) Sanctiſſima Deipara, cunctarum fœminarum prima Virginitatis voto ſeſe adſtrinxit*, modo ſcilicet hîc paulo poſt declarando.

c Nu. 214.

Cœleſtinus Capucinus paucis multa perſtringit.

Audiui-

Audiuimus nunc ſigillatim ſententias diribitorum ſelectorum: ſi placet parti aduerſæ, nunc vota colligere, & ſupputare liceret, vt pro quibus ſtet pluralitas, dignoſcatur: quod tamen lectori diſcreto permittimus.

CAPVT II.

Præſtantiores è Societate IESV *Scriptores adducuntur.*

1212. PRo firmiori veritatis elucidatione, ac ſtabilimine, conſultum erit, etiam alios huc aduocare: & quidem è Societate IESV eruditione præſtantium fœcundiſſima matre primus merito comparet Eminentiſſimus Cardinalis Bellarminus: is *libro de Monachis cap.* 5. (cuius titulus eſt, *De origine Religionum*) ex S. Hieronymo ELIAM & Filios Prophetarum *Monachos in veteri Teſtamento*, &, *Monachorum Principes, ac Duces* nuncupat. Verba eius adduximus *par.* 1. *cap.* 1. Et *eodem libro cap.* 39. Eremiticam vitam *ſanctam, perfectam, & Deo gratam eſſe* ſic probat. „ Primo teſtimonio „ Scripturæ, quæ vehementer laudat ELIAM & IOANNEM, qui Eremitarum Principes fuerunt, ſiue ſolitudinem, ſiue aſperitatem vitæ conſideres; nam de Ioanne dicitur *Matth.* 11. *Inter natos mulierum non ſurrexit maior Ioanne:* ELIAS autem quantus fuerit, vel ex eo patet, quod „ in laudibus IOANNIS Angelus poſuerit futurum illum ſimilem ELIÆ, „ *Ipſe*, inquit, *præcedet in Spiritu & virtute* ELIÆ *Luc.* 1. porrò Elias vt plurimum verſabatur in Monte Carmelo, & pilis induebatur, præcinctus „ zonâ pellicea, vt dicitur 4. Reg. 1. ſimiliter Ioannes vixit in deſerto ab „ infantia ad finem vſque vitæ, & pilis camelorum induebatur præcinctus zonâ pelliceâ, victuſque eius erant locuſtæ, & mel ſilueſtre, vt dicitur *Luc.* 1. *& Matth.* 3. Quocirca veteres Patres ELIAM & Ioannem Eremitas & Principes Eremitarum faciunt: „ quos conſequenter refert. Itaque ex mente Bellarmini SS. ELIAS & Ioannes Baptiſta Monachi & Eremitæ, & vtrorumque Principes extitêre, hic in nouâ, ille in veteri Lege. Quòd autem & qualiter, tria vota Monaſtica emiſerint (præter ea quæ iam variis locis ad hoc intentum allata ſunt) peculiariter declarabitur *cap.* 9.

Card. Bellarmin. S. ELIAM *Monachorum, & Eremitarum Principem appellat.*

1213. II. Nunc qualiter noſtris aſſertis aſſentiat Franciſcus Suarez, eiuſdem Societatis, ſuique ſeculi iubar illuſtre, videamus. Imprimis quòd S. ELIAS Eremiticam, & Monaſticam vitam exercuerit, ex ipſo vidimus *par.* 2. *cap.* 1. Et quòd idem fuerit Fundator Carmelitanæ Religionis ex eodem confirmauimus etiam *par.* 2. *cap.* 2. ſub initium. Vnde hæc

Digitized by Google

Tom. 4. de Relig. tra 9. lib. 2. c.10.

paucula verba, benè notanda, repetimus: *Eſt autem valde recepta, & ſatis antiqua traditio, Religionem hanc à tempore Prophetarum, & ſignatim ab* ELIÆ *Inſtitutione, ſuam ducere originem, & quaſi hæreditariam ſucceſſionem in Monte Carmelo, à quo nomen etiam accepit: quam traditionem vt veram ſuſcipimus.* Illud autem ibi conſequenter probat teſtimoniis Summorum Pontificum relatis *par.2.cap.2.& 3.* & infrà: *Certum eſt* ELIAM *vitam Eremiticam coluiſſe: &*

Franciſcus Suarez ſcribit S. Eliam, *principium dediſſe ſtatui perfectiſſimorũ Monachorum.*

*Tractatu.9. lib. 1.cap.2.*eiuſdem in veteri Lege, & S. Ioannem Baptiſtam in noua Lege, Religioſæ & ſolitariæ vitæ Duces ſtatuit. *Antiqui*, inquit, *& perfectiſſimi Monachi hanc vitam* (Religioſam ſolitariam) *profeſſi ſunt: imò & hac ratione* IOANNES BAPTISTA, *eorum Princeps & Dux in Lege gratiæ appellari ſolet, & ante illum in Lege veteri* ELIAS *cenſetur huic ſtatui principiũ dediſſe.* Si *perfectiſſimorum Monachorum ſtatui principium dederit* ELIAS, dubitare quis poteſt, perfectiſſimum Monachum ipſum fuiſſe? At quid circa quæſtionẽ de Virginitate in veteri Lege ab ELIA ſeruata? Virginitatem in Lege veteri in vſu fuiſſe docet *tomo primo in 3. partem, quæſtione 28. art.4. diſput.6. ſect.1.* vbi inter alia, hæc habet. *Dicendum verò vlteriùs eſt, in Lege veteri nullum fuiſſe præceptum, quod omnes, ac ſingulos obligaret ad generandum filios, quodúe caſtitatem prohiberet.* Id ibi conſequenter probans, aſſerit,

Quid de Virginitate in veteri Lege ſentiat.

propoſitum Virginitatis non tantùm bonum fuiſſe, ſed meliùs (matrimonio ſcilicet) quod ſic declarat: *Confirmatur hæc veritas; quia multi viri ſanctiſſimi in illa Lege Virginitatem, vt meliorem coluerunt, vt de* IEREMIA, ELIA, *& alijs teſtatur Ignatius epiſtolâ ad Philadelphenſes, & de* ELIA *Ambroſius.* Conſequenter *ſectione 3.* pertractat: *Vtrum B. Virgo in ſeruanda, & vouenda Virginitate prima fuerit?* reſpondet: *Quæſtio intelligi poteſt, vel de ordine temporis, vel de dignitate, & perfectione Caſtitatis.* Quod ad ordinem temporis attinet, aſſerit, inter alia: non admodùm ad Deiparæ laudes pertinere: quòd ipſa fuerit tempore prima in vouenda caſtitate. *Quòd enim*, inquit, *ipſa perfectum Virginitatis votum emiſerit, ad perfectionem eius pertinet: quòd verò antè ipſam nullus hoc fecerit, ad eius commendationem non admodùm refert.* Aliquanto poſt explicat mentem Patrum, aſſerentium, B. Virginem Deiparam fuiſſe primiceriam Virginitatis: (vide *par.8.c.6.*)

1214. Ibi conſequenter egregiè declarat in quo conſiſtat maior dignitas, eminentia, & perfectio voti Virginitatis, vt propterea *Virginitatis primiceria* dicatur. *Quod ad dignitatem, & perfectionem attinet, dicendum eſt,*

Dignitas & eminentia voti Virginitatis in Deipara, præ cunctis alijs: in quo ſita.

abſque vlla dubitatione, in Virginitatis perfectione inter omnes puras creaturas Deiparam primatum tenuiſſe. Hæc concluſio conſtat ex communi doctrina Patrum, & ex omnibus dictis. Ratione verò declaratur: quia Virginitas MARIÆ, *quoad propoſitũ, & animum, fuit tantò efficacior, & vehementior, quantò ex maiori charitate, & gratiâ procedebat: quoad immobilitatem, habuit hoc propoſitum perfecto voto confirmatum: quoad intentionẽ, ex perfectiſſimo Dei & puritatis amore hoc fecit: quoad executionem verò, tam perfectè illud ſeruauit, vt omni prorſus motu contrario, aut repugnante caruerit: imò alios etiam ad caſtitatem prouocauerit, vt ſuprà ex ſanctis*

Patribus

Patribus diximus. Deinde caruit omni contrario quod Virginitatis perfectionem poſſet minuere: nam & ipſum coniugium, quod in aliis ad Virginitatem tollendam ordinari ſolet, in illa fuit ad eius cuſtodiam teſtimonium, & honorem, inſtitutum. Habuit deinde comitantes omnes virtutes, temperantiam, humilitatem, & alias, quæ illius perfectionem poſſent augere. Fuit deniq; eius Virginitas propter altiſſimum finem à Deo ordinata. Nam & ad Filij generationem ordinata eſt (quod eſt admiratione digniſſimum) & ad conſecrandum Deo thalamum, ex quo factus homo naſceretur, quo nihil poteſt perfectius, ac excellentius intelligi. Ad intentum noſtrum dicimus: Quamuis Suarez dicto loco magis propendeat pro ſententia illa: Quòd B. Virgo prima tempore fuerit in voto Virginitatis, fatetur tamen id eſſe *incertum*, & dumtaxat *credibile, fortaſſe ita eſſe: veriſimile exiſtimari: nec vllas ferè ad eam firmandam adduci poſſe rationes, at ſolùm coniecturam.* Si ita, ergo ex eius mente altera eſt ſaltem probabilis: Et licèt hic Doctor cenſeret *tamquàm certum* (quod non facit) B. Virginem MARIAM fuiſſe primam tempore in vouenda Virginitate, id equidem non pugnare cum iis, quæ tradunt Scriptores Carmelitani, pateſcet ex dicendis *cap.* 5. vbi declarabimus, qualia fuerint vota S. ELIÆ, & aliorum in veteri Lege: & qualiter Virgo Deipara, cum ſuo ſponſo Ioſepho, oretenus Virginitatem emittens, exemplum ſic faciendi toti Eccleſiæ præbuerit prima.

1215. III. IACOBVS SALIANVS, qui non immeritò à nonnullis nũcupatur, Annaliſtarum veteris Teſtamenti princeps, *tomo 4. Annalium ſuorum ad annum mundi* 3123. & ſequentes, tractans de ELIA, potiſſimùm vtitur iis, & in ſua transfert (ſicut annotauimus in antecedentibus) quæ ſcribuntur in libro Ioannis Ieroſolymitani *de Inſtitutione primorum Monachorum*, atque ita illa approbat: in eo autem clariſſimè traditur Origo Monachatus, & obſeruantiæ trium virtutum Monaſticarum, Paupertatis, Caſtitatis & Obedientiæ à S. Propheta ELIA. Idē *ad annum mundi* 3139. agens de triumphali raptu eiuſdem S. Prophetæ, in ipſius elogio, inter cætera ſcribit: *Prophetarum, & Religioſorum in Carmelo, totaque Chananitide, manipulos, ſui æmulos, atque imitatores, inſtituit, ad cæleſtem vitam, mundo ignotam, ac contemptam, traducendam adduxit.* Vide illud latiùs relatum *par.* 2. *cap.* 3. & 8. Quæro, quænam ſit illa *cæleſtis vita mundo ignota*, quam S. Propheta ELIAS inſtituit, aliſque tradidit? niſi Religioſa, in Paupertate, Caſtitate & Obedientia: prout idem ipſe confirmat *ad annum mundi* 3204. vbi hæc de Eliſeo: *Hic eſt, qui ad vnam Prophetæ voculam, aut pallij iniectionem, ad Dei famulatum incaluit: & patri, matriq; valedicens omnia, in proluſionem Euangelicæ paupertatis, abdicauit à ſe, atque contempſit. Hic eſt, qui Religioſæ paupertatis theſauro diues, &c. innumerabilium Religioſorum parens, atque propagator.* Prætereà, ad dictum *annum mundi* 3139 *numer.* 14. refert concionem ELIÆ ante raptum ſuum, valedicentis diſcipulis ſuis, eoſque hortantis ad *ſtudium voluntariæ paupertatis, illibatæ continentiæ, & obedientiæ ſponte ſuſceptæ: quod,* inquit, *per Meſſiam mirabilia accipiet incrementa.* Igitur iam ante erat illud inchoatum,

Salianus aſſerit S. ELIAM Religioſorum manipulos ad cæleſtē vitam mūdo ignotam, initiaſſe.

Eliſeum appellat innumerabilium Religioſorum Parentem & Propagatorem.

cl oatu ı,quod enim *creſcit* prius debet eſſe natum ſeu plantatum.

1216. IV. GASPAR SANCHEZ, ciuſdem Societatis IESV ſingulare decus; quippe, & pietate,& eruditione pariter conſpicuus, explanans caput decimum-ſeptimum libri tertij Regum (vndè paucula adduximus *par. 2. cap. 2.* ſub initium) cùm egiſſet de Collegiis,ſeu Cœnobiis à Propheta ELIA inſtitutis,& Ordine Prophetico Carmelitano ab eo inchoato,rationes id perſuadentes adferens ſcribit in hunc modum : *Quod vt credam facit non ſolum illius Ordinis, ſed & omnium penè gentium conſtans,& perpetua traditio. Et quidem ſi ab hac mea cogitatione nihil ſtaret præter traditionem, omni memoriâ ſuperiorem, ſatis putaretur habere præſidij:quia communis conſpiratióque conſenſio, nullo interrupta tempore, eam habet authoritatem, quàm nulla,niſi magna fides,conuellere, aut infirmare poſſet. Qua de re nos pluribus in noſtro libello de aduentu S. Iacobi in Hiſpaniam tract. 2. Sed præter traditionem, quæ(vt diximus) conſtans exiſtimatur, atque perpetua, ſunt alia multa, quæ ad hanc cogitationem plurimam afferunt momenti. Doctorum nimirum,non tantùm ex illa Religioſa familia,quorum ingens numerus,ſed externorum (quos longum eſſet numerare) grauis auctoritas,& tã veteres quàm recentes hiſtoriæ.& Sacri Ordinis antiqua monumẽta. Accedit ad hæc à Pontificum iudicio grauiſſimum pondus, qui ſacrum hunc Ordinem ab ELIÆ diſciplina atque Inſtituto exordium habuiſſe teſtantur.* (Illorum Pontificum teſtimonia relata ſunt *par.2.cap.2.& 3.*) *Hæc,* inquit, *mihi grauiſſima ſunt.* Proſequitur deinde. *Neque deſunt alia, neque pauca, neque leuia, quæ ſi Carmelitanæ cauſæ vindicem agerem, libens adducerem, à quibus in præſentia abſtineo; ne ab interpretis munere (quod longas digreſſiones non admittit) defeciſſe videar.*

Gaſpar Sãchez ex cõſtanti, & perpetua traditione, ac authoritate Pontificum, ſtatuit S. Eliam Carmelitam Ordinis Authorem.

1217. V. Alius quoque notiſſimus in S.Scripturam Interpres CORNELIVS A LAPIDE in illa *capitis 18 lib.3.* Reg.verba: ELIAS *autem aſcẽdit in verticem Carmeli*, ſimilia ſcribit;tradit enim,cùm à S. Propheta illo inchoatam in Carmelo Congregationem, ſeu Ordinem Religioſorum: quorum exindè ſucceſſionem hæreditariam probat authoritate ſeptem Summorum Pontificum : aſſeritque ibidem, *Iure iſtos omnes Monachos vocari.* Vide quæ ex eo retulimus *par.2.cap.3.* vbi etiam ex eodem de cœlibatu,& Virginitate ac vita religioſa Eliſei.

Cornelius à lapide ferè eadem ſcribit.

1218. VI. ILDEPHONSVS DE FLORES præfatis illuſtribus Authoribus merito eſt accenſendus,& iure hic audiendus; eò quòd non obiter, ſed ex profeſſo, hoc argumentum pertractauerit *in Commentario ad caput 24. Eccleſiaſtici,* ſtylo florido,& amœno ſcribens de Chriſto, eiuſque Matre Deipara, & Sponſa Eccleſia Catholica,ſacriſque in ea Religionibus. Ibi *par. 3. in tractatu aſcetico, ſectione 36* peculiariter tractans de Ordine Carmelitano, Eliano;Pontificum,& Patrum teſtimoniis comprobat,ſanctiſſimum Prophetam ELIAM, Monachorum Principem extitiſſe, & Ordinem ab eo in Carmelo initiatum principium fuiſſe cæterorum Monachorum. *Etenim,*inquit, *cùm videam hanc nobiliſſimam familiam à temporibus*

Ildephonſus de Flores peculiariter demonſtrat Ordinem Carmelit. à S. Elia inſtitutum, & iugi ſucceſſione continuatum, ac propagatũ.

Digitized by Google

lis Prophetarum, & ſignatim à Sanctiſsimi Eliæ *inſtitutione ſuam trahere originem, & quaſi hæreditariam ſucceſsionem; idq́; ſeptem Pontificum Sixti IV. Ioannis XXII. Iulij III. Pij V. Gregorij XIII. Sixti V. & Clementis VIII. authoritate roberatum animaduertam. . . . . Cùm videam tot eoſq́; nobiliſsimos Scriptores & è noſtra* Iesvitarvm *familia quamplures, vetuſtiſsimam hanc traditionem ſuſcipere,* nefas dvxi, *nonnihil huic ſacræ Carmelitarum familiæ de ſua vetuſtate detrahere.* Deinde adfert authoritates Patrum adſtruentium *Monaſtici propoſiti Principem eſſe* Eliam. Declarat quoque, & firmat variis argumentis, quod hæreditariâ ſucceſſione Ordo à ſuo protoparente Elia per diuerſas graduũ mutationes, & incrementa ad præſentem ſtatum peruenerit. *Sed verò continuam illam ab* Elia *Succeſsionem per hanc graduum diuerſitatem ductam haud grauabor ex antiquis monumentis demonſtrare, non tam vt Carmelitis gratificer (etſi id velim) quàm vt veritati ipſi conſulam.* Id cùm primùm certificaſſet Pontificum authoritate, ſubdit: *Et quidem vel vnum ita ſcripſiſſe Pontificem ſuffeciſſet, nedùm tot tamque doctiſsimos vt nemo prorſus de veritate ambigeret. Sed quantò id meritò affirmarint, operæ pretium erit iudicare.* Tranſit deinde ad alia probationum fulcimenta. Agit quoque de Deiparæ exaltatione in hoc Ordine temporibus Eliæ: atque de Carmelitarum pietate vetuſta, & eximia in ſanctam Deiparæ Conceptionem: cuius mundiſſimæ expreſſam imaginem fuiſſe nubeculam S. Eliæ in Carmelo oranti apparentem declarat ibi conſequenter, & in antecedentibus *par. 2. ſect. 18. & 21.* *a* Sed de his ſatis dictum eſt à nobis in anterioribus.

a Nu. 492 & ſeq. ac n. 577.

1219. Sunt & alij illuſtres Scriptores ex eadem Societate Iesv, qui iam dictis adſtipulantur, noſtriſque (de veteris Legis Monachatu, & S. Eliæ in Ordinem Carmelitanum Patriarchatu) aſſertis patrocinantur, vt Nicolaus Serarius *in cap. 6 lib. 4. Regum* (dum Scribit: *Prophetarum iſtorum Inſtitutum, loci{q́}; illius Religionem ad poſteros manaſſe, dum tot Monachi circa Iordanem poſtmodùm habitarent) in cap. 17. lib. 3. Reg.* Tirinus *in cap. 17. libri 3. Regum* (iiſdem ferè verbis quibus Gaſpar Sanchez, & Cornelius à Lapide) Franciſcus Poiræus *de triplici corona Deiparæ b*, Paulus Schetner *in Promontorio malæ Spei* relatus, *parte 2. c cap. 4.* & Ferdinandus Quirinus de Salazar, Petrus Ojeda, adducti ſuprà, *d* Adrianus Lyræus in Triſagio Mariano *e* explicantes myſterium Nubeculæ (de qua 3. *Regum cap.* 18. & ſæpiùs hic ſuprà) ac conſequenter, tradentes Ordinem hunc ab Elia, ad honorem ſacerrimæ Virginis, inſtitutum, ac iugiter confirmatum: Et, ante iſtos omnes, Author de re monaſtica benè meritus Adrianus Adrianius in libro *de origine, & propagine Monaſticæ vitæ ab annis mille ante Chriſti ortum ad hæc tempora*, in quo declarat SS. Eliam & *Eliſeum* Filioſque Prophetarum, fuiſſe Monachos, & Principes, ac Duces Monachorum, *cap. 2.* cuius titulus eſt De *Sanctis Eſſenis*, hæc de illis: *Meliores Iudæorum diſcipuli SS.* Eliæ, & *Eliſei Eſſeni nuncupati.* Ibidē oſtendit, eos ante Chriſtum aliquot annorũ centuriis perduraſſe in magna vitæ perfectione. De iiſdem latè agit ex Ioſepho,

Plures alij è Societate Iesv *idem adſtruunt.*

b Tract. 1. c. 12. §. 7.
c Cap. 3. ſub fin.
d Nu. 239. & 700.
e Lib. 1. fono 35. & lib 2. modo 31.

Eſſeni centuriis aliquot annorum ante Chriſti ortum.

a Nu.283. Ioſepho, Philone, Euſebio Cæſarienſi, & aliis. Quædam ex eo videri poterunt *parte 2. cap. 4.* a. Aliorum Ordinum Religioſorum, Auguſtiniani, Ciſtercienſis, Carthuſiani, Authores aliquot, nec non Ioannem Molanum, & alios S. Proph. ELIAM expreſsè nuncupantium *Originem, Inſtitutorem, Fundatorem, Patriarcham Religionis Carmelitanæ,* adduximus *par. 2. cap. 2. & 3.* atque alibi.

CAPVT III.

Carmelitani Ordinis hiſtorici in ſocietatem teſtimonij aduocantur.

1220. SVbindè in anterioribus monuimus, in hiſtoriis & rebus facti eos potiſſimùm conſulendos, qui illa peculiariter tractauerunt, & quibus præ cæteris ea nota eſſe ſolent: ij ſunt domeſtici circa res & geſta ſuæ familiæ. Cum igitur vniuerſi Scriptores Carmelitani vetuſtiores & recentiores concorditer tradant, Monaſticum Inſtitutum, & Carmeliticum Ordinem, atque obſeruantiam, & profeſſionem ſubſtantialium virtutum Monaſticarum, Caſtitatis, Paupertatis, & Obedientiæ à S. Propheta ELIA vt primo authore profluxiſſe abſdubiè iſti peculiariter hîc audiendi ſunt. Ex cunctis ſolummodò ſex proferemus. Primum locum hîc ſibi vendicabit, iure antiquitatis, IOANNES Antiſtes HIEROSOLYMITANVS XLIV. poſt S. Iacobum, qui in libro *de Inſtitutione primorum Monachorum* (de quo diſſeruimus *parte octaua cap. 14.*) anno 412. explicatiſſimè tradit quod *Propheta Dei* ELIAS *Monachorum Princeps primus extiterit à quo ſancta primæua Inſtitutio exordium ſumpſit.* Ita *cap. 1.* Conſequenter ſpecialiter tractat de eiuſdem contemptu rerum terrenarum, ſeu Paupertate, abnegatione propriè voluntatis (ſiue Obedientia) & Caſtitate, ac ſilentio, & ſolitudine, qualiterque diſcipulos congregauerit, eoſque in obſeruantia monaſtica inſtituerit: & quomodò illi, haud interruptâ ſucceſſione, iugiter perſtiterint in Lege veteri, vſque ad Chriſtum: ſub finem ſpecialiter, & ſigillatim deſcribit eorumdem habitum exteriorem. Plura hîc non exhibemus; cùm ſparſim toto opere authoritate eius vſi fuerimus. Peculiariter tamen b recolenda, quæ adduximus *par. 2. cap. 2. & 5.* & *par. 8. cap. 14.*

Ioan. Ieroſol. *diſertè & luculenter adſtruit Monachatum S. Eliæ, in veteri Lege.*

b Nu. 169. 185. & 229.

1221. II. Ordine temporis ſubſequitur S. CYRILLVS CONSTANTINOPOLITANVS (cuius quædam elogia dedimus initio huius operis *numer. 1.*) Is in ſuo illo libro *de variis Regulis & proceſſu huius Ordinis* (hic ſuprà) quid aliud ſcribit, quam eiuſdem Ordinis Fundatorem fuiſſe S. Prophetam.

S. Cyrillus Conſtantinop. *idem adſtruit.*

Digitized by Google

tam ELIAM? cuius vitæ exemplum ſuis poſteris, huius Religionis profeſſoribus, inſtar Regulæ fuit, tum in Lege veteri, tum in noua vſque ad annum Chriſti 412. quando à præfato Ioanne ſcriptus fuit liber ille, exindè habitus in Ordine, per annos circiter octingentos, pro Regula (prout in anterioribus abundè eſt declaratum) in qua expreſſiſſimè vt iam vidimus S. ELIAS nuncupatur Monachus, & Dux omnium Monachorum, huiuſque Religionis Fundator: qui primus hominum Paupertatem, Caſtitatem, & Obedientiam ſeruauit, ſeruandamque ſuis exemplo, & verbo tradidit.

1222. III. Iſtis adſtet, pro ſententia hic dicenda, THOMAS WALDENSIS, eruditionis famâ notus, qui *in Doctrinali antiquitatum fidei Eccleſiæ Catholicæ tomo 3.* (qui eſt de Sacramentalibus) reſcribens *ad contumelias Witcleff, de nouitate Religionum* inter alia *cap.* 89. hæc adfert de Monachatu, & Virginitate in Lege Veteri. *Addit* (Witcleff) *nouitates Ordinum, vt odia ingerat*; Hęreticus enim ille Religioſos Ordines dicebat *Sectam nouam, in multis friuolam*, & Legi *Chriſti contrariam.* Reſpondet Waldenſis. *Hoc modo Paulus ipſe Epicureis, & Stoicis philoſophis, nuntiator nouorum dæmoniorum dicebatur eſſe, quia* IESVM, *& eius reſurrectionem annuntiabat eis.* Deinde ex S. Patribus demonſtrat, quod *hæc nouitas non ſit nouella vanitas: ſed res antiquæ Religionis*, fundatæ in Chriſto à quo perfectionis complementum accepit. Vide dicta *parte* 2. *cap.* 1. ſub finem, & *parte* 8. *cap.* 6. etiam ſub finem.

Thomas VValdēſis *luculenter etiam ſuffragatur.*

Deindè peculiariter antiquitatem Monaſtici Inſtituti confirmat ex vetuſtate Religionis Carmelitanæ (quam etiam ſpecialiter impetebat hæreticus ille) cumque adduxiſſet authoritatem Armachani relatam hîc ſuprà *a* ex vetuſtis, & fide dignis hiſtoricis aſſerentis, quod à tempore SS. Prophetarum ELIÆ & *Eliſei* ſolitariam, & Eremiticam vitam agentes iugiter in Monte Carmelo ſucceſſerint, & habitauerint, ac Apoſtolorum cooperatores in diſſeminanda fide fuerint, atque Eccleſiam, ſeu Oratorium conſtruxerint in dicto Carmelo ad honorem Dominæ noſtræ; tandem rationem Inſtitutionis, & ſucceſſionis huius Ordinis repetendo, ſic paucis complectitur: *A Prophetis* ELIA *& Eliſeo priùs incæpit: poſt Saluatoris aduentum cum Apoſtolis in Euangelio ſolicitiſſimè laborauit, à Ioanne Patriarcha Hieroſolymitano, primò Carmelita, Regulam viuendi græcè Scriptam accepit, quam pleniore, poſt, ſub Alberto, itidem Patriarcha, formâ, digeſtam, inſpexit. Hic Ioannes quantum reor 44. à ſancto Iacobo, tempore quo Ciricius poſt Damaſum Romæ rexit, Hieroſolymis ipſe ſedit, & refecit Eccleſias, vt habetur libro* 11. *Eccleſiaſticæ hiſtoriæ cap.* 18. *Qui item tempore Archadij & Honorij Imperatorum ad Capraſium Monachum Montis Carmeli de peculiaribus geſtis Carmelitarum (quod hactenùs tranſlatum in latinum habetur volumen) deſcripſit, in quo, ſecundùm veritatem hiſtoriæ, ingentem conformitatem inuenit* ELIÆ *Prophetæ Virgini ſacræ* MARIÆ. *Quia virgo primus* ELIAS *inter mares, Virgo prima inter fœminas..... quam con-*

a Nu 191.

templatus eſt idcirco procul ELIAS 3.*Reg*.18, Deinde explicat myſterium nubeculæ (de qua egimus *par.2.cap.5.*) viſæ ab ELIA è mari aſcendentis quaſi veſtigium hominis, & eidem præfigurantis ſanctiſſimam Virginem Deiparam, & tempus quo naſcitura erat: Tum conſequenter declarat, quomodò ELIAS, & cœtus Filiorum Prophetarum diſcipulorum eius primi Caſtitatem perpetuam vouerint: *Nemo autem vmquam ad hanc aſcendit circumciſionis ſcientiam priusquam* ELIAS, *& puer eius, ſcilicet cœtus Filiorum Prophetarum diſcipulorum eius, aſcendit. Ipſi namq; primi virorum ſeipſos Domino per Virginitatem perpetuam ſpontè dedicantes, caſtrauerunt prorsùs venereis voluptatibus ſuas mentes, & propterea appellati Carmelitæ, quod non modo interpretatum eſt, ſcientes circumciſionem: quia hoc quod circumciſio indicat ſciuerunt adimplere perfectè.* Et aliquantò infrà declarat, ELIAM primum inter viros Virginem perpetuum, & B. MARIAM primam inter fœminas: *Nam ſicut* ELIAS *primus præputium impudicitiæ ſciuit à carne ſua, & mente prorſus circumcidere, dum primus inter homines ſtuduit Virginitatem perpetuam ſpontè inchoare, ita poſteà Beata Dei Genitrix præputium impudicitiæ ſciuit, exemplo* ELIÆ, *à ſe penitus circumcidere, dum quaſi veſtigium hominis illius elegit prima fœminarum propter Deū in perpetua Virginitate viuere.* Itaque B. Virgo MARIA præuiſa in nubecula, tamquàm idea, ſeu exemplar, mouit ELIAM, & eius diſcipulos, ad ſui imitationem, in perpetua Virginitate: ipſa autem iſtos, tamquàm tempore præcedentes, ſequuta fuit, modo infrà declarando.

Virgo Deipara qualiter S. Eliæ fuerit exēplum Virginitatis, & è conuerſo ipſe illi.

[a] Sic & ex S. Iſidoro audiuimus S. ELIAM *primum fuiſſe Virginem* (ſcilicet ſacratum per votum) in Lege veteri, & Sanctiſſimam VIRGINEM DEIPARAM *primam in noua.* TOMO PRIMO, *libro* 3. [b] probat, *Monachorum, Religioſorumq; Conuentus, Inſtitutores, & Anteſignanos habuiſſe* ELIAM, *Eliſeum, Filioſq; Prophetarum.* Ibi conſequenter declarat, qualiter ELIAS primò vocauerit, & inſtituerit *Eliſeum*, ac deinde alios plures, qui in tantùm multiplicati fuerunt, vt Carmeli ſpatioſum deſertum eis non ſufficeret: ac proindè in aliis eremis, montibus, & ſuburbiis propagatos, regulares tractaſſe obſeruantias: atque hanc Religionem propheticam continuò manaſſe, vſque ad aduentum Chriſti. Eodem *tomo primo* [c] contra Witcleff, ſugillantem in Religioſis habitum ſingularem, à populari diſtinctum adfert exemplum Religioſorum in Lege veteri: *Principium*: inquit, *huius conuerſationis, quantum reor ſumere debemus ex his ſanctis viris, à quibus ſubſcripta lege Religio peculiaris ortum habebat, ſcilicet* ELIA, *& poſtero eius* IOANNE BAPTISTA [d] *quorum vterque, teſte Scripturâ, veſte vſus eſt notabiliter ſegregatâ à veſte ſeculari.* Quod ibidem manifeſtè probat ex *capite primo libri quarti Regum.* Capite ſequenti pro eiuſdem confirmatione adfert authoritatem Ioannis Caſſiani, aſſerentis ELIAM & *Eliſeum*, Monachorum fundatores, ſimili habitu inceſſiſſe (ſicut Religioſi in Lege noua) *Hoc enim hábitu*, inquit, *illos ambulaſſe, qui in veteri Teſtamento profeſſionis huius fundauêre primordia,* ELIAM *ſcilicet & Eliſeum diuinarum Scripturarum authoritate monſtratur.* ſcilicet ex dicto loco libri quarti

[a] Cap. ſeq.

[b] Art. 1 c. 4. ſub medium.

De multiplicatione Ordinis Prophetici.

[c] Lib. 3. c. 2. & 17.

Quòd, & qualiter S. Ioan. Bapt. fuerit ex poſteris S. ELIÆ

[d] *Vide p.* 3. *c.* 11.

S. Elias *vſus fuit veſtitu à cæteris diſtincto.*

quarti Regum: vbi ELIAS à Rege Ochozia agnitus refertur ex habitu; vtpotè *longè diuerſo ab habitu populari.* Ita Waldenſis, ex cuius proindè ſententia, habemus hæc tria: primum à S. Propheta ELIA Monaſticæ conuerſationis normam, & habitum promanaſſe originaliter. Secundum ipſum, & eius diſcipulos perpetuam ex voto ſeruaſſe Caſtitatem: quod etiam indicat verbum *caſtrauerunt*. Tertium Poſteros alius, monaſticè conuerſantes, vſque ad Chriſtum iugiter perſtitiſſe: quodque vnus ex illis (ELIÆ poſteris) fuerit IOANNES BAPTISTA. Declarat etiam *illo tom.* I. a Carmelicolas in Eccleſiæ primordiis fuiſſe coadiutores Apoſtolorum, in diſſeminanda fide, & in Carmelo Oratorium, ſeu Eccleſiam conſtruxiſſe ad honorem Virginis Deiparæ. Sed de iſtis eſt dictum ſatis in antecedentibus. Liberalius iſta ex Waldenſi adduximus, eò quòd illius authoritas permagni facienda ſit; tum quod eius opera à deputatis Cardinalibus examinata, & à Summo Pontifice Martino Quinto, nedùm laudata, ſed & approbata fuerint; tum quod ipſe argumentum iſtud, de vera Religione Monaſtica à S. Propheta ELIA initiata, & iugiter continuata, non obiter, ſed ex profeſſo, contra præfatum hæreſiarcham Witcleff pertractauerit. Tum quòd neutiquàm veriſimile videri poſſit, Authorem illum grauem, in materia Religionis, leuia, & non ſatis fundata, adduxiſſe, quæ ab iſto hæreſiarcha facilè, exſufflari potuiſſent.

a Lib. 4. art. 2. c. 27. ſub finem.

1223. IV. Ex aliis hiſtoricis noſtris medij temporis meritò ſelegimus ARNOLDVM BOSTIVM (qui, qualis fuerit habes ſub initium huius operis) Is quàm apertiſſimè declarat *in Breuiloquio Tripartito* hîc ſuprà *b* S. Prophetam ELIAM fuiſſe Inſtitutorem Ordinis Prophetici Carmelitani, Monachum, & Monachorum Principem: qui primus Paupertatem, Caſtitatem, & Obedientiam ſeruandas aſſumpſit, & ſuis tradidit. Eadem ſparſim in libro de Patronatu Mariæ eleganter pertractat: vnde quædam dedimus *par.* 2. *cap.* 5. & *cap.* 8. *ſequenti* alia quædam reperies. In *Speculo ſuo hiſtoriali*, per nouem libros, luculento ſtylo tradit, Ordinis originem eſſe à S. Propheta ELIA, & ab eo hæreditariam, non interruptam ſucceſſionem texit per tempora Legis veteris, & nouæ, ad ſuam vſque ætatem.

b Nu. 75. & ſeq.

Tres alij (ex multis) Monaſtici Inſtituti per S. Eliam ſubſtantialiter inchoati propugnatores.

1224. V. Quatuor vetuſtioribus duos dumtaxat adiungemus recentiores, qui intimiùs Carmelitanæ hiſtoriæ adyta penetrarunt, interiora operoſiùs indagarunt, obſcura clariùs illuſtrarunt, dubia ſolidiùs reſerarũt, & controuerſias peculiariùs trutinarunt: Alter eſt Venerabilis P. IOANNES BAPTISTA DE LEZANA: qui (præter alios Theologicos, Iuridicos, Aſceticos, & Quæſtionum Regularium) quatuor Scripſit Annalium Ordinis huius tomos Romæ probatos, & typis editos, in quorum primo, ſub initium, *in Apparatu*, pluribus Sanctorum Patrum, & Scriptorum authoritatibus comprobat. ELIAM, *Eliſeum*, ac Filios Prophetarum, Monachos, & Monachorum Principes, appellandos. Et ſpecialiter, ac ſignatim, Carmelitani Ordinis eundem ELIAM primum Patriarcham, & Fundatorem

 extitiſſe:

extitiſſe: ipſum eiuſque diſcipulos Paupertatem, Caſtitatem, & Obedientiam ſeruaſſe, idque ex aliquali voto, ac contrarijs ſatisfacit. Inde quædam dabimus *c.8.ſequenti.*

1225. VI. Alter eſt V. P. PETRVS WASTELIVS, qui *libro 1. Vindiciarum* eadem neruosè probat *ſectione quinta* per plures articulos, & quidem ART. 2. docet ELIAM, *Thesbyten apud veteres dictum, fuiſſe veri nominis Monachum.* ART. 3. demonſtrat: *etiam ex Scriptura* ELIAM *Thesbyten Monachorum eſſe Inſtitutorem.* ART. 7. Adſtruit *Profeſſionem inueniri conſiliorum Euangelicorum, ſuperantem Legem, ante Chriſti Domini aduentum in carne.* ART. 8. Declarat *quòd prædicatio Euangelij vitam Monaſticam formarit, non autem conceperit; incipitq́, agere de appellatione Eſſenorum.* ART. 14. Manifeſtum reddit *Modernos Carmelitas genuinos filios SS. Prophetarum* ELIÆ *& Eliſei.* Eadem ſtudioſè ſubacta ſunt calamis aliorum non paucorum hiſtoricorum huius Ordinis: at opus non eſt plurium teſtimoniorum accumulationi inſiſtere, cum præfata, pro fide facienda, abundè ſufficere videantur.

Ex iam dictis liquet, quàm à veritate longè abſit illa aſſertio, quod, *opinio admittens verum, & perfectum Monachatum in Lege veteri, aduerſetur Religioni vniuerſæ Carmelitanæ obſeruantiæ.* cùm è contrà, concorditer, eius hiſtorici S. Prophetam ELIAM ſui Inſtituti agnoſcant authorem, in obſeruantia Paupertatis, Caſtitatis, atque Obedientiæ: primumq́; exemplar, ac principium Monachorum, verumque Monachum, non tamquàm in typo, ſed in ipſa realitate. Chriſtum autem, eius cauſam exẽplarem, finalem, & meritoriam venerantur, per quem & Religioſorum Inſtitutum, perfectionem, & mirabilia incrementa accepit.

CAPVT IV.

Monachatus & vota S. ELIÆ, *ac diſcipulorum eius, ſtabiliuntur in fundamentis doctrinæ S. Thomæ.*

Ex mente S. Thomæ *Eliſeus fuit Religioſus.*

226. HActenùs denos (cum nonnullis adiunctis ſocijs) & bis ſenos (atque etiam alios quoſdam ijſdem ſuffragantes) Patres, Theologos, Chronographos, Hiſtoricos audiuimus, ſententias dicentes circa Monachatum veteris Legis. Nunc demum reſtat „ Specialiter S. Tho„ mæ Doctoris Angelici auctoritas, vtpote quæ tanti ponderis in Eccle„ ſia Dei eſt, vt ad ipſam tamquàm ad Lydium lapidem Theologica cũ„ cta probari debeant, accuratiùs hac in re conſulenda. Ipſe ergo 2. 2.

quæſt.

Digitized by Google

„ *quæſt.*187. *art.*2. dum quæreret vtrùm *Religioſis liceat ſecularia negotia tra-* „ *ctare*, ſub diſtinctione reſpondens concludit *in ſolut. ad* 3. dicendo. *Adire* „ *palatia propter pias cauſas competit Religioſis; vnde dicitur* 4. *Reg.* 4. *quod Eliſeus* „ *dixit ad mulierem; Numquid habes negotium, & vis vt loquar Regi, vel Principi* „ *militiæ?* Quo loco ex eo probat, licere Religioſis adire palatia, quia Eli- „ ſeus id facere promittebat. Si autem Eliſeus ex S. Thomæ mente Re- „ ligioſus vel quodam modo non eſſet, prorſus futile erat ipſius argumé- „ tum; poterat enim illi quilibet obijcere: Quorſum, S. Doctor, exem- „ plum adhibes Eliſei, qui Religioſus non fuit? Vt ergo S. Thomæ au- „ ctoritatem, prout decet, ſartam tectam teneamus, oportet dicere, eum „ ſentire, Eliſeum verè Religioſum, vel quadamtenùs fuiſſe. Idem argu- „ mentum deſumitur ex *eadem quæſt.* 187. *art.* 6. vbi dum quæreret, *Vtrum* „ *liceat Religioſis vilioribus veſtibus vti, quàm cæteri*, reſpondet affirmatiuè, id- „ que probat in argumento. *Sed contra*; ſic: *Sed contrà eſt quod ad Hebr.* 11. „ *Apoſtolus dicit: Circuierunt in melotis, & pellibus caprinis, Gloſſa, vt* ELIAS *& a-* „ *lij; &c.* Probat ergo licere Religioſis vti vilioribus veſtibus, quia E- „ LIAS & alij ſic fecerunt; quod argumentum etiam inſulſum eſſet, niſi „ dicamus exiſtimaſſe ELIAM fuiſſe verum veteris Legis, prout tunc po- „ terat Religioſum. „ Ita Lezana *tomo* 1. *Annal. in Apparatu ad cap.* 4. *nu-mer.* 13. vbi etiam alia quædam ex eodem S. Doctore adfert ad intentū: & quidem 2.2. *quæſt.* 184. *art.* 8. ex; & cum Ioanne Chryſoſtomo ELIAM Monachum appellat; Monachiſmi verò eſſentia ſine obſeruantia Caſti-tatis, Paupertatis, & Obedientiæ non ſubſiſtit. Porrò quòd alibi indicare videatur, Chriſtum Dominum fuiſſe primum auctorem Religioſi ſtatus, ſeu Conſiliorum Euangelij; „ Hæc & ſimilia (inquit Lezana ibidem) ſo- „ lùm ſuadent, iuxta dicta in ſuperioribus, Chriſtum fuiſſe primum exé- „ plar, & finem Monaſtici ſtatus in quocumque tempore, imò & primū „ efficientem cum ſuis diſcipulis perfectionis, excellentiæ, & prærogati- „ uarum ipſius, prout in Euangelica Lege ſplendeſcit. „ Iuxta dicta *par.* 2. *cap.* 1. ſub finem.

Sicut & Elias.

1227. Ex eiuſdem etiam D. Thomę doctrina eruitur S. ELIÆ & *Eli-ſei*, ac Filiorum Prophetarum votum circa obſeruantiam Caſtitatis, Pau-pertatis & Obedientiæ. Etenim 2.2. *quæſt.* 186. *art.* 6. *ad* 2. aſſerit: „ *Non* „ *aliter homo poteſt totam vitam ſuam Deo exhibere, niſi per voti obligationem.* „ Quia, vt benè Suarez 3. *tom. de Relig. lib.* 2. *cap.* 3. *num.* 2. inquit: *Cum hoc ſit* „ *de re valde difficili, & de ſe non neceſſaria, ſed voluntaria, niſi aliquo morali vin-* „ *culo firmata ſit, facile fluctuabit.* Vnde vt ait idem Suarez *dicto tom.* 3. *lib.* 8. „ *cap.* 2. *numer.* 14. *ex iiſdem locis, & verbis quibus Chriſtus Dominus paupertatem* „ *conſuluit, votum hoc etiam conſuluiſſe colligendum eſt. Quia ſi paupertatem conſu-* „ *luit, ergo & perpetuitatem eius, ergo & immobilitatem, ſeu firmitatem, propter* „ *quàm votum adhibetur.* „ Si ergo hi Sancti Prophetæ totam vitam ſuam „ Deo exhibuerint in obſeruantia Obedientiæ, Paupertatis, & Caſtitatis,

Ex doctrina S. Thomæ inferuntur, vota in Lege veteri.

vt di-

Digitized by Google

„ vt diximus,id fuit ex aliquali voto. „ Sic idem Lezana dicto *cap. 4.* vbi etiam ex Suarez *a* probat, Ioannem Baptiſtam voto emiſſo Virginitatem obſeruaſſe, quia ſcilicet *vitam cælibem, ac ſolitariam perpetuò agere decreuit:* Quæ ratio eamdem vim habet in noſtris Prophetis. Eliam enim (eadem eſt ratio de diſcipulis) *perpetuam coluiſſe Virginitatem communis eſt veterum Patrum conſtanſq; ſententia* inquit Sanchez *in cap. 17. libri 3. Reg.* idque ſatis liquet ex dictis *par. 2. cap. 7. par. 8. cap. 6.* & alibi. Lezana ibidem *b vrgentiſſima,* inquit, *ac moraliter euidenti ratione* (quam ſuprà attigimus *c*) atque ex Patribus, & Theologis luculenter demonſtrat Monachiſmum & vota veteris Legis. Vbi ex Waldenſi, & Abulenſi rectè notat Filiorum Prophetarum (eadem eſt ratio de Eſſenis) quoſdā tria illa ſubſtantialia vota obſeruaſſe, nonnullos verò dumtaxat vnum, aut alterum, ſeu aliquos ſolummodo Religioſi ſtatus ritus (etenim aliqui fuerunt vxorati) & hi poſteriores non veri nominis Religioſi ſeu Monachi erant, ſed *quaſi Religioſi,* ferè ſicut nunc ſunt Religioſorum Ordinum Tertiarij: prout *par. 3. cap. 9.* ſub finem animaduertimus.

a To. 2. in 3. parte diſp. 24. ſect. 6.

b Cap. 4. num. 11.

c N. 1112. & 1210.

1228. Sed & eiuſdem Sancti Doctoris fundamentis alia etiam noſtra ſuperſtruamus. peculiariter quoad Virginatem S. Eliæ & diſcipulorum eius Filiorum Prophetarum. *Parte 1. quæſt. 65 art. 3.* hanc ſtatuit aſſertionem: *Quantò aliqua cauſa eſt Superior, tantò ad plura ſe extendit in cauſando; & 3. contra gentes cap. 24.* idem paulò aliter: *Quantò aliquid inuenitur meliùs, tantò ad remotiora bonitatem ſuam diffundit.* Et paulò poſt: *In quantum vnumquodq; bonitatem diffundit in alia, fit altior cauſa.* Quod item docet. *Quodlibeto 3. quæſt. 3. art. 6. & quæſt. 3. de Potent. art 3.* Sed quæ ſuperior, maiorúe Virginitatis, & Caſtimoniæ exemplaris cauſa, quàm Chriſtus, & Deipara, poterit inueniri? ſi nulla; ad eiuſmodi ergo cauſæ pertinet excellentiam, non ad poſteriores ſolùm Virgines, ſed anteriores ſuam bonitatem diffundere. Nam, vt idem D. Thom. *par. 3. quæſt. 62. art. 6,* docet: *Non eſt neceſſe vt cauſa cauſatum præcedat tempore, nihil prohibet id quod eſt poſterius tempore antequàm ſit mouere* &c. Quare vt omnibus ſuperior ſit exemplaris cauſa, non ad poſteriores ſotū, ſed ad anteriores debet ſuam bonitatem diffundere. Ea propter *Agnum ſine macula, amicti ſtolis albis, in ſignum puritatis, ſine macula, ante thronum Dei, cum mulieribus non coinquinati, Virgines ſequuntur quocumq; ierit. Quæ innumerabilis erat multitudo ex omnibus gentibus, & tribubus & populis & linguis:* quorū etſi multi, tempore priores, Agnū ſequebantur tamen omnes vt cauſam exēplarem: Spectat etenim ad excellentiā adeò ſublimis exēplaris ad remotiora bonitatem ſuam diffundere. Et per conſequens in laudem Mariæ emergit, non poſteriores tantùm, ſed & anteriores Virgines ad eius normam voto, puritatem intendiſſe. Nam ſicut Chriſtus, etiam ſecundùm humanitatem, primogenitus commendatur, vt habetur in Concilio Sardicenſi, *in epiſtola ad omnes fideles,* quia prioritate dignitatis primus extitit, iuxta expoſitionem S. Hieronymi *in c. 1. epiſt.*

Ex fundamentis S. Thomæ eruitur cauſalitas cauſæ exēplaris in V. Deipara reſpectu legis veteris.

Digitized by Google

epiſt. ad Coloſſ. *Primogenitum non tempore, ſed honore* : & Anſelmus ibibi: *Primatum habens in collegio Sanctorum* : ita primogenita ante omnem creaturā Deipara efferrur prioritate dignitatis. Nam quemadmodum Chriſtus, Dux noſter eſt primus prædeſtinatus, per naturam, & ob ſupremam ſuam dignitatem, Rex, Parens & Author: ſic & ſuo modo MARIA propter ſuam dignitatem, omnium Virginum Regina, & caſtimoniæ, ac puritatis exemplar reliquis prima prædeſtinata per gratiam : vt ſcilicet eſſet cunctis hominibus exemplar Caſtitatis, & voti Virginitatis. Hæc autem dignitatis, & cauſalitatis prioritas in Virginitatis voto in Deiparę cedit laudem, non prioritas temporis, quæ perfectionem non ponit in obſeruantia Virginitatis ex voto. Quid enim adimit de perfectione, voto, Virginitati, fidei, charitati, ſpei, religioni MARIÆ, quod ante ipſam fideles extiterint Religioſi, & ex voto caſti, atque Virgines? Et quam non arguit excellentiam in voto Virginitatis MARIÆ, quòd adeò efficax eius fuerit exemplum, vt prioribus calcaria admouerit, vt concito gradu pergerent in eius ſequelam? Iſta, & alia latiùs proſequitur Michael Muñioz *in Propugnaculo* ELIÆ *lib.2.tit.2.* a

B. V. Maria primatum habet Virginitatis præ cunctis hominibus, & quâ ratione.

a Cap.3.ar. 2.

1229. Ex cunctis quæ hactenùs audiuimus extrà controuerſiam eſſe debere videtur, S. Prophetam ELIAM Monachum fuiſſe in obſeruantia votiuæ caſtitatis, atque etiam aliorum conſiliorum Monaſticæ perfectionis: quod & hâc ratione firmatur: S. Propheta ELIAS diuino inſtinctu, & expreſſo mandato vitam à turbis hominum abſtractam, Monaſticam, & Eremiticam inſtituit, (vt *par.2.cap.5.* demonſtratum habetur) & propterea à Patribus veraciter Monachus in veteri Lege, & Monachorum Princeps, Dux, Author, & qui Inſtituti Monaſtici primordia fundauit, nuncupatur. b Itaque ELIAS *abijt & fecit iuxta verbum Domini, & ſedit in torrente Carith.* Renuntiauit diuiſibilibus omnibus *iuxta verbum Domini*: Deus autem non puerilem ab eo viro perfecto renuntiationem exegit, non reuocabilē, ſed perfectam, ac irreuocabilem, & firmā; quæ per ſolam profeſſionem poteſt præſtari: nam, vt eſt apud Iuriſconſultos, nemo poteſt ſibi legem imponere, à qua non ſibi recedere liceat. Vt ergo eſſet irreuocabilis renuntiatio perfecta, pacto debebat, & promiſſione fieri in manu Dei, petentis à viro, perfectionis avido, renuntiationem perfectam. Iuxtà quod Domini verbum, renuntiauit omnibus irreuocabiliter; & proindè profeſſione. *Et ſedit* : ſeſſio enim permanentem indicat viuendi rationem, quam ex profeſſione præſtitit ELIAS, & diſcipulos docuit, vt citatus Hieroſolymitanus Antiſtes ſcribit Ioannes: *Congregauit* ELIAS *Filios Prophetarū & in voluntaria Paupertate, Obedientia, & Caſtitate, eos viuere inſtituit; & ſecundùm formam à Deo ei traditam, habuit ſua Monaſtica vita primos diſcipulos, & imitatores veros.* Vt merito Alcazar *in cap.11. Apocal. verſu 3.* ſcribat: *Non Virginalis ſolùm pudicitia, ſed vita etiam religioſa fuit* ELIAS *Parens, atque Author cœleſtis illius vita.* Alia ad intentum videri poterunt in eodem

b Vide par. 2.c.1.

Ratione fundatâ in authoritate, ſtabilitur Monachatus, & vota in Lege veteri.

Digitized by Google

Propugnaculo ELIÆ per dictum Michaelem Munñioz. a

a Lib. 2. tit. 1. c. 2. art. 4.

1230. Nec minùs ſolidè, ac luculenter iſta pertractant Lezana & Waſtelius locis iam antè citatis, & quidem hic b ſic præclarè ad intentum: „ *Enimuero* non fruſtrà dictum fuiſſe videtur à Chriſto Luc. 4. *In diebus* ELIÆ *in Iſrael*: quandò, vt interpretatur Ambroſius in Commentario, *Spiritus fauebat illi*; vt profectò alicuius notabilis rei calculus, ſiue æra fieri debeat à *diebus* ELIÆ; tamquàm quibus tempora & vſus ſignāter in populo Dei mutata ſunt. „ Et infrà: „ Magnum, inquam, quiddam *dies* ELIÆ ſecum per Dei gratiam adferunt: & ipſa quæ in tempore tantæ rerum innouationis mirabiles hi viri ELIAS & *Eliſeus* introduxerunt, neceſſe eſt vt Legem, & conſuetum populi vſum longè ſuperent, illuſtranda nihilominùs, ac perficienda per vitam Apoſtolicam in aduentu Chriſti. Equidem detegit ſe noua proles, neque ex Lege orta, neque legem habens ſolam legem, ſed legem ipſam perfectione longè ſuperans, neque ipſum inſtitutum in vno vel altero virorum, vel in vno loco; ſed in collegiis, illiſque poſitis in diuerſis locis, præcipuè autem in montibus; vt vel ipſâ ſuâ celſitudine montes eminentiam quoque teſtarentur vitæ. „ Et longè poſt: „ Ex his, ſecundùm Venerabilium Patrum authoritatem, ac Sanctarum Scripturarum claram lucem, imò vel ex noui inſtituti prophetici ratione, facile eſt aduertere, quod ſancti illius vitæ inſtitutores ELIAS & *Eliſeus* non abortiuum aliquid conceperint, ſed omninò permanens, quodque propagari vellent etiam ad ſecula futura. Nempè permanentiam dicit noua veluti æra temporum, ſiue *dies* ELIÆ. In conſequentibus autem oſtendit, fuiſſe in S. ELIA & eius diſcipulis, ac poſteris profeſſionem conſiliorum Monaſtici Inſtituti: & illa erat *Lex Legem ipſam perfectione longè ſuperans.*

b VVaſtel. l. 1. Vindic. ſect. 5. art. 3. §. 4.

Quo ſenſu S. Elias *legem habuerit legẽ ipſam (Moſaicam) perfectione ſuperans.*

CAP.

CAPVT V.

Declaratur qualia fuerint vota S. Prophetæ Eliæ *& aliorum in Lege veteri, S. Ioannis Baptiſtæ & Sacerrimæ Virginis Deiparæ in noua.*

1231. PRo intelligentia pleniore dictorum,& faciliori, ac firmiori cōcordia diſceptantium,non parùm conferet iſtius quæſiti, à paucis peculiariter ventilati,pertractatio. Pleriq́ue ſcribentes de votis S. Prophetæ Eliæ,& aliorum in veteri Lege,ſupponere videntur, ea fuiſſe explicita,vt paſſim nunc fiunt. Idq́ue confirmatur ex Eſſenorum,in veteri Lege Monachorum, Eliæ & *Eliſei* poſterorum (vt ex ſuprà dictis conſtat) iuramento: quod ceù nunc profeſſio monaſtica, oretenùs,& explicitè, vt habetur ex Ioſephi teſtimonio parte 3. c. 3. relato, etenim ille tradit tyrones inter Eſſenos per integrum annum probari ſolitos, eo autem elapſo *magnis execrationibus adiurabantur*, & *Sacramentis ac ritibus obligabantur*. Quibus ſanè diſertè ſatis explicita profeſſio indicari videtur. An verò in veteri Lege (quin & in Noua primis aliquot ſeculis) Profeſſio ſcripto facta fuerit non vſquequaq́ue conſtat: videntur enim illi ritus, execrationes,& Sacramenta verbis, non ſcriptis facta fuiſſe. Sic & S. Dionyſius Areopagita in Eccleſiaſtica Hierarchia cap. 6. agens de Monachis primitiuæ Eccleſię Chriſtianæ ſcribit, Sacerdotem, myſticâ inuocatione abſolutâ, Tyronem, ſeu Nouitium ad ſe accedentem interrogaſſe; primum an *renuntiet diuiſibilibus omnibus* &c. *Vbi verò iſta omnia intentè promiſerit*, *conſignans eum crucis ſigno Sacerdos tondet*. Ex quibus apparet tunc præter interrogationem Sacerdotis,& Nouitij reſponſionem promiſſionemq́ue, nihil aliud adhibitum.

Vota monaſtica in veteri Lege an explicita?

Tantùm oretenùs non ſcripto olim vota fieri ſolita veriſimilius.

1232. Alij verò (vt problematicè hoc punctum pertractemus) cenſent olim in veteri Lege Profeſſionis tacitæ vſum dumtaxat,& vota monaſtica mentalia aut implicita fuiſſe in actu aliquo æquiualente; ſicut olim in pleriſq́ue,& adhuc modo in nonnullis Ordinibus Religioſis, Caſtitatis,& Paupertatis virtualiter, & æquiualenter in voto Obedientiæ includuntur, dum dicitur in formula profeſſionis: *Promitto ſtabilitatem meam, & conuerſionem morum meorum*, *Obedientiam ſecundùm Regulam S. Benedicti*, &c. Idem in variis aliis Religionibus practicatur, non factâ mentione Caſtitatis, aut Paupertatis. Sicq́ue in Regula noſtra primitiua ſtatuebatur:

Digitized by Google

Obedientiam promittat quilibet aliorum: Eratque olim hæc formula profeſſionis: *Ego N. facio profeſſionem meam, & promitto Obedientiam Deo, B.V.* MARIÆ *de Monte Carmelo, &* R.P. *Priori Generali* &c. *ſecundùm Regulam huius Ordinis, vſque ad mortem.* Vbi ſub Obedientia etiam bina iſta alia incluſa intelligebantur.

Si tantùm implicita olim fuerint vota in actu aliquo æquiual. æquidem vera erant vota.

1233. Quòd autem, & cur in variis Ordinibus Paupertatis, & Caſtitatis expreſſio non fiat in formula Profeſſionis, peculiariter declarat Benedictus Haeftenus *in Diſquiſitionibus Monaſticis, lib. 4. tractat. 6. diſq. 6.* in hæc verba: ,, Cùm ad Religioſi ſtatus ſubſtantiam non minùs pertineant ,, vota *Paupertatis*, & *Caſtitatis* quàm Obedientiæ, mirari meritò quiſ- ,, quàm poſſet, cur illa non ſimiliter exprimantur. ,, Et aliquanto poſt: ,, ,, de ſuo Ordine Petrus Dorlandus ait: Nos Carthuſienſes, ſed & Clu- ,, niacenſes, & Camaldulenſes, & Ciſtercienſes, & Canonici Regulares, ,, nec *Paupertatis*, nec *Caſtitatis* votum palam emittimus. ,, Et deinde: ,, ,, Sed nec Præmonſtratenſes in ſua Profeſſione *Caſtitatis* & *Paupertatis* ,, meminerunt, prout eſt videre apud Seruatium Lairnelz *tomo* 2. *Catechiſmi Nouitiorum.* Et circa hæc interiectis alijs: ,, Sed, inquit,, inquiren- ,, dum modo, cur pleriquę Ordines duorum horum votorum in mona- ,, ſticæ profeſſionis formula mentionem non faciant? Reſpondet Boërius, ,, profitentem monachatum, ſiue ſtabilitatem Ordinis, per conſequens ,, etiam *Continentiam* & *paupertatem* promittere, nam, vt Innocentius III. ,, ait: *Abdicatio proprietatis, ſicut & cuſtodia caſtitatis, adeò annexa eſt Re- ,, gulæ Monachali, vt contrà eam nec Summus Pontifex poſſit licentiam indulgere. Si- ,, mili modo,* inquit Boërius *Ordinandi Clerici cùm ſacros recipiunt Ordines con- ,, tinentiam tacitè profitentur*: Quibus adde, Honorium III. definiuiſſe, eũ, ,, qui vltrà annum *habitum monachalem in Monaſterio detulerit, ad carentiam ,, proprij, & continentiam, ac alias Regulares obſeruantias teneri. Vouentur ergo hæc ,, implicitè.* ,, Et illud, *de voto continentiæ ab Ordinandis,* & eiuſdem ac aliarum Regularium obſeruantiarum ab eo qui vltrà annum habitum monachalem in Monaſterio detulerit, implicitè emiſſo (quia iſti ſtatui ſunt annexa) intentum noſtrum illuſtrat, & roborat; quod nempè olim vota antiquorum ſub Lege veteri implicitè fierent, dum ſuſciperetur ſtatus Prophetalis, ſeu Monaſticus, aut præſtituto tẽpore in eo perſtitiſſet quiſpiam; vt ſic veraciter voti obligatio eſſe ad iſta cenſeretur.

Sicuti hoc tẽpore vota Caſtitatis, & Paupertatis in variis Religioni. fiunt.

Porrò vota ſic implicitè facta, eſſe verè vota, & ſufficere, vt Religioſum, & Monachum conſtituant, ecquis in dubium reuocare auſit? ne conſequenter admittere cogatur, pleroſque vetuſtiores Religioſos, etiam plures modernos, adhuc ſic vouentes, deficere ab eſſentia veræ Religionis, & Monachiſmi: quod temerarium eſt vel cogitare.

1234. Quis autem fuerit in veteri Lege actus æquiualens conſiliis, ſeu tribus votis Monaſticis, declarat celebris Doctor Bartholomæus Medina in prima ſecundæ *a* vbi cùm nonnulla dixiſſet de perfectione veteris

a Q. 108. art. 4.

teris Legis ſubiungit: *Sed ex hoc non inſerat Theologus, quòd viri iuſti, & ſancti in antiquæ Legis ſtatu non haberent ex inſtinctu Spiritus ſancti conſilia à Deo tum Virginitatis, tum obedientiæ, atque etiam paupertatis, quæ & animo lubenti, & forti amplectebantur.* Similem quoque inſtinctum Dei dicendi ſunt habuiſſe, & ratione illius Religioſi fuiſſe, etiam in Lege noua S. Paulus Eremita, atque alij de quibus agit Franciſcus Suarez *tom. 4. de Religione* a vbi docet iſtos *fuiſſe Religioſos apud Deum altiori ratione, ſpecialiter approbata peculiari Spiritus S. inſtinctu: vt videtur ſignificaſſe D. Thomas 2.2. quæſt. 188. art. 8. Vnde dicere poſſumus in eis fuiſſe ſtatum Religioſum quaſi eminenter, per abundantiam gratiæ, confirmantis illos quaſi immobiliter in tali viuendi modo.*

Actus voto æquiualens quis fuerit olim.

a Lib. 1. tra. 9. ca 2. n. 12.

Eadem eſt ratio de Monachis in veteri Teſtamento: quorum vota fieri potuiſſe implicitè, ſeu in actu æquiualente ſic paucis declarat Michael Munñioz *Propugnaculo* ELIÆ approbato *lib. 2. in titulo* 1. b vbi cùm vota Religioſa Apoſtolorum, etſi ea in Scriptura non exprimantur, demonſtraſſet ex eorum perpetua obſeruantia, concludens ſubiungit: *Et ſi obſeruantia perpetua Apoſtolorum, ipſorum indicat religioſa vota: cur non Elietarū eadem obſeruantia, perpetua demonſtrabit vota? Non quidem expreſſa, aut ſolemnitate præſcriptâ emiſſa, ſed implicitè, & æquiualenter; quatenùs ea profeſſio ex propria intentione, & generali omnium ſenſu, & conſenſu, ita erat Religioſo ſtatui connexa, vt ſimul intelligeretur, cum ſtatu ſuſcepta; vt veli impoſitio, profeſſio quandoq; fuit Sanctimonialium: & geſtatio habitus, profeſſio tacita earum in iure vocatur.* Conſequenter adfert verba mox adducenda Thomæ Waldenſis, de *Dei inſtinctu immobilitante, voto æquiualente,* ac tandem concludit: *Et modo tacita profeſſio, quæ exercitiis profeſſorum, & habitus geſtatione, cùm requiſitis à Concilio Tridentino, perficitur, Religioſum conſtituit ſtatum. Vt habet Nauarrus to. 4. de Regularibus.* De iſto autem Dei inſtinctu, qui voto æquivalens erat, præclarè tractat Thomas Waldenſis *in Doctrinali fidei tomo primo libro* 3. c vbi oſtendit, in quo conſiſtat eſſentia Religionis: *Religio Chriſti,* inquit, *perfecta, eſt ſpecialis, & ſtricta regula charitatis, voti ſolemnis emiſſione profeſſa, vel æquiualenter.* Quid autem ſit *æquiualenter* ibidem ſuperiùs ſic declarat: *Quid autem dicitur eſſe illud quod æquiualet voto? dico quod eſt diuinus inſtinctus immobilitans affectum tendentem in Deum. Et talis profeſſor fuit* ELIAS *talis etiam erat* IOANNES BAPTISTA: *qui quamuis non vouebant vocaliter aliquam regulam charitatis, habebant tamen inſtinctum Dei immobilitantem eorum affectus conuerſos in Deum. Et ille æquiualet voto; quia tota ratio eſt in non mobilitante affectum, ex ſe pronum peruerti. Talem etiam inſtinctum habebat Chriſtus, ex ſpeciali illapſu Deitatis, vnitæ loco voti, ſicut & claram viſionem loco fidei, & immediatam intuitionem loco ſpei.* Animaduertendum hic, quòd ſicut bruta omnia animalia per naturalem inſtinctum agunt, ita & rationales creaturæ Spiritus ſancti ductum habent, quo (ſi velint ſequi) ad ſuum perueniāt finem. Inſtinctus autem immobilitans idem eſt, quod votum internum, ex Spiritus ſancti motione conceptum.

b Cap. 2. art. 5. n. 17.

c Art. 2. ca. 17.

Qualia fuerint vota S. Eliæ & S. Ioan. Baptiſtæ.

Digitized by Google

B.V.Maria & S.Ioſeph primi oretenùs concordi affectu Virginitatem vouerunt.

In primitiua Eccleſia Virgines caſtitatē promittebant in nomine Mariæ.

a Lib. 2. tra.6.n.12.

1234. De eiuſmodi autem voto quod corde celebratur idem Waldenſis dicto *lib.3. cap.2.* iſta tradit ex Patribus: *Quiſquis in corde ſuo continentiam Deo vouerit, & nubere voluerit, damnationem habebit; quia primam fidē irritam fecit.* Et paulò infrà: *Intellige etiam hic vnum aliud, quòd votum obligat in corde celebratum, etſi non ſit ore prolatum. Sic enim dicit hic Auguſtinus: Quiſquis Deo ſeipſum caſtrauerit, & in corde ſuo continentiam vouerit....! Et iterum: Qui ſtatuit in corde ſuo firmus.....* Et tale votum appellat Gregorius *votum in propoſito, libro paſtoralium parte 3.cap.28.* Et infrà: *cap. 22.* ſpecialiter tractans de voto à B.Virgine, & S.Ioſepho emiſſo: *Decretum Eccleſiæ docet, iſtud votum Virginis fuiſſe non ſolum promiſſum: ſed priùs corde, ac deniùm ore profeſſum: imò ab vtroq; coniuge Ioſeph &* Maria *initum, affectu concordi*, Verba Decreti, ex S. Auguſtino ſunt iſta: *Beata* Maria *propoſuit, ſe obſeruaturam votum virginitatis in corde, ſed ipſum non expreſſit ore: ſubiecit ſe diuinæ diſpoſitioni, dum propoſuit, ſe perſeueraturam Virginem, niſi Deus aliter reuelaret.* Et infrà: *Poſteà verò filium genuit, quem corde conceperat: virginitatiſq; votum ſimul cum viro labiis expreſſit, & vterq; in virginitate permanſit.* Denique ſubiicit: *Vbi patet tam* Mariam *quàm Ioſeph, ſanctam continentiam etiam oretenùs fuiſſe profeſſos: ſecundùm quam formam poſteà inoleuit in primitiuis Eccleſiæ continentiam debere voueri.* Hinc ortum habuit conſuetudo, in primitiua Eccleſia obſeruata, quod Virgines cupientes ſe Deo conſecrare, *promitterent in nomine* Mariæ *Caſtitatem ſeruare*, vt ex D.Athanaſio, Epiphanio, Abulenſi, Waldenſi, & Caniſio tradit Petrus Morales, commentans in caput primum Matthæi a circa illa verba: *Cùm eſſet deſponſata Mater* Iesv Maria Ioseph: ſcribit: *Virgo, & Ioſeph Caſtitatis votum ſimul emiſerunt, ex communi conſenſu, & voluntate. Hoc videtur expreſſum in capitulo* Beata Maria *27.quæſt.2. Quod Virgo corde conceperat ſimul cum viro labiis expreſſit, & vterque in Virginitate permanſit.* Aliorū authoritatibus idem confirmat declarans, factam fuiſſe diuinitùs inſpirationem vtrique de altero, ſcilicet Virgini, & Ioſepho, quod vellet vterque in Virginitate manere.

Et quidem ipſam Virginitatis votum emiſiſſe ante Angelicam ſalutationem paſſim docent Patres, & Doctores ex illis verbis: *Quomodò fiet iſtud quoniam virum non cognoſco?* Quibus verbis Virgo ſanctiſſima ſignificat, impedimentum ſe habere quo minùs filium concipere, & parere poſſet: impedimentum illud non aliud eſſe potuit quàm votum continentiæ iam emiſſum. Illa enim verba: *Virum non cognoſco,* non ſignificant iam actu non cognoſco, ſed, non licet mihi cognoſcere: alioqui ineptiſſima interrogatio fuiſſet, cùm poſſet ſtatim reſponderi: etſi nunc virum non cognoſcis, tamen paulò poſt cognoſces. Itaque ſicut dicimus, in quadrageſima, ego non veſcor carnibus, id eſt, non licèt mihi hoc tempore carnibus veſci: ſic B.Virgo dixit: *Virum non cognoſco*, id eſt prohibeor virum cognoſcere: cur autem prohiberetur nulla ratio poteſt reddi niſi votum. Ita Cardinalis Bellarminus *tomo 1. Controuerſ. libro de Monachis cap.22.* vbi conſequenter

adducit

Digitized by Google

adducit S. Gregorium Nyſſenum, S. Auguſtinum, S. Anſelmum S. Bernardum, & alios, diſertis verbis idipſum adſtruentes. Quibus adiungimus Doctorem Angelicum *in 3. par. quæſt. 28. artic. 2.* vbi ad propoſitum ſic inter cætera: *Perfectionis opera magis ſunt laudabilia ſi ex voto celebrentur. Virginitas autem in Matre Dei præcipuè debuit pollere, vt ex ſupradictis rationibus patet, & ideo conueniens fuit, vt Virginitas eius ex voto Deo eſſet conſecrata.* Et in reſponſione ad primum in fine: *Abſolutè vouit antequam ab Angelo annuntiaretur.* Quòd autem *accepto ſponſo ſimul cum eo votum Virginitatis emiſerit* ibidem tradit: & *in Reſponſione ad* 3. repetit: *Poſt deſponſationem, ex communi voluntate, ſimul cum ſponſo ſuo votum Virginitatis emiſit.* En hîc iam omnem difficultatis nodum ſolutum, & diſputationis occaſionem amotam, vt, cum authoribus, contrariæ opinionis, in eamdem coëamus ſententiam.

Quando B. V. Mariæ Virginitatē voverit.

Itaque S. Propheta Elias, ſicut & S. Ioannes Baptista vouerunt Caſtitatem, Paupertatem, & Obedientiam, etiam perpetuam, ſcilicet per iſtum *inſtinctum Dei immobilitantem, voto æquiualentem*: & hâc ratione dicuntur, & ſunt Monachi, ac Monachorum Principes, hic in Lege noua, ille in veteri. At B. Virgo Maria, cum priùs etiam ſolo corde id præſtitiſſet, deindè tamen etiam voce, & oretenùs, concorditer cum S. Ioſepho id fecit. Ecce differentiam inter Eliam, & Deiparam Mariam: quæ hinc rectè dicitur *erexiſſe vexillùm Virginitatis*, & *primiceria, ſpeculum, dux, Regina Virginum*; quia prima fuit, quæ Virginitatem oretenùs, & quaſi ſolemniter vouit, & aliis vouendam præmonſtrauit. Vt proindè merito illi approprientur illa *pſalmi* 44. verba: *Aſtitit Regina à dextris tuis*: Et infrà: *Adducentur Regi Virgines poſt eam &c. adducentur in templum Regis.*

Diſcrimen inter vota SS. Eliæ & Ioan. Bap. ac Virg. Mariæ.

Quâ ratione hæc dicatur Regina Virginum.

1235. Ex iam dictis ſit præſentis dubij hæc reſolutio: Vtrumuis probabiliter ſuſtineri poteſt, quoad vota S. Prophetæ Eliæ, & poſterorum eius Monachorum veteris Legis: nempe, fuiſſe expreſſa, & oretenùs facta, vti nunc fiunt in pleriſque Ordinibus: atque is videtur ſenſus plerorumque qui de Votis Monaſticis ſub Lege veteri ſcribunt. Quòd autem ſic facta non fuerint nemo euincet. Si quis obiectet, id in ſacris litteris non exprimi: Quæro, vbi magis diſertè adſtruuntur, oretenùs, & explicitè facta SS. Apoſtolorum, S. Pauli Eremitæ, S. Antonij, & aliorum Monachorum vetuſtiorum, in primordiis Eccleſiæ? Quod ſi quis veriſimilius exiſtimet ea fuiſſe dumtaxàt mentalia, aut in actu aliquo alio æquiualente, equidem ſic ſufficiunt (ſicut iam vidimus) vt Monachum conſtituant. Vt vt ſit, vota aliqualia fuiſſe in veteri Lege, etiã caſtitatis, pro cõperto ſit: ex iis quæ hîc diſſeruimus & ex dictis *par. 2. cap. 7.* & *par. 8. cap. 6.* Nec per id quidpiam præiudicatur honori SS. Virginis Deiparæ: quæ ob ſingulariſſimas ſuæ Virginitatis prærogatiuas (de quibus ſub finem capitis antecedentis) eſt *primiceria* ac *Regina Virginum*, atque abſolutè *prima* in vouenda caſtitate: *prima*, inquam, *cauſalitate* cauſæ exemplaris, reſpectu veteris Legis, tum etiam *tempore* reſpectu Legis Euangelicæ, *prima etiam*

tempore

Digitized by Google

tempore in voto oretenùs facto reſpectu omnium ſub Euangelica Lege: pro vt ex hactenùs dictis habetur. Diximus illud Virginis benedictæ Deiparæ & S. Ioſephi votum ſimul oretenùs factum fuiſſe *quaſi ſolemne*, non quidem à ſolemnitate accidentali, quæ poſtmodum ab Eccleſia eſt inſtituta, ſed ſolemnitate potiùs ſubſtantiali, quia primum fuit ſub Lege Euangelica, & exemplar cæteris.

1238. Quantùm ad Paupertatem, an non (ſicut ſuprà monebamus *a*) ſatis eam atteſtantur ſtabulum, præſepè, pulli columbarum? nec non veſtitus humilis ex materia coloris natiui, non tincti? vt mox videbimus. Paupertatem verò amplexata fuit non ex neceſſitate, ſed voluntate. Etenim vt Euſebius Emiſſenus vetuſtus Pater *homilia de natiuitate Virginis* tradit: *Manifeſtum*, ait, *eſt Beatiſſimam Virginem* MARIAM *nobiliſſimam hæredem parentibus ſuis in hæreditatem ſucceſſiſſe; ſiquidem nec fratres habuit, nec habuiſſe legitur*. Parentes autem ex Regali Dauidica progenie habuit locupletes, quibus erant paſcua, pecora & domus plures. De paſcuis quidem, & pecoribus S. Hieronymus in hiſtoria *de ortu Deiparæ* iſta ſcribit: *Ioachim ad paſtores, qui cum peculibus erant, in paſcuis ſuis ſeceſſit*. Domicilium habuerunt in Nazareth, in qua Angelica contigit Annuntiatio: *Quando Angelus à Deo mittebatur ad eam, erat in domo parentum*, inquit S. Ildephonſus *ſerm. 5. de Aſſumptione*. Aliam etiam habuiſſe Ieroſolymis eruitur ex S. Damaſceno *lib. 4. de fide cap. 15*. Cui ſuccurrunt Ioannes Zeuerius Vera *in Itinerario Ieroſolymitano cap. 9*. Vitriacus *cap. 58*. atque alij, aſſerentes, vtrumque Deiparæ parentem ibi obijſſe, adeóque in honorem S. Annæ ibi templum erectum. Quibus ſuffragantur ea quæ adduximus *par. 3. ca. 12. b* Etiam de aliis quibuſdam eorum domicilijs alibi, ſcribunt alij. Cùm igitur bonis abundauerint parentes Deiparæ, vnde MARIÆ egeſtas contigit tam ſubitò? exiſtimamus eam poſt mortem parentum, pleraque bona mobilia diſtribuiſſe inter pauperes, immobilia verò ceſſiſſe alicui, vel aliquibus ex proximis conſanguineis, retentis dumtaxat ſibi neceſſariis. Vt autem in hac rerum omnium abdicatione perfectiſſimum omnibus exemplar ſe præberet, Deo votum Paupertatis emiſit. Etenim ſi *Beati pauperes Spiritu*, iuxtà Chriſti Domini effatum, & ideò ipſe ſæpè verbo, atque etiam exemplo omnimodam renuntiationem ſuaſit, ſine dubio Virgo Deipara, Beatiſſima ab omnibus prædicanda, per rerum omnium abdicationem perfectiſſimè ſe Deo dicauit. Sed de hoc videri plura poterunt apud S. Antoninum *c* & Salazar *tomo poſteriore in Cantica*: & hoc ipſamet reuelare dignata fuit S. Birgittæ, prout *libro 1. reuelationum cap. 10*. legitur: *A principio*, inquit, Virgo Mater, *voui in corde meo, ſi eſſet Deo acceptabile, obſeruare Virginitatem, nihil vmquam poſſidere in mundo*. Propterea Dominicus Soto in Quartum Sententiarum *d* tractans de iudiciaria poteſtate, promiſſa pauperibus ſpiritu, meritò ſcribit: *In hoc iudicantium ordine, omnes profeſſione pau-*

a Par. 6. c. 9 n. 985.

Paupertatē voluntariā amplexa fuit B. V. Maria.

Parentes habuit locupletes.

b Nu. 326. & ſeq.

Eorum bonis ſe abdicauit.

An etiam votū Paupertatis fecerit?

c Par. 4. tit. 15. c. 2. nu. 1.

d Diſtinct. 47. q. 1. ar. 2.

Digitized by Google

ne pauperes vtriuſq; ſexus includuntur, in quo Sacratiſſima Virgo principatum obtinebit.

1239. Inter cæteras quoque virtutes, in eminentiſſimo gradu (poſt Christum) in ea reſplenduit Obedientia promptiſſima, & exactiſſima: quam præſtitit Deo in obſeruantia præceptorum legalium (etiam in iis ad quæ nō obligabatur) ac deinde Legis Euangelicæ, & potiſſimum dum dixit: *Ecce ancilla Domini, fiat mihi ſecundùm verbum tuum.* (Eo ſolo verbo FIAT, diuinæ voluntati integerrimè ſe ſubmittendo, plus meruiſſe quàm vniuerſi Sancti ſimul omnibus ſuis actibus, ſcribit S. Bernardinus Senenſis.) Parentibus quoque domi, & Sacerdotibus in templo commorans: Ioſepho ſponſo, tamquàm vero marito, obſequia domeſtica ei præſtando, etſi eo dignitate multo præſtantior. Denique iuſſis Imperatoris Augusti idololatræ, quibus neutiquàm ſubiecta erat: & quidem in tempore, & aliis circumſtantiis, quibus iter illud in Bethleem quàm maximè erat importunum.

De Obedientia Virginis Mariæ.

a Serm 13. de feſtiuit. B. V. MARIÆ.

Et ſicut caſtitatis, ac paupertatis, ita quoque & Obedientiæ votum, ex Spiritus S. inſtinctu emiſiſſe adſtruunt bonæ notæ authores: idque etiam hac ratione ſuadetur: Virgo Deipara ſua opera exequebatur perfectiori quo poterat modo, ergo ex voto. Confirmatur, quia Apoſtoli tria Religionis vota ſubſtantialia Deo nuncuparunt, vt tradunt S. Hieronymus *libro* 1. *contra Iouinianum*, in illud Petri: *Ecce nos reliquimus omnia*, & paſſim alij. Videri poterit Hieronymus Platus *de bono ſtatus Religioſi libro* 2. *cap.* 20. Quod potiori ratione dicẽdum de ipſa Virgine Deipara, perfectiori modo operanti quàm Apoſtoli: ergo per obedientiæ votum, quod perfectius, & acceptius Deo reddit opus.

Quid de voto Obedientiæ?

1240. Nec tantùm trium ſubſtantialium votorum Religioſorum emiſſione, ſed & aliarum Monaſticarum obſeruantiarum exercitatione, ſe exemplar præbuit: prout conſtat ex Ioanne Bachone in opuſculo ſuo hic ſuprà *par.* 1. *num* 37. & ſequentibus. Et quidem de ſilentio, (in cunctis ferè Religionibus commendatiſſimo) agens S. Bernardus *b* quàm eius virtutis diuina hæc Virgo fuerit amantiſſima, & verborum parciſſima, verba eius pauciſſima velut numerans: *In omni*, inquit, *textu quatuor Euangeliorum non niſi quater* MARIA *loquens auditur.* Vide ſuprà *numer.* 48. Solitudinem (in qua IESVS ad cor loquitur animæ) ſic amabat hæc Virginum Virgo, vt meritiſſimum hoc illi encomium aſſignarit S. Ambroſius *c* *Sola in penetralibus, quam nemo virorum videret, ſolus Angelus reperiret.* Ad propoſitum de ea dictum eſt ſuprà *numer.* 40. quòd loca ſolitaria amaret, & vilitatet. Si non vereremur prolixiores hîc videri quàm par eſt, ſingularia adferre liceret de eiuſdem Sacratiſſimæ Virginis ſtudio Orationis, meditationis, mortificationis (ſine quibus Religio omnis arida eſt) cæteriſque virtutibus, in Monaſtica conuerſatione requiſitis: aſt ſuperſedebimus, cùm de illa id quod Diuus Bonauentura dignum memoratu refert, quòd *cæleſtis Virgo*

Virgo Dei Mater etiã aliarũ Monaſt. obſeruantiarum exercitatrix fuit.

b Serm. in Verba Apocalypſ. *Signũ magnum.*

c Lib. in Lucam.

 pia

pia fœmina (Eliſabetham fuiſſe credit) *ſic affata ſit: Dico tibi, filia quòd nullam gratiam, donum, vel virtutem à Deo habui ſine magno labore, continua oratione, ardenti deſiderio, profunda deuotione, & multis lacrymis & multa afflictione..... exceptâ Sanctificationis gratiâ, quâ ſanctificata fui in vtero matris. Et addidit, pro firmo ſcias, quod nulla gratia in animam deſcendit, niſi per orationem & corporis afflictionem.*

a Cap 9. nu.17.

1241. Sed quidpiam hic addendum de eiuſdem religioſo veſtitu, de quo peculiariter tractat Lezana in libro inſcripto MARIA PATRONA a ex multis vetuſtis & recentioribus Scriptoribus demonſtrans, fuiſſe natiui coloris, inferiùs quidem pulli, griſei, ſeu ſubnigri, & ſuperiùs albi. Id imprimis habetur ex antiquo, & graui Hiſtorico Nicephoro *lib.2. cap.23.* ſcribente in hæc verba: *Veſtimentis* (*quæ ipſa geſtauit*) *coloris natiui contenta fuit.* Ea etiam authoritate vtitur Cardinalis Baronius *tomo 1. Annal. ad annum Chriſti* 48. Atque alij „ Natiuos porrò colores album, & ſubnigrum, „ aut pullum eſſe, eò quòd pecorum, ex velleribus, ſine aliqua arte de„ ſumpti ſint, omnibus pro comperto eſt. Accedit, quòd pullus, ſeu ſub„ niger ſummè modeſtus ſit, & Virginali pudicitiæ maximè congruens, „ ac in vſu Virginum, & Chriſtianorum antiquis temporibus, vt Annales „ noſtri oſtendunt. Candidus verò candidiſſimum, & puriſſimum Virgi„ nis animum nonne indicaret? Vnde eiuſdem vela candida fuiſſe ex „ eo, quod Atrebati ſeruatur, elicit Ferreolus Locrius b Hinc plures eiuſ„ dem Imagines album pallium præ ſe ferentes in Eccleſia conſpicuæ „ ſunt. Ita ibi Lezana. „ Circa hæc etiam quædam attigimus *par.7. cap.* 10. Et ſanè antiquitùs Virginum Religioſarum veſtis inferiùs, pulli, ſeu fuſci coloris, ſuperiùs albi fuiſſe, ſatis indicat, S. Athanaſius, ſic loquens cū quadam Virgine c *Indumentum tuum fuſcum ſit, non tinctum ſed natiui coloris, aut ſaltem album amiculum fimbriis careat.* En lector *fuſcum indumentum* pro interno habitu, & *album amiculum* pro externo.

Veſtes B. Virginis erant coloris natiui.

b In Maria Auguſta lib.5. c.25.

c In lib. de Virgin. ſeu medit. ad Virg. Relig. ingredientem.

1242. Deniquè hanc Virginem Virginum etiam vitam communem cum alijs Virginibus, Deo ſacratis, egiſſe Ieroſolymis (eo nempe tempore quo ibi degebat, nam etiam Epheſi cum S. Ioanne Euangeliſta aliquamdiu manſiſſe putatur) idquè in collegio, cui vt Præfecta, & Magiſtra præerat, tradunt plures celebres Scriptores, relati, & citati à Lezana *tomo 2. Annalium Carmelitanorum ad annum Chriſti* 42. Ex ijs ſunt S. Iſidorus relatus hic ſuprà *cap.4. Fœminarum Virginum caput eſt* MARIA, *ipſa earum auctrix, inde agmina puellarum ſanctarum, inde ſectatrices perpetuæ continentiæ pullularunt.* Clarius ad intentum Dionyſius Carthuſianus d *Quotidie quoque, ſeu tempore opportuno, edocuit feliciſſimum illud Collegium centum viginti Virginum, eius obſequio, ac regimini deputatarū.* Ferè eadem ſcribunt Philippus Bergomenſis, Eiſengrenius, Gulielmus Spira, & Ioannes de Carthagena (ibi apud Lezana.) Quibus ſuccurrit præfatus Petrus Morales *in Matthæum lib.1. tract.11.* vbi hæc; *Fuit etiam, & perpetuò erit ſanctiſſima Virgo mirabile exemplum*

Vitam cōmunem cū alijs Virginibus egiſſe Dei Matrē adſtruitur.

d In 1. Sēt. diſt.16. qu. 2.

exemplum omnibus Religionem profitentibus, ſed præcipuè Monialibus, quarum ſanè Maria Magiſtra fuit, nam vt docet S. Thomas 3. par. quæſt. 28. ar. 4. etiam obſeruatio conſiliorum aliquo modo cœpit in Virgine. Laurentius quoque Chryſogonus in mundo Mariano *a* ex Petro Spinello, & alijs refert, ac approbat, Deiparam Virginem Virginibus in Collegio Magiſtram, & Præfectam præfuiſſe. Alij idem recipientes nominantur dicto loco Annalium: vbi etiam quædam (ex Diptycis Marianis) in contrarium ſoluuntur. Iſtis quoque fauent ea, quæ ex Cardinali Baronio adduximus *par. 6. cap. 9.* *b* adſtruente, ex teſtificatione S. Ignatij Martyris, temporibus Apoſtolorum Collegia Virginum extitiſſe: quod ſanè perſuadet ratio hæc ibi ex eodẽ: *Quòd ſi ab Eccleſiæ primordiis fuerint Aſceteria Virorum* (vt ipſe varijs locis demonſtrat, & ex ſuprà dictis habetur) *multò magis ſanè ſacrarum Virginum erant* (Aſceteria, ſcilicet ſeu Collegia) *quas timor, facilis lapſus, & Virgineus pudor magis includi debere ſuadent.* Similia etiam *tom. 1. ad an. Chriſti* 57. ſcribit: *ſtatim*, inquit, *ſeminantibus Apoſtolis ſanctarum Virginum, & viduarum collegia, quæ nos Monaſteria dicimus, eſſe cœperunt.*

a Par. 1. diſcurſ. 22. nu. 137. & 138.
b Nu. 986.

1243. Præterea, ſtatim atque diuinus Spiritus in Apoſtolos viſibili formâ deſcendit, religioſus ſtatus per eos propagatus fuit, & practicatus qui inter cæteros etiam fideles inſtituerunt, vt *eſſent illis omnia communia* *c* Hinc Caſſianus *collat. 18. cap. 5.* ait, *Cœnobitarum diſciplina à tempore Apoſtolicæ prædicationis ſumpſit exordium.* Et quidem habitacula, ſeu Monaſteria & virorum, & mulierum Religioſarum ad inuicem ſeparata, quam plurima fuiſſe à principio Eccleſiæ Chriſtianæ oſtendit Spinellus *cap. 37. numer.* 18. Nihil ergo mirùm, quòd Virgo Deipara, quæ Virginitatis vexillum extulit, religioſæ etiam vitæ exemplar extiterit Hieroſolymis, & tamquàm bonorum morum Magiſtra plures alias Virgines inſtrueret; cum Apoſtolorum, & Euangeliſtarum Magiſtra ipſa fuerit. Quare non videtur à veritate alienum, affirmare in exordio Euangelicæ prædicationis, Hieroſolymis pręcipuè, complures in vnum Virgines, vt vitam religioſam ſimul profiterentur, & Deiparam adhuc in terris ſuperſtitem, non ſolùm vt Dei Matrem habuiſſe, ſed vt morum Magiſtram, quæ eas in via perfectionis inſtrueret, & informaret. Si enim puellula in Templo degens cæteras Virgunculas exẽplo, & verbo in via virtutis dirigebat, potiori iure poſt Chriſti aſcenſum in cælum, plures Virgines ad omnia pietatis & virtutum opera inſtruxiſſe dicendum eſt. Quid quòd in veteri Teſtamento Virgines Deo conſecratæ collegialiter vixerint, quæ clauſæ in templo educabantur? Id ex dictis *par. 6. cap. 9.* habetur. Ergo opus erat in Lege Euangelica, vt Virgines etiam in vnum locum cogerẽtur, & Virginitatis conſilium, à Domino traditum, & ſufficienter ab Apoſtolis promulgatum, ſub Deiparæ diſciplina, & Magiſterio perfectiſſimè cuſtodirent. Quod iam olim in Maria, ſorore Moyſis, adumbratum fuit, quæ, aliarum fœminarũ Coriphæa, tympanum aſſumens, aliis præibat, præcinens: *Cantemus Domino, glorioſè*

c Act. 4.
A principio prædicationis Apoſtolicæ fuerunt Aſſeteria virorum Religioſorũ, ergo potiori ratione etiã Virginum ſacrarum.

rioſè enim magnificatus eſt &c. Exod. 15. Poſt Chriſti ergò in cœlos aſcenſum, confractis Dæmonum viribus, & in paſſionibus Chriſti mari ſanguineo ſubmerſis hoſtibus, melior alia MARIA in tympano, quod Virginitatem adumbrat, *Apoc.*14. iuxta Spinellum *cap.*32. alijs comitata Virginibus, nouum canticum præcinit, videlicet caſtitatis votum edocet verbo & exemplo. Ex cuius tyrocinio S. Martha religionem inſtructa, eamdem religionis profeſſionem in Gallia propagauit, & auxit. Illaque de Martha cõfirmantur ex dictis ijſdem *par.6.cap.9.num.* 988. Quibus accinit Baptiſta Mantuanus *lib.7. Faſtorum* ſeu *de ſacris diebus*, vbi hæc de Martha:

Poſtquam ſparſa fides, & propagata tetendit
Latius errantes ramos, collegit in vnum
Virgineos ſecum cœtus, ſtatuitq; pudori
Grande Cynæceum, quo ſe, ſociaſq; recluſit.

1244. Si quis quærat, cuius inſtituti fuerint eiuſcemodi Collegia, ſeu Monaſteria ſacrarum Virginum in primitiua Eccleſia? Reſpondendum, videri eiuſdem diſciplinæ cum Eſſenis, poſteris SS. Prophetarum ELIÆ & *Eliſei*, vt in *dicto tomo 2. Annalium Ordinis huius* varijs locis declaratur. Videri etiam poterunt ad intentum relata à nobis hic ſuprà *par.6.c.9.* & quidem de ipſa Virgine ſuperbenedicta MARIA eruitur ex ipſius veſtibus iam ante deſcriptis, eiuſdem ſanè coloris, vt olim, & modo in vſu ſunt in Ordine Carmelitano, natiui ſcilicet coloris, pulli, & albi. Si enim quiſpiam geſtans veſtes in Ordine S. Auguſtini, S. Benedicti, S. Norberti, alteriuſúe vſitatas, hoc ipſo eiuſdem Ordinis alumnus intelligatur; cur non idipſum hîc locum habere exiſtimare licet? Hactenùs dicta ſi fortè cuipiam, hiſtoriarum minùs gnaro, noua, & mira videantur, eum rogatum volumus, vt ſaltem ea tanti æſtimet, quantùm allatæ authoritates, & rationes valent.

Sed quorſum hæc tam prolixè? an non extra propoſitum? neutiquam, vt nempe confirmetur id quod ex Waldenſi, & alijs audiuimus, formam vouendi oretenùs caſtitatem (& conſequenter paupertatem, atque obedientiam) præmonſtratam in ipſa Virgine Deipara, habenda idcirco, & colenda, tamquàm aliquatenùs vniuerſæ Monaſticæ profeſſionis Fundatrice, & prima Auctrice. quę proinde erga omnes Religioſos materna planè gerat viſcera.

Vnde (peculiariter hic ad propoſitum) conſectarium eſt, Carmelitas Scriptores, iſta tradentes, & (modo iam explicato) adſtruentes votum aliquale Caſtitatis in Lege veteri non modo non obſcurare (vt authoribus paucis viſum fuit) ſed magis illuſtrare honorem ſuperbenedictæ Virginis Deiparæ MARIÆ, ſic in omnibus Ordinibus Religioſis primatum habentis.

CA-

Digitized by Google

CAPVT VI.

Satisfit nonnullorum obiectionibus contrà hactenus dicta.

1245. IMprimis,& potiſſimùm quidam opponunt: Quod tamquàm ſpecialis prærogatiua, & dignitas ſit Eccleſiæ Euangelicæ, antè ipſam non fuiſſe votum Caſtitatis,nec ſtatum Religionis. Et quia,cùm tota Lex vetus figura fuerit Legis Euangelicæ(etenim *Omnia in figura contingebant illis a* & *nihil ad perfectum adduxit Lex b*) contra rationem videtur, ponere in illa aliquam rationem veræ Religionis, & non ſolùm figuram eius. Eliæ ergo inſtitutum non Religio,ſed figura Religionis fuit.

a 1.Cor. 10.
b Ad Hebr.c.7.

Iſtis egregiè ſatisfacit P. Lezana *in Apparatu ad tomum primum Annalium cap.4. num.* 22. vbi inter alia: ,, Dicimus,quemadmodum ad ſpecia- ,, lem dignitatem Legis Euangelicæ non ſpectat,quòd ante ipſam non ,, fuerit vt in Lege veteri vera Sacramenta , vera ſacrificia, ceremoniæ ,, veruſque cultus Dei quoad eſſentiam,& ſubſtantiam ipſorum, ſed ſo- ,, lùm, quòd antè illam non fuerint perfecta,& conſummata;- multò mi- ,, nus ad eamdem Euangelicæ Legis dignitatem ſpectabit, quòd ante ip- ,, ſam non fuerit aliquale exercitium votorum, etiam Caſtitatis, aliqua- ,, liſque Religionis inſtar ſtatus, proportionatè quidem ad veteris Legis ,, imperfectionem, ac imbecillitatem, vt dictum eſt : ſed ſolùm quòd ea ,, omnia non fuerint nedùm perfecta, & conſummata,ſed neque ijs pri- ,, uilegijs ornata,quibus decorantur in Lege Euangelica. Imò potiùs vi- ,, detur colligi contrarium,ab æqualitate, vt dicitur,proportionis. Cùm ,, enim illa Lex imperfecta fuerit , & velut inchoatio Euangelicæ,vide- ,, tur etiam neceſſariò poſtulaſſe modum aliquem imperfectum , & in- ,, choatum Religionis, perficiendum, & decorandum in Lege Euangeli- ,, ca. Et ſanè nulla aſſignabilis eſt ratio, quare in hominibus perfectis il- ,, lius ſtatus fuerint excellentiſſima, & perfectiſſima dona, & chariſmata ,, prophetiæ, miraculorum,martyrij, & ſimilium, non autem aliqualis ,, Religionis, etiam imperfectæ:aut quare hoc ſolum reſeruatum eſt Le- ,, gi Euangelicæ , & non alia, præſertim cùm Martyrem eſſe perfectius ,, quid videatur,quàm Religioſum eſſe, iuxta illud : *Maiorem charitatem* ,, *nemo habet, vt animam ſuam ponat* &c. ,, Hæc ibi Lezana, quæ & alijs rationibus,& Patrum, ac Doctorum authoritatibus confirmat. Declarat etiam ibi, qualiter Religioſus, ſeu Monaſticus ſtatus, & vota Religionis, prius

Si in Lege veteri fuerint vera ſacrificia & Dei cultus, cur non & Monachatus cum aliquali voto?

Excellentiſſima chariſmata, & dona prophetiæ, ac miraculorum, imò & martyrium veri in Lege veteri, non præiudicant perfectioni Legis Euangelicæ; ergo nec ſtatus Religioſus.

priùs in Lege veteri, proportionata eius infantiæ, inchoata, & perfectibilia, tempore Legis gratiæ conſummata fuerint per Chriſtum, eiuſque diſcipulos: de quo latiùs ſuprà.

a Nu. 180.

Ad iſtud: Quod in veteri Lege *omnia in figura contingebant* &c. haud multum diſſimile reſponſum dat: „ Quemadmodum „ (*inquit, numer.* 23.) „ Obedientia Iſaac, Caſtitas Ioſeph, Patientia Iob, & aliæ virtutes „ in antiquis Patribus repertæ, quamuis veram rationem, & eſſentialem „ virtutem participauerint, figura tamen fuerunt ſimilium virtutum, quæ „ in Chriſto Domino erant:, ob eminentiam, & maiorem perfectionem, „ quæ in ipſo effulſerunt. Sic pariter, quamuis ratio Religioſi veluti ſtatus „ in veteri Lege vtcumque reperta illius primordialē quaſi quidditatem „ induerit, figura tamen poteſt dici Religionis, ſeu Monachiſmi Legis „ Euangelicæ, ob prærogatiuas, & excellentias aſſignatas, quaſque ex „ Chriſti, & Apoſtolorum inſtitutione, & exemplo participat, vt dictum eſt. „

Variæ & eſſentialiter perfectæ virtutes fuere in Lege veteri.

Potuit igitur eſſe quidditatiua ratio ſtatus Religioſi, ſeu Monachiſmi.

Dicimus igitur, veri luminis, & Solis iuſtitiæ (qui Chriſtus eſt) Luciferum præambulum extitiſſe magnum Prophetam Eliam, eumque Monaſticum, & Religioſum ſtatum, antea, ab origine mundi, ſub meris vmbris, & figuris latentem, primùm præmonſtraſſe, atque, Numinis inſtinctu, vitæ Eremiticæ, & Monaſticæ Anteſignanum, & primum Authorem extitiſſe, ac ipſum, eiuſque diſcipulos Filios Prophetarum, veri nominis Monachos veteris Legis fuiſſe (quod in præcedentibus ſufficienter probatum eſt.) Itaque S. Elias Chriſtum in Monaſtica diſciplina præceſſit quidem tempore, at non cauſalitate: & id ſpectat ad dignitatem, atque excellentiam Chriſti, vt ſcilicet *de plenitudine eius omnes acciperemus*, non tantùm in noua, ſed & in veteri Lege. Sicque fatemur, ad Euangelicam Legem ſpectare, ſtatum perfectorum Religioſorum: nimirùm, ſicut antiqui Patres ſaluati ſunt merito Chriſti, ſic & in veteri Lege Monachatus habuit cauſam meritoriam, finalem, & exemplarem ipſum Chriſtum (qui eundem deinde etiam ad maiorem perfectionem ſuſtulit) S. verò Propheta Elias Monachatum inſtituendo, dumtaxat fuit cauſa efficiens, & ſecundaria: prima tamen, & exemplaris reſpectu ceterorum omnium hominum, & Fundatorum Monaſticæ conuerſationis: prout habetur ex dictis *par.3.c.20.* Quędā etiā reperiet Lector *par.8.c.6.* ſub finem.

Sicut antiquorum Patrum meritum fundabatur in Chriſto, ita & Monachiſmus in veteri Lege.

1246. Secundò obijcitur: in Scripturis ſacris mentionem expreſſam non eſſe caſtitatis ab Elia ſeruatæ, nec Monachatus, vel Religioſi ſtatus. Sed argumentum illud retundimus, & ex eo aſſerta noſtra firmari arbitramur. Vbi in quatuor Euangelijs, aliaúe Scriptura diſertè aſſerantur caſtitas, eiuſque votum in S. Ioanne Baptiſta (quem Patres Monachum, & Monachorum Principem in noua Lege appellant) nec non in Apoſtolis, poſtquàm à Chriſto vocati fuerunt? ea tamen vt indubitata admittuntur. Porrò loca ſacræ Scripturæ pro Paupertate, Caſtitate & obedientia

Obiectio 2.

Digitized by Google

dientia ab Apoſtolis prædicatis ea ſunt: *Ecce nos reliquimus omnia. Sunt Eunuchi, qui ſeipſos caſtrauerunt. Qui vult venire poſt me, abneget ſemetipſum*: è quibus Patres, & interpretes tria iſta ſtatuunt, etiam voto firmata ab eis. At planè ſimilia pro Paupertate, Caſtitate, & Obedientia ELIÆ, *Eliſei* ac Filiorum Prophetarum adducta ſunt à nobis *par.8. cap.6* deſinant itaque nos vrgere, qui nolunt pariter impugnare vota S. Ioannis Baptiſtæ, & Apoſtolorum. Quale autem fuerit votum S. ELIÆ, & S. Ioannis Baptiſtæ, concinnè explicatum habes hic ſuprà ex Thoma Waldenſi, iſtis verbis: *Quid autem dicitur eſſe illud, quod æquiualet voto? dico, quòd eſt diuinus inſtinctus, immobilitans affectum tendentem in Deum. Et talis profeſſor fuit* ELIAS, *talis etiam erat* IOANNES BAPTISTA. Si eiuſmodi votum ſufficiat in S. IOANNE BAPTISTA, vt Monachus, & Monachorum Princeps in Lege noua fuerit, cur non in ELIA?

1248. Tertiò ſpecialiter contra Caſtitatem, eiuſque votum in Lege Veteri adfertur à nonnullis: Quòd *In Lege veteri Status Virginitatis probroſus: reprehenſione digni, qui tunc ſeruare vellent Virginitatem: Lege prohibebatur Cœlibatus antiquorum: Virginitas tempore Legis probroſa, deſerta: Virginitas in Lege res maledicti: illiſq; temporibus Virgines abominabiles.* Etiam, ſunt, qui cenſuerunt, in Lege veteri extitiſſe præceptum diuinum, de non ſeruanda Caſtitate, ſed de propagando, per matrimonium, genere humano. Verùm de oppoſito conſtat ſatis ex dictis *par.8. cap.6.* & ex ijs quæ hactenus audiuimus ex S. Hieronymo, Dominico Soto, Franciſco Suarez, aſſerentibus, in Lege veteri non ſolùm aliquos, ſed *multos Virgines* fuiſſe. Iſtis opportunè adiungimus, pro confirmatione, quædam ex alio Societatis IESV percelebri doctore Vaſquez, qui peculiariter argumentum iſtud illuſtrauit, & veritatem indagauit, ac manifeſtauit, ſcribens *in tertiam partem D. Thomæ, tomo 2. diſputatione 124. capite 3.* cuius titulus eſt iſte: *Apud Iudæos Virginitas in magno honore habita eſt.* Id ibi ſic declarat: *Oſtendimus hactenùs Virginitatem in antiqua Lege vetitam non fuiſſe, neque præceptum matrimonium*, & paulò infrà: *Nunc verò in confirmationem eiuſdem demonſtremus, Virginitatem non tantùm ſine ignominia, & infamiæ nota, ſed etiam in magno honore apud Iudæos fuiſſe:* quod probat exemplis ELIÆ, ELISEI, DANIELIS, trium puerorum, S. IOANNIS BAPTISTÆ: & deinde confirmat ex illis *Sapientiæ 3. verbis: Quoniam felix eſt ſterilis*, &c. & *Iſaiæ 56. Hæc dicit Dominus eunuchis*, &c. Quæ à nobis explicata ſunt ſuperiùs *par 8. cap.6.* vbi ex illis collegimus votum Caſtitatis in Lege veteri, ſicut ex illis ſimilibus Matthæi 19. *Sunt eunuchi qui ſeipſos caſtrauerunt propter regnum cælorum* Patres & Doctores inferunt votum Caſtitatis à Chriſto commendatum. Magno autem in honore fuiſſe apud Hebræos Virginitatem, confirmant quoq; quæ ſuperiùs *a* adduximus de Eſſenis: de quibus proinde aſſerit Cardinalis Baronius: *b Magni pretij fuiſſe apud Hebræos Virginitatem, & paulo poſt, Laudabantur in hac parte apud eos Eſſeni, qui ducentes vitam ſine vxore perpetuæ ſe continentiæ manci-*

Obiectio 3.

Virginitas in Lege vet. nec probroſa nec prohibita.

a Par. 3. c. 3. & 4.

b In Apparatu ad Annal. n. 58.

mancipabant: Idem *tom. 1. ad an. Chr. 11.* Scribit: *Æque apud omnes Virginalis vitæ maximè omnium eſſe habitam rationem: quandoquidem (quod pluribus docet Hieronymus ſcribens contra Iouinianum) apud Græcos & Barbaros pariter, apud omnes tam poëticis quàm hiſtoricis litterarum monumentis, ſemper ante omnia reperitur Virginitas commendata.* Igitur longè abeſt, eam fuiſſe *probroſam, abominabilem*, &c.

Obiectio 4.

1248. Quartò, contra hoc, quod Carmelitani Ordinis ſcriptores tradunt, S. Prophetam ELIAM eiuſque diſcipulos, & poſteros ſeruaſſe, & vouiſſe Caſtitatem, ad honorem, & imitationem Virginis Deiparæ, tamquàm cauſæ exemplaris, & aliquo modo finalis, ac meritoriæ, & ipſa viciſſim certo modo habuerit exemplum Virginitatis ſeruandæ in ELIA, tāquàm tempore ipſam antecedente, Vrget quiſpiam: *vt cauſa exemplaris ſit, debet exemplo cauſare illud cuius proponitur in exemplum: quapropter neceſſariò præexiſtere debet, etſi non tempore, tamen cognitione, quia ideò dixit S. Thomas, Non eſt neceſſe, vt cauſa cauſatum præcedat tempore: nihil prohibet id quod eſt poſterius tempore, antequàm ſit, mouere. Ergo neceſſarium ſaltem eſt, vt præexiſteret Virginitatis, & voti* MARIÆ *cognitio in illis, quos ad Virginitatem, & votum mouebat.* conſequenter infert, credibile non videri eos qui in Lege veteri Virginitatem ſeruauerunt, cognitionem expreſſam habuiſſe Virginitatis MARIÆ Matris Dei futuræ.

Cauſa exemplaris poteſt eſſe tēpore anterior ſuo effectu.

Verùm hinc occaſio opportuna nobis offertur, rurſùs, & latiùs declarandi pulcherrimum & potiſſimum noſtrum argumentum (quod in antecedentibus aliquoties tactum fuit) Etenim cur parùm credibile videtur S. Prophetam ELIAM, *Eliſeum*, & alios in Lege veteri, cognitionem aliquam habuiſſe Virginitatis perpetuæ in illa puella, quæ Deum erat paritura; cum aliorum plurimorum myſteriorum cognitionem iſti & alij habuerint per diuinam reuelationem? Et ſi S. Propheta Iſaias præſciuerit *Virginem concepturam, & parituram filium*; cur id magni illius Prophetarum luminis ELIÆ intellectui abſconditum eſſet? Quis Catholicus Doctor in dubium reuocet Prophetis futura plurima tamquàm præſentia præmonſtrata fuiſſe? Id aliquando declaratum fuit S. Anſelmo lectitanti libros Prophetarum, & recogitanti qualiter Deus eorum mentes illuſtrauerit, vt tam longè temporaliter diſſita conſpicarentur; etenim ſubitò cella eius nocturno tempore tanto reſplenduit lumine, vt ibi concluſus inter quatuor parietes, clarè & intuitiuè contemplaretur quæcumque in Monaſterio agerentur: vidit hunc campanas pulſantem, iſtum feſtinanter è lecto ſe proripientem, & ad Eccleſiam properantem, illum candelas accendentem, alium in ſuo ſtramineo lecto torpentem, ſeſeque verſantem. Haud multùm diſſimile referunt S. Gregorius *libro 2. Dialogorum* a de S. Benedicto, tamquàm in radioſo lumine totum mundum collectum conſpicante, & S. Bonauentura *b* de S. Franciſco, & eius Religioſis, quibus apparentes currus flammeus, & globus igneus ſic eorum intellectus illumina-

S. Elias *eiuſq; diſcipuli notitiā habuêre Virginitatis perpetuæ ipſius Deiparæ.*

Quomodo Prophetæ futura vel abſentia videant.

a Lib. 2. Dialog. c. 36.

b In vita S. Franciſci.

Digitized by Google

Illuminauit, vt quid ſinguli agerent, aut mente verſarent, clarè perſpicerent. Sic quoque aſſerimus, magni Prophetæ Eliæ mentem diuinitùs illuſtratam fuiſſe, dum è mari aſcendentem conſpexit nubeculam, vt in illa Virginem Deiparam in eaque maternalem fœcunditatem mirabili modo ſociadam Virginali puritati, clarè præcognoſceret: atque eius amore ſuccenſus, ſe ac Ordinem Propheticum, ipſi dicaret. Hadrianus Lyreus *in Triſagio Mariano lib. 1. ſono* 36. ex Euſebio Cæſarienſi *libro* 2. *Eccleſ. hiſtoriæ cap.* 17. *aſſerit inter Eſſenos, quos Alexandriæ S. Marcus reperit, Mariam nondum natam cognitam & ſingulari veneratione cultam fuiſſe.* Eſſeni iſti poſteri S. Eliæ ab eo per traditionem id acceperant: prout etiam iſti in Gallia, Druides nuncupati, quorum ſuprà [a] mentionem fecimus. De iiſdem etiam ſcribit Lyræus *ibidem* (ex Nicolao Naucelio,) *in Parecbaſi de mirabili natiuitat. Chriſti cap.* 11.) Quod *eorum doctrinâ imbutus Comes Carnutenſis, nomine Priſcus, ſtatuam erexerit Virginis Matris puerum in ſinu geſtantis, eidemq; Virgini pariture templum conſecrauerit longè ante Chriſti aduentum.*

Eſſeni & Druides venerati ſunt Virginem Deiparam natã.

[a] Nu. 261. & 700.

1249. Quæ magis credibilia reddentur, ſi recolimus, etiam Balaã, & Sibyllas, atque alios Gentilium, notitiam quandam habuiſſe de Meſſia & Virgine paritura.

Et quidem quoad fatidicas Sibyllas, Perſica prænuntiat:

Virgine Matre ſatus, pullo reſidebit aſello.
Ille Deus caſtâ naſcetur Virgine magnus.

Delphica ſic cecinit

—— *Qui Virgineâ conceptus ab aluo*
Prodibit ſine contactu maris, omnia vincit
Hoc naturæ opera. At faciet qui cuncta gubernat.

Samia idem adſtruit:

Hunc poterunt clarum viuorum tangere Regem,
Humano quem Virgo ſinu inuiolata fouebit.

Sibyllarum oracula de Virgine Deum paritura.

Cumana ſic diuinat:

——— *Caſtam pro Matre puellam*
Diliget: hæc alias formâ præceſſerit omnes.

Erythræa idem firmat:

Virgine Matre ſatus.

Cimmeria ſic vaticinatur:

Militiæ æternæ Regem ſacra Virgo cibabit.
Lacte ſuo.

Et lib. 8. Oraculorum ſic demum prædicitur:

——— *Puer indè creatus*
Virgineo partu. Mira eſt mortalibus hæc res:
Sed res nulla Deo Patri, Natoq; ſtupenda.

Hæc igitur Sibyllarum oracula, quæ tanti apud Etnicos habita ſunt, graphicè depingunt Virginem Mariam. Veteres ergo Theologi Euſeb.

Digitized by Google

Arnob. Lactantius, Auguſt.lib.18. de ciuit. Dei cap.13. imò & recentiores,vt Caniſ. & alij, quoties in Ethnicos certamen ineunt, ab his Sybillinis oraculis arma depromunt: & meritò; cur enim intemeratæ MARIÆ Virginitati non aſſentiantur, quam ipſorum fatidicæ Sybillę ſemper Virginem,ac Matrem decantant?

Inter Ethnicos itidem Ægyptij ſuperſtitione,& impietate primi, Virginem cōcepturam, ac parituram quibuſdam ceremonijs viſi ſunt adumbraſſe, teſte Epiph. in vita Ieremię Prophetæ, & Dorotheo in Synopſi. Hi igitur vaticinio de conceptu, & partu MARIÆ ſine vllo Virginitatis præiudicio tantum detulerunt, vt apud ipſos mos peruetuſtus increuerit, Virginem quandam in lecto cubantem,& infantem in præſepio iacentem collocare, vt hoc ſolemni ritu Marianam Virginitatem in conceptu, & partu conteſtarentur. Demum ſi Ethnicorum Aſtronomi præſtantiores conſulantur, quorum primi Chaldæi & Ægyptij numerari ſolent, noſtrę Catholicæ fauent veritati, dum dicunt cum Albumazare, in prima facie ſigni Virginis orituram in terra Virginem mundam, puellam immaculatam,corpore decoram,vultu venuſtam,habitu modeſtam,crine prolixam, in Iudæa nutrientem puerulum. Quòd teſtimonium affertur à Dionyſ. Carthuſ lib.1. de laudibus Virg, artic.30.& à Petro Caniſio lib.2. de Deipara c.7 qui ſe vidiſſe teſtatur illud in vetuſto quodam opere Albumazaris lib.6. in introductorio maiori.

Eliâ Chaldæi & Ægyptij præcognouerūt Virginem parituram.

Vega in Theolog. Mar.Palæſt.19. certam. 2.

1250. Si Virginem pariturum præcognouerint Gentiles idololatræ, id ignoraſſe cenſendus eſt,ſanctiſſimus ille diuini honoris zelotes ELIAS? aſt præſciuiſſe,& imitatum fuiſſe diſertè adſtruit S.Methodius Epiſcopus Tyri(etiam dicitur Epiſcopus Patarenſis) *in homilia de Simeone & Anna*, ſeu de feſto Purificationis, ſic affatur Virginem Deiparam: *Puritatu etiam tuæ* ELIAS *Propheta præſcius, atque imitator in Spiritu, quum eſſet, vitæ illius igniferæ ſibi coronam colligauit*. Idem dicit de S.Eliſeo. Vide dicta *par.2.cap.5.* a Iſtis planè concordant ea quæ ibidem retulimus ex vetuſto Patre Ioanne Ieroſolymitano, libro *de inſtitutione primorum Monachorum*, in quo *cap.*39. & ſequentibus, declarat myſteria S. Prophetæ ELIÆ reuelata in typo Nubeculæ(de qua *3.Regum* 18.)videlicet,naſcituram infantulam, è qua Deus humanam naturam aſſumeret & tamen ipſa Virgo permaneret. Itaque ELIAS *priùs ſciuit præputium impudicitiæ à ſua carne, & mente prorſus circūcidere,dum primus inter homines ſtuduit Deo Virginitatē perpetuam ſpontè inchoare*, ſcilicet ad honorem iſtius infantulæ,quæ,poſt ELIAM, prima fœminarum eligeret in Virginitate perpetua viuere. Alia ex eodem,ad hoc intentum,adduximus parte 8. ca.6. Idipſum ſic tradit Thomas Waldenſis *tomo tertio de Sacramentalibus* b expreſsè aſſerens,ſanctiſſimam Virginem, in Virginitatis perpetuæ voto ELIÆ, tempore anteriori, ſucceſſiſſe: *Quæ*, inquit,*prima Virgo fœmina Propheta,in Virginitatis perpetuæ voto, ſucceſſit*. Alia ex eodem iam ante adduximus.

a Nu. 231.

b Tit.9.c.84.n.9.

1251. Ar-

1251. Arnoldus Boſtius ſuprà *in Breui-loquio Tripartito parte 2. cap. 3.* ſcribit: *Conformitatem primitiarum ſpontaneæ Virginitatis inter huius Ordinis Fũdatorem, & Dei Genitricem olim prophetatam, poſtea adimpletam*: & libro *de Patronatu* MARIÆ *cap.* 1. agens de Ordinis huius inſtitutione, ita ad propoſitum: *Pater eorum* (Carmelitarum) ELIAS *nongentis ante id tempus annis in ſe, & viris ſequacibus Virgineam vitam primus inchoauit, ipſa Virginum Decus & lilium Caſtitatis, ad inſtar* ELIÆ *Virginum fæminei ſexus primiceria, ſimul & vexillifera.* Et *cap.* 2. inter alia hæc de eodem S. Propheta ELIA ſcribit: *Prophetico iam ſpiritu Redemptorem mundi naſciturum conſpicabatur de puriſſima Virgine omnium gratiarum plenitudine virtutum, donorum, fructuum, beatitudinum ac meritorum omnium multiplicitate ornanda.* Et infrà: *Et ad exemplum eius, quaſi ad ſigilli ſpiritualis imaginem Eliſeum, Michæam Moraſliten, Abdiam, Ionam, ac cæteros, quos aduocauerat (quorum virtutibus tamquam quibuſdam ſtellis canonicæ micant hiſtoriæ) ſecum tamquam Mariæ præcurſores, Continentiam Virginitatis edocebat.* Ita quoque tradunt alij hiſtorici noſtri, ſed præ cæteris accuratè Lezana *tomo* 1. *Annalium ad annum mundi* 4042. *ante Chriſtum* 11. vbi declarat, qualiter Virginitas Deiparæ Virginis cauſa fuerit exemplaris Prophetæ ELIÆ: & huius Virginitas tempore præceſſerit. Hinc quoque Superiùs, ex Dominico Soto audiuimus, quamuis nullam habuiſſet B. Virgo reuelationem Virginitatis colendæ, exemplum in ſua gente haberet (temporis videlicet prioritate) in Prophetis, & Eſſenis. Hoc quoque ſenſu P. Cœleſtinus Capucinus, ſuprà relatus, ſcitè dixit ELIAM *primum omnium mortalium votiuâ ſe Caſtitate inſigniuiſſe, & ſic tamquàm typum anteceſſiſſe Virginem Deiparam ſummum prototypum.*

S. Elias Virginem parituram præcognouit & ei ſuum Ordinem dicauit.

Virginitas Deiparæ fuit cauſa exemplaris ipſi Eliæ, & eius diſcipulis tẽpore anterioribus.

1252. En hic ſummam, ſeu punctum primarium controuerſiæ, cuius gratiâ tam multa ſcripſerunt Authores illi, Ordinemque Carmelitanum ad reſcribendum vrgent. Scriptores noſtri vetuſtiores & recentiores SS. Virgini attribuunt prioritatem cauſalitatis (vt iam dictum, & latiùs explicatum eſt *par.* 1. *ca.* 5.) reſpectu Virginitatis, & voti eiuſdem: ſic, vt ipſa ſit cauſa exemplaris, & quodammodò etiam meritoria, & finalis, Caſtitatis & Virginitatis in ELIA, & per hunc in *Eliſeo*: atque per iſtos in Filijs Prophetarum: ipſis autem SS. ELIÆ, & *Eliſeo*, cæteriſque Legis veteris Virginibus dumtaxat tribuunt prioritatem temporis: & eatenùs volunt, ipſam eſſe priorem cauſalitate cauſæ exemplaris, & finalis: & hoc ſenſu Pontifices aſſerunt, ipſam *produxiſſe, edidiſſe* Ordinem hunc. Et neque ea locutio metaphorica eſt. Quis enim Philoſophorum neget, cauſam exemplarem, & finalem rectè, & propriè dici cauſas? Alij oppoſitæ ſententiæ contra, iſti Virgini Deiparæ attribuunt ſolummodò ipſam temporis prioritatem in cultu Virginitatis perfectæ, eiuſdemque voti, negant verò prioritatem cauſalitatis, & hac ratione ipſam (quia tempore prior) *Virginum primiceriam* eſſe contendunt: vtra autem opinio plus honoris conciliet Deiparæ pulchrâ ſimilitudine declarat Waſtelius *lib.* 1. *Vindiciar. ſect.* 2. *art.*

Digitized by Google

5.*art*.4. vbi explicans illa S. Hieronymi verba relata *cap*.4. *Meſſor immiſſus eſt Virgo* Elias, ita ſcribit: *Meſſorem enim Virginum ibi per pulcherrimam metaphoram facit S.* Eliam, *licèt non niſi in ordine ad Christum, & Virginem Matrem deſumptâ videlicet figurâ ab agricolarum more, tempore meſſis. Nempe famuli, meſſores, & reliqua cum eis pars familiæ à principio meſſis avidè anhelant ad inductionem veli's postremæ totius meſſis ſuæ, quòd videlicet conuiuiolo aliquo tunc excipi ſoleant à domino, & hero.* Eamdem comparationem ibidem proſequitor. Deinde infert: *Beatus, inquam, Hieronymus totam conſummationem, ſummamq́; perfectionem caſtimoniæ, ſeu Virginitatis* Eliæ *Filiorum'que Prophetarum dedicauit Chriſto, tamquàm vero vitæ illius præmio, exemplari, ac cauſæ meritoriæ, omnium deniq; virtutum conſummatori: In Virgine quoque* Maria, *tamquàm cauſa etiam exemplari, Virginitatiſq; veræ poſt Chriſtum conſummatrice, per virtutis Virgineæ excellentiam, & cum fecunditate Virginitatem.* Et alijs, ad propoſitum, interiectis, adductiſque S. Methodij, *in homilia de Simeone, & Anna* verbis, ſuprà relatis apertè ſic Virginem interpellantis: *Puritatis etiam tuæ* Elias *cum præſcius eſſet.* &c. ſubiungit; „ Quod enim inſtituto ſuo Propheticus Or-
„ do intenderit etiam in Virginem Mariam Virginum Principem, te-
„ ſtis eſt vel ipſa ædicula, quam Elias in Carmeli monte erexit Vir-
„ gini parituræ, nomenque ipſum Fratrum Beatæ Mariæ Vir-
„ ginis tamquàm inde natum. *Tandemq́; concludit*: Quamobrem non de-
„ buerat Theologus, tam magno ſuo apparatu inuidiam facere Auctori
„ noſtro, imo magis & toti Ordini Carmelitarum, quaſi in eo, quod di-
„ cunt, Deiparam Mariam ad exemplum S. Eliæ mulierum primam
„ vouiſſe caſtitatem Virginalem, aliquid derogatum velint honori aut
„ priuilegiis eiuſdem Beatiſſimæ Virginis. Quod enim Carmelitanus Or-
„ do S. Eliæ hic exemplum dicit, idem re ipsâ eſt atque ſi dicat, intuitu
„ Virginitatis futuræ Deiparæ Inſtitutum ſuum iſtud Eliam inchoaſſe
„ ſignificatæ per nubeculam aſcendentem in Monte Carmelum de ama-
„ ro mari, ipſam autem Virginem Mariam, vti figuratam per eamdē nu-
„ beculam, idem myſterium in ſe ipſa adimpleuiſſe. Qui profectò honor,
„ quòd eius intuitu inſtitutus fuerit propheticus ille Ordo, maior omnium
„ iudicio eſt, quàm ſi pro Virgineo voto, ſeu primate eius contendere fa-
„ cias ipſa dumtaxat tempora. „ Quæ quidem verba, etiam ex parte ſuperiùs adducta, quia perſpicuè intentū declarant, repetenda videbātur. Illa autem ibidem confirmat verbis iſtis Summorum Pontificum in ſuis Bullis de B. Virgine Maria, reſpectu huius Ordinis diſertè aſſerentibus: *Edidit*, ſeu *produxit Suum Ordinem* B. Mariæ *de Monte Carmeli*, modo ſcilicet explicato eodem *cap*.5.*par*.2.

Pulchra ſimilitudo V. Vaſtelij circa illa verba: Meſſor immiſſus eſt Virgo Elias.

Quo ſenſu B. Virgo Maria *Virginitatē voviſſe dicatur exēplo* Eliæ.

Vide ſuprà nu.207.*in fine*.

Quia ſcilicet is … *pore præceſſit*.

Perpendat, & in ſtatera æqui iudicij appendat iam Lector vtriuſque opinionis fundamenta pro honore Mariano.

Ad alia nonnulla, quæ contra Monachatum & vota Religioſa objiciuntur, reſponſum eſt ſuprà *par*.8. *cap*.6.

1253 Quintò

1253. Quintò objicitur, Patres Deiparam nuncupant, *Virginitatis primiceriam, primipilam: Magiſtram, Principem; Reginam Virginum: Virginitatis exemplum*: quæque *Virginitatis vexillum extulerit*: ergo alij ante ipſam Virginitatem non ſeruarunt, aut certè non vouerunt. Sed reſpondemus ex, & cum Suarez: *dici poſſe primam, quæ propoſita eſt, tamquàm dux & exemplar huiuſmodi voti*: vbi addit: *Et hunc exiſtimo eſſe ſenſum ſanctorum Patrum*. Etenim, vt ibidem aſſerit, *etſi ad perfectionem eius pertineat, quòd perfectum votum Virginitatis emiſerit: quòd verò ante ipſam nullus hoc fecerit ad eius cõmendationem non admodùm facit*. Hoc enim, vt rectè Waſtelius verbis paulò antè relatis, annotat, aliud non eſt, *quàm ſi pro Virgineo voto, ſeu primate eius, contendere facias ipſa dumtaxat tempora*.

Obiectio 5.

Virgo Deipara eſt primiceria & primipila Virginitatis.

Itaque, quod Patres & Doctores Deiparæ primatum Virginitatis ſcribant, aſſerantque, quòd *ſola ſine exemplo placuerit Domino Ieſu Chriſto*, & ſimilia, non tam intelligenda ſunt de ordine temporis, quàm dignitatis, eminentiæ, & perfectionis. In quo autem ea conſiſtant, præclarè expoſitum habemus ex Suarez hic ſuprà, Lezana dicto *tomo 1. Annalium in Aparatu cap. 4. num. 19.* adfert, *Etiam alias prærogatiuas ſpecialis voti* Mariæ, *nec* Eliæ, *nec Eliſeo, nec alijs competentes; ratione quarum meritò Virginitatis dux, primiceria, exemplum dicitur*. Ibidem animaduertit: pauciſſimos inter Patres eſſe, qui *tempore primam* in voti emiſſione eam aſſerant, ſed pleroſque dicere, *primam inter fœminas*, aut *primam in Lege noua*, qui autem ſimpliciter *primiceriam* nuncupant: intelligendi ſunt prout iam antè declarauimus. Interim quòd etiam abſolutè prima dici poſſit, quæ Virginitatis votum fecit (oretenùs ſcilicet) mox audiemus.

Non ratione temporis, ſed dignitatis, ac ob alias rationes.

1254. Addimus ex Bernardo *homilia 2. ſuper Miſſus eſt*, qua ipſe Virginitatem Mariæ quam maximè extollit, tamquàm ſummum priuilegium. „ Vt longè glorioſior fiat & Virginitas ex fecunditate, & ex Virginitate fecũditas, ac mutuis ſeſe radijs illuſtrare hęc duo ſydera videãtur. „ Et, „ Sermone 4. de Aſſumptione: „ Sic de eodem: „ Vnum eſt in quo nec primam ſimilem viſa eſt, nec habere ſequentem, gaudia matris habens cum Virginitatis honore; Mariæ priuilegium eſt, non dabitur alteri. „ Et in alio ſermone: „ Signum magnum: Sola hæc eſt beata Deipara, in qua Virginitas & Maternitas obuiauerunt ſibi: in ea factum eſt, quod factum non fuerat, nec fiet in æternum.

Digitized by Google

CAPVT VII.

Refelluntur alia nonnulla.

Obiectio 1.

1255. SCriptor quidam nuperus, vt Carmelitanæ hiſtoriæ fundamenta infirmet, Ioannis Trithemij Abbatis, ex illuſtriſſimo, & religioſiſſimo Inſtituto Benedictino, Librum *de origine & laudibus Carmelitarum*, tamquàm ſuppoſititium arguit, & de eo aliquoties reiterat: *Liber de laudibus Carmelitarum non eſt Trithemij.* Et cùm hactenus is vt legitimus Trithemij fœtus ſemper habitus fuerit, ipſe perperam ex vnius dumtaxat authoritate (contra torrentem cæterorum) de eo hanc tulit ſententiam: *falsò ab aliquo Carmelitarum Studioſo homine exiſtimari poſſe affictum Trithemio.*

Trithemius duos ſcripſit libros de Ordine Carmelitano.

1256. At multis hic opus non eſt probationibus, vbi ipſummet Trithemium teſtem habemus veritatis irrefragabilem; diſertis etenim verbis ipſe *in libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis*, typis edito Pariſiis anno Domini MDXII. *fol.* CCX. iſta de ſe ſcribit. *Ioannes Abbas monaſterij S. Martini Epiſcopi in Spanhem, Ordinis diui Patris Benedicti* &c. *Quamuis non ſim dignus, quòd nomen meum cum Scriptoribus Eccleſiaſticis poneretur, propter ingenij paupertatem, tamen amicis vrgentibus compulſus ſum, in fine huius Catalogi, mearum quoque lucubrationum titulos, & exordia ponere, exemplo diuorum Patrum Hieronymi, Gennadij,* &c. *Scripſi ergo præter hoc opus, etiam ſubiecta.* Vbi inter alia recenſet *Laudes Ordinis Carmel. lib. II*, & etiam initium primi libri hoc apponit: *Precibus & inſtantia.* Ioannes etiam Druſius ipſius Trithemij diſcipulus, & ex eo, ac duobus alijs, Antonius Poſſeuinus, Verbo *Ioannes Trithemius* a in Catalogo operum ipſius Trithemij, ferè ſub initium, iſta habent: *Laudes Ordinis Carmelitarum, libros duos*, &c. Vnde in principio operum eius ſpiritualium, ſtudio P. Ioannis Buſæi è Societate IESV in vnum Volumen redactorum, & typis editorum Moguntiæ anno MDC. in Relatione de vita & ſcriptis Trithemij, cum deſignatione annorum, quibus ea elucubrata fuêre, illa leguntur: *Hæc in lucem monumenta protulit Trithemius*, & infrà ſub an. 1494. *De Ordinis Carmelitarum exordio, & progreſſu libros duos.* Nil clarius hîc *deſiderari* poteſt, ad reuincendum illud Auctoris placitum, & detergendam Carmelitano Ordini appictam maculam, de ſuppoſititio iſto Trithemij libro.

a Poſſeuin. in Appar.

Id male à quopiam in dubium reuocatum fuit.

Obiectio 2.

1257. Eadem ſuppoſitionis nota ab eodem inuritur libro *de Inſtitutione primorum Monachorum* à Ioanne Antiſtite Ieroſolymitano XLIV. cõpoſito, de quo: *quoſdam* ELIÆ *Monachatum & vota admittentes eſſe errore deceptos*

ceptos libri Ioannis Hieroſolym. qui eius non eſt: Sed ex dictis ſuprà à S. Cyrillo *cap.1.& ſeq.* ac ibi *in notis* & *par.8.cap.14.* luculenter apparet, eum eſſe elucubratum à Ioanne, & in Ordine inſtar Regulæ habitum per octingentos annos: quibus hæc addo ex Waſtelij *libro 1. Vindiciarum ſect,3. artic.2.* (vbi cum verba retuliſſet cuiuſdam Commentatoris, contra dictum librum vrgentis authoritatem grauiſſimorum hominum, ſcilicet Baronij, & Bellarmini) *Reſpondeo,* inquit, *magna cum iniuria fieri, vt à Commentatore illo præcipua pars odij ſic conijciatur in humeros virorum tantopere meritorum de vniuerſa Eccleſia Dei... Et verò quod ad ipſum Dn. Cardinalem Bellarminum ſpectat, tria habentur certa.* Vnum eorum eſt: *Quòd ipſe ſuis oculis librum Ioannis non viderit, ſiue legerit. Argumento eſt, quòd vel ipſum titulum inſcribit de Inſtitutione Monachi; quod nomen eſt non noſtri, ſed Hieronymianæ epiſtolæ ad Paulinũ.* Vbi poſt alia tandem concludit: *Atque ita nihil eſt præſentiarum, quare vrgeatur authoritas Dn. Bellarmini.* Et *articulo* 4. §.2. de D. Baronio, quòd ſimiliter non tantùm nõ viderit, ſed nec vſpiam eius mentionem faciat: *Etenim Dn. Cæſar Baronius, quem pro vmbra ſua primum adfert, vt ſæpiùs dixi, & inculcaui, atque vrgere non deſinam, nec* MV *quidem dixit de illo libro, adeoq; editionem petunt Fratres Carmelitæ, & tomum & annum, & numerum, & verſum, vbi talia ipſe dixerit; prouocat, inquam, ad vniuerſos ipſius tomos, & vel ad vnam vſque ipſius ſchedulam,* vbi ſcilicet, mentio eſt eius libri; nam etſi plura ſcribat de ipſo Ioanne, nuſquam tamen meminit iſtius libri. Porrò quæ Baronius reprehendit in Ioanne quiuis legerit, eum monitum, & rogatum velim, vt, ceu æquus iudex, iudicium ſuum ſuſpendat, donec viderit, & ponderauerit ea quæ de ipſo ſunt dicta in anterioribus *par.3. cap.22.* & *parte* 8. *cap.* 14. §. 2. nec non quæ mox ex S. Auguſtino, S. Innocentio, & B. Zozimo adducemus. At cur nec ipſe nec Bellarminus librum iſtum viderint, niſi fortè ab, & in alijs citatum? Quia ſcilicet tum temporis typis nondùm editus erat niſi ante annos centum & quinquaginta in Speculo Ordinis Carmelitani: cuius paucissima extant exemplaria, demùm vero editus fuit in Bibliotheca Patrum & poſtea inter opera P. Thomæ à Iesv, P. Waſtelij, & tomo 3. Annalium.

1258. Nonnemo etiam vrget ignorantiam ſacræ Scripturæ in iſtius libri Authore idque ex duplici capite, vnum quidem eſt. Quòd in eo Ionas dicatur fuiſſe filius mulieris Sareptanæ, quem S. Elias à mortuis ſuſcitauerat: alterum, Quòd dicatur, Ionas à Deo miſſus ad prædicandam reſtitutionem terminorum Iſrael per Roboam, poſt prædicationem in Niniue. Verùm quantùm ad prius, ab ea ſententia alienus non eſt S. Hieronymus, omnium calculo in Scripturis ſacris verſatiſſimus, *prologo in Ionam* ita ſcribens: *Ionam ſanctum Hebræi affirmant filium fuiſſe mulieris viduæ Sareptanæ, quem* Elias *Propheta mortuum ſuſcitauit.* Id expreſsè tradunt alij plures, relati à Lezana *a tomo 1. Annalium* ſcilicet S. Epiphanius, S. Iſidorus, Dorotheus, Rupertus, Haymo, Carthuſianus in Ionam, & alij. Quinimò,

Ionas Proph. an filius Viduæ Sareptanæ.

a Ad annũ mundi 3127. ante Chr. 926. n.11.

mò, ſcribit Lyranus, quòd, *ſecundum omnes Doctores Hebraicos, & Latinos, iſte Ionas fuerit filius mulieris viduæ, quem ſuſcitauit* Elias. Ita ille: *Nec refert*, inquit Lezana, *quòd hæc ſententia communiter à modernis reijciatur; tùm quia Ionas Hebræus fuerit, non Sidonius, aut Sareptanus; tùm quia aliàs nimis longæuus eſſet, quando prophetauit. Non enim propter hæc antiquorum Patrum traditio deſerenda eſt; cùm potuerit, ex patre Hebræus, & ex matre Sidonius, aut Sarephtanus eſſe, & prophetare valde ſenex, vt ſuo loco dicetur.*

1259. Quoad alterum, extra omne dubium eſt, factam iſtam prædictionem per Ionã, de reſtitutione terminorum Iſrael ex iſtis *libri 4. Regum cap. 14.* verbis, *Ipſe reſtituit terminos Iſrael ab introitu Emath vſque ad mare ſolitudinis, iuxta ſermonem Domini Dei Iſrael, quem locutus eſt per ſeruum ſuum Ionam, filium Amathi, Prophetam.* Suppoſito autem (ſed non conceſſo) quòd in aliqua circumſtantia, purà chronologiæ ratione, ibi erratum eſſet, an propterea liber iſte apocryphus: eiuſue author ignarus Scripturarum foret cenſendus? Sic ſanè multa, aut ferè omnia Patrum, & Hiſtoricorum opera ſimili cenſuræ ſubijcerent. Sub initium enim huius operis *a* & iterum poſtea *b* occaſionaliter oſtendimus, quòd nil magis ſit frequens, quã diſcrepantia inter eos quoad Chronologiam, aliquaſue circumſtantias, circa eamdem hiſtoriæ ſubſtantiam. Canonicarum autem Scripturarum dumtaxat ea eſt prærogatiua, in eis cuncta ſint vera, & certa. Ad iſtam obiectionem iam ante reſponderat Lezana eodem tomo Annalium *c*.

Prophetia eius de reſtitutione terminorũ Iſrael.

a Nu. 12. ſub fin.
b Nu. 835.
c Ad ann. mũdi 3205

1260. Cæterùm, quo loco habendus Liber iſte, quodque magnæ eruditionis ſit, conſtat ex Authoribus alijs *par. 8. cap. 14.* adductis, & quidem peculiariter Saliano: *cuius authoritas, magni apud omnes & roboris ob diligentiſſimam rerum inueſtigationem, & feliciſſimam veri à falſis diſcretionem.* Vide dicta loco citato *d* & in ipſo Saliano *tomo 4. ad an. mundi 3123. ante Chriſtũ 930. nu. 6.* & ſeq. Nec minoris eſt vtilitatis, & authoritatis, ad retundendos inſultus Hæreticorum, ſtatum Monaſticum, eiuſque antiquitatem oppugnantium, & veluti antiquiſſimum, æquè ac validiſſimum munimenmentum nouatoribus illis opponendum; quòd in illo explicatiſſimè deſcribantur Author, norma, habitus, & ſucceſſio Monachatus, in antiqua Lege inſtituti, & in noua perfectionis complementum adepti, & propagati: quo præſidio (ſi liber ille ſuſpectus habeatur) deſtituitur Eccleſia, pariter & eleganti illo Immaculatæ Conceptionis Deiparæ argumento, inde deſumpto: ratione cuius Petrus Ojeda, & Ferdinandus de Salazar Societatis Iesv illuſtres Scriptores, alibi relati, Ordini Carmelitano gratulantur. Denique negationi Authorum pauciſſimorum contrariæ opinionis aſſertionem opponimus Saliani, Suarez, Angeli de Paz, Hieronymi Plati, Ioannis de Carthagena, Petri Caniſij, Gregorij de Valentia, Auguſtini Tornielli aliorumque plurimorum, qui iſtum librum Ioanne adſcribunt vel illum eius nomine referunt. *e*

d Par. 8. c. 14.
e Apud Lezana to. 1. Annal. in Appar. c. 9.

Obiectio I.

1261. Eſt, qui à præfato libro ad eiuſdem tranſit authorem, illum variarum

Digitized by Google

riarum hæreſum erroribus commaculatum, aliorumque criminum reum ſtatuens; recentiorum quorumdam authoritate (quos inter primus, vt *par.8.cap.14.* vidimus,cenſetur Deſiderius Eraſmus) Ioannem de Origeniſmo ſuſpectum habentium: ſed ea in re (eorum pace dictum ſit)ab ipſis erratum, luculenter demonſtrat Waſtelius *libro 3.Vindiciarum* ferè per totum,& idem Lezana *tomo 3. Annalium ad ann.Chr.415,& 444* Breuius autem Ioannes de Carthagena *lib.17 homiliarum* [a] Thoma à Ieſu de varijs Regulis Carmelitarum [b] Michael Munñoz *in Propugnaculo* ELIÆ [c],& alij. ſed petimus ſi aliquis,quicumque is ſit,alium boni nominis infamet ,ideòne alij idipſum ſecura conſcientia ipſi detrahere poſſunt , & primis alias iniurias ſuperaddere? Atque à minori ad maius,ſi quiſpiam à ſeculis multis defunctus,à Summis Pontificibus,Hiſtoricis,inque Officijs Eccleſiaſticis SANCTVS nominetur,& vt talis Martyrologijs inſeratur (vide dicta parte 8.cap.14.) licitum-ne eſt, tali errorem hæreſis , & alia crimina appingere?ac è poſſeſſione ſanctitatis aut bonæ famæ exturbare ? Iudicare poterit Theologus.

a Hom. 2. obiect. 7.
b Par.1.c.2.
c Lib.2. tit.2.c.4. art.4.

1262. An fortè S.Auguſtinum de Origeniſmo,alijſue hæreſibus ſuſpectum quis dicere præſumeret? Nemo id vel cogitauerit. Ipſe tamen S. Doctor cum ipſo Ioanne in vnitate eiuſdem fidei ſe conuenire diſertiſſimè teſtatur *lib.2.contra litteras Petiliani*,vbi hæc de Ioanne noſtro: *Cathedra tibi quid fecit Eccleſia Romana; in qua Petrus ſedit, & in qua hodie Anaſtaſius ſedet? vel Eccleſia Hieroſolymitana;in qua Iacobus ſedit, & in qua hodie Ioannes ſedet:quibus nos in Catholica vnitate connectimur , & à quibus vos nefario furore ſeparaſtis ?* Hæc Auguſtinus. Nimirùm hoc etiam ex S. Auguſtini mente nihil aliud eſt,quàm quòd *Anaſtaſij* ac *Ioannis* Epiſcopatus ordo vſque adeò per vniuerſum orbem velut radiauerit, vt tantam ſplendoris claritatem negare non deberent, nec quidem Africæ hæretici Donatiſtæ. Ecquid clarius,& grauius teſtimonium deſiderari poteſt?ſi tamen maius deſideretur aliquid;(vt in ore trium teſtium,omni exceptione maiorum, firmiter ſtet hoc verbum de vitæ probitate & fidei ſinceritate in Ioanne) ſupremũ nempe duorum Chriſti Vicariorum, addimus. Primum eſt S. Anaſtaſij (qui proximus S.Syricij ſucceſſor fuit)in epiſtola ad ipſummet Ioannem:
„ Probatæ quidem affectionis eſt hoc, vt laudabiliter de Sacerdote Sa-
„ cerdos loquaris. Pro tanto igitur præconio, quod in merita mea effuſiſ-
„ ſimè contuliſti,vt amori tuo gratias ago,ita ſplendorem tuæ ſanctitatis,
„ & eas quas in Domino habes virtutes ſubindè quodammodò paruita-
„ tis noſtræ fauorabilis ſermo proſequitur. Tam eminenter vir omnium
„ præſtantiſſime, laudum tuarum fulges nitore conſpicuus, vt par eſſe
„ meritis ſermo non poſſit. Porrò autem tanto titulorum tuorum rapior
„ incitamento, vt quòd etiam impetrare nequeo , audere non deſinam.
„ Iam hoc de laudibus eſt tuis, quod me tantùm de cœleſtis animi iſtius
„ ſerenitate laudaſti. Tui enim Epiſcopatus ordo perſpicuus, per vniuer-

Teſtimonia SS Auguſtini, Innocentij, Zozimi pro innocentia Ioannis.

Digitized by Google

„ ſum orbem velut radians, etiam ad nos ſplendoris ſui detulit clarita-
„ tem. „ Claritatem intellige tantam, vt eam obſcurare non potuerint intentatæ illi olim calumniæ. Vt quoque ſcias id ex animo Pontificem ſcribere, & virũ religioſiſſimum non loqui ad perſonã hominis, ſignificat ſe Ioannis nomen, licèt longiſſimè abſentis, ſolitum eſſe apud ſuos non cũ minima laude commemorare: *Vt amori tuo,* inquit, *gratias ago, ita ſplendorem tuæ ſanctitatis, & eas, quas in Domino habes virtutes, ſubindè quodammodò paruitatis noſtræ ſauorabilis ſermo proſequitur.* Nam quod dicit *ſubindè*, idem eſt quod *identidem, ſiue crebrò cum interuallis.* Sed iſta tacere, decuiſſet Sanctiſſimum Chriſti Vicarium, ac fidei Catholicæ Antiſtitem, ſi vera eſſe, aut fuiſſe, credidiſſet aliquando, aut credere debuiſſet, Origenis, alteriuſúe erroribus maculatum eſſe. Et ſanè an illuſtriora encomia à Pontifice Summo de homine ſuperſtite reſonare poſſunt? Sed de his plura videri poterunt apud Waſtelium *lib.* 3. *Vindiciarum ſect.* 4. *a* Et hæc de viuente. Proximè autem poſt mortem noſtri Epiſcopi Ioannis probitatis illius & teſtis alius Romanus Pontifex B. Zozimus in epiſtola anno CCCCXVII. ſecundo ab eius obitu, ad S. Aurelium Epiſcopum Carthaginenſem, alioſque Africæ Patres, in qua (vt Pontificia verba alibi expreſſa repetere liceat) conformiter receptis litteris Praylij, Epiſcopi, ait: *Ecce epiſtolam Hieroſolymitani Epiſcopi Praylij, qui in loco quondam* Sancti Ioannis *Epiſcopus eſt ordinatus.* Si fortè nec iſta ſufficiant, vt deinceps à variarum hæreſum erroribus aliorumque criminum accuſatione immunis pronuntietur, videri poterit dictus *liber* 3. *vindiciarum* Waſtelij; Animaduertendum tamen, circa præfata B. Zozimi verba nomen Sancti olim fuiſſe magis latè patens & minùs rigoroſè accipi ſolitum, quàm modò: numquàm tamen homini hæretico, aut de hæreſi ſuſpecto fuiſſe attributum, adſtruit Cardinalis Baronius verbis ſuprà relatis. *b*

a Art 2. §. 5.

Sancti *nomen, etſi olim minùs ſtrictum, numquam tamen attributum fuit heretico.* Ex Baronio hic ſuprà p. 8. c. 14. §. 2.

b Nu. 1191. pag. 679.

1263. Quàm longè à vero abſit iſtius nuperi Scriptoris alia propoſitio, quòd Carmelitæ originem ducant ab Aymerico, ſufficienter declaratum eſt *par.* 8. *cap.* 3. & etiam in anterioribus, potiſſimùm *in libro S. Cyrilli c.* 4. atque *in Notis ibidem.*

Confundunt etiam aliqui illum Enoch qui in Paradiſum tranſlatus eſt cum alio de Amathim nuncupato, qui claruit temporibus Apoſtolorum: meminerunt in ſuis Bullis relatis *par.* 3. *cap.* 2. & 3. Iulius II. & Gregorius XIII. De iſto autem Enoch de Amathim ſcribunt hiſtorici noſtri, & aliqua de eo dicta ſunt à nobis *par.* 3. *cap.* 14. Sunt & qui negant in Lege veteri apud viros Religioſos vſum fuiſſe ſpecialis veſtis à vulgari diſtinctæ: at oppoſitum manifeſtè euincitur ex *capite primo libri* 4. *Regum*, vbi Elias ab Ochozia agnitus refertur ex habitu, prout rectè notat Waldenſis infrà referendus, vt mirum ſit id in dubium reuocari.

Alij quidã ſcrupuli remouentur.

1264. Opponitur denique, quòd ſententia admittens verum, & perfectum Monachatum in Lege veteri Euangelicæ Legis præſtantiam minuat.

Obiectio 4.

Digitized by Google

nuat & labefactet, cùm ei non plus perfectionis deferatur quàm veteri Sinagogæ: iniuriam, & quidem maximam, irroget reliquis omnibus Religionibus noui Teſtamenti; cùm Camelitana Religio multò antiquiorem originem ſibi arroget in ſuo Inſtituto, tribus votis ſubſtantialibus perfectiſſimè inſtituto. Status etiam Clericalis iniuriam patiatur & Apoſtolicus, cùm Monachatus Carmelitanus præferatur ipſi tempore longiſſimo, ſcilicet nongentorum annorum in Elia. Et reſpondendum primo: ab auctore iſtarum obiectionum ſupponi falſum; nam non contendit Religio Carmelitana, ſtatum Monachalem in obſeruãtia trium votorum ſubſtantialium æquè perfectum fuiſſe in veteri Lege ac in Euangelica. Dicimus enim Monaſticum ſtatum perfectionis complementum in Lege noua accepiſſe à Chriſto; à quo etiã, tamquàm cauſa exemplari, finali, & meritoria dimanauit omnis perfectio Monachatus in Lege veteri, prout ſæpiùs iam ante diximus.

Quoad Monachiſmum in Lege veteri, exiſtimamus, eum extra controuerſiam eſſe debere, per ea quæ producta ſunt *par.2.cap.1.* & hic paulo ante *cap.6.* vbi etiam ad rationes quaſdam in contrarium, ſpecie tenùs dumtaxat vrgentes, reſpondimus. Ad iſtud verò: *Quòd ſententia admittens verum Monachatum in Lege veteri, iniuriam irroget, & quidem maximam, omnibus Religionibus noui Teſtamenti, nec non ſtatui clericali; quia ſic Carmelitana Religio antiquiorem haberet originem, & tempore præcederet*: mirum ſi à Theologo eiuſmodi aſſertum prodeat. An iniuria irrogatur Sacris Ordinibus Prædicatorum, & Minorum, ſi dicantur illis priores Ordines S. Auguſtini, S. Benedicti, Ciſtercienſis, Præmonſtratenſis, Carthuſienſis? aut Societati, Iesv aliquid honoris decedit, ſi dicatur, quòd eam præcedant tempore alij Ordines? Nequaquàm; cùm ſingulis ſua aſſeratur antiquitas. (Vide dicta *par.8.cap.5.* ſub finem) Aut Epiſcopalis, Sacerdotalis, Monaſtici ſtatus dignitati aliquid decedit, quòd Matrimonialis aſſeratur longè prior tempore? Quinimò alijs Scriptoribus videtur, ad maiorem omnium Ordinũ commendationem magnoperè facere; quòd etiam in Lege Veteri Monachatus extiterit, à celeberrimo Propheta Elia, Dei iuſſu inchoatus, prout declaratum eſt *parte 2.cap.5.* per eius poſteros iugiter continuatus à Chriſto perfectus, & eleuatus, ab Apoſtolis, viriſque Apoſtolicis exercitatus, & propagatus, ac deinde (quia valde multiplicatus) in varias, & diſtinctas, Congregationes ordinatus modo *par.3.cap.20.* declarato; hinc enim Ordines omnes (ſicut & Monachatus) poſſident antquitatem, tantopere hæreticis exoſam, & ab eis acriter impugnatam.

Refelluntur.

Quando cuilibet Ordini ſua aſſeritur antiquitas, nulli alteri fit iniuria.

Ex antiquitate Monachiſmi in veteri Lege initiati Ordines Omnes magis cõmendãtur.

Digitized by Google

CAPVT VIII.

Remouentur alij quidam ſcrupuli.

1265. ALiquę adhuc ſuperſunt obiectiones diſſoluendæ circa Patriarchatum S.P. Eliæ in Ordine Carmelitano, aliaque nõnulla. Itaque (præter ea de quibus *par.8.cap. 6.* & ſequent.) Obiicitvr primo à quopiam, S.Tereſiam Carmeli Reſtauratricem, non agnouiſſe S.Eliam pro Patriarcha, ſeu fundatore ſui Ordinis, ſed S.Albertum. In hoc vtroque, videlicet S.Albertum Authorem eſſe Ordinis huius, aut S. Tereſiam eum pro tali habuiſſe, ne vmbra quidem veri eſt. Quantum ad priùs, euidens cuilibet erit inſpicienti Vitam S.Alberti (apud Surium, Ribadeneira, & alios, ad diem 7. Auguſti) ipſum B.Virgini & Ordini Carmelitano (vtique tunc exiſtenti) fuiſſe promiſſum antequam natum: natus eſt autem Drepani in Sicilia circa annum Chriſti 1250. (prout refertur *in Annalibus Ordinis*) poſtquam Ordo, qui iam ante tantopere floruerat in Terra Sancta, inde perſecutionibus Saracenorum exturbatus, per totã etiam Europam multiplicatus eſſet, & à SS.Pontificibus Alexandro III. an.1180. & Innocentio III. an.1199. (prout diximus ſuprà [a]) approbatus, Regula quoque donatus ab Alberto Patriarcha Hieroſolymitano, confirmata ab Honorio III. an.1226. & Innocentio IV. anno 1247. Quoad S.Tereſiam, ea nec verbo, nec ſcripto, ſimile quidpiam vel innuiſſe vnquã, oſtendi poteſt. Cui igitur fundamento opinionem nouam iſtam, de Carmelitani Ordinis exordio per S.Albertum, Author ille ſuperſtruit S.Tereſiæ? Quia ipſa eum peculiariter coluerit, & ab illo multas acceperit reuelationes de rebus futuris circa ſuam Religionem: eiuſque feſtum ſacrâ communione honorari inſtituerit. At quæro, ſi quis ex Ordine S. Dominici peculiariori ſtudio colat Angelicum Doctorem S. Thomam Aquinatem, aut ex PP.Minoritis S. Bonauenturam, vel è Societate Iesv teneriori deuotionis affectu afficiatur B. Aloyſio; an propterea cenſendi illi, quaſi iſtos Sanctos habeant ſuæ Religionis Authores? Quis neſciat, fideles varijs rationibus, & affectibus motos, Sanctis quibuſdam ſpecialiter affici? ſic S.Tereſia tenerrimè coluit S.Ioſephum, eiuſque cultum ſuo exemplo, & ſcriptis quam maximè promouit: Sic noſtra extatica Virgo B.Maria Magdalena de Pazzi peculiariter deprædicauit gloriam B. Aloyſij de Gonzaga. Vtraque etiam in patronum peculiarem habuit prædictum noſtrum S. Albertum, cuius feſtum inter præcipua Ordinis ſolenizatur die 7. Auguſti cum Octaua, ob eximiam eius ſanctitatem (quâ promeruit

Obiectio 1.

[a] Par 8.c. 2.n.1094.

Commentũ nouum, de Ordine Carmelitano per S. Albertum inſtituto refellitur.

ruit

ruit mox ab obitu canonizari ab Angelis) & propter continuata per Orbem Chriſtianum miracula,in depellendis morbis per aquam, eius ſacris Reliquiis benedictam,ſicut retulimus ſuprà. Et hæc ratio eſt,cur Tereſia ipſum,vnà cum aliis,in peculiarem patronum habuerit ,ac in feſto eius ſacram communionem faciendam indixerit. Quòd ſi de alio Alberto intelligi dicatur, Patriarcha ſcilicet Ieroſolymitano: S.Tereſia ab illo reuelationes iſtas non accepit, nec in eius feſto(in Ordine haud ſolemni, & non à multo tempore celebrari conceſſo) communionem fieri decreuit. Cæterùm ad ipſum haud poſſe referri originem Ordinis,ex dictis *par.8.c.* 2. manifeſtum eſt,atque ita argumentum illud inane.

1266. Sed cur S. Tereſia pro ſolemnitate S.Alberti,& non S.P. Eliæ ſacram Communionem præſcripſit ? Vel mediocriter verſatus in hiſtoria Carmelitana rationem dabit. Animaduertendum enim, quòd licèt ab antiquiſſimis temporibus dicata fuerint templa , & altaria S. Prophetæ Eliæ & eius feſtum celebratum, etiam à populo cum inhibitione operum ſeruilium inter Græcos (vt habetur *ex notis Cardinalis Baronij in Martyrologio Rom. ad diem* 20. *Iulij*,& ex dictis hic ſuprà, *a*) fueritque ſemper in Ordine Carmelitano habitus, & honoratus,vt Inſtitutor, Pater,& Patriarcha: attamen in Eccleſia Latina, etſi coleretur varijs in locis, non tamen vniuerſaliter, nec ita ſolemniter, donec à Summis Pontificibus, & à Sacra Rituum Congregatione ſolemnitas illa feſti, & officij ipſius, prout nunc obſeruatur in Ordine Carmelitano, permiſſa, & approbata fuerit,aliquantò poſt obitum S.Tereſiæ, videlicet anno 1584, à Gregorio XIII. per Bullam : *Vt Breuiarii* (vidè Lezana *tomo* 1. *Annalium ad annum mundi* 3139) & anno 1589. à Sixto V. per Bullam; *Eximium quod* & poſtea iteratis vicibus à dicta Sacra Congregatione (Lezana ibidem) non mirum igitur,eam non præſcripſiſſe Communionem pro ſolemnitate,quę non erat.

a Nu.756. & n 361.

1267 Quòd autem ipſa agnouerit,Ordinis ſui Authorem,& Inſtitutorem non S,Albertum, ſed S. Eliam, cum ſuis diſcipulis *Eliſeo*, & Filijs Prophetarum,nimis manifeſtum eſt eius opera legenti: vndè paucula hęc exhibemus. In libro fundationum *cap.* 26. de ſe ipſa teſtatur: *Contigit, cùm videlicet Malagone Veaſium peteremus, febri æſtuarem, & tot ſimul malis oppreſſa eſſem, vt via,quâ eundum erat,longinquitatem conſiderans, meque ita conſtitutam cernens,* Patris nostri Eliæ *Ieſabelem fugientis recordarer.* Et mox à febre,& omnibus morbis,qui extremi erant,vti ſcribit,liberata fuit. Eodem libro *cap.* 27. agens de Monaſterio *B.Virginis ab auxilio*, diſtante tribus milliaribus à Villa-noua. *Monaſterium autem hoc*,inquit , *intra ſiluarum eſt abdita,& in ſolitudine ſatis deuota.* Et infrà : *Florida primorum Ordinis noſtri Patrum tempora hac in imagine videre videbar:* Et aliquanto poſt *: Aditus porrò illius ſubterraneus eſt,velut per cauernam, qua ſpeciem referebat eius; in qua* Pater noster Elias *delituerat.* Deindè *cap.*29. deſcribens fundationem

S.Tereſia Authorem Ordinis ſui agnoſcit S. Eliam.

Eum Patrem ſuũ appellat.

Conuentus Sorienſis, ſimiliter S. Eliseum Patrem nuncupat: *Die quâ feſtum* S. Patris Nostri Elisei *recolebatur, ſacrum ibi celebratum eſt.*

1268. Hinc quandoq; ſe ſuas excitat ad imitationem antiquorum iſtorum Prophetarum, à quibus Ordo hic originem habet: *eoſq;* huius Ordinis *Fundatores*, & *eorum*, ſe ſuaſq; *ſtirpem*, & *propaginem* nũcupat. Ita præfato libro *c.* 13. exhortans ad moderationẽ in ædificiis, ob oculos ponit exemplum iſtorum: *Vos obſecro, chariſſimæ, & vos Patres; vt in domibus magnis, & pretioſis, ſemper omnem, quàm poteſtis, moderationem adhibeatis. Verſentur nobis ante oculos veri noſtri Fundatores, qui ſunt ſancti illi Patres, à quibus deſcendimus, quos per hanc paupertatis, & humilitatis viam ad Dei fruitionem perueniſſe nouimus:* Nempe S. Elias in Oreb, in Carith, ac denique in ſpelunca Carmeli, & *S. Eliſeus*, ac Filij Prophetarum, etiam in Carmelo & propè fluenta Iordanis, ædificantes caſulas, & herbis agreſtibus ac polentâ victitantes in magna paupertate. Iterum *cap.* 28. ad perfectionis ſtudium exſtimulans: *Veſtros in ſtirpem & propaginem, è qua deſcendimus, ſanctorum, inquam, illorum Prophetarum oculos ſemper conijcite.* Quod ipſa in ſe præmonſtrauit, ceu *vera ſui Patris* Eliæ *filia repleta luminibus, quæ ille poſſidet*, vt de ea teſtatur magnus ille in Hiſpania Epiſcopus Ioannes de Palafox *in notis ad litteras & monita S. Tereſiæ* [a] vbi (ad propoſitum) *in Præfatione* [b] ait: *Ordinis Carmelitani Religioſos omnes, eſſe obſtrictos zeloſiſſimo, & ſanctiſſimo* Patri Eliæ (videlicet tamquàm filij) *quem imitari debeant in zelo, auſteritatibus, perfectaq; abdicatione omnium rerum mundanarum.* In eodem quoque *libro fundationum capite.* 25. S. Tereſia narrans vocationem Venerabilis Beatricis à Matre Dei (quæ prima fuit Nouitia in Conuentu Hiſpalenſi) refert, qualiter ei apparuerit venerandus ſenex ſed viuidus & vegetus, Carmelitani Ordinis veſtibus indutus; cuius oblonga barba filamentis argenteis conſtare videbatur. Rogata poſtmodùm à ſuis Confeſſarijs Beatrix, quis ille fuerit? Reſpondit S. P. Eliam. Ita P. Franciſcus à S. Maria *in hiſtoria Prophetica.* Occaſione illius, hìc commemorandum occurrit aliud ſimile, quod refert idem Author [c] ſcribens de Venerabili Catharina de Cordona (de cuius admiranda vita, & incredibili vitæ auſteritate teſtimonium perhibet S. Tereſia in eodem *libro fundationum cap.* 27.) quòd nempè illi appàruerit Chriſtus, extendens habitum Carmeliticum, & monens, vt eum aſſumeret: quòdque deinde ei ſe videndum exhibuerit S. Elias, indutus ea veſte, quàm Chriſtus præmonſtrauerat, ſuccinctus zonâ pelliceâ. Id ipſa aſſeruit his verbis *In carne, & oſſibus, vidi* nostrum Patrem Eliam *in iſto loco:* quem deſignabat. Memorabilis quoque eſt viſio, ſeu apparitio facta Venerabili Matri Annæ à S. Bartholomæo (ſociæ S. Tereſiæ) relata *cap.* 24. *Vitæ ipſius*, ab ea ſuorum Superiorum mandato conſcriptæ, quòd nimirùm, tempore cuiuſdam Congregationis, ſeu Capituli Ordinis, in nube ſplendida viderit S. Eliam *Patrem ſuum*, extendentem pallium ſuum ſuprà Conuentum Valliſoleti, in quo celebrabatur Capitulum: cuius ſucceſſus, & exitus, mirabilis

Elias, & aliorũ Prophetarum imitationẽ hortatur.

[a] Ad monitum 8.
[b] Ad R.P. Iacobũ à Præſentatione Generalem Diſcalceatorum in Hiſpania.

S. Elias *apparet in habitu Carmelit.*

[c] Lib 3. c. 38. n 8.
[d] Lib. 4. c. 11.

Aliæ apparitiones S. Eliæ *in ſimili veſte.*

Digitized by Google

rabilis fuit, vt ibidem declaratur. Ipſa quoque S. Tereſia dicto *capite* 25. eiuſdem libri refert, Matrem S. Annæ (*Emerentianam*, inquit, *eam vocari exiſtimo*) ſolitam excurrere ad ſanctos Montis Carmeli incolas (Hiſtoriam illam de Emerentiana deſcriptam pleniùs reperies *par.3.cap.*10.) An non etiam inde habetur, S. Tereſiam credidiſſe, Ordinem hunc extitiſſe ante Chriſti natiuitatem & conſequenter eius Authorem non eſſe S. Albertũ, aliumúe ſub nouo teſtamento? Ex quibus omnibus Patriarchatus S. P. ELIÆ in hoc Ordine magis ſtabilitur: atque ita telum in nos emiſſum, in ipſos regreditur aduerſarios.

1269. Eſt & qui in merita ac virtutes ipſius S. ELIÆ impingit, ſtatuens ELIAM, licèt meritis magnum, longè inferiorem tamen Apoſtolis, ac primis Religionum Fundatoribus Antonio, Benedicto, Baſilio, Dominico, Franciſco, &c. eum inſuper arguit indiſcreti zeli, & tamquàm meticuloſum &c. Sed (vt tela immiſſa auertamus ſolummodò, non remittamus) reminiſcendum proponimus, quòd Chriſtus reprehenderit Apoſtolos inter ſe differentes; *quis eorum videretur eſſe maior?* [a] & rememoranda adducimus paucula verba deuoti Thomæ à Kempis in aureo ſuo Opuſculo *de Imitatione Chriſti lib.3.cap.*58. ita ſcribentis: *Noli etiam inquirere, vel diſputare, de meritis Sanctorum, quis alio Sanctior, aut quis maior fuerit in regno cælorum. Talia generant ſæpè lites, & contentiones inutiles.* Scimus quidem, præfatos & alios Sanctos Religionum Fundatores, meritis, & gloriâ ſublimes valdè, & eos Apoſtolis compares, vel ſuppares reputamus. Arbitramur tamen, haud aſſerendum, S. Prophetam ELIAM *illis longè inferiorem*; etenim iſtorum Sanctorum laus haud creſcet ex huius iniuria, nec eorum magnitudo ex alterius humilitate, vnde, vt illi commendentur, nõ debet iſte vituperari.

S. Elías haud rectè dicitur, meritis longè inferior Fundatoribus Religionum.

[a] Luc. 22.

1270. Porrò eius merita eximia eſſe, conuincunt ſatis omnia, quæ dicta ſunt totâ *parte ſecunda*. Et ſanè, cur parùm credibile, illum ſaltem comparem, & non *longè inferiorem* fore Religionum Fundatoribus? cùm plerique illorum, in formando ſuo Inſtituto, ipſum, vt prototypon, ac exemplar, proſpexerint (vti conſtat ex dictis *par.3. cap.*20. & diſertè de S. Antonio aſſeritur à S. Athanaſio, verbis relatis *par.2.cap.*1. ſub initium.) *Exemplar autem debet eſſe perfectius, aut æqualis perfectionis, cum exemplato*, vt docet S. Thomas [b] eſtque ipſe ELIAS (vt ex dictis eâdem *par.2. cap.*1. habetur) primus, & Princeps Monachorum: *Primum autem in vnoquoq; genere eſt menſura cæterorum.* [c] Et ſanè, cæteris Religionum Fundatoribus ipſum haud *multo inferiorem*, facilè cuilibet perſuadebunt magnifica encomia, quibus non modò à SS. Patribus, ſed & in ſacris Litteris, tùm veteris, tùm nouæ Legis, celebratur. Et quidem zelum eius, prodigia, quæ operatus fuit, & glorioſum triumphum pandunt libri tertius & quartus Regum, per varia capita. In Eccleſiaſtico *cap.* 48. his verbis commendatur: *Surrexit* ELIAS *Propheta quaſi ignis, & verbum ipſius quaſi facula ardebat*: & paulò poſt:

Cum eum plerique iſtorum proſpexerint vt ſui inſtituti prototypon.

[b] Qu. 8. de veritate art. 8.

[c] Ariſt. 10. Metaph. tex. 2.

Magnifica encomia S. Eliæ in ſacris litteris.

poſt: *Verbo Domini continuit cælum: & deiecit de cælo ignem ter.* Et infrà: *Qui receptus es in turbine ignis,in curru equorum igneorum.* Vt proindè meritò ibidem dicatur: *Quis poteſt ſimiliter ſic gloriari tibi?* Alia in ipſo contextu videri poterunt. Ecquid de mortali homine excellentius dici poſſet? *Libro* 1.*Machabæorum cap*.2. in exemplum proponitur eius zelus: qui ipſum dignum reddidit inaudito hactenùs aborigine mundi,& ſtupendo in cœlum raptu. Videri quoque poſſunt,quæ de eo ſcribit Propheta Malachias *cap*. 4. Similiter in varijs libris noui Teſtamenti laudes eius reſonant:& quidem à quatuor Euangeliſtis, Archangelo Gabriele, atque ab ipſo Chriſto, (vt mox audiemus) magnificatur. In Canonica S.Iacobi in exemplum cunctis proponitur eius oratio: quâ cœlum imbribus clauſit, & aperuit. In Apocalypſi *capit*. 11. ipſe & Enoch vocantur *duæ oliuæ* , *& duo candelabra in conſpectu Domini.* Præterea Patres & interpretes nō pauci ELIAM, & Enoch non modo æquiparant Apoſtolis,ſed tales eſſe disertè adſtruūt: *Enoch & ELIAS,* ſcribit S.Ambroſius *a futuri ſunt vltimo tempore Apoſtoli.* Iiſdem verbis id adſtruit Cornelius à Lapide *b* ELIAS *autem & Enoch erunt Apoſtoli Chriſti.* Sic & alij loquuntur. Itaque,nec Apoſtolis,nec Religionum Fundatoribus in meritis dici poſſunt *longè inferiores.*

a In ca 4. Epiſtolæ ad Corint.
b In ca.11. Apocal.

1271. Aſt maximè ponderandū,Ioannem Baptiſtā à Chriſto aſſimilari ELIÆ. Vnde Patres inferūt,iſtorū inter ſe paritatem,& in vitę ratione & in merito. *Ipſe*, ait Dominus, *c eſt* ELIAS & rurſus, *d dico autē vobis* ELIAS *iam venit.* Et Angelus Gabriel ad Zachariam *e Præibit ante illum in ſpiritu,& Virtute* ELIÆ. Verba illa ponderans S. Auguſtinus *in libro quæſtionum veteris,& noui Teſtamenti*, ait: *Parem ergo Ioannem* ELIÆ *oſtendit. Et Dominus dicit,nemo maior inter natos mulierum Ioanne Baptiſta. Non dicit omnibus maior,ſed nemo illo maior eſt: hoc eſt,æqualem habet, maiorem non habet:* ELIAS *ergo par illi eſt.* S.Patri Auguſtino eiuſdem alumnum adiungimus Ioannem Gillemanum Canonicum Regularem : qui à binis ſeculis eruditione claruit in Rubea Valle,in Brabantia,haud longè à Bruxella: is in ſuo *Agiologio, ſeu Martyrologio ad diem* 29. *Auguſti* ſic Sanctiſſimum Ioannem Baptiſtam commemorat : *Quarto Kalendas ſeptembris, Decollatio ſancti Ioannis Baptiſtæ , Domini noſtri* IESV CHRISTI , *(in ſpiritu & virtute* ELIÆ,*) præcurſoris. Hic vitam Eremiticam, ab* ELIA *Propheta inſtitutam,adhuc puer aſſumpſit,veſtium biſſiditate, victus parcitate,conuerſationis ſimilitudine, pariq; mentis rigore* ELIAM *ſemper exprimens,adeò,vt Iudæi eum eſſe* ELIAM *perſonâ opinarentur. Quapropter in Sebaſte, oppido Palæſtinæ,à ſuis diſcipulis inter corpora Sanctorum Eliſei & Abdiæ Prophetarum Diſcipulorum* ELIÆ, *tamquam eorum condiſcipulus,& eiuſdem Religionis obſeruantiſſimus alumnus humatus eſt.* Iſtis etiam confirmantur aſſerta in anterioribus de inchoato per S. ELIAM Monaſtico Inſtituto & quòd inter poſteros S. ELIÆ vixerit ipſe Ioannes Baptiſta. Haud multùm diſſimilibus (à præfatis S.Auguſtini) verbis ELIÆ & Ioannis Baptiſtæ æqualitatem indicant S. Hieronymus,& cum eo S.Thomas *f* ELIAS *ergo Ioannes*

c Matth. 11.
d Matt.17. Marci 9.
e Lucæ 1.
SS Elias, *& Ioannes Bapt. inter ſe equiparantur.*
f In catena, ſuper c.11. Matthæi.

nes dicitur, quòd, iuxta aliud teſtimonium Euangelij, venerit in ſpiritu, & virtute ELIÆ,& eamdem Spiritus Sancti,vel gratiam habuerit,vel menſuram: ſed & vita auſteritas,rigorq́, mentis ELIÆ,& Ioannis,pares ſunt. Iſtis conſonant ea quę ſcribit Petrus Damianus a *Quanti autem meriti* ELIAS *fuerit hinc citò colligitur: ad Zachariam namq́, de Ioannis promiſſione Angelus dicit: Ipſe præcedet ante illum in ſpiritu & virtute* ELIÆ. *De eodem quoque Ioanne Dominus teſtatur, dicens: inter natos mulierum non ſurrexit maior Ioanne Baptiſta. Si ergo inter homines maior Ioanne Baptiſta nemo ſurrexit, quis maior* ELIA, *qui vnam virtutem, & vnum cum Ioanne Spiritum habuit?* Paucioribus verbis æqualitatem illam exprimit Petrus Chryſologus b *Ioannes ergo* ELIÆ *venit in ſpiritu, & in eius virtute graditur, qui totum victu, veſtitu, honore, caſtitate, abſtinentiâ, & omnibus* ELIAM *virtutibus repræſentat:* propterea Iudæi Ioannem interrogabant: ELIAS ES TV?

a Serm. 2. de S. Vitali.

b Serm. 88. de S. Ioanne Bapt.

1272. Similia plura Patrum teſtimonia, & in ELIAM elogia adferre luberet, ſi non præſtitutos limites breuitatis transgredi videremur. Vetuſtioribus tamen iſtis, binos ſaltem recentiores ſubiunxiſſe, ne ægrè ferat Lector: alter eſt Salianus, qui peculiariter ELIÆ geſta, & merita examinauit, ac illuſtrauit *in Annalibus veteris Teſtamenti,* in quibus ſic inter alia: c *Tam ſingulari elogio commendaturus Ioannem, vt inter natos mulierum maior Ioãne Baptiſta non ſurrexiſſe diceretur: Illi tamen par* ELIAS *fuit, in cuius ſpiritu, & virtute, Archangelo Gabriele teſte, Ioannes venit in mundum.* Alia ex eodem videri poterunt *par.2.cap.*8. Alter eſt Ægidius Camartus Generalis Minimorum, in libro *de rebus* ELIÆ *capite* 6. *ſect.*8. vbi hanc inſtituit quæſtionem. *An* ELIAS *reliquos veteris Teſtamenti Prophetas ſuperauerit?* & ait: *Quærimus ergò, an rectè concludere poſſimus, ex iis quæ Scriptura tradit de* ELIA, *ipſum eos omnes ſuperaſſe. Et quidem affirmatiuè reſpondendum cenſeo. Talis enim eſt omnium Patrum, quos quidem videre mihi conceſſum eſt, communis ſententia.* Et aliquanto poſt: *Illis autem vetuſtiſſimis Eccleſiæ Patribus conſentiunt recentiores, qui de eadem materia diſputauerunt.* Ibi conſequenter aſſertum ſuum authoritatibus, & rationibus firmat.

c Ad ann. mundi 3124.

An S. Elias *aliós veteris Teſt. Prophetas ſuperauerit.*

1273. Præterea, eximia ELIÆ Sanctitas ex eo manifeſta redditur, quòd in pluribus aſſimiletur Chriſto, & Virgini Deiparæ, (vt habetur ex dictis *parte* 2. *cap.*4.) tamquàm perfectiſſimus typus ſuis prototypis. Quinimò ELIAS *in rebus maximis, & præcipuis, Chriſtum, quaſi illius expreſſa fuiſſet imago, repræſentauit:* (ait idem Camartus dicto loco: vbi hanc rationem latè declarat) & propterea ipſe Chriſtus à nonnullis ELIAS putabatur.

S Elias *etiam Chriſto & B. Virgini in multis aſſimilatur.*

1274. Denique, perpendendum ſinimus cuilibet, quanta nunc ſint ſancti P. ELIÆ merita, cùm hactenùs fuerit, & adhuc ſit in ſtatu merendi, vt tradunt Abulenſis & alij plures graues Authores: d idque P. Viegas, commentans *caput* 11. *Apocalypſis* pariter de ELIA, & conſorte eius Enoch, probat his rationibus: „ Non eſt conſentaneum ſacris Lite- „ ris, aliquem hominem qui nondum obierit, ponere extra ſtatum me-

d Apud Lezana to. 1. Annal. ad an. mundi 3139. n. 13.

S. Eliã adhuc eſſe in ſtatu merẽdi declaratur.

„ rendi: deindè, quia non congruit Diuinæ bonitati, & liberalitati, hos „ duos ſeruos ſuos illuſtriſſimos in hac mortali vita vſquè in finem mundi „ detinere, priuareque, per tam longum tempus, viſione beatificâ, quá, ſecundùm naturalem curſum, & legem ordinariam, multis iam antè ſeculis potirentur: idque nullo ipſorum lucro, quin omnium maximo detrimento, ſubtractâ nimirum eis merendi facultate. Sanè indignum „ planè videtur diuinâ munificentiâ; quippe qui ſoleat dona ſua nouis „ cumulare beneficiis, iacturamque ſuo nomine factam multo amplioribus lucris compenſare. „ Inſuper id ſic concludit: „ Quod iuxta ſacram Scripturam, vniuerſæque Eccleſiæ doctrinam, iuxta quam omnes „ viatores, qui adhuc à Domino peregrinantur, & ex fide viuunt, ſunt in „ ſtatu merendi. „ Et ad obiectionem: „ quòd ſic eorum merita omnium Sanctorum, imò & Glorioſiſſimæ Virginis Deiparæ excederent, „ reſpondens: „ Ea enim, inquit: „ eſt gratiæ Virginis magnitudo; vt „ nullus omninò ad eam poſſit pertingere. Cùm enim Deus præuidiſſet, „ quanta futura eſſent Enoch & Eliæ merita multò maiora eſſe voluit „ merita Virginis, tantæque intenſionis, ad quantam præuidebat eorum „ gratiam non peruenturam. Quòd verò ad cæteros Sanctos attinet, nõ „ multùm de eorum primatu contenderem, nihil enim abſurdi conſequi „ video, ſi quis dicat, Enoch & Eliam, vtpote extraordinarios quoſdam „ Heroes, ſuperaturos magnitudine gratiæ reliquos omnes Sanctos, exceptâ Virgine, idque tantùm propter diuturnitatem temporis, quo ex „ diſpenſatione, viuunt. „

a Cap. 38. & 39.

Iſtis conſonant ea, quæ ſcribit Fernandus Caldera, Ordinis Minimorum *in Theologia myſtica* a circa illa verba: „ Præcedet ante illum (Ioan„ nes) in ſpiritu & virtute Eliæ: „ vbi ait: „ ſpiritum Eliæ non „ fuiſſe niſi zelum honoris & gloriæ Dei: virtutem autem eius fuiſſe Orationem: quâ cœlum continuit, & prodigia patrauit: „ Deinde ſubijcit verba Doctoris Henriquez: *Ingenti quotidie meritorum cumulo creſcunt* Enoch & Elias *in Paradiſo*: quod duodecim Doctorum calculo confirmat.

b In præfat. de Elia.

Epitome excelentiarum S. Eliæ.

1274. Hactenus de S. Eliæ meritis longiùs ſermo noſter excurrit, non ſanè ea intentione, vt ipſum cæteris Sanctis præferamus: ſed, vt eius gloriã nõnihil à præfato Authore depreſſam, reparemus, quod vt pleniùs fecerimus, priuſquàm tranſgrediamur ad alia; ex præfato Camarto b ſuccinctam vitæ ipſius rationem, & prærogatiuas, compendio damus: „ Elias „ Thesbites inter veteris Inſtrumenti Prophetas vitæ ſanctimoniâ, inuicti animi fortitudine, virginalis pudicitiæ caſtimoniâ, laborum tolerantiâ, dicendi libertate, maceratione corporis, paupertatis amore, ſolitariæ „ vitæ inſtitutis, diſcipulorum multitudine ac celebritate, indefeſſo orandi ſtudio atque orationis efficaciâ, diuinæ gloriæ zelo, miraculorum ſplendore.

ſplendore, rerum geſtarum copiâ: poſtremò, exitu mirabili, longeque mirabiliori regreſſu, excelluit.,,

1275. Nunc maculas eidem ſancto Prophetæ appictas abſtergamus, videlicet. I. nimium zelũ, & rigorem; eò quòd, in populi rebellis, & ingrati vltionem, ſupplicia depoſcerit. II. Quòd ab eo exiguus animarum fructus ſit depromptus. III. Quòd tamquàm puſillanimis à Reginę potentia profugus oberrarit. *a* E conuerſo nos exiſtimamus, ab iſtis tribus eum ſingulariter commendandum. Etenim zelum illius extollit ſacer Textus: Elias, *dum zelat zelum Legis, receptus eſt in cælum*: & confirmant ingentia prodigia, quòd verbo Domini continuerit cœlum, & ignem è cœlo eduxerit: quodque Dei zelo, quaſi facula, arderet, eiuſque ardenti cordi correſponderit Deus, ipſum de mundo ſuſtollendo in flammeo curru. Vnde S. Auguſtinus (aut quicumque iſtius operis author ſit) *tomo* 3. *lib. 2. de mirabilibus ſacræ Scripturæ*: ſcribit *Conueniebat ergo, vt* Elias; *quoniam Diuini amoris zelus, ignito in animo ſuo, flagraſſet ardore; & per ignem miranda ſigna multa faceret, & per currum igneum, ab omnibus commutatum, Dominus ad ſublimiorem ſtatum eueheret*. Animarum verò fructus an non is magnus, quòd zelo zelatus pro Domino Deo exercituum tantâ in Deum fide, & fiduciâ aggreſſus Prophetas Baal, & Lucorum, eos è medio ſuſtulerit, idololatriam propulſauerit, & veri Dei cultum reſtituerit? Prætereà, fructus vberrimus, manens in æternum, ſunt, *Lecti Prophetarum, & Religioſorum manipuli per eum inſtituti, ac ad cœleſtem vitam, mundo ignotam traducendã adducti, iugiterque continuati*, vt loquitur Salianus ſuprà relatus. *Commendatur eiuſdem ignitus zelus, & animarum fructus vberrimus.*

1276. Fugam non arripuiſſe ex puſillanimitate, conuincit, quòd aliàs cum Regibus, & tribus quinquagenariis eorumque militibus tam intrepidè ſe geſſerit, vt propterea S. Thomas *quæſt. 12. de veritate* *a* de eo ſcribit: *a Quòd eminẽtia* Eliæ *præcipuè in hoc attenditur, quòd à morte immunis cõſeruatus fuit: etiam multis aliis Prophetis eminentior fuit quoad audaciam, & magnitudinem ſignorum*. Cauſam timoris & fugæ hanc Theodoretus *b* adfert: *Ne miraculi magnitudo eius ſpiritum nimis attolleret, conceſſit gratia naturæ, vt timorem ſuſciperet*. Quod confirmat S. Eucherius: *In miraculis monſtrabatur* Elias, *in infirmitatibus ſeruabatur*. Hoc ipſum prolixè, & præclarè (vt ſolet) pertractat Abulenſis *in caput* 19. *libri* 3. *Regum quæſtione* 3. vbi inter alia ſic:,, Quòd autem nunc Elias timeret, qui non timuerat coram facie Regis Achab, non proueniebat ex magnitudine, vel puſillanimitate cordis eius, ſed ex motu Dei; quia quandò Deus mouebat ipſum, confidebat nimis, plùs quàm homo confidere poſſet: cùm autem Deus nõ mouebat eum ad confidendum, timebat, ſicut quilibet alius homo timeret, & cadebat in eum omnis timor, qui caderet in conſtantem virũ. Simile enim eſt de Moyſe, & alijs Prophetis, & viris ſanctis: quia interdum Deus mouebat eos, & operabantur grandia; interdum verò relinquebat eos ſibi-ipſis, & timebant ſicut cæteri homines:,, Quod latiùs ibi

a Art. 14. ad 4.

b In 3. Regum 19.

Cauſa timoris & fugæ S. Eliæ.

Digitized by Google

declarat,& cauſam, cur Deus viros ſanctos ſinat quandoque timore moueri,aſſignat;vt eos ſeruet in humilitate, atque ad ſeipſos redeuntes, cognoſcant,ſe infirmos eſſe,niſi Deus eos confortauerit. Aliam hanc innuit Cornelius à Lapide, dum tractat de fuga ELIÆ: [a] ELIAS,inquit,*repræſentat hic infirmitatem Chriſti pauentis in horto*. Si pauor, & mœror in Chriſto fuerint ſine reprehenſione (aliter ſentire impium foret) cur timor carpitur in ELIA? an non etiam ipſe Chriſtus verbo, & exemplo quandoque prudenter fugiendum,nos inſtruxit? Et certè, fugam iſtam Deo haud diſplicuiſſe,confirmatur, quòd in ea ab Angelo viſitatus, & cibatus fuerit: atque mox in Monte Oreb mirabili viſione à Deo honoratus.

[a] In lib.3. Reg c.19.

Repræſentauit tum Chriſtum in horto pauentem.

1277. Quòd ELIAS rigorem, Chriſtus magis manſuetudinem præ ſe tulerit; reminiſcendum ELIAM vixiſſe in Lege veteri (quæ erat Lex rigoris) erantque idololatræ, & homines duræ ceruicis. Chriſtus autem nouam inuexit Legem,gratiæ ſcilicet.Cæterùm,dum occaſio fuit, etiam ipſe Chriſtus rigorem clementiæ commiſcens,oſtendit, quòd *zelus domus Patris ſui comederet eum*; vt, cùm flagellis eiiceret ementes, & vendentes è templo. Nonne & his temporibus ſacra Inquiſitio, ex ordinatione Eccleſiæ, rigidiſſimè procedit contra blaſphemos, hæreticos, & ſuſpectos de hæreſi? Hæreticis autem deteſtabiliores erant illi prophetæ Baal, & Lucorum, populum à veri Dei cultu auertentes, & ad idololatriam pertrahentes. Ea propter laudabilem, hæroicum, magnique zeli actum exercuit S. Propheta ELIAS, dum,Dei ſpiritu plenus,eos omnes (quos cœlitùs deuicerat) curauit occidi: ſic exemplum ſtatuens Eccleſiæ,huiuſmodi homines,tamquàm peſtes,nè alios inficiant,è medio poſſe tolli.

Cur Chriſtus magis manſuetudinem, Elias rigorē præ ſe tulerit.

1278. Quoad iſtud,quod circa Virginitatem S. ELIÆ, & poſterorum eius redarguitur,eam non fuiſſe ſtrictè dictam, ſeu Theologicam, ſed ſolùm communem: Replicamus ex S.Thomæ doctrina [b] ad Virginitatem Theologicam requiri & ſufficere ſequentia: *Primum, neceſſaria eſt integritas corporis phyſica,ſicut ea,quæ ineſt in corpore infantili, ita vt nullo vnquàm tempore læſionem paſſa ſit ſpontaneam, quæ enim vi & coactione fit, cum limitationibus à D.Thoma adhibitis [c] nihil obſtat. Deinde, ad Virginitatem Theologicam exigitur electio libera, & conſtans, permanendi toto vitæ tempore cum illa integritate phyſica, ab omni prorſus libidine licitâ,vel illicitâ animum auocando. Præterea,neceſſarium eſt, vt Virgo nullâ culpâ graui ſe attaminauerit in re venerea. Inſuper,vt numquam apud ſe ſtatuerit matrimonium contrahere conſummatum.* Quæro, quodnam iſtorum defuerit ELIÆ,*Eliſeo, Danieli* &c. & vnde, aut e quo ex Patribus illud hauriatur? vt S. ELIÆ denegetur Virginitas ſtrictè dicta, & Theologica? Nullus aſſignari poteſt. Perperam igitur,ab aliquo, ipſi,& aliis honor ille detrahitur.Patres enim Virginitatem ELIÆ tantoperè efferunt, vt aſſerant, ob eam ipſum dignum redditum tam glorioſo triumpho (*ideo curru raptus in cœlum*, ait S. Ambroſius.[d] Recoli poterunt dicta *par.2.cap.7.* & *par.8.cap.6.*) Quod equidem haud dicerent ſi in ve-

[b] 1.2. q. 64.& 2.2. q.152. & q.155.

[c] In 4 diſt. 14.q.1.art. 5. & diſt. 38.q.1.art. 5.

[d] Lib.1. de Virgin.

Digitized by Google

ræ Virginitatis ſtrictèque dictæ ratione defeciſſet. Et hæc quidem pro S. Elia ſic dicta ſufficiant De Virginitate, cæteriſque virtutibus, & excellentiis eius, qui plura ſcire cupit, reperiet in authoribus nominatis *parte 2. capite vltimo* ſub finem: & quidem P. Dorotheus à S. Renato *in Commenmentario theologico, hiſtorico, & morali* tribus libris complexus eſt iſta I. mirabilem eius vitam & prodigioſa opera. II. triumphalem in Paradiſum aſcenſum, & ſtatum in quo ibi degit. III. futuram eius & Enoch reditum antequàm veniat dies Domini magnus & horribilis, prædicationem eorum contra Antichriſtum, martyrium, ac glorioſam reſurrectionem, & aſcenſionem in cœlum.

1279. Denique, eſt cui diſplicet, & ideo arguit, quòd Authores noſtri aliqui nuncupauerint Virginem Deiparam Ordinis huius Sororem, & quòd ipſa aliquando addicta, ac familiaris fuerit, Carmelicolis, ipſumque Carmelum viſitauerit: nec non quòd eius aui eiſdem fuerint deuoti. Quoad iſtud poſterius *par. 3 cap. 10* ex probatiſſimis Authoribus perſtrinximus hiſtoriam de S. Emerentiana, SS. Virginis Deiparæ auia, Filios Prophetarum in Carmelo viſitante & ab eiſdem notabili reuelatione inſtructa. Ad prius itaque reſpondemus, Sororem & Fratres eſſe correlatiua; ſi enim Summi Eccleſiæ Præſules (conceſſis etiam, in illum finem, Indulgentijs? *a*) ipſaque Cœlorum Regina, Ordinis huius profeſſores inſigniri voluerit titulo *Fratrum B. Virginis* Mariæ *de Monte Carmelo*, & quid inconueniens, eam Sororem nuncupari? Et ſi teſtante Apoſtolo, *ad Hebræos* 2. Chriſtus *non confunditur, Fratres eos* (qui in ſe credunt) *vocare, dicens, Nuntiabo nomen tuum Fratribus meis*: quid incongrui Carmelitas, peculiariter addictos cultui SS. Virginis Deiparę eius vocari Fratres, & è contrà ipſam dici Sororem? Nonne & Deus nobis omnibus talem dedit charitatem, *vt filij Dei nominemur, & ſimus, b* ipſumque *Patrem noſtrum* dicimus? Hinc Theophilus Raynaudus in libro *de* Scapvlari *Partheno-Carmelitico*, ſub finem, in Paręneſi gratulans Ordini Carmelitano, de titulo Specialivm Deiparæ Filiorvm, circa eum hæc expendit: *Pro magno habet Cœtus Religioſus, nomen præferre ſeruorum* B. Mariæ. *At quàm nobilius eſt, filium ſpeciali titulo, & Fratrem denominari?* Et paulò infrà: *Sicut magnum ſanè eſt, & à Diuo Chryſoſtomo ſummè exornatum, dici ſeruum Dei: & tamen non modò longè dulcius eſt dici Dei Filium, ſed longè nobilius ac dulcius.* Ibidem ſubdit adhortatoria hæc verba, Carmelitis ſanè frequenter mente ruminanda, & opere practicanda: *Conſequitur verò adeò ſublimem titulum, in Matre & Sorore nexus quidam obligationis: ad curandum, nè Filij ſint Matri, aut Sorori Fratres dedecori: & vt ſuppetat, vnde tantum gradum ſuſtineant.*

Nullum inconueniens, Religioſos Ordinis Carmelit. nuncupari Fratres B. V. Mariæ.

a Vid. nu. 528. 692. 694 & hic ſtatim.

b 1. Ioan. 3.

Quoad familiaritatem Carmelicolarum cum B. Virgine: quodque ipſa Carmelum aliquando adierit: an non omninò veriſimile videbitur, ipſam cum parentibus, aliiſue ſuis ſodalibus, *Carmelum*, Sanctorum virorum habitatione, miraculorum ibi patratorum gloriâ antiquâ

Digitized by Google

Officij ab Eccleſia approbati authoritate oſtenditur Carmelitas B. Virginis, adhuc in vita exiſtẽtis, colloquio vſos fuiſſe.

ELIÆ Æde, ſeu Oratorio, *Semnion* dicto, atque Oraculo de quibus actũ
eſt *par.3.cap.16.*) ac frequenti S.SCRIPTVRÆ commendatione celebrem,
diſtantem à Nazareth tribus dumtaxat milliaribus,quandoque viſitaſſe?
Nonne verò Catholicis ſufficere deberet,pro eius aſſerti veritate de fami-
miliaritate Virginis Deiparæ adhuc in vita exiſtentis cum Filiis Prophe-
tarum in Carmelo, id quod habetur in officio Eccleſiaſtico,à Sacra Con-
gregatione Rituũ iteratis vicibus recognito, ſubſcribentibus Eminentiſ-
ſimis Cardinalibus Bellarmino,& Torres,nimirum ad diem 16. Iulij feſto
ſolemniſſimo Ordinis, nuncupato *Commemoratio ſolemnis B.Virginis* MA-
RIÆ, in quo *ad Matutinum lect.4. & 5.* de SS. Prophetarum ELIÆ ac *Eli-
ſei* poſteris, & ſectatoribus, iſta canuntur: ,, Peculiari quodam affectu
,, Beatiſſimam Virginem (cuius colloquiis, ac familiaritate feliciter frui
,, potuêre) adeò venerari cœperunt, vt primi omnium in eo montis Car-
,, meli loco,vbi ELIAS olim aſcendentem nubeculam, Virginis typo inſi-
,, gnem, conſpexerat, eidem puriſſimæ Virgini ſacellum conſtruxerint.
,, Ad nouum ergo Sacellum ſæpè quotidie conuenientes,ritibus piis,pre-
,, cationibus,ac laudibus beatiſſimam Virginem, velut ſingularem Ordi-
,, nis tutelam,colebant.Quam ob rem Fratres Beatæ MARIÆ de Monte
,, Carmelo paſſim ab omnibus appellari cœperunt, eumque titulum Sũ-
,, mi Pontifices, non modò confirmarunt ſed & indulgentias peculiares,
,, ijs qui eo titulo,vel Ordinem, vel Fratres ſingulos nuncuparent, con-
,, ceſſêre.,,

Etiam ipſa quandoq; viſitauit Carmelum vicinum ciuitati ſuæ Nazareth.

1280. In prędictorum confirmationem binos ex hiſtoricis noſtris ea
concorditer tradentibus paucos quoque exteros pluribus omiſſis) adiungi-
mus; è domeſticis quidem percelebrem Baptiſtam Mantuanum *in Apolo-
gia pro ſui Ordinis defenſione ad Sigiſmundum Gonzagam Cardinalem*, ſub fi-
nem: ,, Eſt aliud memoratu digniſſimum,quod, ad vniuerſalem pietatis
,, profectum,cupio cunctis eſſe notiſſimum,idque perquàm paucis expli-
,, care conabor. Nazareth, oppidum magis illuſtre, quàm opulentum,
,, vnde Virgo MARIA genus traxit, non longè diſtat à Monte Carmelo:
,, quo factum eſt, ſicut accepimus ab antiquis, vt Patres noſtri Filij Pro-
,, phetarum, ELIÆ ſucceſſores, cum Ioachim & Anna MARIÆ parenti-
,, bus,ſicut vicini ſolent,conuerſarentur. ,, Et infrà:Quoniam Mons Car-
,, melus erat ſanctitatis nomine diffamatiſſimus,accedebant illuc frequen-
,, ter,cùm vacabant,ex vicinis locis, Religionis amatores, viri,ac mulieres,
,, & præſertim cum Matre Virgo paruula,& iam adulta. ,, Alter eſt Ar-
,, noldus Boſtius, in libro de Patronatu B. Virginis MARIÆ capite 1. ,,
,, cuius titulus eſt:Quòd præglorioſa Virgo MARIA, dum in humanis a-
,, geret,Carmelitas affectu piiſſimo,ſicut mater filios, ſæpenumerò viſita-
,, uit, eos familiariori nomine Fratres ſuos compellando. ,, In quo inter
,, alia ſic: ,, Ex Diui Hieronymi libris notum eſt, ſemper amandam Dei
,, Genitricem Virginem, omni ſuauitate pleniſſimam, in ſancta ciuitate
Nazareth

Digitized by Google

„ Nazareth (quæ, iuxta interpretationem nominis, flos eſt Galilæus) na-
„ tam, & alitam extitiſſe, maiorique vitæ ſuæ tempore fuiſſe conuerſa-
„ tam: mellifluum autem montem Carmelum (locum inſignem, & verè
„ ſanctum fœcundum Sanctorum, multis diuinis miraculis illuſtrem) à
„ Nazareth diſtare ſolis tribus milliaribus vnius horę: „ ſubditq́; „ Huius
„ prædeuotos incolas, ſibi in virtutum operatione ſimillimos, in ſua vici-
„ nia tam proximè conſtitutos, in ſitu videlicet montis illo, vbi magnus,
„ dignuſque Deo Sacerdos, & Vates Elias (quem clara volumina Re-
„ gum, inſigne memorant virtutum culmen) pronus orans, viderat nube-
„ culam, quaſi veſtigium hominis, de mari in Carmelum aſcendere,
„ hanc, de qua loquimur, præfigurantem, ob veterem loci ſanctitatem,
„ quæ frequenter trahit deuotos animos) & ſemper continuatam, à Patris
„ Eliæ tempore, Religionem, ſæpenumerò viſitauit Virgo mundiſſima.
Alia plura ibi ad intentum congerit.

Nazareth à Carmelo diſtat tantùm tribus milliaribus.

1281. Iſtis conſonant ea quæ Abbas Trithemius *Libro de ortu & laudibus Ordinis Carmelitani cap.* 1. ſcribit: *Noli turbari, noli iraſci, noli frendere dentibus, nemo Reginam cæli prohibere poteſt, quò minùs Carmelitas ſuos Fratres appellet, & Filios. Non friuola loquor, non falſa, cùm Summi Pontifices Romani, Petri Succeſſores, Carmelitas non aliter appellare conſueuerint, quàm* Fratres Dei Genitricis. Et in libro *de Imagine miraculoſa in Vriceto cap.* 10. agens de S. Anna, & confraternitate antiqua, ad eius honorem erecta, occaſionaliter iſta inſerit. „ Mons etenim Carmelus à temporibus Eliæ, &
„ *Eliſei* Prophetarum, vſque in aduentum Domini, ſanctis & iuſtis ſemper
„ claruit eremitis, Deo, ſecundùm Phariſaicam traditionem, inculpatè fa-
„ mulantibus: ad quos, pro conſilio, & informatione doctrinæ ſalutaris,
„ ad iuſtitiam, & ſacratioris vitæ inſtitutionē, non modò præſcripti Sal-
„ uatoris noſtri ſecundùm carnem parentes, verùm etiam alij, quiq́; de
„ vniuerſa Iudæa viri boni & iuſti, frequenter, & crebro leguntur habuiſ-
„ ſe recurſum. *a* Poſt paſſionem verò Domini noſtri Ieſu Chriſti fratres
„ Eremitæ, qui Eliæ *Eliſeiq́;* imitatione in Monte Carmelo habitabant,
„ cum primis, poſt Apoſtolos, orthodoxam fidem ſuſceperunt, & primi
„ omnium baſilicam in ipſo Monte Carmelo, ſub memoria, & honore
„ Beatiſſ. Dei Genitricis, ſemper intactæ Virginis Mariæ conſtruxe-
„ runt. „ Adſtipulatur Ioannes de Carthagena *libro* 17. *Homilia* 3. vbi
referens rationes, ob quas hic Ordo ſingularem B. Mariæ Virginis amorem, & patrocinium promeruerit, cum diffusè egiſſet de iſta Eccleſia, ſeu Sacello in Carmelo constructo, hæc de familiaritate Virginis Deiparæ cum Carmeli Eremitis habet: „ Cùm Nazareth (vt Authores ſuprà ad-
„ ducti affirmant) tribus milliaribus tantùm diſtaret ab Eliæ fonte, ſiue
„ Carmeli vertice; quid mirum, ſi Sanctiſſima Virgo Eremitas Carmeli,
„ cuius ſanctitas, & Religio totam Paleſtinam, & Alexandriam illuſtra-
„ uerat, non ſæpè adiret, eoſque ſuis colloquijs, & neceſſitudinę foueret: „

Carmelus à tempore S. P. Eliæ cultus & à fidelibus viſitatus.

a Vide part. 3. c. 16. num. 161.

Iſtis

Iſtis adiungimus è Societate IESV Marianum ſcriptorem Adrianum Lyræum *in Triſagio Mariano libro 1. ſono* 35. ſcribentem quòd S. Propheta ELIAS in Carmelo orationi incumbens ſeptimâ vice Nubeculam conſpicatus, intellexerit ſeptimâ ætate naſcituram Virginem, quæ Saluatorem progigneret: quodq́ue in iſtius Virginis venerationem ædiculam, ſeu oratorium *Seanion* (ſeu *Semnion*) nuncupatum ædificauerit, ad quam Filij Prophetarum, ipſius diſcipuli, & ſucceſſores conuenire ſolerent, *vſque dum ipſa veniens ad ſuum Carmeli domicilium, ſe ijs amore atque auxilio præſentiſſimam exhiberet.* Notabile etiam id eſt, quod Franciſcus de Soto *a* etiam è Societate IESV, curioſè ex *Adrichomij theatro Terræ Sanctæ* obſeruat, ex Nazareth, domicilio Virginis Deiparæ, fontem ſcaturientem fluere verſus Carmelum, vndè radices eius rigantur, tamquàm Nazareth ipſa Carmelum fœcundaret, nimirum ſuum Ordinem Virgo MARIA: cuius *caput vt Carmelus b & datus ei decor Carmeli c* dicitur: vt ſupra à Ioanne Bachone *d* & ibi in notis explicatum habemus.

a In concione habita in Beatific. S. Tereſiæ.
b Cantic. 7.
c Iſaiæ 35.
d Num. 58. 59. 71. & 72.

CAPVT IX.

Concluſio ex hactenùs dictis.

S. Inquiſitionis ſuprema in Hiſpania Decretum.

1282. EA, quæ hactenùs diſſeruimus in hac appendice, quiuis expenderit, admittet, arbitramur, illas noſtras aſſertiones, de Monachatu S. ELIÆ, & votis ſub Lege veteri; maximè quòd ea doctrina, ceu ſana (nec enim aliter admitteretur) Romę approbata, & typis promulgata fuerit *in Propugnaculo* ELIÆ per Michaelem Munñoz, & *in quatuor voluminibus Annalium* V. P. Ioannis Bapt. de Lezana, viri tùm eruditionis, tùm pietatis opinione præſtantis. Iſtis addimus ſacræ, & ſupremæ Inquiſitionis in Hiſpania Decretum, quo, poſt magnam grauiſſimorum Theologorum conſultationem, & re maturiſſimè in iudicio contradictorio examinata, in Vrbe Matrito, die nonâ menſis Decembris anni 1639. Illuſtriſſimo Domino Archiepiſcopo, Inquiſitore Generali, vnà cum Dominis Regij concilij Sanctæ Generalis Inquiſitionis: inter alias, iſtæ propoſitiones quatuor approbantur, & imprimi permittuntur. Prima, *que en la Ley eſcrita huuò voto de caſtidad, y Virginidad perpetua.* Secunda, *que en la Ley eſcrita huuò voto de obediencia perpetua.* Tertia, *que en la Ley eſcrita huuò voto de pobreza voluntaria.* Quarta, *que en la Ley eſcrita huuò verdadero Monachato y Religion.* Quę latinè ſic ſonant I. *Quòd in Lege Scripta, fuit votum Caſtitatis & Virginitatis perpetuæ.* II. *Quòd in Lege ſcripta fuit votum Obedientiæ perpetuæ.* III. *Quòd in lege Scripta fuit votum Paupertatis voluntariæ.* IV. *Quòd in Lege Scripta fuit*

verus

Digitized by Google

verus Monachatus & Religio. Decretum iſtud integrum & Hiſpanicè (prout de mandato eiuſdem Sacræ Inquiſitionis Matriti impreſſum fuit) & Latinè redditum, extat initio *hiſtoriæ Carmelitani Ordinis* per P. Philippum à SS. Trinitate, atque *Annalibus Ordinis huius tomo 1. in Apparatu cap.4.* ſub finem præfatæ quatuor poſitiones referuntur, & explicantur. Additur tamen in eo Decreto, prædictas propoſitiones ſic accipiendas, *dummodò declaretur, non fuiſſe Monachatum in Lege Scripta cum ſolemnitate, & perfectione, & cum poteſtate clauium, ſicut in Lege gratiæ; Quia iſtius in tota ſua perfectione Author, & Inſtitutor fuit Redemptor noſter* CHRISTVS IESVS, *& illius in Lege Scripta, fuit cauſa exemplaris, & meritoria.*

1283. Deinde (vt in ſimili, ex, & cum Gaſpare Sanchez *in tractatu de aduentu S. Iacobi in Hiſpaniam,* loquamur) *Iam non tam probatam ſingulorum, quòd hactenùs feci, quàm publicam fidem appellabo, Pontificum videlicet, qui publicam habent fidem, & pro Eccleſia quodammodò loquuntur, & Breuiariorum, quibus ſignificatur populorum & gentium conſpirans conſenſu, & communis opinio:* Iſtis pondus ſuperaddimus ex Martyrologijs, *quæ etiam contra Hæreticorum peſtilentiſſimas & fluctuantes doctrinas mirum in modum nos ſtabiliunt & muniunt,* vt ſcribit Ioannes Molanus; *a* in ijs enim S. P. ELIAS nuncupatur *Carmelitanæ Religionis Patriarcha, & Inſtitutor b* & quidem peculiariter in ipſo ad Vſuardi Martyrologium auctario, per dictum Ioannem Molanum *c* tanti apud D. Cardinalem Baronium habitum, vt nec breuem eius ſchedulam deperire æquanimiter pateretur, ſicut alibi memorauimus. *d* Itaque Authorum relatorum *cap. 1. 2. 3. & 4.* nec non Sacræ & ſupremæ Inquiſitionis in Hiſpania ſententias, ac variorum Martyrologiorum traditionem claudat, ceu ſigillum, authoritas Summorum Pontificum, & Eminentiſſ. Cardinalium Sacræ Congregationis Rituum, nuncupantium modernos Carmelitas, *Succeſſores, poſteros, hæredes SS. Prophetarum* ELIÆ *& Eliſei & cæterorum antiquorum Patrum, qui Montem Carmelum inhabitarunt, ac propè fluenta Iordanis caſulas ædificabant, herbiſq; agreſtibus victitabant, Monaſtici Inſtituti Duces.* Ita diſertis verbis loquuntur Bullæ, & habetur in varijs Officijs Eccleſiaſticis, de quibus *par. 2. cap. 2. &* 3. Ijs adiungendum Officium de S. Dionyſio Papa *die 19. Ianuarij lectione 4.* ſub initium. E quibus omnibus habetur, S. ELIAM, *S. Eliſeum,* & filios Prophetarum fuiſſe *Monachos* (vtpote *eorum Duces*) *& Fundatores Carmelitani Ordinis* (nempè *hæreditariam ſucceſſionem ab eis tenentis.*) Vnde vlteriùs, neceſſariâ ſequelâ infertur, eos ſeruaſſe Paupertatem, Caſtitatem, & Obedientiam, cum ea ad Monachatum requirantur: Idque ex SS. Patribus, & dictis *par. 2. cap. 7. & par. 8. cap. 6.* atque ex cunctis ferè in hoc tractatu diſceptatis perſpicuum ſatis ſit. Tantorumne teſtimoniorum moles non premit? Præterea cur minùs credendum Carmelitis Scriptoribus, res ſui Ordinis pertractantibus, quàm cæterorum Ordinum Religioſorum, aut etiam aliorum quorumuis ſuæ patriæ ſeu nationis euentus commemorantium hiſtoricis? An fortè o-

a In tractatu de Martyrol. c. 18.
b Vide par. 2. ca. 3 nu. 204.
c Ad xv. Kalend. Iulij.
d N. 1190.

Digitized by Google

mnes Ordinis huius domeſtici & hiſtorici referentes ſuam originem ad S. P. Eliam, & ab eo deducentes hæreditariam ſucceſſionem pontificijs diplomatibus aſſertam, & tot grauium Scriptorum authoritatibus confirmatam, in rebus ſuæ familiæ tam ſunt ignari, & cœci? Authores autem pauci externi in aliena domo ſapientes & perſpicaciores? Sed de iſtis *par.* 2.*cap.*3. ſub finem, & alibi quædam diximus.

Notabilis doctrina, vnde inferuntur alia.

1284. Pro illorum tamen ſtabilimine alia quædam huc adduxiſſe operæpretium fuerit: idque ex ijs, quæ docet, & varijs iuribus, ac authoritatibus probat Antonius Quintaduenñas è Societate Iesv in libro cui titulus: *ſingularia Theologiæ Moralis ad* 7. *Eccleſiæ Sacramenta*: ibi *tractatu* 2. *ſingulari* 12. hanc ſtatuit, & multipliciter firmat aſſertionem. „ Ea, quæ ſcripta inueniuntur in libris Baptiſmi, & Confirmationis, plenam fidem, „ & probationem faciunt in vtroque foro circa ætatem pro matrimonio „ ineundo, Ordinibus ſuſcipiendis, profeſſione in Religione emittenda: „ pro liberatione à cura tutorum: pro ieiuniorum obſeruatione: pro notitia Parochiæ; pro priuilegijs, iuribus, donationibus, legatis, naturalitate, patria, domicilio, muneribus, nec non alijs occurrentibus circa inueſtigationem cognationis ſpiritualis Patrinorum, & ſimilium, quæ vel aliundè non poſſunt probari, vel non ita ſufficienter: & neceſſaria omninò eſt horum probatio tùm ad ſedandas conſcientias, tùm ad lites dirimendas, ac ad plura alia. „ Sic tenent Maſcardus [a] Gonzales [b] Rebuffus [c] atque aliorum (quos ibi dictus author citat) magna cohors. Eadem eſt ratio librorum in quibus annotantur dies obitus, & ſepulturæ defunctorum. Quinimò etiam plenè probant libri cenſuales Eccleſiæ vel Monaſterij contra Cenſuarios & Emphyteutas in eis deſcriptos. *Tractatu* autem 7. *ſingulari* 15. iſtam ponit concluſionem: „ Teſtimonium vnius „ Hiſtoriographi, aut Scriptoris, teſtantis aliquem ſanctum, huius vel illius Diœceſis eſſe Naturalem, ſufficiens omninò eſt, vt illi fides adhibeatur, ad hoc vt in ea Diœceſi de S. illo Miſſa, & Officium, iuxta Hiſpaniæ priuilegium, celebrentur; dummodo authoritate, aut ratione, oppoſitum non conuincatur, aut manifeſtè conſtet, vel eius fides, aut veritas vel authoritas non ſint prudenter ſuſpectæ, vt docent Bartolus [d] „ Alexander [e] Iaſon &c. Præterea iuxta varios textus Iuris & Gloſ„ ſas, [f] libellus, aut memoriale illud in quo parentes ſuorum filiorum „ Natiuitatem, illiuſque tempus, locum, ætatem, nomen, & alia ſcribunt; plenè probant. „ Deinde: „ In rebus probatu difficilibus præſumptiones, vel coniecturæ ſufficiunt vt illis aſſentiamur. Sic filiatio alicuius ex his ſufficienter probatur. „ Id quoque diuerſis Iuribus & authoritatibus ſtabilitur. Pleniorem autem fidem faciunt Breuiaria (præſertim quæ Eccleſiæ authoritate recognita, & probata ſunt) libri quoque, & monimenta antiqua. *Deniq;* „ Tanti apud Eccleſiam vnius teſtis omni acceptione maioris habetur authoritas, vt ſingulari S.

[a] De probat. concluſ. 1147. n. 12.
[b] Ad Regul. 8. Cácel. gl. 9.
[c] De pacif. poſſ. 217.
[d] In l. 1. Cod. quorum Bonorum.
[e] Conſil. 91. vol. 5.
[f] Adducit dictus Author.

An-

„ Antonij Abbatis teſtimonio S.Paulus primus Eremita, S.Eulogij Mar-
„ tyris tot Martyres Cordubenſes,S.Ioannis Damaſceni,Barlaam, & Io-
„ ſaphat, ſanctorum cultu honorati ſint à Fidelibus.

1285. Ex iſtis omnibus, ad propoſitum noſtrum,infertur, & à fortiori concluditur,fidem morali certitudine adhibendam Carmelitanæ hiſtoriæ aſſertis circa Monaſticum Inſtitutum in veteri Lege per S.ELIAM Prophetam inchoatum & exindè iugiter continuatum, ac propagatum; cùm ea fundentur in Pontificijs Diplomatibus. Martyrologijs,Breuiarijs approbatis,receptaque ſint ab authoribus præſtantiſſimis (vt vidimus) ac concorditer tradantur à Scriptoribus Carmelitanis,nempè (prætermiſſis recentioribus,huius,& ſuperioris ſeculi) ab annis circiter ducentis Arnoldo Boſtio, Ioanne Palæonydoro,Ioanne Gerbrando, Petro Bruno,Balduino Leerſio: &, ante iſtos, Wicleffiſtarum malleo Thoma Waldenſi, nec non Thoma Scropo;ante annos fermè trecentos, per Bernardum Oletium,Ioannem Groſſium,Philippum Ribotum,Ioannem Hildesheimēſem: & annis abhinc circiter quadringentis à Gulielmo de Samuco (ceu Sanuico) Siberto de Beka, atq; vno ſeculo ante illos per S.Cyrillum Conſtantinopol. ac deniq́ue ſuprà annos mille ducentos per Ioannem Antiſtitem Ieroſolymitanum,in libro de quo ſæpiùs ſuprà: qui omnes, ceteriq́ue Carmelitani Scriptores,hoc argumentum attingentes,Monaſticæ & Eremiticæ vitæ (in Caſtitatis,Paupertatis & Obedientiæ obſeruantia) Authorem,ac Carmelitani Ordinis fundatorem, agnoſcunt S.ELIAM. Quibus omnibus ſuffragantur varia vetuſta monumenta in Superioribus producta. Iſta,inquam,tam multis,& ſolidis ſuperſtructa fundamentis, ecquis vacillare dixerit? a

Aſſerta præcipua Carmelitanæ hiſtoriæ ſolidis ſuperſtrui fundamentis, oſtenditur.

a Vid p.8. c.5.n.1110. pag. 625.

Præterea,ſi in rebus probatu difficilibus coniecturæ ſufficiant, vt illis aſſentiamur, & ſi in caſibus nullius aut leuis præiudicij plenā efficiat probationem vel vnicus teſtis. Hic verò agatur de ijs,quæ mille,quinimò & bina millenaria annorum ſuperant (de Monachiſmo & obſeruantijs Monaſticis in veteri Lege annis 900.ante Chriſti ortum)& ideo probatu difficiliora ſunt, b ac interim ea à tot vetuſtis Scriptoribus tradantur,atque à recentioribus approbentur,& adſtipulentur,non modò coniecturę haud leues,ſed indicia certa:nec tantùm nullum cuiquam præiudicium, quinimò emolumentum magnum inde obueniat Eccleſiæ Dei,atque vniuerſo Monaſtico Inſtituto,nempe antiquitas; cur non vt vera,ac plenè probata cenſeantur?

b Vide pro iſtis par.8. cap.11.

1286. Si tamen cuipiam hactenus à nobis adducta ad aſſentiendū,in veteri Lege fuiſſe Monachiſmum, non ſufficiant; & propterea, veritatis eruendæ gratiâ,verbo,aut ſcripto, ea impugnare velit, is ſaltem meminerit veritatem amicam eſſe charitati: *Charitas autem benigna eſt,non irritatur.* c Ametur, & inueſtigetur veritas, ſed non lædatur charitas: quæ vt inuiolata perſtet, ſupplicamus, temperari ſaltem ab aſſertorum noſtrorum cen-

c 1.Cor.13.

Veritas & Charitas amica ſunt

 ſuris

Digitized by Google

ſuris rigidioribus, vnde ſuboriri poſſint contentiones: quæ dedecent Chriſtianos, & peculiariter Religioſos; Religiones enim omnes ad vnum, eumdemque finem tendunt; atque in Chriſto Rege Pacifico, & eius Sanctiſſima Genitrice MARIA, tamquàm exemplaribus perfectiſſimis, & magno Patre-familias, ac communi Matre & Nutrice, vnitæ ſunt; ea propter, etiam omnes inter ſe charitatis glutino compingi deberent. In tota Saluatoris noſtri Lege hoc conſtat, nihil eſſe aliud, vel grauiùs præceptum, vel crebriùs commendatum, quàm mutuam coniunctionem in fraterna charitate. Eam arctiſſimam velle apertè indicauit, cùm in vltimo illo quaſi ſuæ voluntatis teſtamento precatus eſt à Patre, vt *ſui omnes electi ita eſſent inter ſe vnum, ſicut ipſe cum Patre vnum eſſet.* Nihil enim maius, nihilúe ſignificantius dicere potuit. Aureis illis temporibus in Eccleſiæ primordijs quandò credentium erat cor vnum & anima vna, maximus extitit Dei cultus, & animarum fructus: quando ſcilicet teſte Tertulliano [a] in ore Gentilium multùm erat: *Vide vt ſe diligant, vt alter pro altero mori ſint parati;* cuius tum communis charitatis, ac beneficentiæ non ſolùm exemplum, ſed vis quoque apparuit in S. Pachomio, exinde ad Chriſtianam Religionem capeſſendam permoto. E contra verò diuiſiones, partialitates, & diſſentiones, Eccleſiam deſtruunt, Dœmoni arma, vt eam impugnet, præbent, hæreticos in ſua perfidia obduratiores reddit, & fidelibus ſcandalo ſunt, vt Religioſos paruipendant, ac contemnant: *Poſſibile non eſt,* inquit S. Baſilius, *Eccleſiam in altum creſcere vinculis non colligatam pacis ac charitatis. Quia facti ſumus velut aranea non coniuncti inter nos, ſed ſinguli per ſe diuiſi.* Dum igitur inquiritur veritas, ſemper comitetur charitas. Atque ita *Iuſtitia & Pax oſculabuntur,* [b] Sed hæc obiter.

[a] In Apol. cap. 39.

[b] Pſal. 84.

CAP.

CAPVT X.

Anacephalæoſis, ſummatim perſtringens antecedentia, & inter ſententias binas oppoſitas mediam ſtatuens.

1287. NVnc demum, exemplo Aduocatorum in litibus,& Oratorum in epilogis, ſeu perorationibus, quaſi per anacephalæoſim, ea quæ diffusè per plura hic diſſeruimus, ſummatim comprehenſa oculis ſubijcimus. Authores quidam tueri voluerunt, S. Proph. ELIAM non fuiſſe Monachum, nec Monachatum extitiſſe in veteri Lege, quodque eum aſſerere,iniurioſum ſit Legi Euangelicæ, cęteriſque Ordinibus religioſis. Item acriter,& quàm diffusè inſectati ſunt vota Monaſtica,& peculiariter Caſtitatis in eodem S.Propheta,eiuſque diſcipulis, & poſteris. *Sententiæ duæ oppoſitæ* Eſtque hic præcipuus eorum ſcopus, & ſcopulus: atquę motiuum primarium ad alia, quòd illis videretur id præiudicare honori Virginis Virginũ Deiparæ:quam ſtatuunt primam tempore in Virginitatis voto.

E contra Scriptores Carmelitani, tamquàm certum, & extrà controſiam eſſe volunt,S.Prophetam ELIAM, eiuſque poſteros verè Monachos fuiſſe in veteri Teſtamento,& ſeruaſſe,etiam ex aliquali voto, perpetuam Caſtitatem,cum Paupertate,& Obedientia; ac conſequenter, tum fuiſſe verum Monachatum; cum id tam diſertis verbis adſtruant Patres,& Doctores, relati hic *cap.1.2.& 3.* & ſuperiùs *par.2.cap.1.* nec non *par.3.cap.1.* Et quidem peculiariter quoad Caſtitatem, conſtat ex dictis eadem *parte 2.cap.7.* & *parte 8.cap.6.* ac potiſſimùm in hac appendice productis. Atque hoc non iniurioſum, ſed glorioſum Legi Euangelicæ (quæ iſti ſtatum perfectionis complementum tribuit) nec etiam cæteris Ordinibus, exinde antiquitatis honorem poſſidentibus.

1288. Et quoniam omninò decens eſt, Chriſtianos charitatis vinculo vniri: hîc nexum viemus,quo & iſti, & nos cum illis,ineluctabiliter *Concordia inter eas.* (vti confidimus) conſtringemur,tum in mutuo amore, & concordi ſententia (idipſum dicentes & ſapientes) tum in deſiderio,voto,& zelo zeliq; effectu propugnandi, & propagãdi honoris ſuperbenedictę Virgnis Deiparæ MARIÆ. Is nempe eſt: Quòd S. Propheta ELIAS, eiuſque poſteri (quos inter ſupereminet S. Ioannes Baptiſta) *habuerint Dei inſtinctum immobilitantem eorum affectus, conuerſus in Deum*, vt ſcilicet perpetuam ſeruarent Caſtitatem,cum voluntaria Paupertate, & Obedientia integra, eiuſ-

cemodi enim *Dei inſtinctum immobilitantem* æquiualere voto, habetur ex
a Cap.5. dictis. [a] Quòd autem id ſufficiat ad verum Monachatum, conuincitur in S.Ioanne Baptiſta, qui non niſi eiuſcemodi *Dei inſtinctum immobilitantem* habuit, vt etiam ex relatis liquet. Interim ipſum veri nominis Monachum & Monachorum Principem in Lege noua extitiſſe, qui Catholicus eſt, haud ſine temeritatis nota negare poterit. Hęc etiam confirmantur ex dictis eodem *cap.4.* de votis implicitis.

1289. Itaque ELIAS, viſâ Nubeculâ de qua 3.*Regum* 18. per *Dei inſtinctum immobilitantem* primus hominum ad perpetuam Caſtitatem, intuitu, & ad honorem Virginis Deum-pariture ſe adſtrinxit, & ſuos ad idem induxit (illud autem in maiorem Virginis Deiparæ commendationem & honorem cedere, quis abneget.) Atque ita ipſe ELIAS exemplum fuit (vt tempore præcedens) Virgini Deiparæ: quæ *tamquàm veſtigium hominis* (ELIÆ) & exemplo eius *præputium impudicitiæ à ſe penitùs circumcidit: dum prima fœminarum, propter Deum in perpetua Virginitate viuere elegit* per ſimilem *Dei inſtinctum immobilitantem*, ſcilicet proponendo, ſe obſeruaturam votum Virginitatis in corde (Ita ex Waldenſi ſuprà: & conformiter ſcribunt cæteri Authores Carmelitani) Poſtmodùm verò ipſa puriſſima Virgo votum, quod priùs ſolo corde conceperat, & immobiliter *ſtatuerat*, etiam cum ſuo ſponſo Ioſepho oretenùs fuit profeſſa. Atque ita ea ipſa quæ nondùm nota, in typo Nubeculæ ELIÆ fuerat ad Virginitatem perpetuam capeſſendam, & promittendam, cauſa exemplaris, ac etiam aliqualiter finalis (& viciſſim ipſi ELIAS, tamquàm tempore antecedens, quodammodò exemplum) nunc cum S. Ioſepho ſit primiceria omnium Virginum, & exemplar ſolemnis profeſſionis Monaſticæ, etiam oretenùs faciendæ. Id tradunt S. Auguſtinus, & ex eo Decretum Eccleſiæ, atque cũ
b Cap.5. illis idem Waldenſis ſuprà [b] & poſt eos alij.

1290. Sicque nunc intentum habent Carmelitani Authores, dum S.P. ELIAS, & Monachus, & Virgo per votum (ſeu *Dei inſtitutum immobilitantem, votoq; æquiualentem*) & quadamtenùs exemplum fuerit Virginis Deiparæ. Intentum etiam ſuum ſic obtinẽt Authores pauci iſti alij, aſſertis noſtris contrariantes, dum admittimus, ipſam Virginem Deiparam, non tantùm ob ſingulariſſimas prærogatiuas ſuæ Virginitatis (à Doctore Franciſco Suarez & Lezana præclarè deſcriptas [c]) ſed & verè, ſtrictéque loquendo, fuiſſe abſolutè omnium primam in vouenda Virginitate: nimirum, reſpectu Teſtamenti veteris, vt cauſa exemplaris præcognita, & ſic mouens; reſpectu noui, tamquàm cauſa exemplaris præexiſtens, & quæ prima inter omnes homines vnà cum S. Ioſepho oretenùs Virginitatem ſuam Deo vouit, & profeſſa fuit: quam deinceps Virgines, & Religioſi omnes imitati ſunt & imitantur.

Virgo Deipara quo ſenſu ſit prima in voto Virginitatis.

c Hic ſuprà c.2.5. & 6.

Occaſionaliter, nec, vti confidimus, inutiliter, vlteriùs inferimus quòd, hac ratione, haud impropriâ, at ſtricta ſatis locutione, Virgo Deipara

dici

Digitized by Google

dici poſſit & ſit Fundatrix Monaſticæ profeſſionis, quæ oretenus ſit. Hinc Religioſi planè omnes gaudere, & gloriari meritò poſſunt: quòd expreſſum vitæ ſuæ exemplar (olim in Lege veteri relucens in magno Propheta Elia, Monaſtici Inſtituti ſub ea Lege Principe) in nouo Teſtamento effulſerit in Chriſto, vt perfectionis Monaſticæ cōplemento, & in ipſa Virgine Deipara. Plura hic ad propoſitum videri poterūt ſuperiùs *pa.* 1. *nu.* 37. & ſequentibus (vbi perfectiſſimum vitæ Monaſticæ exemplum ſtatuitur in ipſa Virgine Deipara: *parte etiam* 6. *cap.* 9. ſed potiſſimùm hic *capite quinto.* Etenim cum ſimilitudo morum amorem conciliet, atque in B. Virgine tàm euidenter religioſa formula eluxerit, quis poſſit dubitare, quin Religioſos omnes, tùm ſingulos tum vniuerſos ipſaſque eorum familias ceu mater, nutrix & tutrix, amore præcipuo, & ſingulari cura complectatur? Atque hoc etiam manifeſtius, erit ſi multorum Ordinum initia inſpiciamus, quæ ex huius Sanctiſſimæ Virginis pietate & charitate fluxiſſe, & accreuiſſe conſtat. Et quidem de Ordine Carmelitano, peculiariter Mariano, manifeſtum eſt ex dictis toto ferè hoc opere ſparſim, & potiſſimùm *par.* 5. atque ex mox dicendis, in operis huius coronide. De Sacris Ordinibus Carthuſienſi, Ciſtercienſi, Seruitarum, Dominicano, Franciſcano, Oliuetano, Hieronymiano, ac Societate Iesv declarat Hieronymus Platus *de bono ſtatus Religioſi.* a Idipſum etiam dici poteſt de Ordinibus S. Auguſtini, S. Benedicti, Præmonſtratenſi, Minimorum, atque alijs, de quibus ſigillatim id oſtendit Ildephonſus de Flores *in Commentario ad cap,* 24. *Eccleſiaſtici:* in quo *parte* 3. *ſectione* 34. *& ſequentibus* de omnibus religioſis familijs tractans, declarat; qualiter in ſingulis B. Virgo Deipara fuerit exaltata. Hæc igitur eatenùs dicta ſint, tum vt Religioſi omnes magis animentur ipſam Virginem Sanctiſſimam vt matrem & tamquàm ſuæ profeſſionis prototypon, & expreſſum exemplar intueri, venerari & imitari; tum & deinceps non accuſentur Ordinis Carmelitani Scriptores tamquā iniurioſi ipſi Virgini Deiparæ Mariæ; dum S. P. Eliæ Virginalem Caſtitatem votiuam propugnant; cùm è contra plus ipſi Deiparæ tribuant, quàm iſti Authores prætendant: nempe, non modò eam abſolutè conſtituant primiceriam Virginum, & quæ Virginitatis vexillum erexerit, primaque fuerit, quæ oretenùs Virginalem caſtitatem Deo vouerit, ſed & certo modo Fundatricem volunt vniuerſi Monaſtici ſtatus, omniumque Ordinum Religioſorum in Lege Euangelica. Et ſic binas iſtas ſententias, ſpecie-tenus inter ſe pugnantes, in concordiam conueniſſe arbitramur.

Non impropriè dici poteſt fundatrix Monaſticæ Profeſſionis.

Ordinum omnium Religioſorū eſt nutrix & tutrix.

a Lib 1. ca. 34.

CORO-

CORONIS PARÆNETICA,

QVA MVLTIPLICIA PATRONÆ ET PATRIARCHÆ BENEFICIA, AC CORRELATIVA CLIENTVM DEVOTIO COMMEMORANTVR.

§. I. *Patrocinium Generale.*

1291 OCcaſione dictorum non inutiliter, nec extra propoſitum, indicanda videntur hic quædam (præter ea, de quibus *parte* 5.) cœleſtis protectionis certa indicia in fauorem huius Ordinis, vt in aduerſis, & contradictionibus alumni eius bono ſint animo, ac potentis ſuæ Patronæ, & zelantis Patris, patrociniis confidant. Opportunè præmittimus pauca ex Baptiſta Mantuano, quondam Priore Generali huius Ordinis *in Apologia* ad Cardinalem Sigiſmundum de Gonzaga: *Accidit hoc in nobis admiratione dignum, & protectionis Diuinæ manifeſtum indicium, quòd ſcilicet, more naſcentis Eccleſiæ, ex perſecutionibus incrementum ſumpſimus, & dum extirpamur propagati ſumus.* Et infrà: *Poſt violentam depradationem, poſt tumultuoſam noſtrorum non expulſionem ſolùm, verùm etiam occiſionem, poſt tantam barbarici furoris inundationem, & bellorum incendia tam crudelia, reuiximus, & quaſi*

In tribulatione Carmeli Vinea *dilatata fuit*

quaſi ex tranſplantatione magis aucti ſumus: factumq́, videtur in nobis, quod in pſalmo dicitur: Et pertranſierunt de gente in gentem, & de regno in populum alterum. Non reliquit hominem nocere eis.

1292. Prætermiſſis autem vetuſtioribus, Anno Chriſti 1226. (ſunt qui adſcribunt 1216.) cùm, ſuadente Radulpho Ieroſolymitano Patriarcha, Regula Ordinis, tum non ita pridem ab Alberto ex alia fuſiore contracta, & Eccleſiæ latinæ moribus conformata, confirmanda præſentaretur Summo Pontifici Honorio Tertio: id ne fieret, obnitebantur Ordinis huius quidam æmuli, deſignati quidem ab ipſo Pontifice Ordinis patroni, & interim aduerſariorum partes gerentes: quibus propterea ſubitaneâ morte ſublatis, & Honorio Pontifici apparente, ac iubente Sanctiſſimâ Virgine Deiparâ, mox ipſe ſe exhibuit Regulæ benignum confirmatorem, ac defenſorem; vt propterea memoria ipſius ſemper nobis in benedictione futura ſit. Ita Lezana *in Annalibus ad annos Chriſti* 1216. & 1226. vbi caſus ille refertur. Bzouius autem de eo agit *ad an.* 1217. Ex Palæonydoro ſuccinctè exhibuimus ſuprâ *in Notis ad Breuiloquium Boſtij.* Aliquid etiam circa hoc dictum eſt *in Chronologia vitæ S. Simonis Stock*, & in eius rei memoriam, ac grati animi demonſtrationem, primò inſtitutum fuiſſe feſtum Solemnis Commemorationis diximus *par.* 5. *cap.* 2. *Multiplicia Patronatus Mariani teſtimonia.*

Aliquanto poſt, nempe ann. 1237. cùm exitium immineret toti Terræ Sanctæ, ac conſequenter etiam Ordini huic in ea fundato, ac potiſſimùm propagato; familiæ ſibi dicatæ curam gerente eâdem benigniſſimâ Matre, ipſaque Priori Generali apparente, ac monente, Ordo ſolemniter trãſlatus fuit in Europam. Hiſtoriam dedimus ſuprà *par.* 3. *c.* 31. & paucis attingit Boſtius in Breuiloquio Tripartito ſub finem.

Moxque iterum in Europa, cum ibi Ordo tranſlatus, multiplicaretur, eiuſdem fauore à perſecutionibus, & oppreſſionibus liberatus fuit, atque peculiarioris tutelæ maternaliſque amoris ſigno ſingulari, Sacro SCAPVLARI, dotatus, & protectus fuit: de quibus ſatis in antecedentibus. *a* *a* Par. 3. ca. 33. initio & p. 5. per totam fere.

1293. Etiam *parte* 3. *cap.* 33. perſtrinximus multiplicem maternalis affectus exhibitionem, cœlitùs præſtitum patrocinium ſub Summo Pontifice Ioanne XXII. & tempore S. Petri Thomæ circa annum Chriſti 1351. atque iterum haud multo tempore poſt, in Anglia in defenſionem Antiquitatis, & tituli Mariani huic Ordini attributo. Ibidem *cap.* 36. *b* & *cap.* 37. *c* vidimus, qualiter oppugnata Priuilegia ſacri SCAPVLARIS, & eâ occaſione examinata à Sacra Congregatione Cardinalium, & Doctoribus Salmanticenſibus, exindè clariùs reſplenduerint, vt non modò plebs numeroſa, plebiſque Primores SCAPVLARI Partheno-Carmelitico amicti incedere geſtirent, ſed etiam Reges Philippus II. Hiſpaniæ, & Sebaſtianus Luſitaniæ (de quibus *par.* 3. *cap.* 36. *d* & Gregorius XIV. de quo in Annalibus, ſeu Chronicis Carmelitarum Diſcalceatorum *tom.* 2. *lib.* 8. *c.* 39. refertur, quòd etiam Pontifex exiſtens, ob deuotionem erga S. SCAPVLARE *b* Nu. 569. *c* Nu. 586. *d* Nu. 570.

Digitized by Google

LARE abſtinentiam à carnibus ferijs quartis religioſè obſeruauerit. Alios aliquot iſtorum ſucceſſores, qui inſigniti hoc habitu fuerunt, memorant Theophilus Raynaudus relatus ibi ſuprà [a] & alij Scriptores tractantes de S. SCAPVLARI. Id quoque à non multis retrò annis experimento didicimus; cum enim Theologus quidam Pariſienſis acri ſtylo ſummoque conatu eadem Priuilegia obſcurare, &, ſi potuiſſet, eliminare ſatageret, multorum excitauit ſtudia in eorum propugnationem, atque ita illa ſunt reddita illuſtriora: deuotio, quam è medio ſublatam ille volebat, haudquaquàm minuta, ſed adaucta apparet; dum non modò populus Chriſtianus paſſim, ſed & magni quoq; Principes, ac Reges, etiam hiſce temporibus piâ geſtatione ſacrum hunc habitum celebriorem reddant: & quidem de Sanctiſſimo D. Alexandro Septimo, & alijs videri poterunt dicta *par.3. eodem c.37.* [b] Cœleſte etiam præſidium non defuiſſe perſuadent ſatis euentus miri, qui in varijs Chriſtiani Orbis regionibus, ſuperioribus annis contigerunt, dum Scapularia igni iniecta inuſta permanſerunt, & incendia extinxerunt, atque à præſentiſſima morte, à ſcloporum ictibus, ſtrangulatione inferenda, præſeruarunt. Caſus eiuſcemodi commemorantur paſſim ab hiſtoricis, præſertim qui de S. SCAPVLARI Carmelitico tractãt, quos inter meritò præcipuus habetur P. Theoph. Raynaudus: aliquos etiam ſolemniter per Ordinarios, præmiſſis informationibus approbatos retulimus illa *par.3.c.36.ac 37.& p.4.c.7.*

[a] Nu.615.

Priuilegia S. Scapularis agitata magis celebrantur.

[b] Nu.591. & 615.

1294. Contigit quoque aliud non ita pridem, ab ipſis qui interfuerunt exceptum, merito hîc commemorandum (quia ſpecialis patrocinij cœleſtis nota:) quod tantopere in admirationem rapuit, V.P. Ioannem Baptiſtam de Lezana, vt quandoque aſſereret, Quòd licèt in ſacris litteris nil de Diuini Numinis prouidentia haberetur, eam ſe hoc euentu euidenter ſatis percepiſſe, & indubitanter credere: atque, ſi atheus fuiſſet, eius conſideratione ad fidem conuertendum: eſt autem caſus iſte. Cùm Sacra Congregatio Rituum recognoſcenda ſuſcepiſſet Officia propria Breuiarij Carmelitani, grauis fuit mota difficultas ratione Officij S. Petri Thomæ; quòd ea, quæ ibi in Lectionibus ſecundi nocturni referuntur, tamquàm geſta ipſius Beati Petri Thomæ, falſa eſſe cenſerentur, & à P. Waddingo præcellenti Ordinis Minorum Chronographo, & dictæ Cōgregationis Conſultore, attribuerentur ſuo Petro Theutonico: idque tāquàm indubitatum haberi volebat ex ipſiſmet Pontificijs Bullis originalibus in Vaticano, in quarum prima legebatur: *Venerabili Fratri Petro Theutonico Ordinis Minorum Epiſcopo Pactenſi & Lipparienſi*, &c. in reliquis autem conſequenter habebatur dumtaxat: *Venerabili Fratri Petro Epiſcopo Pactenſi Archiepiſcopo Cretenſi* &c. Denique, *Patriarchæ Conſtantinop.* que omnia ipſi Petro Theutonico competere haud dubitabat Waddingus. Noſtris igitur Patribus improperabatur, quòd alterius Ordinis Sanctum, & geſta ſuo arrogaſſent. Ad hæc perplexi erant Reuerendiſſ. Pater Generalis

Euentus valde memorabilis

Digitized by Google

ralis Theodorus Stratius, & alij primarij Ordinis Patres; eò quòd non niſi vita illius per Philippum Mazerium, ac traditio, & variorum Scriptorum, S. Petrum Thomam Carmelitano Ordini adſcribentium, authoritas, pro nobis ſtarent, quas per Pontificias Bullas conuellebat Waddingus. Animabat noſtros Ven. Pater Lezana, qui etſi inſtrumenta, quibus rei veritas euidenter demonſtrari poſſet, non haberet, nec vndè poſſent haberi ſciret, confidens diuinæ prouidentiæ, & S. Petri meritis, ab illis manifeſtionem veritatis expectandam putabat. Tunc indictis ieiunio, & precibus, ac cantatâ Miſſâ ſolemni de S. Petro Thoma, atque obtentâ facultate, luſtrandi Archiuum Vaticanum, deputati fuêre ipſe R. P. Lezana P. Iacobus Wemmers Antuerpienſis (poſtmodum ordinatus Epiſcopus Cairi ſeu Mempheos & Legatus Apoſtolicus per Ægyptum) eiuſque Frater P. Petrus Wemmers, & P. Ioannes Thuaudus primarius Prouinciæ Aquitaniæ Reformator. Iſti pariter ingreſſi Vaticanum, viſis tam multis, & magnis voluminum, charactere antiquo, & lectu difficili ſcriptorum, cumulis, tēpuſque breue eſſe conceſſum, ferè animos deſpondebant: vrgebat tamen Lezana, cui, poſt aliquantam diſquiſitionem, in manus occurrit Bulla in qua videre videbatur illa ſcripta verba *Ordinis Fratrum Beatæ* MARIÆ *de Monte Carmeli:* aduocat ſocios, legitur non ſine difficultate, relegitur: eratque ipſa Originalis Bulla Innocentij Sexti, quâ poſt obitum Petri Theutonici Epiſcopi Pactenſis, & Liparenſis, ad illam dignitatem aſſumebatur noſter Petrus Thomas: & ab ea cæterarum explicatio dependebat. Iſtius Bullæ extracto, exhibito Sacræ Congregationi, & P. Waddingo, Sanctus Petrus Thomas Ordini noſtro vindicatus manſit, ipſeque Ordo ab vſurpatione alieni expurgatus. Cauſa erroris fuerat Waddingo, quòd ei iſta Bulla inaduertenter prælerlapſa fuerit, & conſequenter prouectionem ad Epiſcopatum Coronenſem, Archiepiſcopatum Cretenſem, Patriarchatum Alexandrinum, & varias Legationes S. Petri Thomæ, attribuerat ſuo Petro Theutonico: (qui tamen tum obierat) Euidenti itaque veritate patefactâ, Vitam, quam paratam habebat, tamquàm Petri Theutonici, ipſe edidit ſub nomine Petri Thomæ: vbi in prologo ad Lectorem ſic candidè rem perſtringit. „ In limine fortaſſe hærebis, & inquires, cur alienis me „ ingeram rebus, aut exterorum vitas ſuſcipiam deſcribendas. Non vna, „ neque inanis fuit cauſa, virum hunc æque doctum, & ſanctum celebran„ di. Ea potiſſima, quòd dum benefico aſſenſu Sanctiſſ. Dom. D. Vrbani „ VIII. archiui Vaticani monumenta percurrerem, vt quæ inſtituto de„ ſeruirent Minorum, vniuerſa colligerem, inciderem in Petrum Theu„ tonicum Franciſcanum, Epiſcopum Pactenſem, cui immediatè ſucceſſit „ Petrus Thomas, atque interlabente Bulla promotionis huius ad eam„ dem Eccleſiam, ego reliqua quæ ad hunc ſpectabant monumenta, trā„ ſcripſerim, deceptus Petri nominis (quò ſolùm in Bullis erat) ſimilitu„ dine. Accepi deinde ab Eminentiſſimis DD. Cardinalibus, Sacrorum

Lucas VVadingus cur ediderit vitam S. Petri Thomæ.

„ Rituum Congregationi Præfectis officia propria Ordinis Carmelitarum recognoſcenda, adhibitis etiam doctiſſimis Collegis, eiuſdem Sacræ Congregationis Conſultoribus Reuerendiſſ. P. Fortunato Scaccho „ Pontificio Sacrario, & R. P. Terentio Alciato Societatis Iesv Apoſtolicæ Pœnitentiariæ Baſilicæ Vaticanæ Præpoſitis: inter quæ, dum etiam „ S. Petri Thomæ acta diligentiùs examinarentur, errorem deprehendi, „ & quæ priùs Petro Theutonico tribuebam, libens in Petrum Thomam transtuleram. Ne itaque à me impenſus labor, & ipſa deperirent „ monumenta, in gratiam ſanctiſſimi Sodalitij, quod ſummoperè veneror, decreui vitam referre, & Vaticanas memorias in lucem proferre. „ Hæc Waddingus. Bullæ autem iſtius (Ordini huic certè prætioſæ ſuper aurum & topazion) tranſſumptum exhibent idem P. Waddingus, & P. Godefridus Henſchenius, ſinguli ad vitam B. Petri Thomæ, inter litteras Apoſtolicas: eſtque numero ſecunda. Eamdem integram habet Lezana inſertam *tomo* 4. *Annalium*, a vbi de prætacto caſu ſubnectit. „ Non viderat P. Lucas Waddingus Innocentij Sexti Bullam, quâ noſter Beatus Petrus Thomas, ob mortem quondam Petri Theutonici Minoritæ, „ Epiſcopi Pactenſis & Lipparenſis eiſdem Epiſcopatibus decoratus fuit: „ & propterea quamplures alias Nunciaturas, Legationes, & dignitates eidem Beato Petro Thomæ, vt in ſequentibus videbimus, conceſſas, ſuo „ illi Petro Theutonico attribuebat: donec ſpecialiſſimâ, & mihi euidentiſſimâ Dei prouidentia, ac ſingulariſſimâ, eiuſdem Beati Petri interceſſione, à nobis ab ipſo poſtulatâ, & ab eo impetratâ;..... actum eſt, vt „ eadem Bulla, nobis ſolicitantibus, in Regiſtris Vaticanis, loco relato ſuperius, reperta ſit, magno cum gaudio Religionis noſtræ. Quæ dixerim, quia ex eo tempore maximam deuotionem erga eũdem Beatum „ Petrum Thomam habere cœpi, ac eum interceſſorem, in grauiſſimis „ neceſſitatibus, in quibus ad ipſum per orationẽ recurri, expertus ſum. „ Ipſiuſque meritis & interceſſione Dei gratiam, ad eius voluntatem adimplendam, ſalutem animæ meæ & vitam æternam conſecuturum „ ſpero. „

a Ad ann. Chr. 1354. n. 5.

Diuinæ prouidentia ſingularis effectus.

Prolixiores hic fuimus, tum quia res noua & ſingularis, diffuſiorem ſermonem meritò requirere videbatur, tum ad tam illuſtris Sancti (cuius magnifica geſta ſeculis aliquot parùm nota fuerant) manifeſtanda merita: eius hic vide effigiem & ante Poëtam audi.

P. Val. à S. Am. Carm

Scanderit an fuſo Thomasivs *aſtra cruore,*
An vitam placido liquerit ille modo,
Lis eſt, & certant vario munimine plures:
Si res arbitrio ſit dirimenda meo,
Mortuus igne *fuit. Sed amabilis arſerat* ignis:
O vtinam fibras vrat & ille meas!

Inſpice

Inſpice cor, cernes MARIANI *nominis ignes:*
Iſto non poterat non in amore mori.

S. PETRVS THOMASIVS Ordinis Carmelit. Patriarcha Conſtan:tinopolitanus, ac Legatus Apoſtolicus, et Deiparæ Virginis eximius amator.

1292. Vt autem aliquid peculiariter de Congregatione PP. Diſcalceatorum dicamus, memorabile id eſt, quod S. M. Tereſia; quorumdam factione detenta in carcere, ſcribit in litteris ad V. P. Ioannem de Ieſu Rocâ *B. V. Maria cum S. Ioſepho S. Te-*

reſiam in carcere magnopere conſolatur.

Rocâ an. 1579. die 25. Martij in hæc verba ex Hiſpanico in Latinum tra- ducta: *Tandem, fili mi, congaudeto cum cæteris Religioſis Fratribus tuis: dicam quòd vos magnopere debeat conſolari, eâ tamen conditione ne cui id communices niſi P. Mariano. Religioſæ cuidam huius Conuentus in Vigilia Patris S Ioſephi in oratione occupatæ apparuerunt ipſe & Virgo benedicta, pro Reformatione grauiter impetita, & periclitante Supplicantes Domino: & certificarunt, me intra viginti dies liberandam è carcere, atque obſtacula Reformationis breui remouenda. Eapropter lætari debemus; nam ex hodierno die Reformatio magnos faciet progreſſus.* Hæc ibi. Ioãnes de Palafox a *in annotatione circa iſtam epiſtolam*, aſſerit, ipſam fuiſſe cui apparitio iſta contigit. Ibidem declarat veritatem ſponſionis mox adimpletæ, etenim aliquanto poſt, *eâ ipſâ die, quâ decretabatur in terris, Reformationem illam ſupprimendam, etiam ſancitum fuit in cœlis, eam ſubleuandam adusque in cœlum. Edicta enim huius mundi nullius ſunt roboris, ſi eis contraria ſtatuat Deus in ſuo Tribunali omnipotentiæ.* Ita ille. Animaduerſione autem digniſſimum eſt, quòd eo ipſo anno, die 15. Iulij, prima Congregationis Prouincia erigenda decreta fuerit, & ſequenti anno per Breue Apoſtolicũ confirmata, atque poſt ſeptem annos, multiplicatis valde Conuentibus ij in plures fuêre diſpertiti Prouincias, atque illis, authoritate Apoſtolicâ præfectus Vicarius Generalis: ex iſtis, & alijs relatis *par. 7. cap. 7.* manifeſtum eſt, quàm verum fuerit iſtud S. Tereſiæ effatum (à clementiſſima cœlorum Regina, & S. Ioſepho tunc ei promiſſum) *Ex hodierno die Reformatio magnos faciet progreſſus.* Atque (ad propoſitum) quòd Reformatio illa Tereſiana, & Congregatio PP. Diſcalceatorum, quam homines, & dæmones ſupprimere moliebantur, patrocinio & fauore potentiſſimæ Virginis MARIÆ, eiuſque ſponſi S. Ioſephi, tam ſubitò per vniuerſum orbem Chriſtianum fuerit propagata.

a In notis ad litteris S. Tereſię.

Mundi & Cœli decreta oppoſita circa Congregationẽ Diſcalceatorum.

1296. Alia non pauca Mariana beneficia in Ordinem hunc effuſa ordinatè declarantur à Lezana in libro inſcripto, MARIA PATRONA, *ſeu de ſingulari SS. Virginis* MARIÆ *patronatu & patrocinio in ſibi deuotos, ſpecialiter in Carmelitici Ordinis Fratres, & ſodales*: atque etiam in libro *De ortu, & progreſſu, ac viris illuſtribus Ordinis glorioſiſſimæ Dei Genitricis, ſemperq; Virginis* MARIÆ *de Monte Carmelo.* Per R. P. Paulum ab omnibus ſanctis, Carmelitam Diſcalceatum, ex varijs Authoribus concinnato, ſub finem, in *Funiculo triplici viginti-quatuor præcipuorum Beneficiorum Nodis, Deiparæ Virgini Carmelitas ſuos obligans, ad feſtum Commemorationis ſolemnis 16. Iulij, vel Dominicâ ſubſequente, gratitudinis ergo inſtituendum & celebrandum* è pluribus, atque grauioribus authoribus contexto. Ab eodem etiam prodierunt Germanico idiomate *Theſaurus Partheno-Carmeliticus, & Compendium Hiſtoricum Miraculorum Deiparæ Virginis de Monte Carmelo*: vbi non pauca, hactenùs non edita, beneficia ſingularia, & prodigia admiranda, per S. SCAPVLARE hoc noſtro ſeculo patrata manifeſtantur.

§. 2. Corre-

Digitized by Google

§. II. Correlatiui maternalis, & filialis affectus, ſingularium perſonarum exempla, ab inſtitutione Ordinis vſque in præſens.

1297. PRæfata maternalis in Filios affectus teſtimonia generalia ſunt, totum concernentia Ordinem, aſt ſpecialia particularibus præſtita perſonis ecquis enumeret? Summatim quædam perſtrinximus *par. 5. cap. 2. nec non parte 6.* varijs locis, vbi de Sanctis, Beatis aut eximiæ virtutis opinione præcellentibus in hoc Ordine. Iſta autem tamquàm *ſagittæ potentis acutæ*, corda præcipuorum Ordinis huius alumnorum ſic vulnerarunt, & accenderunt, vt mutui, filialiſque amoris igne ſuauiter ardentes, viciſſim benigniſſimæ Matri ſe totos deuouerint: ita vt hos inter & illam lucta quædam amoris interceſſiſſe videatur: vnde quandoque etiam prodierunt carbones deſolatorij deſolantes, deuaſtantes, conſumentes Ordini immiſſas, aut præparatas aduerſitates, ipſoſque Ordinis ęmulos vltricibus pœnis plectentes. Vt autē & nos, & poſteri, priorū inſiſtamus exemplis, atq; ſuper-liberaliſſimæ Matris in nos amori amore vtcumque reſpondere, & in aduerſis, ad protectionis eius vmbraculum confugere meminerimus, ac prouocemur; pro operis huius coronide tabellam appendemus, in qua ordinatè ab ipſa Ordinis prima origine aduſque in præſens, Patrum noſtrorum correlatiua deuotio, & pietas filialis repræſentetur.

1298. Anno ante Chriſtum natum 926. S. P. Elias Puritatis Marianæ præſcius, atque imitator in ſpiritu, anhela trahens in longinquum ſuſpiria, totumque ſe transfundens in amorem iſtius Virginis, Ordinem Propheticum ei dicauit. S. Methodius, Arnoldus Boſtius, & alij relati ſuprà *par. 2. cap. 5.* S. P. Elias.

1299. Aliquantò poſt eiuſdem ſucceſſor S. Eliseus à ſapiente Magiſtro his ſacris initiatus, ad exemplum illius, quaſi ad ſigilli ſpiritualis imaginem, eamdem Deiparam, tamquàm iam exiſtentem, quæ tamen nondum exiſtebat, præfigurans annulum ſuæ fidei eidem delegauit. Idem S. Methodius, Boſtius & alij dicto loco. S. Eliſeus.

1300. Etiam S. Eliæ cæteros poſteros, ſeu ſucceſſores in identitate Inſtituti, ſcilicet Filios Prophetarum, & alios, per traditionem continuatam, vſque ad Chriſti ortum inſtructos fuiſſe de quatuor myſterijs S. Eliæ, de Virgine paritura in typo Nubeculæ reuelatis, (de quibus etiam ibi ſuprà *b*) diſertè adſtruit Ioannes Ieroſolymitanus libro *de Inſtitutione primorum Monachorum cap. 29.* iuxta Waſtelij partitionem, ſed in Biblio- Filij Prophetarum.

b Par. 2. c. 5.

theca

theca Patrum *cap.32.*) Ab iſtis hauſiſſe, & præcognouiſſe Druides, Virginem parituram, eamque honoraſſe, quidam adſtruunt, relati ſuprà.*a*

a Nu.700.

1301. Filij Prophetarum Carmeli Eremitæ anno 77. ante Dominicam natiuitatem in Carmelo Emerentianæ, Deiparæ Virginis auiæ, ſanctam progeniem prænuntiant. Ita S. Cyrillus, Petrus Dorlandus, Ioannes Palæonydorus, Gulielmus Pepin, & alij relati in Annalibus Ordinis & hic ſuprà *b* S. Agabus Propheta, atque alij eius conſortes ipſam Dei Genitricem Carmelum ſubeuntem, cum ſuis parentibus, ſeu ſodalibus venerati ſunt, & eius colloquijs ac familiaritate feliciter frui potuêre. Id in anterioribus luculentiùs demonſtratum manet & refertur in officio, Eccleſiæ authoritate approbato in Breuiario Carmelitano *ad diem 16. Iulij ad matutinum lectione* 4. vbi conſequenter agitur de primo Sacello in Carmelo puriſſimæ Virgini dicato in primordijs Eccleſiæ: de quo plura *parte 3. cap.13. & 16.* atque alibi.

b Par.3.c. 10.

Carmelicolæ *aliquãto ante & poſt Chriſti ortum.*

1302. Sub annum D. 40. S. ELPIDIVS Carmeli Therapeuta à S. Iacobo deſtinatus in Hiſpaniam Toleti & alibi, Oratoria, Eccleſias, ſeu ſacras Ædes Deiparæ dicauit. *c*

c Tom.2. Annal. Ordinis ad ann. Chr.47. & 106.

1303. Anno Chriſti 142. S. TELESPHORVS *Papa* ex Anachoreta, Propheticique Ordinis cultore, Valentini hæreſiarchæ, dogmatizantis Chriſtum non ex Maria Virgine vt cæteri homines, natum, ſed dumtaxat per eam, ceu canalem tranſiuiſſe, atque ita illam Dei Matrem non eſſe, errores damnauit, & ex Chriſti Ouili eam profligauit.

1304. Circa annum Verbi incarnati 265. S. DIONYSIVS ex Eliani Inſtituti ſectatore ſimiliter Sancti Petri digniſſimus ſucceſſor, mediam ſtrauit viam, quâ confutarentur contrariæ hæreſes, Sabellij oppugnantis Chriſti diuinitatem, & Mariæ Dei-maternitatem, ac Neſtorij, aſſerentis Chriſtum duplici conſtare perſonâ, & Mariam haud eſſe Dei Matrem adſtruentis, Paulum quoque Samoſatenum, Hæreſiarcham, Chriſtum hominem dumtaxat, non Deum verum, & conſequenter eius Genitricem haud Dei-matrem, prædicantem condemnauit. Lectiones Officij Eccleſiaſtici Eccleſiæ authoritate approbati in Breuiario Carmelitano ad diem 19. Ianuarij, & Annales Ordinis.

S. Dionyſius Papa.

1305. De S. CYRILLO, ex Carmelicola, Alexandrino Patriarcha, circa an. D. 430. Sacerrimæ Virginis Deiparæ cultore, & honoris eius propugnatore eximio, Maternitatem eius contra Neſtorium ſtrenuiſſimè defendente ſermo fuit in antecedentibus.

S Cyrillus Alexandr.

Poſt Oecumenicum Concilium Epheſinum (diſſipatis tenebris idololatriæ, & hæreſum Sabellij, Pauli Samoſateni, ac Neſtorij) exorta eſt maior lux deuotionis per Orbem Chriſtianum erga benedictam Dei Matrem, eiuſque dies natalitius Carmelitici Inſtituti viro ſolitario reuelatur: ac deinceps feſtiuitate ſolemniter recolendus decernitur. Vberiùs id habetur *par.3.* *d*

d Cap.14.

Digitized by Google

1306. De Sancto Ioanne Damasceno anno (colono Monaſterij Lauræ S. Sabæ in Syria ex Carmelitica propagine) Dei Genitricis amatore inſigni circa annum D. 728. ante illius imaginem manum exciſam ſuo loco reſtitui promerente ſcribunt Gononus in Chronico SS. Virginis *a* & Annales Ordinis, *b* in quibus oſtenditur fuiſſe Sectator Eliani Inſtituti (Vide etiam dicta *par.3.cap.29. c*) prout ſimiliter eodem *tomo* 3. *Annal.ad an.Chr.* 649. declaratur de S. Ildephonso Hispalensi Toletano Epiſcopo: quem quidem plures adſcribunt ſacro Canonicorum Regularium Inſtituto, nonnulli verò Benedictinæ familiæ illuſtriſſimæ vendicare volunt: Aſt eum antiquius Inſtitutum, Elianum ſcilicet, profeſſum fuiſſe, ſicuti & S. Iſidorum Hiſpalenſem, eius Magiſtrum, de quo ſuprà *d* omninò veriſimile reddunt ea quæ dicto loco Annalium adferuntur: & propterea (ſuam cuique Ordini probabilitatem relinquentes) eius pro Virginis Dei Matris honore, zelum, ac correlatiuum huius in ipſum dilectionis teſtimonium, hic referre liceat cum alijs. Is igitur ſub annum 601. (vt habet Benedictus Gononus, in *dicto Chronico SS. Virginis*, & præfati Annales Carmelitani) *hæreticos quoſdam, natione Gothos, per Hiſpanias teterrimè vagantes, & de Virginitate* B. Mariæ *Virginis temerè ſentientes, ſermonibus, & libris diuerſis viriliter confutauit.* (Ita quoque *in Chronico Luitprandi ad ann.* D.657. refertur) Nec ſuo deuotiſſimo Capellano defuit Virgo munificentiſſima; nam in pignus mutui amoris veſtem pretioſam, planetam ſeu caſulam donauit: quo inſignis eius ſanctitas per vniuerſum Orbem ſublimatur. Similia alijs quibuſdam ſanctis præſtita commemorauimus *parte* 5. ſub finem.

S. Ioan. Damaſcenus.
a ad an. D.728.
b To.3. ad an.728.
c Nu.475.
d Par.3. c. 29. n.475.
S. Ildephonſus.

1307. De die Natali B. Virginis Mariæ manifeſtato cuidam ſolitario, Eliani Inſtituti, dictum eſt ſuprà *e* & quod ante annos octingentos Feſta Natiuitatis, Annuntiationis, Purificationis, & Aſſumptionis eiuſdem ſolemniter celebrata fuerint in Carmelitano Ordine, ac à Pontifice Romano Leone Papâ Quarto (qui defuncto Sergio ſucceſſit anno 847.) Indulgētijs ſeptem annorum, & totidem quadragenarum, ac ab eius proximè ſucceſſoribus remiſſione tertiæ partis peccatorum condecorata atteſtantur Pontificia Diplomata, de quibus ſatis ſuprà varijs locis. *f*

e Nu 431.
Feſta B. V. Mariæ *ante annos* 800. *ſolemnia in Ord. Carm.*
f Nu.194.

1308. Eiuſdem Conceptionis puriſſimæ feſtum à multis ſeculis in hoc Ordine celeberrimum extitiſſe teſtantur vetuſti Scriptores, & Ordinis Annales prout vidimus ſuprà. *g*

g Par.3. c. 24.

Nec prætermittendum, quòd non tantùm ſuprà annos bis mille & quinque ſecula in hoc Ordine fuerit traditio de Immaculata Virginis Deigaræ Conceptione) de qua *par.2.cap.5.* ſub finem & *par.5.cap.2.*) ſed & eiuſdem alumni puriſſimæ Conceptionis ſtrenui ſemper fuerint propugnatores, ac complures eam Scriptis ſuis vendicare pro viribus laborauerint; etenim (vt omittamus ex vetuſtioribus S. Cyrillum Alexandrinū, & Ioannem Hieroſolymitanum, quos Lezana adducit in ſuo Apologeti-

Carmelit. defenſores ſtrenui Cōceptionis immac. V. Deipara.

Digitized by Google

co,de quo ſtatim) inter poſteriores ſpecialiter numerantur Osbertus Pickengamus Anglus, Hugo de S.Neoto etiam Anglus,Ioannes de Bachone eiuſdem nationis, B. Petrus Thomas Conſtantinopolitanus Patriarcha,Guilielmus de S.Fide Anglus, Bernardus Olenſis Hiſpanus Generalis Ordinis,Michael de Bononia,etiam Generalis, Philippus Kersberius Gandenſis, Franciſcus Martini Catalanus, Philippus Albertus de Nuſſia Colonienſis, Godefridus Candelarius Prior Aquiſgrani, Ioannes Palæonydorus Batauus. *Ex Annalium Ordinis tom.4,ad an. D.* 1306.

b Cap.3.q.1.& 2.

Iſtis meritò accenſendi ſunt Odouius Campanus,de quo parte ſexta & Ioannes Siluiera libro 1. *Commentariorum in textum Euangelicum b* & Lezana in Apologetico Matriti typis edito anno 1616.vt de ſe ipſe teſtatur dicto loco Annalium.Et quidem præfatus Arnoldus Boſtius tam zeloſè in hac parte,pro Matris & Patronę ſuæ honore,ſe geſſit contra quemdam Vincentium de Nouo caſtro,vt promeruerit Opus hac de re ſibi dedicari à præſtantiſſimo viro Ruperto Gaguino,de quo Trithemius lib. de Scriptoribus Eccleſ.ad annum D. MCCCCXCIV. hæc inter cætera: RVPERTVS GAGVINVS..... *Scripſit vtroque genere multa præclara Opuſcula,quibus nomen ſuum longè lateq́; notificauit. E quibus extant ſubiecta.Opus inſigni carmine ad Arnoldum Boſtium Carmelitam Gandaui morantem: contra Vincentium de Caſtro-nouo, de Conceptione S.* MARIÆ *librum vnum,* EST MIHI MENS ÆQVIS TE.

S. Gerardus.

1309. Anno Chriſti circiter milleſimo,& ſequentibus,S.GERARDVS SAGREDVS primùm puer benedictino habitu indutus in Monaſterio S. Georgij Venetijs, dein Canonicus,exinde Carmelitici Inſtituti alumnus, tandemque Epiſcopus in Hungaria , Glorioſæ Dominæ MARIÆ cultum quàm maximè promouit. Vita eius, & Annales Ordinis. Videri quoque poterunt relata hic ſupra. *c*

c Par.6.ca.1.

V.Petrus Eremita.

1310. Circa annum 1086. Venerabilis PETRVS EREMITA,belli ſacri ſub Vrbano Papa Secundo,& Godefrido de Bulyon, Promotor,aliquãdiu Carmeli habitator,Deiparæ Virgini deuotiſſimus,ipſamque frequenti recitatione Angelicæ ſalutationis, ad certum numerum,per globulos filo inſertos, honorare ſolitus modum precarium ſalutandi ipſam Dei Matrem Carmelicolis,& aliis tradidit.Polydorus *de inuentionibus rerum lib.* 5. *capit.* 9. & alij plures relati in Annalibus Carmelit. *d* & nos hic ſuprà.

d To.3. ad an.1086.

S. Bertholdus.

1311. S. BERTHOLDVS circa & poſt annum ſalutis noſtræ 1146. eò loco Carmeli, vbi S. ELIAS Nubeculam typo Virginis Deiparæ inſignẽ conſpexit,quotidie ſepties Angelicam ſalutationem replicabat. Deinde mos ille per totum Ordinem inoleuit, vt in ſeptem horis Canonicis cũ ſalutatione Angelica reiteretur quoque SALVE REGINA. In *Vita S. Bertholdi, & in Annalibus Ordinis. e* Idem Stellarij,ſeu Coronæ ſtellarum duodecim Author creditur.Lezana in lib. MARIA PATRONA. *f*

e To.4. ad an.D. 1146.

f Cap.11. n.17.&21.

1312. Sub

1312. Sub annum Chriſti 1205. S. ALBERTVS PATRIARCHA HIEROSOLYMITANVS, & S. BROCARDVS Prior Generalis Ordinis, Capellam, ad honorem B. Dei Genitricis MARIÆ, in Carmelo, temporibus Apoſtolorum, conſtructam, iugiterque conſeruatam, renouari curarunt. Id teſtatur S. Cyrillus, iſtis Synchronus, in libro *de proceſſu & varijs Regulis huius Ordinis cap.* 5. Præfatus B. Brocardus moriturus pro teſtamento peculiariter ſuis commendauit venerationem & imitationem Patronæ ſingularis eiuſdem Dei Genitricis, & S. P. ELIÆ. Palæonydorus *in Hiſtoria Carmelitana* a & Annales Ordinis b: eius verba ſub finem capitis referentur.

S. Albertus Patr. S. Brocardus

a Lib. 3. c. 2.

b To. 4. ad an D. 1221.

1313. Circa idem tempus B. ANGELA Bohema, filia Regis, vt quidam ſcribunt (ſed veriùs Principis, aut Dinaſtæ cuiuſpiam) gloriosè Virgini MARIÆ deuota, dum quâdam die ſub noctem, coram altari proſtrata, ſupplex effunderet preces, vidit ipſam ſtipatam multitudine Angelorum ſuauiſſimo concentu modulantium: *Aue Regina cælorum; Aue Domina Angelorum*; & ab illa animata fuit, vt mundi delicijs valefaciens Dei obſequio ſe dicârit in Monaſterio Ordinis huius Ieroſolymis, quo, ſub protectione eiuſdem amabilis Matris, miro modo perducta fuit: ibique ipſius apparitione quandoque perfruens ſanctiſſimam duxit vitam: prout latiùs deſcribitur tomo 4. Annalium Ordinis, c quædam de ea retulimus ſuprà *par.* 6. *cap.* 9. Illo quoque æuo S. ANGELVS MARTYR, eiuſque Frater B IOANNES PATRIARCHA HIEROSOLYMITANVS, Virginis potentis MARIÆ meritis è ſterili thoro progeniti, eiuſdem obſequio in Carmelitano Ordine (quia præcipuo Dei eiuſdem Genitricis titulo dicatus is eſt) ſe conſecrârunt anno circiter 1204, in iuuenili ætate. Vita S. Angeli c. 4. & Annales Ordinis ad dictum annum.

B. Angela.

c To. 4. ad an. D. 1196.

S. Angelus Martyr.

1314. Anno circiter 1221. cùm per Saracenorum inſultus & crudelitatem exterminium Ordini Carmelitano in terra S. imminere videretur, S. CYRILLVS pro eiuſdem conſeruatione piiſſimam Virginem MARIAM ſedulis precibus rogitans, maternali eiuſdem conſolatione perfruitur: & Ordinem in Oriente eradicandum, & multiplicandum in Europa didicit. Gulielmus de Samuco d Arnoldus Boſtius e Palæonydorus f Annales Ordinis g De S. Simone Stock *Deiferæ Virgini MARIÆ ſingulariter deuoto*, vt ſcribit Molanus in ſuo Martyrologio ad diem 16. Maij luculenter ſatis actum eſt parte 5. in Chronologia vitæ eius, & capite 3. per totum.

S. Cyrillus Conſtantinop.

d In lib de multiplic: Ord. c. 6.

e in Speculo hiſtoriali l. 7 c. 9 & de Patronatu c. 5.

f In hiſtoria Carm. lib. 3. c. 4.

g To. 4. ad an. 1221.

1315. Singularis quoque fuit erga eamdem pietas cuiuſdam adoleſcentis, qui Eccleſias perluſtrans, orationes in tabellis pendentes, laudes, hymnos ad honorem B. MARIÆ deuotè legebat, exſcribebat, & alijs communicabat; cumque Ordinem Religioſum titulo ipſius Virginis Deiparæ inſignitum ingredi ſtatuiſſet, per ipſam ad Carmelitanum mirabiliter perductus, & ſubitò à ſcabie capitis, quâ laborabat, curatus, atque è peri-

Digitized by Google

culis liberatus fuit & in ſancta conuerſatione perſeuerauit. Id latiùs refertur *in Annalibus Ordinis tom.* 4. [a]

a Ad ann. D. 1255. n. 4.

1316. Circa annum Dominicæ Incarn. 1250. S. ALBERTVS in Sicilia à parentibus poſt ſterilitatem 26. annorum, impetratus, interceſſione eius, quæ Virgo concepit & peperit, in illius amorem, adhuc puer, exardeſcens, Ordini ei peculiariter dicato ſe conſecrauit in Monaſterio Drepanenſi. In vita eius & Annalibus Ordinis alia quædam de eo relata ſunt ſuprà. [b]

S. Simon Stock S. Albertus.

b Par. 6.

Anno circiter 1264. B. FRANCVS per eam, quæ verè eſt *Refugium peccatorum*, de grauiſſimorum ſcelerum ſuorum venia certior factus, ſe totum in eius amorem effundendo, frequenti eiuſdem apparitione, conſolatione, & fauoribus, planè ſingularibus, dignatus fuit. Gregorius Lombardellus Dominicanus in hiſtoria vitæ eius [c] & Annales Ordinis Carmelit. [d]

B. Franciſcus.

c Cap 10. 17. 22.

d To. 4 ad an 1264. 1279.

1317. Sub idem tempus Ordinis huius alumni Toloſæ grauiter afflicti, & in ſuo domicilio (catenis ferreis ad portam alligatis) incluſi, vt ſic fame enecarentur, dum potentis ſuæ Patronæ laudibus concinendis vacant, & eius implorant opem; ipſius, ac omnipotentis Dei magnam ſenſerunt oſtenſionis, & adiutorij euidentiam. Cùm enim cantarent Antiphonam illam: *Aue ſtella matutina, peccatorum medicina,* & perueniſſent ad illa verba: *Tu nos in hoc carcere ſolare propitia,* illaque eleuatis piè oculis ad Imaginem Conſolatricis afflictorum deuotiſſimè concinerent, omne, quod exire prohibebat, corruit, ſicut olim muri Iericho. Oculi autem eius, qui eos incluſerat (Gubernator Vrbis erat) exeuntes è ſuis locis, per neruos in maxillis pendebant. Cum autem pœnitens facti, veniam ſupplex depoſceret à Religioſis, illi pro ſalute eius *Salue Regina* intonuerūt, & ad hæc: *Illos tuos miſericordes oculos ad nos conuerte*, oculi eius loca priſtina, cunctis, qui aderant, videntibus, reintrauerunt. Latiùs iſta tradita à Ioanne Hildesheym, Arnoldo Boſtio, & Balduino Leerſio referuntur in Annalibus Ordinis [e]: & id eſt quod ſuccinctè attigit Segerus Pauli in Chronologia S. SIMONIS STOCK ad ann. 1260. Idem confirmāt ea, quæ *par.* 7. *cap.* 3. (vbi de Prouincia Toloſæ) adduximus. De duobus Religioſis huius Ordinis Matri amabili MARIÆ valde deuotis, & qualiter eis ſe ſpectandam præbuerit, ſcripſimus *par.* 4 *cap.* 2. ſub finem, & de duorum Nouitiorum erga puerulum Ieſum, & Deiparæ Imaginem, puerili deuotione *parte* 3. *cap.* 35. ſub finem. Singularis quoque fuit erga eamdem pietas duorum Religioſorum, qui dum diuinis perſoluendis officijs magna attētione ac reuerētiâ cum aliis incumberent, dignos ſe reddiderunt vt eam intuerentur, maternæ protectionis & munificentiæ munus obeuntem erga omnes deuotè ibi præſentes (quos vtinam vſquequaque imitari ſatagamus! ſic quoque eiuſdem Viſitationis ſpiritualis gratiam mereremur) Id ſuprà verbis Balduini Leerſij & Arnoldi Boſtij narrauimus de priore: de altero autem, ab eiſdem poſteritati traditum, ſuccinctè perſtrinximus

Carmelitę Toloſani.

e To. 4. ad an. D. 1260.

f N. 1019

Digitized by Google

ibidem : quod etiam latiùs refertur *in Annal. Ordinis tomo 4.* [a] *a* Ad ann. 1255. nu. 4.

1318. S. ANDREAS CORSINVS Maximæ Virginis beneficio natus, eiuſdemque familiæ Carmeliticæ aggregatus, dum primùm habitu Virginis indutus eſt, totâ illâ hebdomadâ in pane & aqua ieiunans & ſuper nudum aſſerem quieſcens, eidem Deiparæ grates fundebat. Lezana in Maria Patrona. [b] Alia quædam ad præſens propoſitum de eodem habentur *parte 6. cap. 3.* Vnde collige, quantùm iſtæ deuotionis illius primitiæ Reginæ cœlorum placuerint. S. Andreas Corſinus. *b* Cap. 11. nu. 24.

1319. Eodem pene tempore B. PETRVS THOMAS miro in Virginem SS. affectu excelluit: quinimò ingens pietatis ardor ita eius mentem poſſedit, vt nihil aliud ſapere, nihil affari, nihilque videretur audire niſi nomen MARIÆ. Ex abundantia cordis os loquebatur: viſum quippe eſt eius cordi inſculptum ſacratiſſimum nomen MARIÆ, non aliter quàm martyris Ignatij præcordiis diuina IESV vox apparuit impreſſa. Lucas Waddingus *in Vita eius.* Alia valdè ſingularia Marianæ deuotionis inſignia de eodem, & præfato S. Andrea videri poterunt in eorumdem vita, *in Annalibus Ordinis* & hic ſuprà. [c] Is eſt, de quo hîc paulò ante aliud ſingulare diximus. S. Petrus Thomas. *c* Par. 6. c. 3.

1320. De B. AVERTANO cœli Imperatricis implorante & fruente patrocinio quædam attigimus *par. 6. cap. 3.* [d] Idem ipſam, quæ nuncupatur, & eſt auxilium Chriſtianorum, pro tranquillitate Eccleſiæ inuocans, intellexit, & prædixit, ipſius interceſſione ſedandum ſchiſma Eccleſiæ (quod anno 1378. incœpit, quando contra Vrbanum VI Pontificem Romanum electus Antipapa Clemens VII. Auenione ſedit) & ita contigit, inſtituto enim ab Vrbano VI. feſto Viſitationis Deiparæ, Eccleſia in pace quieuit. Ex cap. 2. & 3. Vitæ eius. *d* Nu. 880. S. Auertanus.

De pietate alumnorum huius Ordinis in Anglia circa annum Dom. 1374. & qualiter pœnas luerint, qui eos iniurijs laceſſebant, deque efficaci patrocinio in afflictione quædam dicta ſunt *par. 3. cap. 33.* ſub finem. De Ven. Nunñio Aluaro Virgini Matri deuotiſſimo quædam ſuprà attigimus, & plura referuntur in Annalibus Ordinis. Ven. Nunñius Aluarus.

De magno illo Ordinis Carmelitani Reſtauratore IOANNE SORETHIO, & Venerab. HIERONYMO GRATIANO, à S. Tereſia magnopere commendato (vt aliquatenus vidimus *par. 6. cap. 7.*) nec non generaliter de Religioſis Carmelitis in Belgio refert Lezana *in libro de Patronatu & patrocinio B. Virginis* MARIÆ *cap. 11. num. 17.* quòd peculiariter addicti fuerint recitationi Stellarij ſeu Coronæ 12. ſalutationum Angelicarũ (de quo in anterioribus [e]) quæ deuotio hactenus viget in Belgio. De eximio pietatis affectu quo Carmeli Patronam Mariam proſequutæ ſunt Carmelitanæ Virgines B. IOANNA de REGIO, & (vt hoc ſeculum ingrediamur) B. MARIA MAGDALEN. de PAZZI, *videri* poſſunt quæ de illis diximus hic ſuprà *par. 6.* [f] V. P. Ioannes Soreth. V. P. Hieronymus Gratian. *e* Nu. 554. *f* Cap. 9. ſub finem n. 997. 998.

Digitized by Google

1321. Singularis etiam fuit deuotio Venerabilis Fratris Ioannis a S. Samsone erga glorioſam Dei Matrem: de quo *capite 3. Vitæ iſtæ* referentur: *Paruulam B. Virginis Imaginem ad collum appenſam habebat, cui plurimùm confidebat, & erat deuotiſſimus, quæq; dum adhuc viueret, & poſt eius mortem, multos quibus ſupplicium erat, ſanitati reſtituit, incredibilem habebat honorem ſanctiſſimis Ieſu, Mariæ, & Sanctorum nominibus.*

V. Ioannes à S. Samſone.

Iſti tempore & loco vicinus fuit P. Hiacintus a S. Laurentio, de quo refertur in Menologio Carmelitano Prouinciæ Turoniæ, cum non ab hominibus, ſed à Patre luminum ſcientiam Sanctorum didiciſſe: & ab illo fonte hauſiſſe, quæ de adorando Eucharistiæ Sacramento, & de B. V. Maria, ſublimia diſſerebat: quodque cor eius affixum ſemper eſſet in cultu ſanctiſſimæ & chariſſimæ Virginis, cuius in cella ſua ſępiùs amoroſo mulcebatur alloquio. Sed quid de F. Iuliano a Iesu Maria laico, etiam Armorico natione? Ante Religionis ingreſſum in menſtruis ſolemnitatibus ſacri Scapularis aut S. Roſarij poſt Communionem ad horas aliquot perſiſtebat in Eccleſia. Cùm Religioſus eſſet, inſumebat quandoque magnam noctis partem ante SS. Sacramentum, & altare Virginis Mariæ, ſtationes ibi obeundo, & hymnos recitando, atque pro hæreticorum, & peccatorum conuerſione orando. Quinque autem annis frequenter noctes totas ibi tranſegit.

a Nu. 927. Myſtilogi Magiſtri iſtius diſcipulus V. P. Dominicus a S. Alberto, de quo plura *par. 6. cap. 8.* a cùm vix annum ætatis decimum quintum exceſſiſſet, Ordini huic Virgini Matri dicato, adſcriptus, nonnihil adhuc puerilis ætatis retinens, initium perfectæ in Deum introuerſionis obtinuit ab illa diuinæ gratiæ Theſauraria; quâdam enim die, acri Superioris correptione ſtimulatus, ad eius altare lacrymabundus pergit, coram ſacratiſſima illius, ac S. Ioſephi imagine in fletus compunctionis largè, abundanterque effuſus, verè, & ex animo, ſe puerilia omninò depoſiturum ſpopondit, *Dixi*, inquit, *Domine, nunc cœpi, hæc mutatio dexteræ excelſi*. Nec deinceps vel tantillum deflexit à propoſito, anteactam vitam, veteremque hominem ſic efficaciter veluti ſepulchro æternæ obliuionis tradens, vt, ad præſcriptum Apoſtoli, nullo vſquam modo carni acquieuerit, aut ſanguini. b Et vt tempori, in quo verſamur, propinquiora exhibeamus, obijt ante annos quinque 1656. die 25. Iunij Neapoli in Conuentu S. Mariæ *à vita* ſtrictioris obſeruantiæ F. Paulinus Zabatta laicus, inter cæteras virtutes, quibus inſigniter decoratus fuit, Matri amabili deuotiſſimus. Ab eleemoſynis quærendis reuerſus in Conuentum ad altare SS. Sacramēti & B. Virginis orationes producebat quādoq; maiori noctis parte. De alio quodam F. Laico, qui inuocato nomine Mariæ à dæmonis infeſtatione miſericorditer fuit ereptus, diximus *par. 3. c. 37.* c

b In eius vitæ compendio.

c Nu. 822.

Iſtis haud inferior ea in virtute fuit V. M. Ægidia a S. Francisco, de qua parte 6. cap. 9. d ideo Ordinem hunc ingreſſa quòd eius Inſtitutor

d Nu. 999.

Digitized by Google

ſtitutor S. Elias veneratus fuerit Virginem Deiparam longè antequam naſceretur, quam ipſa toto vitæ tempore tenerrimè dilexit, & ab ea viciſſim, anno 1645. Feſto S. Ioſephi, iterūmque feſto Viſitationis maternalis amoris inſignia accepit, ac per eam inſtructa fuit, vt coram SS. Sacramento in puritate fidei couerſaretur, & vt in ſolitudine cordis, in ſui humiliatione, & annihilatione, atque omnium rerum huius mundi integra abnegatione deinceps viueret ad ſuam ſuique Filij imitationem. Alij fauores ſingulares ab eadem illi præſtiti referūtur in hiſtoria vitæ ipſius. Quod peculiariter cultui eiuſdem SS. Matris Chriſti addicti fuerint Venerab. Patres Ioannes Bapt. De Lezana, & Petrus Waſtelius habetur ex dictis *par.6.cap.8.*

1322. Si tantiſper Carmeli nouum Viridarium, cui præſidet Seraphica Virgo Teresia, ingredi lubeat, vberes mutuæ dilectionis Patronam inter & Clientes, fructus calore primæuo excoctos, libare licebit. Prima hîc ſe offert ipſa S. M. Teresia: quæ quàm fuerit Virgini Matri deuota iam ante memorauimus: *b* quibus addere licet, eam anno ætatis ſeptimo B. Virginem Mariam accepiſſe in Aduocatam, & anno 12. elegiſſe in Matrem, & quòd, dum de fundando primo Monaſterio ageretur, ab ipſa, ſui Filij præſidium promittente, animata fuerit ad heroicum, quod moliebatur, opus: quòd Chriſtus ei viſus fuerit coronam capiti imponens; quia Ordinem ſuæ Matris reſtauraſſet: quòd in Monaſterio S. Ioſephi viderit ipſam Angelorum Reginam ſuo pallio Moniales protegentem. Quæ omnia latiùs referuntur in Chronicis, ſeu Annalibus Carmelitarum Diſcalceatorum. *c* Ipſam peculiariter in ea virtute æmulatus fuit V. P. Ioannes a Crvce, vt videre eſt in vita eius. *d* Inter cætera, ex deuotione erga eam, perpetuo illius obſequio ſe dicauit in Ordine Carmelitano: quotidie genuflexus eius Officium recitabat, aliaque ad eius honorem præſtabat: viciſſim admirandi ſunt fauores, quos ab ea recèpit, memorati in eius vita.

b Par. 7. c. 9. n. 997. & n.

S. Tereſ.

c Lib. 1. c. 5. 39. 47 & alibi.

d Lib. 1. ca. 5. 39. & 47.

V. Ioannes à Cruce.

1323. Haud inferior fuit hac in parte Ven. P. Dominicvs a Iesv Maria, qui adhuc puer vario cultu ipſam Angelorum Dominam honorabat, ſalutationem Angelicam recitando, ſed ſedatè; vt lentæ recitationi verborum, contemplatio myſteriorum iungeretur: quin & ingenioſa pietate Litanias componebat eorum Sanctorum, quos intelligebat eximios illius fuiſſe cultores, & eos, tamquàm interceſſores, quotidie aliquoties ſalutabat, recitatione iſtius ſuæ Litaniæ. Peculiari, totoque cordis affectu (etiam eum in finem voto emiſſo) colebat miraculoſam eius Imaginem *De Victoria* nuncupatam (de qua nonnulla attigimus *parte 3. cap. 37. e* propterea Eccleſiam, in qua exiſtit Romæ, pluribus ornamentis decorauit. Par, & maius, ſibi deuoto voluit referre Mater pulchræ dilectionis, eum, & puerum (ſecum ducens Cœlites quos ille per Litaniam honorabat) etiam prouectiorem ſæpiùs ſuo dignata aſpectu ac alloquio. *d* Plures

V. P. Dominicus à Ieſu Maria.

e Nu. 588.

d Lib. 1. vitæ eius c. 5.

res ſingulares gratias à gratiæ D.ſpenſatrice ei collatas referunt vitæ eius Scriptores Reuerendiſſ. D. Ioannes Caramuel in libro inſcripto *Caramuelis Dominicus*, typis excuſo Viennæ, & P. Philippus à SS. Trinitate, qui hiſtoriam vitæ eius ordinatè digeſſit diſtinctam in Libros nouem Lugduni in Gallia impreſſam.

V. P. Nicolaus à Ieſu Maria,

Ven, P. NICOLAVS A IESV MARIA (Doria) qui peculiariter promouere ſtuduerat cultum B. Virginis MARIÆ, viſus aliquando fuit à Ven. P. Dominico quaſi trahens cum alijs tribus currum Reginæ cœleſtis. Spiritum inflammatæ deuotionis erga eamdem in corde

V. P. Ioannes à Ieſu.

Ven. P. IOANNIS A IESV MARIA teſtantur eius ſcripta, & quòd illum ſuis tantoperè inſtillare ſatageret.

V. Franciſcus à Puero Ieſu.

1324. Et vt plures paucis complectamur Ven. F. FRANCISCVS A PVERO IESV, è numero eorum de quibus Chriſtus *Confiteor tibi Pater* &c. *quia reuelaſti ea paruulis.* Dum negotia occurrerent magni momenti figuram dæmonis alligabat Imagini ipſius B. Virginis, ei dicens, vt ipſum detineret ne impedimentum obijceret.

V. Ioãnes à miſeria.

Dum Religionem ingreſſus monitu MARIÆ Matris Dei eam ſimplici & ardenti amore proſequebatur. Cùm altero ei iſta in virtute atque alijs haud diſſimili, IOANNE A MISERIA Italo natione quandoq; contendebat, vter plus IESVM & MARIAM amaret.

a In vita eius lib. 1. c. 8. 9. & 14.

V. Ioãnes Regibus.

a V. IOANNES A REGIBVS Rupellenſis per continuatam deuotionem erga eamdem Virginem Deiparam, & vndecim mille Virgines, promeruit ante obitum earum viſitationem: vndè tanto repletus fuit gaudio, vt iubilando ſpiritum reddiderit anno 1573. die 6. Ianuarij: quo etiam habitum Religionis ſumpſerat, & fuerat profeſſus.

b Annal, PP. Diſcalc. lib. 3. c. 8.

V. Bartholomæus à Cruce.

b Ob parem cultum haud diſſimilem obtinuit gratiam BARTHOLOMÆVS A CRVCE, qui inter iugiter præclara deuotionis exercitia erga Virginem Deiparam, ſingulari pietate celebrabat eius feſta, maximè autem Viſitationis; eò quòd tum primùm humanâ voce Mater Dei appellata fuerit: ipſoque feſto (vt ſæpius optarat) perſolutis Matutinis precibus, viſitatus, & inuitatus ab Angelorum Regina lætus obijt. Idipſum euenit quoque ELISEO A S. FRANCISCO, FRANCISCO A S. IOSEPHO, ALBERTO A B. VIRGINE ac PETRO patriâ & cognomine LVSITANO.

Alij plures.

Iſtis nil ceſſit V, P. FRANCISCVS A CONCEPTIONE, cuius ſingulares fauores, quos Marianâ deuotione promeruerat, & mira poſt obitum ſuaueolentia referuntur in ijſdem Annalibus dicti Ordinis, c in quibus etiam memorantur MICHAEL A CONCEPTIONE, ELISEVS A S. IOANNE, GABRIEL AB ASSVMPTIONE, ANDREAS A SANCTIS, ALPHONSVS A MATRE DEI, PETRVS A IESV, DIDACVS A TRINITATE atque alij inſignes Mariani cultus exercitatores, ac propagatores, & propterea cœleſtibus chariſmatibus delibuti: quibus accenſendi ANDRÆAS A IESV Polonus, & NICOLAVS A IESV MARIA, etiam Polonus, nomina IESVS & MARIA pectori ſtylo ferreo inciſa gerens; F. STEPHANVS AB OMNIBVS SANCTIS omnium virtutum genere con-

c Lib. 4. c. 46.

Digitized by Google

conſpicuus, ſed præcipuâ in Deiparam deuotione præſtans. De quibus latiùs hiſtorici Congregationis Diſcalceatorum.

1325. Præfatis in tenero dilectionis erga Carmeli Patronam affectu inferiores haud fuêre V.M. Anna S. Bartholomæo, quæ adhuc adoleſcentula filiali cum fiducia in ſuis neceſſitatibus ad Virginem Mariam veluti Matrem recurrens, eius cum Filio inter brachia, apparitione, & prædictione de ingreſſu in Sacrum ſuum Ordinem dignata fuit. *a* Simili quoque viſione ſe perfruitam fuiſſe die quadam Natalis Chriſti, & anno 1618. feſto SS. Apoſtolorum Petri & Pauli ab eadem certificatam de ſua ſalute, ipſamet teſtatur in libro vitæ ſuæ, quem iuſſu Superiorum ſuorum ſcripſit. *b* Altera eiuſdem nominis, conterranea (Hiſpana) contemporanea, familiaris, ac dilecta S. M. Tereſiæ, in eadem virtute enituit Anna à S. Avgvstino, & exindè erga eiuſdem Virginis Mariæ Matrem S. Annam admirabilem concepit deuotionem, vt videre licet in eius vita. Tempore aliquantò poſterior fuit Margareta a SS. Sacramento *c* quæ anno ætatis octauo, plerumque duabus horis, & vltra, in Eccleſia, ante Imaginem B. Virginis Mariæ, oculis in eam directis perſiſtebat orans magna cum attentione. Diebus aliquot ante eius feſta, ad ea ſollicitè ſe præparabat. Ante illius Imagines tranſiens genua flectebat, & terram exoſculabatur. Cum de eius virtutibus, aut laudibus ſermo eſſet, tanto perfundebatur gaudio, vt exteriùs in vultu pateſceret. Hinc quandoque eius frui apparitione, & conſolatione digna fuit, prout latiùs atteſtatur author vitæ eius Theologiæ Doctor ex Congregatione Patrum Oratorij. *d* Iſtis in eadem deuotione compares deprædicantur Marina Maldonado, Catharina a Iesv, Ioanna a S. Hieronymo, Anna a S. Nicolao, Mariana a Conceptione, Teresia a Iesv filia Comitis de Caſtrillo, & aliæ, de quibus in Annalibus ijſdem.

V. M. Anna à S. Bartholomæo atq; aliæ.

a Thomas Aquinas à S. Ioſepho in eius vita c.22.

b Cap.35.

c De qua ſupra nu. 1071.

d In hiſtoria vitæ eius lib. 9. cap.3.

Eeeee §. III. Mu-

§. III. *Mutuæ dilectionis, inter* S.P.Eliam, *& Ordinem Carmelitanum, inſignia.*

Mutua dilectionis inter S. P. Eliam, & Ordinem ſuum teſtimonia.

1326. LIceat nunc, poſt maternæ, & filialis correlatiuæ dilectionis teſtimonia, etiam pauca quædam curſim memorare Patrem inter & Filios pietatis officia: atque imprimis id (ex *Saliano*) repetimus Propheticum Ordinem ab eo initiatum, tot ſæculis, illius precum, quaſi facularum ardore, calefactum, & ad hanc diem, tot inter rerum, locorũ, temporumque varietates, fuiſſe conſeruatum: quod Filiorum erga eum obſeruantia promeruit: etenim mox ab eius in Paradiſum tranſitu Oratoriũ in Monte Carmelo ei dicarunt, & iugiter conſeruatum in veneratione magna habuerunt, vt habetur ex ſuprà dictis. *a* Sed potiſſimum eſt, quòd illius exemplis, & vitæ normæ, tamquam Regulæ, ſemper inſtiterint, prout declaratum eſt etiam in antecedentibus *num.*8.*&* 10. Sũma autem Religionis eſt, imitari quod colimus. Quod ſectatores, & Filij S. P. Eliæ (eius meritis) conſeruati fuerint uſque ad Babilonicam captiuitatem; & ab ea, aliiſque præſeruati *habitantes ſoli* (id eſt ſolitarij) *in ſaltu, in medio Carmeli,* quando & *iuſtitia in medio Carmeli ſedebat,* quia *cultus iuſtitiæ ſilentium* religioſè ſeruabatur, conſtat ex dictis *par.3.cap.7.* Quod ſub ea tempora præfatum Oratorium S. Eliæ, ſeu templum in honore exiſteret, eruitur ſatis ex Iamblico Chalcedonenſi, ſcribente de Pythagora, *b* quod exiſtẽs in Carmelo, *in templo vt plurimum degeret.*

a Nu. 154. & 359.

S P. Eliæ *meritis cõſeruatus eſt, hic Ordo: & in eo ipſe ſemper honoratus.*

Iſa. 32. Mich. 7. *b* In vita Pythag. c. 3.

1327. Paternæ autem in hoc SS. Patriarcha pro ſua familia ſollicitudinis indicium certum id eſt, quòd in Monte Thabor tempore Transfigurationis, ſicut Moyſes (& maiori ratione) *pro populi ſui Iſraelitici ſanitate orabat, vt cùm plenitudo gentium introiſſet, tunc omnis Iſrael ſaluus fieret,* vt Origenes ſcribit *libro 7. ſuper Numeros.* Ita & Elias pro ſuæ peculiariter familiæ, Ordinis Prophetici Carmelitani, conſeruatione, ſupplicauit, & impetrauit. Cuius rei teſtimonium perhibuit ipſa cœlorum Regina: & ſuffragatur Eccleſiæ authoritas. Sed de his ſatis ſuprà *c* & magis luculenter *in Diſſertatione apologetica, pro reuelatione, & ſponſione, SS. Virginis* Mariæ, *facta S. Petro Thomæ art.7.*

c Nu. 145.

In Carmelo ſemper cultus fuit exhibitus S.P. Eliæ.

1328. Sed & in primordiis Chriſtianæ Eccleſiæ S.P. Eliæ memoriam celebrem in Carmelo, & venerabilem fuiſſe conuincit hiſtoria Veſpaſiani, ſubeuntis Carmelum, de belli contra Iudæos ſucceſſu, Oraculum, quod in Eliæ Oratorio vigebat, conſulturus. In gratiam autem boni ominis Ethnicus Imperator, non modò quidpiam moleſtię Eliadibus intuliſſe, ſed & muneribus honoraſſe legitur. Verùm dę his ex Tacito, Sue-

tonio,

Digitized by Google

tonio, Boſtio, Genebrardo & alijs ſatis *par. 3. cap.16*. Vno ferè ſeculo poſteriùs, ELIÆ in Carmelo ſacrificantis, & eiuſdem veteris Religionis ac ſanctitatis antiquæ, meminit Balbinus vir conſularis *in epiſtola ad Hadrianũ Imperatorem*, verba retulimus etiam *par. 3. c.17*.

1329. Subſequentibus etiam ſeculis peculiarem cultum S. ELIÆ in Carmelo non defeciſſe conuincunt ea, quæ de templo ELIÆ in Carmelo per S. Helenam matrem Conſtantini Magni ædificata ſeu reſtaurata, & poſt annos quadringentos (circa an. 885.) per Baſilium Imperatorem reſtituta, ſcribunt Nicephorus, *a* Baronius, *b* Cornelius à Lapide. *c* De alijs Eccleſiis eidem S. ELIÆ ædificatis ſcribunt Lezana *in Conſultis conſulto* 2. Dorotheus à S. Renato, *in Commentario ſuper libros Regum, & Apocalypſis lib. 2. qu. 10. ſect. 3.*

a Lib. 8. c. 3.
b Martyrol. ad diẽ 20. Iulij.
c In ca. 18. libri 3. Reg.

1330. Carmelicolarum exemplo, & (veriſimiliter) hortatione etiam extra Carmelum longe lateque propagatus fuit eiuſdem ſancti cultus; ita quidem, vt etiam ab operibus ſeruilibus eius feſto abſtinerent Græci, vt annotat Cardinalis Baronius ſuprà relatus, *d* & latiùs Dorotheus dicto loco. Nec tantùm in Orientali Eccleſia, ſed & in Europæ partibus S. ELIAM à plurimis ſeculis in veneratione fuiſſe conſtat ex eo quod de S. Patritio (*Eliani & Prophetici Anachoriſmi cultore*, in Claſconienſi Monaſterio, vt habetur ex Ioanne Pitſeo libro *de Illuſtribus Britanniæ ſcriptoribus*, *e* Clemente Reynero in libro de Apoſtolatu Benedictinorum in Anglia *f* & potiſſimè ex Annalibus Carmelitanuis *g*) In eius vita, per Thomam Meringhamum *cap.* 19. refertur: Quòd cum Demonis vexatione in membris torqueretur, S. ELIAM inuocans, ab ipſo adueniente liberatus fuerit. Vnde in hymno, ſeu ſequentia, ex vetuſte Miſſali (apud eumdem Meringhamum) legitur:

d Nu. 255.
e Ætate 5. num. 41.
f In Apoſtolatu Benedict. tr. 1. ſect. 1.
g To. 1. ad an. mundi 3149.

Opprimens per triduum,
Sathan hunc vexauit.
Sed ELIAS *artuum*
Robur reparauit.

De Eccleſiis ei dicatis, & cultu exhibito in Cypro, Italia, Hungaria & alibi agitur in Annalibus Carmelitarum. *h*

h To. 1. ad an. mundi 3139. ante Chr. 914. n. 14.

1331. Non extra propoſitum referenda videntur (vndè etiam varia ſuperioribus pertractata confirmantur) excerpta ex *Itinerario B. Antonini Martyris* (de quo Molanus in Martyrologio ad diem 13. Nouembris. *Placentiæ reuelatio S. Antonini Martyris*) quod aſſeruatur in Bibliotheca Vaticana ſub numero 636: in volumine, cui titulus: *Bedæ & aliorum opera*: vbi, inter alias ſimplici iſtius æui ſtylo, iſta leguntur: RELATIO B. ANTONINI MARTYRIS. „ Procedente B. Antonino Martyre vnà cum collegis ſuis, „ ex eo quod ciuitate Placentiæ egreſſus eſt in quibus locis peregrinatus „ eſt ire veſtigia Chriſti, ſequentes & miracula ſanctorum Prophetarum, „ præuidere cœperunt, *Et infrà*: Et venimus Tholemaida * Ciuitate honeſta,

* Ptholemais & Ptholemaida aliter Achon ſeu Accõ.

„ honeſta Monaſteria bona. Tholemaida pertinet contra ciuitatem millia
„ ſex in caſtra Samaritanorum milliario à Sugamina ſub Monte Carme-
„ lo. Super ipſa caſtra milliario ſemis Monaſterium Heliſei Prophetæ;
„ vbi ei occurrit mulier, cuius filium ſuſcitauit in Monte Carmelo. *Et in-*
„ *frà*: De Sidone venimus Sarephta quę ciuitas modica, & valde Chriſtia-
„ na eſt, in qua cænaculum illud quod factum fuerat ELIÆ & lectum
„ vbi recubuit. *Et infrà*: Et alius marmoreus, vbi illa vidua fermentauit:
„ in quo loco multa offeruntur, & virtutes multæ fiunt. *Et infrà*: Tran-
„ ſiuimus Iordanem in ipſo loco, & venimus in Ciuitatem, quæ vocatur
„ GADDERA, quæ & GABAON dicitur, in iſta parte Ciuitatis milliario
„ tertio ſunt aquæ calidæ, quæ appellantur THERMÆ ELIÆ, vbi leproſi
*Xenodochium. „ mundãtur, ibi & Sinodochium * delicias de publico habens, & horâ
„ veſpertinâ mundantur Thermæ. *Et infrà*: Exinde deſcendimus per alia
„ loca Samariæ, & Iudeæ in ciuitate Sebaſtea, in qua requieſcit *Eliſeus* Pro-
„ pheta. *Et infrà*: Exinde venimus ad locum vbi Baptizatus eſt Domi-
„ nus. In ipſo loco Filij Iſrael tranſierunt Iordanem, & Filij Propheta-
„ rum perdiderunt ſecurem, & ex ipſo loco ELIAS aſſumptus eſt in cœ-
„ lum. *Et infrà*: In illa ripa Iordanis eſt fons vbi baptizabat S. Ioannes, in-
„ dè vſque Iordanem millia duo in ipſa valle inuentus eſt ELIAS, quando
„ ei coruus deferebat panem, & carnes. In circuitu autem vallis ipſius mul-
„ titudo Eremitarum. *Et infrà*: De Segor: in quibus locis multi Eremitæ.
*Xenodochia. „ *Et infrà*: multum longè à Iordane vbi baptizatus eſt Dominus, eſt Mo-
„ naſterium S. Ioannis valde magnum, in quo ſunt, Sinodochia * duo. *Et*
„ *infrà*: Fons aquæ quem indulcauit *Eliſeus* Propheta, irrigat omnem Ieri-
„ cho, vbi naſcitur vinum potens, quod febricitantibus datur. *Et infrà*:
„ Rurſum in monte vnde Dominus aſcendit ad Patrem, vbi & iudicare
„ veniet, vidimus Monaſteria copioſa, & cellulam, vbi incluſa fuit S. Pe-
„ lagia. *Et infrà agens de Ieruſalem*: Ibi & Monaſterium puellarum. *Et infrà*:
*Lecti. „ De Sion vſque in Baſilicam S. MARIÆ, vbi eſt Congregatio magna
„ Monachorum, ac mulierum, menſæ innumerabiles, lecta * languentiũ,
„ plus minùs, tria millia. *Et infrà*: Ante Bethleem eſt Monaſterium mu-
„ ro cinctum, in quo multitudo eſt Monachorum. *Et infrà*: Et per ambu-
* Horeb. de quo 3. Reg. 19. „ lantes Heremum vnâ die venimus ad montem Dei * Choreb: & inde
„ mouentes vt aſcenderemus montem Sina, ecce multitudo Monacho-
„ rum Heremitarum cum crucibus pſallentes obuiauerunt nos ſimili mo-
*Horeb. „ do & nos facientes lacrymauimus, & introduxerunt nos in vallem in-
„ ter * Choreb & Syna, ad cuius pedem montis eſt fons ille vbi Moyſes
„ adaquauit oues quando vidit ardentem rubum, & fons incluſus eſt in-
„ tra Monaſterium, in quo Monaſterio ſunt tres Abbates ſcientes linguas,
„ hoc eſt Latinam, Græcam, Syram, Ægyptiacam & Beſſam. Inde veni-
„ mus ad Speluncam vbi abſconditus fuit ELIAS Propheta, quando fu-
„ git Iezabel mulierem perfidam. Ante ipſam ſpeluncam ſurgit fons, qui

irrigat

Digitized by Google

„ irrigat ipſum montem. *Et infrà*: Inde venimus ad locum vbi Filij *Iſrael* „ *tranſeuntes* mare rubrum caſtrametati ſunt, & ibi ſimiliter caſtellum „ cum Sinodochio, * & in loco quo exierunt de mari eſt Oratorium „ Eliæ. „

*Xenodochio.

Ex iſtis apparet antiqua veneratio SS. Prophetarum Eliæ & *Eliſei*: quorum ſucceſſores, ſeu ſectatores videntur fuiſſe incolæ dictorum Monaſteriorum. Quod autem Superiores Monaſterij in valle inter montes Horeb & Sina nuncupentur *Abbates*, meminerit Lector ſic Ordinis Carmelitani Archimandritas olim appellari ſolitos, vt teſtatur S. Cyrillus, hic ſuprà, *a* & tradunt alij hiſtorici noſtri. Id ſi ſincerè animaduertiſſent quidam, eo ſcrupulo offenſionem non incurriſſent, in dubium reuocantes quoſdam Carmelitici Inſtituti cultores, ſeu Monaſteria; ratione nominis *Abbas*, iſtis, aut Cœnobiarchis illorum, attributi.

a Cap.4. ſub fin. n. 20. vide etiam nu. 935. & 937.

1332. Poſterioribus verò ſeculis deuotio ergo S. Eliam creuit; nam eius feſtum, cum officio & Miſſa, proprijs, Eccleſiæ authoritate probatis, ſolemniſſimè celebrari per totum Carmelitarum Ordinem diximus alibi: in Litanijs, quoque, & aliàs ſæpè in precibus inuocatur. Et ſicut ipſum colimus, ſic nos viſitat. Qualiter in quodam Capitulo Generali viſus fuerit, extenſo pallio ſuper Conuentum, in quo celebrabatur, vidimus hic *capit*.8. vbi etiam de alijs quibuſdam eius apparitionibus, fauoribus, Beneficijs per eum præſtitis, peculiariter de ſanitate S. Tereſiæ, ipſum mente inuocantis, reddita: De Religioſa, quadam magnæ perfectionis, mirabiliter per eumdem ſanitati reſtituta ſcribit R. P. Chryſoſtomus Henriquez Doctor Theologus Ordinis Ciſtercienſis in Vita Venerab. M. Annæ à Sãcto Bartholomæo, quæ tum ibi infirmariam agebat. Variæ aliæ apparitiones eiuſdem refert P. Dorotheus à S. Renato loco citato. Veriſimile quoque eſt, eum, cuius brachium extenſum, diſtricto gladio hæreticos Anglos Tẽplum Carmelitarum Mechliniæ anno 1580. violare volentes terrefaciebat, fuiſſe S. Eliam, *b* cum Cœnobium iſtud peculiariter intitulatur. Memorabilis quoque eſt, quod ſuprà in Chronologia vitæ S. Simonis Stock, *c* & in notis dictum eſt, in Carmelo Eliæ fontem non reddere aquas abſentibus Fratribus Carmelitis. Huc ſpectat, quod refertur in *Itinerario Terræ Sanctæ, inibiq́, Sanctorum locorum, ac rerum clariſſimâ deſcriptione per Bartholomæum à Saligniaco Sedis Apoſtolicæ Protbonotarium*. Typis edito Lugduni anno Chr. 1525. dedicato D. Ioanni à Lotharingia S. R. E. Cardinali, in quo *capit*. 6. *d* iſta referuntur: *Simile ferè prodigium viſitur in Monte Carmelo, qui eſt in inferiori Galilæa ſitus, ad Occidentem; montem enim hunc olim Prophetæ Sancti* Elias *& Eliſeus incolere ſoliti erant, cum Filiis Prophetarum, quorum ſucceſſores ſunt Fratres, qui Carmelitæ vocantur; horum Cœnobium eſt in Monte Carmelo, vbi fons ſcaturit non quidem perpetuis aquis, ſed temporaneis, nulla enim eſt ibi aquarum copia, niſi tranſeuntibus Fratribus peregrinis*

Feſtum S. P Eliæ *ſolemniſ. in Ord. Carmelitano.*

Eius variæ apparitiones.

b Vid. nu. 636.

c Nu. 742. & n. 778.

Prodigium fontis S. Eliæ.

d To. 10. fol. 55.

 Chriſtia-

Digitized by Google

Chriſtianis, ita vt numquàm infideles bibant ex eo, vt verificetur illud Prophetæ: deriuentur foris in plateis aquæ eius, ſed non bibat alienus ex eis. a

a Similia, non eadē, habentur *prouerb. 5.*

1333. Tandem noſtris temporibus annis proximè elapſis: Deus illius merita, & efficax patrocinium miris ſignis manifeſtauit, dum in regno Neapolitano plures vncti oleo è lampade ante eius Imaginem appenſa ſanitatem conſecuti fuēre, (de quibus teſtimonium perhibent *dicta parte 2. ſub finem*, & *parte 3. cap. 34.*) vt propterea Capuana ciuitas eum in Patronum & Protectorem ſolemniter aſſumpſerit. Apparitiones quoque nonnullæ eius in habitu Carmelitano, quali paſſim depingitur, factæ tum, ibi referuntur.

Hic prætermitti non debet, quod vt teſtis partim auritus, partim oculatus refert P. Gabriel à S. Vincentio in libro Romæ approbato, & excuſo anno 1658. *de gratia, iuſtificatione, & merito*: vbi *tractatu* 3. qui eſt de merito b cùm oſtendiſſet, iam olim templa, & altaria fuiſſe erecta, & dicata S. Prophetæ Eliæ, tandem ſubiungit: ,, Addo vnius templi ædificationem ſatis mirabilem in honorem noſtri protoparentis factam multis ab hinc annis propè noſtram Eremum Lombardiæ: res ſic contigit, vt mihi à viris fide dignis relatum fuit: eo anno fuit ingens terræ ſiccitas, &c. Iuit populus ad Parechum, qui pluribus indictis ſupplicationibus in plurium Sanctorum honorem, pluribus editis votis, numquàm voti compotes effecti, deſperabant: contigit Diuinâ ſic diſponente, prouidentiâ, quòd Parochus legeret illud Iacobi 5. Elias homo erat ſimilis nobis, paſſibilis, & oratione orauit ad Dominum, vt non plueret ſuper terram, & non pluit annos tres & menſes ſex, & rurſum orauit & cælum dedit pluuiam: lætabundus campana ſignum dedit, & congregauit populum, cui dixit: inueni in Scriptura vnum Sanctum, qui habet ſuper pluuiam poteſtatem: ad eum recurrere oportet; & facto Eliæ voto de conſtruenda illi Eccleſia in quadam montis parte, vbi adhuc ſub Eliæ nomine ſeruatur, ſtatim contenebrati ſunt cœli, & facta eſt pluuia magna. Vndè illius Regionis incolæ talem habent ergo S. Eliam deuotionem, quòd quoties pluuiâ indigent, indictis ſupplicationibus ad eam Eccleſiam euntes, vt plurimùm deſideratam obtinent pluuiam,, Hæc ille.

b Quæſt. 5. ar. 57.

Ad inuocationem S. Eliæ *pluuia impetratur.*

1334. Erit fortè quem circa dicta ſcrupulus angat, quâ ratione S. Elias adhuc in mortali corpore viuens, inuocari poſſit? Et an ipſe in Paradiſo exiſtens, ac nondum fruens intuitiua Dei viſione noſcat ea quæ geruntur in terris? Quoad prius indubitatum & manifeſtum eſt, tam viuis quàm defunctis prodeſſe viuorū ſuffragia, atque ita congruè ea expetuntur. Nonne tres tribuni iniuſtè accuſati, ac condemnati, & nautæ in tempeſtate iactati ſe commendantes orationibus S. Nicolai longiſſimè abſentis, & adhuc viuentis, exauditi fuēre? eiuſmodi ſuppetunt quàm plurima.

S. Elias *etſi nondum mortuus inuocari poteſt.*

Digitized by Google

plurima. Quantum ad poſterius; an non Ieremias tradens gladium aureum, & Onias in limbo Patrum exiſtentes, & nondum ad Dei conſpectum, & gloriam regni cœleſtis admiſſi, viſi ſunt orare pro populo Iudæorum, ab hoſtibus grauiter oppreſſo, *lib.2. Machab. cap.vltimo?* Sicut igitur iſti atque alij ſancti (tempore veteris Teſtamenti) nouerant, quæ gerebantur in terris, & ſui populi curam geſſerunt, pro eis orauerunt, &, cùm Deo viſum eſſet, etiam eis opitulati ſunt, ac proindè meritò inuocari & honorari poterant: ſic haud minori (quin & maiori) fundamento id indubitanter aſſerendum de S. Elia, feliciſſimam vitam ducente in Paradiſo. Quia & optimæ notæ Theologi exiſtimant, etiam animas Purgatorij pro nobis orare, & impetrare; quandoquidem anima Paſchaſij, & S. Seuerini miracula operabantur, etiamſi in Purgatorio degerent, vt patet ex Gregorio libr.4. Dialog. capite 40. & Petro Damiano in epiſtola de miraculis ſui temporis. Ita Bellarminus *de Purgatorio lib.2. cap.15.*

Ieremias, & Onias ſcientes quæ fiebant in terra erant pro populo ſuo, cum eſſent in limbo.

Animæ in Purgatorio erant & impetrant quandoq; pro viuentibus.

1335. Porro S. Eliam noſſe (ſiue per frequentes Dei & Angelorum Reuelationes, illuſtrationes colloquia: ſiue inſtar Angeli, ſeu Spiritus ſibi manifeſtata percipiendo) ea quæ in hoc mundo geruntur, euidens eſt ex litteris, quas annis aliquot poſt raptum, è Paradiſo miſit ad Ioram Regem Iudæ de quibus libro 2. Paralip. cap.21. maiori autem ratione id exiſtimandum circa Ordinem ſuum; ſcire nempè ea quæ ipſum concernunt: Noſſe quoque, qui & quando, & qualiter eum inuocent, aut ſe ei commendent. Sed hæc obiter. Reſtat vt tandem operi huic finem imponamus; in iſtis à quibus Ordo Carmelitanus (in octo præcedentibus tabellis & appendice vtcumque delineatus) initium habuit, & eorumdem materna paternaque cura, conſeruandus eſt vſque ad ſeculi finem.

Quod, & qualiter S. Elias noſcat ea quæ gerantur in mundo.

1336. Ex cunctis igitur hactenus toto ferè hoc opere dictis perſpicuum eſt, quanto obligationis vinculo obſtricti ſint Ordinis huius alumni omnes, vt præcipuo honore ſemper & vbique proſequantur, proſequentibuſque veſtigijs imitari adnitātur Matrem Patronam ſuam clementiſſimam, ac potentiſſimam, nec non Patriarcham ſuum zeloſiſſimum, pro ſui Inſtituti conſeruatione ſollicitum: quantaque hunc & illam cum fiducia, in quibuſuis aduerſis, inuocare debeant, & ſperare ab ipſis auxilium in tempore opportuno: ſi tamen eorum ſe filios probent, virtutum ab eis exercitarū decore. Hinc pro clauſula appendimus adhortatoria verba S. P. N. Brocardi ex hoc mundo diſceſſuri: ſed, vt noſtro concinniùs adaptentur intento, parumper immutata.

Carmelitæ omnes peculiariter obſtringūtur, honorare & imitari B. V. Mariā, & S P. Eliam.

Venerandi Patres, et dilecti Fratres, vocavit nos Devs ad Ordinem Propheticvm Elianvm Matris svæ: cv-

IVS

S. Brocardi vltima verba hortatoria. IVS SPECIALI TITVLO INSIGNIMVR, APPELLATI FRATRES GLORIOSISSIMÆ VIRGINIS MARIÆ. SATAGAMVS IGITVR, NE NOMEN ISTVD INANE IN NOBIS REPERIATVR: QVAPROPTER VITAM NOSTRAM AD MARIÆ ET ELIÆ FORMAM COMPONAMVS: VT ILLIS, TAMQVAM GEMINI FILII, ASSIMILATI IN MORIBVS, EORVM QVOQVE MEREAMVR DEINCEPS PATROCINIIS MVNIRI IN TERRIS, ET CONSORTIO AGGREGARI IN COELIS. Amen.

Ad maiorem Dei, Deiparæq; Virginis Patronæ noſtræ ſingularis, & S. P. N. ELIÆ *honorem.*

FINIS.

I N-

Digitized by Google

INDEX
RERVM PRÆCIPVARVM QVÆ IN HOC OPERE PERTRACTANTVR.

Prænotandum, non poni hîc numerum paginarum, ſed eum, qui ad marginem per totum opus annotatur.

A.

*A*Bbatis nomine olim nuncupabantur Superiores Ordinis Carmelit. pro quo ſuppoſitum fuit *Prior.Nu.* 20. *&* 25. *&* 935.

Abbates aſſumpti ex Ord. hoc ad alios vid. tit. *Eccleſiaſticis dignitatibus*

Accon, ſeu Achon, ſiue Ptholemaida euertitur. *Num.*503. *&* 505, erat ibi ſolemne Monaſterium Ord. Carmelit. *ibid. &* 120. *&* 741.

Acta Sanctorum latentia inueſtigantes, elucidantes, & in lucem producẽtes, vtiliſſimam Eccleſię operam nauant. *num.* 1151. Quinam eo in ſtudio celebrati. *ibid.*

Adoleſcens quidam deuotus *B. V.Maria* ab ea à ſcabie curatur, & ad ſuum Ordinem perducitur. *n.*1315.

Ægidia à S. Franciſco decore virtutum conſpicua. *n.*999. Tenerrimè amans *B.V. Mariam*, mutuæ dilectionis effectus experitur. *n.*1311.

Ægidius Camartus Generalis Minimorum inſignem ſcripſit librum de *Elia*. Excerpto ex eo. *num.*212 1187. 1209.

Ægidij Fabri eloquentia. *n* 916.

Agabi Propheta memorabilis hiſtoria. *num* 315. Incola Carmeli fuit. *ibid.* & 344. adhæſit deinde S.Paulo Apoſtolo. *ibid.* Capellam, cum aliis Carmelicolis, *B.V. Maria* dicauit. *ibid.*

Alanus natione Brito V.Prior Generalis, Ordinem ex Terra Sancta transfert in Europam *num.*744. Alia eius geſta: *ibid. & n.*746. Coloniæ eſt ſepultus miraculis clarus. *ibid. & numer* 941.

S. *Albertus Siculus* miraculis magnis celebratur. *numer.*515 *&* 613. Natus eſt ex parẽtibus ſteril. fauore *B.V Maria.* *num* 871. Cui dicatus fuit, antequam natus. *ibid.* deuotiſſ. *ibid. &* 1316. In eius funere Angeli *Os iuſti* intonant in Miſſa. *n.*871.

S. *Alberti Prouincia* in Sicilia habet Cõuentus & Religioſos plurimos. *num.* 1004. Alia de ead. *ibid.*

Albertus Mazzarius XXXVIII. Prior Generalis, eiuſque ſucceſſor *Leo Bonſilius* ſinceris animis Reformationem fouere, augere, confirmare ſtuduerunt exiguo tempore quo rexerunt. *nu.*975 *&* 976.

B. *Albertus Patriarcha Ieroſolym.* ſcriptor Re-

Regulæ Carmelit. *num.* 27. *& ſequentibus,* (quæ compendium eſt antiquioris. *n* 32. *&* 1178.) Quid in Carmelo fecerit, *nu.* 28. *&* 29. *&* 109. Epitome vitæ eius *nu.* 867. Capellã in Carmelo tẽporibus Apoſtolorum conſtructam renouari curauit. *n.* 28. *&* 1312.

Alcoranum Mahumetis ſeu Turcarum ſpurcitiis, & deliriis plenum. *nu.* 459. falſis quædam miſcens vera, *Chriſti Matrem Virginem ante, & poſt partum* ſtatuit. *n.* 461.

Alemania Infer. Prouincia, quam olim inſignis. *num* 1009. ex ſolo Conuentu Colonienſi prodierunt 12. Epiſcopi. *ibid.* alij viri præſtantes qui ex ea prodierunt. *nu.* 887. 903. 915. *&* 930. ad ſtrictiorem obſeruantiam reducitur. *n.* 657. *&* 658

Alemania Superioris Prouincia per hæreticos diſcerpitur. *n.* 626. Reſtauratur, *n.* 657. & ſeq. Alia de illa *num.* 1022. De celeberrima Imag. in Vrticeto. ibi. *num.* 550. *& ſeq* De viris illuſtribus in ea. *n.* 888. 903 *& ſeq.* Caſus notab. ibi per Scapulare. *n* 580.

Alexander V. ex Minorita Summus Põtifex, Originale Bullæ Sabbatinæ vidit, ſuoque diplomati inſeruit, ac cõfirmauit. *n.* 543. *&* 817.

SS. D. Alexander Papa VII. ingreſſurus Conclaue (proximè ante ſuam electionem) ſuſcipit Scapulare B.V. MARIÆ de Monte Carmelo, *numer.* 615. eius intuitu ipſa die ſuæ electionis (quia feria 4.) abſtinentiam ſeruabat. *ibid.*

Alexandria capitur à Chriſtianis, multũm cooperante B. Petro Thomâ. *numer.* 527.

S. Anaſtaſius ex lectis Martyrum actis martyrij deſiderium concipit. *numer.* 443. Aſpectu Imaginis eius dæmones fugati, & morbi curati *num.* 444. Feſtum eius ſolemnizatur in Ordine Carmelit. *ibid.* Effigies capitis eius in Belgio eſt in magna veneratione. *ibid.*

S. Andreas Corſinus Canonizatur. *n.* 601.

in multis ſimilis B. Petro Thomæ. *n.* 876. eximius B.V. MARIÆ cultor *ibid. & nu.* 1318.

B. Angela Bohemiæ Regis (ſeu Principis) filia reuelationibus illuſtris. *nu.* 994. Deuota Virgini Matri, eius apparitione releuatur. *nu.* 1313

S. Angelus eiuſque frater parẽtibus prænuntiantur à B.V. MARIA. *num.* 868. Ordini Carmelitano (quia eidem ſpecialiter dicatus eſt) ſe deuouent. *num.* 1313. S. Angeli virtutes, colloquium cũ S. Franciſco, & martyrium. *nu.* 868. Vide etiam *n* 495.

S. Angeli Prouincia in Sicilia numeroſa eſt in Conuentibus, & Religioſis. *nu.* 1031. Decoratur Imaginibus aliquot celeberrimis. *ibid.*

Ven. Angelus ſeu Angelinus, adhuc viuens communi voce populi *Beatus* nuncupatus *num.* 897. Qualiter depingi ſoleat, *ibid.*

Anginenſis Conuentus quandò fundatus. *num.* 546. Inſigni Imagine S. Ioannis Bapt. decoratur *ibid.* Igni traditur. *n.* 636.

Anglia Prouincia Ord. Carm. olim clariſſima. *num.* 627. 1005. *& ſeq.* Quando interierit. *ibid.* Eius alumnus S. Simon Stock. *numer.* 711. Viri alij illuſtres, qui in ea claruerunt. *num.* 874. 890. *& ſeq.* 899. 900. *&* 904. Ab antiquiſſ. temporibus fuerũt in Anglia, ſeu Britannia maiori Monachi Eliani. *num.* 479. *&* 1155. Illi ſucceſſu temporis ad Benedictin. Inſtitutum trãſierunt, & cur. *ibid. & num.* 1157. Carmelitarum ingreſſus in Angliam tempore B. Simonis Stock. *num.* 728. *&* 774.

Anima in purgatorio an orent, & impetrent pro viuentibus. *nu.* 1334

S. Anna Feſtum à multis ſeculis celebre in Ord. Carmelit. *num.* 439. *& ſeq.* Eius Pater *Stolanus* & mater *Emerentiana. num.* 313. *&* 314. illius domus fit Conuentus Religioſorum: in quo poſtmodum vixit S. Angelus. *num.* 316. Eiuſdem imago

latens in terra, Inſigni apparitione reuelatur. *num.*598. mox multiplicia,& ſtupenda miracula ibi patrantur. *ibid.*

Anna à S. Bartholomæo miraculorum approbatorum gloriâ illuſtris habetur. *num.* 1069. Virgini MARIÆ ſingulariter deuota,& chara fuit. *numer.*1325.

Anna à S. Auguſtino fauoribus S. Annę perfruitur. *nu.*1071

Antiochia ciuitas nobilis in ſolitudinem redigitur. *n.*503 Tunc Monaſterium Ordinis huius ibi,& vicinum aliud *Montana Nigra* dictum, diruta fuêre, *ibid.*

S. *Antonius* pro Monaſticæ vitæ exemplari ſibi propoſitum habuit S. Prophetam ELIAM. *num.*164 393. quâ ratione ad ſummam perfectionẽ peruenerit. *num.*386. non fuit Monaſtici Inſtituti primus Author. *n.*1123. *& ſeq.*

B. Antoninus. Martyr Placentię, notabilia ſcribit de SS. ELIA, *Eliſeo,* & Monaſterijs Terræ Sanctæ. *n.*1331.

Antonij Quintadueñas notabilis doctrina vnde alia inferuntur. *n.*1284

S. Antonij Conuentus in Aquitania per Caluiniſtas funditùs euertitur,& Religioſi variè necantur. *n.* 631

Apollonius Eremita tempore Chriſti. *n.* 316.

Apulia Prouincia quot & quales habeat Conuentus. *n.* 1035. Plures habet Imagines B.V. MARIÆ, ſingulariter venerabiles. *ibid.*

Aquitaniæ Prouincia Primitias Reformationis vnà cum Turonenſi tulit. *num,* 648. Conuentus eius per Caluiniſtas euerſi. *n.*631. Viros habuit valde præſtantes. *n.*1011

Antiquitas Monaſtices contra hæreticos euidenter demonſtratur. *num.* 165. *& ſeq.* 260 *& ſeq.*1111. *& ſeq.*1127. *& ſeq.* 1203. *& ſequ. per totam Append.* vid. *Hæreticor. mendac.*

Antuerpia Pontificalia munia quatuor Epiſcopi ex Carmelit. Ord. aſſumpti ſucceſſiuè obeunt *nu.* 906. *ſub fin.* Hæretici ibi Templa inuadunt. *num.*638.

Antuerpienſis Cœnobij fundatio, & conſecratio Chori quando. *n.*906. eius alumnus Iacobus Wemmers Epiſcopus Cairi & Legatus Apoſtolicus per Æthiopiam. *n.*932

Approbatio Ordinis, & Regulæ Carmelitanæ. *nu.*69. *& ſeq.*111. *& ſeq.* 1135. *& ſeq.*

Apprutij Prouincia vbi ſita, & quot habeat Conuentus. *n.*1037

Aqua Benedicta Reliquiis S.Alberti ſanantur multi. *n.*515.613

B. Archangela de Trino aſpera vita, & aliæ virtutes. *num.*997. Corpus eius nitidum & integrum repertum. *ibid.* feſtum eius colitur. *ibid.*

Archiepiſcopi huius Ord. de quibus in hoc opere. Vide titulò. *Eccleſ. dignit. decorat.*

Armenia ad orthodoxam fidem per, B. Cyrillum Conſtantinopol. reducitur. *nu.* 716. Ille eò erat profectus monitus cœlicâ viſione, per S. Baſilium. *n.*395

Arnoldus Boſtius Gandauenſis, Theologus, Philoſophus, Orator, & Poëta præclarus. *n.*4.5. *&* 6. vbi alia eiuſdem elogia referuntur. Illius *Breuiloquiũ Tripartitum* de Ord. Carmelitano. *nu.*74. *& ſeq. pag.*50. *& ſeq.* eius *Appendix* de varijs nominibus Profeſſorum Ordinis huius. *num.* 136. Defenſor ſtrenuus fuit Conceptionis immaculatæ B.V. MARIÆ. *num.* 1308 Quid ſcribat de Eſſenis. *nu* 276

Arragoniæ Prouincia viris eruditis & Cõuentibus inſignibus ſpectabilis eſt. *n.* 1026.

Aſſidæi ijdem, aut eiuſdem Inſtituti cũ filiis Prophetarum,& Eſſenis. *numer.* 282.308. *&* 310. Nominis illius etymologia. *nu.*309. Illorum pia exercitia. *n.*311. Eorum plures caſtitatis cultores cum paupertatis, & obedientiæ obſeruantia. *n.*312.

Aſtenſis Conuentus transfertur. *num.*765.

In ſtrictiori obſeruantia inſtituitur per Reuerendiſ. P. Hieronymum Ari. *num* 656. In eo celebratur Capitulum Generale *n.* 963. Viri illuſtres ex eo. *n.* 972. *&* 979.

Athanaſius Patriarcha Alex. cœlitus monitus Reliquias mittit in Italiam per S. Angelum. *n.* 495

Atrebatenſis Conuentus viri illuſtres. *nu.* 906. *&* 918

Auberti Miræi ſuccincta ſynopſis hiſtoriæ Carmelitanę. *n.* 154. *& ſeq.* Ex eo elogium S. Simonis Stock. *nu.* 797.

In *Auerſa Conuentu* pia eſt conſuetudo pronuntiandi ſæpe nom. MARIA. *nu.* 621. quàm vtile id cuidam fuerit. *ibid.*

B. Auertanus vir ſublimis ſanctimoniæ, Reginę Cœlorum gratus & deuotus. *n.* 880. *&* 1320.

S. Auguſtinus Monaſteria inſtituit in Africa. *nu.* 396. S. ELIAM ceu exemplar vitæ eremiticæ proponit. *Ibidem.* Eius cor, cryſtallo incluſum, viſum exultare, ad illa verba, *SS. Trinitas.* *n.* 1082. Fundator & Patriarcha eſt tam Canonicorum Regularium, quàm Eremitarum. *nu.* 1147. De meritis S. ELIÆ. *num* 1271.

Auguſtiniani Ordinis Scriptores de origine Ordinis Carmelit. quid tradant. *num.* 21. 209. de eius approbatione. *nu.* 1094.

Authores nonnulli cur cæſpitauerint in hiſtoria Carmelit. *nu.* 1087. *& ſeq.* Quidam hallucinati ridicula & contradictoria ſcripſêre. *nu.* 1088. *& ſeq.*

Aymericus Patriarcha Antiochenus fautor, & reſtaurator Ordinis Carmelit. *n.* 20. *&* 21. Regulam antiquam Ordinis è Græco in Latinum traduci curat, & quæ alia Ordini præſtiterit. *ibid. & nu.* 22. *ac ſeq.* 108. 159. Ante tempora Aymerici Carmelitæ emittẽtes tria vota ſubſtantialia Religionis, voto ſpeciali non erant adſtricti alicui communi & Generali Superiori. *num* 24. 25. *&* 108. Ex inſtitutione Aymerici omnes per totam Terram S. Vni Generali, nuncupato *Priori*, habitanti in Carmelo ſubiecti ſuêre. *ibid. & n.* 128. 487.

B.

B*Albini* teſtimon. de ELIA, & vetuſta Religione in Carmelo. *num.* 366.

Balduinus Leerſius quæ ſcripſerit. *num.* 687. & 906.

Baptiſta Mantuanus XXVIII. Prior Generalis, variâ eruditione eximius multa ſcripſit metrô & prosâ. *num.* 966. Præclara eius encomia. *ibid.* Coactus, ad culmen honoris in Ordine, aſcendit, & vltroneus deſcendit. *ibid.*

Baronius Card. de Eſſenis antiquiſ. Monachis. *n.* 279. De Monachatu S. Ioannis Bap. *n.* 320. De Eſſenis Iudaizantibus, ſed tamen Chriſtianis. *nu.* 353. De Eccleſiis S. ELIÆ olim dicatis. *nu.* 361. De Monachorum propagatione. *num.* 390. *& ſeq.* Item de Eſſenis Monachis, & Monaſteriis Virginum temporibus Apoſtolorum. *n.* 986. Illius de nomine *Sanctus* aſſertũ, vnde aliud deducitur. *nu* 1191. De Virginitate apud Hebræos, Græcos & Barbaros olim in magno pretio. *n.* 1148.

Barrata, ſeu varij coloris pallia (relictis albis) aſſumere coguntur Ordinis Carmelit. Religioſi. *num.* 14. *pag.* 11. *& num.* 103. ac ſequentib. item. *num.* 451. & *ſequent.* necnon *num.* 1102. *&* 1103. Conſtabat ſeptem partibus. *num.* 14. Barrati pallij myſtica explicatio. *num.* 15. Vocabatur Carpita. *n.* 103. Quandò ea pallia fuerint depoſita, & reſumpta alba. *num.* 1103.

Bartholomæus Roqualitus XXII. P. Generalis. *nu.* 959. Fit Epiſcopus Maſſilienſis. *ibid.*

Baſilea

Baſilea conueniunt Generales 4. Ord. Mend. *n.*548.
S. Baſilius Monaſticæ vitæ propagator celeberr. *n.*395. Monachus fuit Eliani Inſtituti. *ibid.*
Belgica Prouincia in tumultibus Belg. aliquot amittit Conuentus, magnamque patitur deſolationem. *nu.* 635. *& ſeq.* Reformationem ibi introduxerat V. P. Petrus Lupus. *num.* 649. Notabilia quædam, quæ ibi acciderunt. *nu.*524.531.*& ſeq.*546. 554.559.562. 603.*& ſeq.* Alia quædam de ea. *nu.* 1036.
Benedictus XII. in adoleſcentia ex Carmelita Abbas Ciſterc. dein Cardinalis, tandemque Sum. Pontif. *num.* 882. Epitaph. eius. *ibid.*
S. Benedictus Occidentalium Monachorum Patriarcha clariſſimus. *nu.* 397. Plurima Monaſteria antiquorũ Monachorum eius Regulam & inſtitutũ amplexati fuêre. *num.* 480. Et cur. *n* 1157. Alumni eius poſtea Summi Pontifices. Leo IV. & Gregorius VII. quid Ordini Carmelit. conceſſerint. *nu.* 201. 464. *&* 467. Benedictini Ord. Scriptores de Ordine Carmelit. *n.* 176.197.261.551.479. 496. 799.1155.
Bellarminus Card. antiquitatem Monaſtices probat per S. ELIAM. *numer.* 174. & aliis multis. *nu.* 1128. Eumdem ſtatuit Monachorum & Eremitarum Principem. *nu.*1212. Eius teſtimonium de Eſſenis. *num.* 281.
S. Bernardus Abb. circa illa verba: *Datus eſt ei decor Carmeli. num* 71. Eius inſigne teſtim. de antiquitate Monaſtices. *n.* 1121. Cellę commendatio ex eodem. *num* 1122. Virginitatem MARIÆ cum fœcunditate extollit. *nu.*1254.
Bernardus Olenſis XVII. P Generalis quãdo electus, & quæ ſcripſerit. *num.*954.
Bernardinus Lãduccius XXIX. Prior Generalis ſcientiâ clarus, quando electus & quamdiu rexerit. *num.* 967.
B. Bertholdus Ordinis Præſul primus ſub nomine *Prioris Generalis.* *n.* 20. & 937. Cur ſic vocatus. *ibid.* ſingularis eius pietas erga B. Virgin. Deiparam. *Ibid. & nu.*1311. animas multorum Carmelicolarum in cœlũ deferri vidit. *nu.* 455. ſepultus in Carmelo. *nu.* 939.
Bertholdus ſecundus natione Lombardus IV. Prior Generalis, celebratus famâ ſanctitatis, & eruditionis. *num.*940.
Bertholdus Epiſcopus Herbipolenſis fautor Ordinis Carmelit. *n.*695.
Bibliotheca Londinenſis quanti quondam valoris. *n.* 629.
Blaſius Epiſcopus huius Ordinis ſanctitate, & miraculis clarus. *n.* 873.
Boethica Prouincia Conuentus habet ornatiſſ. & viros protulit præſtantes. *n.* 1032.
Bohemiæ Prouincia quando erecta. *num.* 1033. Aliquot eius Conuentus recenſentur. *ibid.* Primarij eius Conuentus Pragenſis, & Eccleſiæ illius magnitudo. *ibid.*
D. Bonæ Spei Conuentus iuxta Vallencenas quandò, & quâ occaſione fundatus. *n.* 594. Imagine miraculoſâ decoratur. *ibid.*
Bonifacius VIII. PP. mutationem capparum, ſeu palliorum barratorum in alba, confirmat. *num.*1103. Bulla eiuſdem. *ibid.*
Bononienſis Vniuerſitatis fundator primarius B. Petrus Thomas. *n.*525.
Boppardienſis Cœnobij antiquitas. *num.* 476. Eius primus Prior quando obierit? *ibid.*
Boxmeranum Monaſterium agnominatum *SS Sacramenti* quando fundatum. *nu.* 532. in eius Eccleſia aſſeruatur, & honoratur ſanguis miraculoſus. *nu.* 531.
Braſiliæ Vicariatus in America quot habeat Conuentus. *nu.*1040. De caſu miraculoſo circa Scapulare qui ibi contigit. *num.* 606.
Not. ibi aliquot verba omiſſa, & quædam tranſpoſita propterea vide poſt Indicem in fine poſt errata.
Breuiarium & Miſſale Carmelit. ſunt iuxta vſum

vſum Eccleſiæ Hieroſol. *nu.* 577. mutata in nonnullis. *ibid.*

Britanniæ & Scotiæ Monachi antiqui traduces Eliani. *nu.*479.& 1155.*ac ſeq.* Poſtea amplexati ſunt Regulam S.Benedicti. *ibid.*

B. Brocardus II. Prior Generalis normulam vitæ Regularis petit,& accipit ab Alberto Patriarcha Ieroſol. *nu.* 26.& 31. Multis miraculis Mundo coruſcus. *nu.*29. Conſtitutiones (quæ *antiquæ* vocantur)compilauit. *n.* 185.714.& 770. Vitæ eius breuis epitome. *num.* 938. Feſtum eius celebratur in toto Ordine Carmelit. *ibid.* Moriturus peculiariter commendauit venerationem & imitationem B. V. MARIÆ, & S. P. N. ELIÆ. *n.*1312. Vixit & ſepultus eſt in Carmelo. *nu* 939.

Brugenſe Monaſterium diripitur, & euertitur per hæreticos. *num.* 640. Eius alumni Ioannes Arundineus, & Adrianus Arnoldi, poſtea Epiſcopi. *nu.* 905.906. Brugenſe Monaſterium Monialium Carmelitiſ. *nu.* 1036. De Religioſa magnæ virtutis in eo. *n.*999.

Bruxellæ ſacræ Hoſtię à Iudæis confoſſæ copioſum reddunt ſanguinem *nu.* 535. Caſus valde mirabilis ibi. *num.* 562. Debacchantur Hæretici. *nu.* 639.

Bruxellenſe Cœnobium quo anno fundatum. *n.*785. Ab hæreticis vexatur, & occupatur. *nu.* 639. In eius Eccleſia celebrantur Comitia Velleris aurei. *n.*559. Viri illuſtres ex eo. *n.* 889.& 916. Et Petrus Lucius de quo. *n.*967.& *alibi.*

Burdigalenſe Cœnobium quando fundatum. *n.*478.& 745. In eo obiit S.Simon Stock. *nu.*767. cuius ſanctus Reliquias variis Conuentibus communicauit. *nu.*785.786. proprium, & antiquum Officium de S. Simone in eo legitur. *num.*787.

Bulla Sabbatina à Sabbato dicta *num.* 519. Eam, mandante B. V. MARIA, conceſſit Ioannes XII. *num.*516. 517. Quinam Authores illam verbatim referant. *n.* 519.& 814. Originale olim tranſlatum fuit in Angliam. *n.*812. Ad litteram refertur. *n.*814. Inter eius exemplaria diuerſitas aliqua eſt lectionis, & vnde. *num.* 816. Variæ lectiones exhibentur. *ibid.* Illam cōfirmauit Alexander V.(& verbatim integram ſuo diplomati inſeruit) *nu.* 817. item 543. Approbarũt illam etiam Clemens VII. duplici Diplomate. *nu.*565. Paulus III. *nu.*566. Pius V. *n.*567. Gregorius XIII. *num.*570.& 202. necnon ſub Paulo V. Congregatio Cardinalium Sacræ & vniuerſalis Inquiſitionis. *n.*586. Et Congregatio ſacra Rituum *n.*587. Peculiariter eamdem examinarunt, & ratam habendam cenſuerunt Doctores Salmanticenſes. *n.*569. & Doctores facultatis Theologicæ Pariſienſis *nu.* 610. Bullæ illius explicatio. *n.*820.& *ſeq.* An eius priuilegium Confraternitatibus aliis ſit communicabile. *num.* 837.

C.

Camaldulenſium habitus cœlitus fuit demonſtratus S.Romualdo. *num.* 221.

Cantabrigienſis Vniuerſitatis decretum notabile. *num.*190.

Calabria Prouincia quot,& quales habeat Conuentus. *n.*1035.

Caius Solinus Eſſenos admiratur & extollit. *n.*355.

Capella, ſeu Eccleſia in Carmelo dicata B.V. Deiparæ temporibus Apoſtolorum renouata fuit per Albertum Patriarcham. *n.*28.*pag.*23. Vide etiam de iſta Capella, *n.*67. Item. *num.* 90.91.& *ſeq.* nec non. *n.* 330.& *ſeq.* Fuit prima in Orbe Beatæ V. MARIÆ dedicata. *nu.*332. Duo fuêre in Carmelo Sacella, ſeu vnum tranſlatum *nu.*334. Scriptores plurimi de eo agunt. *nu* 333.335.& *ſequent.*

Digitized by Google

quem. Olim *Capellæ Oratorium*, & *Eccleſia* pro eodem ſumebantur *nu.* 337.

Capilli tui ſicut greges caprarum &c. *Cantic.* 7. quâ ratione intelligantur de S. ELIA. *n.* 172.

Capua Senatus, Capitulum Cathedr. Cõgregatio Curatorum eligunt S. ELIAM in Protectorem *num.* 256. 257. 618. Epigrammata, & elogia tũ ibi appenſa. *n.* 258. *&* 619

Cardinales dicti Bernard. de Ambaſia. *n.* 883. Bernard. de Roma, & Philippus de Ferraria. *n.* 885. Cardinalium ſacra Cõgregatio Rituum, quid innuat circa Patriarchatum S.P. ELIÆ in Ord. Carmelit. *num* 2[illegible].533. & 1279. Sacræ Congregationis Inquiſitionis vniuerſalis Decretum circa Priuilegium Bullæ Sabbatinę. *n.* 586. Cardinales, & alij Prçſules qualiter indigitent Ordinem Carmelit. *n.* 693. *& ſeq.*

Carmelus mons locus originarius Ordinis Carmelit. *nu.* 241. Ad vitam ſolitariam aptiſſimus. *ibid.* Eius ſitus. *n.* 242. præcipua manſio SS ELIÆ & Eliſei. *n.* 291. Diſtat à Nazareth tantum tribus milliaribus. *n.* 242. *&* 1280. *& ſeq. ad fin.* Eum quandoque adierunt Emerentiana auia Deiparæ. *n.* 313. Et ipſa V. MARIA. *n* 335. 336. *&* 1280. Etiam Pytagoras. *n.* 305. Imp. Veſpaſianus *n.* 356. S. Ludouicus Rex. *n.* 757. *&* 781. Eius incolę Apoſtolorum tempore. *n.* 184. 340. *& ſeq.* In eo erat Oratorium S. P. ELIÆ dicatum. *n.* 154. 359. In eo vigebat Oraculum. *ibid.* In eo vixerunt Agabus Propheta. *n.* 315. Enoch de Amathim. *n.* 344. S. Elpidius. *nu.* 346. S. Hilarion. *nu.* 387. S Cyrillus Alexandr. & Ioannes Patriarcha Ieroſol. *nu.* 413. *& ſeq.* Iacobus Porphorionita. *n.* 423. S. Eutitius. *n.* 414. veriſimiliter etiam S. Dorotheus, & S. Doſitheus. *nu.* 427. Petrus Eremita. *n.* 481. S. Simon Stock. *n.* 743. 779. Gerardi duo. *n.* 866. B. Albertus Patriarcha. *n.* 867. S. Angelus & eius frater Ioannes. *nu.* 868. SS. Bertholdus, Broçardus, Cyrillus. *n.* 937. 938. 939. Carmelum quamdiu inhabitauerint poſteri S. ELIÆ. *n.* 505. Monaſterium ibi à Saracenis igni traditur. *nu.* 505.

Carmelitanus Elianus Ordo quam olim Regulam habuerit. *nu.* 8. Eiuſdem Regula triplex, in ſubſtantia eadem. *num.* 10. *& ſeq.* (vide plura verbo *Regula* &c.) Graues patitur perſecutiones à Perſis & Turcis. *nu.* 13. 19. 442. 446. 494. & 501. pallia alba mutare cogitur in barrata, ſeu varij coloris. *n.* 14. 450. 1102. *& ſeq.* (vide verbo *Barrata*) Quot centenis annis afflictus à Paganis. *nu.* 19. Poſt recuperatam Terram Sanctam ann. Chr. 1099. refloreſcit. *nu.* 19. *&* 486. reſtauratur per Aymericum Patriarch. Antioch. *n.* 20. (vide verbo *Aymericus*) Rationes ob quas *Ordo B.* MARIÆ *de Monte Carmelo* nuncupatur *n.* 66. 67. 73. 94. *& ſeq.* Transfertur in Europam, & ibi multiplicatur *n.* 446. Affligitur in Europa. *n.* 500. Patriarcha & Fundator eius eſt S.P. ELIAS. *num.* 75. 154. 182. (vide ELIAS) Inſtitutus fuit annis circiter 930. ante Chriſtum. *n.* 75. 240. 505. ab eodem ELIA hæreditariam ſucceſſionem trahens ſemper perſtitit. *n.* 263. *& ſeq. per totam par.* 3. Ord. huius Monaſteria ab antiquiſſimis temporibus fundata in Anglia, Scotia aliiſque Europæ partibus ſucceſſu temporis S. Benedicti Inſtitutum amplexati fuêre, & cur. *n.* 479. 1155. *&* 1157. Ordo hic olim erat Eremiticus & Cœnobiticus, habens manſiones in Eremis, & etiam Vrbibus. *nu.* 19. 120. 486. *& ſeq.* & præcipuè. *n.* 1171. *& ſeq.* Carmelitar. Ordo in tribulatione dilatatus fuit. *n.* 1291. Illi multipliciter patrocinata fuit B. Virgo MARIA. *n.* 1292. *& ſeq.* Ex graui perplexitate,

Digitized by Google

xitate, & nota vſurpationis alienę liberatur. *n.*1294. Aduerſarij illius ſubitâ morte plectuntur. *nu.*112. 118. Item. *nu.*528. *&* 736. Eius alumni addictiſſimi cultui B. V. MARIÆ. *n.*1297. *& ſeq. vſque ad num.* 1325. Precibus S. ELIÆ conſeruatus fuit inter maximas rerum temporumque varietates. *num.* 1326. *& ſeq.* Vid. v. *Elias, Prophetic. Carmelit. Ordo* & *Eſſeni,* ac *filij Prophetarum.*

Carmelitæ, ſiue Carmeli montis Eremitæ, ſeu Monachi ſub lege veteri valdè multiplicati. *nu.*290. Memorabile quod apud eos contigit annis 77. ante Chriſti ortum. *n.*313. Oratorium ſeu Capellam in Carmelo dedicant B. V. MARIÆ *nu.*28. *&* 330. *ac ſeq.* Apoſtolorum fuerunt cooperatores in promulgatione Euangelij. *num.* 90. 340. *& ſeq.* Regulâ donantur per Ioannem Antiſt. Ieroſolymit. *n.*9. 100. *&* 412. Affliguntur grauiter per annos 460. *nu.*13. 19. 450 *& ſequent.* Refloreſcunt, & valde multiplicantur. *num.* 486. Propagantur. *n.* 496. *& ſeq.* Carmelum penitùs amittunt trucidati à Barbaris. *n.*503. Regulam & habitum habent conformẽ B. V. MARIÆ. *n.*37. *& ſeq.* 56. *& ſeq.* Obligati peculiariter ad eius venerationem, & imitationem. *n.*56. Pro defenſione Cõceptionis immaculatæ V Dei paræ plures ex eis libros ſcripſère *nu* 1308. Vide titulos *Filij Proph. Eſſeni, Carmelitan Ordo & Elianus Proph. Ordo.*

Carmelitæ Diſcalceati Regulam ſeruant, *Primitiuam* dictam, prout in aliquot punctis fuit declarata per Innoc. IV. *num.* 33. Eorum Patriarcha eſt S. ELIAS & Mater (poſt Deiparam) S. Tereſia. *nu.*1052. Eorum Congregatio initium habuit anno 1568. Dominicâ primâ Aduentus. *n.*1056. (non 3. vt ibi erroneè) De eiuſdem ſubitaneo progreſſu agitur ibidem & *n.* 1058. De illius ab antiquo Ordine ſeparatione. *nu.*1059. Et Qualiter in Duas Congregationes ſubdiuiſa fuerit. *num.*1060. Prouincię, & Conuentus vtriuſque Cõgregationis *num.* 1061. (Poſt impreſſum iſtum catalog. intelligimus, in Polonia, & alibi etiam plures extare) Duplicem finem ſeu ſcopum ambæ habent. *num.*1062. Viri pietate & eruditione illuſtres. *n.*1063. *& ſequentibus* Deiparâ & S Ioſepho defendentibus, contra homines obſiſtentes, Congregatio Diſcalceatorum magnos fecit progreſſus. *nu* 1295. Plures ex ea peculiariter addicti cultui B. Virginis MARIÆ. *nu.*1322. *& ſeq.* Diſcalceatæ, procurante S M. Tereſia, primum de nouo conditum Monaſterium habuerunt Abulæ anno Dom. 1562 *nu.* 1055. Sanctitatis opinione celebres plures ex eis variis in locis. *num.* 1069. *& ſeq.* Multæ ex illis reſplenduerunt ſingulari deuotione erga glorioſam Dei Matrem. *num.* 1325.

S. *Caroli Borromæi* Confraternitas quâ occaſione Bruxellis & in aliis primariis Belgij ciuitatibus inſtituta fuerit *n.*603. *& vide verb. Peſtis.* Fuit iſte Sãctus Protector Ordinis Carmelit. *nu.* 604. Eo titulo præſedit in Capitulo Generali. *ibid. & numer.* 969.

Caroli Magni pietate Terræ Sanctæ incolæ, nominatim Carmelitæ, antea valde afflicti, ſubleuantur. *nu.*462. *& ſeq.*

Carthagena inſignis homiliographus bene meritus de Ordine Carmelit. *num* 213. 798. 837. 1210.

Caſtellæ Prouincia Ord. diuiſa in duas, deindè iterum vna. *nu.*1012. Eſt in ea antiquiſſ. Conuentus Europæ Toletanus. vide. *Toletan. Cœnob.* Ea eſt ſeminarium Virginum ſanctiſſimarum. *n* 1013. *& ſeq.*

Caſus lepidus inter latrones & Religioſum. *n.*1068.

Catalonia Prouincia inſignes habet Conuentus,

Digitized by Google

uentus, & quot. *n*. 1021. Exemplum notabile quod in Conuentu Illerdenſi contigit. *num* 577. Plures protulit viros illuſtres. *num*. 886. 910. 913. 949. 953. 954.
Catholici Regis titulus cur Regi Hiſpaniæ tribuatur. *nu*. 553
Cellæ & ſolitudinis encomia. *nu*. 1122. & 1175.
S. Chariton author Eremitoriorum Palæſtinæ, quæ *Lauræ* dicebantur. *num*. 385. Is Eremita, ſeu Monachus fuit in Palæſtina ante S. Hilarionem, & cuius Inſtituti. *ibid*.
Cæleſyria ſeu Comagena Prouincia in in terra Sancta ſolēnia Ordinis Carmelit, habuit Monaſteria. *num*. 120. & *ſeq*. Quando ea omnia amiſſa fuerint. *n*. 503
Chriſtophorus Martignonus XXV. P. Generalis Sixto IV. charus Apoſtolica priuilegia multa ab eo obtinet pro Ordine. *n*. 963. Ab eo deſtinatur ad Imperatorem. *ibid*.
Chriſtus Monaſtici Inſtituti cauſa fuit exemplaris, finalis, & meritoria. *In Proæſſ*. & *num* 180. & 1245. ac 1282. Eum in multis præfigurarunt. *SS. E*LIAS Elizæus *n* 62. & *ſeq*. 224. & 1273. Chriſtus non vouit, ſed habuit aliquid voto æquiualens. *n*. 1234.
Chronologiæ Carmelitanæ obſcuritas in quibuſdam vnde cauſata. *num* 22. & 943. Chronologorum diſcrepantia vnde quandoque. *nu*. 22. & 835.
Colonienſe Cœnobium quando inchoatū. *n*. 477. & 745. Viri illuſtres ibi. *nu*. 887. 903. 915. Præteritis temporibus quot ibi degerent Religioſi. *nu*. 1009. In eius Eccleſia Imago miraculis clara. *num*. 584. & Reliquiæ S. Simonis Stock. *num*. 785.
Comparatio, inſignis *Chriſtum*, Virginemque MARIAM inter, & S. ELIAM. *nu*. 224. 225.
Conceptionem Deiparæ immunem à peccato præſciuit, & poſteris ſuis tradidit S.P. ELIAS. *nu*. 230. 238. 239. & 700. & 1248. & *ſeq*. Conceptio immaculata Deiparæ, teſtimonio & comparatione inſigni illuſtratur. *nu*. 239. Conceptionis feſtum in Ordine Carmelitano antiquiſſimum, & olim ſolemniſſimum. *nu*. 433. & primarium totius Ordinis. *n*. 434. Ad illud conueniebant Cardinales: *numer*. 435. & *ſeq*.
Concionatoribus notandus caſus. *num*. 461.
Concionum de Scapulari B. V. M. ampla materia ſuggeritur. *num*. 852. & *ſeq*. Seruire etiam poterunt quæ habentur. *num*. 803. Item. *nu* 804. & *ſeq*. *per tot. cap*. Item *num*. 820. & *ſeq*. Item. *num*. 838. & *ſeq*. Item. *num*. 842. & *ſeq*. Item. *num*. 1079. & *ſeq*. *ad fin. capitis*. Vid. plura verbo *Scapulare* &c. *Bulla Sabbat*. & *S. Simon Stock*.
Conditiones neceſſariæ pro Priuilegio Bullæ Sabbatinæ, Confratribus S. Scapularis. *num*. 842. & *ſeq*. Monitum notab. circa hoc. *num*. 846. & *ſeq*. & 1080.
D. Conſolatricis Monaſterium Monialiū Carmelitiſſ. (olim propè, nunc intrà Vildordiam) ab hæreticis flammis traditur. *nu*. 575. Mira, quæ tum ibi contigerunt & varij caſus iſtius Cœnobij. *ibid*. Vide verb. *Viluord. Monaſt*.
Conſtitutiones antiquæ Carmelit. Ordinis (ſucceſſu temporis auctę) compilatæ primùm fuēre per S. Brocardum. *nu*. 186. 714. & 770.
Conuentus ſeu Monaſtica habitacula huius Ordinis olim erant pleraque in Eremis quædam tamen intra Vrbes. *num*. 19. & *nu*. 1172. & *ſeq*. Etiam in Europa multa fuēre in locis ſuburbanis. *ibid*. Decem ſita extra ciuitates intra eas transferuntur, & cur. *num*. 520. & 765.
Cornelius à Lapide quid de ELIA, & origine Ordinis Carmelitarum. *num*. 211. 361.
Cornelius Tacitus de Oraculo Dei Carmeli quid & qualiter ſcribat. *num*. 356. 362.
Crucifixus maximæ deuotionis Neapoli.

li. *num.*549. Eius prodigium. *ibid.* Crucifixi deuotiſſimi inuentio Toleti *n.* 579.

Coſdroas (ſeu Coſdroe) Rex Perſarum Terram Sanctam deuaſtat. *num.*13. 102. & 441. eius crudelitas, & ſuperbia Dei cultum ſibi arrogat. *numer.* 17.

Cyprus vetuſta Carmelitani Ordinis ſedes. *num.* 432. & 491. à Turca fraudulenter intercipitur. *num.* 643. Conuentus eius erant ſub Prouincia Terræ Sanctæ. *num.*1003. Decorata fuit geſtis & obitu B. Petri Thomæ. *num.* 878.

S. Cyrillus Alexandrin. quondam Carmeli incola fuit. *num.* 413. Concilio Epheſino præfuit loco Cœleſtini Papæ. *numer.* 414. & *ſeq.* Deiparæ Virginis honorem inſigniter propugnauit, & promouit. *num.* 415. Feſtum eius in Ordine Carm. ſolemnizatur. *num.* 417.

S. Cyrillus Conſtantinop. doctrinâ, & ſanctitate præclarus. *num.* 1. & 2. *pag.*1. & 2. eius liber. *de proceſſu, & variis Regulis Ordinis Carmelitani. num.*7. & 8. *ac ſeq. pag.*5. & *ſeq.* Ipſius quædam verba à nonnullis malè intellecta explicantur. *num.*24. & 25. Iconij Sultanum ad fidem perducit, & baptizat. *num.*716. Armeniam ad Orthodox. fidem reducit. *ibid.* Tabulas argenteas accipit ab Angelo. *nu.* 720. Vitæ eius epitome. *n.*939.

D.

Daciæ & Noruuegiæ Prouincia quando erecta. *num.* 1030. Laſtiſſimè ſe extendebat, & vbi. *ibid.* Aliquot eius Conuentus nominantur. *ibid.*

Daniel Propheta Virgo, & ex poſteris S. Eliæ. *num.*302. & *ſeq.* *Daniel Phanus* vid. *Leo.*

S. Dionyſij Areop. teſtimonium de perfectione Monachorum ſui temporis. *n.* 464.

S. Dionyſius ex Carmelitico Eliano Inſtituto Pontifex. *num.*370. Errores circa Chriſti diuinitatem & Mariæ Dei maternitatem profligat. *num.* 1304.

S. Dominicus Patriarcha ſacri Ordinis Prædicatorum. *num.* 1148. Romæ conuerſatur cum S. Angelo Martyre, & S. Franciſco. *num* 868. Repræſentatur in Inſigniis Prædic. *nu.*1082.

Dominici à S. Alberto virtutes præcipuæ. *num.* 927.

V. P. Dominicus à Ieſu Maria Pragenſ. celeberrimæ victoriæ multum cooperatur. *num.*588. Alia de eodem. *num.* 1065. Quàm deuotus B.V. Mariæ. *num.* 1323.

Dominicus Grauina, de Ord. Carm. *num.* 210. 911.

SS. Dorotheus, & Doſitheus in Paleſtina intra, aut iuxta Carmelum morati ſunt. Magni Eliæ imitatores. *num.* 427. & *ſeq.* S. Doſithei exercitia, quibus ad culmen perfectionis conſcendit. *ibid.*

Drepanenſe Cœnobium ſpecioſiſſimâ Imagine Deiparæ innumeris clarâ miraculis celebratur. *nu.* 513.

Druides in Gallia, ante Chriſti natiuitatem, quales fuerint. *n.*261. Virginis parituræ notitiam habuerunt. *num.* 700. & 1148.

E.

Eberardus Billicus ob præſtãtem doctrinam à multis celebratus. *num.* 915.

Eccleſiaſticis dignitatibus decorati, ex Ordin. Carmelit. aſſumpti, illuſtriores aliquot, (de quibus in hoc opere.) *Pontifices Summi* S. Teleſphorus, S. Dionyſius. *num.*368. Et Benedict. XII. (de quo hic infrà) *Card. Patriarcha, Archiep. Epiſc.* S. Elpidius, Toletan. *num.*346. S. Serapion, S. Spiridion. *num.* 372. Ioannes Ieroſolymit. XLIV. poſt S. Iacobum. *nu.*346. & 1197. *ac ſeq.* S. Cyrillus Alexandr. *num.*413. Aliquot alij. *num.*419. & 475. Alij ſanctitate etiam clari. *nu.*

Digitized by Google

733. Gerardi duo. *num.* 866. B. Ioannes frater S. Angeli Patriarcha Ieroſol. *numer.* 868. Enoch eiuſdem ſucceſſor, & alij. *num.* 869. Gilbertus Norvvicenſis. Epiſcopus Hamarenſis, Gulielmus Paghamus Epiſcopus Midenſis, Henricus Colon. Epiſcop. Radeſtou. *num.* 874. *& ſeq.* S. Andreas Corſin. Epiſc. Feſulanus & B. Petrus Thom. Patriarcha Conſtantinopol. vterque variis Legationibus Papal. functi. *num.* 876. Bernardus de Ambaſia Cardinalis, Petrus de Caſa Patriarcha Ieroſolym. Petrus Beretus Epiſcop. Vaſionenſis Clem. VI. à Confeſſionibus, Bernardus de Roma Epiſc. Sutriẽſis, & Cardinalis Philippus de Ferraria Archiep. Panormitanus, Marcus Cãtareno Archiep. Cortiphienſis atque alij. *num.* 883. 884. 885. *& ſeq.* Richardus Northals Archiepiſc. Dublinenſis, Radulphus kellees Archiepiſc Caſalenſis, Simõ kraimond Patriarcha Antiochenus Thomas Cranleus Archiep. Dubliu. & alij. *n.* 890. & 891. Dauid Chirburius, & Thomas Scropus ſucceſſiuè Epiſcopi Dromorenſes, præſtanti pietate illuſtres. *numer.* 900. Bartholomæus Peyronis, Epiſcop. Eluenſis, Conradus Arusbergh Epiſc. Venecomponenſis; Ioannes Leiceſtre Archiepiſcopus Smyrnenſis, & alij plures. *num.* 903. *&* 309. Goſvvinus Hex Epiſc. Ieropolytanus, Ioannes Arundineus Epiſc. Vsbitenſis, & alij ſex ex Conuentu Mechlin. *num.* 905. Godefridus Greueray Epiſc. Dagniẽſis Adrianus Arnoldi Epſcop, Roſſenſis, *num.* 906. Laurentius Lauretus Theologus Gregorij XIV. & Epiſc. Arriæ, Ferdinandus del Barco Carolo V. Imp. à concionibus, Epiſcopus Salaminæ, Laurentius Burellus duorum Regum Galliæ Confeſſarius Epiſc. Ciſtaricenſis, & alij. *num.* 912. *& ſeq.* Ioan. Villicus Epiſc Biblienſis. *num.* 920. Thomas Pharius Epiſc. Targenſis, Françiſcus Romærus Epiſc. Bexebenſis. *num.* 924. Robertus Berthelotus Epiſc. Damaſc. Caſpar Munſterus Epiſc. Aureopolit. *n.* 920. *& ſeq.* Iacobus VVemmers Epiſcop. Cairi & Legatus Apoſt. per Æthiopiam, & Franciſcus Suarius in eadem dignitate ſucceſſor. *num.* 931. Daniel Epiſc. Artanenſis Ioannes de S. Martino Epiſcop. Ioppenſis, & alij. *num.* 1047. Ioannes Facy Epiſc. Regienſis. *num.* 960. *Abbates* &c. ex hoc Ord.. aſſumpti: Iacobus Fornerius Carmelita, dein Abbas Fontis frigi Ordinis Ciſterc. poſtea Cardinalis ac denique Pontif. Max. dictus Benedictus XII. *num.* 882. Iacobus Venetus Abbas Oſtrauicenſis & Vincentius Concius Abbas S. Pancratij Ordinis Vallis Vmbroſæ, ac Gratianus de Villa noua Commendator Generalis Ordinis S. Spiritus *ibid.* Martinus Cuperus Abbas S. Criſpini, & Ioannes Briſelotus Abbas Altimontenſis (de quibus ſub ſuis nominibus) Mathæus Flechia Abbas Portelenſis. *n.* 912. Melchior Solerius Abb. Caningranenſis. *n.* 924.

Eduardus Rex Angliæ, inuocans B. V. MARIAM de Monte Carmelo, è periculo liberatur. *num.* 521. Ideo Monaſterium fundat. *idid.* Ordini Carmelit. valde addict. Scapulare geſtauit. *n.* 522.

S. ELIAS PROPHETA exemplar vitæ Monaſticæ. *num.* 10. ad honorem B. MARIÆ in Carmelo Ordinem inchoauit. *num.* 60. 232. *& ſeq.* Mirabilis apparitio ante eius ortum. *num.* 75. 169. 221. In Transfiguratione orat pro perpetua ſui Ordinis duratione. *num.* 145. 189. *&* 1327. Ei in Carmelo oranti apparet Nubecula præfigurans Deiparam. *num* 77. *&* 230. Virgo fuit. *num.* 78. 246. 247. 1111. Ex voto caſtitatem ſeruauit. *num.* 1112. *& ſeq.* Oratorium in Carmelo conſtruxit *Semnion* dictum. *nu.* 79. Paupertatem etiam & obediẽtiam ſeruauit, & aliis obſeruandam tradidit. *num.* 80. 245. *& ſeq.* 1118. Eum Carmelitæ debent imitari. *num.* 86.

87.860. & 1336. Quo anno ante Chriſtum Inſtituti Monaſtici,& Prophetici Ordinis fundamenta iecerit. *num.*75 154 240. *& ſeq.* 243. Monachorum Princeps. *num.* 163. *& ſeq.* Carmelitani Ordinis Patriarcha & Fundator. *numer.* 182. *& ſeq.* Id probatur authoritate Summ. Pontificum, & plurimorum grauiſſimorum Scriptor. *ibid. & in ſequentibus.* Iſtis accedit teſtimonium Virginis Dei Matris aſſerentis Carmelitarum Ordinem ab Elia, & Eliſeo in monte Carmelo inchoatum. *numer.* 188. 189. & 814. *pag.* 453 *in medio.* Idem oſtenditur argumentis conglobatis. *numer.* 1109. De eius prima apparitione & eminenti ſanctitate. *num.* 219. *& ſeq.* Chriſti ſimilitudinem in multis geſſit. *num.* 63. & 224. Virgini Deiparæ aſſimilatur. *num* 225. Dei iuſſu ſolitariam & monaſticam vitam inſtituit. *num* 229. Carmelus mons præcipua eius habitatio. *num.* 241. Quinam eius primi diſcipuli. *num.* 244. Quando,& quomodo curru igneo raptus in Paradiſum. *nu.* 250. Eius epitaphium,ſeu elogium. 251. Aliud elog. *num.* 208. Degit nunc in Paradiſo terreſtri. *numer.* 252. Quibus virtutibus promeruerit tãtas prærogatiuas. *num.* 254. Feſtum eius ſolemniſſimè colitur in Ordine Carmelit. *numer* 183 205. 255. Ab antiquiſſ. temp. illi dicata Altaria,& Templa. *num* 256. 357. 361. 1329. Poſt raptum ei in Carmelo Oratorium dicatum. *num* 154. 359. Electus à paucis annis in Protectorem Ciuitatis Capuanæ. *num.* 256. 619. Quamplures eius meritis ibi à peſte ſanati. *ibid* & 618. Solemnitates in iſta electione factæ Capuæ. *num.* 257. 258. & 619. Diſcipuli eius *Filij Prophetarum* dicti. *num.* 259. Hæreditaria, & continua diſcipulorum eius ſucceſſio texitur *n.* 263. *& ſeq.* S. Proph. Eliam olim Eremitæ. & Monachi,ac Ordinum Religioſorum Inſtitutores, vt prototypon aſpexêre. *nu.* 393. *& ſeq.* S. Elias totius Monaſtices ceu fons,& exemplar fuit. *nu.* 400. Quinam antiquorum Monachorum,& qua ratione eius Inſtituto accenſendi. *num.* 401. *& ſeq.* Elianus Spiritus viget inter Carmelitas Diſcalceatos. *num.* 1062. Ipſum,& myſterium nubeculæ ab eo viſæ innuunt inſignia Ordinis Carmelit. *numer.* 1083. Corona in inſigniis Ordinis innuit quoq; ipſum eſſe Authorem, ſeu Inuentorem Monaſticæ vitæ *ibid.* Ordo ab eo inſtitutus ſubſtantialiter idem hactenus perſiſtit. *num.* 1161. *& ſeq.* Eius res geſtas ampliſſimè deſcripſit Ioannes Ieroſolymit. *nu.* 1187. Ipſum eiuſque poſteros fuiſſe Monachos in veteri Lege,& ſeruaſſe etiam ex aliquali voto Caſtitatem, Paupertatem, & Obedientiam diffuſè declaratur. *num.* 1203. *& ſequentibus.* per aliquot capita. Hoc idem ſtabilitur in fundamentis doctrinæ S. Thomæ. *num.* 1226. *& ſeq.* Qualia fuerint eius vota. *num.* 1234. Obiectis in contrarium ſatisfit. *num.* 1111. *& ſeq. per tot. cap.* & 1245. *per aliquot capita.* Quòd, & qualiter ipſe & poſteri eius notitiam Virginitatis in Deipara habuerunt. *num.* 1248. *& ſeq.* Quid S. Tereſia circa hoc ſenſerit. *num.* 1267. Quanta eius ſint merita. *num.* 1269. *& ſeq.* per plura Elogia magnifica de eo, ex ſcriptura,& Patribus. *num.* 1270. *& ſeq.* An ſit adhuc in ſtatu merendi. *num.* 1274. S. P. Eliæ variæ apparitiones. *num.* 1268. & 1332. Ad eius inuocationem pluuia obtinetur. *num.* 1333. Quòd, etſi nondùm mortuus, inuocari poſſit. *num.* 1334. Quòd,& qualiter cognoſcat ea quæ geruntur in mundo, *nu.* 1335.

Elianvs *Propheticus* Carmeliticus Ordo poſt S. Eliæ raptum per S. Eliſeum valde multiplicatur. *num.* 290. *& ſeq.* præſeruatur à captiuitatibus Iudæorum. *n.* 298. *& ſeq.* De eius ſucceſſione & euentibus vſque ad tempora Saluatoris. *num.* 305. *& ſequent.* In Carmelo atque aliis Palæſtinæ & Ægypti locis magnopere floruit in primordiis Eccleſiæ. *num.* 17. *& ſeq.* per

Digitized by Google

per aliquot capita. Id oſtenditur ex ſacris litteris, & hiſtoricis. *ibid. & nu.* 318. 319. *& ſeq.* 330. *& ſeq.* 340. *& ſeq.* ex Philone. *num.* 320. *&* 349. *& ſeq.* Iudæorum, & Ethnicorum ſcriptis celebratur. *num.* 349. 355. De eodem Inſtituto in ſeculo ſecundo. *num.* 466. ex eo martyrij gloria donantur plurimi ſeculo 3. *num.* 373. *& ſeq.* perſecutionibus diminutum inſtauratur. *num.* 384. ſeculo 4. & 5. valde multiplicatur, & in varias Cõgregationes, ſeu Ordines diuiditur. *num.* 388. *& ſeq.* Monachorum antiquorum qui, & quâ ratione Eliano Inſtituto accenſeantur. *num.* 401. *& ſeq.* de eiuſdem Inſtituti continuatione, & variis euentibus ab anno Dom. 400. ad vſque in præſens. *num.* 410. *& ſeq. per totam par.* 3. Vide titul. Carmelitan. Elian. Ord. & *Eſſeni.*

S. Elpidius Eliani Carmelitici Inſtituti cultor à S. Iacobo miſſus in Hiſpaniã primus fuit Toletan. Epiſcop. *numer.* 346. Toleti duplex Monaſteriũ fundat. *n.* 348.

Emerentiana memorabilis hiſtoria. *num.* 313. Mater fuit S. Annę & Auia S. Elizabethæ. *ibid. & num.* 314.

Enoch de Amathim claruit in Carmelo temporibus Apoſtol. *nu.* 344. Alia de illo. *ibid.*

Epitaphium, (ſeu Elogium S. Eliæ perelegans.) *num.* 251. S. Eliſei. *numer.* 292. SS. Leandri, & Iſidori. *numer.* 475. primi Prioris Boppard. *numer.* 476. Hunfridi. *num.* 761. S Auertani *nu.* 880. Benedicti PP. XII. *num.* 882. Nunnij Aluari Pereira. *num.* 895. Ioannis Beetz *num* 906 Ioannis Villici. *num* 920. Ioannis à S. Samſone. *num.* 928. Martini de Hooghe & Liuini à SS. Trinitate *num.* 931. Ioan. Baptiſt. Caſſardi. *n.* 970. B Ioannæ de Rhegio. *n.* 997.

Epiſcopi ex hoc Ord. aſſumpti. vid. tit. *Eccleſ. dignit. decorati.*

Eremitica Cœnobitica vita ſimul conſiſtit. *num,* 1171. *&* 1172. Talem olim agebant Carmelitæ. *ibid.*

Eſſeni magnoperè celebrati à Scriptoribus Ethnicis, Iudæis, & Chriſtianis. *num.* 269. *& ſeq.* Philo, & Ioſephus eorum vitæ rationem, in obſeruantia caſtitatis, paupertatis, obedientiæ, cæterarumque obſeruantiarum monaſticarum accuratè deſcribunt. *num.* 270. *&* 271. Veſte alba deſuper vtebantur, ſolitaria loca incolebant in iugi præſentia Dei verſabantur: Virgines ſacræ inter eos, ſepto ſeparatæ, abſtinentia eorum mirabilis, & ideo diutiſſimè viuebant. *ibidem & toto cap. ſeq.* Eorum vitam admirati Ethnici. *num.* 272. Quid de illis S. Hieronymus, S. Chryſoſtomus, Euſebius Cæſar. Thomas Wald. & alij. *nu.* 173. Fuerunt poſteri & ſectatores SS. Eliæ & Eliſei. *num.* 276. *& ſeq.* Vitam ſanctiſ. ducebant vixitq; inter eos S. Ioan. Bapt. *num.* 277. *&* 284. 321. eos orthodoxos, & veri nominis Monachos fuiſſe probant Cardin. Baron. & Bellarm *num* 279 *&* 281. Eſſæi, Eſſeni, Heſſeni, Aſſidæi iidem erant. *num.* 281. Erant Iudæorum meliores Eliã atque Eliſæi diſcipuli, iidem cum filiis Prophetarum. *numer.* 283. 285. Multis annorum centuriis ante Chriſtum. *num.* 283 *in fine* 286. 307. Item. 27. 355. De etymologia nominis Eſſeni: *num.* 274. 285. 287. Ab Apoſtolis in Euangelica fide inſtructi Chriſtianorum fuère fortiſſimi milites, Monachorumque Legis nouæ Anteſignani. *num.* 283. 286. 287. 340. 342 350. *& ſeq. vſque ad finem capitis.* Quo tempore Filiis Prophetarũ inditum nomen *Eſſeni num.* 306. Loca quæ Eſſeni inhabitarunt. *num.* 271. 272. 276. 277 323. *& ſeq.* 327. Cur de Eſſenis Chriſtianis ſcribant Philo & Ioſephus. *num.* 350. *& ſeq.* vſque ad finem capitis S. Helenus inter Eſſenos. *numer.* 373. S. Hilarion eorum reſtaurator. *num.* 387. ab illis diſtincti *Eſſeni.* *nu.* 365.

SS. Euchariſtia veritas clariſſimis teſtimoniis S. Scripturæ demonſtratur. *n.* 535. & 536. Vide Hostia Sacra.

S. *Eugenia* inter Monachos eſſenos, ſeu Eliades deliteſcit. *n.*373. & 374. Et eis præficitur. *ibid.*

S. *Euphraſia, & S. Euphroſina. num.*992.

Euſebius Prior montis Neroi. *numer.*7. Comes fuit B. Cyrilli in conuerſione Armeniæ. *ibid. & num* 716 *&* 723. Ei ſcribit ipſe B. Cyrillus librum, ſeu tractatulum de proceſſu, & Regula Ordinis. *nu.* 7.

S. *Euthymius*, S. *Sabas* incoluêre *Lauras* Elianam Inſtitutionem tenêtes. *n.* 425.

F.

Ferdinando Regi Catholico quid prædixerit quidam Carmelita. *numer.* 551.

Ferdinandi II. Imper. pietas. *num.*600.

Ferdinandus Quirinus Salazar propugnator inſignis puriſſimæ Conceptionis Deiparæ, & aſſertor antiquitatis Carmelitanæ. *nu.* 239.700. & 1186.

Feſta præcipua B. V. MARIÆ in Ordine Carmelit. Indulgentiis decorata ante annos octingentos. *num.*1307. Ea ab antiquo ſolemniſſimè ſunt celebrata in Ord. Carmelit. *n.* 430 433. *& ſeq. &* 438. Similiter feſta S. Annę, S. Ioſephi, S. Ioachim. *nu.* 439.

Fidere, & adniti placere Deo crumena eſt plena benedictione etiam in temporalibus *n* 673 *& ſeq.* Id variis exemplis verificatur. *ibid.*

Filij Prophetarum fuêre veteris Teſtamenti Monachi *num* 155.166 167 *& ſeq. num.*259. *& ſeq.* ſeruarunt paupertatem, caſtitatem, & obedientiā. *num.*245. *& ſeq. & num.* 1111 *& ſeq. per totum caput. &* 1203. *& ſeq. vſque ad finē Appendicis.* Multiplicati valde fuerūt. *num.*290.345. *&* 1209. Aliqui eorum, coniugij legibus aſtricti, non erant veri nominis Religioſi. *numer.* 295. *&* 312. Dicti etiam fuerunt *Rechabitæ. num.*295. *& Eſſeni num.*306. ac *Aſſidæi. num.*308. à captiuitatibus Iudæorum fuerunt præſeruati. *numer.* 298. *& ſeq.* Quidam tamen eorum traducti in Babyloniam. *num.* 301 veriſimiliter etiam aliqui in Hiſpaniā *num.*304. Habebant Collegium & quaſi Seminarium Ieroſolymis. *num.* 318. Loca quæ incoluerunt, *numer.* 322 *& ſeq.* Vide titul. *Eſſeni, Carmelitæ, Carmelitan. Ordo, Elian. Ordo* omnia enim illa idem ſignificant.

Florentinum Cænobium valde antiq. quādo fundat. *num.* 469. eius alumni celebres S. Andreas Corſinus. *numer.* 876. *& alij num.* 885.

Fontis S. ELIÆ in Carmelo prodigium. *n.* 742.778. *&* 1332.

Fons hortorum propè Libanum: de eo, & Monaſterio vicino vide *Tripoli*

Frācie Prouincia Ord. nu. 1008. primarius Conuentus Pariſ. quàm numeroſus olim in Religioſis. *ibid.* à S. Ludouico Rege fundatus. *num.*757. Viri illuſtres in ea. *num.* 884. 902. 914. 929. *&* 961.

Franciſca Amboiſe Duciſſa Britāniæ Virginitatem ſeruat in matrimonio. *num.* 996. Monaſterium Monialium Carmelit. condit, & illud ingreditur. *ibid.* Epitaphium eius. *ibid.*

S. *Franciſcus* in quo peculiariter Chriſto conformis fuerit. *num.* 1148. Ad eius preces qualiter Chriſtus Portiūculæ Indulgentiam concesſerit. *num.* 834. Stigmata ſacra ei prædixit S. Angelus: (cui ipſe gratulatur de honore Martyrij. *num.* 868.) Sunt ea quaſi Inſignia Ordinis Minorum *nu.*1082. Vid. *Ordo Minorum.*

Frāciſcus à Puero Ieſu ſimplicitate & ſanctis geſtis admirandus. *num.* 1065 Eius cum Ioanne à miſeria pia contētio. *n.*1324.

B. *Franciſcus Senenſis* pro lapidantibus ſe orans ſpiritum Deo reddidit miraculis clarus. *n.* 760. *&* 879.

Franciſcus Suarez de S. ELIA & Ordine Carmelit. *n.*175. 183. 1213.

B. *Francus* naſcitur. *num.*72 7. Diuerſus eſt à Franciſco Senenſi. *numer.*760. Admirandę eius virtutes. *numer.* 872.

S. *Frontonius* Pater 70. Monachorum

tempore

Digitized by Google

tempore Antonini Imperatoris maximo miraculo annonam accipit. *nu.* 367.

Fundatrix & Auctrix Profeſſionis Monaſticæ omniumque Ordinum Religioſorum certâ ratione eſt B. V. MARIA. *nu.* 1234.1239.1290.*& ſeq.* Quo ſenſu ea produxiſſe dicatur Ordinem Carmelit. *n.*230.*& ſeq. &* 688.

G.

GAndaui naſcitur Carolus V. Imp. *num.*359. Ibi tumultuantes hæretici quid fecerint. *n.* 638.

Gandauenſis Conuent. alumnus Arnoldus Boſtius. *num* 4.*& ſeq.* Petrus Brunus. *num.*906. Ioannes Villicus, & alij. *num.*920. Spoliatur ab hæreticis. *num.*638. Ibi introducitur ſtrictior obſeruantia. *nu.* 652.*& ſeq.*

Gelrienſis Conuentus viri clari: Sibertus de Beka non minus conuerſatione quã ſcientiâ ſpectabilis. *num.* 889. & Godefridus Greueray Epiſcopus. *nu.* 906. quid ille Antuerpiæ fecerit. *ibid.*

Gentiles olim quid de Meſſia, & eius Matre præſciuerint, & prædixerint *num.* & 700.1249.

Gerardi-Montenſe Monaſter. deiicitur. *n.* 638. Eius alumnus Laurentius Cuperus. *num.* 917.

Gerardi tres celebres huius Ord. *num.* 866. S. Gerardus Sagredus puer Benedictino, dein Carmelitico habitu indutus, B.V.MARIÆ cultum magnoperè promouit. *n.* 866 & 1303.

Gerardus de Bononia XI Prior Generalis quando electus, & quamdiu rexerit. *num.*948. Eruditiſſ. fuit, & plurima ſcripſit, *n.* 948.

Gilberti Genebrardi varia de Ordine Carmelit. *numer.*197.272.278.368. 981.1104 & 1206.

S. Gregorius Nazianzenus per annos tredecim vixit in Monaſterio Eliani Carmelitici Inſtituti. *num.*165 & 395. & 419.

Gregorius VII. PP. Principes Chriſtianos ad expeditionem in Terram S. incitat. *num.* 467. Indulgentias Ordini Carmelit. concedit. *ibid.*

Gregorius XIV. geſtans Scapulare Carmelit. abſtinentiam ſeruat feriis 4. etiam Pontifex. *nu.*1293.

Gregorij XIII. inſignis Bulla conceſſa Ordini Carmelit. *nu.*200. in ea confirmat Indulgentias antiquas ante annos 800. Ordini cõceſſas confirmat. *numer.*201. *& ſeq.*

Gregorius Canalius XXXVI. Prior Generalis variis titulis ſpectabilis. *num.* 974. Quædam eius geſta. *ibid.*

Guido Perpinianus XII. Prior Generalis quando electus. *n.* 949. aſſumitur ad Epiſcopatum *ibid* doctrina eximia, & ſanctitatis opinione celebris eſt. *ibid.* Quæ ſcripſerit. *ibid.*

Gulielmus de Samuco, ſeu Sanuico, Carmeli incola, Theologus eleuati ingenij, & venerandæ conuerſationis, quæ ſcripſerit. *num* 875.& 503. Dum per Saracenos interciperetur Acõ, per mare effugit. *ibid.*

H.

HAbitus antiquus & genuinus Ordinis Carmelit. quis. *nu.* 665.*& ſeq.* Vide tit. *Veſtes.*

Hæreticorum odium, & rabies in Religioſos. *num.*628. Quantam ſtragem fecerint in Anglia, Germania, Francia, & Belgio *ibid. ante, & poſt.* Perfidia, & mendacia eorum appellantiũ Monaſticũ Inſtitutum *nouellum inuentũ.* *num.* 1128. & 1222. Vide *Antiquitas Monaſtices.*

Harlemij in Holãdia duo fuêre Conuẽtus Ordinis Carmelit. vnus Religioſorum, alter Monialium. Nunc ab hæreticis occupantur. *num.*635. & 1036. in Conuentu Religioſorum fuit Imago celebris, proueniens à S. Elizabetha. *n.* 539.

Heilbrunenſis Conuentus. Vide *De vrticeto.*

Helena Conſtantini Mater in Carmelo ad honorem S. ELIÆ templum ædificari

Digitized by Google

cari curauit. *num.*361.
S. Helenus Epiſcopus Eſſenus fuit. *num.* 374.
Henricus Syluius XXXIV. P. Generalis Præſul vigilantiſſ. Sub quo, & illius opera, variis in locis ſtrictioris obſeruantiæ germina pullularunt. *num.*582. 647. & 650. De præſtanti eius doctrina, & nonnullis eius geſtis. *numer.* 972.
Hibernia Prouincia Ord. deſtructa per hæreticos. *num.*627. *&* 1015. Viri præſtantes ex ea. *ibid.* ab antiquiſſ. temp. ibi fuêre Monachi Eliani. *num.* 479. *&* 1155. Ex iis fuit S. Patritius *num.*1330.
S. *Hieronymus* Monachorum Principem ſtatuit S. Eliam. *num.*166. *&* 1203. Monachus fuit, & cuius Inſtituti *ibid.* Teſtimonium eius de Eſſenis. *numer.* 374.
Hieronymus Ari XLII. Generalis electus in Capitulo G. Romæ an.1660. *num.* 622. Conuentum Aſtenſem in ſtrictiori obſeruantia inſtituit *num.*656. Alia quædam de eodem. *num.*979. *&* 1027.
Hieronymus Gratianus à S. Tereſia ſingulariter commendatus. *num.*921. Captus à Turcis, igni adiudicatus, Dei diſpoſitione liberatur. *ibid.* Mittitur à Clem. VIII. in Africam. *ibid.* quando obierit, & vbi ſepultus. *ibid.*
S. Hilarion aliquando Carmeli colonus, & Eſſenorum inſtaurator. *num.* 387. eius elogium, & vitæ ſynopſis. *ibid.*
S. Hildegardis prædictio de Ord. Carmelit. *num.* 103. explicatur *ibid.*
Hiſpali ab antiquiſſimis temporibus Aſceterium extitit Eliani inſtituti *num.* 475.
Hiſpania excepit quoſdam Iſraelitas & filios Prophetarum tempore captiu. Iudaicæ. *num.*301. *&* 304. Cur eo fugerint. *ibid.* Hiſpanorum Iudæorum litteræ antiquiſſ. *ibid.* Cum S. Iacobo in Hiſpaniam venêre S. Elpidius, & alij Carmeli montis Monachi. *num.*346. Hiſpan. Reg. titul. *nu.* 553.
in Hiſtoriis facilis error circa numeros *n.* 22. *& n.*835.
Hiſtorici omnes Carmelitani Originem ſuam referunt ad S. Eliam. *num.*215. 1220. Qui eorum accuratius ſcripſerint. *num.*1087.
Honorio III. Summo Pontifici B. V. Maria mandauit approbationem Ordinis & Regulæ Carmelit. *num.*112. 118. 703. 736. *Tunc duo Ordinis aduerſarij* ſubitanea morte ſublati fuêre. *numer.* 112. 118. 736.
Honorius PP. IV conceſſit Carmelitis, vt deponentes barratas, ſeu varij coloris cappas (quas, coacti à Saracenis aſſumpſerant olim) reſumerent albas. *n.*18. 452. *&* 1103.
Hoſtia ſacra mucrone confoſſa ſanguinē emittit *numer.*568. proiecta in aquam bulientem ſurſum eleuatur. *ibid.* in ſacri memoriam Eccleſia, & Monaſterium conſtruuntur. *ibid.* Ea Ordini Carmelit. traduntur. *num.*509. Varij generis miracula in ſacris Hoſtiis. *n.* 529. *& ſequentibus.*
Humar, ſeu Homar, Rex Arabiæ, Mahumeti diſcipulus, & ſucceſſor, Terram Sanctam inuadit, & in Chriſtianos ſæuit. *n.*13. 102. *&* 446. *ac ſeq.*

I.

Iacobus Oſſa Cardinalis deuotus B. V. Mariæ eiuſdem apparitionem, & conſolationem promeretur. *num.*516. *& ſeq.* Vid tit. *Ioan. PP. XXII.*
B. Iacobus à Crauacorio Laicus ſanctitatis opinione, & miraculis illuſt. *num.* 968.
Iacobus Porphyrianita Eremita iuxta Carmelum. *numer.*423. eius mirum facinus. *ibid.* Eo tempore plurima erant Monaſteria ibi vicina, eaque veriſimiliter Carmeli inſtituti. *ibidem.*
Iacobi Rampon doctrina & pietas. *num.* 929.
Iacobus Salianus Annaliſta veter. Teſt. inſignis multa ſcribit de S. Elia & Ordine

Digitized by Google

Ordine ab eo inchoato. *numer.* 211. 224.051.283. 292.1187.1215.

Iacobus Zeglerus notabile refert de S. Ioan. Bap. *num.* 284.

Ieroſolyma capitur à Coſdroe, & deinde ab Homar. *num.*13. 101.442. 446. Per inclytum Godefridum de Bulion recuperatur. *num* 19 106 484. Rurſus ab Infidelibus occupatur. *nu.* 493.

Ieiunium & vitæ auſteritas quid S. Eliæ promeruerint. *nu.* 254.

S. *Ildelphonſus* (pro quo varij Ordines cōtendunt) propugnans honorem B. V. Mariæ, ab ea pretioſa veſte donatur. *num* 1306.

Imagines B.V. Mariæ miraculis, aut ſingulari deuotione illuſtres in Ordine Carmelit. De Alfizen ſeu ſubterranea. *num.*475.& 579. Quædam in terra latens cœlitus indicatur. *numer.* 510. Drepani deuotiſſima. *numer.*513. ad eam etiam Saraceni accurrunt. *ibid.* Aliæ celebres in Sicilia. *numer.*514. Imagines duæ percuſſæ ſtillant ſanguinem. *num.* 515. Miraculum multiplex circa quamdam Imag. *nu.* 523. Imago B. V. ad Mulam dicta miraculis celebratur.*num.*514.Imago ſe ſalutantes reſalutat *num.*528. De quatuor venerand.Imaginibus à S Elizabetha traditis Sophiæ.*numer.*539. De aliis pluribus per miracula claris. *num.*540.& *ſeq.* Sacellum Nannetenſe miraculis celebre. *num* 545. de Imagine B.V. in Vrticeto.*numer* 550. Vide *Vrticetum.* Mirabilis inuentio Imaginis Rochetanæ ſeu Rupeculæ. *num.*555. Imago de la Vidigueta. *numer.*557. Imago Neapolitana innumeris penè miraculis celeberrima. *num.*558. Aliqua referūtur. *num.*572.573. Imago Mantuæ. *nu.* 560. Tres aliæ.*num.*563. D. Conſolatricis. *num.*575. Sacellum Eccleſiæ Dolenſis venerabile.*num.* 578. Imago Coloniæ miro caſu celebratur. *num* 584. Imago B.V. de Victoria.*numer.*588. Duæ aliæ miraculoſæ. *num.*589. Imago Bonæ Spei. *num.* 594. Marchiæ Domina Miſericordiæ.*num.*595. Effigies Imaginis B.V.Neapolitanç in Belgio. *num.*609.& 620. Tranſpontina. *num.* 1007. Toloſana. *num.*1019. Imago Genuenſis. *num* 1032. Aliquot in Prouincia Apuliæ. *num* 1035. Imagines Crucifixi. vid. tit. *Crucifixi.* Imago miraculoſa S.Ioan.Bap Angliæ. *num*,546. Imago S.Annæ vetuſta, in terra latens cœlitus demonſtratur.*num.*598. Miraculis crebris, authenticis magnopere celebratur. *ibid.* De Imaginibus duabus Crucifixi,& Deiparę in terra repertis Manreſæ vide *Annal.Ord.ad ann.* D. 1300.

Indulgentiæ conceſſæ Ordini Carmelit. ante annos octing. idque à variis Pōtif. *numer.* 194.201.464.& *ſeq.* 1100. Inde euincitur anterior inſtitutio Ordinis eiuſdem. *ibid.* Ab Vrbano VII. & aliis datæ Chriſti fidelibus, nuncupantibus hunc Ord. B.V. Mariæ *de Monte Carmelo* *numer.*528.& 692. *ac ſeq.* Indulgentia Bullæ Sab. Vide ſub tit. *Bul Sab.*

Inſignia Ordinum Relig. repræſentant aliquid præcipuum fundatoris ſeu Patriarchæ cuiuſlibet.*n.*1081. Aliquorū explicantur. *ibid & ſeq.*

Inſtinctus Dei immobilitans ęquiualens voto, quid ſit. *numer.*1234. Talem habuit S. Elias, & S. Ioannes Bapt. *ibid.*

S. *Ioachim* feſtum ab antiquo celebre fuit in Ordine Carmelit *numer.*439. Orationes antiquæ in eius ſolemnitate dici ſolitæ. *num.* 440.

Ioanni XXII. ante Pontificatum apparet B.V.Maria. *num.*516. quid ei mandet. *ibid.* electus fuit ſabbato. *num.* 517. Ordini Carmel. maximè addictus fuit,& cur.*numer*,518. Bullam Sabbatinam dedit. *num.* 519. & 814. Duæ aliæ eius Bullæ. *n.* 520 & 521.

Ioannes de Alerio XIII. Prior General. quando electus,& quamdiu rexerit. *num.* 950. inſigni doctrinâ, & Religionis

gionis feruore ſpectabilis. *ibid.* Quæ ſcripſerit. *ibid.*

Ioannes Antiſtes Ieroſolym. XLIV. ſcriptor Regulæ Carmelitanæ. *num.*9. 11.32. 100.*& ſeq.*158. Ab hiſtoricis *Vir mirabilis*, & *diuinus* nuncupatur, aliiſque elogiis decoratur. *num* 411. Ordinis Carmelit. non fuit Inſtitutor, ſed legiſlator, & hiſtoricus. *numer.* 1106. Liber ab eo ſcriptus: *De inſtitutione primorum Monach.* eſt præſtantiſſimum Ordinis Carmelitani monimentum. *nu.*1178 *& ſeq.* Quod eius author ille ſit. *num.*1185. Per plura ſecula fuit nuncupatus *Sanctus.* *numer.*1190.& vt talis inſertus kalendar. *n.*1192. Origenis ingenium, non fidem imitatus fuit. *num.*1193. Monachus fuit in Carmelo. *numer.*1397. *& ſequentibus.* Alia de libro eius. *num.* 1257. *& ſeq.* De eius ſincera fide teſtimonia Pontificum, & S. Auguſtini. *num.* 1261.1262.

Ioan. Antonius Philippinus XL. Prior Generalis Eccleſiam S. Martini in Montibus reſtaurauit, & mirè exornauit. *num.*614 *&* 977. Ordinem viſitando varias obiuit Prouincias. *ibid.*

Ioannes Bacho Theologorum ſui temporis Princeps. *numer.*3. Alia eius elogia referuntur. *ibidem.* Illius *expoſitio myſtica in Regulam Carmelitan.* *num.*36.*& ſeq. pag.*36. *& ſeq.* Eiuſdem Tractatus *de inſtitutione Ord. Carmelit. nu.*58.*& ſeq.pag.*42. De eius doctrina. *nu.* 892.

Ioannes Balyſtarij XVI. P. Generalis in Scripturis eruditiſſ. quæ ſcripſerit, & quamdiu rexerit. *nu.* 953.

S. Ioannes Baptiſta vixit inter Eſſenos. *nu.* 277, 284. 321. fuit Monachus, & Eremita, atque eorum Princeps in Lege noua. *num.*320. *&* 1212. Vitæ ſimilitudine fuit ELIAS. *numer.* 1171. *& ſeq.*

Ioan. Bapt. Caſſardus XXXII. Prior Generalis quando electus, & quæ geſſerit. *n.* 970.

V. P. *Ioannes Baptiſta de Lezana* præſtanti ingenio, variâ ſcientiâ ſcriptorũ multitudine, & inſigni virtute reſplẽduit. *num.*933. Lucubrationes eius recenſentur. *ibid.*

Ioann Baptiſta Rubeus XXXI. P. Generalis variarum ſcientiarum notitiâ præſtans electus fuit in Capitulo Generali cui præſidebat S. Carolus Borromæus *num.* 969. Eius fauore progreſſus magnos fecit Congregatio Diſcalc. *ibid.* Regulam primam obſeruandam permiſit & dedit S. Tereſiæ. *nu.*1057.

S. Ioannes Chryſoſtomus Monachus Elianæ Inſtitutionis. *num.*419.

Ioannis à Cruce deſiderium & axioma. *numer* 1063. Deuotio ad B. V. MARIAM. *num.* 1322

Ioann. Conſobrinus vitę ſanctimonia & doctrina venerab. ab hæreticis intoxicatur. *num.*897.

S. Ioanni Damaſceno Eliani Inſtituti ſectatori B. M. Virginis meritis manus amputata reſtituitur. *numer.*426.*&* 1306.

Ioannes Dux Armoricorum inuocans B.V. de Monte Carmelo à morte liberatur mirabiliter. *num.*545.

Ioannes Emmanuel filius Regis Portugaliæ Carmelitano Ordini aggregatur. *num* 896. Prouincialis fuit, dein duobus in locis Epiſcop. *ibid.* Sancto fine quieuit. *ibid.*

Ioannes Facij XXIII. P. Generalis, cùm annis 19. Ordinem rexiſſet, fit Epiſcopus. *num.* 960.

Ioannes Groſſius XXI. Prior Generalis à doctrina, & prudentia ſingulariter commendatus. *num.* 958. Quæ ſcripſerit, & quot annis præfuerit. *ibid.*

Ioannis à Ieſu Maria virtus, & corporis integritas poſt mortem. *num* 1066. Deuotio ad B. V. MARIAM. *numer.* 1323.

Ioan. Molanum Doctor. Louan. quanti fecerit Card. Baronius. *numer.*1190. Molani teſtimonium de S. Cyrillo. *num.*1. de S. ELIA Patriarcha Ordinis Carmelit. *num.*204. eius lugubres lit. ad Card. Granuellanum. *nu.*634.

Teſti-

Digitized by Google

Teſtimon. de ſanctitate Ioan. Epiſc. XLIV. *num.* 411. B.Simonis Stock. *num.* 791. B. Petri Thomæ *num.* 878. S.Brocardi. *n.* 938.
Ioannes Nider quid de ſuo & Ordinibus aliis *Reformatis* teſtetur. *n.* 673.
Ioannes Raudenſis XIX. Prior Generalis, nobilitate generis, & prudentiâ in regimine ſpectabilis. *nu.* 956.
Ioannes à Regibus viſitatus à S. B.V.Maria iubilando ſpiritum reddidit *nu.* 1324. Alij nonnulli quibus eadem gratia obtigit. *ibid.*
Ioannes à S. Samſone cœcus corpore, animo illuminatiſſimus, profeſſione laicus, miſticâ ſcientia Princeps Theogus. *num.* 928. Elogia eius. *ibid.* Peculiariter fuit addictus cultui B.V. Mariæ. *num.* 1311. Apparet glorioſus. *num.* 999.
B.Ioanna de Rhegio ſanctitate celebris. *nu.* 997. corpore incorrupta. *ibid.* Feſtum eius celebratur. *ibid.*
Ioannes Soreth XXIV. Prior Generalis Ordinis ſui decus & ſplendor, ac Reſtaurator inſignis. *num.* 961. Cardinalitia dignitas ſibi oblata ne conferatur exorat. *ibid.* Alia quædam eius geſta. *ibid.* cultum B. V. Mariæ propagat. *num.* 554.
Ioan. Stephanus Chizzola XXXIII. Prior Generalis quando electus & obierit, ac quædam eius geſta. *nu.* 971.
Ioan. Trithem. Vide *Trithemius.*
B. Iordanus Generalis Prædicatorũ nauigans in terram Sanctam ſubmergitur. *numer.* 739. *& ſeqq.* Apparet glorioſus B.Simoni Stock (cui familiaris fuerat) & alteri Carmelitæ. *nu.* 740.
S. Ioſephi arida virga floreſcit. *num.* 315. S.Ioſephi feſtum à pluribus ſeculis celebre fuit in Ordine Carmelit. *numer.* 439. Orationes eo feſto olim dici ſolitæ. *num.* 440. Ad eius honorem primum Monialium Diſcalceatarum Monaſterium à S. Tereſia dicatum. *num.* 1055. Ei deuotiſſima fuit S.Tereſia, *num.* 997. Congregationem Diſcalceatorum protegit, & promouet ſua interceſſione. *nu.* 1295.
Ioſephi Antiocheni teſtimonium de Carmelicolis tempore Apoſtolorum. *nu.* 184. *&* 319.
S. Iſidorus Hiſpalenſis Monachorum Principem ſtatuit S Eliam. *numer.* 167. Fuitque Eliani Inſtituti ſectator. *num.* 475.
Iudocus Clichtoueus, de inſtitutione & Authore Ordinis Carmelit. *numer.* 199.
S. Iulianus Pater decem millium Monachorum, *S. Baſiliſſa* Mater Virginum. *num.* 376 *& ſeq.* Cuius inſtituti fuerint. *n* 383. Acta eorum deſcripta ſunt ab oculatis teſtibus & præſtantioribus hiſtoricis. *n.* 377
Ipreuſis Conuentus primus in Belgio decoratus effigie B.V. Neapolit. *num.* 609. deſtruitur. *n.* 641.
Iuliani à Ieſu Maria Laici mirabilis deuotio erga SS.Sacramentum, & B. V. Mariam. *n.* 1311.

L.

Lauræ Monaſticæ manſiones vnde dictæ, & quis earum Author. *nu.* 385.
Lectionis piorum librorum quanta efficacia. *n.* 443. *&* 1053.
Legis veteris Monachatus oſtenditur. *nu.* 165. *& ſeq. &* 244. *ac ſeq.* 260. *&* 1202. *ac ſeq.*
Leo puerum Danielem Pinum in faucibus incolumem defert. *n.* 562.
Leo Papa IV. ante annos octingentos, & eodem ſeculo plures eius ſucceſſores Indulgentias conceſſêre Ordini Carmelit. *num.* 194. 198. 201. *& ſeq.* 464. 1100.
Leo XI. quàm deuotus B. V. Mariæ S. Scapularis. *n.* 615.
Leo Bonfilius XXXIX. P. Gener. *nu.* 976. Vide *Albertus Mazar.*
Leodienſis Conuentus quando ædificatus. *num.* 1042. *& ſeq.* Notabilia quædam circa eum. *num.* 1044. *& ſeq.* Viri illuſt. *num.* 1047 De Conuentibus

Digitized by Google

Monialium in diſtrictu Leod. *numer.* 1048. *& ſeq.*

Leontini Cœnobii fundatio anno D.838. *num.* 470.

Libani Montis Monaſterium deſtruitur. Vide verbo *Tripoli Liber de inſtitutione primorum Monachorum in Lege veteri exort. & in noua perſeuerantium* ſcriptus anno Chr.412. *numer.* 9.101 158. Ex eo præcipuè ortus & progreſſus Ordinis Carmelitani ab Elia demonſtratur. *num.* 186. & 1188. *ac ſeq.* Seculis multis fuit in Ordine Carmelitano inſtar Regulæ. *numer.* 9. 11.101. 158.412. Et præcipuè *num.* 1178. *ac ſeq.* Perperam à nonnullis exiſtimatus fuit ſcriptus à recentiore aliquo. *nu.* 1180. Id manifeſtè, & quaſi ad oculum demonſtratur. *nu.* 1181. *& ſeq.* Eius igitur Author eſſe concluditur Ioannes Antiſtes Ieroſolym.xliv. poſt *S.* Iacobum. *num.* 1178 *& ſeq* 1185. *ac ſeq.*

Lirinenſis Cœnobij clariſſimi inſtitutio erat à Monachis Orientalibus Eſſenis, ſeu Elianis. *nu.* 478. & 1155. *& ſeq.* poſtea S. Benedicti Regulam acceptarunt. *ibid.*

Lis occaſione capparum barratarum depoſitarum, & reſumptarum albarum Romæ dirimitur per Bonif. VIII. *nu.* 512. Bulla eius. *num.* 1103. Controuerſia alia grauis circa priuilegiũ Bullæ Sabbatinæ Romæ dirimitur. *num.* 586. Alia ſimilis in Hiſpania. *numer.* 569. Et in Gallia. *num.* 610.

Littera Iudæorum Hiſpan. ad alios. *num.* 304.

Loca varia quæ S. Eliæ poſteri incoluerunt. *num* 322 *& ſeq.*

Lombardiæ Prouincia valde illuſtris. *num.* 1010. in ea Conuentus. *ibid.* Reformatur & per quos. *num.* 655. & ſeq. Priorum Generalium, & aliorum Virorum præſtantium fœcunda parens. *num.* 940.956 971.972.975 979.908. & 925. Decoratur inſigni Imagine miraculoſa in Conuentu Vicionenſi. *num.* 525.

Louanienſis Collegij Fundator Godefridus de Loe ex primis Doctoribus qui Academiç illius dignitatem ſuſtinuerunt. *numer.* 906. In eadem Vniuerſitate, & iſto Collegio claruerunt Ioãnes Beetz Sacræ paginæ Profeſſor eximius, Gaſpar Berus, Nicolaus Simonis, Albertus Ioannis, Scriptores eruditi. *ibid.* Ægidius Faber, Nicolaus de Egmunda. *num.* 916. Petrus Lupus ſtrenuus Vniuerſitatis, & Vrbis defenſor. *numer.* 917. De Monaſter. Monial. Louanij. *num.* 995.

Lucas VVaddingus quà occaſione ſcripſerit vitam B. Petri Thomæ. *numer.* 1294.

S. *Ludouicus* Rex Galliæ periclitans in mari voto facto liberatur *num.* 757. & 781. Carmelum adit, & inde Religioſos in Franciam ducit. ibid. Monaſterium illis fundat Pariſiis. *ibid.* & *num.* 1008 S. Scapulare B. V. Mariæ de Monte Carmelo geſtauit. *nu.* 591.

Ludouicus XIII. miraculo permotus recipit Scapulare. *num.* 591. id imitatur eius filius Ludouicus XIV. *ibid.*

Lunellenſis Conuentus à furentibus Caluiniſtis occupatur. *num.* 630. Prioris, & Religioſorum conſtantia dum ab iis trucidantur. *nu* 911.

M.

Mahumetis, & Mahumetana ſecta origo, progreſſus, ſpurcitiæ, & deliriã. *n.* 458. *& ſeq.* cur ea tam facilè recepta. *num.* 460. Falſis vera intermiſcẽs Deiparam Virginem magnopere extollit. *num.* 461.

Mantuana Congregatio quo tempore, & quibus authoribus inchoata *nu.* 898. Alumni eius ſunt Baptiſta Mantuanus, (de quo. *num.* 966.) B. Ioanna de Rhegio, & B. Archangela de Trino (de quibus *num.* 997.) Numeroſa eſt in Conuentibus, & Religioſis. *n.* 1041.

Manachemus inter Eſſenos celebris. *nu.* 316.

Digitized by Google

316

Margareta à Matre Dei virtutes. *numer.* 999.

Margareta à SS. Sacramento vitam admirandam ſcripſit Doctor Theol. Congreg. Oratorij. *nu.* 1071. Quam deuota B.V. MARIÆ. *num* 1325.

MARIA *V. Deipara* trimula præſentata fuit. *num* 985. Exemplar monaſticæ vitæ. *ibid. & num.* 37. 38. *& ſeq.* Cum S. Ioſepho concordi affectu Virginitatem vouit. *num.* 1234. Paupertatem voluntariam amplexata fuit. *n.* 1238. Parentes habuit diuites, & eorum bonis ceſſit. *ibid.* Voueritne Paupertatem & Obedientiam *ibid & ſeq.* Obſeruantias alias Monaſticas practicauit. *nu.* 1240. Vitam communem in Collegio Virginum ſacrarum egit, earum Mater & Magiſtra. *num.* 1242. *& ſeq* Virgines olim in nomine MARIÆ promittebãt Caſtitatem. *num.* 1234. Quales fuerint eius veſtes. *numer.* 1241. Nutrix & tutrix Relig. Ordinum omnium. *nu.* 1290. Dicata ei fuit Capella in Monte Carmelo temporibus Apoſtolorum *nu.* 28. 30. 67. 330. *& ſeq* vide *Capella* Norma vitæ eius expreſſa eſt in Regula Carmelitana. *numer.* 37. *& ſeq.* ad eius honorem inſtitutus Ordo Carmelit *num.* 58. *& ſeq. & numer.* 232. In Carmelo honorata antequam nata. *num* 60. 73. 77. 94. 231. 700. Etiam Gentiles eius notitiam habuêre. *numer* 700. *&* 1249. Verba illa: *Datus eſt ei decor Carmeli & Caput tuum vt Carmelus* ei applicantur. *num.* 71. Qualiter ipſa exemplum fuerit caſtitatis S. ELIÆ, & è contra *num.* 96. 1207 1222. 1248. *& ſeq.* Quid B. Petro Thomæ promiſerit. *numer.* 148. *&* 189 Ipſa, parentes, & aui eius Carmelum inuiſerũt. *num* 1279. 313 335. CONCEPTIO eius puriſſima præmõſtrata fuit in Nubecula è mari aſcendente. *num* 230 *&* 238. Eius cultus præcipuè propagatus fuit poſt Concil Epheſ *numer* 430. Dies natalis illius reuelatus cuidam ſolitario Carmelitici Inſtituti. *numer.* 431. Patrocinatur Ordini ſuo Carmelit. *nu.* 507. 528. 705. *& ſeq.* 751. *& ſeq.* 768. *&* 1292 *& ſeq.* Ob eius venerationem Summi Pontifices Carmelit. Ordini magnas conceſſêre Indulgentias & priuilegia. *num.* 193. 200. 465. 992. Apparet Honorio III. Pontif. & quid ei iubeat. *nu.* 112. 118. 702 *& ſeq* Ioãni XXII. Pontif. & quid ei mandauerit. *num.* 526. *& ſeq.* 814. Priori Montis Carmeli *num.* 497. 740. S. Simoni Stock. *num.* 751. 878. 789. *& ſeq* Apparet aliis *num.* 701. *&* 707 S. Alberto, & S. Petro Thomæ *nu.* 877. *& ſeq.* B Auertano. *num.* 880. B. Franco. *num.* 872. S. Tereſiæ, & B. Mariæ Magdalenę de Pazzi *num.* 997 *& ſeq.* Aliis multis. *num* 1292. *& ſequentibus perplura* Ex periculo eripit Eduardum Regem Angliæ. *numer.* 521. & S. Ludouicum Regem Galliæ. *num.* 757. atque alios è periculo naufragii. *num.* 2?1. Succurrit Monialibus afflictis. *num.* 575 militi ſclopeto impetito. *num.* 591 aliis quibuſdam. *num* 593. 596. *& ſeq.* & aliis nõnullis. *numer.* 611. *& ſeq &* 617 621. Mahumetani eam in magna habent veneratione. *n.* 461.

MARIA V monente Ordo Carmelit. ex Terra Sancta transfertur in Europã. *nu* 497 Per eam ibi Ordo propagatur, & protegitur. *nu.* 498. *&* 500. *&* 507 528. Beneficia multiplicia in ſuum Ordinem Carmelit *nu.* 705. *& ſeq* 1292. *& ſeq.* Vide etiam de eo verbo *Fundatrix.*

S. Maria Magdalena annis 30. aſperrim. Erem. incoluit. *n* 989.

B. Maria Magdalena de Pazzi ſanctitate & miraculis illuſtris virtutes præcipuę *numer.* 798. Videt Mariam Bagneſiglorioſam in cœlis. *ibid.* Pro conuerſione peccatorum quid facere ſolita. *numer.* 1169. Beatificatur. *num* 601.

S. Maria de vita Prouincia noua eſt, & vbi ſita. *n.* 622. *&* 1040.

Maria ſtagnum circa quod Eſſeni poſteriSS.

ri SS. Eliæ & Eliſei celebrem coloniā habuerunt. *n.*271. *&* 327.

Marius Venturinus XLI. Prior Generalis quando electus. *numer.*978. Ab eo S. Scapulare ſuſcepit Eminentiſ. Fabius Chiſius Cardinalis, mox Sum. Pontifex. *num.*615.

S. Martha Inſtitutū Virginum ſacrarum Monialium inuexit in Galliam. *num.* 988. *& ſeq num.*1243. Ex tyrocinio B. V. Deiparæ ipſa illud acceperat. *ibid.*

S. Martini in Montibus Monaſterium quādo conſtructum. *num.*472. *& ſeq.* Eccleſia eius innumeris decorata Reliquiis Sanctorum à quibus reſtaurata. *num.*814.

Martyres, & interfecti ab hæreticis, & infidelibus ex Eliano Carmelitico Inſtituto. *num.* 373. *& ſeq.* per totum caput. S. Teleſphorus. *num.*368. S. Anaſtaſius. *numer.* 444. Item. *num.*455 *& ſeq. &* 494. In Carmelo trucidati à Saracenis. *num.*503. 505. necati per hæreticos, & Turcas. *num.*631. *& ſeq.* S. Angelus & Socius Lanfrancus. *num.*734. *&* 868. interfecti à Paganis. *num.* 744. Franciſcus Senenſis. *nu.*760. S. Gerardus. *num* 866. B. Hilarion. *num.*870. B. Staniſlaus Polonus. *n.* 894. Lunellenſes Religioſi interēpti ab hæreticis. *n,* 911.

Mathæus de Bononia XX. P. Generalis quando electus, & mort. *n.*957.

Mechlinia ab hæreticis intercipitur. *nu.* 636 Mechlinienſes ciues in fide confirmat Petrus Lupus. *ibidem & num.* 917.

Mechlinienſe Cœnobium ab hæreticis ſpoliatur, & maiori ex parte deſtruitur. *num.* 636. Notabile viſum circa eius Eccleſiam. *ibid.* Ex eo prodierunt multi viri illuſtres. *nu.*889. 905. 906, 916. 931.

Melitenſis Inſulæ Cœnobia Carmelit. quo titulo inſigniantur. *num.*1031.

Mendicantes Ordines quando inſtituti *n.* 1144. *& ſeq.* Quaternarij eorundem numeri congruentię multiplices *numer.*1146. *&* 1148. Patriarchæ illorum & fructus ab eis exuberans. *ibid.* Generales quatuor quale Cōcordatum fecerint. *n.*548.

Meſſanenſe Monaſterium geſtis admirandis, obitu, & miraculis S. Alberti decoratur. *num* 871. Imago B. V. Mariæ *de floribus* nuncupata ibi in veneratione eſt. *nu* 514.

Michael Ayguanus, ſeu *de Bononia* XVIII. Prior Generalis, ſuo tempore totius Chriſtianitatis Luminare. *numer.*955. Ordinem ſanctè rexit, & plurima ſcripſit. *ibid.* Author eſt Operis celeberrimi in totum Pſalterium, ſub titulo *Authoris incogniti* aliquando editi. *ibid.*

Michael à Fonte celſarum virtutum fulgore, & ſanctitatis opinione celebris. *n.* 923.

Minorum Ordo deprædicatur publico teſtimonio Concilij Gen. Lugdun. *num.* 1148. Alumni eius Nicolaus IV. Alexander V. Sixtus IV. Sixtus V. Summi Pontifices Carmelitano Ordini quæ conceſſerint. *numer.*104. *& ſeq.* 193. 205. 543. Eiuſdem Ordinis Scriptores de antiquitate Ord. Carmelit. & S Scapulari. *nu.*213. 214. 798 837. 1210. *& ſeq.*

Miraculum inſigne & multiplex in SS. Sacramento Euchariſtiæ. *numer.*508. Alia plura in eodem *n.*519 *& ſeq.* vid. verb. *Hoſtia ſacra.*

Molanus vid. *Ioan. Molan.*

Monachi Legis veteris SS. Elias, Eliſeus, & Filij Prophetarum. *numer.*165. *& ſeq.* 244. *& ſeq.* 259. *& ſeq.* 1201. *& ſeq.* Monachatus verus in Lege veteri nō præiudicat præſtantiæ Euangel. Leg. *num.*1245.

Monachi, Eremitæ Anachoretæ in primis ſeculis ferè omnes S. Eliæ poſteri, aut ſectatores fuerunt. *numer.*401. *& ſeq.* Quinam ſtrictè dicendi Carmelitæ? *num,*408. *& ſeq.* Eremiticam, & Cœnobiticam ſimul agebant. *num.* 1172.

Monachi antiqui habitum imitabantur S. Eliæ. *n.*170. *&* 405.

Digitized by Google

Monachi Eliani complures olim in Anglia, Scotia, & Hibernia, Gallia, & alibi fuêre. *num.* 479. & 1155. Quidã, & cur ſucceſſu temporis ad aliud Inſtitut. tranſierint. *n* 1157.

Monachorum ingens numerus per totum fere Orbem. *n.* 388. *& ſeq.*

Monaſteria, Collegia, Conuentus Monaſticas ſeu Eremiticas manſiones vbi habuerint Eliani Carmelitici Ordinis alumni. *num.* 290. *& ſeq.* 318. 322. *& ſeq.* 120. *& ſeq.*

Lauræ nuncupatæ. *num.* 385. vide plura circa iſta. *n.* 1001. *& ſeq.*

Monaſterium S. Annæ in porta aurea Ieroſolymis. *nu.* 326. in eo habitum Ordinis accepit S. Angelus. *ibid.* Monaſterium Carmeli montis à Paganis igni traditur. *nu.* 503. cætera etiam comburũtur. *ibid. & ante* Quot fuerint in Terra Sancta. *numer.* 504. præcipui aliquot recenſentur. *nu.* 120. *&* 741.

Monaſteria olim erãt ceu ſeminaria ſanctiſ. Epiſcoporum. *numer.* 391. Monaſterium Virginum, ſeu Monialium huius Ordinis fundatum Toleti per S. Elpidium anno Chriſti 40. *num.* 346. *&* 348. Vide *Moniales Carmelitanæ.*

Monaſticæ conuerſationis norma in Lege veteri. *numer.* 244. *& ſeq. &* 270. *&* 271.

Monaſticum Inſtitutum olim vnicum & indiuiſum, quando in varias diuiſum Congregationes. *n.* 388. *&* 392.

Monaſticæ, Eremiticæ, Religioſæ vitæ propagatores qui. *num* 393. *& ſeq.* Plerique eorum S ELIAM aut prototypon, ſeu exemplar propoſitum habuêre. *ibid.* Monaſticæ profeſſionis fundatrix certâ ratione B. V. MARIA. Vide Verb. *Fundatrix.*

Montis Sancti Prouincia quandò, & quibus Authoribus inchoata. *num.* 654. Qualem profiteatur Obſeruantiam, & vbi ſiti eius Conuentus. *ibid & n.* 1039.

N.

NArbona Prouincia quota in Ordine, & vbi ſita. *n.* 1006.

Nazarethana ſacra domus mirabiliter transfertur. *numer.* 511. Ea olim fuit ſub cura Carmelitarum. *ibid. &* 1003.

Natiuitatis, ſeu natalitius dies Virg. Deiparæ reuelatur viro ſolitario, ex Carmelo in Cyprum profecto. *num.* 431. *& ſeq.* Feſtum Natiuitatis Deiparæ antiquiſſimum in Ordine Carmelitano. *n.* 430.

Neapolis Prouincia numeroſa in Conuentibus & Religioſis. *num.* 1017. Celeberrim. ibi eſt Cœnobium Neapolitan. decoratum Imagine Thaumaturgâ (de quâ. *n.* 558. *&* 572.) & Crucifixo prodigioſo (de quo. *numer.* 549.) Notabilis caſus qui in illo Conuentu accidit. *n.* 1027.

Nicolaus Audet XXX. P. Generalis Clementi VII. charus, Ordinem totum rexit annis 38. *num,* 968.

Nicolaus Gallicus VII. Prior Generalis Doctrinâ, & ſanctimoniâ conſpicuus *n.* 944. Librum ſcripſit inſignẽ, cui titulus *Sagitta ignea ibid.* Excerpta ex eo. *num.* 1174. *&* 1175. Quo ſenſu Ordini præfuerit annis 20. *num.* 750. *&* 945.

Nicolaus à Ieſu Maria, & *Ioannes à Ieſu Maria* peculiariter deuoti B. V. MARIÆ. *num.* 1323.

Nomina varia Ordinis Carmelit. vide verbo *Titulus & Tituli.*

S. Norbertus, vide *Pramonſtratenſis Ordo.*

Norlinga ob celebre miraculum in ſacra Hoſtia ædificatur Eccleſia, cum Monaſterio. *n.* 529.

Notabilia quædam de S. ELIA, & Monaſteriis in Terrę Sancta, ex Itinerario B. Antonini Martyris. *n.* 1531.

Nubecula quaſi veſtigium hominis Deiparæ immunitatem à peccato, præſertim originali, præſignificauit. *num.* 230. 239. 700.

Numeris facilè error accidit, vndè quãdoque

Digitized by Google

doq; ue oritur inter Authores diſſentio. *num.* 22. *&* 835.

Nuñius Aluarus Pereira ex illuſtriſ. Principe humilis Carmelita, *numer.* 895. Quædam eius geſta, & Epitaphium. *ibid.*

O.

Obligationes Confratrum S. Scapularis vid. *Condit. nec.* &c

Oculorum cuſtodia mirand. exemplum. *nu.* 991.

Officium diuinum ſuo tempore perſoluẽdum docetur exemplo tremendo. *nu.* 576. Ritè peractum diuinam promeretur benedictionem, & fideles ædificat. *n.* 662.

Officium proprium de S.Simone Stock. *n.* 878.

Oraculum Carmeli in Sacello Eliæ. *nu.* 356. *& ſeq.* 359. Ethnici hiſtorici falsò illud ſibi arrogant. *numer.* 362.

Oracula S. Sibyl. Vide *Sibyll.*

Orationis ritè peractæ efficacia. *num.* 227. *& ſeq.* Si non congruè fiat, inutilis eſt. *ibid.*

Oratorium in Carmelo. Vide *Capella.*

Ordines Religioſi quibus mediis in viridi obſeruantia ſtare, aut, ſi ab ea defecerint, reſtaurari poſſint. *nu.* 662. *& ſeq. n.* 671. *& ſeq n.* 678.

Oſſeni diuerſi ab Eſſenis *n.* 365.

Oxonij Collegium votiuum pro 24. ſtudioſis Carmelit. fundatur ab Eduardo Rege. *n.* 521.

P.

Paleſtinæ Monaſteria Carmelitica vbi *num.* 120. *& ſeq &* 741. Quando amiſſa. *num.* 503.

Paradiſus terreſt. Habitatio *Enoch*, & Eliæ. *num.* 252.

Parentela proxima Virg. Mariæ. *num.* 313. *& ſeq.*

Pariſiis in honorem SS.Sacramenti miraculoſi conſtruuntur Eccleſia, & Cœnobium. *num.* 508. Ea Ordini Carmelitano traduntur. *num.* 509. De alio anteriori Monaſterio Ordinis ibi *n.* 757. *&* 1008. Pariſiis caſus notabilis. *nu.* 576.

Patriarchæ aſſumpti ex hoc Ord. (de quibus in hoc op.) vide tit. *Eccleſ. dignit. decorati.*

S. Patritius ſectator & cultor, S.Eliæ Proph. *num.* 1330 eius interceſſione à dæmonis vexatione liberatur. *ibid.* De antiquis monachis in Hibernia Vide. *n.* 479. *&* 1155.

Paupertatis, caſtitatis, & obedientiæ obſeruantia in Lege veteri *num.* 245. *& ſeq.* etiam ex aliquali voto. *numer.* 247. *&* 1112. *ac ſeq. &* 1210. Vide V. Votum.

Peccata cauſa deſolationis Terræ Sanctæ. *n.* 442. 502 507. *&* 495.

Peſtilentia Bruxellis ceſſat inſtitutâ ibi Confraternitate S.Caroli Borromæi. *num.* 603. Poſt decem annos cum rurſus exardeſceret, factâ deuotione ad eumdem Sanctum extinguitur. *ibid.* Peſte infecti ſanantur oleo è lampade S Eliæ. *numer.* 618. Alia ſingularia de peſte fugata per S. Eliam. *ibid. & ſeq.* nec non *num.* 256. *& ſeq.* Peſtis horrenda. *nu.* 1016.

Petrus de Æmiliano IX. Prior Generalis cum Ordini præfuiſſet an. 21. amore vitæ contemplatiuæ, ceſſit officio. *nu.* 947. Notabilia, quæ eius tempore acciderunt. *ibid.*

Pragenſis Conuentus fundamenta iecit Carolus IV. Imperator. *numer.* 1023. Is, & Eccleſia fuêre vaſtæ molis. *ibid.*

Petrus Angelus Cernouichius filius Ducis Salonæ. *numer.* 909. miraculis coruſcat. *ibid.*

Petrus de Caſa ſeu de Caſis XIV. Prior Generalis vbi electus. *num.* 951. doctrinâ vitæ ſanctitate, & miraculis claruit. *ibid.* fit Epiſcop. Vaſionenſis, & Patriacha Ieroſolym. *ibid.*

Petri Eremitæ præclara geſta quædam. *n.* 481. *& ſeq.*

Petrus Lupus adoleſcens ſtudioſorum ductor pro defenſione ciuitatis Louanienſis

Digitized by Google

nienſis. *num.* 917. Alia quædam eius, iam Religioſi, geſta. *ibid.* Religionis zelo conſpicuus Reformationem introducit in Conuentibus Brabantiæ. *num.* 649. Prouincialis exiſtẽs ab hæreticis occiditur. *num.* 636. eius encomium. *num.* 931.

Petrus Raymundi XV. P. Generalis vir doctus, & deuotus, quando electus, & mortuus, & quæ ſcripſerit. *nu.* 952.

Petrus Terraſſe XXVII. Prior Generalis magnæ vir authoritatis, & charus Summo Pontif. Alex. VI. *numer* 965. eius laudabilis praxis *ibid*

S. Petro Thoma reuelatio facta de duratione Ordinis Carmelit. ad finem mundi. *numer.* 145 147. 189. An ipſe S. Petrus Thom. Martyr, an Confeſſor dicẽdus, problematicè diſſeritur. *num.* 148. Fundator primarius eſt Bononienſis Vniuerſitatis. *numer.* 515. Fuit Patriarcha Conſtantinop. & Legatus Apoſtolicus in exercitu cruce ſignatorum *ib.* & *num.* 527. Legationibus Papalibus aliis multis fuit functus. *nu.* 876. eximia eius deuotio erga B. Virginem MARIAM. *numer.* 878. Eius meritis & interceſſione Ordo Carmelit. liberatur ex anguſtiis. *num.* 1194. Vitam eius notis illuſtrauit, & bis edidit R. P. Godefridus Henſchenius. *num* 1151.

Petri VVaſtelij pietas, lucubrationes & obitus. *num* 932.

Philippus de Ferraria ſcientia & Eccleſiaſtica dignitate conſpicuus. *num.* 885.

Philippus Magrinianus virtutibus excellens, poſt mortem incorruptus. *num.* 910.

Philippi Riboti inſigne opus. *nu.* 886.

Philo, & Ioſephus Iudæi, cur encomiis extollant Monachos Chriſtianos. *num.* 350. & *ſeq.* & 255.

Plinius encomio inſigni celebrat Eſſenos, *num.* 172.

Polonia Prouincia quot, & quales habeat Conuentus. *num.* 1034. Ferax virorum præſtantium. *ibid.* De eius alumno B. Staniſlao. vide. *num.* 894.

Pontif. Summi. Vide *Sum. Pont.*

Pontius Raynaudus XXVI. P. Generalis. quamdiu rexerit: celebrauit quater Capitulum Generale. *n.* 964.

Portiuncula Indulgentia, an, & qualiter conceſſa in cœlis à Chriſto. *numer.* 834.

Portugalia Prouincia ſplendidos habet Conuentus. *numer.* 1028. Alia quædam de illa. *ibid.* Alumnos produxit ſpectatiſſimos. *n.* 895. 896. & *ſeq.* 913. 922. 924.

Poſnania Eccleſia magnifica, & Cœnobium conſtruuntur in memoriam & venerationem multiplicis miraculi in SS. Sacramento Euchariſtiæ. *num.* 530.

Prædeſtinationis nota qualiter deuotio ad B. V. MARIAM, & alia nonnulla. *nu.* 807.

Prædicatorum Ordo quàm vtilis Eccleſiæ, teſtimonium perhibet Conciliũ General. Lugdunenſe. *num.* 1148. Eius nutrix & tutrix eſt B. V. MARIA. *nu.* 1290. Alumnus eius, poſtea Summus Põtifex Pius V. quid Ordini Carmelit. conceſſerit. *numer.* 567. Scriptores ex eo de S. ELIA Ord. Carmelit. & de Eſſenis &c. *num.* 210. 265. 277. 1208. De S. Thoma. *numer.* 1226. vide verb. *Mendic. Ord.* & verb. *B. Iordanus.* Inſignia eius. *numer.* 1082. In vna eius Prouincia mortui CCCLVIII. Religioſi tempore vnius Quadrageſimæ. *num.* 1016. Vide *S. Dominicus.*

Prælatorum Terræ S. literæ ad Sum Pontif. commendantes Ordinem Carmelit. afflictum, & teſtificantes de eius antiquitate. *n.* 1096.

Præmonſtratenſis Ordo ſub tutela eſt B. V. MARIÆ, & ab ea veſte candidâ donatur. *nu.* 803 & *n.* 1290.

Præſentia Dei præſtantiſſ. medium ad perfectionem. *num.* 87. Illud exercit. familiare erat *S. P. N. ELIÆ. ibid.* & *num.* 254. Peculiariter competit Carmelitis. *num.* 663. & 1166. *ac* 1170.

Digitized by Google

Priores nunc vocantur in Ordine Carmelit. qui olim dicebantur *Abba. num.* 20. & 937.
Priorum Generalium ſucceſſio. num. 937. & *ſeq. ad fin capitu.* Quandoque fuerunt duo Generales in Ordine, vnus primarius, alter ſecundarius, & quaſi Vicarius, vnus in Oriente alter, in Occidente. *nu.* 731. 750 & 945.
Propheta variè accipitur. *n.* 259. quandoque idem eſt quod *Pſallens. ibid.* Tales erant filij Prophetarum. ibid & *num.* 317. 325. 345.
Proprietatis vitium in Religioſo quàm periculoſum, caſus terrificus enuntiat. *n.* 621. In Monaſteriis eſt venenoſa radix omnium malorum. *n.* 671. Vide *Vita communis.*
Prouinciæ Ordinis quot, & cur. *nu.* 1002.
Prouincia Prouinciæ ruinam paſſa per hęreticos *n.* 633. per Reformationem inſtauratur. *n.* 1016. Hiſtoria Imaginis mirabiliter in ſpineto inuẽtæ illic *num.* 555. & de caſu notabili in Conuentu Auenionenſi. *n.* 1016.
Ptholomaida. Vide *Achon.*
Pythagoras venit in Carmelum. *num* 305. ibi hauſit dogmata, & obſeruantias quaſi Monaſticas, quas ſuis tradidit. *ibid.*

Q.

QVarantanæ Monaſterium prope fontem Eliſæi, in eremo. *num.* 127. & 741. Interficiuntur ibi Religioſi à Saracenis. *n.* 503.
Quaternarij numeri exempla multiplicia curioſè congeſta. *n.* 1148.

R.

RAdulphus VIII. P Generalis vir religioſiſſ. quando elect. *num.* 946. ſe abdicat officio deſiderio vitæ ſolitariæ. *ibid.*
Raptus S. ELIÆ. *num.* 204. quoto anno mundi, & ante Chr. *num.* 250. qualiter contigerit. *ibid.* Virtutes quatuor, quibus eum fuit promeritus. *num* 154.
Raymundus Vacquerius an ſeriem Priorũ Generalium ingrediatur. *n.* 957.
Rechabitæ qui & vndè dicti. *numer* 295. & *ſeq.*
Reformator zeloſiſſ. Ioannes Soreth. *nu.* 961. Reformatio in Belgio inſtituitur per eumdem. *num.* 649 Item per Petrum Lupum. *ibid.* Inchoatur in Turonenſi Prouincia, & per quos *numer.* 647. & *ſeq.* Inde ad alias deriuatur. *n.* 648. Ad Belgium in Carmelo Vallencenenſi. *num.* 650. & *ſeq.* & mox in Gandauenſi (vt teſtes ſunt literæ Archiep. Mechlin.) *num.* 652. Ad Prouincias Lombardiæ, Germaniæ, & alias. *nu.* 655. & *ſeq.* & *n.* 657. & *ſeq.* Quibus medijs Reformatio introducta, & conſeruanda. *num.* 660. & *ſeq.* 671. & *ſeq.* Plurimum contulit genuini habitus reſumptio. *numer.* 665. & *ſeq.* Quo ordine, & qua ratione proceſſum. *num.* 678.
Reformandi Ordinem quemlibet Monaſticum media neceſſaria, & probata. *nu.* 660. & *ſeq. num.* 665. *num.* 671. & *ſeq. n.* 678 & *ſeq.*
B. Reginaldo Ordinis Præd. quid præſtiterit B. V. MARIA. *nu.* 803.
Regula Ordinis Carmelit. olim erat exemplum S. Proph. ELIÆ. *num.* 8. & 9. Scripta deindè fuit an. Chriſti 412. per Ioan Patriarch. Ieroſol. *ibidem* & *n.* 100, 101. 158. 412. Regula triplex, in ſubſtantia eadem. *n.* 10. & *ſeq.* Regula Ordinis prout à B. Alberto Patriarcha Ieroſolym. fuit in compendium contracta. *numer.* 31 & *ſeq.* perfectione præſtantiſſima. *numer* 32. approbata, & moderata fuit à Summis Pontif. *num* 33 & *ſeq.* Cur mitigata. *ibidem.* Quis eius ſcopus, ſeu finis. *ibid.* Qualiter obliget. *ibid.* Eiuſdem myſtica, & analogica (ad vitam SS. Deiparæ Virg.) expoſitio. *num.* 36. & *ſeq.* approbata primùm fuit per Honorium Tertiũ iubente Virgine MARIA. *numer.* 111. 118. &

Digitized by Google

118. & 1292. In tribus punctis illam moderauit Eugenius IV. *numer.* 547. Quo anno à B. Alberto tradita fuerit. *numer.* 714. 722. 725. 770. & 774. Eam ſeruanti illibatam, & in Obedientia, paupertate, & caſtitate perſeueranti quid promiſerit Carmeli Patrona. *num.* 814.

Religioſæ Monaſticæ vitæ Inſtitutum Chriſtus quòd, & qualiter perfecerit *in proteſt. init. oper.*

Regularis obſeruantiæ inſigne exemplum, *num.* 961. 920. *in fine*, & 926. Quàm periculoſum ab ea deficere. *num.* 576. In ea exactus rectà cœlum petit, ſine purgatorio. *n.* 908. Per eam quidam à morte immunis. *nu.* 1068.

Rhedonenſe Cœnobium Obſeruantiæ ſtrictioris prima ſedes, & origo. *numer.* 647. & 678. Eius alumnus fuit Cæcus ille illuminatiſ. V. Ioannes à S. Samſone. *nu.* 928.

Richardus Armachanus Hiberniæ Primas quid de Ordine Carmelit. *num.* 191.

Romana Prouincia Ord. ſunt in ea celeberrimi Conuentus *S. Mariæ Tranſpontinæ, & S. Martini in Montibus*: quot ſint alij. *nu.* 1007.

S. *Romanus* qui S. Benedicto habitum Monaſtic. tradidit, & miniſtrauit, qualis fuerit. *n.* 399. & 1157.

B. Romaus ſocius S. Auertani. *num.* 880. vbi ſepultus, *ibid.*

Romandiolæ Prouincia vbi ſita. *num.* 1029.

Raymundus de Inſulis X. P. Generalis quando electus, quàmdiu rexerit, & qualis. *num.* 947.

Rupertus Gaguinus Generalis Ordinis SS. Trinitatis cur librum de Conceptione immac. B. V. MARIÆ dedicet Arnoldo Boſtio. *num.* 1308.

S.

SAbacha pater S. ELIÆ, ante eius natiuitatem mirabilem habuit viſionē *n.* 169. & 221.

Sabas, Eſaias, & alij 36. Monachi Martyres in Monte Sina. *numer.* 380. Cuius Inſtituti fuerint. *numer.* 381.

Sabbato mori orat, & impetrat Marchioniſſa quædam, *num.* 1079. Puellæ Scapularigeræ abblanditur & ſpondet B. V. MARIA cœli ingreſſum Sabbato. *ibid.* De Religioſo è Purgatorio educto Sabbato. *ibid.* Vir quidā Scapulari deuotus in vita ſeruatur mirabiliter vſque ad Sabbatū. *num.* 617. Religioſus Bullæ Sabbatinæ priuilegio ſine purgatorio rectà ad cœlum abit. *num.* 831. Vocabatur Didacus de Mathia: *num.* 908. *Sabbatina Bul.* Vide verb. *Bulla.*

Sacellum in Carmelo B. V. Deiparæ tempore Apoſtolorum dedicatum. Vide *Capella.*

Saladinus Ieroſolymam capit, & magnā facit ſtragem Chriſtianorum. *numer.* 497. & 718. Carmelitas multos crudeliter occidit. *ibid.* & *numer.* 494.

Salmanticenſium Doctorum reſolutio circa Bullam Sabbat. *n.* 569.

Salazar, vide Ferdinand. Quir.

Salue Regina canentes Religioſi in Carmelo occiduntur. *nu* 503. Id in hoc Ordine ſolemniſſ. eſt. *num.* 701. 823. Beneficia per eius recitationem præſtita *num.* 701. dum illud caneretur, aliquando S. Tereſiæ apparuit ipſa Angelorum Regina. *n.* 997.

Sanguis è calice ebullit, poſt conſecrationem, dum de veritate ſanguinis Chriſti Sacerdos quidam hæſitaret. *num.* 531. In rei memoriam erigitur Confraternitas Ven. Sanguinis, Fundationes fiunt, & Capella ac altare conſtruuntur. *ibid.* Va-

ria ſanitatum beneficia ibi præſtantur. *ibid.*

Saraceni Mahumetanæ ſectæ, Terram Sanctam, & in ea Ordinem Carmelit. vehementer affligunt multis ſeculis. *num.* 13. *&* 446. *ac ſeq. per totum cap. &* *numer.* 493. Tandem totaliter ſubuertunt. *n.* 501.

Sarepta Sydoniorum quondam ciuitas glorioſa. *nu.* 122. De Capella ibi à Carmelitis ædificata. *ibid.*

S. Sara Eliadum Sanctimonialium Mater. *n.* 991. Duo valde miranda in ipſa. *ibid.*

Sardiniæ Prouincia in Inſulâ eius nominis adhuc nouella. *n.* 1038.

Saxoniæ Prouincia quando erecta. *n.* 1025. Conuentus eius omnes diruti aut ab hæreticis occupati. *ibid.* Notab. de Conuentu Magdeb. *ibid.*

SCAPVLARE B. V. MARIÆ *de Monte Carmelo,* ab ea traditum S. Simoni Stock. *num.* 751. *&* 792. *ac ſeq.* Priuilegiorum eius omnes fideles poſſunt eſſe participes. *num.* 803. primum continetur illis verbis. *In hoc moriens æternum non patietur incendiũ.* *num.* 804. Ea ibi diuerſimodè exponuntur, primò ſicut illa & ſimilia: *Si quis manducauerit ex hoc pane viuet in æternum & ſimilia. numer.* 805. Dein aliæ explicationes adferuntur ibi conſequenter. *numer.* 806. *& ſeq.* 809. *& ſeq.* Aliud S. Scapularis priuilegium eſt, quod nũcupatur *Bullæ Sabbatina,* de liberatione ſeu adiutorio animarum in Purgat. vid. *Bul. Sabbat.* Alia prærogatiua continetur illis verbis: *Salus in periculis.* Vide. *num.* 838. ſed præcipuè. *numer.* 840. Beneficia, gratiæ, præſeruationes in periculis, mediante hac ſacra veſte videri poterunt. *num.* 373. 374. Miraculum primum per S. Scapulare. *num.* 702. Scapulare incendia reprimens, & inter flammas intactum permanens. *num.* 580. Per illud à ſcloporum traiectu præſeruati. *numer.* 593. 609. 611. 612. 620. è patibulo liberati *num.* 596. *& ſeq.* Admiranda varia per S. Scapulare in Burgundia, Lotharingia, & alibi. *num.* 605. *&* 606. Infans beneficio Scapularis vitæ redditur, & baptizatur. *num.* 616. Caſus valdè mirabilis in Hiſpania. *numer.* 617. Reges & Principes, qui eo amicti. *n.* 522. 570. 591. 600. nec non Summi Pontif. & Cardinales. *n.* 615. *&* 1293. S. Scapularis Carmelitani Priuilegia impugnata magis celebrantur. *numer.* 569. 570. 586. 610. 1293. Illud in pretio, & vſu eſt apud Pontifices, & Reges. *nu.* 522. 570. 591. 615. 1293. Conciones de Scapulari qui ſcripſerint. *num.* 852. *& ſequ.* Suggeritur breuiter modus dicendi de S. Scapulari. *ibid.*

Scarioth Pater ſeu Abbas Monachorum tempore Chriſti. *nu.* 316.

Scotiæ Prouincia Ord. euertitur. *num.* 627. *&* 1017. Eius initia tempore S. Simonis Stock. *num.* 766. Eius alumnus Simon Kraimond Patriarcha Antioch. *numer.* 890. Alia de illa. *num.* 1017. Ab antiquiſ. temporibus ibidem fuere Monachi Eliani. *num.* 479 *&* 1155. ſed in ſucceſſu temporis ad Benedictin. Inſtitutum transferunt. *ibid.*

Scrupuli quidam circa Monachatum ſub veteri Lege, & Patriarchatum S. P. ELIÆ in Ord. Carmelit. remouentur. *numer.* 4. *& ſequ. & numer.* 1245 *ac ſeq. per plura capita.* Scrupuli aliqui circa merita S. Patriarchæ ELIÆ obiiciuntur, & repelluntur. *num.* 1269. *& ſeq.*

Scriptores ridicula & contradictoria dantes de Ordine Carmel. Vid. *Authores.*

Scriptores aliquot præcipui de vita, zelo & aliis virtutibus S. P. ELIÆ. *numer.* 258. *ſub fin.*

Sebaſtianus Fantonius XXXV. Prior Generalis quæ pro Reformatione Ordinis promouenda fecerit. *num.* 650. *&* *ſeq.*

Digitized by Google

nu. 667. alia quædam eius geſta. *num.* 973.
Sigerus Pauli Colonienſis concinnauit Chronologiam Vitæ B. Simonis Stock. *num.* 710. *&* 789.
Semnion ſeu Oratorium (ſiue Synagoga) in Carmelo. *numer.* 79. 154. 359. 361.
Senenſis Cœnobij prima auſpicia an. D. 707. *num.* 468. Alumni eius B. Francus, & B. Franciſcus. *numer.* 760. *&* 872. & alij illuſtres. *nu.* 967. 970. 978.
Sententia media circa Monachiſmum in Lege veteri. *in Proteſt. & numer.* 179. circa vota Monaſtica in Lege vet. & primitias Virginitatis in B. V. Maria. *num.* 1231. 1232. 1233. 1234. *& ſeq.* Item. *numer.* 1288. *&* 1289. *& ſeq.*
Sententiæ aliquot erroneæ circa originem Ordinis Carmelit. refelluntur. *numer.* 1091. *&* 1092. *ac ſeq. per aliquot cap.* Vera ſtatuitur. *nu.* 1109.
S. Serapion, & *S. Spiridion* ex Eremitis Eliani Carmelitici Inſtituti Epiſcopi clariſ. *n.* 372.
Sibyllarum oracula de Chriſto, & Virgine Matre. *num.* 1249.
Sifridus Archiepiſc. Colon. Indulgentias concedit Chriſti fidelibus, nuncupantibus Religioſos huius Ordinis. *Fratres Dominæ noſtræ.* *n.* 694.
B. Simon Stock quando natus. *numer.* 711. Duodennis eremum adit. *num.* 715. *&* 771. Studia perficit, & Sacerdotio decoratur. *num.* 721. Prędicat. *num.* 726. *&* 773. Carmeliticum Inſtitutum arripit. *num.* 728. *&* 774. Vicarius Generalis inſtituitur. *numer.* 731. *&* 777. Ordinem ſuum grauiter impetitum, opitulante V. Maria, Apoſtolico munimine ſtabiliri procurat. *num* 735. 738. *&* 777. Familiaris fuit B. Iordano Generali Prædicatorum. *numer.* 739. *&* 740. Adeſt Comitiis Generalibus in Carmelo. *ibid.* Sexennio in Carmelo moratur. *numer.* 743. *&* 779. In Europam redit *numer.* 744. Poſt Alanum Generalis primarius Ordinis fit. *numer.* 746. Apoſtolica obtinet priuilegia pro Ordine. *numer.* 747. Mittit duos ad Sum Pontificem Innoc. IV. pro Regulæ moderatione. *num.* 748. Contra infeſtatores Ordinis tres obtinet Apoſtolicas Bullas. *num.* 750. Pro afflicto ſuo Ordine ſupplicans B. V. Mariæ, accipit Scapulare ab ea. *nu.* 751. Vide verbo *Scapulare.* Rurſus aliquot impetrat Bullas ab Innocentio IV. *numer.* 755 756. ac deinde ab Alexandro IV. *num.* 759. *& ſeq.* 761. 763. necnon ab Vrbano IV. *numer.* 764. (omnes eæ Bullæ extant in Bullario Ordinis excuſo Venetiis an. 1507.) Capitulum Generale celebrat Londini. *numer.* 758. Sub illo Ordo dilatatur, & varia accipit loca noua. *num.* 749. 753. 757. 758. *& ſeq.* 762. *&* 764. 765. *& ſeq.* B. Simon Burdigalæ anno ætatis centeſimo ſancto fine quieſcit. *num.* 767. Anno primo ab eius obitu cultus Beati ei attributus fuit. *numer.* 782. Nicolaus IV. de eo ſub ritu B. Confeſſoris Miſſam & Officium diuinum celebrari concedit. *num.* 783. Sanctitas eius miraculis illuſtratur. *num.* 784. *& ſeq.* Reliquiæ eius variis Conuentibus communicantur. *numer.* 785. *& ſeq.* Pro eius feſto diuerſa fuére ſcripta Officia. *num* 787. vetuſtius eſt id quod à ſeculis aliquot vtitur Conuentus Burdigalenſis. *ibid.* Officium iſtud integrum exhibetur. *nu.* 788. Quamdiu Ordinem rexerit. *numer.* 789. Feſtum eius ex Apoſtolico indulto per totum Ordinem ſolemnizatur. *ibid.* Elogia eius ex vetuſtis Kalendariis, & variis Martyrologiis. *numer.* 790. *&* 791. Aliorum Authorum. *num.* 792. *& ſeq.*
Sixtus Papa IV. beneficus in Ord. Car-

Digitized by Google

Carmelit. num. 193.194.
Societatis Ieſu initium, quando aliorum Ordinum in Anglia finis. *num.* 564. & 628. eiuſdem elogia *num.* 645. Celebriores Scriptores de S. Elia. & Ordine Carmelit. *nu.* 174.183.211. & *ſeq.* 239.281.594.700.801.1212. & & *ſeq.* 1151.
B. Staniſlaus Polonus à Schytis pro Christi fide crudeliter necatus eſt. *numer.* 894.
Stephani à Purificatione virtutes eximiæ. *n* 922, Proceſſus in ordine ad eius beatificationem formatus. *ibid.*
Stolanus pater S. Annæ, auus S. Elizabethæ. *n.* 313. & *ſeq.*
Studioſorum quorundam *Societatis Ieſu* pietas erga B. V. Mariam. *num.* 594.
Succeſſio Hæreditaria non interrupta Poſterorum S. Eliæ *n.* 181. & *ſeq.* 263. & *ſeq. per totam partem* 3.
Suetonius quid ſcribat de Oraculo Carmeli. *n.* 356.
Summi Pontifices Vicarij Chriſti. *nu.* 834. Tradunt Ordinem Carmelitanum habere originem à S. Elia Propheta. *numer.* 182.188.193.198.200.205.206. Qui geſtarint Scapulare B. V. Mariæ. *num.* 615. & 1293. Plures approbarunt, & confirmarunt Bullam Sabbatinam. Vide *Bulla Sab.*
S. Syncletica cuius Inſtituti fuerit. *num.* 990. Virginum ſacrarum ſpeculum. *ibid.* Apophthegmata eius. *ibid.*
Synagoga, ſeu Oratorium erat in Carmelo ad quam populus conueniebat. *num.* 391.
Syria Monaſteria aliquot præcipua Ordinis huius. *num.* 120. & *ſeq* & 741. & 487. Quando per Saracenos igni tradita, aut euerſa fuerint. *n.* 19.131.447.494. & ſpecialiter. *num.* 503.

T.

S. Theleſphorus ex Anachoretico, Eliano Inſtituto Papa. *numer.* 368. Miſſas tres die Natalis Chriſti cur inſtituerit. *numer.* 369. Condemnat Valentini Hæretici errores circa Chriſtum eiuſque Matrẽ. *num.* 1303.
S. Tereſia canonizatur. *num.* 590. Fulgentiſſ. iubar Carmelitani Ordinis. *num.* 907. Eius heroicæ virtutes *nu.* 997. *pag.* 555. & *ſeq.* Eius pietas eximia erga B. Virginem Mariam. *ibid.* & *num.* 1322. Filia eſt vetuſti Ordinis, & Mater nouæ Reformationis. *num.* 1052. Quando nata: & qualiter Congregatio Carmelit. Diſcalceat. ab ea initium habuerit. *num.* 1053. & *ſeq.* Quàm flagrans zelo ſalutis animarum. *num.* 1168. Alia de illa, & excerpta quædam ex eius libris. *numer.* 1266. 1267. & ſequentibus. In carcere viſitatur à S. Maria, & S. Ioſepho. *num.* 1295.
Terra Sancta deuaſtatur per Coſdroem & Humar. *num.* 13. 442. & *ſeq.* 446. & *ſeq.* Et per Saladinum. *num.* 493. Eius encomium. *n.* 497. recuperatur per Godefridum, de Bulyon. *num.* 19. & 481. & *ſeq.* Vltimum eius & totale excidium. *num.* 501. & *ſequent.* Ob peccata Chriſtianorum. *num.* 502, Monaſteria aliquot præcipua huius Ordinis in Terra S. *numer.* 120. & *ſeq. numer.* 503. & 741.
Terra Sancta Prouinca prima Ord. *num.* 1003, quot Conuentus habuerit. *ibid.* Quando interierit. *ibid.* & *nu.* 501 *ac ſequent.*
Terra Sancta ſolitudines olim impleuerat Ordo Propheticus Elianus Carmeliticus. *numer,* 110. 290. 487. & 1207. Monaſticæ, & Eremiticæ manſiones Ordinis huius in Terra Sancta à tẽporibus Aymerici Patriarchæ ſubiectæ fuêre Priori Montis Carmeli tamquam Generali. *numer.* 25. & 128. 487. & 936.
Theophylus Raynaudus ſcriptor illuſt. bene meritus de Ord. Carmelit. *nu.* 610. 801. 807.
Thomas VValdenſis in Concilio Piſano ad vnionem Eccleſ. multum laborauit &

Digitized by Google

uit & effecit. *numer.* 543. Angliæ, Carmeli, & Eccleſiæ iubar fuit. *num.*899. de doctrina, ſcriptis, & vitæ ſanctimonia eius. *ibid.* Variis in locis illuſtres filias Moniales Carmelit. habitu donauit. *num.*996. Antiquitatem Ordinis Carmelit. totiuſque Monaſtices contra VVitcleſ præclarè defendit. *numer.* 1222. Declarat qualiter B.V. Deipara exẽplum fuerit S. P. Eliæ ad Virginitatem perpetuam, & è contra. *ibidem.* & quale fuerit votum Eliæ, ac B.V. Mariæ cum S. Ioſepho *num.*1234.

B. Theodoricus ſanctimoniâ & miraculis illuſtris habetur. *n.* 879.

Theodorus Stratius XXXVII. Prior Generalis inſigni doctrinâ ornatus ſtudio inſtaurandæ diſciplinæ regularis peculiariter inſtitit. *num.* 975. Conſtitutiones ſtrictioris Obſeruãtiæ Apoſtolicâ approbatione muniri curauit. *ibid.*

Thomas à Ieſu eruditionis, & ſanctimoniæ opinione celebris. *n.* 1067.

Titulus ille:, *Fratres B. Virginis* Mariæ *de Monte Carmelo*, cur Ordini Carmelit. conceſſus, *num.* 66. *& ſeq. numer.* 89.91. *& ſeq.* De congruentiis iſtius tituli. *num.* 94. *& ſeq.* impugnatur ab æmulis, & multipliciter defenditur. *num.*190. *&* 528. Summi Pontifices eo titulo Ordinem indigitant. *numer.* 691. eius intuitu varias Ordini Indulgentias cõceſſêre. *nu.* 465.692.694. *& ſeq.*

Tituli, ſeu nomina alia Ordinis Carmelit. *n.*88.136. *& ſequ.* 308, 1133. *&* 1154.

Toletanũ Monaſterium huius Ordinis fundatum circa annum Chriſti 40. *numer.* 348. Olim nuncupabatur *Eremitorium S.* Mariæ *de Alſizem. Ibid.* In Eccleſiam iſtius Monaſterij tempore Maurorum erat Sedes Epiſcopalis. *numer.* 474. Alia de illo Conuentu, & Eccleſia. *ibid. & num.* 475.

Toloſa Prouincia per Hæreticos graſſantes deſtructa reſtauratur. *n,*1019. Viri illuſtres ex ea Iacobus Fornerius poſtea Pontifex. *num.* 882. Ioan. Groſſius & Ioannes de Alerio Generales & alij de quibus, *num.* 884.902. De eius celeberrimo quondam Cœnobio Toloſano, & miraculis quæ ibi contigêre. Vide. *num.* 768. 1019.

Toloſanis Carmelitis grauiter afflictis multiplici prodigio B. V. Maria ſuccurrit. *num.*768 1019. *&* 1317.

Tranſmigratio Ordinis Carmelit. ex Terra Sancta in Europam. *n.* 496. Tranſmigratio illa fuit celeberrima. *n.* 499.

Tranſpontinus Conuentus ſedes Rectorum Ordinis præclaris Reliquiis & veneranda Imagine Deiparæ decoratur. *num.*1007.

Tripoli innumera Chriſtianorum multitudo à Saracenis neci datur. *num.* 503. Ciuitas erat munitiſſima, & ibi Monaſterium Ordinis Carmelit. *ibid. & n.* 123. Inde tribus leucis diſtat mons Libanus, vbi erat Monaſter. *Belli loci* prope fontem hortorum *n.* 123. Quãdo illud funditùs ſubuerterint Saraceni. *n.* 503. Item de eo *nu.* 741.

Trithemius quid de Ordine Carmelit. aſſerat. *num.* 173.297.261.451 456.489. 496.695.859. Duos ſcripſit libros de B. Virgine in Vrmceto. *num.* 550. Duos quoque de Ordine Carm, *num.* 1256. Id ipſe de ſe atteſtatur. *ibid.* Ideo perperam hoc à quopiam negatur. *ib.*

Turonia Prouincia origo Reformationis multarum aliarum. *num.* 647. *& ſeq.* Quâ ratione Obſeruãtia ſtrictior ibi propagata, & ſtabilita *n.* 678. Pro genuino griſeo Ordinis habitu reſumẽdo multum laborauit, & pertulit. *nu.* 648. & 667. Viri illuſtres in ea Alanus Brito V. Prior & alij. *n.* 926. *& ſeq.* General. *n.* 941. Alia peculiaria de eadem. *nu.* 632. *&* 1024.

Tuſcia Prouincia Ord. ante annos mille initium habens. *n,* 468, 469. Plures protulit ſanctos. *n.* 1018.

Tyrus munitiſſima ciuitas à Paganis capitur, & euertitur. *n.* 503, Tunc periit Monaſterium ibi huius Ord. *ibid.* De ea, &-

Digitized by Google

ea,& Monaſterio ibi,vid. *num.* 121.

V.

Vallencenenſis Ciuitas auſpiciis Marianis ab obſidione liberatur. *n.* 620.

Valēcenenſe Monaſterium decoratur inſigni Imagine.*n.*610. Reliquiis S.Simonis Stock.*nu.*786. Reformatio ibi plātatur,& radices agit. *n.*650,*& ſeq.* Viri illuſtres eius.*n.*637 889.917 918.

Vaſconia Prouincia tota per hæreticos euertitur. *n.*633.& 1023. Per Reformationem inſtauratur. *ibid.* eam in vita & poſt obitum ſingulariter decorauit S.Simon Stock.*n.*767.785 *&* 786. *& ſeq.*De fundat. antiquioris illius Conuent.vid.*Burdigal.*

S. *Veneranda* Virgo,Monialis fidē Chriſti infidelibus prædicat,& ſignis confirmat. *num.*989.

*Venetiarum Prouincia Ord.*ferax virorum illuſtrium.*n.* 1019. Quot ibi Conuentus. *ibid.* Caſus duo notabiles in ea. *n* 571 *&* 597.

Venetus Conuentus plures protulit viros illuſtres. *n.*885.*&* 1019.

Veſpaſianus Imp. venit in Carmelum , & cur. *nu.*356.*& ſeq.*

Vilnordienſe Monaſterium Carmelitiſſarū decoratur Imagine miraculis illuſtri. *n.*539.Ea prouenit à S.Eliſabetha filia Regis Hungariæ.*ibid.* Vide Verb.*D. Conſolatricis Monaſter.nu.*475.

Veſtes cœlitus traditæ aut monſtratæ.*nu.* 751 *&* 803. Mira per veſtes. *nu.* 753. *&* 839. Vide *Scapulare.*

Vicariatus Braſiliæ,in America.*nu.*1040. *& poſt prolegomena initio operis.*

Virgines collegialiter viuentes, cum aliquali voto in lege veteri fuiſſe,authoritatibus declaratur.*n* 982.*& ſeq.*

Virginitas olim apud Iudæos , & alias Gentes in magno pretio erat. *n.*1248.

Virginitatis eminentia in B.V. Maria, in quos ea. *n.*1214.Virginitas cū fœcunditate in ea ſummum priuileg.*n.* 1254.

Virginitas S.P. Eliæ & poſterorum eius. *n.*246.254.1112.*& ſeq.*1223.*per aliquot capita conſeq.*

Vita communis (abdicata proprietate) fundamentum,& murus eſt Religionum. *n.*671. Id ab exemplis,ipſaq; experientia probatur.*n.* 672.*& ſeq.* ad fin.capit. vid. *Proprietas.*

Vota ſubſtantialia Religionis,caſt.paup.& obed.an, & qualiter fuerint in Lege veteri. *nu.*247. 1124.*& ſeq.* 1202.*& ſeq.* Id multorum authoritatibus oſtenditur. *ibid.conſeq per aliquot cap.* & fundatur in doctrina S.Thomæ.*num.* 1227. Qualia fuerint? explicitè facta, an implicitè? *n.*1231. *& ibi conſeq. per totum cap.* 5. Vota mentalia,& etiam implicitè facta in actu aliquo æquiual. ſufficiunt,vt conſtituant verū Religioſum.*n.*1232.*& ſeq.* Vota illa in V.T. non præiudicant perfectioni Euangelij. *n.*1245.

Votum caſtitatis qualiter in Lege veteri fuerit. *nu.*247.303.982.*& ſeq.*1112.*& ſeq.*1208.*& ſeq.*

Vrticeti ſeu *De Vrticeto* Imago iuxta Heilbrunnum celeberrimâ peregrinatione,& miraculis plurimis clareſcit. *n.*550. Eccleſia,& Monaſterium Ordini Carmelit.ibi conſtruuntur. *n.* 551. Varia miracula ibi patrata.*n.*552.

W

W*Ernerus Roleuinck Carthuſ.*de Ord. Carmelit. *num.* 196,505.937. *& ſeq.*

VVintonienſis Conuentus fundatur ob inſigne miraculum per S Scapulare. *nu.* 753.*&* 792.

VViclefus contumelioſè Ordines Religioſos ſectam nouā appellat, vt odia ingerat *n.*1222. Refellitur,& expugnatur à Thoma VValdenſi. *ibid.* probante, quòd ſit res antiquæ religionis.*ibid & n.*1096. Vide *n.*164.*& ſeq.*1126.*ſeq.*1202.*& ſeq.*

Z.

Z*Elus* S.P. Eliæ quaſi ignis. *nu.*120. In eo aſſimilatur Chriſto. *n.*224. Zelus ille diuini honoris eum dignū reddidit tam glorioſo triumpho raptus in Paradiſum. *n.* 254. *&* 1275.

FINIS.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google